8. INTERNATIONAL

SELÇUK

SCIENTIFIC RESEARCH CONGRESS
29-30 NOVEMBER 2025
KONYA

EDITOR:
PROF. DR. AYŞE DİLEK AZAZ

www.isarconference.org

İKSAD Publishing House

CONGRESS BOOK

INDEX

CONGRES ID		III-VII
PROGRAM		VIII-LIX
GALLERY		LX-LIXV
ACADEMIC INCENTIVE		LXV
NOTIFICATIONS		LXXXVIII

CONGRESS ID

CONGRESS TITLE

8th INTERNATIONAL SELÇUK SCIENTIFIC RESEARCH CONGRESS

DATE AND PLACE

NOVEMBER 29-30 /2025 KONYA ONLINE PRESENTATIONS

ORGANIZATION

ISARC INTERNATIONAL SCIENCE AND ART RESEARCH CENTER

GENERAL COORDINATOR

Uzm. Yasemin AĞAOĞLU

EDITOR

Prof.Dr.Ayşe Dliek AZAZ

ORGANIZING COMMITTEE

Prof. Dr. Cenk YAVUZ
Prof. Dr. Mahire HÜSEYNOVA
Prof. Dr. İbrahim BAYRAMOV
Prof. Dr. Hilmi YÜCEL
Prof. Dr. Mehmet DEMİR
Prof. Dr. Mukadder MOLLAOĞLU
Prof. Dr. Neslihan ŞAHİN
Prof. Dr. Sancar BULUT
Prof. Dr. Serpil ÜNVER SARAYDIN
Prof. Dr. Tolga ULUSOY
Prof. Dr. Yadigar GÜLSEVEN SIDIR
Assoc. Prof. Dr. Ahmet AKKÖSE
Assoc. Prof. Dr. Başak Gül AKAR
Assoc. Prof. Dr. Caner YERLİ
Assoc. Prof. Dr. Çiğdem BOGENÇ
Assoc. Prof. Dr. Elif Feyza TOPDAŞ
Assoc. Prof. Dr. Erhan ERDEL
Assoc. Prof. Dr. Filiz RANDA ZELYÜT
Assoc. Prof. Dr. Gamze Ebru ÇİFTÇİ
Assoc. Prof. Dr. Gönül HASANOVA
Assoc. Prof. Dr. Hüseyin Murat IŞIK
Assoc. Prof. Dr. Kübra KARAMAN
Assoc. Prof. Dr. Orhan TURAN
Assoc. Prof. Dr. Malik YILMAZ
Assoc. Prof. Dr. Melih OKCU
Assoc. Prof. Dr. Nursen IŞIK
Assoc. Prof. Dr. Özlem ÜLGER DANACI
Assoc. Prof. Dr. Sahure YARİŞ
Assoc. Prof. Dr. Seda BENGİ
Assoc. Prof. Dr. Sema SAĞLIK
Assoc. Prof. Dr. Şükrü KALAYCI
Assoc. Prof. Dr. Zamıg TEHMEZOV
Assoc. Prof. Dr. Zeynep Deniz ŞAHİN İNAN
Assoc. Prof. Dr. Zühal OKCU
Dr. Abdullah ATILGAN
Dr. Canan TERCAN
Dr. Elvan CAFEROV
Dr. Fatma AZİZOĞLU
Dr. Gönül GÖKÇAY
Dr. Hakkı ŞİMŞEK
Dr. Hayri YILDIRIM
Dr. Laleş USLU AZARAK
Dr. Sevil ÖZCAN
Dr. Sümeyye GÖKÇENOĞLU
Dr. Şengül ŞENTÜRK

ISBN: '978-625-378-446-1'

“COMPLIANCE WITH PUBLICATION ETHICS IS THE SOLE RESPONSIBILITY OF THE AUTHORS; ACCORDINGLY, THEY BEAR BOTH ETHICAL AND LEGAL ACCOUNTABILITY”

SCIENCE AND ADVISORY COMMITTEE

Prof. Dr. Ali OKATAN
İstanbul Aydın University

Prof. Dr. Anwar Ali Shah G. SYED
University Of Sindh Jamshoro

Prof. Dr. Ivan PAVLOVİC
Scientific Institute of Veterinary Medicine of Serbia

Prof. Dr. Morakeng Edward
Kenneth LEBAKA University Of Zululand

Prof. Dr. Mukadder MOLLAOĞLU
Cumhuriyet University

Prof. Dr. Jaın SADHNA
Unıversıty Of Delhı

Prof. Dr. Manole COJOCARU
Titu Maiorescu University

Prof. Dr. Mustafa Fedai ÇAVUŞ
Osmaniye Korkut Ata University

Prof. Dr. Mustafa Onur ALADAĞ
Selçuk University

Prof. Dr. Nurdan KALAYCI
Gazi University

Prof. Dr. Mustafa METE
Gaziantep University

Prof. Dr. Neslihan ŞAHİN
Sivas Cumhuriyet University

Prof. Dr. Orhan ZEYBEK
Balıkesir University

Prof. Dr. Selahattin YAVUZ
Erzincan Binali Yıldırım University

Prof. Dr. Seyfi ŞEVİK
Hitit University

Prof. Dr. Sevi ÖZ
Ankara Hacı Bayram Veli University

Prof. Dr. Songül ÇAKMAKÇI
Atatürk University

Prof.Dr. Yadigar GÜLSEVEN SIDIR
Bitlis Eren University

Prof. Dr. Zharkynbıke SULEIMENOVA
Kazakh Natıonal Women's Pedagogıcal Unıversıty

Assoc. Prof. Dr. Abdulkerim DİLER
Atatürk University

Assoc. Prof. Dr. Armel MBON
Marien Ngouabi University

Assoc. Prof. Dr. Azimbaeva GULBAYRA
Kazakh National Women's Pedagogical University

Assoc. Prof. Dr. Betül GÜZELDİR
Atatürk University

Assoc. Prof. Dr. Çiğdem BOGENÇ
Karabük Üniversitesi

Assoc. Prof. Dr. Elif Feyza TOPDAŞ
Atatürk University

Assoc. Prof .Dr. Ersoy ZENGİN
Munzur University

Assoc. Prof. Dr. Hasan TELLİ
Mersin University

Assoc. Prof. Dr. Oqtay QULİYEV
Azerbaycan Devlet İktisat University

Assoc. Prof. Dr. Ömer Faruk RENÇBER
Gaziantep University

Assoc. Prof. Dr. Sahure YARİŞ
Dicle University

Assoc. Prof. Dr. Salman Bashir MEMON
Shah Abdul Latif University

Assoc. Prof. Dr. Sancar BULUT
Kayseri University

Assoc. Prof. Dr. Sevcan YILDIZ
Akdeniz University

Assoc. Prof. Dr. Syed Ali
Raza NAQVI Government College University Faisalabad

Assoc. Prof. Dr. Tamer TURGUT
Atatürk University

Assoc. Prof. Dr. Victoria POSTOLACHE
Alecu Russo Balti State University

Doç. Dr. Yılmaz SEÇİM
Necmettin Erbakan University

Assoc. Prof. Dr. Zamıg TEHMEZOV
Azerbaycan Devlet Pedagoji University

Dr. Ajay B. GADİCHA
Sant Gadge Baba Amravati University

Dr. Amira TANDİROVİC GURSEL
Adana Alparslan Türkeş University of Science and Technology

Dr. Aqil MEMMEDOV
Azerbaycan Devlet İktisat University

Dr. Babak SAFAEI
Tsinghua University

Dr. Elşen MEMMEDLİ
Azerbaycan Devlet İktisat University

Dr. Faisal SULTAN
Hazara University

Dr. Ghanshyam BARMAN
Uka Tarsadia University

Dr. Gülnar MİRZEYEVA
Azerbaycan Devlet İktisat University

Dr. Gülşen MEHERREMOVA
Azerbaycan Diller University

Dr. Hassan ZARIOUH
Mohammed First University

Dr. Iram Liaqat AWAN
Government College University

Dr. Irina-Ana DROBOT
Technical University of Civil Engineering Bucharest, Romania

Dr. İslam DEVİREN
MEB

Dr. Joanna HERNİK
West Pomeranian University of Technology

Dr. Nurhoca AKBULAYEV
Azerbaycan Devlet İktisat University

Dr. Rida ZULFİQAR
University of Szeged

Dr. Şebnem NOYAT
Sakarya Applied Science University

Dr. Taha Yasin ÖLMEZTOPRAK
Adıyaman University

Dr. Tatia DOLİDZE
European University

Dr. Yaşar SUBAŞI
Van Yüzüncü Yıl University

8th INTERNATIONAL SELÇUK SCIENTIFIC RESEARCH CONGRESS
29-30 NOVEMBER/2025 KONYA TÜRKİYE

Congress Program

Participant Countries:

TÜRKİYE-AZERBAYCAN-ALGERIA-CHINA-EGYPT-GEORGIA-ITALY-INDONESIA-IRAN-IRAQ-INDIA-MOROCCO-MALAYSIA-NIGERIA-ROMANIA-PHILIPPINES-PAKISTAN-VIETNAM

IMPORTANT, PLEASE READ CAREFULLY

To be able to make a meeting online, login via **https://zoom.us/join** site, enter ID instead of "Meeting ID or Personal Link Name" and solidify the session. The presentation will have **15 minutes** (including questions and answers). The Zoom application is free and no need to create an account. The Zoom application can be used without registration. The application works on tablets, phones and PCs. Speakers must be connected to the session **10 minutes before** the presentation time. All congress participants can connect live and listen to all sessions. During the session, your camera should be turned on at least %70 of session period. Moderator is responsible for the presentation and scientific discussion (question-answer) section of the session.

TECHNICAL INFORMATION

Make sure your computer has a microphone and is working. You should be able to use screen sharing feature in Zoom. Attendance certificates will be sent to you as pdf at the end of the congress. Moderator is responsible for the presentation and scientific discussion (question-answer) section of the session. **Before you login to Zoom please indicate your name surname and hall number, exp. Hall-1, Fatih KARİPOĞLU**

ÖNEMLİ, DİKKATLE OKUYUNUZ LÜTFEN

Kongremizde Yazım Kurallarına uygun gönderilmiş ve bilim kurulundan geçen bildiriler için online (video konferans sistemi üzerinden) sunum imkanı sağlanmıştır. Sunumlar için **15 dakika** (soru ve cevaplar dahil) süre ayrılmıştır. Online sunum yapabilmek için **https://zoom.us/join** sitesi üzerinden giriş yaparak "Meeting ID or Personal Link Name" yerine ID numarasını girerek oturuma katılabilirsiniz. Zoom uygulaması ücretsizdir ve hesap oluşturmaya gerek yoktur. Zoom uygulaması kaydolmadan kullanılabilir. Uygulama tablet, telefon ve PC'lerde çalışıyor. Her oturumdaki sunucular, sunum saatinden **10 dk öncesinde** oturuma bağlanmış olmaları gerekmektedir. Tüm kongre katılımcıları canlı bağlanarak tüm oturumları dinleyebilir. Moderatör – oturumdaki sunum ve bilimsel tartışma (soru-cevap) kısmından sorumludur.

TEKNİK BİLGİLER

Bilgisayarınızda mikrofon olduğuna ve çalıştığına emin olun. Zoom'da ekran paylaşma özelliğine kullanabilmelisiniz. Katılım belgeleri kongre sonunda tarafınıza pdf olarak gönderilecektir. Kongre programında yer ve saat değişikliği gibi talepler dikkate alınmayacaktır. **Zoom'a giriş yaparken önce lütfen adınızı, soyadınızı ve SALON numaranızı yazınız, Örnek: Hall-1, Fatih KARİPOĞLU**

MEETING ID: 829 9483 7198

PASSCODE: 340978

https://us02web.zoom.us/j/82994837198?pwd=Sb2aUnFlzVWaaEnynJ5RgHzaaXcqMB.1

29.11.2025 / Hall-1, Session-1

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
15 ^{00} : 16 ^{15}	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Assist. Prof. Dr. Nilgün ONNAR***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Between Karen Horney's Personality Types And Rational-Intuitive Decision Making Styles	**Assist. Prof. Dr. Betül ÇETINTULUM HUYUT Ömer Faruk KÖKSAL**	**-**
Bibliometric Analysis Of Marital Satisfaction	**Şeyda Nur GÜVEN İNCE**	**Selçuk University TÜRKİYE**
Ethics, Morality, And Justice In The Olympics	**Assoc. Prof. Dr. Kadir TİRYAKİ Esra KISA Gülüzar ÇELİKTENOĞLU Lect. Mete Berk DEMİRYOL**	**Gaziantep University TÜRKİYE**
The Influence Of Ancient Greek Thought On The Formation Of The Modern Olympics	**Assoc. Prof. Dr. Kadir TİRYAKİ Merve GÜRLER Ayşe ÖZKAYA Lect. Mete Berk DEMİRYOL**	**Gaziantep University TÜRKİYE**
Examining The Relationships Between Personality Traits, Psychological Resilience, Posttraumatic Growth And Well-Being In Cardiac Patients	**Betül ÇİMEN URASLI Assist. Prof. Dr. Nilgün ONNAR**	**İstanbul Arel University TÜRKİYE**

29.11.2025 / Hall-2, Session-1

ANKARA LOCAL TIME
15 [00] : 16 [45]

MEETING ID: 829 9483 7198
PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Prof. Dr.Özcan KARAHAN***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Uncertainty In The Learning Economy:The Pourgerami & Maskus Model	Prof. Dr.Özcan KARAHAN	Bandırma Onyedi Eylül University TÜRKİYE
Information Ethics In Monetary Policy	Prof. Dr.Özcan KARAHAN	Bandırma Onyedi Eylül University TÜRKİYE
The Construction Of Hezbollah's Hegemony In Lebanon: From Social Services To Social Legitimacy	Emrah ÖZERDEN Dr. Ayşe ATAŞ	Kırşehir Ahi Evran University TÜRKİYE
Supply Chain Automation: Optimization Of Warehouse And Carrier Assignment System	Kemal BUYUKTAS	Flo Technology TÜRKİYE
Sustainable Finance And Green Marketing	Sema BACAK Caner ÖNİZ	Sivas Cumhuriyet University TÜRKİYE
Restoration Of A Single Anterior Tooth Deficiency Using A Custom Abutment And Monolithic Zirconia: A Case Report	Assist. Prof. Gülşah AKYILDIZ Res. Assist. Şerife TALAY	Recep Tayyip Erdoğan University YÜRKİYE

29.11.2025 / Hall-3, Session-2

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
15 ^{30} : 17 ^{30}	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Assist. Prof. Dr.Medine ÖZKAYA***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
The Effect Of Near-Fault Ground Motions On The Seismic Performance Of Reinforced Concrete Buildings	Assist. Prof. Dr. Mehdi ÖZTÜRK EMRE AY	İstanbul Arel University TÜRKİYE
Risk Score Estimation Of Marmara Region Fault Lines Using Deep Learning Methods	Res. Asst. Yavuz Selim ABAT Prof. Dr. İbrahim TÜRKOĞLU	Malatya Turgut Ozal University TÜRKİYE Firat University TÜRKİYE
Investigation Of The Effect Of Different Fuel Zone Thicknesses On Neutronic Performance Of The Sombrero Fusion Reactor	Assist. Prof. Dr.Medine ÖZKAYA	Gazi University TÜRKİYE
Investigation Of Hydrogen Production Rate Of A Mg-Cl Cycle Integrated Into A Fusion Reactor	Assist. Prof. Dr.Medine ÖZKAYA	Gazi University TÜRKİYE
Differential Equations For The Skew-Harmonic Polynomials	Assoc. Prof. Dr. Ugur DURAN Mehmet ACIKGOZ	İskenderun Technical University TÜRKİYE University of Gaziantep TÜRKİYE
New Special Polynomials: Related To The Hermite Polynomials And Stirling Numbers	Assoc. Prof. Dr. Ugur DURAN Mehmet ACIKGOZ	İskenderun Technical University TÜRKİYE University of Gaziantep TÜRKİYE
Seismic Role Of Buttress Systems In Historical Single Domed Masonry Mosques	Ph.D. Fuat AKTURK Asst. Prof. Ali YESILYURT Prof. Dr. Ferit CAKIR	Gebze Technical University TÜRKİYE
Cae Evaluation Of The Front Door Intrusion Performance Of A Light Commercial Vehicle According To Fmvss214s Standard	Hakan ZAZAL Harun GÜÇLÜ	Bursa Uludağ University TÜRKİYE

29.11.2025 / Hall-4, Session-2

ANKARA LOCAL TIME

15 [30] : 17 [15]

MEETING ID: 829 9483 7198

PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Assist. Prof. Dr. Evin ŞAHİN SADIK***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Construction Of Modern Buildings In A Historical Environment: The Acropolis Of Athens Site And The New Acropolis Museum	Assist. Prof. Dr. Aslıhan GÜNGÖRDÜ TABAK Prof. Dr. Gonca BÜYÜKMIHÇI	Erciyes University TÜRKİYE
Predicting Prediabetes Risk From Electronic Health Records Using Machine Learning	Nursena BİLGİN Ekber GÜLPINAR Yasin KARAKUŞ	Kütahya Health Sciences University TÜRKİYE
The Impact Of Preprocessing Methods On Tumor Classification In Brain Mri Images	Assist. Prof. Dr. Evin ŞAHİN SADIK	Kütahya Dumlupınar University TÜRKİYE
A Research On The Production Of High Fiber Tarhana	Efnan KILINÇARSLAN Nermin BİLGİÇLİ	Necmettin Erbakan University TÜRKİYE
Use Of Legum Products In Producing Gluten-Free Vegan Tarhana	Efnan KILINÇARSLAN Nermin BİLGİÇLİ	Necmettin Erbakan University TÜRKİYE
Sentiment Analysis Performance Of Lora-Enhanced Llm's	Assist. Prof. Dr.Tunahan TİMUÇİN	Duzce University TÜRKİYE
İntradisciplinary Integration In Solving Problems Related To Spatial Figures	Assoc. Prof. N. B. Nasirov, A. V. Huseynova	Azerbaijan State Pedagogical University AZERBAYCAN

29.11.2025 / Hall-5, Session-2

ANKARA LOCAL TIME

15 30 : 17 30

MEETING ID: 829 9483 7198

PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: *Assoc. Prof. Dr. Aslıhan YAVUZALP MARANGOZ*

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Corporate Governance And Whistleblowing In Banking And Finance Sector	Özlem TIRAŞ Prof.Dr.Tolga ULUSOY	Kastamonu University TÜRKİYE
Persuasion Or Manipulation? A Rhetorical Perspective On The Use Of Whataboutism In Social Media	Özlem TIRAŞ Prof.Dr.Tolga ULUSOY	Kastamonu University TÜRKİYE
The Impact Of Geopolitical Risks On Economic Growth: A Panel Data Analysis In Emerging Countries	Res. Asst. Dr.Ecem ARIK	Toros University TÜRKİYE
Digital Transformation In Financial Service Marketing	Assoc. Prof. Dr. Aslıhan YAVUZALP MARANGOZ	Toros University TÜRKİYE
The Financial Problems Of Our Football Clubs (The Case Of Akhisarspor)	Muhammed DEDE	İnönü University TÜRKİYE
Challenges Encountered In Handmade Carpet Manufacturing (The Case Of Demirci)	Muhammed DEDE	İnönü University TÜRKİYE
The Development of Romanticism in Azerbaijani Literature	Adilə Məmmədli Məmməd	Azərbaycan Dövlət Pedaqoji Kolleci AZERBAYCAN
Photo and Electrophotostimulation-Induced Changes in the Electrical and Photoelectric Properties of Cu–CdS Structures	F.ü.f.d. Əkbərova Nuridə Yaşar qızı Qasımbəyli Minavər Yusif qızı Həsənli Əsmər Bəhram qızı İsmayılova Zümrüd Səbuhi qızı	Naxçıvan Dövlət Universiteti AZERBAYCAN

29.11.2025 / Hall-6, Session-2

ANKARA LOCAL TIME

15 30 : 17 15

MEETING ID: 829 9483 7198

PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Assoc. Prof. Dr.Cengiz ÖLMEZ***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
The Role Of Gastrocnemius Medialis Electromyographic Activity In 20-M Sprint Performance	Betül ATEŞ Assoc. Prof. Dr.Cengiz ÖLMEZ	Ordu University TÜRKİYE
Lower-Lımb Isometrıc Muscle Asymmetrıes Are Not Assocıated Wıth Sprınt Performance	Betül ATEŞ Assoc. Prof. Dr. Cengiz ÖLMEZ	Ordu University TÜRKİYE
Isometrıc Ankle Strength Does Not Predıct Sprınt Performance In Elıte Football Players	Bora YÜKSEL Assoc. Prof. Dr. Cengiz ÖLMEZ	Ordu University TÜRKİYE
A Key Neuromuscular Determinant Of Vertical Jump Performance In Soccer Players: Biceps Femoris Activation	Şeyma Tuba ACAR Assoc. Prof. Dr.Cengiz ÖLMEZ	Ordu University TÜRKİYE
Translation Issues Of Azerbaijani And Persian Terminology In The Age Of Artificial Intelligence	Verdiyeva Gunay V.	Azerbaijan National Academy of Sciences
Some Fruit Characteristics Of Walnuts (Juglans Regia L.) Grown From Seed İn The Sverdlov District Of Bishkek City	Mederbek ZHAANBAEV Adilet KACHKYNBAEV Zhumaiza ABDUVALİEVA Ernest URAIMOV Ademi OMOROVA Kurmanbek OMURZAKOV	Kyrgyz-Turkish Manas University Kyrgyzstan
Identification Of Promising Genotypes İn The Walnut Forest İn And Around The Village Of Kyzyl-Too, Uzgen District, Kyrgyzstan	Mederbek ZHAANBAEV Aigerim AZİZBEK KYZY	Kyrgyz-Turkish Manas University Kyrgyzstan

29.11.2025 / Hall-7, Session-2

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
15 ^{30} : 17 ^{30}	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Res. Assist.Gamze CEYLAN***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Gut Microbiota And Immune System Interactions	Nilay İŞİTEZ Prof. Dr. Sevim Feyza ERDOĞMUŞ	Afyonkarahisar Health Sciences University TÜRKİYE
The Impact Of Mental Health Literacy On Health Seeking Behaviors Of University Students	Seher DÖNER Sıla KARABULUT	Yozgat Bozok University TÜRKİYE
Hyperemesis Gravidarum From A Midwifery Perspective: Treatment, Care And Support Practices	Res. Assist.Gamze CEYLAN Prof. Dr.Ayla KANBUR	Atatürk University TÜRKİYE
Effects Of Prenatal Massage Application On Physical And Psychological Well-Being And Newborn Health During Pregnancy	Res. Assist.Gamze CEYLAN Prof. Dr.Ayla KANBUR	Atatürk University TÜRKİYE
Cardiovascular Disease Risk Awareness And Nursing Interventions	M.Sc. Meryem TAŞYÜREK Prof. Dr. Mukadder MOLLAOĞLU	Kayseri City Hospital TÜRKİYE Sivas Cumhuriyet University TÜRKİYE
Voluntary Insurance In Social Security: An Assessment From A Social Policy Perspective	Özlem DEMİR	Tokat Gaziosmanpaşa University TÜRKİYE
From Twin Transition To Triple Transition: Understanding Green, Digital, And Social Transition In Terms Of Sustainabledevelopment Goals	Özlem DEMİR	Tokat Gaziosmanpaşa University TÜRKİYE
Evaluation Of Coronary Stenosis Levels In Patients With Stable Angina Pectoris With Low Vitamin D Levels	Banaz Ramadhan QAHRAMAN Assoc. Prof. Dr. Zeliha Cansel Özmen Mehmet EYÜPOĞLU	Tokat Gaziosmanpasa University TÜRKİYE

29.11.2025/ Hall-8, Session-3

ANKARA LOCAL TIME

16 [00] : 18 [00]

MEETING ID: 829 9483 7198

PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Assoc. Prof. Dr. Feride AYYILDIZ***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Evaluation Of The Importance Of Nutrition In Sarcopenia	Assoc. Prof. Dr. Feride AYYILDIZ	Gazi University TÜRKİYE
Diabetes And Gut Microbiota	Assoc. Prof. Dr. Feride AYYILDIZ	Gazi University TÜRKİYE
A Dıfferent Dımensıon Of Fraılty In The Elderly: Oral Fraılıty	Assoc. Prof. Dr. Sevinç SÜTLÜ Assoc. Prof. Dr. Ebru AKBAŞ	Burdur Mehmet Akif Ersoy University TÜRKİYE
A Sıgnıfıcant Psychıatrıc Problem In Old Age: Elderly Suıcıdes In Turkey	Assoc. Prof. Dr. Sevinç SÜTLÜ Lect. Özge KUTLU	Burdur Mehmet Akif Ersoy University TÜRKİYE
Promoter-Independent Cpg Fragments As Minimal Modules For Stable Transgene Expression	Ömer Faruk ANAKÖK Assist. Prof. Dr. Ali Osman ARSLAN	Abant Izzet Baysal University TÜRKİYE
Digital Violence Among University Students: Types, Prevalence, Risk Factors, And Protective Approaches	Tülin KIZILASLAN Res. Assist. Dr. Ayşe EMİNOĞLU GÜVEN	Gaziantep Islam Science and Technology University
Digitalization And Ethical Dilemmas In Nursing: Opportunities And Risks	Nupelda ATSIZ Res. Assist. Dr. Ayşe EMİNOĞLU GÜVEN	Gaziantep Islam Science and Technology University
Reproductive Health In Visually Impaired Women	Cennet CÜCİ Assoc. Prof. Dr.Seyhan ÇANKAYA	Selçuk University TÜRKİYE

29.11.2025 / Hall-9, Session-3

ANKARA LOCAL TIME

16 00 : 18 00

MEETING ID: 829 9483 7198

PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Assoc. Prof. Dr. Candan TERZİOĞLU***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
University Students' Perceptions And Experiences Of Technology Addiction: A Qualitative Study	Assoc. Prof. Dr. Candan TERZİOĞLU	Alanya Alaaddin Keykubat University TÜRKİYE
Examının The Relatıonshıp Between Students' Cognıtıve Emotıon Regulatıon Strategıes And Theır Emotıonal Intellıgence Levels	Assoc. Prof. Dr. Candan TERZİOĞLU Sıla YILDIRIM	Alanya Alaaddin Keykubat University TÜRKİYE
The First Step Of Life With Mother's Milk: The Importance Of Midwifery Support In Breastfeeding	Gamze BULANIK Ayşegül YILMAZ	Selcuk University TÜRKİYE
Effectiveness Of Peer-Support On On Health-Related Quality Of Life In Haemodialysis Patients: Systematic Review Of Randomized Controlled Studies	Assoc. Prof. Dr. Hatice CEYLAN Şefika Tuğba YANGÖZ	Burdur Mehmet Akif Ersoy University TÜRKİYE Pamukkale University TÜRKİYE
The Effect Of Patient Empowerment On Self-Management Behaviours In Haemodialysis Patients: Systematic Review Of Randomized Controlled Studies	Assoc. Prof. Dr. Hatice CEYLAN Şefika Tuğba YANGÖZ	Burdur Mehmet Akif Ersoy University TÜRKİYE Pamukkale University TÜRKİYE
Trends In Hypertension Awareness, Attitudes, And Health Literacy In Nursing Studies: A Global Bibliometric Analysis (1977–2025)	Res. Assist. Dr. Ayşe DAĞISTAN AKGÖZ	Akdeniz University TÜRKİYE
Bibliometric Analysis Of Studies On The Prevention Of Cardiovascular Diseases In Nursing	Res. Assist. Dr. Ayşe DAĞISTAN AKGÖZ	Akdeniz University TÜRKİYE
Risk Factors, Genetic Predisposition, And Current Treatment Approaches In Irritable Bowel Syndrome	Assist. Prof. Dr.Tutku TUNÇ Ecz. Umut OKUR	Sivas Cumhuriyet University TÜRKİYE

29.11.2025 / Hall-10, Session-3

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
16 ^{00} : 17 ^{30}	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: *Assoc. Prof. Dr.Ayşegül ILGAZ*

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Postpartum Period, Breastfeeding, And Breastfeeding Awareness	Assoc. Prof. Dr. Evrim BAYRAKTAR	Erciyes University TÜRKİYE
Sexual Quality Of Life During The Menopausal Period	Assoc. Prof. Dr. Evrim BAYRAKTAR	Erciyes University TÜRKİYE
Bibliometric Analysis Of International Scientific Publications On Peer Bullying Among Immigrant Children	Assoc. Prof. Dr.Ayşegül ILGAZ	Akdeniz University TÜRKİYE
Thematic Evolution Of Scientific Publications On Loneliness In Migrant Older People: A Bibliometric Analysis	Assoc. Prof. Dr.Ayşegül ILGAZ	Akdeniz University TÜRKİYE
The Strategıc Role Of Mıdwıves In Early Dıagnosıs And Interventıon In Preeclampsıa: Approaches To Protectıng Maternal And Fetal Health	Lect. Sema AKER Prof. Dr. Yasemin AYDIN KARTAL Lect. Aleyna BULUT	Sağlık Bilimleri University TÜRKİYE
Epilepsy And Reproductive Health: Obstetric And Neonatal Outcomes	Lect. Aleyna BULUT Prof. Dr. Yasemin AYDIN KARTAL Lect. Sema AKER	Sağlık Bilimleri University TÜRKİYE

29.11.2025 / Hall-11, Session-3

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
16 ^{00} : 17 ^{45}	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Assoc. Prof. Dr. Abdulvehhab GÖZÜN***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Religious Individuals' Financial Preferences: The Case Of Participation Banking	Ramazan METE	Iğdır University TÜRKİYE
From Western Turkey To Diyadin: The Experiences Of Religious Culture And Ethics Teachers From A Sociological Perspective	Rumeysa GÜNEŞ METE	Iğdır University TÜRKİYE
Montessori Method In Early Childhood Religion And Values Education	TUĞBA ATAOĞLU	Yalova University TÜRKİYE
Introduction Of Muhammed El-Avaci's Encyclopedic Work Called Mevsû'Atu Delîli'd-Dâ'İye In Terms Of Religious Official Training Methods	Assoc. Prof. Dr. Abdulvehhab GÖZÜN	Gümüşhane University TÜRKİYE
Conceptual Framework Of Ihyā And Tajdīd: Revelation, History, And Socio-Psychological Change	Assist. Prof. Dr.Fikrullah ÇAKMAK	Atatürk University TÜRKİYE
The Term Asl In Hadith Science: A Terminological Study	Assist. Prof. Dr. Tunahan ERDOĞAN	Akdeniz University TÜRKİYE
Migration Literature And Values Education (The Case Of Rumi)	Assist. Prof. Dr.Aliye YILMAZ	Süleyman Demirel University TÜRKİYE

29.11.2025 / Hall-12, Session-4

ANKARA LOCAL TIME
16 00 : 17 45

MEETING ID: 829 9483 7198
PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Assist. Prof. Dr. Öznur ÖZ ATASEVER***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Genetic Diversity And Evolutionary Analysis Of The Coat Protein (Cp) Gene Of Cucumber Green Mottle Mosaic Virus	Ali KARANFİL Filiz RANDA-ZELYÜT	Canakkale Onsekiz Mart University TÜRKİYE Bilecik Seyh Edebali University TÜRKİYE
Biological Approaches For Reducing Pesticide Pollution	Bengisu SARIHAN Assist. Prof. Dr. Evrim ELÇİN	Aydın Adnan Menderes University TÜRKİYE
Micropropagation Potential Of Parsley (Petroselinum Crispum Mill.)	Muhammet Anıl AYDIN Prof. Dr. Gulsum OZTURK	Ege University TÜRKİYE
Effect Of 2,4-Dichlorophenoxyacetic Acid On In Vitro Shoot Regeneration In Flax (Linum Usitatissimum L.)	Muhammet Anıl AYDIN Prof. Dr. Gulsum OZTURK	Ege University TÜRKİYE
Regulation Of Essential Oils And Anti-Microbial Potency In Achillea Gypsicola By Jasmonic Acid Treatment	Assoc.Prof.Dr.Muhammed Akif AÇIKGÖZ Assist. Prof. Dr. Seçil EKER	Ordu University TÜRKİYE
A General Overview Of The Global Threat Of The Red Palm Beech [Rhynchophorus Ferrugineus (Olivier) (Col.: Curculionidae)]	Nagihan KILIÇ Murat GÜVEN	Iğdır University TÜRKİYE
Pest Monitoring Methods With Smart Trapping Systems And Image Analysis	Nagihan KILIÇ Murat GÜVEN	Iğdır University TÜRKİYE

29.11.2025 / Hall-13, Session-4

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
16 [00] : 17 [45]	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: *Assist. Prof. Dr. Yusuf DURMUŞ*

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Causes And Consequences Of Technostress From Teachers' Perspectives	Assoc. Prof. Dr. Burak AYÇİÇEK Assoc. Prof. Dr. Şenol ORAKCI	Tokat Gaziosmanpaşa University TÜRKİYE Aksaray University TÜRKİYE
Current Use Of Place Names In Ottoman History Education	Prof. Dr. Seyit TAŞER	Necmettin Erbakan University TÜRKİYE
An Examination Of Teachers' Views On The Meaning Of Education	Prof. Dr. Serkan ÜNSAL	Kahramanmaraş Sütçü İmam University TÜRKİYE
Social Sustainability And The Inclusion Of Disadvantaged Groups: A Systematic Review Of Global Evidence	Dr. Hatice OĞUZ ÖZGÜR	Isparta University TÜRKİYE
The Role Of Opera In Building Social Consciousness	Assist. Prof. Dr. Funda YAZIKSIZ	Ankara Music and Fine Arts University TÜRKİYE
Semiotic Analysis Of Anthropomorphic Figures In The Works Of Mehmed Siyah Kalem	Lect.Gamze URAY	Aksaray University TÜRKİYE
Investigation Of Lipoxygenase Inhibitory Compounds	Assist. Prof. Dr. Yusuf DURMUŞ	Artvin Çoruh University TÜRKİYE

29.11.2025 / Hall-14, Session-4

ANKARA LOCAL TIME	**MEETING ID: 829 9483 7198**
16 [00] : 17 [15]	**PASSCODE: 340978**

HEAD OF SESSION: ***Prof. Dr. İzzet KARAKUR***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Estimating Co_2 Emissions From Fossil Fuel Consumption: A Population – Based Approach	**Sertap ERGEN Nokta Nurani BEKTAŞ Prof. Dr. İzzet KARAKURT Prof. Dr. Gökhan AYDIN**	**Karadeniz Teknik University TÜRKİYE**
Gdp And Fossil Fuel Consumption Relationship: A Modeling Study For Türkiye	**Nokta Nurani BEKTAŞ Sertap ERGEN Prof. Dr. İzzet KARAKURT Prof. Dr. Gökhan AYDIN**	**Karadeniz Teknik University TÜRKİYE**
Investigation Of The Usability Of Rice Husk Ash And Blast Furnace Slag In The Improvement Of Clay Soils By The Deep Mixing Method	**Doğukan KAYABEKİR Ermedin TOTİÇ**	**Bartın University TÜRKİYE**
Dental Condition Classification In Panoramic Dental Radiographs Using Hog-Based Feature Extraction And Machine Learning	**Mahmut Nedim EKERSULAR Ahmet ALKAN**	**Kahramanmaraş Sütçü İmam University TÜRKİYE**
A Hybrid Approach Based On Anisotropic Diffusion And K-Means For Liver Segmentation In Abdominal Ct Images	**Mahmut Nedim EKERSULAR Ahmet ALKAN**	**Kahramanmaraş Sütçü İmam University TÜRKİYE**

29.11.2025/ Hall-1, Session-5

ANKARA LOCAL TIME

16 30 : 18 30

MEETING ID: 829 9483 7198

PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Associate Professor Dr. Rozina Khattak***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Study of Rotating Machines by Vibratory Analysis	Adel DELIOU Takieddine Bouklia Samir DJIMLI Mohamed Kemiha Meriem DEHBI Sofiane BOULKROUNE Abdelkader FIDJAH	University of UMSB of Jijel ALGERIA
Advanced Hybrid Photocatalysts for Sustainable Dye Degradation: Polyindole–Silver Oxide Composite as an Efficient Catalyst for Fast Green O Removal	Associate Professor Dr. Rozina Khattak	Women University PAKISTAN
Optimizing Dye-Sensitized Solar Cell Performance through Solvent Effects: The Role of Dimethyl Sulfoxide in Redox Kinetics	Associate Professor Dr. Rozina Khattak	Women University PAKISTAN
Women as Educators and Mentors (Intellectual Circles in the Umayyad Era)	Associate Professor Dr. Naseem Akhter	Women University PAKISTAN
The Legacy of Umayyad Women in Promoting Islamic Ethics and Morality	Associate Professor Dr. Naseem Akhter	Women University PAKISTAN
Quinoxaline as a Key Theoretical Donor Material for Highly Efficient Organic Solar Cells.	El mostafa Benharaf Ikram Mennas A. Arif Mohammed Denzira Ali Barhoumi Abdelmalek Matine Abdellah Zeroual Mohammed El idrissi	Sultan Moulay Slimane University MOROCCO Chouaib Doukkali University MOROCCO
Potential of Integrating PCMs in Residential Building Envelope to Thermal Energy Storage	SELKA Ghouti	University of Tlemcen ALGERIA
Recent update for the synthesis of biologically important imidazopyrimidine derivatives	Neha Ali Sumayya Akram Prof. Dr. Matloob Ahmad Dr. Sana Aslam	Government College University PAKISTAN

29.11.2025 / Hall-2, Session-5

ANKARA LOCAL TIME

16 30 : 18 30

MEETING ID: 829 9483 7198

PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Dr.Jitendra Aherkar***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Love as Resistance: Queering Intimacy and Identity in the Film Kaadhal Enbadhu Podhu Udamai	R. Surenderkhanna Dr. Rajasekaran. V	Vellore Institute of Technology CHENNAİ
Between Ritual and Resistance: Women Navigating Tradition at the Mahakumbh Festival	Dr.Jitendra Aherkar	Atmiya University INDIA
A Review of Women's Perpetration of Violence Against Women	Mohaddeseh. Babaei	Women's studies, AhlulBayt international university IRAN
Structure-based drug repurposing to inhibit the DNA gyrase of Mycobacterium tuberculosis	Balasubramani G L Rinky Rajput Manish Gupta Pradeep Dahiya Jitendra K Thakur Rakesh Bhatnagar Abhinav Grover	Jawaharlal Nehru University INDIA Banaras Hindu University INDIA
Childhood Celiac Disease and Growth Development	Dr. Saloni Sharma Suhani Sharma	Deemed to be University INDIA
Modelling smart security system based on IOT techniques	Arkan Khalid Fatma Hussain Ali Mohammed Diyar-Karrar Salam Zainab Ehssan Prof. Dr.Weam Saad Al-Hamadany	IbnSina University IRAQ
Knowledge, Practices, and Awareness Among Users of Nicotine Pouches:Treatment Purposes or Business Interests	Muhammad Ahmad Ehsan Dr. Noor Saba Khadim Jan Dr. Nabiha Iqbal Rabia Qayyum Abid Ali Badar Mishar Hassan Muqadas Amir Abdul Kareem Khan	Hajvery University PAKISTAN
Debt Crises and Defaults	Umar Baba Shaaba	Ahman Pategi University NIGERIA

29.11.2025/ Hall-3, Session-5

ANKARA LOCAL TIME

16 30 : 18 30

MEETING ID: 829 9483 7198

PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Jean Richard Jokhu***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Characterization Of Some Mid-Truncated Continuous Distributions Using Order Statistics	Md Amjad Ansari Haseeb Athar Mohd Amir	-
Serological Profile (Anti-CCP And Rheumatoid Factor) For The Diagnosis Of Rheumatoid Arthritis In Patients From The Batna Region, Algeria	Djahida BENHOUDA Afaf BENHOUDA Mourad HANFER	Université Batna 2 ALGERIA
Arrhythmia Detection Using Graph Neural Networks	Pritam Paul Subhajeet Das Sohan Das Anirbit Sengupta	Brainware University INDIA
Diagnosis And Monitoring Of Rotating Machinery By Vibratory Analysis	Adel DELIOU Takieddine Bouklia Samir DJIMLI Mohamed Kemiha Meriem DEHBI Sofiane BOULKROUNE Abdelkader FIDJAH	University of UMSB of Jijel ALGERIA University of Djelfa ALGERIA
Plant Extract-Mediated Green Synthesis, Characterization And Dye Decolourizing Potential Of Iron Nanoparticles	Bijender Singh Aakansha Tiwari Davender Singh	University of Hartana INDIA
Enhancing The Mechanical Performance Of Fiber Reinforced Rammed Earth Through Chemical Treatment Of Natural Fibers	Youssef Abouyazid Abdelhakim El Bourki Ahmed Koutous El Mokhtar Hilali	Ibn Zohr University MOROCCO
Stability Analysis Of A One-Dimensional Double-Porosity Elastic System With Visco- Porous Damping	Aicha Nemsi	University of El Oued ALGERIA
The Influence Of The European Union's (Palm Oil Free) On Indonesian Exports Palm Oil	Jean Richard Jokhu	President University Indonesia

29.11.2025 / Hall-4, Session-5

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
16 30 : 18 30	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Mr.Pramant Mahto***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
"Image Processing"	Mr.Pramant Mahto	Srinath University INDIA
Ecological Influences On Morphological And Pomological Diversity In Natural Populations Of Chamaerops Humilis L. In Morocco	Aziz Ezzine Ahmed El Annaoui Sadik Dani Abdelmajid Haddioui Said Bouda	Sultan Moulay Slimane University MOROCCO
Nanoparticle In Vaccine Developments	A.Palanisamy S.Deepak C.Ravi G.David	Bharath Institute of Higher Education and Research CHENNAİ
Emerging Role Of AFAST And TFAST In Veterinary Practice	CHIKKALA SIVA RAMAKRISHNA* ABHINAYAN MB NISHAANTH V.S VIDUSHI M LOKESH P MOHAMED ASFAR M	-
Comparative Survival And Growth Performance Of Clarias Gariepinus And Heterobranchus Longifilis Hatchlings	Ode Onyeche Ann Anaga Socchi Otisi Makyur Onyeche Anita	Abuja University NIGERIA
The International Criminal Court (ICC)	Abderrezak TOUMI	20 August 1955 Skikda University ALGERIA
The Role Of Augmented And Virtual Reality Technologies On The Healthcare Sector In Nigeria	Isah Muhammad Alhassan Abubakar Alhassan Yahaya Dattijo Abubakar Aminu Adamu Ahmed	Azman University NIGERIA

29.11.2025 / Hall-5, Session-5

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
16 30 : 18 45	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: *Associate Prof. PhD. Brînduşa Mihaela RADU*

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
The Effects Of Economic Crisis On Population Migration	Associate Prof. PhD. Brînduşa Mihaela RADU	Romanian Academy ROMANIA
Labor Market Challenges In The Era Of Digitalization	Associate Prof. PhD. Brînduşa Mihaela RADU	Romanian Academy ROMANIA
Behavioral Insights For Sme Policy: Applying Educational Psychology To Drive Inclusive Economic Growth In Northern Nigeria	Maryam Aminu Jafaru Abdu Gambarawa Ph.D	Umaru Musa Yar'adua University, Katsina
Developing Data Analysis Skills For Students In Teaching Mathematics In The Direction Of STEM Education	Nguyen Hoang Vu Nguyen Phu Loc	Can Tho University
A Literature Review On The Sustainable Supply Chain Management And Its Issues Of Small And Medium Enterprises	Zaid Yousef Maayah	University of Sopron
Predicting The Heat Pipe Outlet Temperature Using An Optimized Neural Network Model	Karthikeyan M Aswin Vishwaraj P Monishkumar A Kumararaja K	New Prince Shri Bhavani College INDIA
Current Practices And Future Technologies For Monitoring And Controlling Methane Emissions From Waste	FETTAH Abla MOUHIR Latifa	Hassan II University FAS
Beyond Technosolutionism: Designing Digital Futures For Collective Well-Being	Faseeha Saif Dr. Asma Seemi Malik	Women University PAKISTAN
AI-Assisted Information Evaluation and Students' Ability to Detect Misinformation in Secondary Schools of Cross River State, Nigeria.	Solomon Onen ABAM Ismail Olaniyi MURAINA Moses Adeolu AGOI Bashir Oyeniran AYINDE Wasiu Olatunde OLADAPO	Lagos State University NIGERIA

29.11.2025/ Hall-6, Session-5

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
16 ^{30} : 18 ^{30}	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Dr Sameer Nanivadekar***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Technology Integration In Tpack Through Ai And Geogebra To Support Grade 10 Algebra – Calculus Learning:A Concept – Centered Review	Ngo Tung Hieu Nguyen Phu Loc	Can Tho University (Vietnam)
Effect Of Lipid Based Nutritional Supplements During Pregnancy On MaternalAnthropometry And Hematological Indices; A Randomized Controlled Trial	Dr. Kalsoom Tariq Bela Inayat Hashim Khan Hafsa Zafar Nabila Sher Sadia Fatima	,Khyber Medical University PAKISTAN
The Provision Of Water Supply And Sanitation For Coastal Zones And Marine Infrastructure In Georgia	Lasha Kavelashvili Zaal Tsinadze Ketevan Gordeziani	Georgian Technical University GEORGIA
The Role Of Artificial Intelligence In Business Process Optimization	Indah Citra Amalia M. Rasya Naufal Zumrotul Aliyah Mochamad Yusuf	State Islamic Univercity INDOSESIA
Resonant Raman Spectroscopy Of Black Phosphorene.	Zakariya Arbaoui Soufiane Elhadfi Abdelhai Rahmani	Moulay Ismail University MOROCCO
Modelling And Simulation Of CIGS Solar Cells On The Performance Of Zinc Sulfide Insulation Layer	Abdelali Laid Abed zoulikha	University Djillali Liabes of Sidi Bel Abbes ALGERIA
Type 2 Diabetes Mellitus: A Metabolic Disease Of Accelerated Ageing”	Pooja Rasal Simran yadav	JES’s SND College INDIA
Psychometrics In The Age Of Artificial Intelligence: From Measurement To Prediction	Dr Sameer Nanivadekar	A P shah Institute of technology INDIA

29.11.2025 / Hall-7, Session-6

ANKARA LOCAL TIME
17 00 : 19 00

MEETING ID: 829 9483 7198
PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Dr. Muhammad Mazhar Iqbal***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Nutritional Deficiencies And Their Relationship With Early Neuropsychiatric Symptoms	Ana-Lucia Blendea Ioan Gotca Alina Onofriescu	CSM Iasi, Socola Psychiatry Institute ROMANIA
Microplastics Assessment In Water And Sediment Of The Punarbhaba And Dhepa River In Northern Part Of Bangladesh	Mst. Irin Akter Lima Dr. Zannatul Ferdoushi Dr. Sheikh Istiak Md. Shahariar Md ARaquibul Islam Md. Shahanur Alam	Hajee Mohammad Danesh Science and Technology University Bangladesh
Abelmoschus Esculentus (Okra) Stem And Synthetic Additive Impact On Production Indices, Blood Chemistry And Meat Quality Of Broiler Chickens	Zainab O. Bello Saheed A. Adeyemi Kadri O. Zubair Bajomo Eunice	Al-Hikmah University NIGERIA
Impact Of Flattening Filter Removal And Secondary Collimator On The Energetic Properties Of A 6 MV Photon Beam Using Monte Carlo Simulation	LAGRINI Ismail BENCHEIKH Mohamed	Hassan II University MOROCCO
Machine Learning Framework For Assessing Irrigation Dynamics In Punjab, Pakistan Using Two-Source Energy Balance (TSEB) Model With Sentinel Satellite Imagery	Dr. Muhammad Mazhar Iqbal Tehmena Rashid Shafiq ur rehman Hafiz Qaiser Yasin Hafiz Shoukat Ali Dr. Muhammad Bilal Dr. Mujahid Ali	On Farm Water Management PAKISTAN
Deep Learning-Based Optimization Of High-Efficiency Irrigation System For Maximizing Carbon Credits And Yield Potential In Water-Scarce Regions Of Punjab Pakistan	Dr. Muhammad Mazhar Iqbal Muhammad Rizwan Tehmena Rashid Shafiq ur rehman Hafiz Qaiser Yasin Hafiz Shoukat Ali Dr. Muhammad Bilal Dr. Mujahid Ali	-
The Impact Of Supply Chain On Food Waste In South Asia Countries Over The Period 2007 To 2024.	Akbar Khan Dr Dilawar Khan	-
Prevalence Of Hbsag Among Hiv-Positive Patients On Antiretroviral Therapy For Three Years At General Hospital Offa, Kwara State.	Emmanuel Bukola Iyiola Aanuoluwa Temitayo Iyiola Esther Opeyemi Aworeni	University of Ilorin NIGERIA

29.11.2025 / Hall-8, Session-6

ANKARA LOCAL TIME

17 00 : 19 00

MEETING ID: 829 9483 7198

PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: *ADJOUDJ Abdellatif*

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
UHPLC-ESI-MS Based Phytochemical Characterization And Anti-Hemolytic Assessment Of Adenocarpus Decorticans Boiss. Organs	Kaouthar ELBIRGUI Houssam ASSIOUI Othman EL FAQER Raffaele Conte Houda ELALAMI Hanane ENNAJI Nadia IOUNES Samir IBENMOUSSA	Hassan II University MOROCCO
Bio-Physicochemical Profiling And Cancer Immunotherapeutic Evaluation Of Protein Isolate From Unripe Diospyros Peregrina Fruit	Anwesha Gupta Title De Sandhita Mazumder Akshara Achar S Tishta Mandal Roshni Bibi Oishi Mukherjee Melvin George Koustav Sarkar	SRM Medical College Hospital and Research Centre INDIA
From Folk Medicine To Laboratory: In Vitro And In Vivo Toxicological Evaluation Of Tetraena Gaetula Saponin Extracts	Omaima BOUDAIA Zineb SEKKOUT Kaouthar ELBIRGUI Najat ELAMRANI Driss RADALLAH Amal EL HAMSAS EL YOUBI	University Hassan II MOROCCO
The Behavior Of Barley In The Face Of Climate Change	ADJOUDJ Abdellatif	University of Tipaza ALGERIA
Integrated Smart Grids For Enhanced Renewable Energy Utilization	V RISHANTH RISHI KANTH V ROHITH K RUTHRANATH V N SAAI SARATH M Dr. A. VIJAYALALKSHMI	R.M.K. Engineering College INDIA
Nano-Enhanced Smart Wearables For Advanced Health Diagnostics	SAKTHI SUNDHAR R L SANJAY R RISHI S SANJAYKUMAR S SANJEETH N DR. A. VIJAYALAKSHMI	R.M.K. Engineering College INDIA
Geopolymer Synthesis Using Sodium Aluminate And Silica Fume	Amal Bassam Rajaa Bassam Marouane El Alouani Mohammed Hafid Hamid Saufi Said Belaaouad	Hassan II University MOROCCO
Effect Of Explant Type And Plant Growth Regulators On Micropropagation Of Stevia Rebaudiana Trough Callogenesis And Indirect Organogenesis.	Bouaaza Ghizlane Chetto Ouiam Beniken Lhou Benkirane Rachid Benyahia Hamid	-

29.11.2025 / Hall-9, Session-6

ANKARA LOCAL TIME

17 00 : 19 00

MEETING ID: 829 9483 7198

PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: *DR.R.SRINIVASAN*

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Agro-Morphological Performance Of Sodium Azide Induced Mutant In Resistance To Fusarium Wilt Disease Of Pepper (Capsicum Annum And Capsicum Chinese).	Gado, A. A. Muhammad, L. M. Abubakar, A. Salihu, I.A. Kolo, J. T. Audu, M. A. I.	Federal University of Technology NIGERIA
Leukocyte Migration Modulation By The Methanolic Extract Of Smyrnium Olusatrum: An Innovative Approach To Phytotherapy	Sekkout Zineb Boudaia Omaima El Amrani Najat RADALLAH Driss EL Hamsas EL Youbi Amal	University Hassan II MOROCCO
Investigating The Relationship Between The Quality Of Virtual Education With Learning Style And Self-Efficacy Of Virtual Graduate Students In Shiraz University Of Medical Sciences In The Year 2024	prof Nasrin Shokrpour Shadab Moslehi Saeed Reza Rassafiani	
Assessing The Socio-Economic And Environmental Impacts Of Tourism In Moheshkhali And Teknaf	Prodip KUMAR Mst. Iffat KHANUM Naheda Akter NEPA Mayuri KHATUN Md Mizanur RAHMAN	University of Rajshahi Bangladesh
Green Synthesis Of Metallic Nanoparticles And Their Biomedical Applications	SELVAKUMAR.R NIHARIKA KUMARI ASHWIN.R.V DR.R.DEVI DR.R.SRINIVASAN	BHARATH INSTITUTE OF HIGHER EDUCATION AND RESEARCH INDIA
First-Principles Study Of Silicon-Doped Tetragonal Graphene For Enhanced Photocatalytic Performance	M. Houmad K. Ribag A. El Kenz A. Benyoussef	Mohammed V University MOROCCO
Evaluating The Functional Role Of Rosehip Waste Powder In The Reformulation Of Pork Sausages	Alexandra Raluca BORŞA (BOGDAN) Andrei BORŞA Melinda FOGARASI Floricuța RANGA Anda Elena TANISLAV Vlad MUREŞAN Cristina Anamaria SEMENIUC	University of Agricultural Sciences and Veterinary Medicine of Cluj ROMANIA
Antioxydant Activity And Acute Toxicity Of Ethanolic Extract Of Capparis Spinosa	Sara Qouissah Houda El Yacoubi Aboukhalaf Abdelghani Laila Bikjdaouene Oumaima Abouyaala Asmaa ElYamani Jamila Riyahi Atmane Rochdi	Ibn Tofail University TÜRKİYE

29.11.2025 / Hall-10, Session-6

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
17 ^{00} : 19 ^{00}	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Dr. Nixon Samuel Vijayakumar***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Solid Lipid Nanoparticles For Alzheimer's Disease – An Overview	S KAMALI S VARSHA E HAMSINI EISHA V VELVIZHI DR. R.DEVI Dr. R. SARAVANAN Dr. R. SRINIVASAN	Bharath Institute of Higher Education and Research INDIA
A Review Of Silver Nanoparticle Biosynthesis And Their Biocidal Activities	S.VARSHA Dr. R. DEVI Dr.R. SRINIVASAN S. Kamali E. Hamsini Eisha V. Velvizhi	Bharath Institute of Higher Education and Research INDIA
Wearable Light Intensity Color Assistance Device For People With Visual Impairments	Madhava Perumal Y Syed Ashfaq Sujay Remileon Vishal K Aditya Jayaraj Dr. Nixon Samuel Vijayakumar	R.M.K.Engineering College
A Novel Transdermal Approach To Combat Anemia: Bio-Functionalized Iron Oxide Nanoparticles Using Cichorium Intybus	Rashna Mirza Kifayat Ullah Shah Amjad Ali Shah Aqeedat Javed Atif Ullah Khan Asim ur Rehman Shefaat Ullah Shah Adullah R.Alanzi Sakina Niyazi	Quaid-i-Azam University PAKISTAN
Disaster Management: Drone – Assisted Emergency Response System With Automated Victim Detection And Aid Delivery	RB Sarrvesh Sai Sarveshvaran M. V. Shahid Irfan Shawn Cafu Sai Kumaran .S Sakthi Murugan .S.B Dr. Nixon Samuel Vijayakumar	R.M.K Engineering College
Explainable AI And Multimodal Deep Learning Reveal Drivers Of The 2025 Punjab, Pakistan Floods Using High-Resolution Satellite Observations	Dr. Muhammad Mazhar Iqbal Tehmena Rashid Shafiq ur rehman Hafiz Qaiser Yasin Labeeqa Zaheer Hafiz Shoukat Ali Dr. Muhammad Bilal	On Farm Water Management PAKISTAN
Deep Learning-Based Optimization of High-Efficiency Irrigation System for Maximizing Carbon Credits and Yield Potential in Water-Scarce Regions of Punjab Pakistan	Dr. Muhammad Mazhar Iqbal Muhammad Rizwan Tehmena Rashid Shafiq ur rehman Hafiz Qaiser Yasin Hafiz Shoukat Ali Dr. Muhammad Bilal Dr. Mujahid Ali	On Farm Water Management PAKISTAN
Machine Learning Framework For Assessing Irrigation Dynamics In Punjab, Pakistan Using Two-Source Energy Balance (TSEB) Model With Sentinel Satellite Imagery	Dr. Muhammad Mazhar Iqbal Tehmena Rashid Shafiq ur rehman Hafiz Qaiser Yasin Hafiz Shoukat Ali Dr. Muhammad Bilal Dr. Mujahid Ali	On Farm Water Management PAKISTAN

29.11.2025 / Hall-11, Session-6

ANKARA LOCAL TIME
17 00 : 19 00

MEETING ID: 829 9483 7198
PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Dr Pushpdant Jain***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
PROPOSED TOURIST CENTRE Optimisation Of Safety Using Landscape Elements	Aliyu Suleiman Mohammed	Federal University of Technology Minna.
Improving The Electronic And Optical Properties Of Dye-Sensitized Solar Cells Using Alizarin-Based Dyes: A DFT/TD-DFT Study	Dr.Rajaa Diany Pr.Mohammed Salah Pr.Abdessamad Tounsi	Sultan Moulay Slimane University MOROCCO
Comparative Survival And Growth Performance Of Clarias Gariepinus And Heterobranchus Longifilis Hatchlings	Ode Onyeche Ann Anaga Socchi Otisi Makyur Onyeche Anita	Abuja University NIGERIA
Enhancement Of Safety And Accessibility In The Design Of A Public Transportation Hub For Minna, Niger State	Kater Titus A. J Simon D. O. Alonge	Federal University of Technology NIGERIA
Green Valorization Of Expired QPF For Carbon Steel C38 Protection In 1 M Hcl: Integrated Experimental And Computational Approach	A.Bazit L. Adlani D. Karra Zakaria Ait El Caid D. Benmessaoud left M. Zertoubi H. Zarrok A. Zarrouk M. El Hezzat	Ibn Tofail University
Modern Energy Technologies	R.Devadharshini Dr.W.Helen	Bharath institute of higher education and research INDIA
Production And Characterization Of Carbon Nanotubes From Biochar Under Microwave Irradiation.	Faisal Nazir	THE UNIVERSITY OF AGRICULTURE PAKISTAN
Advancing Wire Arc Additive Manufacturing With Sustainable Machine Learning Algorithms	Dr Pushpdant Jain Harsh Nema	VIT Bhopal University INDIA

30.11.2025 / Hall-1, Session-1

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
10 ^{00} : 11 ^{45}	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: *Prof. Dr. Neslihan ŞAHİN*

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Middle School Mathematics Teachers' Views On Teaching The Relationship Between Perimeter And Area Using Geogebra	Ayşe Naz AYBEY Prof. Dr. Gül KALELİ YILMAZ Prof. Dr. Muhamet Emin ÖZDEMİR	Bursa Uludağ University TÜRKİYE
Investigetion On Tertion Identities	Dr. Adnan KARATAŞ	Pamukkale University TÜRKİYE
Evaluation Of The Usability Of Interpolation Methods In Geosciences	Müjgan ÖZEL Murat KAVURMACI	Aksaray University TÜRKİYE
Fuzzy Reinforcement Learning-Enhanced Quantum Key Distribution For Secure Adaptive Communication	Zarife ZARARSIZ Nagarajan DEIVANAYAGAMPILLAI	Nevşehir Hacı Bektaş Veli University TÜRKİYE
Evaluation Of Serum Albumin And Dna Binding Properties Of Benzimidazolium Salts By Molecular Docking Methos	Prof. Dr. Elvan ÜSTÜN Prof. Dr. Neslihan ŞAHİN	Ordu University TÜRKİYE Cumhuriyet University TÜRKİYE
Preparation And Structural Analysis Of 1-Allyl-3-(3,5-Dimethoxybenzyl)-5,6-Dimethylbenzimidazolium Bromide	Prof. Dr. Neslihan ŞAHİN Prof. Dr. Elvan ÜSTÜN	Cumhuriyet University TÜRKİYE Ordu University TÜRKİYE
Anti-Periodicity In Systems With Discontinuities And An Application To Economics	Fatma YILDIZ ÖZDEMİR Fatma TOKMAK FEN	Gazi University TÜRKİYE

30.11.2025/ Hall-2, Session-1

ANKARA LOCAL TIME		MEETING ID: 829 9483 7198	
$10^{00} : 11^{15}$		PASSCODE: 340978	

HEAD OF SESSION: ***Assoc. Prof. Dr. Nurullah Zafer KARTAL***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Public Relations Strategies In The Digital Age And Crisis Management In Social Media	Damla Seda TOSUN	Atatürk University TÜRKİYE
Relationship Between Social Media Addiction, Digital Fatigue And Job Performance In Employees	Damla Seda TOSUN	Atatürk University TÜRKİYE
Mediating Role of Digital Identity Between Social Media Addiction and Self-Esteem Among Social Media Users	Komal Pervaz Dr. Anam Khan Umm e Eman Syed Neelam Bibi Dr. Adnan Adil Dr. Saba Ghayas	Rawalpindi Women University PAKISTAN
Solutions To Mitigate The Risks Of Negative Information On Social Media For Tourism Destinations In Can Tho City	Duong Thi Thuy An Dr. Nguyen Thi Be Ba	Can Tho University
A Forecast On How Artificial Intelligence (Ai)-Generated Influencers Will Transform The Future Of Influencer Marketing	Assoc. Prof. Dr. Nurullah Zafer KARTAL Hamdi ELMAS	Suleyman Demirel University TÜRKİYE

30.11.2025 / Hall-3, Session-2

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
$10^{30} : 12^{00}$	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Dr. Bahri Baran KOÇAK***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Effect Of Prıntıng Orıentatıon On The Mechanıcal Propertıes Of Polylactıc Acıd (Pla) Produced Wıth Addıtıve Manufacturıng	Muhammet Osman ÜÇBUNAR Assist. Prof. Dr. Kerem AYBAR Prof.Dr Mustafa Özgür ÖTEYAKA	Eskisehir Osmangazi University TÜRKİYE
Analysis And Optimization Of The Effect Of Sensor Thicknesses Mounted On Turbine Blades On The Flow In Gas Turbine Engines	Lect. Tevfik ERKİN Mustafa Ruhi KARAKAYA Metehan SERDAR Hacı Enes BOZOĞLU	Erciyes University TÜRKİYE
Investigation Of The Effects Of Wing Fences With Different Geometric Thicknesses On The Flow Behavior And Aerodynamic Performance Of Unmanned Aerial Vehicle (Uav) Wings	Assoc. Prof. Dr. Selçuk ASLAN Lect. Tevfik ERKİN Onur KARATAŞ Burhan KALKAN Mehmet Alper GÜNDÜZ	Erciyes University TÜRKİYE
Comparing Airport Hotel Performances Using The Critic-Aras Hybrid Approach	Dr. Bahri Baran KOÇAK	Dicle University TÜRKİYE
Investigation Of Metal And Total Organic Carbon Levels In Surface Sediments From The Nemrut Bay	Dr. Mustafa BİLGİN Enis DARILMAZ Hakan ALYÜRÜK Esin ULUTURHAN	Dokuz Eylül University TÜRKİYE
Seasonal Variations Of Arsenic, Selenium And Tin Concentrations Of Some Bivalve Species From The Homa Lagoon	Dr. Mustafa BİLGİN Esin ULUTURHAN	Dokuz Eylül University TÜRKİYE

30.11.2025 / Hall-4, Session-2

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
10 [30] : 12 [15]	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: *Assoc. Prof. Dr.Gonca SUBAŞI*

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
		-
Literary Translation And The Role Of The Translator In The Context Of Intertextuality	Lect. Dr. Şehide CENGİZ ARSLAN	
Culture, Ethics and Functionality in Translation Strategies: A Comparison of Artificial Intelligence Tools and Human Translators' Translations	Assist. Prof. Dr.Kübra ZENGİNALOĞLU	Ankara Hacı Bayram Veli University TÜRKİYE
Metaphor Theories Iv	Arif Ozan ALTUN Assoc. Prof. Dr. Mehmet Akif DUMAN	Necmettin Erbakan University TÜRKİYE
Metaphorical Theories Iii	Arif Ozan ALTUN Assoc. Prof. Dr. Mehmet Akif DUMAN	Necmettin Erbakan University TÜRKİYE
The Art And Science Of Academic Writing And Research	Assoc. Prof. Dr.Gonca SUBAŞI	Anadolu University TÜRKİYE
How Do Native And Turkish Writers Use "Directives" In The Elt Articles?	Assoc. Prof. Dr.Gonca SUBAŞI	Anadolu University TÜRKİYE
The Church Of England And Religious Education	Dr. Recep UTKU	Karabuk University TÜRKİYE

30.11.2025 / Hall-5, Session-2

ANKARA LOCAL TIME
10 30 : 12 30

MEETING ID: 829 9483 7198
PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Assoc. Prof. Dr. Tuğba DEMİR***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Combined Exposure Effects Of Endocrine Disruptors In Foods: Synergistic Interactions Between Heavy Metals, Phthalates, And Bisphenols	Assoc. Prof. Dr. Tuğba DEMİR	Sivas Cumhuriyet University TÜRKİYE
Innovative Approaches For Detecting Endocrine Disruptors In Foods: Lc–Ms, Elisa, And Electrochemical Sensor Technologies	Assoc. Prof. Dr. Tuğba DEMİR	Sivas Cumhuriyet University TÜRKİYE
Informed Consent In Veterinary Practice	Res. Assist. Dr. Emine Merve DANIŞ Prof. Dr. Aşkın YAŞAR	Selçuk University TÜRKİYE
Symbiosis Of Intracellular Bacteria Wolbachia With Aphids	Assist. Prof. Dr. Gülay OLCABEY ERGİN	Niğde Ömer Halisdemir University TÜRKİYE
The Use Of The Entomopathogenic Fungus Beauveria Bassiana In Control Of Aphids	Assist. Prof. Dr. Gülay OLCABEY ERGİN	Niğde Ömer Halisdemir University TÜRKİYE
The Duty, Authority, And Responsibilities Of Middies In Providing Safe Care	Büşra GÜN Ayşegül YILMAZ	Selcuk University TÜRKİYE
Comparative Analysis Of Responses From Natural Language Processing Chatbots (Nlpcs) To Frequently Asked Questions (Faqs) About Attention Deficit/Hyperactivity Disorder (Adhd)	Murat Özgür SEMİZ Prof.Dr. Serdar KULA	Gazi University TÜRKİYE
Oral Lichen Planus Literature Review	Ömer Can MANAV Assist. Prof. Dr.Melis Büşra AŞKIN Assist. Prof. Dr.Ayşe BULUT	Ankara University TÜRKİYE Yozgat Bozok University TÜRKİYE

30.11.2025 / Hall-6, Session-2

	ANKARA LOCAL TIME		MEETING ID: 829 9483 7198
	$10^{30} : 12^{30}$		PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: *Assoc. Prof. Dr.Tuğrul BALABAN*

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
A Treatment Method Used In Folk Medicine In The Treatment Of Diseases: Parpilama	Assoc. Prof. Dr. EMİNE ATMACA Emel GÜDÜL	Akdeniz University TÜRKİYE Nişantaşı University TÜRKİYE
The Role Of Virtual Reality (Vr)-Supported Dialogue Environments On Speaking Skills: The Example Of Nişantaşi University Tömer	Emel GÜDÜL Assoc. Prof. Dr. EMİNE ATMACA	Nişantaşı University TÜRKİYE Akdeniz University TÜRKİYE
Love In Two Languages: Esîrî's Macaronic Ghazal	Assoc. Prof. Dr.Hamza KOÇ	Giresun University TÜRKİYE
Numerical Treatment In Folk Medicine: The Triplication Ritual	Assoc. Prof. Dr.Tuğrul BALABAN	Sinop University TÜRKİYE
The Relationship Between Sacred Space And Sacred Time: Ritual, Perception And Practice	Assoc. Prof. Dr.Tuğrul BALABAN	Sinop University TÜRKİYE
New Nazires By The Poet Deruni In A Nazire Journal	Assist. Prof. Dr.Ahmet Selman YİĞİT	Gümüşhane University TÜEKİYE
Unknown Ghazals By Haleti Found In A Poetry Journal	Assist. Prof. Dr.Ahmet Selman YİĞİT	Gümüşhane University TÜEKİYE
The Urban Belonging Scale	Nuh AKÇAKAYA	Selçuk University TÜRKİYE

30.11.2025/ Hall-7, Session-2

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
10 [30] : 11 [45]	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: *Assoc. Prof. Dr. Süleyman TEKİR*

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
The Expedition Of Abū ʿubaydah Ibn Al-Jarrāḥ To Sīf Al-Baḥr (Ḥabat): An Analysis Of Reports Regarding Its Name, Purpose, And Date	Prof. Dr. Ahmet GÜZEL	Necmettin Erbakan University TÜRKİYE
Atikah Bint Zayd: The Wife Of Martyrs - The Pioneer Of Women Poets - A Portrait Of A Female Companion In The Footsteps Of The Proverb: "Let Him Who Wishes To Be A Martyr Marry Atikah"	Prof. Dr. Ahmet GÜZEL	Necmettin Erbakan University TÜRKİYE
Political Education For Can Tho University Students In Raising Awareness And Refuting Distorted Views On Vietnam's Path To Socialism	Bui Hoang Tan Le Thi Thuy Huong	Can Tho University (Vietnam)
Shipbuilding Policies And Industrial Transformation In Turkey After The Second World War: The Modernisation Of The Maritime Industry In The 1950s	Assoc. Prof. Dr. Süleyman TEKİR	Sinop University TÜRKİYE
Back At Gallipoli After Forty Years: The 1954 Anzac Veterans' Visit To Turkey And The Politics Of Memory	Assoc. Prof. Dr. Süleyman TEKİR	Sinop University TÜRKİYE

30.11.2025 / Hall-8, Session-3

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
11 ^{00} : 13 ^{00}	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: *Assoc. Prof. Dr. Erdem TÜRKELİ*

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Real Estate Search With The Help Of Parameter Dictionaries And Natural Language Prompts	Dr.Cemil GÜNDÜZ	Uşak University TÜRKİYE
The Role Of Management Information Systems In Quality Management Processes In Universities: A Conceptual Framework	Dr. Üzeyir FIDAN	Usak University TÜRKİYE
Implementation And Comparative Analysis Of Fpga-Based Fsrcnn Super-Resolution Using Vitis Vision And Xfopencv Libraries	Furkan DOĞAR Hasan Şakir BİLGE	Gazi University TÜRKİYE
Effect Of Al Addition On Microstructure And Mechanical Properties Of Sn–0.7cu Eutectic Solder Alloy	Assoc. Prof. Dr.Mevlüt ŞAHİN Ümit BAYRAM	Niğde Ömer Halisdemir University TÜRKİYE Abdullah Gül University TÜRKİYE
Artix-7 Based Fpga Development Board Design	Prof. Dr. İsmail KOYUNCU Sevap SAMUR	Afyon Kocatepe University TÜRKİYE
Investigation Of The Effect Of Different Network Parameters On Transmission Performance In Dwdm Transmission Systems	İdil GÜRDAL Şerif Ali SADIK	Kütahya Dumlupınar University TÜRKİYE
Investigation Of Induction Hobs Main And User Interface Boards Recyclability And Sustainability	Berkent PARİM Ayberk Salim MAYIL Can UĞURELLİ	Haier Europe Research and Development Center TÜRKİYE
Role Of Frp Reinforcement On The Calculated Wind Loads Of A Masonry Minaret According To Din1056 Standard	Assoc. Prof. Dr. Erdem TÜRKELİ	Ordu University TÜRKİYE

30.11.2025 / Hall-9, Session-3

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
11 ^{00} : 12 ^{45}	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Prof. Dr. Abdurrahman AKTÜMSEK***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Determination Of The Antioxidant Activity Of Rapistrum Rugosum (Brassicaceae)	Ayşenur KANBER Prof. Dr. Abdurrahman AKTÜMSEK Prof. Dr. Gökhan ZENGİN	Selçuk University TÜRKİYE
Investigation Of The Histopathological Effects Of Chronic Exposure To Galaxolide (Hhcb) And Tonalide (Ahtn) In The Freshwater Snail Melanopsis Praemorsa	Zehra AKYILDIZ Assoc. Prof. Dr. Birgül OTLUDIL	Dicle University TÜRKİYE
Production, Purification And Characterization Of Extrasellular B-Glucosidase From Aspergillus Aculeatus Nrrl358 Under Solid-State Fermentation Conditions	Mert ÇOKER Ayşe Dilek AZAZ Selma ÇELEN YÜCETÜRK	Balikesir University TÜRKİYE
Sustainable Active Food Packaging: Poly(Vinyl Alcohol)/Gelatin Films Incorporated With Pumpkin (Cucurbita Pepo L.) Seed Oil And Silicon Dioxide	Lect. Dr. Büşra MUTLU Murat EROĞLU	Bursa Technical University TÜRKİYE
Synthesis Of New Dapsone-Based Schiff Bases And Investigation Of Their Electrochemical Properties For Biosensor Applications	Dr. Deniz AKIN Lalsu YEYSİN Süleyman ÇALIŞKAN Servet ÇETE	GAZI UNIVERSITY TÜRKİYE
Evaluation Of The Inhibitory Activity Of Medicinal Mushrooms Against Pathogenic Bacteria	Melike Tuba ALTUN Lect. Dr. Şükrü CANPOLAT	Niğde Ömer Halisdemir University TÜRKİYE
Evaluating The Biochemical Activities Of Marasmius Oreades (Bolton) Fr. Collected From Türkiye	Melike Tuba ALTUN Lect. Dr. Şükrü CANPOLAT Prof. Dr. Ilgaz AKATA	Niğde Ömer Halisdemir University TÜRKİYE Ankara University TÜRKİYE

30.11.2025 / Hall-10, Session-3

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
11 ^{00} : 12 ^{30}	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: *Assoc.Prof.Dr.Çiğdem BOGENÇ*

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Universal Design Approaches For Aging Societies: An Examination From The Perspective Of Turkey	Berat Taha UZUNAL Assoc.Prof.Dr.Çiğdem BOGENÇ	Karabük University TÜRKİYE
An Examination Of Iso 21542 In The Context Of Public Space Accessibility	Berat Taha UZUNAL Assoc.Prof.Dr.Çiğdem BOGENÇ	Karabük University TÜRKİYE
Examination Of Cluster Approaches In Sustainable Rural Development In Turkey And Implications For Rural Planning	Azize ERSİN Prof. Dr. Duygu GÖKCE	Süleyman Demirel University TÜRKİYE
Production And Research Of Surface Plasmon Resonance (Spr) Effected Aunp/N-Si Binary Structure By Cryogenic Method	Vagif NEVRUZOGLU	Recep Tayyip Erdogan University TÜRKİYE
Use Of Architectural Elements In Logo Designs: The Safranbolu/Karabük Example	Ayşe Merve SARAÇOĞLU GEZER	Karabük University TÜRKİYE
Postage Stamps As Documents: Safranbolu Saraçlar House	Ayşe Merve SARAÇOĞLU GEZER Rumeysa TEKE Ayşen Esra BÖLÜKBAŞI ERTÜRK	Karabük University TÜRKİYE

30.11.2025 / Hall-11, Session-4

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
11 [30] : 13 [15]	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Prof. Dr. Mustafa Cevat ATALAY***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Lost Memories, Multiple Identities: The Fragmentation Of Belonging In Murathan Mungan's Last Istanbul And Cities From Women	Dr.Fatma BALABAN	Sinop Emir Gazi Tayboğa Ticaret Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi TÜRKİYE
Cultural Continuity And National Identity Construction: Representations In Türkiye Century Maarif Model Turkish Language And Literature 9th And 10th Grade Textbooks	Dr.Fatma BALABAN	Sinop Emir Gazi Tayboğa Ticaret Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi TÜRKİYE
Examination Of Male Characters In The Novel Tren Burdan Geçmiyor In Context Of Social Psychology	Habibe Nesrin ERTUĞRUL	Selçuk University TÜRKİYE
Preservation Or Transformation? Analysis Of Artistic Productions With Textless Conditioning In Generative Artificial Intelligence	Prof. Dr. Mustafa Cevat ATALAY	Ankara Hacı Bayram Veli University TÜRKİYE
Biomorphic Figure: The Aesthetic Interpretation Of Organic Form In Modernist Painting	Prof. Dr. Mustafa Cevat ATALAY	Ankara Hacı Bayram Veli University TÜRKİYE
Right To Refuse To Testify In Civil Procedure Law	Ecem AYCAN ÇINAR	KTO Karatay University TÜRKİYE
Assessment Of The Draft Compulsory Enforcement Act's Provision Postponing The Enforcement Of Judgments, As A Rule, Until The Completion Of The Appeal Stage	Assoc. Prof. Dr. Leyla AKYOL ASLAN	Kırıkkale University TÜRKİYE

30.11.2025/ Hall-12, Session-4

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
11 ^{30} : 13 ^{30}	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: *Assist. Prof. Dr. Ali KÖROĞLU*

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
From Sustainability To Advocacy: The Mediating Effect Of Emotional And Trust-Based Brand Relationships On Word-Of-Mouth	Assist. Prof. Dr. Ali KÖROĞLU	Tokat Gaziosmanpaşa University TÜRKİYE
The Impact Of Carbon Tax Policies On International Trade	Bilge CEPE Assoc. Prof. Dr.Aytül BİŞGİN	Karamanoğlu Mehmetbey University TÜRKİYE
State Intervention In The Alcohol Market In Turkey: Evaluation Of Tax And Expenditure Policy	Dr. Cem AKIN Esra Doğan KENDİRCİ	Kırşehir Ahi Evran University TÜRKİYE Eskişehir Osmangazi University TÜRKİYE
Digital Transformation And The Concept Of Smart Cities In Turkey	Aya Abdelhafez Mahmoud Abdelhafez Prof. Çiğdem AKMAN	Süleyman Demirel University TÜRKİYE
A Comparative Study Of The Digitalization Process Case Study: Egypt And Turkey	Aya Abdelhafez Mahmoud Abdelhafez Prof. Çiğdem AKMAN	Süleyman Demirel University TÜRKİYE
Tax Evasion And Digitalization	SEVDE BEGEÇ Assoc.Prof.Dr. ÖZGÜR SAYGIN	Kütahya Dumlupınar University TÜRKİYE
A Meta-Analysis Study On The Relationship Between Humble Leadership And Performance.	Selen UYGUNGİL-ERDOĞAN Onur OKTAYSOY Assoc.Prof.Dr. Ethem TOPCUOGLU	Osmaniye Korkut Ata University TÜRKİYE Kafkas University TÜRKİYE Giresun University TÜRKİYE
A Bibliometric Analysis On Responsible Leadership	Onur OKTAYSOY Assoc.Prof.Dr. Ethem TOPCUOGLU Selen UYGUNGİL-ERDOĞAN	Kafkas University TÜRKİYE Giresun University TÜRKİYE Osmaniye Korkut Ata University TÜRKİYE

30.11.2025 / Hall-13, Session-4

ANKARA LOCAL TIME

11 30 : 13 00

MEETING ID: 829 9483 7198

PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Prof. Dr. Sancar BULUT***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Ways To Save Wheat From The Effects Of Drought	Prof. Dr. Sancar BULUT	Kayseri University TÜRKİYE
Adoption Of Conservation Tillage Practices In Cereal Production During Climate Change	Prof. Dr. Sancar BULUT	Kayseri University TÜRKİYE
Effectiveness Of Controlled Release Organic Polymer-Carrier Fertilizer And Hormone Systems In Increasing Plant Performance Under Abiotic Stress Conditions	Assist. Prof. Dr. Ümit Haydar EROL	Kilis 7 Aralik University TÜRKİYE
Determination Of The Effects Of Abiotic Stress Factors On Plant Metabolism With Hplc And Lc–Ms Based Analyses Using Stressomics Approach	Assist. Prof. Dr. Ümit Haydar EROL	Kilis 7 Aralik University TÜRKİYE
Bee Pasture With Perennial Medicinal Plants	Erkan BOYDAK	Bingol University TÜRKİYE
Safflower Plant And Its Importance In Beekeeping	Erkan BOYDAK	Bingol University TÜRKİYE

30.11.2025 / Hall-14, Session-4

ANKARA LOCAL TIME
11 30 : 13 30

MEETING ID: 829 9483 7198
PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Assist. Prof. Dr. Mustafa AKGÜN***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Bibliometric Thematic Analysis Of Research Articles On Nanotechnology And Environmental	Assist. Prof. Dr. Mustafa AKGÜN	Ardahan University TÜRKİYE
Vibration Damping And Multi-Physics Optimization Of 3d Auxetic Lattice Composite Sandwich Structures For Unmanned Aerial Vehicle (Uav) Fuselage Components	Lect. Serkan GÜNEŞ Prof. Dr. Mürsel EKREM	Ostim Technical University TÜRKİYE Necmettin Erbakan University TÜRKİYE
Numerical Analysis And Manufacturing Tolerance Optimization Of Residual Strength In Ceramic Matrix Woven Lattice Composites (Cmc-Wlsc) Under Thermal And Mechanical Shock Via Ansys	Lect. Serkan GÜNEŞ Prof. Dr. Mürsel EKREM	Ostim Technical University TÜRKİYE Necmettin Erbakan University TÜRKİYE
The Impact Of Sustainability Practices On Competitiveness And Ecological Positioning In The Turkish Furniture Industry	Lect. Yeşim YÜZAY BEKTAŞ Prof. Dr. Tuncer DİLİK	İstanbul University-Cerrahpaşa TÜRKİYE
Evaluation Of Raw Material Selection In Furniture Production In Terms Of Some Environmental Effects	Lect. Yeşim YÜZAY BEKTAŞ Prof. Dr. Tuncer DİLİK	İstanbul University-Cerrahpaşa TÜRKİYE
Multı-Label Classıfıcatıon In 12-Lead Ecg Wıth Depthwıse- Separable Convolutıon And Gated Attentıon	Muhammed Şehmuz ŞAHİN Pınar ÖZEN	Kütahya Dumlupınar University TÜRKİYE
Nutritional Composition And Functional Properties Of Melon Fruit (Cucumis Melo L.) And Its Waste	Zeynep ER Lect. Dr. Semra TOPUZ TÜRKER Prof. Dr. Mustafa BAYRAM	Tokat Gaziosmanpaşa University TÜRKİYE
A Comparative Study On The Effects Of Different Heat Treatment Processes On The Mechanical Properties Of Sae 8620 And Aisi 9310 Steels Used In Aerospace Gears	Cengiz DÖKÜCÜ Prof. Dr. Yusuf USTA	Gazi University TÜRKİYE

30.11.2025 / Hall-15, Session-5

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
12 ^{00} : 14 ^{00}	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Prof. Dr.Laura DIACONU MAXIM***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Swertiamarin-Based Nanoemulgel: Development And Optimization For Targeted Endometriosis Therapy	Shama Parveen Vijay Kumar Uzma Farooq Pooja Jain Arvind Rathour Aamir Mirza Zeenat Iqbal	-
The Status Of Parental Awareness Regarding Motor Skills In Children With Autism Spectrum Disorder In Da Nang City, Viet Nam	M.A. Phan Ngoc Thiet Ke M.A. Pham Duc Hoa	University of Danang
Water And Hydraulic Structures Engineering In Georgia: Managing Resources For The Future	Ketevan Gordeziani Lasha Kavelashvili	Georgian Technical University GEORGIA
Socio-Economic And Institutional Determinants Of Financial Inclusion: Evidence From Cross-Country Data	Prof. Dr.Laura DIACONU MAXIM Prof. Dr.Cristian C. POPESCU Prof. Dr.Mihai-Bogdan PETRİŞOR	University of Iasi romanıa
Therapeutic And Diagnostic Potential Of Honey Bee–Derived Products In Breast Cancer Management	Pooja B Rasal Simran C Yadav Gaurav N Kasar	JES's SND College INDIA
Molecular Dynamics Insights Into Protein–Ligand Interactions For Drug Discovery	Pooja Rasal Simran C Yadav Gaurav Kasar	JES's SND College INDIA
Development And Characterization Of Bioactive And Smart Biofilms Based On Plant Extracts And Oils For Sustainable Material Applications	Djihane Romayssa MAHAMMED Nabila BELYAGOUBI-BEHNHAMMOU Asmaa DICH Larbi BELYAGOUBI Sarra BENAISSA Kamal BENMANSOUR Gabriele DI MARCO Alessia D'AGOSTINO Antonella CANINI Angelo GISMONDI	University of Tlemcen ALGERIA
AI-Driven Irrigation Control	M'barka El Mouedden Jamal Mabrouki Driss AZDEM Ngueya ESSALLAMI Souad El Hajjaji	Abdelmalek Essaâdi University MOROCCO

30.11.2025 / Hall-15, Session-5

ANKARA LOCAL TIME

12 00 : 14 00

MEETING ID: 829 9483 7198

PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Prof. Dr.Laura DIACONU MAXIM***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Swertiamarin-Based Nanoemulgel: Development And Optimization For Targeted Endometriosis Therapy	Shama Parveen Vijay Kumar Uzma Farooq Pooja Jain Arvind Rathour Aamir Mirza Zeenat Iqbal	-
The Status Of Parental Awareness Regarding Motor Skills In Children With Autism Spectrum Disorder In Da Nang City, Viet Nam	M.A. Phan Ngoc Thiet Ke M.A. Pham Duc Hoa	University of Danang
Water And Hydraulic Structures Engineering In Georgia: Managing Resources For The Future	Ketevan Gordeziani Lasha Kavelashvili	Georgian Technical University GEORGIA
Socio-Economic And Institutional Determinants Of Financial Inclusion: Evidence From Cross-Country Data	Prof. Dr.Laura DIACONU MAXIM Prof. Dr.Cristian C. POPESCU Prof. Dr.Mihai-Bogdan PETRİŞOR	University of Iasi romanıa
Therapeutic And Diagnostic Potential Of Honey Bee–Derived Products In Breast Cancer Management	Pooja B Rasal Simran C Yadav Gaurav N Kasar	JES's SND College INDIA
Molecular Dynamics Insights Into Protein–Ligand Interactions For Drug Discovery	Pooja Rasal Simran C Yadav Gaurav Kasar	JES's SND College INDIA
Development And Characterization Of Bioactive And Smart Biofilms Based On Plant Extracts And Oils For Sustainable Material Applications	Djihane Romayssa MAHAMMED Nabila BELYAGOUBI-BEHNHAMMOU Asmaa DICH Larbi BELYAGOUBI Sarra BENAISSA Kamal BENMANSOUR Gabriele DI MARCO Alessia D'AGOSTINO Antonella CANINI Angelo GISMONDI	University of Tlemcen ALGERIA
AI-Driven Irrigation Control	M'barka El Mouedden Jamal Mabrouki Driss AZDEM Ngueya ESSALLAMI Souad El Hajjaji	Abdelmalek Essaâdi University MOROCCO

30.11.2025/ Hall-16, Session-5

ANKARA LOCAL TIME

12 00 : 14 00

MEETING ID: 829 9483 7198

PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Asst. Prof. Kartick Chandra Mondal***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Assessment Of Education And Flood Vulnerability Awareness In Dutse Local Government: Implications For Effective Flood Risk Management.	Shehu, N. M. Zakari, N. Kabir I. A. Shehu, A. U.	Federal University NIGERIA
Multimodal Sentiment Analysis For Conservation Wildlife Research	Mr. Souvik Halder Prof. Samiran Chattapadhyay Asst. Prof. Kartick Chandra Mondal	Jadavpur University INDIA Vice Chancellor, Techno India University INDIA
Spatial And Temporal Patterns Of Kidnapping Incidents Along The Abuja–Kaduna Expressway, Nigeria	Vandefan James Ode Onyeche Ann	Abuja University NIGERIA
Assessment Of Heavy Metal Contamination From Auto Mechanic Workshops In Abuja, Nigeria	Ode Onyeche Ann Makyur Onyeche Anita Anaga Socchi Otisi	Abuja University NIGERIA
Characterization And Testing Of Agricultural Wastes-Derived Cellulose Nanocrystals For Metronidazole Adsorption	Abubakar Muhammad. Hammari Usman. D. Hamza Maryam Ibrahim Kabir Garba Idris .M.Muhammad	Abubakar Tafawa Balewa University NIGERIA
Metabolic Syndrome, Its Prevalence And Determinants In Subjects Attending The General Outpatient Department Of The Federal Medical Center Katsina State, North West Nigeria	A. I. Yaradua A. J. Alhassan M. K. Atiku K. I. Matazu A. Nasir L. Shuaibu Y.Y.Riko S. Sule I Muhammad	Umaru Musa Yar'adua University NIGERIA Bayero University NIGERIA
Advancing Inclusive Digital Learning Through Learnify: A Synthesis Of Innovation, Effectiveness, And Stakeholder Acceptance	Aznira Zainal Sharipah Khadijah S. Hashim Abdul Aziz Ishak Farizoh Hamid Nurfah Nabilah Mohd Fadzil Nurul Adyani Che Daud Fatimah Hj. Saidin	Politeknik Tuanku Sultanah Bahiyah MALAYSIA
Analysing The Risk Assessment Pattern And Control Measures In High-Risk Work Environments	Sodiq Adetunji Adekola Oyerinde Zainab	University of Abuja

30.11.2025/ Hall-17, Session-5

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
12 ^{00} : 13 ^{45}	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Dr. Seema Rathee***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Beyond The Nuclear Family: Social Mothering As A Strategy For Resilience And Survival	Mohaddeseh Babaei Elham Vahidi	AhlulBayt International University IRAN
Exploring The Sustainability Performance Of Shopping Malls In-Use	Chinedu Uchechukwu OLUIGBO Chinedu Iheanyichukwu IROEGBULAM Nnaemeka Bennet Chrıstıan Dıllon OKOYE Patterson Makuachukwu OHAEGBU Stanley Nwabueze OSAMOR	Niger Delta University NIGERIA
Biosorption Of Chromium Using Modified And Unmodified Cucumeropsis Mannii Peel	ABDULHAFIZ ARUWA SALISU OSUSHA ABUBAKAR ABDULSAMAD KANA	NASARAWA STATE UNIVERSITY NIGERIA
Redefining Orthognathic Surgery Planning — No Radiation Required	S. Leporale M. Cianfriglia R. Moramarco V. Martini C. Marocco C. Bramucci F. Sestito R.Reda L. Testarelli T. Testori G. Perrotti	Sapienza University ITALY
Oral Insulin Delivery: An Overview	S. Deepak A. Palanisamy S. Kalaivanan Lavanya Babu C.Ravi	Bharath Institute of Higher Education and Research INDIA
Synthesis, Structural Characterization, Hirshfeld Surface Analysis, And Antibacterial Properties Of Ethyl (2e,4z)-5-(4-Bromophenyl)-5-Chloro-2-Cyanopenta-2,4-Dienoate	Aparna V M Vidya L C Sudarsanakumar	Mahatma Gandhi University INDIA
Sustainable Fashion: The Shift From Traditional Leather To Vegan Leather In Apparel Design	Khanak Dr. Seema Rathee Naiya Dr. Laxmi Gupta Chanpreet	M.D. University, Rohtak

30.11.2025/ Hall-17, Session-5

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
12 ^{00} : 13 ^{45}	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Dr. Seema Rathee***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Beyond The Nuclear Family: Social Mothering As A Strategy For Resilience And Survival	Mohaddeseh Babaei Elham Vahidi	AhlulBayt International University IRAN
Exploring The Sustainability Performance Of Shopping Malls In-Use	Chinedu Uchechukwu OLUIGBO Chinedu Iheanyichukwu IROEGBULAM Nnaemeka Bennet Chrıstıan Dıllon OKOYE Patterson Makuachukwu OHAEGBU Stanley Nwabueze OSAMOR	Niger Delta University NIGERIA
Biosorption Of Chromium Using Modified And Unmodified Cucumeropsis Mannii Peel	ABDULHAFIZ ARUWA SALISU OSUSHA ABUBAKAR ABDULSAMAD KANA	NASARAWA STATE UNIVERSITY NIGERIA
Redefining Orthognathic Surgery Planning — No Radiation Required	S. Leporale M. Cianfriglia R. Moramarco V. Martini C. Marocco C. Bramucci F. Sestito R.Reda L. Testarelli T. Testori G. Perrotti	Sapienza University ITALY
Oral Insulin Delivery: An Overview	S. Deepak A. Palanisamy S. Kalaivanan Lavanya Babu C.Ravi	Bharath Institute of Higher Education and Research INDIA
Synthesis, Structural Characterization, Hirshfeld Surface Analysis, And Antibacterial Properties Of Ethyl (2e,4z)-5-(4-Bromophenyl)-5-Chloro-2-Cyanopenta-2,4-Dienoate	Aparna V M Vidya L C Sudarsanakumar	Mahatma Gandhi University INDIA
Sustainable Fashion: The Shift From Traditional Leather To Vegan Leather In Apparel Design	Khanak Dr. Seema Rathee Naiya Dr. Laxmi Gupta Chanpreet	M.D. University, Rohtak

30.11.2025/ Hall-19, Session-5

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
12 ^{00} : 14 ^{00}	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: *Dr. Prince, Chinedu Okeke*

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Design Of Basin Irrigation System For Pepper In Gonar Ganye, Tudun Wada, Zaria	Sani Yakubu Khalifa Usman Idris Abubakar Nura Idris Abdullahi Aliyu Adamu Dandaje Muhammad Mujahid Muhammad	Ahmadu Bello University NIGERIA
Leadership Style And Employee Performance In Brewery Firms: Evidence From South-East, Nigeria.	Ndubuisi-Okolo Purity Uzoamaka Essel Blessing Obiageli Ani Anthony Amujiogu, PhD	Nnamdi Azikiwe University NIGERIA Tansian University UMUNYA
Dietary Behaviors, Physical Activity, And Sedentary Lifestyle As Determinants Of Overweight Risk Among Moroccan Adolescents	Imane HADDOU Halima DAIF Ghizlane BENADDI Mohammed ELAYACHI Omar EL HIBA Rekia BELAHSEN	Chouaib Doukkali University MOROCCO
Assessment Of CO_2 Methanation Integration In A Power To Gas Process	Mohamed El Yazid Achraf El Kasmi Tarik Chafik	Abdelmalek Essaadi University MOROCCO
Firm Structure And Corporate Philanthropy In Nigeria: A Covid-19 Pandemic Analysis	Dr. Gladys, Chiebonam Onuigwe Dr. Eunice, Mayah Dr. Prince, Chinedu Okeke	-
Medicinal Plants Used In Algeria: A Review Of Their Role In Supporting Reproductive Health	AMINA TEIBI NABILA BELYAGOUBI-BENHAMMOU ABDEL HALIM HARRATH	UNIVERSITY ABOU-BEKR BELKAÏD ALGERIA
From Diversity To Unity- Perspectives On English Language Acquisition, Role And Its Impact In Enhancing On Mobility, Education, Socio-Cultural, Institutional Integration And Labor Market Integration Across Eu Member States In The Context Of Globalization	Nodar Sulashvili Ekaterine Lomia Ketevan Vasadze Igor Seniuk Nana Gorgaslidze Luiza Gabunia Nato Alavidze Marika Sulashvili Lela Grigolia Kakhaber Robakidze	First-Called Georgian University GEORGIA
Technological Adaptation And Classroom Diversity As Predictors Of Inclusive Teaching Practices Among Pre-Service Teachers In Ogun State	Oluwaseun OYEWOLE Yinka Oluranti ADEDIRAN Ololade Gbeminiyi OGUNDIPE	Tai Solarin University NIGERIA

30.11.2025/ Hall-20, Session-6

ANKARA LOCAL TIME

12 30 : 14 30

MEETING ID: 829 9483 7198

PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: *Professor Dr. Samira Nasirzadeh*

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
Innovative Solutions For Supporting Affected Women	Professor Dr. Samira Nasrzadeh Amina bigzad	Ahlul bayt international university IRAN
Examination Of The Ban On Education And Work For Women By The Taliba And The Impacts Of These Restrictions On Afghanistan's Economic Society	Prof. Dr.Samira Nasirzadeh Amina bigzad	Ahlul bayt international university IRAN
Bioelectronic Nanoscaffolds For Autonomous Tissue Regeneration	David.G Deepak.S Palanisamy.A Ravi.C N Jayaramakani Dr.R.Srinivasan	Bharath Institute of Higher Education and Research INDIA
Extent Of Effectiveness In The Performance Of Post Graduate Diploma In Education (Pgde) Graduates In Secondary Schools In Delta State	OGOGOR, TOCHUKWU NGOZI (Ph.D) MAYAH,DAVID ADEMOLA IKONA, GLORY SUNDAY	FEDERAL COLLEGE
Nanocarrier-Based Co-Delivery Of DPP-4 Inhibitor And Selective Estrogen Receptor Modulator For Enhanced Management Of Polycystic Ovary Syndrome	Fairy Rahmuddin khan M. Aamir Mirza Zeenat Iqbal	SPER Jamia Hamdard INDIA
Study Of Degradation Of S-Triazine Solution By Anodic Oxidation Using Electrogenerated Hydroxyl Radicals	FARAHI Hakima Mohamed Errami Rachid Ait Akbour	Ibn Zohr University MOROCCO
The Development Of Virtual Businesses Under Women's Leadership	Noorjan Mossawi Professor Dr. Samira Nasirzadeh	Ahlul bayt international university IRAN
Liquid Biopsy: A Modern Diagnostic Tool For Early Cancer Detection	Mr. Bikash Bania Mr. Nitul Ali Dr. Prem Kishan Singha Ms. Bhargabi Bordoloi	Kaziranga University INDIA

30.11.2025/ Hall-21, Session-6

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
$12^{30} : 14^{30}$	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Prof. Dr. Matloob Ahmad***

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
A 3D-Based Cephalometric Method For Assessing Vertical Craniofacial Structure	S. Leporale M. Cianfriglia R. Moramarco V. Martini C. Marocco C. Bramucci F. Sestito R.Reda L. Testarelli T. Testori G. Perrotti	Sapienza University ITALY
Assessment Of The Antimicrobial Activity Profile Of Rosmarinus Officinalis L. Essential Oil	Amara Nacira Amara Sabrina Kouider Amar Mohamed	Saad Dahleb Blida 1University ALGERIA
Population-Based In Silico Analysis Of Genetic Predisposition To Multiple Myeloma	Ali Aguerd Fatima Chegdani Faiza Bennis	University Hassan II MOROCCO
Epidemiology, Risk Factors, Biological Characteristics, And Screening Challenges Of Breast Cancer In Morocco	Maroua RIAD Jamal MABROUKI Ahmad AL-SHAMI Chaymae BENBALLA	Mohammed V University MOROCCO Ibn Tofaïl University—KENITRA-University MOROCCO
Exposure To Interparental Conflict And Emotional And Behavioral Problems Among Adolescents: Role Of Sibling Relationship Quality	Syeda Hania Hoor Gillani Dr. Zahida Ilyas	WOMEN UNIVERSITY PAKISTAN
Role Management Church In Build Family Which Harmonious	Yunita Henuk Daniel Ello	University Christian INDONESIA
Vanishing Forest Cover and Collapsing Agroforestry Systems: Integrated Impacts on Soil Functionality and Ecosystem Stability	Usama Yaseen	Universitas Padjadjaran Indonesia
Recent Progress In The Synthesis And Biological Activity Of Imidazoquinoline Derivatives	Tanzeela Sumayya Akram Prof. Dr. Matloob Ahmad Dr. Sana Aslam	Government College University PAKISTAN

30.11.2025/ Hall-22, Session-6

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
12 ^{30} : 14 ^{30}	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: *Assistant professor Sareh Larijani*

TOPIC TITLE	AUTHORS	AFFILIATION
The Role Of Women Leadership In Sustainable Development And Poverty Reduction	Assistant professor Sareh Larijani Rukhsar rasouli	Ahlul bayt international university IRAN
A Comparative Study On Chromium Biosorption Using Hydrochloric And Sulphuric Acid Modified Calotropis Procera Leaves	Abdulfatai Rashidat Barry Sunday Bawa Muhammad Yusuf Semiu Olalekan Ajiboso Muhammad Abdullahi Ubana	NASARAWA STATE UNIVERSITY NIGERIA
Relationship Between Test Anxiety And Academic Performance Among Senior Secondary School Biology Students In Zaria Local Government Area, Kaduna State	ANYANWU, Raymond Ifeanyi DALHATU, Hadiza Umar SALAU, Aishat Olaitan	Federal University NIGERIA
Synthetic Approaches Towards The Preparation Of Fused Imidazopyrimidine Derivatives	Neha Ali Matloob Ahmad Sumayya Akram Sana Aslam	College University PAKISTAN
Circular Economy-Based Construction Optimisation: Technology, Practice, And Policy In China And Nigeria	Barau Amir Sulaiman Tongsheng Zhang Kazeem Ibraheem Ajadi	Jiangsu University CHINA South China University CHINA Ahmadu Bello University NIGERIA
Effectiveness Of Implementation Of Social Inclusion Program For Persons With Physical Disabilities At The Social Rehability Center For Persons With Physical Disabilities (Brspdf) In Makassar City Indonesia	Nurul Amira Syakila Abdul Mahsyar Ihyani Malik Nur Suqya Rahma	Muhammadiyah University INDONESIA
Assessing The Effect Of Subsidized Inputs On Rice Farmers' Production Under The Value Chain Development Programme In Benue And Niger States, Nigeria	YISA, E.N. Muhammed, U.H. Tsado, J.H. Ajayi, O.J.	Federal University NIGERIA
Integrated Assessment Of Livestock Water Footprints In Nigeria: Spatial Hotspots, Carbon–Water Trade-Offs, And Socio-Economic Implications	Nura Yunusa Bardrudeen Saulawa Sani Toyese Oyegoke John Olotu Lawal Garba Dan-alhaji Udofia Udeme Mfon	Ahmadu Bello University NIGERIA

30.11.2025/ Hall-23, Session-6

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
12 30 : 14 30	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Dr. Ayo J. SHOYOMBO***

Effect Of Phyllanthus Amarus Aqueous Leaves Extract On Gut Histomophormetry Of Rabbits	**Dr. Karimat I. ALIYU Dr. Ayo J. SHOYOMBO Miss NJOKU, Oluchi Blessing**	**Landmark University NIGERIA**
Silent Slights, Big Decisions: The Mediating Role Of Sense Of Agency In The Impact Of Gendered Microaggressions On Turnover Intentions Among Working Women	**Rabia Hameed Maryam Javed**	**Women University PAKISTAN Quaid-e-Azam University**
Comparative Morphological, Anatomical And Eco-Physiological Assessment Of Moringa Oleifera Lam. Across Diverse Ecological Regions Of Punjab, Pakistan	**Tanzeela Asad Syed Mohsan Raza Shah Iqra Arshia Zia Naila Hadayat Muhammad Bedar Bekhat Naseem Zaheer Abbas Farooq Ahmad**	**Government College University**
Health Potential Of Cissus Quadrilangularis (Hadjod) For Bone Health.	**Harshi Bhadana Shruuti Varmaa Dr. Pratibha Singh**	-
A Proposed Research Model Of Factors Affecting Domestic Tourists' Satisfaction Toward Accommodation Services In Măng Đen Commune, Quảng Ngãi Province	**Nguyen Vo Phuc Khang Assoc. Prof. Dr. Nguyen Thi Be Ba**	**Can Tho University VIETNAM**
Stem Cell Technology: Principles, Applications, And Future Prospects	**Nworah Florence N Eje Ozoemena E Igwebuike Nancy C**	**University of Nigeria NIGERIA**
The Global Shipbuilding War: An In-Depth Analysis Of The Technological Upgrading And Competitive Strategies Of Major Global Regional Blocs	**Sadiq Mohammed Sanusi Singh Invinder Paul Ahmad Muhammad Makarfi Sani Bashir Sanyinna**	-
Prevalence Of Hbsag Among Hiv-Positive Patients On Antiretroviral Therapy For Three Years At General Hospital Offa, Kwara State	**Emmanuel Bukola Iyiola Aanuoluwa Temitayo Iyiola Esther Opeyemi Aworeni Dr. A. O. Udeze**	**University of Ilorin NIGERIA Ladoke Akintola University NIGERIA**

30.11.2025/ Hall-24, Session-6

ANKARA LOCAL TIME	MEETING ID: 829 9483 7198
12 [30] : 14 [30]	PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Prof. Gimba, R. W.***

Prevalence Of Irritable Bowel Syndrome (IBS) Symptoms Among Medical And Non-Medical Students.	**Amr R. Haidar Salem Khaled Abdulrahman Abdullah Saleh Ali Walid Abdulmalik Bajash Amr Farhan Abduladeem G.M. Al-Selwi**	**Al-Hikma University Ain Shams University Cairo EGYPT University Mohammed V MOROCCO**
Synthesis Of Schiff Bases And Their Complexes For Oxidation Reactions In Water	**Ali Hasnaoui Abdel aziz Rahhou Larbi El Firdoussi mustapha Ait ali**	**Faculty of Sciences Semlalia MOROCCO**
Effects Of Flipped Classroom Modes On The Retention Of Pre-Service Mathematics Teachers In Colleges Of Education, North-Central	**JOB, S. J. Hassan, A. A. (PhD) Prof. Gimba, R. W. Prof. Enagi, A. I.**	**Federal University NIGERIA**
Assessing Sanitation Facility Performance In Nigerian Universities Using Likert-Scale Analysis And ANOVA	**John Olotu Badruddeen Saulawa Sani Nura Yunusa Umar alfa Abubakar Lawal Garba Dan-alhaji Udofia Udeme Mfon**	**Ahmadu Bello University NIGERIA**
Treatment Of Hospital Wastewater By Adsorption Onto Date Seed Flour: An Eco-Innovative Approach For Pollution Reduction And Valorization Of Agricultural Waste.	**SAYERH Fatima Zahra Mouhir Latifa Saafadi Laila**	**Hassan II University MOROCCO**
A Refined Plate Theory For Predicting Thermo-Mechanical Stability Of Advanced Composite Plates	**TEBBOUNE Wafa TEBBOUNE Wassila BELKHEIR Wissem BOUNOUARA Zohra HADJADJ Fatima Zohra**	**University of Sidi Bel Abbes ALGERIA**
Oral Thin Films : A Modern Approach For And Patient-Friendly Drug Drlivery	**Meenatchi.S Devadharshini.R Gomathy.E Keerthana.V Kishore.R Swathi.R A. Hari Nandhini**	**Bharath Institution Of Higher Education And Research INDIA**
Robotics And Automation	**R.Devadharshini Dr.W.Helen**	**Bharath institute of higher education and research INDIA**

30.11.2025/ Hall-25, Session-6

ANKARA LOCAL TIME
12 30 : 14 30

MEETING ID: 829 9483 7198
PASSCODE: 340978

HEAD OF SESSION: ***Dr. Saba Ghayas***

Computational Energy-Level Tuning of Quinoxaline Donors for Organic Solar Cells	**El mostafa Benharaf Ikram Mennas Zidane Zohra Abdelhakim Khourchech Ayoub cherrat Abdellah Zeroual Mohammed El idrissi**	**Sultan Moulay Slimane University MOROCCO Mohammed V University MOROCCO**
Synergistic Effect Of Magnesium Nanoparticles And Organic Fertilizers On The Growth And Yield Of Tomato	**Dr. Rabia Ghaffar Tehreem Maqsood**	**University of Education PAKISTAN**
Enrichment Of Waffle Cones With Dietary Fibre, Polyphenols, And Carotenoids Using Rosehip Waste Powder	**Alexandra Raluca Borşa (Bogdan) Adriana Păucean Melinda Fogarasi Andrei Borşa Vlad Mureşan Cristina Anamaria Semeniuc**	**Faculty of Food Science and Technology ROMANIA**
Exploring the Antiseizure Potential of 1,3,4-Oxadiazole-Carbamothioates: Facile Synthesis, EEG Validation, and In-Silico Docking Insights	**Zainib Razzaq Samreen Gul Khan Fozia Anjum Kiran Aftab Mehr un Nisa**	**Government College University PAKISTAN**
Hybridization Techniques for the solution of System of Nonlinear Equations Using Conjugate Gradient Method	**Saidu Bulama Nura Abdulkarim Iggi Mukhtar Ibrahim Adam Sadiq Abubakar Gambo Wakili Abubakar Abdullahi Abbas Mustapha Yusuf Abdullahi**	-
Evaluating Corporate Performance through Financial Ratios: A Comparative Analysis of the Top 10 Philippine Conglomerates (2018-2024)	**Neil Francis Flores Mary Clare Guzman Glennon Lobitaña John Wayne Manalili Shiela Mae Muñoz Crizan Gayle Pepito Karylle Niña Petagara Mark Anthony N. Polinar Aisy Cyril Sambilad**	-
Beyond the Classroom: Public School's Lived Experiences in Handling Advisory Classes	**Mark Anthony N. Polinar**	**University of the Visayas PHILIPPINES**
Comparative Analysis of Physiological and Agronomic Performance of Twenty Grapevine Cultivars (Vitis vinifera L.) under Mediterranean Conditions	**Laila Ouardi Abdelmajid Haddioui Abdelghani Bouchyoua Hassane Boudad Hasna Zinelabidine Jamal Charafi**	**Sultan Moulay Slimane University MOROCCO**

PHOTO GALLERY

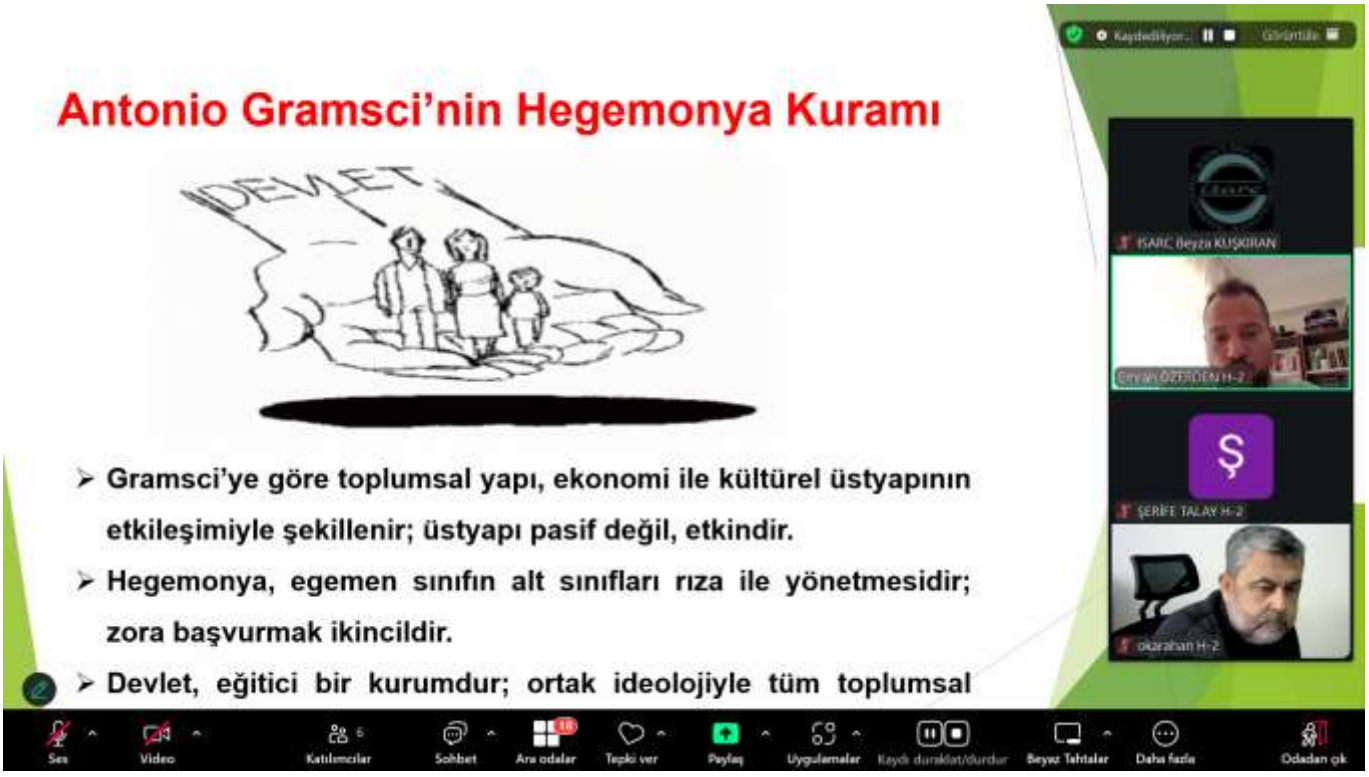
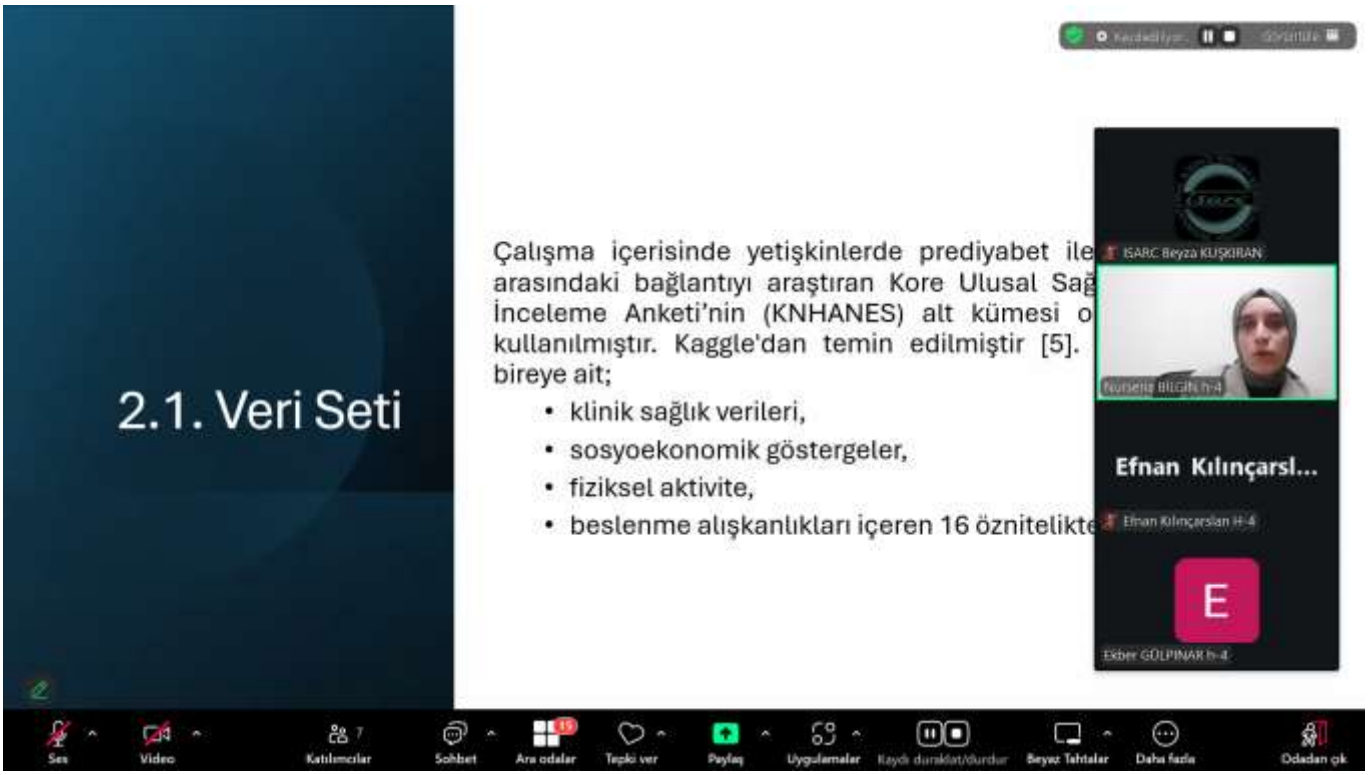

PHOTO GALLERY

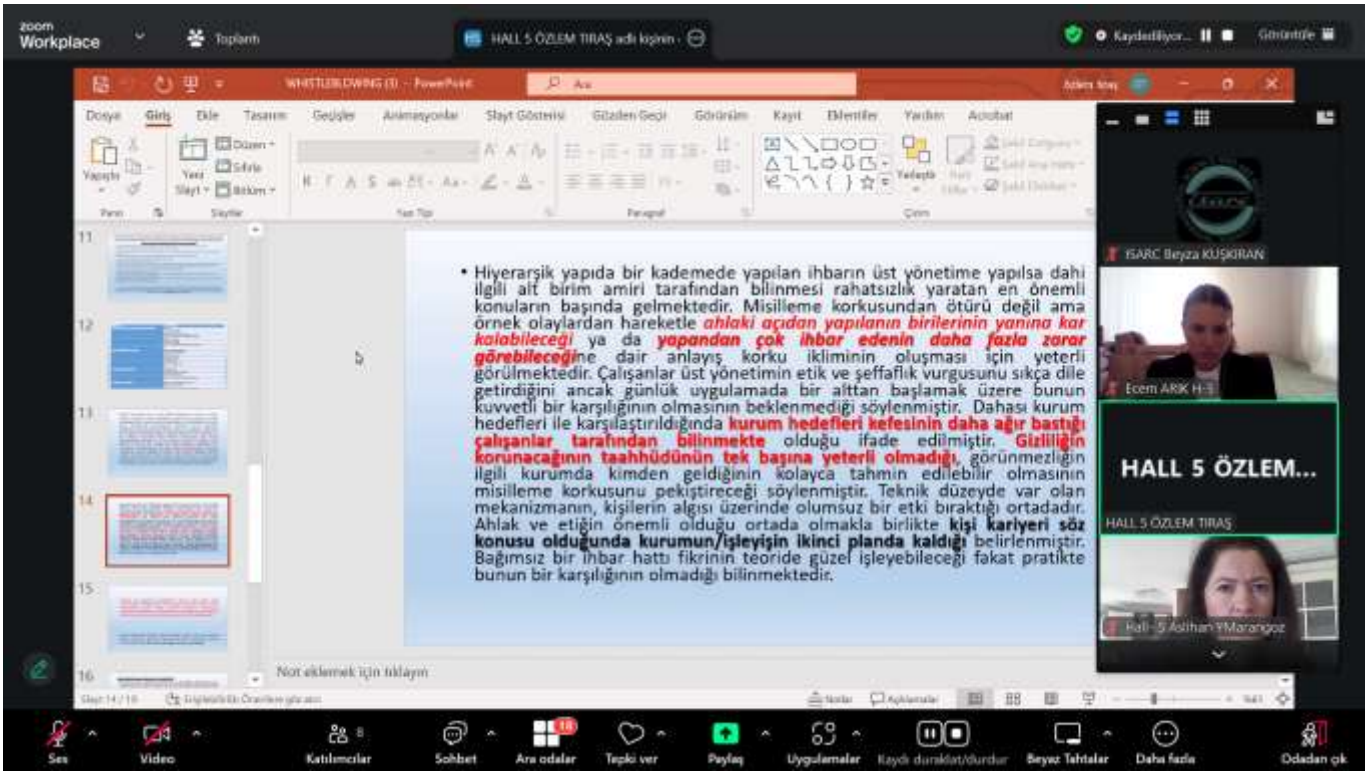
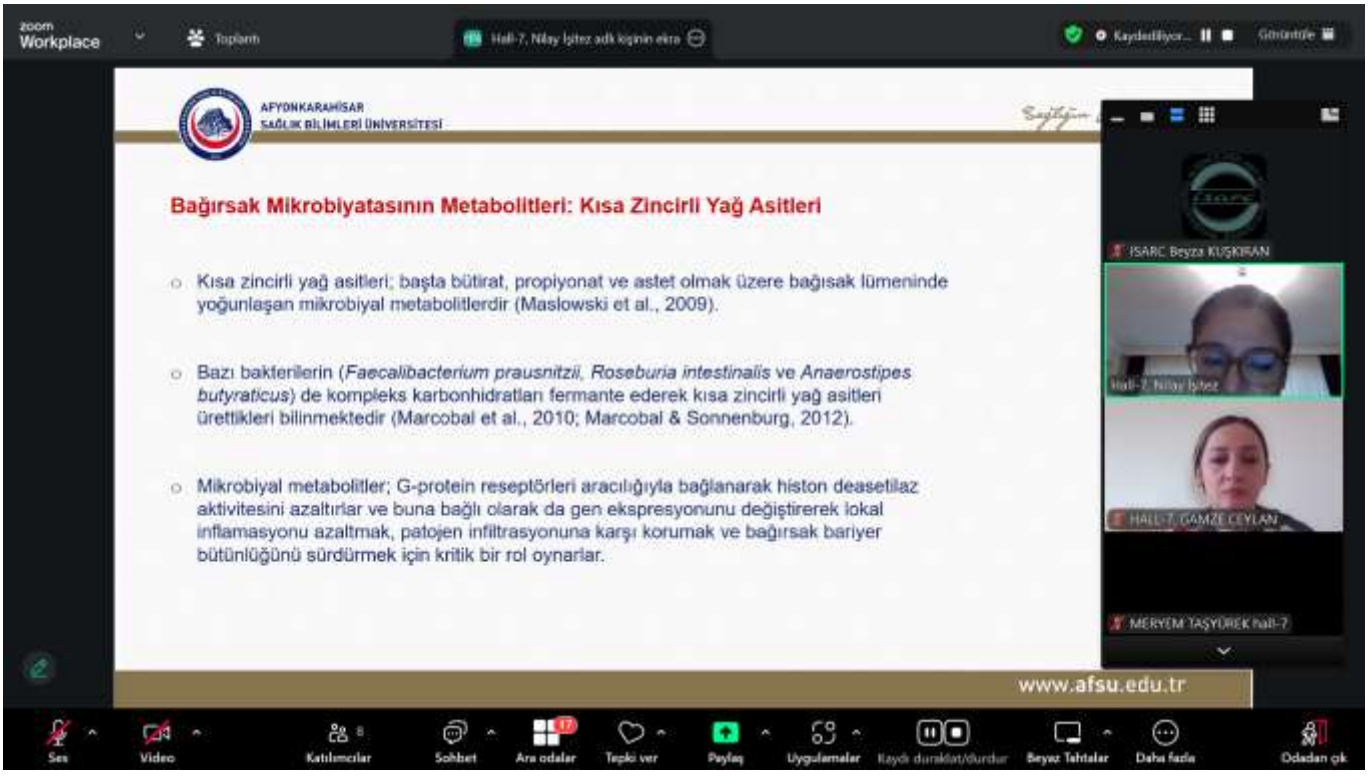

PHOTO GALLERY

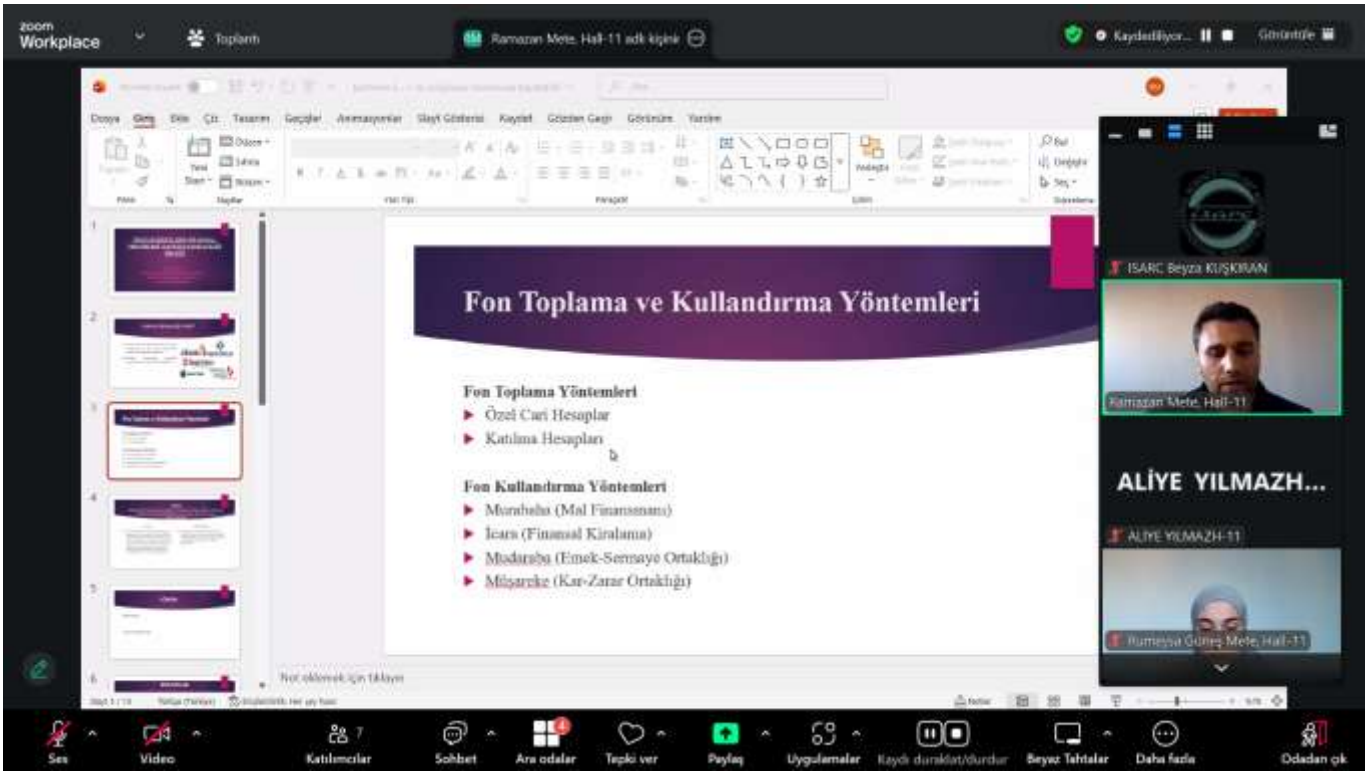

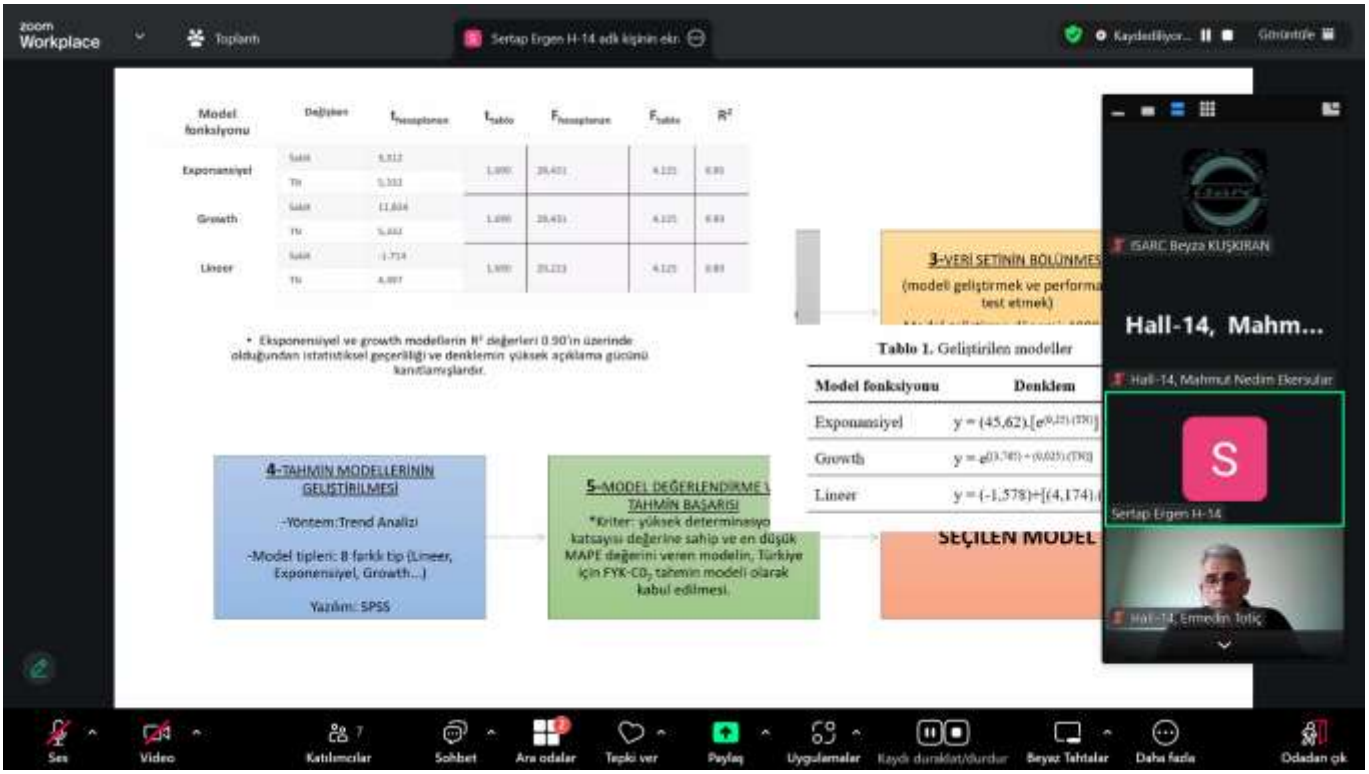

Her ne kadar tam olarak açıklanmamış olsa da SARC
Besin ögesi yetersizlikleri
Oksidatif Stres
İnflamasyon
İskelet kasında yaşa bağlı değişiklikler
ISARC Beyza KUŞKIRAN
Feride AYILDIZ - Hall-8
Hall-8 CENNET CÜCİ
hall-8, session-3 NURELDA ATSIZ
Ses
Video
Katılımcılar
Sohbet
Ara odalar
Tepki ver
Paylaş
Uygulamalar
Beyaz Tahtalar
Daha fazla
Odadan çık

HALL-9-CANDAN TERZİOĞLU adl
• Dijital teknolojilerin yaşamın her alanı
entegre olması, üniversite öğrencileri
teknolojiyle ilişkisini daha karmaşık
yoğun bir hâle getirmiştir. Teknol
bağımlılığı, öğrencilerin akader
başarılarını, sosyal ilişkilerini
psikolojik iyi oluşlarını etkileyen öne
bir sorun olarak öne çıkmaktadır.
ISARC Beyza KUŞKIRAN
HALL-9-CANDAN TERZİOĞLU
Ses
Video
Katılımcılar
Sohbet
Ara odalar
Tepki ver
Paylaş
Uygulamalar
Beyaz Tahtalar
Daha fazla
Odadan çık

PHOTO GALLERY

INTERNATIONAL SCIENCE AND ART RESEARCH CENTER

KONU:KONGRE KATILIMCI BİLGİSİ **11.12.2025**

İLGİLİ MAKAMA

8. ULUSLARARASI SELÇUK BİLİMSEL ARAŞTIRMALAR KONGRESİ 29-30 KASIM 2025 tarihleri arasında KONYA ‘da ve online olarak 17 farklı ülkeden (Türkiye:186 ve diğer Ülkeler:189 ; Toplam:375 akademisyen/araştırmacıların katılımı ile gerçekleşmiştir. Kongre, 16 Ocak 2020 Akademik Teşvik Ödeneği Yönetmeliğine getirilen ‘’ Tebliğlerin sunulduğu yurt içinde veya yurtdışındaki etkinliğin uluslararası olarak nitelendirilebilmesi için Türkiye dışından en az 5 ülkeden farklı tebliğ sunan konuşmacının katılım sağlaması ve tebliğlerin yarıdan fazlasının Türkiye dışından katılımcılar tarafından sunulması esastır. ‘’ değişikliğine uygun düzenlenmiştir. Bilgilerinize arz edilir.
Saygılarımla

Sefa Salih BİLDİRİCİ
HEAD OF İSARC

NOTIFICATIONS

AUTHOR	TITLE	No
Fatma BALABAN	LOST MEMORIES, MULTIPLE IDENTITIES: THE FRAGMENTATION OF BELONGING IN MURATHAN MUNGAN'S LAST ISTANBUL AND CITIES FROM WOMEN	1-10
Fatma BALABAN	CULTURAL CONTINUITY AND NATIONAL IDENTITY CONSTRUCTION: REPRESENTATIONS IN TURKEY'S CENTURY EDUCATION MODEL TURKISH LANGUAGE AND LITERATURE 9TH AND 10TH GRADE TEXTBOOKS	11-22
Burhan KALKAN Onur KARATAŞ Mehmet Alper Gündüz Selçuk ASLAN Tevfik ERKİN	INVESTIGATION OF THE EFFECTS OF WING FENCES WITH DIFFERENT GEOMETRIC THICKNESSES ON THE FLOW BEHAVIOR AND AERODYNAMIC PERFORMANCE OF UNMANNED AERIAL VEHICLE (UAV) WINGS	23-33
Mustafa Ruhi KARAKAYA Metehan SERDAR Hacı Enes BOZOĞLU Tevfik ERKİN	ANALYSIS AND OPTIMIZATION OF THE EFFECT OF SENSOR THICKNESSES MOUNTED ON TURBINE BLADES ON THE FLOW IN GAS TURBINE ENGINES	34-40
Süleyman TEKİR	SHIPBUILDING POLICIES AND INDUSTRIAL TRANSFORMATION IN TURKEY AFTER THE SECOND WORLD WAR: THE MODERNISATION OF THE MARITIME INDUSTRY IN THE 1950S	41-52
Süleyman TEKİR	BACK AT GALLIPOLI AFTER FORTY YEARS: THE 1955 ANZAC VETERANS' VISIT TO TURKEY AND THE POLITICS OF MEMORY	53-61
Ecem AYCAN ÇINAR	RIGHT TO REFUSE TO TESTIFY IN CIVIL PROCEDURE LAW	62-71
Seyit TAŞER	CURRENT USE OF PLACE NAMES IN OTTOMAN HISTORY EDUCATION	72-75
Habibe Nesrin ERTUĞRUL	EXAMINATION OF MALE CHARACTERS IN THE NOVEL TREN BURDAN GEÇMİYOR IN CONTEXT OF SOCIAL PSYCHOLOGY	76-89
Yeşim YÜZAY BEKTAŞ Tuncer DİLİK	THE IMPACT OF SUSTAINABILITY PRACTICES ON COMPETITIVENESS AND ECOLOGICAL POSITIONING IN THE TURKISH FURNITURE INDUSTRY	90-100
Yeşim YÜZAY BEKTAŞ Tuncer DİLİK	EVALUATION OF RAW MATERIAL SELECTION IN FURNITURE PRODUCTION IN TERMS OF SOME ENVIRONMENTAL EFFECTS	101-106
Tuğba DEMİR	COMBINED EXPOSURE EFFECTS OF ENDOCRINE DISRUPTORS IN FOODS: SYNERGISTIC INTERACTIONS BETWEEN HEAVY METALS, PHTHALATES, AND BISPHENOLS	107-111
Tuğba DEMİR	INNOVATIVE APPROACHES FOR DETECTING ENDOCRINE DISRUPTORS IN FOODS: LC–MS, ELISA, AND ELECTROCHEMICAL SENSOR TECHNOLOGIES	112-115
Ayşe Merve SARAÇOĞLU GEZER	USE OF ARCHITECTURAL ELEMENTS IN LOGO DESIGNS: THE SAFRANBOLU/KARABÜK EXAMPLE	116-121
Ayşe Merve SARAÇOĞLU GEZER Rumeysa TEKE Ayşen Esra BÖLÜKBAŞI ERTÜRK	POSTAGE STAMPS AS DOCUMENTS: SAFRANBOLU SARAÇLAR HOUSE	122-130
HATİCE CEYLAN ŞEFİKA TUĞBA YANGÖZ	THE EFFECT OF PATIENT EMPOWERMENT ON SELF-MANAGEMENT BEHAVİOURS IN HAEMOIALYSIS PATIENTS: SYSTEMATIC REVIEW OF RANDOMIZED CONTROLLED STUDIES	131-142

HATİCE CEYLAN ŞEFİKA TUĞBA YANGÖZ	EFFECTIVENESS OF PEER-SUPPORT ON ON HEALTH-RELATED QUALITY OF LIFE IN HAEMOIALYSIS PATIENTS: SYSTEMATIC REVIEW OF RANDOMIZED CONTROLLED STUDIES	143-155
Furkan DOĞAR Hasan Şakir BİLGE	IMPLEMENTATION AND COMPARATIVE ANALYSIS OF FPGA-BASED FSRCNN SUPER-RESOLUTION USING VITIS VISION AND XFOPENCV LIBRARIES	156-162
Özcan KARAHAN	INFORMATION ETHICS IN MONETARY POLICY	163-171
Özcan KARAHAN	UNCERTAINTY IN THE LEARNING ECONOMY:THE POURGERAMI & MASKUS MODEL	172-180
Sevde BEGEÇ . Özgür SAYGIN	TAX EVASION AND DIGITALIZATION	181-184
Gülay OLCABEY ERGİN	THE USE OF THE ENTOMOPATHOGENIC FUNGUS BEAUVERIA BASSIANA IN CONTROL OF APHIDS	185-189
Gülay OLCABEY ERGİN	SYMBIOSIS OF INTRACELLULAR BACTERIA WOLBACHIA WITH APHIDS	190-198
İsmail KOYUNCU Sevap SAMUR	ARTIX-7 BASED FPGA DEVELOPMENT BOARD DESIGN	199-208
Mahmut Nedim EKERSULAR Ahmet ALKAN	DENTAL CONDITION CLASSIFICATION IN PANORAMIC DENTAL RADIOGRAPHS USING HOG-BASED FEATURE EXTRACTION AND MACHINE LEARNING	209-215
Mahmut Nedim EKERSULAR Ahmet ALKAN	A HYBRID APPROACH BASED ON ANISOTROPIC DIFFUSION AND K-MEANS FOR LIVER SEGMENTATION IN ABDOMINAL CT IMAGES	216-223
Nurullah Zafer KARTAL Hamdi Elmas	A FORECAST ON HOW ARTIFICIAL INTELLIGENCE (AI)-GENERATED INFLUENCERS WILL TRANSFORM THE FUTURE OF INFLUENCER MARKETING	224-232
Gamze URAY	SEMIOTIC ANALYSIS OF ANTHROPOMORPHIC FIGURES IN THE WORKS OF MEHMED İSYAH KALEM	233-246
Sema BACAK Caner ÖNİZ	SUSTAINABLE FINANCE AND GREEN MARKETING	247-257
Ahmet Selman YİĞİT	UNKNOWN GHAZALS BY HALETI FOUND IN A POETRY JOURNAL	258-265
Ahmet Selman YİĞİT	NEW NAZIRES BY THE POET DERUNİ IN A NAZİRE JOURNAL	266-273
Hatice OĞUZ ÖZGÜR	SOCIAL SUSTAINABILITY AND THE INCLUSION OF DISADVANTAGED GROUPS: A SYSTEMATIC REVIEW OF GLOBAL EVIDENCE	274-297
X YAZIKSIZ	THE ROLE OF OPERA IN BUILDING SOCIAL CONSCIOUSNESS	298-301
Bora YÜKSEL Cengiz ÖLMEZ	ISOMETRIC ANKLE STRENGTH DOES NOT PREDICT SPRINT PERFORMANCE IN ELITE FOOTBALL PLAYERS	302-305
Aslıhan GÜNGÖRDÜ TABAK Gonca BÜYÜKMIHÇI	CONSTRUCTION OF MODERN BUILDINGS IN A HISTORICAL ENVIRONMENT: THE ACROPOLİS OF ATHENS SITE AND THE NEW ACROPOLIS MUSEUM	306-314
Cem AKIN Esra DOĞAN KENDİRCİ	STATE INTERVENTION IN THE ALCOHOL MARKET IN TURKEY: EVALUATION OF TAX AND EXPENDITURE POLICY	315-326
Emine Merve DANIŞ Aşkın YAŞAR	INFORMED CONSENT IN VETERINARY PRACTICE	327-338
Nokta Nurani BEKTAŞ Sertap ERGEN İzzet KARAKURT Gökhan AYDIN	GDP AND FOSSIL FUEL CONSUMPTION RELATIONSHIP: A MODELING STUDY FOR TÜRKİYE	339-344
Sertap ERGEN Nokta Nurani BEKTAŞ İzzet KARAKURT Gökhan AYDIN	ESTIMATING CO_2 EMISSIONS FROM FOSSIL FUEL CONSUMPTION: A POPULATION – BASED APPROACH	345-350

Bilge CEPE Aytül BİŞGİN	THE IMPACT OF CARBON TAX POLICIES ON INTERNATIONAL TRADE	351-356
Ugur DURAN Mehmet ACIKGOZ	NEW SPECIAL POLYNOMIALS: $U_{(2;n)}(x;y)$ RELATED TO THE HERMITE POLYNOMIALS AND STIRLING NUMBERS	357-364
Ugur DURAN Mehmet ACIKGOZ	DIFFERENTIAL EQUATIONS FOR THE SKEW-HARMONIC POLYNOMIALS	365-372
Ümit Haydar EROL	DETERMINATION OF THE EFFECTS OF ABIOTIC STRESS FACTORS ON PLANT METABOLISM WITH HPLC AND LC–MS BASED ANALYSES USING STRESSOMICS APPROACH	373-381
Ümit Haydar EROL	EFFECTIVENESS OF CONTROLLED RELEASE ORGANIC POLYMER- CARRIER FERTILIZER AND HORMONE SYSTEMS IN INCREASING PLANT PERFORMANCE UNDER ABIOTIC STRESS CONDITIONS	382-393
Erkan BOYDAK	BEE PASTURE WITH PERENNIAL MEDICINAL PLANTS	394-401
Erkan BOYDAK	SAFFLOWER PLANT AND ITS IMPORTANCE IN BEEKEEPING	402-411
Sema AKER Yasemin AYDIN KARTAL Aleyna BULUT	THE STRATEGIC ROLE OF MIDWIVES IN EARLY DIAGNOSIS AND INTERVENTION IN PREECLAMPSIA: APPROACHES TO PROTECTING MATERNAL AND FETAL HEALTH	412-417
Aleyna BULUT Yasemin AYDIN KARTAL Sema AKER	EPILEPSY AND REPRODUCTIVE HEALTH: OBSTETRIC AND NEONATAL OUTCOMES	418-425
Ayşegül ILGAZ	THEMATIC EVOLUTION OF SCIENTIFIC PUBLICATIONS ON LONELINESS IN MIGRANT OLDER PEOPLE: A BIBLIOMETRIC ANALYSIS	426-435
Ayşegül ILGAZ	BIBLIOMETRIC ANALYSIS OF INTERNATIONAL SCIENTIFIC PUBLICATIONS ON PEER BULLYING AMONG IMMIGRANT CHILDREN	436-444
Betül ATEŞ Cengiz ÖLMEZ	THE ROLE OF GASTROCNEMIUS MEDIALIS ELECTROMYOGRAPHIC ACTIVITY IN 20-M SPRINT PERFORMANCE	445-449
Bui Hoang Tan Le Thi Thuy Huong	POLITICAL EDUCATION FOR CAN THO UNIVERSITY STUDENTS IN RAISING AWARENESS AND REFUTING DISTORTED VIEWS ON VIETNAM'S PATH TO SOCIALISM	450-454
Medine ÖZKAYA Adem ACIR	INVESTIGATION OF HYDROGEN PRODUCTION RATE OF A Mg-Cl CYCLE INTEGRATED INTO A FUSION REACTOR	455-463
Medine ÖZKAYA	INVESTIGATION OF THE EFFECT OF DIFFERENT FUEL ZONE THICKNESSES ON NEUTRONIC PERFORMANCE OF THE SOMBRERO FUSION REACTOR	464-469
YISA, E.N. Muhammed, U.H. Tsado, J.H. Ajayi, O.J.	ASSESSING THE EFFECT OF SUBSIDIZED INPUTS ON RICE FARMERS' PRODUCTION UNDER THE VALUE CHAIN DEVELOPMENT PROGRAMME IN BENUE AND NIGER STATES, NIGERIA	470-476
Nagihan KILIÇ Murat GÜVEN	PEST MONITORING METHODS WITH SMART TRAPPING SYSTEMS AND IMAGE ANALYSIS	477-482
Nagihan KILIÇ Murat GÜVEN	A GENERAL OVERVIEW OF THE GLOBAL THREAT OF THE RED PALM BEECH [RHYNCHOPHORUS FERRUGINEUS (OLIVIER) (COL.: CURCULIONIDAE)]	483-490
Şeyma Tuba ACAR Cengiz ÖLMEZ	A KEY NEUROMUSCULAR DETERMINANT OF VERTICAL JUMP PERFORMANCE IN FOOTBALL PLAYERS: BICEPS FEMORIS ACTIVATION	491-494
Selen Uygungil-Erdoğan Onur OKTAYSOY Ethem TOPÇUOĞLU	A META-ANALYSIS STUDY ON THE RELATIONSHIP BETWEEN HUMBLE LEADERSHIP AND PERFORMANCE.	495-500
Onur OKTAYSOY Ethem TOPÇUOĞLU Selen UYGUNGİL-ERDOĞAN	A BIBLIOMETRIC ANALYSIS ON RESPONSIBLE LEADERSHIP	501-506
Nuh AKÇAKAYA	THE URBAN BELONGING SCALE	507-514

Candan TERZİOĞLU	UNIVERSITY STUDENTS' PERCEPTIONS AND EXPERIENCES OF TECHNOLOGY ADDICTION: A QUALITATIVE STUDY	515-524
Candan TERZİOĞLU Sıla YILDIRIM	EXAMINING THE RELATIONSHIP BETWEEN STUDENTS' COGNITIVE EMOTION REGULATION STRATEGIES AND THEIR EMOTIONAL INTELLIGENCE LEVELS	525- 535
Gamze BULANIK Ayşegül YILMAZ	THE FİRST STEP OF LİFE WİTH MOTHER'S MİLK: THE IMPORTANCE OF MİDWİFERY SUPPORT İN BREASTFEEDİNG	536-543
Şeyda Nur Güven İnce Hatice Deveci Şirin	BIBLIOMETRIC ANALYSIS OF MARITAL SATISFACTION	544-554
Erdem TÜRKELİ	ROLE OF FRP REINFORCEMENT ON THE CALCULATED WIND LOADS OF A MASONRY MINARET ACCORDING TO DIN1056 STANDARD	555-564
Nilay İŞİTEZ Sevim Feyza ERDOĞMUŞ	GUT MICROBIOTA AND IMMUNE SYSTEM INTERACTIONS	565-574
Gamze CEYLAN Ayla KANBUR	EFFECTS OF PRENATAL MASSAGE APPLICATION ON PHYSICAL AND PSYCHOLOGICAL WELL-BEING AND NEWBORN HEALTH DURING PREGNANCY	575-578
Gamze CEYLAN Ayla KANBUR	HYPEREMESIS GRAVIDARUM FROM A MIDWIFERY PERSPECTIVE: TREATMENT, CARE AND SUPPORT PRACTICES	579-585
Recep UTKU	THE CHURCH OF ENGLAND AND RELIGIOUS EDUCATION	586-590
Kadir TİRYAKİ Esra KISA Gülüzar ÇELİKTENOĞLU Mete Berk DEMİRYOL	ETHICS, MORALITY, AND JUSTICE IN THE OLYMPICS	591-596
Kadir TİRYAKİ Merve GÜRLER Ayşe ÖZKAYA Mete Berk DEMİRYOL	THE INFLUENCE OF ANCIENT GREEK THOUGHT ON THE FORMATION OF THE MODERN OLYMPICS	597-601
Muhammed Akif AÇIKGÖZ Seçil EKER	REGULATION OF ESSENTIAL OILS AND ANTI-MICROBIAL POTENCY IN ACHILLEA GYPSICOLA BY JASMONIC ACID TREATMENT	602-614
Muhammed Şehmuz ŞAHİN Pınar ÖZEN	MULTI-LABEL CLASSIFICATION IN 12-LEAD ECG WITH DEPTHWISE-SEPARABLE CONVOLUTION AND GATED ATTENTION	615-622
Cemil GÜNDÜZ	REAL ESTATE SEARCH WITH THE HELP OF PARAMETER DICTIONARIES AND NATURAL LANGUAGE PROMPTS	623-632
Tuğrul BALABAN	THE RELATIONSHIP BETWEEN SACRED SPACE AND SACRED TIME: RITUAL, PERCEPTION AND PRACTICE	633-639
Tuğrul BALABAN	NUMERICAL TREATMENT IN FOLK MEDICINE: THE TRIPLICATION RITUAL	640-646
Zeynep ER Semra TOPUZ TÜRKER Mustafa BAYRAM	NUTRITIONAL COMPOSITION AND FUNCTIONAL PROPERTIES OF MELON FRUIT (Cucumis melo L.) AND ITS WASTE	647-660
Betül ATEŞ Cengiz ÖLMEZ	LOWER-LIMB ISOMETRIC MUSCLE ASYMMETRIES ARE NOT ASSOCIATED WITH SPRINT PERFORMANCE	661-665
Candan TERZİOĞLU Sıla YILDIRIM	EXAMINING THE RELATIONSHIP BETWEEN STUDENTS' COGNITIVE EMOTION REGULATION STRATEGIES AND THEIR EMOTIONAL INTELLIGENCE LEVELS	666-676
Muhammet Anıl AYDIN Gülsüm ÖZTÜRK	EFFECT OF 2,4-DICHLOROPHENOXYACETIC ACID ON IN VITRO SHOOT REGENERATION IN FLAX (Linum usitatissimum L.)	677-680
Damla Seda TOSUN	RELATIONSHIP BETWEEN SOCIAL MEDIA ADDICTION, DIGITAL FATIGUE AND JOB PERFORMANCE IN EMPLOYEES	681-688

Ayşe Merve SARAÇOĞLU GEZER Rumeysa TEKE Ayşen Esra BÖLÜKBAŞI ERTÜRK	POSTAGE STAMPS AS DOCUMENTS: SAFRANBOLU SARAÇLAR HOUSE	689-696
Mustafa Cevat ATALAY	PRESERVATION OR TRANSFORMATION? ANALYSIS OF ARTISTIC PRODUCTIONS WITH TEXTLESS CONDITIONING IN GENERATIVE ARTIFICIAL INTELLIGENCE	697-711
Mustafa Cevat ATALAY	BIOMORPHIC FIGURE: THE AESTHETIC INTERPRETATION OF ORGANIC FORM IN MODERNIST PAINTING	712-724
Üzeyir FİDAN	THE ROLE OF MANAGEMENT INFORMATION SYSTEMS IN QUALITY MANAGEMENT PROCESSES IN UNIVERSITIES: A CONCEPTUAL FRAMEWORK	725-735
Elvan ÜSTÜN Neslihan ŞAHİN	PREPARATION AND STRUCTURAL ANALYSIS OF 1-ALLYL-3-(3,5-DIMETHOXYBENZYL)-5,6-DIMETHYLBENZIMIDAZOLIUM BROMIDE	736-741
Elvan ÜSTÜN Neslihan ŞAHİN	EVALUATION OF SERUM ALBUMIN AND DNA BINDING PROPERTIES OF BENZIMIDAZOLIUM SALTS BY MOLECULAR DOCKING METHOD	742-747
Murat Özgür SEMİZ Serdar KULA	COMPARATIVE ANALYSIS OF RESPONSES FROM NATURAL LANGUAGE PROCESSING CHATBOTS (NLPCS) TO FREQUENTLY ASKED QUESTIONS (FAQS) ABOUT ATTENTION DEFICIT/HYPERACTIVITY DISORDER (ADHD)	748-752
Ayşe Naz AYBEY Gül KALELİ YILMAZ Muhamet Emin ÖZDEMİR	MIDDLE SCHOOL MATHEMATICS TEACHERS' VIEWS ON TEACHING THE RELATIONSHIP BETWEEN PERIMETER AND AREA USING GEOGEBRA	753-761
Berat Taha UZUNAL Çiğdem BOGENÇ	UNIVERSAL DESIGN APPROACHES FOR AGING SOCIETIES: AN EXAMINATION FROM THE PERSPECTIVE OF TURKEY	762-773
Berat Taha UZUNAL Çiğdem BOGENÇ	AN EXAMINATION OF ISO 21542 IN THE CONTEXT OF PUBLIC SPACE ACCESSIBILITY	774-779
Burak AYÇİÇEK Şenol ORAKCI	CAUSES AND CONSEQUENCES OF TECHNOSTRESS FROM TEACHERS' PERSPECTIVES	780-786
Fikrullah ÇAKMAK	CONCEPTUAL FRAMEWORK OF IHYĀ AND TAJDĪD: REVELATION, HISTORY, AND SOCIO-PSYCHOLOGICAL CHANGE	787-793
Evin ŞAHİN SADIK	THE IMPACT OF PREPROCESSING METHODS ON TUMOR CLASSIFICATION IN BRAIN MRI IMAGES	794-801
Cennet CÜCİ Seyhan ÇANKAYA	REPRODUCTIVE HEALTH IN VISUALLY IMPAIRED WOMEN	802-809
Ayşe DAĞISTAN AKGÖZ	TRENDS IN HYPERTENSION AWARENESS, ATTITUDES, AND HEALTH LITERACY IN NURSING STUDIES: A GLOBAL BIBLIOMETRIC ANALYSIS (1977–2025)	810-821
Ayşe DAĞISTAN AKGÖZ	BIBLIOMETRIC ANALYSIS OF STUDIES ON THE PREVENTION OF CARDIOVASCULAR DISEASES IN NURSING	822-832
Muhammet Anıl AYDIN Gülsüm ÖZTÜRK	MICROPROPAGATION POTENTIAL OF PARSLEY (Petroselinum crispum Mill.)	833-836
Meryem TAŞYÜREK Mukadder MOLLAOĞLU	CARDIOVASCULAR DISEASE RISK AWARENESS AND NURSING INTERVENTIONS	837-844
Damla Seda TOSUN	PUBLIC RELATIONS STRATEGIES IN THE DIGITAL AGE AND CRISIS MANAGEMENT IN SOCIAL MEDIA	845-856
Özlem TIRAŞ Tolga ULUSOY	PERSUASION OR MANIPULATION? A RHETORICAL PERSPECTIVE ON THE USE OF WHATABOUTISM IN SOCIAL MEDIA	857-864
Özlem TIRAŞ Tolga ULUSOY	PERCEPTION ANALYSIS OF CORPORATE GOVERNANCE AND THE WHISTLEBLOWING MECHANISM IN THE BANKING AND FINANCE SECTOR	865-875

Tunahan TİMUÇİN	SENTIMENT ANALYSIS PERFORMANCE OF LORA-ENHANCED LLM'S	876-888
Ahmet GÜZEL	ATIKAH BINT ZAYD: THE WIFE OF MARTYRS - THE PIONEER OF WOMEN POETS - A PORTRAIT OF A FEMALE COMPANION IN THE FOOTSTEPS OF THE PROVERB: "LET HIM WHO WISHES TO BE A MARTYR MARRY ATIKAH"	889-897
Ahmet GÜZEL	THE EXPEDITION OF ABŪ ʿUBAYDAH IBN AL-JARRĀḤ TO SĪF AL-BAḤR (ḤABAT): AN ANALYSIS OF REPORTS REGARDING ITS NAME, PURPOSE, AND DATE	898-904
Mustafa BİLGİN Esin ULUTURHAN	SEASONAL VARIATIONS OF ARSENIC, SELENIUM AND TIN CONCENTRATIONS OF SOME BIVALVE SPECIES FROM THE HOMA LAGOON	905-912
Mustafa BİLGİN Enis DARILMAZ Hakan ALYÜRÜK Esin ULUTURHAN	INVESTIGATION OF METAL AND TOTAL ORGANIC CARBON LEVELS IN SURFACE SEDIMENTS FROM THE NEMRUT BAY	913-918
Müjgan ÖZEL Murat KAVURMACI	EVALUATION OF THE USABILITY OF INTERPOLATION METHODS IN GEOSCIENCES	919-927
Sameer Nanivadekar	PSYCHOMETRICS IN THE AGE OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE: FROM MEASUREMENT TO PREDICTION	928-931
Ayşenur KANBER Abdurrahman AKTÜMSEK Gökhan ZENGİN	DETERMINATION OF THE ANTIOXIDANT ACTIVITY OF RAPISTRUM RUGOSUM (BRASSICACEAE)	932-938
Azize ERSİN Duygu GÖKCE	EXAMINATION OF CLUSTER APPROACHES IN SUSTAINABLE RURAL DEVELOPMENT IN TURKEY AND IMPLICATIONS FOR RURAL PLANNING	939-945
M.A. Phan Ngoc Thiet Ke M.A. Pham Duc Hoa	THE STATUS OF PARENTAL AWARENESS REGARDING MOTOR SKILLS IN CHILDREN WITH AUTISM SPECTRUM DISORDER IN DA NANG CITY, VIET NAM	946-955
Özlem DEMİR	VOLUNTARY INSURANCE IN SOCIAL SECURITY: AN ASSESSMENT FROM A SOCIAL POLICY PERSPECTIVE	956-960
Özlem DEMİR	FROM TWIN TRANSITION TO TRIPLE TRANSITION: UNDERSTANDING GREEN, DIGITAL, AND SOCİAL TRANSITION IN TERMS OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT GOALS	961-966
Evrim Bayraktar	SEXUAL QUALITY OF LIFE DURING THE MENOPAUSAL PERIOD	967-970
Evrim Bayraktar	POSTPARTUM PERIOD, BREASTFEEDING, AND BREASTFEEDING AWARENESS	971-974
Efnan KILINÇARSLAN Nermin BİLGİÇLİ	USE OF LEGUM PRODUCTS IN PRODUCING GLUTEN-FREE VEGAN TARHANA	975-981
Efnan KILINÇARSLAN Nermin BİLGİÇLİ	A RESEARCH ON THE PRODUCTION OF HIGH FIBER TARHANA	982-987
Mohaddeseh Babaei Elham Vahidi	BEYOND THE NUCLEAR FAMİLY: SOCİAL MOTHERİNG AS A STRATEGY FOR RESİLİENCE AND SURVİVAL	988-993
Shehu, N. M. Zakari, N. Kabir I. A. Shehu, A. U.	ASSESSMENT OF EDUCATİON AND FLOOD VULNERABİLİTY AWARENESS İN DUTSE LOCAL GOVERNMENT: IMPLİCATİONS FOR EFFECTİVE FLOOD RİSK MANAGEMENT	994-998
Arif Ozan ALTUN Mehmet Akif DUMAN	METAPHOR THEORİES IV	999-1008
Arif Ozan ALTUN Mehmet Akif DUMAN	METAPHORICAL THEORIES III	1009-1022
Kemal BUYUKTAS	SUPPLY CHAIN AUTOMATION: OPTIMIZATION OF WAREHOUSE AND CARRIER ASSIGNMENT SYSTEM	1023-1029

Gülşah AKYILDIZ Şerife TALAY	RESTORATION OF A SINGLE ANTERİOR TOOTH MISSING USING A CUSTOM ABUTMENT WITH MONOLITHIC ZIRCONIA: A CASE REPORT	1030-1036
Ode Onyeche Ann Anaga Socchi Otisi Makyur Onyeche Anita	COMPARATIVE SURVIVAL AND GROWTH PERFORMANCE OF CLARIAS GARIEPINUS AND HETEROBRANCHUS LONGIFILIS HATCHLINGS	1037-1045
Bahri Baran KOÇAK	COMPARING AIRPORT HOTEL PERFORMANCES USING THE CRITIC-ARAS HYBRID APPROACH	1046-1053
Tunahan ERDOĞAN	THE TERM ASL IN HADITH SCIENCE: A TERMINOLOGICAL STUDY	1054-1067
Mustafa AKGÜN	BIBLIOMETRIC THEMATIC ANALYSIS OF RESEARCH ARTICLES ON NANOTECHNOLOGY AND ENVIRONMENTAL	1068-1081
Feride AYYILDIZ	EVALUATION OF THE IMPORTANCE OF NUTRITION IN SARCOPENIA	1082-1085
Feride AYYILDIZ	DIABETES AND GUT MICROBIOTA	1086-1089
Doğukan KAYABEKİR Ermedin TOTİÇ	INVESTIGATION OF THE USABILITY OF RICE HUSK ASH AND BLAST FURNACE SLAG IN THE IMPROVEMENT OF CLAY SOILS BY THE DEEP MIXING METHOD	1090-1099
HATİCE CEYLAN ŞEFİKA TUĞBA YANGÖZ	THE EFFECT OF PATIENT EMPOWERMENT ON SELF-MANAGEMENT BEHAVIOURS IN HAEMOIALYSIS PATIENTS: SYSTEMATIC REVIEW OF RANDOMIZED CONTROLLED STUDIES	1100-1111
Adilə Məmmədli Məmməd	THE DEVELOPMENT OF ROMANTICISM IN AZERBAIJANI LITERATURE	1112-1115
Büşra GÜN Ayşegül YILMAZ	THE DUTY, AUTHORITY, AND RESPONSIBILITIES OF MIDDIES IN PROVIDING SAFE CARE	1116-1120
Sancar BULUT	WAYS TO SAVE WHEAT FROM THE EFFECTS OF DROUGHT	1121-1129
Sancar BULUT	ADOPTION OF CONSERVATION TILLAGE PRACTICES IN CEREAL PRODUCTION DURING CLIMATE CHANGE	1130-1136
Nworah Florence N Eje Ozoemena E Igwebuike Nancy C	STEM CELL TECHNOLOGY: PRINCIPLES, APPLICATIONS, AND FUTURE PROSPECTS	1137
Banaz Ramadhan QAHRAMAN Zeliha Cansel ÖZMEN Mehmet EYÜPOĞLU	EVALUATION OF CORONARY STENOSIS LEVELS IN PATIENTS WITH STABLE ANGINA PECTORIS WITH LOW VITAMIN D LEVELS	1138-1139
Rabia Ghaffar Tehreem Maqsood	SYNERGISTIC EFFECT OF MAGNESIUM NANOPARTICLES AND ORGANIC FERTILIZERS ON THE GROWTH AND YIELD OF TOMATO	1140
FETTAH Abla Abla MOUHIR Latifa	CURRENT PRACTICES AND FUTURE TECHNOLOGIES FOR MONITORING AND CONTROLLING METHANE EMISSIONS FROM WASTE	1141
Chinedu Uchechukwu OLUIGBO Chinedu Iheanyichukwu IROEGBULAM Nnaemeka Bennet Chrıstıan Dıllon OKOYE Patterson Makuachukwu OHAEGBU Stanley Nwabueze OSAMOR5	EXPLORİNG THE SUSTAINABILITY PERFORMANCE OF SHOPPING MALLS IN-USE	1142-1158
Nguyen Vo Phuc Khang Nguyen Thi Be Ba	A PROPOSED RESEARCH MODEL OF FACTORS AFFECTING DOMESTIC TOURISTS' SATISFACTION TOWARD ACCOMMODATION SERVICES IN MĂNG ĐEN COMMUNE, QUẢNG NGÃI PROVINCE	1159-1163
Adnan KARATAŞ	INVESTIGETION ON TERTION IDENTITIES	1164-1168

Zainib Razzaq Samreen Gul Khan Fozia Anjum Kiran Aftab Mehr un Nisa	"EXPLORING THE ANTISEIZURE POTENTIAL OF 1,3,4-OXADIAZOLE-CARBAMOTHIOATES: FACILE SYNTHESIS, EEG VALIDATION, AND IN-SILICO DOCKING INSIGHTS"	1169
Amr R. Haidar Salem Khaled Abdulrahman Abdullah Saleh Ali Walid Abdulmalik Bajash Amr Farhan Abduladeem G.M. Al-Selwi	PREVALENCE OF IRRITABLE BOWEL SYNDROME (IBS) SYMPTOMS AMONG MEDICAL AND NON-MEDICAL STUDENTS	1170
Fairy Rahmuddin khan M. Aamir Mirza Zeenat Iqbal	NANOCARRIER-BASED CO-DELIVERY OF DPP-4 INHIBITOR AND SELECTIVE ESTROGEN RECEPTOR MODULATOR FOR ENHANCED MANAGEMENT OF POLYCYSTIC OVARY SYNDROME	1171
Bijender Singh Aakansha Tiwari Davender Singh	PLANT EXTRACT-MEDIATED GREEN SYNTHESIS, CHARACTERIZATION AND DYE DECOLOURIZING POTENTIAL OF IRON NANOPARTICLES	1172
Bouaaza Ghizlane Chetto Ouiam Beniken Lhou Benkirane Rachid Benyahia Hamid	EFFECT OF EXPLANT TYPE AND PLANT GROWTH REGULATORS ON MICROPROPAGATION OF STEVIA REBAUDIANA TROUGH CALLOGENESIS AND INDIRECT ORGANOGENESIS	1173
Akbar Khan Dr Dilawar Khan	THE IMPACT OF SUPPLY CHAIN ON FOOD WASTE IN SOUTH ASIA COUNTRIES OVER THE PERIOD 2007 TO 2024	1174
.Rajaa Diany Mohammed Salah Abdessamad Tounsi	IMPROVING THE ELECTRONIC AND OPTICAL PROPERTIES OF DYE-SENSITIZED SOLAR CELLS USING ALIZARIN-BASED DYES: A DFT/TD-DFT STUDY	1175
Naseem Akhter	WOMEN AS EDUCATORS AND MENTORS (INTELLECTUAL CIRCLES IN THE UMAYYAD ERA)	1176
Naseem Akhter	THE LEGACY OF UMAYYAD WOMEN IN PROMOTING ISLAMIC ETHICS AND MORALITY	1177
M.Houmad K.Ribag A.El Kenz A.Benyoussef	FIRST-PRINCIPLES STUDY OF SILICON-DOPED TETRAGONAL GRAPHENE FOR ENHANCED PHOTOCATALYTIC PERFORMANCE	1178
Aparna V M Vidya L C Sudarsanakumar	SYNTHESIS, STRUCTURAL CHARACTERIZATION, HIRSHFELD SURFACE ANALYSIS, AND ANTIBACTERIAL PROPERTIES OF ETHYL (2E,4Z)-5-(4-BROMOPHENYL)-5-CHLORO-2-CYANOPENTA-2,4-DIENOATE	1179
AMINA TEIBI NABILA BELYAGOUBI-BENHAMMOU ABDEL HALIM HARRATH	MEDICINAL PLANTS USED IN ALGERIA: A REVIEW OF THEIR ROLE IN SUPPORTING REPRODUCTIVE HEALTH	1179
FARAHI Hakima Mohamed Errami Rachid Ait Akbour	STUDY OF DEGRADATION OF S-TRIAZINE SOLUTION BY ANODIC OXIDATION USING ELECTROGENERATED HYDROXYL RADICALS	1181
Ali Aguerd Fatima Chegdani Faiza Bennis	POPULATION-BASED IN SILICO ANALYSIS OF GENETIC PREDISPOSITION TO MULTIPLE MYELOMA	1182
Saidu Bulama Nura Abdulkarim Iggi Mukhtar Ibrahim Adam Sadiq Abubakar Gambo Wakili Abubakar Abdullahi Abbas Mustapha Yusuf Abdullahi	HYBRIDIZATION TECHNIQUES FOR THE SOLUTION OF SYSTEM OF NONLINEAR EQUATIONS USING CONJUGATE GRADIENT METHOD	1183

Tanzeela Sumayya Akram Matloob Ahmad Sana Aslam	RECENT PROGRESS IN THE SYNTHESIS AND BIOLOGICAL ACTIVITY OF IMIDAZOQUINOLINE DERIVATIVES	1184
Muhammad Ahmad Ehsan Research scholar Noor Saba Khadim Jan Nabiha Iqbal Rabia Qayyum Abid Ali Badar Mishar Hassan Muqadas Amir Abdul Kareem Khan	KNOWLEDGE, PRACTICES, AND AWARENESS AMONG USERS OF NICOTINE POUCHES: TREATMENT PURPOSES OR BUSINESS INTERESTS	1185
Aliyu Suleiman Mohammed	PROPOSED TOURIST CENTRE OPTIMISATION OF SAFETY USING LANDSCAPE ELEMENTS JOURNAL PREPARED BY	1186
Rozina Khattak	ADVANCED HYBRID PHOTOCATALYSTS FOR SUSTAINABLE DYE DEGRADATION: POLYINDOLE–SILVER OXIDE COMPOSITE AS AN EFFICIENT CATALYST FOR FAST GREEN O REMOVAL	1187
Rozina Khattak	OPTIMIZING DYE-SENSITIZED SOLAR CELL PERFORMANCE THROUGH SOLVENT EFFECTS: THE ROLE OF DIMETHYL SULFOXIDE IN REDOX KINETICS	1188
Abderrezak TOUMI	THE INTERNATIONAL CRIMINAL COURT (ICC)	1189
Abdelali Laid Abed zoulikha	MODELLING AND SIMULATION OF CIGS SOLAR CELLS ON THE PERFORMANCE OF ZINC SULFIDE INSULATION LAYER	1190
Tanzeela Asad Syed Mohsan Raza Shah Iqra Arshia Zia Naila Hadayat Muhammad Bedar Bekhat Naseem Zaheer Abbas Farooq Ahmad	COMPARATIVE MORPHOLOGICAL, ANATOMICAL AND ECO-PHYSIOLOGICAL ASSESSMENT OF MORINGA OLEIFERA LAM. ACROSS DIVERSE ECOLOGICAL REGIONS OF PUNJAB, PAKISTAN	1191
Mederbek ZHAANBAEV Adilet KACHKYNBAEV Zhumaiza ABDUVALİEVA Ernest URAIMOV Ademi OMOROVA Kurmanbek OMURZAKOV	SOME FRUIT CHARACTERISTICS OF WALNUTS (JUGLANS REGIA L.) GROWN FROM SEED IN THE SVERDLOV DISTRICT OF BISHKEK CITY	1192-1193
Mederbek ZHAANBAEV Aigerim AZİZBEK KYZY	IDENTIFICATION OF PROMISING GENOTYPES IN THE WALNUT FOREST IN AND AROUND THE VILLAGE OF KYZYL-TOO, UZGEN DISTRICT, KYRGYZSTAN	1194
Neil Francis Flores Mary Clare Guzman Glennon Lobitaña John Wayne Manalili Shiela Mae Muñoz Crizan Gayle Pepito Karylle Niña Petagara Mark Anthony N. Polinar Aisy Cyril Sambilad	EVALUATING CORPORATE PERFORMANCE THROUGH FINANCIAL RATIOS: A COMPARATIVE ANALYSIS OF THE TOP 10 PHILIPPINE CONGLOMERATES (2018-2024)	1195
Zainab O. Bello Saheed A. Adeyemi Kadri O. Zubair Bajomo Eunice	ABELMOSCHUS ESCULENTUS (OKRA) STEM AND SYNTHETIC ADDITIVE: IMPACT ON PRODUCTION INDICES, BLOOD CHEMISTRY AND MEAT QUALITY OF BROILER CHICKENS	1196

Nasrin Shokrpour Shadab Moslehi Saeed Reza Rassafiani	INVESTIGATING THE RELATIONSHIP BETWEEN THE QUALITY OF VIRTUAL EDUCATION WITH LEARNING STYLE AND SELF-EFFICACY OF VIRTUAL GRADUATE STUDENTS IN SHIRAZ UNIVERSITY OF MEDICAL SCIENCES IN THE YEAR 2024	1197
ANYANWU, Raymond Ifeanyi DALHATU, Hadiza Umar SALAU, Aishat Olaitan MICHAEL, Jonathan Dadiya	RELATIONSHIP BETWEEN TEST ANXIETY AND ACADEMIC PERFORMANCE AMONG SENIOR SECONDARY SCHOOL BIOLOGY STUDENTS IN ZARIA LOCAL GOVERNMENT AREA, KADUNA STATE	1198
S KAMALI S VARSHA E HAMSINI EISHA V VELVIZHI DR. R.DEVI Dr. R. SARAVANAN Dr. R. SRINIVASAN	SOLID LIPID NANOPARTICLES FOR ALZHEIMER'S DISEASE – AN OVERVIEW	1199
Neha Ali Sumayya Akram Matloob Ahmad Sana Aslam	RECENT UPDATE FOR THE SYNTHESIS OF BIOLOGICALLY IMPORTANT IMIDAZOPYRIMIDINE DERIVATIVES	1200
Rashna Mirza Kifayat Ullah Shah Amjad Ali Shah Aqeedat Javed Atif Ullah Khan Asim ur Rehman Shefaat Ullah Shah Adullah R.Alanzi Sakina Niyazi	A NOVEL TRANSDERMAL APPROACH TO COMBAT ANEMIA: BIO-FUNCTIONALIZED IRON OXIDE NANOPARTICLES USING CICHORIUM INTYBUS	1201
Bikash Bania Nitul Ali Prem Kishan Singha Bhargabi Bordoloi	LIQUID BIOPSY: A MODERN DIAGNOSTIC TOOL FOR EARLY CANCER DETECTION	1202
Mohamed El Yazid Achraf El Kasmi Tarik Chafik	ASSESSMENT OF CO_2 METHANATION INTEGRATION IN A POWER TO GAS PROCESS	1203
John Olotu Badruddeen Saulawa Sani Nura Yunusa Umar alfa Abubakar Lawal Garba Dan-alhaji Udofia Udeme Mfon	ASSESSING SANITATION FACILITY PERFORMANCE IN NIGERIAN UNİVERSİTİES USİNG LİKERT-SCALE ANALYSİS AND ANOVA	1204
Abdullahi, M.I Usman, Z.N. Ndako N(Ph.D) Abdullahi M. K Hussaini, I	IMPLICATIONS AND ENVIRONMENTAL IMPACT OF ARTISANAL GOLD MINING ON LAND USE PATTERNS IN MINNA METROPOLIS, NIGER STATE	1205
R.Devadharshini W.Helen	MODERN ENERGY TECHNOLOGIES	1206
R.Devadharshini W.Helen	ROBOTICS AND AUTOMATION	1207
Usman Yahuza Alhaji Usman, Z.N. 1 Adamu Evuti (PhD) Hussaini, I	AWARENESS OF VIDEO CONFERENCING PLATFORM FOR LEARNING AMONG UNDERGRADUATE STUDENTS IN NIGER STATE, NIGERIA	1208

Gado, A. A. Muhammad, L. M. Abubakar, A. Salihu, I.A. Kolo, J. T. Audu, M. A. I.	AGRO-MORPHOLOGICAL PERFORMANCE OF SODIUM AZIDE INDUCED MUTANT IN RESISTANCE TO FUSARIUM WILT DISEASE OF PEPPER (Capsicum annum and Capsicum chinese).	1209
Kalsoom Tariq Bela Inayat Hashim Khan Hafsa Zafar Nabila Sher Sadia Fatima	EFFECT OF LIPID BASED NUTRITIONAL SUPPLEMENTS DURING PREGNANCY ON MATERNAL ANTHROPOMETRY AND HEMATOLOGICAL INDICES; A RANDOMIZED CONTROLLED TRIAL	1210
Laila Ouardi Abdelmajid Haddioui Abdelghani Bouchyoua Hassane Boudad Hasna Zinelabidine Jamal Charafi	COMPARATIVE ANALYSIS OF PHYSIOLOGICAL AND AGRONOMIC PERFORMANCE OF TWENTY GRAPEVINE CULTIVARS (VITIS VINIFERA L.) UNDER MEDITERRANEAN CONDITIONS	1211
A.Bazit L. Adlani D. Karra Zakaria Ait El Caid D. Benmessaoud left M. Zertoubi H. Zarrok Zarrouk M. El Hezzat	GREEN VALORIZATION OF EXPIRED QPF FOR CARBON STEEL C38 PROTECTION IN 1 M HCL: INTEGRATED EXPERIMENTAL AND COMPUTATIONAL APPROACH	1212
SAYERH Fatima Zahra Mouhir Latifa, Saafadi Laila	TREATMENT OF HOSPITAL WASTEWATER BY ADSORPTION ONTO DATE SEED FLOUR: AN ECO-INNOVATIVE APPROACH FOR POLLUTION REDUCTION AND VALORIZATION OF AGRICULTURAL WASTE	1213
S. Leporale M. Cianfriglia R. Moramarco V. Martini C. Marocco C. Bramucci F. Sestito R. Reda L. Testarelli G. Perrotti	REDEFINING ORTHOGNATHIC SURGERY PLANNING — NO RADIATION REQUIRED	1214
Shama Parveen Vijay Kumar Uzma Farooq Pooja Jain Arvind Rathour Aamir Mirza Zeenat Iqbal	SWERTIAMARIN-BASED NANOEMULGEL: DEVELOPMENT AND OPTIMIZATION FOR TARGETED ENDOMETRIOSIS THERAPY	1215
Djihane Romayssa MAHAMMED Nabila BELYAGOUBI-BEHNHAMMOU Asmaa DICH Larbi BELYAGOUBI Sarra BENAISSA Kamal BENMANSOUR Gabriele DI MARCO Alessia D'AGOSTINO Antonella CANINI Angelo GISMONDI	DEVELOPMENT AND CHARACTERIZATION OF BIOACTIVE AND SMART BIOFILMS BASED ON PLANT EXTRACTS AND OILS FOR SUSTAINABLE MATERIAL APPLICATIONS	1216

S. Leporale M. Cianfriglia R. Moramarco V. Martini C. Marocco C. Bramucci F. Sestito R. Reda L. Testarelli T. Testori G. Perrotti	A 3D-BASED CEPHALOMETRIC METHOD FOR ASSESSING VERTICAL CRANIOFACIAL STRUCTURE	1217-1218
Yusuf Durmuş	INVESTIGATION OF LIPOXYGENASE INHIBITORY COMPOUNDS	1219- 1220
FASEEHA SAIF Asma Seemi Malik	BEYOND TECHNOSOLUTIONISM: DESIGNING DIGITAL FUTURES FOR COLLECTIVE WELL-BEING	1221
Mohaddeseh. Babaei	A REVIEW OF WOMEN'S PERPETRATION OF VIOLENCE AGAINST WOMEN	1222
Ali Hasnaoui Abdel aziz Rahhou Larbi El Firdoussi mustapha Ait ali	SYNTHESIS OF SCHIFF BASES AND THEIR COMPLEXES FOR OXIDATION REACTIONS IN WATER	1223
Aznira Zainal Sharipah Khadijah S. Hashim Abdul Aziz Ishak Farizoh Hamid Nurfah Nabilah Mohd Fadzil Nurul Adyani Che Daud Fatimah Hj. Saidin	ADVANCING INCLUSIVE DIGITAL LEARNING THROUGH LEARNIFY: A SYNTHESIS OF INNOVATION, EFFECTIVENESS, AND STAKEHOLDER ACCEPTANCE	1224
Kaouthar ELBIRGUI Houssam ASSIOUI Othman EL FAQER Raffaele Conte Houda ELALAMI Hanane ENNAJI Nadia IOUNES Samir IBENMOUSSA	UHPLC-ESI-MS BASED PHYTOCHEMICAL CHARACTERIZATION AND ANTI-HEMOLYTIC ASSESSMENT OF ADENOCARPUS DECORTICANS BOISS. ORGANS	1225
Balasubramani G L Rinky Rajput Manish Gupta Pradeep Dahiya Jitendra K Thakur Rakesh Bhatnagar Abhinav Grover	STRUCTURE-BASED DRUG REPURPOSING TO INHIBIT THE DNA GYRASE OF MYCOBACTERIUM TUBERCULOSIS	1226
CHIKKALA SIVA RAMAKRISHNA* ABHINAYAN MB NISHAANTH V.S VIDUSHI M LOKESH P MOHAMED ASFAR M	EMERGING ROLE OF AFAST AND TFAST IN VETERINARY PRACTICE	1227
Prodip KUMAR Mst. Iffat KHANUM Naheda Akter NEPA Mayuri KHATUN Md Mizanur RAHMAN	ASSESSING THE SOCIO-ECONOMIC AND ENVIRONMENTAL IMPACTS OF TOURISM IN MOHESHKHALI AND TEKNAF	1228
Duong Thi Ngoc Lien Truong Thi Xuan Mai	FACTORS INFLUENCING THE INTENTION TO PURCHASE ENERGY-EFFECIENT HOUSEHOLD APPLIANCES – A STUDY ON CONSUMERS IN HO CHI MINH CITY	1229

BENADDI Ghizlane HADDOU Imane DAIF Halima EL HIBA Omar ELAYACHI Mohammed BELAHSEN Rekia	IMPACT OF A SCHOOL-BASED NUTRITION EDUCATION PROGRAM ON IMPROVING DIETARY QUALITY AMONG ADOLESCENTS: FINDINGS FROM A PRELIMINARY STUDY IN THE MOULAY ABDELLAH REGION OF MOROCCO	1230
Mst. Irin Akter Lima Dr. Zannatul Ferdoushi Dr. Sheikh Istiak Md. Shahariar Md Raquibul Islam Md. Shahanur Alam	MICROPLASTICS ASSESSMENT IN WATER AND SEDIMENT OF THE PUNARBHABA AND DHEPA RIVER IN NORTHERN PART OF BANGLADESH	1231
LAGRINI Ismail BENCHEIKH Mohamed	IMPACT OF FLATTENING FILTER REMOVAL AND SECONDARY COLLIMATOR ON THE ENERGETIC PROPERTIES OF A 6 MV PHOTON BEAM USING MONTE CARLO SIMULATION	1232
Nguyen Hoang Vu PhD student, Can Tho University Nguyen Phu Loc Can Tho University	DEVELOPING DATA ANALYSIS SKILLS FOR STUDENTS IN TEACHING MATHEMATICS IN THE DIRECTION OF STEM EDUCATION	1233
Youssef Abouyazid Abdelhakim El Bourki Ahmed Koutous El Mokhtar Hilali	ENHANCING THE MECHANICAL PERFORMANCE OF FIBER REINFORCED RAMMED EARTH THROUGH CHEMICAL TREATMENT OF NATURAL FIBERS	1234
Vandefan James Ode Onyeche Ann	SPATIAL AND TEMPORAL PATTERNS OF KIDNAPPING INCIDENTS ALONG THE ABUJA–KADUNA EXPRESSWAY, NIGERIA	1235
Nodar Sulashvili Ekaterine Lomia Ketevan Vasadze Igor Seniuk Nana Gorgaslidze Luiza Gabunia Nato Alavidze Marika Sulashvili Lela Grigolia Kakhaber Robakidze	FROM DIVERSITY TO UNITY- PERSPECTIVES ON ENGLISH LANGUAGE ACQUISITION, ROLE AND ITS IMPACT IN ENHANCING ON MOBILITY, EDUCATION, SOCIO-CULTURAL, INSTITUTIONAL INTEGRATION AND LABOR MARKET INTEGRATION ACROSS EU MEMBER STATES IN THE CONTEXT OF GLOBALIZATION	1236- 1237
Abubakar Muhammad. Hammari Usman. D. Hamza Maryam Ibrahim Kabir Garba Idris .M. Muhammad	CHARACTERIZATION AND TESTING OF AGRICULTURAL WASTES-DERIVED CELLULOSE NANOCRYSTALS FOR METRONIDAZOLE ADSORPTION	1238
Syeda Hania Hoor Gillani Zahida Ilyas	EXPOSURE TO INTERPARENTAL CONFLICT AND EMOTIONAL AND BEHAVIORAL PROBLEMS AMONG ADOLESCENTS: ROLE OF SIBLING RELATIONSHIP QUALITY	1239
Zaid Yousef Maayah	A LITERATURE REVIEW ON THE SUSTAINABLE SUPPLY CHAIN MANAGEMENT AND ITS ISSUES OF SMALL AND MEDIUM ENTERPRISES	1240
Afri Yunita Henuk Daniel Ello	ROLE MANAGEMENT CHURCH IN BUILD FAMILY WHICH HARMONIOUS	1241
ADJOUDJ Abdellatif	THE BEHAVIOR OF BARLEY IN THE FACE OF CLIMATE CHANGE	1242
Solomon Onen ABAM Ismail Olaniyi MURAINA Moses Adeolu AGOI Bashir Oyeniran AYINDE Wasiu Olatunde OLADAPO	AI-ASSISTED INFORMATION EVALUATION AND STUDENTS' ABILITY TO DETECT MISINFORMATION IN SECONDARY SCHOOLS OF CROSS RIVER STATE, NIGERIA	1243

M'barka El Mouedden Jamal Mabrouki Driss AZDEM Ngueya ESSALLAMI Souad El Hajjaji	AI-DRIVEN IRRIGATION CONTROL	1244
Muhammed DEDE	THE FINANCIAL PROBLEMS OF OUR FOOTBALL CLUBS (THE CASE OF AKHİSARSPOR)	1245
Muhammed DEDE	CHALLENGES ENCOUNTERED IN HANDMADE CARPET MANUFACTURING (THE CASE OF DEMİRCİ)	1246
Amal Bassam Rajaa Bassam Marouane El Alouani Mohammed Hafid Hamid Saufi Said Belaaouad	GEOPOLYMER SYNTHESIS USING SODIUM ALUMINATE AND SILICA FUME	1247
Sodiq Adetunji Adekola Oyerinde Zainab	ANALYSING THE RISK ASSESSMENT PATTERN AND CONTROL MEASURES IN HIGH-RISK WORK ENVIRONMENTS	1248
Emine ATMACA EmelGÜDÜL	A TREATMENT METHOD USED IN FOLK MEDICINE IN THE TREATMENT OF DISEASES: PARPILAMA	1249-1259
Arkan Khalid Fatma Hussain Ali Mohammed Diyar-Karrar Salam Zainab Ehssan Weam Saad Al-Hamadany	MODELLING SMART SECURITY SYSTEM BASED ON IOT TECHNIQUES	1260
Aicha Nemsi	STABILITY ANALYSIS OF A ONE-DIMENSI ONAL DOUBLE-POROSITY ELASTIC SYSTEM WITH VISCO-POROUS DAMPING	1261
Shehu, N. M. Zakari, N. Kabir I. A Shehu, A. U.	ASSESSMENT OF EDUCATION AND FLOOD VULNERABILITY AWARENESS IN DUTSE LOCAL GOVERNMENT: IMPLICATIONS FOR EFFECTIVE FLOOD RISK MANAGEMENT	1262-1266
Pritam Paul Subhajeet Das Sohan Das Anirbit Sengupta	ARRHYTHMIA DETECTION USING GRAPH NEURAL NETWORKS	1267-1277
Kabir Hossain	ASSESSING THE HETEROGENEOUS EFFECTS OF RAINFALL AND IRRIGATION ON AGRICULTURAL PRODUCTIVITY IN BANGLADESH: TAKEAWAYS FOR CLIMATE SMART AGRICULTURE	1278
Ode Onyeche Ann Makyur Onyeche Anita Anaga Socchi Otisi	ASSESSMENT OF HEAVY METAL CONTAMİNATİON FROM AUTO MECHANİC WORKSHOPS İN ABUJA, NİGERİA	1279
N. B. Nasirov A. V. Huseynova	İNTRADISCIPLINARY INTEGRATION IN SOLVING PROBLEMS RELATED TO SPATIAL FIGURES	1280-1283
Kübra ZENGİNALOĞLU	CULTURE, ETHICS AND FUNCTIONALITY IN TRANSLATION STRATEGIES: A COMPARISON OF TRANSLATIONS PRODUCED BY ARTIFICIAL INTELLIGENCE TOOLS AND HUMAN TRANSLATORS	1284-1285
Pushpdant Jain Harsh Nema	ADVANCING WIRE ARC ADDITIVE MANUFACTURING WITH SUSTAINABLE MACHINE LEARNING ALGORITHMS	1286
Md. Moniruzzaman Md. Rabiul Awal Nazia Naheen Nisheeth Md. Harunor Rashid Anuradha Bhadra	OPTIMIZING STOCKING DENSITY FOR ENHANCED PRODUCTION PERFORMANCE AND ECONOMIC VIABILITY OF BUTTER CATFISH (OMPOK PABDA) AND WALKING CATFISH (CLARIAS BATRACHUS) IN A BOTTOM CLEAN AQUACULTURE SYSTEM (BCAS)	1287

Maryam Aminu Jafaru Abdu Gambarawa	BEHAVIORAL INSIGHTS FOR SME POLICY: APPLYING EDUCATIONAL PSYCHOLOGY TO DRIVE INCLUSIVE ECONOMIC GROWTH IN NORTHERN NIGERIA	1288-1297
Bengisu SARIHAN Evrim ELÇİN	BIOLOGICAL APPROACHES FOR REDUCING PESTICIDE POLLUTION	1298-1299
Jitendra Aherkar	BETWEEN RITUAL AND RESISTANCE: WOMEN NAVIGATING TRADITION AT THE MAHAKUMBH FESTIVAL	1300
Mehdi ÖZTÜRK EMRE AY	THE EFFECT OF NEAR-FAULT GROUND MOTIONS ON THE SEISMIC PERFORMANCE OF REINFORCED CONCRETE BUILDINGS	1301
Emrah ÖZERDEN Ayşe ATAŞ	THE CONSTRUCTION OF HEZBOLLAH'S HEGEMONY IN LEBANON: FROM SOCIAL SERVICES TO SOCIAL LEGITIMACY	1302-1303
David.G Deepak.S Palanisamy.A Ravi.C N Jayaramakani R.Srinivasan	BIOELECTRONIC NANOSCAFFOLDS FOR AUTONOMOUS TISSUE REGENERATION	1304
Alexandra Raluca BORŞA (BOGDAN) Andrei BORŞA Melinda FOGARASI Floricuţa RANGA Anda Elena TANISLAV Vlad MUREŞAN Cristina Anamaria SEMENIUC	EVALUATING THE FUNCTIONAL ROLE OF ROSEHIP WASTE POWDER IN THE REFORMULATION OF PORK SAUSAGES	1305
Alexandra Raluca Borşa (Bogdan) Adriana Păucean Melinda Fogarasi Andrei Borşa Vlad Mureşan Cristina Anamaria Semeniuc	ENRİCHMENT OF WAFFLE CONES WİTH DİETARY FİBRE, POLYPHENOLS, AND CAROTENOİDS USİNG ROSEHİP WASTE POWDER	1306
Büşra MUTLU Murat EROĞLU	SUSTAINABLE ACTIVE FOOD PACKAGING: POLY(VINYL ALCOHOL)/GELATIN FILMS INCORPORATED WITH PUMPKIN (CUCURBITA PEPO L.) SEED OIL AND SILICON DIOXIDE	1307-1313
El mostafa Benharaf Ikram Mennas Zidane Zohra Abdelhakim Khourchech Ayoub cherrat Abdellah Zeroual Mohammed El idrissi	COMPUTATIONAL ENERGY-LEVEL TUNING OF QUINOXALINE DONORS FOR ORGANIC SOLAR CELLS	1314
El mostafa Benharaf Ikram Mennas Zidane Zohra Abdelhakim Khourchech Ayoub cherrat Abdellah Zeroual Mohammed El idrissi	QUINOXALINE AS A KEY THEORETICAL DONOR MATERIAL FOR HIGHLY EFFICIENT ORGANIC SOLAR CELLS	1315
Cengiz DÖKÜCÜ Yusuf USTA	A COMPARATIVE STUDY ON THE EFFECTS OF DIFFERENT HEAT TREATMENT PROCESSES ON THE MECHANICAL PROPERTIES OF SAE 8620 AND AISI 9310 STEELS USED IN AEROSPACE GEARS	1316-1317
Md Amjad Ansari Haseeb Athar Mohd Amir	CHARACTERIZATION OF SOME MID-TRUNCATED CONTINUOUS DISTRIBUTIONS USING ORDER STATISTICS	1318

Barau Amir Sulaiman Tongsheng Zhang Kazeem Ibraheem Ajadi	CIRCULAR ECONOMY-BASED CONSTRUCTION OPTIMISATION: TECHNOLOGY, PRACTICE, AND POLICY IN CHINA AND NIGERIA	1319
Sara Qouissah Houda El Yacoubi Aboukhalaf Abdelghani Laila Bikjdaouene Oumaima Abouyaala Asmaa ElYamani Jamila Riyahi Atmane Rochdi	ANTIOXYDANT ACTIVITY AND ACUTE TOXICITY OF ETHANOLIC EXTRACT OF CAPPARIS SPINOSA	1320-1321
Mohammed Denzira Ali Barhoumi El mostafa Benharaf Abdessamad Tounsi Mohammed El idrissi	OXIDATION OF THE ORGANOBORANE AND MOLECULAR DOCKING STUDIES OF THE PRODUCED ALCOHOL	1322
Ode Onyeche Ann Anaga Socchi Otisi Makyur Onyeche Anita	COMPARATIVE SURVIVAL AND GROWTH PERFORMANCE OF CLARIAS GARIEPINUS AND HETEROBRANCHUS LONGIFILIS HATCHLINGS	1323
Aziz Ezzine Ahmed El Annaoui Sadik Dani Abdelmajid Haddioui Said Bouda1	ECOLOGICAL INFLUENCES ON MORPHOLOGICAL AND POMOLOGICAL DIVERSITY IN NATURAL POPULATIONS OF CHAMAEROPS HUMILIS L. IN MOROCCO	1324
Oluwaseun OYEWOLE Yinka Oluranti ADEDIRAN Ololade Gbeminiyi OGUNDIPE	TECHNOLOGICAL ADAPTATION AND CLASSROOM DIVERSITY AS PREDICTORS OF INCLUSIVE TEACHING PRACTICES AMONG PRE-SERVICE TEACHERS IN OGUN STATE	1325
Maroua RIAD Jamal MABROUKI Ahmad AL-SHAMI Chaymae BENBALLA	EPIDEMIOLOGY, RISK FACTORS, BIOLOGICAL CHARACTERISTICS, AND SCREENING CHALLENGES OF BREAST CANCER IN MOROCCO	1326
ABDULHAFIZ ARUWA ABDULSAMAD KANA	BIOSORPTION OF CHROMIUM USING MODIFIED AND UNMODIFIED CUCUMEROPSIS MANNII PEEL	1327
Umar Baba Shaaba	DEBT CRISES AND DEFAULTS	1328-1330
Adel DELIOU Takieddine Bouklia Samir DJIMLI Mohamed Kemiha Meriem DEHBI Sofiane BOULKROUNE	STUDY OF ROTATING MACHINES BY VIBRATORY ANALYSIS	1331
Adel DELIOU Takieddine Bouklia Samir DJIMLI Mohamed Kemiha Meriem DEHBI Sofiane BOULKROUNE Abdelkader FIDJAH	DIAGNOSIS AND MONITORING OF ROTATING MACHINERY BY VIBRATORY ANALYSIS	1332
Laura DIACONU MAXIM Cristian C. POPESCU Mihai-Bogdan PETRIȘOR	SOCIO-ECONOMIC AND INSTITUTIONAL DETERMINANTS OF FINANCIAL INCLUSION: EVIDENCE FROM CROSS-COUNTRY DATA	1333
Abdulvehhab Gözün	INTRODUCTION OF MUHAMMED EL-AVACI'S ENCYCLOPEDIC WORK CALLED MEVSÛ'ATU DELÎLİ'D-DÂ'İYE IN TERMS OF RELIGIOUS OFFICIAL TRAINING METHODS	1334-1335

Muhammad Mazhar Iqbal Muhammad Rizwan Tehmena Rashid Shafiq ur rehman Hafiz Qaiser Yasin Hafiz Shoukat Ali Muhammad Bilal Mujahid Ali	DEEP LEARNING-BASED OPTIMIZATION OF HIGH-EFFICIENCY IRRIGATION SYSTEM FOR MAXIMIZING CARBON CREDITS AND YIELD POTENTIAL IN WATER-SCARCE REGIONS OF PUNJAB PAKISTAN	1336
Muhammad Mazhar Iqbal Muhammad Rizwan Tehmena Rashid Shafiq ur rehman Hafiz Qaiser Yasin Hafiz Shoukat Ali Muhammad Bilal Mujahid Ali	EXPLAINABLE AI AND MULTIMODAL DEEP LEARNING REVEAL DRIVERS OF THE 2025 PUNJAB, PAKISTAN FLOODS USING HIGH-RESOLUTION SATELLITE OBSERVATIONS	1337
Gladys, Chiebonam Onuigwe Eunice, Mayah Prince, Chinedu Okeke	FIRM STRUCTURE AND CORPORATE PHILANTHROPY IN NIGERIA: A COVID-19 PANDEMIC ANALYSIS	1338
Pooja Rasal Simran C Yadav Gaurav Kasar	MOLECULAR DYNAMICS INSIGHTS INTO PROTEIN–LIGAND INTERACTIONS FOR DRUG DISCOVERY	1339
Harshi Bhadana Shruuti Varmaa Pratibha Singh	HEALTH POTENTIAL OF CISSUS QUADRILANGULARIS (HADJOD) FOR BONE HEALTH	1340
Hamza KOÇ	LOVE IN TWO LANGUAGES: ESÎRÎ'S MACARONIC GHAZAL	1341-1342
Neha Ali Matloob Ahmad Sumayya Akram Sana Aslam	SYNTHETIC APPROACHES TOWARDS THE PREPARATION OF FUSED IMIDAZOPYRIMIDINE DERIVATIVES	1343
Castillo, J. M. E. Gabato, M. A. Sarad, J. J. T. Lequigan, J. M. Tuco, A. Lusares, C. L. Panganiban, J. R. Mark Anthony N. Polinar	A SCOPING REVIEW OF FINANCIAL RESILIENCE IN THE BANKING SECTOR AMIDST THE COVID-19 PANDEMIC	1344
Karthikeyan M Aswin Vishwaraj P Monishkumar A Kumararaja K	PREDICTING THE HEAT PIPE OUTLET TEMPERATURE USING AN OPTIMIZED NEURAL NETWORK MODEL	1345
Mohaddeseh Babaei Elham Vahidi	BEYOND THE NUCLEAR FAMILY: SOCIAL MOTHERING AS A STRATEGY FOR RESILIENCE AND SURVIVAL	1346
Nurul Amira Syakila Abdul Mahsyar Ihyani Malik Nur Suqya Rahma	EFFECTIVENESS OF IMPLEMENTATION OF SOCIAL INCLUSION PROGRAM FOR PERSONS WITH PHYSICAL DISABILITIES AT THE SOCIAL REHABILITY CENTER FOR PERSONS WITH PHYSICAL DISABILITIES (BRSPDF) IN MAKASSAR CITY INDONESIA	1347
Amara Nacira Amara Sabrina Kouider Amar Mohamed	ASSESSMENT OF THE ANTIMICROBIAL ACTIVITY PROFILE OF ROSMARINUS OFFICINALIS L. ESSENTIAL OIL	1348
TUĞBA ATAOĞLU	MONTESSORI METHOD IN EARLY CHILDHOOD RELIGION AND VALUES EDUCATION	1349-1350
Aslıhan YAVUZALP MARANGOZ	DIGITAL TRANSFORMATION IN FINANCIAL SERVICE MARKETING	1351
Nura Yunusa Bardrudeen Saulawa Sani Toyese Oyegoke John Olotu Lawal Garba Dan-alhaji	INTEGRATED ASSESSMENT OF LIVESTOCK WATER FOOTPRINTS IN NIGERIA: SPATIAL HOTSPOTS, CARBON–WATER TRADE-OFFS, AND SOCIO-ECONOMIC IMPLICATIONS	1352-1364

Udofia Udeme Mfon		
Meenatchi.S Devadharshini.R Gomathy.E Keerthana.V Kishore.R, Swathi.R A. Hari Nandhini	ORAL THIN FILMS : A MODERN APPROACH FOR AND PATIENT-FRIENDLY DRUG DRLIVERY	1365
Omaima BOUDAIA Zineb SEKKOUT Kaouthar ELBIRGUI Najat ELAMRANI Driss RADALLAH Amal EL HAMSAS EL YOUBI	FROM FOLK MEDICINE TO LABORATORY: IN VITRO AND IN VIVO TOXICOLOGICAL EVALUATION OF TETRAENA GAETULA SAPONIN EXTRACTS	1366
Zarife ZARARSIZ Nagarajan DEİVANAYAGAM	FUZZY REINFORCEMENT LEARNING-ENHANCED QUANTUM KEY DISTRIBUTION FOR SECURE ADAPTIVE COMMUNICATION	1367-1372
Emel GÜDÜL EmineATMACA	THE ROLE OF VIRTUAL REALITY (VR) SUPPORTED DIALOGUE ENVIRONMENTS ON SPEAKING SKILLS: THE EXAMPLE OF NİŞANTAŞI UNIVERSITY TÖMER	1373-1381
Gonca SUBAŞI	HOW DO NATIVE AND TURKISH WRITERS USE "DIRECTIVES" IN THE ELT ARTICLES?	1382
Gonca SUBAŞI	THE ART AND SCIENCE OF ACADEMIC WRITING AND RESEARCH	1383
SELVAKUMAR.R NİHARİKA KUMARİ ASHWİN.R.V DR.R.DEVİ R.SRİNİVASAN	GREEN SYNTHESİS OF METALLİC NANOPARTİCLES AND THEİR BİOMEDİCAL APPLİCATİONS	1384
İdil GÜRDAL Şerif Ali SADIK	INVESTIGATION OF THE EFFECT OF DIFFERENT NETWORK PARAMETERS ON TRANSMISSION PERFORMANCE IN DWDM TRANSMISSION SYSTEMS	1385-1392
Madhava Perumal Y Syed Ashfaq Sujay Remileon Vishal K Aditya Jayaraj Dr. Nixon Samuel Vijayakumar. G	WEARABLE LIGHT INTENSITY COLOR ASSISTANCE DEVICE FOR PEOPLE WITH VISUAL IMPAIRMENTS	1393
Emmanuel Bukola Iyiola Aanuoluwa Temitayo Iyiola Esther Opeyemi Aworeni	PREVALENCE OF HBsAg AMONG HIV-POSITIVE PATIENTS ON ANTIRETROVIRAL THERAPY FOR THREE YEARS AT GENERAL HOSPITAL OFFA, KWARA STATE	1394-1410
Imane HADDOU Halima DAIF Ghizlane BENADDI Mohammed ELAYACHI Omar EL HIBA Rekia BELAHSEN	DIETARY BEHAVIORS, PHYSICAL ACTIVITY, AND SEDENTARY LIFESTYLE AS DETERMINANTS OF OVERWEIGHT RISK AMONG MOROCCAN ADOLESCENTS	1411
Pramant Mahto	IMAGE PROCESSING	1412
Serkan Güneş Mürsel Ekrem	VIBRATION DAMPING AND MULTI-PHYSICS OPTIMIZATION OF 3D AUXETIC LATTICE COMPOSITE SANDWICH STRUCTURES FOR UNMANNED AERIAL VEHICLE (UAV) FUSELAGE COMPONENTS	1413-1414
Anwesha Gupta Title De Sandhita Mazumder Akshara Achar S Tishta Mandal Roshni Bibi Oishi Mukherjee Melvin George Koustav Sarkar	BIO-PHYSICOCHEMICAL PROFILING AND CANCER IMMUNOTHERAPEUTIC EVALUATION OF PROTEIN ISOLATE FROM UNRIPE DIOSPYROS PEREGRINA FRUIT	1415

Berkent PARİM Ayberk Salim MAYIL Can UĞURELLİ	INVESTIGATION OF INDUCTION HOBS MAIN AND USER INTERFACE BOARDS RECYCLABILITY AND SUSTAINABILITY	1416-1417
Aya Abdelhafez Mahmoud Abdelhafez Çiğdem AKMAN	A COMPARATIVE STUDY OF THE DIGITALIZATION PROCESS CASE STUDY: EGYPT AND TURKEY	1418-1425
Aya Abdelhafez Mahmoud Abdelhafez Çiğdem AKMAN	DIGITAL TRANSFORMATION AND THE CONCEPT OF SMART CITIES IN TURKEY	1426-1432
Ecem ARIK	THE IMPACT OF GEOPOLITICAL RISKS ON ECONOMIC GROWTH: A PANEL DATA ANALYSIS IN EMERGING COUNTRIES	1433-1434
Ketevan Gordeziani Lasha Kavelashvili	WATER AND HYDRAULIC STRUCTURES ENGINEERING IN GEORGIA: MANAGING RESOURCES FOR THE FUTURE	1435-1444
R. Surenderkhanna Rajasekaran. V	LOVE AS RESISTANCE: QUEERING INTIMACY AND IDENTITY IN THE FILM KAADHAL ENBADHU PODHU UDAMAI	1445
Ali KARANFİL Filiz RANDA-ZELYÜT	GENETIC DIVERSITY AND EVOLUTIONARY ANALYSIS OF THE COAT PROTEIN (CP) GENE OF CUCUMBER GREEN MOTTLE MOSAIC VIRUS	1446-1451
Kater Titus A. J Simon D. O. Alonge	ENHANCEMENT OF SAFETY AND ACCESSIBILITY IN THE DESIGN OF A PUBLIC TRANSPORTATION HUB FOR MINNA, NIGER STATE	1452
Komal Pervaz Anam Khan Umm e Eman Syed Neelam Bibi Adnan Adil Saba Ghayas	MEDIATING ROLE OF DIGITAL IDENTITY BETWEEN SOCIAL MEDIA ADDICTION AND SELF-ESTEEM AMONG SOCIAL MEDIA USERS	1453
Vagif NEVRUZOGLU	PRODUCTION AND RESEARCH OF SURFACE PLASMON RESONANCE (SPR) EFFECTED AuNp/n-Si BINARY STRUCTURE BY CRYOGENIC METHOD	1454
Betül Çetintulum Huyut Ömer Faruk Köksal	BETWEEN KAREN HORNEY'S PERSONALITY TYPES AND RATIONAL-INTUITIVE DECISION MAKING STYLES	1455
Lasha Kavelashvili Zaal Tsinadze Ketevan Gordeziani	THE PROVISION OF WATER SUPPLY AND SANITATION FOR COASTAL ZONES AND MARINE INFRASTRUCTURE IN GEORGIA	1456-1459
Ndubuisi-Okolo Purity Uzoamaka Essel Blessing Obiageli Ani Anthony Amujiogu	LEADERSHIP STYLE AND EMPLOYEE PERFORMANCE IN BREWERY FIRMS: EVIDENCE FROM SOUTH-EAST, NIGERIA	1460
Ömer Can MANAV Melis Büşra AŞKIN Ayşe BULUT	ORAL LICHEN PLANUS LITERATURE REVIEW	1461-1462
Mark Anthony N. Polinar	BEYOND THE CLASSROOM: PUBLIC SCHOOL'S LIVED EXPERIENCES IN HANDLING ADVISORY CLASSES	1463
Mert ÇOKER Ayşe Dilek AZAZ Selma ÇELEN YÜCETÜRK	PRODUCTION, PURIFICATION AND CHARACTERIZATION OF EXTRASELLULAR β-GLUCOSIDASE FROM ASPERGILLUS ACULEATUS NRRL358 UNDER SOLID-STATE FERMENTATION CONDITIONS	1464-1465
I. Yaradua A. J. Alhassan M. K. Atiku K. I. Matazu A. Nasir L. Shuaibu Y.Y. Riko S. Sule I Muhammad	METABOLIC SYNDROME, ITS PREVALENCE AND DETERMINANTS IN SUBJECTS ATTENDING THE GENERAL OUTPATIENT DEPARTMENT OF THE FEDERAL MEDICAL CENTER KATSINA STATE, NORTH WEST NIGERIA	1466

F.ü.f.d. Əkbərova Nuridə Yaşar qızı Qasımbəyli Minavər Yusif qızı Həsənli Əsmər Bəhram qızı İsmayılova Zümrüd Səbuhi qızı	PHOTO AND ELECTROPHOTOSTIMULATION-INDUCED CHANGES IN THE ELECTRICAL AND PHOTOELECTRIC PROPERTIES OF CU–CDS STRUCTURES	1467-1470
Muhammad Mazhar Iqbal Tehmena Rashid Shafiq ur rehman Hafiz Qaiser Yasin Hafiz Shoukat Ali Muhammad Bilal Mujahid Ali	MACHINE LEARNING FRAMEWORK FOR ASSESSING IRRIGATION DYNAMICS IN PUNJAB, PAKISTAN USING TWO-SOURCE ENERGY BALANCE (TSEB) MODEL WITH SENTINEL SATELLITE IMAGERY	1471
OGOGOR, TOCHUKWU NGOZI Mayah,David Ademola Ikona, Glory Sunday	EXTENT OF EFFECTIVENESS IN THE PERFORMANCE OF POST GRADUATE DIPLOMA IN EDUCATION (PGDE) GRADUATES IN SECONDARY SCHOOLS IN DELTA STATE	1472
Souvik Halder Samiran Chattapadhyay Kartick Chandra Mondal	MULTIMODAL SENTIMENT ANALYSIS FOR CONSERVATION WILDLIFE RESEARCH	1473
Noorjan Mossawi Samira Nasirzadeh	THE DEVELOPMENT OF VIRTUAL BUSINESSES UNDER WOMEN'S LEADERSHIP	1474
Saloni Sharma Suhani Sharma	CHILDHOOD CELIAC DISEASE AND GROWTH DEVELOPMENT	1475-1487
Ana-Lucia Blendea Ioan Gotca Alina Onofriescu	NUTRITIONAL DEFICIENCIES AND THEIR RELATIONSHIP WITH EARLY NEUROPSYCHİATRİC SYMPTOMS	1488
Sevinç SÜTLÜ Özge KUTLU	A SIGNIFICANT PSYCHIATRIC PROBLEM IN OLD AGE: ELDERLY SUICIDES IN TURKEY	1489-1494
Sevinç SÜTLÜ Ebru AKBAŞ	A DIFFERENT DIMENSION OF FRAILTY IN THE ELDERLY: ORAL FRAILITY	1495-1498
S. Deepak A. Palanisamy S.Kalaivanan Lavanya Babu C.Ravi	ORAL INSULIN DELIVERY: AN OVERVIEW	1499
Fatma YILDIZ ÖZDEMİR Fatma TOKMAK FEN	ANTI-PERIODICITY IN SYSTEMS WITH DISCONTINUITIES AND AN APPLICATION TO ECONOMICS	1500
Mevlüt ŞAHİN Ümit BAYRAM	EFFECT OF Al ADDITION ON MICROSTRUCTURE AND MECHANICAL PROPERTIES OF Sn–0.7Cu EUTECTIC SOLDER ALLOY	1501-1510
Şehide CENGİZ ARSLAN	LITERARY TRANSLATION AND THE ROLE OF THE TRANSLATOR IN THE CONTEXT OF INTERTEXTUALITY	1511
Aliye YILMAZ	MIGRATION LITERATURE AND VALUES EDUCATION (THE CASE OF RUMİ)	1512
Ömer Faruk ANAKÖK Ali Osman ARSLAN	PROMOTER-INDEPENDENT CPG FRAGMENTS AS MINIMAL MODULES FOR STABLE TRANSGENE EXPRESSION	1513-1514
Ramazan METE	RELIGIOUS INDIVIDUALS' FINANCIAL PREFERENCES: THE CASE OF PARTICIPATION BANKING	1515-1516
Rumeysa GÜNEŞ METE	FROM WESTERN TURKEY TO DIYADIN: THE EXPERIENCES OF RELIGIOUS CULTURE AND ETHICS TEACHERS FROM A SOCIOLOGICAL PERSPECTIVE	1517-1518
Sani Yakubu Khalifa Usman Idris Abubakar Nura Idris Abdullahi Aliyu Adamu Dandaje Muhammad Mujahid Muhammad	DESIGN OF BASIN IRRIGATION SYSTEM FOR PEPPER IN GONAR GANYE, TUDUN WADA, ZARIA	1519-1534

Karimat I. ALIYU Ayo J. SHOYOMBO Miss NJOKU Oluchi Blessing	EFFECT OF Phyllanthus amarus AQUEOUS LEAVES EXTRACT ON GUT HISTOMOPHORMETRY OF RABBITS	1535
SELKA Ghouti	POTENTIAL OF INTEGRATING PCMS IN RESIDENTIAL BUILDING ENVELOPE TO THERMAL ENERGY STORAGE	1536
Rabia Hameed Maryam Javed	SILENT SLIGHTS, BIG DECISIONS: THE MEDIATING ROLE OF SENSE OF AGENCY IN THE IMPACT OF GENDERED MICROAGGRESSIONS ON TURNOVER INTENTIONS AMONG WORKING WOMEN	1537
Brîndușa Mihaela RADU	THE EFFECTS OF ECONOMIC CRISIS ON POPULATION MIGRATION	1538
Brîndușa Mihaela RADU	LABOR MARKET CHALLENGES IN THE ERA OF DIGITALIZATION	1539
Abdulfatai Rashidat Barry Sunday Bawa Muhammad Yusuf Semiu Olalekan Ajiboso Muhammad Abdullahi Ubana	A COMPARATIVE STUDY ON CHROMIUM BIOSORPTION USING HYDROCHLORIC AND SULPHURIC ACID MODIFIED Calotropis procera LEAVES	1540
JOB, S. J. Hassan, A. A. (PhD) Gimba, R. W. Enagi, A. I.	EFFECTS OF FLIPPED CLASSROOM MODES ON THE RETENTION OF PRE-SERVICE MATHEMATICS TEACHERS IN COLLEGES OF EDUCATION, NORTH-CENTRAL	1541
Seher DÖNER Sıla KARABULUT	THE IMPACT OF MENTAL HEALTH LITERACY ON HEALTH SEEKING BEHAVIORS OF UNIVERSITY STUDENTS	1542-1543
Sekkout Zineb Boudaia Omaima El Amrani Najat RADALLAH Driss EL Hamsas EL Youbi Amal	LEUKOCYTE MIGRATION MODULATION BY THE METHANOLIC EXTRACT OF SMYRNIUM OLUSATRUM: AN INNOVATIVE APPROACH TO PHYTOTHERAPY	1544
Betül ÇİMEN URASLI Nilgün ONNAR	EXAMINING THE RELATIONSHIPS BETWEEN PERSONALITY TRAITS, PSYCHOLOGICAL RESILIENCE, POSTTRAUMATIC GROWTH AND WELL-BEING IN CARDIAC PATIENTS	1545-1546
V RISHANTH RISHI KANTH V ROHITH K RUTHRANATH V N SAAI SARATH M A. VIJAYALALKSHM	INTEGRATED SMART GRIDS FOR ENHANCED RENEWABLE ENERGY UTILIZATION	1547
SAKTHI SUNDHAR R L SANJAY R RISHI S SANJAYKUMAR S SANJEETH N A. VIJAYALAKSH	NANO-ENHANCED SMART WEARABLES FOR ADVANCED HEALTH DIAGNOSTICS	1548
Duong Thi Thuy An Nguyen Thi Be Ba	SOLUTIONS TO MITIGATE THE RISKS OF NEGATIVE INFORMATION ON SOCIAL MEDIA FOR TOURISM DESTINATIONS IN CAN THO CITY	1549-1566
Ngo Tung Hieu Nguyen Phu Loc	TECHNOLOGY INTEGRATION IN TPACK THROUGH AI AND GEOGEBRA TO SUPPORT GRADE 10 ALGEBRA – CALCULUS LEARNING: A CONCEPT – CENTERED REVIEW	1567
Djahida BENHOUDA Afaf BENHOUDA Mourad HANFER	SEROLOGICAL PROFILE (ANTI-CCP AND RHEUMATOID FACTOR) FOR THE DIAGNOSIS OF RHEUMATOID ARTHRITIS IN PATIENTS FROM THE BATNA REGION, ALGERIA	1568
Khanak Seema Rathee Naiya Laxmi Gupta Chanpreet	SUSTAINABLE FASHION: THE SHIFT FROM TRADITIONAL LEATHER TO VEGAN LEATHER IN APPAREL DESIGN	1569

Melike Tuba ALTUN Şükrü CANPOLAT Ilgaz AKATA	EVALUATING THE BIOCHEMICAL ACTIVITIES OF Marasmius oreades (Bolton) Fr. COLLECTED FROM TÜRKİYE	1570-1575
Melike Tuba ALTUN Şükrü CANPOLAT	EVALUATION OF THE INHIBITORY ACTIVITY OF MEDICINAL MUSHROOMS AGAINST PATHOGENIC BACTERIA	1576-1582
Ali KÖROĞLU	FROM SUSTAINABILITY TO ADVOCACY: THE MEDIATING EFFECT OF EMOTIONAL AND TRUST-BASED BRAND RELATIONSHIPS ON WORD-OF-MOUTH	1583-1590
Fuat Akturk Ali Yesilyurt Ferit Cakir	SEISMIC ROLE OF BUTTRESS SYSTEMS IN HISTORICAL SINGLE DOMED MASONRY MOSQUES	1591-1598
Nupelda ATSIZ Ayşe EMİNOĞLU GÜVEN	DIGITALIZATION AND ETHICAL DILEMMAS IN NURSING: OPPORTUNITIES AND RISKS	1599-1606
Tülin KIZILASLAN Ayşe EMİNOĞLU GÜVEN	DIGITAL VIOLENCE AMONG UNIVERSITY STUDENTS:TYPES, PREVALENCE, RISK FACTORS, AND PROTECTIVE APPROACHES	1607-1615
TEBBOUNE Wafa TEBBOUNE Wassila BELKHEIR Wissem BOUNOUARA Zohra HADJADJ Fatima Zohra	A REFINED PLATE THEORY FOR PREDICTING THERMO-MECHANICAL STABILITY OF ADVANCED COMPOSITE PLATES	1616
Jean Richard Jokhu	THE INFLUENCE OF THE EUROPEAN UNION'S (PALM OIL FREE) ON INDONESIAN EXPORTS PALM OIL	1617
Isah Muhammad Alhassan Abubakar Alhassan Yahaya Dattijo Abubakar Aminu Adamu Ahmed	THE ROLE OF AUGMENTED AND VIRTUAL REALITY TECHNOLOGIES ON THE HEALTHCARE SECTOR IN NIGERIA	1618-1626
Indah Citra Amalia M. Rasya Naufal Zumrotul Aliyah Mochamad Yusuf	THE ROLE OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN BUSINESS PROCESS OPTIMIZATION	1627-1632
Faisal Nazir	PRODUCTION AND CHARACTERIZATION OF CARBON NANOTUBES FROM BIOCHAR UNDER MICROWAVE IRRADIATION	1633
Pooja B Rasal Simran C Yadav Gaurav N Kasar	THERAPEUTIC AND DIAGNOSTIC POTENTIAL OF HONEY BEE–DERIVED PRODUCTS IN BREAST CANCER MANAGEMENT	1634
Tutku TUNÇ Umut OKUR	RISK FACTORS, GENETIC PREDISPOSITION, AND CURRENT TREATMENT APPROACHES IN IRRITABLE BOWEL SYNDROME	1635-1655
Pooja Rasal Simran yadav	TYPE 2 DIABETES MELLITUS: A METABOLIC DISEASE OF ACCELERATED AGEING"	1656
A.Palanisamy S.Deepak C.Ravi G.David	NANOPARTICLE IN VACCINE DEVELOPMENTS	1657
Usama Yaseen	VANISHING FOREST COVER AND COLLAPSING AGROFORESTRY SYSTEMS: INTEGRATED IMPACTS ON SOIL FUNCTIONALITY AND ECOSYSTEM STABILITY	1658
S.VARSHA R. DEVI R. SRINIVASAN S. Kamali E.Hamsini Eisha V.Velvizhi	A REVIEW OF SILVER NANOPARTICLE BIOSYNTHESIS AND THEIR BIOCIDAL ACTIVITIES	1659
Verdiyeva Gunay V.	TRANSLATION ISSUES OF AZERBAIJANI AND PERSIAN TERMINOLOGY IN THE AGE OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE	1661

Nursena BİLGİN Ekber GÜLPINAR Yasin KARAKUŞ	PREDICTING PREDIABETES RISK FROM ELECTRONIC HEALTH RECORDS USING MACHINE LEARNING	1662-1663
Yavuz Selim ABAT İbrahim TÜRKOĞLU	RISK SCORE ESTIMATION OF MARMARA REGION FAULT LINES USING DEEP LEARNING METHODS	1664
Zehra AKYILDIZ Birgül OTLUDİL	INVESTIGATION OF THE HISTOPATHOLOGIAL EFFECTS OF CHRONIC EXPOSURE TO GALAXOLIDE (HHCB) AND TONALIDE (AHTN) IN THE FRESHWATER SNAİL Melanopsis praemorsa	1665-1672
Samira Nasirz Samira Nasirzadeh Amina bigzad	"EXAMINATION OF THE BAN ON EDUCATION AND WORK FOR WOMEN BY THE TALIBA AND THE IMPACTS OF THESE RESTRICTIONS ON AFGHANISTAN'S ECONOMIC SOCIETY	1673
Samira Nasirzadeh Amina bigzad	INNOVATIVE SOLUTIONS FOR SUPPORTING AFFECTED WOMEN	1674
Sareh Larijani Rukhsar rasouli	THE ROLE OF WOMEN LEADERSHIP IN SUSTAINABLE DEVELOPMENT AND POVERTY REDUCTION	1675
Sadiq, Mohammed Sanusi Singh, Invinder Paul Ahmad, Muhammad Makarfi Sani, Bashir Sanyinna	THE GLOBAL SHIPBUILDING WAR: AN IN-DEPTH ANALYSIS OF THE TECHNOLOGICAL UPGRADING AND COMPETITIVE STRATEGIES OF MAJOR GLOBAL REGIONAL BLOCS	1676-1699
Emmanuel Bukola Iyiola Aanuoluwa Temitayo Iyiola Esther Opeyemi Aworeni A. O. Udeze	PREVALENCE OF HBsAg AMONG HIV-POSITIVE PATIENTS ON ANTIRETROVIRAL THERAPY FOR THREE YEARS AT GENERAL HOSPITAL OFFA, KWARA STATE	1700
Deniz AKIN Lalsu YEYSİN Süleyman ÇALIŞKAN Servet ÇETE	SYNTHESIS OF NEW DAPSONE-BASED SCHIFF BASES AND INVESTIGATION OF THEIR ELECTROCHEMICAL PROPERTIES FOR BIOSENSOR APPLICATIONS	1701
Serkan Güneş Mürsel Ekrem	NUMERICAL ANALYSIS AND MANUFACTURING TOLERANCE OPTIMIZATION OF RESIDUAL STRENGTH IN CERAMIC MATRIX WOVEN LATTICE COMPOSITES (CMC-WLSC) UNDER THERMAL AND MECHANICAL SHOCK VIA ANSYS	1702-1703
RB Sarrvesh Sai Sarveshvaran M. V. Shahid Irfan F Shawn Cafu M Sai Kumaran .S Sakthi Murugan .S.B Nixon Samuel Vijayakumar G	DISASTER MANAGEMENT: DRONE – ASSISTED EMERGENCY RESPONSE SYSTEM WITH AUTOMATED VICTIM DETECTION AND AID DELIVERY	1704
Serkan ÜNSAL	AN EXAMINATION OF TEACHERS' VIEWS ON THE MEANING OF EDUCATION	1705-1713
Muhammet Osman ÜÇBUNAR Kerem AYBAR Mustafa Özgür ÖTEYAKA	EFFECT OF PRINTING ORIENTATION ON THE MECHANICAL PROPERTIES OF POLYLACTIC ACID (PLA) PRODUCED WITH ADDITIVE MANUFACTURING	1714-1718
Leyla AKYOL ASLAN	CEBRÎ İCRA KANUNU TASLAĞI'NIN, İLAMLARIN İCRAYA KONULMASINI, KURAL OLARAK İSTİNAF KANUN YOLUNUN SONUNA KADAR ERTELEYEN DÜZENLEMESİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ	1719-1731
Hakan ZAZAL Harun GÜÇLÜ	CAE EVALUATION OF THE FRONT DOOR INTRUSION PERFORMANCE OF A LIGHT COMMERCIAL VEHICLE ACCORDING TO FMVSS214S STANDARD	1732-1741

KAYIP BELLEKLER, ÇOKLU KİMLİKLER: MURATHAN MUNGAN'IN SON İSTANBUL VE KADINDAN KENTLER'İNDE AİDİYETİN PARÇALANIŞI

Fatma BALABAN
Dr., Sinop Emir Gazi Tayboğa Ticeret MTAL,
ORCID: 0009-0007-2251-3754

ÖZET

Öykü türü, Murathan Mungan kurmacasında ağırlıklı bir yere sahiptir. Onun öykü evreni, Türkiye'nin geç modernleşme sürecinde bireylerin kimlik, bellek ve aidiyet arasındaki kırılgan ilişkilerini görünür kılmaktadır. Yazar hem geçmişle hem de toplumsal bağlarla kurulan ilişkileri derinlemesine irdeleyen bir anlatı dili geliştirmiştir. 1985'te yayınlanan ilk öykü kitabı Son İstanbul; Dört Kişilik Bahçe ve ÇC. adlı iki uzun öyküden oluşmaktadır. 2007 yılında yayınlanan Kadından Kentler ise farklı illerden kadınları konu alan on altı farklı öyküden oluşur. Söz konusu eserlerinde Mungan, karakterlerinin geçmiş deneyimleri, mekânsal bağları ve toplumsal aidiyetleriyle kurduğu ilişkileri çok katmanlı bir anlatı yapısı içinde sorgular. Bu çalışma, söz konusu iki eserde kimliğin sabit bir öz değil, değişken, parçalı ve zamansal olarak katmanlı bir süreç şeklinde nasıl temsil edildiğini ortaya koymayı amaçlamaktadır.

Araştırmanın kuramsal çerçevesi, Jan Assmann'ın kültürel bellek kuramı ve Stuart Hall'un kimliğin söylemsel inşası yaklaşımı üzerine inşa edilmiştir. Assmann'ın kültürel bellek anlayışı, toplumsal belleğin yalnızca geçmişi hatırlamakla kalmayıp onu her dönemde yeniden üreten dinamik bir süreç olduğunu vurgular. Hall ise kimliği, sabit bir öz değil, söylem içinde sürekli yeniden kurulan bir deneyim olarak tanımlar. Bu bağlamda çalışma, Mungan'ın metinlerinde bireysel ve toplumsal belleğin kesişim noktalarını, kimliğin yeniden inşa edildiği süreçleri ve aidiyet duygusunun kırılganlıklarını analiz etmektedir.

Son İstanbul'da İstanbul, geçmişin izlerini taşıyan bir "bellek mekânı" olarak işlev görür; yıkılmış sokaklar, kaybolmuş eşyalar ve hatıraların gölgeleri, karakterlerin kimlik ve aidiyet sorunlarını yansıtır. Kadından Kentler'de ise kadın karakterlerin kentlerle kurduğu ilişki, kimliğin mekânsal ve toplumsal bağlamlarda sürekli olarak yeniden tanımlandığını gösterir. Her iki eserde de karakterler, geçmişle hesaplaşma, köklerinden kopma ve aidiyet duygusunu yeniden kurma süreçleri üzerinden okunabilir.

Nitel metin çözümlemesine dayanan çalışmada, Mungan'ın anlatılarında kimliğin tamamlanmış, değişmez bir öz olmadığı; aksine anlatı süreci içinde sürekli yeniden inşa edilen bir deneyim olduğu ortaya konmuştur. Mungan, geçmişi ve belleği yalnızca temsil etmekle kalmaz, aynı zamanda kimliğin çok katmanlı doğasını ve aidiyetin kırılganlığını estetik bir dille görünür kılar. Böylece yazarın edebiyatı, çağdaş Türk anlatısında belleğin ve kimliğin yeniden inşasına dair önemli bir düşünsel ve estetik alan sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Murathan Mungan, kültürel bellek, kimlik, aidiyet, modern Türk öyküsü

LOST MEMORIES, MULTIPLE IDENTITIES: THE FRAGMENTATION OF BELONGING IN MURATHAN MUNGAN'S LAST ISTANBUL AND CITIES FROM WOMEN

ABSTRACT

The short story genre holds a prominent place in Murathan Mungan's fiction. His story universe makes visible the fragile relationships between identity, memory, and belonging of individuals during Turkey's late modernization process. The author has developed a narrative language that deeply examines relationships established with both the past and social ties. His first short story book, Last Istanbul, published in 1985, consists of two long stories titled Four-Person Garden and ÇC. Cities from Women, published in 2007, consists of sixteen different stories featuring women from different provinces. In these works, Mungan questions his characters' relationships

with past experiences, spatial connections, and social belongings within a multi-layered narrative structure. This study aims to reveal how identity is represented in these two works not as a fixed essence but as a variable, fragmented, and temporally layered process.
The theoretical framework of the research is built upon Jan Assmann's theory of cultural memory and Stuart Hall's approach to the discursive construction of identity. Assmann's understanding of cultural memory emphasizes that social memory is not only about remembering the past but also a dynamic process that reproduces it in each period. Hall defines identity not as a fixed essence but as an experience that is continuously reconstructed within discourse. In this context, the study analyzes the intersection points of individual and social memory in Mungan's texts, the processes where identity is reconstructed, and the fragilities of the sense of belonging.
In Last Istanbul, Istanbul functions as a "memory space" carrying traces of the past; demolished streets, lost items, and shadows of memories reflect the characters' problems of identity and belonging. In Cities from Women, the relationship that female characters establish with cities demonstrates that identity is continuously redefined in spatial and social contexts. In both works, characters can be read through processes of reckoning with the past, detachment from roots, and reconstructing a sense of belonging.

Based on qualitative text analysis, the study reveals that identity in Mungan's narratives is not a completed, immutable essence; on the contrary, it is an experience that is continuously reconstructed within the narrative process. Mungan not only represents the past and memory but also makes visible the multi-layered nature of identity and the fragility of belonging through an aesthetic language. Thus, the author's literature presents an important intellectual and aesthetic space for the reconstruction of memory and identity in contemporary Turkish narrative.
Keywords: Murathan Mungan, cultural memory, identity, belonging, modern Turkish short story.

1. GİRİŞ

Murathan Mungan’ın öykü evreni, modern Türkiye’nin toplumsal dönüşüm süreçlerinde bireyin kimlik, bellek ve aidiyet ile kurduğu kırılgan ilişkileri görünür kılan çok katmanlı bir yapı sunar. Mungan, özellikle 1980 sonrası toplumsal atmosferde bireyin geçmişle kurduğu bağı, toplumsal yapının dayattığı kimlik rollerini ve kent mekânlarının değişen dokusunu derin bir duyarlılıkla ele alır. Bu nedenle onun öyküleri, Türkiye’de geç modernleşme sürecinin bireyde yarattığı kimliksel çözülmeleri anlamak için güçlü bir anlatı alanı açar. Bu çalışma, Mungan’ın Son İstanbul (1985) ve Kadından Kentler (2007) adlı eserlerinde kimliğin sabit bir öz değil; parçalı, değişken ve zaman içinde yeniden kurulan bir süreç olarak nasıl temsil edildiğini incelemeyi amaçlamaktadır. Son İstanbul’da yer alan “Dört Kişilik Bahçe” ve “ÇC” öyküleri, mekânın bir bellek taşıyıcısı olarak işlev gördüğü, geçmişin izlerinin karakterlerin kimlik ve aidiyet sorunlarını belirlediği anlatılar olarak öne çıkar. Kadından Kentler ise farklı kentlerde yaşayan kadınların gündelik deneyimlerini merkeze alarak kimliğin toplumsal cinsiyet, mekân ve bellek bağlamında sürekli müzakere edildiğini gösterir.
Araştırmanın kuramsal çerçevesi, Jan Assmann’ın kültürel bellek kuramı ile Stuart Hall’un kimliğin söylemsel inşasına ilişkin yaklaşımına dayanmaktadır. Assmann, kültürel belleğin toplumsal kimlik için kurucu bir rol üstlendiğini açıkça belirtir: “Hatırlama kültürü ‘topluluk ruhu veren bellek’le ilgilidir” (Assmann, 2015: 38). Ayrıca belleğin bireysel değil, kolektif olarak kurulduğunu vurgular: “Evet bellek her zaman bir bireye "ait"tir, ama bu bellek toplumsal olarak belirlenir. Bu yüzden "toplumsal bellek" mecazi bir ifade olarak algılanmamalıdır. Kuşkusuz toplumlara "ait" bir bellek yoktur, ama toplumlar üyelerinin belleğini belirler. En kişisel anılar bile sadece sosyal grupların iletişimi ve etkileşimi üzerinden

oluşur. Sadece başkalarından öğrendiklerimizi hatırlamayız, aynı zamanda onların anlattıklarını, anlamlı diye vurguladıklarını ve yansıttıklarını da hatırlarız." (Assmann, 2022: 44). Bu yaklaşım, Son İstanbul'daki eski evler, yıkıntılar ve nesnelerin birer "bellek figürü" olarak işlev gördüğü anlatıyı doğrudan destekler.

Stuart Hall ise kimliği sabit bir öz olarak değil, kültürel pratikler ve söylemler içinde sürekli oluşan bir yapı olarak tanımlar. Hall'un kültürel çalışmalar alanına dair yorumları bu süreçselliği açıkça gösterir. Ona göre kültür, toplumun günlük hayatındaki istikrarı korumak için sahip olduğu en önemli değerdir; ancak basit bir olgu olmaktan uzaktır. (Göktürk, 2012: 50). Hall'un kimlik üzerine temel saptaması ise kimliğin tarihselleştirilmiş, çoklu ve sürekli yeniden kurulan bir yapı olduğudur: "Kimlik, sabit ve değişmez bir kategori değil; tarihsel ve söylemsel koşullar içinde şekillenen bir oluş halidir" (Hall, 2003: 2). Bu kuramsal yaklaşımlar, Mungan'ın karakterlerinin çoklu, kırılgan ve parçalı kimlik yapılarıyla doğrudan örtüşmektedir. Kadından Kentler'de kadınların kimliklerinin kent deneyimiyle kesintiye uğraması, Son İstanbul'da geçmişin yıkıntıları arasında kimliğin yeniden kurulmaya çalışılması hem Assmann'ın kültürel bellek hem de Hall'un söylemsel kimlik kavramlarıyla okunabilir.

Bu bağlamda çalışmanın temel sorunsalı, Mungan'ın söz konusu iki kitabında kimliğin nasıl temsil edildiği, belleğin ve mekânın kimlik inşasında ne tür roller üstlendiği ve aidiyetin hangi koşullarda kırılganlaşarak parçalandığıdır. Nitel metin çözümlemesine dayanan inceleme, öykülerin hem tematik hem de yapısal özelliklerini dikkate alarak Mungan'ın kimlik ve bellek temsillerini çok boyutlu bir bakış açısıyla ele alacaktır. Böylece çalışma, modern Türk öyküsünde kimliğin yeniden inşasına ilişkin önemli bir düşünsel katkı sunmayı hedeflemektedir.

2. KURAMSAL ÇERÇEVE

2.1. Jan Assmann: Kültürel Bellek ve Hatırlama Figürleri

Jan Assmann'ın kültürel bellek kuramı, geçmişin bireysel bir deneyim alanı olmaktan çıkıp toplumsal ve kültürel yapılar içinde yeniden üretildiğini ortaya koyar. Ona göre bellek, topluluğun kimliğini kuran ve sürdüren temel dinamiklerden biridir. Assmann, kültürel belleği "topluluk ruhu veren bellek" olarak niteler ve bunun bireylerin ötesinde kolektif bir yapıya sahip olduğunu vurgular: *"Hatırlama kültürü topluluk ruhu veren bellekle ilgilidir."* (Assmann, 2015, s. 38)

Assmann'ın bireysel ve toplumsal bellek ayrımı, özellikle *Son İstanbul*'daki mekân ve nesnelerin işlevini açıklamak için önemlidir. Kestel, Assmann'ın belleği bireysel hafızanın ötesine taşıdığını, toplumsal belleğin bireysel deneyimlerin ötesine geçen ve kolektif gruplar tarafından şekillendirilen bir olgu olduğunu vurgular. (Kestel, 2022, s. 224) Assmann ayrıca belleğin geçmişi olduğu gibi saklamadığını, her kuşakta yeniden yapılandığını ifade eder. Hatırlama figürleri olarak zaman, mekân ve sosyal grupların, geçmişi seçerek ve yeniden yorumlayarak kimlik inşa ettiğini belirtir. (Assmann, 2015, s. 49) Assmann'ın iletişimsel bellek – kültürel bellek ayrımı da bu çalışmada kritik bir yere sahiptir: İletişimsel bellek gündelik hayatın kısa döngülü hafızasını; kültürel bellek ise ritüeller, nesneler, mekânlar ve metinler aracılığıyla uzun döngülü toplumsal belleği temsil eder. Bu ayrım Mungan'ın iki kitabında da açık biçimde görülebilir: *Son İstanbul*'daki eski konaklar, eşyalar ve İstanbul'un yıkıntıya dönüşen yüzü kültürel belleğin mekânsal tezahürleriyken; *Kadından Kentler*'de kadınların gündelik deneyimleri iletişimsel belleği görünür kılar.

2.2. Stuart Hall: Kimliğin Söylemsel ve Kültürel İnşası

Stuart Hall, kimliği sabit, özü değişmeyen bir kategori olarak değil; tarihsel ve söylemsel koşullar içinde sürekli dönüşen bir oluş süreci olarak ele alır. Hall kültürün anlam üretme süreçlerinde merkezi bir rol oynadığını vurgular (Gökgül, 2016, s. 58) Kimliğin söylemle ilişkisine dair temel saptaması ise şöyledir: "Kimlik, sabit ve değişmez bir kategori değil; tarihsel ve söylemsel koşullar içinde şekillenen bir oluş halidir." (Hall, 2003, s. 2) Hall'un

Cultural Representations and Signifying Practices çalışmasında ise temsil sistemlerinin kimlik inşasındaki belirleyici rolü vurgulanır: "Temsil, kültürün anlam üretme süreçlerinin merkezindedir; anlam yalnızca temsil sistemleri aracılığıyla kurulur ve kimlik bu söylemsel süreç içinde şekillenir." (Hall, 2003, s. 15) Bu yaklaşım Mungan'ın anlatılarındaki çoklu, parçalı ve edilgen/etken kimlik örüntülerinin çözümlenmesini teorik olarak mümkün kılar. Özellikle *Kadından Kentler*'deki kadın karakterlerin kimliklerinin toplum, mekân, sınıf ve toplumsal cinsiyet söylemleri içinde sürekli yeniden konumlanması Hall'un kimlik kavramsallaştırmasıyla doğrudan örtüşmektedir.

2.3. Bellek – Kimlik – Mekân İlişkisi

Assmann ve Hall'un kuramları birlikte ele alındığında, kimlik ve belleğin yalnızca bireysel değil, mekânsal ve kültürel birer olgu olduğu ortaya çıkar. Assmann'ın belleğin mekânsal figürler (ev, kent, nesne) aracılığıyla kurulduğu yönündeki görüşü, Hall'un kimliğin söylemsel olarak konumlandığı ve sürekli yeniden inşa edildiği yönündeki yaklaşımıyla birleştiğinde, Mungan'ın öykülerindeki kimlik ve aidiyet kırılmalarını anlamak için güçlü bir teorik çerçeve sunar. *Son İstanbul*'da yıkılmakta olan konak, kayıp eşyalar, çocukluğun mekânsal izleri Assmann'ın "kültürel bellek mekânları" kavramıyla okunabilir. *Kadından Kentler*'de ise kadınların kentlerle kurduğu ilişkiler Hall'un "kimliğin söylemsel konumlanışı" yaklaşımıyla doğrudan ilişkilidir. Bu kuramsal bütünlük sayesinde Mungan'ın karakterlerinde görülen köksüzlük, kayıp, yeniden kurulum, kimliksel bölünme ve bellek çatlamaları çok katmanlı bir şekilde değerlendirilir.

3. BULGULAR

3.1. Son İstanbul

İstanbul üzerine düşüncelerin ön plana çıktığı *Dört Kişilik Bahçe ve Ç.C* isimli iki uzun öyküden oluşan, Mungan'ın ilk öykü kitabı *Son İstanbul*, 1985 yılında yayımlanmıştır. Yazar, birinci öyküde, Osmanlı kültürünün etkileri altında şekillenen bir şehir olarak İstanbul'a odaklanılırken, ikinci öyküde eşcinsellerin yaşantılarını ele alır. *Dört Kişilik Bahçe* adlı ilk öykü, *Cam Sessizlik, Cam Mevsimi, Cam Kırıkları* adlı üç bölümden oluşur. Öyküde, eski ve yeni arasında sıkışmış beş kişilik bir ailenin dramı anlatılır. Öykünün adının *Dört Kişilik Bahçe* oluşu, aileden üyelerinden biri olan Talia'nın; diğerlerinden farklı, aykırı bir karakter taşıması nedeniyle dışlanmasından ileri gelir. Öyküde, Talia ve ecnebi kültür temsilcisi Muti, yazarın sergilemek istediği çatışma ortamının bir yansıması olarak sunulur. Mungan bu öyküde ağırlıklı olarak; Osmanlı kültürüne ait yaşam tarzlarını, giyim-kuşamı, unvanları, eşyaları ve mekanları kullanır. İkinci hikâye olan *Ç.C,* adını eşcinsellerin gittiği bir hamamdan alır. Mungan, *Sınır İklimi, İlk Yangından, Denize Bakan Ağaç, Lahur Nevahisinde Bir Mahal* adlı dört bölümden oluşan hikâyede bu isimlerin seçilme sebebini de açıklar. *Ç.C* hikâyesinde, toplumda aykırı kabul edilen eşcinsel kültürün mutsuzluklarla dolu yaşamı konu alınır. Eserde karakterlerin yaşadığı mutsuz sonlar, yazarın bilinçli olarak benimsediği bir üslup özelliği olarak; kültürel mutsuzluğun hem Osmanlı kültürüyle hem de eşcinsel kültürle ilişkilendirilmesini ön plana çıkarır. Yazar, ilk öykü kitabı *Son İstanbul*'daki bu yaklaşımını; *"İlk hikâye kitabım Son İstanbul, kitabın katlanma yeri olan bir çizgide ikiye katlanan bir bütünlük gösterir. Hem İstanbul'un hem kadınların hem erkekler dünyasının birbirinden sürgün edilmiş iki yüzünü göstermeyi amaçlar"* (Mungan 1996: 358) sözleri ile açıklar.

3.1.1 Dört Kişilik Bahçe: Nesnelerin Sessiz Belleği / Donmuş Mekân ve Kimlik

Öykünün mekânı olan büyük evdeki vitrin ve cam eşyalar, Mungan'ın hem bellek temasını somutlaştırdığı hem de kimlik çözülmesini görünür kıldığı bir merkez işlevi taşır. Nesneler, yalnızca maddi varlıklarıyla değil, taşıdıkları geçmiş ve atıl kalmışlık hissiyle birer bellek mekânına dönüşür. *"Bu sonsuz cam kovuklarda. Bembeyaz gelinlikler gibiyiz. Bembeyaz kefenler gibi. Çevremizde ince bir halka, zaman zaman ışıltısı göz alan ince çizgiler, altın sarısı gelin telleri. Kaç kuşak sahip çıktı bize. Kaç kez büyük aynalı ceviz vitrinler, camekânlar*

değiştirdik. Ama hiç kullanılmadık, hiç el değmedi bize. (Hiç yaşamadık.) Ne bir çorbanın sıcaklığını duydu mermer tenimiz; ne de bir tatlının şerbetli lezzetini." (Mungan, 2007, s. 11) ifadeleri, bu donmuş zaman duygusunu çarpıcı biçimde görünür kılar. Bu nesneler, Assmann'ın kültürel bellekte zamanın mekânsal birikim üzerinden katmanlaşması fikrini destekler. Mekânın kullanılmamışlığı, karakterlerin kendi içsel hayatlarındaki kesintisiz duraksamayı da simgeler. Böylece eşyalar, bireyin kimliğine sinmiş kırılmaların sessiz tanıkları hâline gelir. Pasaj aynı zamanda evdeki eşyaların birinci tekil şahısla konuşturulması bakımından öykünün en önemli bellek odaklarından biridir.

Assmann'a göre kültürel bellek, geçmişi somutlaştıran ve kuşaklar arasında taşıyan "figüratif taşıyıcılar"a ihtiyaç duyar. Bu figüratif taşıyıcılar; nesneler, mekânlar, ritüeller olarak belirir. Bu bakımdan öyküdeki vitrin eşyaları tam anlamıyla birer "bellek figürü"dür. Assmann'ın "Toplumsal belleğin gruba özgülüğü ile yakından ilişkili bir başka önemli özelliği yeniden kurulabilmesidir. Bununla kastedilen, hiçbir belleğin geçmişi olduğu gibi korumasının mümkün olmadığı, aksine ondan geriye ancak grubun her dönemde kendi bağlamına özgü olarak yeniden kurabildiği biçiminin kalacağıdır" (Assmann, 2022, s. 49) şeklindeki yorumu söz konusu işlevi açıklar niteliktedir. Eşyaların kuşaklar boyunca saklanması ama hiç kullanılmaması, belleğin yaşayan değil, donmuş bir şekle dönüşmesini temsil eder. Onlar geçmişten bir iz taşırlar ama bu iz yaşanarak değil, sergilenerek korunur. Öyle ki, "hiç yaşamadık" ifadesi, belleğin işlevsizleşmesini dramatiğe dönüştürür. Evin içindeki nesneler artık yaşanmışlık taşıyan hatıra nesneleri değil, ölü belleğin kabuğuna dönüşmüş vitrindeki ikonlardır. Bu durum, öykünün temel teması olan çöküş, zamanın durması ve aidiyetsizlik duygusunun mekânsal karşılığıdır.

Hall'e göre kimlik, temsil sistemleri içinde kuruludur; kendilik, sabit bir özden değil anlatılan, sembolleştirilen ve temsil edilen yapılardan oluşur. (Hall, 2017, s. 9) Bu bağlamda öyküde vitrin eşyalarının "bembeyaz gelinlikler" ve "bembeyaz kefenler" gibi ikili imgelerle temsil edilmesi, kimliğin zamansal kırılmasını ve yaşam/ölüm, başlangıç/son ikilikleri arasında sıkışmışlığını ortaya koyar. Bu temsil aynı zamanda ev halkının kimliğinin de donmuş, ritüelleşmiş, değişemeyen bir yapı hâline geldiğini gösterir. Eşyaların kendi adına konuşması aslında evde yaşayan insanların da yaşamayan, sadece bekleyen, geçmişin gölgesi altında sıkışmış bireyler olduğunu yansıtan bir söylem stratejisidir.

3.1.2. Çocukluk Belleği ve Evin Mekânsal Çöküşü

Öyküye adını veren ve kişilerin ortak buluşma noktası olan bahçe, Assmann'ın "bellek mekânı" kavramıyla okunabilecek somut bir taşıyıcıdır. Başlangıçta yaşamın ve kuşaklar arası aktarımın mekânı iken (oyun, büyüme, ritüellerin sahnesi) artık "mezarlık hüznü"ne dönüşmüştür: *"Yaban otlarının, ayrık otlarının sardığı bahçe artık bir mezarlık hüznü taşıyor. Demirleri paslanmış, mandalı tutmayan bahçe kapısı; ahşabı kemirilmiş yıkık dökük bahçe çevirmesi, taşlan ufalanmış, küçülmüş ve yerinden olmuş yer yer yıkık bahçe duvarı, insana yoğun bir onarılmazlık duygusu veriyor. Her şey bir geri gelmezlik içerisinde. Yaşama sevinci adına hiçbir şey yok bu bahçede. ... Fatma Aliye her sabah bu hüzünle yıkıyor yüzünü, bu kederlenmelerle büsbütün içlenerek başlıyor güne."* (Mungan, *Son İstanbul*, s. 21). Bu dönüş, mekânın işlevini yitirmesi dolayısıyla hatırlama pratiklerinin kesintiye uğraması anlamına gelir; belleğin toplumsal olarak yeniden üretildiği araçların zayıflaması, kolektif hatırlamayı aşındırır. (Assmann, 2022, s. 31) Bahçe için yapılan "onarılmazlık" vurgusu mekânın geri döndürülemez bir kayba uğradığını, dolayısıyla aidiyetin kırıldığını gösterir. Metindeki *"yaşama sevinci adına hiçbir şey yok"* sözleri ise çocukluğa ait duyusal imgelerin (oyun, ses, yemek, törenler) artık mekânda yankılanmadığını gösterir. Bu da hem bireysel belleğin (çocukluğun anıları) hem de iletişimsel belleğin (gündelik pratikler) zayıfladığına işaret eder. Geçmişin aktarım kanalları kesilmiş, ritüeller oynanmaz hâle gelmiştir.

Hall'ın kimlik kuramına göre kimlik, sürekli söylem içinde yeniden kurulur; burada evin çöküşü, Fatma Aliye'nin benliğinin söylemsel zemininin erozyona uğradığını gösterir. Onun"her sabah aynı hüzünle yıkanan" özneliği, kimliğin sürekliliğinin kesintiye uğradığını;

anlatıcının gündelik ritüellerinin (örn. pencereye bakma, sabah rutinleri) artık kimliği yeniden üretmeye yetmediğini ortaya koyar. Yani aidiyet "süreğen" değil, kırılgan ve parçalı hâle gelmiştir.

Mungan mekânı yalnızca betimlemekle kalmayıp; fiziksel çöküşünü karakterlerin iç çöküşleri ile aynalamıştır. Bu yöntemde mekân hem anlatının aktörü hem de belleğin sahnesidir. Evin paslanmış demirleri, kemirilmiş ahşapları, ufalanmış taşları, karakterlerin geçmişle bağlarının eridiği somut göstergeler olup "*her şey bir geri gelmezlik içerisinde"* ifadesi ile somutlaştırılır.

3.1.3. Kopmuş İletişim, Donmuş Bellek ve Aile İçi Kimlik Savaşı: Öyküde annenin yıllar sonra gelen kızı Talia'yı oğlu "Reşat" sanması; bellek mekânının çöküşünü örnekler niteliktedir. "En son oturma odasının kapısını açtı: 'Reşat!' Talia boynunu eğdi. 'Benim anne, Talia.'" (Mungan, 2007, s. 79) Aynı zamanda film senaryosu olarak da yazılan öyküdeki bu sahne, Assmann'ın "iletişimsel bellek" dediği kategorinin çöküşünü doğrudan gösterir. Anne ya geçmişteki bir erkek figürüyle (oğlu) şimdiyi karıştırmakta (zaman algısının dağılması), ya da Talia'nın kırgınlığını görmezden gelerek "yanlış kişiye seslenme" yoluyla bir tür psikolojik savunma mekanizması kurmaktadır. Her iki durumda da evin belleği gibi, annenin belleği de bozulmuştur. Mekân nasıl artık geçmişi taşıyamıyorsa, anne de taşıyamamaktadır. Bu, Assmann'ın belirttiği yeniden üretilemeyen bellek durumudur (Assmann, 2022, s. 41-42)

Metinde Talia'nın elindeki nesne olarak karşılaşığımız bez bebek de metaforik olarak dikkate değerdir. "Dilara. Bez bir bebek. Bir kolu kopuk. Belki bir kol dikerim ona." (Mungan, 2007, s. 79) "Bir kolu kopuk" ifadesi çocukluğun onulmaz yarasına; "Belki dikerim", kimliği onarma çabasına; bu çaba ise gecikmiş, yetersiz… oluşa işaret eder. Assmann'a göre belleğin nesneler aracılığıyla taşınması, kişinin kimlik sürekliliğini sağlar. Burada bez bebek hem kişisel belleğin kırık bir taşıyıcısı hem de Talia'nın geçmişinin kopmuş parçalarını bir araya getirme girişimidir. Ne var ki bebek artık çalışmayan bir bellek nesnesidir, yani "kopuk"tur.

Öyküde Talia'nın annesine söylediği *"Kendine bir duvar örmüşsün anne. Suskunluklarınla, Arapça defterlerinle bir duvar örmüşsün."* (Mungan, 2007, s. 79 ifadesi Hall'un kimlik kuramındaki; kimliğin iletişimle kurulduğu ve söylem akışı kesilirse, özne ile öteki arasında duvar oluşacağını örnekler. Anne susarak, yazıya çekilerek, dilini kapatarak kimliğini sabitlemeye çalışsa da Hall'un kimliğin, sabit bir öz olmayıp sürekli olarak yeniden yapılan bir süreç olduğunu vurguladığı üzere (2017, 13) bu süreci durdurmuş ve kimlik donmasına uğramıştır. Yine "Arapça defterler" hem kültürün hem dinî belleğin bir parçası olmakla birlikte burada iletişimi engelleyen bir bariyer konumundadır. Annesinin Talia'ya söylediği *"Burası senin evin değil artık."* ifadesi ise aidiyetin en keskin biçimde reddedildiği andır. Ev yani Assmann'ın "bellek mekânı" artık Talia'yı kabul etmeyen bir yapıdır. Oysa kimlik için Hall'un "yerle kurulan temsil ilişkileri dolayımındaki mekânın kabulü çok önemlidir. Talia'nın geçmişteki "ev"ine geri dönmesi, kimliğini yeniden kurma girişimi olsa da kapılar çoktan kapanmıştır. Onun *"Ne garip! Sanki her şey dün gibi. Hiçbir şey değişmemiş…"* (Mungan, 2007, s. 79) cümlesi, Assmann'ın kültürel bellekteki "simgeleşmiş zaman" fikrini hatırlatır. Hatırlayan özne için zaman donmuş; mekân ve insanlar ise değişmiştir. Bu ikisi arasındaki makas ise kimliğin parçalanma alanıdır.

*"Gözleri buluşuyor ilk kez… Saçlarının kırını örtmüyor artık." (*Mungan, 2007, s. 79) Bu "ilk kez fark etme", Öznenin, kimliğini ve ötekiyle ilişkisini her zaman geç fark etmesi**,** bu fark edişin her zaman travmatik oluşu ve geç gelişi de Hall'un kuramını örnekler. Bu sahnede Talia; annenin yaşlandığını, aralarındaki zaman farkını ve bellek kırılmasını ilk kez görür; bu görme aynı zamanda kimliğin yeniden yazımıdır. *"Benim gücüm yok artık Talia. Yaşlandım ben!"* diyen annesinin sesi öyküdeki tüm sessiz gerilimi çözen, ama aynı zamanda aile belleğinin çöküşünü ilan eden anıdır. Bu, anne tarafından **s**öylemin açılması ve bir kimlik yarılmasının kabulü anlamına gelir. Evin çöküşü, bahçenin çürümesi, ilişkilerin çözülmesi vurgularının hepsi bu cümlede kişisel düzeyde ete kemiğe bürünür. Bu sahne, Hall'un; kimliğin, daima kırılma anlarında görünür hâle geldiği" fikrinin edebi bir karşılığıdır. Kısacası; bellek artık işlevini

kaybetmiştir aile içi ilişkiler çökmüş ve süreksizleşmiş; ev, aidiyet üretme kapasitesini yitirmiş; kimlik hem mekânsal hem ilişkisel düzeyde parçalanmıştır. Dolayısıyla Talia'nın dönüşü bir "eve dönüş" değil, bir çöküşle yüzleşmedir.

3.2. ÇC Öyküsünde Varoluşsal Çöküş, Kimliğin Dağılması ve "Düşüş" Retoriği

3.2.1. Kimliğin Dağılması ve İçsel Benliğin Güvensizliği

Hall'un kuramında ön plana çıkan kimliği sabit, güvenli, içsel bir öz olmayıp; söylemler, deneyimler ve travmatik süreçler içinde sürekli parçalanan, yeniden yazılan, kaygan bir oluş hâlini belirtmesi ÇC öyküsünde *"Düştüğümüzden şimdi bilmiyoruz. Hiçbir şeyi bilmiyoruz… Yoğun bir yok etme duygusu içindeyiz… Yalnızca ölüler kutsal… Kendim bile tekin bir sığınak değilim kendim için… Dibe çöküyorum, sürekli dibe… Cinselliğin de ötesinde bir noktaya vardım… Hep kendi içimde bir yere düşüyorum… hepimiz bir uçurumuz artık… Evet, bir düşüş. Nereye tutunacağım?"* (Mungan, 2007, s. 118) ifadesi ile yankı bulur. Özne kendine dayanamaz, kendilik güvenli bir merkez olmaktan çıkar. Bu da öznenin merkezsizleşmesi durumudur. Söz konusu özne için kimlik artık bir barınak değil, bir tehdit hâline gelir. Özne artık kendinden kaçamaz; ama kendine de sığınamaz.

ÇC öyküsü, Mungan'ın külliyatında cinselliğin karanlık ve yıkıcı biçimde işlediği metinlerden biridir. "*Cinselliğin de ötesinde bir noktaya vardım. (Bütün hayatımız cinsellikti çünkü.)"* ifadesi; cinselliğin kimlik belirleyici rolünü, bu rolün aşındırıcı, tüketici niteliğini, bedenin ve arzunun bir "lanet" gibi yaşandığını, arzunun bir kimlik kurma mekanizması olmaktan çıkıp yıkım aracına dönüştüğünü gösterir. Assmann'ın argümanlarıyla söyleyecek olursak, kahramanın cinselliği bedensel bir bellek taşıyıcısıdır, ancak bu bellek artık: travmatik, kirli, parçalanmış ve kötüleyici bir forma dönüşmüştür. Dolayısıyla cinsellik bir kimlik kaynağı değil, bir kimlik çöküşü alanı hâline gelmiştir.

Pasajda sürekli yinelenen metafor: *"Düşüyorum", "düşüş içindeyim", "dibe çöküyorum", "hepimiz bir uçurumuz", "düşerken bile tutunmak"* sözcükleri yalnızca ruhsal bir hal değil; aynı zamanda öykünün tüm anlatısal ritmini belirleyen bir çöküş izleğidir. Assmann kuramında bellek bir kişinin dününe tutunarak "şimdi"yi kurmasını sağlar. Ama bu öyküde özne hem zamansal hem mekânsal hem de duygusal düzlemde serbest düşüşe geçmiştir. Hall'un tanımladığı "kimliğin süreksizliği" burada kendi uç sınırına ulaşır: Kimlik artık bir "oluş" değil, bir çökme hareketidir.

"Yalnızca ölüler kutsal." cümlesi, öykünün temel nihilist noktasını temsil eder. Bu, etik düzlemde yaşayan herkes kirlenmiştir; kutsallık yalnızca ölülere aittir, bellek düzleminde ise ölüler, kültürel bellek içinde yerleri sabit, temsil edilen figürlerdir. Yaşayanlar ise değişken, kırılgan ve çözülebilir kimliklere sahiptir, şeklinde iki düzlemde okunabilir. Bu nedenle öyküde yaşam kirlenmiş, ölüm ise temiz bir sembol hâline gelmiştir. Bu ters yüz ediş, kimlik kuramı açısından benliğin kendini silme arzusu anlamına gelir.

"Bir vals eşliğinde kubbe dönüyor, ben dönüyorum, sunak taşı dönüyor, kurban ediliyorum." (Mungan, 2007, s. 118) ifadeleri yine dini ritüeller, ölüm fantazileri, bedenin kurbanlaşması ve arzunun kendini yok etmesi imgeleriyle örülmüş bir psiko-mitolojik çöküş ritüelidir. Burada özne artık bir insan değil; bir kült kurbanı, kimlik ise bir ritüel kalıntısıdır. Bu nedenle öyküde kimlik kuralarak değil ancak yıkılarak deneyimlenmektedir.

3.3. Kadından Kentler:

Murathan Mungan'ın 2008'de yayımlamış olduğu sekizinci öykü kitabıdır. Her bir kentte farklı bir kadının hayatına odaklanılan kitapta 16 öykü yer alır. Söz konusu kadınlar farklı kentlerde yaşasalar da kadının eğitimi, evlilik, boşanma, aldatılma, ihanet, hemcinsleriyle çekişmeler, özel hayatı korumanın güçlüğü, çalışma hayatındaki zorluklar kadınların birbirleriyle ilişkileri ve iletişimleri gibi konularda verdikleri varoluşsal mücadeleler bakımından benzerlik gösterirler. *Kadından Kentler,* ana temanın kadın olduğu her öyküde, kadını farklı bir yönüyle ele alan konulara odaklanır. Kentleri kimlikleştiren şey, farklı şehirlerde, farklı sosyal statülerdeki kadınların yaşadıkları olaylardır. Söz konusu kadınlar kitabın son öyküsü olan

Esenler Otogarı'nda birbirinden habersiz bir şekilde buluşurlar. Her biri, hikâyesini yaşamak için İstanbul'dan ayrılan ya da hikâyesini tamamlayarak İstanbul'a geri dönen bu kadınların baktıkları yer aynı olsa da gördükleri, anımsadıkları imgeler, anılar, izler başka başkadır. Öykülerde erkek kahramanlara da kadınlarla kurdukları ilişkiler ve etkileri yönüyle yer verilse de oldukça az ve geri planda kurgulanmış oldukları görülür. Mungan, bu kitapta Türkiye'nin farklı yörelerinden seçtiği farklı sorunlar yaşayan kadınların özgün hikayelerine odaklanmış; onların toplumdaki konumlarına, geleneksel değerlere karşı verdikleri mücadeleye, yalnızlıklarına, yaşadıkları türlü sıkıntılara değinerek bu sorunları hikâyeler yoluyla aktararak toplumda var olan algıların düzeltilmesine, edebiyat yoluyla çözüm bulmaya çalışır.

3.3.1. "Diyarbakır Surlarında" Kimliğin Çatışmalı Kuruluşu, Belleğin Ağırlığı ve Kentle Hesaplaşma: Öykü kahramanı Aslı'nın ansızın kahkaha kesip söylediği *"Unuttun mu burası Türkiye'nin vicdanı! İnsanlığımızı tartıyoruz burada."* (Mungan, 2007, s. 209) cümlesi Diyarbakır'ın bir coğrafi mekân değil, etik bir bellek alanı, bir vicdan mekânı olarak kurulduğunu gösterir. Jan Assmann'ın "kültürel bellek mekânları" kavramı burada tam karşılığını bulur: Toplumun travmatik deneyimlerinin yoğunlaştığı yerler, bireylerin kimliklerini taşıyan yük merkezleri hâline gelir. Diyarbakır, bu bakımdan toplumsal hafızanın karanlık katmanları, fail-i meçhul cinayetler, OHAL, töre cinayetleri, kaçakçılık, insan ticareti, kapatılan gazeteler, susturulan sesler yönüyle "vicdanın mekânı", "Türkiye'nin karanlık belleği" ve "kendini açık etmeyen, içe çökmüş tarih" olarak anlatılır. Bu da kimliğin sadece bireysel deneyimle değil, toplumsal vicdanın yüküyle de şekillendiğini gösterir.

Hall'un kimliğin söylemsel inşasına dair tespiti burada birebir görünür hâle gelir. Kimlik, kişinin kendini hangi söylemler içinde konumlandırdığıyla belirir.

Aslı'nın durumu tam da budur: Gazeteler kapanır, söylem alanı daralır; haberleri yayımlanmaz, sesi susturulur; her kapı yüzüne kapanır, kamusal özne olma hakkı engellenir, takip, taciz, tehdit ise bedenini ve kimliğini tehlikeye sokar. Dolayısıyla Aslı'nın kimliği bir direniş kimliğidir; fakat sürekli yaralanan, sürekli geri itilen bir kimlik. Mungan burada kadın gazeteci figürü üzerinden: devlet -birey ilişkisini; söylem- sessizlik gerilimini; kimlik- baskı altında yeniden kurulmasını derin bir biçimde görünür kılar. Aslı kendisini bu çerçevede *"Diyarbakır yorgunuyum."* şeklinde tanımlar. (Mungan, 2007, s. 209) Bu ifade yalnızca fiziksel değil, etik, duygusal ve kimliksel bir yorgunluğun adıdır.

"Elle tutulur bir yabancılık, kimsesizlik, çaresizlik her şeyi yoksullaştırıyordu…" (Mungan, 2007, s. 209) cümlesi ile pasajın başında verilen atmosfer, öyküde mekânsal yabancılaşmanın en yoğun sahnelerinden biridir. Kent; Yabancı, Uzak, Uğultulu, Karanlık, Tanımsız bir boşluk gibi hissedilir. Bu da Hall'un, modern öznenin artık yerleşik değil, sürekli yerinden edilmiş bir kimliğe sahip olduğu tespitini doğrular ve Kordon'da kahkaha atan iki genç kadın, Diyarbakır'da "yerinden edilmiş" iki bedene dönüşür.

3.3.2. Kadından Kentler – "Samsun Sigarası, Tütün Balyaları, Tamaron": Öyküde kahramanlardan Hüseyin'in anlattığı sahne hem bireysel hem ailevi hem de kültürel belleğin karanlık düğümüdür: *"'Korkuyor musun?' dedi. 'Benden korkuyor musun? Anandan? Sen benim oğlumsun Hüseyin'im,' dedi. 'Benim derdim kendimle.'"* (Mungan, 2007, s. 83) Bu cümlede: Anne kendini "kendine zarar veren, içi karanlık bir varlık" olarak konumlandırırken ailedeki herkes, onun kendi bedenine zarar verebileceğinden korkar. Dolayısıyla Hüseyin için anne figürü koruyucu olmaktan çıkarak tehlike kaynağına dönüşür. Bu da Jan Assmann'ın kültürel belleğe dair yalnızca hatırlama değil, ilişkilerin kırıldığı anların yükünü taşıdığı vurgusunu getirir akla. Anne *"kendimle derdim var"* derken, aslında ailenin tüm belleğine çökmüş travmanın kaynağı hâline gelir. Hüseyin'in annesinin ölüm sahnesi, Mungan'ın tüm kitap boyunca kurduğu en çarpıcı bölümlerden biridir: *"Anam… Tamaron içmişti… gözleri faltaşı gibi açılmış, ağzı köpükler içinde… cam gibi gözlerle tek tek baktı."* (Mungan, 2007, s. 83–84) Bu ölüm şekli ani, kendi bedenine yönelik, ailenin gözleri önünde gerçekleşen ve geri dönüşü olmayan bir kopuşu sergilediği için Assmann'ın "soğuk hatırlama"

(2015:177) kavramını düşündürür. Annenin yüzünün yabancılaşması *"cam gibi gözler", "yabancı bir yüz"* Hüseyin'in belleğinde insan suretinin çözülmesi anlamına gelir. Bu çözülme, yetişkinlik kimliğine olduğu gibi taşınır.

Hüseyin'in kendi kendine koyduğu teşhis, öykünün kimlik ekseninin kilididir: *"Yirmi üç, ama ne fark eder, sanki on dördümden gün almamışım daha."* (Mungan, 2007, s. 84) Hall'un "kimliğin hiçbir zaman tamamlanmadığı" tespiti burada bire bir görünür. Hüseyin'in kimliği; donmuş, çocukluk yaşına sabitlenmiş, travmada kilitlenmiş bir yapıdadır. Bu durum kadınlarla kuracağı ilişkilerin neden sürekli yarım kaldığını da açıklar. Mungan öyküde travmanın zamansızlaştırıcı etkisini gösterir. Çünkü metinde kimlik ilerlemez, zaman ilerlemez ve yetişkinlik gerçekleşmez. Şengül'ün tespiti öykünün toplumsal belleğe dair en önemli satırıdır: *"Annesini affetmeyen bir erkeğin, bir kadını sahiden sevemeyeceğini biliyordu."* (Mungan, 2007, s. 84) Cümlesi hem feminist hem psikanalitik hem toplumsal bir içgörüdür. Kadın karakterin sezgisi, Hüseyin'in donmuş kimliğini çözümlediği noktadır:

Mekânın belleği olarak öyküde tütün balyaları bir "travma duvarı" oluşu ile dikkat çeker. Öyküde tütün balyalarının sürekli tekrar eden mekânsal işlevi çok önemlidir. Anne burada durur, Hüseyin burada oturur Şengül burada acı hikâyeyi dinler, aile belleği burada düğümlenir. Şengül'ün şu cümlesi bunu doğrular: "Aralarında hep bu tütün balyaları olacaktı." (Mungan, 2007, s. 84) Balyalar artık fiziksel değil, psikolojik bir duvardır.

SONUÇ

Murathan Mungan'ın *Son İstanbul* ve *Kadından Kentler* adlı iki temel yapıtı, modern Türkiye toplumunda kimlik, bellek ve aidiyet meselelerinin kırılganlığını görünür kılan güçlü bir anlatı evreni sunmaktadır. Bu çalışmada, her iki kitapta da bireyin kimliğinin sabit bir öz olarak değil; geçmiş deneyimler, mekânsal bağlanmalar ve toplumsal söylemler tarafından sürekli yeniden kurulan dinamik bir süreç olarak temsil edildiği gösterilmiştir. Jan Assmann'ın kültürel bellek kuramı, Mungan'ın metinlerinde belleğin yalnızca bireyin kişisel geçmişini değil, aynı zamanda aile içi ilişkileri, kuşaklar arası aktarımı ve toplumsal tarihsel yükleri de taşıyan çok katmanlı bir yapı olduğunu ortaya koymaktadır. *Dört Kişilik Bahçe*de mekânın (ev, oda, eşya, bahçe) "bellek mekânı"na dönüşmesi; *ÇC* öyküsünde öznenin travmatik bir geçmiş içinde benliğini yitirme noktasına gelmesi; *Samsun Sigarası, Tütün Balyaları, Tamaron* öyküsünde anne kaybının aile belleğini donduran bir travmaya dönüşmesi Assmann'ın bellek kavramının kurmacadaki karşılıklarını çarpıcı biçimde görünür kılar.

Stuart Hall'un kimliğin söylemsel olarak inşa edildiğine yönelik yaklaşımı ise Mungan'ın karakterlerinin iç dünyalarında belirgin bir biçimde saptanabilmektedir. Kimlik, tamamlanmış, değişmez bir bütün olarak değil; kırılgan, kopuk, parçalı, mekâna ve zamana göre sürekli yeniden kurulan bir oluş hâli olarak karşımıza çıkar. *ÇC'*de öznenin "kendine bile güvenemeyen" dağılmış kimliği, *Diyarbakır Surlarında* öyküsündeki gazeteci kadın karakterin politik baskı dolayımında gerilen kimliği bunu açıkça göstermektedir. Her iki kitapta da mekân -İstanbul'un çöküşü, *ÇC*'deki kapalı ve boğucu iç mekânlar, tütün balyalarının travmatik saklayıcılığı, Diyarbakır'ın "Türkiye'nin vicdanı"na dönüşen ağırlığı- karakterlerin kimliklerini belirgin biçimde dönüştüren bir etken olarak öne çıkar. Mekân yalnızca arka plan değil; kimliği kuran, yeniden şekillendiren, bazen de çözen aktif bir bileşendir. Sonuç olarak Mungan'ın anlatı evreni, kimliğin yalnızca bireysel değil; kültürel, tarihsel, mekânsal ve duygusal unsurların kesişim kümesinde oluşan çok katmanlı bir süreç olduğunu gösterir. Bellek hem iyileştirici hem de yıkıcıdır; aidiyet hem güvenlik hem tehdit taşır, kimlik ise hiçbir zaman tamamlanmaz, daima yeniden yazılmaya açık kalır. Mungan'ın öyküleri tam da bu nedenle, modern Türk edebiyatında kimlik ve bellek tartışmalarına estetik ve düşünsel düzeyde güçlü bir katkı sunar.

KAYNAKLAR

Assmann, J. (2015). *Kültürel Bellek: Eski Yüksek Kültürlerde Yazı, Hatırlama ve Politik Kimlik* (N. Kaya, Çev.). Ayrıntı Yayınları.

Assmann, J. (2022). Sıcak ve Soğuk Hatırlama Üzerine. *4. Boyut Medya ve Kültürel Çalışmalar Dergisi*, 26, 222–227.

Gökgül, A. N. (2016). Stuart Hall'un Kültür Kuramına Katkıları. *4. Boyut Medya ve Kültürel Çalışmalar Dergisi*, 58–70.

Hall, S. (2003). Introduction: Who Needs "Identity"? In S. Hall & P. Du Gay (Eds.), *Questions of Cultural Identity* (pp. 1–17). Sage Publications.

Hall, S. (2003). *Cultural Representations and Signifying Practices*. Sage Publications.

Hall, S. (2017). Temsil Kül Türel Temsiller ve Anlamlandırma Uygulamaları Ed. Stuart Hall, Çeviri: İdil Dündar, Pinhan Yay. İstanbul.

Mungan, M. (1985). *Son İstanbul*. Metis Yayınları.

Mungan M (1996) *Murathan 95 (Deneme-İnceleme, İlk Basım: 1996)* (Metis Yayınları, İstanbul).

Mungan, M. (2008). *Kadından Kentler*. Metis Yayınları.

KÜLTÜREL SÜREKLİLİK VE MİLLÎ KİMLİK İNŞASI: TÜRKİYE YÜZYILI MAARİF MODELİ TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI 9 VE 10. SINIF DERS KİTAPLARINDA TEMSİLLER

Fatma BALABAN
Dr., Sinop Emir Gazi Tayboğa Ticeret MTAL,
ORCID: 0009-0007-2251-3754

ÖZET
Bu çalışma, Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli kapsamında hazırlanan Türk Dili ve Edebiyatı 9 ve 10. sınıf ders kitaplarında "millî kimlik" ve "kültürel süreklilik" temalarının nasıl temsil edildiğini incelemeyi amaçlamaktadır. Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli, öğrencilerin hem millî ve manevi değerlere bağlı hem de evrensel bir bakış açısına sahip bireyler olarak yetişmelerini hedefleyen bir öğretim anlayışı geliştirmiştir. Bu yaklaşım, eğitim programını yalnızca bilgi aktarımıyla sınırlamayıp, bütüncül bir bakış açısıyla, öğrencilerin kültürel mirasın sürekliliğini kavrayarak kimliklerini inşa etmelerini sağlayan bir alan olarak konumlandırmaktadır. Bu bağlamda Türk Dili ve Edebiyatı ders kitapları, geçmişle bugün arasında köprü kuran ve kültürel aidiyetin nesiller boyu yeniden üretildiği temel araçlar hâline gelmiştir.
Araştırmada nitel araştırma yaklaşımı benimsenmiş olup, veri kaynağını 2024–2025 öğretim yılında Millî Eğitim Bakanlığı tarafından yayımlanan 9. ve 10. sınıf Türk Dili ve Edebiyatı ders kitapları oluşturmuştur. Elde edilen veriler, doküman incelemesi yöntemiyle toplanmış ve içerik analizi yoluyla değerlendirilmiştir. Analiz sürecinde, "tarihsel kimlik", "kültürel miras", "vatan sevgisi", "gelenek-modernlik dengesi" ve "manevi değerler" gibi temalar etrafında sistemli kodlamalar yapılmıştır.
Bulgular, ilgili ders kitaplarında şiir, deneme, hikâye, roman, gezi yazısı, eleştiri, masal, fabl, destan ve söyleşi gibi farklı edebî türlerde millî kimliğin genellikle kahramanlık, tarih bilinci, ortak kültürel değerler ve geleneksel motifler aracılığıyla temsil edildiğini göstermektedir. Ders kitaplarında hem klasik dönem yazarlarına hem de modern Türk edebiyatı temsilcilerine yer verilmesi, kültürel sürekliliğin çok katmanlı bir şekilde inşa edildiğini göstermektedir. Ayrıca çağdaş metinlerde millî kimlik söyleminin daha örtük, sembolik ve bireysel anlatılarla işlendiği görülmüş; bu durum öğrencilerin eleştirel düşünme ve bireysel yorum geliştirme becerilerini desteklemektedir.
Sonuç olarak, "Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli"nin edebiyat öğretiminde kültürel miras aktarımını güçlendirdiği, millî kimliği ise geçmişle bağ kurarak çağın değerleriyle uyumlu biçimde yeniden yorumladığı söylenebilir. Bu bağlamda model, kültürel süreklilik ve kimlik inşası arasında dengeli bir söylem alanı oluşturarak, öğrencilerin hem kendi kültürel kökleriyle bağ kurmalarına hem de modern dünyaya uyum sağlayacak bireysel bakış açıları geliştirmelerine katkı sağlamaktadır.
Anahtar Kelimeler: Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli, millî kimlik, kültürel süreklilik, edebiyat eğitimi, ders kitabı analizi

CULTURAL CONTINUITY AND NATIONAL IDENTITY CONSTRUCTION: REPRESENTATIONS IN TURKEY'S CENTURY EDUCATION MODEL TURKISH LANGUAGE AND LITERATURE 9TH AND 10TH GRADE TEXTBOOKS

ABSTRACT
This study aims to examine how the themes of "national identity" and "cultural continuity" are represented in Turkish Language and Literature 9th and 10th grade textbooks prepared within the scope of Turkey's Century Education Model. The Turkey's Century Education Model has developed a teaching approach that aims to raise students as individuals who are both committed to national and spiritual values and have a universal perspective. This approach

positions the educational program not only as limited to knowledge transfer but, with a holistic perspective, as a field that enables students to build their identities by understanding the continuity of cultural heritage. In this context, Turkish Language and Literature textbooks have become fundamental tools that bridge the past and present, and through which cultural belonging is reproduced across generations.
The study adopts a qualitative research approach, with the data source being the 9th and 10th grade Turkish Language and Literature textbooks published by the Ministry of National Education for the 2024-2025 academic year. The data were collected through document analysis and evaluated through content analysis. During the analysis process, systematic coding was conducted around themes such as "historical identity," "cultural heritage," "love of homeland," "tradition-modernity balance," and "spiritual values."
The findings show that in these textbooks, national identity is generally represented through heroism, historical consciousness, common cultural values, and traditional motifs across different literary genres including poetry, essay, story, novel, travel writing, criticism, fairy tale, fable, epic, and interview. The inclusion of both classical period writers and representatives of modern Turkish literature in the textbooks demonstrates that cultural continuity is constructed in a multi-layered way. Additionally, it was observed that in contemporary texts, national identity discourse is processed through more implicit, symbolic, and individual narratives; this situation supports students' critical thinking and individual interpretation development skills.
In conclusion, it can be said that the "Turkey's Century Education Model" strengthens the transfer of cultural heritage in literature teaching and reinterprets national identity in harmony with contemporary values while establishing connections with the past. In this context, the model creates a balanced discourse area between cultural continuity and identity construction, contributing to students' ability to connect with their cultural roots and develop individual perspectives that will adapt to the modern world.
Keywords: Turkey's Century Education Model, national identity, cultural continuity, literature education, textbook analysis.

1. GİRİŞ

Bu çalışma, Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli'nin program kazanımları doğrultusunda 9. ve 10. sınıf Türk Dili ve Edebiyatı ders kitaplarında yer alan metinlerin millî kimlik, kültürel süreklilik ve pedagojik sunum biçimleri ekseninde nasıl yapılandırıldığını incelemeyi amaçlamaktadır. Türkçe eğitimi ve edebiyat öğretimi, yalnızca dil becerilerinin geliştirilmesiyle sınırlı olmayıp kültürel belleğin aktarımı, kimlik inşası ve değer eğitimine ilişkin önemli işlevler üstlenmektedir. Bu nedenle ders kitaplarında seçilen metinler hem içerikleri hem de pedagojik sunuluş biçimleriyle öğrencilerin kültürel algılarını ve kimlik yönelimlerini şekillendiren temel araçlardır.

Son yıllarda millî kimlik ve kültürel mirasın eğitim programlarında daha görünür hâle gelmesi, öğretim materyallerinin bu doğrultuda nasıl kurgulandığına yönelik bilimsel incelemelere olan ihtiyacı artırmıştır. Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli'nin "Köklerden Geleceğe" başlığı altında *"Eğitim birçok bileşeni olan bir bütündür. Bir ayağı geçmişte duran eğitimin diğer ayağı insanlığın geleceğine ufuklar açan bir kapıdır. Millî ve manevi değerler manzumesi ile maddi gelişmenin zirvesini hedefleyen Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli; öğretim programlarının temel yaklaşımı, öğrenci profili, Erdem-Değer-Eylem Çerçevesi, Beceriler Çerçevesi bileşenlerinin bir araya gelerek oluşturduğu sistematik bir bütüncül eğitim modelidir"* (MEB, 2025: 3) tanımı ile yaptığı köklerden beslenen, evrensel değerlere açık kimlik inşası yaklaşımı, özellikle edebiyat derslerinde metin seçkisinin ve etkinlik yapılarının bu vizyonla uyumlu olup olmadığı sorusunu gündeme getirmektedir. Bu bağlamda ders kitapları, öğrencilere hangi kültürel unsurların, tarihsel temsillerin ve değer kodlarının sunulduğunu ortaya koyan temel inceleme alanlarıdır.

Bu çalışmada 9. ve 10. sınıf Türk Dili ve Edebiyatı ders kitapları tematik içerik analizi yoluyla incelenmiş; metin türleri, tematik örüntüler, kültürel süreklilik göstergeleri değerlendirilmiştir. Analiz sürecinde hem nicel dağılımlar hem de nitel çözümlemeler birlikte ele alınmış; tablolarla desteklenmiştir. Bu yönüyle çalışma, ders kitaplarının kültürel ve pedagojik perspektiften kapsamlı bir değerlendirmesini sunmakta hem alan yazına hem de program geliştirme süreçlerine katkı sağlayabilecek bulgular üretmeyi hedeflemektedir.

2. KURAMSAL ÇERÇEVE VE LİTERATÜR TARAMASI

2.1 Millî Kimlik ve Eğitim

Millî kimlik, ortak tarih, kültürel miras, semboller, dil ve kolektif hafıza gibi unsurlarla inşa edilen toplumsal bir olgudur (Hall, 1996). Eğitimin millî kimlik oluşturmada oynadığı rol, özellikle modern ulus-devlet kuramlarında merkezi bir konuma sahiptir (Anderson, 2006:188). Ders kitapları ise millî kimliği hem açık hem de örtük programla öğrencilere aktaran temel araçlardan biridir.

Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli, millî kimliği genel olarak tarihsel süreklilik içinde gelişen ortak hafıza, kültürel miras ve değer dünyası olarak tanımlamakta ve eğitimin temel amaçlarından birinin bu kimliği güçlendirmek olduğunu vurgulamaktadır (MEB, 2025:144) Modelde, kimlik aktarımının sadece bilgilendirme yoluyla değil, kültürel deneyim, metin etkileşimi ve değer temelli öğrenme ile gerçekleşmesi gerektiği belirtilmektedir.

2.2 Kültürel Süreklilik ve Kültürel Hafıza

Kültürel süreklilik, geçmişten devralınan kültürel kodların, sembollerin, dilsel kalıpların ve değerlerin yeni kuşaklara aktarılması sürecini ifade eder (Assmann, 2015:23). Assmann'ın kültürel bellek kuramına göre edebiyat, kültürel hafızanın en önemli taşıyıcılarından biridir; çünkü toplumsal deneyimleri zamansal kopukluklara rağmen sonraki nesillere aktarır (Assmann, 2015:278).

Maarif Modeli, kültürel sürekliliği eğitimin merkezine yerleştirerek öğrencilerin köklerinden kopmadan çağın gerekliliklerileyle uyumlu bireyler olarak yetişmesini hedeflediğini vurgular (MEB, 2025:15). Ortak metinde kültürel mirasın aktarımı; kültürel köklerle bağ kurmanın, bireyin aidiyet bilincini ve değer yönelimini güçlendireceği, bu nedenle eğitim sürecinin kültürel sürekliliği merkeze alan bir bütünlük içinde tasarlanması gerekliliği vurgulanır (MEB, 2025:150) Bu bakış açısı, ders kitaplarında seçilen metinlerin hem tarihsel hem de estetik değerleriyle bir kültür aktarım aracı olarak kullanılması gerektiğini göstermektedir.

2.3 Edebî Metinlerin Temsil Gücü

Edebî metinler, kimlik aktarımının hem bilişsel hem de duyuşsal boyutlarını kapsayan güçlü bir temsil aracıdır. Destanlar ve halk edebiyatı ürünleri kültürel kökenleri, ortak kahramanlık anlatılarını ve tarihsel hafızayı kuvvetlendirirken; modern öykü ve romanlar bireysel kimlik, modernleşme ve toplumsal dönüşümlere ilişkin tartışmalar sunar (Anderson, 2020: 207).

Maarif Modeli de dil ve edebiyatın bu temsil gücünü, bir milletin duyuş, düşünüş ve değer dünyasını kuşaktan kuşağa taşıyan en güçlü ifade alanlarından biri olarak görür (MEB, 2025: 26) Bu ifade, modelin metin seçiminde kültürel sürekliliği bilinçli bir ölçüt olarak kullandığını göstermektedir.

2.4 Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli ve Ders Kitapları

Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli, değer temelli öğrenme, kültürel aidiyet, erdem eğitimi ve evrensel beceriler arasında dengeli bir yapı sunmayı amaçlamaktadır. Ortak metin, eğitim programının yalnızca bilgi aktarımından ibaret olmaması gerektiğini, aksine kültürel ve kimliksel bağlamı güçlendirmesi gerektiğini vurgular. Bu doğrultuda öğrencilerin kendi kültürel kökleriyle bağ kurması, evrensel bilgi ve becerilerle desteklenmelidir. Aksi halde bütüncül bir kimlik gelişiminden bahsedilemez (MEB, 2023, s. 8) Ders kitapları bu nedenle hem klasik hem modern metinleri bir arada sunarak kültürel süreklilik ile çağdaş yorum arasındaki ilişkiyi pedagojik düzeyde kurmayı hedefler.

3. YÖNTEM

Bu araştırmada, Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli kapsamında hazırlanan Türk Dili ve Edebiyatı 9 ve 10. sınıf ders kitaplarında "millî kimlik" ve "kültürel süreklilik" temalarının nasıl temsil edildiğini ortaya koymak amacıyla nitel araştırma yaklaşımı benimsenmiştir. Çalışmada veri kaynağını, Millî Eğitim Bakanlığı tarafından 2024–2025 öğretim yılında yayımlanan Türk Dili ve Edebiyatı 9. sınıf (MEB Yayınları) ve 10. sınıf (MEB Yayınları) ders kitapları oluşturmuştur.

3.1. Veri Toplama Süreci

Veriler, nitel araştırmada sık kullanılan doküman incelemesi yöntemiyle toplanmıştır. Süreçte her iki ders kitabının tüm üniteleri, temaları, okuma metinleri ve metin türleri sistematik olarak incelenmiştir. İnceleme kapsamında:

- Kitaplarda yer alan tüm okuma metinleri tespit edilmiş,
- Bu metinler özgün türlerine göre sınıflandırılmıştır (şiir, hikâye, roman, gezi yazısı, deneme, eleştiri, söyleşi, destan, masal, fabl vb.),
- Elde edilen türler daha kapsamlı olarak üst tür kategorilerine dönüştürülmüştür (Şiir, Hikâye, Destan, Masal/Fabl, Roman, Öğretici Metin).

Her iki sınıf düzeyi için oluşturulan tür tabloları, içerik analizinin temel veri setini oluşturmuştur. 9 ve 10. sınıf kitaplarında toplam 19 okuma metni belirlenmiş; bu metinlerden 7'sinin şiir, 3'ünün hikâye, 1'inin destan, 2'sinin masal/fabl, 1'inin roman, 5'inin öğretici metin olduğu saptanmıştır.

3.2. Veri Analizi

Araştırmanın analiz sürecinde içerik analizi yöntemi kullanılmıştır. İçerik analizi hem metin türleri hem de metin içerikleri üzerinden iki aşamada gerçekleştirilmiştir:

1. Tür Temelli Kodlama:

- Metinlerin ait oldukları edebî türler üzerinden kültürel temsillerin izleri sürülmüştür.
- Özellikle şiir, destan ve geleneksel türlerin yoğun olduğu bölümlerde tarihsel kimlik, kahramanlık, ortak kültür, manevi değerler gibi üst kavramların tematik ilişkileri incelenmiştir.
- Öğretici metinlerde ise anlatıcı tutumu, değer aktarımı, kültürel yorumlama biçimleri gibi göstergelere odaklanılmıştır.
-

2. Tema İçerik Kodlaması:

- Kitapların tema yapıları (örn. "Sözün Ezgisi", "Dünden Bugüne", "Nesillerin Mirası") kültürel süreklilik ve kimlik inşası bağlamında değerlendirilmiştir.
- Her metin, bildirinin kuramsal çerçevesinde belirlenen kodlar doğrultusunda çözümlemeye tabi tutulmuştur:
  - Tarihsel kimlik
  - Kültürel miras
  - Vatan sevgisi ve mekân kimliği
  - Gelenek-modernlik ilişkisi
  - Manevi değerler

Bu iki aşamalı analiz sonucunda hem metin türlerinin seçimi hem de metin içerikleri, Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli'nin kültürel süreklilik ve kimlik inşası söylemleriyle ilişkilendirilmiştir.

Birleştirilmiş Kodlama Tablosu

Metin Adı	Tür	Üst Tür	Tema	Kodlar
San'at	Şiir	Şiir	İletişim ve Dil	estetik duyarlık; kültürel ifade; dil bilinci; sanat–kimlik ilişkisi
Picasso'nun Hatları	Deneme	Öğretici Metin	İletişim ve Dil	yorumlama; modern sanat–kimlik ilişkisi; eleştirel düşünme

Bir Kavak ve İnsanlar	Hikâye	Hikâye	Anlam Arayışı	toplum–birey ilişkisi; kırsal yaşam; kültürel çevre; insan-doğa bağı
Nihayet Beklediğimiz Büyük Gün	Anı	Öğretici Metin	Anlam Arayışı	hatırlama; ortak hafıza; gündelik kültür; kişisel kimlik inşası
Eskici	Hikâye	Hikâye	Anlamın Yapı Taşları	meslek kültürü; şehir yaşamı; toplumsal dönüşüm; emeğin anlamı
Bizim Akdeniz'den	Gezi Yazısı	Öğretici Metin	Anlamın Yapı Taşları	mekân kimliği; vatan coğrafyası; yerel kültür; coğrafi aidiyet
Çalıkuşu	Roman	Roman	Dilin Zenginliği	millî edebi miras; kadın kimliği; modernleşme; eğitim idealleri
Parasız Yatılı	Eleştiri	Öğretici Metin	Dilin Zenginliği	toplumsal değişim; modernlik–gelenek çatışması; eleştirel bilinç
Koşuk	Şiir	Şiir	Sözün Ezgisi	sözlü kültür; geleneksel şiir; kahramanlık; duygu–kimlik aktarımı
Türkü – Turnalar	Şiir	Şiir	Sözün Ezgisi	halk kültürü; anonim hafıza; duygusal birlik; ortak ezgiler
Mercan Kız	Masal	Masal/Fabl	Sözün Ezgisi	folklorik motifler; sözlü gelenek; yerel anlatılar; kültürel değer aktarımı
Gazel	Şiir	Şiir	Kelimelerin Ritmi	klasik edebiyat; estetik gelenek; dilsel devamlılık; manevi duyarlık
Kaldırımlar	Saf Şiir	Şiir	Kelimelerin Ritmi	bireysel kimlik; modern duyarlık; şehir deneyimi; varoluşsal arayış
Söyleşi	Söyleşi	Öğretici Metin	Kelimelerin Ritmi	fikir alışverişi; değer aktarımı; eleştirel düşünme; yazar kimliği
Oğuz Kağan Destanı	Destan	Destan	Dünden Bugüne	tarihsel kimlik; kurucu figürler; kolektif hafıza; kahramanlık
Mesnevi	Mesnevi	Şiir	Dünden Bugüne	manevi değerler; tasavvufi kültür; ahlakî öğretiler

Fabl	Fabl	Masal/Fabl	Dünden Bugüne	evrensel değerler; ahlaki mesaj; kültür aktarımı
Kaç Yerinden	Hikâye	Hikâye	Nesillerin Mirası	toplumsal yapı; modern hayat; bireysel deneyim–kolektif kültür
Hürriyet Kasidesi	Şiir	Şiir	Nesillerin Mirası	vatan sevgisi; özgürlük; milli bilinç; tarihsel söylem

Kodların Tematik Yoğunluk Analizi

Bu bölümde tüm kodların tematik yoğunluğu incelenmiştir:

• **Tarihsel kimlik ve kahramanlık kodları**: 4 metinde (özellikle destan, koşuk ve kaside)
• **Kültürel miras ve sözlü gelenek kodları**: 6 metinde (türkü, koşuk, masal, mesnevi vb.)
• **Manevi değerler kodları:** 3 metinde (mesnevi, gazel, kaside)
• **Mekân ve vatan kimliği kodları**: 3 metinde (gezi yazısı ve kaside)
• **Modernlik–gelenek ilişkisi:** 4 metinde (eleştiri, roman bölümü, hikâye örnekleri)
• **Bireysel kimlik ve modern duyarlık**: 3 metinde (saf şiir, modern hikâyeler)
• **Ahlakî ve evrensel değerler:** 2 metinde (fabl örnekleri)

3.3. Geçerlik ve Güvenirlik

Nitel çalışmanın güvenirliğini artırmak amacıyla:
• Veriler doğrudan kitaplardan çıkarılmış,
• Her metnin özgün türü ve tematik içeriği iki farklı sınıflandırma tablosuyla doğrulanmış,
• Elde edilen kodlar tablolaştırılarak analiz şeffaf hâle getirilmiştir.
Bu yöntemsel yaklaşım, bulguların hem veri setiyle hem de araştırmanın amacına uygun biçimde tutarlı bir şekilde oluşturulmasını sağlamıştır.

4. BULGULAR

Bu araştırmada, Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli kapsamında hazırlanan Türk Dili ve Edebiyatı 9 ve 10. sınıf ders kitaplarında "millî kimlik" ve "kültürel süreklilik" temalarının temsilleri, kitapların içerdiği edebî türler, tema kurguları ve metin seçimleri üzerinden değerlendirilmiştir. Yapılan doküman incelemesi sonucunda kitapların edebî tür çeşitliliği, tema dağılımları ve metin içerikleri, modelin kültürel miras ve kimlik inşası açısından öncelik verdiği söylem alanlarının sistemli bir şekilde kurgulandığını göstermektedir.

4.1. Edebî Türler ve Kültürel Süreklilik: Kitaplarda Tür Çeşitliliği

İncelenen kitaplarda şiir, hikâye, roman, destan, masal, fabl, gezi yazısı, deneme, eleştiri ve söyleşi gibi geniş bir tür yelpazesi kullanılmıştır. Tür dağılımları şu şekildedir:

9. Sınıf – Okuma Metinleri Tablosu

Tema	Metin Adı	Kitaptaki Tür	Üst Sınıf
1. Tema – İletişim ve Dil	*San'at*	Şiir	Şiir
	Picasso'nun Hatları	Deneme	Öğretici Metin
2. Tema – Anlam Arayışı	*Bir Kavak ve İnsanlar*	Hikâye	Hikâye
	Nihayet Beklediğimiz Büyük Gün	Anı	Öğretici Metin

Tema	Metin Adı	Kitaptaki Tür	Üst Sınıf
3. Tema – Anlamın Yapı Taşları	*Eskici*	Hikâye	Hikâye
	Bizim Akdeniz'den	Gezi Yazısı	Öğretici Metin
4. Tema – Dilin Zenginliği	*Çalıkuşu*	Roman	Roman
	Parasız Yatılı	Eleştiri	Öğretici Metin

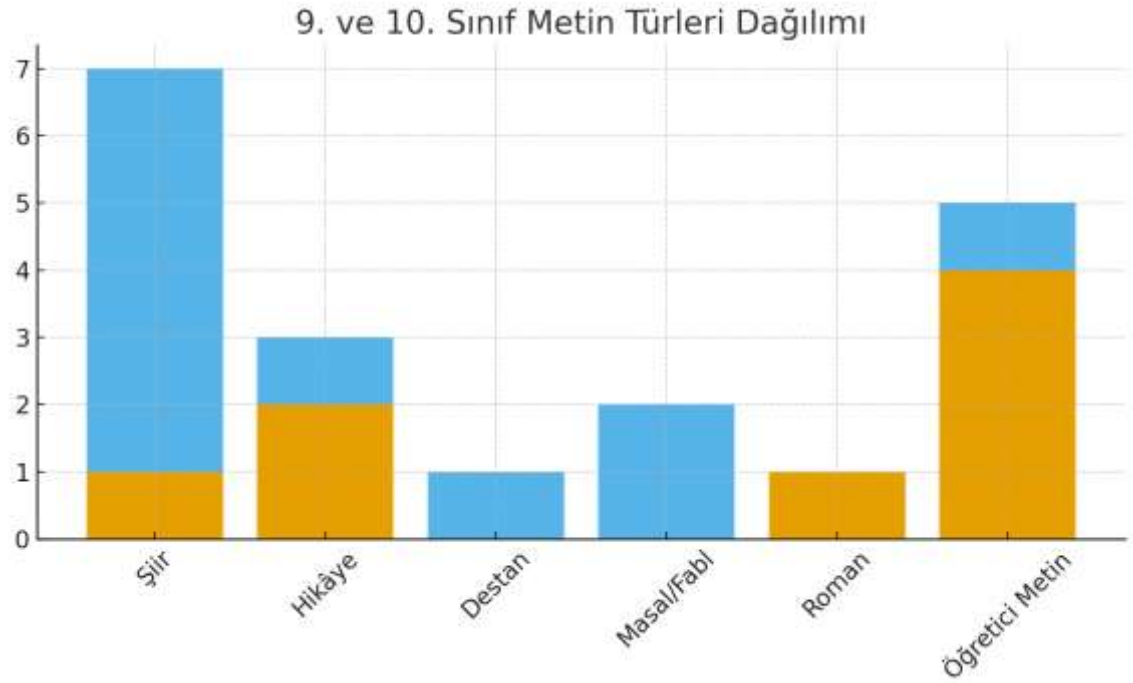
10. Sınıf – Okuma Metinleri Tablosu

Tema	Metin Adı	Kitaptaki Tür	Üst Sınıf
1. Tema – Sözün Ezgisi	Koşuk	Şiir	Şiir
	Türkü (Turnalar)	Şiir	Şiir
	Mercan Kız	Masal	Masal/Fabl
2. Tema – Kelimelerin Ritmi	Gazel	Şiir	Şiir
	Kaldırımlar	Saf Şiir	Şiir
	Söyleşi	Söyleşi	Öğretici Metin
3. Tema – Dünden Bugüne	*Oğuz Kağan Destanı'ndan bölüm*	Destan	Destan
	Mesnevi (Mevlânâ)	Mesnevi	Şiir
	Fabl (Dinleme/İzleme)	Fabl	Masal/Fabl
4. Tema – Nesillerin Mirası	*Kaç Yerinden*	Hikâye	Hikâye
	Hürriyet Kasidesi	Şiir	Şiir

Birleşik Metin Türleri Tablosu

Üst Tür	9. Sınıf	10. Sınıf	Toplam
Şiir	1	6	7
Hikâye	2	1	3
Destan	0	1	1
Masal/Fabl	0	2	2
Roman	1	0	1
Öğretici Metin	4	1	5

Üst Tür	9. Sınıf	10. Sınıf	Toplam
GENEL TOPLAM	8	11	19

Bu dağılım, kitaplarda özellikle şiirsel gelenek, destansı anlatılar ve öğretici metinler üzerinden kültürel belleğin aktarılmasına önem verildiğini göstermektedir. 10. Sınıf kitabındaki şiir ağırlığı, şiirin kültürel kimlik aktarımında merkezî bir araç olarak konumlandırıldığını; 9. sınıftaki öğretici metin ağırlığı ise kültür ve kimliğe dair kavramların doğrudan tartışıldığı bir söylem alanı oluşturulduğunu göstermektedir.

4.2. Tema Yapıları ve Millî Kimliğin İnşası

Her iki kitapta temalar, kültürel miras ve kimlik bilinci oluşturmayı hedefleyen bir yapıda düzenlenmiştir:

9. Sınıf Temaları

- İletişim ve dil
- Anlam arayışı
- Anlamın yapı taşları
- Dilin zenginliği

Bu temalar, kültürel sürekliliği dil, iletişim ve anlam üretimi üzerinden kavramsallaştırarak öğrencide kültürel kökler–bireysel ifade ilişkisini güçlendirmektedir.

10. Sınıf Temaları

- Sözün ezgisi
- Kelimelerin ritmi
- Dünden bugüne
- Nesillerin mirası

Bu temalar, özellikle “Dünden Bugüne” ve “Nesillerin Mirası” bölümlerinde tarihsel kimlik, kültürel miras, geçmiş–gelecek sürekliliği gibi kavramları doğrudan desteklemektedir. “Destan”, “mesnevi”, “kaside” ve “hikâye” gibi türlerin bu temalarda seçilmesi, millî kültürün tarihsel katmanlarının görünür kılındığını göstermektedir.

4.3. Metin İçerikleri ve Millî Kimlik Temsilleri

İçerik analizi, metinlerde millî kimliğin şu odaklar etrafında temsil edildiğini göstermektedir:

a) Tarihsel Kimlik ve Kahramanlık

10. Sınıf kitabındaki **Oğuz Kağan Destanı**, tarihsel kökenleri hatırlatan, kolektif hafızayı güçlendiren bir metin olarak öne çıkmaktadır. Bu metin, "ortak atalar", "kahramanlık", "devlet kurma ideali" gibi unsurlarla Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli'nin tarih bilinci vurgusuna karşılık gelmektedir.

b) Kültürel Mirasın Çok Katmanlı Yapısı

Şiir türünden seçilen örneklerin çeşitliliği (koşuk, türkü, gazel, kaside, saf şiir, mesnevi) Türk edebiyatının kökten moderne tüm katmanlarını görünür kılar. Bu durum kültürel sürekliliği şu açılardan desteklemektedir:

- Türk sözlü geleneği → koşuk, türkü
- Klasik Türk edebiyatı → gazel, kaside, mesnevi
- Modern edebiyat → saf şiir, çağdaş hikâye

Model böylece kültürü zaman içindeki devamlılık ilişkisiyle sunmaktadır.

c) Mekân ve Vatan Algısı

9. Sınıftaki *Bizim Akdeniz'den* (gezi yazısı), vatan coğrafyasının doğal ve kültürel güzelliklerini içeren metinlerle aidiyet ve coğrafi kimlik bilinci üretmektedir.

d) Gelenek–Modernlik Dengesi

9. Sınıf kitabında yer alan *Parasız Yatılı* (eleştiri), modern Türk toplumundaki sosyal ve kültürel dönüşümü eleştirel biçimde yorumlar. Bu metinlerde millî kimlik daha örtük, bireysel ve sembolik anlatılarla kurulmuştur; bu da öğrencide eleştirel farkındalık ve bireysel yorum geliştirme hedefiyle uyumludur.

e) Manevi ve Etik Değerler

10. Sınıfta yer alan Mevlânâ'nın *Mesnevi'sinden* bölümler manevi derinlik, insan sevgisi ve ahlaki değerleri önceleyen içerikleriyle kültürel sürekliliğin manevi boyutunu güçlendirmektedir.

4.4. Öğretici Metinlerin Rolü: Bilinçli Kimlik İnşası

Öğretici metinler özellikle 9. sınıfta yoğundur. (Toplam 4 metin) Alt tür dağılımı:

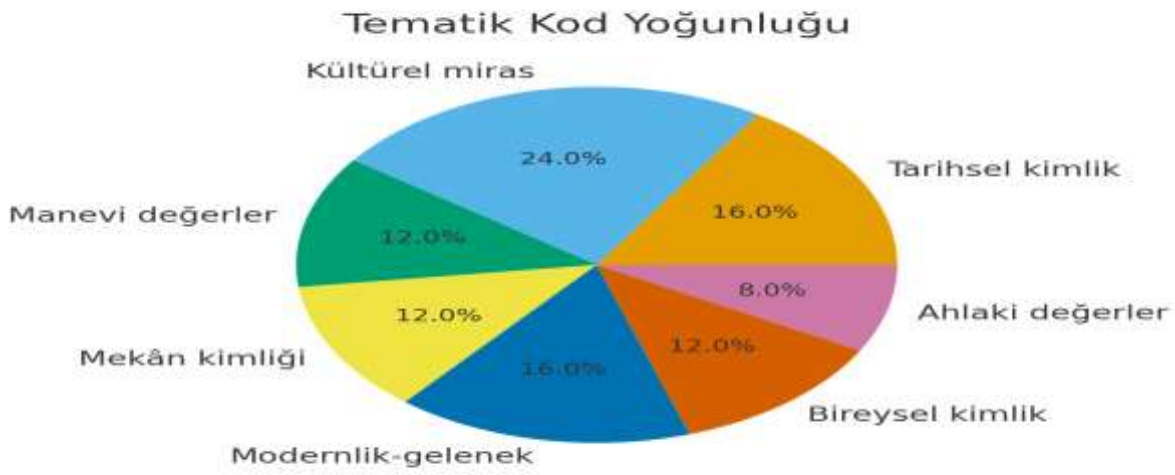
- Deneme
- Anı
- Gezi yazısı
- Eleştiri

Bu türler doğrudan kültürel miras, kimlik, değerler ve toplumsal hafıza üzerine düşünme, yorumlama ve tartışma imkânı sağlar.

10. Sınıftaki "söyleşi" ise kültür–kimlik odaklı fikir alışverişine dayalı bir biçim sunar.

Bu durum, Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli'nin eleştirel düşünce ve bilinçli kimlik inşası hedefine hizmet eden önemli bir göstergedir.

4.5. Genel Değerlendirme

Elde edilen bulgular, 9 ve 10. sınıf ders kitaplarının bütüncül biçimde değerlendirildiğinde Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli'nin kültürel süreklilik ve millî kimlik inşası vizyonuyla uyumlu bir yapı sergilediğini ortaya koymaktadır. Edebî türlerin çeşitliliği, temaların kültür merkezli kurgulanışı ve metin seçimleri, öğrencilerin tarihsel, kültürel ve manevi köklerle bağ kurmalarını amaçlayan çok katmanlı bir yaklaşımı yansıtmaktadır.

5. Tartışma

Bu çalışma, Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli kapsamında hazırlanan Türk Dili ve Edebiyatı 9 ve 10. sınıf ders kitaplarında "millî kimlik" ve "kültürel süreklilik" temalarının nasıl temsil edildiğini incelemek amacıyla yürütülmüştür. Elde edilen bulgular, iki ders kitabının hem tema yapıları hem de metin türleri düzeyinde kültürel mirasın aktarımı ve kimlik inşasına yönelik önemli söylemsel stratejiler içerdiğini ortaya koymuştur.

5.1. Tür Çeşitliliği Yoluyla Kültürel Sürekliliğin Kurulması

Çalışma kapsamında iki ders kitabında toplam 19 okuma metni incelenmiştir. Bu metinler şiir, hikâye, roman, destan, masal/fabl, deneme, gezi yazısı, anı, eleştiri ve söyleşi gibi geniş bir tür çeşitliliği sunmaktadır. Türlere göre yapılan sınıflandırmalar, özellikle:

- Şiirin (toplam 7 metin)
- Öğretici metinlerin (toplam 5 metin)
- Hikâyelerin (toplam 3 metin) belirgin biçimde öne çıktığını göstermektedir.

Bu dağılım, kültürel sürekliliğin farklı edebî katmanlar üzerinden inşa edildiğini göstermektedir. Şiir türünde hem sözlü kültür ürünlerinin (koşuk, türkü) hem de klasik edebiyatın (gazel, kaside) ve modern şiirin (saf şiir) bir arada sunulması, edebiyat tarihinin kesintisiz bir bütün olarak öğrenciye aktarılmasına hizmet etmektedir. Bu durum kültürel süreklilik açısından zincirleme bir estetik hafıza oluşturur.

5.2. Millî Kimlik Temsillerinin Katmanlı Yapısı

Kodlama analizleri, ders kitaplarındaki millî kimlik söyleminin çok katmanlı olduğunu göstermiştir. Metinlerde millî kimliğin:

- **Tarihsel kimlik, kurucu figürler ve kahramanlık** (Oğuz Kağan, koşuklar, kasideler)
- **Coğrafi aidiyet ve vatan bilinci** (gezi yazıları, kasideler)
- **Geleneksel kültür ve sözlü miras** (masallar, türküler, destanlar)
- **Manevi değerler ve tasavvufi kültür** (mesnevi)

• **Modern birey ve eleştirel kimlik** (modern hikâyeler, eleştiri türündeki metinler) üzerinden temsil edildiği görülmektedir.

Bu çoklu yapı, Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli'nin "geçmişle bağ kuran, aynı zamanda çağın değerleriyle uyumlu bir kimlik" anlayışıyla örtüşmektedir.

5.3. Tema Kurguları ve Kültürel Hafıza İlişkisi

Her iki sınıf düzeyinde temalar "Sözün Ezgisi", "Dünden Bugüne", "Nesillerin Mirası", "İletişim ve Dil", "Dilin Zenginliği" kültür ve kimlik inşasına uygun olacak şekilde tasarlanmıştır. 10. sınıftaki "Dünden Bugüne" ve "Nesillerin Mirası" temaları, öğrenciyi doğrudan kültürel süreklilik ve tarihsel bilinçle ilişkilendirirken; 9. sınıftaki "İletişim ve Dil*"* ile "Anlamın Yapı Taşları*"* temaları daha çok dilsel farkındalık ve kültürel değerlerin anlamlandırılması üzerinde yoğunlaşmaktadır.

Bu tematik bütünlük, öğrencinin:

• Edebî gelenek içindeki sürekliliği fark etmesini,

• Modern metinlerle tarihsel metinleri ilişkilendirmesini,

• Kültürel mirası çok boyutlu bir şekilde yorumlamasını desteklemektedir.

5.4. Öğretici Metinlerde Kimliğin Yorumlanması

Öğretici metinler özellikle 9. sınıfta yoğunlaşmakta olup, eleştirel düşünme, toplumsal değişim, kişisel kimlik, gündelik kültür, mekân kimliği gibi kodlarla ilişkilidir. Bu metinler aracılığıyla millî kimlik, yalnızca tarihsel veya kahramanlık bağlamında değil, aynı zamanda gündelik yaşamın kültürel pratikleri ve modernleşme süreçleri üzerinden de tartışmaya açılmaktadır. Bu durum, öğrencinin kimliği yalnızca hazır bir paket olarak değil, yoruma açık ve dönüşen bir süreç olarak görmesine katkı sağlar.

5.5. Modernlik ve Gelenek Arasındaki Denge

Analiz bulguları, kitaplarda modernlik ve gelenek söylemlerinin dengeli bir şekilde kurgulandığını ortaya koymaktadır. Mesnevi gibi klasik metinlerle "Kaldırımlar" gibi modern eserlerin bir arada sunulması; destanlarla eleştirel yazıların aynı kitapta bulunması hem geleneksel hem modern kimlik kodlarının işlenmesine olanak sağlar.

Bu yaklaşım, Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli'nin "gelenekten geleceğe köprü" söylemiyle uyumludur ve öğrencilerin kültürel mirası hem koruyan hem de yeniden yorumlayan bir bilinç geliştirmesini amaçlar.

5.6. Tematik Kod Yoğunluk Analizi ve Kültürel Odaklar

Tematik kod yoğunluk grafikleri, kitaplarda en baskın kodların:

1. Kültürel miras ve sözlü gelenek (6 metin)
2. Tarihsel kimlik ve kahramanlık (4 metin)
3. Modernlik–gelenek ilişkisi (4 metin) olduğunu göstermiştir.

Bu sonuçlar, ders kitaplarının bir "kültürel hafıza alanı" olarak işlev gördüğünü hem tarihsel hem estetik hem de sosyo-kültürel katmanları iç içe geçirerek öğrenciye bütüncül bir değer dünyası sunduğunu göstermektedir.

6. Öneriler

Bu araştırmanın bulguları doğrultusunda, Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli kapsamında hazırlanan Türk Dili ve Edebiyatı ders kitaplarında millî kimlik ve kültürel süreklilik temalarının daha etkili biçimde işlenebilmesi için aşağıdaki öneriler geliştirilmiştir.

6.1. Eğitim Politikaları ve Program Geliştirme Açısından Öneriler

6.1.1. Programda Kültürel Süreklilik Odaklarının Daha Açık Tanımlanması

Ders kitaplarında kültür ve kimlik temaları güçlü biçimde işlenmekle birlikte, öğretim programında bu kavramların kapsamı, alt boyutları ve kazanım ilişkileri daha ayrıntılı biçimde tanımlanabilir. Bu hem kitap yazarlarına hem öğretmenlere daha sistematik bir yol haritası sağlayacaktır.

6.1.2. Türler Arası Bütünlüğün Program Düzeyinde Desteklenmesi

Türk edebiyatının tarihsel katmanlarını (sözlü kültür → divan edebiyatı → Tanzimat → modern dönem) bir araya getiren bir yaklaşım desteklenmelidir. Tür geçişlerine yönelik ara kazanımlar eklenmesi kültürel sürekliliğin daha görünür olmasını sağlayabilir.

6.2. Ders Kitabı Yazımı Açısından Öneriler

6.2.1. Metinler Arası Bağlantıların Daha Bilinçli Kurulması

Ders kitaplarında farklı dönemlere ait metinler bir arada yer almakla birlikte, metinler arası kültürel bağlantıların (örneğin bir destan motifiyle modern öyküdeki karşılığı gibi) açıklayıcı etkinliklerle desteklenmesi kültürel sürekliliği pekiştirecektir.

6.2.2. Öğretici metin çeşitliliğinin artırılması

Özellikle 10. sınıf düzeyinde öğretici metin sayısı azdır. Eleştiri, deneme, sohbet ve gezi yazısı gibi türlerin örnekleri artırılarak kültürel perspektif zenginleştirilebilir.

6.3. Öğretim Uygulamaları Açısından Öneriler

6.3.1. Kültürel Kod Çözümleme Etkinlikleri

Öğretmenlerin derslerde metinlerin içerdiği kültürel kodları (kahramanlık, geleneksel motifler, manevi değerler, mekân kimliği vb.) çözümlettirmeye yönelik etkinlikler yapması önerilir. Bu etkinlikler öğrenciye kültürel metin okuma becerisi kazandırır.

6.3.2. Metin-Tema Tür Üçgeninin Öğretimde Kullanılması

Özellikle 9. ve 10. sınıf metin türleri ve temalar arasında kurduğumuz "kodlama tablosunun mantığı" sınıf içinde pedagojik bir araç olarak uygulanabilir. Öğrenciler üç düzeyi ilişkilendirerek daha derin bir kültürel bilinç geliştirebilir.

6.4. Araştırma ve Akademik Çalışmalar Açısından Öneriler

Farklı sınıf düzeylerinin karşılaştırmalı incelemesi yapılabilir. 11 ve 12. sınıf ders kitaplarının da önümüzdeki yıllarda yayımlanması ile benzer biçimde incelenmesi, kültürel süreklilik odaklarının tüm lise boyunca nasıl kurgulandığını gösterecektir.

SONUÇ

Tüm bulgular, Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli'nin Türk Dili ve Edebiyatı ders kitaplarında kültürel sürekliliği çoklu edebî türler, hermeneutik temalar, kodlanabilir kültürel göstergeler ve dengeli gelenek-modernlik söylemi üzerinden inşa ettiğini göstermektedir.

Bu bağlamda:

- Kültürel miras aktarımı güçlendirilmiş,
- Millî kimlik tarihsel ve estetik bir süreklilik içinde yorumlanmış,
- Öğrencilerin bireysel ve eleştirel kimlik geliştirmesi desteklenmiş,
- Edebiyat eğitimi kültürel bir köprü işlevi görmüştür.

Ders kitapları böylece yalnızca metin öğretimi değil, aynı zamanda kimlik inşası ve kültürel hafıza üretimi bağlamında önemli bir pedagojik araç olarak konumlanmıştır.

KAYNAKLAR

Anderson, B. (2020). *Hayali Cemaatler: Milliyetçiliğin Kökenleri ve Yayılması Üzerine Düşünceler.* (Çev. İskender Savaşır). İstanbul: Metis Yayınları.

Assmann, J. (2015). *Kültürel Bellek: Eski Yüksek Kültürlerde Yazı, Hatırlama ve Kimlik.* (Çev. Ayşe Tekin). İstanbul: Ayrıntı Yayınları.

Hall, S. (1996). *Kültürel Kimlik ve Farklılık Üzerine*. İstanbul: Boğaziçi Üniversitesi Yayınları.

Millî Eğitim Bakanlığı (2024). *Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli Öğretim Programı*. Ankara: MEB Yayınları.

Millî Eğitim Bakanlığı (2025a). *Türk Dili ve Edebiyatı 9. Sınıf Ders Kitapları*. Ankara: Devlet Kitapları.

Millî Eğitim Bakanlığı (2025b). *Türk Dili ve Edebiyatı 10. Sınıf Ders Kitapları*. Ankara: Devlet Kitapları.

FARKLI GEOMETRİK KALINLIKLARA SAHİP KANAT ÇİTLERİNİN İNSANSIZ HAVA ARACI KANATLARI ÜZERİNDEKİ AKIŞ DAVRANIŞI VE AERODİNAMİK PERFORMANS ÜZERİNE ETKİLERİNİN İNCELENMESİ

Burhan KALKAN
Erciyes University, Faculty of Aeronautics and Astronautics, Department of Aeronautical Engineering, Kayseri, Türkiye
ORCID ID: 0009-0001-1432-9427
Onur KARATAŞ
Erciyes University, Faculty of Aeronautics and Astronautics, Department of Aeronautical Engineering, Kayseri, Türkiye
ORCID ID: 0009-0004-7228-4513
Mehmet Alper Gündüz
Erciyes University, Faculty of Aeronautics and Astronautics, Department of Aeronautical Engineering, Kayseri, Türkiye
ORCID ID: 0009-0007-7403-7251
Doç. Dr. Selçuk ASLAN
Erciyes University, Faculty of Aeronautics and Astronautics, Department of Aeronautical Engineering, Kayseri, Türkiye
ORCID ID: 0000-0002-9145-239X
Arş. Gör. Tevfik ERKİN
Erciyes University, Faculty of Aeronautics and Astronautics, Department of Aeronautical Engineering, Kayseri, Türkiye
ORCID ID: 0000-0002-2210-7058

ÖZET

Bu çalışmada, insansız hava araçlarında (İHA) kanat çiti (wing fence) tasarımlarının farklı kalınlık ve hücum açılarında aerodinamik etkileri sayısal yöntemlerle analiz edilmiştir. Günümüzde insansız hava araçlarının gerek sivil gerekse askeri uygulamalarda artan önemi, bu platformların aerodinamik verimliliğini artıracak yenilikçi kanat tasarımlarının geliştirilmesini zorunlu kılmaktadır. Mevcut çalışmalar kanat çitlerinin farklı kalınlıklarda insansız hava araçlarında yaygın olarak kullanılmadığı ve bu yapıların aerodinamik etki analizlerinin İHA sistemleri için yapılmadığı görülmüştür. Bu doğrultuda, çalışmamızın temel amacı, kanat çiti kullanımının sınır tabakası akışına, taşıma-sürükleme (L/D) oranına, akış kararlılığına ve dolaylı olarak uçuş performansına olan etkilerini analiz etmektir. Çalışmada kullanılmış olan kanat geometrisi yerli ve milli insansız hava aracı platformlarında da kullanılan NACA 4412 profili temel alınarak tasarlanmıştır. Bu kapsamda, farklı kalınlıklarda tasarlanan çit geometrileri SolidWorks ortamında üç boyutlu olarak modellenmiş ve tasarlanan kanat geometrisine montajlanmıştır. Kanat çitlerinin yüksekliği veter uzunluğunun %0.7'i olarak belirlenmiş ve açıklığın %10, %35 ve %65 noktalarına olmak üzere tek kanat çiti %35 oranına, ikili kanat çitini %35 ve %65, üçlü kanat çiti ise açıklığın %10, %35 ve %65 yerleştirilmiştir. Ardından her tasarımdaki yerleşimler için kanat çit kalınlıkları 0.2-0.4- 0.6inç kalınlıklarda analize hazır hale getirilmiştir. Bu yerleşim, sınır tabakasındaki akış ayrılmalarını geciktirmek, spanwise (kanat açıklığı yönlü) akış bileşenlerini bastırmak ve akışın veter doğrultusuna yönelmesini sağlamak amacıyla seçilmiştir. Kanat çitinin hava aracında en fazla etkilediği bileşenler olan taşıma (CL) ve sürükleme (CD) katsayılarının numerik olarak hesaplanabilmesi amacıyla ANSYS Fluent yazılımından faydalanılmıştır. Akış analizinde Reynold sayısı 3.8×10^6 iken, sıfır derece hücum açısında NACA 4412 kanat profilinin taşıma katsayısı 0.3028 sürükleme katsayısı ise 0.0182 olarak belirlenmiştir. Profil üzerine iki adet kanat çiti eklendiğinde taşıma katsayısı 0.3371 değerine yükselirken sürükleme katsayısı 0.0188 değerine

yükselmiştir. Üç adet kanat çiti eklendiğinde ise taşıma katsayısı 0.3375 değerine yükselmiş, sürükleme katsayısı 0.0215 değerine çıkmıştır. Sıfır hücum açısında kanat çitlerinin taşıma performansı üzerinde olumlu bir etkiye sahip olduğunu ve artan hücum açılarında taşıma katsayısı ve taşıma kuvveti üzerinde daha olumlu etkiler gösterdiği gözlemlenmiştir. 0° hücum açısında CL/CD oranı, boş kanatta 16.64 iken, çit eklenmesiyle yaklaşık %10–15 oranında artış göstermiştir. Özellikle 0.2 inç tekli çit (CL/CD = 18.37) ve 0.6 inç ikili çit (CL/CD = 18.16) en verimli konfigürasyonlar olarak öne çıkmıştır. 5° hücum açısında aerodinamik verimlilik (CL/CD) değerleri anlamlı ölçüde artmıştır. Boş durumda CL/CD oranı 20.31 iken, 0.6 inç ikili çitte 24.46'ya yükselmiştir. 5° hücum açısında çit kalınlığının artması ve ikili konfigürasyon kullanılması, taşıma/sürükleme oranını yüksek seviyelere çıkarmıştır. Kanat çiti kullanımı, özellikle orta hücum açılarında (5° civarı) akış ayrılmasını geciktirerek taşıma katsayısını artırmakta ve sürükleme katsayısını düşürmektedir. Çit kalınlığının 0.6 inç değerine çıkarılmasıyla birlikte akışın kanat yüzeyine daha iyi yönlendirildiği ve bu sayede aerodinamik verimliliğin arttığı görülmektedir. En yüksek performans, 0.6 inç kalınlığa sahip ikili çit konfigürasyonunda, CL/CD = 24.46 değeri ile elde edilmiştir. Bu sonuçlar, İHA kanatlarında kanat çiti kalınlığının optimize edilmesiyle önemli performans kazanımları sağlanabileceğini göstermektedir.
Anahtar Kelimeler: Kanat Çiti, Taşıma-Sürükleme Oranı, Optimizasyon

INVESTIGATION OF THE EFFECTS OF WING FENCES WITH DIFFERENT GEOMETRIC THICKNESSES ON THE FLOW BEHAVIOR AND AERODYNAMIC PERFORMANCE OF UNMANNED AERIAL VEHICLE (UAV) WINGS

ABSTRACT

In this study, the aerodynamic effects of wing fence designs with different thicknesses and angles of attack on unmanned aerial vehicles (UAVs) were investigated using numerical methods. Increasing importance of UAVs in both civil and military applications necessitates the development of innovative wing designs to enhance their aerodynamic efficiency. A review of the existing literature revealed that no previous studies have comprehensively analyzed the aerodynamic effects of wing fences with different thicknesses on UAV configurations. Accordingly, the primary objective of this study is to analyze the influence of wing fence application on boundary layer flow behavior, lift-to-drag (L/D) ratio, flow stability, and consequently on overall flight performance. The wing geometry employed in this study was designed based on the NACA 4412 airfoil profile, which is also utilized in domestic UAV platforms. Within this scope, wing fence geometries with different thicknesses were modeled in SolidWorks in three dimensions and mounted onto the designed wing geometry. The height of the wing fences was set as %0.7 of the chord length, and the fences were positioned along the wingspan at %10, %35, and %65 locations. Accordingly, a single fence configuration was positioned at %35, the double fence at %35 and %65, and the triple fence at %10, %35, and %65 of the span. For each configuration, fence thicknesses of 0.2, 0.4, and 0.6 inches were analyzed. This configuration strategy was chosen to delay flow separation within the boundary layer, suppress spanwise flow components, and direct the airflow along the chordwise direction. Flow analyses were performed using the ANSYS Fluent software was used to numerically calculate the lift (CL) and drag (CD) coefficients, which are the components most affected by the wing fence on the aircraft. In the flow analysis, with a Reynolds number of 3.8×10^6, the lift coefficient of the NACA 4412 airfoil profile at zero angle of attack was determined to be 0.3028, while the drag coefficient was 0.0182. When two wing fences were added, the lift coefficient increased to 0.3371, and the drag coefficient to 0.0188. With three wing fences, the lift coefficient rose slightly to 0.3375, while the drag coefficient increased to 0.0215. It was observed that at 0° angle of attack, the presence of wing fences had a positive impact on lift performance, and at higher angles of attack, this improvement in lift coefficient and lift force

became even more pronounced. While the CL/CD ratio at 0° angle of attack was 16.64 on the bare wing, it increased by approximately %10–15 with the addition of winglets. In particular, the 0.2-inch single fence (CL/CD = 18.37) and the 0.6-inch double fence (CL/CD = 18.16) configurations exhibited the highest aerodynamic efficiency at this angle. At a 5° angle of attack, the aerodynamic efficiency (CL/CD) values increased significantly. While the clean wing had a CL/CD ratio of 20.31, the 0.6-inch double fence configuration reached 24.46. Increasing the fence thickness and employing a double-fence configuration at 5° notably enhanced the lift-to-drag ratio. The use of wing fences, especially at moderate angles of attack (around 5°), delays flow separation, increases the lift coefficient, and reduces the drag coefficient. As the fence thickness increased to 0.6 inches, the airflow was better guided along the wing surface, resulting in improved aerodynamic efficiency. The best overall performance was achieved with the 0.6-inch doublefence configuration, yielding a CL/CD ratio of 24.46. These results indicate that optimizing the wing fence thickness can provide significant performance improvements for unmanned aerial vehicle (UAV) wings. The numerical results indicate that the application of wing fences provides significant aerodynamic benefits to UAVs, particularly by increasing the L/D ratio, which consequently contributes to reduced fuel consumption and extended endurance. In conclusion, the use of wing fences with different thicknesses, when applied with optimal geometric configuration and placement, is considered an effective design parameter for improving the aerodynamic performance of unmanned aerial vehicles.
Keywords: Wing Fence, Lift-Drag Ratio, Optimization

1. GİRİŞ

Son yıllarda hızla gelişen havacılık sektörü, çok sayıda farklı kanat tipinin ortaya çıkmasına ve bu kanat tasarımlarının sürekli olarak iyileştirilmesine olanak sağlamıştır. Özellikle askeri alanda yaşanan teknolojik gelişmeler sonucunda savaş uçakları, jet platformları ve insansız hava araçları (İHA'lar) kritik bir öneme sahip olmuştur. Bununla birlikte, belirli hava harekâtı senaryolarında bazı hava araçlarının operasyonel yetersizlik gösterdiği gözlemlenmekte ve bu yetersizliklerin önemli bir bölümünün kanat profili karakteristikleriyle ilişkili olduğu görülmektedir. Kanat profilleri incelendiğinde çok çeşitli geometri ve yardımcı kanat bileşenleri bulunduğu, bunlardan birinin de "kanat çiti" (wing fence) olduğu bilinmektedir.

Literatürde kanat çitinin ilk olarak 1938 yılında Wolfgang Liebe tarafından geliştirildiği ve sınır tabakasındaki çapraz akışları bastırarak stall (kanat durması) karakteristiğini iyileştirdiği belirtilmektedir. Yapılan araştırmalar, kanat uçlarına yerleştirilen kanat çitlerinin uç girdaplarını ve sürükleme katsayısını azaltarak uçağın genel aerodinamik performansını artırdığını göstermektedir (Quraishi, Razakh & Chithaluri, 2016). Bir kanat profiline kanat çiti eklendiğinde, akışın düzenlenmesi ve vorteks oluşumunun azaltılmasıyla birlikte stall açısının arttığı, hücum açısına bağlı olarak taşıma katsayısındaki değişimlerin daha kontrol edilebilir hâle geldiği ifade edilmektedir (Williams, 2009).

Kanat çiti, kanat yüzeyinin üst kısmına akış yönüne paralel olacak şekilde yerleştirilen ve tasarıma bağlı olarak firar kenarına kadar uzanan ya da ön kenarı sararak alt yüzeye kadar devam eden dikey plaka yapılarından oluşmaktadır (Priya & Balaji, n.d.) Kanat süpürülmesi, serbest akış yönüne dik bir basınç gradyanı oluşturmakta ve bu gradyan kanat kökünden kanat ucuna doğru azalmaktadır. Akış hızının sınır tabaka içinde düşük olması nedeniyle akış, bu basınç dağılımından etkilenerek kanat ucuna doğru yönelmekte ve özellikle yüksek hücum açılarında akış ayrılması olasılığını artırmaktadır. Ancak 5° hücum açısında yapılan karşılaştırmalı analizler, kanat çitinin akış yapısını belirgin biçimde değiştirdiğini ortaya koymuştur (Williams, 2009).

Bu bilgiler ışığında stall kavramı, aerodinamikte hücum açısının kritik bir değerin üzerine çıkmasıyla taşıma kuvvetinin ani biçimde azaldığı durum olarak tanımlanabilir. Stall oluşumu, sadece taşıma kuvvetinde kayba yol açmakla kalmayıp, elevatör ve dümen gibi kontrol

yüzeylerinin etkinliğini de önemli ölçüde azaltır ve bu nedenle uçuş emniyeti açısından istenmeyen bir durumdur (Le Fouest, Deparday & Mulleners, 2021).
Kanat çitleri üzerine yapılan çalışmalar incelendiğinde, Durga ve çalışma arkadaşları kanat profiline eklenen çitlerin indüklenen sürüklenmeyi %20'ye kadar azaltabildiğini, buna bağlı olarak motor gücü ihtiyacını ve yakıt tüketimini %10–12 aralığında düşürebildiğini, ayrıca menzil ve tırmanma performansı gibi parametreleri iyileştirdiğini göstermiştir (Priya & Balaji, n.d.). Armstrong ve arkadaşları ise eğik kanatlı dikey eksenli türbin kanatlarına uygulanan kanat çitlerinin açıklık doğrultusundaki akışı azaltarak aerodinamik verimliliği artırdığını ve kanatların yerel davranışlarının düz kanatlara benzer hâle geldiğini tespit etmiştir (Armstrong, Fiedler & Tullis, 2012).
Michael'ın gerçekleştirdiği analizde, kanat çitinin ön kenarı sarmasının vorteks yapısını güçlendirdiği ve çitsiz kanada kıyasla 15° hücum açısında taşıma katsayısında %4.9'luk artış sağladığı belirtilmiştir. Rüzgâr tüneli deneylerinde ise çitin, mevcut bağlantı hattı üzerinden hem üst hem de alt yüzeye entegre edilmesi sayesinde kanat açıklığının değişmediği gözlemlenmiştir (Williams, 2009).
Bu literatür çalışmalarından hareketle, kanat çitlerinin aerodinamik performans üzerindeki olumlu etkileri açıkça ortaya konulmuş olmakla birlikte, mevcut araştırmalarda çit kalınlığının değişiminin İHA'lar üzerindeki aerodinamik etkilerinin kapsamlı olarak incelenmediği görülmüştür. Bu nedenle çalışmanın özgün değeri, farklı çit sayıları ve çit kalınlıkları altında değişen hücum açılarında sınır tabaka davranışı, taşıma–sürükleme karakteristikleri ve akış kararlılığı üzerindeki etkilerin sistematik olarak analiz edilmesidir.

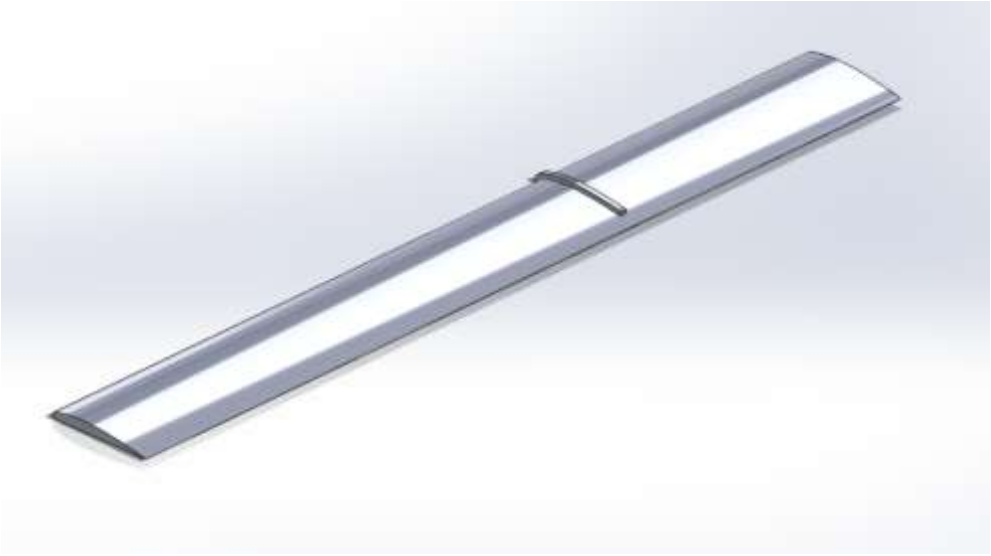
2.ARAŞTIRMA ve BULGULAR

Bu çalışma kapsamında, farklı kalınlık ve yerleşim konfigürasyonlarına sahip kanat çitlerinin (wing fences) insansız hava aracı (İHA) kanatları üzerindeki akış davranışına ve aerodinamik performans parametrelerine etkisi sayısal yöntemlerle incelenmiştir. Çalışmada kullanılan temel kanat profili, yerli İHA platformlarında da yaygın olarak tercih edilen NACA 4412 profili olup, çit geometrileri SolidWorks yazılımı kullanılarak üç boyutlu olarak modellenmiş, ardından tasarlanan kanat yüzeyine entegre edilmiştir.

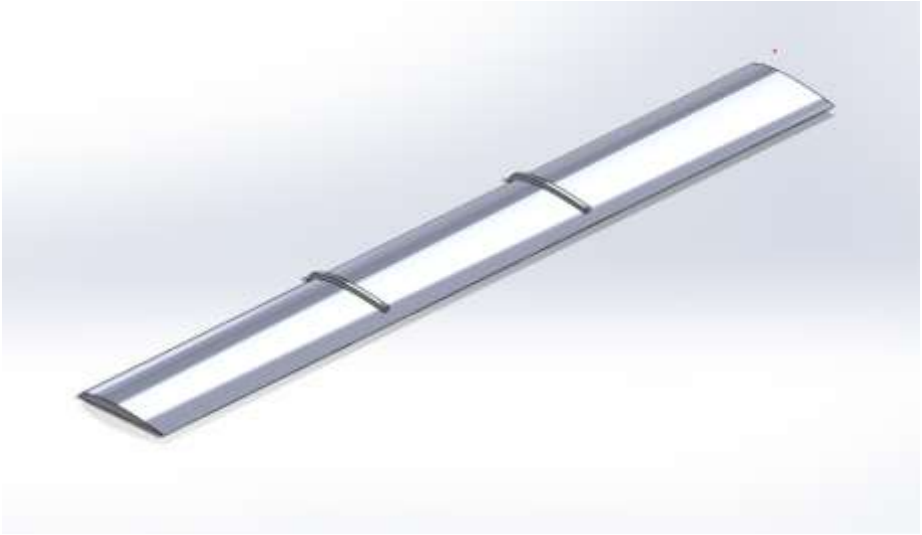
2.1. GEOMETRİK MODELLEME

Kanat çitleri üç farklı kalınlık değeri kullanılarak modellenmiştir:
- 0.2 inç
- 0.4 inç
- 0.6 inç

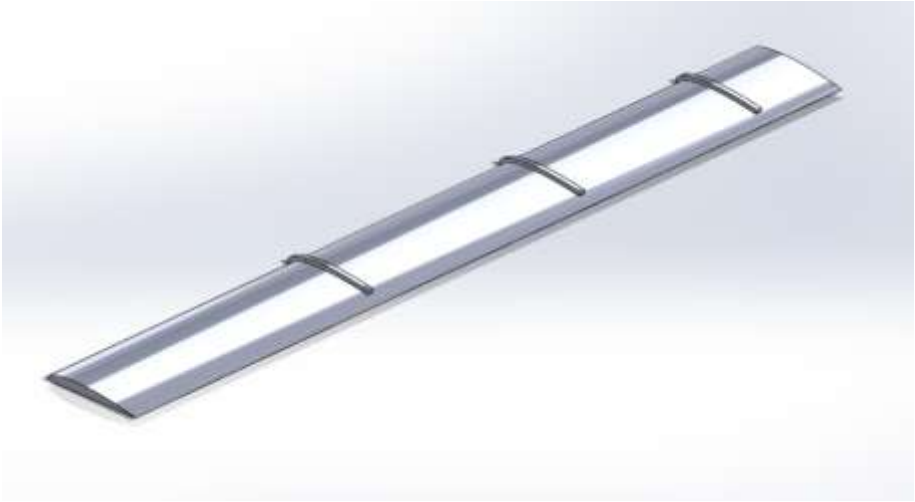
Çit yüksekliği, kord uzunluğunun %0.7'si olacak şekilde belirlenmiştir. Yerleşim konfigürasyonları ise üç farklı düzende oluşturulmuştur:
- Tek çit: Açıklığın %35 konumunda
- İkili çit: %35 ve %65 konumlarında
- Üçlü çit: %10, %35 ve %65 konumlarında

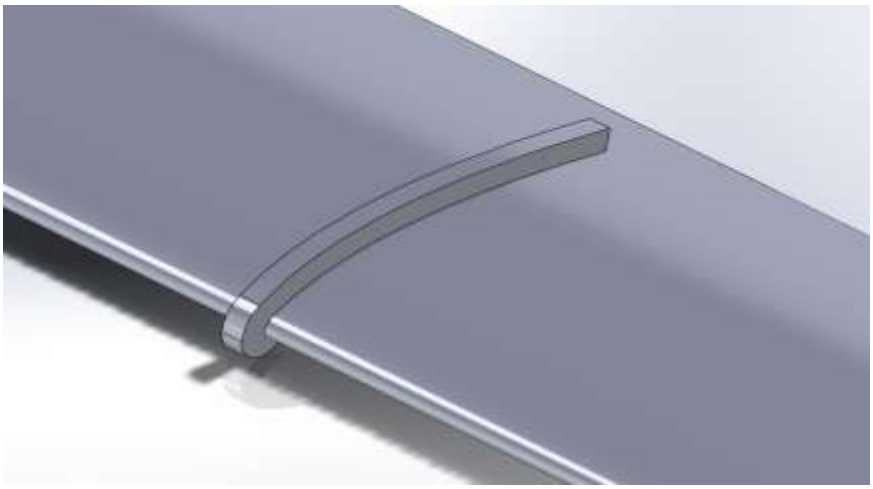
Şekil 1.
SolidWorks Ortamında Modellenmiş Tek Kanat Çit Konfigürasyonlu NACA 4412 Kanat Profili

Şekil 2.
SolidWorks Ortamında Modellenmiş İkili Kanat Çit Konfigürasyonlu NACA 4412 Kanat Profili

Şekil 3.
SolidWorks Ortamında Modellenmiş Üçlü Kanat Çit Konfigürasyonlu NACA 4412 Kanat Profili

Şekil 4.
SolidWorks Ortamında Modellenmiş Kanat Çiti

3. SİMÜLASYON ORTAMI HAZIRLANMASI ve PARAMETRELER

Bu çalışmada gerçekleştirilen sayısal simülasyonlar, kanat–çit etkileşiminin akış alanı üzerindeki etkilerinin detaylı bir şekilde modellenmesi ve aerodinamik davranışın doğru şekilde analiz edilmesi amacıyla hazırlanmıştır. Simülasyon süreci; analiz modelinin oluşturulması, akış hacminin tanımlanması, ızgara (mesh) yapısının oluşturulması ve sınır koşullarının belirlenmesi aşamalarından oluşmaktadır. Analizler, farklı çit kalınlıklarının ve çit sayılarının kanat üzerindeki sınır tabakası gelişimine, akış ayrılmasına, taşıma–sürükleme katsayılarına ve akış kararlılığına olan etkilerini gösterecek şekilde yapılandırılmıştır.

3.1. ANALİZ MODELİ

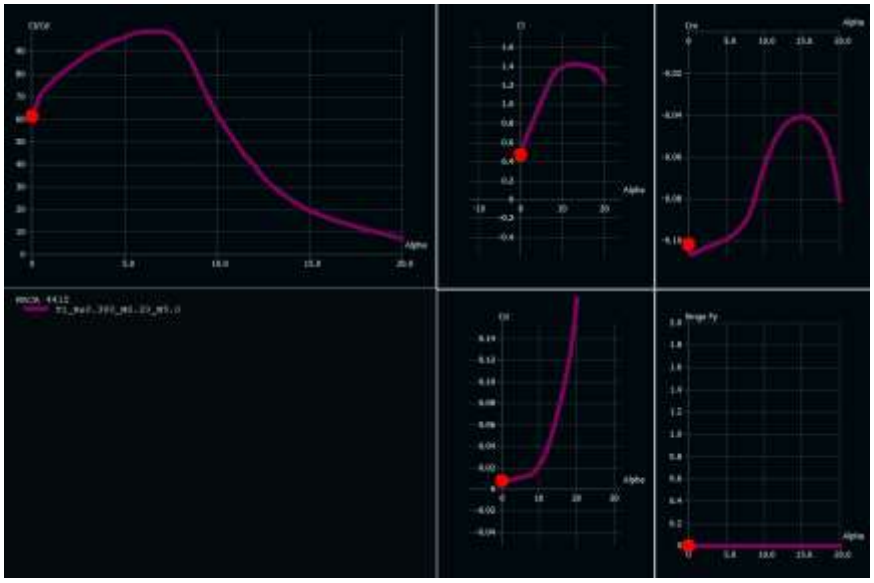
Bu çalışmada gerçekleştirilen sayısal analizlerde, bağımsız değişken olarak kanat çiti (wing fence) ele alınmıştır. Kanat üzerinde çitin bulunup bulunmaması, açıklık boyunca farklı

konumlarda yerleştirilmesi ve çeşitli kalınlıklarda tasarlanmış çit konfigürasyonları, akış alanı üzerinde doğrudan etkiye sahip olmaları nedeniyle temel bağımsız parametreler olarak değerlendirilmiştir. Çit yüksekliği, çit sayısı ve çit kalınlığının (0.2–0.4–0.6 inç) değiştirilmesiyle oluşturulan konfigürasyonların aerodinamik performans üzerindeki etkileri karşılaştırmalı olarak incelenmiştir.

Bağımlı değişkenler ise, kanat çiti konfigürasyonundaki değişimlere bağlı olarak farklılık gösteren temel aerodinamik performans parametreleri olan taşıma katsayısı (CL), sürükleme katsayısı (CD) ve L/D oranından oluşmaktadır.

Akış analizleri ANSYS Fluent yazılımı kullanılarak gerçekleştirilmiş ve çitli–çitsiz kanat konfigürasyonları karşılaştırmalı olarak değerlendirilmiştir. Ön değerlendirme aşamasında XFLR5 yazılımı kullanılmış olmakla birlikte, daha yüksek doğruluk gerektiren sonuçlara ulaşmak amacıyla üç boyutlu çözüm süreci ANSYS Fluent ortamında yürütülmüştür.

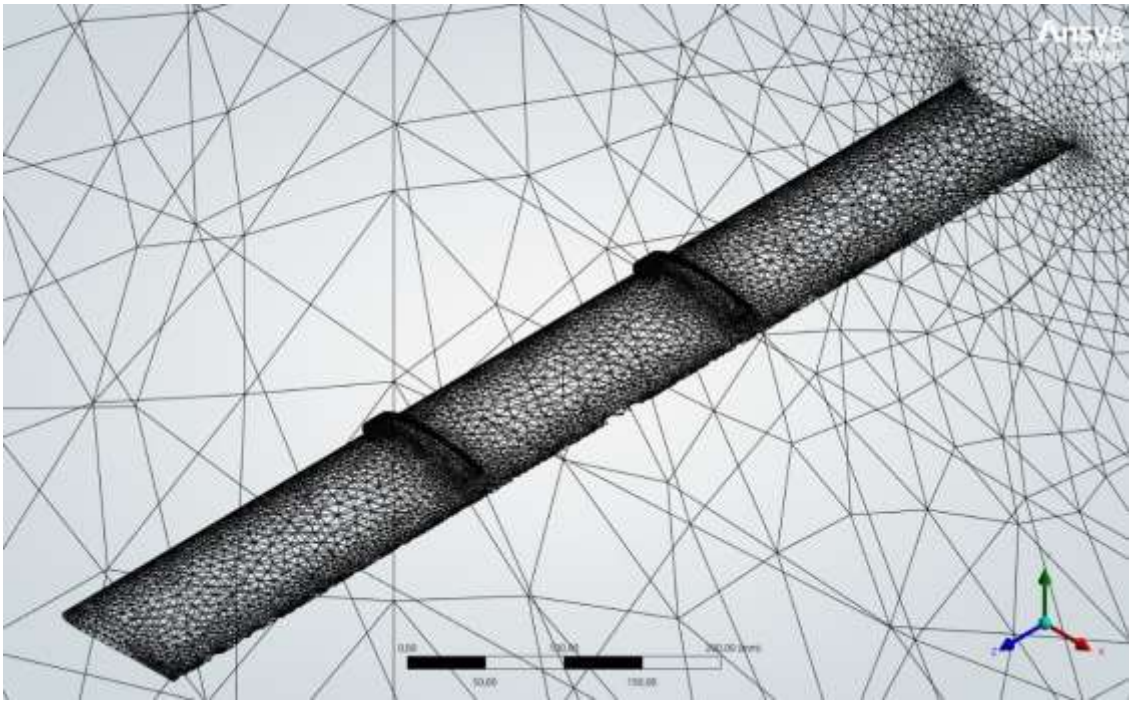
Sayısal analizlerde Reynolds sayısı $Re = 3.8 \times 10^6$ olarak kabul edilmiş; bu değer için ANSYS Fluent'te türbülans modeli olarak SST k–ω modeli tercih edilmiştir. Model, çalışmanın kapsamı ve kullanılan akış koşulları açısından uygun bulunmuştur. Serbest akış hızı 68.058 m/s olarak belirlenmiş olup tüm kanat–çit konfigürasyonları aynı sınır koşulları altında çözümlenmiştir.

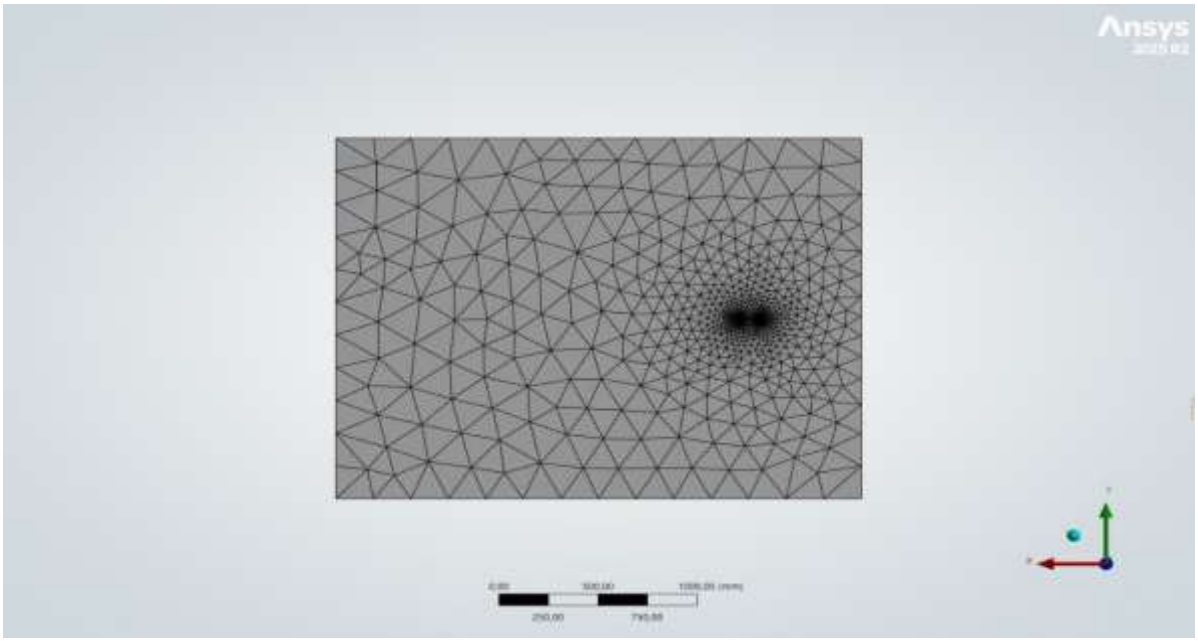
Şekil 5.
XFLR5 Analiz Programında NACA 4412 Kanat Profili Farklı Hücum Açılarında Aerodinamik Katsayıların Değerleri

3.2. AĞ YAPISI

Tüm kanat çiti konfigürasyonları için ağ yapısı ANSYS Workbench ortamında oluşturulmuştur. Sayısal çözümün doğruluğunu, yakınsama kararlılığını ve hesaplama süresini etkileyen kriterler dikkate alınarak her bir geometri için benzer ağ yoğunluğu uygulanmıştır. Toplam eleman sayısı 500,000–550,000 aralığında, toplam düğüm sayısı ise 90,000–100,000 aralığında elde edilmiştir. Ağ yapısı özellikle kanat çiti yüzeylerinde, çit–kanat birleşim bölgelerinde ve sınır tabakasının etkili olduğu alanlarda yoğunlaştırılmıştır. Bu yaklaşım, çit çevresinde oluşan akış ayrılması, çapraz akış ve vorteks yapılarının daha hassas bir şekilde çözümlenmesini sağlamıştır.

Şekil 6.
İkili Kanat Çit Konfigürasyonlu Kanat Profilinin Ağ Yapısı

Şekil 7.
ANSYS Fluent Akış Odası Tasarımı

3.3. AKIŞ MODELİ VE SINIR KOŞULLARI

Simülasyonda, türbülanslı akışları doğru bir şekilde modellemek için SST k-omega türbülans modeli tercih edilmiştir. Bu model hem sınır tabaka hem de serbest akış bölgelerinde güvenilir sonuçlar sunmaktadır. Giriş akış hızı 68.058 m/s olarak belirlenmiştir. Bu parametreler, gerçek çalışma koşullarını yansıtacak şekilde seçilmiş ve simülasyonun mühendislik açısından anlamlı veriler üretmesi sağlanmıştır.

4.SONUÇ ve ÇIKTILAR

Bu çalışmada farklı kalınlıklara (0.2 inç, 0.4 inç ve 0.6 inç) sahip kanat çitlerinin ve farklı konfigürasyonlarda (tekli, ikili ve üçlü) uygulanmalarının insansız hava aracı kanadı üzerindeki aerodinamik performansa etkisi CL/CD parametresi açısından incelenmiştir. Elde edilen sonuçlar, kanat çitinin hem kalınlığının hem de sayısının kaldırma-sürükleme oranı üzerinde belirleyici olduğunu göstermiştir.

Genel değerlendirmede, kanat çiti uygulanması tüm kalınlıklarda temel kanat geometrisine kıyasla performansı artırmıştır. Ancak çit kalınlığının artmasıyla optimum aerodinamik verim her konfigürasyon için farklı şekilde değişmiştir. Düşük kalınlıkta (0.2 inç) en verimli yapı tekli çit olurken, kalınlık arttıkça (0.6 inç) ikili çit uygulaması en üstün performansı sağlamıştır. Üçlü çit konfigürasyonu ise bütün kalınlıklarda incelenen diğer konfigürasyonlara kıyasla daha düşük CL/CD değerine sahiptir.

Tablo 1. 0.2 İNÇ Kalınlık-Aerodinamik Parametre İlişkisi

0.2 İNÇ	0 DERECE			5 DERECE		
PARAMETRELER	C_L	C_D	C_L/C_D	C_L	C_D	C_L/C_D
BOŞ	0.3028	0.0182	16.6374	0.7251	0.0357	20.3109
TEKLİ	0.338	0.0184	18.3696	0.7867	0.033	23.8394
İKİLİ	0.3371	0.0188	17.9309	0.7886	0.0338	23.3314

Tablo 2. 0.4 İNÇ Kalınlık-Aerodinamik Parametre İlişkisi

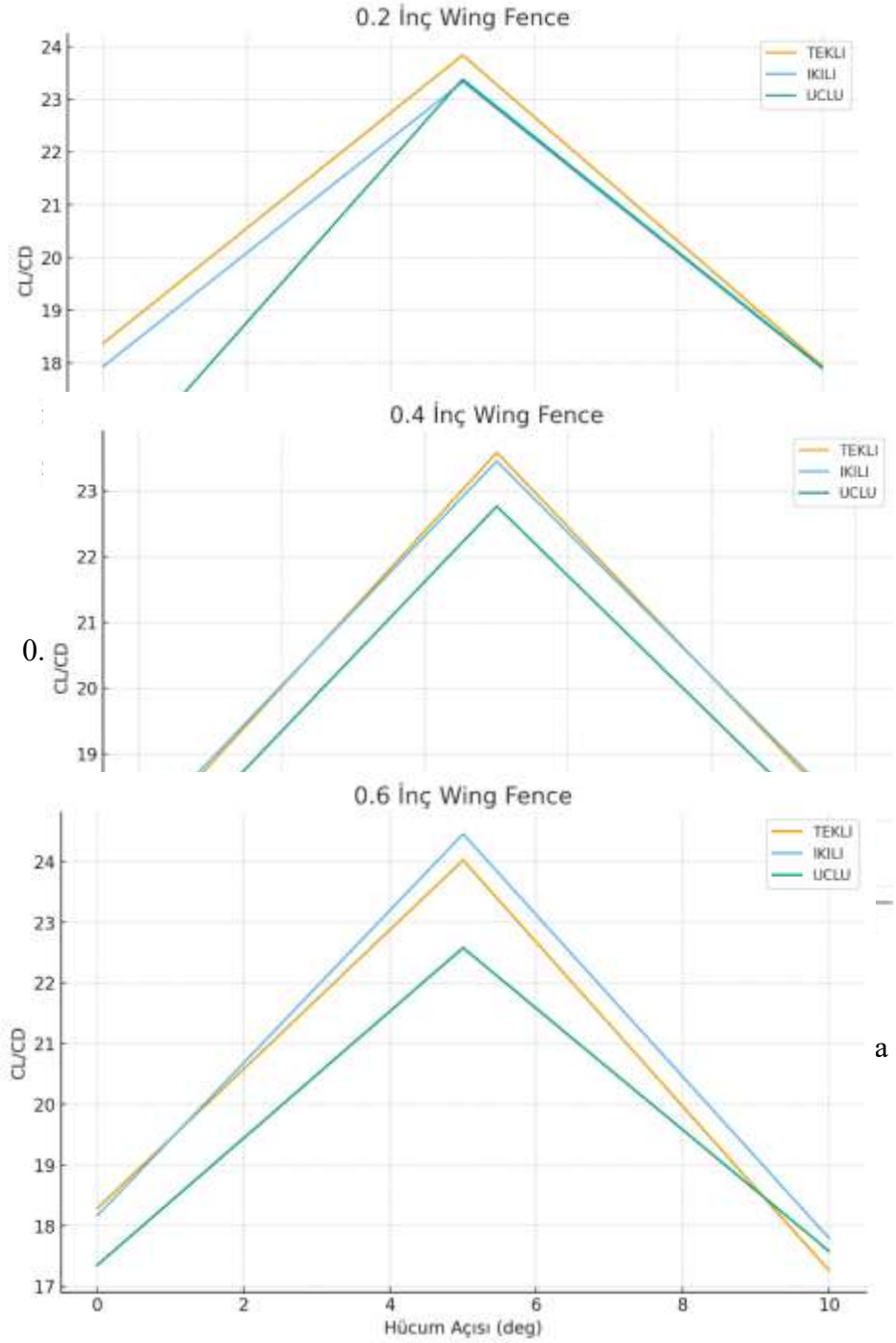
0.4 İNÇ	0 DERECE			5 DERECE		
PARAMETRELER	C_L	C_D	C_L/C_D	C_L	C_D	C_L/C_D
BOŞ	0.3028	0.0182	16.6374	0.7251	0.357	20.3109
TEKLİ	0.3282	0.0186	17.6452	0.7899	0.0335	23.5791
İKİLİ	0.3482	0.0196	17.7653	0.7832	0.0334	23.4491

Tablo 3. 0.6 İNÇ Kalınlık-Aerodinamik Parametre İlişkisi

0.6 İNÇ	0 DERECE			5 DERECE		
PARAMETRELER	C_L	C_D	C_L/C_D	C_L	C_D	C_L/C_D
BOŞ	0.3028	0.0182	16.6374	0.7251	0.0357	20.3109
TEKLİ	0.3474	0.019	18.2842	0.7904	0.0329	24.0243
İKİLİ	0.3324	0.0183	18.1639	0.7948	0.0325	24.4554

Tüm konfigürasyonlarda CL/CD değeri 5° hücum açısında maksimuma ulaşmaktadır. Tekli konfigürasyon bu noktada en yüksek performansı (23.8) sağlamaktadır. Üçlü konfigürasyon ise 0° hücum açısında belirgin şekilde daha düşük CL/CD değerine sahiptir. Hücum açısı 10° olduğunda tüm konfigürasyonların CL/CD değerleri birbirine yaklaşarak yaklaşık 17.9 seviyesine düşmektedir.

5° hücum açısında tekli konfigürasyon en yüksek CL/CD değerini (23.6) vermektedir. İkili konfigürasyonun performansı tekliye oldukça yakındır ve aralarındaki fark minimaldir. Üçlü konfigürasyon ise tüm açılarda diğerlerine göre daha düşük CL/CD değerleri sergilemektedir. Ayrıca 10° hücum açısında performans kaybı en belirgin olan konfigürasyon üçlü yapıdır.

Şekil 10.

0.6 İnç Kanat Çiti İçin Taşıma-Sürükleme Oranının Hücum Açısına Bağlı Değişimi

Bu konfigürasyonda ikili çit 5° hücum açısında 24.5 ile en yüksek CL/CD değerini vermektedir. Üçlü çit, önceki kalınlıklara kıyasla daha düşük performans göstermekte ve özellikle yüksek hücum açılarında belirgin şekilde geride kalmaktadır. Tekli çit ise önceki 0.2–0.4 inç kalınlıklarında liderken, bu durumda ikilinin bir miktar gerisinde kalmaktadır.

KAYNAKLAR

Quraishi, M. M., Razakh, M. A., & Chithaluri, S. (2016). *Design and CFD analysis of parametric winglets*. The SIJ Transactions on Advanced Space Research & Earth Exploration (ASREE), 4(1), 7–14.

Williams, M. D. (2009). *Wind tunnel analysis and flight test of a wing fence on a T-38* (Master's thesis). Air Force Institute of Technology.

Priya, D. G., & Balaji, D. V. *Stall characteristics study of aircraft wing with fence*.

Le Fouest, S., Deparday, J., & Mulleners, K. (2021). The dynamics and timescales of static stall. **Journal of Fluids and Structures, 104**.

Armstrong, S., Fiedler, A., & Tullis, S. (2012). Flow separation on a high Reynolds number, high solidity vertical axis wind turbine with straight and canted blades and canted blades with fences. **Renewable Energy, 41**, 13–22.

GAZ TÜRBİNLİ MOTORLARDA KANATÇIK ÜZERİNDE KONUMLANDIRILAN SENSÖR KALINLIKLARININ AKIŞA OLAN ETKİSİNİN ANALİZİ VE OPTİMİZASYONU

Mustafa Ruhi KARAKAYA
Erciyes University, Faculty of Aeronautics and Astronautics, Department of Aeronautical Engineering, Kayseri, Türkiye
ORCID ID: 0009-0003-9683-6637
Metehan SERDAR
Erciyes University, Faculty of Aeronautics and Astronautics, Department of Aeronautical Engineering, Kayseri, Türkiye
ORCID ID: 0009-0007-9715-6501
Hacı Enes BOZOĞLU
Erciyes University, Faculty of Aeronautics and Astronautics, Department of Aeronautical Engineering, Kayseri, Türkiye
ORCID ID: 0009-0000-2517-8583
Arş. Gör. Tevfik ERKİN
Erciyes University, Faculty of Aeronautics and Astronautics, Department of Aeronautical Engineering, Kayseri, Türkiye
ORCID ID: 0000-0002-2210-7058

ÖZET

Havacılık sektöründe olduğu gibi pek çok mühendislik uygulamasında da test ölçümlerinin güvenirliği kullanılan sensörlerin özelliklerine, konumlarına ve şekillerine doğrudan bağlıdır. Test süreçlerinde doğru, tutarlı ve tekrarlanabilir sonuçlar elde edebilmek için sensörlerin konumu, geometrisi ve kalınlığı büyük önem taşımaktadır. Bu çalışmada, sensör kalınlığının akış davranışı üzerindeki etkileri incelenmiş, ayrıca sensörlerin türbin kanatçığı üzerindeki yerleşim noktalarına bağlı olarak akış karakteristiğinde meydana gelen değişimler analiz edilmiştir. Çalışma kapsamında özgün bir türbin modeli geliştirilmiş ve bu model üzerinde farklı kalınlıklarda sensörler entegre edilerek sayısal analizler gerçekleştirilmiştir. Türbin tasarımı SolidWorks yazılımı kullanılarak 66 mm çapında, 11.5 mm türbin kanatçığı boyutunda model oluşturulmuş, ardından ANSYS Fluent ortamında akış analizleri yapılmıştır. Analizlerde sensör kalınlıkları 0.5 mm'den başlayarak 0.5 mm artışlarla 2.5 mm yüksekliğine kadar değiştirilmiştir. Ayrıca sensörler, türbin kanatçığı üzerinde beş farklı konumda yerleştirilerek toplam beş farklı kanatçık üzerinde test edilmiştir. Sensörlerin boyutları sektörde kullanılan bileşenler dikkate alınarak, 1 mm genişlik ve 2.5 milimetre uzunlukta belirlenmiş, ayrıca sensör geometrisi değiştirilerek en uygun aerodinamik performansın hangi şekil ve konum kombinasyonu ile elde edileceği araştırılmıştır. ANSYS Design Modeler ortamında oluşturulan analiz modelinde döner bölge (rotary domain) ve durağan bölge (static domain) olmak üzere iki farklı akış bölgesi tanımlanmıştır. Döner bölge, türbin çapının %5 oranında büyütülmüş hali olarak modellenmiştir. Akış hızı, akışkan özellikleri ve ortam sıcaklığı dikkate alındığında Reynolds sayısı 5.1x10^5 olarak bulunmuş bu durumda akışın türbülanslı rejimde olduğu anlaşılmıştır. Türbülanslı akıştaki değişimleri hassas bir şekilde hesaplayabilmek amacıyla SST k-w türbülans modeli tercih edilmiştir. Akışkan giriş hızı, 83.33 m/s ve türbinin dönme hızı 10,000 RPM olarak belirlenmiştir. Yapılan simülasyon sonucunda, sensör yerleşimi öncesi türbinden elde edilen itki kuvveti 9 N olarak ölçülürken, farklı konum ve kalınlıklarda sensör yerleşim konfigürasyonları analiz edildiğinde, en düşük itki değeri 8.9548 N olarak ölçülmüştür. Sektörde kullanılan termokupl sensör kalınlıklarının ve yerleşme konumlarının üretilen itki değeri üzerinde minimal etkiye (> %1) sahip olduğu elde edilen bulgular arasındadır.

Bu proje TÜBİTAK 2209-A Üniversite Öğrencileri Araştırma Projeleri Destekleme Programı kapsamında destek almıştır.

Anahtar Kelimeler: Sensör Kalınlığı, hava akışı, gaz türbinli motor, türbin kanatçığı

ANALYSIS AND OPTIMIZATION OF THE EFFECT OF SENSOR THICKNESSES MOUNTED ON TURBINE BLADES ON THE FLOW IN GAS TURBINE ENGINES

ABSTRACT

The reliability of test measurements in numerous engineering applications, as in the aviation sector, is directly dependent on the characteristics, placement, and geometry of the sensors installed. The position, geometry, and thickness of sensors are of great importance in order to obtain accurate, consistent, and repeatable results in test processes. In this study, the effects of sensor thickness on flow behavior were investigated, and changes in flow characteristics depending on the placement points of the sensors on the turbine blade were analyzed. An original turbine model was developed within the scope of the study, and numerical analyses were performed by integrating sensors of different thicknesses on this model. The turbine was designed using SolidWorks software to create a model with a diameter of 66 mm and a turbine blade length of 11.5 mm, followed by flow analyses in the ANSYS Fluent environment. In the analyses, sensor thicknesses were varied from 0.5 mm to 2.5 mm in increments of 0.5 mm. Additionally, the sensors were placed at five different positions on the turbine blade, and a total of five different blades were tested. The sensors were set to 1 mm in width and 2.5 mm in length. Furthermore, the sensor geometry was altered to investigate which combination of shape and position would yield the most suitable aerodynamic performance. Two distinct flow regions were defined in the analysis model created in the ANSYS Design Modeler environment: the rotary domain and the static domain. The rotary domain was modeled as an enlargement of the turbine diameter by %5. Considering the flow velocity and environmental factors, the Reynolds number was found to be 5.1x10^5, indicating that the flow was in a turbulent regime. The SST k-omega turbulence model was chosen to accurately calculate the variations in the turbulent flow. The fluid inlet velocity was set at 83.33 m/s and the turbine rotation speed at 10,000 RPM. As a result of the simulation, the thrust force obtained from the turbine before sensor placement was measured as 9 N, while analyzing sensor placement configurations at different positions and thicknesses, the lowest thrust value was measured as 8.9548 N. The findings indicate that the thicknesses and placement positions of thermocouple sensors used in the industry have a minimal effect (> %1) on the generated thrust value.

This project was supported under the TÜBİTAK 2209-A Undergraduate Students Research Projects Support Program

Keywords: Sensor Thickness, Airflow, Gas Turbine Engine, Turbine Blade

1.GİRİŞ

Havacılık ve birçok sektörde test sonuçlarını değerlendirmek ve doğru sonuçları alabilmek çok önem arz etmektedir. Bu testleri ölçmek için sensörler kullanılmaktadır. Termokupl bunlara verilebilecek en yaygın örnektir. Termokupl birleşme ucu veya ölçüm ucu olarak adlandırılan bir uçta birleştirilen iki farklı telden oluşan bir cihazdır. (Bajzek, 2005). Hâlihazırda gaz sıcaklığı ağırlıklı olarak motor içindeki çeşitli bölgelerde bulunan termokupllar ile ölçülmektedir. Bu ölçümleri bağlantı ucu ile kuyruk ucu arasındaki sıcaklık farkından dolayı, kuyruk ucundaki iki termo eleman arasından bir voltaj farklı ile ölçülebilir dolayısıyla termo çift bir sıcaklık-voltaj dönüştürücüsüdür (Hejtmánek et al., 2014). Yüksek enerjili gaz, türbin aracılığıyla geçer ve bir kısmı türbini döndürmek için kullanılır. Dönen türbin, bağlı olduğu şaftı da döndürerek fan ve kompresöre hareket verir. Bu sayede fanın çalışması sağlanır ve motor içine hava emilir (Demirel, Turkaslan, & Tekeoğlu, 2024). Gaz türbin motorlara takılan sensörlerin (thermocouple) kalınlığına bağlı olarak akışa etki ettiği düşünülmektedir. Gaz türbini gibi karmaşık bir motorun güvenli ve doğru bir şekilde çalıştırabilmesi için kapsamlı bir şekilde donatılmış olması gerekir. İzlenmesi gereken en önemli parametrelerin başında sıcaklık gelmektedir (Demling, Ousley, & Stelley, 2013). Gaz türbinli motorların türbin bölümünde sıcaklık değeri 1000°C ve üstünde olduğu gözlemlenmektedir (Landis, 2024). Bu sıcaklık aralıklarına dayanan ve en iyi sonuçları veren termokupl tipleri B, R, S tip termokupllardır (JUMO GmbH & Co. KG, 2024).

Tablo 1. Havacılık Motorlarında Kullanılan Sensörlerin Özellikleri

Element		Maksimum sıcaklık	Optimum Performans Sıcaklığı
Pt10Rh-Pt	**S Tipi**	**1600°C**	**1540°C**
Pt13Rh-Pt	**R Tipi**	**1760°C**	**1600°C**
Pt30Rh-Pt6Rh	**B Tipi**	**1820°C**	**1700°C**

Gerçekleştirilen bu çalışmada gaz türbinli motorlarda kanatçık üzerine konumlandırılan farklı kalınlıktaki sensörlerin akışı nasıl etkilediği, akan akışta nasıl ayrılmalar olduğu, türbinin ürettiği itkinin nasıl değiştiği ve sensörlerin bulunduğu noktada basıncın nasıl değiştiği analiz edilmiştir. Bölüm 2' de türbinin ve sensörlerin tasarımına yer verilmiştir. Bölüm 3' de ANSYS Fluent ile yapılan analiz sonuçlarından bahsedilmiştir. Bölüm 4' de çıktılar ve literatüre sağlayacağı katkılar hakkında bilgi verilmiştir.

2. GAZ TÜRBİNLİ MOTORUN TÜRBİN KANATÇIĞI ve SENSÖR TASARIMI
2.1 GAZ TÜRBİNLİ MOTOR KANATÇIĞI TASARIMI

Gaz türbinli motorlarda yüksek basınç (HP) türbini tasarımı, motorun genel verimliliği ve dayanıklılığı üzerinde kritik bir rol oynamaktadır. HP türbini, yanma odasından çıkan yüksek sıcaklık ve yüksek basınçtaki gazlardan enerji elde etmekle sorumlu olup, bu nedenle aşırı termal ve mekanik yüklere maruz kalır (Cohen, Rogers, & Saravanamuttoo, 2017). Bu nedenle, türbin kanatlarının aerodinamik şekli ve kullanılan malzemelerin özellikleri tasarımın temel belirleyicileridir (Boyce, 2018).

Çalışma kapsamında özgün bir türbin modeli geliştirilmiştir. Yapılan türbin tasarımında, yerli milli ve gururumuz olan TUSAŞ' ın tasarlamış olduğu TEI-TJ90 ve TEI-TF6000 motorları örnek alınarak tasarlanmış türbinler üzerinde çalışmalar yapılmıştır. Bu model üzerinde farklı kalınlıklarda sensörler entegre edilerek sayısal analizler gerçekleştirilmiştir. Türbin tasarımı SolidWorks yazılımı kullanılarak 66 mm çapında, 11.5 mm türbin kanatçığı boyutunda model oluşturulmuştur. Gaz türbinli motorların türbin kanatçıklarında bulunan sensörlerin üreticiden alınan bilgilere dayandırılarak genellikle sensörlerin ortalama kalınlığının 1.181 milimetre olduğu öğrenilmiştir (JUMO GmbH & Co. KG, 2024). Sensörler, türbin kanatçığı üzerinde beş farklı konumda yerleştirilerek toplam beş farklı kanat üzerinde test edilmiştir. Sensörlerin boyutları 1 mm genişlik ve 2.5 milimetre uzunlukta belirlenmiş, ayrıca sensör geometrisi değiştirilerek en uygun aerodinamik performansın hangi şekil ve konum kombinasyonu ile elde edileceği araştırılmıştır.

Şekil 1. Türbin Tasarımı

Şekil 2. Sensör Tasarımı

Şekil 3. Sensör

Eklenmiş Türbin Tasarımı

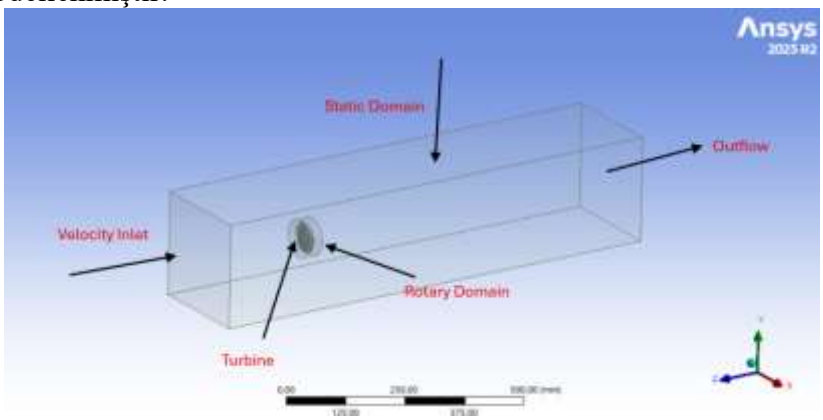
3. SİMÜLASYON ORTAMI HAZIRLANMASI VE PARAMETRELER

Bu çalışmada gerçekleştirilen sayısal simülasyon, türbin akış alanının detaylı şekilde modellenmesi ve akış dinamiklerinin doğru bir şekilde analiz edilmesi amacıyla tasarlanmıştır. Simülasyonun kurulumu, analiz modeli, ızgara yapısı ve sınır koşullarının belirlenmesi aşamalarını kapsamaktadır.

3.1. ANALİZ MODELİ

Analiz modeli ANSYS Design Modeler ortamında oluşturulmuş ve akış alanı iki temel bölgeye ayrılmıştır: döner bölge (rotary domain) ve durağan bölge (static domain). Döner bölge, türbin geometrisini kapsayacak şekilde tasarlanmış, geometrinin çapı %5 oranında büyütülerek kenarlarda yeterli boşluk bırakılmıştır. Bu tasarım yaklaşımı, türbinin dönüş etkilerinin akış alanına doğru şekilde yansımasını sağlamaktadır. Durağan bölge ise sabit akış bölgelerini

temsil etmekte ve döner bölge ile etkileşimi doğru şekilde simüle edebilmek için uygun sınır koşulları ile modellenmiştir.

Şekil 4. ANSYS Fluent Akışkan Alanı

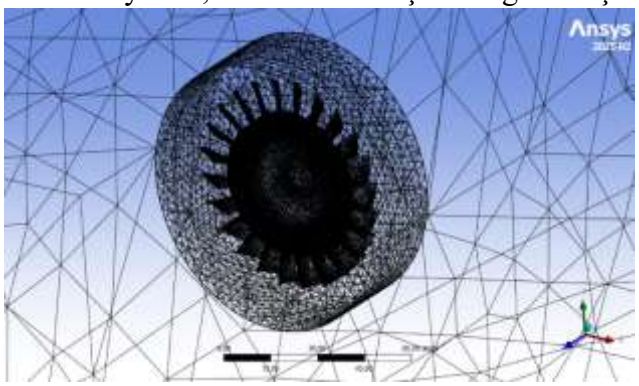
3.2. AĞ YAPISI

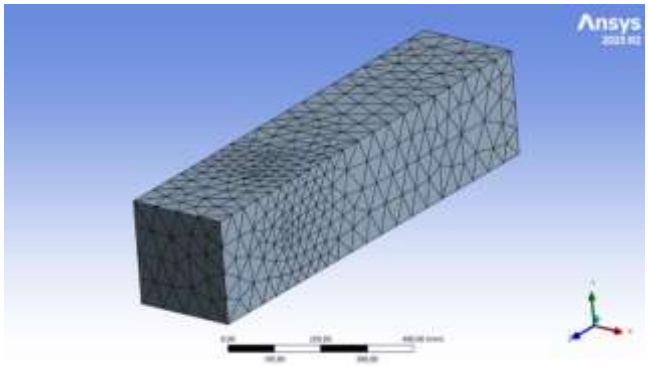
Izgara yapısı, ANSYS Workbench ortamında tüm geometriler için oluşturulmuş ve sayısal çözümün doğruluğu, yakınsama hızı ve hesaplama süresi üzerindeki etkileri dikkate alınmıştır. Toplam element sayısı 705.000 ile 715.000 arasında değişirken, toplam düğüm sayısı 130.000 ile 135.000 arasında gerçekleşmiştir. Izgara yapısı, çözümün hassasiyetini artırmak ve sayısal kararlılığı sağlamak amacıyla özellikle türbin kanatları ve sınır tabaka bölgelerinde yoğunlaştırılmıştır.

Şekil 5. ANSYS Mechanical Ağ Yapısı

3.3. AKIŞ MODELİ VE SINIR KOŞULLARI

Simülasyonda, türbülanslı akışları doğru bir şekilde modellemek için SST k-omega türbülans

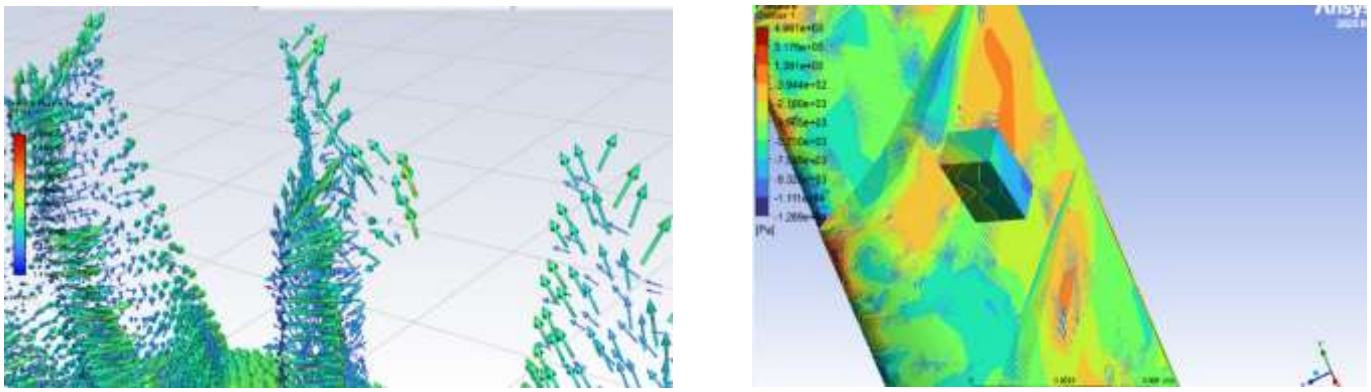

modeli tercih edilmiştir (Hosseini, Jafaripanah, & Saboohi, 2024). Bu model hem sınır tabaka hem de serbest akış bölgelerinde güvenilir sonuçlar sunmaktadır. Giriş akış hızı 83,33 m/s olarak belirlenmiş ve türbinin dönme hızı 10,000 devir/dakika (RPM) olarak ayarlanmıştır. Bu parametreler, gerçek çalışma koşullarını yansıtacak şekilde seçilmiş ve simülasyonun mühendislik açısından anlamlı veriler üretmesi sağlanmıştır.

3.4. ÇÖZÜM

Simülasyon, ayrıklaştırılmış Navier-Stokes denklemleri kullanılarak çözülmüş ve zaman adımı ile yakınsama kriterleri, çözüm doğruluğu ile hesaplama süresinin dengelenmesi amacıyla optimize edilmiştir (Cao, 2011).

Şekil 6. ANSYS Fluent Analiz Görüntüleri

4.SONUÇ ve ÇIKTILAR

Yapılan sayısal simülasyonlar sonucunda, sensör kalınlığının akış karakteristikleri ve basınç dağılımı üzerindeki etkileri detaylı olarak incelenmiştir. Simülasyon sonuçları, sensör kalınlığının artırılması ile toplam basıncın kademeli olarak azaldığını göstermektedir. Bu durum, kalınlığın akışın yönlendirilmesi ve sınır tabaka gelişimi üzerinde etkili olmasından kaynaklanmaktadır.

Türbin tarafından oluşturulan itki kuvveti 9 N olarak belirlenmiş ve sensör kalınlığının bu kuvvet üzerinde anlamlı bir değişikliğe yol açmadığı saptanmıştır. Bu sonuç, sensör tasarımının türbin itki performansı üzerindeki etkisinin sınırlı olduğunu ve mevcut geometrik aralıkta itki kaybının ihmal edilebilir düzeyde olduğunu göstermektedir. Öte yandan, sensör kalınlığı ile hava hızı arasında doğru orantılı bir ilişki gözlemlenmiştir; kalınlığın artması, akışın hız profilinde belirgin bir değişime yol açmaktadır.

Akış ayrılması davranışı, sensör kalınlığı arttıkça daha belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştır. Kalın sensörler, türbin kanatları çevresinde ve kenar bölgelerde akışın kopmasına ve vorteks oluşumuna neden olmuş, bu durum sınır tabaka ve yerel basınç dağılımını doğrudan etkilemiştir. Dolayısıyla, yapılan analizler sensör kalınlığının hem akış ayrılması hem de basınç dağılımı üzerinde etkili olduğunu açıkça göstermektedir.

Bu çalışma, sensör kalınlığının aerodinamik performans üzerindeki etkilerini sayısal olarak ortaya koyarak, gelecekte gaz türbinli motorlarda gerçekleştirilecek test ölçümlerinde kullanılacak sensör tasarımları için değerli veriler sunmaktadır. Ayrıca elde edilen bulgular, literatürde sensör kalınlığı ve akış karakteristikleri arasındaki ilişkinin anlaşılmasına katkı sağlayacak niteliktedir. Analiz sonuçları, mühendislik tasarımında sensör yerleşimi ve geometrisinin optimize edilmesi açısından yol gösterici olacaktır.

Tablo 2. Basınç-Kalınlık İlişkisi

Sensör Kalınlığı	Firar Kenarındaki Basınç
0,5 milimetre	-3060 pascal
1 milimetre	-2513,61 pascal
1,5 milimetre	-2122,74 pascal
2 milimetre	-1848,09 pascal
2,5 milimetre	-1419,43 pascal

Tablodan da görüldüğü gibi, sensör kalınlığı ile basınç arasında doğrusal bir eğilim vardır; kalınlık arttıkça basınç mutlak olarak düşmektedir. Bu sonuç, sensör geometrisinin aerodinamik performansı ve akış ayrılması üzerinde önemli bir etkiye sahip olduğunu doğrulamaktadır. Dolayısıyla, sensör tasarımında kalınlık seçimi hem basınç dağılımını optimize etmek hem de türbin performansını etkilemeden sensör yerleşimini sağlamak açısından kritik bir parametredir.

Bu bulgular, gelecekte gaz türbinli motorlarda yapılacak test ölçümlerinde kullanılacak sensör tasarımlarına rehberlik edebilir ve literatüre sensör kalınlığı ile aerodinamik etkileri arasındaki ilişkiyi ortaya koyan veri sağlayacaktır.

KAYNAKLAR

Bajzek, T. J. (2005). Thermocouples: A sensor for measuring temperature. *IEEE Instrumentation & Measurement Magazine, 8*(1), 35–40.

Hejtmánek, J., Knížek, K., Švejda, V., & et al. (2014). Test system for thermoelectric modules and materials. *Journal of Electronic Materials, 43*, 3726–3732.

Demirel, T., Turkaslan, M., & Tekeoğlu, K. N. (2024). ARCENG International Journal of Architecture and Engineering, 4(1), 61–84.

Demling, A., Ousley, D., & Stelley, S. (2013). Best practices for deploying thermocouple instruments. *AIP Conference Proceedings, 1552*(1), 601–606.

Landis, F. (2024, October 10). Gas-turbine engine. *Encyclopedia Britannica.* https://www.britannica.com/technology/gas-turbine-engine

JUMO GmbH & Co. KG. (2024, November 11). Thermocouples — An overview. https://en.jumo.de/web/services/faq/temperature-measurement/thermocouple#howdoesathermocouplework

Cohen, H., Rogers, G. F. C., & Saravanamuttoo, H. I. H. (2017). *Gas turbine theory*. Pearson.

Boyce, M. P. (2018). *Gas turbine engineering handbook* (4th ed.). Butterworth-Heinemann.

Hosseini, S. E., Jafaripanah, S., & Saboohi, Z. (2024). CFD simulation and aerodynamic optimization of two-stage axial high-pressure turbine blades. *Journal of the Brazilian Society of Mechanical Sciences and Engineering, 46*, 666.

Cao, H. (2011). *Aerodynamics analysis of small horizontal axis wind turbine blades by using 2D and 3D CFD modelling* (M.S. thesis). University of Central Lancashire, Preston, U.K.

II. DÜNYA SAVAŞI SONRASI TÜRKİYE'DE TERSANECİLİK POLİTİKALARI VE ENDÜSTRİYEL DÖNÜŞÜM: 1950'Lİ YILLARDA DENİZ SANAYİİNİN MODERNİZASYONU

Süleyman TEKİR
Sinop University, Faculty of Science and Letters, Department of History, Merkez, Sinop
ORCID: 0000-001-5862-2548

ÖZET
Bu bildiri, Türkiye'nin 1950 sonrası hızlanan kalkınma sürecinde denizcilik sektörünün endüstriyel dönüşüm ve kapasite geliştirme arayışlarını, Denizcilik Bankası T.A.O. Genel Müdürlüğü tarafından 1955 yılında hazırlanan kapsamlı rapor ışığında incelemektedir. Çalışma, dönemin artan ticaret filosu talebini karşılamakta yetersiz kalan mevcut tersanelerin (Haliç, İstinye, Camialtı, Hasköy) rasyonel biçimde yeniden örgütlenmesi ve modernizasyonuna odaklanmaktadır.
1950'li yıllarda ülkenin yeni gemi inşa ve bakım-onarım ihtiyacını karşılayabilmesi için yıllık en az 23.500 ton çelik işleme kapasitesine ulaşması gerektiği hesaplanmıştır. Buna karşın, malzeme yetersizlikleri nedeniyle mevcut inşa kapasitesinin ancak yaklaşık %30'unun kullanılabildiği tespit edilmiştir. Raporda, bu yapısal darboğazın aşılabilmesi amacıyla iki temel stratejik yönelim önerilmiştir: yerli sanayi entegrasyonu ve uluslararası iş birliğinin güçlendirilmesi.
Yerli sanayi entegrasyonu kapsamında, Karabük Demir ve Çelik Fabrikaları ile Makine ve Kimya Endüstrisi Kurumu'nun gemi sacı, profil çelik ve döküm-dövme parçaları üretiminde tersanelerin ihtiyaçlarını karşılayabilecek kapasiteye erişmesinin zorunluluğu vurgulanmıştır. Uluslararası iş birliği boyutunda ise, tersanelerin teknik ve mali açıdan desteklenebilmesi için yabancı sermaye ve uzmanlığın %49–%51 ortaklık modeli çerçevesinde ülkeye çekilmesi öngörülmüştür. Ayrıca hem Harp Filosu hem de Ticaret Filosu için doğan ihtiyaçların yurtiçinde karşılanması ve dış ödemeler dengesine yük getiren döviz kayıplarının azaltılması amacıyla, Gölcük ve Taşkızak gibi askerî tersanelerin ticari prensiplerle işleyen yarı-özerk yapılar hâline dönüştürülmesi önerilmiştir. Bu çerçevede, söz konusu askerî tersanelerin Camialtı gibi sivil tersanelerle döküm, havuzlama ve tekne inşası alanlarında müşterek çalışma düzenleri geliştirmesi planlanmıştır.
Raporun bütüncül yaklaşımı, büyük ölçekli yeni yatırımlar gerektirmeksizin mevcut altyapının rasyonel şekilde yeniden organize edilmesi yoluyla ulusal gemi inşa sanayiinin modernizasyonunda kayda değer ilerleme sağlanmasını hedeflemiştir.
Anahtar Kelimeler: Denizcilik Bankası, Askeri Tersaneler, Gemi İnşa Sanayii, Endüstriyel Dönüşüm

SHIPBUILDING POLICIES AND INDUSTRIAL TRANSFORMATION IN TURKEY AFTER THE SECOND WORLD WAR: THE MODERNISATION OF THE MARITIME INDUSTRY IN THE 1950S

ABSTRACT
This paper examines the maritime sector's pursuit of industrial transformation and capacity development during Turkey's accelerated development process after 1950, in light of a comprehensive report prepared by the General Directorate of the Maritime Bank T.A.O. in 1955. The study focuses on the rational reorganisation and modernisation of existing shipyards (Golden Horn, İstinye, Camialtı, Hasköy), which were insufficient to meet the growing demand for merchant fleets at the time.
It was calculated that in the 1950s, the country needed to reach an annual steel processing capacity of at least 23,500 tonnes to meet its new shipbuilding and maintenance-repair needs. However, it was found that only about 30% of the existing construction capacity could be

utilised due to material shortages. The report proposed two fundamental strategic approaches to overcome this structural bottleneck: integration of domestic industry and strengthening international cooperation.
In terms of domestic industry integration, it was emphasised that Karabük Iron and Steel Works and the Machinery and Chemical Industry Corporation must reach a capacity that can meet the needs of shipyards in the production of ship plates, profile steel and cast-forged parts. In terms of international cooperation, it is envisaged that foreign capital and expertise will be attracted to the country within the framework of a 49–51% partnership model in order to provide technical and financial support to shipyards. Additionally, in order to meet the needs arising for both the Naval Fleet and the Merchant Fleet domestically and to reduce foreign exchange losses that burden the balance of payments, it has been proposed that military shipyards such as Gölcük and Taşkızak be transformed into semi-autonomous structures operating under commercial principles. Within this framework, it was planned that the aforementioned military shipyards would develop joint working arrangements with civilian shipyards such as Camialtı in the areas of casting, docking and shipbuilding.
The report's holistic approach aimed to achieve significant progress in the modernisation of the national shipbuilding industry by rationally reorganising the existing infrastructure without requiring large-scale new investments.
Keywords: maritime bank, military shipyards, shipbuilding industry, industrial transformation

GİRİŞ

Türkiye Cumhuriyeti'nin teşekkül aşamasında Osmanlı İmparatorluğu'ndan intikal eden deniz gücü, ardışık harp süreçlerinin yol açtığı tahribat, ağır bakım ve onarım gereksinimi ile karakterize edilen, operasyonel kabiliyeti son derece sınırlı bir envanterden oluşmaktaydı. Yeni tesis eden millî idare, bilhassa Gazi Mustafa Kemal Paşa'nın stratejik vizyonu ve direktifleri doğrultusunda, deniz kuvvetlerinin yeniden inşasını ve güçlendirilmesini ulusal güvenlik ve dış politikanın temel bir bileşeni olarak konumlandırmıştır. Başlangıçtaki kısıtlı mali imkânlar çerçevesinde, öncelikli politika, yeni harp gemisi tedarikinden ziyade, mevcut deniz unsurlarının onarımı ve denizcilik altyapısının tahkimi olmuştur. Atatürk'ün 11-24 Eylül 1924 tarihleri arasında Hamidiye kruvazörü ile icra ettiği Karadeniz seyahati, Cumhuriyet donanmasının oluşturulmasına yönelik siyasi iradenin somut bir tecessümü ve kritik bir hareket noktası teşkil etmiştir (Atabey, 2023, s. 319-322). Cumhuriyet'in ilk yıllarında, donanmada hizmet verebilecek durumda olan gemiler hızla bakım ve onarıma alınmış; bu doğrultuda kapsamlı bir yenileşme hamlesi başlatılmıştır. Sürecin sağlıklı biçimde yürütülebilmesi amacıyla Kasımpaşa Tersaneleri yeniden yapılandırılmış, Türkiye Cumhuriyeti'nin deniz kuvvetlerinin ana üssü ise stratejik bir tercih olarak Gölcük'te konumlandırılmıştır (Songur, 2025, s. 145).
İkinci Dünya Savaşı sürecinde Türkiye Cumhuriyeti, resmî tarafsızlık politikasını muhafaza etmesine rağmen, potansiyel bir çatışmaya iştirak etme olasılığına karşı donanma kuvvetlerini sürekli teyakkuz hâlinde tutmuş ve kapsamlı bir modernizasyon ve hazırlık programını yürütmüştür. Bu dönemde personel eğitiminin sürekliliği, güvenlik gerekçeleriyle farklı coğrafyalarda tesis edilmiş; 1941 yılında tüm deniz okulları Mersin'e nakledilirken, Deniz Harp Akademisi 18 Nisan 1941 tarihinde İstanbul Yıldız Sarayı'ndan Ankara'ya taşınmıştır. Savaş hazırlıkları kapsamında, 5 Eylül 1939'da donanmanın Gölcük'ten Erdek'e intikali gerçekleştirilmiş; Deniz Bölge Komutanlıkları teşkil edilerek seferberlik kadroları açılmış ve eğitim faaliyetleri Marmara Bölgesi'ne kaydırılmıştır. Boğazların stratejik savunması çerçevesinde Berk ve Peyk torpido kruvazörleri mayın döşeme operasyonları için İstanbul ve Çanakkale Boğazlarına konuşlandırılmış ve donanma mevcudunun güçlendirilmesi amacıyla savaş şartları içinde İngiltere, Almanya ve Fransa gibi ülkelerden gemi tedariki gerçekleştirilmiştir. Ancak bu süreç, donanma için ağır kayıpların yaşandığı bir dönem

olmuştur (Kostak, 2024, s. 298-306). 23 Haziran 1941 tarihinde Refah şilebi, İngiltere'ye sipariş edilen denizaltıları teslim almak üzere görevlendirilen personeli taşırken Kıbrıs açıklarında bilinmeyen bir denizaltı tarafından batırılmış (Yalçın & Şahin, 2018, s. 184) ve 168 Türk denizci şehit olmuştur (Oğur, 2023, s. 158) benzer şekilde, 14 Temmuz 1942'de Çanakkale'ye görevlendirilen Atılay denizaltısı, mayına çarpması sonucu batmış ve 39 denizaltıcı personel hayatını kaybetmiştir. Savaş yıllarında yerli gemi inşa kapasitesinin geliştirilmesi amacıyla Gölcük ve Taşkızak Tersanelerinde yoğun faaliyetler yürütülmüş; Yıldırım ve Şimşek hücumbotları Gölcük'te, Bora, Kasırga ve Tayfun hücumbotları ise Taşkızak'ta inşa edilerek 1942–1946 yılları arasında hizmete alınmıştır. Savaş sonrasında ise, 12 Temmuz 1947'de Türkiye–ABD anlaşması ile bir Askerî Yardım Kurulu oluşturulmuş, bu çerçevede muhripler, denizaltılar ve mayın tarama gemileri envantere katılmış ve donanma personeli ABD'de eğitimlere gönderilerek modernizasyon süreci hızlandırılmıştır (Kostak, 2024, s. 298-306).

İkinci Dünya Savaşı'nın ardından ortaya çıkan yeni küresel düzen, yalnızca uluslararası güç dengelerini değil, ulusal ekonomilerin yönelimlerini de köklü biçimde dönüştürmüş bulunuyordu. Türkiye, savaşın yıkımından fiziki olarak etkilenmemiş olsa da 1940'lı yıllar boyunca uygulanan olağanüstü ekonomi politikalarının yol açtığı kaynak kıtlığı, teknolojik geri kalmışlık ve altyapı yetersizlikleriyle karşı karşıya kalmıştı. 1950 sonrasında ise ülke, hem iç politik değişimin yarattığı yeni imkânların hem de uluslararası ekonomik sistemde beliren fırsatların etkisiyle kapsamlı bir kalkınma sürecine yönelmişti. Bu dönemde ulaştırma, enerji ve sanayi alanlarında yatırımlar hız kazanmış; üç tarafı denizlerle çevrili Türkiye açısından denizcilik ve özellikle gemi inşa–tersanecilik sektörü stratejik önemini giderek artırmıştı.

1950'li yıllarda yürürlüğe konulan ekonomik program, özel girişimin teşvik edilmesi, yatırım ikliminin iyileştirilmesi, kredi hacminin genişletilmesi ve yabancı sermayeye getirilen kısıtlamaların gevşetilmesi gibi temel bileşenlere dayanıyordu. Bu politikaların denizcilik alanındaki en somut yansımalarından biri, 1952 yılında Denizcilik Bankası'nın anonim şirket statüsüne dönüştürülmesiydi (Güneğilmez, 2022, s. 62-63). Yeniden yapılanma, devletin deniz taşımacılığı ve gemi inşa faaliyetlerindeki rolünü yeniden tanımlamış; aynı zamanda sektörün gereksindiği mali, teknik ve yönetsel modernizasyon için gerekli çerçeveyi oluşturmuştu. Böylece Türkiye, savaş sonrası uluslararası deniz ticaretindeki genişlemeye uyum sağlamak ve rekabet gücünü artırmak amacıyla tersanecilik kapasitesini geliştirmeye yönelmişti.

Demokrat Parti'nin (DP) 1946 programında benimsenen liberal iktisadi yönelim, deniz taşımacılığı sektöründe iki temel stratejik amacı beraberinde getirmiştir. Birincisi, özel teşebbüs ve devlet teşekküllerini tek bir mali ve idari merkez olan Denizcilik Bankası Türk Anonim Ortaklığı çatısı altında toplayarak kurumsal bir rasyonalizasyon sağlamak; ikincisi ise, millî filonun kapasitesini artırmak ve modernizasyonunu tamamlayarak deniz taşımacılığı faaliyetlerinin ulusal gemilerle etkin bir biçimde yürütülmesini temin etmektir (Çevik & Yıldız, 2014, s. 296). DP iktidarında, önceki dönemde yasalaşmış denizcilik mevzuatının sağladığı temelden hareketle deniz taşımacılığı ve filo kapasitesi üzerindeki gelişmeler devam ettirilmiştir; buna göre, Devlet Denizyolları, limanlar ve tersaneler gibi yapılar yeniden düzenlenmiş, 1952'de kurulan Denizcilik Bankası Türk Anonim Ortaklığı bünyesinde devletin deniz taşımacılığına dair işletmeleri ve altyapısı tek çatı altında toplanmış, bu sayede hem kamu hem de özel sektörün deniz taşımacılığı alanında faaliyet göstermesi hedeflenmiştir (Evsile, 2021, s. 253).

Bu bildiri, Denizcilik Bankası tarafından 31 Mayıs 1955 tarihinde hazırlanarak Başbakanlığa sunulan kapsamlı raporu merkezine alarak, 1950'li yıllarda Türk tersanecilik sektörünün durumunu, karşı karşıya bulunduğu yapısal sorunları ve geleceğe yönelik modernizasyon hedeflerini incelemeyi hedeflemiştir. Söz konusu raporun değerlendirilmesiyle, dönemin sanayi politikalarının denizcilik alanına nasıl yansıdığı, gemi inşa altyapısının hangi noktalarda

dönüşüm gerektirdiği ve Türkiye'nin uluslararası denizcilik ekonomisindeki konumunu güçlendirme arayışlarının nasıl şekillendiği ortaya konulacaktır.

1. İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI SONRASI TÜRKİYE EKONOMİSİNDE KALKINMA DİNAMİKLERİ VE SANAYİLEŞME SÜRECİ

İkinci Dünya Savaşı'nın ardından dünya ekonomisinin yeniden dengeye kavuşması, Türkiye'nin dönüşüm arayışlarıyla birleşerek 1950'li yıllarda güçlü bir kalkınma ivmesinin ortaya çıkmasına zemin hazırlamıştı. Savaş yılları boyunca uygulanan kısıtlayıcı ekonomi politikalarının yerini, üretimi artırmayı ve dışa açılmayı hedefleyen daha dinamik bir ekonomik anlayış almıştı. Bu dönüşüm, yalnızca makroekonomik göstergelerdeki iyileşmelerle sınırlı kalmamış; altyapı, enerji, sanayi ve ulaştırma gibi stratejik sektörlerde kapsamlı modernizasyon faaliyetlerini de beraberinde getirmişti. Türkiye'nin jeopolitik konumu ve deniz taşımacılığının milli ekonomideki potansiyel rolü dikkate alındığında, söz konusu büyüme sürecinin denizcilik ve özellikle tersanecilik alanında yarattığı yapısal etkiler oldukça dikkat çekici bir nitelik taşımıştı.

1950 sonrasında benimsenen ekonomik yönelim, devletçi savaş ekonomisinin sınırlarını aşmayı ve özel girişimciliğin teşvik edildiği bir piyasa ortamı oluşturmayı amaçlamaktaydı. Bu çerçevede üretim kredilerinin genişletilmesi, faiz oranlarının düşürülmesi, vergi politikalarının yeniden düzenlenmesi ve yatırım koşullarının iyileştirilmesi, dönemin temel iktisadi araçlarını oluşturmuştu. Söz konusu politikaların tamamlayıcı unsurunu ise yabancı sermayenin Türkiye'ye girişini kolaylaştıran hukuki düzenlemeler meydana getirmişti. 1954 yılında kabul edilen 6224 sayılı Yabancı Sermayeyi Teşvik Kanunu, dış sermayenin hem sanayi yatırımları hem de yeni teknolojilerin ülkeye aktarılması açısından kritik bir rol üstlenmesini sağlamış; kısa sürede yüz milyonlarca liralık yabancı kaynak ekonomiye dâhil olmuştu. Bu yatırımlar, yalnızca ekonomik büyüme hızını artırmakla kalmamış, aynı zamanda enerji, madencilik, metalürji ve ulaştırma gibi sektörlerde teknik kapasitenin genişlemesine de zemin hazırlamıştı (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

Sanayi alanında 1950–1954 döneminde görülen sıçrama, yeniden kurulan ve genişletilen tesislerin sayısının kısa sürede 700'ü aşmasına yol açmıştı. Sanayi Kalkınma Bankası aracılığıyla sağlanan fonlar, sektörel yenilenmeye önemli bir ivme kazandırmıştı. Enerji altyapısı da bu süreçte modern sanayileşmenin temel taşı olarak değerlendirilmiş; farklı kapasitede hidroelektrik ve termik santrallerin inşasıyla elektrik üretiminin birkaç yıl içerisinde birkaç kat artırılması hedeflenmişti. Bununla birlikte sanayinin daha ileri düzeyde mekanizasyonuna imkân veren demir-çelik üretimindeki gelişmeler, Türkiye'nin gemi inşa sanayiini doğrudan etkileyen sektörlerin başında gelmişti. Karabük Demir Çelik Fabrikası'nda yapılan kapasite artırımları çelikhane ve haddehane üretiminde belirgin yükselişler sağlamış olsa da özellikle gemi yapımında kullanılan sac ve profil üretiminin sektörün ihtiyacını karşılamaktan uzak kaldığı görülmekteydi. 1955 yılında yalnızca 1.500 tonluk gemi sacı üretilebilmesi, tersanelerin artan talepleri karşısında çelik üretimi ile gemi inşa hedefleri arasındaki yapısal uyumsuzluğu açık biçimde ortaya koymuştu (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

Dönemin kalkınma politikalarının bir diğer boyutunu ulaştırma altyapısının modernizasyonu oluşturmuştu. Karayolu ağının genişletilmesi ve köylerin yıl boyunca ulaşılabilir yollarla kent merkezlerine bağlanması hedefi, iç ticaretin ve üretim bölgelerinin bütünleşmesini sağlayan stratejik bir adım olarak değerlendirilmişti. Deniz ulaşımı açısından ise büyük ölçekli liman projeleri ile iskele ve barınak yatırımları, Türkiye'nin uluslararası ticarette artan rolüne uygun modern bir liman altyapısı kurmayı amaçlamıştı. 1950'lerin ikinci yarısında işletmeye alınması öngörülen limanların yıllık kapasitesinin milyonlarca tonluk hacimlere ulaşacağı tahmin edilmekteydi. Böylece deniz taşımacılığına dayalı ekonomik faaliyetlerin genişletilmesi için gerekli fiziksel zemin hazırlanmıştı (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

Tüm bu gelişmeler, Türkiye ekonomisinin savaş sonrası dönemde geçirmiş olduğu modernleşme sürecinin çok boyutlu niteliğini göstermekteydi. Enerji üretiminden demir-çeliğe,

karayollarından liman yatırımlarına kadar uzanan bu geniş kapsamlı kalkınma hamlesi, 1950'li yıllarda tersanecilik sektörünün teknik kapasitesinin, hammadde temininin ve üretim altyapısının iyileştirilmesi için gerekli koşulları yaratmıştı. Bununla birlikte bu sektörün gelişiminin, üretim zincirindeki diğer temel sanayi kollarının performansına ve ülke içi ekonomik organizasyona son derece bağımlı olduğu da açık biçimde ortaya çıkmıştı. Bu açıdan dönemin ekonomik politikaları, Türk denizcilik ve tersanecilik sanayiinin modernizasyonuna yönelik hedeflerle ülke ekonomisinin bütüncül dönüşümü arasında güçlü bir karşılıklı etkileşim yaratmış; Türkiye'nin deniz sanayiini geliştirme çabaları, ulusal kalkınma stratejisinin ayrılmaz bir bileşeni hâline gelmişti.

2. TİCARET FİLOSUNUN GELİŞİMİ VE DIŞ TİCARET KAPASİTESİ ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ

Türkiye'nin 7.126 kilometrelik kıyı şeridi ve üç tarafının denizlerle çevrili olması, deniz taşımacılığını ulusal ekonomi açısından stratejik bir alan hâline getiriyordu. Bu jeostratejik avantajın ekonomik değere dönüştürülmesi ise büyük ölçüde ticaret filosunun teknik kapasitesine ve tonaj gücüne bağlıydı. 1950 yılında 649.231 DWT olan Türk deniz ticaret filosu, 1954 yılına gelindiğinde yeni sipariş edilen yük ve yolcu gemilerinin filoya katılmasıyla 845.321 DWT'ye yükselmişti. Bu büyüme, savaş sonrası dünya ticaretindeki genişlemeye uyum sağlama çabasının somut bir göstergesini oluşturuyordu; ancak tüm artışa karşın Türkiye'nin deniz taşımacılığındaki kapasitesi dış ticaret hacmiyle kıyaslandığında hâlâ sınırlı kalıyordu (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

1955 yılı itibarıyla Denizcilik Bankası'nın sahip olduğu filo, çeşitli işletmeler altında örgütlenmiş bir yapı sergiliyordu. Bu organizasyon, filonun teknik çeşitliliğini ve işlevsel dağılımını göstermesi bakımından önemliydi. Denizyolları İşletmesi 39 gemiden oluşan bir filoya sahipti ve 111.774 gros ton ile 80.066 DWT'lik bir kapasite sunuyordu. Şilepçilik İşletmesi ise 18 şilep ve 2 tankerden oluşan 20 gemilik bir yapıya ulaşmış, toplam 133.271 DWT'lik bir taşıma kapasitesine sahip olmuştu. İstanbul ve çevresindeki iç hat taşımacılığının omurgasını oluşturan Şehir Hatları İşletmesi bünyesinde 58 yolcu vapuru ve 10 araba vapuru olmak üzere toplam 72 deniz aracı bulunuyordu. İstanbul Liman İşletmesi ise römorkörlerden su gemilerine, tarama ve kaldırma araçlarından küçük hizmet teknelerine kadar uzanan 573 araçlık geniş bir donanmaya sahipti. Bütün bu veriler değerlendirildiğinde, Denizcilik Bankası'nın toplam 708 deniz aracından oluşan büyük ve işlevsel bakımdan oldukça çeşitlenmiş bir filoyu yönettiği anlaşılmaktaydı (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

Yukarıda sunulan verilere rağmen, ticaret filosunun geniş yapısı Türkiye'nin dış ticaretini taşıma kapasitesi açısından yeterli olmaktan uzaktı. 1953 yılı sonunda Türkiye'nin ihracatı 2.455.528 ton, ithalatı ise 3.631.265 ton olarak gerçekleşmiş; dış ticaret hacmi toplamda 6.086.793 tona ulaşmıştı. Ancak ulusal ticaret filosu bu hacmin yalnızca %28'ini taşıyabiliyordu. Denizcilik Bankası filosu ise mevcut kapasitesiyle dış ticaret yükünün ancak %16'sını karşılayabiliyor, yeni gemilerin filoya katılmasının ardından bu oranın ancak %20'ye çıkacağı öngörülüyordu. Ancak yapısal sorunlar dikkate alındığında bu artışın dış ticaretteki yabancı gemi bağımlılığını ortadan kaldırmaya yetmeyeceği açıktı (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

Karşılaşılan tablo Türkiye'nin dış ticaretinin büyük bir bölümünü yabancı bandıralı gemilerle gerçekleştirmesi nedeniyle sürekli döviz kaybına uğradığını gösteriyordu. Dolayısıyla ticaret filosunun yetersiz tonaj yapısı, yalnızca taşımacılık kapasitesinin sınırlılığıyla açıklanabilecek bir eksiklik değil, aynı zamanda ulusal ekonominin dış ticaret dengesi üzerinde belirleyici etkiler yaratan stratejik bir sorun niteliği taşıyordu. Bu bağlamda yerli gemi inşa kapasitesinin artırılması hem ekonomik bağımsızlık hem de döviz tasarrufu açısından zorunlu bir politika alanı hâline gelmişti. Tersanelerin kapasite artırımı, çelik üretiminin geliştirilmesi ve teknik modernizasyon süreçlerinin hızlandırılması, yalnızca mevcut ticaret filosunun büyütülmesini değil, Türkiye'nin denizcilik sektöründeki uluslararası rekabet gücünün pekiştirilmesini de mümkün kılacak nitelikteydi (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

3. DENİZCİLİK BANKASI TERSANELERİNİN TARİHİ ARKA PLANI VE GELECEĞİ

3.1. Gemi İnşa Geleneğinin Sürekliliği

Türkiye'nin modern tersanecilik kapasitesinin kökenleri, İstanbul'un fethini izleyen yıllarda Haliç kıyılarında şekillenmeye başlamıştı. 1453 sonrasında Osmanlı donanmasının büyüyen inşa ve bakım ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla kurulan tersane topluluğu, uzun yüzyıllar boyunca imparatorluğun denizcilik faaliyetlerinin merkezî altyapısını oluşturmuştu. Haliç'teki I, II ve III numaralı havuzların 18. yüzyıla tarihlenmesi, bu bölgenin yalnızca askeri strateji bakımından değil, aynı zamanda dönemin teknik üretim olanakları açısından da ileri bir kapasiteye sahip olduğunu göstermekteydi. 19. yüzyılda Bahriye Nezareti'nin idaresi altında faaliyet gösteren tersaneler, Osmanlı'nın modernleşme çabalarıyla eş zamanlı olarak mühendislik tekniklerinin gelişiminde önemli bir rol oynamıştı (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

Köklü geleneğin Cumhuriyet dönemine aktarılması ise 1918 sonrasında gerçekleşmişti. Haliç Tersanesi'nin bir dönem İngiliz Vickers-Armstrong firmasının teknik danışmanlığı altında faaliyet göstermesi, Osmanlı'dan Cumhuriyet'e geçiş sürecinde yabancı teknik uzmanlığının Türk gemi inşa anlayışı üzerinde etkili olduğunu göstermekteydi. 1910'da sivil idareye devredilen tersaneler, Cumhuriyet döneminde yeniden örgütlenmiş ve ulusal denizcilik politikaları doğrultusunda devletin gemi inşa ve tamir faaliyetlerindeki temel kurumsal yapı taşlarından birini oluşturmuştu (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

3.2. İstinye Tersanesi

İstinye Tersanesi'nin tarihsel gelişimi, erken Cumhuriyet döneminin millîleştirme politikalarını ekonomik ve teknik boyutlarıyla yansıtan çarpıcı bir örnek teşkil ediyordu. Fransız St. Nazaire şirketi tarafından 1912'de *"Boğaziçi Dok ve Atelyesi"* adıyla kurulan tesis, Birinci Dünya Savaşı sırasında devlet tarafından el konularak genişletilmiş ve donanmanın bakım-onarım gereksinimlerini karşılayan bir merkez hâline getirilmişti. 1918 sonrasında yeniden Fransız idaresine geçen tersane, 1938 yılında Türk devleti tarafından satın alınmıştı. Bu millîleştirme girişimi, Türkiye'nin gemi inşasında dışa bağımlılığı azaltma yönündeki stratejik tercihinin açık bir göstergesiydi. Tersanenin genişletilmesi amacıyla yeni arazilerin satın alınması ve modern atölyelerin inşa edilmesi, İstinye'nin yalnızca bir bakım merkezi olarak değil, aynı zamanda yeni gemi inşa kapasitesine sahip bir üretim sahası olarak değerlendirildiğini ortaya koyuyordu (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

3.3. Camialtı ve Hasköy Tersaneleri

1937–1938 yıllarında bahriyeden sivil idareye devredilen Camialtı Tersanesi, Haliç tersaneleri zincirinin önemli bir halkası hâline gelmişti. Kuru havuzu bulunmamasına rağmen geniş kızak yapısı ve montaj sahaları sayesinde özellikle orta tonajlı ve büyük gövdeli ticaret gemilerinin inşasında uzmanlaşmıştı. 1955 yılında 6.500 DWT'lik *Abidin Daver* şilebinin inşasının sürdürülüyor olması, Camialtı'nın Türkiye'de ağır tonaj gemi inşa edebilen az sayıdaki modern tesislerden biri olduğunu göstermekteydi (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

Hasköy Tersanesi ise kuruluşundan itibaren kentsel deniz ulaşımının teknik altyapısını destekleyen bir tesis olarak işlev görüyordu. 1861'de Şirket-i Hayriye tarafından kurulan tersane, zaman içinde genişletilmiş kızağı ve atölyeleriyle şehir içi yolcu vapurlarının bakımını üstlenmişti. Cumhuriyet döneminde Denizyolları İdaresi'ne devredilmesi, bu fonksiyonu daha kurumsal bir çerçeveye oturtmuştu. Tersanenin 8.000 m²'lik kullanılabilir boş araziye sahip olması, ileride genişletilme potansiyelini koruduğunu göstermekteydi (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

3.4. Tersanelerin Fiziki Kapasite ve Donanımları

1950'li yılların ortalarında Denizcilik Bankası'na bağlı dört büyük tersane, Türkiye'nin en kapsamlı endüstriyel üretim kompleksleri arasında yer alıyordu. Bu tesislerin sahip olduğu kuru havuzlar, kızaklar, geniş atölye sistemleri, vinç parkları, dökümhaneler ve mekanik-teknik donanımlar, savaş sonrası dönemde Türk gemi inşa sanayisinin teknik omurgasını

oluşturmuştu. Bu yönleriyle söz konusu tersaneler, yalnızca bakım-onarım işlevlerini değil, aynı zamanda yeni inşa kabiliyetlerini de destekleyen çok boyutlu üretim merkezleri niteliği taşıyordu. Haliç Tersanesi, 75.000 m²'yi aşan arazi yapısı ve üç kuru havuzuyla mevcut tersaneler içinde en geniş ve en donanımlı tesis konumundaydı. I, II ve III numaralı havuzların 83 ila 153 metre arasında değişen boyutları, tersanenin 3.000 DWT'ye kadar her tür deniz aracını havuzlama ve inşa etme kapasitesine sahip olduğunu gösteriyordu. Geniş dökümhanesi ile motor ve makine atölyelerinde yüzü aşkın tezgâh bulunuyor; 120 ton kaldırma kapasiteli vinçler, sac işleme alanları ve 125 tonluk yüzer vinç, tersanenin teknik modernizasyon düzeyini ortaya koyuyordu. 1955 yılı itibarıyla Haliç Tersanesi'nin arazi, bina, makine ve teçhizattan oluşan toplam sabit sermaye değeri 36.328.121 liraya ulaşmıştı (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

İstinye Tersanesi ise Boğaziçi'nin doğal coğrafi avantajlarından yararlanarak bakım, onarım ve orta tonajlı gemi inşasında uzmanlaşmıştı. 8.500 ton kaldırma kapasiteli büyük yüzer havuzu, 900 m²'lik dökümhanesi ve çeşitli torna, freze ve matkap tezgâhlarıyla donatılmış makine atölyeleri sayesinde hem Türk hem de yabancı armatörlerin ihtiyaçlarını karşılayan önemli bir teknik merkez işlevi görüyordu. Camialtı Tersanesi; geniş depolama sahaları, uzun montaj alanları ve yüksek kapasiteli kızağıyla özellikle büyük tonajlı gemi inşasında öne çıkıyordu. 1955 yılında 6.500 DWT tonluk *Abidin Daver* şilebinin inşasının devam ediyor oluşu, tersanenin ağır tonajlı gemi yapımındaki teknik yeterliliğini göstermekteydi. Hasköy Tersanesi ise daha sınırlı kapasitede olmasına rağmen, İstanbul Şehir Hatları filosunun bakım-onarım faaliyetlerinde vazgeçilmez bir rol üstlenmişti. 50 metreye kadar tekneleri karaya çekmeye uygun kızakları ve temel atölye yapıları ile kentsel deniz ulaşımının sürekliliğini sağlayan kritik bir unsur olarak işlev görüyordu. Ayrıca 8.000 m²'yi bulan kullanılabilir boş arazi, ileride yapılacak genişletme projeleri için önemli bir potansiyel sunuyordu (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

3.5. Üretim Kapasitesi, İşgücü Yapısı ve Mali Performans

1954 yılı itibarıyla Denizcilik Bankası'na bağlı dört tersanede toplam 3.715 işçi çalışıyordu. Bu işgücü dağılımı, tersanelerin üretim yükünü ve uzmanlaşma alanlarını açık bir biçimde yansıtıyordu. Haliç Tersanesi 1.668 işçiyle en yoğun istihdamı sağlıyor; İstinye Tersanesi 920, Camialtı Tersanesi 798 ve Hasköy Tersanesi 259 işçiyi bünyesinde barındırıyordu. Günlük ücretler 64 ile 240 kuruş arasında değişmekteydi ve dört tersanede yıllık toplam işçilik gideri 12.802.454 liraya ulaşmıştı (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

Tersanelerin mali performansı da aynı dönemde dikkat çekici bir gelişme göstermişti. 1953 yılında dört tersanede toplam 28.242.469 lira değerinde iş yapılmışken, bu rakam 1954 yılı sonunda 30.117.786 liraya yükselmişti. Bu artış, sektörün savaş sonrası Türkiye'de hızla toparlandığının ve üretim hacmini genişlettiğinin göstergesi niteliğindeydi. Hasılatın dağılımına bakıldığında Haliç Tersanesi'nin toplam iş hacminin %44'ünü, Camialtı Tersanesi'nin %33'ünü, İstinye Tersanesi'nin %26,2'sini ve Hasköy Tersanesi'nin %6,8'ini sağladığı görülmekteydi. Bu dengeler, Haliç ve Camialtı tersanelerinin ulusal üretimdeki ana yükü taşıdığını, İstinye ve Hasköy'ün ise daha çok bakım-onarım ve şehir içi yolcu taşımacılığına yönelik üretimlerde uzmanlaştığını göstermekteydi (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

Üretimin %87'sinin Denizcilik Bankası camiasına bağlı işletmelere yapılmış olması, tersanelerin öncelikli olarak ulusal filonun ihtiyaçlarını karşılamak üzere örgütlendiğini ortaya koyuyordu. Yabancı armatörlere verilen hizmetlerin toplam üretim içindeki payının %13'te kalması, o dönem için Türkiye'nin denizcilik sektöründe dış pazara yönelik üretimin sınırlı düzeyde olduğunu da göstermekteydi (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

3.6. Yeni İnşa Faaliyetleri ve Üretim Yönelimi

1953–1954 dönemi, Denizcilik Bankası'na bağlı tersanelerin yeni gemi inşa faaliyetlerinde kayda değer bir performans sergiledikleri bir dönem olmuştu. Bu süreçte her tersane, kendi kapasite ve uzmanlık alanlarına göre farklı türde deniz araçları üretmiş; böylece Türkiye'nin büyüyen denizcilik ihtiyaçlarına yönelik çeşitlendirilmiş bir üretim profili ortaya çıkmıştı. Haliç Tersanesi, geniş teknik altyapısı sayesinde bu dönemde araba vapurlarından römorkörlere, 150-

250 tonluk saç şatlardan köprü dubalarına ve yüzer köşklere kadar uzanan geniş bir ürün yelpazesinde üretim gerçekleştirmişti. Bu çeşitlilik, Haliç'in hem ağır bakım ve onarım faaliyetlerini hem de çok yönlü yeni inşa projelerini aynı anda yürütebilen bir merkez olduğunu göstermekteydi (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

İstinye Tersanesi ise özellikle şehir içi ulaşımın modernizasyonu çerçevesinde yolcu taşımacılığına yönelik gemi üretiminde uzmanlaşmıştı. Tersane, 250 kişilik modern yolcu gemileri ve kent içi ulaşım sistemine entegre edilmek üzere deniz otobüsü niteliğinde araçlar inşa ederek İstanbul'un artan nüfus ve ulaşım ihtiyaçlarına cevap vermişti. Camialtı Tersanesi, ağır tonajlı gemi inşasında üstlendiği rolü bu dönemde daha da pekiştirmişti. 6.500 DWT'lik *Abidin Daver* şilebinin inşasının sürdürülüyor olması, tersanenin yüksek tonajlı gemi üretimindeki teknik yetkinliğini ortaya koyuyordu. Buna ek olarak, Camialtı Tersanesi 30 adet sac şat ve mavna ile 98 adet şarpi inşa ederek hem ağır hem de hafif deniz araçlarında geniş çaplı bir üretim gerçekleştirmişti. Hasköy Tersanesi ise daha sınırlı kapasitesine rağmen İstanbul Şehir Hatları filosunun yenilenmesinde belirleyici bir rol üstlenmişti. Bu dönemde 750 kişilik iki büyük yolcu gemisinin yanı sıra liman işletmeleri için 150 ve 250 tonluk sac mavnalar üretmişti. Tersanenin bu üretim yönelimi, kentsel deniz ulaşımının sürekliliği için kritik önem taşıyordu. 1953–1954 döneminde iki yıl içinde 75–250 ton kapasiteli 85 adet liman layterinin inşa edilmiş olması, Türk tersanelerinin küçük tonajlı ve liman hizmetlerine yönelik araçlarda güçlü bir seri üretim kapasitesine sahip olduklarını göstermekteydi. Bu sonuç, özellikle limancılık faaliyetlerinin genişlediği bir dönemde tersanelerin ekonomik değer üretme potansiyelini artıran önemli bir göstergeydi (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

4. Askerî Tersanelerin Durumu

4.1. Gölcük Tersanesi

Cumhuriyet döneminde Türk donanmasının modernizasyon sürecinin merkezlerinden biri hâline gelen Gölcük Tersanesi, 1950'li yıllarda Türkiye'nin en güçlü askeri tersane altyapısını temsil ediyordu. Tersane, makine ve tekne tamiri, elektrik ve elektronik donanımın bakım-onarımı ile ırgat ve tulumba gibi belirli makine türlerinin imalatını gerçekleştirebilecek teknik donanıma sahipti. 10.000 tona kadar gemi inşa kapasitesine sahip olması, Gölcük'ü bu dönemde ülkenin teknik açıdan en gelişmiş askeri inşa merkezi hâline getiriyordu. Büyük tonajlı gemilerin havuzlanmasına elverişli yapısı, savaş sonrası dönemde donanmanın artan bakım ve yenileme ihtiyacını karşılayan temel altyapıyı oluşturuyordu (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

1955 yılı itibarıyla Gölcük Tersanesi'nin faaliyetleri büyük ölçüde donanmanın tamir ve bakım işlerine yoğunlaşmıştı. Yeni gemi inşası, dönemin kurumsal öncelikleri ve kaynak sınırlılıkları nedeniyle önemli ölçüde geri planda kalmış; bu da tersanenin inşa kabiliyetinin kullanılmasını sınırlandırmıştı (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

4.2. Taşkızak Tersanesi

Osmanlı'dan Cumhuriyet'e uzanan tarihiyle Türkiye'nin en eski tersanelerinden biri olan Taşkızak Tersanesi, 1950'li yıllarda modernizasyon ihtiyacı en belirgin olan askeri tesis konumundaydı. Orta ve küçük tonajlı gemilerin makine ve tekne tamirlerini gerçekleştirebilecek teknik kapasiteye sahip olan tersane, 2.500 tona kadar gemileri havuzlayabiliyor ve teorik olarak 5.000 tona kadar gemi inşası yapabiliyordu. Ancak tesislerin yapısal olarak eskimiş durumda olması, üretim hızının düşmesine ve bakım-onarım kapasitesinin tam olarak kullanılamamasına yol açıyordu. Raporda belirtildiği üzere, mevcut koşullarda yeni gemi inşası süreklilik arz eden bir faaliyet hâline getirilemeyecek durumdaydı. Bu nedenle, Taşkızak Tersanesi'nin ulusal gemi inşa kapasitesine anlamlı bir katkıda bulunabilmesi, ancak kapsamlı bir modernizasyon programı ile mümkün görünmekteydi (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

4.3. Sivil-Askerî Tersane Modeli

1955 tarihli raporda, askeri tersanelerin genel bütçe idaresinden çıkarılarak döner sermaye esasına göre işleyen, ticari mantıkla hareket eden bağımsız kurumlara dönüştürülmesi

önerilmişti. Bu dönüşümün temel amacı, askeri tersanelerin finansal açıdan daha esnek bir yönetime kavuşmasını sağlamak ve sivil tersaneler ile teknik açıdan tamamlayıcı bir üretim ilişkisi kurmaktı (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

Rapora göre böyle bir yeniden yapılanma ile Denizcilik Bankası tersaneleri ile askeri tersaneler arasında karşılıklı uzmanlaşmaya dayalı bir iş bölümü oluşturulabilirdi. Bu koordinasyon çerçevesinde yılda bir adet 5.000 tonluk geminin ve beş adet römorkörün inşa edilmesi mümkün görülmekteydi. Sivil ve askeri tersaneler arasında öngörülen iş birliği, mükerrer sermaye yatırımlarını önleyerek mevcut teknik altyapıdan en yüksek verimin alınmasını hedefliyordu. Model kapsamında, Denizcilik Bankası bazı makine, elektrik ve elektronik cihazların tamirini; büyük gemilerin havuzlama işlemlerini ve belirli tekne inşaatlarını askeri tersanelere devredebilirdi. Taşkızak ve Camialtı tersanelerinin fiziksel olarak birbirine komşu oluşu, özellikle İstanbul'daki tersaneler arasında ortak üretim, işgücü paylaşımı ve kaynak kullanımında önemli bir mekânsal avantaj sağlıyordu (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

5. GEMİ İNŞA SANAYİİNİN GELİŞİMİ İÇİN ALINMASI GEREKEN TEDBİRLER

5.1. Malzeme Darboğazı

1950'li yılların ortasında Türk gemi inşa sanayisi, üretimin ölçeğini ve sürdürülebilirliğini doğrudan etkileyen ciddi malzeme ve yan sanayi eksiklikleriyle karşı karşıya bulunuyordu. Sanayinin gelişimini sınırlayan bu yapısal darboğazlar, dönemin raporlarında ayrıntılarıyla tespit edilmişti. En temel sorun, gemi inşasında kullanılan sac ve profil üretiminin ülke ihtiyaçlarını karşılayacak seviyede olmayışıydı. Karabük Demir ve Çelik Fabrikaları'nın 1955 senesi itibarıyla yalnızca 1.500 ton gemi sacı ve profili üretebilmesi, tersanelerin yıllık 20.000 tonluk ihtiyacı karşısında son derece yetersiz kalmıştı. Üretim kapasitesindeki bu uyumsuzluk, maliyet artışlarına, inşa sürelerinde gecikmelere ve ithal girdiye bağımlılığın derinleşmesine yol açmış; sektörün genişlemekte olan Türk ticaret filosunun ihtiyaçlarına zamanında cevap verebilmesini güçleştirmişti (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

Malzeme yetersizliği yalnızca sac ve profil üretimiyle sınırlı değildi. Gemi makinelerinde kullanılan dökme ve dövme çeliklerin, çekme çelik boruların ve benzeri özel nitelikli malzemelerin Türkiye'de üretilememesi, tersaneleri yüksek döviz harcamaları gerektiren ithalat seçeneklerine mecbur bırakmıştı. Bu malzeme açığının Makine ve Kimya Endüstrisi Kurumu bünyesindeki fabrikalarca karşılanması gerektiği raporda açıkça belirtilmişti. Böylece hem döviz kaybı azaltılabilecek hem de üretim zincirinin dışa bağımlılığı kırılarak iç sanayi ile tersaneler arasında bir bütünleşme sağlanabilecekti (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

Raporda ayrıca, devlet sermayesiyle kurulmuş fabrikaların tersanelerden gelen siparişlere öncelik vermesi gerektiği vurgulanmış; bu fabrikalarda atıl durumda bulunan yahut nadiren kullanılan makinelerin tersanelere devredilmesinin, mevcut sanayi kapasitesinin daha rasyonel kullanımını mümkün kılacağı ifade edilmişti. Bu tür bir kaynak paylaşımı, kamu kuruluşları arasında teknik sinerjiyi artırabilecek ve gemi inşa sektörünün gelişimini hızlandırabilecek bir politika olarak değerlendirilmişti (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

Gemi inşa sanayisinin dışa bağımlılığını azaltmak amacıyla Denizcilik Bankası, dönemin önde gelen dört uluslararası firma ile dizel motor üretimi için lisans görüşmeleri yürütmüştü. Bu görüşmelerin başarıyla sonuçlanması hâlinde 500-1500 beygir gücünde orta sınıf motorlar ile 75-200 beygir gücündeki küçük motorların Türkiye'de üretilebilmesi öngörülmüştü. Yerli üretim için gerekli olan lisans bedelinin %40'ı oranında döviz tahsisi gerekecek olsa da bedelin %60'ının yurt içinde kalacak olması, ithal motorlarda harcanan dövizin tamamının dışarıya çıkmasına kıyasla önemli bir tasarruf potansiyeli doğuracaktı. Motor üretiminin yerelleştirilmesi aynı zamanda teknoloji transferi yoluyla tersanelerin makine imalatındaki bilgi birikimini artıracak, uzun vadede Türkiye'nin mühendislik kapasitesini genişletecekti (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

Öte yandan, gemi inşasında kullanılan radar, cayro pusula ve elektrikli iskandil gibi özel patentli seyir ve elektronik cihazların yurtiçinde üretiminin mümkün olmayışı nedeniyle döviz

tahsisinin sürdürülmesi zorunlu görülmüştü. Ancak rapora göre bu tür ekipmanların toplam maliyet içindeki payı %6'yı geçmediğinden, söz konusu ithalatın modern gemicilik standartlarının sağlanması bakımından stratejik öneme sahip olduğu kabul edilmişti (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

Tersanelerin tüm bileşenleri kendi bünyelerinde üretmesinin mümkün olmaması sebebiyle güçlü bir yardımcı sanayi ağının oluşturulması, sektörün uzun vadeli gelişimi açısından kritik bir gereklilik olarak değerlendirilmişti. Bu bağlamda özel girişimcilerin teşvik edilmesi, mevzuat desteğinin sağlanması ve yan sanayi işletmelerinin tersanelerle düzenli bir iş akışına bağlanması önerilmişti. Raporda ayrıca, kalifiye işgücü eksikliğinin ilerleyen yıllarda daha görünür hâle geleceği öngörülmüş; teknik okullar ile sanat enstitülerinde gemi inşasına yönelik eğitim programlarının güncellenmesi ve tersanelerde uygulanacak staj programlarının yaygınlaştırılması gerektiği ifade edilmişti. 1955 yılı itibarıyla tersanelerdeki personelin nitelik ve sayısının yeterli olduğu belirtilmiş ancak sanayinin büyümesiyle birlikte teknik personel ihtiyacının artacağı öngörülmüştü (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

5.2. Tersanelerin Yeniden Yapılandırılması

1955 tarihli rapor, Denizcilik Bankası'na bağlı tersanelerin mali, teknik ve idari bakımdan güçlendirilmesi gerektiğini açık bir biçimde ortaya koymuştu. Bu kapsamda, yurt dışından ortaklık yoluyla finansal ve teknolojik destek sağlanması amacıyla hazırlıklar yapılmış; uygulanabilirlik araştırmalarına başlanmıştı. Bankanın İngiliz Jenson and Nicholson Group Ltd. ile kurduğu %51-%49 ortaklık yapısına dayalı boya fabrikası örneği, tersanelerin modernizasyonu için öngörülen uluslararası iş birliklerine model teşkil etmişti (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

Tersaneler için hazırlanmış gelişim programı, modern bir gemi inşa sanayisinin kurulabilmesi adına 56.666.000 liralık ilave yatırıma ihtiyaç olduğunu tespit etmişti. Bu yatırımın büyük kısmı, gemi inşa faaliyetlerinin belkemiğini oluşturan makine ve tesisat için öngörülmüş; kaldırma ve nakil araçları ile işletme ve sosyal tesis binalarının inşası da programın diğer önemli unsurları arasında yer almıştı. Mevcut yatırımların toplamı 56.776.175 liraya ulaşmış olsa da rapor modernizasyon için bu tutarın neredeyse iki katına çıkarılması gerektiğini belirtmişti. Böylelikle tersanelerin üretim kapasitesi uluslararası standartlarla uyumlu bir düzeye taşınabilecekti (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

Tersanelerin artan iş yükünü karşılayabilmesi için havuz kapasitesinin genişletilmesi zorunlu görülmüş ve İstinye Tersanesi'nde 15.000 ton kaldırma kapasiteli yeni bir yüzer havuz inşası planlanmıştı. Bu havuzun makine ve elektrik donanımının Amerika'dan tedarik edilmesi, pontonlarının ise Türk tersanelerinde imal edilmesi öngörülmüştü. Eximbank'tan sağlanan kredinin artırılması, söz konusu yatırımın finansal zemininin hazırlanmasını amaçlamıştı (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

Yeni gemi inşa faaliyetlerinin daha verimli yürütülebilmesi için Pendik'te yalnızca inşa odaklı büyük ölçekli bir tersane kurulması uzun süredir gündemdeydi. 179.929 m²'lik deniz kenarı arazinin temin edilmiş olması, bu proje için önemli bir altyapı oluşturmuştu. 10.000 ton çelik işleme kapasitesine sahip olacak şekilde tasarlanan bu yeni tersane, makine ve marangoz fabrikaları ile diğer yardımcı tesisleri de içerecek modern bir üretim merkezi olarak düşünülmüştü. İkinci Dünya Savaşı'nın başlamasıyla ertelenen proje, 1950'li yıllarda yeniden stratejik önem kazanmış ve uzun vadede Türk gemi inşa sanayiinin genişleme alanı olarak değerlendirilmişti (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

Tersanelerin modernizasyonuna ilişkin bu kapsamlı yatırım planı, Türkiye'nin gemi inşa ve tamir kapasitesini büyük ölçüde artırmayı amaçlamış; ticaret filosunun yenilenmesi, şehir hatları filosunun büyütülmesi, yeni liman araçlarının inşası, balıkçılık filosunun modernleştirilmesi ve artan dış taleplerin karşılanması için gerekli altyapıyı oluşturmayı hedeflemişti. Ayrıca bu kapasite artışının yalnızca deniz araçlarını değil, köprü, bina ve çelik konstrüksiyon gibi kara projelerini de destekleyeceği öngörülmüştü. Yapılan hesaplamalar,

genişletilmiş bir tersane ağının yılda en az 23.500 ton çelik işleyebileceğini göstermişti (BCA, 30-1-0-0.08-680-4).

SONUÇ VE TARTIŞMA

Bu çalışma, İkinci Dünya Savaşı sonrası Türkiye tersanecilik sektörünün 1950'li yıllardaki yapısal dönüşüm dinamiklerini ve ulusal kalkınma stratejisi içindeki kritik konumunu, özellikle de 1955 tarihli Denizcilik Bankası raporunu merkeze alarak tarihsel ve analitik bir perspektifle incelemiştir. Elde edilen bulgular, tersaneciliğin bu dönemde yalnızca bir teknik faaliyet alanı olmaktan çıkarak, ekonomik bağımsızlık, döviz tasarrufu ve stratejik kapasite inşası hedeflerinin temel bir aracı haline geldiğini açıkça göstermektedir.

İnceleme, Haliç, İstinye, Camialtı ve Hasköy tersanelerinin Osmanlı'dan devralınan üretim geleneğini sürdürmesine karşın, savaş sonrası dönemin modernizasyon gereksinimlerini karşılamada önemli yapısal eksiklikler yaşadığını tespit etmiştir. Sektörün genişlemesini sınırlayan temel engeller, yetersiz malzeme tedariki (özellikle çelik sac ve profillerde), kritik motor teknolojilerinde dışa bağımlılık (dizel motorlar) ve nitelikli yardımcı sanayi altyapısının eksikliği olarak öne çıkmaktadır.

Raporda vurgulanan birincil zorunluluk, Türkiye ticaret filosunun dış ticaret hacmini karşılama noktasındaki kapasite yetersizliği ve bunun yarattığı yabancı bandıralı gemilere bağımlılık sorunudur. Bu durum, yerli gemi inşasının salt bir ekonomik tercih değil, ulusal bir stratejik zorunluluk olduğunu teyit etmektedir. Küçük ve orta tonajlı gemilerdeki yerel üretim verimliliği, Türkiye'nin bu alanda sürdürülebilir bir kapasite geliştirme potansiyeline sahip olduğunu kanıtlamış, ancak ağır tonajlı gemi inşası için malzeme arzı, teknik donanım ve işgücü niteliği konularında bütüncül bir atılım gerektiği sonucuna varılmıştır.

1955 Raporu'nun en çarpıcı yönlerinden biri, askerî ve sivil tersaneler arasında iş birliğinin rasyonel kaynak kullanımı için hayati önem taşıdığını ortaya koymasıdır. Bu iş birliği modeli, mükerrer yatırımların önlenmesi ve ulusal gemi inşa programlarının planlı/koordineli bir biçimde yürütülmesi için kurumsal bir zemin önermiştir. Ayrıca, teknolojik bilgi ve donanım açığını kapatmak üzere yabancı sermaye ortaklıklarına kapı aralanması, ancak bu ortaklıkların ulusal çıkarları gözeten hukuki bir çerçevede yürütülmesi koşulunun altı çizilmiştir.

Pendik'te yeni ve büyük bir tersane kurulması vizyonu, dönemin politika yapıcılarının uzun vadeli büyüme ve kapasite artışı perspektifini yansıtan en somut kanıt olmuştur. Çelik üretiminden motor imalatına, yardımcı sanayi örgütlenmesinden teknik personel yetiştirilmesine kadar uzanan geniş kapsamlı öneriler, tersanecilik sektörünün bir makro-ekonomik planlama anlayışı ile ele alındığını göstermektedir.

KAYNAKLAR

Arşivler

Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanlığı Devlet Arşivleri Başkanlığı Cumhuriyet Arşivi *(BCA), 30-1-0-0.08-680-4.*

Telif ve Tetkik Eserler

Atabey, F. (2023). *Cumhuriyet Donanması'nın oluşum ve gelişim süreci (1923–1938).* Selçuk Türkiyat, 59, 317–340. https://doi.org/10.21563/sutad.1378283

Çevik, M., & Yıldız, M. (2014). *Demokrat Parti İktidarının İlk Yıllarında Deniz İşletmeciliği ve Gemi İnşa Sanayisine Genel Bir Bakış (1950-1955).* Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi, 7(33), 294–305.

Evsile, M. (2021). *Demokrat Parti döneminde bayındırlık faaliyetleri*. History Studies, 13(1), 241–263. https://doi.org/10.9737/hist.2021.986

Güneğilmez, Ö. F. (2022). *Demokrat Parti dönemi deniz taşımacılığı politikaları. Yakın Tarihimizde Demokrat Parti Araştırmaları Dergisi*, 1(2), 135–158. https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/2863539

Kostak, E. (2024). *Cumhuriyet döneminde Türk Deniz Kuvvetleri'nde yaşanan gelişmeler (1923–1960).* Çağdaş Türkiye Tarihi Araştırmaları Dergisi, 24(48), 275–317.

Oğur, F. (2023). *80 yıllık gizem: Refah faciası*. Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi, 7(2), 155–169.
Songur, F. (2022). *Atatürk için Türk denizciliğinin anlamı ve erken Cumhuriyet dönemindeki yansımaları*. Yakın Dönem Türkiye Araştırmaları / Recent Period Turkish Studies, 41, 141–177. https://doi.org/10.26650/YTA2022-1039639
Yalçın, O., & Şahin, M. (2018). *İkinci Dünya Savaşı'nda Refah Şilebi Hadisesi ve Sonrası Gelişmeler*. Atatürk Araştırma Merkezi Dergisi, 34(2), 181–226.

KIRK YIL SONRA ÇANAKKALE'DE: 1955 ANZAK GAZİLERİNİN TÜRKİYE ZİYARETİ VE HAFIZA SİYASETİ

Süleyman TEKİR
Sinop University, Faculty of Science and Letters, Department of History, Merkez, Sinop
ORCID: 0000-001-5862-2548

ÖZET

Çanakkale Muharebeleri (1915), hem Türkiye Cumhuriyeti'nin ulusal kurucu anlatısında hem de Avustralya ve Yeni Zelanda'nın ulusal kimliklerinin oluşumunda dönüm noktası teşkil eden, derin izler bırakmış tarihsel bir olaydır. Bu bildiri, muharebelerin kırkıncı yıldönümü vesilesiyle Avustralya eski askerler birliği (R.S.L.) tarafından organize edilen 1955 Gelibolu ve Türkiye ziyaretini, savaş hafızası ve hafıza siyaseti ilişkisi bağlamında incelemektedir. Bu ziyaretler, eski düşmanların, özellikle Kore Savaşı'nda yeniden kurulan müttefiklik bağlamında, anma zemininde bir araya gelmelerinin ve savaş travmasını uzlaşmaya dayalı ortak bir saygı zeminine taşımasının kritik bir örneğidir.

Ziyaret, basit bir anma etkinliği olmanın ötesinde, Türkiye'nin Soğuk Savaş dönemi dış politikasının ve uluslararası imaj stratejisinin önemli bir aracı olarak işlev görmüştür. Türkiye, 1952'de NATO'ya üye olduktan sonra, Avustralya gibi Batı bloğunun kilit müttefikleriyle ilişkilerini askerî ve kültürel diplomasi yoluyla pekiştirmeyi amaçlamıştır. Bu kapsamda, R.S.L. heyetine üst düzey askerî ve siyasi bir protokol uygulanmış, heyet Türk Hükümeti'nin konuğu olarak ağırlanmış, Ankara'da Başbakan ve Milli Savunma Bakanı ile tanıştırılmış ve Türk askerî gücüne dair kapsamlı brifinglere katılmıştır.

Bildirinin temel tezi, 1955 Anzak ziyaretinin hem Türk hem de Avustralya resmî anlatılarında Gelibolu Hafızası'nın yeniden üretilerek, ulusal gurur ve ortak saygı/dostluk imajlarının uluslararası kamuoyunda eş zamanlı olarak güçlendirilmesi yönündeki politik hedeflere hizmet ettiğidir. Bu ziyaret, savaş hafızasının sadece geçmişi anma değil, aynı zamanda güncel politik ve diplomatik hedefler doğrultusunda şekillendirilebileceğini gösteren önemli bir vaka çalışmasıdır. Çalışma, hafıza siyaseti kavramını merkeze alarak, anma etkinliklerinin sadece geçmişin hatırlanması değil, aynı zamanda güncel politik ve diplomatik hedeflerle ilişkili olarak şekillendiğini tartışmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Çanakkale, Anzak, hafıza siyaseti, anma diplomasisi, Türk-Avustralya ilişkileri, Soğuk Savaş.

BACK AT GALLIPOLI AFTER FORTY YEARS: THE 1955 ANZAC VETERANS' VISIT TO TURKEY AND THE POLITICS OF MEMORY

ABSTRACT

The Gallipoli Campaign (1915) is a historical event that has left profound marks, constituting a turning point both in the national founding narrative of the Republic of Turkey and in the formation of national identities in Australia and New Zealand. This paper examines the 1955 Gallipoli and Turkey visit organized by the Australian Returned Services League (R.S.L.) on the occasion of the fortieth anniversary of the battles, in the context of the relationship between war memory and memory politics. These visits represent a critical example of former enemies coming together on commemorative grounds, especially in the context of renewed alliance during the Korean War, and transforming war trauma into a common ground of reconciliation based on mutual respect.

Beyond being a simple commemorative event, the visit functioned as an important tool of Turkey's Cold War era foreign policy and international image strategy. After joining NATO in 1952, Turkey aimed to strengthen its relations with key allies of the Western bloc, such as Australia, through military and cultural diplomacy. In this context, a high-level military and political protocol was applied to the R.S.L. delegation; they were hosted as guests of the Turkish

Government, introduced to the Prime Minister and Minister of National Defense in Ankara, and participated in comprehensive briefings about Turkish military power.
The main thesis of the paper is that the 1955 Anzac visit served political objectives aimed at simultaneously strengthening images of national pride and mutual respect/friendship in international public opinion by reproducing the Gallipoli Memory in both Turkish and Australian official narratives. This visit is an important case study showing that war memory can not only commemorate the past but can also be shaped according to current political and diplomatic goals. Centering on the concept of memory politics, the study discusses how commemorative events are not merely about remembering the past but are also shaped in relation to current political and diplomatic objectives.
Keywords: Gallipoli, Anzac, politics of memory, commemorative diplomacy, Turkish-Australian relations, Cold War.

GİRİŞ

25 Nisan 1915 sabahı Avustralya ve Yeni Zelanda Kolordusunun (ANZAC) Gelibolu Yarımadası'na çıkarma yapmasıyla başlayan Çanakkale Muharebeleri hem Türk hem de Avustralya ulusal hafızasında merkezi bir yer edindi. Avustralya'da Anzak Günü'ne ilişkin ilk resmî organizasyon, literatürde genel kabul gördüğü üzere, 13 Ekim 1915 tarihinde Güney Avustralya eyaletinin Adelaide kentinde gerçekleştirilmişti (Özcan, 2023, s. 1784).

Anma faaliyetleri, başlangıçta hem törenleri hem de seferi kuvvetler mensupları arasında düzenlenen çeşitli spor müsabakalarını kapsayan yarı resmî, sportif ve toplumsal bir etkinlik niteliği taşıyordu. Ancak zamanla bu niteliğinden uzaklaşarak, *"oyunların oynanmadığı, işlerin durduğu ve hatta otellerin barları ile eğlence mekânlarının kapandığı"* kolektif bir matem ve saygı gününe evrildi. Yeni Zelanda kamuoyu için Anzak Günü iki ayrı düzeyde simgesel anlam taşır. İç politik açıdan bakıldığında, gazeteci Ashmead-Bartlett'in savaş sırasındaki etkili raporlarının da katkısıyla, ülkenin ulusal kahramanlık anlatısını güçlendirmiş ve Britanya İmparatorluğu'nun genç bir üyesi olan Yeni Zelanda'nın uluslararası arenada *"yetişkinliğe adım attığını"* gösteren sembolik bir dönüm noktası olarak görülmüştür. Dış politika ve imparatorluk bağlamında ise Anzak Günü, Yeni Zelanda'nın imparatorluğun sorunlarını paylaşma isteğini ve bu uğurda ödediği bedeli temsil eden; günümüzde de uluslararası ilişkilerde güçlü bir simgesel araç olarak kullanılan bir anma gününe dönüşmüştür (Pugsley, 2015, s. 617).

Anzak birlikleri yukarıda belirtildiği üzere 25 Nisan 1915'in erken saatlerinde Gelibolu Yarımadası'na çıkmışlardı. Harekât askerî açıdan başarısızlıkla sonuçlanmış ve çıkarma kuvveti yaklaşık sekiz aylık bir muharebe sürecinin ardından nihayetinde geri çekilmek zorunda kalmıştı. Ancak Avustralya kamuoyunun önemli bir kesimi için Gelibolu Seferi bir tür *"zafer"* niteliği taşıyordu. Avustralya'da yaşayanlar, yaşanan yenilgiyi büyük ölçüde Britanya İmparatorluğu'nun sorumluluğu olarak görmüş; Avustralyalı askerlerin savaş performansını ise bu değerlendirmeden ayrı tutmuşlardı. Benzer bir yaklaşım, Kanada, Güney Afrika, Yeni Zelanda ve Avustralya birliklerinin 1916'daki Somme ve 1917'deki Üçüncü Ypres Muharebesi'nde verdikleri ağır kayıplar için de geçerlidir. Her iki muharebe stratejik açıdan başarısızlıkla sonuçlanmış olsa da, bu ülkelerin kamuoylarında savaşan ve hayatını kaybeden askerlerin itibarı, Britanya'nın askerî stratejisine yönelik eleştirilerden ve komuta kademesinin yetersiz olduğuna dair yaygın görüşten özenle ayrıştırılmıştır (Winter, 2023, s. 191).

Avustralyalı gazeteci Ernest Richard Peacock'un 1918 yılında İstanbul'da Mustafa Kemal Paşa ile gerçekleştirdiği mülakat, Türk-Avustralya ilişkilerinin ve Çanakkale Savaşı'nın küresel algılanışının başlangıcında önemli bir dönüm noktasını temsil etmektedir. Bu görüşmede Mustafa Kemal Paşa'nın Avustralya ve Yeni Zelanda Kolordusu (ANZAC) askerlerine yönelik takdirkar ifadeleri, özellikle onların cesaretini övmesi, Avustralya kamuoyunda geniş yankı

uyandırmıştır. Söz konusu mülakat 27 Aralık 1918 tarihinde Avustralya'nın önde gelen gazetelerinden *The Herald*'ın ilk sayfasında yayımlanmıştır (Elmacı, 2024, s. 233).

Avustralya ve Türkiye arasındaki savaş sonrası ilişkilerin gelişiminde, Avustralya Başbakanı Stanley Melbourne Bruce'un 1924 yılındaki Türkiye ziyareti önemli bir dönüm noktası teşkil etmektedir. Bruce, Gelibolu savaş alanlarını ziyaret eden ilk Avustralya Başbakanı olarak, Avustralya siyasal elitinin Çanakkale hafızasıyla kurduğu doğrudan ve erken temasa öncülük etmiştir. Bunun yanında iki ülke arasındaki hafıza yakınlaşmasının en güçlü ve simgesel ifadesi, Mustafa Kemal Atatürk'ün 1934 yılında Anzak annelerine hitaben kaleme aldırdığı ünlü mesajdır. Anzak çıkarmasının 19. yıldönümünde paylaşılan mesaj düşmanlık söyleminden kardeşliğe evrilen bir hafıza paradigması oluşturmuştur. Atatürk'ün, *"Uzak diyarlardan evlatlarını harbe gönderen analar! Gözyaşlarınızı dindiriniz. Evlatlarınız bizim bağrımızdadır… Onlar bu topraklarda canlarını verdikten sonra artık bizim evlatlarımız olmuşlardır"* şeklindeki empatik ifadeleri, Avustralya ve Yeni Zelanda kamuoylarında derin bir duygusal etki yaratmıştır (Şimşir, 2018, s. 100-111).

Çanakkale Muharebeleri her iki ulus için de *"kurucu savaş"* anlatısının temelini oluşturmuş ve ulusal kimlik inşasında kritik bir referans noktası hâline gelmişti. Gelibolu'dan büyük bir hüsranla ayrılmalarına rağmen, Çanakkale Muharebeleri boyunca sergiledikleri olağanüstü görev bilinci ve cesaret, söz konusu birliklere daha sonra *"Anzak Ruhu"* olarak kavramsallaştırılacak olan kolektif bir kimlik sağlamıştır (Birtane, 2021, s. 63). Çıkarmanın askerî açıdan başarısızlıkla sonuçlanmış olması, bu tarihin Avustralyalılar için taşıdığı sembolik niteliği ortadan kaldırmamış; aksine Anzak Günü, Avustralya'nın ulusal kimliğini şekillendiren kurucu mitin merkezine yerleşmişti (Winter, 2015, s. 328).

Kazanılan deneyim ulusal kimliklerinin kurucu bir unsuru haline gelerek uluslararası alanda tanınmalarına zemin hazırlamıştır. Ancak 1955 yılına gelindiğinde, kırk yıl önce karşı karşıya gelen bu iki ordunun mensupları artık düşman değil, Batı bloğunun farklı bölgelerinde konumlanan müttefikler olarak bir araya gelmişlerdi.

Son yıllarda Anzak anlatısının yalnızca Avustralya ve Yeni Zelanda askerlerini değil, Türk askerlerini de kapsayan kapsayıcı bir çerçevede yeniden inşa edildiği gözlemlenmektedir. Bu bağlamda, yakın dönemde gerçekleştirilen Anzak Günü anma törenlerinde savaşın askerî boyutundan ziyade, çatışma ortamında tezahür eden evrensel insani değerler, müttefiklik ve karşılıklı saygı temaları merkezi bir konuma yükselmiştir. Bu perspektiften ele alındığında, Anzak ve Osmanlı askerleri *"karşıt cephelerdeki düşman unsurlar"* olarak değil, müşterek bir kaderi paylaşan, benzer acılar, kayıplar ve insani imtihanlardan geçmiş iki topluluğun temsilcileri olarak konumlandırılmaktadır. Askerler arasındaki bu ortak tecrübe vurgusu, zamanla ulusal bellek sistemlerine de nüfuz ederek iki ülke arasında bir yakınlığın gelişimine zemin hazırlamıştır (Fewster vd., 2005, s. 14).

Avustralya'da *"Yılın Tek Günü"* olarak nitelendirilen Anzak Günü, ülkenin savaş hafızası ve anma törenleri açısından en merkezi etkinlik hâline gelmiştir. Zikredilen günün nasıl anlamlandırıldığı ve hangi biçimlerde anıldığı, zaman içinde toplumsal, siyasal ve kültürel dönüşümlere bağlı olarak sürekli değişmiş; dolayısıyla Anzak Günü ulusal belleğin tartışmaya açık bir alanı hâline gelmiştir. Söz konusu anma pratiği, savaş deneyimini ulus inşa sürecinin temel bileşenlerinden biri olarak kullanmış; toplumsal birlik, fedakârlık ve ortak kader anlatılarını pekiştiren sembolik bir ritüele dönüşmüştür. Anzak Günü bu bağlamda, Benedict Anderson'ın kavramsallaştırdığı biçimiyle, *"hayal edilmiş bir topluluğun"* üyeleri arasında duygusal ve kültürel bağlar üreten bir ulusal kimlik ritüeli olarak değerlendirilebilir (Scates vd., 2012, s. 1-3).

1954 yılının başlarında Returned and Services League of Australia (R.S.L.) yönetim kurulu, Gelibolu'dak Alçıtepe'de Helles Burnu'na beş mil mesafede bir anıtın açılacağına dair bilgi alınması üzerine harekete geçti. Aynı zamanda, Anzak Günü'nü yarımadada anmak amacıyla üyelerinden oluşan bir tur organize etme kararı aldı. Alınan karar yalnızca bir anma girişimi

değil, aynı zamanda diplomatik, duygusal ve sembolik yolculuğun başlangıcını teşkil ediyordu. Turun arkasındaki aciliyet duygusu, Ellinci yıl dönümü geldiğinde hayatta çok az gazinin kalmış olacağı düşüncesiyle 40. yıl dönümü seçilmişti.

Bildiri, 1955 Anzak Gazilerinin Türkiye ziyaretini Pierre Nora'nın *"hafıza mekânları"* Nora (1989) ve Winter'ın (1995) *"anma kültürü"* kavramsal çerçeveleri içinde ele alarak, savaş sonrası uzlaşma süreçlerinin, hafıza siyasetinin ve anma diplomasisinin nasıl işlediğini incelemektedir. Winter'ın özellikle Birinci Dünya Savaşı sonrası Avrupa toplumlarında ortaya çıkan kolektif yas, kültürel teselli arayışı ve anlam üretme pratiklerine yaptığı vurgu, 1955 Anzak ziyaretinin ardındaki sembolik mantığı anlamak açısından önemli bir analitik zemin sunar. Söz konusu ziyaret yalnızca geçmişin hatırlanmasını sağlamamış, aynı zamanda Soğuk Savaş döneminde stratejik bir müttefiklik ilişkisini pekiştirmenin aracı hâline gelmişti. Türkiye'nin NATO üyeliği ve Avustralya'nın ANZUS Paktı kapsamında Asya-Pasifik'te üstlendiği konum, iki ülkeyi Batı bloğunun farklı coğrafyalarındaki önemli unsurlar hâline getirmişti. Bildiri; 1955 yılına ait birincil kaynaklara dayanarak hazırlanmış olup, Anzak gazilerinin Türkiye ziyaretini hafıza siyaseti perspektifinden ele almaktadır. Çalışma, savaş sonrası uzlaşma süreçleri, anma diplomasisi ve hafıza mekânlarının yönetimi konularında karşılaştırmalı hafıza çalışmaları literatürüne katkı sağlamayı amaçlamaktadır.

1. GELİBOLU ZİYARETİNİN ARDINDAKİ GEREKÇELER

R.S.L.'nin 1955 yılındaki ziyareti organize etme kararının temelinde birden fazla motivasyon yatmaktaydı. Bunların en önemlisi ve açıkça dile getirileni, gazilerin ait olduğu kuşağa özgü bir kaygıydı. 1955 yılına gelindiğinde, Gelibolu gazileri 60'lı yaşlarının ortalarına ulaşmışlardı. Gazilerin fiziksel olarak oldukça zorlu addedilen böyle bir seyahati gerçekleştirebilecek olan son kuşak oldukları yönünde bir endişeyi taşıyorlardı. Dolayısıyla, ziyaret kararı, Gelibolu'yu yerinde görme arzusunu taşıyan bu kuşağın son fırsatını değerlendirme amacını taşımaktaydı. Bazı üyelerin 70 yaşına yaklaşmış olduğu düşünülürse, ciddi bir aksilik olmadan seyahatin tamamlanması oldukça önemliydi. Canlı hafızanın giderek kaybolmakta olduğu bilinciyle, deneyimlerin birinci elden aktarımına yönelik son fırsatlardan biri olarak görülen bu ziyaret, hafıza çalışmalarında iletişimsel hafıza ile kültürel hafıza arasındaki geçişin kritik bir temsiliydi.

Gelibolu'ya yönelik geri dönüş hem kişisel hem de geniş ölçekli ulusal güdüler tarafından şekillenen karmaşık bir hac yolculuğu niteliği taşımaktaydı. İlk nesil ziyaretçiler için bu seyahat, bir kuşak önce kaybedilen bir askerin mezarına ulaşma ya da ailevi bir yükümlülüğü yerine getirme arzusundan beslenen kişisel yas sürecini tamamlama amacıyla gerçekleştirilmişti (Scates, 2006, s. 3).

İkinci motivasyon ise diplomatik ve stratejik boyutlarla ilişkiliydi. 1950-53 Kore Savaşı'nda Türkiye ve Avustralya yan yana savaşmış, Türkiye 1952'de NATO'ya katılmış, Avustralya ise 1951'de ANZUS Paktı ile ABD ve Yeni Zelanda'yla güvenlik ittifakı kurmuştu. (Kelly, 2018, s. 3-4) Soğuk Savaş'ın giderek yoğunlaştığı bir dönemde Batı bloğu içindeki dayanışmanın pekiştirilmesi önemli görülmüştü. Türkiye'de yayınlanan *Sonçağ* dergisinin özel Anzak sayısında Hakkı Güvendik'in kaleme aldığı makalede bu bağ açık biçimde kurulmuştu: *"Kırk yıl önce Çanakkale'de döktüğümüz kanla oluşan kan kardeşliğimiz, bugün Kore'de de devam etmekte; dünya barışını ve medeniyetini korumak için en geniş ölçekte çaba göstermekteyiz."* Güvendik'in sözleri tarihi düşmanlığı müttefiklik ilişkisine dönüştürmeye yönelik retorik stratejiyi ortaya koymaktaydı. *"Kan kardeşliği"* metaforu, biyolojik ve duygusal bir bağ ima ederek stratejik ittifakı doğal bir birliktelik olarak çerçevelemişti. Çanakkale ile Kore savaşları arasında kurulan paralellik, her iki durumda da *ortak düşmana* karşı mücadele edildiği anlamını taşıyordu (BCA, 30-1-0-0.125-803-1).

Güvendik'in makalesinde Türk tarafının perspektifi daha da netleşmişti: *"Bugün bütün dünyanın güven ve saygısını kazanmış olan, hür ve bağımsız Demokratik Türkiye Cumhuriyeti'nin köklerini biz Çanakkale'deki bu zafere dayandırıyoruz."*

Güvendik'in sözleri Çanakkale zaferinin yalnızca askerî bir başarı değil, modern Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucu miti olarak konumlandırıldığını göstermekteydi. Mustafa Kemal Paşa'nın (Atatürk) Çanakkale'deki rolü, Cumhuriyet'in kuruluşuyla doğrudan ilişkilendirilmiş ve bu nedenle Anzak gazilerinin ziyareti yalnızca bir savaş anısını değil, Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucu anlatısını da onurlandıran bir nitelik kazanmıştı (BCA, 30-1-0-0.125-803-1).

2. HAZIRLIKLARIN DİPLOMATİK VE KÜLTÜREL BOYUTLARI

R.S.L Genel Sekreteri Neagle'ın Şubat 1955'te Türkiye'ye gerçekleştirdiği ön ziyaret hem organizasyon sürecinin karmaşıklığını hem de kültürler arası iletişimde karşılaşılan güçlükleri açık biçimde ortaya koymuştu. Neagle'ın ayrıntılı raporu, diplomatik protokolün incelikleri, kültürel farklıkların yönetimi ve beklentilerin uyumlaştırılması bakımından son derece zengin bir birincil kaynak niteliği taşımaktadır. Karşılaşılan ilk sorun, ziyaret sırasında irtibat kurulması gereken General Erdelhun'un Londra'da bulunması ve İstanbul'a ne zaman döneceğinin belirsizliğiydi. Neagle'ın raporunda yer alan *"Ankara'ya telefonla bir kez daha ulaşamayışımız"* ifadesi, 1950'ler Türkiye'sinde iletişim altyapısının sınırlılıklarını göstermekteydi; bu durum aynı zamanda organizasyonun son derece kırılgan bir koordinasyon ağına bağlı olduğunu da ortaya koyuyordu (BCA, 30-1-0-0.125-803-1).

Kültürel farklılıkların en açık göründüğü konulardan biri ise çelenk boyutu meselesiydi. Neagle, Türk yetkililerle yaptığı görüşmelerde "*Türk geleneğine göre bir çelenk 5 fitten (yaklaşık 1,5 metre) kısa olamaz; bu kurala uymamak alay konusu olur"* şeklindeki uyarının altını çizmişti. Bu ayrıntı, anma ritüellerinin kültürel kodlarının diplomatik temaslarda ne denli belirleyici olduğunu göstermekteydi. Çelenk, yalnızca bir saygı göstergesi değil, aynı zamanda diplomatik ciddiyetin ve kültürel duyarlılığın somut bir tezahürü olarak işlev görmekteydi (BCA, 30-1-0-0.125-803-1).

Ziyaretin diplomatik mahiyetinin açıklığa kavuşturulması da sürecin önemli bir boyutunu oluşturmuştur. Neagle, hem Türk generallerine hem de İngiliz Başkonsolosu Bay Potts'a, söz konusu organizasyonun *"Avustralya Dışişleri ile Türk Hariciye Vekâleti tarafından düzenlenen resmî bir devlet ziyareti"* niteliği taşımadığını, Avustralya Hükümeti'nin bu girişime yalnızca *"onay verdiğini"* ifade etmek durumunda kalmıştır. Bu durum, gazi derneklerinin yarı-resmî konumunu görünür kıldığı gibi, sivil toplum örgütlerinin diplomasi alanında üstlendikleri dolaylı ve aracılık eden rollerin niteliğine de işaret etmektedir. Bununla birlikte, ziyaret kapsamında askerî törenlerin düzenlenmesi, devlet protokolünün işletilmesi ve üst düzey yetkililerin programa katılması, organizasyonun fiiliyatta bir devlet ziyareti görünümüne bürünmesine yol açmış; böylece resmî olmayan bir girişimin pratikte devletler arası etkileşim biçimlerini taklit eden bir protokole evrilmesine zemin hazırlamıştır (BCA, 30-1-0-0.125-803-1).

General Hüsnü Odabaşıoğlu'nun ziyaretin ağustos ayında gerçekleştirilmesine yönelik önerisi, büyük ölçüde bölgenin iklim koşullarına ilişkin pratik bir değerlendirmeden kaynaklanmaktaydı. Neagle'ın bu öneriye verdiği yanıt Avustralyalılar için 25 Nisan'ın önemini gözler önüne seriyordu:

"Ağustos'un önemini kabul etmekle birlikte, Anzak Günü'nün Avustralyalı eski askerlerin takviminde her şeyden üstün bir konuma sahip olduğunu ve Avustralyalıların iklim değişikliklerine dayanıklı bir halk olduğunu ifade ettim" (BCA, 30-1-0-0.125-803-1)

3. MEKÂNLA YENİDEN KARŞILAŞMA

1955 yılında gerçekleşen ziyaretin Türkiye'deki basına yansımaları, dönemin diplomatik atmosferini ve anma etkinliklerinin sembolik niteliğini anlamak açısından önemli bir birincil kaynak sunmaktadır. Cumhuriyet gazetesi, 26 Nisan 1955 tarihli sayısında Avustralyalı eski muhariplerin Gelibolu harp sahasına gelişini ayrıntılı biçimde aktarmış ve törenlerin görkemine dikkat çekmiştir. Haberde belirtildiğine göre, 25 Nisan günü Çanakkale'de savaşmış Avustralyalı eski muhariplerden oluşan elli kişilik bir kafile, *Anzak Günü* münasebetiyle bir

Yunan yolcu gemisiyle sabahın erken saatlerinde Eceabat'a ulaşmıştı. Kafile, bir gün önce Gelibolu'ya gelmiş olan Tuğgeneral Daniş Karabelen'in başkanlığındaki mihmandar heyet tarafından saat 05.30'da karşılanmıştı. Haberde törenin askerî protokolüne dair ayrıntılar da dikkat çekmektedir. Misafir heyet Büyükdere yolcu gemisine alınmış, ardından Kilya iskelesine çıkarılmış ve burada İkinci Kolordu Komutan Vekili Tümgeneral Hilmi Belen ile Müstahkem Mevki Komutanı Tümgeneral Neşet Paşa tarafından resmî törenle karşılanmıştı. Bu esnada bir askerî müfreze selâm resmi icra etmiş ve bando hem Avustralya hem de Türkiye'nin millî marşlarını çalmıştı. Kafile reisi ve Anzak Teşkilâtı Başkanı, basına verdiği açıklamada şu ifadeleri kullanmıştı:

"Bizler, ideal bir millet toprağının nasıl müdafaa edilebileceğini görmüş insanlarız. Eski Türk muharipleri ile bu haşmet destanı ile dolu topraklarda yeniden buluşmakla hayatımızın en heyecanlı ve zevkli anlarını yaşamaktayız." (Cumhuriyet, 26 Nisan 1955, s. 7).

Cumhuriyet'in haberine göre, Avustralyalı heyet törenlerin ardından Anzak Mezarlığı, Mehmetçik Abidesi ve Hisarlık bölgesindeki Fransız Mezarlığı'nı ziyaret etmiş, buralarda hem Avustralya heyeti hem de Türk Silahlı Kuvvetleri adına çelenkler sunmuştu. Heyet daha sonra Conkbayırı'na geçmiş; burada Çanakkale Savaşları sırasında fırka komutanlığı yapmış olan emekli General Cemil Conk ile Albay Şefik Aker, Avustralyalı misafirlere savaş hatıralarını aktarmışlardı. Cumhuriyet, bu karşılıklı sohbetin son derece *"heyecanlı ve hareketli"* geçtiğini, Türk ve Avustralyalı eski muhariplerin savaş sahnelerini anlatırken *"gözyaşlarını tutamadıklarını"* ifade etmiştir. Habere göre, heyet öğle yemeğini Hisarlık'ta yemiş, akşam saatlerinde Gelibolu'ya dönmüş ve orduevinde İkinci Kolordu Komutan Vekili tarafından verilen bir ziyafete katılmıştı. Avustralyalı misafirler, mihmandar heyetiyle birlikte aynı gece saat 21.30'da İstanbul'a hareket etmişlerdir (26 Nisan 1955, s. 7).

25 Nisan 1955 sabahı gaziler, savaşın üzerinden kırk yıl geçtikten sonra kendilerini yeniden Çanakkale Boğazı'nda bulmuşlardı. Şafak vaktinde geminin güvertesinde icra edilen kısa törenin ardından denize bırakılan gelincik çelengi, sembolik bir anma ritüelinin başlangıcını teşkil etmişti. Bay T. S. Louch'un *West Australian* gazetesi için kaleme aldığı röportaj, bu yeniden karşılaşmanın duygusal yoğunluğunu ayrıntılı biçimde aktarmaktaydı. Louch'un ifadesiyle, *"Yarımada, Avustralyalıların burada savaştığı döneme kıyasla fazla değişmiş değildi; dikkat çeken tek yeni unsur sahillerin üstünden geçen bir yoldu. Eski siperlerin birçoğu hâlâ tanınabilir durumdaydı..."* (BCA, 30-1-0-0.125-803-1).

Halbwachs'ın (2017, s. 153-154) *"kolektif hafıza"* kuramı uyarınca mekân yahut uzam, hafızanın depolanması ve yeniden çağrılmasında temel bir işlev üstlenmekteydi. Gelibolu'nun fiziki coğrafyasının büyük ölçüde korunmuş olması, gazilerin kırk yıl önceki deneyimlerini hatırlamalarına ve bu deneyimleri yeniden yaşamalarına zemin hazırlamıştı (BCA, 30-1-0-0.125-803-1).

Gazilerin bir sırtın tepesine çıkarken hissettikleri *"tereddüt"*, travmatik hafızanın bedensel ve duygusal boyutuna işaret etmekteydi. Louch'un gözlemiyle, *"Kırk yıl geçmiş olmasına rağmen Quinn's sırtının tepesine çıkarken bir tereddüt hissediliyordu; fakat Şarapnel Vadisi çevresini en iyi buradan görebilirdiniz."* Bedenin tehlikeyi hafızasında saklama kapasitesine ve mekânla karşılaşmanın fiziksel olmaktan ziyade psikolojik bir sınamaya dönüşmesinin bu durum ilginç örneğiydi (BCA, 30-1-0-0.125-803-1).

Yalnız Çam yahut Lone Pine Anıtı olarak bilinen yapının İmparatorluk Savaş Mezarları Komisyonu tarafından düzenlenmiş olması, hafıza mekânlarının zaman içinde *"estetize edilmesi*" ve bunun beraberinde getirdiği sorunları gündeme taşımıştı. Louch'un değerlendirmesi bu noktada eleştirel bir seyir izlemekteydi: *"Geniş bir alan bilardo masası gibi dümdüz hâle getirilmiş, taş işçiliği yapılmış, çam ve diğer ağaçlar dikilmişti. Mezarlar ve yollar da titizlikle düzenlenmişti. Ancak çok fazla düz çizgi ve dik açı olduğundan sonuç biraz hayal kırıklığı yaratıyordu. Temiz, bakımlı bir mezarlıktı ama herhangi bir yerde olabilirdi."* Bu eleştiri, modern anıt ve mezarlık mimarisinin steril ve standartlaştırıcı etkisine işaret

etmekteydi. Louch'un *"herhangi bir yerde olabilirdi"* nitelemesi, mekânın özgün tarihsel bağlamının aşırı düzenlemeler neticesinde silikleştiğini göstermekteydi. Hafıza mekânlarının korunması ile özgünlüklerinin erozyona uğraması arasındaki bu gerilim, modern koruma ve anma politikalarının temel tartışma konularından birini oluşturmaktaydı (BCA, 30-1-0-0.125-803-1).

4. RİTÜELLER VE SEMBOLLER: ANMA DİPLOMASİSİNİN PRATİĞİ

25 Nisan sabahı şafak vaktinde geminin güvertesinde icra edilen tören, anma ritüellerinin sembolik gücünü açık biçimde ortaya koymuştu. Denize bırakılan gelincik çelengi, yalnızca ölüleri anmaya yönelik bir jest değil, aynı zamanda deniz ile toprak, gemi ile kıyı, şimdi ile geçmiş arasında sembolik bir bağ kuran güçlü bir mekânsal ve duygusal işaret işlevi görmüştü. Gelincik, Birinci Dünya Savaşı anma kültüründe John McCrae'nin "*In Flanders Fields*" (Encyclopædia Britannica, t.y.) şiirinden itibaren evrenselleşmiş bir simge hâline gelmiş; İngiliz İmparatorluğu'nun dört bir yanında kayıp ve fedakârlığın ortak dili olarak kabul edilmişti.

Maydos (Eceabat) iskelesindeki karşılama töreni, dönemin diplomatik protokolünün inceliklerini gözler önüne sermişti. "*Renkleri ve bandosu ile dizilmiş şık bir tören kıtası"* R.S.L. Federal Başkanı Sir George Holland tarafından teftiş edilmiş ve bu teftiş, Avustralyalı gazilerin artık yalnızca birer ziyaretçi değil, resmî düzeyde *"onur konuğu"* statüsünde kabul edildiklerinin en önemli göstergesiydi. Louch'un Türk askerlerini *"en modern teçhizatla donatılmış"* olarak nitelendirmesi ve *"bizi tekrar davetsiz gitsek gözümüzün yaşına bakmayacak gibi görünüyordu"* ifadesi, bir yandan hayranlık, diğer yandan hafif mizah içeren bir gözlem niteliği taşıyordu. Türkiye'nin bu askerî görünürlüğünün Soğuk Savaş bağlamında güvenilirliğini sergilemeye yönelik bilinçli bir diplomatik mesaj niteliği taşıdığınaysa şüphe yoktu (BCA, 30-1-0-0.125-803-1).

İstanbul'daki törenler de görkemli bir nitelik arz etmişti. Joyce'un raporunda aktardığı üzere İstanbul ziyareti şöyle geçmişti: *"İstanbul'a vardığımızda, seçkin Türk askerlerinden oluşan büyük bir şeref kıtası bizi karşıladı. Ben ve heyet üyeleri kıtayı teftiş ettikten sonra, Taksim Meydanı'ndaki büyük Türk Savaş Anıtı'na yürüdük ve burada çelenk bıraktık."* Taksim Meydanı'ndaki Türk Şehitlik Anıtı'na çelenk bırakılması, ziyaretin karşılıklılık esasına dayanan diplomatik niteliğini maddileştirmişti (BCA, 30-1-0-0.125-803-1).

Heyetin Ankara ziyareti, Türk hükümetinin resmî davetlisi sıfatıyla İstanbul'dan özel bir uçakla başkente intikal edilmesiyle başladı. Konuklar Ankara'da önce Britanya Büyükelçiliği'nde, ardından 1953 yılında Avustralya'yı ziyaret eden Türk heyetinin başkanı olan Korgeneral Rüştü Erdelhun tarafından verilen görkemli bir resepsiyonda ağırlanmıştır. Program kapsamında zırhlı bir tugay teşkilâtının yerinde incelenmesi sağlanmış; bu inceleme, Türkiye'nin modernleşen askerî kapasitesine dair etkileyici bir izlenim sunmuştur. Ziyaret esnasında Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Adnan Menderes ve Millî Savunma Bakanı ile görüşme fırsatı da doğmuştur. Menderes, R.S.L. heyetine karşı son derece ilgili ve destekleyici bir tutum sergilemiş, Avustralya ile ilişkilerin geliştirilmesine yönelik güçlü bir irade ortaya koymuştur. Heyet başkanı tarafından Başbakan Menderes'e, Avustralya Başbakanı Robert Menzies ve Federal Hükümet adına takdim edilen armağan büyük bir memnuniyetle karşılanmış; Menderes söz konusu hediyenin *"tam anlamıyla Avustralya'ya özgü"* niteliğinden duyduğu takdiri ifade etmiştir. Ziyaret boyunca Türkiye'nin Avustralya'nın ülkede resmî bir temsilcilikle bulunmasına yönelik güçlü arzusunun hissedilmişti. Ancak bunun gerçekleşmesi 1968'de mümkün olabilecekti (BCA, 30-1-0-0.125-803-1).

Ankara programının bir diğer önemli unsuru, Korgeneral Erdelhun tarafından güncel uluslararası konjonktüre ilişkin verilen ayrıntılı brifing olmuştur. Bunu takiben heyet özel uçakla yeniden İstanbul'a dönmüştür. Ziyaretin en dikkat çekici etkinliklerinden biri, İstanbul yakınlarında icra edilen geniş ölçekli bir askerî tatbikatın izlenmesi olmuştur. Heyet üyeleri, bir tepeden izledikleri bu tatbikatta iki piyade taburu, jet uçakları, roketler, napalm mühimmatı,

havan ve sahra topları ile 51 modern tank ve bunlara bağlı destek unsurlarından oluşan kapsamlı bir kuvvetin uyumlu manevrasını gözlemlemiştir. Irak Parlamentosu Başkanı ile birlikte baş misafir olarak ağırlanmaları, etkinliğe verilen diplomatik önemi göstermektedir (BCA, 30-1-0-0.125-803-1).

SONUÇ VE TARTIŞMA

1955 Anzak Gazileri Türkiye ziyareti, yüzeyde yalnızca bir anma etkinliği gibi görünse de hem sembolik düzeyde hem de uluslararası ilişkiler bağlamında çok katmanlı anlamlar üretmiş çok yönlü bir tarihsel karşılaşma niteliği taşımıştı. Ziyaret, Pierre Nora'nın tanımladığı biçimiyle Gelibolu'nun bir hafıza mekânı olarak nasıl sürekli yeniden inşa edildiğini, Jay Winter'ın ortaya koyduğu anma kültürü ve kolektif yas süreçlerinin ulusötesi bir boyut kazandığını gösteren bir laboratuvar işlevi görmüştü. Şafak vaktinde denize bırakılan gelincik çelengi, Quinn's Post'taki karşılaşmalar, Anzak Koyu'na ay ışığında bakış gibi ritüel anları; mekânın tarihsel sürekliliği, bedenin hafızası ve hafızanın mekân tarafından yeniden şekillenişi üzerinden güçlü duygusal ve kültürel tortular yaratmıştı. Bununla birlikte ziyaret, yalnızca geçmişle hesaplaşmanın bir sahnesi değil, aynı zamanda dönemin Soğuk Savaş jeopolitiği içerisinde işlevselleştirilen bir diplomasi aracıydı. Türk generallerin askerî strateji üzerine yaptıkları değerlendirmeler, İngiliz ataşesi ile yaşlı Türk gazisi arasında geçen kültürel açıdan yüklü sahneler, Maidos ve İstanbul'daki görkemli karşılama törenleri, askerî tatbikatın gösteri niteliği ve Ankara'da Başbakan Menderes ile gerçekleştirilen temaslar, tüm bu unsurlar, ziyaretin giderek bir "devlet ziyareti" karakteri kazandığını ortaya koymuştu. Özellikle karşılıklılık ve karşılıklı onurlandırma jestleri, eski düşmanlıktan doğan bir duygudaşlığın diplomatik bir değere dönüştüğünü kanıtlamıştı. Çelenk törenleri, sembolik olarak hem kendi şehitlerini hem de "öteki"nin şehitlerini onurlandırmaya dayalı yeni bir kültürel mutabakat yaratmıştı. Bu yönüyle ziyaret, Gelibolu'nun yalnızca Avustralya veya Türkiye'nin değil, her iki tarafın ortak hafızasında yer edinen ulusötesi bir ritüel alanı hâline geldiğini göstermekteydi.

KAYNAKLAR

Arşiv Kaynakları

Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanlığı Devlet Arşivleri Başkanlığı Cumhuriyet Arşivi *(BCA),* 30-1-0-0.125-803-1

Telif ve Tetkik Eserler

Birtane, Y. (2021). *Bir anma ritüeli: Anzak şafak ayini*. *Yazıt Kültür Bilimleri Dergisi, 1*(1), 57–79.

Elmacı, M. E. (2024). Mustafa Kemal Atatürk'ün Anzaklara Mesajları. Tarih ve Gelecek Dergisi, 10(3), 216–253. https://doi.org/10.21551/jhf.1513060

Encyclopedia Britannica. (t.y.). In Flanders Fields. https://www.britannica.com/topic/In-Flanders-Fields

Fewster, K., Başarın, V., & Başarın, H. H. (2005). *Gelibolu 1915* (İ. Keskin, Çev.). Galata Yayıncılık.

Halbwachs, M. (2017). *Kolektif hafıza* (B. Barış, Çev.). Heretik Basın Yayın.

Kelly, A. (2018). *ANZUS and the early Cold War: Strategy and diplomacy between Australia, New Zealand and the United States, 1945–1956*. Open Book Publishers.

Nora, P. (1989). Between memory and history: Les lieux de mémoire. *Representations, 26,* 7–24.

Özcan, O. (2023). Anzak Günü ve anma törenlerinin Avustralya'daki tarihi gelişimi. *Vakanüvis – Uluslararası Tarih Araştırmaları Dergisi, 8*(2), 527–550.

Pugsley, C. (2015). *Çanakkale: Yeni Zelandalıların öyküsü* (Ü. E. Uysal, Çev.). Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları.

Scates, B. (2006). *Return to Gallipoli: Walking the battlefields of the Great War*. Cambridge University Press.

Winter, J. (1995). *Sites of memory, sites of mourning: The Great War in European cultural history*. Cambridge University Press.
Winter, J. (2015). Tarihçiler ve bellek mekânları (Y. Aşçı Dalar, Çev.). In P. Boyer & J. V. Wertsch (Eds.), *Zihinde ve kültürde bellek* (s. 321–344). Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları. (Orijinal eser 2012'de yayımlandı)
Winter, J. (2023). *Savaşı hatırlamak: Yirminci yüzyılda bellek ve tarih arasındaki büyük savaş* (H. İ. Binici, Çev.). Runik Kitap.

MEDENİ USUL HUKUKUNDA TANIKLIKTAN ÇEKİNME HAKKI

Ecem AYCAN ÇINAR
KTO Karatay Üniversitesi, Özel Hukuk Anabilim Dalı Yüksek Lisans Öğrencisi
ORCID: 0009-0004-5122-9101
lisansüstü eğitim ensitütüsü

ÖZET
Yargılamada vakıaların ispatına ilişkin, tarafların en sık başvurdukları takdiri delillerden biri de tanık delilidir. Tanık beyanları, hâkim için bağlayıcı nitelikte olmasa da vicdani kanaatin oluşmasında oldukça etkili bir delildir. Tanıklığına başvurulacak kişinin yerine bir başkasının ikamesi mümkün olmadığından kural olarak tanıklık yapmak zorunludur. Bununla birlikte, Hukuk Muhakemeleri Kanununda düzenlenen tanıklıktan çekinme hakkı kapsamında bazı hallerde tanıklık yapma yükümlülüğünün sınırlandırıldığı görülmektedir. Kişinin; aile ilişkilerinden doğan yakınlıkları sebebiyle kişisel nedenlerle, kanun gereği korumakla yükümlü olduğu sırlar nedeniyle veya kendisi ya da kanunda sayılan yakınları bakımından menfaat ihlaline yol açması ihtimali nedeniyle tanıklıktan çekinebilmesi mümkündür. Tanıklık yapma zorunluluğuna istisna teşkil eden söz konusu hak, bireylerin özel hayatının ve kişisel ilişkilerinin korunmasını ayrıca yargılamada beyanların baskı altında verilmesinin önlenmesini sağlamaktadır.
Çalışmada, delillerin toplanması sürecinde üçüncü kişilere yüklenen tanıklık yapma yükümlülüğü açıklanarak, 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nda belirtilen bazı durumların varlığı halinde bu yükümlülüğün istisnası olan, tanıklıktan çekinme hakkının; hukuki dayanağı, uygulanma şartları ve istisnaları medeni usul hukuku çerçevesinde incelenmiştir.
Anahtar Kelimeler: takdiri delil, tanık beyanı, tanık, yükümlülük, tanıklıktan çekinme hakkı.

RIGHT TO REFUSE TO TESTIFY IN CIVIL PROCEDURE LAW

ABSTRACT
One of the most frequently invoked discretionary means of proof by the parties in the course of judicial proceedings is witness evidence. Although witness statements are not binding on the judge, they are highly influential in forming the judge's conviction. As it is not possible to replace a person whose testimony is sought with another individual, giving testimony is, as a rule, mandatory. However, it is observed that the duty to testify is limited in certain cases within the scope of the right to refrain from giving testimony, as regulated by the Code of Civil Procedure. A person may refrain from testifying due to personal reasons arising from family relationships, because of secrets that must be protected by law, or in cases where testimony may result in a violation of the interests of the person or their relatives listed in the statute. This right, which constitutes an exception to the obligation to testify, ensures the protection of individuals' private lives and personal relationships, and prevents statements from being given under pressure during judicial proceedings.
In this study, the obligation imposed on third parties to give testimony during the process of collecting evidence is explained, and the right to refrain from testifying—an exception to this obligation when certain circumstances specified under Law No. 6100 on the Code of Civil Procedure exist—is examined within the framework of civil procedural law, together with its legal basis, conditions of application, and exceptions.
Keywords: discretionary evidence, witness statement, witness, obligation, the right to refrain from testifying.

1. GİRİŞ

Maddi gerçeğin ortaya çıkarılması bakımından medeni yargılama hukukunda kesin delil-takdiri delil ayrımında, takdiri delillerden biri olan tanık delili, uygulamada en sık başvurulan delillerin başında gelir. Takdiri deliller, dava konusu olay ya da hukuki ilişkinin varlığını ya da yokluğunu ispata yarayan vasıtalar olmakla birlikte bu hususu kesin olarak ortaya koyamayan, ancak hakimde bu yönde kanaat uyandıran delillerdir. Nitekim hakim, vakıanın ispatlanıp ispatlanmadığı konusunda takdir yetkisine sahiptir. Kanun koyucu, maddi olguların başka türlü ispat edilememesi ihtimaline karşı, taraflar dışındaki herkesin tanık olabileceğini kabul ederek, tanıkların yaşı, taraflarla ilişkisi veya güvenilirliğine dair şüpheler olsa dahi, beyanlarının mahkemece serbestçe değerlendirilmesi gerektiğini düzenlemiştir. Bununla birlikte tanıklık kamusal bir yükümlülük olarak kabul edilmesi sebebiyle kural olarak zorunludur. Ancak bu yükümlülük, kanunda mutlak bir yükümlülük olarak düzenlenmemiştir. Buna istinaden, bazı özel ilişkilerin korunması gerektiği dikkate alınarak tanıklık yapma zorunluluğuna istisnalar getirilmiştir. Hukuk Muhakemeleri Kanununda, tanıklıktan çekinme nedenleri, üç ana başlık altında; kişisel ilişkilere dayalı çekinme**,** sır nedeniyle çekinme ve menfaat ihlâli tehlikesi nedeniyle çekinme olarak ifade edilmiştir. Ayrıca tanıklıktan çekinme hakkına yalnızca Hukuk Muhakemeleri Kanununda değil diğer bazı özel kanunlarda da yer verilmiştir. Bu bağlamda çeşitli meslek mensupları da sır saklama yükümlülüğü sebebiyle belirli durumlara istinaden tanıklık yapmaktan kaçınabilmektedir.

Tanıklıktan çekinme hakkını konu edinen bu çalışmada, çalışmanın anlamlandırılabilmesi için öncelikle medeni usul hukuku kapsamında takdiri bir delil olan tanık delili ve tanık kavramları açıklanarak, tanıklık yapma mecburiyeti ele alınmıştır. Çalışmanın devamında tanıklık yapma mecburiyetine rağmen hangi hallerde ve hangi gerekçelerle bu yükümlülüğün sınırlandırıldığı doktrin görüşleri ve yüksek mahkeme içtihatları ışığında incelenmiştir.

2. ARAŞTIRMA VE BULGULAR

2.1. Tanık Delili

Hukuk Muhakemeleri Kanunu m.192 gereğince, kanunda açıkça düzenlenmemiş takdiri delillerden biri de tanık delilidir. Uygulamada vakıaların ispatı için en sık başvurulan delillerdendir. Tanıklık, davanın tarafı olmayan üçüncü bir kişinin, dava konusu geçmişte yaşanan vakıalar hakkında bizzat duyu organlarıyla edinilen bilgileri mahkemeye aktarmasıdır (Kuru & Aydın, 2023, s. 305 vd.; Tanrıver, 2024, s. 983; Yılmaz & Arslan & Taşpınar Ayvaz & Hanağası, 2025, s. 489; Pekcanıtez & Atalay & Özekes, 2025, s. 414; Bilge & Önen, 1978, s. 523). Belirtilmelidir ki, tanık beyanlarının güvenilirliğinin görece düşük ve ispat gücünün sınırlı olması sebebiyle HMK m.200 uyarınca senetle ispat zorunluluğu olan hallerde tanıkla ispat mümkün değildir. Buna rağmen ispat faaliyeti açısından, yargılamada vazgeçilmez bir delil niteliği taşıması sebebiyle takdiri delil olarak kabul edilmekte ve hâkimin tanık beyanlarının değerlendirilmesi bakımından takdir yetkisi bulunmaktadır (Karamercan, 2018, s.164 vd.; Atalı & Ermenek & Erdoğan, 2025, s. 552; Yılmaz & Arslan & Taşpınar Ayvaz & Hanağası, 2025, s. 489) .

HMK m.240/1'den anlaşıldığı üzere, tanık olarak dinlenecek kişinin dava dışı üçüncü bir kişi olması gereklidir (Yılmaz & Arslan & Taşpınar Ayvaz & Hanağası, 2025, s. 489; Pekcanıtez & Atalay & Özekes, 2025, s. 414; Atalı & Ermenek & Erdoğan, 2025, s. 551). Ayrıca tanık gerçek bir kişi olmalıdır (Atalı & Ermenek & Erdoğan, 2025, s. 551; Bilge & Önen, 1978, s. 525). Kural olarak herkes tanıklık yapabilir (Yılmaz & Arslan & Taşpınar Ayvaz & Hanağası, 2025 s.489; Pekcanıtez & Atalay & Özekes, 2025, s. 414; Görgün & Börü & Kodakoğlu, 2025, s. 565). Ancak bir uyuşmazlığın adil ve doğru biçimde ortaya konulabilmesi ve maddi gerçeğe ulaşılabilmesi için tanığın, dava konusu olaya dair bilgi edinmeye elverişli bir yeterliliğe sahip olması gerekir. Bununla birlikte tanığın, bu bilgi ve gözlemlerini herhangi bir etki altında kalmadan, kendi değerlendirmelerinden arındırılmış bir biçimde aktarabilme yeteneğini taşıması da gerekmektedir (Ertanhan, 2005, s. 57). Bu bağlamda, kişinin yaşı, ruhsal durumu,

kültürel seviyesi veya mesleği tanıklık yapmasına doğrudan bir engel değildir. Kanunda, davanın taraflarına yakınlık ya da mevcut bir menfaat ilişkisi, tanıklıktan red veya yasaklılık sebebi olarak düzenlenmemiştir (Atalı & Ermenek & Erdoğan, 2025, s. 551). Nitekim, tanığın tarafla yakınlığı da tek başına beyanlarının değerini düşürmemektedir (Yılmaz, 2021, s. 1191). Ancak tanığın açıklamaları, bu hususlar göz önünde bulundurularak değerlendirilir (Taşkın Adıyaman, 2022, s. 5).

HMK m.242'de kamu görevlilerinin tanıklığı sınırlandırılmıştır. Buna göre, görevlerinden ayrılmış olsalar dahi, görevleri dolayısıyla sır olarak saklamak zorunda oldukları hususlara ilişkin, sırrın ait olduğu resmî makamın yazılı izni olmadığı takdirde tanık olarak dinlenememektedirler (Muşul, 2012, s. 386; Pekcanıtez & Atalay & Özekes, 2025, s. 416). Kamu yararına aykırı bulunmadığı sürece tanıklık için izin verilmesinden kaçınılamaz. Gerekli izin, mahkeme kararı üzerine ilgili resmi makamdan yazı ile istenir. İzin verildiği takdirde tanığın davet edilerek dinlenilmesi mümkündür (HMK m.242).

2.2. Tanıklık Yapma Mecburiyeti

HMK m.245/1'den anlaşıldığı üzere, tanıklık yapmak, kural olarak mecburidir (Pekcanıtez & Atalay & Özekes, 2025, s. 416; Atalı & Ermenek & Erdoğan, 2025, s. 554; Yılmaz & Arslan & Taşpınar Ayvaz & Hanağası, 2025, s. 492; Görgün & Börü & Kodakoğlu, 2025, s. 573). Davada maddî gerçeğin tespiti ve tanığın yerine başka bir kimsenin ikame edilmesi mümkün olmadığından; tanıklık yapmak kamusal nitelikte bir yükümlülük olarak ifade edilmektedir (Tanrıver, 2024, s. 984; Ertanhan, 2005, s. 71; Karafakih, 1952, s. 199; Pekcanıtez & Atalay & Özekes, 2025, s. 416). Öğretide, tanıklık yapma mecburiyetinin üç unsurdan oluştuğu ifade edilmektedir. Bunlar; kişinin tanık olarak çağrıldığı mahkemeye gelmesi, vakıaya ilişkin beyanlarının doğruluğuna dair yemin etmesi ve doğru beyanda bulunmasıdır (Bilge & Önen, 1978, s. 526; Atalı & Ermenek & Erdoğan, 2025, s. 554; Pekcanıtez & Atalay & Özekes, 2025, s. 416; Yılmaz & Arslan & Taşpınar Ayvaz & Hanağası, 2025, s. 492).

2.2.1.Çağrıya Uyma ve Hazır Bulunma Yükümlülüğü

HMK m.245'e göre, mahkemece usulüne uygun çağrılmasına rağmen geçerli bir mazeret göstermeden gelmeyen tanıklar zorla getirtilmektedir (Tanrıver, 2024, s. 984 & Pekcanıtez & Atalay & Özekes, 2025, s. 416; Yılmaz & Arslan & Taşpınar Ayvaz & Hanağası, 2025, s. 492). Ayrıca tanığa gelmeme nedeniyle oluşan giderler ile disiplin para cezası hükmolunur. Bununla birlikte, zorla getirildikten sonra, gelmemesini haklı kılan nedenleri bildirilirse, aleyhine hükmedilen giderler ve disiplin para cezası kaldırılır (HMK m.245).

HMK m.259/1 gereğince tanıklar, kural olarak davaya bakan mahkemede sözlü olarak dinlenmektedir. Ancak gerekli görülen durumlarda hâkim, tanığın sözlü dinlenmesi yerine kendisine yazılı bir soru sorulmasına karar verebilir. Tanığa soru kâğıdı gönderilmesine ilişkin HMK m. 246 istisnai bir usuldür (Akkan, 2014, s. 556). Soru kâğıdının gönderilip gönderilmeyeceği mahkemenin takdirine bırakılmıştır (Korkmaz Çetin, 2025, s.116). Ancak yazılı cevapların yetersiz olması hâlinde, tanık mahkemeye davet edilebilir. Bu durumda usulüne uygun olarak davet edilen tanığın çağrıya uyma ve hazır bulunma yükümlülüğü doğar (Korkmaz Çetin, 2025, s.116).

2.2.2. Doğru Beyanda Bulunma Yükümlülüğü

Tanığın bir diğer yükümlülüğü, bildiklerini gizlemeden, gerçeğe uygun biçimde mahkemeye bildirmesidir (Ertanhan, 2005, s. 106; Feyzioğlu, 1996, s. 149). Bu yükümlülük, Türk Medenî Kanunu'nun 2. maddesinde yer alan dürüstlük kuralından kaynaklanır (Taşkın, 1990, s. 76). HMK m.256/1'de belirtildiği üzere, dinlenmesine başlanmadan önce tanığa, gerçeğe aykırı beyanda bulunması durumunda yalan tanıklık suçundan cezalandırılabileceği hatırlatılır (Taşkın Adıyaman, 2022, s. 17). Yanlış beyan ve yalan beyan bu noktada birbiriyle sıklıkla karıştırılan ancak farklı kavramlardır. Yanlış beyan, tanığın olayları gerçeğe göre farklı algılamış olması, gerçeği algılamış olması ama farklı hatırlaması ya da ifade sırasında algılanan

şeylerin hatalı sözcüklerle ifade edilmesi sebebiyle ortaya çıkabilir (Ertanhan, 2005, s. 110). Aksine yalan beyan, tanığın gerçekte olanları inkar etmesi, algıladığı olay ve durumları gerçekten farklı olarak ifade etmesi, bildiklerini saklaması ya da hiçbir bilgisi olmasa da bilgisi varmış gibi beyanda bulunması gibi durumları ifade etmektedir (Ertanhan, 2005, s. 110). Tanığın yalan beyanda bulunmasının yaptırımı, HMK m.264'e istinaden ve ceza hukukunun kapsamında bir suç teşkil etmesi sebebiyle TCK m.272 ile düzenlenmiştir (Tanrıver, 2024, s. 982).

Tanığın beyanda bulunma yükümlülüğü ve doğru beyanda bulunma yükümlülüğü de birbirinden farklı durumlar olduğundan, beyanda bulunmaktan tanıklıktan çekinme hakkını kullanarak çekinen tanık, bu hakkından feragat ederek sonradan beyanda bulunursa doğru beyanda bulunma yükümlülüğü söz konusu olur (Korkmaz Çetin, 2025, s.116). Her ne kadar, yanlış veya yalan beyanda bulunma ihtimali, güvenilirlik konusunda endişelere sebep olarak ispatı zorlaştırsa da maddi gerçeğin ortaya çıkabilmesi yönünden tanık beyanı önemli bir delildir. (Korkmaz Çetin, 2025, s. 110).

2.2.3. Yemin Etme Yükümlülüğü

Kanun koyucu, tanığın yemin etmesini öngörmekle, mahkemeye aktaracağı bilgilerini ve gözlemlerini bir kez daha değerlendirip vicdani duygularla, gerçeği söylemeye yönlendirilmesini hedeflemiştir (Ertanhan, 2005, s. 259 vd.). Ayrıca tanık beyanının doğası gereği güçlü bir ispat aracı sayılmaması da, beyanların yeminle desteklenmesini zorunlu kılan bir diğer sebeptir (Taşkın, 1990, s. 134; Feyzioğlu, s. 120) . Hâkim, tanığa beyanlarına başlamadan önce doğruyu söyleyeceğine dair yemin etmesi gerektiğini hatırlatır (HMK m. 256/1,c). HMK m.253/1' göre, haklı bir neden olmaksızın tanıklıktan çekinme ile yemin etmemenin aynı hukuki sonuçları doğurduğu ifade edilmektedir.

Öte yandan, HMK m.257'de, on beş yaşını doldurmamış kişilerin ve yeminin anlamı ile sonuçlarını kavrayamayacak ölçüde ayırt etme gücü bulunmayanların yemin verilmeden dinlenebileceği belirtilmiştir. Bu durumdaki kişilere zorla yemin ettirilmesi ve bu şekilde tanık olarak dinlenilmesi halinde ise söz konusu beyanlar, hukuka aykırı delil niteliği taşır (Taşkın Adıyaman, 2022, s. 15.

2.3. Tanıklıktan Çekinme Hakkı

Hukuk yargılamasında maddi gerçeği ortaya çıkarmak için tanıklık yapmak zorunlu kabul edilmekle birlikte HMK m. 247, tanıklık yapma yükümlülüğünün bazı durumlarda imtina edilmesine izin veren bir düzenlemedir (Karaaslan & Budak, 2024, s. 305; Pekcanıtez & Atalay & Özekes, 2025, s. 417; Atalı & Ermenek & Erdoğan, 2025, s. 555; Yılmaz & Arslan & Taşpınar Ayvaz & Hanağası, 2025, s. 492). Her ne kadar, uyuşmazlığa ilişkin vakıaların ortaya konulmasında kamu yararı bulunsa da, bazen akrabalık bağları, güven ilişkileri veya sözleşmesel ilişkiler bakımından bilgilerin açıklanması uygun olmayabilir. Bu gibi durumlarda kişilerin korunmaya değer özel yararı, kamu yararı karşısında öncelikli kabul edilmiştir (Ertanhan, 2005, s. 124). Nitekim kanunda böyle bir istisna öngörülmemiş olsaydı, tanıklık yapmak zorunda kalan kişi, yalan beyanda bulunabilir, bildiklerini açıklamaktan kaçınabilir ya da meslek sırlarının ortaya çıkmasına neden olabilirdi. Bu gibi ihtimallerin önüne geçilmek amacıyla kişilere tanıklıktan çekinme hakkı tanınmıştır (Taşkın Adıyaman, 2022, s. 29 vd.; Pekcanıtez & Atalay & Özekes, 2025, s. 417; Atalı & Ermenek & Erdoğan, 2025, s. 555; Görgün & Börü & Kodakoğlu, 2025, s. 575; Tanrıver, 2024, s. 989). Öte yandan gerek hukuk yargılaması gerekse ceza yargılamasında, tanıklıktan çekinme hakkının kullanılması taraflardan biri lehine ya da aleyhine yorumlanamaz (Feyzioğlu, 1996, s. 158; Tahiroğlu, 2021, s. 621).

Kanunda tanıklıktan çekinme nedenleri, üç farklı duruma istinaden düzenlenmiştir. Bunlar; kişisel nedenlerle tanıklıktan çekinme, sır nedeniyle tanıklıktan çekinme ve menfaat ihlali tehlikesi nedeniyle tanıklıktan çekinmedir. Kanunda çekinme sebepleri bakımından düzenlenen bu ayrım; bazı durumlarda aile bağlarını, bazı durumlarda ise özel hayatın korunmasını sağlar (Çiftçi,2018, s. 732). Tanıklıktan çekinme sebepleri söz konusu olduğunda kişi, tanıklık

yapmaya özgür iradesiyle karar verebilmektedir (Ertanhan, 2005, s. 125). Nitekim Bölge Adliye Mahkemesinin bir kararında; tanıklıktan çekinme hakkının ancak tanığın kendisi tarafından kullanılabilecek bir hak olduğu; mahkemenin bu hakkı kendiliğinden tanık adına ileri sürerek, tanığı dinlememe kararı veremeyeceği belirtilmiştir. Bu sebeple, tanığın çağrılıp çekinme hakkı kendisine hatırlatılmadan ve bu hakkı kendisi kullanmadan dinlenilmemesi hatalı görülmüştür (Gaziantep BAM, E. 2022/785 E., 2024/349 K., T. 4.4.2024.)

Tanıklıktan çekinme sebepleri olan kişi, çekinme bir hak olması sebebiyle bu hakkını kullanmaktan feragat ederek tanıklık yapabilir (Taşkın Adıyaman, 2022, s. 149). Ayrıca kişinin tanıklıktan çekinme hakkı, bir tarafın lehine veya aleyhine yorumlanamaz (Feyzioğlu, 1996, s. 158; Tahiroğlu, 2021, s. 621).

2.3.1 Kişisel Nedenlerle Tanıklıktan Çekinme (m. 248)

HMK m. 248'de kişisel durumları sebebiyle tanıklıktan çekinme hakkı olan kişiler; "*İki taraftan birinin nişanlısı, evlilik bağı ortadan kalkmış olsa dahi iki taraftan birinin eşi, kendisi veya eşinin altsoy veya üstsoyu taraflardan biri ile arasında evlatlık bağı bulunanlar, üçüncü derece de dâhil olmak üzere kan veya kendisini oluşturan evlilik bağı ortadan kalkmış olsa dahi kayın hısımları, koruyucu aile ve onların çocukları ile koruma altına alınan çocuk"* olarak sınırlı sayıda belirtilmiştir.

Kişisel durumlar nedeniyle tanıklıktan çekinme hakkına sahip olan kişilerin sınırlı sayıda belirtilmiş olması, sayılmayan kişiler tarafından çekinme hakkı iddia edilemeyeceği anlamına gelmektedir (Karaaslan & Budak, 2024, s. 305; Yılmaz & Arslan & Taşpınar Ayvaz & Hanağası, 2025, s. 492; Bilge & Önen, 1978, s. 526). Nitekim Yargıtay'ın vermiş olduğu bir kararda, HMK m.248'de sayılan kişiler dışında tanıklıktan çekinme hakkı bulunmadığı, bu sebeple tarafça gösterilen tanıkların "tanıklık yapmak istemediklerine" ilişkin beyanlarının tek başına çekinme sebebi sayılamayacağı ifade edilmiştir. Somut olayda, tanıkların HMK m.248 kapsamında bir çekinme sebebi bulunmadığı hâlde mahkemece dinlenmemesi, eksik inceleme olarak değerlendirilerek hüküm bu nedenle bozulmuştur (Yargıtay 2 HD., E. 2013/20217, K. 2014/1788, T. 3.2.2014).

HMK m. 248' de sayılan kişilerin, başka bir şart aranmaksızın tanıklıktan tamamen çekinebilmesi mümkündür. Tanıklıktan çekinme hakkının kişiye bağlı bir hak olması sebebiyle mahkemede, bu hakkını kullanan kişiye çekinme sebebi ya da çekinmesindeki amacı sorulamaz (Ertanhan, 2005, s. 125).

Hakim tanık dinlenmeden önce kimlik tespiti yaparak, üçüncü kişinin taraflarla arasında akrabalık veya benzeri bir yakınlık bulunup bulunmadığını araştırır. Kişisel ilişkiler nedeniyle tanıklıktan çekinme sebeplerinin varlığı hâlinde, diğer tanıklıktan çekinme nedenlerinden farklı olarak, tanıklıktan çekinme hakkı hatırlatılır (Üçüncü, 2019, s. 317; Pekcanıtez & Atalay & Özekes, 2025, s. 417; Taşkın Adıyaman, 2022, s. 34; Şahin, 2025, s. 185-186.) Tanık olarak dinlenecek kişi bu hakkını kendi özgür iradesiyle kullanabildiği için, HMK m.248'de sayılan kişiler, tanık yapmasını isteseler de kişi tanıklıktan çekinme hakkını kullanabilir (Taşkın Adıyaman, 2022, s. 35).

HMK m. 248' de sayılan kişilerin, başka bir şart aranmaksızın tanıklıktan tamamen çekinebilmesi mümkündür (Ertanhan, 2005, 125). Kanunda sayılan kişiler tahdidi olarak belirtildiği için yorum yoluyla genişletilemez (Feyzioğlu, 1996, s.198).

Kişisel nedenlerle çekinme hakkının temelini, korunmaya değer kişisel bağlar oluşturduğundan; taraf sıfatının sona ermesi veya ilgili tarafın ölmesi durumunda tanıklıktan çekinme hakkı kendiliğinden sona erer.

2.3.2. Sır Nedeniyle Tanıklıktan Çekinme (m. 249)

HMK m.249'da sır olarak korunması gereken bilgilere ilişkin tanıklığına başvurulacak kişilerin tanıklıktan çekinebilmesi düzenlenmiştir (Karaaslan & Budak, 2024, s. 306; Tanrıver, 2024, s.989; Görgün & Börü & Kodakoğlu, 2025, s. 576; Yılmaz & Arslan & Taşpınar Ayvaz & Hanağası, 2025, s. 492; Pekcanıtez & Atalay & Özekes, 2025, s. 417; Atalı & Ermenek &

Erdoğan, 2025, s. 556). Medeni yargılama hukuku açısından sır nedeniyle çekinme; bazen kişilerin meslekleri sebebiyle bazen de üçüncü kişilere imtiyaz tanımak suretiyle diğer tarafın ispat hakkını sınırlandıran bir durum olarak karşımıza çıkar.

Kanun koyucunun korunmasını zorunlu gördüğü sırlar, kanunlarda açıkça düzenlenmiş ve ifşası yasaklanmış nitelikteki gizli bilgilerdir. Nitekim devlet sırları, iş sırları, avukatın mesleki sırları gibi sır saklama borcuna ilişkin özel düzenlemeleri de kapsamaktadır (Taşkın Adıyaman, 2022, s. 49). Sırları bilen kişilerin, sır saklama yükümlülüğü devam ettiği sürece mahkemeye tanıklık yapmak için çağrılmaları bu sırların ifşasını haklı hale getirmez. Bu durumlarda ancak, HMK m. 249'a veya sır saklama borcunu düzenleyen ilgili diğer kanun hükümlerine dayanılarak tanıklıktan çekinebilir (Taşkın Adıyaman, 2022, s. 49).

Sırları bilen kişilerin, sır saklama yükümlülüğü devam ettiği müddetçe, mahkemeye tanıklık yapmak için çağrılmaları onların bu sırları açıklamasını haklı hale getirmez. Bu durumlarda kişi ancak, HMK m. 249'a veya sır saklama borcunu düzenleyen özel hükümlere dayanarak tanıklıktan çekinebilir (Taşkın Adıyaman, 2022, s. 49).

Kanun lafzına göre "sır", varlığı bilinse bile başkaları tarafından öğrenilmesi istenmeyen, gizli tutulan husus olarak anlaşılmaktadır (Ertanhan, 2005, s.78). Bununla birlikte, her tür gizli bilgi, tanıklıktan çekinme sebebi olarak değerlendirilmez. Kanun metninde "kanun gereği sır olarak korunması gereken bilgiler" ifadesinin kullanılması, tanığa sadece açıkça gizliliği öngörülen sırlar bakımından çekinme hakkı verildiğini göstermektedir (Esen, 2025, s.192). Bir mesleğin icrası sırasında öğrenilen; sır sahibinin iradesine göre açıklanmaması gereken ve objektif olarak üçüncü kişilerce bilinmeyen, bireyin özel hayatına ilişkin bilgiler ve olaylar; meslek sırrıdır. Güvene dayalı ilişkilerden kaynaklanması sebebiyle, meslek sırları korunması gereken sırlardır (Üçüncü, 2019, s. 319; Esen, 2025, s.192). Ancak belirtilmelidir ki, HMK'da sır nedeniyle çekinme hakkının kapsamı için genel bir çerçeve çizildiğinden; ticari, ekonomik veya üretime ilişkin bir sırrın söz konusu olması da, tanıklıktan çekinme hakkı bakımından fark yaratmamaktadır (Korkmaz Çetin, 2025, s. 223). Mesleki sır yükümlülüğü olan kişi, tanıklık yapabilmesi konusunda ilgili taraftan muvafakat alırsa tanıklıktan çekinemez (Pekcanıtez & Atalay & Özekes, 2025, s. 418; Yılmaz & Arslan & Taşpınar Ayvaz & Hanağası, 2025, s. 493). Bu nedenle, psikolog, doktor, noter vb. meslek gruplarında, sır sahipleri sırrın açıklanmasına izin verdiği takdirde tanıklıktan çekinme hakkı kullanılamaz (Üçüncü, 2019, s. 322). Ancak avukatlar bakımından durum farklı olup, HMK m.249'da avukatların tanıklıktan çekinme durumu 1136 sayılı Avukatlık Kanunu yollamasıyla ayrıca belirtilmiştir. 1136 sayılı Avukatlık Kanunu m.36'da avukatların mesleki faaliyetleri sırasında öğrendikleri sırların açıklanmasının yasak olduğu ifade edilmektedir (Üçüncü, 2019, s. 320; Esen, 2025, s. 193). Bununla birlikte müvekkil rıza göstermiş olsa bile, avukatın tanıklıktan çekinebilir (Muşul, 2012, s. 390; Taşkın Adıyaman, 2022, s. 48 vd.; Yılmaz & Arslan & Taşpınar Ayvaz & Hanağası, 2025, s. 493; Pekcanıtez & Atalay & Özekes, 2025, s. 418; Tanrıver, 2024, s. 990). Avukatın tanıklıktan çekinme hakkı, sadece vekâlet ilişkisi ve görevin ifası sırasında öğrenilenlere ilişkindir. Avukatın iş ilişkisi dışında elde ettiği ve iş sırrı olmayan konular hakkında tanıklık yapması zorunludur (Esen, 2025, s. 193).

Sır nedeniyle tanıklıktan çekinme sebebinde hâkimin, tanık olarak dinlenecek kişiye tanıklıktan çekinme hakkının varlığını hatırlatma yükümlülüğü yoktur (Tanrıver, 2024, s. 989).

2.3.3. Menfaat İhlali Sebebiyle Tanıklıktan Çekinme (m.250)

HMK m.250'ye göre kişi, menfaat ihlali tehlikesi sebebiyle de tanıklıktan çekinebilir. HMK m.250'ye göre; tanığın beyanı, kendisine veya HMK m.248'de sayılan kişilerden birine doğrudan doğruya maddi zarar verecekse, şeref veya itibarını ihlal edecekse, bir ceza soruşturmasına veya kovuşturmaya neden olacaksa veya mesleki veya sanatsal sırların ortaya çıkmasına neden olacaksa, tanıklıktan çekinme hakkı söz konusu olur (Yılmaz & Arslan & Taşpınar Ayvaz & Hanağası, 2025, s. 493; Pekcanıtez & Atalay & Özekes, 2025, s. 418; Tanrıver, 2024, s. 990; Atalı & Ermenek & Erdoğan, 2025, s. 556; Görgün & Börü &

Kodakoğlu, 2025, s. 577; Karaaslan & Budak, 2024, s. 306). Hakimin, bu çekinme sebebinde de kişiye tanıklıktan çekinme hakkı olduğunu hatırlatma yükümlülüğü yoktur (Tanrıver, 2024, s. 991; Taşkın Adıyaman, 2022, s. 144).

HMK m. 250'den anlaşıldığı üzere çekinme hakkının yalnızca doğrudan ortaya çıkan zarar ihtimaliyle sınırlı olduğunu göstermektedir. Bu nedenle, zararın dolaylı nitelik taşıdığı durumlarda, ilgili kişinin bu maddeye dayanarak tanıklıktan kaçınma imkânı yoktur (Esen, 2025, s. 194). Maddi zarar; kişinin malvarlığında bir eksilme meydana gelmesi biçiminde ortaya çıkabileceği gibi, malvarlığında gerçekleşmesi beklenen bir artışın engellenmesi şeklinde de kendisini gösterebilir (Eren, 2025, s. 596 vd.). Ayrıca kanun koyucu yalnızca maddi zarar ihtimalini düzenlediğinden, manevi zarar tehlikesi de tanıklıktan çekinme sebebi oluşturmamaktadır (Ertanhan, 2005, s. 136). Öte yandan, tüzel kişiler HMK m.250'de sayılmadığından, tanıklık sebebiyle tüzel kişinin malvarlığında doğrudan bir kayıp meydana gelme ihtimali bulunsa dahi, bu durumda tanıklıktan çekinme hakkı söz konusu olmaz (Ertanhan, 2005, s. 137).

Kişinin tanıklık yapması, kendisinin veya HMK m.248' de belirtilen yakınlarından birinin şeref veya itibarını zedelemesi ya da kendisi veya HMK m. 248'de belirtilen yakınları hakkında ceza soruşturması veya kovuşturmasına yol açması durumlarında menfaat ihlali tehlikesi sebebiyle tanıklıktan çekinilebilir. (Esen, 2025, s. 194). Ayrıca Anayasa m. 38/5'de belirtildiği üzere, ceza soruşturması veya kovuşturması söz konusu olmasa dahi, tanığın kendisine veya yakınlarına ilişkin suç isnadı anlamına gelecek açıklamalarda bulunmaya ya da delil göstermeye zorlanmaması gerekmektedir (Taşkın Adıyaman, 2022, s. 68-69; Ertanhan, 2005, s. 138 vd.). Zamanaşımına uğramış suçlar, af kapsamında yer almış suçlar bakımından ya da kesin hüküm nedeniyle ceza verilemeyen bir durum olsa dahi AY m.38/5' istinaden menfaat ihlali tehlikesi nedeniyle kişi tanıklıktan çekinme hakkını ileri sürebilir (Taşkın Adıyaman, 2022, s. 70-71; Ertanhan, 2005, s. 143-145). Bununla birlikte kişinin tanıklığı, kendisine veya yakınlarına karşı disiplin soruşturması açılmasına sebep olacaksa bu ihtimal çekinme sebebi oluşturmaz (Ertanhan, 2005, s.139). Ayrıca Yargıtay vermiş olduğu bir kararında; tanık olarak gösterilen kimse ile davanın taraflarından birisi arasında görülmekte olan bir ceza davası nedeniyle husumet bulunmasının, tanıklıktan çekinme sebebi olmadığı belirtilmiştir. Tanığın yeminsiz dinlenebileceği ifade edilerek, adı geçen tanığın hiç dinlenmeden davalı vekilinin tanığın dinlenmesi talebinin reddedilmesinin eksik inceleme oluşturduğu, bu nedenle hükmün bozulması gerektiği kabul edilmiştir (Yargıtay 2. HD., E. 2012/3740, K. 2013/5680, T.5.3.2013).

Kişinin tanıklık yapması kendi mesleki veya sanatına ait sırlarının ortaya çıkmasına sebep olacaksa bu durum da kanunda menfaat ihlali tehlikesi kapsamında sayıldığından tanıklıktan çekinme hakkı kullanılabilmektedir (Muşul, 2012, s. 390; Tanrıver, 2024, s. 990; Pekcanıtez & Atalay & Özekes, 2025, s. 416). HMK m. 250'de amaç, kişinin tanıklıktan çekinerek kendi mesleki veya sanatsal sırlarını korumak iken, m. 249'da amaç, başkalarına ait sırların ifşa edilmesinin önüne geçmektir (Ertanhan, 2005, s. 145).

Kişilerin tanıklıktan çekinmek için birden fazla çekinme nedeninin olması mümkündür (Esen, 2025, s. 196). Tanık, böyle bir durumda her iki nedene dayanarak tanıklıktan imtina edebilir veya yalnızca bunlardan birini ileri sürmeyi tercih edebilir (Taşkın Adıyaman, 2022, s. 137). Bununla birlikte sebeplerden birine dayanarak çekinme hakkını kullanan kişi, hakkını kullanmaktan vazgeçtiği sebebe ilişkin beyanda bulunmak zorundadır (Esen, 2025, s. 196).

2.4. Tanıklıktan Çekinme Hakkının İstisnaları

HMK m. 248, m. 249 ve m. 205 hükümlerinde düzenlenen bu hakkın, mutlak nitelikte olmadığı (Taşkın Adıyaman, 2022, s. 132) ve HMK m. 251'de belirtilen bazı nedenlerin varlığı halinde tanıklıktan çekinilebilmesinin mümkün olmadığı ifade edilmektedir (Görgün & Börü & Kodakoğlu, 2025, s. 577; Pekcanıtez & Atalay & Özekes, 2025, s. 419; Yılmaz & Arslan & Taşpınar Ayvaz & Hanağası, 2025, s. 494; Muşul, 2012, s. 390).

Tanığın kendisi ya da HMK m. 248'de belirtilen yakınları açısından çekinme sebepleri söz konusu olsa da, tanıklık yapmaktan çekinilemeyecek durumlar HMK m.251'de belirtilmiştir. Buna göre; bir hukuki işlemin yapılması sırasında tanık olarak bulundurulmuş olan kimse o işlemin esası ve içeriği hakkında, aile bireylerinin doğum, ölüm veya evlenmelerinden kaynaklanan olaylar hakkında, aile bireyleri arasında, ailevi ilişkilerden kaynaklanan mali uyuşmazlıklara ilişkin vakıalar hakkında, taraflardan birinin hukuki selefi veya temsilcisi olarak kendisinin yaptığı işler hakkında tanıklıktan çekinemez.

Madde hükmünün HMK m. 251/a bendinde; bir hukuki işlemin yapılması sırasında, tanık olarak bulundurulmuş kişinin sadece o işlemin esası ve içeriğine ilişkin olarak tanıklık yapma zorunluluğu olduğu ifade edilmektedir. Aksine diğer unsurlar açısından kanunda yer alan şartlar sağlanmak kaydıyla, kişinin tanıklıktan çekinebileceği anlaşılmaktadır (Taşkın Adıyaman, 2022, s. 133). HMK m. 251/c bendinde belirtildiği üzere aile ilişkileri kaynaklı mali anlaşmazlıklara ilişkin vakıalarda, sadece normalde çekinme hakkı olan hısımlar bakımından tanıklık yapmak zorunludur. Maddede belirtilen kişilerden olmaması nedeniyle sır sebebiyle tanıklıktan çekinebilecek kişi, bu istisnaya tabi değildir. Bu durumda sır olarak korunması gereken bilgilerle ilgili tanıklığına başvurulacak kişinin, tanıklıktan çekinme hakkı devam etmektedir. (Taşkın Adıyaman, 2022, s. 133). Ayrıca Yargıtay'ın vermiş olduğu bir kararda; tarafların müşterek çocuğu olan tanığın HMK m.248 kapsamında, kişisel nedenlerle tanıklıktan çekinme hakkı bulunsa da, çekinmenin haklı olup olmadığının mahkemece HMK m.252/3 bakımından değerlendirilmesi gerektiği belirtilmiştir. Söz konusu vakıanın, HMK m.251/1-c'de öngörülen istisna kapsamında olması sebebiyle tanıklıktan çekinme hakkının kullanılamayacağı ifade edilmiştir. Bu sebeple mahkemenin tanığı dinlemeden karar vermesi, eksik inceleme nedeniyle usul ve yasaya aykırı bulunmuştur (Yargıtay 2. HD., E. 2014/16432, K. 2014/24078, T. 27.11.2014.)

Çekinme sebepleri HMK m.252 uyarınca dinlenmeden önce yazılı olarak veya duruşmada sözlü olarak bildirilmelidir. Çekinme sebeplerinin önceden bildirilmesi halinde kişinin, mahkemeye gelme zorunluluğu yoktur. Mahkeme HMK m.252'ye istinaden, çekinmenin haklı olup olmadığına karar verir (Karaaslan & Budak, 2024, s. 308; Pekcanıtez & Atalay & Özekes, 2025, s. 418; Yılmaz & Arslan & Taşpınar Ayvaz & Hanağası, 2025, s. 494; Tanrıver, 2024, s. 991). Kanuni bir sebep göstermeksizin tanıklıktan imtina eden, yemin etmeyen ya da gösterilen sebebin mahkemece kabul edilmediği hallerde tanıklık yapmaktan imtina eden için HMK m.253'te beşyüz Türk Lirasından beşbin Türk Lirasına kadar disiplin para cezası ve buna ilişkin giderleri ödemesine karar verileceği düzenlenmiştir (Görgün & Börü & Kodakoğlu, 2025, s. 578; Karaaslan & Budak, 2024, s. 308).

SONUÇ

Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun 247. maddesi tanıklık yapma mecburiyetinin bir istisnası olarak tanıklıktan çekinme hakkını düzenlemektedir. Tanıklık kamu görevi niteliğinde olması sebebiyle haklı bir çekinme nedeni olmadığı sürece tanıklık yapmak kural olarak zorunludur. HMK'da tanıklıktan çekinme sebepleri tahdidi olarak sayılmış olup kişisel sebeplerle çekinme, sır nedeniyle çekinme ve menfaat ihlâli tehlikesine dayalı çekinme olmak üzere üç ayrı başlık altında ifade edilmiştir.

Aile bağlarını koruma amacıyla düzenlenen; kişisel nedenlerle çekinmede, tanığın tarafla hısımlık veya aile bağına benzer şekilde koruyucu aile ilişkisi içinde bulunması hâllerinde söz konusudur. Kanunda bahsedilen yakınlıkların gerçek kişiler bakımından geçerli olması sebebiyle taraflardan birinin tüzel kişi olması halinde bu çekinme sebebine dayanılarak tanıklıktan çekinme hakkını kullanmak mümkün değildir. Çekinme hakkını kullanan kişinin çekinmesindeki amaç veya gerekçelerin açıklanması istenemez. Ayrıca çekinme hakkının kullanılmasına ilişkin karara taraflar müdahalede edemez.

Diğer bir çekinme sebebi gizli kalması gereken sırlar bakımından düzenlenmiştir. Kanun gereği gizli kalması gereken bilgilere dair tanıklığına başvurulacak kişiler için bu hak tanınmıştır.

HMK'da sır nedeniyle çekinme hakkının kapsamı genel bir çerçeve ile çizildiğinden ve sır türleri açısından bir ayrım yapılmadığından sır; meslek sırrı, ticari sır, iş sırrı vb. olabilir. Ancak toplumda güvene dayalı ilişkiler gereğince kabul edilen sırlar, genellikle meslek sırlarıdır. Öte yandan kanunda, avukatların çekinebilmeleri, diğer meslek gruplarının sır nedeniyle tanıklıktan çekinmelerinden farklı şekilde düzenlenmiştir. Buna göre, HMK'nın 249.maddesinde belirtildiği üzere sır sahibi, sırrın açıklanmasına izin verdiği takdirde kişiler tanıklıktan çekinememektedir. Dolayısıyla diğer meslek gruplarında, sır sahipleri sırrın açıklanmasına izin verdiği takdirde tanıklıktan çekinme hakkı kullanılamazken; avukatlar müvekkillerin izni olsa da tanıklık yapmaktan kaçınabilirler. Belirtilmelidir ki, bazı durumlarda sır sahibinden izin almak fiilen olanaksız olabilir. Kanaatimizce böyle durumlarda çatışan menfaatler gözetilerek maddi gerçeğin ortaya çıkarılması amacı, istisnai olarak sır saklama yararından üstün tutulabilir.

HMK'da tanıklıktan çekinme hakkını kullanabilmek için düzenlenen son sebep, menfaat ihlâli tehlikesi bulunmasına ilişkindir. Tanıklıktan dolayı, tanığın veya HMK m.248'de sayılan yakınlarından birinin doğrudan maddi zarar görme ihtimali varsa menfaat tehlikesi sebebiyle tanıklıktan çekinilebilir. Yine tanıklığın, kişinin kendisinin ve HMK m.248'de belirtilen yakınlarından birinin şeref ve itibarını ihlal edecek olması veya ceza soruşturması ya da kovuşturmasına sebebiyet vermesi halinde menfaat ihlali tehlikesi nedeniyle tanıklıktan çekinilebilir. Bununla birlikte tanıklık, kişinin meslek veya sanatına ait olan sırların ortaya çıkmasına neden olacaksa menfaat ihlali tehlikesi söz konusu olduğundan tanıklıktan çekinilebilir. Önemsiz ya da hukuken korunan bir menfaati ilgilendirmeyen zarar ihtimalleri ise kişiye tanıklıktan çekinme hakkı sağlamamaktadır.

Tanıklıktan çekinme hakkını kullanmak isteyen kişi, mahkemeye duruşmadan önce veya duruşma anında sözlü olarak bu durumu bildirmelidir. Mahkeme, kişinin tanıklıktan çekinmesinin yerinde olup olmadığını değerlendirerek karar verir. Öte yandan tanıklıktan çekinme hakkı, istisnai bir nitelik taşıması sebebiyle dar yorumlanmalıdır. Aksi halde hakkın yorum yoluyla genişletilmesi yargılamada maddi gerçeğe ulaşmayı güçleştirebilir. Bu sebeple çekinme sebepleri kanunun öngördüğü sınırlar içinde kabul edilerek ve her somut olayda menfaat dengesi gözetilerek hakkın kötüye kullanımına yol açmayacak şekilde değerlendirme yapılmalıdır.

KAYNAKÇA

Akkan, M. (2014). Medenî usul hukukunda tanığa soru kâğıdı gönderilmesi. Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi, Prof. Dr. Hakan Pekcanıtez' e Armağan, 16(Özel Sayı), 555-609. https://hukuk.deu.edu.tr/dosyalar/dergiler/dergimiz-16-ozel/cilt-I.pdf.

Atalı, M. & Ermenek, İ. & Erdoğan, E. (2025). *Medeni usul hukuku* (Gözden Geçirilmiş ve Güncellenmiş 8. Bs.). Yetkin Yayıncılık.

Çiftçi, P. (2018). *Medenî yargılama hukukunda ispat hakkı ve sınırları*. Adalet Yayınları.

Eren, F. (2025). *Borçlar hukuku genel hükümler* (30. Bs.). Legem Yayınevi.

Ertanhan, M. (2005). Medenî *yargılama hukukunda tanık ve tanıklık*. Seçkin Yayıncılık.

Esen, B. (2025). *Medeni usul hukukunda isticvap ve yeminden kaçınma*. Yetkin Yayıncılık.

Feyzioğlu, M. (1996). *Ceza muhakemesi hukukunda tanıklık*. US-A Yayıncılık.

Görgün, L.Ş. & Börü, L. & Kodakoğlu, M. (2025). *Medeni usul hukuku* (14. Bs.).Yetkin Yayıncılık.

Karaaslan, V. & Budak, A.C. (2024). *Medeni usul hukuku* (8. Bs.). Filiz Kitabevi.

Karafakih, İ.H. (1952). *Hukuk muhakemeleri usulü esasları*. Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Yayınları.

Karamercan, F. (2018). Medenî usûl hukukunda tanık ve tanıklık. Ankara Barosu Dergisi, 76(3), 151-191. https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/555063.

Korkmaz Çetin, D.N. (2025). *Hukuk yargılamasında delillerin toplanmasına üçüncü kişilerin katkıda bulunma yükümlülüğü ve kaçınma hakkı*. (Yayımlanmamış Doktora Tezi). Akdeniz Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, YÖK Tez Merkezi. https://tez.yok.gov.tr.
Kuru, B. & Aydın, B. (2023). *İstinaf sistemine göre yazılmış medeni usul hukuku ders kitabı* (8. Bs.). Yetkin Yayıncılık.
Muşul, T. (2012). *Medeni usul hukuku* (3. Bs.). Adalet Yayınları.
Pekcanıtez, H. & Atalay, O. & Özekes, M. (2024). *Medeni usul hukuku* (12. Bs.). Yetkin Yayıncılık.
Şahin, S. (2025). *Medeni usul hukukunda ispat hakkının sınırlandırılması ve ispat hakkının sınırlandırılması hakkındaki güncel sorunlar* (Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi). İstanbul Medipol Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.
Tahiroğlu, F. (2021). Medeni usul hukukunda tanığın hazır bulunma yükümlülüğü, Medipol Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi, 8(2), 617-644. https://dergipark.org.tr/tr/pub/imuhfd/issue/64964/1051621.
Tanrıver, S. (2024). *Medeni usul hukuku* (6. Bs.). C.I., Yetkin Yayıncılık.
Taşkın Adıyaman, E. (2022). *Medeni usul hukukunda tanıklıktan çekinme hakkı*. Yetkin Yayıncılık.
Taşkın, A. (1990). *Medenî usul hukukunda tanık dinlenilmesi.* (Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi). Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.
Üçüncü, S.H. (2019). *Medeni yargılama hukukunda kişisel verilerin ve sırların korunması*. Oniki Levha Yayıncılık.
Yılmaz, E. (2021). *Hukuk muhakemeleri kanunu şerhi.* Yetkin Yayıncılık.
https://www.lexpera.com.tr
https://legalbank.net/

OSMANLI TARİHİ EĞİTİMİNDE GÜNCEL YER ADLARI KULLANIMI

Prof. Dr. Seyit TAŞER
Necmettin Erbakan University, Faculty of Education, Department of Social Science,Meram, Konya
ORCID ID: 0000-0002-2236-4644

ÖZET
Osmanlı Devleti siyasi, iktisadi veya kültürel tarihi ile ilgili bilgilerde yer adları sıklıkla geçmektedir. Siyasi tarihle ilgili olarak bir harpten söz ederken savaşın gerçekleştiği yer hakkında bilgi vermek gerekmektedir. Herhangi bir karye, kaza veya sancakta ekonomik uğraşılardan, vergi miktarları veya benzeri bir konu içeriğinden bahsedilecekse yine yer adları ile karşılaşılmaktadır. Kültürel tarih konusunda bir mescit, cami, külliye, medrese, han, hamam vb. ile ilgili içerikte yine yer adlarına vurgu yapılmaktadır. Diğer taraftan Osmanlı Devleti gaza ve cihad anlayışı ile hareket ettiği için fethettiği yerleri haritada dahi bulurken zorlanılabilmektedir. Afrika'dan Hint Okyanusuna, Hazar Denizi'nden Estergon'a kadar çok sayıda yer isimleri geçmektedir.
Yer adları geçmişle günümüz arasında farklılık arz edebilmektedir. Bu durumda tarih eğitimi konusunda nasıl bir yol çizilebilir sorusu ile karşılaşılabilir. Zira tarih eğitiminde eski ve eskimeyen bir metot olarak harita kullanımı önemli görülmektedir. Ancak öğretmenin veya öğrencinin harita üzerinde tarihi bir hadisenin geçtiği yer adını göstermesi kalıcı öğrenme sağlamakta mıdır? Bunu tartışmak gerekebilir. Burada daha kalıcı bir metot olarak tarihi yer adlarını günümüzde öğrencilerin anlayacağı bir şekilde somutlaştırarak izah etmek daha doğru bir yaklaşım olabilir. Hatta doğrudan harita üzerine işaretlemek yerine yaklaşık olarak zihinde bir yer tayin edebilecekleri şekilde çevresindeki ülkeler, denizler gibi belirgin yer adları ile destekleyerek tarif etmek de bu sürece yardımcı olacaktır.
Anahtar kelimeler: Tarih, Eğitim, Harita, Yer adları.

CURRENT USE OF PLACE NAMES IN OTTOMAN HISTORY EDUCATION

ABSTRACT
Place names are frequently mentioned in information regarding the political, economic, or cultural history of the Ottoman Empire. If a war is discussed, it is necessary to provide information about the location where it took place. If economic activities, tax rates, or similar topics are discussed in any village, district, or sanjak, place names are also encountered. In cultural history, place names are also emphasized in content related to a masjid, mosque, social complex, madrasa, inn, bathhouse, etc. Furthermore, because the Ottoman Empire operated with the principles of jihad and holy war, it can be difficult to locate conquered territories even on a map. Numerous place names are mentioned, from Africa to the Indian Ocean, from the Caspian Sea to Estergon.
Place names can differ between the past and present. This raises the question of how to approach history education. Maps are considered an important and timeless method in historical education. However, does simply pointing out the place where a historical event occurred on a map actually foster lasting learning? This is a matter of debate. A more enduring approach would be to explain historical place names concretely and in a way that students can understand today. Rather than simply marking them directly on a map, describing them with specific place

names, such as surrounding countries and seas, can also aid this process, allowing them to approximate a location in their minds.
Keywords: History, Education, Map, Place Names.

1. GİRİŞ

Tarih ilminin klasik, bilinen tanımı, geçmişte yaşanmış bir hadisenin yer ve zamanının, sebep ve sonuçlarının kronolojik bir şekilde sunulması, şeklindedir. Bu tanımda dikkate çeken husus "yer" veya "mekan" ifadesidir. Dolayısıyla her tarihi gelişme bir mekanda cereyan etmiştir. Bu sebeple tarih eğitiminde mekan bilgisi oldukça önemlidir.

Harita kullanımının, coğrafya dersleri için daha öncelikli bir yeri olduğu bilinmektedir. Akademik araştırmalar kapsamında da benzer bir durum söz konusudur. Makalelerde harita kullanımı ile ilgili inceleme yapıldığı zaman, bu makalelerin ekserisinde coğrafya dersinde harita kullanımı konusu farklı boyutları ile ele alınmış olduğu anlaşılır. Bununla birlikte tarih eğitiminde de harita kullanımı gerekli görülmektedir. Ancak harita kullanımının da bazı zorlukları vardır.

Harita kullanımı için bir planlama yapma ihtiyacı doğmaktadır. Hangi ünite veya hangi konu anlatılacaksa içeriğe uygun bir harita bulmak önem arzeder. Haritaya ulaşmak için harita odasına gitmek veya derste kullanılacak olan haritayı bir şekilde bulmak için belli bir gayret ve zamana ihtiyaç duyulmaktadır. Sınıfta ise tüm öğrencilerin görebileceği uygun bir yere asmak gerekmektedir. Bununla birlikte içerikte yer alan bir yerin haritada isimlendirilmemiş olması gibi durumlar ortaya çıkabilmektedir. Ayrıca öğrencilerden görme problemi olanların sıkıntı yaşamaları ihtimali bulunmaktadır. Ayrıca, öğretmenin derste harita üzerinde gösterdiği yerin tam olarak algılanamaması da mümkündür. Zira öğretmen harita üzerinde yeri gösterdiğinde öğrenciden de aynı yeri haritadan bulmasını istediğinde öğrencinin zorlanması karşılaşıla gelen durumlardır. Bu zorluklarla birlikte öğretmenlerin olumlu düşünceleri olduğu anlaşılır.

Bir araştırmaya göre, öğretmenler, harita kullanımı konusunda coğrafya eğitimi kapsamında yeterli eğitim almadıklarını belirtmişlerdir. Bununla birlikte harita okuma, kullanma, yorumlama konusunda semboller, yer yön belirleme, ölçek kullanma gibi konularda bilgi ve becerilerini geliştirdiklerini ifade etmişlerdir. Öğretmenler haritaları önemli bulmaktadır. Aynı zamanda haritaları güncel ve yeterli görmektedirler. Ancak kalabalık sınıflarda harita kullanımının verimli olmadığını, sınıf yönetimini olumsuz etkilediğini, harita kullanımının emek ve gayret gerektirdiğini de ortaya koymuşlardır(Duman,2011). Diğer tarafta zorluk konusuna etki eden, haritaların türleri de dikkate alınmalıdır.

Kullanış amacına göre haritalar tasnif edilecek olursa bireysel kullanımlar için atlaslar ve ders kitaplarındaki haritalar, sınıflar için duvar haritaları hazırlanmaktadır. Tarih eğitiminde kullanılan haritalar ise, göç yolları, devlet sınırları, savaş alanları ve devletlerin zaman içerisindeki sınır değişimlerini gösteren haritalar şeklinde isimlendirilebilir(Akengin,2015). Harita kullanımı konusunda bir takım zorlukların olması, öğretmen ve öğrencilerin harita kullanımı konusunda bilgi ve becerilerine ilişkin çeşitli değerlendirmelerin yapılması harita kullanımının önemini ortadan kaldıramamaktadır.

Doğru okunan haritanın, mekânsal bilgiyi ileteceği, yer-olay bağlantısının kurulmasına yardımcı olacağı, olay-olgu ve objelerin dağılışlarını anlayabilme ve yorumlayabilme imkanı sağlayacağı ve diğer faydaları da göz ardı edilemez. Ancak harita ile birlikte geliştirilecek yöntemlerin öğrenmenin kalıcılığına olan etkilerini dikkate almak gerekecektir(Balcı ve Yıldırım,2023).

2. Sosyal Bilgiler Dersinde Mekan-Yer Adları ve Harita

Sosyal bilgiler dersi öğretim programı (2023) özel amaçlarına öncelikle bakılacak olursa, 5. Maddede "Yaşadığı çevre ile dünyanın genel coğrafi özelliklerini tanıyarak insan ile çevre

arasındaki etkileşimi açıklamaları ve mekânı algılama becerilerini geliştirmeleri" ye alır". Aynı başlıkta 10. Maddede "Farklı dönem ve mekânlara ait tarihsel kanıtları sorgulayarak insanlar, nesneler, olaylar ve olgular arasındaki benzerlik ve farklılıkları belirlemeleri, değişim ve sürekliliği algılamaları" hedefi belirtilmiştir(MEB,2023).

Sosyal bilgiler dersi öğretim programında yer alan ve öğrencilere kazandırılması hedeflenen beceriler arasında "mekanı algılama" maddesi yer almaktadır. Konuyla alakalı olarak nitelendirilebilecek diğer beceriler ise "harita okuryazarlığı" ve "konum analizi" dir. Öğrenme alanları arasında yer alan birey ve toplum ile ilgili ünitelerde mekânsal, tarihi ve kültürel faktörlerin değerlendirilmesi imkanından söz edilmektedir. Ayrıca ""İnsanlar, Yerler ve Çevreler" öğrenme alanı sayesinde Sosyal Bilgiler dersinin okutulduğu bütün sınıf düzeylerinde öğrencilere araştırma, çevre okuryazarlığı, değişim ve sürekliliği algılama, gözlem, harita okuryazarlığı ve mekânı algılama becerilerinin kazandırılması hedeflenmiştir".

Mekan, harita, yer adları konusu sosyal bilgiler eğitimi kazanımları kısmından da örneklendirilebilir. Kültür ve Miras öğrenme alanına ilişkin 5. Sınıfın kazanımlarda "Çevresindeki doğal varlıklar ile tarihî mekânları, nesneleri ve eserleri tanıtır" maddesi yer almaktadır(MEB,2023).

Sosyal bilgiler öğretimi ile ilgili hazırlanan önceki programlarda da öğrencilerin yer ve yön bulabilme kabiliyetlerinin geliştirilmesine önem verildiği anlaşılır. "Türkiye'nin kabartma haritası üzerinde yaşadığı bölgenin yüzey şekillerini genel olarak tanır" , "Farklı ölçeklerle çizilmiş haritalardan yararlanarak ölçek değiştiğinde haritanın değişen özellikleri hakkında çıkarımlarda bulunur", "Konum ile ilgili kavramları kullanarak kıtaların, okyanusların ve ülkemizin coğrafi konumunu tanımlar", "Haritalardan ve görsel materyallerden yararlanarak Türkiye'de görülen iklim türlerinin özellikleri hakkında çıkarımda bulunur" şeklinde kazanımlar programda yer almıştı(Akkuş, Kuzey,2018).

Haritanın, harita okuryazarlığının, yer ve yön bulmanın tarih eğitimindeki yeri ve önemi açıktır. Ancak tarihteki yer adları günümüzden farklılık arz etmekteydi. Bu sebeple tarihteki yer adlarının güncel karşılıklarını ifade etmek öğrenmeyi kolaylaştıracaktır.

3. Osmanlı Tarihi Eğitiminde Mekân İsimlerinin Günümüzdeki Karşılıklarına Örnekler

Osmanlı tarihi konuları sosyal bilgiler derslerinde yüzeysel olarak verilmektedir. Ancak lisede biraz daha detaylı bir şekilde konular aktarılmaktadır. Üniversitelerde ise Osmanlı Tarihi konuları sosyal bilimlerle ilgili bazı bölümlerde verilmektedir. Burada verilen bilgilerin kalıcı olması ve daha kolay bir şekilde öğrenmenin gerçekleşmesinde yer adlarının günümüzdeki karşılıkları ile verilmesi uygun görülmektedir.

Kayı Boyu'nun Anadolu'da ilk olarak bulunduğu yerler, Ahlat veya Pasinler günümüzdeki Bitlis ve Erzurum şehirlerine tesadüf etmektedir. Bunun belirtilmesi dahi yerin daha somut hale gelmesine yardımcı olacaktır. Hakeza, Osmanlı Devleti'nin kurulduğu Söğüt ve Domaniç'i anlatırken Bilecik'te dememiz gerekecektir. Bilecik'in yerini de ayrıca izah etmek mümkündür. İlk fetihler, Karacahisar, Yarhisar, İnegöl ve diğer yerleri anlatırken de Bilecik, Bursa ve Eskişehir taraflarındaki çeşitli merkezler olarak açıklama yapılabilir.

Burada daha belirgin örnekler vermek de mümkündür. Orhan Gazi döneminde Aydos ve Semendira'nın fethinden söz edilir. Mezkur yerlerin, öğrencilerin zihninde canlanabilmesi için günümüzde buraların İstanbul'un Anadolu yakasındaki Kartal, Samandıra gibi semtlerin çevresine tekabül ettiğini belirtmekte fayda vardır.

Başka bir örnek ise Budin ile ilgili olarak verilebilir. Günümüzde Budapeşte'nin Macaristan'ın başkenti olduğu ancak tarihte Budin ve Peşte'nin bir nehrin karşılıklı iki yakasında ayrı şehirler olduğundan söz edilmesi durumunda, öğrenciler Budin'in yerini daha iyi bir şekilde kavramaları beklenmektedir. Vidin, Varna, Niğbolu günümüzde Bulgaristan sınırlarında kalmıştır. Karadeniz'in batı tarafında yer almaktadır. Varna ve Niğbolu aynı zamanda

Haçlılarla gerçekleşen iki büyük savaşın yapıldığı yerdir. Orta, Yeni ve Yakınçağ'da Avrupa tarihi ile ilgili konularda geçen Bohemya ise günümüz Çekya sınırlarında kalmıştır.
Biraz daha ilerleyen tarihlere gelindiğinde, Erdel'in fethine, Erdel veya Transilvanya, bugünkü Romanya'nın batı ve orta bölgelerine verilen yer adıdır. Eflak, günümüz Romanya topraklarına denilirken, Boğdan da, Eflak'ın kuzeydoğusunda ve günümüzdeki Moldova ve Romanya topraklarına karşılık gelmektedir. Fazıl Ahmet Paşa'nın sadrazam olduğu süreçte Podolya'nın fethi gerçekleşmiştir. Podolya ise, günümüzde Ukrayna'nın batı-orta ve güneybatı kesimlerine tekabül etmektedir. Bu ve buna benzer örnekler çoğaltılabilir. Bu şekilde bir tafsilat ile konuların anlaşılması daha rahat bir şekilde gerçekleşebilir.

4.SONUÇ VE ÖNERİLER

Hazırlanan haritaların çeşitli yönlerden analizi yapıldığında eksik hususlar olduğu tespit edilmiştir. Bir haritada bulunması gereken tüm özellikleri taşımadıkları belirtilmektedir. Haritaların konu bütünlüğünü sağlayacak, birbirini destekleyecek şekilde düzenlenmediği görüşü hâkimdir. Tarih eğitiminde kullanılan haritaların daha profesyonel bir tecrübe ile hazırlanması noktasında önerilerde bulunulmaktadır(Akengin,2015).
Sosyal Bilgiler dersi öğretim programında öğrenme alanları, amaçlar, beceriler ve kazanımlar başlıkları kapsamında mekânı algılama, harita okuryazarlığı, konum tespiti vb. olduğu görülür. Kazanımlar kısmında ise, birey ve toplum ile insanlar, yerler ve çevreler öğrenme alanlarında mekân ve harita ile ilgili hususlara yer verilmiştir. Tarihle ilgili konularda ve özellikle Osmanlı tarihi konularının verildiği kısımlarda harita, konum veya mekâna ilişkin bir kazanım bulunmamaktadır. Osmanlı Devleti'nin kurulduğu ve genişlediği toprakların tespiti ile ilgili bir içeriğe rastlanılmamıştır. Oysa, kazanımlar kısmında misalen, "Osmanlı Devleti'nin kuruluş yerini haritada bulur veya fetihlerle elde edilen mekanların günümüzdeki karşılıklarını ifade eder" gibi maddeler olabilirdi.
Osmanlı Devleti yaklaşık 14 milyon km2'lik bir alana hükmetmiştir. Bunun dışındaki devletler veya topraklar üzerinde de siyasi, iktisadi veya kültürel etkileri olmuştur. Ortaokul sosyal bilgiler derslerinde Osmanlı Devleti ile ilgili konular oldukça sınırlı ve yüzeysel kalmaktadır. Ancak, lise veya yükseköğretimin sosyal bilimlerle ilgili bölümlerinde Osmanlı tarihi konuları anlatılırken geçen mekan bilgilerinin günümüzdeki karşılıkları ile verilmesi öğrenmeyi daha kalıcı hale getirecektir.

REFERENCES

Akengin, H. (2015). Tarih öğretiminde kullanılan haritalar üzerine bir değerlendirme. Turkish History Education Journal, 4(1), 122-155.
Akkuş, Z. & Kuzey, M. (2018). Ortaokul Öğrencilerinin Harita ve Yön Becerilerine Sahip Olma ve Bu Becerileri Yaşama Aktarabilme Durumları Üzerine Bir Değerlendirme. Milli Eğitim Dergisi, Cilt 47 Sayı 218, 201-234.
Balcı, A. & Yıldırım, S. (2023). Sosyal Bilgiler Öğretiminde Harita Okuryazarlığı. International Journal of Geography and Geography Education (IGGE), 50, 146-163.
Duman, H. (2011). Sosyal Bilgiler Eğitiminde Harita Kullanımı ve Harita Kullanımı Konusunda Öğretmen Görüşleri. (Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi) Uludağ Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü.
MEB (2023). Sosyal Bilgiler Dersi Öğretim Programı (İlkokul ve Ortaokul 4, 5, 6 ve 7. sınıflar) Ankara.

SEVİNÇ ÇOKUM´UN TREN BURDAN GEÇMİYOR ROMANINDA ERKEK KAHRAMANLARIN SOSYAL PSİKOLOJİ BAĞLAMINDA İNCELENMESİ

Habibe Nesrin ERTUĞRUL
ORCID: 0009-0008-0755-5048
Selçuk Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, 42070
Selçuklu, Konya

ÖZET
Edebiyat insan yaşamını kurgular ve dil aracılığıyla estetik biçimde ifade eder. Yazar, kahramanların duygu ve düşüncelerini derinlemesine tahlil ederken bireyin davranışlarının sosyal psikolojiyle olan bağlarını da kurar. Dolayısıyla sosyal psikoloji, bir toplum içinde bulunmanın, bireyin davranışları ve inançları üzerindeki etkilerini araştıran psikolojik içerikli ve sosyal nitelikli bir bilim olarak edebî eserlere de zemin teşkil eder. Yazar Sevinç Çokum da *Tren Burdan Geçmiyor* romanında sosyal-psikolojinin verileriyle insanı anlatmaya çalışır. Romanda; çıkarcılığa dayanan yeni sistemin kuruluşu, bu süreçte değerlerin yitirilişi ve bunun yol açtığı yabancılaşma hissi medya dünyası üzerinden anlatılır. Biri, tecrübeli ve ilkelerine sonuna kadar bağlı Nüzhet Fermanlı; diğeri genç, hırslı ve vicdanının sesini bastırıp her bedeli ödeyerek düzene uyumlanan Aysan Güçal adlı iki gazeteciden yola çıkılarak bu iki erkek kahramanın kimliklerini oluşturan iş ve aşk yaşamlarındaki seçimleri ve bunların sebeplerini sosyal psikoloji bağlamında irdelenir. Bildiri, romandaki erkek kahramanların sosyal psikoloji bağlamında incelenmesine dayanmaktadır. Sevinç Çokum, romanında eleştirel gerçekçi bakışla yazmak için ortaya attığı ve "kalıp öğretilerin dışına çıkarak dünyaya yeni bir insan gözüyle bakmak" şeklinde özetlediği Abukizme yer vererek erkek kahramanları ikiyüzlülükleri, çıkar kavgaları ve çelişkileriyle anlatır. Roman; birbiriyle keskin bir karşıtlık oluşturan Nüzhet ve Aysan, toplumsal cinsiyet eşitsizliğine dayanarak evlilik dışı ilişkileri normalleştiren Saltuk ve Cemil, Abukizm felsefesini temsil eden sokak çocuğu Sonsuz, sistemin dışladığı Kamil Ağabey, gazete patronu Harun Bey ve tüm erkek kahramanların iş ve aşk yaşamlarındaki davranışları ile günümüzü de yansıttığı bir toplum tablosu çizer.
Anahtar Kelimeler: *Tren Burdan Geçmiyor*, erkek kahramanlar, sosyal psikoloji, Abukizm

EXAMINATION OF MALE CHARACTERS IN THE NOVEL *TREN BURDAN GEÇMİYOR* IN CONTEXT OF SOCIAL PSYCHOLOGY

ABSTRACT
Literature constructs human life and expresses it aesthetically through language. While analyzing characters' feelings and thoughts in depth, authors establish connections between individuals' behaviours and social psychology as well. Thus, social psychology also provides a basis for literary works as a scientific discipline that is psychological in content, social in nature and examines how being in a society affects individuals' behaviours and beliefs. In the novel Tren Burdan Geçmiyor, Sevinç Çokum, the author of the novel, attempts to understand human nature through social-psychological data. The novel explains the establishment of the new order, which is based on interests, the loss of values, and the sense of alienation it causes, through the world of media. Focusing on two male journalists, Nüzhet Fermanlı, who is experienced and firmly devoted to his principles, and Aysan Güçal, who is young, ambitious, and conforms to the system by suppressing the voice of his conscience and paying any price, the novel examines the choices of these two male characters in their professional and romantic lives that shape their identities, and the reasons behind them. The paper is based on the

examination of the male characters in the novel through social psychology. Sevinç Çokum presents the male characters through their hypocrisy, conflicts of interest, and contradictions by incorporating Abukizm, which she developed to use a critical realistic viewpoint in her novel, and summarizes it as "Stepping outside conventional teachings and looking at the world with the perspective of a new person." The novel portrays a depiction of society that also reflects our present day through Nüzhet and Aysan, who sharply contrast each other; Saltuk and Cemil, who normalize extramarital relationships on the basis of gender inequality; Sonsuz, the street child who symbolizes the philosophy of Abukizm; Kamil Ağabey, who is excluded by the system; Harun Bey, the owner of the newspaper; and all the remaining male characters with their behaviours in their professional and romantic lives.
Key Terms: *Tren Burdan Geçmiyor*, male characters, social pyschology, Abukizm

1.GİRİŞ

Sevinç Çokum´un, *Tren Burdan Geçmiyor(2007)* romanı üç yıl gibi bir zamanda tamamlanmış olup "Abukizm" felsefesine ilk defa yer verdiği eseridir. Roman, on dört bölümden oluşur ve başlangıç kısmında eserin anlaşılmasına katkı sağlamak için Eski Anadolu Türkçesiyle Yunus Emre ve Karacaoğlan'a ait metinlerde geçen bazı sözcüklerin anlamları verilir.

Eser, tanınmış bir gazetede köşe yazarlığı yapan köklü değerlere sahip, her şartta dik duran gazeteci Nüzhet Fermanlı'nın hayatını ve yaşam felsefesini merkeze alır. Bu merkez etrafında gazetecilik dünyasını ve erkek kahramanların iş ve aşk hayatlarındaki seçimlerini sosyal psikoloji düzleminde sebep ve sonuçlarıyla değerlendirir.

Tren Burdan Geçmiyor romanında yazar, kahramanların değer yargılarını eleştirel gerçekçi biçimde ortaya koyarak mevcut toplumsal yapıyı ve kabuller zincirini yansıtmıştır. Okur, esere konu edilen erkek kahramanların davranış motivasyonlarını, dönemin güç sahibi çevrelerinin ve onların güdümündekilerin zihniyetini, yazarın, Abukist dünya görüşünü de katarak anlattığı kaleminden okudukça anlamaya başlar.

Roman derinleştikçe asıl önem taşıyan noktanın, olayların tahlili ve bunların insanın iç dünyasına ve davranışlarına nasıl yansıdığı olduğu görülür. Bir sosyal grubun parçası olan insanın duygu ve düşüncelerini estetik biçimde anlatırken edebî türler içinde de en çok romanın sosyal psikolojiyle bağlantıları açısından değerlendirilmesi bu türün, toplumsal olgulara ve bahsi geçen olguların neden sonuç ilişkisi içinde insan özelliklerine dayandığının göstergesidir. Bir toplumda finansal, mesleki, ruhsal, mental, siyasi, ahlaki, kültürel bağlamda yaşanan değişimler, bireyin özel alanında farkına varılan ve farkına varılamayan seviyelerde karşılık bulur. Kişi; eğitim durumu, dünya görüşü, kişisel amaçları, karakter özellikleri gibi dinamiklerin filtresinden geçen bu söz konusu değişimleri topluma türlü biçimlerde yansıtır. Bununla birlikte bireyler, tüm farklılıklarına rağmen ait oldukları sosyal grupların değerlerinden etkilenir ve kendilerine özgü biçimde de olsa yaşadıkları dönemin aynası hâline gelirler.

"Türkiye'de sosyal psikoloji alanında en hızlı gelişen konuların, gruplar arası ilişkiler (siyaset psikolojisi dâhil) ve kişiler arası ilişkiler (saldırganlık, yardımseverlik ve ahlak dâhil) olduğu anlaşılmaktadır."(Sunan ve ark, 2023, 86). Dolayısıyla, esere konu edilen kahramanlar, bireysel ve sosyal değerler dizisinin günlük yaşama izdüşümü olduğu için okur olayların perde arkasını derinlemesine anlar.

Sevinç Çokum, eserde 1980 sonrası Özal döneminin hızla değiştirdiği hayat şartlarının medya dünyasındaki etkilerini, kendine yabancılaşan bireyin çelişkilerini ortaya koyar. Basın dünyasındaki eski değerleri yıkan sarsıcı yeniliklere uyumlanma sancısı ve çıkar ilişkileri, birbirine zıt konum ve seçimlerde olan Nüzhet Fermanlı ve Aysan Güçal adlı erkek kahramanların hayat görüşleri ve iç dünyaları paralelinde anlatılır. Diğer erkek kahramanların da bu süreçteki rol ve eğilimleri aynı paralelde incelenirken toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin de

çeşitli seviyelerde belirginleştiği yeni düzenin, kadınlara ve kadın-erkek ilişkilerine yansımaları ele alınır.
Modern addedilen ama gerçekte yozlaşmanın egemen olduğu yeni sistem, Sevinç Çokum´un kaleminden hem geleneksel yaşamdaki yasak ilişkilerin üstünlük verilen tarafı hem de çıkarları uğrunda her bedeli ödemeye vicdanı ve ruhu pahasına hazır erkek modellerinin eleştirisi niteliğinde tahlil edilir.
Roman Aysan, Saltuk, Cemil ve Necdet´in, Simay´la olan ilişkilerini, olayların akışı ve yer yer geriye dönüşlerle toplumsal cinsiyet eşitsizliği ve bunun sosyal psikolojik yansımaları bağlamında ele alarak okuyucuca aktarır. İster evli ister bekâr olsun erkek olmalarının toplumsal geçiş üstünlüğünden ve sunduğu özgürlükten yararlanan erkek kahramanlar ihtiyaçlarını karşılamakta desteklenirken, aynı toplum tarafından Simay sadece kadın olduğu için kınama, suçluluk ve utanç mekanizmasının kıskacına alınır. Erkek kahramanların aksine, içinde bulunduğu ânı yaşayamaz, hem içeriden hem dışarıdan çevrenin kontrolü altındadır.
Kadının toplumsal yasakları, baskılara rağmen çiğneyebilmesi en temelde kendini aşma çabasını hedeflerken erkekler vicdan ve kalplerini susturup, aşk da dâhil değerlerini feda edip güç odaklarına yakınlaşmayı ve şahsi hırslarını hedeflemektedirler. Toplumsal cinsiyet eşitsizliği, erkek ve kadınların yaşam biçimlerini, seçimlerinin nedenlerini ve sonuçlarını doğrudan etkilemektedir. Çünkü cinsiyete dayalı beklentilerin bireyin üzerinde kurduğu sosyal psikolojik otorite tüm bireylerde otomatik düşünce biçimlerine ve davranışlara neden olmaktadır. Söz konusu otorite kadınları daha kapalı bir kutunun içine hapsettiği için kadınlar, kural dışı eylemlerinin bedelini daha ağır ödemektedirler. Toplumsal cinsiyetin; varlığını, toplum içindeki hükmünü bu kadar yüksek ve etkili, ısrarcı biçimde devam ettirmesindeki en etkili araç, erkek ve kadın bireylere, biyolojik cinsiyetten farklı olarak yüklemiş olduğu rollerdir (Pahsa, Y.E. 2021, 11). Toplumsal cinsiyet algısının tek taraflı bakış açısı, oluşturduğu ön yargılarla erkeklerin de kadınları algılayış biçimini olumsuz yönde etkilemiştir.
Sevinç Çokum; Nüzhet-İreni, Aysan-Simay ilişkilerinden hareketle iki zıt erkek kahramanı yeni çıkarcı düzene uyumlanma durumları, aşk, kadın, geçmiş ve gelecek algıları ve değer yargıları bakımlarından sosyal psikoloji bilimden yararlanarak tahlil eder.
Tren Burdan Geçmiyor, Abukizm felsefesiyle ilk kez karşılaştığımız eser olduğu için ayrıca önem arz eder. Türkiye Yazarlar Birliği'nin (TYB) kuruluşunun 40. yılı kapsamında, sanat ve düşünce alanının 40 önemli ismiyle yapılan "40'lar Meclisi Edebiyat ve Hayat Söyleşileri"nde Sevinç Çokum, "Abukizm" ile ilgili şunları söyler:
"Abuk saçmalık demek. Bizde kullanılan bir kelime, ben buna bir '-izm' getirerek böyle bir felsefeymiş gibi ortaya attım. Bu benim romanlarıma ironi, güldüren taraflar veya trajikomik şeyler dediğimiz unsurların girmesiyle başladı. Abukizm'de başka doğrular da var demek istiyorum. Yani Abukizm'i belli öğretilerin dışına çıkarak, kalıp öğretilerin dışına çıkarak dünyaya yeni bir insan gözüyle bakmak şeklinde özetleyebilirim." (Erdemir, 2019)
Sevinç Çokum, *Tren Burdan Geçmiyor* romanıyla, insanı önce kendi içinde sonra toplumsal boyutta derin düşünmeye davet eder. Otomatik düşünce biçiminin ve bir toplumda nesiller boyu devam ettirilen yargıların, insana ve yaşama yüklenen anlamların yeniden ve bu kez farklı düşünme biçimleriyle sorgulanmasının, köklü meselelerin çözümüne katkı sağlayacağını vurgular.

2. ARAŞTIRMA VE BULGULAR

Yazar, *Tren Burdan Geçmiyor´*da insanı tarafsız bir gözle anlatmayı hedeflerken dünyayı deneyimleme arzusunun daha çok motive ettiği erkeğin hem vicdanıyla hem de değişken güç odaklarıyla ilişkilerini siyasi, kültürel hadiseler, sosyal psikolojik neden ve sonuçlarla ilintileyerek verir. *Tren Burdan Geçmiyor* romanının başkahramanı tecrübeli ve değerlerine sadık bir gazeteci olan Nüzhet Fermanlı, mesleğinde ilkelerine duyduğu bağlılığını Cezayir Sokağı´nda birlikte büyüdükleri ve Kıbrıs Harekâtı sonrası Yunanistan´a giden İreni adlı

gençlik aşkı için de sürdüren, soyadı gibi geleneğin temsilcisi bir tiptir. Gazeteciliğe yeni başlayan henüz 29 yaşında ve meslekte çıkış yapmak isteyen diğer başkahraman Aysan Güçal´a medya dünyasında başarının inceliklerine dair yol gösterir. Onu Süsen Divitçi adlı eski yazar dostuyla tanıştırır ve Aysan´ın gazetecilik kariyerinde elde edeceği hızlı yükselişin temellerini atmış olur. Ancak bununla birlikte romanın akışında Aysan Güçal, adının da ifade ettiği gibi, güç odaklarının oluşturduğu yeni sisteme uyumlanan, geçmişi değil şu ânın çıkarlarını, geleneksel değerleri, kalbinin ve vicdanının sesini değil şöhreti ve medya dünyasında yükselişi seçerek Nüzhet Fermanlı´nın tam tersi bir tip olarak karşımıza çıkar. Süsen Divitçi, Aysan´ı sokak çocuğu Sonsuz lakaplı Sırrı Düzgün ile tanıştırır. Aysan; tren yollarının, başıboş sokakların içerisinde tek başına yaşayan Sonsuz'u "Sokakların Şairi" olarak yazar. Bu arada hediyelik eşyacıda tanıştığı ve ilişki yaşadığı Simay'ın, İreni´yle benzerliği eserde özellikle vurgulanır. İlkelerinden ödün vermemek için yeni siyasi gelişmelere, çıkarcı düzene uyumlanmayan ve eleştirel yazılarına devam eden Nüzhet, Seher gazetesinden yavaşça el çektirilirken, Aysan medya dünyasında yemekli toplantılarda tanıştığı başta Işıltı Solmaz olmak üzere güç odaklarının isteklerini yerine getirerek "Sokağın İnsanları" adlı televizyon programını yapar. Program sırasında çocukları sokaklara düşürerek geçimini sağlayan çetecibaşı Yengeç, Sonsuz´u bir çekim sırasında öldürür. Gelgitli aşk sürecinde kendi arayış yolculuğunun gereği olarak ve Aysan´dan ümidini kesmesi nedeniyle Simay, İznik´e dönme kararı alır. Nüzhet zulmet-i beyza dediği mektupla işinden edilmiştir. Beylikdüzü´ndeki eve taşınıp yeni bir yaşam kurmaya karar vermiştir ama Seher gazetesinin Genel Yayın Yönetmeni Tan Bey, telefon edip işe dönmesini ve akşam yemeğe davetli olduğunu söyler. Nüzhet, başta kabul etse de, yolda giderken bundan sonra olacak sahte insan ve olay manzaralarını düşünüp tarafsız ve ilkeli kimliğini koruma kararından emin olarak arabadan iner.

Disiplinler arası ilişkileri incelediğimizde, edebiyatın sanat ve bilim dallarıyla dolaylı veya yakın ilişkide olduğunu görürüz. Edebiyat, gündelik yaşamı kurmaca dünyaya aktarırken, bu gündelik yaşamın bireyde ve toplumda görünür hâle gelen kültür dokularını ilgili bilim dallarının verilerinden yararlanarak işler. Sosyal psikoloji de bu bilimlerdendir ve hatta en önemlilerinden biridir. "Sosyal psikoloji, psikoloji disiplini içinde, sosyal davranışın açıklanması, toplumsal düzeyde bireyin aldığı rol ve toplumsal süreçlerin birey üzerindeki etkilerini inceler." (Narter, 2007, 24). Yaşamın merkezinde insan vardır, dolayısıyla edebî metnin merkezi de insandır. İnsan ise sosyal bir varlık olarak onay ve saygınlık kazanma ihtiyacını kendi arzu ve amaçlarıyla dengeli biçimde bütünleştirmek durumundadır. Sosyal psikoloji biliminin inceleme alanı, bireylerin sorumluluk bilinci ve yine değişik gayelerle gerçekleştirdikleri toplumsal davranışları ve bu davranışların arkasındaki düşünce örüntülerinin dinamiklerini araştırıp anlamak olduğu için, insanın iç dünyasını türlü senaryolar oluşturarak tahlil eden romanların yazılış amacı olan ana fikirlerini çok daha gerçekçi bir zeminde vermelerini sağlar. İnandırıcılığı ve samimiyeti artan bir edebiyat metni ise toplumsal gelişim ve değişimler için bir izlek niteliği taşır. Bunların neticesinde, *Tren Burdan Geçmiyor´*da erkek kahramanların sosyal psikolojik bağlamda incelenmesinin; ilkeli erkekler ile çıkarcı ve yozlaşmış erkek kahramanların özelliklerinin tespit edilmesi ve bu erkek kahramanların düşünce ve davranışlarının toplumsal yaşam alanlarına yansımalarının Abukizm felsefesinin güçlü etkilerinden de bahsedilerek yapıldığını belirtiriz.

2.1. İlkeli Erkekler

Nüzhet Fermanlı; duygulara, geçmişe, geleneksel değerlere önem veren ve bazen çelişki yaşasa da en son kalbinin hükmüne uyan bir portre çizer. Nitekim romanın sonu bunu ispat eder.

"Yürüdü denize doğru. Kıyıda dokunaklı bir şarkı eşliğinde çay muhabbetine dalmış birilerinin arasına karıştı. Resimlerde olmayan birilerinin." (Çokum, 2014, 251).

Resimlerde olmayan birilerinden kasıt, uzun zamandır içinde bulunduğu göz önünde yaşamın ünlü, çıkarcı ve yorucu insan topluluğundan uzaklaşıp aralarına katılmayı arzu ettiği sıradan ama huzur ve sükûnet vadeden bir sosyal gruptur. Huzur ve samimiyet arayışı zirveye çıkmıştır. Nüzhet, tarihî meyhanede Aysan´ın henüz kirlenmemiş gözlerine bakarak eğer arzuladığı başarıyı, gücü yakalamak istiyorsa bir biçimde sistemle hem uyumlanması hem savaşması gerektiğini anlatır. Aysan´da mesleğinde yükselişte kararlı, değişen ve zorlayıcı çevresel koşullara bir şekilde uyum sağlama yollarını arayan bir erkek modelini görürüz. Nüzhet Fermanlı taşıdığı ismin hakkını yansıtan biçimde Aysan´a yol gösterir, tecrübesini paylaşır.

"Diyorum ki ben, bir çıkış yapman gerek. Evet... Yarın bir gün benim gibi sürünüp gururunla dimdik duracaksan başka... Bu nasıl dimdik durmaksa, bu benimkisi baş aşağı dimdik durmak. Ama sen zamane çocuğusun. Sen İzmirlisin, İzmirliler yaman olur, politika, hırs, Batıcılık, toprak sevgisi, aşk, sende her şey olmalı. Ben derim ki oğlum sana, hem pislikle savaş, hem de yüksel!" (Çokum, 2014, 29).

Nüzhet, Aysan´a öğüt verirken kendisiyle ilgili de bir öz eleştiri içindedir. Aslında içinde bir yerde, betonlaştırdığı bazı düşünce kalıplarını kırmak isteyen bir taraf da vardır. Evet, o yeni düzenden ve onun hoyratlığından çok rahatsızdır ancak Aysan´ın kendisi kadar da olan bitenle ters düşmesini istemeyen bir yaklaşım da sergilemektedir. Üstelik Aysan için başarının, yükselmenin ne kadar önemli olduğunu anlayacak feraset ve tecrübeye çoktan sahiptir. Satır aralarında ünlü gazetecilik dönemlerinden el çektirilmeye başlanan Nüzhet´in, içinde her şeye rağmen iyilik tohumları barındırdığını düşündüğü Aysan´ın meslekteki varlığını parlatmak arzusunda olduğunu da anlarız. İçten içe ikisi de insan özelliklerinin, toplumsal süreçlerin, kişisel arzuların ve değer yargılarının aynı torbada harmanlandığı yaşam macerasının, son derece karmaşık olduğunu bilmektedirler.

"Aysan çok belli etmese de idealleri için her şeyi yapabilecek bir karakterdedir. Yazar anlatıcı, bunu okuyucuya sözleriyle ve Aysan'ın davranışlarıyla hissettirir." (Ayyıldız, 2023, 103).

Aysan Güçal, Nüzhet Fermanlı ile ilk tanıştığı zamanlarda yerinde duramayan, mesleğinde yukarılara çıkacak bir başlangıç serüveninin ilk işaretlerini hem fiziksel görüntüsü hem de atak ve girişken yaradılışıyla ortaya koyan bir adam olarak verir. Nüzhet sayesinde tanıştığı Süsen Divitçi´nin, sakin, bilge ruhunu ilk bakışta kavrar, ondan etkilenir ve kendisine büyük çıkış sağlayacak bu kalem ustasıyla kısa sürede yakınlaşır. Sonsuz´u evlat gibi gören Süsen, Aysan´ın hırsları nedeniyle Sonsuz´a zarar vermesi üzerine Aysan Güçal´ın, Nüzhet´in sahip olduğu değerlerden çok uzaklaşmış olduğunu anlar. Aysan yükselmenin tadını aldıkça içindeki hırs daha görünür olmaya başlamıştır. Nüzhet´in ona ilk destek olduğu zamanlardaki masumiyeti artık geride kalmıştır. Soyadının hakkını verecektir, güç alacağı çevrelere yöneleceği zamanlar çok yakındır Aysan Güçal´ın.

"Dinliyorum ağabey, dedi genç gazeteci; alnına düşmüş saçlarını düzeltip, henüz kirlenmemiş gözleriyle duru duru baktı" (Çokum, 2014, 28).

Nüzhet kendi duruşuna da özeleştiri getirmekte, dirense de akıntıya kürek çektiğini içten içe kabul ve itiraf etmektedir. Romanda biri geleneklere bağlılığı ve ilkeliliği, diğeri sisteme adapte olup gereğini yapmayı temsil etse de esasında Aysan´ın, Nüzhet´in bir nesil sonraki erkek portresi olduğu, siyasi akışın ve sosyal dönüşümün psikolojik etkileriyle erkeğin doğasındaki başarı ve güç arzusunun "Nüzhet Fermanlı olmaktan Aysan Güçal" oluşa geçişi sağlayacağı mesajı verilir.

Yazarın *Tren Burdan Geçmiyor´*da muktedirlik mücadelesinin insanlığı bitirişini, dik duruşu nedeniyle işini kaybetmiş Nüzhet Fermanlı´nın ağzından, ustası olarak gördüğü ve aynı kaderi paylaştığı gazeteci Kamil Suoluk´tan bahsettiği satırlarda işitiriz. Kamil Suoluk, Nüzhet´le birlikte vicdanlı yaşamanın, bedeli dışlanma da olsa dürüstlüğün, düşünce namusunun son temsilcileri konumundadırlar. Ancak sistem hızla değişmekte ve böyle duruşunu bozmayan gazetecilerle arasındaki makas gün geçtikçe açılmaktadır. Okur, onlar için veda zamanının geldiğini anlar. Yazar ödünsüz kahramanların bir yaprak gibi dökülüşünü anlatır:

"Evet dostlar, Kamil ağabeyi son görüşümmüş, vedalaşmamız işte böyle gülerek oldu. Bu Kamil ağabey, kendi onca yokluklar çekti de, kimi omuzladıysa, kime destek olup gönüllendirdiyse onu zengin etti, ama sonunda Babıâli´de yok olmak üzre olan nicesine soluk aldıran ve adamlığı armağan eden bu insanı zaman geldi dışladılar. Neden? Yazmanın hakkını verirdi, çünkü çirkini olmazı görürdü ve gördüğü gibi de söylerdi." (Çokum, 2014, 198).

Medya dünyası için tecrübeli bir gazeteci olmak kıymetlidir, önemlidir ancak bu tecrübenin neye, kimlere hizmet ettiği daha önemlidir. Nüzhet ve Kamil; güzeli arayan, doğruları eğip bükmeden halka ulaştıran duyarlılıkları, çirkinliklere, ikiyüzlülüklere geçit vermek istemeyen yazılarıyla kurulan düzeni baltalamaktadırlar. Baltalarını ellerinden bırakmadıkları için sistem onları kıyıya atar. Her devrin adamı olamadıklarından yeni düzende kabul görmezler.

Modern yaşamın hızlı dönüşen, değişen, dünü unutup bugüne hemen adapte olan, sistemin çarklarında öğütülmemek için ne gerekiyorsa sorgulamadan yapan güncellenmiş insan modeli, Nüzhet Fermanlı ve Kamil Suoluk gibi erkek tipleri için kabul edilebilir, hazmedilebilir bir hakikat değildir. Onlar her zaman ilkelerin egemenliğini ve köklü değerlerin gerektirdiği gibi işlerin yapılmasını isterler. Dürüstlükten asla vazgeçilmemeli, mesleki tarafsızlık daima korunmalıdır. Nüzhet ve Kamil gibi erkeklerin kadınlarla ilgili tutumlarının da ilkeli ve saygın bir çerçeve içinde zuhur ettiği, roman boyunca yeri geldikçe ifade edilir. Onlar bir kadını gerçekten severler, onun aşkına sadık kalırlar ve bu sadakat toplumsal bir dayatmanın değil, onların şahsi vicdan ve sorumluluk duygularının ürünüdür. Romanda bu tip erkek kahramanların sosyal psikolojik bağlamda anlatımlarının izini sürerken onların kendilerine, topluma ve değerlere duydukları saygının ve sadakat bilincinin varlığına ulaşırız.

Eserin sonunda, güç dengelerinin değişimi nedeniyle dışlandığı ortama, evinin kapısına BMW gönderilerek tekrar çağrılan Nüzhet´in yarı yoldan dönmesi, şartlar aleyhine de olsa son güne kadar adı gibi Nüzhet Fermanlı olarak kalmaya karar vermesiyle ilgilidir. Nüzhet bir noktada kendi yaşamsal etik anlayışının artık dış dünyada bir karşılığı olmadığını anlamakla birlikte, kalbinin sesini öncelemiş ve kalan hayatının nefes alma biçimini vicdanından gelen ferman dışında hiçbir şeye ve hiç kimseye boyun eğmeden düzenlemeye kesin karar vermiştir.

2.2.Çıkarcı ve Yozlaşmış Erkekler

Aysan ve Nüzhet´in çalıştığı ve sonra Nüzhet´in uzaklaştırıldığı Seher gazetesinin patronu Harun ve Genel Yayın Yönetmeni Tan adlı kahramanların tavırları siyasi iklimi ve bu iklimin şekillendirdiği toplumsal psikolojiyi açıkça ortaya koyar. İçinde yaşanılan dönemin tarafsız habercilik anlayışında oluşan çatlakları, anlık, günlük, hızlı değişimleri temsil ederler. Onlar hiçbir duygunun küçücük bir düşüncesine dahi izin vermezler ve hatta onlar için vefa, aşk, sadakat, incelik, samimiyet gibi hasletler sadece yeri ve zamanı geldiğinde çıkar amaçlı kullanılabilecek birtakım enstrümanlardır. İç dünyalarındaki inançlar bu kahramanların fiziksel görüntülerine, yaşam enerjilerine ve diğerleri üzerindeki algılarına tamamen yansımış durumdadır. Gazete patronu Harun Bey, Genel Yayın Yönetmeni Tan Bey, çapkın Ortadoğu uzmanı diye adı belirtilmeyen kahraman, Fulya ve Simay´ın patronu Eser, eski büyükelçi, dâhi profesör gibi erkek tipleri yalnızca içinde bulundukları zamanın özelliklerine ve kazançlarına sadıktırlar. Kurdukları menfaat kolonlarının ayakta kalması dışında geriye kalan her şey sadece bir teferruattan ibarettir.

"Harun Bey´in acısı olabileceğini, aşk da dahil herhangi bir acıyı çekebileceğini hiç düşünemezdi insan, galiba acıya karnı toktu. Ama insani yanları da yok değildi. Hani reklam kokan iyilikleri, bu konuda kurduğu kurumlar bir yana, bir de çok gizlileri vardı iyiliklerinin. Belki o da uyulması gereken Allah ile kul arası saklı görevlerinin yerine getirilişiydi." (Çokum, 2014, 102).

Genel Yayın Yönetmeni Tan Bey, tam mânâsıyla mevcut düzenin yozlaşmış erkek tipidir. O, gazetenin daima ayakta kalması ve şartlar ne olursa olsun ilerlemesi için adımlar atar, kararlar alır ve bunu yaparken de vicdan mefhumuyla değil kendisinin ve patronun en iyi sonucu nasıl

alacağı düşüncesiyle hareket eder. İmtiyazlı güç sahiplerinin gittiği yönün nabzını tutar, bir robot gibi konuşur, güler, surat asar, telefonlara çıkmaz veya dün tanımazdan geldiği kişiye bugün gayet samimi şekilde telefon eder, dünü zaten çoktan unutmuştur. Çıkarlarının dışında hiçbir duruma, değere, insana bağlılık ve sorumluluk hissetmez.

"Bol gülmelerin ve insanı güvensiz kılacak hızlı değişimlerin, estirmelerin adamı. Eskiyen, bir gün öncesinin takvim yaprağını sonraki yaprak nasıl hükümsüz kılarsa Tan Bey için de insanlar, olaylar böylesiydi. Ancak değişmeyen üç beş çizgisi vardı ki o da patrona en azından bu kurumda olduğu müddetçe gösterdiği sadakati... Zaten bütün o maymunlukları Harun Bey için ve kendi yerini sağlam tutmak adına yapıyordu." (Çokum, 2014, 102).

Romanda, toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin çeşitli ihtiyaçlarını gidermede erkeklere tanıdığı özgürlüğü sosyal psikolojik ilintide izlediğimiz erkek kahramanlar, Simay ve Işıltı arasındaki aşk-çıkar ikileminde yürüttüğü ilişkisiyle Aysan dışında; Antikacı İsmet, Mühendis Cemil ve Saltuk´tur. "Araştırmacılara göre kadınlara karşı önyargıların temelinde kadın erkek eşitsizliği ve bu eşitsizliğin büyük ölçüde erkekler tarafından mantıksallaştırılması yatmaktadır."(Çelik ve Andiç, 2013, 68). Cemil, Fulya'nın Simay için bulduğu zengin ama sığ düşünceli bir gençtir. Simay onunla birlikte olmak istemez. Cemil, para sahibi olmakla birlikte sığ dünya görüşüne sahip bir gençtir. Yüzeyseldir. Düz düşünür. Simay ise geçmiş tecrübeleriyle ilk bakışta Cemil ve Cemil tarzı erkekleri analiz edebiliyor olmanın getirdiği duyarlılıkla küçük adımlarla da olsa kendini aşma yolculuğunda mesafe almaya başlar. Romanın ilerleyen bölümlerinde de anlaşılacak olan şey Simay´ın şahsında özellikle Simay gibi içsel sorgulamada olan kadınların, çözümü erkeklerde yani dışarıda değil sahip oldukları öz varlıklarında bulacak olmalarıdır. Toplumsal koşullara göre rol ayarlaması yapan sığ-çıkarcı erkek tiplerinin, zararlarının yanı sıra böyle bir katkılarının var olduğuna dair sezdirici ifadelerin eserde yer alması dikkat çeker. Çünkü toplumsal hadiseler ve insan eylemleri tek taraflı bakış açısı kullanılarak değil, onların faydalı ve zararlı sonuçlarının hepsi hesaba katılarak bütünsel-gerçekçi bir yaklaşımla anlatılır. Sevinç Çokum, kaynağını toplumsal kabullerden aldıkları güçle erkeklerde hâkim olan bencil zihniyeti ve bunu normalleştirme psikolojisini Cemil ve Saltuk adlı tiplerden yola çıkarak derinlemesine işler.

"Onların yani Cemillerin karıları başka olacaktı elbet, Anadolu geleneğine göre ya amcakızı ya teyze, dayı. Sonra o kadın birkaç çocuk armağan edecekti ona ve kocası için, aileyi yukarılara taşımak için eze ite yürüyecek, yer açacaktı adamına ve çocuklarına. Güçlü yumruklarıyla nasıl yoğuruyorsa hamuru, öyle yoğuracaktı çocuklarının geleceğini. Gönlüne hiçbir erkeğin izini tozunu ışığını düşürmeden, muhkem duvarlarla kale kapılarıyla aykırılıklara karşı duracaktı. İçinin kadınsı deprenişlerini dizginlerle, kamçılarla yola getirecekti. Kocasının ilk ve son gülü olup ter ü tazeliği iyice solmadan adamının aldatmalarına soğuk yataklarda kıvrantılarla bekleyip uykulardan ırak öylece yavaştan kadınlığını yok edecekti." (Çokum, 2014, 131-132).

Yazar; kazandığı paranın, sığ ve görgüsüz erkeğin tavrını, eylemlerini nasıl değiştirip dönüştürdüğünü Simay´ın düşünceleri üzerinden anlatır. Cömertliği bile sadece basit bir gösterişten ibarettir. Niyeti gerçekten sevdiği, değer verdiği bir kadına bu sevgi ve saygıyı göstermek değildir. Amacı, egosunu tatmin etmek, kendi varlığını, gücünü kadının görmesini, bu güce, üstünlüğe teslim olmasını izlemek ve toplumdaki yerini, yükseklerde sağlama almaktır. Yazar, Simay´ın patronu Fulya´nın, Simay´ı Cemil tarzı bir adamla tanıştırmasını anlatarak, Cemil gibilerin cüretkâr tavırlarına neden olan tek argümanın erkek egosu değil, arkalarına aldıkları Fulya gibi kadınların desteği olduğunu fark ettirmek ister. Bu da toplum yaşamındaki abuk durumlardan biridir. Ancak Simay, Cemil´in kişiliğini hemen kavrar ve eserin sonunda kendisi adına varacağı hayati karar için değerli bir çözülüş sürecine o an tam anlayamamış olsa da girmeye başlar. Cemil´in bir yanda Mercedes arabası, marka kıyafetleri ve cömertliği ile diğer yanda beklemediği anda Simay´ın çalıştığı dükkâna kız bakmaya gelen ve kendinde bunu hak gören tavırlarını birleştirerek düşünen Simay kendisini dipsiz bir kuyuya

atılmış gibi hisseder. O kurtarılmak ister aslında. Hâlâ boş bir umutla Aysan onu kurtarsın ister. Fulya ise Aysan´ın ihtiraslarının farkındadır ancak Simay´ı bu konuda uyarsa da kurtuluş olarak yine benzer özelliklere sahip bir erkeği Simay´a tanıtması, kadınların gerçeklikten uzak düşüncelerinin erkeklerin mantıksallaştırdıkları egoist davranışlarını daha eminlikle sürdürmelerine neden olur. Yazar, eser boyunca hiçbir davranışın nedensiz gerçekleşmediğine dikkat çeker. Ne Cemil ne Aysan kendi başlarına var olmazlar. Onların bu tipte erkek olmaları toplumun genel yapısıyla doğrudan ilgilidir.

Roman gerçekliğinde, para ve güç sahibi olmak erkeğin toplum içindeki özgür hareket etme alanını genişletir. Kişilik olarak da buna uygun yapıda olan Cemil gibi erkeklerin, Anadolu kültüründe yetişmiş hâllerinin parayla buluşması, sonrasında kazandıkları saygınlık onları bir seviyede kibirlendirir, duruşlarını değiştirir. Kadınlarla ilişkileri de parayla elde ettikleri itibarın onlar üzerindeki etkilerini deneyimlemek ve tatmin olmak üzerine kurulur.

"Kadını baskı altına alarak ya da sunulan maddi imkânlarla kendilerine bağlayıp onun dışarıyla bağını koparan erkeğe yönelik *'Onlar erkekti, olmazlar olurdu, kadınlarsa bu eşikten ak gelinlikle girmişlerdi, ak kefenleriyle çıkacaklardı.'* (Çokum, 2014, 132*).* şeklindeki kabul, yazarın erkek eleştirisinin temelini oluşturur." (Dağ, 2016, 1039).

Saltuk da yine Cemil gibi bencil, toplumun önünde çekincesizce yasak ilişkisini yaşayabilecek tabiatta bir erkektir. Toplum kurallarının Simay´dan esirgediği hoşgörüyü kendi yaşamında fazlasıyla hisseder. Hatta hoşgörünün de ötesinde erkek olmasının getirdiği doğuştan sahip olduğu haklarının bilincindedir ve bunları sonuna kadar kullanır. Toplum, Saltuk gibi erkeklerin her zaman yanındadır. Yüzeysel bir iki kınama olabilir en fazla. Ortaklaşa yapılan bir eylem eğer suçsa bunun faturası kadına kesilir. Kadın da zaten kendini suçlu görür ve utanç duyar. Esasında Saltuk´un da Simay´ın da düşünceleri, hisleri ve davranışları büyük ölçüde içlerindeki toplumun ürünleridir. Çünkü biyolojik cinsiyetlerinin ötesinde toplumsal cinsiyet algısının getirdiği, kalıplaştırdığı rollerini kusursuzca oynamaktadırlar.

"Çevredekilerin Saltuk Bey´e saygılarından kaçamak bir kınama seçiliyor mu belli değil. Çünkü evli Saltuk. 'Burda eşiyle birlikte olması gerekirken... Bu kız da kim?' O gün garsonlar, görevliler böyle düşünüyorlardı belki." (Çokum, 2014, 128).

Sevinç Çokum, Saltuk tipi erkeklerin doğal biçimde sahip oldukları bu bencil ve özgür yaşamın paydaşı olarak hem toplumu hem de bu adamların eşlerini değerlendirmeye alır, onları hayata bakış açıları ve temel amaçları bakımından tahlil eder. Toplum, bozulmasını istemediği bir yapı inşa etmiştir ve bunun her şekilde devamını sağlamaya çalışır. Kadın eşler de, kurdukları düzene sahip çıkmaktadırlar. Ancak sonuçta elde edilen tek şey, kişisel ihtiyaçları doğrultusunda çekinmeden istediklerini yapan bu tip erkeklerin hem toplumdan hem kadınlardan aldıkları güçle aynı tutumlarını devam ettirmeleri ve kadın-erkek birlikte inşa edilen bir yükün altına sadece kadının atılmasıdır.

Sevinç Çokum, erkek kahramanların bireysel ve sosyal ilintide sergiledikleri davranışlardan bahsederken tek taraflı bakış açısının ve çarpık düşünme biçiminin oluşturduğu zihniyetin zararlarına değinmiş olur. Mesele, öncelikle bir zihniyet meselesidir ve tam da bu nedenle "Abukizm" gibi otomatik düşünce kalıplarının dışına çıkan bir yaklaşım romana dâhil edilmiştir. Çünkü insanlar fark etmese de olan bitenler ve olan bitenlere dönük yorumlar, genellikle insan ve yaşamla ilgili sanki tek bir doğru ve tek bir yanlış varmışçasına her şeyin kutulanmasından ibaret bir şekil almıştır. Sevinç Çokum, erkek kahramanların gelenekselleşmiş rollerini; hem toplum hem de özel olarak kadınların, bencil erkek rollerinin devamındaki katkılarına işaret ederek anlatmakta, okuru konuyla ilgili olarak, gündelik yaşamın koşturmacası içinde düşünmeye ve farkındalığa davet etmektedir.

2.3.İlkeli ve Çıkarcı Erkek Çatışması Ekseninde Oluşan Toplumsal Yapı

Yazar, romanda ilkeli ve çıkarcı erkek tiplerinin oluşturduğu çatışmanın ekseninde, bu erkek tiplerinin düşünce ve davranışlarının sonucunda meydana gelen toplumsal yapıyı, kadın

kahramanların ilişkilerle, erkeklerle ve yaşamla ilgili bazı hislerini ve tutumlarını da dile getirerek anlatır.

"O çocuğun sana uygun biri olduğunu sanmıyorum, o çocuk seni üzer. Zannımca... Hem yıldızına baktın mı? Burcunu, yükselenini biliyor musun? Senin yıldızının kapsamına giriyor mu? Ne dersen de, çok hırslı biri. Kim bilir kaç kişiyle... Bana bile nasıl baktı. Ben anlarım, böylesi, kadını horlar, alıp koklayıp bir tarafa atar." (Çokum, 2014, 126).

Fulya, Simay´ın çalıştığı hediyelik eşya dükkânında patron konumunda, orta yaşlarda ve çıkarları doğrultusunda manevralar yaparak yaşayan bir kadındır. Toplumun Simay´ı izleyen gözlerinden biridir ve Simay üzerinde baskı oluşturur. Ancak Fulya´nın uyarıları; Aysan´ın giderek görünür hâle gelen hırsları ve zamanla Simay´dan uzaklaşan davranışları, şöhretin tadını alması, kadınlı-erkekli edindiği yeni düzeni tamamen benimsemesiyle haklılık payı kazanmaya başlar. "Romanda Aysan her ne kadar Fulya'nın tespitlerini tam olarak yansıtmasa da Fulya, öngörüsünde haklı çıkar ve Aysan, Simay'dan uzaklaşmaya başlar." (Arslangörür, 2025, 60). Aysan´ın dikkati, kendisine iyi bir çıkış sağlayacak yazı dizisi üzerindedir. Yazı dizisinden sonra da tanınması için, programlar yapması için ünlü ve güçlü kimselerle yakınlık kurması gerekmektedir. O geçmişi değil, yaşanan ânın hazzını önemser, sadece onun tadını alır ve Simay´a bir şeyler hissetse de, onunla birlikte olmak için başta çabalamış olmasına rağmen nihai gerçeklikte yönünü güce ve başarıya çevirir. Aysan´ın gelgitleri, kalbi ve hırsları arasındaki mücadeleyi daima hırsları kazanır. Simay içten içe bu hakikatin farkındadır ve bir noktada Aysan´ın mesleğinde ilerleme arzusunu anlar ve içsel yolculuğunda o da kendi hayatını kurmak için zihinsel hazırlık sürecine girer. Aysan, Nüzhet gibi değildir. Nüzhet´in İreni´ye duyduğu bağlılık Aysan´da yükseklere tırmanmak sevdası olarak belirginleşir. Simay için ilk bakışta olumsuz görünen bu erkek tavrı, romanın ilerleyen kısımlarında asıl amacı kendini aşmak olan kadın kahramanın kendini bulma serüvenine hizmet eden bir unsura da dönüşür. Aysan, Saltuk ve Cemil gibi erkekler, romanda olumsuz etkilerinin yanında kendini aşma mücadelesinde olan kadınlar için de dönüştürücü bir etki sağlamaktadırlar. Sahiplenmeyen, bencil erkek yaklaşımı, bazen, en azından varoluşsal krizini bir seviyede fark etmiş ve çözüm arayan Simay gibi kadınlar için işe yarayan sonuçlar doğurabilir. Nitekim yaşananları zihninde analiz eden Simay, İznik´e gidip kendi işini kurmaya karar verir ve artık onun için her şey ve herkes sadece güzellikle, sevgiyle anılacaktır. Aysan kendi yoluna girmiştir. Sevinç Çokum, Aysan gibi güç ve servet arzusunda olan erkeklerin, yetiştiği aile ortamından bağımsız olarak sistemin yozlaşmış ilişki biçimlerine uyumlanabilme ihtimallerine dikkat çeker. Aysan "*Görgülü bir ailenin üzerine düşülmüş, yokluk çekmemiş çocuğu"ydu*. (Çokum, 2014, 44). Ancak toplumsal koşullar ve hırslar, Aysan´ın düşünce ve davranışlarını etkiler. Nitekim Aysan, basın dünyasının güçlü ismi ve kendisinden on yedi yaş büyük Işıltı Solmaz adlı kadınla televizyon programı yapabilmek için ilişki yaşamaya başlar. Hırslı ve başarı odaklı olmasına karşın Işıltıyla ilişki yaşamak zorunda kalması onu hayli rahatsız eder. Ancak yükseklere çıkma arzusu baskın gelir ve duygularının sesini kapatır. İçsel çatışmasına rağmen Işıltı´nın cinsel isteklerini karşılaması, Aysan´ın toplumun çıkar ilişkilerine dayalı kabullerine uyumlandığının ispatıdır.

"Daha sonra kendisine kitap göndereceği bahanesiyle Aysan'ın numarasını Nüzhet'ten alıp evine davet eden Işıltı'nın davetini geri çevirmeyen Aysan, çevresi geniş olan bu kadının nimetlerinden yararlanarak doğrucu çizgisini ilk fırsatta zedeler." (Tahiroğlu, 2022, 731).

Aysan´ın bu seçimine karşın Nüzhet´in ölüm haberini alınca çok sarsıldığı eski dostu değerli bir gazeteci olan Kâmil Suoluk da yukarılara çıkma potansiyeli yüksekken dik duruşu ve doğru bildiklerine sadakati yüzünden eserde yeni sosyal oluşumun elediği erkek kahramanlardan biri olarak karşımıza çıkar.

"Kâmil ağabey bugün çok daha üst noktalarda olabilirdi ama akan suya uymadı, yüreği neyi söylüyorsa onu dedi. Gördüğü yanlışı örtmedi. 'Yanlış örtülmemeli. Bilakis çiğ ışıkta alenen apaçık görülmeli, gösterilmelidir.' derdi." (Çokum, 2014, 199).

Eserde dikkat çekilen nokta, kişilerin gerçekte kendi değerlerine göre hayat çizgilerini belirlemeleridir. İnsanların sahip oldukları değerleri doğrultusunda da düşünceleri, davranışları, ilişkilerinin yol haritası oluşur. Kâmil, Nüzhet´le aynı çizgidedir, eski arkadaştırlar, ödünsüzdürler ve başkalarının da öyle olmasını isterler. Yanıldıkları, hüsrana uğradıkları nokta ise burası olur. İşler umdukları gibi gitmez. Harun, Tan, Saltuk ve Cemil ya da Tuğkan´ın başka dertleri başka hayalleri vardır.

Romanın bir başka erkek kahramanı olan romancı Tuğkan da Aysan´ın yürüdüğü yolu daha önce yürüyenler arasındadır. Işıltı Solmaz´la, o da benzer hedefler için ilişki yaşar; romanı, sanat edebiyat çevrelerine ve insanlara tanıtılır ve böylece kariyerini sağlama alır. Nüzhet ve Kamil gibi erkek kahramanların değer yargılarının hiçe sayılması Tuğkan tarzı yaşayan erkeklerin haber ve ilgi alanında değildir. Çıkar, kazanç ve tatmin arzularının kurduğu bu garip ilişkiler ağından kendi payını aldığı sürece gayet memnun olan yeni dünya insanlarıdırlar onlar. *"Nüzhet´ten öğrendiğine göre Tuğkan, bir ara Işıltı´yla birlikte yaşamış, hatta romancılığında bu kadının pek çok önerisini alıp eserlerini oluşturmuş. Şimdi her ikisi de dostluğa döndürmüşler ilintiyi, her ikisinin de ayrı ayı ilişkileri varmış başkalarıyla."* (Çokum, 2014, 157). Bu insanların dostluk ve ilişki anlayışları onlar için gayet makuldür.

Değerlerin yitirilişi, insanların yozlaşmasına neden olurken iş yaşamında da eylemlerin sadece kişisel çıkarlara göre gerçekleşmesi toplumsal çözülme ve yıkıma neden olmaktadır. Fulya´nın birliktelik yaşadığı Antikacı evli İsmet ile Simay´a ayarlanmaya çalışılan Cemil´in yan yana gelişlerinin, arkadaşlıklarının nedeni de yazar tarafından yine çıkar ilişkilerinin doğurduğu sosyal psikolojik zemin olarak değerlendirilir. Sevinç Çokum, erkek kahramanlar üzerinde para sahibi olmanın etkilerini, ortak psikolojik ve sosyal hedeflerin getirdiği bencilce ilişki kurma biçimlerini ve erkeklerin bunları yaparken toplumdan ve eşlerinden aldıkları gücü gözlerimizin önüne serer.

"Saltuk´un karısı da akraba olmasa bile tavsiyeyle seçilmiş, görmelik bir kadındı. Birbirinin arası iki yaş olan iki oğul vermişti Saltuk´a, ardından da bir kız. Övünçlüydü o sebeple, bir aile oluşturmuştu. Üç katlı bir evin sahibesiydi. Zaten varlı bir ailenin kızıydı Çimen Hanım. Düzen ve eşya, çocuklarının yetişmesi soluk soluğa planlamıştı hayatlarını... Saltuk´un sapmaları, eğrileri bozamazdı o yerleşik düzeni." (Çokum, 2014, 134).

Yazar, erkeklere sağlanan ayrıcalığa Simay´la beraber Nahide Hala (Nüzhet´in halası) bahsinde de dikkat çeker ve cinsiyete yüklenen toplumsal anlamın gerçekliğini sorgular. "Toplumsal cinsiyet, kadın ve erkek olmaya dair rollerin kalıp yargılar üzerinden belirlendiği, gerçekliği olmayan toplumsal cinsiyet kurgusudur." (Karakaya ve Özkan, 2024, 120). İnsan ilişkilerinin sosyo-kültürel-psikolojik sorgulamasında derinleşildikçe cinsiyet kavramına dönük kalıplaşmış, kökleşmiş yargılar, yazarın ilk kez bu romanında okuyucuya sunduğu Abukizm felsefesinin ironik yaklaşım biçimiyle tartışmaya açılmış olur.

"Öldüğünde, Nüzhet onun kendinden 20 yaş büyük biriyle evlendirilmiş, her cinsel ilişkide kendisine tecavüz ediliyor duygusuyla duygusuyla kocasını yabancılamış, hatta ondan tiksinmiş, korkmuş, küçük kaçamak sevgilerini ölene dek korumuş veya aşkı hiç öğrenemeden kocayıp ölmüş binlerce ve binlerce kadından biri olduğunu düşünmüştü."(Çokum, 2014, 184).

Romanda, ister modern ister geleneksel anlayışta olsun, şahsi çıkarları, beklentileri, ikiyüzlülükleri derecesinde söz konusu toplumsal cinsiyet eşitsizliğine destek veren erkek tipinin varlığına ve bu tipin oluşturduğu toplumsal yapıya dikkat çekilir. Yazar; kadınların iç dünyalarında sürekli hissettikleri suçluluk, utanç psikolojisini, erkek kahramanların âdeta fırsata dönüştürüp, onların yaşamlarını mutsuzluk, değersizlik, eziklik duygularını ihtiva eden bir kısır döngü içinde yaşamalarına neden oldukları tarzı bir düşünceyi görünür kılar. Sayıları hiç de az olmayan Nahide Hala gibi kadın tipleri; ya Aysan gibi modern, açık fikirli ama tamamen kişisel hırslarına odaklı umursamaz erkeklerin ya da geleneksel yaşam modelini benimseyip yine Aysan´a benzer bir bencillikle, tüm yaşamını kadını görmeden, onu inciterek ya annesinin eline, diline ya da toplumun birbirini izleyen baskıcı kıskaçlarına, dişlilerine

kurban veren erkeklerin oluşturduğu bir toplum modelinde var olurlar. Aynı toplum modeli, ilkelerden uzaklaşarak iş hayatının da sağlıklı işleyişinde aksamaların oluşmasını hızlandırabilmekte, meydana gelen karmaşa kültürel yozlaşmanın normal görülmesine ve sosyal psikolojik çürümelere neden olabilmektedir. Biyolojik cinsiyet farkıyla açıklanamayacak ölçüde tamamen insan egosunun belirlediği bu toplumsal cinsiyet rolleri, yanız kadın-erkek arasında bir ayrımcılığın değil, toplumu oluşturan tüm fertler arasında bir ayrımcılığın besleyici kaynağına dönüşmektedir. Nahide Hala, bahtsız ve mutsuz, küskün bir kadın olarak yaşamı terk ederken, Işıltı Solmaz´ı romanda Aysan ve Tuğkan´ı arzuları yolunda dilediğince kullanan bir kadın rolünde izleriz. Çünkü Işıltı Solmaz; zengin, güçlü, edebiyat ve basın çevrelerinde imtiyaz sahibi bir kadındır ve o kendi kurallarını yazar. Toplumun kendilerine sunduğu ayrıcalıklardan yararlanan erkek kahramanlar, Işıltı Solmaz tarzında kendilerinin tanınmasına hizmet eden kadınlardan da vicdanen rahatsız olsalar bile yine yararlanırlar. Yazar; kültürel yozlaşmayı, tanınır olmak için her şeyi yapabilirliği, yeni ve modern yaşam algısındaki çatlakları görmezden gelişi, profesyonellik olarak etiketleyen erkek kahramanların iş, aşk ve tüm yaşam alanlarındaki seçimlerinin sosyal psikolojik dinamiklerini ve sonuçlarını, eleştirel ve tarafsız bir gözle işler ve okura da bu mesajı verir.

2.4.Abukizm

Abukizm adlı dünya görüşünün ilk kez karşımıza çıktığı *Tren Burdan Geçmiyor´*da sokak çocuğu Sonsuz (Sırrı Düzgün) şiirler yazmaktadır. Anne özlemi, hayattan beklentileri, umudunu canlı tutmaya dönük yazdığı bu şiirlere "abuk" adını vermiştir. Sonsuz, hayalleri ve kötü yaşam koşulları nedeniyle evini terk etmiş, sokaklarda yaşayan bir gençtir. Aslında o, kendisi gibi hayatın bir kıyısına atılmış ama bir yerinden kök salmaya çalışan, bir yanı insanlardan kaçarken bir yanı onlarla sıcak, kalıcı ilişkiler kurmayı hayal eden çok sayıda çocuktan sadece bir tanesidir.

"*Sonsuz kendini bildi bileli dayak yerdi içkici babasından. Annesi de... Ve bir gün terk etti onları."* (Çokum, 2014, 95*).*

Sonsuz, kendisini abukist olarak tanımlar. Yazar, anne ve şefkat özlemi çeken Sonsuz´un söylemleri ve şiirleri aracılığıyla bu felsefenin inceliklerini okuyucuya aktarır. Yaşadığı deprem felaketi, anne ve babasının geçimsizlikleri, sevgisiz bir ortamda büyümesi ve acılarından kaçıp huzuru sokaklarda arayan bir kişilik yapısıyla karşımıza çıkan kahraman, düşünen ve sorgulayan tarafıyla dikkatimizi çeker. Günlük yaşamın savaşçı, saldırgan, doyumsuz karakteristiğinin insani değerleri ve yersiz yurtsuz, aç açıkta kalmış çocuklarını unutturduğu dünya düzeninde Sonsuz, bu unutuş ve duyarsızlığa kendi dilinin döndüğünce şiirleriyle, yaşama dair değişik düşünceleriyle dikkat çekme ve kalıcı çözüm getirme çabasındadır. Yazarın, toplumun kurallar ve nezaket gösterileriyle allanıp pullanmış ışıltılı kabının altındaki arka sokaklarına spotları çevirdiği bir kahramandır Sonsuz. Asıl adıyla Sırrı Düzgün ki -bu da mânidar bir isimdir-üstü örtülen gerçeklerin ortaya çıkması ve sonuçta ikiyüzlülüklerden özgürleşebilmek için Sonsuz´un içindeki Sırrı Düzgün´ün keşfedilmesi gerekir. Okur, Sonsuz´un cenazesinde, sanki ölen onun oğlu değilmişçesine bir ruh halinde olan babasının tavırlarından bu kimsesiz kahramanın yarasının aktığı şiirleri daha iyi anlama imkânı bulur.

Sırtımı okşayan birileri yok.

Nalet bir soğuk, o biçim rütübet, rütübetin ciğer deleni." (Çokum, 2014, 96).

Yazar, Sonsuz aracılığıyla toplumsal eşitsizliklere ve bunun değiştirilebilir bir kader oluşuna daha fazla dikkat çekmek ister. Dünya, Sonsuz gibi çocuklara doludur ve bu çocuklar için bir yerlerde bir kurtuluş, topluma karılıp katılma ihtimali olabilir. Sevinç Çokum, Aysan ve Sonsuz ilişkisinden yola çıkarak Abukizm düşüncesini okuyucunun zihninde somutlaştırmak ister. Hayatın her an her ihtimali taşıdığı gerçeğine değinir. Aysan bu farklı düşünce biçimini merak eder. Hem Sonsuz´u hem Abukizm´i anlamak, hazırlayacağı yazı dizisi için önem arz etmektedir.

"Senin bu abukizm dediğin şey nedir? Önce onu anlat," demişti Aysan, yarı yerde sigara yakıp. "Var mı öyle bir şey?"
Aysan, ilk tanıştıkları zamanlarda anlamsız bulmuştur aslında bu düşünce şeklini. Daha doğrusu anlamakta zorlanmıştır. Onun yetiştiği koşullar ve hedefleri dikkate alındığında bu doğal görülebilir. Ancak zamanla Sonsuz´u ve serüvenini öğrendikçe o da tutar bu yeni felsefenin elinden. Belki doğrudan veya çıkarsız bir ilgileniş değildir onunki ama yakalamak istediği çıkış için değişik bir malzemedir. Süsen Divitçi`nin merhametli, duyarlı gözleriyle görüp dinlemese de bu sokak sakini çocuğu, yazı dizisinin hatrına sözlerini kendine has bir merakla dinler. Sonsuz ise tüm samimiyetiyle anlatır: *"Var ağbi. Herkes her şey birbiriyle ilintili ağbey. Bu toplumda belli bir kesim özel bir biçimde yaşar ve eğitilir... Bunların her zaman her bakımdan güvenceleri vardır. Geri kalanının ise al birini vur birine, keseleri eşit olmasa da öyle büyük fark yoktur arada. Meclis önünde aynıdır mahkeme önünde aynıdır. Yani arkalı değildir. Kimi fıstık yer, kimi çekirdek ama hepsi de aynı filmi seyrederler. Abukizm işte bu sınıftan birilerinin birdenbire yükselmesidir."* (Çokum, 2014, 92).
Sonsuz kendisine yardım eden Süsen Divitçi için "Anam" kelimesini kullanır. Nüzhet, eski dostu Süsen Divitçi adlı yazarı Aysan´la tanıştırdıktan sonra Süsen, Aysan´a iyi bir çıkış yakalaması için Sonsuz´la ilgili bir yazı dizisi hazırlama önerisini sunar. Amacı sosyal eşitsizliklere etkileyici yazılarla dikkat çekmektir. Süsen´in arzusu gerçekleşir. Ancak sokaklar yalnızca içinde bulunduğu şartlara rağmen içindeki Sırrı Düzgün´ü bulmak isteyen Sonsuz´dan ibaret değildir. Toplumun sözde aydınlık yaşam süren kesiminde nasıl değerlere bağlılığın ve hırsların belirlediği erkek tipleri varsa sokaklardaki vaziyet de aynıdır. Sokak çetecisi Yengeç, Aysan ve Sonsuz´un yaptığı televizyon programına kafayı takmıştır ve Sonsuz´u ölümle tehdit etmektedir. Mülayim Usta, emniyet dünyasından isimler olan Adem Konmaz, Halit Mıhçı, Osman Ferruh gibi onu korumak için çaba gösteren erkek kahramanlara rağmen toplumun kirli ve kıskanç yanını temsil eden Yengeç, Sonsuz´u herkesin ortasında gündüz gözüyle vurur.
"İşte böyle. Sonsuz´un hikâyesi sonsuza kadar sürecek. Kötülükler de öyle." (Çokum, 2014, 97). Yazar toplumsal döngünün değişmez örüntüsüne işaret eder.
Yengeç adlı erkek tipiyle, kişisel ihtirasların, kıskançlığın toplumsal gidişatı ciddi ölçüde biçimlendirdiğini anlarız. Sonsuz´un bir yanında ünlü olmak için onun yaşamasını isteyen Aysan, bir yanında başka bir erkeğin yükselişine tahammül edemeyen Yengeç vardır. Aysan ve Yengeç farklı sosyal şartlarda ve karakterde gibi görünseler de aslında her ikisi de temelde duygusal ya da iş bağlamında çıkarlarını öncelemektedirler. Yazar romandaki erkek kahramanları sosyal psikolojik ilintilerle tahlil ederken olayların ve insanların göründükleri gibi olmadıklarını, sanıldığından daha fazla derine inilmesi gerektiğini ve yaşama çok daha gerçekçi ve bütünü görmeye dönük bir yüksek bilinçten bakılmasının önemini anlatır.
Romanda; Abukizm adlı kalıpların dışına çıkan bu değişik sorgulama biçimi, toplumsal problemler için bir zihniyet değiştirme ve farkındalık oluşturma aracı olarak kullanılır. Çünkü yazara göre sorunların hızlıca çözüme gitmesinde onlara bakış açısının ve yaşamı yorumlama biçiminin değişmesi gerekir. İnsana ve onun toplumla ilişkisine, bu bağlamda iç dünyasına yeni gözlerle bakmak işe yarayabilir.
Sevinç Çokum; Abukizm sayesinde, Aysan´ı, Sonsuz´u, Yengeç´i, Nüzhet´i, Kâmil´i, Faruk´u, Tan´ı, Harun´u ve tüm kahramanları her şeye sil baştan yeni gözlerle bakan bir yazar perspektifinden, başka doğrular ve yanlışların var olabileceğine işaret ederek anlatır. İnsanın gördüğüne, duyduğuna aldanarak beş duyusuyla yetinen düşünme ve algılama mekanizmasının kısıtlılığını mercek altına almış olur.
"Türk toplumunun bugüne değin gelişinde etkili olan olumlu ve olumsuz bütün olaylar, geleneğimiz, maziden kopuşumuz, inançlarımız, yaşanan parçalanmalar, düşünce ufkumuzun değişmesi, yaşanan çıkmazlar ve bu sorunlara aradığı çözümler onu yazmaya daha çok yöneltmiştir."(Yanardağ ve Kundak, 2019, 85). Sevinç Çokum´un *Tren Burdan Geçmiyor* romanı tam da onun bu ileri seviyede çözüm arayışının bir neticesi olarak yazılır. İlk kez bu

romanında yer verdiği Abukizm ile yazar; hayata, insanlara eleştirel gerçekçi bakış açısını derinleştirmek, toplum meselelerini daha ciddi, farklı ve kapsamlı bir yerden değerlendirmeye almak istemiştir. Amacı alışılmış ve otomatik kabul edilmiş inançları sarsmaktır. Kişilerin düşünce örüntülerini ve bu düşünce örüntülerinin de siyasetten kültürel yaşama, birey psikolojisinden toplum psikolojisine kadar birbiriyle etkileşim içinde olduğunu anlatmaktır.
Sevinç Çokum, eleştiriye dayalı ortaya attığı Abukizm´i dünyaya yeni bir insan gözüyle bakmak şeklinde özetler:
"Şimdiye kadar bir takım felsefeleri, edebiyat akımlarını hep Batıdan almışız. Neden bizim de böyle çıkışlarımız olmasın? Arada Kalmış Tebessüm ve Çok Yapraklı İlişkiler 'de de Abukizm'le iç içe düşüncelerim. İlk çağlardan beri insanoğlunun muktedir olma mücadelesi dünyayı ve insanî değerleri giderek tüketiyor. Maddi yapısı kirlenerek dengeleri bozulan dünyada, çıkar kavgaları her şeyi silip süpürüyor. İnsanlığı da…" (Erkeç, 2013).
Sonsuz yazdığı abuk adlı şiirleriyle bir anlam arayışındadır ve Aysan´la yaptığı televizyon programında da bu anlamın peşindedir.
Sonsuz, treni kaçırdığını düşünenler için "tren buradan geçebilir" mücadelesinin sembolüdür aslında ve bu nedenle Abukizm´in mutlaka dünya sisteminde yer edineceğine, kabul göreceğine dair taşıdığı umudu Aysan´a söyler:*"Bir bakarsın birileri elinden tutar. Böylece yükselir. Böylesi abukisttir."* (Çokum, 2014, 92) Kimliksizliğin, maziden kopuşun, özüne yabancılaşmanın giderek egemenliğini artırdığı toplumda bir ışık bir umut arayışının sembolü olarak üretilen Abukizm ve onun romandaki temsilcisi Sonsuz, insanın mücadeleden vazgeçmeyen yapısını vurgular. İnsan yaşadığı müddetçe kendi içinde ve çevresiyle hem çatışma hem de bütünleşme çabasında olacaktır. Biri olmadan diğeri var olamayacak bu iki olguda değişmez gerçeklikler olarak nitelendirilen ve çıkmaz sokaklara dönüştürülen bazı sorunlar insana ve insan- toplum bağlantısına dair yeni düşünceler üretmek suretiyle karanlıktan aydınlığa çıkarılabilir. Ancak bununla birlikte kişi her an değişim ve dönüşüme hatta hayal kırıklığına hazır olmak durumundadır. Çünkü roman bütünüyle ele alındığında sosyal psikolojik bağlamda incelenen erkek kahramanların gerçekleştirdikleri olumlu ya da olumsuz eylemleri sadece kendi iradeleriyle yapmadıkları, altında nesiller boyu miras olarak gelen kültür ve inanç kodları olduğu, insanın toplumu ve toplumun da insanı, kadın-erkek rollerini karşılıklı biçimde oluşturduğu görülür.

3. SONUÇ

Sevinç Çokum *Tren Burdan Geçmiyor* adlı romanında, toplumsal şartların bireye dönük etkilerinden yola çıkarak sürekli dönüşen birey-toplum ilişkisini ve bunun sonuçlarını sosyal psikoloji bağlamında incelemiştir. Dünya sistemine ve ülkemizin sistemine de daha çok erkeklerin yön verdiğini temel alarak, yozlaşmış erkek ve ilkeli erkek eylemlerinin getirdiği çatışmayı zemine koymuş, bu çatışmanın karşı cinse ve toplumun tamamına yansıyan yaşantılarını, yıkımını ve bazen travmatik nitelikte olabilecek sonuçlarını gözler önüne sermiştir.
Bireyin iyi bir ailede iyi bir eğitimle yetişmesi tüm yaşamını ilkelere ve değerlere bağlı geçirmesi için yeterli olmamıştır. Siyasi gelişmeler, ayakta kalma mücadelesi, yükselme arzusu, modernleşmenin getirdiği kaçınılmaz hırslar, kendisinden başarı ve güç beklenen erkek için içsel çelişkilerine rağmen sisteme uyumlanma sonucunu roman gerçekliği içinde kaçınılmaz olarak doğurmaktadır.
Bireyin düşünceleri ve davranışları sadece kendisiyle ilgili ve sınırlı değildir. İnsan sosyal bir varlıktır ve içinde yaşadığı toplumla karşılıklı etkileşim içindedir. Erkek ve kadınların davranışları, tutumları ve seçimleri insanın sevilme ve onaylanma ihtiyacına bağlı olarak ait olduğu toplumun ortak, geleneksel değer yargılarına göre şekillenir. Çevre ve koşullar insanı etkilemektedir.

Romanda, yazar, insan ilişkilerini artık tamamen çıkar çatışmalarının belirlediğine dikkat çekmiştir. Zamanın ruhuna ve yeni sisteme uyumlanamayan erkek kahramanlar iş yaşamında uğradıkları sıkıntıların türlü yansımalarına özel yaşamlarında da maruz kalmışlardır. Hızlı ve keskin dönüşleri kabullenenler ise yollarına devam etmektedirler. Değerlerin yitirilişi, toplumsal çözülme, dünün çabucak unutulması normalleşmiştir. Direnmenin çok anlamı kalmasa da sonuna kadar ilkelerine bağlılığı seçen insanlar da hep var olacaklar ama yaptıkları seçimin hayatlarına getireceği değişimin sonuçlarına da katlanacaklardır.

Yazar, sosyal psikoloji verilerinden yararlanarak erkek kahramanları incelerken ister yozlaşmış ister ilkelerine sadık kalmış erkek tipi olsun, hepsinin iç dünyasında çatışmalar içinde olduğunu, bu çatışmalarda da çürümüş sistemi fırsata çeviren imtiyaz sahibi yozlaşmış kadın tutumlarının ve toplumsal şartlanmışlıkların ciddi etkiye sahip olduğunu vurgulamıştır.

Roman boyunca; modernleşme sancıları, kültürel yozlaşma, vicdani değerler ve kişisel hırslar arasında kalmanın getirdiği sıkışmışlık hissi, toplumsal dayatmaların ve bencil düşüncelerin erkeklerde oluşturduğu kadınlarla ilgili ön yargılar, güç odaklarının hizmetinde olan kirlenmiş medya dünyası gibi dinamiklerin ekseninde, erkek kahramanların mücadele ve dönüşümlerinin sosyal psikolojik bağlamda incelenmesinin Abukizm felsefesinden yararlanılarak yapıldığı görülmüştür.

KAYNAKÇA

Arslangörür Ö. (2025). Feminist Eleştiri Kuramı Açısından Tren Burdan Geçmiyor Romanının İncelenmesi, Akademik Eğitim ve Sosyal Bilimler Dergisi (AJESS Journal), 2(1), 53-67.

Ayyıldız A. (2023). Sevinç Çokum Romanlarının Yapı ve Tema Bağlamında İncelenmesi, Muş Alparslan Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Yüksek Lisans Tezi.

Çelik M, Andiç S. (2013). Prof. Dr. Ali Dönmez ile Sosyal Psikoloji Üzerine Söyleşi, Nesne Psikolojisi Dergisi, 1(1), 66-73.

Çokum S. (2007). Tren Burdan Geçmiyor, Ötüken Yayınları, İstanbul.

Dağ N. (2016). Sevinç Çokum´un Tren Burdan Geçmiyor Romanında Geleneksel ve Modern Toplum Yapıları Üzerinden Erkeklik Eleştirisi", I. Uluslararası Sosyal Bilimler Sempozyumu (13-14-15 Ekim) Asos Congress Bildiri Kitabı, 1033-1041, Elazığ.

Erdemir M. (2019). Zengin Edebiyat Ürünlerimiz Var. Erişim Tarihi: 18.11.2025 http://www.tyb.org.tr/zengin-edebiyat-ürünlerimiz-var-ama-okunmuyor-37982h.htm.

Erkeç AB. (2013). Muktedir Olmak İnsanı Tüketiyor, Yeni Şafak Kitap Eki. Erişim Tarihi: 18.11.2025. htttp://wwww.yenisafak.com/muktedir-olmak-insanı-tüketiyor.

Karakaya H, Özkan S. (2024). "Erkeklik" ve Toplumsal Cinsiyet: Nitel Bir Araştırma, Giresun Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Dergisi, 10(1), 118-139.

Narter M. (2012). Sosyal Psikoloji'nin Sosyal Kavramına Dair Öneriler, İstanbul University Journal of Sociology, 3(15), 23-30.

Pahsa YE. (2021). Sevinç Çokum´un Romanlarında Erkeklik, Aydın Adnan Menderes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Yüksek Lisans Tezi.

Sunan D, Boratav H, Çekmez M. (2023) Türk Psikoloji Yazıları, Türkiye´de Sosyal Psikoloji Araştırmaları, 26(52), 76-91.

Tahiroğlu D. (2022). Sevinç Çokum Üzerine Bir Araştırma (Hayatı, Edebî Kişiliği ve Eserleri), Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Doktora Tezi.

Yanardağ MF, Kundak G. (2019). Millî Kültür ve Tarihimize Hayat Veren Yazar "Sevinç Çokum" un, "Evlerinin Önü" ve "Rozalya Ana" Adlı Hikâye Kitapları Üzerine Bir Yapı İncelemesi, Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Dergisi, 2(1), 84-102.

SÜRDÜRÜLEBİLİRLİK UYGULAMALARININ TÜRKİYE MOBİLYA ENDÜSTRİSİNDE REKABET GÜCÜ VE EKOLOJİK KONUMLANMA ÜZERİNDEKİ ETKİSİ

Arş. Gör. Yeşim YÜZAY BEKTAŞ
İstanbul University-Cerrahpaşa, Forestry Faculty, Department of Forest Industrial Engineering, 34473 Sarıyer, İstanbul
ORCID ID: 0009-0006-2871-703X
Prof. Dr. Tuncer DİLİK
İstanbul University-Cerrahpaşa, Forestry Faculty, Department of Forest Industrial Engineering, 34473 Sarıyer, İstanbul
ORCID ID: 0000-0002-2598-2085

ÖZET
Günümüzde tüm imalat dallarında olduğu gibi mobilya endüstrisinde de sürdürülebilirlik uygulamalarının, firmaların pazar konumlanması ve rekabet gücü açısından kritik bir rol oynadığı görülmektedir. Bu nedenle, Türkiye mobilya endüstrisi özelinde, bu alanda uygulamaları bulunan firmaların hammadde tercih düzeyleri ve performans takip ve raporlama sistemlerinin oluşturulmasını esas alan iki temel ilişkinin etkisi bildirinin konusu olarak seçilmiş ve incelenmiştir. Bu kapsamda, firmaların hammadde alımında, insan ve çevre sağlığına zarar vermeyen seçenekleri tercih etme düzeyinin pazar payı ile ilişkisi ile birlikte firmaların sürdürülebilirlik hedeflerine ulaşmak amacıyla performans takip ve raporlama sistemleri oluşturması ve yöneticiler ile çalışanlarına geri bildirim sağlamasının firmaların "ekoloji dostu" olarak pazarda konumlanmaları arasındaki ilişkisi ortaya konulmaya çalışılmıştır. Bu amaçla, araştırmada oluşturulan iki hipotez üzerinden ulaşılan sonuçlar değerlendirilmiştir. Sonuç olarak, sektördeki sürdürülebilirliğin uygulanabilirliğinde incelenen bu iki temel faktörün firmalara sağladığı, rekabet gücü ve ekolojik konumlanma üzerindeki etkisi belirlenerek elde edebilecek avantajlar açıklanmıştır. Bununla birlikte, elde edilen verilere göre; çevre odaklı malzeme kullanımında sektör genelinde ilerleme sağlandığını, fakat ekolojik malzeme çeşitliliği ve sertifikalı tedarik alanlarında gelişmeye ihtiyaç duyulduğu ortaya çıkmıştır. Performans takip ve raporlama sistemlerinin oluşturulması ile firmaların ekoloji dostu olarak pazarda konumlanmaları arasında da anlamlı bir ilişkinin olduğu, firmaların marka değerini ve tüketiciler açısından güvenilirliğini arttırdığı da belirlenmiştir.
Anahtar kelimeler: Mobilya endüstrisi, rekabet gücü ve ekolojik konumlanma

THE IMPACT OF SUSTAINABILITY PRACTICES ON COMPETITIVENESS AND ECOLOGICAL POSITIONING IN THE TURKISH FURNITURE INDUSTRY

ABSTRACT
Currently, as in all manufacturing sectors, sustainability practices in the furniture industry play a critical role in companies's market positioning and competitiveness. Therefore, the study selected and examined two fundamental relationships, specifically the Turkish furniture industry: the raw material preferences of companies implementing these practices and the establishment of performance monitoring and reporting systems. This study explores the relationship between market share and the extent to which companies choose options that do not harm human and environmental health in raw material procurement. Furthermore, the relationship between the establishment of performance monitoring and reporting systems and the provision of feedback to managers and employees to achieve sustainability goals and the

companies' positioning as "ecologically friendly" in the market is explored. To this end, the results obtained through the two hypotheses developed in the study are evaluated. Consequently, the impact of these two fundamental factors on the applicability of sustainability practices in the sector, their impact on competitiveness and ecological positioning, and the potential advantages they can achieve are identified. The data revealed that progress has been made in the use of environmentally friendly materials across the sector, but there is still a need for development in the areas of ecological material diversity and certified procurement. It has also been determined that there is a significant relationship between the establishment of performance monitoring and reporting systems and the positioning of companies in the market as ecologically friendly, and that these systems increase the brand value of companies and their reliability in the eyes of consumers.
Keywords: Furniture industry, competitiveness and ecological positioning

1. GİRİŞ

Mobilya sektörü, hızlı gelişim gösteren ve büyük bir üretim hacmine sahip bir sanayi alanıdır. Nüfus artışı ve kentleşme, mobilyaya olan talebi artırarak sektörü büyütmektedir (Gazel, 2022). Mobilya sektörü, ekonomik büyümenin yanı sıra, hammaddeden (özellikle doğal ve yenilenebilir ağaç malzeme) üretime ve lojistiğe kadar uzanan süreçlerde çevresel faktörlerle doğrudan ilişkilidir. Artan küresel çevre bilinci ve sorumlu iş uygulamalarının vurgulanmasıyla firmaların ekolojik ayak izlerini azaltma baskısı artmıştır. Bu bağlamda, Türkiye mobilya endüstrisi de sürdürülebilir üretim uygulamalarını benimseme ve çevresel etkileri en aza indirme konusundaki öneminin her geçen gün artmakta olduğu görülmektedir (Yüzay Bektaş, 2025; Mobilya, Kâğıt ve Orman Ürünleri İhracatçı Birlikleri, 2023). Bilindiği gibi sürdürülebilirlik uygulamaları, doğal kaynakların verimli kullanımı, atıkların azaltılması ve toplum sağlığına duyarlı üretim süreçleri sayesinde maliyet tasarrufu sağlamakta ve itibar artışı ile müşteri sadakatini yaratmaktadır. Karlılık ve sürdürülebilirlik kavramları günümüzde farklı değil, birbirini tamamlayan ve destekleyen unsurlar olarak kabul edilmektedir. İşletmeler için kısa vadeli finansal kazançlar değil, çevresel ve sosyal sorumluluklarını yerine getirmek uzun vadeli başarı ve sürdürülebilir karlılık açısından kritik hale gelmektedir (Önder, 2017).

Sürdürülebilirlik, bir varlığın kendini koruyabilme, varlığını devam ettirebilme ve mevcut durumunu muhafaza edebilme yeteneği olarak da tanımlanmaktadır. Sürdürülebilir kalkınma ise, günümüz neslinin ihtiyaçlarını, gelecek nesillerin kendi ihtiyaçlarını karşılama yeteneklerinden ödün vermeden karşılamayı hedefleyen bütüncül bir yaklaşımdır. Bu yaklaşım, ekonomik büyümeyi sağlarken çevresel değerlerin göz ardı edilmemesini ve toplumsal refahın artırılmasını esas almaktadır (Duran, 2018).

Türkiye mobilya sektörü, dış ticaret dengesine olumlu katkı sağlayan ihracatçı özelliğine sahiptir (Candan, Tunçel, ve Serbest, 2024). Fakat sektördeki firmaların büyük bir kısmı küçük ve orta ölçekli işletmelerden (KOBİ) oluşmaktadır (Yüzay Bektaş, 2025; Gazel, 2022). Küresel çevresel sorunların artmasıyla birlikte, mobilya endüstrisinin çevresel yönetim (doğal kaynak kullanımı, enerji tüketimi, kimyasal kullanımı ve atık yönetimi) ile doğrudan ilişkili bir sektör olduğu anlaşılmış, bu da sektörü ekonomik büyüme, sosyal eşitlik ve çevresel yönetim arasında uyumlu bir denge oluşturmaya zorlamaktadır (Mobilya, Kâğıt ve Orman Ürünleri İhracatçı Birlikleri, 2023; Yüzay Bektaş, 2025). Sürdürülebilirlik uygulamaları, rekabet gücü kazanmak için kritik bir araç haline gelmiş olmakla birikte işletmelerin kurumsal itibarını artırmak ve rekabet avantajı elde etmek için, faaliyetlerinin ekonomik, çevresel ve sosyal etkilerini takip etmesi ve raporlaması beklenmektedir (Duran, 2018). Özellikle Avrupa Birliği'nin (AB) Yeşil Mutabakatı (AYM) kapsamında belirlenen çevre odaklı ticaret politikalarının Türkiye'nin dış ticaret performansını doğrudan etkilemekte olduğu görülmektedir (Türkiye Cumhuriyeti Ticaret Bakanlığı, 2021).

1.1 Hammaddenin Çevresel ve Sürdürülebilirlik Eylem Planı Üzerindeki Etkisi

Mobilya endüstrisi, hammadde temini, üretim süreçleri ve lojistik aşamalarında çevresel açıdan çeşitli etkiler doğurmaktadır. Sürdürülebilir olmayan ormancılık uygulamaları, ormanların yok olmasına ve biyoçeşitliliğin azalmasına neden olmaktadır. Üretimdeki enerji tüketimi, özellikle fosil yakıtlardan elde edildiğinde sera gazı emisyonlarını artırmaktadır. Yapıştırıcı, boya ve vernik gibi kimyasallar hava ve su kirliliğine yol açarken işçi sağlığı riskleri de oluşturabilmektedir. Bununla birlikte lojistik süreçler, özellikle uzun mesafeli taşımalar, karbon ayak izini artırmaktadır (Feil, ve diğ., 2015).

Mobilya üretiminde kullanılan malzemeler, bir mobilya ünitesinin toplam çevresel etkisini belirleyen ana faktörlerdendir. Mobilya üretiminde ağırlıklı olarak ahşap esaslı malzemeler kullanılsa da kullanım alanlarına ve işlevlerine göre çelik, alüminyum, cam ve plastik gibi diğer malzemeler de sıklıkla kullanılmaktadır (Gazel, 2022; İstanbul Sanayi Odası, 2023). Ahşap, mobilya üretiminde uzun yıllardır büyük ölçüde kullanılan bir malzemedir çünkü işlenebilirliği, kolay birleştirilmesi, boyanabilmesi ve yüksek direnci gibi özelliklere sahiptir (Gazel, 2022; Dilik ve Kurtoğlu,2024).

Mobilya üreticileri, üretimlerinin çevresel etkilerini azaltmaya yardımcı olmak için geri kazanılmış ahşap, bambu veya geri dönüştürülmüş malzemeler gibi sürdürülebilir malzemeleri giderek daha fazla dikkate almaktadır (Mobilya, Kâğıt ve Orman Ürünleri İhracatçı Birlikleri, 2023). Ekolojik mobilya tasarımında, doğal malzemelerin yanı sıra yapay malzemeler de kullanılmaktadır. Bitkisel kaynaklı lifler ve kimyasal katkı maddeleri kullanılmadan elde edilen hayvansal lifler ekolojik mobilya imalatında kullanılmaktadır (Al-Samarıe, 2023). Sürdürülebilir ahşap tedariki, sorumlu ormancılık uygulamalarının kritik bir bileşeni olarak görülmektedir. Orman Yönetim Konseyi (FSC) gibi girişimler, kerestenin çevresel ve sosyal açıdan sorumlu bir şekilde hasat edildiğini göstermektedir (Mobilya, Kâğıt ve Orman Ürünleri İhracatçı Birlikleri, 2023). Mobilya endüstrisinin çevresel etkileri, özellikle hammadde çıkarımı ve işlenmesi aşamasında yoğunlaşmaktadır; bu aşama bir çalışma masasının yaşam döngüsündeki en fazla etkiye sahip aşama olarak tespit edilmiştir. Mobilya endüstrisinde kullanılan belirli kimyasal maddeler hem çevresel hem de insan sağlığı açısından tehlikeler taşımaktadır. Mobilyalar kimyasal içeren farklı malzemelerden oluşur ve bilinen tüm kimyasallardan bazıları çevre ve insan sağlığı açısından tehlikeli özelliklere sahiptir. Yapıştırıcı, boya ve kaplama malzemesi gibi kimyasal içerikli bileşen kullanımları çevreye verilen zararı artırmaktadır ve mobilya üretiminde kullanılan geleneksel zararlı boyalar, vernikler, çözücüler ve yapıştırıcılar ekolojik mobilya üretimine uygun değildir (Mermertaş, 2018). Su bazlı boyalar enerji miktarını en düşük seviyeye getirmeyi ve malzeme kullanım oranını azaltmayı sağlamaktadır. Ekolojik mobilyada, doğa dostu kaplamalar için su bazlı vernikler, bitkisel yağlar ve balmumu kullanılmalıdır (Akdağ ve Denk, 2023). Ekolojik mobilyaların kullanılması, iç hava kalitesini olumlu yönde etkilemekte ve insan sağlığı açısından güvenli kabul edilmekte, zira kanserojen madde salmamaları beklenmektedir (Mermertaş, 2018). Geri dönüştürülen malzemeler (ahşap, metaller, plastik, kâğıt/karton, tekstil/kauçuk/deri ve cam) mobilya üretiminde yeniden kullanılabilmektedir. Döngüsel iş modellerine geçiş, doğal kaynakların daha küçük bir kısmını kullanmayı ve mobilya atık olmadan önce birçok kullanım döngüsünden geçmesini sağlamaktadır (Gazel, 2022).

Mobilya ürünlerinin yaşam döngüsünün; hammadde tedariki, üretim, dağıtım, kullanım ve yaşam sonu aşamalarında enerji tüketimi ve gaz emisyonu gibi çevresel etkileri mevcuttur (Gazel, 2022). Mobilya üretiminde enerji verimliliği, atık yönetimi ve su tasarrufu gibi konulara odaklanılarak çevresel etkiler azaltılmaya çalışılmaktadır (İstanbul Sanayi Odası, 2023). Mobilya endüstrisinde çevresel etkileri azaltmak için ana stratejiler, malzeme kullanımının

azaltılması ve ürün ömrünün uzatılması şeklinde açıklanabileceği görülmektedir (Al-Samarıe, 2023).

Bu genel çerçevede kendi sektörlerine özgü sürdürülebilirlik amaçlarını ve eylem planları Mobilya, Kâğıt ve Orman Ürünleri İhracatçı Birlikleri tarafından belirlemiştir. Bu planlar, hammadde girdi ve tedarikçilerin çevresel uygunluğu, üretim süreçlerinde ekolojik etkilerin minimize edilmesi, sürdürülebilir tedarik zinciri yönetimi, döngüsel üretim, insan kaynakları, sertifikasyon, müşteri ilişkileri ve dijitalleşme gibi alanları kapsamaktadır.

1.2 Performans Takip ve Raporlama Sistemlerinin Ekolojik Konumlanma Üzerindeki Etkisi

Bu kapsamda yapılan çalışmalar incelendiğinde, firmaların sürdürülebilirlik hedeflerine ulaşmak amacıyla Performans Yönetim Sistemi (PYS) oluşturmakta oldukları görülmektedir. Bürosit örneğinde PYS'nin, kurumsal itibara ve sürdürülebilirliğe hizmet edecek yetkinliklerin pekiştirilmesi için tasarlandığı belirtilmiştir. PYS, stratejik hedeflerin bireysel hedeflere indirgenmesi ve yıl boyunca iyileştirme faaliyetleriyle devam etmesini sağlamaktadır (BÜROSİT, 2024). Sürdürülebilirlik performansının izlenmesi, çoğunlukla iç raporlama ve değerlendirme sistemleri (%87,1) ile yapılmaktadır. Performans takibi, sonuçların paylaşılması ve geri bildirimler uygulaması da firmaların %37,5'i tarafından çoğunlukla, %15,63'ü tarafından ise tamamen gerçekleştirilmektedir (Yüzay Bektaş, 2025).

Mobilya sektöründe çevresel sorumluluk, sadece yasalara uyum değil, aynı zamanda kurumsal itibar ve rekabet avantajı elde etme stratejisi olup firmaların çevresel konularda ulusal ve uluslararası standartlara uyum sağlamal gerekliliği açıkça ortaya çıkmaktadır (Duran, 2018).

Diğer taraftan sürdürülebilirlik raporları (SR), işletmelerin sosyal, çevresel ve ekonomik performanslarına ilişkin bilgileri kamuoyuyla paylaşma aracıdır. Türkiye'de SR yayımlanması genellikle gönüllülük esasına dayanmakta olduğu ancak raporların, itibar ve marka imajı sağlamak amacıyla tercih edildiği belirtilmektedir (Dil ve Talaş, 2021). Anket sonuçlarına göre firmaların %28,13'ü ekoloji dostu imajlarının "arttığını" belirtirken, %3,2'si "çok arttığını" ifade etmektedir (Yüzay Bektaş, 2025). Sürdürülebilirlik uygulamalarının mobilya sektöründe yaygınlaşması hem ticari fırsatlar hem de çevresel zorunluluklar yaratmaktadır.

Sürdürülebilirlik uygulamalarının firmalara uzun vadede sağladığı önemli avantajları aşağıdaki gibi belirtebiliriz:

Maliyet ve Verimlilik Avantajı: Yalın üretim teknikleri gibi sürdürülebilir üretim stratejileri, kaynak verimliliği, atık miktarının azaltılması ve enerji tasarrufu sağlayarak genel maliyetleri düşürmektedir. Sürdürülebilirlik uygulamalarının kârlılığı artırdığı ve yeni pazar fırsatları sağladığı belirtilmektedir (Akdağ ve Denk, 2023; Yüzay Bektaş, 2025).

İtibar ve Müşteri İlişkileri: Sürdürülebilirlik, kurumsal itibarı güçlendirmektedir (Duran, 2018). Müşterilerle olan ilişkilerde firmaların %62,5'i "artış" olduğunu, %15,63'ü ise "çok arttığını" belirtmiştir. Bu, sürdürülebilirliğin müşteri memnuniyeti ve sadakati açısından olumlu katkı sağladığını göstermektedir (Yüzay Bektaş, 2025).

Ekolojik Katkılar: Eko tasarım modeli, yenilenebilir enerji, hammadde ve materyal kullanımını benimseyerek, çevresel etkileri azaltmaktadır. Mobilya sektöründe modüler ve kolay monte edilebilir ürün tasarımı uygulamaları yaygındır, bu da ürünlerin onarılabilir, tekrar kullanılabilir ve yaşam döngülerinin uzatılmasına katkı sağlamakta, dayanıklı ve zamansız tasarımlar, sık değiştirme ihtiyacını azaltmakta ve atıkları en aza indirmek gibi katkıları olduğu ileri sürülmektedir (Candan, Tunçel ve Serbest, 2024; Mobilya, Kâğıt ve Orman Ürünleri İhracatçı Birlikleri, 2023; Al-Samarıe, 2023).

2. MATERYAL VE METOT

Anket yönteminin uygulandığı bu çalışma, ihracat yapan, kurumsal yapısı gelişmiş ve sürdürülebilirlik belgelerine sahip orta ve büyük ölçekli firmalarda görev yapan uzman kişilerin katılımı gerçekleştirilmiştir.

Anket, Google Form eklentisi kullanılarak hazırlanmış olup, araştırma için sürdürülebilirlik sertifikalarına, çevre yönetim belgelerine veya kalite standartlarına sahip 32 firma katılmıştır. Anket soruları, "Mobilya, Kâğıt ve Orman Ürünleri İhracatçıları Birliği" raporu, akademik çalışmalar ve sektör raporları temel alınarak oluşturulmuştur. Anket, katılımcıların demografik bilgilerini, firma genel bilgilerini, sürdürülebilirlik stratejilerine ilişkin uygulama düzeylerini (5'li Likert ölçeğiyle) ve ekonomik, çevresel, sosyal performans değerlendirmelerini içeren bölümlerden oluşmuştur.

Çalışma kapsamında elde edilen veriler IBM SPSS 30.0 Statistics for Windows programı kullanılarak analiz edilmiştir.

Çalışmanın değerlendirilmesi aşağıda belirtilen hipotezler üzerinden yapılmıştır:

• Hipotez 1 (H1): Hammadde satın alma tercihlerinde insan ve çevre sağlığına zarar vermeyen seçenekleri tercih etme düzeyi ile pazar payının artmasında anlamlı bir ilişki vardır.

• Hipotez 2 (H1): Şirketlerin sürdürülebilirlik hedeflerine ulaşmak amacıyla performans takip ve raporlama sistemleri oluşturması ve yöneticiler ile çalışanlarına geri bildirim sağlanması ile, firmaların "ekoloji dostu" olarak pazarda konumlanmaları arasında ilişki vardır.

Bu hipotezlerde, gözlenen ve beklenen frekanslar arasındaki istatistiksel farklılıkları belirlemek amacıyla ki-kare (χ^2) testi kullanılarak analiz edilmiştir ve p değeri 0.05'ten küçük olduğunda anlamlı bir ilişki olduğu kabul edilmiştir.

3. BULGULAR VE TARTIŞMA

3.1. Türkiye Mobilya Sektöründeki Sürdürülebilirlik Uygulamalarına Ait Bulgular ve Değerlendirme

Katılımcı ve firma profili; katılımcıların %84,37'si 1970 sonrası kurulmuş firmalardan oluşmakta olup, %75'i Anonim Şirket yapısındadır. Firmaların %59,38'i orta ölçekli (50-249 çalışan), %40,63'ü ise büyük ölçekli (249 kişiden fazla çalışan) işletmelerdir. İhracat yapılan bölgeler arasında Avrupa (%93,8) ön plandadır. Firmaların %84,4'ü TS EN ISO 9001, %59,4'ü TS EN ISO 14001 ve %53,1'i TS EN ISO 45001 belgelerine sahiptir.

Araştırmaya katılan firmaların sürdürülebilirlik performanslarını izleme ve değerlendirme yöntemleri incelendiğinde, firmaların birden fazla izleme yöntemi kullanmaktadır. Firmalar arasında en yaygın kullanılan izleme yönteminin, %87,1 olarak belirtilen iç raporlama ve değerlendirme sistemleri olduğu görülmüştür. Bu bulgular, firmaların sürdürülebilirlik performansını öncelikli olarak kendi bünyelerindeki mekanizmalarla izlendiğini göstermektedir. Çalışmada, ikinci en yüksek izleme yöntemi olarak %54,8 olarak belirtilen, müşteri geri bildirimleri yöntemi gösterilmiştir.

Firmaların hammadde temini ve tedarik zinciri süreçlerindeki sürdürülebilirlik uygulamaları incelendiğinde (Tablo 1) aşağıdaki veriler ortaya çıkmıştır. Buna göre;

• Hammadde alımında insan ve çevre sağlığına zarar vermeyen ürünleri tercih etme: Katılımcıların %43,8'i "çoğunlukla", %28,1'i ise "tamamen" bu uygulamayı gerçekleştirdiğini belirtmiştir. Bu oranlar, sektörün çevresel ve insan sağlığı odaklı hammadde tercihinde yüksek düzeyde farkındalık taşıdığını göstermektedir.

• Geri dönüştürülmüş malzeme tercihi: %34,4'ü "çoğunlukla", %28,1'i ise "orta düzeyde" bu uygulamayı beyan etmiştir. %25'lik bir oran "kısmen" uyguladığını ifade ederek, bu alandaki uygulamaların henüz tam yaygınlaşmadığını göstermektedir.

• Sürdürülebilirlik standartlarına uygun üretim gerçekleştiren tedarikçilerle çalışma: %31,3'ü "çoğunlukla", %15'i "tamamen" uyguladığı beyan etmiştir, bu alandaki uygulamaların geliştiğini göstermektedir.
• Sertifikalı ormanlardan elde edilen ahşap malzemeleri tedarik etme: Bu alandaki uygulamalar henüz tam olarak yaygınlaşmamıştır. %18'8'i hiç "uygulamadığını" belirtirken "tamamen" uyguladığını ileten firma oranı %15,6'dır.
• Biyobozunur malzeme tercihi: Bu alandaki uygulamalar oldukça düşüktür. Firmaların %37,5'i hiç "uygulamadığını", %21,8'i "kısmen" ve "orta düzeyde" uyguladığını belirtmiştir.

Tablo 1. Hammadde temini ve tedarik zinciri süreçlerindeki sürdürülebilirlik uygulamaları

Uygulama Alanları	Uygulamadık (%)	Kısmen Uyguladık (%)	Orta Düzeyde Uyguladık (%)	Çoğunlukla Uyguladık (%)	Tamamen Uyguladık (%)
Hammadde alımında, insan ve çevre sağlığına zarar vermeyen seçenekleri tercih ederiz.	6,25	6,25	15,63	43,75	28,12
Geri dönüştürülmüş malzemeleri tercih etmeye özen gösteriyoruz.	6,25	25	28,13	34,37	6,25
Sürdürülebilirlik standartlarına uygun üretim gerçekleştiren ve belgelere sahip olan tedarikçilerle çalışıyoruz.	6,25	31,25	15,63	31,25	15,62
Yenilenebilir enerji kaynaklarından, enerji satın alıyoruz veya üretmek için projeler gerçekleştiriyoruz.	9,38	28,13	18,75	6,25	37,5
FSC veya PEFC gibi sertifikalara sahip ormanlardan elde edilen ahşap malzemeleri tedarik ediyoruz.	18,75	25	15,63	25	15,62
Biyobozunur malzemeleri tercih etmeye özen gösteriyoruz.	37,5	21,88	21,87	18,75	0

Firmaların sürdürülebilirlik hedeflerini stratejik planlarına entegre etme ve performans takip raporlama sistemleri oluşturma düzeyleri incelendiğinde (Tablo 2):
• Misyon, vizyon ve stratejik planlara sürdürülebilirlik hedeflerinin entegre edilmesi: Katılımcıların %46,9'u "çoğunlukla", %15,6'sı ise "tamamen" bu uygulamayı

gerçekleştirdiğini belirtmiştir. Bu oranlar, sektörünün gelecek planlarına sürdürülebilirlik hedeflerini yüksek düzeyde entegre etmeye çalıştığını göstermektedir.
•Performans takip ve raporlama sistemlerinin oluşturulması: %37,5'i "çoğunlukla", %28,1'i ise "orta düzeyde" beyan etmiştir. %15,36'lük bir oran "kısmen" uyguladığını ifade ederek, bu alandaki uygulamaların henüz tam yaygınlaşmadığını göstermektedir.

Tablo 2. Sürdürülebilirlik Hedeflerini Stratejik Planlara Entegre Etme ve Raporlama Sistemleri Kullanımı

Uygulama Alanları	Uygulamadık (%)	Kısmen Uyguladık (%)	Orta Düzeyde Uyguladık (%)	Çoğunlukla Uyguladık (%)	Tamamen Uyguladık (%)
Misyon, vizyon ve stratejik planlara sürdürülebilirlik hedeflerini entegre ettik	6,25	12,5	18,75	46,9	15,6
Performans takip ve raporlama sistemleri oluşturuyoruz	9,38	15,63	28,14	37,5	9,38

Sürdürülebilirlik uygulamalarının firmalar üzerindeki ekonomik etkileri incelendiğinde Tablo 3'de bulunan verilere ulaşılmıştır. Buna göre;
• Pazar payı: Firmaların %50'si sürdürülebilirlik uygulamaları sonucunda pazar paylarının "arttığını" belirtirken, %34,4'ü pazar payının "değişmediğini" ifade etmiştir.
• Firmanın "ekoloji dostu "olarak pazarda yer alması: Firmaların %59,38'ü "değişmediğini", %28,13'ü arttığını belirtmiştir.

Tablo 3. Ekonomik etkileri

Performans Düzeyleri	Çok azaldı (%)	Azaldı (%)	Değişmedi (%)	Arttı (%)	Çok Arttı (%)
Firmanın pazar payı	3,125	9,375	34,38	50	3,125
Firmanın "ekoloji dostu" olarak pazarda yer aldığı alan	0	9,375	59,38	28,13	3,125

Sürdürülebilirlik uygulamalarının firmalar üzerindeki ekolojik etkileri incelendiğinde (Tablo 4) ise;
• Ekolojik malzeme kullanımı ve geri dönüştürülmüş malzeme kullanımı: Bu göstergelerde artış yönlü bir eğilim gözlenmektedir. Özellikle geri dönüştürülmüş malzeme kullanımında %40,63 oranında "artış" yaşandığı, %6,25'inin ise "çok arttı" yanıtı verdiği görülmüştür.
• Ekolojik malzeme tasarımı konusunda da %40,63'ü "arttığını" belirtmiştir. Diğer bir bulgu, %53,13 firmanın ekolojik malzeme tasarımlarının "değişmediğini", %31,25'i "arttığını" ve %9,38'i "çok arttığını" belirtmiştir. Bu durum, ekolojik malzeme kullanımı ve geri dönüştürülmüş malzeme kullanımı ile ekolojik tasarıma yönelik çalışmaların benimsenmeye başladığını göstermektedir.

Tablo 4. Ekolojik Etkileri

Performans Düzeyleri	Çok azaldı (%)	Azaldı (%)	Değişmedi (%)	Arttı (%)	Çok Arttı (%)
Ekolojik malzeme kullanımı	0	6,25	53,125	31,25	9,375
Geri dönüştürülmüş malzeme kullanımı	0	3,125	50	40,625	6,25
Ekolojik malzeme tasarımı	0	6,25	53,125	31,25	9,375

3.2. Hipotez Testi Bulguları ve İstatistiksel Değerlendirme

Hipotez 1: Hammadde satın alma tercihlerinde insan ve çevre sağlığına zarar vermeyen seçenekleri tercih etme düzeyi ile firmaların pazar payının artması ilişkisi Tablo 5'te gösterildiği gibi belirlenmiş olup, bu kapsamdaki ilişki düzeylerine ait sonuçları aşağıdaki gibi açıklayabiliriz.

Tablo 5. İnsan ve çevre sağlığına zarar vermeyen seçenekleri tercih etme düzeyi ile firmaların pazar payının artması ilişkisi

Chi-Square Tests

	Value	df	Asymptotic Significance (2-sided)
Pearson Chi-Square	33,005[a]	16	,007
Likelihood Ratio	24,680	16	,076
Linear-by-Linear Association	4,803	1	,028
N of Valid Cases	32		

a. 24 cells (96,0%) have expected count less than 5. The minimum expected count is ,06.

• Elde edilen p değeri 0.007 olarak belirlenmiştir. Bu değer 0.05'ten küçük olduğu için sıfır hipotezi (ilişki yoktur) reddedilmiş ve alternatif hipotez (ilişki vardır) kabul edilmiştir.
• Bu bulgulara göre, hammadde tercihlerinde insan ve çevre sağlığına zarar vermeyen ürünleri tercih düzeyinin artmasıyla, firmaların pazar paylarının da arttığı ortaya çıkmaktadır. Bu sonuç, mobilya sektöründeki firmaların, insan ve çevre sağlığına zarar vermeyen hammaddeleri tercih etme düzeylerini artırdıkça, pazar paylarını da artırdığını açıkça göstermektedir. Bu bulgu, işletmelerin üretimlerinde kullanacakları malzemeleri seçerken kalitenin ve uygun fiyatın yanı sıra, tedarikçilerin ve ürünlerinin çevresel etkilerini de dikkate almalarının ekonomik başarı açısından önemini vurgulamaktadır. Soyer ve Türkay (2020) gibi literatür kaynakları da çevreci tedarik zinciri seçimlerinin, işletmelerin marka değerini artırdığını ve rekabet avantajı sağladığını belirtmektedir. Dolayısıyla, sürdürülebilirlik uygulamalarının pazar payını olumlu yönde etkilediği bu çalışma ile de teyit edilmektedir.

Hipotez 2: Şirketlerin sürdürülebilirlik hedeflerine ulaşmak amacıyla performans takip ve raporlama sistemleri oluşturmasını aynı zamanda yöneticilere ve çalışanlara geri bildirim sağlanması ile firmaların "ekoloji dostu" olarak pazarda konumlanmaları ile ilişkisi Tablo 6'da gösterildiği gibi belirlenmiş olup bu kapsamdaki ilişki düzeylerine sonuçları da aşağıdaki gibi açıklayabiliriz.

Tablo 6. Sürdürülebilirlik Performans Takip ve Raporlama Sistemlerinin Ekoloji Dostu Firma Konumlanmasına Etkisi

Chi-Square Tests

	Value	df	Asymptotic Significance (2-sided)
Pearson Chi-Square	26,407[a]	12	,009
Likelihood Ratio	24,562	12	,017
Linear-by-Linear Association	7,100	1	,008
N of Valid Cases	32		

a. 18 cells (90,0%) have expected count less than 5. The minimum expected count is ,09.

• Elde edilen p değeri 0.009 olarak belirlenmiştir. Bu değer 0.05'ten küçük olduğu için sıfır hipotezi (ilişki yoktur) reddedilmiş ve alternatif hipotez (ilişki vardır) kabul edilmiştir.
• Bu istatistiksel bulguya göre, mobilya sektöründeki firmaların, sürdürülebilirlik performanslarını sistematik olarak takip etme, ölçme ve geri bildirim süreçleriyle yönetmelerinin, pazarda "ekoloji dostu" olarak başarılı bir şekilde konumlanmalarına doğrudan ve anlamlı bir katkı sağladığı kanıtlanmaktadır diyebiliriz. Bunun yanı sıra performansların, şeffaf sürdürülebilirlik raporlaması (SR) aracılığıyla kamuoyuna ve müşterilere açıkça beyan edilmesinin, firmanın "ekoloji dostu" olarak konumlanmasına, marka itibarının ve değerinin yükselmesine ve dolayısıyla bilinçli tüketiciler nezdinde tercih edilebilirliğin artmasına yol açarak rekabet gücünü arttırdığı düşünülmektedir (Duran, 2018).

4. SONUÇ VE ÖNERİLER

Sonuç olarak Türkiye mobilya endüstrisinde sürdürüleblirlik uygulamalarının firmaların pazar konumlanması ve rekabet gücü üzerindeki etkilerinin incelenmiş olduğu bu çalışmada, Türkiye mobilya sektörünün küresel küresel pazarda rekabet gücünü artırmak ve çevresel sorumluluklarını yerine getirmek amacıyla sürdürülebilirlik uygulamalarına yönelmekte olduğu ortaya çıkmıştır.
Elde edilen verilerden sürdürülebilirlik uygulamalarının yalnızca çevresel bir gereklilik değil, aynı zamanda ekonomik ve kurumsal performans açısından da stratejik bir unsur haline geldiği görülmektedir.
Araştırmada, ülkemiz mobilya sektöründe bu alanda çalışma gerçekleştiren firmaların büyük çoğunluğu 1970 sonrası kurulmuş, orta ve büyük ölçekli işletmelerden oluşmaktadır. Bu firmaların önemli bir kısmı uluslararası TS EN ISO 9001, TS EN ISO 14001 ve TS EN ISO 45001 sertifikalarına sahiptir. Bu durum, sektör genelinde sürdürülebilirlik bilincinin kurumsal düzeyde benimsendiğini ortaya koymaktadır.

Hammadde temini ve tedarik zinciri süreçleri incelendiğinde, firmaların çevre ve insan sağlığına zarar vermeyen malzeme tercihinde yüksek bir farkındalık düzeyine sahip olduğu, ancak biyobozunur ve sertifikalı orman ürünleri kullanımının henüz sınırlı kaldığı görülmektedir. Bu sonuç, çevre odaklı malzeme kullanımında sektör genelinde ilerleme sağlandığını, fakat ekolojik malzeme çeşitliliği ve sertifikalı tedarik alanlarında gelişmeye ihtiyaç duyulduğunu göstermektedir.

Sürdürülebilirlik hedeflerinin stratejik planlara entegrasyonu ve performans izleme sistemlerinin kurulması konusunda ise firmaların büyük kısmının "tamamen" veya "çoğunlukla" gerçekleştirdiği belirlenmiştir. Bu bulgular, sürdürülebilirliğin yönetim stratejilerinin bir parçası haline geldiğini göstermektedir. Bununla birlikte, sürdürülebilirlik

raporlaması ve performans izleme uygulamalarının sistematik biçimde yürütülmesi, firmaların ekoloji dostu imajını güçlendirmektedir.

Ekonomik etkiler açısından, firmaların yarısından fazlasının sürdürülebilirlik uygulamalarının pazar paylarını arttırdığını belirtmiştir. Aynı zamanda, hammadde tercihlerinde insan ve çevre sağlığına zarar vermeme düzeyi ile firmaların pazar payı arasında anlamlı bir ilişki tespit edilmiştir. Bu sonuçlar, çevre dostu malzeme seçimlerinin rekabet avantajı sağladığını göstermektedir.

Performans takip ve raporlama sistemlerinin oluşturulması ile firmaların ekoloji dostu olarak pazarda konumlanmaları arasında anlamlı bir ilişki bulunmuştur. Bu durum, sürdürülebilirlik performansının ölçülmesi, değerlendirilmesi ve şeffaf biçimde raporlanmasının, firmaların marka değerini ve tüketiciler açısından güvenilirliğini arttırdığını ortaya koymaktadır. Sürdürülebilirlik uygulamalarını sistematik biçimde yöneten ve izleyen firmaların pazarda rekabet avantajı sağladığını ve çevre dostu kimliklerinin güçlendiğini göstermektedir.

Çalışma sonucunda, Türkiye mobilya endüstrisine yönelik aşağıda belirtilen öneriler geliştirilmiştir:
İnsan ve çevre sağlığına zarar vermeyen hammaddeler temel tedarik stratejisi haline getirilmesinin önemi.
Geri dönüştürülmüş ve biyobozunur malzemelerin kullanım oranları arttırılmalıdır.
Performans takip ve raporlama sistemleri, sadece kurum içi kontrol aracı olmamalı ve Sürdürülebilirlik Raporları (SR) aracılığıyla kamuoyu ile paylaşılmalıdır.

KAYNAKLAR

J Akdağ, R., ve Denk, P. (2023, 12 20). Küçük ve Orta Büyüklükteki İmalat İşletmelerinde Sürdürülebilir Üretim Düzeyinin Belirlenmesi: Mardin Organize Sanayi Bölgesi Örneği. 25(4), 1901-1922. Dokuz Eylül Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi. doi:https://doi.org/10.16953/deusosbil.1371710

Al-Samarıe, F. A. (2023, Ocak). Ekolojik Malzemelerle Tasarlanmış Mobilyaların Tasarım, Ekolojik ve Ekonomik Açıdan İrdelenmesi. Yüksek Lisans. T.C. İstanbul Kültür Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü.

BÜROSİT. (2024). Bürosit 2023 Kurumsal Sürdürülebilirlik Raporu. İstanbul: Bürosit.

Candan, Z., Tunçel, S., ve Serbest, A. (2024). Sürdürülebilirlik ve Mobilya Endüstrisi. 5(1), 18-31. Ağaç ve Orman.

Dil, E., ve Talaş, Z. (2021, 11). Türkiye'de Faaliyet Gösteren Başarılı Şirketlerin Çevresel Sürdürülebilirlik Yaklaşımlarına Dair Bir Araştırma. 14(2), 201-231. İş Ahlakı Dergisi. doi:10.12711/tjbe

Dilik, T. ve Kurtoğlu, A., 2024.Mobilya Endüstrisi Ders Notu, (Basılmamıştır), İstanbul Üniversitesi – Cerrahpaşa Orman Fakültesi, Orman Endüstri Mühendisliği Bölümü, Bahçeköy/İstanbul.

Duran, B. (2018). Sürdürülebilirlik Kavramının Önemi, Karşılaşılan Sorunlar ve Şirketlerin Sürdürülebilirlik Raporlarının İncelenmesi. Ankara: Yüksek Lisans Tezi Başkent Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü İşletme Anabilim Dalı Muhasebe Finansman Yüksek Lisans Programı.

Feil, A. A., Quevedo, D. M. d. ve Schreiber, D., 2015, Selection and identification of the indicators for quickly measuring sustainability in micro and small furniture industries, The Institution of Chemical Engineers, 19 9, Cilt 3, 34-44.

Gazel, G. G. (2022). Mobilya Sektöründe Sürdürülebilir Tasarım Kriterlerinin Değerlendirilmesi Ve Araştırılması. Kastamonu: T.C. Kastamonu Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Orman Endüstri Mühendisliği Ana Bilim Dalı.
İstanbul Sanayi Odası. (2023, Aralık). Mobilya Sanayi Sektör Raporu. İSO.
Mermertaş, M. (2018, Aralık). Mobilya Endüstrisinde Yaşam Döngüsü Analizi Yaklaşımı ile Çevreci Tasarım ve Sürdürülebilir Stratejiler. Yüksek Lisans Tezi. İstanbul Teknik Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü.
Mobilya, Kâğıt ve Orman Ürünleri İhracatçı Birlikleri. (2023, 03). Sürdürülebilirlik Eylem Planı.
İstanbul: Mobilya, Kâğıt ve Orman Ürünleri İhracatçı Birlikleri.
Önder, Ş. (2017, Aralık). İşletme Karlılığına Kurumsal Sürdürülebilirliğin Etkisi: Bist'te Bir Uygulama. 14(4), 937-956. Muhasebe Bilim Dünyası Dergisi.
Soyer, A. ve Türkay, A. B., 2020, Yeşil Satın Alma ve Yeşil Tedarikçi Seçimi: Beyaz Eşya Sektöründe Bir Uygulama, Mühendislik Bilimleri ve Tasarım Dergisi, 8(4), 1202- 1222.
Türkiye Cumhuriyeti Dışişleri Başkanlığı. 2022. Türkiye Cumhuriyeti Dışişleri Başkanlığı. https://www.mfa.gov.tr/surdurulebilir-kalkinma.tr.mfa#:~:text=3%2D14%20Haziran%201992%20tarihleri,a%C3%A7%C4%B1s%C4%B1ndan%20%C3%B6nemli%20bir%20ad%C4%B1m%20olmu%C5%9Ftur. [Ziyaret Edildi: 25 Ekim 2024].
Yüzay Bektaş, Y. (2025, Haziran). Sürdürülebilirlik ilkeleri kapsamındaki standart vesertifikasyonların Türkiye mobilya endüstrisine yönelik incelenmesi. Yüksek Lisans Tezi. İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa / Lisansüstü Eğitim Enstitüsü

MOBİLYA ÜRETİMİNDE HAMMADDE SEÇİMİNİN BAZI ÇEVRESEL ETKİLERİ YÖNÜNDEN DEĞERLENDİRİLMESİ

Arş. Gör. Yeşim YÜZAY BEKTAŞ
İstanbul University-Cerrahpaşa, Forestry Faculty, Department of Forest Industrial Engineering, 34473 Sarıyer, İstanbul
ORCID ID: 0009-0006-2871-703X
Prof. Dr. Tuncer DİLİK
İstanbul University-Cerrahpaşa, Forestry Faculty, Department of Forest Industrial Engineering, 34473 Sarıyer, İstanbul
ORCID ID: 0000-0002-2598-2085

ÖZET
Bilindiği gibi mobilya endüstrisi, diğer imalat sanayi dallarına göre daha fazla hammadde çeşitliliğine sahip olması ve doğal kaynaklar ile olan etkileşimli bir sektör konumunda bulunması nedeniyle, sektörel olarak çevresel etkilerinin önemli olduğu açıkça görülmektedir. Bu açıdan, mobilya üretimi incelendiğinde, hammadde tercihi, temini, kullanımı ve kullanım sonrası gibi süreçleri kapsayan aşamalarda, kullanılan kimyasal maddelerden kaynaklı açığa çıkan zararlı gazlar (uçucu organik bileşikler vb.), insan yaşamını ve ekosistemi olumsuz yönde etkileme gibi çevresel etkilerin önemini ortaya çıkarmaktadır. Mobilya sektörünün başlıca hammaddelerinin masif ve ahşap esaslı malzemeler ile metal ve plastic malzemeler olarak belirtilmektedir. Bununla birlikte çevresel sorunun özellikle ahşap esaslı levha ve kompozit malzemelerin (mdf, yonga levha, kontrplak) üretiminde kullanılan kimyasallardan kaynaklanmakta olduğu ve ön plana çıktığı görülmektedir.
Aynı zamanda mobilya atıklarının hacmi ve kimyasal içeriğinin de çevreye önemli zararlar vermesi zorunlu olarak çevresel bir sorumluluğu da beraberinde getirmektedir. Mobilya üretiminde kullanılan başlıca hammaddeler üzerinden hammadde seçiminin çevresel etkilerini mevcut literatür ışığında değerlendirmeyi amaçlayan bu çalışmada; mobilya sektörünün Avrupa Birliği'nin (AB) 2050 yılına kadar karbon nötr olma hedefini gözeterek, Avrupa Yeşil Mutabakatı (AYM) gibi küresel düzenlemelerle yakından ilgilenmekte olduğu ve bunun da AYM'nin hedefleri arasında toksik içermeyen bir çevre için sıfır kirlilik ve temiz ve döngüsel bir ekonomi için endüstrilerin harekete geçirilmesi çabası içinde bulunduğu ortaya çıkmıştır. Sonuç olarak, mobilya sektöründe sürdürülebilir hammadde seçiminin sadece çevresel bir sorumluluk değil, aynı zamanda yasal uyum açısından da önemli bir faktör olduğu görülmektedir.
Anahtar kelimeler: Mobilya hammaddeleri, sürdürülebilir hammadde seçimi, çevresel etkiler

EVALUATION OF RAW MATERIAL SELECTION IN FURNITURE PRODUCTION IN TERMS OF SOME ENVIRONMENTAL EFFECTS

ABSTRACT
As is well known, the furniture industry has a greater variety of raw materials than other manufacturing industries and interacts with natural resources, making its environmental impacts clearly significant. In this respect, examining furniture production reveals the importance of environmental impacts, such as the release of harmful gases (volatile organic compounds, etc.) from chemicals used during stages such as raw material selection, procurement, use, and post-use, which negatively impact human life and the ecosystem. The primary raw materials for the furniture industry are solid and wood-based materials, along

with metal and plastic materials. However, it is observed that the environmental problem stems particularly from the chemicals used in the production of wood-based panels and composite materials (MDF, particleboard, plywood) and is particularly prominent.

Furniture waste, in turn, inevitably carries with it an environmental responsibility, as its volume and chemical content cause significant environmental damage. This study aims to evaluate the environmental impacts of raw material selection based on the primary raw materials used in furniture production, considering existing literature. It has been revealed that the furniture sector is closely involved in global regulations such as the European Green Deal (GDR), which aims to achieve carbon neutrality by 2050 and aims to mobilize industries for a clean and circular economy and a zero-pollution environment for a toxic-free environment. Consequently, the choice of sustainable raw materials in the furniture sector is seen as not only an environmental responsibility but also a key factor in terms of legal compliance.
Keywords: Furniture raw materials, sustainable raw material selection, environmental impacts

1. GİRİŞ

Sanayi devrimiyle başlayan ve günümüzde "Endüstri 4.0" olarak anılan yeni çağ, üretim hacminin artmasıyla birlikte düşünme, tasarlama ve tüketme biçimlerinde köklü değişimlere yol açmıştır. Ne var ki, makine bazlı üretimin getirdiği "daha fazla üret" ilkesi, çevresel maliyetleri artırmış ve "al-yap-kullan-at" olarak adlandırılan lineer ekonomi (LE) modelinin temelini oluşturmuştur. Bu model, plansız doğal kaynak tüketimine, sera gazı emisyonlarının artışına, ekolojik dengenin bozulmasına ve biyoçeşitlilik kaybına yol açarak iklim ve çevre sorunları üzerindeki olumsuz etkileriyle son yıllarda tartışma konusu olmuştur (Şenkal, 2023).

Mobilya sektörü, diğer imalat sanayi dallarına göre daha fazla hammadde çeşitliliğine sahip olması ile (Dilik ve Kurtoğlu, 2024) doğal kaynaklara dayalı bir sektör olması (Candan, vd., 2024) ve ürün yaşam döngüsü (hammadde edinimi, üretim, kullanım ve kullanım sonrası süreçler) boyunca kimyasal içerikli maddelerin kullanılmasıyla doğrudan çevre ile ilişkilidir (Subaşı, vd., 2017). Bu durum, sektörün çevresel etkilerinin, özellikle atılan mobilyaların büyük hacimli atıklar olarak depolama sahalarında yer kaplaması ve içerdikleri kimyasallar nedeniyle ekolojik yönden zararlı olması sebebiyle irdelenmesini zorunlu kılmaktadır.

Bu zorunluluk, küresel ölçekte Birleşmiş Milletler Sürdürülebilir Kalkınma Amaçları (SKA) ve 2019 yılında Avrupa Birliği (AB) tarafından uygulamaya konulan, merkezinde döngüsel ekonominin (DE) yer aldığı Avrupa Yeşil Mutabakatı (AYM) gibi düzenlemelerle pekişmiştir. AYM'nin temel amacı, 2050 yılına kadar AB'yi net sera gazı emisyonlarının olmadığı, ekonomik büyümenin kaynak kullanımından ayrıştırıldığı iklim-nötr bir kıta haline getirmektir. Bu çerçevede, Sınırda Karbon Düzenleme Mekanizması (SKDM) gibi araçlar, AB'ye ihracat yapan ve düşük karbon yoğunluğuna sahip üretim yapamayan ülkeleri doğrudan etkileyerek, Türkiye gibi önemli ticaret ortaklarını yeşil dönüşüme zorlamaktadır (Mobilya, Kağıt ve Orman Ürünleri İhracatçı Birlikleri, 2023).

Mobilya sektöründeki sürdürülebilirliğin çevresel, sosyal ve ekonomik boyutlarını kapsayan Üçlü Sonuç Çizgisi (Triple Bottom Line - TBL) yaklaşımını ve nicel çevresel performans değerlendirme araçları esas alınmaktadır (Candan, vd., 2024).

Mobilya hammaddelerinin ve ürünlerinin çevresel etkilerini sistematik olarak değerlendirmek için literatürde birincil olarak Yaşam Döngüsü Değerlendirmesi (Life Cycle Assessment - LCA) metodolojisi (ISO 14040 ve 14044 standartları çerçevesinde) kullanılmaktadır. LCA, bir ürünle ilişkili çevresel etkilerin hammadde çıkarımından bertaraf aşamasına kadar tüm yaşam döngüsü boyunca ölçülmesini sağlar (Mobilya, Kağıt ve Orman Ürünleri İhracatçı Birlikleri, 2023).

LCA çalışmaları, üretim prosesinin çevresel performansı hakkında daha az faydalı bilgi sunan uygunsuz göstergeler yerine, doğru TBL sürdürülebilirlik göstergelerinin kullanımının önemini vurgulamaktadır. Mobilya LCA'ları, yenilenebilir malzemeler gibi geleneksel inovasyon

alanlarının ötesine geçerek, ürün ömrünü uzatma, malzeme azaltma ve enerji verimliliği stratejilerinin çevresel etkileri azaltmada kilit rol oynadığını göstermektedir (Candan, vd., 2024).

Hammadde seçimi, mobilya ürününün çevresel performansını belirlemede kritik bir rol oynamaktadır (Subaşı, vd., 2017). LCA çalışmaları, yenilenebilir malzemeler, malzeme azaltımı, enerji tüketiminin düşürülmesi ve ürün ömrünün uzatılması gibi stratejilerin çevresel performansı artırdığını göstermektedir (Candan, vd., 2024). Ancak, sektörde kullanılan masif ahşap, MDF/yonga levha, biyokompozitler, metal (çelik, alüminyum) ve plastik malzemelerin çevresel etkileri, enerji tüketimi, karbon ayak izi ve toksik emisyonlar açısından büyük farklılıklar göstermektedir. Özellikle, 1950'li yıllardan itibaren masif ahşap kullanımına alternatif olarak yaygınlaşan ahşap esaslı kompozit malzemeler (MDF, yonga levha), üretimde kullanılan üre-formaldehit reçineleri, fenol formaldehit gibi kimyasallar nedeniyle, insan yaşamına ve çevreye zarar verme potansiyelleriyle dikkat çekmektedir (Subaşı, vd., 2017).

Mobilya sektöründeki sürdürülebilirlik seviyesinin ölçülmesi amacıyla geliştirilen indeksler ve performans değerlendirmelerinin (Manufacturing Sustainability Performance Assessment– MSPA) kritik çevresel performans indikatörleri şunlardır:

• Enerji ve Su Tüketimi: "Elektrik enerjisi" ve "su" indikatörleri, işletmelerin çevresel boyutu için ciddi sonuçlara sahip önemli göstergeler arasında yer almaktadır (Candan, vd., 2024).

• Atık ve Geri Kazanım: "Geri dönüşüm ve yeniden kullanım" ile "atık geri dönüşümü" oranları, döngüsel ekonomi yaklaşımının uygulanabilirliğini göstermesi açısından önemlidir (Candan, vd., 2024).

• Karbon Ayak İzi (Carbon Footprint Analysis): Hammadde temininden teslimata kadar tüm süreçlerdeki sera gazı salımlarının (kg CO2-eq) ölçümü, özellikle AYM ve SKDM uyumu açısından merkezi bir rol oynamaktadır. (Mobilya, Kağıt ve Orman Ürünleri İhracatçı Birlikleri, 2023).

• Toksik Emisyon Analizi: Özellikle odun esaslı panellerden açığa çıkan Uçucu Organik Bileşikler (VOC'ler) ve formaldehit (HCHO) emisyon düzeyleri, iç mekân hava kalitesi ve insan sağlığı üzerindeki etkileri nedeniyle detaylıca incelenmektedir (Subaşı, vd., 2017).

Bu çalışma, mobilya üretiminde kullanılan başlıca hammadde türlerinin seçilmiş bazı çevresel etkilerini, LCA verileri, toksik emisyonlar ve döngüsel ekonomi potansiyelleri açısından karşılaştırmalı olarak analiz etmeyi amaçlamaktadır. Elde edilen bulgular, sektör paydaşlarına, politika yapıcılara ve üreticilere sürdürülebilir hammadde seçimi konusunda bilimsel temelli bir değerlendirme sunmaktadır.

2.MATERYAL VE METOT

Bu araştırmada, mobilya endüstrisinde kullanılan hammaddelerin bazı çevresel etkilerini değerlendiren güncel akademik çalışmalar ile mevzuatların incelenmesine dayanan bir literatür araştırma yöntemi izlenmiştir.

3.BULGULAR VE TARTIŞMA

Günümüz imalat sanayinde hammadde seçimi, mobilya ürününün çevresel performansını belirlemede kritik bir rol oynamaktadır. Çalışmalar, yenilenebilir malzemeler, malzeme azaltımı ve ürün ömrünün uzatılması gibi stratejilerin çevresel performansı artırdığını göstermektedir (Yüzay Bektaş, 2025).

Mobilya üretiminde hammadde seçiminin çevresel etkileri, enerji tüketimi, toksik emisyonlar ve döngüsel potansiyel açısından büyük farklılıklar göstermektedir. Çalışma kapsamında elde edilen verilere göre yapılan kaşılaştırmada, malzemelerin çevresel etkilerinin boyutlarını netleştirmekte olduğu Tablo 1’de görüldüğü gibi ortaya çıkmıştır (Candan, vd., 2024; Mobilya, Kağıt ve Orman Ürünleri İhracatçı Birlikleri, 2023; Subaşı, vd., 2017; Demirarslan ve Demirarslan, 2021; Şenkal, 2023):

Tablo 1. Hammaddelerin Çevresel Etkileri

Malzeme Türü	Enerji Kullanımı (Mobilya Üretimi)	Karbon Ayak İzi (Tüm Yaşam Döngüsü)	Toksik Emisyonlar / İç Ortam Hava Kalitesi	Geri Dönüşüm ve Döngüsel Ekonomi Potansiyeli
Masif Ahşap	Kereste kurutma ve işleme nedeniyle düşük–orta; metal ve plastikten genelde daha düşüktür.	Ahşap karbon depolar; sürdürülebilir kaynaklı olduğunda rakip malzemelere göre düşük ayak izi sunar.	Doğal ahşapta emisyon düşüktür; ancak vernik/boya gibi yüzey işlemleri VOC kaynağı olabilir.	Uzun ömür, tamir edilebilirlik ve ikinci el kullanıma uygunluk yüksektir; yeniden kullanım ve biyokütle olarak enerji geri kazanımı ile döngüsellik güçlüdür.
MDF / Yonga Levha	Lif/partikül hazırlama ve sıcak presleme nedeniyle masif ahşaptan daha enerji yoğundur.	Ahşap kökenli olduğu için karbon depolama vardır, ancak reçine ve proses enerjisi nedeniyle masif ahşaptan daha yüksek ayak izi oluşturur.	Üre-formaldehit esaslı tutkallar yeni mobilyalarda formaldehit ve VOC emisyonu yaratır; düşük emisyonlu sınıflar ve uygun kaplamalar bu riski azaltır.	Heterojen yapı ve yapıştırıcılar nedeniyle malzeme geri dönüşümü sınırlıdır; çoğunlukla enerji geri kazanımıyla değerlendirilir, kontrollü yakma gerekir.
Metal (Çelik/Al)	Üretimde çok yüksek enerji tüketimi; özellikle birincil alüminyum ve çelik için fosil enerji yoğun süreçler.	İlk üretimde yüksek; ancak uzun hizmet ömrü ve yüksek hurda geri dönüşüm oranları sayesinde ürün başına ayak izi düşebilir.	Metal bileşenler VOC yaymaz; fakat boyalı/kaplamalı yüzeyler VOC ve ağır metal riski taşıyabilir.	Yüksek geri dönüştürülebilirlik; hurda metalin yeniden ergitilmesiyle büyük enerji tasarrufu ve malzeme döngüselliği sağlanır.
Plastik	Fosil kaynak bazlı üretim süreçleri nedeniyle yüksek gömülü enerji.	Virgin plastiklerde gömülü karbon yüksektir; geri dönüştürülmüş içerik kullanımı ayak izini azaltır.	Bazı türler ve katkılar VOC, katkı kimyasalları ve mikroplastik açısından risk oluşturabilir; açık alan kullanımı yaygındır.	Geri dönüşüm tür ve altyapıya bağlı; PET ve HDPE için mekanik geri dönüşüm yaygın, karışık plastiklerin döngüselliği düşüktür
Biyokompozit	Bitkisel lifler ve biyobazlı reçineler kullanıldığında cam elyaflı/petrol bazlı kompozitlere göre daha düşük enerji gerektirir.	Doğal liflerin karbon depolaması ve düşük proses enerjisi sayesinde karbon ayak izi genellikle düşüktür.	Doğru reçine ve katkı seçimiyle insan sağlığı ve ekotoksisite açısından avantaj sağlayabilir; her ürün için VOC ve LCA analizi önemlidir.	Tasarıma bağlı olarak biyolojik parçalanabilirlik, sökülebilirlik ve enerji geri kazanımı seçenekleriyle atık aşamasında iyi döngüsellik potansiyeli sunar.

Mobilya sektöründe kullanılan kimyasalların insan yaşamına ve çevreye olan etkileri, özellikle ahşap esaslı kompozit malzemeler bağlamında en kritik çevresel konudur. Zira sorunlara yönelik yasal zorunluluk uygulamalarının da getirilmeye çalışıldığı gözlenmektedir.Bu tehlikeler şunlardır (Subaşı, vd., 2017):

- Formaldehit (HCHO), renksiz, zehirli ve keskin kokulu bir gazdır. İç mekân hava kalitesini doğrudan etkiler ve kansere neden olabileceği belirtilmiştir. Yüksek yoğunluklar, havalandırılmayan iç mekânlarda ölçülmekte ve genellikle önerilen ölçülerin altına düşmemektedir.
- Lifli preslenmiş ahşap levhalar (yonga levha, MDF, kontrplak) üretiminde üre-formaldehit reçinesi kullanılır. MDF ürünleri, içindeki üre-formaldehit tutkalı sebebiyle evlerdeki tipik formaldehit kaynakları arasında en fazla salım yapan ürünlerdir.

Formaldehitin çevresel ve sağlık etkilerinden dolayı, Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ) tarafından tamamen "yasaklanmış" bir madde değil; ancak insan sağlığı açısından kanserojen olarak

sınıflandırılmış ve maruziyet için çok sıkı sınır değerler önerilmiştir. Formaldehit esaslı tutkalla üretilen levha ürünlerinde serbest formaldehit içeriğinde yasal sınırlamalar bulunmaktadır. Türkiye'de TSE, bu emisyon seviyelerinin kontrolü ve E0-E1belgelendirilmesi hizmetlerini sunmaktadır (Subaşı, vd., 2017).

Mobilya sektöründeki firmaların, enerji verimliliğini artırmaya yönelik çabalarının, çevre sertifikalarına başvuru oranını anlamlı şekilde artırdığı tespit edilmiştir. Ayrıca geri dönüştürülmüş malzeme kullanımının artması, firmaların pazarda "ekoloji dostu" olarak konumlanmasına önemli katkı sağladığı görülmektedir (Yüzay Bektaş, 2025).

Bununla birlikte, mobilya sektöründe hammadde tercihlerinde insan ve çevre sağlığına zarar vermeyen ürünlerin tercih edilmesinin firmanın pazar payını arttırdığı da yapılan çalışmalarda ileri sürüldüğü görülmektedir (Yüzay Bektaş, 2025).

4.SONUÇLAR

Sonuç olarak, Mobilya üretiminde hammadde seçiminin, çevresel etkileri açısından iki ana eksende yoğunlaşmakta olduğu ortaya çıkmaktadır.

Doğal kaynakların sürdürülebilir kullanımı ve kompozit malzemelerden kaynaklanan kimyasal toksisite. Mobilya sektörü, ahşabın karbon yutağı olma özelliği ve FSC/PEFC gibi sertifikalarla çevresel avantajlar elde ederken masif ahşabın yerine geçen MDF ve yongalevha gibi kompozit malzemelerdeki formaldehit emisyonu ciddi bir sağlık ve çevre riski olarak öne çıkmaktadır. Buna karşılık, sertifikalı masif ahşap, karbon yutağı olma ve yenilenebilir olma avantajları ile en sürdürülebilir birincil hammadde olarak öne çıkmaktadır. Metal malzemeler ise yüksek geri dönüştürülebilirlikleri sayesinde döngüsel ekonomiye önemli katkılar sunarken, üretimdeki yüksek enerji yoğunluğu büyük bir zorluk teşkil etmektedir. Biyokompozitler, biyolojik bileşen kullanımı ile toksik emisyon sorununa alternatif sunarak yükselen bir rol oynamaktadır.

Sektör firmalarının enerji verimliliği uygulamalarına yönelik yatırımlarının, çevre yönetimi ve sürdürülebilirlik sertifikalarına başvuru oranlarını anlamlı biçimde artırdığını ortaya koymaktadır. Bu durum, enerji tasarrufu sağlayan teknolojilerin yalnızca çevresel yükün azaltılmasına katkıda bulunmadığını, aynı zamanda firmaların kurumsal sürdürülebilirlik profillerini güçlendirdiğini göstermektedir. Bununla birlikte, geri dönüştürülmüş malzeme kullanımındaki artış, firmaların pazarda “ekoloji dostu” olarak algılanmasını destekleyen önemli bir unsur olarak belirlenmiştir. Tüketicilerin çevresel duyarlılıklarının yükselmesi, geri dönüştürülmüş içerikli ürünlere yönelik talebi artırmakta; bu da firmalara hem rekabet avantajı hem de çevresel performanslarını görünür kılma fırsatı sunmaktadır.

Hammadde tercihlerinde insan ve çevre sağlığına zarar vermeyen ürünlere yönelimin artması, mobilya sektöründe önemli bir rekabet unsuru haline gelmiştir. Araştırmalar, sürdürülebilir ve düşük toksisiteye sahip malzemeleri kullanım düzeyi yükseldikçe, firmaların pazar paylarında belirgin bir artış yaşandığını göstermektedir.

Tüm bu sonuçlarla birlikte, AB pazarındaki normların ve 2019 Yeşil Mutabakatı ile getirilen standartların, Türkiye’nin üretim ve ihracat stratejilerini doğrudan etkilediği tespit edilmiştir. SKDM aracılığıyla emisyon yoğunluğu yüksek ürünlere uygulanacak kısıtlamalar göz önüne alındığında, işletmelerin karbon ayak izini düşürmeye yönelik yatırımlarının, sadece çevresel bir sorumluluk değil, aynı zamanda ticari süreklilik için de bir ön koşul olduğu anlaşılmaktadır.

Çevresel, sosyal ve ekonomik kriterleri göz önünde bulundurarak sürdürülebilirliği tedarikçi seçimine entegre edilmelidir. Ürün geliştirme aşamalarında hammadde seçimlerine önem verilmeli ve sürdürülebilir tasarım kriterlerine öncelik verilmelidir.
Mobilya atıklarının çevresel zararını önlemek amacıyla, yerel yönetimler atık toplama, geri dönüşüm ve yeniden kullanım süreçlerine yönelik kapsamlı yönetim planları geliştirmelidir.

KAYNAKLAR

Candan, Z., Tunçel, S. ve Serbest, A., 2024. Sürdürülebilirlik ve mobilya endüstrisi. Ağaç ve Orman, 5(1), pp. 18-31.
Demirarslan, K. o. ve Demirarslan, D., 2021. Furniture Wastes and Their Environmental Impacts as Being a Different Problem of Our Time. International Journal of Advances in Engineering and Pure Sciences, 33(1), pp. 97-105.
Dilik, T. ve Kurtoğlu, A., 2024.Mobilya Endüstrisi Ders Notu, (Basılmamıştır), İstanbul Üniversitesi – Cerrahpaşa Orman Fakültesi, Orman Endüstri Mühendisliği Bölümü, Bahçeköy/İstanbul.

Mobilya, Kağıt ve Orman Ürünleri İhracatçı Birlikleri, 2023. Sürdürülebilirlik Eylem Planı. İstanbul: Mobilya, Kağıt ve Orman Ürünleri İhracatçı Birlikleri.
Subaşı, T., Çınar, H. ve Çağatay, K., 2017. Mobilya Sektöründe Kullanılan Kompozit Malzemelerin İnsan Yaşamına ve Çevreye Etkileri. İleri Teknoloji Bilimleri Dergisi, 6(3), pp. 557-571.
Şenkal, H., 2023. Mobilya Endüstrisinde Döngüsel Ekonomiye Geçiş:Değerlendirme Yaklaşımı. Mobilya ve Ahşap Malzeme Araştırmaları Dergisi.
Yüzay Bektaş, Y. (2025). Sürdürülebilirlik İlkeleri Kapsamındaki Standart ve Sertifikasyonların Türkiye Mobilya Endüstrisine Yönelik İncelenmesi. Yüksek Lisans. İstanbul Üniversitesi - Cerrahpaşa Lisansüstü Eğitim Enstitüsü.

GIDALARDA ENDOKRİN BOZUCULARIN BİRLEŞİK MARUZİYET ETKİLERİ: AĞIR METALLER, FTALATLAR VE BİSFENOLLER ARASINDAKİ SİNERJİ

Tuğba DEMİR
Sivas Cumhuriyet University, Faculty of Veterinary, Food Hygiene and Technology, Sivas, Türkiye
ORCID: 0000-0002-5195-9372

Özet
Gıdalarda tek bir kirleticiden ziyade çoklu kimyasal maruziyetin yarattığı bileşik etkiler, günümüz risk değerlendirme çalışmalarının en kritik konularından biridir. Bu çalışma, ağır metaller (Cd, Pb, As, Hg), bisfenoller (BPA, BPF, BPS) ve ftalatlar (DEHP, DBP) gibi yaygın endokrin bozucuların birlikte maruziyet (co-exposure) durumunda gösterdikleri sinerjik toksik etkileri değerlendirmektedir. Tekil maruziyetlerde düşük toksisite gösteren bu bileşikler, birlikte alındıklarında oksidatif stres, DNA hasarı, mitokondriyal disfonksiyon ve hormonal reseptör etkileşimlerinde belirgin artışa yol açmaktadır. Bu sinerji, özellikle karaciğer, böbrek, tiroid ve pankreas gibi metabolik organlarda kümülatif hasara neden olur. Hayvan ve hücre kültürü çalışmalarında, Cd–BPA veya DEHP–BPS kombinasyonlarının glukoz homeostazı, lipid metabolizması ve insülin sekresyonunu bozduğu gösterilmiştir. İnsan kohortlarında da benzer biçimde çoklu maruziyetin, obezite, Tip 2 diyabet ve non-alkolik karaciğer yağlanması (NAFLD) riskini artırdığı rapor edilmiştir. Bu bulgular, klasik tek bileşik odaklı risk değerlendirme yaklaşımının artık yetersiz olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla gıda güvenliğinde, kümülatif toksisite modelleri (HI, ΣTHQ) ve çoklu maruziyet senaryoları esas alınmalı; halk sağlığı politikaları da "birikimli risk yönetimi" perspektifine göre güncellenmelidir.
Anahtar Kelimeler: Endokrin bozucu, sinerjistik etki, kümülatif risk, ağır metal, bisfenol, ftalat, metabolik toksisite

COMBINED EXPOSURE EFFECTS OF ENDOCRINE DISRUPTORS IN FOODS: SYNERGISTIC INTERACTIONS BETWEEN HEAVY METALS, PHTHALATES, AND BISPHENOLS

Abstract
In modern food safety research, the concept of combined chemical exposure has gained critical importance, as humans are rarely exposed to a single contaminant. This review focuses on the synergistic toxic effects arising from simultaneous exposure to common endocrine-disrupting chemicals, including heavy metals (Cd, Pb, As, Hg), bisphenols (BPA, BPF, BPS), and phthalates (DEHP, DBP). While these compounds may exhibit low toxicity individually, their co-exposure significantly enhances oxidative stress, DNA damage, mitochondrial dysfunction, and hormonal receptor interference. Such interactions induce cumulative injuries in key metabolic organs such as the liver, kidneys, thyroid, and pancreas. Experimental studies demonstrate that Cd–BPA or DEHP–BPS mixtures disrupt glucose homeostasis, lipid metabolism, and insulin secretion, while epidemiological data associate multiple exposures with increased risks of obesity, type 2 diabetes, and non-alcoholic fatty liver disease (NAFLD). These findings underscore the limitations of traditional single-chemical risk assessments and highlight the necessity of adopting cumulative toxicity models (HI, ΣTHQ) and multi-contaminant exposure scenarios in regulatory frameworks. Integrating synergistic toxicity

considerations into risk management will improve public health protection against complex chemical mixtures present in food systems.

Keywords: Endocrine disruptor, synergistic effect, cumulative risk, heavy metals, bisphenol, phthalate, metabolic toxicity

1. Introduction

The Growing Risk of Endocrine Disruptor Co-Exposure

Endocrine-disrupting chemicals (EDCs) have the potential to interfere with the normal functioning of the hormonal system and thereby exert severe adverse effects on organismal health (Korbag & Korbag, 2023). Bisphenol A (BPA), one of the most widely used bisphenolic compounds, is commonly present in hard plastics and epoxy resins (Korbag & Korbag, 2023). The widespread environmental presence of BPA and its potential to induce neurotoxicity and reproductive damage have triggered significant regulatory actions (Korbag & Korbag, 2023).

In response to these restrictions on BPA, analogues such as bisphenol S (BPS) and bisphenol F (BPF) have been increasingly used in "BPA-free" products (Ni et al., 2023). However, these analogues may not represent safe alternatives to BPA (Eladak et al., 2015; Rochester & Bolden, 2015). For example, BPAF has been reported to exhibit the strongest estrogenic activity among several bisphenol analogues (Chen et al., 2016). Analogues such as BPS and BPF also possess the potential to induce neurotoxicity and behavioural disturbances (Korbag & Korbag, 2023).

Food packaging represents a major source of exposure to bisphenols and phthalates (Ni et al., 2023). This exposure typically occurs as simultaneous intake of multiple contaminants, a situation described as multipollutant exposure (Arbuckle et al., 2016).

2. Sources of EDCs and Their Migration into Foods

The migration of bisphenols and phthalates into foods constitutes the primary route of human dietary exposure. Phthalates are not chemically bound to polymer chains, which facilitates their migration (Desvergne et al., 2009).

2.1. Co-Exposure Sources

- **Food Packaging:**

Bisphenol analogues (BPS, BPF) can leach from inner coating resins of canned foods and from polycarbonate (PC) plastics into food (Ni et al., 2023). In some matrices, BPS and BPF have been detected at even higher concentrations than BPA (Ni et al., 2023).

- **Fat-Rich Foods and Temperature:**

Bisphenols and phthalates are lipophilic; therefore, their migration is enhanced in foods with high fat content (Ni et al., 2023). Chemical migration from food contact materials depends on several factors such as temperature, contact time, and storage duration (Neri et al., 2024).

- **Multiple Contaminants:**

In an epidemiological study in children (Arbuckle et al., 2016), combined exposure to BPA, phthalates, and lead (as a representative heavy metal) was investigated. The findings emphasised that EDCs frequently co-occur with other environmental toxicants across the food chain.

2.2. Exposure Levels

Biomonitoring studies have shown that exposure to BPA analogues can be significantly higher than exposure to BPA itself (Ni et al., 2023). A dietary intervention study conducted in Türkiye confirmed that the consumption of plastic-packaged ready-to-eat meals in young adults increases exposure to BPA analogues (BPA, BPS, BPF) (Ekici et al., 2024).

3. Synergistic Toxicological Effects

Bisphenols and phthalates act on overlapping endocrine targets, leading to synergistic effects particularly on metabolic and hormonal systems.

3.1. Metabolic and Cardiovascular Synergy

Co-exposure to BPA and phthalates exerts more profound effects on glucose and lipid metabolism than single-chemical exposures.

- **Obesity and Diabetes:**

BPA and phthalates may contribute to obesity development and disturbances in glucose metabolism (Stojanoska et al., 2017). Phthalates activate peroxisome proliferator-activated receptors (PPAR-γ), key regulators of lipid metabolism and energy homeostasis, thereby promoting adipogenesis and increasing obesity risk (Desvergne et al., 2009). BPA, in turn, may induce insulin resistance and β-cell dysfunction (Alonso-Magdalena et al., 2006).

- **Cardiometabolic Risk:**

Co-exposure to BPA and its analogues (BPA, BPS, BPF) has been associated with increased systolic blood pressure and pulse pressure in healthy young adults (Ekici et al., 2024). This study indicated that simultaneous exposure to low concentrations of BPA together with its analogues may result in more severe cardiovascular or cardiometabolic alterations than exposure to high BPA concentrations alone, suggesting a synergistic effect (Ekici et al., 2024).

- **Blood Pressure:**

Epidemiological research has also shown that exposure to phthalates is associated with higher blood pressure in children (Trasande et al., 2013).

3.2. Hormonal Axis and Developmental Risks

Bisphenol analogues exert cumulative pressure on the reproductive and endocrine axes.

- **Reproductive Toxicity:**

Bisphenol analogues (BPA, BPB, BPF, BPS) have been shown to adversely affect hypothalamic–pituitary–testicular activity under conditions of chronic low-dose exposure (Ullah et al., 2018). BPAF may exhibit estrogenic activity up to ten times stronger than BPA (Chen et al., 2016).

- **Neurodevelopment:**

BPA analogues have the potential to induce behavioural disorders (Korbag & Korbag, 2023). Exposure to BPF and BPS has been associated with asthma and hay fever outcomes in adults (Mendy et al., 2020). In addition, combined exposure to BPA, phthalates, and lead has been linked to learning and behavioural problems in children (Arbuckle et al., 2016).

4. Risk Assessment and Proposed Solutions

The synergistic effects of multiple EDC exposures highlight the urgent need to update regulatory frameworks.

- **TDI and Cumulative Burden:**

In 2023, the European Food Safety Authority (EFSA) lowered the tolerable daily intake (TDI) for BPA to 0.2 ng/kg body weight/day, an extremely stringent value (Ramírez et al., 2023; Neri et al., 2024). This revision underscores that EDCs may pose health risks even at very low doses. However, the absence of specific TDI values for BPS and BPF reveals a gap and points to the need to adopt the concept of Total Bisphenol Burden in risk characterization (Neri et al., 2024; Ni et al., 2023).

- **Monitoring Strategies:**

Accurate monitoring of multiple EDCs requires the use of highly sensitive analytical techniques such as LC–MS/MS (Neri et al., 2024). Such methods are essential for capturing low-level co-exposures and enabling realistic cumulative risk assessment.

In summary, combined exposure to bisphenols, phthalates, and other environmental contaminants synergistically increases the risk of chronic diseases such as metabolic syndrome and cardiovascular disorders. For effective public health protection, risk assessment models must not only consider single chemicals but also integrate the cumulative toxicity of all co-occurring analogues and contaminants.

Biological mitigation strategies have also emerged as complementary tools for reducing the health impacts of combined exposure to EDCs. Recent studies have shown that supernatants

derived from probiotic strains can exert inhibitory effects on pathogenic microorganisms (Demir and Demir, 2021). Moreover, probiotic-based detoxification approaches have demonstrated promising results in food systems; for example, *Lactobacillus rhamnosus* was shown to significantly reduce AFM1 levels in ice cream matrices (Demir and Tutun, 2024). Together, these findings suggest that probiotic- and postbiotic-based interventions could be further explored to decrease the intestinal bioavailability or binding capacity of endocrine-disrupting chemicals. Such biological strategies may provide an additional layer of protection within cumulative risk management frameworks.

5. Conclusion

Combined exposure to endocrine-disrupting chemicals (EDCs) such as bisphenols (BPs) and phthalates in foods constitutes an urgent and multidimensional public health concern. Regulatory restrictions on BPA have led to increased use of analogues such as BPS, BPF, and BPAF; however, accumulating evidence suggests that these next-generation chemicals may display stronger hormonal activity than BPA itself. The primary route of exposure is chemical migration from plastic packaging, epoxy-based can linings, and other food contact materials into foods, particularly those with high fat content.

Epidemiological and intervention studies consistently demonstrate that such combined exposures exert pronounced synergistic effects. Phthalates activate PPAR-γ, a key driver of adipogenesis, and together with bisphenols, they increase the risk of obesity, insulin resistance, and disturbances in glucose metabolism. Co-exposure to BPA analogues through ready-to-eat meals has been associated with elevations in systolic blood pressure (SBP) and pulse pressure in young adults, suggesting synergistic aggravation of cardiometabolic dysfunction. In children, phthalate exposure has similarly been linked to increased blood pressure. Moreover, combined exposure to BPA, phthalates, and heavy metals has been associated with learning difficulties and behavioural problems, indicating adverse impacts on neurodevelopment.

EFSA's decision to reduce the TDI for BPA to 0.2 ng/kg body weight/day clearly demonstrates that EDCs can be hazardous at very low doses. Nevertheless, the lack of specific TDI values for BPS and BPF and the continued reliance on single-chemical risk assessments represent a major gap from the perspective of cumulative toxicity management. To adequately protect public health, continuous monitoring using sensitive analytical techniques such as LC–MS/MS and the implementation of regulatory policies centred on the concept of Total Bisphenol Burden and broader mixture toxicity are urgently required.

6. References

Alonso-Magdalena, P., Morimoto, S., Ripoll, C., Fuentes, E., & Nadal, A. (2006). The estrogenic effect of bisphenol A disrupts pancreatic *β*-cell function in vivo and induces insulin resistance. *Environmental Health Perspectives, 114*(1), 106–112.

Arbuckle, T. E., Davis, K., Boylan, M., Fisher, J., & Fu, J. (2016). Bisphenol A, phthalates and lead and learning and behavioral problems in Canadian children 6–11 years of age: CHMS 2007–2009. *Neuro Toxicology, 54*, 89–98.

Chen, D., Kannan, K., Tan, H., Zheng, Z., Feng, Y.-L., Wu, Y., & Widelka, M. (2016). Bisphenol analogues other than BPA: environmental occurrence, human exposure, and toxicity—a review. *Environmental Science & Technology, 50*(11), 5438–5453.

Demir, T., & Demir, H. (2021). Inhibitory effect of probiotics *Lactobacillus* supernatants against *Streptococcus mutans* and preventing biofilm formation. Turkish Journal of Agriculture-Food Science and Technology, 9(2), 339-345.

Demir, T., & Tutun, S. (2024). The Effect of Lactobacillus rhamnosus on AFM1 Detoxification in Ice Cream. *Turkish Journal of Agriculture-Food Science and Technology, 12*(s2), 2368-2374.

Desvergne, B., Feige, J. N., & Casals-Casas, C. (2009). PPAR-mediated activity of phthalates: A link to the obesity epidemic? *Molecular and Cellular Endocrinology, 304*(1), 43–48.
Ekici, M., Çakır Biçer, N., Yirün, A., Demirel, G., & Erkekoğlu, P. (2024). Evaluation of Exposure to Bisphenol Analogs through Canned and Ready-to-Eat Meal Consumption and Their Possible Effects on Blood Pressure and Heart Rate. *Nutrients, 16*(14), 2275.
Eladak, S., Grisin, T., Moison, D., Guerquin, M. J., N'Tumba-Byn, T., Pouillot, M., ... & Habert, R. (2015). A new chapter in the bisphenol A story: bisphenol S and bisphenol F are not safe alternatives to this compound. *Fertility and Sterility, 103*(1), 11–21.
Korbag, S., & Korbag, I. (2023). A Short Review on Effects of Bisphenol A and Its Analogues on Endocrine System. *Journal of Chemical Reviews, 5*(4), 380–393.
Mendy, A., Salo, P. M., J. Wilkerson, L. Feinstein, K.K. Ferguson, M.B. Fessler, P.S. Thorne, D.C. Zeldin. (2020). Association of urinary levels of bisphenols F and S used as bisphenol A substitutes with asthma and hay fever outcomes. *Environmental Research, 183*, 108944.
Neri, I., Russo, G., & Grumetto, L. (2024). Bisphenol A and its analogues: from their occurrence in foodstuffs marketed in Europe to improved monitoring strategies—a review of published literature from 2018 to 2023. *Archives of Toxicology, 98*, 2441–2461.
Ni, L., Zhong, J., Chi, H., Lin, N., & Liu, Z. (2023). Recent Advances in Sources, Migration, Public Health, and Surveillance of Bisphenol A and Its Structural Analogs in Canned Foods. *Foods, 12*(10), 1989.
Ramírez, V., Merkel, S., Tietz, T., & Rivas, A. (2023). Risk assessment of food contact materials. *EFSA Journal, 21*(S1), E211015.
Rochester, J. R., & Bolden, A. L. (2015). Bisphenol S and F: A systematic review and comparison of the hormonal activity of bisphenol A substitutes. *Environmental Health Perspectives, 123*(7), 643–650.
Stojanoska, M. M., Milosevic, N., Milic, N., & Abenavoli, L. (2017). The Influence of phthalates and bisphenol A on the obesity development and glucose metabolism disorders. *Endocrine, 55*(3), 666–681.
Trasande, L., Sathyanarayana, S., Spanier, A. J., Trachtman, H., Attina, T. M., & Urbina, E. M. (2013). Urinary phthalates are associated with higher blood pressure in childhood. *The Journal of Pediatrics, 163*(3), 747–753.
Ullah, A., Pirzada, M., Jahan, S., Ullah, H., Turi, N., ... & Khan, M. M. (2018). Impact of low-dose chronic exposure to bisphenol A and its analogue bisphenol B, bisphenol F and bisphenol S on hypothalamo-pituitary-testicular activities in adult rats: A focus on the possible hormonal mode of action. *Food and Chemical Toxicology, 121*, 24–36.

ENDOKRİN BOZUCU KİMYASALLARIN GIDALARDA TESPİTİNDE YENİ YAKLAŞIMLAR: LC–MS, ELISA VE ELEKTROKİMYASAL SENSÖR TEKNOLOJİLERİ

Tuğba DEMİR
Sivas Cumhuriyet University, Faculty of Veterinary, Food Hygiene and Technology, Sivas, Türkiye
ORCID: 0000-0002-5195-9372

Özet
Gıdalardaki endokrin bozucu kimyasalların (EDK) güvenilir biçimde tespiti, halk sağlığı açısından kritik öneme sahiptir. Özellikle bisfenoller, ftalatlar, pestisitler ve ağır metaller gibi kirleticiler çok düşük konsantrasyonlarda bile metabolik ve endokrin etkiler oluşturabildiğinden, analitik yöntemlerin duyarlılığı belirleyici bir faktördür. Bu çalışmada, gıda örneklerinde EDK'ların tespiti için kullanılan gelişmiş analitik yöntemler (LC–MS, GC–MS, ELISA) ve yeni nesil elektrokimyasal sensör teknolojileri derlenmiştir. LC–MS ve GC–MS, yüksek duyarlılık ve seçicilik sunmakla birlikte pahalı ve laboratuvar odaklı tekniklerdir. Buna karşın, ELISA temelli tarama kitleri düşük maliyetli, hızlı ve saha kullanımına uygun alternatifler olarak öne çıkmaktadır. Son yıllarda geliştirilen nanoyapı tabanlı elektrokimyasal sensörler (örneğin grafen, altın nanopartikül, karbon nanotüp sensörler), BPA, ftalat ve ağır metal tespitinde yüksek doğruluk ve düşük limit of detection (LOD) değerleri sağlamaktadır. Bu teknolojiler, geleneksel analizleri tamamlayıcı nitelikte olup, gıda üretim zincirinde gerçek zamanlı izleme ve risk temelli karar verme süreçlerine katkı sağlamaktadır. Gıdalardaki endokrin bozucuların tespitinde sensör teknolojilerinin yaygınlaşması, hem laboratuvar altyapısının optimizasyonuna hem de hızlı halk sağlığı müdahalelerine olanak tanımaktadır.
Anahtar Kelimeler: Endokrin bozucu, LC–MS, ELISA, sensör teknolojisi, bisfenol, ftalat, analitik yöntemler

INNOVATIVE APPROACHES FOR DETECTING ENDOCRINE DISRUPTORS IN FOODS: LC–MS, ELISA, AND ELECTROCHEMICAL SENSOR TECHNOLOGIES

Abstract
Accurate detection of endocrine-disrupting chemicals (EDCs) in food matrices is crucial for safeguarding public health. Even at trace levels, contaminants such as bisphenols, phthalates, pesticides, and heavy metals can induce significant endocrine and metabolic alterations, making analytical sensitivity a key determinant. This review summarizes advanced analytical techniques (LC–MS, GC–MS, ELISA) and emerging electrochemical sensor technologies used for EDC detection in foods. While LC-MS and GC-MS provide high sensitivity and selectivity, they remain costly and laboratory-dependent. Alternatively, ELISA-based screening assays offer a rapid and cost-effective approach suitable for large-scale monitoring. The development of nanostructured electrochemical sensors including graphene-, gold nanoparticle-, and carbon nanotube-based platforms has enabled highly sensitive detection of BPA, phthalates, and heavy metals with exceptionally low limits of detection (LOD). These innovative devices complement conventional techniques by enabling real-time monitoring and on-site decision-making within the food production chain. Integrating sensor technologies into food safety surveillance can greatly enhance both analytical efficiency and rapid public health response to endocrine-disrupting contaminants.
Keywords: Endocrine disruptor, LC-MS, ELISA, sensor technology, bisphenol, phthalate, analytical methods

1. Introduction

The Analytical Importance of EDCs in Food Safety

Endocrine-disrupting chemicals (EDCs) have been at the center of environmental concerns for decades due to their high production volumes, widespread use in consumer products, and persistence in the environment. EDCs can interfere with the normal functioning of the endocrine system including hormone production, secretion, transport, and metabolism thereby posing serious risks to organismal health.

Among these chemicals, Bisphenol A (BPA), used in the production of polycarbonate plastics and epoxy resins, and its structural analogues (BPS, BPF, BPAF) hold particular significance. Increasing regulatory restrictions on BPA have prompted industries to shift toward alternatives such as BPS and BPF; however, accumulating evidence indicates that these analogues are not necessarily safe substitutes and may even exhibit stronger toxicological potential than BPA. Phthalates, widely used as plasticizers especially in PVC are another major group of EDCs capable of readily migrating into foods.

The primary route of human exposure is chemical migration from food contact materials (FCMs) into foods. Because endocrine effects can occur at extremely low concentrations, the analytical methods used for detecting EDCs must possess high sensitivity and precision. In 2023, the European Food Safety Authority (EFSA) drastically lowered the tolerable daily intake (TDI) for BPA to 0.2 ng/kg body weight/day, underscoring the critical need for improved monitoring technologies.

2. Conventional High-Performance Methods (LC-MS and GC-MS)

Chromatographic techniques have traditionally been regarded as the gold standard for detecting endocrine-disrupting chemicals (EDCs) particularly bisphenols and phthalates in food matrices, owing to their high sensitivity and exceptional selectivity.

2.1. LC-MS (Liquid Chromatography–Mass Spectrometry)

LC-MS/MS is the predominant analytical technique for detecting bisphenol compounds and their analogues (BPA, BPF, BPS). Its high sensitivity and selectivity make it ideal for identifying trace-level contaminants (pg–ng range) while effectively minimizing matrix effects. Approximately 67% of studies published since 2018 have employed Liquid Chromatography, and 71% of these analyses were coupled with Mass Spectrometry (MS) detectors. A key advantage of LC-based analyses is that they generally do not require derivatization steps, which shortens sample preparation time. Moreover, LC-MS/MS enables the simultaneous and highly accurate quantification of multiple analytes, including BPA and its derivatives. For instance, trace-level determination of bisphenol analogues (BPS, BPF) can be performed using ultra-performance liquid chromatography–tandem mass spectrometry (UPLC-MS/MS).

2.2. GC-MS (Gas Chromatography-Mass Spectrometry)

GC-MS offers superior resolution for detecting volatile or derivatizable compounds, making it particularly suitable for the analysis of phthalates. However, derivatization is frequently required for the detection of bisphenols and their analogues in GC-MS workflows, with 59% of GC-based studies employing this step to achieve more symmetrical peaks and enhanced sensitivity. Despite their high analytical performance, LC-MS/MS and GC-MS instruments are costly, require complex sample preparation, and depend on trained analysts, limiting their feasibility for field-based or on-site analyses.

3. Emerging and Alternative Monitoring Technologies

The limitations of traditional high-performance methods particularly high operational costs and the inability to perform rapid, on-site measurements have increased the demand for faster, more portable, and cost-effective analytical solutions.

3.1. ELISA (Enzyme-Linked Immunosorbent Assay)

ELISA plays an important role as a rapid screening test in the field of food safety.

- **Advantages:** ELISA techniques are low-cost, fast, and suitable for preliminary screening in on-site conditions or low-capacity laboratories. This method has been developed for the detection of EDCs such as BPA and its analogues (e.g., BADGE and its derivatives).
- **Role:** In situations where a large number of samples need to be screened, ELISA provides a cost-effective preliminary solution before directing samples to more sensitive methods such as LC-MS for confirmation.

3.2. Next-Generation Electrochemical Sensor Technologies

In recent years, electrochemical sensors have been developed considering the high toxicity of EDCs even at trace levels.

- **High Sensitivity and Portability:** Electrochemical sensors offer rapid, portable, highly sensitive, and cost-effective detection capabilities. The development of these sensors has increased their share among analytical methods; for example, in 2022, approximately 25.0% of detection methods consisted of electrochemical sensors.
- **Use of Nanostructures:** These sensors generally employ electrodes modified with nanomaterials. Using nanostructure-based electrochemical sensors (e.g., CuO/GO nanocomposites), simultaneous detection of BPA, phthalates, and heavy metals can be achieved with high accuracy.
- **Monitoring Synergistic Toxicity:** High-sensitivity micro-biosensors can be used to evaluate the individual and combined (combined) toxicity of BPA and its analogues, which is an important tool for cumulative risk assessments.
- **Future Perspective:** Nanostructure-based sensor technologies complement traditional analyses by contributing to real-time monitoring and rapid risk-based decision-making processes within the food production chain.
- In addition to material- and nanostructure-based detection platforms, the integration of biologically derived components into analytical systems has gained attention in recent years. Probiotic supernatants, for example, have demonstrated notable inhibitory activity against pathogenic microorganisms (Demir & Demir, 2021, Demir and Tutun, 2024). Such findings highlight the potential of incorporating probiotic- or postbiotic-derived biomolecules into future biosensor platforms to enhance selectivity toward endocrine-disrupting chemicals. This approach may provide a promising direction for developing low-cost, bio-recognition–based detection systems that complement existing analytical technologies.

4. Conclusion and Recommendations

The detection of EDCs in foods is vital for protecting public health. The extremely strict TDI limit set by EFSA for BPA (0.2 ng/kg/day) makes continuous innovation and high sensitivity in analytical methodologies essential. Although chromatographic techniques such as LC-MS/MS and GC-MS remain the gold standard, ELISA and especially electrochemical sensor technologies help overcome these analytical challenges by providing rapid, portable, and cost-effective solutions. The high sensitivity of nanostructure-based sensors, together with their low limits of detection (LOD), enables the rapid identification of EDCs (BPA, phthalates, and heavy metals) even at trace levels. The widespread adoption of analytical technologies throughout the food chain represents the most important step toward accelerating risk-based public health interventions.

5. References

Alonso-Magdalena, P., Morimoto, S., Ripoll, C., Fuentes, E., & Nadal, A. (2006). The estrogenic effect of bisphenol A disrupts pancreatic *β*-cell function in vivo and induces insulin resistance. *Environmental Health Perspectives, 114*(1), 106–112.

Arbuckle, T. E., Davis, K., Boylan, M., Fisher, J., & Fu, J. (2016). Bisphenol A, phthalates and lead and learning and behavioral problems in Canadian children 6–11 years of age: CHMS 2007–2009. *Neuro Toxicology, 54*, 89–98.

Chen, D., Kannan, K., Tan, H., Zheng, Z., Feng, Y.-L., Wu, Y., & Widelka, M. (2016). Bisphenol analogues other than BPA: environmental occurrence, human exposure, and toxicity—a review. *Environmental Science & Technology, 50*(11), 5438–5453.

Demir, T., & Demir, H. (2021). Inhibitory effect of probiotics *Lactobacillus* supernatants against *Streptococcus mutans* and preventing biofilm formation. Turkish Journal of Agriculture-Food Science and Technology, 9(2), 339-345.

Demir, T., & Tutun, S. (2024). The Effect of *Lactobacillus rhamnosus* on AFM1 Detoxification in Ice Cream. *Turkish Journal of Agriculture-Food Science and Technology*, *12*(s2), 2368-2374.

Desvergne, B., Feige, J. N., & Casals-Casas, C. (2009). PPAR-mediated activity of phthalates: A link to the obesity epidemic? *Molecular and Cellular Endocrinology, 304*(1), 43–48.

Ebrahimi-Tazangi, F., Beitollahi, H., Hekmatara, H., & Seyed-Yazdi, J. (2020). Design of a new electrochemical sensor based on the CuO/GO nanocomposites: Simultaneous determination of Sudan I and bisphenol A. *J. Iran. Chem. Soc., 18*(1), 191–199.

Ekici, M., Çakır Biçer, N., Yirün, A., Demirel, G., & Erkekoğlu, P. (2024). Evaluation of Exposure to Bisphenol Analogs through Canned and Ready-to-Eat Meal Consumption and Their Possible Effects on Blood Pressure and Heart Rate. *Nutrients, 16*(14), 2275.

Eladak, S., Grisin, T., Moison, D., Guerquin, M. J., N'Tumba-Byn, T., Pouillot, M., ... & Habert, R. (2015). A new chapter in the bisphenol A story: bisphenol S and bisphenol F are not safe alternatives to this compound. *Fertility and Sterility, 103*(1), 11–21.

Korbag, S., & Korbag, I. (2023). A Short Review on Effects of Bisphenol A and Its Analogues on Endocrine System. *Journal of Chemical Reviews, 5*(4), 380–393.

Neri, I., Russo, G., & Grumetto, L. (2024). Bisphenol A and its analogues: from their occurrence in foodstuffs marketed in Europe to improved monitoring strategies—a review of published literature from 2018 to 2023. *Archives of Toxicology, 98*, 2441–2461.

Ni, L., Zhong, J., Chi, H., Lin, N., & Liu, Z. (2023). Recent Advances in Sources, Migration, Public Health, and Surveillance of Bisphenol A and Its Structural Analogs in Canned Foods. *Foods, 12*(10), 1989.

Ramírez, V., Merkel, S., Tietz, T., & Rivas, A. (2023). Risk assessment of food contact materials. *EFSA Journal, 21*(S1), E211015.

Sanko, V., Senocak, A., Tumay, S.O., Orooji, Y., Demirbas, E., & Khataee, A. (2022). An electrochemical sensor for detection of trace-level endocrine disruptor bisphenol A using Mo2Ti2AlC3 MAX phase/MWCNT composite modified electrode. *Environ. Res., 212*, 113071.

Stojanoska, M. M., Milosevic, N., Milic, N., & Abenavoli, L. (2017). The Influence of phthalates and bisphenol A on the obesity development and glucose metabolism disorders. *Endocrine, 55*(3), 666–681.

Tarafdar, A., Sirohi, R., Balakumaran, P.A., Reshmy, R., Madhavan, A., Sindhu, R., Binod, P., Kumar, Y., Kumar, D., & Sim, S.J. (2022). The hazardous threat of bisphenol A: Toxicity, detection and remediation. *J. Hazard. Mater., 423*, 127097.

Zhu, X., Wu, G., Xing, Y., Wang, C., & Yuan, X. (2020). Evaluation of single and combined toxicity of bisphenol A and its analogues using a highly-sensitive micro-biosensor. *Journal of hazardous materials, 381*, 120908.

LOGO TASARIMLARINDA MİMARİ ÖGELERİN KULLANIMI: SAFRANBOLU/KARABÜK ÖRNEĞİ

Ayşe Merve SARAÇOĞLU GEZER
Karabük University, Faculty of Architecture, Department of Architecture, 78600 Safranbolu, Karabük
ORCID: 0000-0001-6326-5151

ÖZET
Logo tasarımı, kurum ve kuruluşların kimliklerini yansıtan en önemli görsel iletişim araçlarından biridir. Logolarda kullanılan renkler, formlar ve semboller, hem markanın hedef kitlesi tarafından algılanış biçimini hem de kurumun kendini konumlandırma stratejisini doğrudan etkilemektedir. Bu çalışma, logo tasarımlarında mimari öğelerin kullanımını ele almakta; özellikle Safranbolu'nun tarihi kent dokusu ve geleneksel konut mimarisinin Karabük'teki kurum ve kuruluşların logolarında nasıl temsil edildiğini incelemektedir. Safranbolu'nun UNESCO koruması altındaki özgün tarihi yapıları ve kentin marka değerine dönüşen geleneksel ev tipolojisi, incelenen logolarda sıkça kullanılan temel görsel unsurlar arasında yer almaktadır. Çalışmada öncelikle logo tasarımının temel ilkeleri, görsel algı kuramları ve kültürel sembollerin logolardaki işlevi tartışılmış; ardından Karabük ve Safranbolu'daki kurum, dernek, spor kulübü ve işletmelere ait logolar sistematik biçimde değerlendirilmiştir. Bu değerlendirme, logolarda Safranbolu evleri, Hükümet Konağı ve saat kulesi gibi mimari öğelerin güçlü bir simgesel dil oluşturduğunu göstermektedir. Geleneksel mimari çizgilerin, kent kimliğiyle bütünleşen birer marka öğesi olarak kullanılması hem yerel aidiyeti pekiştirmekte hem de bölgenin tanıtımında etkili bir araç işlevi görmektedir. Safranbolu mimarisinin logolardaki görsel temsili, kentin kültürel mirasını sembolleştiren ve marka kimliğine dönüştüren önemli bir tasarım yaklaşımı sunmaktadır. Çalışma, mimari öğelerin logo tasarımındaki rolünü anlamak açısından yerel ölçekte değerli bir örnek teşkil etmektedir.
Anahtar Kelimeler: Kültürel miras, Safranbolu, mimarlık, geleneksel ev, logo.

USE OF ARCHITECTURAL ELEMENTS IN LOGO DESIGNS: THE SAFRANBOLU/KARABÜK EXAMPLE

ABSTRACT
Logo design is one of the most important visual communication tools that reflects the identities of institutions and organizations. The colors, forms, and symbols used in logos directly influence both how a brand is perceived by its target audience and the institution's positioning strategy. This study examines the use of architectural elements in logo designs, specifically examining how Safranbolu's historical urban fabric and traditional residential architecture are represented in the logos of institutions and organizations in Karabük. Safranbolu's unique historical structures, under UNESCO protection, and the traditional house typology, which has become a brand value for the city, are among the key visual elements frequently used in the examined logos. The study first discussed the fundamental principles of logo design, theories of visual perception, and the role of cultural symbols in logos. Following this, logos belonging to institutions, associations, sports clubs, and businesses in Karabük and Safranbolu were systematically evaluated. This evaluation demonstrates that architectural elements such as Safranbolu houses, the Government Office, and the clock tower in these logos create a powerful symbolic language. The use of traditional architectural elements as brand elements integrated with the city's identity both reinforces local identity and serves as an effective tool for promoting the region. The visual representation of Safranbolu's architecture in logos presents a

significant design approach that symbolizes the city's cultural heritage and transforms it into a brand identity. The study provides a valuable example at the local level for understanding the role of architectural elements in logo design.
Keywords: Cultural heritage, Safranbolu, architecture, traditional house, logo.

1. GİRİŞ

Logo tasarımı, bir markanın kimliğini yansıtan en önemli görsel araçlardan biridir. Logo tasarımında kullanılan renkler ve ögeler hem sektörel kimliğin vurgulanmasını hem de marka değerlerinin görselleştirmesini mümkün kılmaktadır. Kurum veya kuruluşların hedef kitleleri tarafından görünen ilk yüz olması da görsel algıda seçicilik sağlamaktadır. Bu nedenle logolar, markanın mesajını ileten temel görsel olarak değerlendirilmektedir (Ceylan, 2015). Başarılı bir logo tasarımı, yalnızca estetik bir tercih olmanın ötesinde, markanın uzun vadeli hedeflerini, kimliğini ve imajını yansıtması açısından kritik bir unsurdur. Markaların görsel iletişiminde kullanılan logolar, hedef kitlenin algısının şekillenmesinde önemli bir rol oynamaktadır.

Etkili logo tasarımlarının ortak noktası, görsel algı prensiplerini kullanarak, hedef kitlelerinde iz bırakacak şekilde font, şekil ve renk seçmelerinde yatmaktadır. Doğru bir marka bilincinin oturtulabilmesi için, seçilen tasarımda kullanılan çizgilerin, karakterlerin ve renklerin tasarım ilkelerine uygunluğu ve bunların verdiği mesajlar büyük önem taşımaktadır (Erdoğan, 2024). Logoların dikkat çekici, anlamlı, tanınabilir ve uzun süre akılda kalmasını sağlama amacı taşıması, görsel unsurların algısal bir bütünlük içinde sunulması ve tasarım sürecinde logo tasarım ilkelerinin bilinçli bir şekilde uygulanmasıyla gerçekleşebilecektir.

Bir logonun insan zihninde nasıl bir etki bıraktığını anlamak için tasarımın psikolojik kökenleri, tasarımda kullanılan ögeler ve tasarım ilkelerinden bahsetmek gereklidir. Yılmaz ve Kaya (2003), araştırmalarında bireylerin karşılaştıkları görsel uyaranları nasıl algıladıklarını ve bu algının hangi kuramsal temellere dayandırılabileceğini incelemişlerdir. Bu çalışmada altı adet algı kuramı detaylandırılmıştır:

- Gestalt Algı Kuramı: Bütünün parçalarının toplamından daha fazla anlam içerdiğini savunur.
- Olasılıklı İşlevselcilik Kuramı: Algının bireyin deneyimleri, kültürü ve çevresel koşullarıyla şekillendiğini öne sürer.
- Bilişimsel Algı Kuramı: Algılama sürecinde hafıza ve zihinsel işlemlerin önemini vurgular.
- Yapılandırmacı Algı Kuramı: Algının aktif bir süreç olduğunu, bireyin göz hareketleri ve deneyimleriyle şekillendiğini savunur.
- Doğrudan Algı, Ekolojik Optik Kuramı: Algının çevreden doğrudan bilgi alımıyla gerçekleştiğini açıklar.
- Nörofizyolojik Algı Kuramı: Algı ve öğrenmenin nöronlar arası bağlarla ilişkili olduğunu açıklar.

Logo tasarımlarında renk ve formların seçimlerinde bilinçli ve stratejik kararlar alınması son derece önemlidir. Her tasarım ögelerden oluşmakta ve her öge görsel bir mesaj içermektedir. Görsel tasarımda tasarım ögeleri nokta, çizgi, form, yön, boyut, alan, doku ve renk olarak belirlenmiştir. Kültürel farklılıklar olmakla birlikte, renklerin insan üzerinde bıraktığı etkiler şu şekilde özetlenebilmektedir (Elliot ve Maier, 2014):

- Kırmızı: Heyecan, tehlike, tutku.
- Mavi: Güven, huzur, sakinlik.
- Sarı: Yüksek enerji, geçicilik.
- Yeşil: Sağlık, şans, sakinlik.

- Mor: Yaratıcılık, bilgelik, zenginlik.
- Turuncu: Neşeli, haraketli, canlandırıcı.
- Pembe: Nezaket, sevgi, neşe.
- Kahverengi: Tutarlılık, dayanıklılık, hüzün.
- Beyaz: Saflık, masumiyet, temizlik.
- Siyah: Prestij, güç, ciddiyet.

2. LOGONUN ORTAYA ÇIKIŞI

Türk Dil Kurumu tarafından çevrimiçi erişimdeki Güncel Türkçe Sözlükte 'logo' kelimesinin anlamına bakıldığında, İngilizceden dilimize geçmiş bu kelime yerine, sözlük bizi 'imlek' kelimesine yönlendirmektedir. 'İmlek' kelimesinin anlamı ise 'Bir kurum veya kuruluşun kendine seçtiği, bazı ticaret eşyası üzerine konulan, o eşyayı üreten veya satanı tanıtan resim, harf vb. özel işaret; logo' olarak belirtilmiştir (URL-1). Hasol'un Ansiklopedik Mimarlık Sözlüğünde (2017) logo kavramı yer almasa da sembol kavramı, simge kavramıyla eş anlamlı olarak, 'Herhangi bir varlığı, nesneyi, kavramı ya da olayı temsil eden ve çağrışım, benzerlik yoluyla ona gönderme yapan işaret' anlamıyla sunulmuştur.

Görüldüğü üzere sembol, simge ve logo kavramları; tanıtma, temsil etme ve işaret kavramlarıyla tanımlanmaktadır. Bu kavramların genel anlamı, 'temsil ettiği varlığı, nesneyi, kurum veya kuruluşu çağrıştıracak özel işaretlerin kullanılması durumu' olarak özetlenebilecektir.

2.1. Simgesel Kullanımın Tarihi

İnsanlık tarihi boyunca, mağaralardaki duvar resimlerinden de anlaşılacağı üzere, insanın gördüğü her şeyi simgeleştirmeye karşı bir yönelimi olduğu bilinmektedir. Simgeleştirmede kullanılan biçimin üç ögesi nokta, çizgi ve formdur. Simge olarak daire, kare, çapraz kare, üçgen gibi formlar kullanıldığı gibi, hayvanlar ve bitkiler gibi canlılar ya da ok, yay gibi aletler de nesneler olarak kullanılmıştır. Çeşitli dönemler ve kültürlerde bu simgeler aynı anlamları taşıyacak şekillerde de kullanılmıştır.

- Kare: Dört kenarının eşit olması nedeniyle dengeyi ve sağlamlığı ifade etmektedir. Aynı zamanda yeryüzünün sembolik ifadesi ve güven göstergesidir.
- Üçgen: Şekil itibariyle yönlendirme anlamı taşımaktadır. Ucu yukarı bakan üçgen; yüksekliğin, başarının, gücün, olumluluğun ifadesiyken, ucu aşağı dönük üçgen bunun tam tersini ifade etmektedir.
- Daire: Köşesiz bir şekil olarak sonsuzluğun ifadesidir. Şeklen benzerliği nedeniyle, güneş, ay ve gezegenleri temsil etmektedir.

2.2. Sanayi Devrimi ve Kurumsal İşaretler

Sanayi Devrimi ile birlikte üretim olanaklarının artması ve ürünlerin satışı için yeni pazarların açılmasıyla, üreticilerin tanınırlık kaygıları ortaya çıkmıştır. Sanayileşmenin yaygınlaşmasıyla sanayi kentleri gelişmiş ve bu yeni kentlerde insan yoğunluğu yaşanmaya başlanmıştır. Bu kentlerde, ticaret de farklı bir boyut kazanmış, yan yana sıralı dükkanlarda, farklı üreticilerin ürünleri sergilenmiştir.

Reklam kavramı da yine bu dönemde ilk kez gündeme gelmiş, ürünlerin tanıtılması için ilan, afiş ve tabelalar geliştirilmiştir. Tanıtımın kolay olması amacıyla, dükkanların yanı sıra satılan ürünler de işaret taşımaya başlamış ve böylece günümüze kadar gelen ilk kurumsal işaretler ortaya çıkmıştır (Pılıcı, 2008).

3. KARABÜK'TEKİ KURUM VE KURULUŞLARIN LOGOLARINDA SAFRANBOLU

Karabük ilinin ilçelerinden biri olan Safranbolu'nun Tarihi Çarşı bölgesi, 1994 yılından itibaren UNESCO tarafından korunan kentler listesinde yer almaktadır (URL-2). Karabük'ün 1995 yılında il statüsü kazanmasıyla, Safranbolu ilçesi de Zonguldak'tan ayrılıp, Karabük'e bağlanmıştır (Resmi Gazete, 1995). Bölgede yer alan geleneksel Türk Evi özelliğindeki yapıların kentsel bir bütünlük içinde korunuyor olması sayesinde, Safranbolu; yerli ve yabancı turist çeken, kentin ve bölgenin gözbebeği konumundadır.

Geleneksel konutların yanında camii, han, hamam, arasta, hükümet konağı, saat kulesi, muvakkithane gibi kamusal yapılara sahip olup, bu yapılar da koruma altındadır. Kentin tanınırlığının yanı sıra, bu kente hizmet eden kurum ve kuruluşlarda da aidiyet duygusu çerçevesinde Safranbolu'da olmak ve Safranbolulu olmak önemli görülmektedir. Bu tarihi yapılar, ildeki birçok kurum ve kuruluşun logolarında yer bulmuştur. Bu çalışmada, sektör farklılıkları göz önünde bulundurularak farklı alanlardan on altı adet logoya yer verilmiştir. Logoların birçoğunda mimari öge olarak Safranbolu'nun geleneksel konut dokusundan izlerin görülmekle birlikte, Hükümet Konağı ve saat kulesi de logolarda kendilerine yer bulmaktadır.

3.1. Mimarinin ve Kültürel Ögelerin Temsili

Çizelge 1'de (Logoların görsel tablosu) yer alan logolardan T.C. Karabük Valiliği, Safranbolu Belediyesi, Safranbolu Ticaret ve Sanayi Odası, Safranbolu Kent Konseyi, Safranbolu Turizm İşletmecileri Derneği, Korunan Kent Safranbolu Derneği, Mor Safran Kültür Sanat Derneği, Safranbolu Anneeli Eğitim, Kültür, Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği, Safranbolu Birlik Haber Gazetesi, Safranbolu Belediyespor, Safranbolu Bağlar Spor Kulübü, Safranbolu Dağ ve Doğa Sivil Arama Kurtarma Derneği, Safranbolu Zariftat Lokum ve Safran Germia Palas Otel logolarında Safranbolu'daki evlerin çizimleri görülmektedir.

T.C. Safranbolu Kaymakamlığı logosunda, kente hakim bir tepede yer alan, günümüzde müze olarak kullanılan tarihi bir yapı olan Hükümet Konağı yapısı görülmektedir. Safranbolu Gençlik Merkezi Spor Kulübü logosunda ise Hükümet Konağı'nın hemen yanında yer alan saat kulesi yer almaktadır.

Çizelge 1. Karabük'teki kurum ve kuruluşların logolarında Safranbolu.

(a) T.C. Karabük Valiliği	(b) T.C. Safranbolu Kaymakamlığı	(c) Safranbolu Belediyesi	(d) Safranbolu Ticaret ve Sanayi Odası
(e) Safranbolu Kent Konseyi	(f) Safranbolu Turizm İşletmecileri Derneği	(g) Korunan Kent Safranbolu Derneği	(h) Mor Safran Kültür Sanat Derneği

(i) Safranbolu Anneeli Eğitim Kültür Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği	(j) Safranbolu Birlik Haber Gazetesi	(k) Safranbolu Belediyespor	(l) Safranbolu Gençlik Merkezi Spor Kulübü
(m) Safranbolu Bağlar Spor Kulübü	(n) Safranbolu Dağ ve Doğa Sivil Arama Kurtarma Derneği	(o) Safranbolu Zariftat Lokum	(p) Safran Germia Palas Otel

Logolarda Safranbolu'nun endemik bitkisi olan safran çiçeğinin ve bu bitkinin taç yapraklarındaki mor rengin de logolarda kullanılması da yine bölgeye özgü bir tercihtir. Örneğin; Safranbolu Belediye'sinin logosu mor renkte ve taç yaprakları stilize edilmiş şekildedir. Safranbolu Turizm İşletmecileri Derneği, Safranbolu Anneeli Eğitim Kültür Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği, Safranbolu Dağ ve Doğa Sivil Arama Kurtarma Derneği logolarında safran çiçeği kullanılmıştır. Mor Safran Kültür Sanat Derneği'nin ise ismine de taşıdığı çiçeğin rengi logosunda görülmektedir. Safranbolu'nun bir diğer coğrafi işaretli ürünü olan çavuş üzümü de Safranbolu Bağlar Spor Kulübü logosunda tercih edilmiştir. Ayrıca, Türkiye'nin yaklaşık %70 oranıyla, orman yoğunluğu en yüksek ilinin Karabük olması nedeniyle de T.C. Karabük Valiliği ve Safranbolu Dağ ve Doğa Sivil Arama Kurtarma Derneği logolarında da orman vurgusu yapılmıştır.

4. SONUÇ

Her toplumun, kendisine özgü anlamlar içeren simgeleri bulunmaktadır. Bu simgeler aidiyet, tanınırlık, bütünlük ve özgünlük içermektedir. Toplumun, kurumun, kuruluşun ya da üreticinin yararını gözetmesi beklenen bu simgeler; geçmişten günümüze armalar, tuğralar, mühürler, piktogramlar ve logolar olarak karşımıza çıkmaktadır.

Reklam anlamı da taşıyan logolarda, ürününün ya da hizmetin özelliklerini öne çıkaran ve markalaşmada fayda sağlayan tasarımların olması beklenmektedir. Mesajın doğru algılanması, ortak görsel anlam üretimi için gereklidir. Bu bağlamda, görsel algı kuramları, reklam tasarımlarının etkinliğini anlamada önemli bir analiz aracıdır. Tasarımcılar, hedef kitlenin algısal özelliklerini ve psikolojik süreçlerini dikkate alarak iletişim başarılarını artırabilmektedirler.

Görsel olarak ilk dikkat çeken ögeler logonun rengi ve grafik çizimleridir. Bu çalışmada incelenen on altı logoda Safranbolu'nun kendine özgü tarihi değerlerinin ilçedeki ve ildeki logolara nasıl yansıdığı incelenmiştir.

4.1. Safranbolu Örneği ve Temsil Edilen Ögeler

Logolarda geleneksel konut mimarisine ait detaylı çizimlerin yanı sıra çizgisel olarak ya da yalnızca sınırlarının betimlendiği örneklerin de olduğu gözlemlenmektedir. Genel itibariyle konutlara vurgu yapılsa da hükümet konağı ve saat kulesi içeren logolar da bulunmaktadır. Aynı zamanda safran çiçeği, çavuş üzümü ve ormanlar da simgesel anlamda canlılar olarak logolarda tercih edilmişlerdir.

Bu durum, Safranbolu'nun tasarımcılar tarafından yalnızca geleneksel konut bağlamında değerlendirilmediği, kentin tüm değerleriyle bir bütün olarak görüldüğünü göstermektedir.

KAYNAKLAR

Ceylan, İ.G. (2015). "Amblem ve logo tasarımlarında renklerin dili". *Süleyman Demirel Üniversitesi Art-E Güzel Sanatlar Fakültesi Sanat Dergisi*, 8(16), sf. 314-330.

Elliot, A. J., & Maier, M. A. (2014). "Color psychology: Effects of perceiving color on psychological functioning in humans". *Annual review of psychology*, *65*(1), 95-120.

Erdoğan, S. (2024). "Gestalt kuramı ve logo tasarımında etkili kullanımı". *Kafdağı*, 9(1), sf. 39-53. DOI: 10.51469/kafdagi.1605609

Hasol, D. (2017). "Ansiklopedik Mimarlık Sözlüğü". İstanbul: *YEM Yayın,* sf. 413, 422.

Pılıcı, A. (2008). "Tarihsel süreçte sembolden ikona: Logo". Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Sanatta Yeterlik Tezi, sf. 85-88.

T.C. Resmi Gazete. (6 Haziran 1995). Sekiz ilçe ve üç il kurulması, Sayı: 22305, Kanun: KHK/550, https://www.resmigazete.gov.tr/arsiv/22305.pdf

Yılmaz, A. ve Kaya, A. (2023). "Görsel iletişim tasarımında görsel algı kuramlarının değerlendirilmesi". *Ordu Üniversitesi Sosyal Bilimler Araştırmaları Dergisi*, 13(3), sf. 3009-3032. DOU: 10.48146/odusobiad.1214136

URL-1: https://sozluk.gov.tr/ (Erişim tarihi: 2025).

URL-2: https://whc.unesco.org/en/list/614/

BİR BELGE OLARAK POSTA PULLARI: SAFRANBOLU SARAÇLAR EVİ

Ayşe Merve SARAÇOĞLU GEZER
Karabük University, Faculty of Architecture, Department of Architecture, 78600 Safranbolu, Karabük
ORCID ID: 0000-0001-6326-5151
Rumeysa TEKE
Karabük University, Faculty of Humanities and Social Sciences, Department of Art History, 78050 Merkez, Karabük
ORCID ID: 0000-0002-5620-4251
Ayşen Esra BÖLÜKBAŞI ERTÜRK
Karabük University, Faculty of Architecture, Department of Architecture, 78600 Safranbolu, Karabük
ORCID ID: 0000-0002-9218-0728

ÖZET
Posta pulları, ortaya çıktıkları 19. yüzyıldan itibaren sadece posta ücretinin karşılığını gösteren bir araç olmaktan çıkarak ülkelerin kültürel miraslarını, önemli olaylarını, ideolojik duruşlarını ve kolektif kimliklerini yansıtan simgesel ürünlere dönüşmüştür. Türkiye'de Cumhuriyet'in ilanından sonra pul tasarımları, ulusal kimliğin inşasında ve kültürel değerlerin tanıtımında etkin biçimde kullanılmış; mimarlık bu görsel dilin temel bileşenlerinden biri hâline gelmiştir. Bu çalışma, 1978 yılında yayımlanan "Geleneksel Türk Evleri" temalı posta pulu serisini ve bu seride yer alan yapılar arasındaki Safranbolu Saraçlar Evi'nin (Hatice Hanım Konağı) temsiliyetini incelemektedir. Araştırmada, filatelik materyal olarak pul tasarımlarının mimari temsile katkısı, kültürel mirasın görünür kılınmasındaki rolü ve bu seçimin dönemin kültürel politikaları bağlamındaki anlamı değerlendirilmiştir. Çalışma, mimari unsurların postada görsel bir dil olarak kullanılması üzerinden kültürel kimlik oluşturma sürecine dair bulgular sunmaktadır. Seride İstanbul, İzmit, Kula, Milas ve Safranbolu'dan seçilen beş konut yapısının farklı bölgesel mimari karakterleri yansıtacak biçimde tasvir edildiği; buna karşın Safranbolu'daki yapının adının belirtilmeyerek yalnızca "bir ev" olarak sunulmasının, Saraçlar Evi'nin filatelik bağlamda gölgede kaldığını gösterdiği tespit edilmiştir. Bu bağlamda araştırma, posta pullarının kent hafızasına katkıda bulunan, mimarlık mirasını belgeleyen ve tanıtan önemli bir kültürel araç olduğunu; 1978 serisinin ise geleneksel konut mimarisinin ulusal ölçekte görünürlüğünü artırarak kültürel miras bilincinin gelişimine katkı sunduğunu ortaya koymaktadır.
Anahtar Kelimeler: Kültürel miras, Safranbolu, mimarlık, geleneksel ev, posta pulu.

POSTAGE STAMPS AS DOCUMENTS: SAFRANBOLU SARAÇLAR HOUSE

ABSTRACT
Since their inception in the 19th century, postage stamps have ceased to be merely a means of displaying postage value, transforming into symbolic products reflecting countries' cultural heritage, significant events, ideological stances, and collective identities. After the proclamation of the Republic of Turkey, stamp designs were effectively used in the construction of national identity and the promotion of cultural values, with architecture becoming a fundamental component of this visual language. This study examines the "Traditional Turkish Houses" themed postage stamp series issued in 1978 and the representation of the Safranbolu Saraçlar Evi (Hatice Hanım Mansion) among the structures featured in this series. The research examines the contribution of stamp designs as philatelic material to architectural representation,

their role in making cultural heritage visible, and the significance of this selection within the context of the cultural policies of the period. The study presents findings on the process of cultural identity construction through the use of architectural elements as a visual language in postal mail. It was determined that five residential buildings selected from Istanbul, İzmit, Kula, Milas, and Safranbolu were depicted in the series to reflect distinct regional architectural characteristics. However, the fact that the Safranbolu building was presented simply as "a house" without a name suggests that the Saraçlar House remained overshadowed in the philatelic context. In this context, the research demonstrates that postage stamps are an important cultural tool that contributes to urban memory, documents, and promotes architectural heritage. The 1978 series, on the other hand, contributed to the development of cultural heritage awareness by increasing the visibility of traditional residential architecture on a national scale.
Keywords: Cultural heritage, Safranbolu, architecture, traditional house, postage stamp.

1. GİRİŞ

Posta pullarının tarihi, posta hizmetlerinin ücretlendirilmesi ve işlerlik kazanması amacıyla başlayan ve zamanla görsel, kültürel ve ideolojik bir materyale dönüşen uzun bir süreci kapsamaktadır (Aycil, 2021). Puldan önceki dönemlerde posta ücretleri alıcı tarafından ödenmekte ve bu ücretler mesafeye ve kağıt sayısına göre değiştiği için ödemenin hesaplaması oldukça karmaşık ve pahalı olmaktaydı. Alıcı ödemeli sistemde mektupların alınamama sorununa neden olmaktaydı. Posta pulunun modern hale gelmesinden önce bu duruma çözüm arayan birçok isim olmuştur. 1823 yılında İsveç'te De Treffenberg, 1830'larda İngiltere'de Charles Knight ve Charles Whiting, 1839'da ise Fransa'da Piron ve Grasset gibi mucitler, önceden basılmış veya damgalanmış kağıt ve zarflar kullanmayı önermişlerdir. Bununla birlikte, bugünkü posta puluna son şeklini veren kişinin İskoç matbaacı ve gazete müdürü James Chalmers olduğu kabul edilmektedir. Chalmers, gazetelerini abonelerine gönderirken üzerlerine matbaada basıp kestiği yuvarlak etiketleri yapıştırarak pratik bir çözüm geliştirmiştir. Başlangıçta yeterince ilgi görmeyen bu yenilikçi teknik, 1837 yılında bir başka İskoç olan Rowland Hill tarafından yeniden değerlendirilerek posta sisteminin temeli haline getirilmiştir (Düzenli ve Kavuran, 2004).

İlk yapışkanlı posta pulu olan “Penny Black” 1 Mayıs 1840’ta basılmış ve 6 Mayıs’ta kullanıma girmiştir. Üzerinde Kraliçe Victoria’nın profilden bir portresi bulunmaktadır (Şekil 1). Birkaç gün sonra iki penilik mavi bir pul daha çıkartılmıştır.

Şekil 1. Penny Black, 1840.

İngiltere’de yaşanan bu reformdan sonra 1843 yılında İsviçre ve Brezilya’da da pul kullanımına başlanmış, 1847’de Amerika’da Benjamin Franklin ve George Washington resimli ilk pullar bastırılmıştır. Osmanlı İmparatorluğu’nda ise 1840 yılında Posta Nezareti kurularak modern posta sistemine geçilmiştir. Sultan Abdulaziz döneminde, 13 Ocak 1863 tarihinde posta nazırı Agah Efendi girişimiyle ilk Osmanlı posta pulları tedavüle çıkarılmıştır (Yurteri ve Hanilçe, 2025). Sultan Abdulaziz’in tuğrasının yer aldığı pul, dikdörtgen biçimindedir ve ortada yer alan

tuğrada “Devlet-i Ali Osmaniye” yazılmıştır (Şekil 2).

Şekil 2. Dörtlü blok halindeki ilk Osmanlı posta pulu, 1863.

Cumhuriyetin ilanıyla birlikte pulların üzerindeki tasarımlar değişmiş, Mustafa Kemal Atatürk’ün portreleri ile ülkenin turistik ve kültürel değerleri pullarda yer almaya başlamıştır. Cumhuriyet döneminin ilk posta pulu, Ekim 1923 tarihinde basılan "Ayyıldızlı" seri pullarıdır (Şekil 3). Bu pullarla cumhuriyetin ilan edildiği tüm dünyaya duyurulmak istenmiş ve seri, uzun süre baskıda kalmıştır.

Şekil 3. Ayyıldız posta pulları, 1923 (URL-1).

2. POSTA PULLARINDA MİMARLIK

Mimari yapıların posta pullarında kullanılması, ülkelerin kimlik inşası süreçlerinde önemli bir araçtır. Pul üzerindeki bir mimari unsur hem yapının kendisini tanıtmakta hem de onun temsil

ettiği kültürel değerleri simgesel bir dile dönüştürmektedir. Türkiye'de de özellikle 1960'lardan itibaren posta pullarında kentler, anıtlar ve geleneksel yapılar sıkça yer almaya başlamıştır. Bu durum, mimari mirasın görsel bir ulusal sembole dönüştürülmesi sürecini, bir sonucu ve parçasıdır. Posta pullarında kültürel mirasın görünür kılınması ve mimari ayrıntıların grafik dile dönüşümü gibi etkenlerden dolayı pullarda mimarlığın kullanımı önem taşımaktadır. Tanıtım ve turizm amaçlı hazırlanan bu posta pullarıyla ulusal kimliğin simgesel inşasına da katkı sağlanmış olunmaktadır.

Posta pullarında yer alan görseller geniş kitlelere ulaşarak, pulda yer alan ögelerin tanınırlığını arttırmaktadır. Bu bağlamda mimarlık, posta pullarında yalnızca estetik bir öge olarak değil, kültürel hafızanın taşıyıcısı ve ulusal tanıtımın önemli bir parçası olarak değerlendirilmelidir. Sınırlı bir yüzeyde sunulan görselle birlikte yapının cephe düzeni, çevresi, malzemesi, dokusu ve oranlarıyla, mimari ayrıntılar grafik bir dile dönüştürülerek, yapı bir kent hafızası olarak tanıtılmış olmaktadır. Bu durum, mimarlığın grafik tasarımla da kurduğu ilişkiyi güçlendirmektedir.

3. POSTA PULLARINDA "GELENEKSEL TÜRK EVLERİ, 1978" SERİSİ

1978 yılında basımı gerçekleştirilen posta pulu koleksiyonlarından biri de 'Geleneksel Türk Evleri' başlıklı, beş yapıyı içeren bir seridir (Şekil 4). Bu seride İstanbul'dan Köprülü Amcazade Hasan Paşa Yalısı, (Kocaeli) İzmit'ten Saatçi Ali Efendi Konağı, (Manisa) Kula'dan Beyler Evi, (Muğla) Milas'tan Bahaddin Ağa Konağı (Aslanlı Ev) ve (döneminde Zonguldak, günümüzde Karabük) Safranbolu'dan bir ev görselleri yer almaktadır. Posta pullarından dördünde görselleri verilen evlerin isimleri geçerken, Safranbolu'daki evle ilgili tanımlama yapılmadığı, yalnızca 'bir ev' yazıldığı görülmektedir. Halbuki bu konak, Safranbolu kenti içinde önemli bir yer tutan Saraçlar Evi'dir.

Posta pullarından ikisi yatay (İstanbul ve Safranbolu), üçü dikey (İzmit, Kula, Milas) formda tasarlanmıştır. Pulların boyutlarının 52x36 mm ile 36x52 mm olduğu görülmektedir. Kenarları dantellidir. Pulların fiyatlandırması 1 Lira (İstanbul), 2,5 Lira (İzmit), 3,5 Lira (Kula), 5 Lira (Milas) ve 8 Lira (Safranbolu) olarak belirlenmiştir. Posta pullarının grafik tasarımı Tülin Tolun'a aittir (URL-2). Evler aslına uygun olarak çizilmiş, her birinde çıkmaların olduğu cepheler vurgulanmıştır. Evlerin kendisi ve çevrelerinin renklendirmelerinde de benzer pastel tonlar kullanılmış, gökyüzü için aynı mavi tonu tercih edilmiştir. Seçilen evlerin ikisi Marmara (İstanbul, İzmit), ikisi Ege (Kula, Milas), biri Karadeniz (Safranbolu) Bölgesi'nde yer almaktadır.

Şekil 4. 1978 tarihli geleneksel Türk evleri temalı posta pulu koleksiyonu (Saraçoğlu Gezer arşivi).

4. SARAÇLAR EVİ (HATİCE HANIM KONAĞI)

Karabük ili Safranbolu ilçesinde yer alan Saraçlar Evi (Hatice Hanım Konağı), Eski Çarşı Mevkii Pazar Meydanı'nda yer almaktadır (Şekil 5). Yapımı 1535 yılına tarihlenen ve Saraçzade ailesine ait olan yapı, 2003 yılında el değiştirmiş ve restore edilip, on odalı otel olarak kullanılmıştır. 2010 yılında çıkan bir yangında yanan konak (Şekil 6), günümüzde hala onarılamamış ve yanmış haliyle tüm olumsuz çevresel koşullarına açık olduğundan yıpranma süreci devam etmektedir (Şekil 7).

Şekil 5. Saraçlar Evi (URL-3).

Şekil 6. 2010'da çıkan yangın sonrası Saraçlar Evi (URL-4).

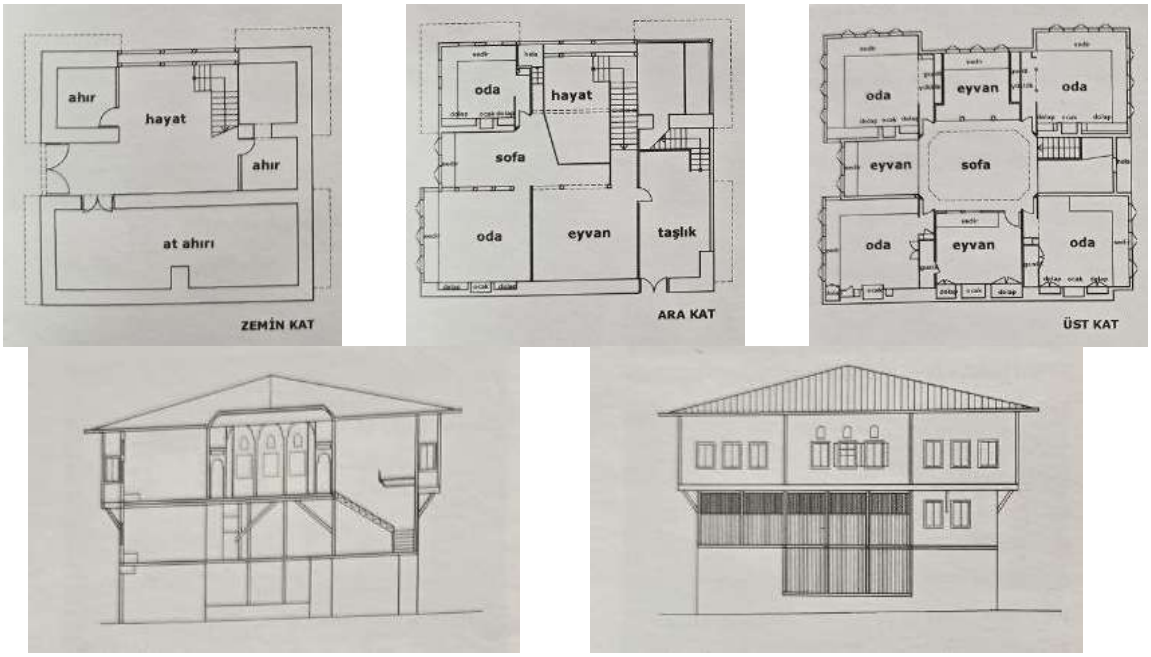
Şekil 7. Günümüzde Saraçlar Evi (Saraçoğlu Gezer arşivi).

Safranbolu geleneksel konut mimarisi örneklerinden biri olan Saraçlar Evi, Safranbolu Eski Çarşı Bölgesi'nde bulunan Saraçzade ailesine ait konutlardan biridir (Şekil 8). Yapı, orta sofalı plan tipi örneğindedir (Eldem, 1954). Hanarası Sokak'tan zemin katına girilen yapının bu katında hayat ve ahırlar yer almaktadır. Bu sokak cephesinde, zemin kat ve ara kat yüksekliğinde glisten görülmektedir. Bu kattaki merdivenle ara kata ulaşılmakta, bu katta bir eyvan, iki oda arasında bir sofa ve bir de taşlık bulunmaktadır. Sofadan galeri boşluğuyla hayata bakılabilmektedir. Taşlık, Cinci Han Sokak'tan bir girişe ve ana yaşama alanı olan üst kata çıkan merdivene sahiptir. Üst katta dört oda ve odaların aralarında üç eyvan görülmektedir. ara katta Hanarası Sokak cephesinde, üst katta Cinci Han Sokak cephesinde birer hela bulunmaktadır (Şekil 9).

Şekil 8. Saraçlar Evi konumu (URL-5).

Bayazıt'ın aktarımlarına göre (2014), üst kattaki eyvanlardan birisi şeffaf duvarla sofadan bölünerek oda haline getirilmiş, birisi üzeri kemerli ahşap direklerle sofadan ayrılmış, birisi de sabit tefriş olan sedirlerle oturma alanı olarak düzenlenmiştir. Harem girişi zemin kattaki bahçe girişi iken, ara kattan taşlığa girilen giriş selamlık girişi olarak adlandırılmaktadır.

Şekil 9. Saraçlar Evi kat planları, kesit ve görünüşü (Bayazıt, 2014).

Saraçlar Evi, 2003 yılında satıldıktan sonra Hatice Hanım Konağı olarak işletildiği için dönemin haritalarında bu isim de yer almıştır (Şekil 10). Yaşanan yangın afeti bu işletme zamanında gerçekleştiği için, medyada haber yapılırken de yapı, yine bu isim üzerinden metinlere yansımıştır. Ancak aynı kitapta 638 numaralı olarak işaretlenen yapı 'Saraçlar Evi' adıyla tanıtılmıştır (Gönenç, 2005).

Şekil 10. Saraçlar Evi, 638 nolu yapı (Gönenç, 2005).

5. SONUÇ

Bu çalışma, posta pullarının yalnızca bir ücretlendirme aracı olmaktan çıkarak kültürel mirasın, ulusal kimliğin ve mimari değerlerin aktarımında güçlü bir görsel iletişim unsuru hâline geldiğini ortaya koymaktadır. Tarihsel süreçte değişen posta politikalarıyla birlikte pulların taşıdığı anlamlar da dönüşmüş; özellikle Cumhuriyet döneminde mimarlık mirasının tanıtımı açısından önemli bir araç olarak kullanılmıştır.

1978 yılında yayımlanan "Geleneksel Türk Evleri" temalı posta pulu serisi, bu dönüşümün somut örneklerinden biridir. Seride yer alan beş evin Türkiye'nin farklı illerinden seçilmesi, geleneksel konut mimarisinin bölgesel çeşitliliğini ulusal ölçekte görünür kılarken, bu yapıların

grafik bir dile aktarılarak standardize edilmesi mimari kimliğin ortak bir görsel temsilini oluşturmuştur. Bu yönüyle pullar hem tanıtıcı hem de kültürel miras bilinci oluşturucu bir işleve sahiptir.

Safranbolu'dan seçilen ancak pul üzerinde yalnızca "bir ev" olarak adlandırılan Saraçlar Evi'nin (Hatice Hanım Konağı) temsil edilmesi ise ayrı bir önem taşımaktadır. Kentin Osmanlı dönemi sivil mimarisinin karakteristik öğelerini taşıyan bu konak, pul aracılığıyla Safranbolu'nun kültürel değerini erken bir tarihte ulusal dolaşıma sokmuştur. Ne var ki günümüzde yapının yangın sonrası harap durumda olması, mimari mirasın korunması konusundaki kırılganlığı da düşündürmektedir. Bu durum, pulda temsil edilen kültürel varlıkların gerçek hayattaki korunma süreçleriyle ilişkisinin ne kadar önemli olduğunu göstermektedir.

Sonuç olarak, posta pulları mimarlığın estetik, tarihsel ve kültürel boyutlarını geniş kitlelere ulaştıran etkili bir araçtır. 1978 tarihli geleneksel evler serisi ve Saraçlar Evi örneği, görsel temsil gücü yüksek filatelik materyallerin kültürel miras farkındalığı oluşturmadaki rolünü açıkça göstermektedir. Bu tür çalışmalar, hem mimari yapıların belgelenmesine katkı sağlamakta hem de kültürel mirasın korunması ve tanıtılması adına önemli bir hafıza oluşturma işlevi görmektedir

KAYNAKLAR

Aycil, S. (2021). "Posta Pullarının İşlevsel Yönü ve Menkul Kıymet Olarak Değerlendirilmesi", *Pamukkale Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 47, 333-357.

Bayazıt, N. (2014). "Safranbolu Geleneksel Konutları ve Toplumsal Değişme", Karabük: *Safranbolu Araştırmaları Merkezi Yayınları*, 83-84.

Düzenli, Ş. ve Kavuran, T. (2004). "Görsel İletişim Aracı Olan Pul'un Tarihi Gelişimi ve Grafik Ürün Olarak Önemi", *C.Ü. Sosyal Bilimler Dergisi*, 28(2), 187-204.

Eldem, S. H. (1954). "Türk evi plan tipleri", İstanbul: *İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Yayınları*, 9-13, 24.

Gönenç, G. (2005). "Safranbolu Guide", Karabük: Safranbolu Belediyesi Yayınları, 137, 156, 172.

Yurteri, H. ve Hanilçe, M. (2025). "Kız Kulesinin Posta Pullarından Seyri", *Tarih ve Gelecek Dergisi*, 11(3), 490-528.

URL-1: https://koleksiyonodasi.com/1923-yili-turk-pullari/ (Erişim tarihi: 2025)

URL-2: https://www.pulhane.com/katalogsayfalari/k197813.html (Erişim tarihi: 2025)

URL-3: https://www.instagram.com/p/C29SZXKscj_/ (Erişim tarihi: 2025)

URL-4: Karabük DHA (2010, 4 Mayıs). Safranbolu'da tarihi konak kül oldu. Milliyet. https://www.milliyet.com.tr/pembenar/safranbolu-da-tarihi-konak-kul-oldu-1233290 (Erişim tarihi: 2025)

URL-5: https://www.google.com/maps (Erişim tarihi: 2025)

THE EFFECT OF PATIENT EMPOWERMENT ON SELF-MANAGEMENT BEHAVİOURS IN HAEMOIALYSIS PATIENTS: SYSTEMATIC REVIEW OF RANDOMIZED CONTROLLED STUDIES

HATİCE CEYLAN
Burdur Mehmet Akif Ersoy University Bucak Health School, Burdur/Bucak TURKEY
ORCID NO: 0000-0001-6423-6010

ŞEFİKA TUĞBA YANGÖZ
Pamukkale University Faculty of Health Sciences, Department of Nursing, Denizli/Merkez
ORCID NO: 0000-0001-9711-2620

ABSTRACT
Background: Effective self-management is crucial for individuals undergoing haemodialysis to maintain their health and well-being. Patient empowerment, which emphasizes patient autonomy, knowledge, and skills, has been proposed as a key strategy for promoting self-management behaviors.
Aim: This systematic review aims to evaluate the effectiveness patient empowerment interventions in improving self-management behaviors among haemodialysis patients.
Method: The electronic databases Pubmed, Web of Science, CINAHL, Cochrane Library, Ovid-Medline, and Scopus were searched using MeSH terms and combinations of “clinical trials”, “haemodialysis”, and “patient empowerment”. The Cochrane guidelines and the PRISMA checklist were used to prepare and report this systematic review.
Results: Four studies that met the inclusion criteria were included. In the included studies, patients received techniques including a structured individualised self-efficacy training programme, group cognitive behavioural therapy interventions - i.e. relaxation and self-monitoring skills, an empowerment programme focused on helping patients develop goal-setting skills and self-awareness, a structured weekly telephone call and behavioural contract with a family member or friend, and dialysis-specific education and support programmes. Studies focused on training participants in the documentation, monitoring and management of their health status and behavioural changes.
Conclusion: This systematic review provide a comprehensive synthesis of the evidence on the effectiveness of patient empowerment in promoting self-management among haemodialysis patients. The findings inform healthcare professionals and policymakers about the potential benefits of integrating patient empowerment strategies into routine care for this population, ultimately contributing to improved patient outcomes and quality of life.
Keywords: nursing, haemodialysis, systematic review, patient empwerment

INTRODUCTION

Chronic kidney disease poses a significant global health challenge, with end-stage renal disease necessitating renal replacement therapies such as haemodialysis (Bahmani et al., 2025). The complexities associated with living with chronic kidney disease often lead patients to feel a loss of control over their lives, highlighting the critical need for interventions that foster self-management and empower individuals to actively participate in their care (McCarley, 2009). Patient empowerment, encompassing shared decision-making and patient education, has emerged as a crucial factor in improving adherence to complex treatment regimens and overall well-being in this population (McCarley, 2009). While numerous guidelines exist for dialysis education and treatment, significant variations in clinical practice persist, often attributable to locally developed "good practices" that may lack a robust evidence base (Sluijs et al., 2021). The current body of literature highlights a growing recognition of patient empowerment as a critical factor in managing chronic conditions, yet its specific application and efficacy in the context of haemodialysis patients require further rigorous examination.

While individualized patient education has shown promise in enhancing learning needs and self-management behaviors among hemodialysis patients, the broader scope of empowerment

strategies and their long-term effects on adherence and clinical outcomes remains under-investigated (Pungchompoo et al., 2020; Sajjadi et al., 2024). However, preliminary evidence suggests that patient-centered self-management strategies can positively influence chronic kidney disease management by fostering a sense of control and reducing healthcare costs (Lin & Hwang, 2020; Pungchompoo et al., 2020). This is particularly pertinent given the high rates of non-adherence to complex treatment regimens, including medication and dietary restrictions, which contribute significantly to morbidity and hospitalization among haemodialysis patients (Griva et al., 2017; Vasli et al., 2023). Given this context, patient empowerment, defined as a process enabling patients to gain greater control over their health, emerges as a vital intervention to mitigate these challenges (Baumgart et al., 2020). Indeed, studies have shown a direct correlation between patient involvement in treatment decisions and improved health outcomes, particularly concerning survival rates and likelihood of transplantation among dialysis patients (McCarley, 2009).

This systematic review, therefore, critically evaluates randomized controlled studies to ascertain the impact of patient empowerment on self-management behaviors among haemodialysis patients (Moreels et al., 2023) (Bahmani et al., 2025). This investigation seeks to synthesize evidence regarding the efficacy of patient empowerment strategies in enhancing adherence to treatment regimens and improving clinical outcomes within this specific patient population (Griva et al., 2017). Effective self-management is crucial for hemodialysis patients, as it directly influences treatment adherence and overall health outcomes (Yasin et al., 2024). Given the demanding nature of hemodialysis, empowering patients to undertake active roles in their treatment, whether in-center or at home, can significantly improve flexibility, independence, and overall quality of life (Baumgart et al., 2020) (Fotheringham et al., 2021). Nonetheless, there remains a paucity of robust evidence comprehensively evaluating the overall impact and proven role of self-management interventions in patients with chronic kidney disease, particularly those undergoing haemodialysis (Pal et al., 2024).

MATERIALS AND METHODS

This systematic review was prepared and presented according to 2023 Cochrane guidelines and 2020 PRISMA checklist. The electronic databases Pubmed, Web of Science, CINAHL, Cochrane Library, Ovid-Medline, and Scopus were searched using MeSH terms and combinations of “clinical trials”, “haemodialysis”, and “patient empowerment”. The Cochrane guidelines and the PRISMA checklist were used to prepare and report this systematic review. The search strategy encompassed a comprehensive array of keywords and Boolean operators to maximize sensitivity and specificity in identifying relevant randomized controlled trials.

Aim

This systematic review aims to evaluate the effectiveness patient empowerment interventions in improving self-management behaviors among haemodialysis patients.

Research questions;

1. What is the effect of patient empowerment interventions on self-management behaviours in haemodialysis patients?
2. What are the mechanisms through which patient empowerment interventions influence self-management behaviours in haemodialysis patients?

2.2. Research Design

This systematic review was prepared and presented according to the Cochrane guidelines (J Higgins, 2011).

2.3. Research Strategy

In order to identify the studies on the effects patient empowerment and self-management on haemodialysis patients, articles were searched in english. The articles to be included in the study were published in the databases of Science Direct, Web of Science, Springer Link, Ovid, CINAHL, Pubmed, Cochrane Library, Proquest, without year limitation. The key words are “patient empowerment, self-management, haemodiaysis, clinical trials”.

Inclusion and exclusion criteria for studies were determined according to the PICOS method. PICOS consists of population (P), administration (I), comparison group (C), study results (O), study design (S) (J Higgins, 2011).

Inclusion criteria;

- P: ≥ Adults over 18 years old with end-stage renal disease receiving haemodialysis.
- I: patient empowerment interventions (such as education, patient empowerment, self-management programs, etc.)
- C: Usual care or other active control conditions.
- O: Self-management behaviours (e.g., medication adherence, dietary adherence, monitoring of symptoms, etc.) assessed using validated measures.
- S: Randomized controlled trials

Exclusion criteria;

- P: ≤ studies that did not include haemodialysis patients
- I: the studies that not performed patient empowerment with any intervention
- C: Studies on not haemodialysis patients
- O: Studies not evaluated to patient empowermnet.
- S: Abstracts, descriptive studies, case reports, systematic reviews, meta-analyses, nonrandomised studies, reviews

As a result of the search, 561 studies were found. In the first stage, duplicate studies are deleted. Then, studies that did not comply with the title or abstract were removed, Full-text studies that met the inclusion criteria were reviewed, and at the final stage, studies that did not meet the inclusion criteria were removed and five studies were included in the review (Figure1).

Evaluation of the Risk of Bias

The risk of bias of studies was assessed by the two authors using the Cochrane Risk of Bias Assessment tool. Cochrane Risk of bias criteria;

- Randomization pattern (selection bias)
- Hiding randomization information (selection bias)
- Blinding participants and staff (performance bias)
- Blinding in outcome evaluation (identification bias)
- Incomplete results data (loss bias)
- Selective reporting (reporting bias)
- Other biases

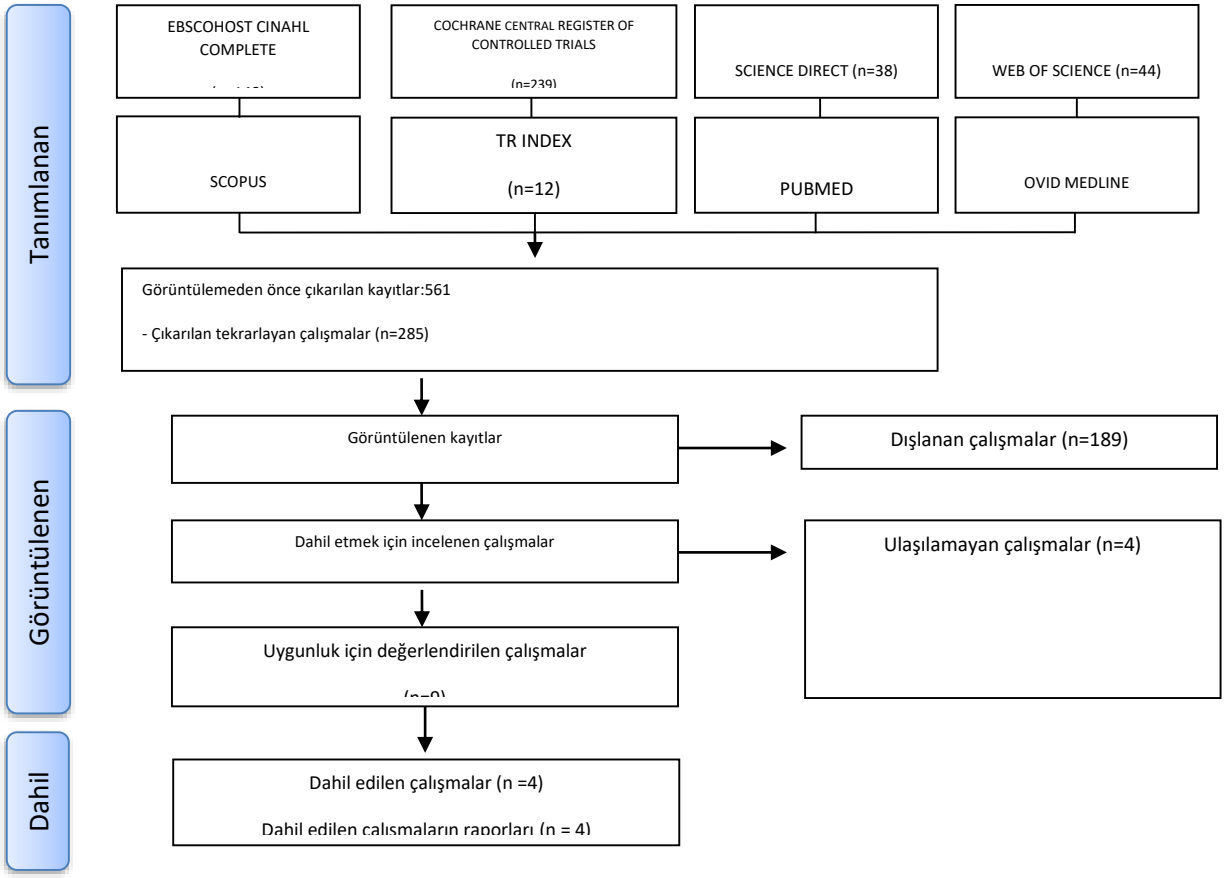

Figure 1. Study selection flowchart (Moher, Liberati, Tetzlaff, & Altman, 2009)

Four studies were included in the review, but as one study was a cross-sectional, no risk of bias was assessed. In one study, the risk of uncertain bias was decided according to the randomization method. Concealment of randomization information was considered sufficient in three studies, and an uncertain risk in one study because the method of randomization was not specified. Due to the nature of the interventions, it is difficult to blind participants in studies. Blinding participants was assessed as uncertain risk in all studies. Blinding outcome assessment, loss bias, reporting bias, and other biases were considered low risk.

	Randomization pattern (selection bias)	Hiding randomization information (selection bias)	Blinding participants and staff (performance bias)	Blinding in outcome evaluation (identification bias)	Incomplete results data (lossbias)	Selective reporting (reporting bias)	Other biases
Cui et al., 2025	+	+	?	+	+	-	-
Moattari et al., 2012	?	?	?	+	+	+	+
Saiednejad et al., 2018	+	+	?	+	+	+	+
Hou et al., 2022	+	+	?	+	+	+	+

Figure 2. Risk of bias assessment: +, low risk; ?, uncertain risk; -, high risk

In the included studies, the risk of bias was assessed at three levels: low, uncertain, and high (JPT Higgins, Altman, & Sterne, 2017) (Figure 2).

RESULTS

Cui et al. (2025)'s a mixed methods study's found quantitative results obtained, this 12-week intervention has led to a significant increase in participants' self-management behaviors and perceived empowerment. The program also successfully reduced ego depletion, a weakened state of self-control associated with long-term disease management. Qualitative findings showed positive changes in patients' self-perceptions and emotional states, leading the authors to conclude that this PG-MG approach offers a new and effective strategy for chronic disease management and psychological nursing.

Moattari et al., (2012) developed a strengthening program designed for HD patients to determine its effects on patients' self-efficacy levels and overall quality of life. The results showed that the strengthening intervention significantly improved both general self-efficacy and total quality of life scores, particularly in subdimensions such as stress reduction and decision-making. Additionally, the program stabilized systolic and diastolic blood pressure in the experimental group and reduced inter-dialysis weight gain, indicating compliance with fluid restriction.

Saiednejad et al. (2018)'s study statistically demonstrated that the group that underwent an eight-session empowerment program showed a significant increase in self-efficacy scores compared to the initial and control groups.

Hou et al., (2022)'s study, emphasize that patient empowerment is important for HD patients and highlight the importance of developing strategies to minimize life disruptions and improve life participation through patient education and training. The authors suggest that education and counseling that increase health literacy, knowledge, practical skills, problem solving, and time management can improve PD acceptance, opportunities for life participation, treatment satisfaction, and outcomes in patients and their families.

(Table 1).

Author, year, country, and research design	Participants	The procedure of Patient Empowerment intervention	Practitioner, duration, frequency, number of sessions, follow-up and adverse events	Control group	Measurement tool and time points	Results
Saiednejad et al., 2025 Iran Randomized Controlled Study	N:60 • Intervention group: 30 • Control group: 30	**Patient Empowerment Intervention** the patients in the intervention group were categorized into four subgroups of 4 - 10 members. Each subgroup attended an eight-session empowerment course (four weeks, twice a week, 40 - 60 minutes each) based on the BASNEF model in a specific space dedicated for educational purposes in the hemodialysis ward. The subjects in the control group received the routine cares and educations. In addition, they received an educational pamphlet designed according to the National Institute of Digestive, and Diabetes and Kidney Diseases. In the intervention group, for examining the actual effect of the empowerment program based on the behavioral model, the tool was completed one week after the completion of sessions.	• Practitioner: First Author • Duration: 40 - 60 minutes • Frequency: twice a week, • Number of sessions: 8 Session • Follow-up: four weeks, • Adverse event: Not reported	• Routine treatment and care including usual health education.	-Sherer's general self-efficacy scale (GSES)	Comparison of the two groups showed that the total scores of the self-efficacy wereincreased after intervention (65.86 ±16.42 vs 50.3 ± 18.02, t=3.24, P<0.002). In addition, significant difference was observed between the mean score of self efficacy in the intervention group prior to and after the empowerment program (P<0.0001), while no significant change was observed in the control group, before and after the study (P = 0.17). No harms and side effects associated with intervention were in the groups.

Hou et al.,2022 China Cross-sectional study	Adult patients receiving HD (n: 245)	The entire survey was conducted by three trained surveyors who only knew the items of the questionnaire instead of the purpose and process of the research. The surveyors firstly met with the potential participants and discussed the study goals, background, significance, and confidentiality. After signing an informed consent document, the participants filled in the self-reported questionnaire, specifically, questions on demographic and clinical characteristics, social capital, patient empowerment, and self-management according to their own situation. If patients were unable to accurately understand an item in the questionnaire, the surveyors provided explanations and instructions. The surveyors also assisted patients with difficulty with their hands in filling in the questionnaires. In both cases, the surveyors strictly followed the participants' wishes without induced descriptions. Finally, they carefully evaluated each questionnaire to ensure that it had been fully completed	• Practitioner: Researcher Coordinator • Duration: Not reported • Frequency: Not reported • Number of sessions: Not reported • Follow-up: Not reported • Adverse event: Not reported	-	-	Mediation analysis indicated that social capital and patient empowerment significantly predicted self-management. Patient empowerment partially mediated the relationship between social capital and self-management in hemodialysis patients.

Moattari et al., 2012 Iran Randomized Controlled Study	N:48 Intervention group: 24 Control group: 24	**six-week empowerment training program** the intervention group was divided into two smaller groups, each attending two sessions for 1.5 - 2 hours. These sessions were conducted by a psychiatric nurse and focused on stress management, problem-focused and emotion-focused coping strategies, social support and motivation. Group discussion/reflection based on live patients' experiences, role playing, and question and answer techniques were used for making patients aware of their own and others coping strategies and problem solving techniques. Muscle relaxation exercise was practiced in the group and a muscle relaxation audiotape was given to the patients for stress management. Patients were contacted by phone to facilitate their continuous involvement in the intervention.	• Practitioner: Researcher • Duration: 1,5- 2 Hours • Frequency: Not reported • Number of sessions: two session • Follow-up: 6 months • Adverse event: Not reported	• Routine treatment and care	Self-care self-efficacy and QoL. Secondary outcomes were interdialytic weight gain (IDWG), blood pressure, and laboratory tests results	There was a significant difference between the experimental and control groups in terms of pre-to post-intervention changes in overall self-efficacy scores, stress reduction, and decision making, in addition to overall quality of life and all dimensions included within quality of life based on this questionnaire. Additionally, the pre- to post intervention changes in systolic/diastolic blood pressures, interdialytic weight gain, hemoglobin and hematocrit levels significantly differed between the groups.
Cui et al., 2025 China Mixed Method study	N:70 Intervention group: 35 Control group: 35	**Empowerment–Based Motivational Interviewing Program.** Firstly, the research team members underwent intensive study andtraining in theoretical	• Practitioner: Researcher • Duration: 3/4 h for 2 days • Frequency: every three months	• Routine treatment and care	CKD Self-Management Behavior Scale, Patient Perception of Empowerment Scale, Self-Regulation Fatigue Scale, and	The participants' mean age was 42.76 years (SD=10.59). Compared with the control group, the intervention group hada statistically

	knowledge and techniques related tothis study through theoretical teaching and practical application of intervention technology. Motivational interviewing is a patient-centered specialized interview techniquethat facilitates patients in exploring and resolving psychological conficts, harnessing their inherent potential andresources, and fostering internal psychological motivation. The intervention program integrates the principles of psychological empowerment theory with motivational interviewing, employing efective communication skills such asempathetic expression and open-ended questioning tobolster patients' self-efcacy, ignite their intrinsic motiva-tion toward assuming responsibility for their own health,and supplementing and sustaining their psychological reservoirs and vitality.	• Number of sessions: Not reported • Follow-up: Not reported • Adverse event: Not reported	biochemical indicator	signifcant improvement in self-management behavior (T2: β =18.26, T3: β=23.73, T4: β=23.78; p<0.001), egodepletion (T2: β=−8.46, T3: β=−11.35, T4: β=−13.35; p < 0.001), and perceived empowerment (T2: β=5.77, p=0.002; T3:β =9.41, T4: β=8.99; p<0.001). Qualitative interviews of 14 participants indicated that the intervention could afect self-perception, improve emotion, and establish healthy behaviors, which may explain such encouraging efects.

Tablo 1. Features included in the rewiev

Discussion

The collective findings from these randomized controlled trials consistently underscore the substantial benefits of patient empowerment interventions in improving self-management behaviors, self-efficacy, and quality of life among haemodialysis patients. These studies collectively demonstrate a clear trend towards enhanced patient engagement and improved clinical parameters, such as reduced inter-dialytic weight gain and stabilized blood pressure, indicative of better adherence to therapeutic regimens. This comprehensive overview highlights the multifaceted components of self-management, including emotion regulation, medication adherence, and diet management, which are crucial for hemodialysis patients to navigate daily (Friedrich et al., 2025).

These interventions frequently incorporate educational components aimed at enhancing dietary knowledge and adherence, thereby contributing to better clinical indicators such as controlled blood pressure and reduced inter-dialysis weight gain (Park & Choi, 2023). Moreover, enhanced self-efficacy, a direct outcome of empowerment initiatives, has been empirically linked to higher satisfaction with life and accounts for a significant portion of the variance in quality of life among this population (McCarley, 2009). Furthermore, active patient participation in treatment decisions, facilitated by empowerment, has been shown to decrease mortality risk and increase the likelihood of renal transplantation (McCarley, 2009). This suggests that patient empowerment should be considered an essential component of care for individuals undergoing dialysis, necessitating its integration into routine clinical practice (McCarley, 2009). This integration can lead to more favorable therapeutic outcomes by improving adherence to complex regimens, thereby mitigating the incidence of hospitalizations and associated adverse events (Arad et al., 2021). Effective patient empowerment programs also foster a sense of mastery and self-determination, enabling patients to overcome challenges associated with chronic kidney disease and haemodialysis, which in turn enhances their coping skills and promotes shared decision-making (Baumgart et al., 2020). The theoretical underpinnings of patient empowerment, particularly self-determination theory, suggest that fostering autonomy and competence can intrinsically motivate patients toward improved well-being and adherence to complex medical regimens (McCarley, 2009).

Limitation

The present review is limited by the relatively small number of high-quality randomized controlled trials in this area, as well as the heterogeneity of the interventions and outcome measures used across the included studies.

Conclusion

In summation, this systematic review rigorously demonstrates that patient empowerment significantly enhances self-management behaviors, self-efficacy, and overall quality of life in haemodialysis patients. The consistent positive outcomes across various studies highlight the efficacy of tailored interventions in promoting patient autonomy and improving clinical markers crucial for long-term health management.

These findings advocate for the integration of empowerment strategies into standard care protocols to optimize patient outcomes and foster a more proactive approach to chronic disease management. Future research should focus on implementing and evaluating the long-term sustainability and generalizability of these empowerment models across diverse hemodialysis populations. Further investigation into the specific mechanisms through which empowerment influences physiological parameters and the comparative effectiveness of different empowerment modalities is warranted to refine clinical guidelines and maximize therapeutic benefits. Moreover, exploring the role of family-centered education in bolstering patient self-efficacy within the context of kidney transplantation and dialysis, as supported by recent findings,

could further enrich the understanding of comprehensive patient support systems. Such research could identify optimal strategies for incorporating patient education early in the disease trajectory, thereby improving adherence to complex therapeutic regimens and facilitating shared decision-making. This comprehensive approach recognizes the critical role of self-care as an informed and purposeful activity essential for health promotion, underscoring the need for interventions that equip patients with the capacity to manage their own health over time. Finally, the development of a standardized and universal integrated patient-centered self-management model, coupled with a uniform data collection system, is crucial for advancing research and clinical practice in this area. Such a model would ideally incorporate patient-provider collaborative goal setting, continuous feedback loops, and tailored educational content to address the unique needs and cultural contexts of individual patients.

REFERENCES

Arad, M., Goli, R., Parizad, N., Vahabzadeh, D., & Baghaei, R. (2021). Do the patient education program and nurse-led telephone follow-up improve treatment adherence in hemodialysis patients? A randomized controlled trial. *BMC Nephrology*, *22*(1). https://doi.org/10.1186/s12882-021-02319-9

Bahadoram, M., Labaykee, S., Bhaskar, L. V. K. S., Keikhaei, B., Shahraki, M. N., Jouabadi, S. M., Onuigbo, M., Ahmadizar, F., Mahmoudian-Sani, M., & Peymani, P. (2021). World Kidney Day 2021 with the theme of living well with kidney disease; a review of current concepts. *Journal of Preventive Epidemiology*, *6*(1). Society of Diabetic Nephropathy Prevention. https://doi.org/10.34172/jpe.2021.08

Bahmani, M., Bijani, M., Fereidouni, Z., Dehghan, A., & Modreki, A. (2025). Investigating the impact of interdisciplinary training programs on self-efficacy and life satisfaction among Hemodialysis patients: a randomized controlled clinical trial. *BMC Nephrology*, *26*(1). https://doi.org/10.1186/s12882-025-04218-9

Dehghanian, R., Hosseini, S. H., Hasani, H., Shafiei Kisomi, Z., & Kazemi, M. (2018). *The Impact of Family-Based Education on Self-Efficacy in Kidney Transplant Recipients: A Randomized Controlled Trial in Iran*.

Faldu, C. T., & Knicely, D. H. (2025). Advanced Chronic Kidney Disease and Patient Education. *Kidney and Dialysis*, *5*(3), 32. https://doi.org/10.3390/kidneydial5030032

Fotheringham, J., Barnes, T., Dunn, L., Lee, S., Ariss, S., Young, T., Walters, S. J., Laboi, P., Henwood, A., Gair, R., & Wilkie, M. (2021). A breakthrough series collaborative to increase patient participation with hemodialysis tasks: A stepped wedge cluster randomised controlled trial. *PLoS ONE*, *16*(7). https://doi.org/10.1371/journal.pone.0253966

Griva, K., Mooppil, N., Ng, J. H., Lam, K., McBain, H., & Newman, S. (2017). Hemodialysis Self-management Intervention Randomized Trial (HED-SMART): A Practical Low-Intensity Intervention to Improve Adherence and Clinical Markers in Patients Receiving Hemodialysis. *American Journal of Kidney Diseases*, *71*(3), 371. https://doi.org/10.1053/j.ajkd.2017.09.014

Lin, C., & Hwang, S. (2020). Patient-Centered Self-Management in Patients with Chronic Kidney Disease: Challenges and Implications. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, *17*(24), 9443. Multidisciplinary Digital Publishing Institute. https://doi.org/10.3390/ijerph17249443

Mahjubian, A., Bahraminejad, N., & Kamali, K. (2018). The Effects of Group Discussion Based Education on the Promotion of Self-Management Behaviors in Hemodialysis Patients. *Journal of Caring Sciences*, *7*(4), 225. https://doi.org/10.15171/jcs.2018.034

McCarley, P. (2009). Patient empowerment and motivational interviewing: engaging patients to self-manage their own care. *PubMed*, *36*(4), 409. https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/19715108

Moreels, T., Velde, D. V. de, Goethals, J., Wyngaert, K. V., Baets, S. D., Nagler, E., Leune, T., Vriendt, P. D., & Biesen, W. V. (2023). Self-Management Interventions for Facilitating Life

Participation for Persons with Kidney Failure. *Clinical Journal of the American Society of Nephrology*. Lippincott Williams & Wilkins. https://doi.org/10.2215/cjn.0000000000000347

Pal, S., Panduragan, S. L., Said, F. M., & Poddar, S. (2024). Effect of Self-management Intervention on Improvement of Quality of Life in Chronic Kidney Disease Patients: A Scoping Review. *The Open Nursing Journal*, *18*(1). Bentham Science Publishers. https://doi.org/10.2174/0118744346323309241009074442

Park, G., & Choi, S. (2023). The Effects of a Tailored Dietary Education Program for Older Adult Patients on Hemodialysis: A Preliminary Study. *Healthcare*, *11*(17), 2371. https://doi.org/10.3390/healthcare11172371

Sajjadi, S. L., Ghafourifard, M., & Khosroshahi, H. T. (2024). The effect of individualized education on learning needs of patients undergoing hemodialysis: a randomized controlled clinical trial. *BMC Nephrology*, *25*(1). https://doi.org/10.1186/s12882-024-03886-3

Sluijs, A. van E. van der, Vonk, S., Jaarsveld, B. C. van, Bonenkamp, A. A., & Abrahams, A. C. (2021). Good practices for dialysis education, treatment, and eHealth: A scoping review. *PLoS ONE*, *16*(8). Public Library of Science. https://doi.org/10.1371/journal.pone.0255734

Vasli, P., Hosseini, M., Nasiri, M., & Bakhtiari, N. (2023). Family-centered empowerment approach to optimize phosphate management among hemodialysis patients: an experimental study. *BMC Nephrology*, *24*(1). https://doi.org/10.1186/s12882-023-03311-1

Yasin, F., Khraim, F., Santos, M., Forgrave, D., & Hamad, A. (2024). Factors influencing self-care management in adult hemodialysis patients: An integrative review. *Qatar Medical Journal*, *2024*(1), 12. https://doi.org/10.5339/qmj.2024.12

EFFECTIVENESS OF PEER-SUPPORT ON ON HEALTH-RELATED QUALITY OF LIFE IN HAEMOIALYSIS PATIENTS: SYSTEMATIC REVIEW OF RANDOMIZED CONTROLLED STUDIES

HATİCE CEYLAN
Burdur Mehmet Akif Ersoy University Bucak Health School, Burdur/Bucak TURKEY
ORCID NO: 0000-0001-6423-6010

ŞEFİKA TUĞBA YANGÖZ
Pamukkale University Faculty of Health Sciences, Department of Nursing, Denizli/Merkez
ORCID NO: 0000-0001-9711-2620, +905058039716

ABSTRACT

Background: Haemodialysis patients often experience a range of physical and psychological challenges related to their treatment and underlying health conditions. Peer support, involving interaction and support from individuals with similar experiences, has emerged as a potential strategy for improving patient outcomes in various chronic illnesses.

Aim: This systematic review aims to evaluate the effectiveness of peer support interventions in improving physical and psychological outcomes for patients undergoing haemodialysis.

Method: The electronic databases Pubmed, Web of Science, CINAHL, Cochrane Library, Ovid-Medline, and Scopus were searched using MeSH terms and combinations of "clinical trials", "haemodialysis", and "peer-support". The Cochrane guidelines and the PRISMA checklist were used to prepare and report this systematic review.

Results: Five randomised controlled trials that met the inclusion criteria were included. In the included studies, online or face-to-face programmes were implemented on topics related to haemodialysis dialysis such as dietary management, complication monitoring, laboratory findings follow-up, emotional management and social regression. Studies were evaluated using peer support and topics that were not understood were repeated. In addition, the peer support intervention in the studies ranged from 3 months to months. In the included studies, life with haemodialysis, self-management, self-efficacy, nutrition knowledge, laboratory findings follow-up, emotional management and social regression were evaluated.

Conclusion: This systematic review provide a comprehensive synthesis of the evidence regarding the effectiveness of peer support for haemodialysis patients. The findings inform healthcare professionals and policymakers about the potential benefits of integrating peer support into routine care for this population, ultimately contributing to improved patient-centered care and outcomes.

Keywords: nursing, haemodialysis, systematic review, peer support

INTRODUCTION

Patients undergoing hemodialysis frequently experience a complex array of physical and psychological challenges that profoundly diminish their health-related quality of life (Sułkowski et al., 2024). This impairment is often exacerbated by the chronic nature of their condition, necessitating stringent treatment regimens and lifestyle adjustments that can lead to emotional distress, social isolation, and a reduced capacity for valued activities (Pungchompoo et al., 2020). In this context, social support, encompassing emotional, informational, and practical assistance from various networks, is vital for mitigating the adverse effects of end-stage renal disease and enhancing patient outcomes (Sułkowski et al., 2024). Specifically, social support has been identified as a modifiable psychosocial factor significantly associated with hemodialysis patients' perception of quality of life and even their survival (Alexopoulou et al., 2016). Among various forms of social support, peer support programs have emerged as particularly promising interventions for individuals with chronic conditions, offering unique benefits that complement traditional healthcare delivery (Husain et al.,

2020). These programs leverage shared experiences to foster a sense of community, provide practical coping strategies, and enhance self-management skills among participants (Husain et al., 2020).

This systematic review aims to synthesize evidence from randomized controlled studies on the effectiveness of peer support interventions in improving the health-related quality of life among hemodialysis patients. The chronic nature of renal failure and the demanding regimen of hemodialysis impose substantial burdens on patients and their caregivers alike, highlighting the critical need for effective supportive interventions (Ghenaati et al., 2024). Consequently, understanding the efficacy of peer support in this population is crucial for developing comprehensive care models that address both the physiological and psychosocial dimensions of their illness. This systematic review aims to evaluate the impact of peer support on key domains of health-related quality of life, including physical, psychological, and social well-being, among hemodialysis patients.

MATERIALS AND METHODS

This systematic review was prepared and presented according to 2023 Cochrane guidelines and 2020 PRISMA checklist. The detailed search strategy, selection criteria, data extraction process, and risk of bias assessment methods are elaborated in the subsequent sections, ensuring replicability and methodological rigor.

Aim

This systematic review aims to evaluate the effectiveness of peer support interventions in improving physical and psychological outcomes for patients undergoing haemodialysis.

Research questions;

1) What is the effectiveness of peer-support interventions in improving health-related quality of life among patients receiving haemodialysis?
2) What are the specific mechanisms or pathways through which peer-support can positively impact quality of life in this patient population?

2.2. Research Design

This systematic review was prepared and presented according to the Cochrane guidelines (J Higgins, 2011).

2.3. Research Strategy

Articles were searched in English to find research on the impact of peer support onhaemodialysis patients. The study's publications were published without regard to year in the databases of Science Direct, Web of Science, Springer Link, Ovid, CINAHL, Pubmed, Cochrane Library, and Proquest. "Mobile application, symptom management, clinical trials" are the essential terms.

The PICOS approach was used to define the inclusion and exclusion criteria for the investigations. Population (P), administration (I), comparison group (C), research findings (O), and study design (S) make up PICOS (J Higgins, 2011). Inclusion criteria;

- P: ≥ Adults over 18 years old with end-stage renal disease receiving haemodialysis.
- I: Peer-support interventions, including in-person support groups, telephone-based counseling, or online communities.
- C: Usual care or other active control conditions.
- O: Health-related quality of life assessed using validated measures.
- S: Randomized controlled trials

Exclusion criteria;

- P: ≤ studies that did not include haemodialysis patients
- I: the studies that not performed peer support with any intervention
- C: Studies on not include haemodialysis dialysis patients
- O: Studies not evaluated to peer support.

- S: Abstracts, descriptive studies, case reports, systematic reviews, meta-analyses, nonrandomised studies, reviews

As a result of the search, 1294 studies were found. In the first stage, duplicate studies are deleted. Then, studies that did not comply with the title or abstract were removed, Full-text studies that met the inclusion criteria were reviewed, and at the final stage, studies that did not meet the inclusion criteria were removed and five studies were included in the review (Figure1).

Evaluation of the Risk of Bias

The risk of bias of studies was assessed by the two authors using the Cochrane Risk of Bias Assessment tool. Cochrane Risk of bias criteria;

- Randomization pattern (selection bias)
- Hiding randomization information (selection bias)
- Blinding participants and staff (performance bias)
- Blinding in outcome evaluation (identification bias)
- Incomplete results data (loss bias)
- Selective reporting (reporting bias)
- Other biases

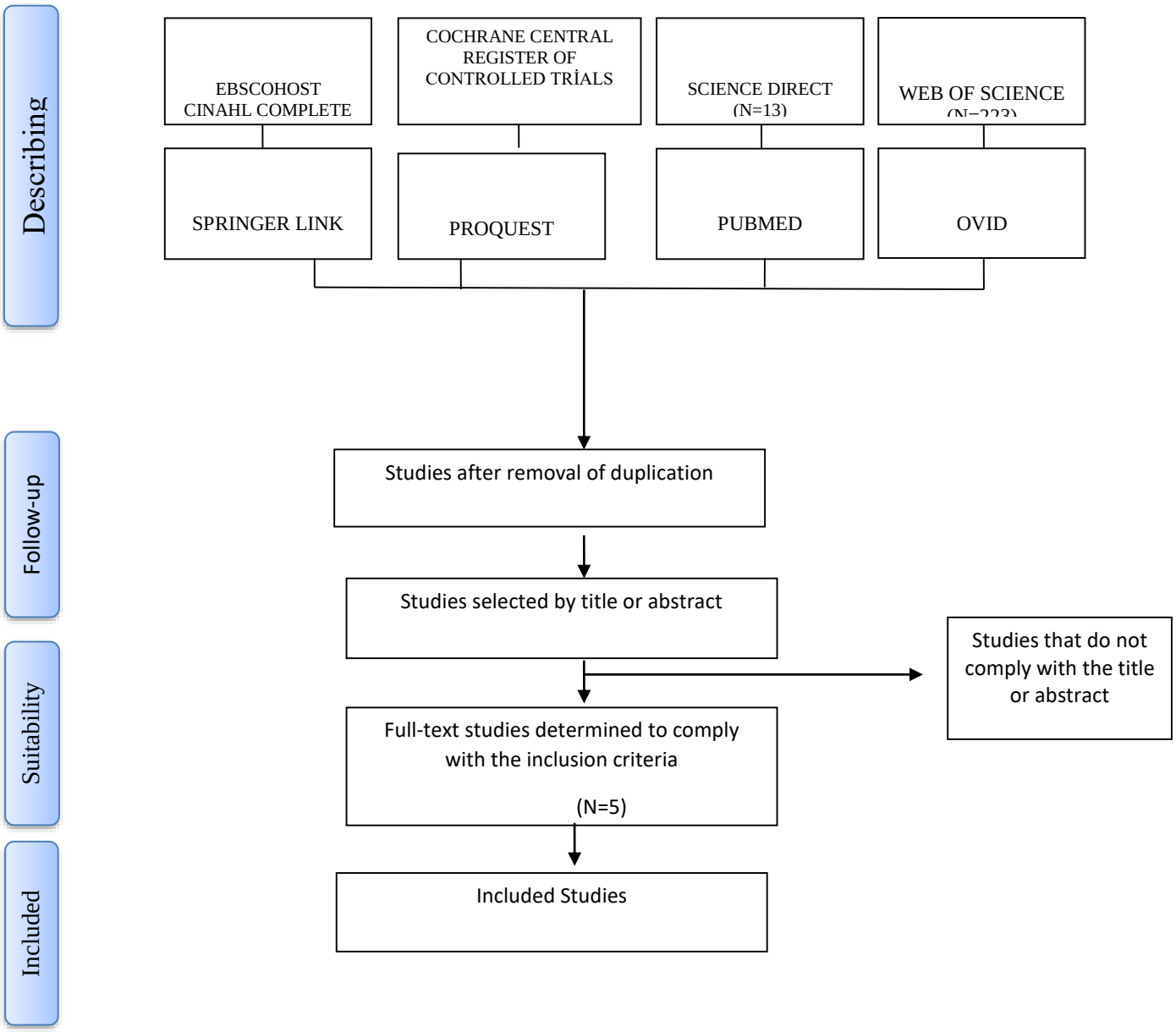

Figure 1. Study selection flowchart (Moher, Liberati, Tetzlaff, & Altman, 2009)

Five studies were included in the review, but as one study was a cross-sectional, no risk of bias was assessed. In one study, the risk of uncertain bias was decided according to the randomization method. Concealment of randomization information was considered sufficient in three studies, and an uncertain risk in one study because the method of randomization was not specified. Due to the nature of the interventions, it is difficult to blind participants in studies. Blinding participants was assessed as uncertain risk in all studies. Blinding outcome assessment, loss bias, reporting bias, and other biases were considered low risk.

	Randomization pattern (selection bias)	Hiding randomization information (selection bias)	Blinding participants and staff (performance bias)	Blinding in outcome evaluation (identification bias)	Incomplete results data (lossbias)	Selective reporting (reporting bias)	Other biases
Ghenaati et al., 2024	+	+	?	+	+	-	-
Ghahramani et al., 2021	?	?	?	+	+	+	+
Khahi, et al., 2017	+	+	?	+	+	+	+
Shirali et al., 2025	+	+	?	+	+	+	+
Irajpour et al., 2025	+	+	?	+	+	+	+

Figure 2. Risk of bias assessment: +, low risk; ?, uncertain risk; -, high risk

In the included studies, the risk of bias was assessed at three levels: low, uncertain, and high (JPT Higgins, Altman, & Sterne, 2017) (Figure 2).

RESULTS

In the study by Ghenaati et al. (2024) demonstrated that patients in the intervention group showed statistically significant improvements in both resilience and self-efficacy scores following the peer program. In contrast, no significant changes in these scores were observed in the control group. The authors conclude that peer-based education and support programs have a positive effect on improving patients' coping skills.

In the study by Ghahramani et al. (2021) found that following an online peer mentoring program, the experimental group showed statistically significant improvements in many areas of the quality of life scale (KDQOL-36) during the follow-up period. In contrast, neither the face-to-face mentoring nor the textbook-only groups showed similar comprehensive development compared to their baseline levels. Consequently, the study supports online peer mentoring as an effective strategy for improving quality of life among KBH patients.

Khahi et al. (2017) demonstrated that after an eight-week training program, there was a significant difference between the intervention group and the control group in both self-transcendence scores and physical health status. Furthermore, a strong and direct relationship was found between increased levels of self-transcendence and improved physical function. The authors conclude that self-transcendence, supported through nursing interventions, improves quality of life and physical performance in chronically ill patients.

Shirali et al. (2025) demonstrated that the support intervention led to statistically significant reductions in the overall care burden, particularly in the physical, emotional, and social dimensions. However, the program's impact on the economic difficulties faced by caregivers remained limited. The

article emphasizes the importance of integrating peer support into healthcare programs, while underscoring that additional financial support measures are essential for comprehensive relief.

Alireza et al. (2025) found that peer education significantly improved patients' regular attendance at dialysis sessions and adherence to fluid restrictions. However, the intervention did not have a significant effect on adherence to complex medication regimens or dietary restrictions, which may be due to the necessity of family involvement. In conclusion, the study recommends peer education as a simple and cost-effective strategy to improve treatment adherence in chronic patients.

Author, year, country, and research design	**Participants**	**The procedure of peer support intervention**	**Practitioner, duration, frequency, number of sessions, follow-up and adverse events**	**Control group**	**Measurement tool and time points**	**Results**
Khahi et al., 2017 China Randomized Controlled Study	N:95 • Intervention group: 47 • Control group:48	**Peer Support Intervention** • 2-hour peer support • sessions were held for 8 weeks	• Practitioner: Researcher • Duration: 2 hours • Frequency: 8 week • Number of sessions: 8 • Follow-up: 2-month • Adverse event: Not reported	• Routine treatment and care including usual health education.	Questionnaires, Demographic data, Reed's self-transcendence scale (STS), Physical function section of quality of life questionnaire for patients on dialysis (KDQOL-SFTM) • **Time points:** pre-test and 2 months post-test after intervention	A significant difference was observed between intervention and control groups in terms of self-transcendence scores and physical health status ($P < 0.05$). Significant direct relationship between the self-transcendence scores and improved physical function ($r = 0.56$, $P < 0.05$).

Ghahramani et al.,2021 USA Randomized Controlled Study	N:155 • Intervention group; Online:52 Textbook only:51 • Control group:52	**Mentor Training (The Patient and Family Partner Program)** •Following initial introductions, the mentors initiated the discussion by presenting an overview of the program. The mentors and the mentees also reviewed mutual goals and expectations at the time of initial meeting. Mentors encouraged mentees to familiarize themselves with the textbook and to ask questions or share any concerns. The mentors responded to questions during phone calls or at monthly meetings. The required minimum frequency of contact by mentors was weekly by telephone, monthly in an FTF visit, and more frequently as initiated by the mentees. At the end of each month, the mentor	• Practitioner: Researcher Coordinator • Duration: 16 h of instruction. • Frequency: Consecutive days • Number of sessions: Not reported • Follow-up: 18 months • Adverse event: Not reported	• Routine treatment and care	• Health-related QOL (HRQOL) as measured by the KDQOL-36 **Time points:** 3 time points (baseline and 12 and 18 months).	• Online PM led to improved scores in domains of the KDQOL-36 at 18 months: Effects of Kidney Disease (p = 0.01), Burden of Kidney Disease (p = 0.01), Symptoms and Problems of Kidney Disease (p = 0.006), SF-12 Physical Composite Summary (p = 0.001), and SF-12 Mental Composite Summary (p < 0.001). There were no statistically significant changes from baseline in domain scores of KDQOL-36 within the FTF PM and text-book-only groups	

		presented the log of the meetings to the program coordinator. **Textbook-Only Group** •This group received the textbook with instructions to ask care providers questions. The textbook contains information about the structure and function of the kidneys, causes of kidney failure, dietary considerations in kidney disease, and modes of treatment for CKD. Adherence to review of material was by self-report.			
Ghenaati et al., 2024 Iran Randomized Controlled Study	N:60 • Intervention group:30 • Control group:30	**The Peer Support Intervention** Participants were to receive peer support weekly in In the intervention group, a comprehensive program consisting of eight training sessions was conducted for caregivers of patients receiving hemodialysis. These sessions were held twice a week, with	• Practitioner: The researcher, an experienced community health • nurse, • Duration: 2 Months • Frequency: twice a week • Number of sessions: 8 session	• Routine treatment and care	demographic information questionnaire and Zarit care burden questionnaire. • **Time points:** pre-test and post-test.	peer support groups significantly alleviate the care burden experienced by caregivers of patients receiving hemodialysis, improving their well-being across several dimensions. The findings highlight the importance of integrating peer support strategies into healthcare programs for

	each session lasting a maximum of one hour, spanning over a period of four weeks. The training sessions were conducted in small groups, comprising a maximum of five caregivers per group. Each training session was dedicated to a particular topic, carefully selected based on the expressed needs and interests of the caregivers during the initial meeting. Priority was given to topics that were frequently raised and expressed by multiple individuals during the needs assessment session. The intended content of the sessions included dietary guidelines, fluid restrictions, medication management, transportation logistics, coping with stress, addressing social isolation, managing financial challenges, and strategies for improving mental health and emotional well-being.	• Follow-up: 8 weeks • Adverse event: Not reported			chronic disease management and underscore the need for supplementary economic support measures to comprehensively address caregivers' needs. Future research should explore the scalability and long-term sustainability of such interventions and address the unique economic challenges faced by these caregivers.

Irajpour et al., 2024 Iran Randomized Controlled Study	N:76 • Intervention group:38 Control group:38	Intervention group received peer education. Mentors supervised groups and encouraged group members to participate in group discussions and share their information and experiences. All members of each group, including its mentor, were almost homogenous in terms of their gender, age, marital status, income level, educational level, hemodialysis protocol, and hemodialysis day.	• Practitioner: Researcher • Duration: each session lasted for 1.5 hours • Frequency: twice weekly • Number of sessions: 16 sessions (12 hours) • Follow-up: 8 weeks • Adverse event: Not reported	Patients in the control group were provided with just routine care measures	End-Stage Renal Disease Adherence than 0.05. Questionnaire (ESRD-AQ)	The difference between life quality dimension of the normal population and PD patentse were statistically significant ($p<0.05$).
Shirali et al., 2025 Iran Randomized Controlled Study	N:66 • Intervention group:32 Control group:34	Initially, ve peers were selected from hemodialysis patients and underwent eight training sessions lasting 45 to 60 minutes. Afterward, the intervention group participated in a 12-week educational and support program the selected peers implemented. The educating content covers kidney failure and hemodialysis knowledge, including symptoms, complications, risk factors, and	• Practitioner: Researcher • Duration: 45- 60 minutes • Frequency: twice weekly • Number of sessions: 8 sessions • Follow-up: 12-weeks • Adverse event: Not reported	Routine treatment and care	demographic characteristics Connor and Davidson Resilience Scale	The intervention, these scores improved to 63.25 ± 6.63 and 55.80±6.98, respectively, showing statistically signicant changes ($P<0.001$). In contrast, there were no signicant differences in resilience and self-ecacy scores within the control group before and after the intervention ($P > 0.05$).

	treatments. It includes approved nutritional recommendations from a nutritionist, exercise suggestions, drug therapy and self-monitoring, and weight control. The education also addresses and corrects common concerns and misconceptions about treating kidney failure and hemodialysis. Furthermore, it involves practical implementation, including stula care, weight monitoring, and interpretation and decision-making when dealing with limitations.

Tablo 1. Features included in the rewiev

Discussion

These findings collectively highlight the multifaceted benefits of peer support interventions across various domains of health-related quality of life, including psychological resilience, self-efficacy, and adherence to specific aspects of treatment. However, it is crucial to note that while positive trends are observed, the impact on complex adherence behaviors and economic burdens remains somewhat limited, suggesting areas for further refinement in intervention design. Specifically, future interventions should explore integrated approaches that combine peer support with targeted education on complex medication regimens and collaborative strategies involving family members to address dietary adherence more effectively. Furthermore, the inconsistent effects on economic burdens suggest that while peer support can alleviate psychosocial distress, it may require augmentation with socio-economic support systems to provide holistic relief.

Moreover, tailoring peer support programs to address the diverse needs and capacities of different patient populations, such as older individuals who may benefit more from in-person groups versus those in remote areas who prefer telemedicine, could optimize their effectiveness (Baumgart et al., 2020). Additionally, the integration of family-centered educational components into peer support initiatives could bolster treatment adherence, especially for intricate regimens and dietary modifications, thereby leveraging the existing social structures within patients' lives (Dehghanian et al., 2018). Furthermore, ongoing training and reinforced educational programs have been shown to improve patient empowerment and compliance, particularly in home-based dialysis settings, by fostering a collaborative process between patients and professionals (Manani et al., 2024).

Empowerment interventions that include practical skill training and action planning are particularly effective in improving patient motivation and control over their health outcomes (Baumgart et al., 2020).

Limitation

The limitations of this systematic review are the inclusion of cross-sectional, due to the limited number of randomized controlled studies investigating the effect of peer support on haemodialysis patients.

Conclusion

This comprehensive review underscores the therapeutic potential of peer support in enhancing the health-related quality of life for hemodialysis patients, yet it also identifies critical areas for future research and intervention development. Future studies should aim to delineate optimal intervention characteristics, including intensity, duration, and delivery modality, to maximize efficacy across diverse patient cohorts and address previously identified limitations.

Furthermore, investigation into the specific mechanisms through which peer support influences patient empowerment, coping strategies, and adherence—especially regarding complex treatment regimens—would provide valuable insights for refining existing programs. Future investigations should focus on developing standardized peer support protocols and evaluating their long-term efficacy through rigorous randomized controlled trials to establish best practices. Additionally, research could explore the integration of technology, such as online platforms or mobile applications, to broaden access to peer support networks and foster sustained engagement among patients.

REFERENCES

Alexopoulou, M., Giannakopoulou, N., Komna, E., Alikari, V., Toulia, G., & Polikandrioti, and. (2016). The Effect of Perceived Social Support on Hemodialysis Patients' Quality of Life. *Materia Socio Medica*, *28*(5), 338. https://doi.org/10.5455/msm.2016.28.338-342

Baumgart, A., Manera, K., Johnson, D. W., Craig, J. C., Shen, J. I., Ruiz, L., Wang, A. Y., Yip, T., Fung, S., Tong, M. K. H., Lee, A., Cho, Y., Viecelli, A. K., Sautenet, B., Teixeira-Pinto, A., Brown, E. A., Brunier, G., Dong, J., Scholes-Robertson, N., … Tong, A. (2020). Meaning of empowerment in peritoneal dialysis: focus groups with patients and caregivers. *Nephrology Dialysis Transplantation*, *35*(11), 1949. https://doi.org/10.1093/ndt/gfaa127

Dehghanian, R., Hosseini, S. H., Hasani, H., Shafiei Kisomi, Z., & Kazemi, M. (2018). *The Impact of Family-Based Education on Self-Efficacy in Kidney Transplant Recipients: A Randomized Controlled Trial in Iran*.

Ghenaati, N., Zendehtalab, H. R., Namazinia, M., & Zare, M. (2024). Peer support groups and care burden in hemodialysis caregivers: a RCT in an Iranian healthcare setting. *BMC Nephrology*, *25*(1). https://doi.org/10.1186/s12882-024-03811-8

Husain, F., Kusuma, H., & Johan, A. (2020). Effects of Peer Support Program on Self-Management in Patients with End-Stage Renal Disease Undergoing Hemodialysis. *Nurse Media Journal of Nursing*, *10*(2), 171. https://doi.org/10.14710/nmjn.v10i2.26502

Manani, S. M., Virzì, G. M., Morisi, N., Marturano, D., Tantillo, I., Giuliani, A., Miranda, N., Brocca, A., Alfano, G., Donati, G., Ronco, C., & Zanella, M. (2024). Ongoing Peritoneal Dialysis Training at Home Allows for the Improvement of Patients' Empowerment: A Single Center Experience. *Journal of Clinical Medicine*, *13*(2), 411. https://doi.org/10.3390/jcm13020411

Pasyar, N., Rambod, M., & Jowkar, M. (2020). The Effect of Peer Support on Hope Among Patients Under Hemodialysis. *DOAJ (DOAJ: Directory of Open Access Journals)*. https://doaj.org/article/fc3eb909dc27400e99f358db72c2e5b3

Pungchompoo, W., Parinyajittha, S., Pungchompoo, S., & Kumtan, P. (2020). *Effectiveness of a self-management retraining program improving the quality of life of people receiving continuous ambulatory peritoneal dialysis*.
Sułkowski, L., Matyja, A., & Matyja, M. (2024). Social Support and Quality of Life in Hemodialysis Patients: A Comparative Study with Healthy Controls. *Medicina*, *60*(11), 1732. https://doi.org/10.3390/medicina60111732
Malek Khahi A, Mohseny M, Soleimany F, Vejdani M, Keshvardoost A, Amiri P. Relationship between self-transcendence and physically-healthy patients under hemodialysis in participating in peer-support group; a randomized clinical trial. J Renal Inj Prev. 2017;6(4):253-258. DOI: 10.15171/jrip.2017.48.
Ghahramani, N., Chinchilli, V. M., Kraschnewski, J. L., Lengerich, E. J., & Sciamanna, C. N. (2021). Effect of peer mentoring on quality of life among CKD patients: randomized controlled trial. Kidney Diseases, 7(4), 323-334.
Irajpour A, Hashemi MS,Abazari P, Shahidi S. The effects of peer educationon treatment adherence among patients receiving hemodialysis: A randomized controlled trial. Iran J Nurs Midwifery Res 2024;29:46-55.
Rizzolo K, Golestoneh L. (2024). The Role of Peer Support for Minoritized Individuals With Kidney Disease. Kidney International Reports, Volume 9, Issue 3, 497 – 500.
Taylor F, Gutteridge R, Willis C. (2016). Peer support for CKD patients and carers: overcoming barriers and facilitating access. Health Expect. 19(3):617-30. doi: 10.1111/hex.12348.
Rezvan Shirali, Rahim Ali Sheikhi, Jaefar Moghaddasi et al. The effect of the peer educational-supportive program on enhancing the resilience and self-efficacy of Hemodialysis patients, 12 August 2025, PREPRINT (Version 1) available at Research Square [https://doi.org/10.21203/rs.3.rs-6559212/v1].
Ghahramani N, Chinchilli VM, Kraschnewski JL, Lengerich EJ, Sciamanna CN. Effect of Peer Mentoring on Quality of Life among CKD Patients: Randomized Controlled Trial. Kidney Dis (Basel). 2021 Jul;7(4):323-333. doi: 10.1159/000514477. Epub 2021 Mar 31. PMID: 34395547; PMCID: PMC8314752..

FPGA TABANLI FSRCNN SÜPER ÇÖZÜNÜRLÜK TASARIMININ VITIS VISION VE XFOPENCV KÜTÜPHANELERİ İLE GERÇEKLENMESİ VE KARŞILAŞTIRILMASI

Furkan DOĞAR
Aselsan A.Ş. Ankara, Türkiye
Gazi Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Elektrik-Elektronik Mühendisliği Ana Bilim Dalı Ankara, Türkiye
ORCID: 0009-0007-2362-0033
Hasan Şakir BİLGE
Gazi Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Elektrik-Elektronik Mühendisliği Ankara, Türkiye
ORCID: 0000-0002-4945-0884

ÖZET
Bu çalışmada, tek görüntü süper çözünürlük (Single Image Super-Resolution, SISR) için kullanılan derin öğrenme tabanlı FSRCNN (Fast Super-Resolution Convolutional Neural Network) modeli, modern FPGA mimarisi üzerinde donanım hızlandırmalı şekilde gerçekleştirilmiş ve HLS (High-Level Synthesis) tasarımı Vitis 2025.1 ortamında sentezlenmiştir. FSRCNN modeli, klasik enterpolasyon yöntemlerine kıyasla daha yüksek frekans detaylarını geri kazanabilmesi, düşük parametre maliyeti ve gerçek zamanlı senaryolara uygun kompakt hesaplama yapısı nedeniyle FPGA üzerinde ivmelendirmeye elverişli bir mimari sunmaktadır. Literatürde yer alan önceki FSRCNN tabanlı HLS tasarımlarına referansla, bu çalışma güncel Vitis altyapısını kullanarak FSRCNN hesaplama hattını baştan inşa etmektedir. Büyük iş yükü dolayısıyla tamamlanamayan C/RTL Cosimulation işlemi, HLS pragma direktiflerinin doğru kullanımı ve hesaplama hattında kaynakların daha verimli kullanılması sağlanarak nihayete varmış ve başarılı olmuştur. Tasarımda süper çözünürlük adımları Vitis Vision kütüphanesi ile yeniden yazılmış; elde edilen HLS IP çekirdeği, aynı modelin xfOpenCV tabanlı versiyonu ile karşılaştırılarak iki kütüphane arasındaki performans ve donanım davranışları incelenmiştir.
Her iki yaklaşım da XCZU7EV-2FBVB900I Zynq UltraScale+ MPSoC'si üzerinde, 32×32 giriş görüntü blokları kullanılarak eşit koşullarda değerlendirilmiştir. Kaynak kullanımı ve gecikme gibi metrikler ayrı ayrı analiz edilerek, Vitis Vision tabanlı tasarımın bellek erişim düzeni, veri akış hiyerarşisi ve genel donanım maliyeti üzerindeki etkileri ortaya konmuştur. Sonuçlar, Vitis Vision mekanizmalarının FSRCNN'de kullanılan konvolüsyon, parametre yeniden biçimlendirme ve transpoz konvolüsyon adımlarında mimari açıdan anlamlı farklılıklar oluşturduğunu göstermektedir.
Bu çalışma, Zynq UltraScale+ platformlarında CNN tabanlı süper çözünürlük için yenilenmiş, güncel, simüle edilebilir ve yeniden üretilebilir bir HLS tasarım akışı sunmakta; Vitis Vision ve xfOpenCV kütüphanelerinin derin öğrenme temelli SR hızlandırmasındaki davranışlarını ilk kez doğrudan karşılaştırmalı biçimde değerlendirmektedir.
Anahtar Kelimeler: FPGA, HLS, Süper Çözünürlük, FSRCNN, Vitis Vision Kütüphanesi, xfOpenCV Kütüphanesi, Derin Öğrenme Tabanlı Görüntü İşleme

IMPLEMENTATION AND COMPARATIVE ANALYSIS OF FPGA-BASED FSRCNN SUPER-RESOLUTION USING VITIS VISION AND XFOPENCV LIBRARIES

ABSTRACT
In this study, the deep learning-based FSRCNN (Fast Super-Resolution Convolutional Neural Network) model used for single image super-resolution (SISR) was implemented with hardware acceleration on a modern FPGA architecture and synthesized using HLS (High-Level Synthesis) design in the Vitis 2025.1 environment. The FSRCNN model offers an architecture suitable for acceleration on FPGA due to its ability to recover higher frequency details compared to classical interpolation methods, low parameter cost, and compact computation structure suitable for real-time scenarios. Referencing previous FSRCNN-based HLS designs in the literature, this work rebuilds the

FSRCNN computation pipeline from scratch using the current Vitis infrastructure. The C/RTL Cosimulation process, which could not be completed due to the large workload, was successfully finalized by ensuring the correct use of HLS pragma directives and more efficient use of resources in the computation pipeline. The super-resolution steps in the design were rewritten using the Vitis Vision library; the resulting HLS IP core was compared with the xfOpenCV-based version of the same model to examine the performance and hardware behavior between the two libraries. Both approaches were evaluated under equal conditions on the XCZU7EV-2FBVB900I Zynq UltraScale+ MPSoC, using 32×32 input image blocks. Metrics such as resource usage and latency were analyzed separately, revealing that the Vitis Vision-based design.

Both approaches were evaluated under identical conditions on the XCZU7EV-2FBVB900I Zynq UltraScale+ MPSoC using 32×32 input image blocks. Metrics such as resource usage and latency were analyzed separately to reveal the effects of the Vitis Vision-based design on memory access patterns, data flow hierarchy, and overall hardware cost. The results show that the Vitis Vision mechanisms create architecturally meaningful differences in the convolution, parameter reshaping, and transpose convolution steps used in FSRCNN.

This study presents a renewed, up-to-date, simulatable, and reproducible HLS design flow for CNN-based super-resolution on Zynq UltraScale+ platforms; it evaluates the behavior of Vitis Vision and xfOpenCV libraries in deep learning-based SR acceleration for the first time in a direct comparative manner.

Keywords: FPGA, HLS, Super-Resolution, FSRCNN, Vitis Vision Library, xfOpenCV Library, Deep Learning-Based Image Processing

TEŞEKKÜR

Bu çalışma TÜBİTAK ARDEB 122E140 numaralı 1001 Araştırma Projesi kapsamında desteklenmiştir.

1. GİRİŞ

Günümüzde dijital görüntü teknolojileri, tıbbi görüntü analiz araçları, uydu görüntü analiz araçları, otonom araçlar ve gözetleme sistemleri gibi her alanda önemli bir rol oynamaktadır. Bu araçların verimliliği büyük ölçüde, yakalanan görüntü kullanılarak elde edilebilen çözünürlük yeteneklerine bağlıdır. Bu teknolojilerle ilişkili maliyet veya bant genişliği sorunları nedeniyle yüksek çözünürlüklü çıktı elde etmek zorlaşmaktadır. Maliyet ve görüntü çözünürlüğü ile ilişkili bu kısıtların üstesinden gelmek amacıyla düşük çözünürlüklü girdilerden yüksek çözünürlüklü çıktı elde etmeyi hedefleyen "Tek Görüntü Süper Çözünürlük" (SISR) teknikleri tanıtılmıştır. SISR tekniklerinden biri olan ve Dong vd. (2016) tarafından tanıtılan Hızlı Süper Çözünürlüklü Evrişimli Sinir Ağları (FSRCNN) modeli, diğer enterpolasyon tabanlı tekniklere kıyasla daha düşük karmaşıklıkla önemli ölçüde iyileştirilmiş görsel kalite sağladığı ve gerçek zamanlı uygulamalara izin verdiği için önemli bir kilometre taşıdır.

Görüntü işleme uygulamaları için Evrişimli Sinir Ağları (CNN'ler) gibi derin öğrenme modelleri kullanılarak elde edilen başarı, donanım kullanılarak optimize edilmiş hızlandırma ihtiyacını öne çıkarmıştır. Örneğin, Aarrestad vd. (2021), makine öğrenmesinin "hls4ml" gibi araçlarla Sahada Programlanabilir Kapı Dizileri (FPGA'ler) kullanarak optimum hızda çalışabileceğini göstermiştir. Benzer şekilde, Gao vd. (2025), FPGA tabanlı sistemler kullanan CNN'ler için hızlandırma tekniklerini araştırmış ve belleklere optimize edilmiş erişim ve hesaplama birimlerinin paralel hale getirilmesinin gerekliliğini vurgulamıştır. Başka bir araştırmada, Manabe vd. (2016), FPGA'ler kullanarak gerçek zamanlı süper çözünürlüklü sistemleri araştırmış ve düşük gecikmelere ulaşmak için veri akışı mimarisinin hayati önem taşıdığını bildirmiştir.

FPGA tabanlı görüntü işleme uygulamalarında uzun yıllardır endüstri standardı olarak kullanılan xfOpenCV kütüphanesi, teknolojinin gelişmesiyle birlikte daha modern sentez olanakları sunan Vitis Vision kütüphanesiyle değiştirilmiştir. Bununla birlikte, literatürdeki mevcut FSRCNN (Hızlı Süper Çözünürlüklü CNN) uygulamalarının çoğu, Vivado HLS gibi eski kütüphane ve araçlara dayanmaktadır. Dahası, FSRCNN gibi modellerin son katmanlarında kullanılan ters konvolüsyon

işleminin, "Dama Tahtası Etkisi" olarak bilinen görsel kalitede bozulmaya neden olduğu bilinmektedir (Odena vd., 2016).

Bu araştırmanın temel amacı, Vitis Vision Kütüphanesi tarafından sağlanan işlevsellikleri kullanarak literatürde mevcut xfOpenCV tabanlı FSRCNN uygulamasını (Leuştean, 2021) geliştirmek ve yenilikçi donanım mimarisi tasarımı inşa ederek görsel kalitenin bozulmasına neden olan hataların üstesinden gelmektir. Çalışma, Zynq UltraScale+ MPSoC platformlarında yapılan karşılaştırmalı analizler kullanılarak, geliştirilen kütüphanenin sunduğu imkanların süper çözünürlük tekniklerini nasıl etkileyebileceğini göstermeyi amaçlamaktadır.

2. METODOLOJİ

Bu araştırmada uygulanan yaklaşım, veri akışı tasarımını takiben HLS C++ dili kullanılarak bir FPGA üzerinde FSRCNN ağ mimarisinin modellenmesini içermektedir. Hedeflenen donanım platformu Xilinx Zynq UltraScale+ MPSoC XCZU7EV-2FBVB900I'dir. Vitis tasarım iş akışı kapsamındaki sentez ve C/RTL Ko-simülasyon prosedürleri, Intel(R) Core(TM) i5-5200U CPU @ 2,20 GHz ve 8,00 GB RAM ile donatılmış bir iş istasyonunda Vitis 2025.1 ortamı kullanılarak yürütülmüştür.

2.1. FSRCNN Mimarisi

Bikübik enterpolasyon, süper çözünürlük için temel tekniği temsil eder. Bu yaklaşım, çevredeki piksellerin ağırlıklı ortalamasını hesaplayarak görüntüyü büyütür. Hesaplama açısından uygun maliyetli olmasına rağmen, bikübik enterpolasyon genellikle görüntüdeki yüksek frekanslı öğeleri (kenarları) bulanıklaştırır. Buna karşılık, FSRCNN gibi öğrenme odaklı yöntemler, LR ve HR görüntü kümeleri arasındaki karmaşık ve doğrusal olmayan bağlantıları modelleyerek eksik ayrıntıların giderilmesini sağlar (Dong vd., 2016).

Dong vd. (2016) tarafından ortaya atılan FSRCNN çerçevesi, önceki SRCNN modelinde bulunan ön işleme sınırlamasını gidermek için iyileştirme adımını ağ aşamasına kaydıran, "kum saati" şeklinde beş aşamalı bir tasarım sunar. Bu mimarinin işleyişi aşağıdaki gibi açıklanmaktadır:

2.1.1. Öznitelik Çıkarımı: Model, herhangi bir enterpolasyon yapmadan düşük çözünürlüklü (LR) görüntüyü doğrudan girdi olarak alır. İlk katman, LR görüntüden özellik haritaları türetmek için konvolüsyon gerçekleştirir. SRCNN'den farklı olarak, burada daha küçük bir filtre boyutu (5 × 5) kullanılmıştır.

2.1.2 Daraltma: Çıkarılan öznitelik haritalarının boyutu (d), hesaplama yükünü azaltmak için 1 × 1 konvolüsyon katmanı aracılığıyla bir boyuta (s) düşürülür. Bu yaklaşım, ağ parametre sayısını büyük ölçüde azaltarak gerçek zamanlı performansa olanak tanır.

2.1.3. Haritalama: Bu aşama, ağ içindeki hayati öğrenme sürecini temsil eder. Sıkıştırılmış öznitelik vektörleri üzerinde eşleme yapmak için birkaç 3 × 3 konvolüsyon katmanı (toplam m) uygulanır. Bu katmanlar arasında, aktivasyon fonksiyonu olarak PReLU (Parametrik Doğrusal Birim) kullanılır ve performansı artırmak için ReLU kullanılır.

2.1.4. Genişletme: Eşleme prosedürü tamamlandıktan sonra, özellik haritaları boyutlarına (d) geri döndürülür. Bu, daraltma aşamasının ters işlemi olarak işlev gören 1 × 1'lik bir konvolüsyon yoluyla tekrar elde edilir.

2.1.5. Ters Konvolüsyon: Ağın son aşamasında çıkarılan yüksek seviyeli özellikler, istenen yüksek çözünürlüklü (HR) görüntüyü oluşturmak için 9 × 9 ters konvolüsyon filtresiyle işlenir. Bu katman, görüntünün n ölçekleme faktörüyle görüntü büyütme (upsampling) işlemini gerçekleştirir.

Görüntü işleme iş akışında renk uzayının seçimi de performans üzerinde etkilidir. BGR (Mavi-Yeşil-Kırmızı) renk uzayı yerine YCbCr renk uzayını kullanmak, süper çözünürlüklü görevlerde önemli bir avantaj sağlar. İnsan gözü, krominans (Cb, Cr) bileşenlerine kıyasla parlaklık (Y) bileşenindeki ayrıntılara önemli ölçüde daha duyarlıdır. SRCNN araştırmalarında Dong vd. (2014) RGB kanallarındaki eğitimi, yalnızca Y kanalındaki eğitimle karşılaştırdılar. Deneysel olarak Y kanalının işlenmesinin hesaplama maliyetini yaklaşık üçte bir oranında azalttığını ve görsel kaliteyi (PSNR) korurken eğitim aşamasını hızlandırdığını gösterdiler. Bu sonuçlara dayanarak bu çalışmada, işlem yükünün büyük kısmını oluşturan CNN tabanlı büyütme işlemi sadece Y kanalına uygulanmıştır. Görselin geriye kalan Cb ve Cr bileşenleri ise kaynakların verimli kullanılmasını garanti eden daha az maliyetli tekniklerle yönetilmiştir.

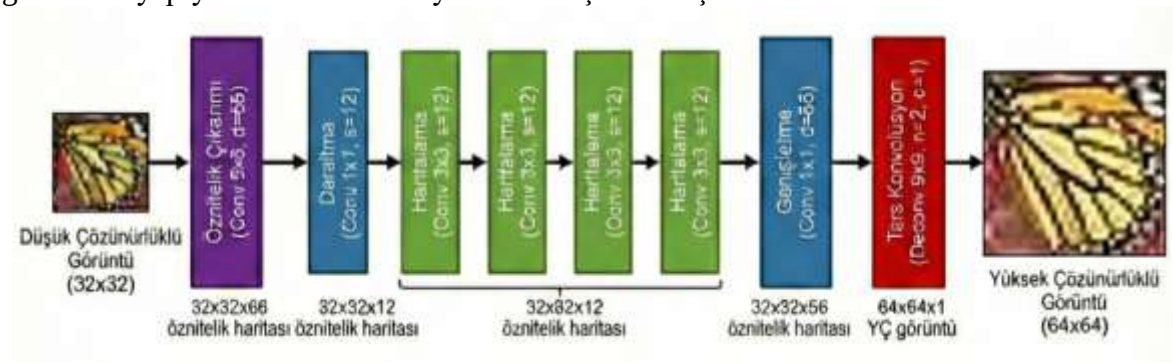
Bir diğer önemli teorik fark, görüntü büyütme katmanında kullanılan teknikte yatmaktadır. FSRCNN çalışmasında önerilen ters konvolüsyon, daha önce de belirtildiği gibi, filtre boyutları ile adım sayısı arasındaki bir tutarsızlık nedeniyle ortaya çıkan görüntüde periyodik gürültüye (yapısal bozulmalara) neden olur. Bu, literatür taramasında incelenen bir çalışmada "Dama Tahtası Etkisi" şeklinde nitelendirilmiştir. (Odena vd., 2016) Yeniden Boyutlandırma-Konvolüsyon yaklaşımı, görüntüyü en yakın komşu tekniğiyle büyütüp ardından konvolüsyon uygulayarak bu yapısal bozulmaları matematiksel olarak ortadan kaldırır.

2.2. Model Parametreleri

FSRCNN mimarisi beş bileşenden oluşur: Öznitelik Çıkarımı, Daraltma, Haritalama, Genişletme ve Ters Konvolüsyon. Modelin parametreleri (ağırlıklar, sapmalar ve PReLU ayarları), Dong vd. (2016) tarafından "Süper Çözünürlüklü Evrişimli Sinir Ağının Hızlandırılması (Accelerating the Super-Resolution Convolutional Neural Network)" adlı makalede tanıtılan, herkese açık modelden alınmıştır. Bu parametreler ImageNet ve General-100 veri kümeleri üzerinde eğitilmiştir. Çalışmamızda, "wrapper.hpp" dosyasında sabit diziler olarak belirtilmiştir.

2.3. Vitis Vision Kütüphanesi ile Modernizasyon

AMIQ Consulting uygulamasında kullanılan xfOpenCV fonksiyonları (Leuştean, 2021), Vitis Vision kütüphanesindeki modern karşılıklarıyla değiştirilmiştir. Eski xfOpenCV kütüphanesi ve yeni Vitis Vision kütüphanesi arasındaki bu dönüşüm ve modernizasyon süreci sırasında kullanılan temel fonksiyonların eşleştirilmesi Tablo 1'de ayrıntılı olarak açıklanmıştır. Tasarımın veri akış hattı, Şekil 1'de gösterilen yapıya sadık kalınarak yeniden oluşturulmuştur.

Şekil 1: ***Önerilen FSRCNN Ağ Yapısı (x2 Yükseltme)***

Tablo 1: FSRCNN Tasarımında Kullanılan Fonksiyonların Karşılaştırılması

İşlev	**AMIQ Consulting Reposu (xfOpenCV / Legacy)**	**Modern Tasarım (Vitis Vision)**
Arayüz Dönüşümü	cvMat2AXIvideo / AXIvideo2cvMat	cvMat2AXIvideoxf / AXIvideo2cvMatxf
Veri Tipi	hls::stream<ap_axiu<24,1,1,1>>	hls::stream<ap_axiu<24,1,1,1>> (Uyumlu)
Pencereleme	Manuel C++ döngüleri ve shift_pixels	xf::cv::Window ve insert_pixel metodları
Satır Tamponlama	Manuel Array yönetimi	xf::cv::LineBuffer sınıfı
Konvolüsyon	İç içe döngülerle özel implementasyon	Optimize edilmiş xf::cv mantığı ile Window çarpımları

Testbench'in güncellenmesinin ardından, karşılaştırmaya tabii tutulan çalışma tek renk kanalının (Mavi) süper çözünürlüklü halini üretmekle sınırlıyken, yeniden tasarlanan sistem artık YCbCr renk

modelini tamamen desteklemektedir. Y kanalı donanım işleme sürecinden geçerken, Cr ve Cb kanalları işlemci içinde ölçeklendirilip birleştirilerek hem renkli hem de yüksek çözünürlüklü çıktı elde edilmektedir.

2.4. Ters Konvolüsyon Katmanında İyileştirme: Yeniden Boyutlandırma-Konvolüsyon Yaklaşımı

Kıyasa tabi tutulan tasarımda uygulanan "Çok Fazlı Ters Konvolüsyon" tekniği, 9x9 filtre ile 2x ölçekleme faktörü arasındaki eşit olmayan örtüşme nedeniyle görsel bozulmalara neden olmaktadır. Bu sorunu çözmek için, tasarımın Ters Konvolüsyon aşamasında "Yeniden Boyutlandırma-Konvolüsyon" yöntemi uygulanmıştır.

Yeni mimari, bu yaklaşıma bağlı kalarak şu şekilde düzenlenmiştir: Başlangıçta, Projeksiyon aşamasında 56 kanallı veriler, veri karmaşıklığını azaltmak için 1x1 konvolüsyon yoluyla tek bir kanala sıkıştırılır. Ardından, En Yakın Komşu Ölçekleme aşamasında, veriler etkili bir şekilde iki katına çıkarılarak donanımda filtreleme yapılmadan çoğaltılır; bu teknik, herhangi bir bozulmanın ortaya çıkmasını önler. Son olarak, Düzeltme aşamasında, blokluluğu ortadan kaldırmak ve görüntü netliğini artırmak için sonuca 3x3 filtre uygulanır.

3. ARAŞTIRMA VE BULGULAR

Bu bölüm, xfOpenCV kütüphane odaklı referans tasarımı ile yeni önerilen Vitis Vision tabanlı tasarım arasındaki sentez ve simülasyon sonuçlarının analizini sunmaktadır.

3.1. Görsel Kalite ve PSNR Analizi

Donanım tarafından oluşturulan sonuçların kalitesini değerlendirmek için görsel incelemeler gerçekleştirilmiştir. Şekil 2.a 32x32 giriş görüntüsünü, Şekil 2.b orijinal görüntünün daha yüksek çözünürlüklü 64x64 versiyonunu, Şekil 2.c referans tasarımın (xfOpenCV) çıktısını ve Şekil 2.d ise önerilen tasarımın çıktısını göstermektedir. Örnek alınan tasarımın, FPGA üzerindeki önemli iş yükü ve kısıtlı donanım kaynakları nedeniyle tek bir renk kanalını (Mavi kanal) işlediği göz ardı edilmemelidir. Öngörüldüğü gibi, bu tasarım kararıyla üretilen çıktı, ağırlıklı olarak mavi tonlar içeren bir görüntüdür.

Buna karşılık, önerilen tasarım, mimarisi gereği Y (Parlaklık) kanalını donanım aracılığıyla işler ve renk kanallarını (Cr, Cb) birleşik bir yaklaşım kullanarak entegre ederek görsel olarak kapsamlı ve doğal renkli bir çıktı sağlar. Bu yöntemde kullanılan "Yeniden Boyutlandırma-Konvolüsyon" yaklaşımı ve keskinleştirme filtresi, kenar netliğini artırır.

Tepe Sinyal-Gürültü Oranı (PSNR) metriği, Tablo 2'de ayrıntılı olarak açıklanan bulgularla kalite değerlendirmesi için ölçüt olarak kullanılmıştır. Referans tasarım, tek kanallı işleme yöntemi nedeniyle 5,97 dB'lik bir PSNR üretirken, önerilen tasarım, kalitede dikkate değer bir iyileştirmeye işaret eden 15,75 dB'lik bir PSNR elde etmiştir. Önerilen yöntemin PSNR değerinin klasik Bikübik enterplasyondan matematiksel olarak daha düşük (-3,58 dB) olması, literatürde bilindiği gibi, yüksek frekanslı ayrıntıları iyileştirmeyi amaçlayan keskinleştirme işlemlerinin piksel bazında hata oranını (MSE) artırmasından kaynaklanmaktadır. Ancak algısal olarak, önerilen yöntem Bikübik enterpolasyona kıyasla çok daha keskin sonuçlar sağlamaktadır.

Tablo 2: Görüntü Kalitesi (PSNR) Karşılaştırma Sonuçları

Yöntem	Mutlak PSNR (dB)	Kazanç (Bikübik'e göre)
Bikübik (Baseline)	19,3437 dB	-
xfOpenCV (Referans)	5,9701 dB	-13,3736 dB
Vitis Vision (Önerilen)	15,7577 dB	-3,5859 dB

*a) **Orijinal 32x32 Giriş Görseli***

*b) **Orijinal Görselin 64x64 Yüksek Çözünürlüklü Hali***

*c) **xfOpenCV Uygulamasının 64x64 Çıktı Görseli***

*d) **Önerilen Vitis Vision Uygulamasının 64x64 Çıktı Görseli***

Şekil 2: Görsel incelemedeki görüntüler

3.2. Kaynak Kullanımı ve Performans Analizi

Her iki uygulama da Vitis 2025.1 ortamı kullanılarak ve Xilinx Zynq UltraScale+ XCZU7EV-2FBVB900I platformuna odaklanılarak oluşturulmuştur. Tablo 3, bu iki tasarım için kaynak kullanımı ve gecikme (latency) parametrelerinin bir karşılaştırmasını sunmaktadır.

Sentez sonuçlarının analizi, referans xfOpenCV tabanlı tasarımın, mantık elemanları (LUT) ve bellek blokları (BRAM) açısından hedef FPGA'nın kaynak sınırlarını aştığını ortaya koymaktadır. Referans uygulama, LUT'un %141'ini ve BRAM kapasitesinin %105'ini kullandığından, bu platformda uygulanması neredeyse imkansızdır. Bu durum, eski kütüphanenin veri aktarımını yönetmek için kontrol mantığını kullandığını göstermektedir.

Öte yandan, önerilen Vitis Vision merkezli tasarımda kullanılan "Yeniden Boyutlandırma-Konvolüsyon" yöntemi kaynak kullanımını önemli ölçüde azaltmaktadır. LUT kullanımı %141'den %31'e, Bram tüketimi ise %105'ten %32'ye düşmüştür. Tasarımdaki DSP kullanımındaki artış (%12'den %31'e), hesaplamaların mantık kapıları yerine FPGA aritmetik bloklarına (DSP) kaydırıldığını ve bunun sonucunda donanım verimliliğinin arttığını göstermektedir. Ayrıca, önerilen tasarımın gecikme süresi, referans tasarıma kıyasla yaklaşık 3 kat azalmıştır (~12.612 µs'ye kıyasla ~3.987 µs).

Tablo 3: xfOpenCV ve Vitis Vision Tasarımlarının Kaynak Kullanımı ve Performans Karşılaştırması

Kaynak / Metrik	**xfOpenCV (Referans)**		**Vitis Vision (Önerilen)**		**Değişim**
BRAM (18K)	657	%105	203	%32	Azaldı (İyileşme)
DSP	219	%12	550	%31	Artı (Optimizasyon)
Flip-Flop (FF)	97.316	%21	110.725	%24	Benzer
LUT	325.672	%141	73.026	%31	Ciddi Düşüş
Gecikme (Latency) (us)	~12.612		~3.987		~3,16x Hızlanma

4. SONUÇ

Bu çalışmada Vitis Vision kütüphanesini kullanarak bir FPGA üzerinde derin öğrenme tabanlı tek görüntü süper çözünürlük (FSRCNN) tekniği etkili bir şekilde uygulanmıştır. Çalışma, önceki çalışmalardan elde edilen geleneksel xfOpenCV tabanlı uygulamayı güncellemekle kalmayıp, aynı zamanda orijinal tasarımda karşılaşılan donanım kısıtlamalarını da ele almaktadır.

Bulgular, önerilen "Yeniden Boyutlandırma-Konvolüsyon" mimarisinin donanım kaynaklarını geleneksel yöntemlere göre verimli bir şekilde kullandığını göstermektedir. Temel model, FPGA kaynak sınırlarını (%141 LUT) aşmıştır. Modern derin öğrenme uygulamaları için eski kütüphanelerin eksikliklerini vurgulayan yoğun iş yükü nedeniyle yalnızca tek bir renk kanalını işleyebilmiştir. Buna karşılık, yeni mimari, %31 LUT kullanarak tam renkli görüntü işlemeyi başarıyla gerçekleştirmiş ve işleme hızını üç kat artırmıştır. Sonuç olarak, bu çalışma, gömülü sistemlerde derin öğrenme tabanlı

görüntü işleme uygulamaları için Vitis Vision kütüphanesinin sunduğu verimlilik ve esnekliği gösteren somut kanıtlar sunmaktadır.

KAYNAKÇA

Aarrestad, T. ve diğerleri. (2021). Fast convolutional neural networks on FPGAs with hls4ml. *Machine Learning: Science and Technology*, 2(4), 045015. https://doi.org/10.1088/2632-2153/ac0ea1

Dong, C., Loy, C. C., He, K., & Tang, X. (2014). Learning a deep convolutional network for image super-resolution. *European Conference on Computer Vision*.

Dong, C., Loy, C. C., & Tang, X. (2016). Accelerating the super-resolution convolutional neural network. *European Conference on Computer Vision*.

Gao, L., Luo, Z., & Wang, L. (2025). Convolutional Neural Network Acceleration Techniques Based on FPGA Platforms: Principles, Methods, and Challenges. *Information*, *16*(10), 914. https://doi.org/10.3390/info16100914

Leuștean, I. (2021) How to Accelerate an Image Upscaling CNN on FPGA Using HLS. https://www.consulting.amiq.com/2021/08/23/how-to-accelerate-an-image-upscaling-cnn-on-fpga-using-hls/ (Erişim Tarihi: 10.10.2025)

Manabe T., Shibata Y., Oguri K. (2016). FPGA implementation of a real-time super-resolution system using a convolutional neural network. *International Conference on Field-Programmable Technology (FPT)*, Xi'an, China, 2016, pp. 249-252, doi: 10.1109/FPT.2016.7929545.

Odena, A., Dumoulin, V., & Olah, C. (2016). Deconvolution and checkerboard artifacts. *Distill*, 1(10), e3.

PARA POLİTİKASINDA BİLGİ ETİĞİ

Özcan KARAHAN
Bandırma Onyedi Eylül Unv.,
Faculty of Economis and Administrative Sciences,
10200 Bandırma, Balıkesir
ORCID: 0000-0002-1179-2125

ÖZET
Para politikası ile ilgili literatürde bilgi, beklenti, belirsizlik ve güven üzerine yapılan araştırmalar oldukça geniş bir yer tutmaktadır. Bu çalışma ise söz konusu alanlardaki geleneksel epistemolojik yaklaşımların ötesine geçerek, "bilgi etiği" kavramı çerçevesinde para politikası uygulamalarını değerlendirmeyi amaçlamıştır. Bu doğrultuda, merkez bankalarının bilgiyi üretme, saklama, paylaşma ve kullanma biçimleri, bilgi etiği kriterleri temelinde incelenmiştir. Daha spesifik olarak, para otoritesinin ne kadar bilgi üretmesi gerektiği, ürettiği bilgiyi kamuoyuna hangi kapsamda aktarmasının uygun olduğu, eksik bilgi veya belirsizlik durumunda nasıl politika geliştirmesi gerektiği gibi konular analiz edilmiştir. Bilgi etiği çerçevesinde yapılan değerlendirmeler sonucunda para politikası uygulamaları çerçevesinde merkez bankalarının gözetmesi gereken önemli bir normatif ilkeler bütününe ulaşılmıştır. Dolayısı ile merkez bankalarının hem kurumsal tutarlılığını güçlendirecek hem de hem de uzun vadeli politika etkinliğini artıracak şekilde uyum göstermeleri gereken bilgi etiği ilkelerine ilişkin kapsamlı bir rehber sunulmuştur. Parasal göstergeleri çeşitli teknik araçlarla yönetmenin yanında, çalışma kapsamında belirlenen bilgi etiği ilkelerine bağlı kalınması, merkez bankası politikalarının başarısına önemli bir katkı sağlayacaktır.
Anahtar Kelimeler: Bilgi Etiği, Merkez Bankası, Para Politikası.

INFORMATION ETHICS IN MONETARY POLICY

ABSTRACT
Literature on monetary policy extensively examines the roles of information, expectations, uncertainty, and credibility. This study, however, moves beyond the traditional epistemological approaches in these areas and aims to evaluate monetary policy practices through the concept of "information ethics." In this framework, the ways in which central banks produce, store, share, and use information are examined according to information-ethical criteria. More specifically, issues such as how much information the monetary authority should produce, to what extent it is appropriate to convey the information it produces to the public, and how it should develop policies in case of incomplete information or uncertainty were analyzed. The evaluation carried out within the framework of information ethics reveals a set of essential normative principles that central banks must observe in the conduct of monetary policy. Accordingly, the study presents a comprehensive guide to the information-ethical standards that central banks should adopt in order to strengthen institutional coherence and enhance long-term policy effectiveness. Alongside the management of monetary indicators through various technical instruments, adherence to the information-ethics principles identified in this study will make a significant contribution to the effectiveness of central bank policies.
Keywords: Information Ethics, Central Bank, Monetary Policy

GİRİŞ
Bilgi yalnızca teknik bir çıktı değildir. Kurumsal güç ilişkilerini şekillendiren, önemli karar alma süreçlerini etkileyen ve böylece önemli toplumsal sonuçlar doğuran bir olgudur. Bu nedenle bilginin tüm fonksiyonlarına ilişkin normatif ilkelerin belirlenmesi ve bilginin bu ilkeler doğrultusunda üretilip kullanılması büyük önem taşır. Bilgi etiği, bilginin işlevlerine ilişkin normatif ilkeleri inceleyen bir bilim dalıdır. Böylece, bilgi etiği bilginin toplumsal yapılarda nasıl üretildiğini, dolaşıma girdiğini ve

karar mekanizmalarında nasıl kullanıldığını değerlendiren normatif bir disiplindir (Floridi, 2002: 42–43).
Bilginin kuramsal analizinde yaygın biçimde kullanılan dört temel bilgi fonksiyonu bulunmaktadır. Bu fonksiyonlar, bilginin üretilmesi, işlenip-saklanması, paylaşılması ve kullanılması çerçevesinde tanımlanır (Capurro ve Hjørland, 2003: 343). Söz konusu fonksiyonlar bilginin yaşam döngüsünü temsil eden analitik bir iskelet oluşturur. Bilgi etiği disiplini de etik ilkeleri belirlerken, bilginin üretilmesi, saklanıp işlenmesi, paylaşılması ve kullanılması aşamalarından hareket eder (Bynum, 2008: 167). Görüldüğü gibi, bilgi fonksiyonları, bilgi etiği analizinin yapısal temellerini oluşturur. Böylece, bilgi etiği disiplini bilgi fonksiyonlarını etik açıdan tanımlayan normatif bir analitik çerçeve geliştirir.
Ekonomik sistem içerisinde, özellikle merkez bankacılığı gibi yüksek bilgi yoğunluğuna sahip kurumsal yapılarda, bilgi etiği konusu çok kritik bir önem kazanır. Merkez bankaları, para piyasasına ilişkin veri toplama kapasitesi, modelleme gücü ve piyasaya yön veren projeksiyonları ile ekonominin en büyük bilgi otoritelerinden biridir. Bu nedenle merkez bankasının para piyasasına ilişkin bilgileri üretmesi, saklaması, paylaşması ve kullanmasına ilişkin süreçlere ait uygulamalar etik açıdan kritik değere sahiptir (Woodford, 2005: 25).
Merkez Bankası bilgi etiği kurallarına uygun şekilde para piyasasındaki bilgi otoritesi olma işlevini yerine getirirse ekonomik sistemde koordinasyon sağlayan önemli bir kurum haline gelir. Bununla birlikte, merkez bankası sahip olduğu bilgi gücünü etik ihlalleri ile yanlış yönettiğinde sistemik bir risk kaynağına dönüşerek ekonomiye olumsuz etkiler. Öyle ki, ekonomik birimlerin yanlış politika tepki vermesine, kurumsal güvenin kaybolmasına ve sonunda makroekonomik istikrarsızlığa yol açar. Dolayısıyla para politikasında bilgi etiği, basit bir teknik unsur değildir. Merkez bankasının kurumsal meşruiyetini, piyasa güvenilirliğini ve ekonomik istikrar fonksiyonunu doğrudan şekillendiren temel bir birleşendir (Morris ve Shin, 2002: 1524–1525).
Bu çalışmanın amacı, bilgi etiği ilkelerini merkez bankasının bilgi yönetimine uyarlayarak normatif bir çerçevede incelemektir. Böylece, merkez bankaları için bilgi fonksiyonlarını yönlendirecek bütüncül bir etik rehber oluşturulması hedeflenmektedir. Yukarıda belirlenen hedef çerçevesinde, çalışmamız bilgi etiği literatüründe yer alan dört temel bilgi fonksiyonuna paralel olarak hazırlanan dört ana bölümden oluşmaktadır. Birinci bölümde, merkez bankalarının bilgi üretim sürecine ilişkin etik unsurlar ele alınmaktadır. İkinci bölümde, bilginin saklanması ve işlenmesine yönelik etik kurallar incelenmektedir. Üçüncü bölümde, merkez bankalarının kamuoyu ile bilgi paylaşımına ilişkin etik sorumlulukları analiz edilmektedir. Dördüncü bölüm ise, merkez bankalarının bilgi kullanımına dair etik ilkeleri değerlendirilmiştir. Sonuç kısmında, merkez bankası uygulamalarına yönelik olarak oluşturulan bilgi etiği çerçevesine ilişkin politika çıkarımlarında bulunulmuştur.

1. BİLGİ ÜRETİM ETİĞİ

Bilgi üretimi süreci, merkez bankası para politikası kararlarının epistemik temelini oluşturan en kritik süreçlerden biridir. Merkez bankaları bağlamında bilgi üretimi yalnızca teknik bir faaliyet olmayıp, para politikasının yönünü belirleyen bir epistemik otorite işlevi görür. Bu nedenle bilgi üretimi süreçlerinde yapılan hatalar, sistematik politika yanılgılarına ve geniş ölçekli ekonomik maliyetlere yol açabilir (Orphanides, 2001: 964)
Merkez bankasının bilgi üretim süreci, ekonomik verilerin toplanması, modellenmesi, analiz edilmesi ve belirsizliklerin değerlendirilmesi gibi kurumsal faaliyetleri kapsar. Dolayısı ile para politikasında bilgi üretim etiğini belirleyen aşağıda belirlenen dört ana boyut bulunur.
- Veri Üretimi ve Bilgi Kalitesinin
- Model Seçimi ve Epistemik Sorumluluk
- Analizin (Tahmin ve Projeksiyon Üretiminde) Normatif Sınırları
- Belirsizlik Yönetimi

“Veri Üretimi ve Bilgi Kalitesi” merkez bankasının bilgi üretim sürecindeki ilk boyutu oluşturur. Merkez bankaları, para politikasının oluşturulmasına temel girdi oluşturan verileri çeşitli şekillerde oluşturur. Doğrudan kendisi üretebilir veya diğer ekonomik kurumlardan temin eder. Bu verilerin niteliği, sıklığı ve kapsamı ekonomik görünümün doğru ya da yanıltıcı biçimde değerlendirilmesine

neden olur. Bu yüzden merkez bankasının veri üretim süreci önemli etik ilkelere uyulmasını gerektirir. Bu ilkelerden birincisi verilerin gereklilik niteliklerine ilişkin olarak belirlenir. Merkez bankasının topladığı veri setleri kendi görev sınırları ile orantılı olmalıdır. Bunun dışında, gereksiz veya aşırı veri toplama hem maliyet yaratır hem de veri kaynaklarına ilişkin mahremiyet ihlali oluşturur (Tavani, 2016: 77). İkinci olarak, üretilen veriler doğru şekilde oluşturulmalıdır. Veri toplamada hataları, örneklem önyargıları ve metodolojik eksiklikler nedeni ile verilerin doğruluğu sekteye uğratılmamalıdır. Zira, bu tür yanlış veri üretimi ekonomik birimlerin karar alma süreçlerinde ciddi koordinasyon bozuklukları yaratır **(**Capurro ve Hjørland, 2003: 374**)**. Üçüncü olarak veri üretiminde revizyon ihtiyacı doğduğunda bu işlev şeffaf şekilde gerçekleştirilmelidir. Revizyonların zamanlaması, kapsamı ve gerekçesi açık bir biçimde kamuoyuna iletilmelidir. Revizyon süreçlerinin geciktirilmesi veya açıklanmaması ciddi bir bilgi etiği ihlalidir.

"Model Seçimi**"**, merkez bankasının bilgi üretim sürecindeki ikinci boyutu ifade eder. Merkez bankaları ekonomi ile ilgili gelişim sürecini ifade ederken yaptıkları analizleri belirli modeller üzerinden gerçekleştirir. Bu modeller bilgi üretilen analitik çerçevenin temelini oluşturduğundan bilgi üretim etiği açısından kritik bir öneme sahiptir. Bir ekonomik model, hangi değişkenlerin dikkate alınacağını ve hangi ilişkilerin varsayılacağını doğrudan doğruya belirler. Böylece, analizlerde ve bilgi üretiminde kullanılan model tercihi basit bir teknik araç seçimi değildir. Bu yüzden bilgi üretimindeki etik kriterler açısından önemli bir süreci ifade eder. Modelin varsayımları ve yöntemsel tutarlılığı etik ilkelere uygun şekilde belirlenmeli ve açıklanmalıdır (Bynum, 2008: 167). Para politikası çerçevesinde kullanılan modellerin ekonomik koşulları doğru temsil etmemesi durumunda bütün bir ekonomideki politika tepkileri sistematik olarak yanlış yönlendirmiş olur. Bunun sonucunda da ciddi makroekonomik maliyetler ortaya çıkar (Woodford, 2003: 11). Bu nedenle merkez bankalarının veri üretirken yaptıkları analizlerdeki model seçimi sürecinde varsayımların açıklığı ve kullanılan yöntemlerin bilimsel tutarlılığı etik ilkelerle belirlenmelidir. Ayrıca bu model seçimlerinde farklı model seçeneklerinin değerlendirilmesi ve politik önyargıdan bağımsız karar verilmesi de etik bir zorunluluktur. Bu şekilde model seçimi, analizlerin gerektirdiği teknik doğruluk yanında toplumsal sorumluluğun da bir gereğidir (Oreskes et al. 1994: 641–642).

"Analiz Etiği", merkez bankasının bilgi üretim sürecindeki üçüncü boyutu temsi eder. Merkez bankalarının tahmin ve projeksiyon çerçevesindeki bilgi üretim süreçleri ekonomik birimlerin beklentilerini önemli ölçüde belirler. Öte yandan, tahmin modellerinin oluşturulması, çıktıların yorumlanması ve kamuya sunulan projeksiyonların çerçevesi, politika iletişiminin doğruluğunu ve ekonomik beklentilerin güvenilirliğini doğrudan etkiler. Projeksiyonların koşullu niteliğinin açıkça belirtilmemesi hâlinde, piyasa aktörleri yanlış yönlendirilir. Bunun için bu süreçlerin etik sınırlar içinde yürütülmesi hayati bir gerekliliktir (Blinder, 2008: 912). Günümüzde para politikasının büyük ölçüde "beklentileri yönetmeye" dayandığı göz önüne alındığında da tahmin süreçlerinde şeffaflık ve doğruluk ihtiyacı epistemik bir zorunluluk olarak karşımıza çıkar. Tahmin süreçlerinin etik boyutu, yalnızca çıktıların teknik doğruluğuyla sınırlı değildir; aynı zamanda belirsizlik aralıklarının dürüst biçimde ifade edilmesini, model sınırlılıklarının saklanmamasını ve tahminlerin politika hedeflerine ulaşmak amacıyla manipülatif biçimde kullanılmamasını da gerektirir. Bunun için projeksiyonlar abartılı kesinlik içermemeli ve belirsizlikler bilinçli olarak gizlenmemelidir (Woodford, 2005: 23). Bu şekilde etik ilkelere uygun yürütülen tahmin süreçleri, merkez bankasının bilgi üretimindeki güvenilirliğini dolayısı ile para politikasının iletişimsel etkinliğini güçlendirir.

"Belirsizlik Yönetimi", merkez bankasının bilgi üretim sürecindeki üçüncü boyutu ifade etmektedir. Belirsizlik yönetimi, merkez bankalarının bilgi üretim sürecinin en karmaşık ve aynı zamanda en kritik etik boyutudur. Ekonomik sistemler doğası gereği öngörülemezlik içerir. Bu yüzden merkez bankalarının sahip olduğu bilgi hiçbir zaman tam olamaz. Merkez bankaları de bilinmezlik karşısında ve artan riskler içinde karar vermek zorunda kalır. Ancak merkez bankaları sahip oldukları bilgilerle en azından riskleri daha doğru ölçerek alacakları kararları etkinleştirebilir. Bu bağlamda belirsizliğin etik yönetimi, yalnızca riskleri doğru ölçmeyi değil, aynı zamanda bilgi eksikliğini gizlememeyi, tahmin aralıklarını dürüst biçimde açıklamayı içerir. Bunun yanında merkez bankası kendisinin maruz kaldığı belirsizlik koşullarını kamuoyuna açıkça belirtmelidir. Risklerin açıkça paylaşılması ekonomik

aktörlerin beklenti oluşumunu daha rasyonel hâle getirerek politika iletişiminde güven artırıcı bir rol oynar (Svensson, 2010: 158). Riskleri abartmadan ya da küçültmeden aktarması yerine bastırılması, veri eksikliklerinin gizlenmesi veya tahmin aralıklarının dar gösterilmesi, piyasa aktörlerinin yanlış sinyaller almasına yol açar. Bunun sonucunda ekonomik sistem içinde ciddi koordinasyon hataları ortaya çıkar. Ekonomik birimler karar alma süreçlerinde bilgi temelli istikrar zeminini tamamen kaybeder. Belirsizlik veya risk yönetimindeki bu bilgi etiği ihlalleri ekonomik maliyetleri çok daha büyük boyutlara taşır (Orphanides, 2001: 964–965). Bunun için merkez bankalarının belirsizlik yönetiminde etik ilkelere uyması büyük önem taşır.

2. BİLGİNİN SAKLANMASI VE İŞLENMESİ ETİĞİ

Merkez bankalarının ürettiği veya başka bir kaynaktan elde ettiği verileri saklama ve işleme süreci kendi içinde önemli etik ilkeler barındırır. Bu anlamda bilgilerin sınıflandırılması, arşivlenmesi ve yeniden yorumlanması para politikasının epistemik bütünlüğü açısından kritik öneme sahiptir. Merkez bankasının ekonomik aktörlerin gözünde oluşturduğu güvenin sürdürülebilmesi, bilginin saklanması ve işlenmesi aşamalarındaki etik ilkelere uyması ile yakından ilişkilidir (Woodford, 2005: 32–33). Böylece, merkez bankasının bilgi saklama ve işleme faaliyetleri salt bir teknik süreç değildir. Güven kazandıran bir kurumsal şeffaflık uygulaması olarak doğrudan etik sonuçlar doğuran bir süreçtir. Aşağıda belirlenen alt başlıklar, para politikasında bilginin saklanması ve işlenmesine ilişkin temel etik sorunları ortaya koymaktadır.

- Veri saklama süresi, kapsamı ve gerekliliği
- Veri tutarlılığı ve veri tahrifatının önlenmesi
- Veri filtreleme ve revizyonunda etkinlik
- Veri işleme yönteminde şeffaflık

“Veri Saklama Süresi, Kapsamı ve Gerekliliği”, gereklilik ve orantılılık ilkeleri çerçevesinde belirlenmelidir. Merkez bankaları para piyasasında geniş hacimli veri toplama yetkisine sahiptir. Finansal akımlardan fiyat düzeylerine, kredi hareketlerinden beklenti anketlerine kadar uzanan kapsamlı bir veri kaynağı vardır. Bu durum aynı zamanda merkez bankasına uyması gereken ciddi bilgi etiği kuralları getirir. Gereksiz veri toplayıp depolama hem merkez bankasının maliyetleri artırarak topluma ek yük getirir hem de mahremiyet risklerini yükseltir. Özellikle veri derlemesinde bireysel kaynaklara inen gereksiz detaylardan kaçınılmalıdır. Bireysel verilerin toplanması çok zorunlu durumlarda etik olarak meşrudur Bunun için veri toplama süreçleri merkez bankasının amaç ve fonksiyonları çerçevesinde, amaçla orantılılık ilkesine bağlı kalarak, gerçekleştirmelidir (Capurro ve Hjørland, 2003: 365–366). Böylece, veri derleme ve stoklama politikaları gereklilik veya orantılılık kriterlerine dayanmalıdır. Buna göre, merkez bankası yalnızca para politikası göreviyle doğrudan ilişkili olan verileri tutmalıdır. Gereklilik bağı zayıf olduğunda merkez bankasını veri toplama işlevi epistemik aşırılık olarak değerlendirilir. Ayrıca saklama sürelerini de keyfî bir şekilde değil, kurumsal ve etik ölçütlere göre belirlemelidir. Bunun yanında saklanan verilerin üçüncü taraf erişimine karşı korunması da önemlidir. Kurum içi personelin verilere erişiminin görev tanımlarıyla sınırlandırılması gerekmektedir (Blinder et al, 2008: 914).

“Veri Tutarlılığı ve Veri Tahrifatının Önlenmesi” para politikasının epistemik temellerinin korunması açısından vazgeçilmezdir. Bu yüzden kurumsal arşiv bütünlüğünün zedelenmesi yalnızca teknik bir sorun değildir. Aynı zamanda piyasa aktörlerinin geçmiş veriye dayanarak rasyonel beklenti oluşturma kapasitesinin bozulması anlamına gelir. Merkez bankası arşivlerinde geriye dönük veri silinmemeli, yapılan her revizyon tarihsel kayıtlara açık biçimde işlenmeli ve revizyonların gerekçesi arşiv bütünlüğü çerçevesinde korunmalıdır. Epistemik bütünlük ilkesi, kurumların bilgiyi yalnızca depolamakla değil, aynı zamanda tarihselliğini koruyarak saklamakla yükümlü olduğunu belirtir (Floridi, 2013: 52). Öte yandan, verilerin geriye dönük olarak değiştirilmesi, eksik bırakılması veya politik amaçlarla yeniden düzenlenmesi çok önemli etik ihlalleridir. Bilginin bütünlüğünün koruması bilgi süreçlerinin ahlaki değerlendirmesinde temel kriterdir. Bu şekilde yapılan veri manipülasyonu, gerekçesi ne olursa olsun, para politikasında etik dışı bir uygulama olarak kabul edilir. Böyle bir durumda merkez bankasının güvenilirliği zarar görür ve ekonomik koordinasyon maliyetleri artar

(Capurro ve Hjørland, 2003: 374). İstenmeyen sonuçların bastırılması ve oynaklığı azaltma amacıyla sinyal-gürültü ayrımının keyfî yapılması da manipülasyon kapsamına girer. Bunun yanında revizyonların politika açıklamalarıyla uyumlu olacak şekilde zamanlanması da etik açıdan manipülasyon olarak değerlendirilebilir.

"Veri Filtreleme ve Revizyonunda Etkinlik", günümüzde merkez bankaları, verileri yalnızca saklamamakta, aynı zamanda istatistiksel filtreler ve algoritmik dönüşümler ile yeniden işlemektedir. Dolayısı ile, yapısal filtre seçimlerinden revizyon algoritmalarına kadar uzanan veri işleme süreci geniş bir etik sorumluluk alanı doğurur. Öyle ki, hem algoritmik süreçlerin şeffaf biçimde raporlanması hem de metodolojik tercihlerde nesnellik ve tutarlılık ilkelerine bağlı kalınması veri işleme etiğinin ayrılmaz unsurlarıdır. Çünkü söz konusu süreçteki metodolojik tercihler ekonomik birimlerin yorum ve beklenti oluşumu üzerinde kayda değer etkileri vardır. Zira veri işleme sürecinde mevsimsellik düzeltme yönteminin seçimi, uç değerlerin hangi kritere göre ayıklandığı, kayıp verilerin nasıl tahmin edildiği, sinyal-gürültü ayrımında kullanılan eşikler ve regresyon filtrelerinin parametre seçimleri ekonomik göstergelerin görünümünü ciddi ölçüde değiştirir (Blinder, 2008: 930–931). Merkez bankalarının yalnızca klasik istatistiksel yöntemleri değil, aynı zamanda büyük veri analizleri, makine öğrenmesi modelleri ve yüksek frekanslı veri işleme tekniklerini kullanmaya başlaması, veri işleme etiğini daha karmaşık hâle getirmektedir. Makine öğrenmesi tabanlı modellerde hangi verilerin modele dâhil edildiğinin, değişkenlerin nasıl ağırlıklandırıldığı ve algoritmanın ne tür hata yapma biçimlerine sahip olduğunun kamuoyu ile paylaşılmalıdır (Svensson, 2010: 102–103).

"Veri İşleme Yönteminde Şeffaflık" merkez bankaları açısından kurumsal hesap verebilirliğin en önemli bileşenlerinden biridir. Öte yandan, veri işleme yönteminde şeffaflık beklenti yönetimi açısından zorunludur. Bütün bunların yanında para politikasında iletişim kalitesi büyük ölçüde veri işleme süreçlerinin açıklığına bağlıdır (Blinder, 2008: 912). Veri işleme sürecinin kapalı yürütülmesi, hem merkez bankasının bilgi üstünlüğünü kötüye kullanma şüphesini artırır. Bu konuların kamuoyu ile paylaşılmaması, bilgi asimetrisini derinleştirerek merkez bankasına olan güveni aşındırır. Başka bir ifade ile, bilgi saklama süreçleri, kurumsal bağımsızlığın gölgesinde şeffaflıktan uzaklaşarak toplumla merkez bankası arasındaki güven sözleşmesini zedeleyebilir. Merkez bankaları bağımsız kurumlar olmakla birlikte, bu bağımsızlık bilgi saklama ve işleme süreçlerinin denetimden muaf olması anlamına gelmez. Veri arşivinin ve işleme protokollerinin parlamentoya, bağımsız denetim kurumlarına ve akademik topluluğa denetim imkânı verecek biçimde tasarlanmalıdır. Çünkü veri işleme şeffaflığı, yalnızca kurumsal bir tercih değil, ekonomik istikrarın epistemik zeminini güçlendiren etik bir zorunluluktur (Tucker, 2018: 63).

3. BİLGİ PAYLAŞIMI ETİĞİ

Merkez bankalarının bilgi paylaşımı, piyasa koordinasyonu dolayısı ile para politikasının etkinliği açısından çok önemlidir. Ayrıca, merkez bankaları bilgi paylaştıkça ekonomik birimlerin güvenini kazanarak kurumsal meşruiyetlerini artırırlar. Günümüzde merkez bankaları yalnızca parasal göstergeleri belirleyen kurumlar değildir. Aynı zamanda güçlü bir iletişim mekanizması işlevi görürler. Bu yolla ekonomik birimlerin beklentilerini yönlendirmeye çalışırlar. Öyle ki, günümüz para politikasında etkinlik sağlamak için en önemli unsur merkez bankasının beklentileri yönetme kapasitesidir (Woodford, 2005: 23–24). Beklentileri yönetme kapasitesi ise kamuoyu ile bilgi paylaşımı üzerinden kurulmaktadır. Böylece, bilginin nasıl paylaşıldığı, zamanlaması, kapsamı, açıklık derecesi ve iletişim kanalları para politikasının etkilerini doğrudan doğruya belirlemektedir. Bu süreç aynı zamanda bilgi etiği açısından oldukça geniş sayıda ilkeyi ortaya çıkarır. Buna göre, bilgi paylaşım etiği merkez bankasının bilgiyi hangi koşullarda, ne ölçüde ve nasıl açıklaması gerektiğini inceleyen normatif yapı olarak tanımlanabilir. Bilgi paylaşımının etik boyutuna ilişkin ilkeler, aşağıda gösterilen, dört temel grupta açıklanabilir.

- Bilgi paylaşımında şeffaflık düzeyi
- Beklenti oluşturmanın sınırları
- Bilgi asimetrisinin yönetimi
- Kriz dönemlerinde bilgi paylaşımı

“Bilgi Paylaşımında Şeffaflık Düzeyi”, merkez bankalarının bilgi paylaşımında çözmek zorunda oldukları konuların başında gelmektedir. Bilgi verme seviyesinin hangi düzeyde tutulması gerektiği para politikalarının başarısı için kritik bir role sahiptir. Öyle ki, şeffaflık, doğru yönetildiğinde para politikasının öngörülebilirliği ve güvenilirliği artmaktadır. Öte yandan, şeffaflık düzeyi yanlış belirlendiğinde piyasalarda belirsizlik ve dalgalanma artarak merkez bankasına yönelik güveni azaltır. Bu çerçevede optimal şeffaflık seviyesi belirlenirken öncelikle gereksiz bilgi açıklamasından kaçınılması gerekir. Doğru olsa bile alakasız bilgi paylaşımı piyasa aktörlerinde gürültüyü artırarak koordinasyonu bozabilir (Morris & Shin, 2002: 1524). Bunun yanında stratejik gizliliğin kapsamın genişleterek bilgi paylaşımının dar tutulması da bilgi gizlemek çerçevesinde etik dışı kabul edilir. Öte yandan, bilgi paylaşımında zamanlama içeriğin kendisi kadar önemlidir. Bilgi kurumsal açıklama döngülerine uygun biçimde aktarılmalıdır. Rutin uygulamalarda gecikme olduğunda gecikme gerekçelerinin açıkça belirtilmesi gerekir. Bilgi açıklamalarının politik baskılara göre geciktirilmesi veya kritik göstergelerin uygun olmayan zamanlarda sunulması ise zamanlama manipülasyonu yoluyla etik ihlal anlamına gelir. Bu nedenle şeffaflık düzeyi ve zamanlaması, yalnızca teknik iletişim stratejileri değil, para politikasının toplumsal meşruiyetini belirleyen normatif yükümlülükler olarak değerlendirilmelidir (Blinder et al., 2008: 920–921).

“Beklenti Oluşturmanın Sınırları” modern para politikasının etkinliği açısından büyük önem taşır. Geleceğe yönelik rehberlik sağlamak merkez bankası için geleceğe yönelik beklentileri şekillendirmede kritik araçlarından biridir. Merkez bankaları politika faizi, likidite koşulları ve enflasyon görünümüne ilişkin açıklamalıyla ekonomik aktörlere rehberlik sağlamaya çalışır. Bu şekilde rehberlik sağlamaya çalışırken aşırı kesin açıklamalarda bulunmak etik kabul edilmez. Çünkü bu şekilde hataya açık tahminlerin kesinmiş gibi sunulmasının piyasa davranışını manipüle eder (Woodford, 2005: 30). Ayrıca, rehberlik sağlarken verilen bilgilerin gerçekleşmemesi durumda sapmaların nedenleri kamuoyuna açık biçimde açıklanmalıdır. Gerekçeler uygun şekilde anlatılmadığı durumda ekonomik birimler merkez bankasının iyi niyetinden şüphe eder. Çünkü ekonomik birimler merkez bankasını ekonomik görünümü olduğundan iyi göstermek ve böylece hükümetin politik çıkarlarına hizmet etmek için yanıltıcı davrandığını düşünür. Görüldüğü gibi beklenti oluşturmak için yürüteceği rehberlik faaliyetleri bilgi etiği açısından kritik öneme sahiptir. Bu nedenle rehberlik sağlayacak faaliyetler yalnızca stratejik bir iletişim aracı olarak değerlendirilemez. Söz konusu faaliyetler bilgi etiği ilkelerine dayanan normatif bir çerçeve içinde ele alınmalıdır (Blinder et al, 2008: 910–911).

“Bilgi Asimetrisinin Yönetimi”, bilgi paylaşım etiğinin en öneli boyutlarından bir tanesidir. Bilgi asimetrisi merkez bankalarının, ekonomik sistemin geri kalanındaki aktörlerden daha fazla bilgiye sahip olduğunu gösterir. Dolayısı ile merkez bankası yapısal olarak önemli ölçüde bilgi üstünlüğüne sahiptir. Bu durumu değiştirmek mümkün değildir. Ama merkez bankasının bu bilgi üstünlüğü uygun şekilde yönetilmez ise ciddi bir etik sorun yaratır (Geraats, 2002: 533–534). Bunun için merkez bankasının tüm açıklamaları eş zamanlı ve eşit erişilebilir olmalıdır. Aksi hâlde bilgiye ayrıcalıklı erişim “insider” benzeri avantajlar yaratarak piyasada adaletsizliği yaratır. Merkez bankasının aşırı şekilde sessiz kalması bilgi asimetresinden kaynaklanan sorunları daha da büyütür. Öyle ki, sessizlik belirsizlik yaratabilir, piyasa beklentilerini bozabilir ve manipülatif bir algı oluşturabilir (Faust & Svensson, 2001: 214–215). Böylece bilgi asimetrisinin yönetimi, merkez bankası açısından yalnızca teknik bir iletişim meselesi değildir. Ekonomik aktörlerle kurulan güven sözleşmesini doğrudan etkileyen etik bir sorumluluk alanını oluşturur.

“Kriz Dönemlerinde Bilgi Paylaşımı”, merkez bankaları açısından veri paylaşımındaki en kritik dönemi ifade eder. Çünkü kriz dönemlerindeki bilgi paylaşım süreci en hassas dolayısı ile en yoğun etik yükümlülük gerektiren süreçlerden biridir. Zira, bu dönemdeki bilgi paylaşımları ekonomik birimlerde panik yaratıp sorunları daha da büyütebilir. Bunun yanında temkinli bilgi paylaşımı çerçevesinde sunulan az bilgi kriz dönemlerinde belirsizliği daha da artırabilir. Böylece, kriz dönemindeki iletişim her açıdan özel bir etik çerçeve içinde ele alınmalıdır. Bu kapsamda, kriz koşullarında doğru bilgi paylaşımı paniği artırmayacak ifade biçimleri ile kamuoyuna sunulmalıdır. Öyle ki, bu dönemlerde bilgi saklamanın değil, bilgiyi doğru şekilde çerçevelemek esastır (Woodford,

2005: 33–34). Kriz dönemlerinde durumun hassasiyeti gereği merkez bankalarının sözel yönlendirmeler yerine yaptığı uygulamalarla mesaj vermesi daha doğru bir yol olabilir. Merkez bankalarının "sözden önce eylem" prensibiyle hareket etmesi daha güçlü bir iletişim sağlayarak piyasalarda istikrarı artırır (Blinder, 2008: 946–948). Görüldüğü gibi kriz anlarında belirsizliğin tamamen saklanması veya ortadan kaldırılması mümkün değildir. Ama, belirsizliğe karşı merkez bankasının tavrı ve bilgi paylaşım biçimi önemli bir etik sorumluluk alanı yaratmaktadır. Öte yandan, kriz dönemlerindeki bilgi paylaşımında senaryo analizlerinin, risk dağılımlarının ve olası şoklara ilişkin koşullu değerlendirmelerin açık biçimde paylaşılması büyük önem taşır. Böylece, bir yandan beklentilerin olumlu yönde oluşması için şeffaflık sağlanır. Öte yandan, panik yaratmayacak şekilde bilginin sunumu ile önemli normatif bir yükümlülük yerine getirilmiş olur (Tucker, 2018: 203–204).

4. BİLGİNİN KULLANIM ETİĞİ

Merkez bankalarının sahip olduğu bilgi sadece kendi uygulamaları sonucu elde ettiği veya gerektiğinde başka kaynaklardan aldığı sıradan bir bilgi türü değildir. Başka bir ifade ile, yalnızca teknik bir girdi veya analitik bir unsur değildir. Merkez Bankası sahip olduğu ve kullandığı bilgi ile ekonomik birimlerin davranışları şekillendirme gücüne sahiptir. Böylece, merkez bankası elindeki bilgi ile ekonomik karar alma süreçlerini doğrudan etkiler. Bu anlamda piyasa koordinasyonunu yönlendiren ve güçlü bir araçtır. Bu nedenle bilginin kullanım sürecindeki etik ilkeler merkez bankası faaliyetlerinin en kritik boyutlarından birini oluşturur. Merkez bankası, "faiz oranı belirleyen bir kurumdan çok, ekonomik aktörlerin bilgi setlerini tasarlayan bir koordinasyon otoritesidir" (Woodford, 2003: 17). Bu nedenle bilginin kullanım etiği, merkez bankası gücünün epistemik niteliğini ve bu gücün sınırlarını belirlemeyi amaçlar. Bu çerçevede merkez bankasının bilgi kullanım etiğine ilişkin hususlar, aşağıda belirlenen, dört temel boyut üzerinden incelenebilir.

- Bilgi üstünlüğünün kötüye kullanım riski
- Politika araçlarında bilgi temelli ayrımcılık
- Teknokratik karar alma süreçlerinin demokratik meşruiyet
- Politika sonuçlarının toplumsal etkilerine ilişkin sorumluluk.

"Bilgi Üstünlüğünün Kötüye Kullanım Riski**",** merkez bankaları, ekonomik sistemdeki diğer tüm aktörlerden daha geniş kapsamlı, daha yüksek frekanslı ve daha yüksek kaliteli bilgiye sahiptir. Söz konusu olan bu yapısal üstünlük bilginin merkez bankası tarafından kötüye kullanması için bir cazibe yaratabilir. Bu bağlamda bilgi kullanımında ilk etik tehdit, politik amaçlı bilgi kullanımıdır. Merkez bankası sahip olduğu bilgiyi hükümetin kısa vadeli çıkarlarına hizmet edecek şekilde kullanabilir. Öyle ki, ekonomik görünümü olduğundan daha iyi göstermek amacıyla bilgiler çarpıtılarak sunulabilir. Ekonomide böyle bir durum yaşandığında piyasa koordinasyonun bozulur ve ekonomik davranışları rasyonellikten uzaklaşır (Morris ve Shin, 2002: 1526). Merkez bankası bağımsızlığının sağlanması bu tür risklere karşı inşa edilmiştir. Bağımsız Merkez Bankası durumunda bilginin politik amaçlarla kullanılmasının önüne geçilebilir. Bilgi kullanımında ikinci etik tehdit, seçici bilgi aktarımından (selective disclosure) kaynaklanabilir. Kritik bilgilerin belirli piyasa aktörlerine daha erken iletilmesi piyasa adaletini bozararak ekonomik eşitsizliği derinleştirir (Blinder et al. 2008: 944). Öte yandan bilginin bastırılması veya çarptırılması kapsamında da bilgi kullanım sürecine etik ihlaller oluşabilir. Bu çerçevede, verileri açıklamamak, ertelemek, bağlamından koparmak, dramatize etmek veya küçültmek suretiyle bilgiyi kullanmamalıdır (Woodford, 2005: 33).

"Politika Araçlarında Bilgi Temelli Ayrımcılık"**,** merkez bankaları politika araçlarını tasarlarken ve seçerken büyük ölçüde bilgiye dayanır. Bu anlamda yanlış bilgi kullanımı yanlış politika uygulamaları ile ekonomiye zarar verebilir. Öyle ki, eksik veya hatalı bilgiye dayanan politika tercihleri gereksiz daraltıcı veya aşırı genişletici politikalara yol açabilir. Bunun sonucunda da ekonomide istenmeyen daralma ve genişlemeler yaşanabilir (Orphanides, 2001: 964). Bu nedenle bilginin politika oluşturma sürecinde, güvenilir, doğru ve önyargıdan uzak biçimde kullanılması etik bir zorunluluktur. Politika amaçlarındaki bilgi kullanımında ikinci etik tehdit uygulamalarında yapılan ayrımcılıkla yaşanabilir. Merkez bankası, ekonomik birimleri sektör, ölçek, davranış modeli veya siyasi bağlantı gibi unsurlara

göre farklılaştıracak şekilde politikalarını uygulayamaz. Örneğin, bazı bankalara veya belirli finansal kuruluşlara ayrıcalıklı erişim sağlanarak gecelik fonlama imkanları yaratamaz. Aksi takdirde para piyasasında adalet bozulacağından önemli bir etik sorun ortaya çıkar. Bilgi kullanımında politika araçlarına ilişkin bir başka etik konusu iletişim araçlarının kullanılmasına ilişkidir. Merkez bankaları iletişim stratejileriyle yönlendirme yaparken manipülatif olmamalıdır. Böylece, iletişim politikalarını yürütürken bireylerin rasyonel tercih kapasitesini gölgelememeli ve bilgi asimetrisinden yararlanarak zorlayıcı bir etki üretmemelidir.

"Teknokratik Karar Alma Süreçlerinin Demokratik Meşruiyet" ile merkez bankalarında çalışan teknotratların bilgi kullanımına ilişkin davranış kalıplarıyla ilgili etik ilkeler belirlenmektedir. Bu anlamda ilk olarak belirtilmesi gereken husus, bürokratların merkez bankası bağımsızlığı zırhına bürünerek denetlenmeden kaçınmalıdır. Ancak teknik bilgi de uzman olmak bağımsızlık altında demokratik gözetimden bağımsız olmayı gerektirmez. Denetim aynı zamanda teknik bilgiye dayanan politika tercihlerinin demokratik meşruiyete kavuşması için de gereklidir. Bu anlamda politika bağımsızlığının teknokratları bilgi kullanımını daha etkin kıldığı açıktır. Ancak bağımsızlığın mutlaka hesap verebilirlik ile dengelenmesi gerekir (Svensson, 2010: 105). Bu anlamda teknotratların kullandığı modellerin, varsayımların, veri kaynaklarının ve risk analizlerinin kamuoyunun denetimine açılması zorunludur. Böylece, merkez bankası bağımsızlık teknotratların kontrol dışı hareket etme hakkı olduğu anlamına gelmez. Öte yandan, teknik bilgiye aşırı güven, teknokratik süreçlerde önemli bir başka etik tehdi oluşturur. Teknotratlar bilgi sınırlılıklarını kabul etmelidir. Aşırı özgüvenin riskleri küçümsemeye, belirsizliği yok saymaya ve kullanılan modellerin sınırlılıklarını gizlemeye yol açabilir. Bunun sonucunda merkez bankası tarafından ekonomik birimlere yanlış güven sinyalleri verildiği için etik açıdan sorun yaratır (Sims, 2003: 492). Dolayısıyla bilgi kullanımındaki tüm kritik tercihlerin parlamentoya, bağımsız denetim organlarına ve kamuya açıklanabilir olması, teknokratik yetkinin demokratik meşruiyetle dengelenmesini gerekir.

"Politika Sonuçlarının Toplumsal Etkilerine İlişkin Sorumluluk" ilkesi merkez bankaları kullandığı bilginin önemli toplumsal etkiler yarattığını bilerek hareket etmesi gerektiğine işaret eder. Öyle ki, sadece bilgi kullanımı sonucunda ekonomik sistemde bazı teknik hususlar değişmemekte aynı zamanda önemli sosyal etkiler de yaratmaktadır. Öyle ki politika kararları faiz düzeyleri, varlık fiyatları ve borçlanma maliyetleri üzerinden toplumda gelir ve servet dağılımını doğrudan etkilemektedir. Para politikası uygulamaları özellikle bilanço etkileri ve finansal piyasa kanalı üzerinden toplumsal düzlemde önemli paylaşım sorunları yaratabilmektedir (Blinder et al. 2008: 950–951). Öte yandan toplumsal açıdan ikinci önemli husus merkez bankasına sürekli olarak topluma verdiği güveni koruması ile ilgilidir. Çünkü merkez bankası güven kaybına uğrarsa ekonomi dümenini yitirir ve nereye gideceği belli olmaz. Merkez bankasının toplumsal güven ve dolayısıyla rehber olma özelliğini kaybetmesinin büyük maliyetleri olur. Böylece, merkez bankası için etik çerçeve, beklentileri yalnızca doğru bilgi ve koşullu değerlendirmeler aracılığıyla yönlendirmelidir. Bu arada toplumdaki bireylerin rasyonel karar alma kapasitesine saygı duymalıdır.

SONUÇ

Bu çalışma kapsamında para politikasında bilgi etiği konusu dört temel boyutta ele alınarak analiz edilmiştir. Buna göre, sırası ile para politikasında bilgi üretimi, bilginin saklanması ve işlenmesi, bilgi paylaşımı ve bilginin kullanımı süreçlerindeki etik ilkeler ortaya konmuştur. Böylece, etik ilkeler merkez bankacılığı çerçevesinde yeniden kavramsallaştırarak para politikası uygulamalarına ilişkin bilgi temelli normatif bir çerçeve geliştirilmiştir. Günümüzde merkez bankacılığı, beklenti yönetimine dayalı olarak faaliyet gösterdiği için bilgi etik kriterlere uyması kurumsal meşruiyet ve para politikası başarısı için temel bir gerekliliktir. Bu nedenle bilgi etiği, para politikasının basit bir tamamlayıcı unsuru değildir. Aynı zamanda, kurumsal işleyişinin etkinleşmesini sağlayan normatif bir zemin sunmaktadır.

Bilgi üretimi, işlenmesi, paylaşımı ve kullanması çerçevesinde çalışmada, bilgi etiği çerçevesinde önemli ilkeler benimsenmiştir. Merkez bankaları önyargılardan arındırılmış, tutarlı ve revizyona açık bir epistemik çerçevede bilgi üretmelidir. Kurumsal hafızayı oluşturan bilgi saklama ve işleme

süreçlerinde arşiv tutarlılığı, veri bütünlüğü ve algoritmik dönüşümlerin izlenebilirliği sağlanmalıdır. Bilgi paylaşımı merkez bankalarının optimal şeffaflık ilkesine uyarak doğru kapsamda ve zamanda koşullu şekilde bilgi sunmasını gerektirir. Son olarak bilginin kullanım etiği çerçevesinde kamusal bilginin manipülatif veya seçici kullanımından kaçınmak gerekir. Bu şekilde bilgi etiğinin dört boyutuna uyulması uzun vadeli ekonomik istikrarı ve demokratik meşruiyeti güçlendiren temel bir gerekliliktir.

KAYNAKÇA

Blinder, A., Ehrmann, M., Fratzscher, M., De Haan, J., & Jansen, D. (2008). Central bank communication: A survey. Journal of Economic Literature, 46(4), 910–945.

Bynum, T. W. (2008). The historical roots of information ethics. Ethics and Information Technology, 10(3), 165–176.

Capurro, R., & Hjørland, B. (2003). The concept of information. Annual Review of Information Science and Technology, 37(1), 343–411.

Faust, J., & Svensson, L. E. O. (2001). Transparency and credibility: Monetary policy with unobservable goals. Journal of Monetary Economics, 50(1), 207–235.

Floridi, L. (2002). Information ethics: An environmental approach to the digital divide. Philosophy in the Contemporary World, 9(1), 39–45.

Floridi, L. (2013). The Ethics of Information. Oxford University Press.

Geraats, P. (2002). Central bank transparency. Economic Journal, 112(483), 532–565.

Morris, S., & Shin, H. S. (2002). The social value of public information. American Economic Review, 92(5), 1521–1534.

Oreskes, N., Shrader-Frechette, K., & Belitz, K. (1994). Verification, validation, and confirmation of numerical models in the earth sciences. Science, 263(5147), 641–646.

Orphanides, A. (2001). Monetary policy rules based on real-time data. American Economic Review, 91(4), 964–985.

Sims, C. (2003). Implications of rational inattention. Journal of Monetary Economics, 50(3), 665–690.

Svensson, L. E. O. (2010). Inflation targeting. In Friedman & Woodford (Eds.), Handbook of Monetary Economics.

Tavani, E. (2016). Ethics and Data Collection for Monetary Policy. In M. Florio (Ed.), The Reform of the European Economic Governance (pp. 65–90). Edward Elgar Publishing.

Tucker, P. (2018). Unelected Power: The Quest for Legitimacy in Central Banking. Princeton University Press.

Woodford, M. (2003). Interest and Prices. Princeton University Press.

Woodford, M. (2005). Interest and Prices: Foundations of a Theory of Monetary Policy. Princeton University Press.

.

ÖĞRENEN EKONOMİDE BELİRSİZLİK:POURGERAMI & MASKUS MODELİ

Özcan KARAHAN
Bandırma Onyedi Eylül Unv., Faculty of Economis and Administrative Sciences,
10200 Bandırma, Balıkesir
ORCID: 0000-0002-1179-2125

ÖZET
Öğrenen ekonomi yaklaşımı, ekonomik aktörleri statik karar vericiler olarak değil, bilgi üreten, deneyim biriktiren ve çevresel baskılar altında sürekli uyum sağlayan birimler olarak görür. Böylece, bir ekonominin performansı büyük ölçüde o ülkedeki ekonomik birimlerin yeni bilgi üretme ve süreç iyileştirme kapasitesine bağlıdır. Bunun sonucu olarak verimlilik artışı sadece teknolojik ilerlemeden değil, deneme yanılma, süreç optimizasyonu, organizasyonel yeniden yapılanma ve kurumsal bilgi birikimi gibi mekanizmalardan kaynaklanır. Dolayısıyla öğrenme kapasitesi, ekonomik sistemin adapte olma ve kendi kendini yenileme gücünü belirleyen temel bir unsurdur. Belirsizlik, öğrenen ekonomide yalnızca bir risk unsuru olarak değil, aynı zamanda öğrenmeyi tetikleyen bir uyaran olarak değerlendirilir. Çünkü, belirsizlik ekonomik birimlerin bilgi ihtiyacını artırarak onları yeniden düşünmeye ve yeni uygulamalar denemeye sevk eder. Böylece, belirsizlik, öğrenen ekonomi perspektifinden, aktörlerin öğrenme kapasitesinin gelişimini uyaran bir baskı mekanizmasıdır. Öğrenen ekonomi içinde belirsizliğin öğrenme kapasitesininim gelişimini teşvik etmek yolu ile yarattığı etkileri Pourgerami & Maskus (1987) modeli enflasyon olgusu üzerinden spesifik olarak analiz etmiştir. Ortodoks yaklaşımlarda belirsizlik ile enflasyon arasında doğru orantılı bir ilişki kabul edilirken, Pourgerami & Maskus yüksek enflasyondan kaynaklanan belirsizliğin sonunda bizatihi belirsizliği azaltıcı etkisi olduğunu iddia eder. Öyle ki, yüksek enflasyonda alınacak yanlış kararların yüksek maliyet yaratması, ekonomik birimleri bilgi kapasitelerini geliştirmeye sevk ederek belirsizliği azaltmaktadır. Çalışma sonucunda yüksek enflasyonun yarattığı belirsizliğin ekonomik sistemde "öğretici" bir rol üstlenebileceği ortaya konmuştur.
Anahtar Kelimeler: Öğrenen Ekonomi, Belirsizlik, Enflasyon

UNCERTAINTY IN THE LEARNING ECONOMY:THE POURGERAMI & MASKUS MODEL

ABSTRACT
The learning economics approach views economic actors not as static decision-makers but as units that generate knowledge, accumulate experience, and continuously adapt under environmental pressures. Accordingly, the performance of an economy depends largely on the capacity of its economic agents to produce new knowledge and improve processes. As a result, productivity growth arises not only from technological progress but also from mechanisms such as trial-and-error, process optimization, organizational restructuring, and institutional knowledge accumulation. Thus, learning capacity is a fundamental determinant of an economic system's ability to adapt and renew itself. Within the learning-economy framework, uncertainty is not merely a source of risk but also a stimulus that triggers learning. Uncertainty increases the informational needs of economic agents, compelling them to rethink established routines and experiment with new practices. From this perspective, uncertainty functions as a pressure mechanism that encourages the development of learning capacity. The effects of uncertainty on learning capacity are examined specifically in the context of inflation by the Pourgerami & Maskus (1987) model. Whereas orthodox approaches assume a positive relationship between uncertainty and inflation, Pourgerami & Maskus argue that uncertainty arising from high inflation ultimately exerts a reducing effect on uncertainty itself. The high cost of making wrong decisions under high inflation pushes economic agents to enhance their information-gathering and

processing capabilities, thereby lowering uncertainty. The study concludes that the uncertainty generated by high inflation can, in fact, play an "instructive" role within the economic system.
Keywords: Learning Economy, Uncertainty, Inflation

GİRİŞ

"Öğrenen ekonomi" kavramı, ekonomik süreçlerin etkinleşmesinde bizatihi bu süreçlerde ortaya çıkan öğrenme olgusuna dikkat çekmek için ortaya atılmıştır. Öyle ki, ekonomik süreçler kendi içinde ürettiği yeni bilgi ya da bilgilenme ile teknolojik değişim ve kurumsal dönüşüm yoluyla rasyonelliği sağlamaktadır. Başka bir ifade ile, ekonomik gelişimi hızlandıran teknolojik gelişim ve kuramsal dönüşümün merkezinde öğrenme süreçleri önemli bir rol oynamaktadır.

Bu yaklaşım çerçevesinde ekonomik performans sadece sermaye stoku, doğal kaynak ve emek gibi klasik üretim faktörleriyle artmaz. Bunun yanında ekonomik aktörlerin sürekli bilgi üretme, özümseme ve uygulama kapasitesi de ekonomik performansın artmasına katkı sağlamaktadır. Böylece, ekonomik sistemini "öğrenme" temelinde kuran ve işleten ülkeler daha büyük gelişme gösterirler. Özellikle, günümüzde artan teknolojik rekabet ile birlikte yenilik döngülerinin hızlanması ve küresel üretim ağlarının karmaşıklaşması öğrenen ekonominin önemini daha da artırmıştır (Foray & Lundvall, 1998: 106).

Öğrenen ekonomi literatürü birçok alanda, Ortodoks yaklaşımlardan farklı şekilde ekonomik gelişim dinamikleri belirlemektedir. Bunun yanında öğrenen ekonomi literatürünün belirsizlik olgusunu Ortodoks yaklaşımlardan farklı şekilde ele alıp incelediği görülmektedir. Buna göre, Ortodoks yaklaşımın aksine, belirsizlik ekonomiye olumsuz etki yaratan bir şok olarak değerlendirmez. Ekonomik aktörlerin belirsizlik altında bilgi toplama hızlarının arttığını, deneyim yoluyla süreçleri optimize ettiklerini ve bu öğrenme döngüsünün verimlilik artışı ürettiğini vurgular. Belirsizlik, tıpkı deneyim, hata ve risk faktörleri gibi ekonomik birimlerin öğrenme kapasitelerini geliştirmelerine dolayısı ile etkinliklerine artırmaya yönelik önemli bir dinamiktir. Bu bağlamda belirsizlik-altında öğrenme mekanizmaları çerçevesinde birçok modelin geliştirildiği görülmektedir.

Çalışmanı amacı, öğrenen ekonomi çerçevesinde belirsizlik konusunu üzerinden öğrenmenin belirleyici rolünü ortaya koymaktır. Bu kapsamda, öğrenen ekonomi hem mikro hem de makro düzeyde ekonomik istikrar ilişkileri bakımından bütüncül bir çerçevede ele alınmıştır. İlk alt başlıkta öğrenen ekonomi literatürünün gelişim çizgisi ana hatları ile ortaya konmuştur. İkinci alt başlıkta, belirsizliği dönüştüren, anlamlandıran ve yönetilebilir hâle getiren belirsizlik-altında öğrenme mekanizmaları ele alınmıştır. Üçüncü alt başlıkta ise belirsizlik-altında öğrenme mekanizmasını özel bir hali olarak Pourgerami–Maskus Modeli incelenmiştir. Son kısımda öğrene ekonominin günümüzde oynadığı role ilişkin önemli tespitler yapılmıtır.

1.ÖĞRENEN EKONOMİ

Öğrenen ekonomi yaklaşımı, üretimin yalnızca fiziksel girdilere değil, zaman içinde öğrenilen ve biriken bilgiye de bağlı olduğuna işaret etmektedir. Öyle ki, üretim süreçlerinin verimliliği yalnızca teknolojik sermaye veya işgücü miktarına bağlı değildir. Aynı zamanda üretim sırasında biriken kurumsal bilgi, rutinler ve süreç iyileştirmeleriyle de ilgilidir. Buna göre, üretimin statik bir girdi–çıktı ilişkisi olmaktan ziyade dinamik bir bilgi-birikim süreci olarak tanımlanmaktadır. İktisat literatüründe öğrenen ekonomi kavramının tarihsel gelişimini tek bir boyuttan ele alarak doğrusal yönden incelemek mümkün değildir. Birbirinden bağımsız görünen ama aynı zamanda birbirini mükemmel şekilde tamamlayan birçok kanaldan ilgili literatürün geliştiği gözlemlenmektedir. Buna rağmen, öğrenen ekonomi literatürünün gelişimini bazı temel köşe taşları çerçevesinde belirlemek mümkündür.

Öğrenen ekonomi yaklaşımının ilk temelleri 1940'lı ve 1950'li yıllarda Wright (1936) ve Boston Consulting Group (1968) tarafından atılmıştır. Wright (1936) "Öğrenme Eğrisi" ve "Öğrenme Etkisi" kavramları çerçevesinde geliştirilmiştir. Wright (1936**),** uçak endüstri üzerinde yaptığı çalışmada imalatı sürecinde üretim hacmi arttıkça gelişen üretim deneyimi ile birlikte üretim maliyetlerinin sistematik biçimde düştüğüne dikkat çekmiştir. Öyle ki, üretim hacmi arttıkça işçilerin ve süreçlerin deneyim biriktirdiğini, bu deneyim artışının ise birim maliyetlerde istikrarlı ve öngörülebilir bir düşüşe yol açtığını göstermiştir (Wright, 1936: 124–128). Boston Consulting Group (1968), Wright'ın

yaklaşımını geliştirerek çok daha fazla sektörlere uygulamış ve benzer sonuçlara ulaşmıştır. Buna göre üretim faaliyetleri arttıkça gelişen deneyim ile birlikte üretim sürecinde verimlilik artmaktadır. Üretim miktarındaki her iki kat artış genellikle maliyetlerde %20–30 arası bir düşüş yaratmaktadır. Böylece öncü çalışmalar üretimin sadece girdilerle değil aynı zamanda bilginin birikmesi yolu ile de şekillenip etkinleştiğini ortaya koymuştur.

Literatürde öğrenen ekonomi kavramının tam olarak doğuşu Arrow (1962) tarafından yayımlanan "The Economic Implication of Learning by Doing" başlıklı makale ile olmuştur. Arrow'a göre firmalar üretim sürecinde yalnızca fiziki mal üretmez. Üretim sürecinde aynı zamanda tecrübe kazanarak maliyetlerini azaltacak bir öğrenme yeteneği yaratırlar. Bu çerçevede teknolojik ilerlemenin önemli bir kısmının formel şekilde yürütülen AR-GE faaliyetleri yerine üretim sürecinde yaparak öğrenmeden yani tekrarlanan deneyimden kazanıldığını ileri sürmüştür. Başka bir ifade ile, teknolojik değişimin büyük bölümünün formel AR-GE'den değil, bizzat üretim sürecindeki tekrarlardan ve beceri birikiminden gelmektedir. Bunun yanında Arrow ilk kez öğrenme olgusunu üretim fonksiyonu içine içsel bir şekilde katmıştır. Arrow'un modelinde öğrenme, sermaye birikiminin doğal bir yan çıktısıdır. Üretim her tekrarlandığında işçiler ve yöneticiler süreçleri daha verimli yürütmeyi öğrenir; bu nedenle öğrenme yatırımdan ayrı bir girdi değildir, bizzat üretim fonksiyonunun içinde endojenleşmiştir (Arrow, 1962: 159). Bu çerçevede üretim sürecindeki maliyet düşüşlerini öğrenme hızına bağlı olarak nasıl düştüğünü matematiksel bir model ile açıklamıştır. Böylece, Arrow ilk kez öğrenme merkezli bir büyüme ve gelişme anlayışını ortaya koymuştur. Buna göre artan üretim hacmi ile birlikte artan getiriler ve kümülatif bir iyileşme söz konusu olmaktadır. Learning-by-doing, azalan değil artan getiriler doğurur. Üretim hacmi arttıkça edinilen bilgi birikir, böylece maliyetler düşer ve teknoloji etkinliği yükselir. Bu mekanizma endüstriyel sıçramaların açıklanmasında temel yapılardan biridir. Son olarak Arrow bilgi yayımı (spillovers) ile ilgili olarak önemli çıkarımlarda bulunmuştur. Arrow'un önemli vurgularından biri, öğrenmenin özel mülkiyetle tam sınırlandırılamayan bir bilgi türü olmasıdır. Üretimde biriken bilgi, benzer sektörlere, rakiplere veya tedarikçilere çeşitli kanallarla sızar. Bu nedenle learning-by-doing toplumsal ölçekte pozitif dışsallık üretir ve kamu politikaları açısından stratejik bir öneme sahiptir (Arrow, 1962: 155-156).

Öğrenen ekonomi yaklaşımının gelişiminde diğer bir önemli aşama, 1980'li yıllarında Evrimsel Ekonomik Yaklaşım tarafından konunun ele alınışı ile olmuştur. Bu çerçevede öğrenen ekonomi kavramını teorik olarak genişleten en önemli çalışmalar Nelson ve Winter (1982) tarafından gerçekleştirilmiştir. Kitap, kapitalist ekonominin statik optimizasyondan daha çok evrimsel bir süreç içinde işlediğini savunur. Böylece, teknolojik gelişimin temel dinamikleri öğrenen ekonomi olgusuna dayandırılır. Öyle ki, teknolojik gelişim "patika bağımlı" bir öğrenme süreci olarak modellenir (Nelson & Winter, 1982: 134). Bu çerçevede "rutinler", "örgütsel hafıza" ve "evrimsel uyum" kavramları geliştirilerek teknolojik gelişimi ile öğrenen ekonomi kavramı arasındaki sıkı bağa vurgu yapılır. Üstelik bu sıkı bağ davranışsal, örgütsel ve sektörel düzeyde mikrodan makroya bütün düzlemlerde kurulur. Firmaların davranışı "rutinler" tarafından belirlenir. Rutinler, üretim süreçlerini, karar alma prosedürlerini, problemleri çözme biçimlerini içeren örgütsel bir hafıza niteliğindedir. Rutinler zamanla öğrenme yoluyla değişebilir fakat tamamen serbest biçimde güncellenmez. Tıpkı biyolojik evrim gibi **çevresel baskılar, uyum gereklilikleri ve rekabetçi seçim mekanizmaları** bu dönüşümü yönlendirir. Firmaların rasyoneliği sınırlıdır (bounded rasyonality). Bu nedenle mükemmel bilgi altında optimizasyon yerine, **deneme-yanılma**, yerel arama ve zamanla gelişen uyum davranışları öne çıkar. Öğrenme ekonomisi kademeli, tarihsel ve patika bağımlı bir süreçtir olarak ele alınır (Nelson & Winter, 1982: 12-13).

Öğrenen ekonomi kavramı 1990'lı yıllara gelindiğinde Cohen & Levinthal (1990) tarafından önemli mikro temellere kavuşmuştur. Bu çerçevede öğrenmenin öğrenen tarafından sahip olması gerektiği nitelikler üzerinde durarak "bilgi edinme kapasitesi" (absortive capacity) unsurunun önemini ortaya koymuştur. Firmanın dış bilgiyi tanıma, özümseme ve ticarileştirme yeteneği bilgi edinme kapasitesi olarak tanımlanmıştır. Böylece, öğrenmenin dış bilgi akımlarını tanıma ve özümseme kapasitesine bağlı olduğu belirlenmiştir (Cohen & Levinthal, 1990: 128). Bir firma bilgi edinme kapasitesini geliştirmedikçe dışarıdan gelen yeni bilgiyi tanıyamaz veya etkin biçimde kullanamaz. Dolayısıyla

öğrenme, yalnızca yeni bilgiye maruz kalmak değil, aynı zamanda mevcut bilgi altyapısını sürekli güncel tutmaktır. Bunun üzerine öğrenme süresi sadece "yaparak öğrenme" ile değil onu alıp işleyerek değerlendirme kapasitesi ile açıklanmaya başlamıştır. Bu yaklaşım öğrenen ekonomi kavramına daha yüksek düzeyde kurumsallaştırmıştır. Bu çerçevede Ar-Ge faaliyetlerinin iki farklı etkiye sahip olduğu belirlenmiştir. İlk olarak Ar-Ge faaliyetleri soncunda yeni bilgi üretir. İkinci olarak dış bilgiyi özümsemeyi kolaylaştırır. Bu nedenle Ar-Ge, yalnızca inovasyon üretimi için değil, dış dünyadan gelen bilgi akışını işleyebilmek için de stratejiktir (Cohen & Levinthal, 1990: 135). Bunun yanında bilgi edinme veya özümsemem kapasitesinin gelişiminde örgütsel yapı ve içsel koordinasyon da önemlidir. Çünkü özümsemem kapasitesi sadece bireysel yeteneklerden değil, örgütsel iletişim kanallarının esnekliğinden de beslenir. Bu yüzden bir kurum içindeki bölümler arasında etkin koordinasyon kuramadığında toplam öğrenme kapasitesi düşer.

Öğrenen ekonomi kavramının açık şekilde ifade edilmesi ise ilk kez Lundwall & Johson (1994) tarafından yazılan "Learning Economy" makalesi ile olmuştur. Bu makale ile ilk kez modern dünyada rekabet gücünü belirleyen ana unsurun ekonominin öğrenme hızı olduğunu ortaya koymuştur. Ayrıca öğrenmenin bireysel izole bir süreç yerine etkileşimli bir süreç olduğu ifade edilmiştir. Böylece, öğrenmenin bireysel değil kolektif ve etkileşimsel bir süreç olduğu savunulmuştur. Öyle ki, modern ekonomilerde yenilik, firmaların izolasyon içinde değil, tedarikçiler, müşteriler, üniversiteler ve devlet kurumlarıyla kurdukları ilişkiler aracılığıyla gerçekleşir (Lundvall & Johnson, 1994: 25). Ayrıca, bilgi türleri belirlenerek öğrenen ekonomideki gelişim süreçleri tanımlanmaya çalışılmıştır. Bu anlamda dört temel bilgi türü üzerinde durulmuştur. Olgusal bilgi (know-what), bilimsel bilgi (know-why), pratik veya ustalık bilgisi (know-how) ve kişi y ada ağ bilgisi (know-how) sınıflandırılmıştır. Öğrenen ekonominin gelişim merkezinde özellikle know-how ve know-who biçimindeki örtük bilginin önemli olduğu vurgulanmıştır. Bunun yanında bilgi aktarımı pratik, etkileşim ve sosyal bağlarla sağlandığından firmalar arası iş birliği ve ağ yapılarının önemi vurgulanmıştır. Etkileşimsel öğrenme, ekonomiyi sabit dengede değil sürekli uyum ve dönüşüm içinde bir yapı içinde gelişmektedir. Bu nedenle piyasalar statik denge yerine dinamik süreçler içinde ele alınarak analiz edilir.

Son olarak, öğrenen ekonomi literatürü içinde Foray & Lundvall (1998**)** tarafından önemli tespitlerin yapıldığı görülmektedir Öncelikle, bilgi ekonomisi ile öğrenen ekonomi arasındaki farklar ortaya koymuştur. Buna göre bilgi ekonomisi daha çok bilginin üretimi ve dağıtımı ile ilgilenirken, öğrenen ekonomi bilgiyi kullanma, dönüştürme ve adaptasyon süreçlerine odaklanmaktadır. Öte yandan, Foray & Lundwall (1998) öğrenen ekonominin gelişim sürecini sistematik olarak açıklamıştır. Bu çerçevede yenilik sistemleri, kurumsal koordinasyon ve ağ yapıları gibi kavramlar öğrenen ekonominin temel dinamikleri olarak belirlenmiştir. Böylece, ekonomik sistemlerin gelişiminde üretim yerine öğrenme kapasitesinin örgütlenmesi gereği üzerinde durulmaya başlanmıştır. Öğrenme kapasitesi düşük firmalar, teknolojik sınırdan uzaklaştıkça rekabetten kopar. Foray & Lundvall'a göre modern ekonomilerde örgütlerin rekabet gücü, formel bilgi stokundan çok sürekli öğrenme kapasitesine bağlıdır. Bu çerçevede, üniversiteler ve araştırma kurumları, AR-GE merkezleri, tedarik zinciri etkileşimleri, bölgesel inovasyon sistemleri öğrenme süreçlerini besleyen kurumsal ekosistemi oluşturur (Foray & Lundvall: 1998: 108).

Yukarıda belirlendiği şekilde öğrenen ekonomi, öğrenme eğrisi, yaparak öğrenme, etkileşimsel öğrenme, örgütsel rutinler, evrimsel uyum ve bilgi emme kapasitesi gibi çok katmanlı bir literatür tarafından desteklenmektedir. Bütün bu modeller modern ekonomilerin temel dinamiğinin statik verimlilik analizlerinden çok devamlı öğrenme kapasitesi ile açıklanabileceğini göstermektedir. Öyle ki, üretim süreçlerindeki deneyimin verimliliği artırması, örgütlerin rutinler aracılığıyla bilgi biriktirmesi, firmaların dış bilgiyi özümseme kapasitesi ve ekonomik aktörler arasındaki etkileşimsel öğrenme, modern ekonomide rekabet gücünün ana belirleyicileridir. Politika tasarımı açısından sürdürülebilir büyüme, yalnızca sermaye yatırımı ve makro istikrarla değil, aynı zamanda öğrenme yeteneğini artıran kurumsal ve örgütsel tasarımlarla mümkün olur. Buna göre, ekonomik birimlerin öğrenme süreçlerini güçlendiren her mekanizma uzun vadeli büyümenin temel bileşenlerini oluşturur. Bunun için politika tasarımında eğitim yatırımlarına, Ar-Ge sistemlerinin geliştirilmesine, firma-üniversite iş birlikleri ve bilgi paylaşım ağlarına büyük önem verilmelidir.

2. BELİRSİZLİK VE ÖĞRENEN EKONOMİ

Öğrenen ekonomi yaklaşımı, modern ekonomik yapılanmanın temel dinamiğinin üretim faktörlerinin niceliksel düzeyinden ziyade bilgi üretme, özümseme ve uygulama kapasitesi olduğunu savunur. Böylece, öğrenen ekonomi, durağan bir verimlilik veya gelişim analizi değildir. Birimlerin, sektörlerin ve sistemlerin sürekli adaptasyon ve yeniden yapılanma süreçleriyle birlikte gelişimini açıklar. Bu çerçevede, yalnızca teknolojik ilerlemenin veya verimliliğin nasıl geliştiği belirlenmez. Aynı zamanda belirsizlik, şoklar ve çevresel değişkenlik karşısında ekonomik birimlerin nasıl uyum becerilerini geliştirdikleri de ortaya konur.

Özellikle belirsizliğin olduğu ortamlarda, öğrenen ekonomi çerçevesinde, ekonomik birimlerin nasıl olumlu yönde tepkiler geliştirdiği literatürde yaygın şekilde ele alınmıştır. Ekonomik sistem içerisinde belirsizlik aktörlerin tam bilgiye sahip olmaması, geleceği öngörememesi ve alternatifler arasında karşılaştırma yapamaması durumunu ifade eder. Öğrenen ekonomi, bu şekilde tanımlanan belirsizliği tamamen çözüleceğini iddia etmemekle birlikte belirsizliği azaltan, anlamlandıran ve yönetilebilir hâle getiren bir dizi mekanizma üretir.

Öğrenen ekonomi çerçevesinde belirsizliği ele alarak analiz eden önemli çalışmalar bulunmaktadır. Bu çalışmalarda, belirsizlik ekonomik birimleri çaresizliğe sürükleyen bir problem olarak ele alınmak yerine, hüküm sürdüğü koşullarda etkin şekilde karar alınabilme mekanizmaları kurulur. Hatta bazı yaklaşmışlar kurdukları mekanizmalarla, öğrenen ekonomi koşullarında, belirsizliğe yönelik geliştirilen reflekslerin firmalar için yeni gelişim dinamiklerini harekete geçirebileceğini iddia etmiştir. Bu çerçevede, belirsizliği öğrenen ekonomi perspektifi içinde farklı mekanizmalarla ele alan üç temel yaklaşım öne çıkar. Dodgson (1993), belirsizlik karşısında örgütlerin sürdürülebilir bir kurumsal hafıza inşa etmesinin önemini vurgular. Öğrenme süreçleri yoluyla bilgi birikiminin kurumsallaşması, belirsizliği azaltan yapısal bir tampon görevi görür. Levinthal ve March (1981), örgütlerin belirsizlik karşısında sınırlı rasyonalite gereği "yerel arama ve kademeli/artırımlı uyum" (local search ve incremental adaptation) süreçlerine yöneldiğini vurgular. Bu yaklaşım, belirsizliği tek bir kapsamlı karar yerine küçük ve yönetilebilir karar birimlerine ayrılarak ele alınması anlamına gelir. Teece, Pisano ve Shuen (1997) ise belirsizliğin ancak ekonomik birimlerin dinamik bir uyum kapasitesi geliştirmesiyle yönetilebileceğini ileri sürer. Bu dinamik uyum kapasitesinin geliştirilmesi ile çevresel değişimleri algılama, fırsatları yakalama ve örgütsel yapıyı dönüştürme süreçleri üzerinden belirsizliği yönetilebilir hâle getirir.

Dodgson (1993), belirsizliği firmalar için yapısal ve sürekli bir çevresel kısıt olarak tanımlar. Firmalar teknoloji döngülerinin kısalması, rekabet yoğunluğunun artması, piyasa sinyallerindeki oynaklık ve bilgi asimetrileri nedeniyle sürekli değişen bir ortamda faaliyet gösterir. Öğrenen ekonomi çerçevesinde belirsizlik ortadan kaldırılamaz ancak sistematik öğrenme süreçleriyle yeniden yapılandırılabilir. Böylece, belirsizlik öğrenme yoluyla "yapılandırılmış bilgiye" dönüştürülerek örgütsel öğrenmenin belirsizlik yönetiminde merkezi bir işleve sahip olur. Bunun sonucunda firmalar belirsizliği tamamen ortadan kaldırmaz ama öğrenme kapasitesini artırarak belirsizliği sürdürülebilir, öngörülebilir ve yönetilebilir bir düzeye indirir.

Bu çerçevede belirsizliğin etkisini azaltan dört temel öğrenme mekanizması tanımlar. İlk mekanizma, bilgi edinme ve işleme süreçlerinin kurumsallaştırılmasıdır. Burada belirsizlik kaynaklarının etkin tanımlanması önemli bir aşamayı ifade eder. Buna göre çevresel verilerin düzenli olarak toplanması, rakip stratejilerinin izlenmesi ve piyasa sinyallerinin çözümlenmesi çok önemlidir. Bunun yanında, belirsizlik kaynaklarını tanımlayacak bilginin oluşturulması yanında bu bilginin örgütsel karar süreçlerine entegre edilmesi de gereklidir. Bütün bunların sonucunda firma davranışını belirsizlik karşısında daha öngörülebilir ve istikrarlı kılar (Dodgson, 1993: 382). İkinci mekanizma, geri bildirim döngülerinin (feedback loops) işletilmesidir. Yapılan hataların analiz edilerek uygun şekilde düzeltilmesi döngüsünün etkin şekilde oluşturulması belirsizliğin olumsuz etkilerini azaltır. Öyle ki bu döngü tekrarlandıkça örgüt, belirsizliği kademeli olarak içselleştirir ve belirsizlik artık rastlantısal bir risk olmaktan çıkıp yönetilebilir bir değişken niteliği kazanır. Başka bir ifade ile hataların tespit edilmesi, analiz edilmesi ve süreç düzeltmelerine dönüştürülmesi, örgütün çevresel belirsizliklere duyarlılığını azaltır. Üçüncü mekanizma, deneme-yanılma süreçlerinin sistematik ve düşük riskli

deneyler şeklinde örgütlenmesidir. Firmalar küçük adımlarla uygulanan deneysel girişimler yoluyla çevre hakkında hızlı ve güvenli bilgi üretebilir. Bu şekilde riskin sınırlandırılması ve ona göre stratejiler geliştirilmesi öğrenme hızını artırır. Böylece, deneme yanıma il elde edilen düşük maliyetli tecrübeye dayalı bilgiler riski yönetmekte katkı sağlar. Burada sağlanan bilgiler daha sonra belirsizlik altında daha büyük ölçekli kararların alınmasında oluşacak yüksek maliyetleri azaltır. Dördüncü mekanizma ise örgüt içi iletişim ve bilgi paylaşımının güçlendirilmesidir. Bilgi firma içinde belirli birimlerde yoğunlaştığında geri kalan kısım için bilgi eksikliğinden belirsizlik artar. Bu sorunun yaşanmaması için firmanın yatay ve dikey iletişim kanallarının güçlendirilmesi gerekir. Böylece, bilginin örgüt içinde yayılması her birim için optimum bilgi kaynağı sağlayarak belirsizliği azaltarak karar alma süreçlerini hızlandırır (Dodgson, 1993: 386).

Levinthal & March (1981) belirsizliğe karşı adaptif bir strateji ile yaklaşarak sorunların çözümünden yanadır. Bu çerçevede belirsizliği doğrudan azaltan agresif mekanizmalar yerine uyum gösterecek şekilde onu biçimlendirmeye çalışır. Böylece, belirsizliği çözmenin rasyonel optimizasyon ile değil, adaptif arama davranışı ile mümkün olduğunu ileri sürer. Bu yaklaşım temel olarak belirsizliğe karşı belirsizliğin kapsamını küçülterek çözüm aramaya çalışır. Böylece belirsizliğin kendisini çözmek değil, belirsizliği daraltmak ve yönetilebilir hâle getirmek esastır.

Öncelikle, belirsizliği daha küçük, yönetilebilir parçalara bölerek daha kolay uyum gösterilecek hale getirilmesi önemlidir. Büyük bir "optimal çözüm" aramak yerine "yerel arama (local search)" gerçekleştirmelidir. Bir bütün olarak firmanın karşılaştığı risklerle top yekûn uğraşmak yerine firma birimlerine göre karşılaşılan riskler bölünebilir. Böylece belirsizlik "daraltılmış problem alanına" dönüşür. Çünkü küçük, tanımlı problemler dar bir problem alanına odaklandığı için kolay çözülebilir. Böylece belirsizlik çözülmesi kolay bir "yerel" probleme dönüşür. İkinci olarak, riski küçültmenin önemli bir yolu "tetiklemeli arama (problemistic search) stratejisi izlemektir. Bu çerçevede firma ancak performansı düştüğünde arama süreci başlar. Bu sayede örgüt kaynaklarını gelişigüzel değil, kritik sorunlara yönlendirir. Bu yöntem sayesinde enerji ve kaynak gereksiz kullanılmaz ve böylece belirsizliğin karar maliyetini azaltır (Levinthal & March, 1981: 313–314). Üçüncü olarak, belirsizliğe karşı geliştirilen çözüm yöntemi "kademeli adaptasyon" (incrementalism or incremental adatation) stratejisi izlemelidir. Çünkü belirsizlik koşullarında geliştirilen çözümlerde büyük sıçramalar risklidir. Buna karşılık küçük adımlarla geliştirilen çözümler ise daha çok bilgi üretir ve sonuçlara ilişkin riski sınırlar. Bu nedenle örgütler belirsizlik altında stratejilerini kademeli olarak geliştirmelidir. Ani kararlar yerine küçük değişiklikler yaparak belirsizliğin şiddeti kontrol altında tutulmaya çalışılmalıdır. Dördüncü olarak, "firma öğrenme geçmişi" (organizational memory) ile ilgili önemli örgütsel hafıza geliştirmelidir. Geçmişte yapılan arama ve uyum süreçlerinin örgütün bu günkü belirsizliğe karşı geliştireceği çözümde çok önemli katkı sağlar. Bir başka değişle geçmiş tecrübe gelecekteki belirsizliği daha hızlı anlamlandırmasını sağlar (Levinthal & March, 1981: 316–317). Böylece, geçmişte belirsizlikle ilgili edindiği tecrübe gelecekte karşılaşacağı belirsizliği azaltan davranışsal bir filtre işlevi görür.

Teece, Pisano & Shuen (1997) belirsizlikle baş etmenin tek yolunun firmanın dinamik bir uyum kabiliyeti geliştirmesinde yattığını iddia eder. Buna göre ekonomik birimler öğrenme temelli olarak esneklik yeteneklerini geliştirmeyi başarmalıdır Teknolojik değişimin hızlandığı bir ekonomik yapıda artan belirsizlik karşısında sabit rutinleri takip etmek bir çözüm getirmez. Dinamik kabiliyet yaklaşımı, öğrenen ekonomi çerçevesinde, belirsizliğe karşı pasif bir savunma yapmak yerine onu aktif bir değer üretim sürecinin dinamiği olarak kullanır. Böylece, belirsizlik firmalar açısından yeni gelişim fırsatlarını değerlendirecek kabiliyetleri geliştirir (Teece et al, 1997: 509–510).

Belirsizlikle baş etmenin ilk boyutu belirsizlik ortaya çıkmadan onu fark edecek imkân yaratmaktır. Dolayısı ile dinamik uyum kabiliyetlerin ilk boyutu "algılanma" (sensing) yeteneğini geliştirmekten geçmektedir. Firma teknolojik sinyalleri, pazar değişimlerini ve rekabetçi tehditleri erken algıladığında belirsizlik daha küçük bir sorun hâline gelir (Teece et al., 1997: 516). Bunun için çevresel değişimleri erken fark etme belirsizlikle mücadele etmenin önemli bir önkoşuludur. Dinamik uyum kabiliyeti yaratmada ikinci boyut firmanın "yakalama" (seizing) yani belirsizlik ortamında ortaya çıkan fırsatların kurumsal olarak değerlendirilmesini ifade eder. Bu noktada belirsizlik içinde ortaya çıkan

fırsatları değerlendirme yeteneğinin geliştirmesi önem kazanmaktadır. Burada, belirsizliğin firma açısından yaratacağı olumsuzluğu azaltılmaktan daha çok belirsizliğin stratejik bir avantaja dönüştürülmesi söz konusu olmaktadır. Öyle ki, belirsizlik piyasada kağıtların yeniden dağıtıldığı bir ortamdan yarattığından bu durumda stratejik avantaj kazanarak yeni bir üst pozisyon elde etme şansı ortaya çıkmaktadır. Dinamik kabiliyetlerin üçüncü boyutu "dönüştürme" (transforming) yani ekonomik birimin yeniden şekillenmesini ifade eder. Öyle ki, firma, kaynaklarını, iş modellerini ve örgütsel rutinlerini yeni çevresel koşullara uyacak biçimde yeniden düzenler. Böylece, bu süreç sonunda yalnızca belirsizlik azalmaz öğrenme süreçleriyle yapısal adaptasyonu birleştirerek önemli bir değişim yaşanır. "Dönüştürme", değişen koşullara uyum sağlamak için kurumsal mimarinin, süreçlerin ve yetenek setlerinin yeniden tasarlanması gerçekleşir (Teece et. al. 1997: 520–521). Dinamik kabiliyetlerin dördüncü boyutu rutin yenilemedir. Bu aşamada firma, gerçekleştirdiği dönüşüm çerçevesinde yerleşik rutinlerini gözden geçirir. Bunun sonunda aşınmış veya çevreyle uyumsuz hâle gelmiş pratikleri törpüler veya gerekirse yenileri ile değiştirir. Rutinlerin bu şekilde yenilenmesi ile birlikte adaptasyon hızı artar. Öyle ki, firma eski kalıpların yarattığı engellere takılmadan çevresel değişimlere kolaylıkla tepki verir hale gelir. Bu şekilde kurumsal refleksler güncellenmesi ile belirsizlik örgüt içinde daha sınırlı bir problem yaratabilir.

3. POURGERAMI – MASKUS MODELİ

Öğrenen ekonomi yaklaşımı ekonomik birimlerin, deneyim, hata ve risk faktörleri yanında, belirsizlik koşullarında da öğreneceğini ve etkinlik sağlayacak çözümler bulanacağına inanır. Öyle ki, ekonomik birimler için öğrenme zorlayıcı koşullar altında daha hızlı bir şekilde gerçekleşmektedir. Bu öğrenme süresi sonunda ekonomik birimler belirsizliğe karşı sadece adaptasyon kabiliyetlerini geliştirmez. Aynı zamanda, faaliyetlerinde verimlilik artışı sağlayarak sürekli büyüme ve gelişim için önemli bir dinamik yaratır. Böylece, belirsizlik ekonomik öğrenme sürecine katalizörlük yaparak ekonomik birimleri etkinleştirir.

Pourgerami & Maskus Modeli enflasyondan belirsizliğe doğru negatif yönlü nedensellik kuran bir modeldir. Bu şekilde enflasyondan belirsizliğe doğru işleyen ters yönlü ilişki kurarken temel olarak öğrenen ekonomi yaklaşımının belirsizliği ele aldığı temelden hareket etmektedir. Buna göre, yüksek enflasyonun yarattığı belirsizlik artınca ekonomik birimler öğrenme süreçlerini hızlandırmaktadır. Çünkü, enflasyonist süreçte alınan yanlış kararların servet gelir üzerindeki yıpratıcı etkisi büyüktür. Dolayısı ile yüksek enflasyon döneminde alınan yanlış kararların ekonomik birimlere maliyeti çok yüksek olur. Bunun için ekonomik birimler yüksek enflasyonist süreçlerde bilgi toplamaya yönelik harcamalarını artırarak karar verme süreçlerindeki belirsizliği azaltmaya çalışır. Böylece, yüksek enflasyon ekonomik birimleri öğrenmeye daha çok zaman ve kaynak ayırmaya zorlayarak öğrenme kapasitelerini geliştirir. Bütün bunların sonunda ekonomik birimler açısından belirsizlik azalır (Pourgerami & Maskus, 1987: 287).

Ekonomik birimlerin yüksek enflasyon altında, öğrenen ekonomi temelinde, mikro düzeyde etkinliklerini artırması makro düzlemde belirsizliği azaltır. Belirsizliğin bu şekilde azalması ile bir süre sonra enflasyonist süreç dinamiğini kaybeder. Bu şekilde, Pourgerami & Maskus modeli, yüksek enflasyondan belirsizliğe doğru negatif nedensellik ilişkisi belirlerken öğrenen ekonomi literatüründeki 'belirsizlik altında hızlanan öğrenme döngüsü' ile uyumlu bir analitik çerçeve ortaya koymaktadır. Öyle ki, yüksek enflasyon ortamında ortaya çıkan belirsizlik, bir süre sonra ekonomik birimleri daha çok bilgi edinmeye zorlayarak, bir süre kendi kendini azaltan bir döngüye girmektedir. Buna dayalı olarak, Pourgerami & Maskus Modeli ekonomide belirsizliği yalnızca bir maliyet unsuru olarak görmez. Bunun yerine, yüksek enflasyonda ortaya çıkan belirsizlik öğrenme kapasite artışını tetikleyen bir katalizör olarak ele alınır. Böylece, belirsizlik, ekonomik yapılarda enflasyonu artıran bir sorun değil, öğrenme yoluyla enflasyonu azaltabilen bir iyileştirici dinamik hâline gelmektedir (Maskus & Pourgerami, 1990: 374).

Yukarıdaki açıklamalardan görüleceği gibi, Pourgerami & Maskus modeli, öğrenen ekonomi literatürünü makro düzeydeki enflasyon ve belirsizlik dinamikleriyle entegre eder. Mikro düzeydeki öğrenme ve adaptasyon süreçlerinin makro düzeydeki fiyat istikrarı üzerinde etkili olabileceğini gösterir. Böylece, öğrenen ekonomi kavramını enflasyonun mikro temelli açıklamalarına dâhil ederek

literatürde özgün bir köprü kurar. Aynı zamanda model, enflasyon ile belirsizlik arasındaki ilişkileri analiz eden ortodoks iktisat anlayışının çok ötesine, geçerek çok farklı bir iddiada bulunmaktadır.
Klasik iktisat anlayışının temsilcileri olarak Friedman (1977) ve Ball (1995) yüksek enflasyonun ekonomik birimlerin davranışsal kapasitesini aşındırarak belirsizlik yarattığını iddia etektedir. Friedman (1977) yüksek enflasyon altında fiyatlar çok sık değiştiğinden ve bu ortamda alınan yanlış kararların maliyeti yüksek olduğundan ekonomik birimler büyük bir belirsizlikle karşı karşıya kalır. Ball (1995) ise enflasyonun belirsizliği artırmasında merkez bankasının rolüne işaret eder. Buna göre, enflasyonist ortamda merkez bankasının verdiği tepkiler öngörülür olmaktan çıkar. Bunun için merkez bankası politikalarındaki bilinmezlik belirsizliği artırır. Böylece, her iki modelde de yüksek enflasyon fiyat seviyesinde daha fazla oynaklık yaratarak yüksek belirsizliğe neden olmaktadır. Dolayısı ile ekonomide belirsizliğin azalması için fiyat istikrarının sağlanmasına öncelik verilmelidir. Pourgerami & Maskus, ise yüksek enflasyonun yarattığı belirsizliğin bir süre sonra azalacağını iddia etmektedir. Çünkü yüksek enflasyon koşullarında ekonomik birimler uyum maliyetlerini minimize etmek için bilgi üretme kapasitelerini genişletmeye çalışırlar. Bunun yanında piyasa sinyallerini daha sık izler ve tahmin süreçlerini sistematik olarak daha çok geliştirirler. Sonuçta ortaya çıkan öğrenme kapasitesi ile belirsizlik patikası kırılarak belirsizlik azalır.
Sonuç olarak, Pourgerami & Maskus yaklaşımı enflasyon–belirsizlik ilişkisini açıklamada Ortodoks modellerden kökten biçimde ayrılır. Friedman ve Ball hem ekonmik birimler hem de ekonomik kurumlar boyu ile yüksek enflasyonu doğrudan daha yüksek belirsizlik yaratacağını iddia eder. Pourgerami & Maskus ise yüksek enflasyonun ekonomik birimler üzerinde güçlü bir öğrenme ve uyum baskısı yarattığını, bu baskının da zaman içinde bilgi toplama, sinyal izleme ve tahmin kapasitesini ilerlettiğini savunur. Böylece enflasyonun başlangıçta artırdığı belirsizlik, ekonomik birimlerin hızlanan öğrenme süreci sayesinde tersine döner ve giderek azalır. Belirsizliğin bu "öğrenme döngüsü" içinde çözülmesi, enflasyonist sürecin kendi kendini zayıflatan bir yapıya evirilmesini sağlar. Bu bakış açısı, öğrenen ekonomi literatürü ile makro enflasyon dinamikleri arasında özgün ve tutarlı bir teorik bütünlük kurarak literatürde farklı bir konum elde eder.

SONUÇ

Bu çalışma, öğrenen ekonomide belirsizlik konusunun ele alınışını inceleyerek modern ekonomik analizde öğrenmenin belirleyici rolünü ortaya koymayı amaçlamıştır. Böylece, öğrenen ekonomiyi hem mikro düzeyde ekonomik birimlerin davranışları hem de makro düzeyde ekonomik istikrar ilişkileri bakımından bütüncül bir çerçeve içinde ele almaya çalışmıştır. Bunun sonucunda öğrenen ekonomi literatürünün gelişimi, belirsizlik-altında öğrenme mekanizmaları ve Pourgerami–Maskus'un bu iki alanı birleştiren özgün yaklaşımı ile oldukça kapsamlı bir analitik çerçeveye ulaşılmıştır.
Öğrenen ekonomi literatürü izlenerek, Wright'ın erken dönem öğrenme eğrisi yaklaşımından Arrow'un learning-by-doing modeline, Nelson & Winter'ın evrimsel rutin kavramından Cohen & Levinthal'ın bilgi edinme kapasitesi analizine ve Lundvall & Johnson'ın etkileşimsel öğrenme vurgusuna kadar uzanan geniş bir taram yapılmıştır. Bunun sonucunda öğrenen ekonomi literatürü bağlamında, ekonomik performansın temel unsurunun klasik üretim faktörleri dışında, sürekli işleyen öğrenme süreçleri olduğu gösterilmiştir. Bu çerçevede öğrenme, teknolojik gelişmenin, verimlilik artışlarının ve örgütsel dönüşümün ardındaki ana mekanizma olarak konumlanmaktadır.
Belirsizlik ekseninde ise, öğrenen ekonominin pasif bir risk azaltma yaklaşımından ziyade belirsizliği dönüştüren, anlamlandıran ve yönetilebilir hâle getiren aktif bir mekanizma olduğu gösterilmiştir. Bu çerçevede, Dodgson'ın kurumsal hafıza vurgusu, Levinthal & March'ın yerel arama ve kademeli adaptasyon mekanizmaları ve Teece–Pisano–Shuen'in dinamik kabiliyetler görüşü tek tek ele alınmıştır. Bunun sonunda ekonomik birimlerin belirsizlik altında öğrenmeyi hızlandırarak çevresel şoklara karşı daha yüksek bir uyum kapasitesi geliştirebildiği ortaya konmuştur. Öyle ki, öğrenen ekonomi içinde belirsizlik tamamen ortadan kaldırmasa da onun yapısal bir avantaja, yeni fırsatları yakalama ve örgütsel dönüşümü hızlandırma kapasitesine dönüştürülebildiği belirlenmiştir.
Pourgerami & Maskus modeli ile enflasyon–belirsizlik ilişkisi özelinde öğrenen ekonomi dinamikleri daha ayrıntılı şekilde ortaya konmuştur. Model, yüksek enflasyonun başlangıçta belirsizliği artırsa da ekonomik birimleri bilgi toplama ve tahmin etme süreçlerini iyileştirmeye zorlayarak, belirsizliği

sınırlandıracağını ortaya koymuştur. Kısaca enflasyonist süreç öğrenme kapasitesinin gelişmesini tetikleyerek kendi kendini sınırlayan bir yapıya dönüşmektedir. Böylece, yüksek enflasyon yalnızca tahmin maliyeti yaratmamakta aynı zamanda güçlü bir öğrenme baskısı oluşturarak ekonomik birimlerin bilgi üretme ve adaptasyon kapasitesini genişleterek uzun vadede belirsizliği düşüren bir mekanizmaya dönüşmektedir.

Sonuç olarak, çalışma öğrenen ekonomi literatürü ile makroekonomik istikrar analizleri arasında önemli bir köprü kurmuştur. Ekonomik istikrarın sürdürülebilirliği, artık yalnızca sermaye birikimi veya fiyat istikrarıyla sağlanamaz. Çünkü ekonomik istikrar artık ekonomik birimlerin belirsizlik altında öğrenme hızları, uyum kapasiteleri ve bilgi üretme süreçlerinin örgütlenme biçimleriyle belirlenebilir. Bu nedenle ekonomik birimlerin öğrenme kapasitesinin artırılması hem mikro ölçekte işletmeler hem de makro ölçekte ekonomi politikası için stratejik öneme sahiptir.

Kaynakça

Arrow, K. J. (1962). *The economic implications of learning by doing*. The Review of Economic Studies, 29(3), 155–173.

Ball, L. M. (1995). Disinflation with imperfect credibility. Journal of Monetary Economics, 35(1), 5–23.

Boston Consulting Group. (1968). Perspectives on experience. Boston Consulting Group Publications.

Cohen, W. M., & Levinthal, D. A. (1990). Absorptive capacity: A new perspective on learning and innovation. *Administrative Science Quarterly, 35*(1), 128–152.

Dodgson, M. (1993). Organizational learning: A review of some literatures. Organization Studies, 14(3), 375–394.

Friedman, M. (1977). Nobel lecture: Inflation and unemployment. Jour-nal of Political Economy, 85(3), 451–472.

Foray, D., & Lundvall, B.-Å. (1998). The knowledge-based economy: From the economics of knowledge to the learning economy. In D. Neef (Ed.), The knowledge economy (pp. 105–121). Boston, MA: Butterworth-Heinemann.

Levinthal, D. A., & March, J. G. (1981). A model of adaptive organizational search. Journal of Economic Behavior & Organization, 2(4), 307–333.

Lundvall, B.-Å., & Johnson, B. (1994). The learning economy. *Journal of Industry Studies, 1*(2), 23–42.

Maskus, K. E., & Pourgerami, A. (1990). Inflation and its predictability in high-inflation Latin American countries: Some evidence on two competing hypotheses – a research note. Journal of International Development, 2(3), 373–379.

Nelson, R. R., & Winter, S. G. (1982). *An evolutionary theory of economic change.* Cambridge, MA: Harvard University Press.

Pourgerami, A., & Maskus, K. E. (1987). The effects of inflation on the predictability of price changes in Latin America: Some estimates and policy implications. World Development, 15(2), 287–290.

Teece, D. J., Pisano, G., & Shuen, A. (1997). Dynamic capabilities and strategic management. *Strategic Management Journal, 18*(7), 509–533.

Wright, T. P. (1936). Factors affecting the cost of airplanes. *Journal of Aeronautical Sciences,* 3(4), 122–128.

VERGİ KAÇAKÇILIĞI VE DİJİTALLEŞME

Sevde BEGEÇ
Kütahya Dumlupınar Üniversitesi, L.E.E. Maliye A.B.D.
ORCID:0009-0006-5203-0836

Doç, Dr. Özgür SAYGIN
Kütahya Dumlupınar Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Maliye Bölümü
ORCID:0000-0002-2159-7112

ÖZET
Devletler tarih boyunca kanun dışı faaliyetlerle mücadele etmişlerdir. Yerleşik hayata geçilmesi ile kurumsallaşan toplum hayatı birlikte yaşamanın kural ve kaidelerini biriktirmeye başlamıştır. Kanun dışı tutum ve davranışların bir kısmı birlikte yaşamın finansmanı olan vergiler ile ilgili olmuştur. Vergi kaçakçılığı, kamu gelirlerini azaltan ve mali istikrarsızlığa yol açan suçlar arasında yer almaktadır. Vergi ödememek üzere bilinçli olarak gelirlerin gizlenmesi, giderlerin yüksek gösterilmesi ve sahte belge düzenlenmesi gibi işlemler vergi kaçakçılığı işlemleri arasında yer almaktadır. Bu tür işlemler adaletli vergi sisteminin uygulanmasının önüne geçerek haksız rekabete neden olmaktadır. Teknolojinin gelişmesiyle birlikte vergi kaçakçılığı türleri de gelişerek çeşitlenmiştir. Çeşitlenen kaçakçılık faaliyetlerinin daha kolay ve hızlı bir şekilde denetlenebilmesi için elektronik fatura, elektronik belge gibi dijital uygulamalara geçilmiştir. Dijital dönüşüm sayesinde işlemlerin izlenebilirliği artmış, kayıt dışılık ile mücadelede önemli bir mesafe kat edilmiştir. Dijitalleşmenin vermiş olduğu etkiyle birlikte, yapılan bu tür hileli işlemlerin daha kolay bir şekilde tespit edilebilmesi amacıyla 1 Ekim 2025 tarihinde yeni bir döneme geçilerek yapay zekâ destekli Kuruluş Gözetimli Analiz Sistemi (KURGAN) yöntemi çıkarılmıştır. Bu yöntem, mükelleflerin yapmış olduğu işlemleri anlık olarak takip edilebilme imkanı sunarak risk seviyesi yüksek işlemleri öncelik sırasına alıp mükelleflere bilgi isteme yazıları göndermektedir. Gelir-gider arasındaki tutarsızlıklar, sektör genelindeki ortalama kârlılık oranıyla mükellefin kârlılık oranı arasındaki farklar veya devamlı olarak mükellefin zarar bildirilmesi durumları takibe alınır.
Anahtar Kelimeler: KURGAN, Dijitalleşme, Vergi kaçakçılığı

TAX EVASION AND DIGITALIZATION

ABSTRACT
States have struggled with illegal activities throughout history. With the adoption of a settled life, institutionalized social life began to accumulate the rules and regulations of coexistence. Some of these illegal attitudes and behaviors were related to taxes, which financed coexistence. Tax evasion is among the crimes that reduce public revenues and lead to financial instability. Intentional concealment of income to avoid paying taxes, inflating expenses, and issuing false documents are among the tax evasion practices. These practices hinder the implementation of a fair tax system and lead to unfair competition. With the advancement of technology, tax evasion methods have also evolved and diversified. Digital applications such as electronic invoices and electronic documents have been adopted to facilitate easier and faster monitoring of these diversified smuggling activities. Digital transformation has increased the traceability of transactions, and significant progress has been made in the fight against informal economy. With the impact of digitalization, a new era was launched on October 1, 2025, with the introduction of the AI-powered Institutional Monitoring Analysis System (KURGAN) method to more easily detect such fraudulent transactions. This method allows for real-time monitoring of taxpayer transactions, prioritizing high-risk transactions and sending them requests for information. Inconsistencies between income and expenses, differences between the taxpayer's profitability and the sector's average profitability, or persistent loss reporting by the taxpayer are monitored.
Keywords: KURGAN, Digitalization, Tax Evasion

1.Giriş

Devletler tarih boyunca kanun dışı faaliyetlerle mücadele etmişlerdir. Yerleşik hayata geçilmesi ile kurumsallaşan toplum hayatı birlikte yaşamanın kural ve kaidelerini biriktirmeye başlamıştır. Kanun dışı tutum ve davranışların bir kısmı birlikte yaşamın finansmanı olan vergiler ile ilgili olmuştur. Vergi ödemek istemeyen bir kısım mükellefler kanunlara aykırı hareket etmişlerdir. Vergiye karşı geliştirilen bu fiillerin önüne geçmek üzere yasal düzenlemeler yapılmıştır. Vergiler, birlikte yaşamanın en önemli gelir kaynağını oluşturmaktadır. Vergiler mali amaçların yanında ekonomik ve sosyal amaçlar bağlamında da kullanılmaktadır. Vergi mevzuatına göre ödenmesi gereken potansiyel vergi tutarları ile mükelleflerin fiilen beyan ettikleri ve ödedikleri vergi miktarları arasında ciddi farklılıklar bulunmaktadır. Söz konusu farkların başlıca kaynaklarından biri vergi kaçakçılığıdır (Bahşı, 2019, s.89).

Vergi kaçakçılığı, vergi ödemekle yükümlü olan gerçek-tüzel kişilerin, yükümlülüklerini kasıtlı biçimde ve hukuka aykırı yöntemlerle yerine getirmemesi sonucunda devleti vergi kaybına uğratmalarıdır (Kapusuzoğlu, 2008; s,125).

Vergi kaçakçılığı farklı şekillerde karşımıza çıkmaktadır. Vergi kaçakçılığının farklı tezahürlerinin ortak noktası gelirleri gizlemek ve giderleri normalden yüksek göstermek gayretidir. Defter ve kayıtları üzerinde yapılan usulsüz değişiklikler, muhasebe ve hesap usulsüzlükleri sahte fatura düzenleme bunlardan bazılarıdır. Muhasebe kayıtlarında ve belgelerinde değişiklik yapmak, gelirleri eksik göstermek, giderleri fazla göstermek, vergi matrahını eksik beyan etmek vergi denetiminin doğru sonuçlanmasını engeller (Kocayılmaz & İstemi, 2025, s.49-50).

Mükellef sayılarının fazlalığı ve vergi denetim sisteminde yer alan personel sayılarının kısıtlılığı çoğu zaman yapılan usulsüzlüklerin tespit edilemeden zamanaşımına uğraması ile sonuçlanmaktadır. Teknolojik ilerlemeler ile birlikte, yapılan usulsüz işlemlerin daha kolay bir şekilde tespit edilebilmesi amacıyla yapay zekâ destekli KURGAN yöntemi çıkarılmıştır. Bu sistem E-belge verileri gibi güncel veriler üzerinden hesaplamalar yaparak milyarlarca veriyi aynı anda analiz ederek işlem riskini ölçmektedir. Bu sistem Hazine ve Maliye Bakanlığı Bilgi Teknolojileri Genel Müdürlüğü tarafından geliştirilen veri platformu ile birlikte çalışmaktadır (Hazine ve Maliye Bakanlığı Vergi Denetim Kurulu Başkanlığı, 2025, s.13). Vergi denetiminde dijital verilere dayalı yapay zeka destekli bir çalışma modeli insan gücü ile konunun yönetilmesinin imkansızlaşmasına bağlıdır. Teknolojide yaşanan gelişmeler ve insanların yaratıcılık seviyelerinde yaşanan değişimler, yeni yöntemlerle birlikte yeni davranışlar ortaya çıkarmaktadır (Kocayılmaz & İstemi, 2015, s.49).

2.Vergi Kaçakçılığı ile Mücadelede Dijitalleşme

Dijitalleşme; elektronik ortamda veri oluşturulması, verinin saklanması ve işlenmesi süreçlerini kapsayan, kurumların veriye daha kolay ve hızlı bir şekilde ulaşmasını sağlayan dönüşüm sürecidir. Teknolojide yaşanan gelişmelerle birlikte kamu idareleri de bu dönüşümün bir parçası haline gelmiştir. Hayatın her alanında kullanılan dijitalleşme; iş sürecini kolaylaştırma, hızlandırma ve maliyetini azaltma gibi olumlu etkileri sayesinde devletlerinde faydalandığı bir unsur haline gelmiştir. Özellikle vergilendirme süreçlerinin takibi ve denetimi gibi konularda dijitalleşme olgusu yeni imkanlar sunmaktadır. Bu doğrultuda kamu yönetimi, teknolojiden yararlanarak şeffaflığı artırmakta ve vergi denetiminin etkinliğini hızlandırmaktadır (Püren,2023, s.35).

Vergi idarelerinin dijitalleşmesiyle birlikte verginin beyanı, hesaplanması, tahsilatı ve denetimi vb. işlemler dijital ortamda yürütülmeye başlamıştır. Böylece vergi idarelerinin işleri kolaylaşmış, vergi hesaplamalarındaki insana dayalı hatalar azalmış, tahsilat süreçleri kısalmış ve vergi kaçakçılığı gibi kayıt dışı işlemlerin tespit edilebilirliği daha kolay hale gelmiştir. Vergilendirme süreçlerindeki dijital dönüşüm devletin vergi tahsil maliyetlerini de azaltmaktadır (Yıldız, 2025, s.97).

Dijitalleşmenin vergi kaçakçılığı üzerinde önemli etkileri vardır. E- fatura, e-Tebligat, e-Beyanname, e-Denetim ve e-Tahsilat gibi uygulamalar sayesinde mükelleflerin ödeme bilgilerine ulaşılabilmektedir. Böylece geleneksel yöntemlerle yapılan işlemlerden kaynaklı hatalar minimum seviyeye indirilmektedir (Akdoğan & Yavuz, 2022, s.i).

Dijitalleşmeyle birlikte mükelleflerin uluslararası alanda işlem gerçekleştirme imkânına sahip olması vergi kaçakçılığına başka bir boyut kazandırmaktadır. Vergi yükünü en aza indirmek isteyen

mükelleflerin vergilendirilebilir gelirlerini vergi oranları düşük ülkelere aktarması ve bu ülkelerden elde edilen sahte belgeleri kullanmaları vergi kaçakçılığının dijitalleşmeye bağlı yeni türleri olarak gösterilebilir (Mutlu, 2024, s.317).

3. Kuruluş Gözetimli Analiz Sisteminin Hukuki Temeli ve İşleyişi

Kuruluş Gözetimli Analiz Sistemi (KURGAN), 1 Ekim 2025 tarihinde Vergi Denetim Kurulu Başkanlığı Risk Analiz Merkezi tarafından geliştirilmiştir. 1 Sayılı Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile Hazine ve Maliye Bakanlığı Risk Analiz Sistemi ile veri toplama, risk analizi yapma, mükellefleri sınıflandırma ve sektör karşılaştırması yapma gibi işlemleri analiz etmektedir. Ayrıca riskli bulduğu işlemleri belirlenen standartlar çerçevesinde değerlendirerek vergi kaçakçılığıyla mücadele etmektedir. Böylece KURGAN sistemi, olası riskleri önceden tespit ederek kaynakların daha verimli kullanılmasına katkı sağlar.

KURGAN, geniş ölçekli veri analizi yöntemlerini kullanan ve güncel verilerle işlem riskini değerlendiren yapay zeka destekli risk analiz sistemidir. Bu sistem, mükellefleri riskli alıcı veya riskli satıcı olarak tanımlamamakta, sadece yapılan mal ve hizmet alım-satım işlemlerinin risk seviyesini değerlendirmektedir. Yani risk değerlendirmesini kişi odaklı değil, işlem odaklı yürütmektedir (Hazine ve Maliye Bakanlığı Vergi Denetim Kurulu Başkanlığı, 2025).

Yapılan risk değerlendirmesi sonucunda risk seviyesi yüksek çıkan işlemler hakkında 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 148. maddesi uyarınca mükelleflere bilgi isteme yazıları gönderilmektedir. Bilgi isteme yazılarının amacı, mükellefe muhtemel riskler hakkında bilgilendirme yapmak ve inceleme süreci başlatılmadan önce savunmalarını hazırlamalarına fırsat sunmaktır. KURGAN, Vergi Usul Kanunu madde 148 ve madde 370/b kapsamında risk oranı yüksek çıkan işlemlere karşı mükelleflerden istenen bilgi isteme yazısına mükelleflerin cevap vermesi zorunludur. Ancak VUK 359. maddesinde belirtilen fiillerin var olması durumunda mükelleflere yazı gönderilmez. Yapılan ön tespit sonucunda 370/b maddesinde belirtilen tutarı aşmayan işlemler için bilgi isteme yazısı gönderilirken, belirtilen tutarı aşan işlemler için ise yazı gönderilmeden doğrudan gerekli işlemler yapılır.

Yani bilgi siteme yazıları muhtemel bir denetiminin habercisi niteliğindedir. Bilgi isteme yazılarına mükellef tarafından verilen cevaplar ise KURGAN sistemine girdi olarak dahil edilmektedir. Buradan risk puanlarının değişebilen veriler olduğu anlaşılmaktadır (T.C Hazine ve Maliye Bakanlığı Vergi Denetim Kurulu Başkanlığı, 2025). Vergi Usul Kanunu madde 134 ve madde160/A'ya dayanarak KURGAN sistemi, risk oranı yüksek çıkan işlemlerin doğruluğunu tespit etmek amacıyla mükellefleri incelemeye almaktadır. Sahte belge düzenleme ve kullanma riski yüksek olarak değerlendirilen mükelleflerin mükellefiyet kayıtları, ilgili idarenin onayıyla geçici olarak kapatılmaktadır. Gerekli teminatın sunulması veya borçların ödenmesi durumunda mükellefiyet yeniden açılmaktadır. Bu sayede KURGAN, vergi kayıplarının önlemesine katkı sağlamaktadır.

Kuruluş Gözetimli Analiz Sistemi (KURGAN), güncel ve geçmiş verileri inceleyerek risk analiz sonuçları oluşturur. Risk analiz sonuçları, mükelleflerin işyerlerinde gerçekleştirilen denetimler ve bilgi isteme yazıları aracılığıyla doğrulanır. VUK çerçevesinde iletilen bilgi isteme yazıları, mükelleflere kendi risk analizlerini yapabilme fırsatı sunarak gereksiz saha denetimlerini engeller. Mükelleflerin vermiş olduğu cevaplar, sistemin risk analiz sürecine girdi oluşturur ve denetim planlarına dâhil olup olmayacaklarını belirlemede etkili olmaktadır (Ay, 2025).

KURGAN bilgi isteme yazısını alan mükelleflerin:

-Sistemin riskli bulduğu işlemleri gözden geçirerek kendi risk analizini yapmaları gerekir.

-Risk değerlendirmesi sonucunu Vergi İdaresi ile aynı bulduğu zaman, kayıt ve beyanlarını düzenleyerek Vergi İdaresini bilgilendirmeleri gerekmektedir.

-Vergi İdaresi ile aynı sonucu bulmadığı zaman ise, söz konusu işleme ilişkin kanıtları toplayarak muhtemel bir denetim için önlem almaları gerekmektedir

-Bilgi isteme yazılarına, bildirim tarihinden itibaren belirtilen süre içinde cevap vermesi gerekmektedir. Cevap verilmemesi veya yanlış bilgi verilmesi durumunda VUK kapsamında kişilere özel usulsüzlük cezası kesilebilir (T.C. Hazine ve Maliye Bakanlığı Vergi Denetim Kurulu Başkanlığı, 2025).

Sonuç

Vergi kaçakçılığı, kamu gelirlerine zarar veren ve haksız rekabete yol açan önemli bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu sebeple devletler, vergi kaçakçılığını engellemenin önüne geçmeye çalışmaktadırlar. Teknolojide yaşanan gelişmeler ve insanların yaratıcılık seviyelerinin gün geçtikçe çeşitlenmesi, denetim mekanizmalarını yetersiz kılmaktadır.

Dijitalleşmeyle birlikte; e-Belge, e-Muhasebe, e-Eşleştirme, e-Denetim ve e-Değerlendirme gibi uygulamalar geliştirilerek vergi denetiminin etkinliği artırılmıştır. Ancak, mevcut uygulamalar sahte belge kullanımının tespitinde yeterli gelmemiştir. Bu yüzden 1 Ekim 2025 tarihinde yapay zeka destekli Kuruluş Gözetimli Analiz Sistemi (KURGAN) sistemi geliştirilmiştir. Bu sistem mükelleflerin riskli işlemlerini tespit ederek kişilere bilgi isteme yazıları göndermektedir. Bilgi isteme yazıları mükellefleri muhtemel riskler hakkında bilgilendirir ve inceleme süreci başlatılmadan önce savunmalarını hazırlamalarına fırsat sunar. Bu sayede mükellefler riskli bulunan işlemlerini gözden geçirirler. Risk değerlendirmesi sonucunda Vergi İdaresiyle aynı sonucu bulduğu zaman kayıtlarını düzenleyerek Vergi İdaresine bilgilendirme yapar. Farklı bir sonuç bulduğu zaman ise delillerini toplayarak olası bir denetime karşı hazırlıklı olmalıdır. Bilgi isteme yazılarına yanlış bilgi verilmesi durumunda özel usulsüzlük cezası uygulanır. Kuruluş Gözetimli Analiz Sistemi (KURGAN) vergi kaçakçılığının önüne geçmek üzere tasarlanmış bir uygulamadır. Henüz sistemin uygulama artıları ve eksilerini izlemek için yeterli bir tecrübe elde edilmemiştir. Sürecin doğru yönetilmesi mükellef haklarının korunmasına bağlıdır. Nitekim sistem riski tespit etmektedir. Riskin varlığı suçun varlığını açıklamamaktadır. Suçun tam tespit edilmesine kadar mükelleflerin hukuki haklarının korunması gerekmektedir. Risk varlığının ticari hayatta yanlış değerlendirilmesi mükelleflerin ticari olarak zarar görmesine sebebiyet vermemelidir.

Kaynakça

Akdoğan, T., & Yavuz, H. (2022). Dijitalleşme perspektifinden vergi uyumu, *Ankara: İksad Publishing House,* 1-124.

Ay, Y. (2025, 6 Ekim). Kuruluş gözetimli analiz sistemi (KURGAN): Amacı, çalışma mantığı ve sistem yazılarına karşı yapılacaklar. MuhasebeTR. https://www.muhasebetr.com/yazarlarimiz/yilmazay/005/

Bahşı, S. (2019). Vergi kaçakçılığının nedenleri. *İzmir YMMO Dergisi*, *1*(2), 89-95.

Cumhurbaşkanlığı Teşkilatı Hakkında Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi, Kanun no:1 (2018).Resmî gazete (10/7/2018-30474). https://www.mevzuat.gov.tr/MevzuatMetin/19.5.1.pdf

Kapusuzoğlu, A. (2008). Vergi kaçakçılığı ve kayıt dışı ekonominin vergi kaçakçılığının oluşumundaki rolü. *Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, *16*(1), 124-142.

Kocayılmaz, Ş., & İstemi, T. E. (2015). Türkiyede vergi kaçakçılığı. *Anadolu Bil Meslek Yüksekokulu Dergisi*, (37), 47-54.

Mutlu, İ. S. (2024). Dijital ekonomi: vergilendirme, sosyal refah ve sürdürülebilirlik. *Giresun Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Dergisi*, *10*(2), 308-330.

Püren, S. (2023). Vergi denetiminde dijital dönüşüm. Ş. Ay (Ed.), Dönüşen toplumlar ve değişen bireyler bağlamında mali ve ekonomik araştırmalar (s.s.33-56). İKSAD Yayınevi. https://iksadyayinevi.com/wp-content/uploads/2023/12/DONUSEN-TOPLUMLAR-VE-DEGISEN-BIREYLER-BAGLAMINDA-MALI-VE-EKONOMIK-ARASTIRMALAR.pdf

T.C. Hazine ve Maliye Bakanlığı Vergi Denetim Kurulu Başkanlığı. (2025). *Sahte belgeyle mücadele stratejisi – Kuruluş gözetimli analiz (KURGAN) mükellef ve meslek mensupları rehberi*. https://ms.hmb.gov.tr/uploads/sites/17/2025/10/1-Ekim-2025-Sahte-Belgeyle-Mucadele-Stratejisi-Kurulus-Gozetimli-Anali._-57a16748029990fa.pdf

T.C Hazine ve Maliye Bakanlığı Vergi Denetim Kurulu Başkanlığı. (2025). Sahte veya muhteviyatı itibarıyla yanıltıcı belge kullanma incelemeleri ile VUK'un 160/A maddesi kapsamındaki incelemeler hakkında genelge (Sayı: E-55935724-010.06-7361). https://ismmmo.org.tr/dosya/5685/Uye-Dosya/01102025-sahte-belge-ile-mucadele.pdf

Vergi Usul Kanunu, no:213 (1961). Resmî gazete: 10.01.1961-10703. https://www.mevzuat.gov.tr/mevzuat?MevzuatNo=213&MevzuatTur=1&MevzuatTertip=4

Yıldız, S. (2025). Dijitalleşmenin verginin 4T (tarh, tebliğ, tahakkuk ve tahsil) sürecine etkisi. *USBAD Uluslararası Sosyal Bilimler Akademi Dergisi*, 7(17), 97-114.

THE USE OF THE ENTOMOPATHOGENIC FUNGUS BEAUVERIA BASSIANA IN CONTROL OF APHIDS

Asst. Prof. Dr. Gülay OLCABEY ERGİN
Niğde Ömer Halisdemir University, Zübeyde Hanım Vocational School of Health Services, Department of Therapy and Rehabilitation, Niğde

ORCID:0000-0002-2521-2312

ABSTRACT

Aphids are serious pests that can form dense colonies on many herbaceous and woody plants, particularly agricultural crops, worldwide. Entomopathogenic fungi have been used for over 100 years in many parts of the world to control aphids, which are represented by approximately 678 species in Turkey, and their importance in pest control is increasing. Mycopesticides using these fungal species are commercially registered in many countries for aphid control. One of the most common and extensively studied of these fungi is *Beauveria bassiana*. Because this fungus generally initiates its infection through the insect's cuticle or respiratory nostrils, it can be considered a primary candidate for controlling aphids that colonize plant leaves, stems, and roots. It can kill insects by producing numerous toxic compounds, such as beauvericin. In addition, it has many important advantages such as not having any toxic effects on mammals, being able to infect all developmental phases of its host and not causing resistance, and being able to persist in the environment for a long time after application. This study indicated that the entomopathogenic fungus *Beauveria bassiana* has a good potential in the controlling of aphids and that preparations prepared with *B. bassiana* can be used instead of chemical agents in our country.

Keywords: Afit, *Beauveria bassiana*, biological control, entomopathogenic fungus, Türkiye

ENTOMOPATOJENİK FUNGUS BEAUVERIA BASSIANA'NIN AFİTLERLE MÜCADELEDE KULLANIMI

ÖZET

Afitler tüm dünyada başta tarım ürünleri olmak üzere birçok otsu ve odunsu bitkide yoğun koloniler oluşturabilen ciddi zararlılardır. Türkiye'de yaklaşık 678 türle temsil edilen afitlerle mücadelede, Dünya'nın pek çok yerinde 100 yılı aşkın süredir entomopatojenik funguslar kullanılmakta ve zararlı böceklerle mücadelede önemi gittikçe artmaktadır. Bu fungus türlerini kullanan mikopestisitler, afitlerin kontrolünde pek çok ülkede ticari olarak tescil edilmiştir. Bu funguslar arasında en sık rastlanan ve en çok çalışılanlardan biri de *Beauveria bassiana*'dır. Bu fungus, enfeksiyözünü genellikle böceklerin kütikulası üzerinden ya da böceğin solunum deliklerinden başlattığından dolayı, bitkinin yaprak, gövde ve köklerinde kolonize olan afitlerle mücadelede primer adaylar arasında gösterilebilir. Ürettikleri beauverisin gibi pek çok toksik bileşen ile böceği öldürebilmektedir. Ayrıca memeliler üzerinde herhangi bir toksik etkisinin bulunmaması, konağının tüm gelişme fazlarını enfekte edebilmesi ve direnç oluşturmamaları, uygulama sonrası çevrede uzun süre kalabilmesi gibi birçok önemli avantajlara sahiptir. Bu çalışmayla afitlerle mücadelede entomopatojenik fungus *Beauveria bassiana*'nın iyi bir potansiyele sahip olduğu ve ülkemizde de *B. bassiana* ile hazırlanan preparatların kimyasal ajanların yerine kullanılabileceği belirtilmiştir.

Anahtar kelimeler: Afit, *Beauveria bassiana*, biyolojik mücadele, entomopatojenik fungus, Türkiye

1. GİRİŞ

Afitler (Hemiptera: Aphidoidea) tüm dünyada başta tarım ürünleri olmak üzere birçok otsu ve odunsu bitkilerde, süs bitkilerinde yoğun koloniler oluşturabilen ciddi zararlılardır. Konak bitkinin floem özsuyu ile beslenmesiyle direkt olarak ve çeşitli bitki virüslerinin taşıyıcısı olmasından dolayı da dolaylı yoldan konağına zarar verirler. Ayrıca karbonhidratça zengin amino asit açısından fakir olan floem özsuyu ile beslenmenin sonucunda da balsı madde "honeydew" üretirler ki, balsı madde bitkinin fotosentez yeteneğini baskılayarak konağın gelişmesini olumsuz etkileyebilmektedir (Olcabey Ergin vd., 2024). Afitler hem döngüsel partenogenez hem de teleskopik jenerasyon özellikleri sayesinde kısa sürede çok fazla sayıya ulaşarak dağılım alanlarını genişletebilmekte ve böylece kolayca zararlı "pest" statüsünde yerini almaktadır (Hales vd., 1997). Türkiye'de yaklaşık 680 türle temsil edilen afitlerle mücadelede, kimyasal pestisit uygulamaları yaygın olarak kullanılmaktadır (Olcabey Ergin 2025). Ancak kimyasal ajanların çevre kirliliğine sebebiyet vermesi, hedef olmayan organizmalara zarar vermesi ve direnç geliştirme gibi dezavantajlarından dolayı doğa dostu biyolojik mücadele yöntemleri hızla önemini artırmıştır (Botto, 1999). Dünya'nın pek çok yerinde 100 yılı aşkın süredir entomopatojenik funguslar kullanılmakta ve zararlı böceklerle mücadelede önemi gittikçe artmaktadır (Sevim vd., 2015). Genel olarak, birçok böcek takımı fungal hastalıklara karşı duyarlıdır ve entomopatojenik funguslar zararlı böceklere karşı mikrobiyal mücadele etmeni olarak iyi bir potansiyele sahiptir. Şimdiye kadar, yaklaşık 90 cinse ait 700' den fazla entomopatojenik fungus türü tanımlanmış ve bunlardan *Beauveria bassiana*, *Metarhizium anisopliae*, *Isaria fumosorosea* ve *Verticillium lecanii* gibi bazı türler ise birçok ülkede pek çok zararlıyla mücadelede ticari olarak üretilerek kullanılmaktadır (Rath, 2000). Örneğin, entomopatojenik mantar *Beauveria bassiana* ve bazı *Lecanicillium* türlerinin kullanıldığı yirmi sekiz mikopestisit, afitlerin kontrolü için Birleşik Krallık ve Amerika Birleşik Devletleri de dahil olmak üzere birçok ülkede ticari olarak tescil edilmiştir (de Faria ve Wraight, 2007; Goettel vd., 2010). Fungi alemi içerisinde yaklaşık 90 genusa ait 700'den fazla entomopatojenik fungus türü yer almaktadır ve bunlardan pek çoğu Ascomycota ve Zygomycota bölümleri içerisinde bulunmaktadır. Ascomycota içerisinde ise pek çok tür Hypocreales, Zygomycote ve Entomophthoralean takımları içerisinde yer almaktadır (Roy vd., 2006). Entomopatojenik funguslardan *B. bassiana* Brezilya'da muz kurduna (*Cosmopolites sordidus*), Çin'de çam tırtılına (*Dendrolimus* spp.), Avrupa'da ise afitlere ve mısır kurduna (*Ostrinia nubilalis*) karşı kullanılmaktadır (Goettel vd., 2010). Bu fungusların, memeliler başta olmak üzere hedef olmayan organizmalar üzerinde çok az yada hiç toksik etkisinin bulunmaması, böceklerde direnç oluşturmamaları, biyoteknolojik gelişmelere yönelik yüksek potansiyele sahip olmaları, uygulama sonrasında çevrede kalma süresinin uzun olmasından dolayı uzun ömürlü mücadele sağlamaları, konaklarının hemen hemen bütün gelişme fazlarını enfekte etmeleri, genellikle insektisidlerle birlikte sinerjitik hareket etmeleri ve onlarla beraber kullanılabilmeleri ve kitle üretimi problemlerinin üstesinden kolayca gelebilmeleri gibi biyolojik mücadelede kullanılmaları açısından birçok önemli avantajlara sahiptir (Copping, 2004; Sevim vd., 2015). Entomopatojenik fungusların afitlerin biyolojik mücadelesinde ciddi bir potansiyele sahip olmasına rağmen, ülkemizde bu fungusların kullanımına yönelik çalışmalar hala temel araştırma düzeyinde görülmektedir. Afitlerle mücadelede bu fungusların genel biyolojilerinin anlaşılmasıyla beraber saha denemelerinin de uygulanması önem arzetmektedir.

1.1. Entomopatojenik Fungus, *Beauveria bassiana*

Sordariomycetes sınıfına ait *Beauveria bassiana* oldukça geniş konak aralığına sahiptir. Şimdiye kadar *B. bassiana*'nın 700 den fazla farklı konağa sahip olduğu bildirilmiştir (Zimmermann, 2007). Lepidoptera, Coleoptera, Hymenoptera, Homoptera, Diptera, Hemiptera, Orthoptera, Siphonaptera, Isoptera, Thysanoptera, Mantodea, Neuroptera, Dermaptera, Blattariae ve Embioptera takımlarında patojen olarak etki gösterir. Bunlardan, *Beauveria bassiana*, *Metarhizium anisopliae* ve *Lecanicillium lecanii*'nin dünyada çapında yaygın şekilde kullanıldığı bilinmektedir (Azizoğlu vd., 2012). Birçok böcek türünü enfekte etmesine rağmen, izolatların alan uygulamalarında laboratuar koşulları ile karşılaştırıldığında daha spesifik olabildikleri görülmektedir. Bu da patojene karşı duyarlılıktan çok doğadaki diğer faktörlerin hastalık oluşmasında önemli olduğunu göstermektedir. Örneğin bazı

durumlarda, fungus sadece risk/stres altındaki böcekleri öldürebilir. Genellikle, bu funguslar konaklarının hayati dokularını istila ederek öldürmektedirler (Goettel vd., 2010). Fungal enfeksiyon konak hareketlerinde artma, yüksek yerlere çıkma, aktivitede artış veya azalma, semikimyasallara karşı azalmış cevap ve üreme davranışlarında değişme gibi değişiklikler meydana getirebilir (Roy vd., 2006).

Genel biyolojisine bakıldığında, bu funguslar bakteri ve virüslerden farklı olarak, konaklarını yalnızca bağırsaktan değil, aynı zamanda böceklerin solunum deliklerinden ve integumentin yüzeyinden de enfekte edebilir. Bu özellik entomopatojenik fungusları böceklerin beslenme aktivitelerinden bağımsız doğrudan enfekte edebileceği gerçeğini ortaya koymaktadır. Bu durum başta afitler gibi bitki özsuyu ile beslenen böceklerin ve/veya hayvan kanı ile beslenen böceklerin mikrobiyal mücadelesinde entomopatojenik funguslara önemli avantajlar sağlamaktadır (Lacey ve Goettel, 1995). Fungus ilk olarak enfektif bir spor üretir ve bu spor konağın kütikulasına tutunarak penetre olur. Penetrasyondan sonra spor çimlenerek germ tüpünü oluşturur ve sürecin devamında melanizasyonu takiben böceğin hemasolüne ulaşır. Burada gerek toksin üretimi gerekse çoğalma gibi nedenlerle konağın ölümüne sebep olur. Uygun koşullar altında böceğin ölümünden sonra, fungus konaktan dışarı doğru sporlaşmaya başlar ve bu sporlaşma kadavranın dış yüzeyinde meydana gelir. Alternatif olarak, fungus primer konağın olmadığı zamanlarda taksonomik olarak birinci derecede ilişkili bir başka konağı da enfekte edebilir. Benzer olarak, alternatif konağın enfeksiyonundan sonra konak ölür ve üretilen sporlar primer ilişkili diğer bireyleri enfekte edebilir. Bunun haricinde, enfeksiyon için elverişsiz abiyotik koşullarda, fungus, bu koşullara dayanıklı dinlenme yapıları olan “resting spores” oluşturur ve bu sayede konak olmasa dahi uzun zaman varlığını sürdürebilmektedir. Normal şartlarda bu spor formları enfektif özelliğe sahip değildir ancak yeniden enfektif sporlar oluşturabilir. Sporlaşmadan sonra çevreye yayılan sporlar başka konakları enfekte eder. Normal olarak bu yaşam döngüsünün pek çok istisnaları bulunmaktadır fakat önemli olan çevresel faktörlerin fungusun üremesi ve hayatta kalması için son derece önemli olmasıdır (Sevim vd., 2015).

Entomopatojenik funguslar konusunda en çok tartışılan konulardan biri bu canlıların toksin salgılamalarıdır. *Beauveria* türleri beauverisin, bassianin, bassianolide, oosporin ve destruksin B gibi in vivo ve in vitro ortamda pek çok toksik bileşik üretmektedir (Zimmermann 2007). Kim ve ekibi (2025), *Beauveria bassiana* 331R'den elde edilen beauverisin'in (BEA) yüksek düzeyde üretimini sağlamayı ve *Aphis gossypii*'ye karşı etkinliğini değerlendirmişler. BEA üretim verimini artırmak için çeşitli ortam bileşimleri, ekstraksiyon yöntemleri ve termal stabilite değerlendirilmiş, ardından BEA'nın insektisit aktivitesini hem petri plaklarında hem de saksı koşullarında değerlendirmişler. Önemli bir şekilde, BEA'nın insektisit aktivitesi otoklavlamadan sonra dahi stabil kalmış ve ekstrakte edilen BEA, 3. günde *A. gossypii* nimflerinin kontrolünde önemli bir insektisit aktivitesi göstermiştir. Saksı deneylerinde de tek başına BEA uygulaması, negatif kontrollere kıyasla afit popülasyonlarını önemli ölçüde azaltmıştır. Uygulama yapılacak olan afit popülasyonuna karşı, entomopatojenik fungusların virülans potansiyeli farklı izolatlar için farklılık gösterebildiği gibi suştan suşa da değişiklik gösterebilir. Benzer afit türlerinin farklı fungal suşlarına karşı duyarlılık oranları farklı olabilir. Aynı afit türünün biyotiplerinin fungus enfeksiyonlarına duyarlılığı da farklılık gösterebilir (Blanford vd., 2003; Ferrari vd., 2001). Akmal ve arkadaşları (2013), *Beauveria bassiana*’nın *Schizaphis graminum, Rhopalosiphum padi, Brevicoryne brassicae* ve *Lipaphis erysimi* afit türlerinin erginlerine ve doğal düşmanları *Coccinella septempunctata*'ya karşı patojenitesini değerlendirmişler. *B. bassiana*'nın bütün afit türlerinde tüm konsantrasyonlarda (1×10^6, 1×10^7 ve 1×10^8 spor/ml olmak üzere) etkili olduğu bulunmuştur. Ayrıca *C. septempunctata'*ya karşı çok az veya hiç zararlı etki göstermediği tespit edilmiştir. Bir başka çalışmada, *Cannabis sativa* bitkileri üzerindeki afit *Phorodon cannabis*'in doğrudan etkileri araştırılmış ve entomopatojenik mantarların kullandığı biyolojik kontrol stratejileri incelenmiştir. *Beauveria bassiana* ve *Metarhizium anisopliae* fungus izolatları, enfekte afitlerden izole edilmiş, kültürlenmiş ve karakterize edilmiştir. Afitler üzerinde yapılan enfeksiyon testleri, her iki mantarın da yüksek konidyum konsantrasyonlarında (1×10^7 konidyum/mL) 10. gün sonunda %100 afit ölüm oranına ulaştığını ve *Beauveria bassiana*'nın diğer fungus izolatına kıyasla daha etkili olduğu belirtilmiştir (Lopez Restrepo ve Kovalchuk, 2025). Kapongo ve ekip arkadaşları

(2025), afit *Rhopalosiphum padi* ve yulaf tane verimini etkileyen bir virüsün (Barley Yellow Dwarf Virüs-BYDV) etkinliği üzerinde araştırma yapmışlar. Bu zararlıyı kontrol altına almak için çeşitli biyolojik kontrol stratejileri geliştirmişler. Arı Vektörleme Teknolojisi (BVT) ile Bombus arıları tarafından taşınan *Beauveria bassiana*'nın afitler üzerindeki etkinliğini test etmişler. Çalışma parsellerindeki zararlı etkinliğin %80'lik bir insidans oranına sahip olduğu belirlenmiş; *B. bassiana*'nın yayılma ajanı olarak bombus arılarının kullanılmasının afit popülasyonunu kontrole kıyasla önemli ölçüde azalttığı belirlenmiştir.

2. SONUÇ

Entegre zararlı yönetimi programlarında kullanılan entomopatojenik funguslara ilgi günden güne artmaktadır. Bu funguslar özellikle Amerika, Avrupa, Asya ve Avustralya olmak üzere pek çok kıtada üretilmekte, ticarileştirilmekte ve satılmaktadır. Aslında ciddi oranlarda biyopestisid üretilmesine rağmen, insektisid pazarında çok küçük bir alanı kaplamaktadır. Yapılan çalışmalar, *B. bassiana* ve diğer entomopatojenik fungusların afitlerle mücadelede önemli bir potansiyele sahip olduğu kanıtlamaktadır. Bununla birlikte nem, yağmur ve sıcaklık gibi çevresel faktörlerin de fungus gelişimi için oldukça elverişli olduğu ülkemizde, bu mikrobiyal ajanların üretilmesinde ve uygulanmasında başarılı sonuçlar elde edilebilecektir. Yerel izolatların bulunması, karakterize edilmesi ve denemesiyle en uygun mücadele stratejileri geliştirilebilecektir. Son olarak ticari olarak geliştirilen etmenlerin üretiye ulaştırılması ve bu konuda bilinçli çiftçiler ile işbirliği yapılması önem arz etmektedir.

KAYNAKLAR

Akmal, M., Freed, S., Malik, M.N., & Gul, H.T. (2013). Efficacy of *Beauveria bassiana* (Deuteromycotina: Hypomycetes) against different aphid species under laboratory conditions. Pakistan Journal of Zoology, 45(1).

Azizoğlu, U., Bulut, S., & Yılmaz, S. (2012). Organik tarımda biyolojik mücadele; entomopatojen biyoinsektisitler. Erciyes Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Fen Bilimleri Dergisi, 28(5), 375-381.

Blanford, S., Thomas, M.B., Pugh, C., & Pell, J. K. (2003). Temperature checks the Red Queen? Resistance and virulence in a fluctuating environment. Ecology Letters, 6(1), 2-5.

Botto, E. (1999). Control biologico de plagas horticolas en ambientes protegidos. Rev. Soc. Ent. Arg., 58: 58-64.

Copping, L.G. (2004). The manual of biocontrol agents. British Crop Protection Council, UK.

de Faria, M. R., & Wraight, S. P. (2007). Mycoinsecticides and mycoacaricides: a comprehensive list with worldwide coverage and international classification of formulation types. Biological control, 43(3), 237-256.

Ferrari, J., Müller, C. B., Kraaijeveld, A. R., & Godfray, H. C. J. (2001). Clonal variation and covariation in aphid resistance to parasitoids and a pathogen. Evolution, 55(9), 1805-1814.

Goettel, M. S., Eilenberg J. & Glare, T. (2010). 11 Entomopathogenic fungi and their role in regulation of insect populations. Wallingford, UK: CAB International.

Hales, D. F., Tomiuk, J., Wöhrmann, K., & Sunnucks, P. (2013). Evolutionary and genetic aspects of aphid biology: a review. EJE, 94(1), 1-55.

Kim, J. C., Hwang, I. M., Kim, H. M., Kim, S., Song, H., Kim, S., ... & Park, H. W. (2025). Biocontrol potential of beauvericin produced in a submerged culture of *Beauveria bassiana* 331R against cotton aphid Aphis gossypii. BioControl, 1-14.

Kapongo, J.P., Kotomale, M.L.C., Lubusu, A.M.B., Simo Nana, R., Fopie Tokam, D.R., & Mboussou, G.S.N. (2025). Sustainable control of the bird cherry-oat aphid (*Rhopalosiphum padi* L.) in northwestern Ontario using *Beauveria bassiana* delivered by bumblebees. Frontiers in Insect Science, 5, 1468262.

Lacey, L. A., & Goettel, M. S. (1995). Current developments in microbial control of insect pests and prospects for the early 21st century. Entomophaga, 40(1), 3-27.

Olcabey Ergin, G., Bozkurt, Y., Başer, G., Canpolat, E. Y., Görür, G., & Öztürk, A. (2024). Effect of Honeydew Secreted by *Aphis gossypii* Glover (Hemiptera: Aphididae) on Fungal Growth. Turkish Journal of Agriculture-Food Science and Technology, 12(s4), 2817-2822.
Olcabey Ergin, G. (2025). Determined aphid species from Ardahan Province with three new records for Türkiye aphid (Hemiptera: Aphidoidea) fauna. Artvin Çoruh Üniversitesi Orman Fakültesi Dergisi, 26(1).
Rath, A. C. (2000). The use of entomopathogenic fungi for control of termites. Biocontrol Science and Technology, 10(5), 563-581.
Lopez Restrepo, D., & Kovalchuk, I. (2025). Entomopathogenic Fungi Effectively Control Phorodon cannabis Aphid Population in Cannabis sativa Plants. Plants, 14(6), 931.
Roy, H. E., Steinkraus, D. C., Eilenberg, J., Hajek, A. E., & Pell, J. K. (2006). Bizarre interactions and endgames: entomopathogenic fungi and their arthropod hosts. Annual review of entomology, 51(1), 331-357.
Sevim, A., Sevim, E., & Demirbağ, Z. (2015). General biology of entomopathogenic fungi and their potential to control pest species in Turkey. Erzincan University Journal of Science and Technology, 8 (1), 115-147. http://dx. doi. org/10.18185/eufbed, 33883.
Zimmermann, G. (2007). Review on safety of the entomopathogenic fungi *Beauveria bassiana* and *Beauveria brongniartii*. Biocontrol Science and Technology, 17(6), 553-596.

SYMBIOSIS OF INTRACELLULAR BACTERIA WOLBACHIA WITH APHIDS

Asst. Prof. Dr. Gülay OLCABEY ERGİN
Niğde Ömer Halisdemir University, Zübeyde Hanım Vocational School of Health Services, Department of Therapy and Rehabilitation, Niğde
ORCID:0000-0002-2521-2312

ABSTRACT

Intracellular symbiotic life is quite common in insects. *Wolbachia* is an intracellular bacterial symbiont found widely in many insect groups. First discovered in the reproductive cells of a mosquito species, *Wolbachia* is an α-proteobacterium belonging to the Rickettsiaceae family, which is also frequently found in aphids. However, limited studies have been conducted on *Wolbachia* associated with aphids, to date. Aphids occupy an significant place among insect groups due to their rapid reproductive potential, interesting life cycles, and adaptation processes to changing environmental conditions. Aphids in the order Hemiptera, which feed on phloem sap, form a complex ecological relationship with symbiotic bacteria. While the obligate symbiotic bacterium *Buchnera aphidicola* provides its host with various nutrients, facultative symbionts provide important advantages such as protection against parasitoids and environmental stressors. The intimate relationship between *Wolbachia,* which develops within the vacuole, and its host is a complex relationship that is both mutually beneficial and parasitic. The effect of *Wolbachia* in aphids has been most pronounced on the reproductive function of its host. It generally causes four different reproductive phenotypes: cytoplasmic incompatibility, parthenogenesis induction, male killing and feminization. It is also reported to protect its host against a specific fungal pathogen and increase aphid survival. This study examines the distribution and diversity of *Wolbachia* in aphids, its role in aphid reproduction and evolution, and the benefits and harms it provides to its host. It also emphasizes that *Wolbachia,* which plays a role in many important biological processes, could be a potential tool for biological control.
Keywords: Aphid, biological control, insect, *Wolbachia*, symbiosis

HÜCRE İÇİ BAKTERİ WOLBACHIA'NIN AFİTLERLE SİMBİYOZU

ÖZET

Hücre içi simbiyotik yaşam böceklerde oldukça yaygındır. *Wolbachia* ise birçok böcek grubunda yaygın olarak bulunan hücre içi bakteriyel bir simbiyonttur. İlk olarak bir sivrisinek türünün üreme hücrelerinde keşfedilen *Wolbachia*, afitlerde de sık rastlanan Rickettsiaceae familyasına ait α-proteobakteriumdur. Ancak şu ana kadar afitlerle ilişkili *Wolbachia* üzerine sınırlı sayıda çalışma yapılmıştır. Afitler hızlı üreme potansiyeli, ilginç yaşam döngüleri ve değişen çevre koşullarına adaptasyon süreçleriyle böcek grupları arasında önemli bir yer tutmaktadır. Hemiptera takımında floem özsuyuyla beslenen afitler, simbiyotik bakterilerle karmaşık bir ekolojik ilişki kurarlar. Zorunlu simbiyotik bakteri *Buchnera aphidicola* konağına çeşitli besin maddelerini sağlarken, fakültatif simbiyontlar konağını parazitoidlere ve çevresel stres şartlarına karşı koruma gibi önemli avantajlar sağlamaktadır. Koful içerisinde gelişen *Wolbachia* ile konağı arasındaki yakın ilişki ise hem karşılıklı fayda sağlayan hem de parazitik nitelik taşıyan karmaşık bir ilişkidir. Afitlerde *Wolbachia*'nın etkisi en çok konağının üreme fonksiyonu üzerine olmuştur. Genellikle sitoplazmik uyumsuzluk, partenogenez indüksiyonu, erkek bireyleri öldürme ve feminizasyon gibi dört farklı üreme fenotipine neden olur. Bunun yanısıra konağını spesifik bir mantar patojenine karşı koruduğu ve afitlerin hayatta kalma gücünü artırdığı da bildirilmektedir. Bu çalışmada *Wolbachia* 'nın afitlerdeki dağılımı ve çeşitliliği ile afitlerin üremesi ve evrimi üzerindeki rolü, konağına sağladığı faydalar ve zararlara yer

verilmiştir. Ayrıca birçok önemli biyolojik süreçte rol oynayan *Wolbachia*'nın biyolojik mücadele için potansiyel bir araç olabileceği üzerinde durulmuştur.
Anahtar Kelimeler: Afit, biyolojik mücadele, böcek, *Wolbachia*, simbiyozis

1. GİRİŞ

Afitler (Hemiptera:Aphididae), dünya genelinde tarımsal üretimi etkileyen en önemli bitki zararlılarından biridir. Bitkilerin floem özsuyunu emerek beslenen afitler, doğrudan fizyolojik zararlara yol açmalarının yanı sıra, çok sayıda bitki virüsünün vektörü olarak da görev yapmaktadır. Ayrıca ürettikleri balsı madde "honeydew" ile konağının fotosentez süreçlerini baskılayarak bitki gelişmesini olumsuz etkileyebilmektedir (Olcabey Ergin vd., 2024). Döngüsel partenegonez ve kısa jenerasyon süreleriyle dünya üzerindeki dağılım alanlarını genişleterek zararlı statüsündeki yerini alır. Afit çeşitliliğinin belirlenmesine otsu, odunsu bitkilerde, tarım ürünleri ve süs bitkilerinde yapılan çalışmalar, ülkemizde 680'e yakın afit türü belirlenmiş olup, araştırmacılar bu sayının günden güne artabileceğini öngörmektedir (Olcabey Ergin, 2025). Afitlerin değişen çevresel koşullar karşısında bu kadar hızlı bir adaptasyon geliştirebilmelerini, bulundurdukları mikroorganizmalara borçludur (Olcabey Ergin vd., 2022). Bu nedenle, afitlerin biyolojisi, fizyolojisi ve simbiyotik ilişkilerinin anlaşılması, sürdürülebilir tarım uygulamaları ve entegre zararlı yönetimi açısından büyük önem taşımaktadır. Son yıllarda yapılan araştırmalar, afitlerin sadece kendi genetik materyallerine değil, aynı zamanda simbiyotik mikroorganizmaların genetik kapasitesine de bağımlı bir yaşam biçimine sahip olduklarını göstermektedir (Moran vd., 2008). Afitler, evrimsel süreç boyunca çeşitli avantajlar sağlayan simbiyotik bakterilerle sıkı ekolojik ilişkiler kurmuşlardır. Afitler, hemasolünde özel hücre grupları içerisinde zorunlu ve fakültatif bakterileri bulundurabilirler. Bunlardan zorunlu simbiyot *Buchnera aphidicola*, esansiyel amino asitlerin sentezinden sorumlu olan, en çok bilinen ve çalışılan bakteridir (Douglas, 1998). *Buchnera*'nın yanısıra *Wolbachia*, *Serratia symbiotica, Hamiltonella defense, Regiella insecticola, Erwinia aphidicola* gibi ikincil simbiyontlarda bulundurabilir (Oliver vd., 2010). Fakültatif simbiyotlar, konağa doğrudan yaşamsal gereklilik sağlamasalar da; stres toleransı, patojenlere karşı koruma, çevresel adaptasyon ve üreme düzenlemesi gibi çeşitli avantajlar kazandırmaktadır (Zug ve Hammerstein, 2015).

Fakültatif bakteri *Wolbachia*, özellikle son yirmi yılda böcek simbiyozu araştırmalarında en çok dikkat çeken mikroorganizmalardan biridir. Rickettsiales takımına ait olan bu endosimbiyont, dünya genelinde, böcek türlerinin yaklaşık %40'ında tespit edilmiştir (Hilgenboecker vd., 2008). *Wolbachia,* konağının üreme biyolojisini manipüle edebilme özelliğiyle bilinmektedir. Cinsiyet oranını değiştirme, partenogenez indüksiyonu, dişi oluşumunu teşvik etme ve sitoplazmik uyumsuzluk gibi çeşitli mekanizmalarla konak popülasyon yapısını doğrudan etkileyebilmektedir (Werren vd., 2008). *Wolbachia*'nın bu etkileri, afitlerin döngüsel partenogenez ile üremesi ile birleşince daha da karmaşık bir hâl almaktadır. *Wolbachia*'nın afitlerdeki varlığı sadece üreme sistemiyle sınırlı kalmamaktadır. Bu bakteri, konak fizyolojisinin farklı yönlerini de etkileyebilmektedir. Örneğin, bazı çalışmalar *Wolbachia* enfeksiyonunun afitlerin ısı stresine dayanıklılığını artırdığını, bağışıklık genlerinin düzenlenmesini etkilediğini ve hücresel enerji metabolizmasını değiştirdiğini göstermektedir (Tougeron ve Iltis, 2022). Ayrıca *Wolbachia*'nın, konağın besin metabolizmasında rol oynayarak özellikle B vitamini sentezinde *Buchnera*'yı tamamlayıcı bir fonksiyon üstlenebileceği öne sürülmektedir (Hosokawa vd., 2010). Bu durum, simbiyotik bakterilerin bir arada çalışarak konağın fizyolojik ihtiyaçlarını karşılayan karmaşık bir simbiyotik ağ oluşturduklarını düşündürmektedir.

Ekolojik açıdan değerlendirildiğinde, *Wolbachia*-afit etkileşimleri popülasyon dinamiklerini, ekosistem dengelerini ve evrimsel süreçleri etkileyen önemli faktörlerden biridir. *Wolbachia* enfeksiyonu taşıyan afit popülasyonlarında üreme başarısı, yayılım oranı ve virüs taşıyıcılığı farklılık gösterebilmektedir (Teixeira vd., 2008). Bu nedenle, *Wolbachia* sadece bireysel konak düzeyinde değil, aynı zamanda popülasyon ve ekosistem düzeyinde de işlevsel bir role sahiptir. Özellikle biyolojik mücadele alanında *Wolbachia*'nın zararlı böceklerin kontrolünde potansiyel bir ajan olarak kullanılması son yıllarda önem kazanmaktadır (Werren vd., 2008). *Wolbachia* gibi simbiyontlar

kullanılarak geliştirilen biyolojik mücadele stratejileri, kimyasal pestisit kullanımını azaltarak çevresel sürdürülebilirliğin güçlendirilmesine katkı sağlayabilmektedir. Bu çalışmada, *Wolbachia*'nın afitlerdeki üreme, bağışıklık, besin metabolizması ve çevresel adaptasyon üzerindeki etkileri yapılan araştırmalar doğrultusunda incelenmektedir. Ayrıca, bu simbiyotik ilişkinin ekolojik ve biyoteknolojik uygulamalardaki potansiyel sonuçları değerlendirilmektedir. Böylelikle, *Wolbachia*-afit simbiyozunun hem temel biyolojik hem de
uygulamalı yönleriyle daha kapsamlı biçimde anlaşılması hedeflenmektedir.

1.1. Fakültatif simbiyont bakteri *Wolbachia*

Wolbachia, Alphaproteobacteria sınıfının Rickettsiales takımı içerisinde yer alan, Anaplasmataceae familyasına ait, gram-negatif, hücre içi yaşam süren endosimbiyotik bir bakteridir (Werren vd., 2008). İlk olarak 1924 yılında *Culex pipiens* sivrisineğinin üreme dokularında tespit edilmiş ve daha sonra morfolojik olarak tanımlanmıştır (Hertig ve Wolbach, 1924). Genom analizleri sonucunda, *Wolbachia*'nın genetik olarak oldukça dinamik bir yapıya sahip olduğu, mobil genetik elementler ve rekombinasyon olayları açısından zengin olduğu belirlenmiştir (Wu vd., 2004). Bu dinamik genetik yapısı, bakterinin farklı konaklara hızlı bir şekilde adapte olmasını sağlayan evrimsel bir avantaj olarak değerlendirilmektedir. Filogenetik analizler, *Wolbachia* suşlarının farklı konak gruplarında çeşitli süpergruplar "supergroups" altında sınıflandırıldığını göstermektedir. Güncel veriler, *Wolbachia*'nın en az 17 süpergruba (A–R arası) ayrıldığını ortaya koymaktadır (Lindsey vd., 2016). Bu süpergruplar arasında A ve B grupları genellikle böceklerde, C ve D grupları filarial nematodlarda, F süpergrubu ise hem böcek hem de nematod konaklarda bulunur (Baldo ve Werren, 2007). Afitlerde tespit edilen *Wolbachia* suşları çoğunlukla A veya B süpergrubuna aittir, bu da bakterinin afitlerle olan filogenetik bağının eklembacaklı kökenli evrimsel bir süreçle şekillendiğini göstermektedir (Russell vd., 2013). Moleküler düzeyde yapılan çalışmalar, *Wolbachia*'nın diğer endosimbiyotik bakterilerle, özellikle *Rickettsia* ve *Anaplasma* cinsleriyle yakın filogenetik ilişkiler taşıdığını göstermektedir (Lo vd., 2007). 16S rRNA gen sekans analizi, *Wolbachia*'nın bu cinslerle ortak bir atadan türediğini, ancak konak bağımlılığının evrimsel süreçte farklı yönlerde geliştiğini ortaya koymuştur (Gerth vd., 2014). Ayrıca, *Wolbachia* genomunun küçülmüş fakat oldukça plastiklik gösteren bir yapıya sahip olması, zorunlu endosimbiyotik yaşam biçiminin tipik bir göstergesidir. Bu filogenetik esneklik, bakterinin çok çeşitli eklembacaklı konaklara enfekte olabileceğini ve farklı ekolojik nişlerde yaşayabileceğini desteklemektedir (Lindsey vd., 2016; Werren vd., 2008).

Wolbachia, dünya genelinde eklembacaklılar (Arthropoda) ve filarial nematodlar (Nematoda) başta olmak üzere son derece geniş bir konak spektrumuna sahiptir. Günümüzde yapılan moleküler taramalar, *Wolbachia*'nın yaklaşık iki milyondan fazla türde bulunduğunu ve bu oranla dünya üzerindeki en yaygın endosimbiyontlardan biri olduğunu göstermektedir (Weinert vd., 2015). Bu bakterinin, böcekler, araknidler, kabuklular ve nematodlar gibi farklı taksonomik gruplarda enfeksiyon oluşturabildiği; ancak enfeksiyonun sıklığının ve etkisinin konak türüne göre büyük ölçüde değişiklik gösterdiği belirlenmiştir (Zug ve Hammerstein, 2015). *Wolbachia*'nın bu kadar geniş bir konak yelpazesinde yaşayabilmesi, yüksek düzeyde genetik plastisiteye ve yatay gen transferi (Horizontal Gen Transferi) mekanizmalarına sahip olmasına bağlanmaktadır (Klasson vd., 2009). Böcekler içinde *Wolbachia* enfeksiyonunun en yoğun görüldüğü gruplar; Diptera (sinekler ve sivrisinekler), Lepidoptera (kelebek ve güveler), Hymenoptera (arılar, karıncalar) ve Hemiptera (özellikle afitler) takımlarıdır (Hilgenboecker vd., 2008).

Afitlerde *Wolbachia* varlığı, uzun süre tartışmalı bir konu olmuştur çünkü afitler halihazırda zorunlu simbiyotları olan *Buchnera aphidicola* ile sıkı bir ilişki içerisindedir. Ancak moleküler çalışmalar, *Aphis fabae, Acyrthosiphon pisum* ve *Sitobion avenae* gibi birçok afit türünde *Wolbachia* enfeksiyonlarının varlığını doğrulamıştır (Russell vd., 2013; Tsuchida vd., 2014). Bu durum, *Wolbachia*'nın afitlerde zorunlu bir simbiyot olmaktan ziyade, fakültatif simbiyot olarak görev yaptığını ve konak fizyolojisine dolaylı katkılarda bulunduğunu düşündürmektedir. Filarial nematodlarda ise *Wolbachia* enfeksiyonu zorunlu simbiyotik bir ilişki şeklinde görülmektedir. *Brugia malayi* ve *Onchocerca volvulus* gibi filarial parazitlerde bakterinin konak gelişimi, doğurganlığı ve

hayatta kalması için vazgeçilmez olduğu gösterilmiştir (Taylor vd., 2013). Bu simbiyotik bağlılık, *Wolbachia*'nın filarial konaklarda metabolik ve üreme fonksiyonlarını destekleyici roller üstlendiğini göstermektedir. Dolayısıyla, bakterinin konak spektrumu sadece tür çeşitliliği açısından değil, simbiyotik ilişkinin zorunlu veya fakültatif niteliği bakımından da oldukça geniştir. Afitlerde görülen *Wolbachia* enfeksiyonları, bu çeşitliliğin ekolojik ve evrimsel düzeydeki en dikkat çekici örneklerinden biridir.

1.2. Afitlerde *Wolbachia*'nın fizyolojik etkileri

Wolbachia, birçok eklembacaklı türünde olduğu gibi afitlerde de konağının üreme biyolojisini önemli ölçüde etkileyen endosimbiyotik bir bakteridir. Bu bakterinin en dikkat çekici özelliklerinden biri, konağın üreme sistemini kendi yayılımını maksimize edecek şekilde manipüle etmesidir. Bu manipülasyonlar arasında sitoplazmik uyumsuzluk (CI), dişileştirme, partenogenez indüksiyonu ve erkek öldürme gibi fenomenler yer alır (Hurst vd., 1999). Afitlerde *Wolbachia* enfeksiyonu, genellikle partenogenetik üreme biçimlerinin yaygınlaşmasıyla ilişkilendirilmiştir. Bu durum, özellikle dişi baskın popülasyonların ortaya çıkmasına neden olur ve böylece *Wolbachia*'nın vertikal transfer (anneden yavruya) başarısı artar (Weeks vd., 2003). Sitoplazmik uyumsuzluk, *Wolbachia*'nın konak üremesini yönlendirme stratejilerinden biridir ve afitlerde popülasyon yapısını doğrudan etkiler. CI, enfekte erkeklerin enfekte olmayan dişilerle çiftleşmesi durumunda embriyoların ölmesine neden olurken, enfekte dişiler enfekte erkeklerle başarılı şekilde çiftleşebilir (Werren vd., 2008). Bu mekanizma, enfekte bireylerin üreme başarısını artırarak bakterinin popülasyon içindeki frekansını yükseltir. Afitlerde CI'nin gözlenmesi, popülasyonların genetik izolasyonunu teşvik edebilir ve türleşme süreçlerine katkıda bulunabilir (Hurst vd., 1999). Böylece *Wolbachia*, yalnızca bir simbiyont değil, aynı zamanda evrimsel bir yönlendirici olarak işlev görmektedir. *Wolbachia*'nın bazı afit türlerinde tetiklediği bir diğer önemli üreme manipülasyonu da partenogenezdir. Bu durum, erkek bireylerin ortadan kalktığı ve dişilerin döllenmeden yavru oluşturduğu bir üreme biçimidir (Russell vd., 2013). *Wolbachia* tarafından indüklenen partenogenez, özellikle *Aphis gossypii* ve *Acyrthosiphon pisum* gibi ekonomik öneme sahip türlerde gözlemlenmiştir (Fialho ve Stevens, 2000). Bu durum, konak popülasyonlarının genetik çeşitliliğini azaltırken, çevresel stres koşullarına karşı popülasyonun daha hızlı büyümesine olanak tanır. Bu yönüyle *Wolbachia* enfeksiyonu, afitlerin ekolojik esnekliğini artıran bir faktör olarak değerlendirilebilir. *Wolbachia*'nın neden olduğu üreme manipülasyonlarının afitlerde ekolojik ve evrimsel sonuçları oldukça kapsamlıdır. Bakterinin dişi ağırlıklı popülasyonları teşvik etmesi, tür içi rekabeti ve simbiyotik dengenin korunmasını etkiler (Duron vd., 2008). Ayrıca, afitlerin konak bitkileriyle olan etkileşimlerinde de dolaylı etkiler oluşturabilir; zira üreme biçimindeki değişiklikler, populasyon yoğunluğu ve bitki zararı düzeyini belirleyebilir. Bu yönüyle de *Wolbachia* tarımsal ekosistemlerde afitlerin biyolojik dinamiklerini şekillendirici olarak önem kazanmaktadır (Zug ve Hammerstein, 2015).

Wolbachia, konağın bağışıklık sisteminin düzenlenmesinde de aktif rol alan simbiyotik bir bakteri olarak kabul edilmektedir. Birçok böcek türünde olduğu gibi afitlerde de *Wolbachia* enfeksiyonu, afitin doğal bağışıklık yanıtını modüle ederek enfeksiyonlara karşı toleransını artırabilir. Özellikle antimikrobiyal peptitlerin (AMP) üretimini etkileyerek konak savunma sistemini yeniden şekillendirdiği bilinmektedir (Pan vd., 2012). Bu durum, patojen ve diğer fungal etmenler gibi çeşitli biyotik ve abiyotik çevresel stres faktörlerine karşı afitlerin dayanıklılığını artırır. Bununla birlikte, *Wolbachia*'nın afitlerde ısı stresine karşı koruyucu bir etki oluşturduğu da çeşitli çalışmalarla ortaya konmuştur. Yüksek sıcaklık koşullarında simbiyotik denge genellikle bozulmakta ve primer simbiyont *Buchnera aphidicola* popülasyonu azalabilmektedir. Ancak *Wolbachia* enfeksiyonu, konak hücrelerinde ısı şoku proteinleri (Hsp70, Hsp90) gibi stresle ilişkili genlerin ekspresyonunu artırarak bu olumsuz etkiyi dengeleyebilir (Tougeron ve Iltis, 2022). Afitlerin sıcaklık dalgalanmalarına daha dirençli hale gelmesini sağlayan *Wolbachia*, simbiyotik sistemin bütünlüğünü ve konağın hayatta kalma oranını korur. Bunlara ilaveten *Wolbachia*, afitlerin oksidatif stres yönetiminde de belirleyici bir rol oynamaktadır. Yapılan araştırmalar, enfekte afitlerin süperoksit dismutaz (SOD) ve katalaz (CAT) enzim aktivitelerinde artış olduğunu, bunun da serbest radikallerin zararlı etkilerini azalttığını

ortaya koymuştur (Zug ve Hammerstein, 2015). Bu durum, hem metabolik süreçlerin daha dengeli işlemesine hem de yaşlanma ve hücre hasarının azalmasına katkıda bulunur. Dolayısıyla *Wolbachia,* afitlerde stres toleransını artırarak çevresel değişimlere adaptasyonu kolaylaştırmakta ve simbiyotik ilişkiyi daha sürdürülebilir hale getirmektedir.

1.3. *Wolbachia*'nın afitlerin enerji dönüşüm mekanizmalarındaki etkileri

Wolbachia'nın konak hücrelerinin enerji metabolizması üzerindeki etkileri, simbiyotik ilişkinin fizyolojik boyutunu anlamak açısından büyük önem taşımaktadır. Yapılan çalışmalar, *Wolbachia* enfeksiyonunun mitokondriyal fonksiyonları doğrudan modüle edebildiğini ve özellikle oksidatif fosforilasyon süreçlerini etkilediğini göstermektedir. Bu modülasyon, ATP üretiminde değişikliklere yol açmakta ve enerji dengesinin yeniden düzenlenmesiyle afitlerin stres koşullarında daha verimli enerji kullanımını mümkün kılmaktadır. Mitokondriyal metabolizma üzerindeki bu etki, yalnızca enerji üretimi açısından değil, aynı zamanda hücresel homeostazinin korunması için de kritiktir. *Wolbachia*'nın enerji biyokimyası üzerindeki en önemli etkilerinden biri, reaktif oksijen türleri (ROS) üretiminin düzenlenmesidir. Mitokondriyal aktivitenin artması veya bozulması ROS seviyelerini değiştirebilmekte, bu da hücresel hasar veya adaptif savunma mekanizmalarının tetiklenmesiyle sonuçlanabilmektedir. *Wolbachia* enfeksiyonu, konağın ROS seviyelerini kontrol eden enzimlerin (örn. süperoksit dismutaz ve glutatyon peroksidaz) ekspresyonunu artırarak oksidatif stresin hasar verici etkilerini azaltmaktadır (Zhang vd., 2022). Bu şekilde *Wolbachia,* afit doku ve hücrelerinde oksidatif stabilite sağlayarak metabolik esnekliği güçlendirmekte ve çevresel stres faktörlerine karşı dayanıklılığı artırmaktadır. Buna ek olarak *Wolbachia*'nın, konağın enerji dağılım stratejilerini etkilediği, ayrıca çoğalma ve hayatta kalma arasındaki enerji dengesini yeniden şekillendirdiği düşünülmektedir. Enfekte afitlerde enerji metabolizmasının daha verimli bir şekilde organize edildiği, bunun da üreme hızının artmasına veya stres koşullarında hayatta kalmanın kolaylaşmasına katkı sağladığı bildirilmektedir. Bu bağlamda *Wolbachia*, konağının enerji yönetimini optimize eden aktif bir metabolik düzenleyici olarak değerlendirilebilir. Sonuç olarak enerji dönüşüm mekanizmalarındaki bu değişimler, afitlerin hem ekolojik başarılarını hem de populasyon dinamiklerini doğrudan etkileyen önemli bir biyolojik avantaj yaratmaktadır.

1.4. Afitlerde *Wolbachia*'nın metabolik etkileri

Wolbachia'nın afit metabolizması üzerindeki en önemli etkilerinden biri, konağın besin sentezi kapasitesini dolaylı veya doğrudan modüle etmesidir. Afitlerin zorunlu simbiyontları *Buchnera aphidicola* konağına çeşitli esansiyel aminoasitleri sentezleme yeteneğine sahiptir; ancak çevresel stres, ısı dalgalanmaları veya konak bitkideki besin kompozisyonunun değişmesi gibi sebeplerle bu simbiyotik dengenin bozulabileceği bilinmektedir (Douglas, 1998). *Wolbachia* varlığı, bu noktada metabolik tamamlayıcılık sağlayarak afitlerin besin sentez kapasitesini optimum seviyede tutabilir. *Wolbachia*'nın özellikle aminoasit biyosentez yollarında tamamlayıcı enzim aktiviteleri ve metabolik stabilizasyon yeteneği ile, besinsel tamamlayıcılık rolünü de başarılı bir şekilde tamamlamış olur (Moriyama vd., 2015). Ayrıca *Wolbachia*'nın, afitlerde karbonhidrat metabolizmasını etkilediği ve konağın enerji kullanım verimliliğini artırdığı da bildirilmektedir. Afitlerin temel enerji kaynağı olan bitki floemindeki şeker oranları çoğu zaman yüksek olsa da esansiyel aminoasit oranlarının dengesiz oluşu metabolik zorluklara yol açmaktadır (Wilson vd., 2011). *Wolbachia* enfeksiyonu, konağın şeker ve aminoasit metabolizması arasında daha dengeli bir enerji akışı oluşmasını sağlayarak afitlerin fizyolojik dayanıklılığını artırmaktadır. Bu durum, özellikle besinsel değeri düşük bitkilerle beslenen afitlerde daha belirgin bir avantaj sağlamaktadır (Hosokawa vd., 2010). Metabolik tamamlayıcılığın bir diğer yönü ise vitamin sentezi üzerindeki etkileridir. *Wolbachia*'nın B vitamin komplekslerinin biyosentezinde görev alan gen kümelerine sahip olduğu ve bu vitaminlerin afit yaşam döngüsü için kritik öneme sahip olduğu ifade edilmektedir. Özellikle riboflavin (B2), folat (B9) ve pantotenat (B5) gibi vitaminlerin sentezinde *Wolbachia* katkısı, simbiyontların oluşturduğu ortak metabolik ağın önemli bir parçasıdır. Bu vitaminler, afitlerin üreme hızını, hücresel enerji üretimini ve genel fizyolojik aktivitelerini doğrudan etkilediğinden *Wolbachia*'nın varlığı konak biyolojisini olumlu yönde

desteklemektedir. Afitlerde *Wolbachia*'nın metabolik katkılarından bir diğeri de, metabolik stres toleransını artırmasıdır. Özellikle bitkideki toksik sekonder metabolitlere karşı dayanıklılıkta, *Wolbachia*'nın detoksifikasyon gen ekspresyonunu modüle ettiği öne sürülmektedir. Bu süreç, konağın stres altında yaşam süresini uzatmakta ve üreme kapasitesini korumasına yardımcı olmaktadır. Bu da *Wolbachia* bakterisinin, afitlerde metabolik esnekliği artırarak hem simbiyotik dengeyi hem de popülasyon sürekliliğini destekleyen önemli bir biyolojik faktör olarak değerlendirilmesini sağlamaktadır.

1.5. *Wolbachia*'nın ekolojik rolü ve afitlerle biyolojik mücadeledeki önemi

Afit popülasyonları üzerinde *Wolbachia*'nın etkisi, simbiyotik ilişkilerin ekolojik ve evrimsel dinamiklerini anlamak açısından ciddi önem arz etmektedir. *Wolbachia* enfeksiyonunun popülasyon içinde yayılması, doğrudan konak üreme başarısını etkileyerek popülasyon büyüklüğü ve dağılımında önemli değişikliklere yol açabilmektedir. Yapılan çalışmalar, *Wolbachia* enfeksiyonunun afitlerde fizyolojik performansı güçlendirebildiğini ve bunun da populasyon büyüme hızını artırdığını göstermektedir (Teixeira vd., 2008). Bu durum, enfekte populasyonların hem rekabet gücünü hem de çevresel stress faktörlerine karşı adaptasyon kapasitesini artırarak ekolojik niş genişlemesine katkı sağlamaktadır. *Wolbachia*'nın popülasyon dinamikleri üzerindeki bir diğer önemli etkisi, üreme manipulasyonları yoluyla ortaya çıkmaktadır. Bakteri; sitoplazmik uyumsuzluk, partenogenez indüksiyonu ve dişi baskınlığı gibi mekanizmalar aracılığıyla konak üreme sistemlerini yönlendirerek enfekte bireylerin popülasyonda hızla baskın hale gelmesini sağlayabilir. Bu manipülasyonlar, populasyon içi genetik yapıyı doğrudan etkileyerek gen akışının yönünü ve hızını belirlemektedir (Werren vd., 2008). Özellikle sitoplazmik uyumsuzluk, enfekte olmayan bireylerde üreme başarısının düşmesine neden olduğundan, *Wolbachia* taşıyan bireylerin seçilim avantajı kazanmasına yol açmaktadır. Popülasyon büyüklüğü ve genetik çeşitlilik üzerindeki bu değişimler, doğal ekosistemlerin dengesini de etkileyebilmektedir. Enfekte afit popülasyonlarının belirli habitatlarda daha hızlı yayılım göstermesi, bitki-zararlı ilişkilerinin dinamiklerini ve trofik ağ yapısını etkileyerek bağlı türlerde zincirleme ekolojik sonuçlara neden olabilir. *Wolbachia*'nın popülasyonlarda oluşturduğu bu ekolojik baskı, bazı durumlarda konak türün baskın hale gelmesine veya habitatlar arasında daha agresif kolonizasyon davranışlarının ortaya çıkmasına neden olabilmektedir (Himler vd., 2011). Bu nedenle *Wolbachia* enfeksiyonu, yalnızca bireysel fizyoloji üzerinde değil, topluluk ekolojisi düzeyinde de belirleyici bir faktör olarak değerlendirilmektedir.

Wolbachia'nın popülasyon dinamikleri üzerindeki etkileri biyolojik mücadele stratejileri açısından önem taşımaktadır. Zararlı böcek popülasyonlarının baskılanması veya kontrol edilmesi amacıyla *Wolbachia*'nın manipülasyon potansiyeli, son yıllarda tarımsal ekosistemlerde yenilikçi yöntemlerin geliştirilmesine olanak tanımaktadır. Özellikle sitoplazmik uyumsuzluk temelli popülasyon kontrol stratejileri, hedef zararlı türlerin üreme yeteneğini azaltarak popülasyonların düşürülmesini mümkün kılmaktadır. Afitlerde *Wolbachia*'nın yayılımının anlaşılması, gelecekte simbiyotik mikroorganizmalar aracılığıyla sürdürülebilir ve çevre dostu biyolojik mücadele yaklaşımlarının geliştirilmesine katkı sağlayabilir. *Wolbachia*'nın biyolojik mücadelede kullanım potansiyeli, özellikle son yıllarda böcek zararlılarının çevre dostu yöntemlerle kontrol edilmesi ihtiyacı arttığından dolayı büyük ilgi görmektedir. *Wolbachia*'nın konakta üreme manipülasyonları oluşturabilmesi, popülasyon büyüklüğünü doğrudan etkileyen önemli bir biyolojik araç sunmaktadır. Afitlerde *Wolbachia* enfeksiyonunun, üreme hızını düşürerek veya popülasyonun cinsiyet oranını değiştirerek zararlı yoğunluğunun kontrol edilmesine katkı sağlayabileceği öne sürülmektedir (Werren vd., 2008). Bu özellikler, kimyasal pestisitlere alternatif oluşturabilecek sürdürülebilir bir mücadele yaklaşımı sunmaktadır. *Wolbachia*'nın biyolojik mücadelede kullanılabilirliğini artıran en önemli faktörlerden biri, konak üzerinde virüs taşımayı azaltıcı etkiler göstermesidir. Birçok afit türü tarımsal üretimde ciddi verim kayıplarına neden olan bitki virüslerinin başlıca vektörleridir. Araştırmalar, *Wolbachia* enfeksiyonunun vektör kapasitesini düşürerek virüslerin bitkiler arasında yayılımını sınırlayabileceğini ortaya koymaktadır (Hedges vd., 2008). Bu durum, özellikle viral hastalıkların yoğun görüldüğü tarım bölgelerinde *Wolbachia* temelli stratejilerin etkili bir koruma yöntemi olabileceğini göstermektedir.

Biyolojik mücadele açısından *Wolbachia*'nın çekici bir diğer yönü ise, popülasyon içindeki yayılım hızının doğal olarak yüksek olmasıdır. Sitoplazmik uyumsuzluk mekanizması sayesinde *Wolbachia,* enfekte bireylerin üreme başarısını artırarak populasyon içerisinde hızlı bir şekilde baskın hale gelmektedir. Bu özellik, laboratuvar ortamında *Wolbachia* ile enfekte edilen afit hatlarının doğaya salınması yoluyla popülasyon kontrolünün mümkün olabileceğini göstermektedir. Böylece çevreye ek kimyasal yük bindirmeden, zararlı popülasyonları uzun vadeli biçimde baskılayabilme potansiyeli ortaya çıkmaktadır. Ancak *Wolbachia*'nın biyolojik mücadelede kullanılabilmesi için risk değerlendirmesi, ekolojik uyumluluk ve türler arası etkileşimler gibi unsurların ayrıntılı olarak incelenmesi gerekmektedir. Her simbiyotik müdahalenin hedef dışı türleri etkileyebilme veya ekosistem dengesini değiştirebilme potansiyeli bulunmakta olup, *Wolbachia* uygulamalarının kontrollü ve bilimsel temelli şekilde yürütülmesi büyük önem taşımaktadır. Geliştirilecek genetik ve mikrobiyal kontrol yaklaşımlarında *Wolbachia*'nın önemli bir bileşen olması beklenmektedir. Bu bağlamda *Wolbachia,* afitlerle mücadelede yenilikçi, ekolojik olarak güvenli ve sürdürülebilir bir araç olarak dikkat çekmektedir.

2. SONUÇ

Bu derleme ile fakültatif simbiyont *Wolbachia*'nın afit fizyolojisi, metabolizması ve ekolojisi üzerindeki çok yönlü etkileri olduğu ve bu endosimbiyontun konak biyolojisinin şekillenmesinde kritik bir rol oynadığı belirtilmiştir. Afitlerin temel besin gereksinimleri, üreme dinamikleri, stres toleransı ve virüs taşıma kapasiteleri gibi birçok fizyolojik süreç *Wolbachia* varlığından doğrudan veya dolaylı biçimde etkilenmektedir. Bu nedenle *Wolbachia*, afitler için basit bir mutualizm örneği değil, aynı zamanda konak yaşam stratejilerini belirleyen önemli bir düzenleyici olarak değerlendirilmelidir. Metabolik düzeyde bakıldığında *Wolbachia*'nın, özellikle aminoasit ve vitamin sentezi gibi hayati biyokimyasal yollarla ilişkili tamamlayıcı görevler üstlendiği görülmektedir. *Buchnera* ile birlikte oluşturduğu simbiyotik metabolik ağ, afitlerin düşük besin değerine sahip floem özsuyuyla beslenmesine rağmen hayatta kalabilmesini ve çoğalabilmesini mümkün kılmaktadır. Bu metabolik tamamlayıcılık, afitlerin ekolojik esnekliğini artırmakta ve farklı bitki türlerine uyum sağlama kapasitelerini güçlendirmektedir (Douglas, 1998). Dolayısıyla *Wolbachia*'nın metabolik katkıları, afit ekolojisinin temel yapı taşlarından biridir. Ekolojik açıdan ele alındığında *Wolbachia,* popülasyon dinamiklerini etkileyen önemli bir biyolojik faktör haline gelmektedir. Üreme manipülasyonları, populasyon içi rekabet, gen akışı ve konak yayılımı gibi süreçlerin *Wolbachia* tarafından yönlendirildiği bilinmektedir. Ayrıca *Wolbachia* enfeksiyonunun afit vektör kapasitesini azaltabilmesi, bitki virüslerinin yayılımını kontrol etmede yeni fırsatlar sunmaktadır (Hedges vd., 2008). Bu durum, tarımsal üretimde önemli kayıplara yol açan viral hastalıkların kontrolünde *Wolbachia* temelli stratejilerin kullanılabileceğini göstermektedir. Uygulamalı bilimler açısından *Wolbachia,* biyolojik mücadele alanında umut vadeden bir araçtır. *Wolbachia*'nın doğal popülasyonlarda hızla yayılabilmesi, popülasyon baskılama ve virüs iletimini azaltma gibi önemli avantajlar sağlamaktadır. Laboratuvar ortamında *Wolbachia* ile enfekte edilen afit hatlarının doğaya salınması, kimyasal pestisit kullanımını azaltabilecek ve sürdürülebilir tarım hedefleriyle uyumlu yeni mücadele modelleri geliştirilmesine katkıda bulunabilecektir. Ancak bu yaklaşımın ekolojik riskleri, uzun dönem etkileri ve hedef dışı türlere olası etkileri detaylı biçimde araştırılmalıdır. Gelecek araştırmaların, *Wolbachia*-afit etkileşiminin genetik ve moleküler temellerini daha derinlemesine incelemesi gerekmektedir. Özellikle çevresel stres koşullarında simbiyotik dengenin nasıl değiştiği, *Wolbachia*'nın enerji metabolizması üzerindeki etkilerinin moleküler düzeyde nasıl düzenlendiği ve konak bağışıklığıyla olan karşılıklı ilişkisinin hangi mekanizmalar üzerinden gerçekleştiği gibi soruların yanıtlanması önem taşımaktadır. Bu tür çalışmalar, hem simbiyotik ilişkilerin evrimsel yönünü aydınlatacak hem de gelecekte *Wolbachia* tabanlı biyoteknolojik uygulamaların geliştirilmesine katkı sağlayacaktır.

KAYNAKLAR

Baldo, L., & Werren, J. (2007). Revisiting Wolbachia supergroup typing based on WSP: spurious lineages and discordance with MLST. Current microbiology, 55(1).

Duron, O., Bouchon, D., Boutin, S., Bellamy, L., Zhou, L., Engelstädter, J., & Hurst, G. D. (2008). The diversity of reproductive parasites among arthropods: Wolbachia do not walk alone. BMC biology, 6(1), 27.

Douglas, A. E. (1998). Nutritional interactions in insect–microbial symbioses: Aphids and their symbiotic bacteria Buchnera. Annual Review of Entomology, 43(1), 17–37. https://doi.org/10.1146/annurev.ento.43.1.17

Fialho, R. F., & Stevens, L. (2000). Male-killing Wolbachia in a flour beetle. Proceedings of the Royal Society of London. Series B: Biological Sciences, 267(1451), 1469-1473.

Gerth, M., Gansauge, M. T., Weigert, A., & Bleidorn, C. (2014). Phylogenomic analyses uncover origin and spread of the Wolbachia pandemic. Nature communications, 5(1), 5117.

Hedges, L. M., Brownlie, J. C., O'Neill, S. L., & Johnson, K. N. (2008). Wolbachia and virus protection in insects. Science, 322(5902), 702-702.

Hertig, M., & Wolbach, S. B. (1924). Studies on Rickettsia-like micro-organisms in insects. The Journal of medical research, 44(3), 329.

Himler, A. G., Adachi-Hagimori, T., Bergen, J. E., Kozuch, A., Kelly, S. E., Tabashnik, B. E., ... & Hunter, M. S. (2011). Rapid spread of a bacterial symbiont in an invasive whitefly is driven by fitness benefits and female bias. science, 332(6026), 254-256.

Hilgenboecker, K., Hammerstein, P., Schlattmann, P., Telschow, A., & Werren, J. H. (2008). How many species are infected with Wolbachia?–a statistical analysis of current data. FEMS microbiology letters, 281(2), 215-220. https://doi.org/10.1111/j.1574-6968.2008.01110

Hurst, G. D., Jiggins, F. M., Hinrich Graf von der Schulenburg, J., Bertrand, D., West, S. A., Goriacheva, I. I., ... & Majerus, M. E. (1999). Male–killing Wolbachia in two species of insect. Proceedings of the Royal Society of London. Series B: Biological Sciences, 266(1420), 735-740.

Hosokawa, T., Koga, R., Kikuchi, Y., Meng, X. Y., & Fukatsu, T. (2010). Wolbachia as a bacteriocyte-associated nutritional mutualist. Proceedings of the National Academy of Sciences, 107(2), 769-774. https://doi.org/10.1073/pnas.0911476107

Klasson, L., Westberg, J., Sapountzis, P., Näslund, K., Lutnaes, Y., Darby, A. C., ... & Andersson, S. G. (2009). The mosaic genome structure of the Wolbachia w Ri strain infecting Drosophila simulans. Proceedings of the National Academy of Sciences, 106(14), 5725-5730.

Lindsey, A. R., Werren, J. H., Richards, S., & Stouthamer, R. (2016). Comparative genomics of a parthenogenesis-inducing Wolbachia symbiont. G3: Gene

Lo, N., Paraskevopoulos, C., Bourtzis, K., O'Neill, S. L., Werren, J. H., Bordenstein, S. R., & Bandi, C. (2007). Taxonomic status of the intracellular bacterium Wolbachia pipientis. International journal of systematic and evolutionary microbiology, 57(3), 654-657.

Moran, N. A., McCutcheon, J. P., & Nakabachi, A. (2008). Genomics and evolution of heritable bacterial symbionts. Annual review of genetics, 42(1), 165-190. https://doi.org/10.1146/annurev.genet.41.110306.130119

Moriyama, M., Nikoh, N., Hosokawa, T., & Fukatsu, T. (2015). Riboflavin provisioning underlies Wolbachia's fitness contribution to its insect host. MBio, 6(6), 10-1128.

Olcabey Ergin, G., Öztürk, A., & Görür, G. (2022). Evaluation of interactions among aphids, endosymbionts, and host plants: a foresight for the future. Atatürk Üniversitesi Ziraat Fakültesi Dergisi, 53(2), 133-139.

Olcabey Ergin, G., Bozkurt, Y., Başer, G., Canpolat, E. Y., Görür, G., & Öztürk, A. (2024). Effect of Honeydew Secreted by Aphis gossypii Glover (Hemiptera: Aphididae) on Fungal Growth. Turkish Journal of Agriculture-Food Science and Technology, 12(s4), 2817-2822.

Olcabey Ergin, G. (2025). Determined aphid species from Ardahan Province with three new records for Türkiye aphid (Hemiptera: Aphidoidea) fauna. Artvin Çoruh Üniversitesi Orman Fakültesi Dergisi, 26(1).
Oliver, K. M., Degnan, P. H., Burke, G. R., & Moran, N. A. (2010). Facultative symbionts in aphids and the horizontal transfer of ecologically important traits. Annual review of entomology, 55(1), 247-266. https://doi.org/10.1146/annurev-ento-112408085305
Pan, Y. A., Xiao, X., & Wang, P. (2012). AMPpred: An on-line predictor design for automated AMP recognition. Applied Mechanics and Materials, 229, 2276-2279.
Russell, J. A., Weldon, S., Smith, A. H., Kim, K. L., Hu, Y., Łukasik, P., ... & Oliver, K. M. (2013). Uncovering symbiont-driven genetic diversity across North American pea aphids. Molecular ecology, 22(7), 2045-2059.
Taylor, M. J., Voronin, D., Johnston, K. L., & Ford, L. (2013). W olbachia filarial interactions. Cellular microbiology, 15(4), 520-526.
Teixeira, L., Ferreira, A., and Ashburner, M. (2008). The bacterial symbiont Wolbachia induces resistance to RNA viral infections in Drosophila melanogaster. PLoS Biol. 6:e1000002. https://doi.org/10.1371/journal.pbio. 1000002
Tougeron, K., & Iltis, C. (2022). Impact of heat stress on the fitness outcomes of symbiotic infection in aphids: a meta-analysis. Proceedings of the Royal Society B, 289(1971), 20212660.
Tsuchida, T., Koga, R., Fujiwara, A., & Fukatsu, T. (2014). Phenotypic effect of "Candidatus Rickettsiella viridis," a facultative symbiont of the pea aphid (Acyrthosiphon pisum), and its interaction with a coexisting symbiont. Applied and Environmental Microbiology, 80(2), 525-533.
Weeks, A. R., Velten, R., & Stouthamer, R. (2003). Incidence of a new sex–ratio–distorting endosymbiotic bacterium among arthropods. Proceedings of the Royal Society of London. Series B: Biological Sciences, 270(1526), 1857-1865.
Weinert, L. A., Araujo-Jnr, E. V., Ahmed, M. Z., & Welch, J. J. (2015). The incidence of bacterial endosymbionts in terrestrial arthropods. Proceedings of the Royal Society B: Biological Sciences, 282(1807), 20150249.
Werren, J. H., Baldo, L., & Clark, M. E. (2008). Wolbachia: master manipulators of invertebrate biology. Nature Reviews Microbiology, 6(10), 741-751. https://doi.org/10.1038/nrmicro1969
Wilson, A. C., Sternberg, L. D. S., & Hurley, K. B. (2011). Aphids alter host-plant nitrogen isotope fractionation. Proceedings of the National Academy of Sciences, 108(25), 10220-10224.
Wu, M., Sun, L. V., Vamathevan, J., Riegler, M., Deboy, R., Brownlie, J. C., ... & Eisen, J. A. (2004). Phylogenomics of the reproductive parasite Wolbachia pipientis w Mel: a streamlined genome overrun by mobile genetic elements. PLoS biology, 2(3), e69.
Zug, R., & Hammerstein, P. (2015). Bad guys turned nice? A critical assessment of Wolbachia mutualisms in arthropod hosts. Biological Reviews, 90(1), 89-111. https://doi.org/10.1111/brv.12098

ARTIX-7 TABANLI FPGA GELİŞTİRME KARTI TASARIMI

İsmail KOYUNCU
Afyon Kocatepe University, Faculty of Technology, Department of Electrical Electronics Eng., 03200 Erenler, Afyonkarahisar, Türkiye
True Innovation Industry and Trade Joint Stock Company, Battalgazi Mah. ANS Campus, Küme Evleri, Zafer Teknopark, Afyonkarahisar, Türkiye
ORCID: 0000-0003-4725-4879
Sevap SAMUR
True Innovation Industry and Trade Joint Stock Company, Battalgazi Mah. ANS Campus, Küme Evleri, Zafer Teknopark, Afyonkarahisar, Türkiye
Afyon Kocatepe University, Graduate School of Natural and Applied Sciences, 03200, Erenler, Afyonkarahisar, Türkiye
ORCID: 0009-0001-7171-9587

ÖZET
Küresel ölçekte 11 Milyar USD'nin üzerinde pazar payına sahip olan ve yüksek teknoloji gerektiren süreçler ile üretilen FPGA çipleri, günümüzde, haberleşme, otomotiv, havacılık, savunma, sinyal/görüntü işleme ve tüketici elektroniği başta olmak üzere birçok alanda yaygın bir şekilde kullanılmaktadır. Sektörde öncü konumunda bulunan AMD (Xilinx) ve Intel (Altera), farklı performans ve güç tüketimi seviyelerinde geliştirilmiş FPGA çipleri sunmakta ve bu çiplerin özelliklerine göre farklı aileler olarak isimlendirmektedir. Bu ailelerden birisi olan Artix-7 çip ailesi, en düşük güç tüketimi ve yüksek performans ile öne çıkmaktadır. FPGA çipleri, müşteriye doğrudan çip bazında veya FPGA geliştirme kartı olarak pazara sunulmaktadır. FPGA geliştirme kartı olarak sunulduğunda, tasarımı, üretimi, dizgi işlemi ve testleri için çok katmanlı (4-12 katman ve üstü) PCB (Printed Circuit Board-Baskılı Devre Kartı) geliştirme sürecinin olmaması ile yüksek maliyetlerden tasarımcıyı korumaktadır. Bu nedenle, sayısal sistemlerin/algoritmaların tasarımı, prototiplenmesi, doğrulanması ve piyasaya hızlı çıkış gibi avantajlarından dolayı FPGA çipleri, çevresel donanımlar, besleme ve programlama/yapılandırma altyapısı vb. özelliklerin bir arada sunulduğu zaman ve maliyet tasarrufu sağlayan FPGA geliştirme kartı olarak piyasaya sunulmaktadır. Bu geliştirme kartları, prototipleme, doğrulama, akademik araştırma, eğitim, (hızlı) ürün geliştirme vb. birçok amaç için araştırmacılar, akademisyenler, hobi amaçlı veya (yarı) profesyonel mühendisler ve geliştiriciler ve kullanıcılar tarafından kullanılmaktadır. Ancak Ülkemizde kullanılan FPGA geliştirme kartları, genel olarak dışa bağımlı olarak yurtdışından yüksek maliyetler ile temin edilmektedir. Sunulan bu çalışma ile, düşük maliyetli, stok sorunsuz, daha fazla müşteri odaklı ve mühendis, araştırmacı, akademisyen veya geliştiricinin FPGA alanına hızlı bir başlangıç yapılabilmesine imkân veren dokümantasyona sahip AMD firmasının geliştirmiş olduğu Artix-7 FPGA çipi kullanılarak yerli yeni bir FPGA geliştirme kartı geliştirilmiştir. Tasarımı yapılan yerli FPGA geliştirme kartı üzerinde güç testleri, JTAG programlama, saat üreteci (clock), giriş-çıkış birimleri (I/O block), UART haberleşme, SPI flash, XADC, fonksiyonel testleri ve diğer vb. testler başarılı bir şekilde gerçekleştirilmiştir. Bu çalışmada ile, tasarımı yapılan yerli FPGA geliştirme kartının, FPGA-tabanlı uygulamalarda başarılı bir şekilde kullanılabileceği gösterilmiştir.
Anahtar Kelimeler: FPGA çipleri, Artix-7 çipi, AMD (Xilinx), FPGA Geliştirme Kartı.

ARTIX-7 BASED FPGA DEVELOPMENT BOARD DESIGN

ABSTRACT
FPGA chips, which command a global market size exceeding 11 billion USD and are produced through high-technology fabrication processes, are widely utilized in various fields today, including communications, automotive, aviation, defense, signal and image processing, and consumer electronics. Leading companies such as AMD (Xilinx) and Intel (Altera) offer FPGA products at

varying performance and power consumption levels, categorized into distinct families based on their architectural characteristics. Among these, the Artix-7 family stands out with its exceptionally low power consumption and high performance. FPGA chips are supplied to customers either as standalone integrated circuits or as FPGA development boards. When provided as development boards, they protect designers from the substantial costs associated with multilayer PCB (4–12 layers or more) design, manufacturing, assembly, and testing. Consequently, due to advantages such as rapid design, prototyping, verification, and faster time-to-market for digital systems and algorithms, FPGA solutions are widely commercialized in the form of development boards that combine peripheral components, power regulation circuits, and programming/configuration infrastructure. These boards are commonly used by researchers, academics, hobbyists, and (semi-)professional engineers for prototyping, verification, academic research, education, and rapid product development. However, in Türkiye, FPGA development boards are predominantly imported at high cost, resulting in dependency on foreign suppliers. In this study, a novel domestic FPGA development board has been developed using AMD's Artix-7 FPGA chip. The proposed board is low-cost, free from stock limitations, customer-oriented, and supported with comprehensive documentation to facilitate rapid entry into FPGA-based system design for engineers, researchers, academics, and developers. Extensive functional tests were successfully conducted on the designed board, including power-rail validation, JTAG programming, clock generation, I/O block operation, UART communication, SPI Flash access, XADC functionality, and additional subsystem verification. The results demonstrate that the developed domestic FPGA board operates reliably and can be effectively utilized in FPGA-based applications, providing a practical and accessible platform for education, research, prototyping, and digital system development..
Keywords: FPGA chips, Artix-7 chip, AMD (Xilinx), FPGA Development Board.

1. GİRİŞ

FPGA (Alan(da) Programlanabilir Kapı Dizileri-Field Programmable Gate Array) teknolojileri, ilk kez 1985 yılında Xilinx Inc. tarafından geliştirilen XC2064 modeli ile elektronik tasarım alanına kazandırılmıştır (Xilinx Inc., 1985). Üretim sonrası kullanıcı tarafından donanım düzeyinde yeniden yapılandırılabilmesi sayesinde FPGA çipleri, modern elektronik sistemlerde esnek, yüksek performanslı ve uygulamaya özel çözümler sunan önemli yarı iletken bileşenler hâline gelmiştir. FPGA çiplerinin temelini oluşturan programlanabilir kapı dizileri, içerisinde yer alan milyonlarca hatta modern cihazlarda milyarlarca transistör aracılığıyla (Maxfield, 2004), kullanıcıya donanım mimarisini ihtiyaç duyulan algoritmaya göre yeniden şekillendirme imkânı sunmaktadır. Bu yapı sayesinde FPGA çipleri, sabit işlevli entegre devrelere kıyasla önemli bir donanım esnekliği ve paralel işlem performansı sağlamaktadır. Günümüzde FPGA çipleri, 11 milyar USD'den fazla küresel pazar büyüklüğüne sahip olduğu düşünülmektedir. FPGA pazarının son yıllardaki büyümesi ve cihazların artan işlem kapasitesi, bu teknolojiyi birçok endüstride kritik bir konuma getirmiştir (Trimberger, 2015). Günümüzde FPGA teknolojileri haberleşme, savunma, otomotiv, havacılık, görüntü ve sinyal işleme, tıp elektroniği ve tüketici elektroniği gibi pek çok alanda yaygın olarak kullanılmaktadır. Literatürde FPGA çipleri kullanılarak gerçekleştirilmiş çok sayıda gömülü sistem uygulaması ve donanım hızlandırma çalışması bulunmaktadır. Akkoyun yaptığı çalışmada, FPGA tabanlı dokunmatik ekran kontrollü düşük maliyetli ve yüksek hızlı bir kullanıcı arayüzü geliştirmiştir (Akkoyun, 2011). Özgür tarafından yapılan diğer bir çalışmada, radar sinyal işleme algoritmalarını FPGA ve GPU üzerinde karşılaştırmalı olarak incelemiş ve FPGA mimarilerinin işlemci tabanlı tasarımlara göre daha avantajlı olduğunu göstermiştir (Özgür 2014). Tengilimoğlu ve arkadaşı Bazlamaçcı yaptıkları bir çalışmada gerçek zamanlı hedef takibi için FPGA üzerinde kısmi yeniden yapılandırma yöntemlerini uygulayarak kaynak kullanımı ve güç tüketiminde iyileştirmeler sağlamıştır (Tengilimoğlu ve Bazlamaçcı, 2014). Sinha ve arkadaşı Lotia yaptıkları çalışmada FPGA üzerinde düşük hata oranı ve yüksek performansla sayısal modülasyon tekniklerinin gerçekleştirilebildiği ortaya koymuştur (Sinha ve Lotia, 2015). Son yıllarda literatürde uygulamaya özel veya eğitim amaçlı FPGA geliştirme kartı tasarımlarının önem kazandığı görülmektedir. Naji yaptığı bir çalışmada mobil robotik araştırmaları

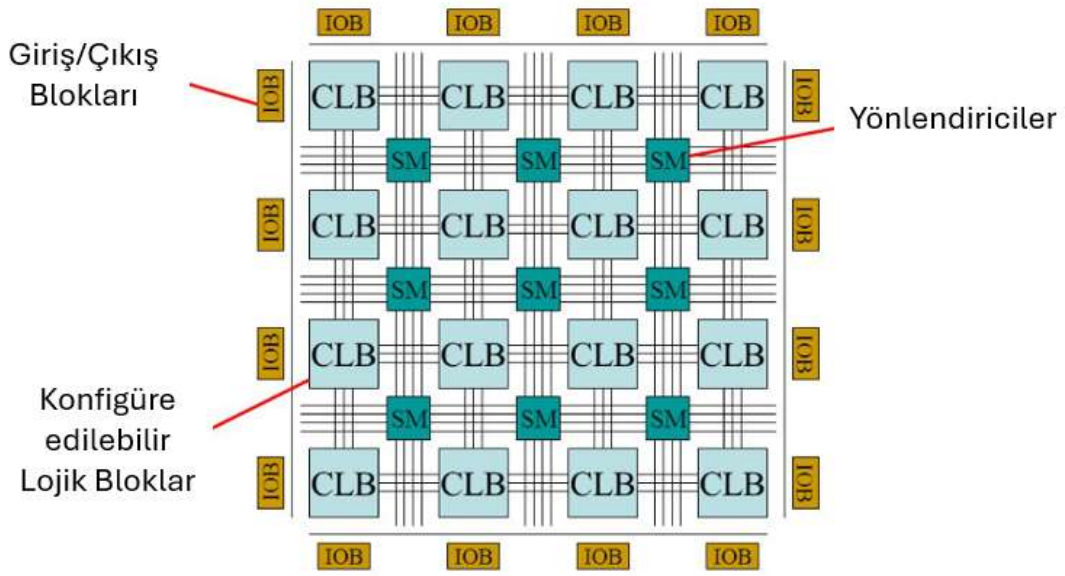
için dsPIC kontrolcüsü ile FPGA çipini birleştiren özel bir geliştirme kartı tasarlayarak yüksek performanslı ve düşük maliyetli robotik uygulamaların harici bileşen gereksinimi olmadan gerçekleştirilebilmesini sağlamıştır (Naji, 2017). Görüntü işleme alanında, Muji ve arkadaşları DE0-Nano FPGA kartı üzerinde gerçek zamanlı optik tomografi yeniden yapılandırma sistemi geliştirerek bilgisayar gereksinimini ortadan kaldırmış ve sistem taşınabilirliğini artırmışlardır (Muji, 2016). Seetharaman ve çalışma arkadaşları ise Basys-3 FPGA kartı ve ultrasonik sensör kullanarak kalabalık yönetimi uygulaması geliştirmiş, böylece FPGA tabanlı platformların gerçek zamanlı ve eğitim odaklı uygulamalara uygunluğunu göstermişlerdir (Seetharaman, 2022). Eğitim ortamlarında kullanılan geliştirme kartlarının güncel teknolojiyle uyumlu olması gerektiği de çeşitli araştırmalarda vurgulanmaktadır. Erdoğan yaptığı bir çalışmada karmaşık ve çok katmanlı bir FPGA geliştirme kartını daha modüler ve yükseltilebilir bir yapıya dönüştürerek mühendislik eğitimine uygun, düşük maliyetli bir çözüm sunmuştur (Erdoğan, 2020). Yapılan başka bir çalışmada Zhao ve arkadaşları taşınabilir ve düşük maliyetli bir FPGA geliştirme kartı önererek mühendislik öğrencileri için pratik kullanım imkânları sağlamışlardır (Zhao, 2018). Literatürde yapılan başka bir çalışmada Koyuncu ve Keskin minimum donanım bileşeni içeren, Xilinx ISE üzerinde örnek VHDL (Very High Speed Integrated Circuit Hardware Description Language) projeleri ile işlevselliği test edilmiş yerli bir FPGA geliştirme kartı sunmuştur (Koyuncu ve Keskin, 2023). Yine yapılan bir çalışmada Dağcı ve Koyuncu ESP32 entegrasyonu ile web üzerinden uzaktan programlanabilir FPGA geliştirme kartı tasarlamış, bu sayede dijital tasarımların internet üzerinden gerçek zamanlı gözlemlenmesi ve kontrol edilmesi mümkün olmuştur (Dağcı ve Koyuncu 2025). Türkiye'de mevcut FPGA geliştirme kartlarının büyük çoğunluğu ithal ürünlerden oluşmaktadır. Bu durum, tedarik sürecinde gecikmelere, yüksek maliyetlere, gümrük kaynaklı sorunlara ve dışa bağımlılığa yol açmaktadır. Ayrıca piyasada yer alan ticari kartların önemli bir kısmı birçok uygulama için gereksiz sayılabilecek bileşenler içerdiğinden maliyeti yükseltmektedir. Yerli üretimin sınırlı olması, ülkemizdeki mühendislerin, araştırmacıların ve öğrencilerin FPGA tabanlı sistemlere erişimini zorlaştırmaktadır. Bu nedenle düşük maliyetli, özelleştirilebilir ve yerli imkânlarla üretilebilen FPGA geliştirme platformlarına olan ihtiyaç giderek artmaktadır. Bu çalışma, AMD firmasının Artix-7 FPGA ailesine ait XC7A50T-1CPG236 çipini temel alarak geliştirilen yerli ve düşük maliyetli bir FPGA geliştirme kartının tasarımını ve uygulanmasını sunmaktadır. Çalışmanın 2. Bölümünde, FPGA çipleri ve Artix-7 FPGA çipi hakkında genel bilgiler verilmiştir. 3. Bölümde, tasarımı yapılan yerli FPGA geliştirme kartı sunulmuştur. 4. Bölümde tasarıma ait bulgular değerlendirilmiştir. Son bölümde ise yerli FPGA geliştirme kartı çalışmasından elde edilen sonuçlar yorumlanmıştır.

2. MATERYAL ve METOD

2.1. FPGA Çipleri

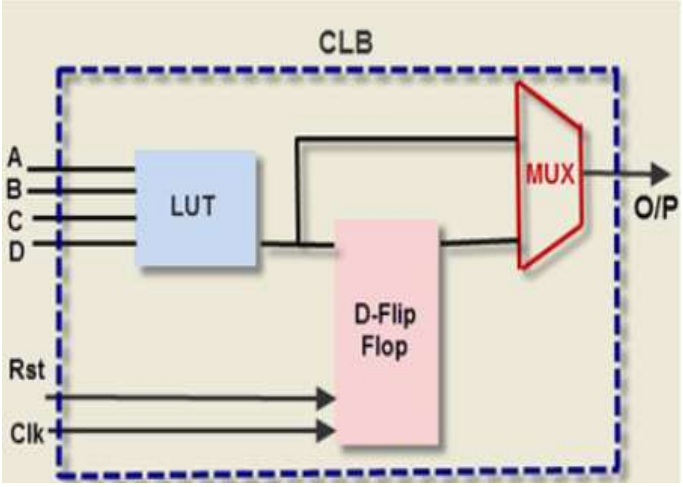
FPGA çipleri, kullanıcı tarafından donanım yapısının değiştirilebildiği, çok sayıda konfigüre edilebilir lojik bloğu (Configurable Logic Block – CLB), giriş/çıkış blokları (I/O Block), yönlendirilebilir bağlantılar (Programmable Interconnect Resources – PIR) ve Static Random-Access Memory (SRAM) Tabanlı yapılandırma belleğinden oluşan entegre bir devredir. Temel olarak FPGA, içinde yer alan programlanabilir kapı dizileri ve milyonlarca transistör sayesinde, kullanıcıya donanım mimarisini algoritmanın gereksinimlerine göre tamamen yeniden düzenleme imkânı sunar. Bu özellik, FPGA çipleri sabit fonksiyonlu mikrodenetleyici veya Application-Specific Integrated Circuit (ASIC) tabanlı çözümlerden ayıran en temel üstünlüktür. FPGA çipleri, yeniden programlanabilir olmaları, yüksek paralel işlem kabiliyetleri, düşük gecikme süreleri, kısa ürün geliştirme döngüleri ve donanım hızlandırma için elverişli mimarileri sayesinde hem akademik hem de endüstriyel uygulamalarda yaygın olarak tercih edilmektedir. İlk FPGA, 1985 yılında Xilinx tarafından geliştirilen XC2064 modeli olup 64 CLB ve 58 adet G/Ç pininden oluşuyordu. Günümüz FPGA cihazları ise milyonlarca mantık hücresi, binlerce G/Ç hattı, gömülü Digital Signal Processor (DSP) blokları, yüksek hızlı transceiver yapıları ve gelişmiş bellek kaynaklarını bünyesinde barındırmaktadır. FPGA mimarisi temelde dört ana bileşenden oluşmaktadır: Yapılandırılabilir mantık blokları (CLB), giriş/çıkış blokları (IOB), programlanabilir yönlendiriciler ve konfigürasyon belleği. FPGA çipinin işlem kapasitesinin

temelini oluşturan CLB yapıları, içerisinde Look-Up Table (LUT) ve flip-flop gibi mantık elemanlarını barındırmaktadır. LUT yapıları belirli giriş kombinasyonlarına karşılık gelen çıktı değerlerini saklayan ve FPGA çipinin karar mekanizmasını oluşturan temel yapılardır. Flip-flop yapıları ise tek bitlik veriyi saat sinyalleriyle depolayarak senkron devrelerin oluşturulmasına olanak tanır. Giriş/çıkış blokları (IOB), FPGA ile harici sensörler, bellek birimleri veya çevresel dijital bileşenler arasında veri alışverişini sağlayan yapıdır ve birçok farklı I/O standardını destekleyecek şekilde programlanabilir özelliklere sahiptir. CLB ve IOB bloklarını birbirine bağlayan programlanabilir yönlendiriciler (switch matrix), FPGA içerisindeki veri akışının kullanıcı tarafından istenen doğrultuda yapılandırılmasına imkân tanımaktadır. Bu bileşenlerin tamamının çalışma yapısını belirleyen konfigürasyon belleği ise FPGA çipinin devre mimarisini SRAM tabanlı veri dosyası şeklinde saklar ve güç kesildiğinde yapılandırmanın yeniden yüklenmesini gerektirmektedir. Bu bütünleşik mimari yapı, FPGA çipleri hem sayısal devre tasarımı hem de yüksek hızlı veri işleme uygulamaları için esnek, yeniden programlanabilir ve güçlü bir donanım platformu hâline getirmektedir. FPGA mimari yapısı Şekil 1'de verilmiştir.

Şekil 1. ***FPGA mimari yapısı***

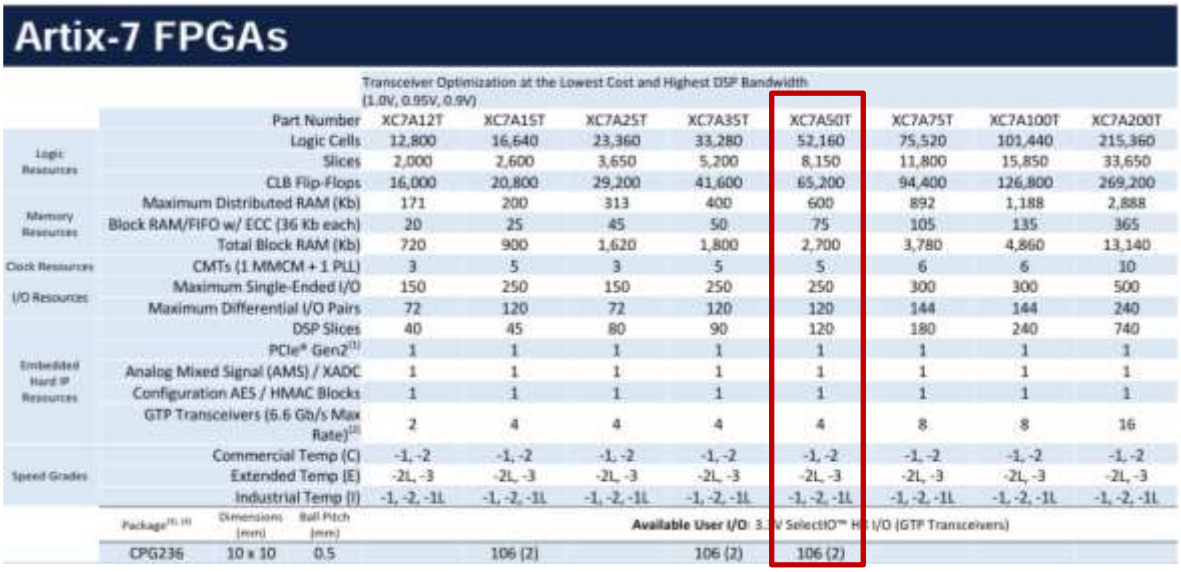
Bir FPGA çipinin temel yapı taşlarını oluşturan CLB yapıları devrenin mantıksal işlemlerini gerçekleştiren ana işlevsel birimler olarak rol almaktadır. Her bir CLB, tipik olarak bir veya daha fazla LUT ve flip-flop gibi temel bileşenleri barındırmaktadır. LUT, önceden tanımlanmış giriş kombinasyonlarına karşılık gelen çıkış değerlerini depolayan tablo tabanlı yapılardır. FPGA çipinin karmaşık mantık fonksiyonlarını (örneğin, AND, OR, XOR gibi kapı devreleri veya daha ileri düzey kombinasyonel mantık) verimli bir biçimde simüle etmesini mümkün kılmaktadır. Güncel FPGA mimarilerinde LUT, genellikle 4 ile 6 girişli olup, bu sayede 16'dan 64'e kadar farklı kombinasyonun hızlıca çözümlenmesine olanak tanımaktadır. Flip-flop'lar ise, CLB'lerin sıralı mantık unsurları olarak işlev görmektedir. Bunlar, tek bitlik veri depolama kapasitesine sahiptir ve saat (clock) sinyalleriyle senkronize bir şekilde tetiklenerek veri akışının zamanlamasını kontrol etmektedirler. Bu sayede, FPGA çipleri hem kombinasyonel hem de sıralı devre tasarımlarına entegre edebilmektedir. Ayrıca gerçek zamanlı uygulamalarda gecikmeleri minimize etmektedir. CLB'lerin bu bileşenleri, programlanabilir bağlantı kaynakları (PIR'ler) aracılığıyla birbirine bağlanarak, FPGA çipinin genel mimarisinde ölçeklenebilir bir yapı oluşturmaktadır. FPGA konfügre edilebilir lojik blok yapısı Şekil 2'de verilmiştir.

Şekil 2. ***Konfigüre edilebilir lojik blok yapısı***

2.2. Artix-7 FPGA

AMD (Xilinx) tarafından geliştirilen ve 28 nm transistör kapı uzunluğu ve CMOS üretim teknolojisi ile üretilen maliyet etkin bir FPGA ailesi olan Artix-7 FPGA ailesidir. Bu FPGA ailesi daha çok düşük güç tüketimi ve yüksek performans gerektiren uygulamalara yönelik tasarlanmıştır. Artix-7 ailesinin sunduğu mimari yapı, enerji verimliliği, zengin donanım kaynakları ve geniş G/Ç standardı desteği sayesinde hem akademik kullanım hem de endüstriyel gömülü sistem tasarımları için dengeli bir çözüm sunmaktadır. Bu çalışma kapsamında kullanılan XC7A50T-1CPG236 çipi Artix-7 ailesinin orta segmentinde yer almakta olup mantık hücresi kapasitesi, DSP birimleri, dahili bellek yapıları ve genişletilebilir G/Ç yapısıyla birçok dijital tasarımın gerçekleştirilmesine imkân tanımaktadır. Artix-7 ailesi performans-güç dengesi açısından optimize edilmiş dilim (slice) yapıları, yüksek hızlı DSP slice blokları, Block Random-Access Memory (Block RAM) bellek birimleri, gelişmiş saat yönetim devreleri Mixed-Mode Clock Manager (MMCM) ve Phase-Locked Loop (PLL) yüksek hızlı seri haberleşme birimleri ve geniş voltaj standardı gibi özelliklere sahiptir. Çalışmada kullanılan XC7A50T modelinde 52.160 adet mantık hücresi, 8.150 adet slice, 32 adet DSP birimi, binlerce bitlik Block RAM kapasitesi ve 106 (14 XADC, 90 GPIO (General-Purpose Input/Output) adet programlanabilir G/Ç hattı bulunmaktadır. Bu bileşenler, FPGA üzerinde hem sayısal devre tasarımlarının hem de gerçek zamanlı sinyal işleme uygulamalarının gerçekleştirilmesine sağlamaktadır. Artix-7 ailesinin önemli avantajlarından biri de düşük güç tüketimi için optimize edilmiş olmasıdır. Çekirdek geriliminin 1.0 V seviyesinde çalışması ve 28 nm üretim teknolojisinin sağladığı verimlilik, cihazı özellikle taşınabilir ve enerji kısıtlı sistemlerde tercih edilir hâle getirmektedir. Artix-7 FPGA çipleri, Xilinx tarafından sağlanan Vivado geliştirme ortamı ile uyumludur bu sayede donanım tanımlama dilleri olan VHDL, System Verilog ve Verilog ile programlanabilmektedir. Bu özellikleri sayesinde Artix-7 FPGA ailesi; eğitim ortamlarında kullanılan geliştirme kartlarından gömülü donanım hızlandırıcılarına, sensör tabanlı gerçek zamanlı uygulamalardan iletişim prototiplerine kadar geniş bir alanda kullanılmakta ve düşük maliyetli yüksek performans gerektiren projeler için uygun bir seçenek olarak öne çıkmaktadır. Artix-7 ailesinin temel özellikleri Şekil 3'te verilmiştir.

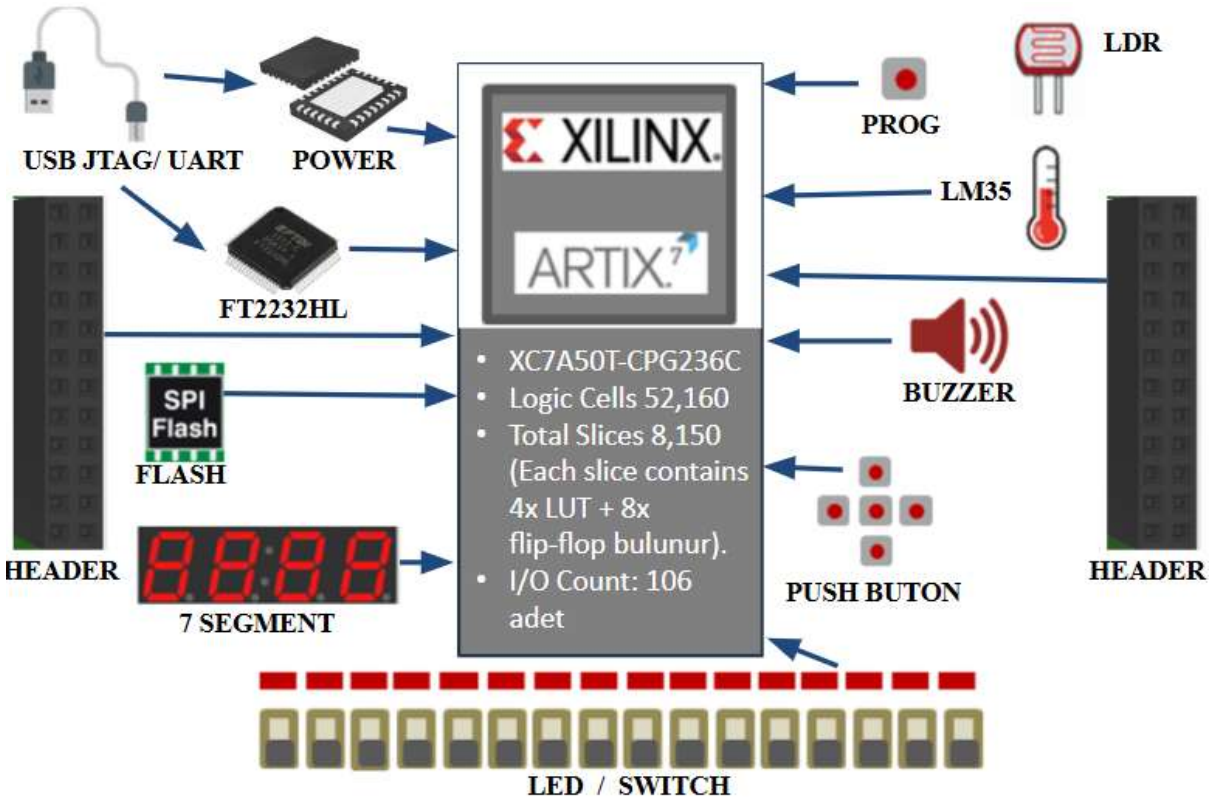
Artix-7 FPGAs

		Transceiver Optimization at the Lowest Cost and Highest DSP Bandwidth (1.0V, 0.95V, 0.9V)							
	Part Number	XC7A12T	XC7A15T	XC7A25T	XC7A35T	XC7A50T	XC7A75T	XC7A100T	XC7A200T
Logic Resources	Logic Cells	12,800	16,640	23,360	33,280	52,160	75,520	101,440	215,360
	Slices	2,000	2,600	3,650	5,200	8,150	11,800	15,850	33,650
	CLB Flip-Flops	16,000	20,800	29,200	41,600	65,200	94,400	126,800	269,200
Memory Resources	Maximum Distributed RAM (Kb)	171	200	313	400	600	892	1,188	2,888
	Block RAM/FIFO w/ ECC (36 Kb each)	20	25	45	50	75	105	135	365
	Total Block RAM (Kb)	720	900	1,620	1,800	2,700	3,780	4,860	13,140
Clock Resources	CMTs (1 MMCM + 1 PLL)	3	5	3	5	5	6	6	10
I/O Resources	Maximum Single-Ended I/O	150	250	150	250	250	300	300	500
	Maximum Differential I/O Pairs	72	120	72	120	120	144	144	240
Embedded Hard IP Resources	DSP Slices	40	45	80	90	120	180	240	740
	PCIe® Gen2[1]	1	1	1	1	1	1	1	1
	Analog Mixed Signal (AMS) / XADC	1	1	1	1	1	1	1	1
	Configuration AES / HMAC Blocks	1	1	1	1	1	1	1	1
	GTP Transceivers (6.6 Gb/s Max Rate)[2]	2	4	4	4	4	8	8	16
Speed Grades	Commercial Temp (C)	-1, -2	-1, -2	-1, -2	-1, -2	-1, -2	-1, -2	-1, -2	-1, -2
	Extended Temp (E)	-2L, -3	-2L, -3	-2L, -3	-2L, -3	-2L, -3	-2L, -3	-2L, -3	-2L, -3
	Industrial Temp (I)	-1, -2, -1L	-1, -2, -1L	-1, -2, -1L	-1, -2, -1L	-1, -2, -1L	-1, -2, -1L	-1, -2, -1L	-1, -2, -1L
	Package[3], [4] / Dimensions (mm) / Ball Pitch (mm)	Available User I/O: 3.3V SelectIO™ HR I/O (GTP Transceivers)							
	CPG236 / 10 x 10 / 0.5		106 (2)		106 (2)	106 (2)			

*Şekil 3. **Artix-7 ailesinin temel özellikleri***

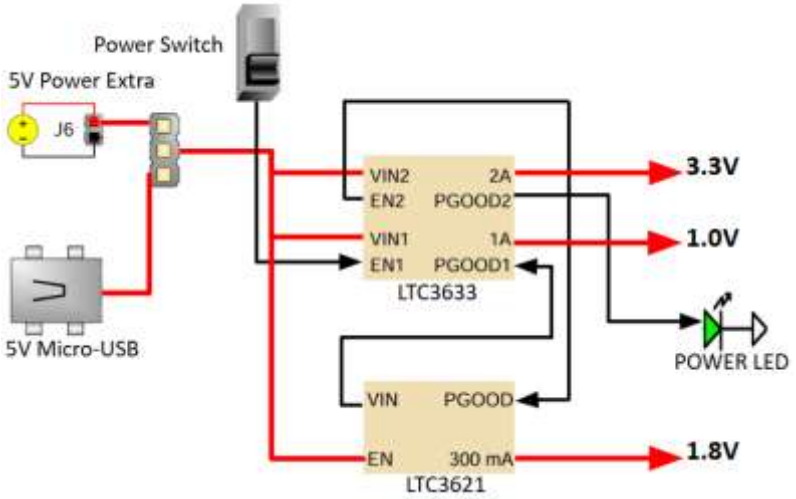
3. ARTIX-7 TABANLI FPGA GELİŞTİRME KARTI YAPISI VE TASARIMI

Bu çalışmada Artix-7 XC7A50T çipini merkezde konumlandıran ve çevresinde güç birimleri, programlama arabirimleri, sensör modülleri, kullanıcı etkileşim birimleri ve harici bağlantı noktaları ile desteklenen bütünleşik bir donanım mimarisi tasarlanmıştır. Kartın genel yerleşim planında hem eğitim amaçlı kullanım hem de uygulama geliştirme süreçlerinde modüler ve erişilebilir bir yapının sağlanması dikkate alınmıştır. Geliştirilen donanım tasarımında, gereksiz bileşenlerin kullanılmaması ve temel FPGA fonksiyonlarının açık ve anlaşılır biçimde sunulması öncelik olarak belirlenmiş ve bu sayede hem maliyet optimize edilmiş hem de kullanıcı dostu bir geliştirme platformu oluşturulmuştur. FPGA geliştirme kartının yerleşim planı Şekil 4'te verilmiştir.

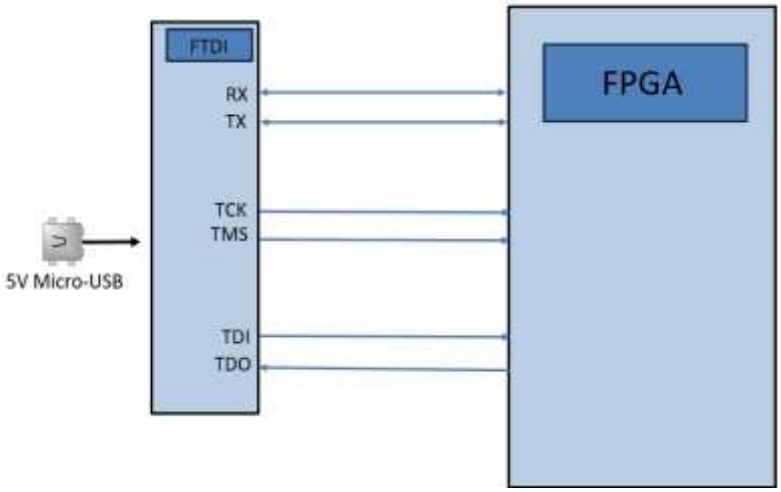
Şekil 4. ***FPGA geliştirme kartı yerleşim planı***

FPGA Geliştirme kartının Güç mimarisi, özellikle FPGA çipinin çoklu gerilim hatları kesintisiz, doğru ve kararlı olarak tasarlanmıştır. Bu kapsamda, FPGA çekirdeği için 1.0 V, ADC giriş birimleri için 1.8 V ve çevresel bileşenlerin çoğu için 3.3 V olmak üzere üç temel besleme hattı tasarlanmıştır. Güç mimarisinin bu şekilde çok katmanlı tasarlanması, hem FPGA çipinin iç mantık birimlerinin kararlı çalışmasını hem de sensör ve çevresel modüllerin güç gereksinimlerinin birbirinden bağımsız olarak karşılanmasını sağlamaktadır. FPGA ggeliştirme kartının güç mimarisi Şekil 5'te verilmiştir.

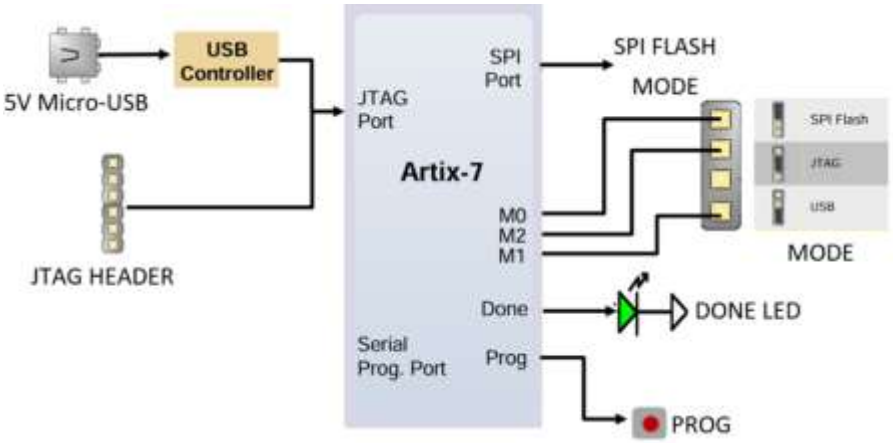
Şekil 5. ***FPGA geliştirme kartı güç mimarisi***

FPGA Geliştirme kartında programlama ve haberleşme birimi olarak FTDI2232HL entegresi kullanılmıştır. FPGA, USB–UART/JTAG arasında çift yönlü ve yüksek hızlı bir iletişim kanalı oluşturulmuştur. Bu yapı, kartın hem Vivado üzerinden JTAG tabanlı programlanmasına hem de UART protokolü (RX,TX) sayesinde bilgisayarla haberleşmesini sağlamaktadır. FPGA geliştirme kartı programlama ve haberleşme mimarisi Şekil 6'da verilmiştir.

Şekil 6. ***FPGA geliştirme kartı programlama ve haberleşme mimarisi***

FPGA Geliştirme kartının Artix-7 FPGA ailesinin desteklediği MODE0, MODE1 ve MODE2 yapılandırma modları kart üzerinde uygulanmıştır. Bu sayede kullanıcıya Flash bellek üzerinden kalıcı programlama, doğrudan JTAG programlama veya USB üzerinden dinamik programlama seçenekleri sunulmuştur. Şekil 7'de yerli FPGA geliştirme kartına ait programlama modları blok şeması verilmiştir. Bu çoklu programlama altyapısı, kartın hem başlangıç seviyesindeki kullanıcılara hem de ileri düzey tasarımcılara uygun olmasını sağlamaktadır.

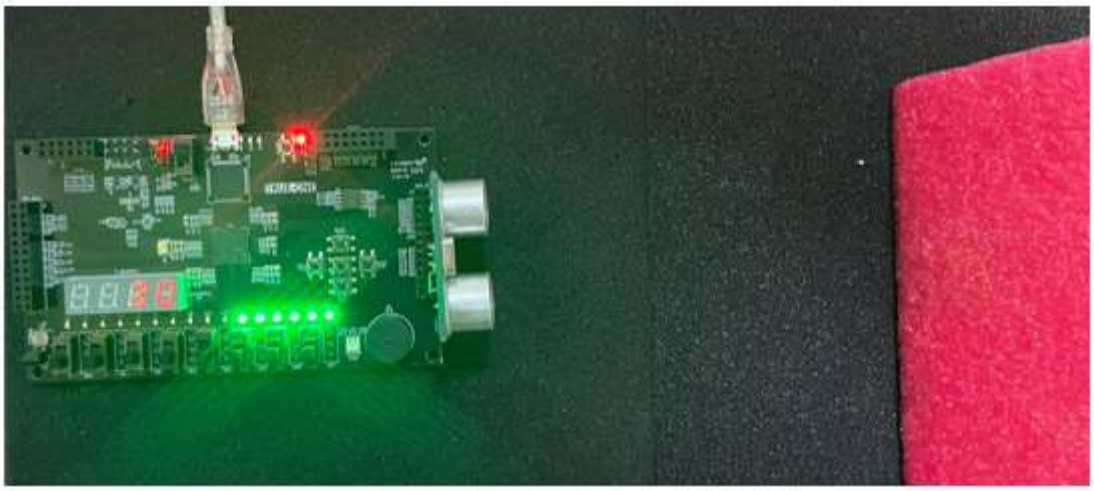
Şekil 7. ***FPGA geliştirme kartı programlama modları***

Kart üzerinde FPGA ile doğrudan etkileşimli olarak çalışan çeşitli çevresel bileşenler de yer almaktadır. LED dizisi, 7-segment ekran, push butonlar ve buzzer gibi kullanıcı etkileşim birimleri, hızlı prototipleme uygulamalarında FPGA çipinin temel giriş/çıkış fonksiyonlarını test etmek için kullanılabilmektedir. Bunun yanında LM35 sıcaklık sensörü ve LDR modülü gibi analog sensörler için ADC girişleri sunulmuştur. Harici donanımların bağlanabilmesi için kart üzerinde 2×6 pin header yapıları eklenmiş ve (3.3 V ve 5 V) seviyelerinde çıkış alabilecek girişler kullanılabilir hâle getirilmiştir.

4. BULGULAR VE TARTIŞMA

Geliştirilen Artix-7 tabanlı FPGA Geliştirme kartının işlevselliğini değerlendirmek amacıyla kartın temel dijital giriş/çıkış birimlerinin, güç mimarisinin, programlama arayüzünün ve sensör tabanlı veri işleme yeteneklerinin doğrulanmasına yönelik olarak kartın testleri yapılmıştır. Kartın daha gelişmiş işlevlerinin değerlendirilmesi amacıyla yapılan uygulamada ultrasonik sensör kullanılarak mesafe ölçümü gerçekleştirilmiş ve elde edilen veriler gerçek zamanlı olarak 7-segment ekrana aktarılmıştır.

Bu uygulama, kartın hem sensör arabirimlerini hem de dijital veri işleme ve gösterim yeteneklerini aynı anda test etmesi bakımından önemli bir performans senaryosu oluşturmuştur. Ultrasonik sensörden gelen echo/trig sinyallerinin FPGA tarafından işlenmesi, zamanlama tabanlı hesaplamaların donanımda gerçekleştirilmesi ve sonuçların eşzamanlı olarak 7-segment ekrana aktarılması, FPGA çipinin gerçek zamanlı veri işleme kapasitesini göstermektedir. Ayrıca bu test, kartın GPIO ve zamanlama birimlerinin birlikte sorunsuz çalıştığını, sensör verisinin FPGA içindeki mantık bloklarına doğru şekilde yönlendirildiğini ve çıkış birimlerinin gecikme yaratmadan çalıştığını doğrulamıştır. Vivado üzerinden üretilen bit dosyası FPGA kartına yüklenmiş ve FTDI2232HL tabanlı programlama birimi FPGA ile bilgisayar arasında kararlı bir iletişim sağlamıştır. Ölçüm sonuçlarının anlık olarak güncellenmesi, kartın güç dağıtım mimarisinin, özellikle 3.3 V çevresel birim hattı ile 1.0 V FPGA çekirdek besleme hattının gürültüsüz şekilde birlikte çalıştığını da doğrulamaktadır. Şekil 8'de gösterilen uygulama çıktısı, kartın sensör tabanlı gömülü sistemlerde rahatlıkla kullanılabileceğini ve gerçek zamanlı işlem gerektiren projelerde yeterli performans sunduğunu ortaya koymaktadır.

Şekil 8. ***FPGA geliştirme kartı kullanılarak sensör uygulamasının gösterimi***

5. SONUÇLAR

Bu çalışma kapsamında AMD firmasının Artix-7 XC7A50T FPGA çipine dayalı, düşük maliyetli, erişilebilir ve yerli üretime uygun bir FPGA geliştirme kartı tasarlanmış ve uygulanmıştır. Tasarım aşamasında kartın güç mimarisi, programlama altyapısı, çevresel modülleri ve genişletilebilir giriş/çıkış birimleri dikkatle yapılandırılmıştır. Bu şekilde, hem eğitim ortamlarında hem de gömülü sistem geliştirme süreçlerinde kullanılabilecek çok yönlü bir donanım platformu oluşturulmuştur. Gerçekleştirilen ultrasonik sensör tabanlı mesafe ölçüm uygulaması kartın temel I/O birimlerinden gerçek zamanlı veri işleme birimlerine kadar geniş bir fonksiyon yelpazesini başarıyla yerine getirdiğini göstermiştir. Gerek FPGA çekirdek beslemesinin kararlı yapısı gerek FTDI tabanlı programlama arabiriminin güvenilirliği, kartın tasarım hedefleriyle uyumlu şekilde çalıştığını doğrulamaktadır. Geliştirilen kartın bir diğer önemli katkısı, Türkiye'de FPGA tabanlı geliştirme platformlarının büyük ölçüde ithalata bağımlı olması göz önünde bulundurulduğunda, yerli ve ekonomik bir alternatif sunmasıdır. Kartın sadeleştirilmiş ve modüler yapısı, gereksiz bileşen kullanımını minimize ederek maliyetin düşürülmesine katkıda bulunmuştur. Aynı zamanda eğitim kurumlarında ve araştırma laboratuvarlarında geniş bir kullanıcı kitlesi tarafından erişilebilir hâle getirilmiştir. Bu yaklaşım, yerli FPGA ekosisteminin gelişmesine katkı sağlayacak ve FPGA tabanlı projelere yeni başlayan kullanıcılar için önemli bir başlangıç noktası oluşturacaktır. İleriki çalışmalarda, kart üzerine ethernet, DDR, HDMI veya ADC/DAC modülleri eklenerek daha gelişmiş yerli FPGA geliştirme kartı tasarımları gerçekleştirilebilir.

Acknowledgment: This work was supported by the Scientific and Technological Research Council of Turkey (TÜBİTAK) under project number 2240315.

REFERENCES

Akkoyun, F. (2011). FPGA tabanlı dokunmatik ekranlı kullanıcı arabirimi tasarlanması ve gerçekleştirilmesi. Master's Thesis, Kocaeli Üniversitesi.

Dağcı, B., & Koyuncu, İ. (2025). FPGA tabanlı uzaktan programlanabilir ve gözlemlenebilir geliştirme kartı tasarımı ve uygulaması. Bilgisayar Bilimleri ve Teknolojileri Dergisi. https://doi.org/10.54047/bibted.1628008

Erdoğan, K. (2020). Redesign of development board for engineering education. Scientific Journal of Mehmet Akif Ersoy University.

Karataş, F., Koyuncu, İ., Alçın, M., & Tuna, M. (2020). FPGA-based implementation of membership functions for real-time fuzzy logic applications. International Asian Congress on Contemporary Sciences-3, 62–69.

Koyuncu, İ., & Keskin, A. (2023). Yeni bir FPGA geliştirme kartı tasarımı ve uygulaması. Bilgisayar Bilimleri ve Teknolojileri Dergisi. https://doi.org/10.54047/bibted.1149594

Maxfield, C. (2004). The Design Warrior's Guide to FPGAs. Newnes.

Muji, S. Z., Amirulah, R., Ambar, R., AbdulRahim, R., & HafizFazalulRahiman, M. (2016). Development of image reconstruction using FPGA. ICCSCE. https://doi.org/10.1109/iccsce.2016.7893538

Naji, B., Abdelmoula, C., Abbes, K., & Masmoudi, M. (2017). Design and test of a new development FPGA board for mobile robot research. Turkish Journal of Electrical Engineering and Computer Science.

Seetharaman, R., Shivananth, I., Ganeshakumar, M., Anitha, D., Anandan, K., & Gayathri, S. (2022). Development of crowd management system using FPGA. ICAISS. https://doi.org/10.1109/icaiss55157.2022.10010917

Sinha, A., & Lotia, P. (2015). FPGA-based digital modulators: A study. International Journal of Advanced Research in Electrical, Electronics and Instrumentation Engineering, 4(4), 1935–1942.

Trimberger, S. (2015). FPGA Technology: Past, Present, and Future. Proceedings of the IEEE, 103(3), 318–331.

Tengilimoğlu, B., & Bazlamaçcı, C. F. (2014). Partial reconfiguration on a real-time target detection and tracking system. SIU, 1130–1133.

Xilinx Inc. (1985). XC2064 Data Sheet. Xilinx Inc., San Jose, CA.

Yılmaz, C., Koyuncu, İ., Alçın, M., & Tuna, M. (2019). Artificial neural networks-based thermodynamic and economic analysis of a hydrogen production system assisted by geothermal energy on FPGA. IJHE, 44(33), 17443–17459.

Zhao, J., Zhong, W., & Chen, J. (2018). Design of pocket development board based on FPGA. IOP Conference Series.

PANORAMİK DENTAL RADYOGRAFİLERDE HOG TABANLI ÖZELLİK ÇIKARIMI VE MAKİNE ÖĞRENMESİ İLE DENTAL DURUM SINIFLANDIRMASI

Mahmut Nedim EKERSULAR
Kahramanmaraş Sütçü İmam University, Faculty of Engineering and Architecture, Department of Electrical and Electronics Engineering, 46100 Onikişubat, Kahramanmaraş
ORCID ID: 0000-0002-0209-9484
Prof. Dr. Ahmet ALKAN
Kahramanmaraş Sütçü İmam University, Faculty of Engineering and Architecture, Department of Electrical and Electronics Engineering, 46100 Onikişubat, Kahramanmaraş
ORCID ID: 0000-0003-0857-0764

ÖZET
Yapay zeka teknolojilerinin diş hekimliğine entegrasyonu, tanısal süreçlerde hızı ve tutarlılığı artırma potansiyeli taşısa da, popüler derin öğrenme modellerinin yüksek miktarda etiketli veriye ihtiyaç duyması önemli bir kısıt oluşturmaktadır. Bu çalışmada, panoramik dental radyografilerde dört farklı dental durumun (çürük (kavite), dolgu, gömülü diş ve implant) otomatik olarak sınıflandırılması amacıyla Histogram of Oriented Gradients (HOG) tabanlı özellik çıkarımı ve geleneksel makine öğrenmesi yöntemlerinin performansı değerlendirilmiştir.
Kaggle üzerinden temin edilen veri setinde, görüntüler sınırlayıcı kutu (bounding box) anotasyonları kullanılarak kırpılmış ve veri artırma (augmentation) teknikleriyle sınıf dengesizliği giderilmiştir. Elde edilen görüntülerden HOG yöntemi ile 36 ve 1296 boyutlu öznitelik vektörleri çıkarılmış; bu vektörler Destek Vektör Makineleri (SVM) ve K-En Yakın Komşu (KNN) algoritmaları ile sınıflandırılmıştır.
Deneysel sonuçlar, öznitelik vektör boyutunun artırılmasının model performansını belirgin şekilde iyileştirdiğini göstermiştir. Doğrulama veri setinde SVM modeli %93,23 doğruluk oranıyla en yüksek skoru elde etse de, test veri setinde 1296 özellik ile eğitilen KNN modeli %90,49 doğruluk ve %89,81 F1 skoru başarısına ulaşarak, %89,01 doğruluk oranına sahip SVM modelini geride bırakmıştır. KNN modelinin test verisinde sergilediği bu kararlı performans, genelleme yeteneğinin klinik uygulamalar için daha uygun olduğunu işaret etmektedir.
Bu bulgular, derin öğrenme modellerinin yüksek veri gereksinimine alternatif olarak, uygun özellik çıkarımı ile geleneksel makine öğrenmesi yöntemlerinin de dental radyografilerde güvenilir ve etkili sonuçlar üretebileceğini ortaya koymaktadır.
Anahtar Kelimeler: Panoramik Dental Radyografi, Makine Öğrenmesi, HOG, SVM, KNN, Dental Sınıflandırma, Otomatik Tanı

DENTAL CONDITION CLASSIFICATION IN PANORAMIC DENTAL RADIOGRAPHS USING HOG-BASED FEATURE EXTRACTION AND MACHINE LEARNING

ABSTRACT
Although the integration of artificial intelligence technologies into dentistry holds the potential to increase speed and consistency in diagnostic processes, the requirement of popular deep learning models for large amounts of labeled data constitutes a significant limitation. In this study, the performance of Histogram of Oriented Gradients (HOG)-based feature extraction and traditional machine learning methods was evaluated for the automatic classification of four different dental conditions (cavity, fillings, impacted tooth, and implant) in panoramic dental radiographs.
In the dataset obtained from Kaggle, images were cropped using bounding box annotations, and class imbalance was addressed using data augmentation techniques. Feature vectors of 36 and 1296 dimensions were extracted from the processed images using the HOG method, and these vectors were classified using Support Vector Machines (SVM) and K-Nearest Neighbors (KNN) algorithms.
Experimental results demonstrated that increasing the feature vector dimension significantly improved model performance. Although the SVM model achieved the highest score in the validation dataset with

an accuracy of 93.23%, the KNN model trained with 1296 features outperformed the SVM model (89.01% accuracy) in the test dataset, achieving 90.49% accuracy and an 89.81% F1-score. The stable performance of the KNN model on test data indicates that its generalization capability is more suitable for clinical applications.
These findings reveal that, as an alternative to the high data requirements of deep learning models, traditional machine learning methods with appropriate feature extraction can produce reliable and effective results in dental radiographs.
Keywords: Panoramic Dental Radiography, Machine Learning, HOG, SVM, KNN, Dental Classification, Automated Diagnosis

GİRİŞ

Yapay zeka (YZ), biyomedikal görüntü analizinde dönüştürücü bir araç olarak ortaya çıkmış ve manuel yorumlamaya kıyasla doğruluk, hız ve tekrarlanabilirlik açısından önemli gelişmeler sağlamıştır. Özellikle diş hekimliğinde radyografik görüntüleme, çürüklerden restorasyonlara, kemik patolojilerinden implant değerlendirmelerine kadar geniş bir yelpazede ağız ve diş sağlığı bozukluklarının tanısında hayati bir rol oynamaktadır. Mevcut görüntüleme yöntemleri arasında panoramik diş röntgenleri, maksillofasiyal bölgenin tek bir taramada kapsamlı görünümünü sunmaları nedeniyle rutin diş muayenelerinde vazgeçilmezdir (White & Pharoah, 2014).

Son yıllarda, yapay zeka tekniklerinin dental radyografik analizle entegrasyonu, klinik karar destek sistemlerini güçlendirmede ve tanısal öznelliği azaltmada büyük bir potansiyel göstermiştir (Schwendicke ve ark., 2020). Derin öğrenme modelleri, intraoral ve ekstraoral görüntülerde segmentasyon ve sınıflandırma görevleri için yaygın biçimde araştırılmış olsa da, özellikle büyük etiketli veri kümelerinin bulunmadığı durumlarda, el ile çıkarılmış (handcrafted) özellik tanımlayıcılarla birlikte kullanılan geleneksel makine öğrenmesi yöntemleri hâlâ önemini korumaktadır (Setzer ve ark., 2022). Bu durum, diş hekimliğinde açıklanabilir ve veri verimli (data-efficient) YZ sistemlerine yönelik yeni olanaklar sunmaktadır.

Literatürde, dental radyografiler üzerinde otomatik tanı sistemlerinin geliştirilmesine yönelik birçok çalışma bulunmaktadır. Özellikle derin öğrenme tabanlı yaklaşımlar, sınıflandırma ve nesne tespiti görevlerinde yaygın olarak kullanılmıştır. Zhang ve ark. (2021), panoramik görüntülerde çürüklerin tespiti için derin konvolüsyonel sinir ağları (CNN) kullanarak yüksek doğruluk oranları elde etmiştir. Benzer şekilde Lee ve ark. (2020), dental implantların konumlarını otomatik olarak tanımlamak amacıyla Faster R-CNN mimarisini uygulamış ve klinik uyumluluğu yüksek bir sistem sunmuştur.

Ancak, derin öğrenme modelleri büyük miktarda etiketli veriye ihtiyaç duymakta ve bu durum, özellikle dental görüntüler gibi uzmanlık gerektiren alanlarda önemli bir sınırlılık oluşturmaktadır. Bu nedenle, bazı çalışmalar el ile çıkarılan özelliklerle geleneksel makine öğrenmesi yöntemlerini tercih etmiştir. Örneğin, Sarfraz ve ark. (2019), Histogram of Oriented Gradients (HOG) ve GLCM gibi özellik çıkarım tekniklerini kullanarak diş görüntülerinde sınıflandırma performansını analiz etmiş ve destek vektör makineleri (SVM) ile başarılı sonuçlar elde etmiştir. Diğer yandan, Nourlang ve ark. (2022) çalışmasında panoramik görüntülerde gömülü dişlerin tespiti için morfolojik özellikler kullanılmış ve K-en yakın komşu (KNN) algoritması ile yüksek doğruluk raporlanmıştır.

Bu çalışmalar hem derin öğrenme hem de geleneksel makine öğrenmesi yaklaşımlarının dental görüntü analizinde etkili olabileceğini göstermekte ve veri boyutu, açıklanabilirlik gibi etmenlere göre yöntem seçimlerinin değişebileceğini ortaya koymaktadır.

Bu çalışmada, panoramik diş röntgenlerinden elde edilen görüntüler üzerinde dört farklı dental durumu—çürük (kavite-cavity), dolgu (fillings), gömülü diş (impacted tooth) ve implant—sınıflandırmaya yönelik bir makine öğrenmesi yaklaşımı sunulmaktadır. Literatürde yaygın olarak kullanılan derin öğrenme yöntemlerinin yüksek veri gereksinimi ve düşük açıklanabilirlik gibi sınırlılıklarını göz önünde bulundurarak, bu çalışmada Histogram of Oriented Gradients (HOG) algoritması ile görüntülerden ayırt edici özellikler çıkarılmış ve bu özellikler çeşitli geleneksel makine öğrenmesi algoritmalarına (SVM ve KNN) uygulanmıştır.

2. MATERYAL VE YÖNTEM

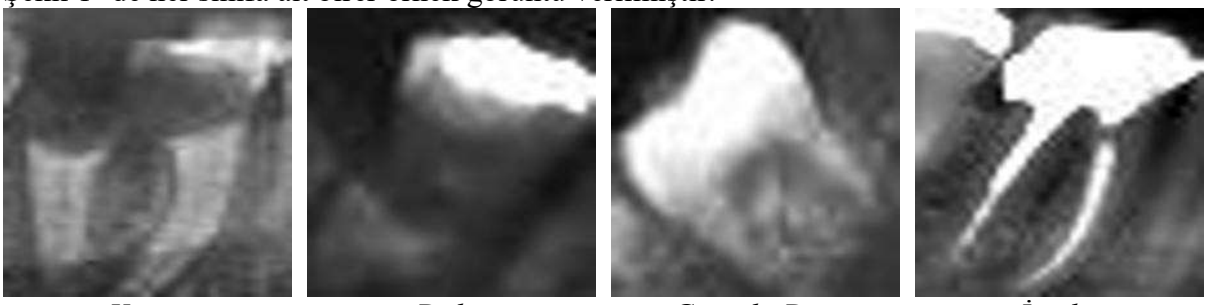
2.1. Veri Seti

Bu çalışmada kullanılan panoramik diş röntgeni görüntüleri, halka açık bir platform olan Kaggle üzerinden temin edilmiştir (Dental Radiography Data Set). Veri seti, dört farklı dental bozukluğu (Çürük, Dolgu, Gömülü Diş ve İmplant) içeren etiketlenmiş görüntülerden oluşmaktadır. Görüntülere ait anotasyon bilgileri, her bir patolojik durumun konumunu ve sınıfını içeren bir .csv dosyasında yer almaktadır. Bu anotasyon dosyasına dayanarak, her görüntüde yalnızca bir sınıfa karşılık gelen bölge bounding box bilgileri kullanılarak kırpılmış ve sınıflandırma modelinde kullanılmak üzere tek sınıflı görüntüler elde edilmiştir.

Önişleme sürecinde, kırpılan görüntüler etiket bilgileriyle birlikte eğitim (train) ve test olmak üzere iki ana alt kümeye ayrılmıştır. Bu ayrım rastgele yapılmakla birlikte, her sınıfın orantılı olarak her kümede temsil edilmesine dikkat edilmiştir. Ancak orijinal veri setinde sınıflar arasında belirgin bir dengesizlik gözlemlenmiştir; özellikle "Gömülü Diş" ve "Çürük" sınıflarında yer alan görüntü sayısının diğer sınıflara kıyasla daha az olduğu belirlenmiştir.

Bu dengesizliği gidermek amacıyla, görüntü sayısı düşük olan sınıflara yönelik çeşitli veri artırma (augmentation) teknikleri uygulanmıştır. Bu kapsamda; yansıtma (horizontal/vertical flipping), döndürme (rotation), ölçekleme gibi işlemlerle bu sınıflara ait örneklerin sayısı artırılmış ve eğitim verisinde daha dengeli bir sınıf dağılımı sağlanmıştır. Böylece, sınıflar arası dengesizlik kaynaklı öğrenme sapmalarının önüne geçilmesi hedeflenmiştir.

Şekil 1' de her sınıfa ait birer örnek görüntü verilmiştir.

Kavite *Dolgu* *Gömülü Diş* *İmplant*

Şekil 1. Veri setini oluşturan dört sınıfa ait örnek görüntüler

2.2. Özellik Çıkarımı

Bu çalışmada, görüntülerden ayırt edici özniteliklerin çıkarılması amacıyla Histogram of Oriented Gradients (HOG) yöntemi kullanılmıştır. HOG, özellikle nesne tanıma ve sınıflandırma problemlerinde yaygın olarak kullanılan bir özellik çıkarım tekniğidir. İlk olarak Dalal ve Triggs (2005) tarafından önerilen bu yöntem, görüntüdeki kenar, doku ve yapı bilgilerini yönelime dayalı histogramlarla temsil ederek, görüntüdeki nesne biçimlerinin yer ve boyut bağımsız olarak tanınmasını mümkün kılar.

HOG yöntemi temel olarak, bir görüntünün önce gradyan bilgilerini hesaplar, ardından bu bilgileri hücrelere bölerek her hücredeki yönelim dağılımını histogramlar halinde kodlar. Bu işlem sırasında görüntü, genellikle 8×8 piksel hücrelere ayrılır ve her hücrede gradyan yönlerine göre histogram hesaplanır. Hücreler daha sonra bloklar halinde gruplanarak aydınlık değişimlerine karşı normalize edilir.

Gradyan büyüklüğü ve yönü, görüntünün yatay (G_x) ve dikey (G_y) türevleri kullanılarak aşağıdaki şekilde hesaplanır:

$$G_x = I(x+1,y) - I(x-1,y), G_y = I(x,y+1) - I(x,y-1) \quad (1)$$

Gradyan büyüklüğü $M(x,y)$ ve yönü $\theta(x,y)$ ise şu şekilde tanımlanır:

$$M(x,y) = \sqrt{\{G_x^2 + G_y^2\}} \quad (2)$$

$$\theta(x,y) = arctan\left(\frac{G_y}{G_x}\right) \quad (3)$$

Elde edilen yönelime dayalı histogramlar tüm görüntü boyunca birleştirilerek, her görüntü için sabit uzunlukta bir öznitelik vektörü oluşturulur. Bu vektörler daha sonra sınıflandırma algoritmalarının eğitimi için kullanılmıştır.
HOG yöntemi, özellikle kenar yoğunluğu yüksek olan dental yapıların (örneğin implant veya dolgular) ayırt edilmesinde avantaj sağlamaktadır. Ayrıca, HOG özellikleri boyutsal olarak kompakt, aydınlık değişimlerine karşı dayanıklı ve hesaplama açısından etkilidir.

2.3. Sınıflandırma

Çalışmada, HOG ile çıkarılan öznitelik vektörleri kullanılarak görüntü sınıflandırma işlemi gerçekleştirilmiştir. Sınıflandırma görevinde, geleneksel makine öğrenmesi algoritmalarından Destek Vektör Makineleri (SVM) ve K-En Yakın Komşu (KNN) yöntemleri tercih edilmiştir. Bu algoritmalar, özellikle düşük boyutlu ve iyi temsil edilen öznitelik uzaylarında başarılı sonuçlar vermeleri nedeniyle tercih edilmiştir.
Destek Vektör Makineleri (SVM), verileri doğrusal ya da doğrusal olmayan bir şekilde ayırmak amacıyla maksimum marjine sahip bir hiper düzlem belirlemeye çalışan denetimli bir öğrenme algoritmasıdır. SVM, özellikle yüksek boyutlu öznitelik uzaylarında aşırı öğrenmeye karşı dayanıklılığı ve genelleme performansı ile öne çıkmaktadır (Cortes & Vapnik, 1995). Doğrusal olarak ayrılabilir olmayan veriler için çekirdek (kernel) fonksiyonları (örneğin RBF veya polinom) kullanılarak daha ayrıştırılabilir bir alt uzaya projeksiyon yapılabilir. Bu çalışmada, farklı çekirdek fonksiyonları denenerek en yüksek doğruluğu veren yapı tercih edilmiştir.
Bir diğer yandan, K-En Yakın Komşu (KNN) algoritması, test verisine en yakın k adet eğitim örneğini seçerek, bu komşuların sınıf etiketlerine göre sınıflandırma yapan basit fakat etkili bir yöntemdir (Cover & Hart, 1967). Mesafe ölçütü olarak genellikle Öklidyen mesafe (L_2 normu) kullanılır. Parametre olarak seçilen k değeri, modelin hem karmaşıklığını hem de genelleme kabiliyetini doğrudan etkiler. Düşük k değerleri modele yüksek varyans kazandırırken, yüksek değerler sınıflar arası ayrımı zorlaştırabilir. Bu nedenle, bu çalışmada k değeri çapraz doğrulama yöntemi ile optimize edilmiştir.
Benzer makine öğrenmesi yöntemlerinin etkinliği, tıbbi görüntülerin sınıflandırılmasında farklı çalışmalarda da doğrulanmıştır (Ekersular & Alkan).
Her iki yöntem de sınıflandırma performans metrikleri açısından değerlendirilmiş ve elde edilen sonuçlar karşılaştırmalı olarak sunulmuştur.

3. SONUÇLAR

Bu bölümde, panoramik diş röntgen görüntülerinde dört farklı dental patolojinin (Çürük, Dolgu, Gömülü Diş, İmplant) sınıflandırılmasında kullanılan HOG tabanlı özellik çıkarımı ve makine öğrenmesi yöntemlerinin (SVM ve KNN) performans değerlendirme sonuçları sunulmaktadır. Modeller, sırasıyla 36 ve 1296 HOG özelliği kullanılarak oluşturulmuş ve hem doğrulama (validation) hem de test verileri üzerinden karşılaştırmalı olarak değerlendirilmiştir.
1296 özellik kullanılarak oluşturulan modellerden elde edilen sonuçlara göre doğrulama veri setinde SVM modeli %93,23 doğruluk oranı elde ederek KNN modelinin (%88,97) önüne geçmiştir. Hassasiyet, duyarlılık ve F1 skoru açısından da SVM modeli KNN modeline kıyasla daha başarılı sonuçlar sunmuştur.
Ancak test veri seti sonuçlarına bakıldığında, KNN modelinin %90,49 doğruluk oranı ve %89,81 F1 skoru ile SVM modeline (%89 doğruluk ve %88,94 F1 skoru) kıyasla daha üstün performans gösterdiği görülmüştür. Bu durum, KNN modelinin test ortamında genelleme performansının daha güçlü olduğunu göstermektedir.
Daha az özellik kullanımı (36 özellik) ile oluşturulan modeller doğrulama verilerinde beklenildiği üzere daha düşük performans göstermiştir. SVM modeli %78,70 doğruluk ile KNN (%71,43 doğruluk) modeline göre daha yüksek performans sergilemiştir. Benzer şekilde, test veri seti üzerinde SVM modeli %83,29 doğruluk oranı ve %84,66 F1 skoru ile yine KNN modelinden (%83,09 doğruluk ve %84,01 F1 skoru) biraz daha iyi sonuçlar elde etmiştir.

3.1. Model Performanslarının Karşılaştırmalı Değerlendirmesi

Özellik sayısının artması (36'dan 1296'ya) her iki modelin de performansında belirgin bir artışa neden olmuştur. Özellikle SVM modelinin doğrulama performansındaki artış (%78,70'ten %93,23'e), özellik sayısının artırılmasının etkisini açıkça göstermektedir. KNN modelinde ise test ortamındaki üstünlüğü (%90,49) özellikle klinik uygulamalarda önemli avantaj sağlamaktadır. Genel sonuçlar Tablo 1' de verilmiştir.

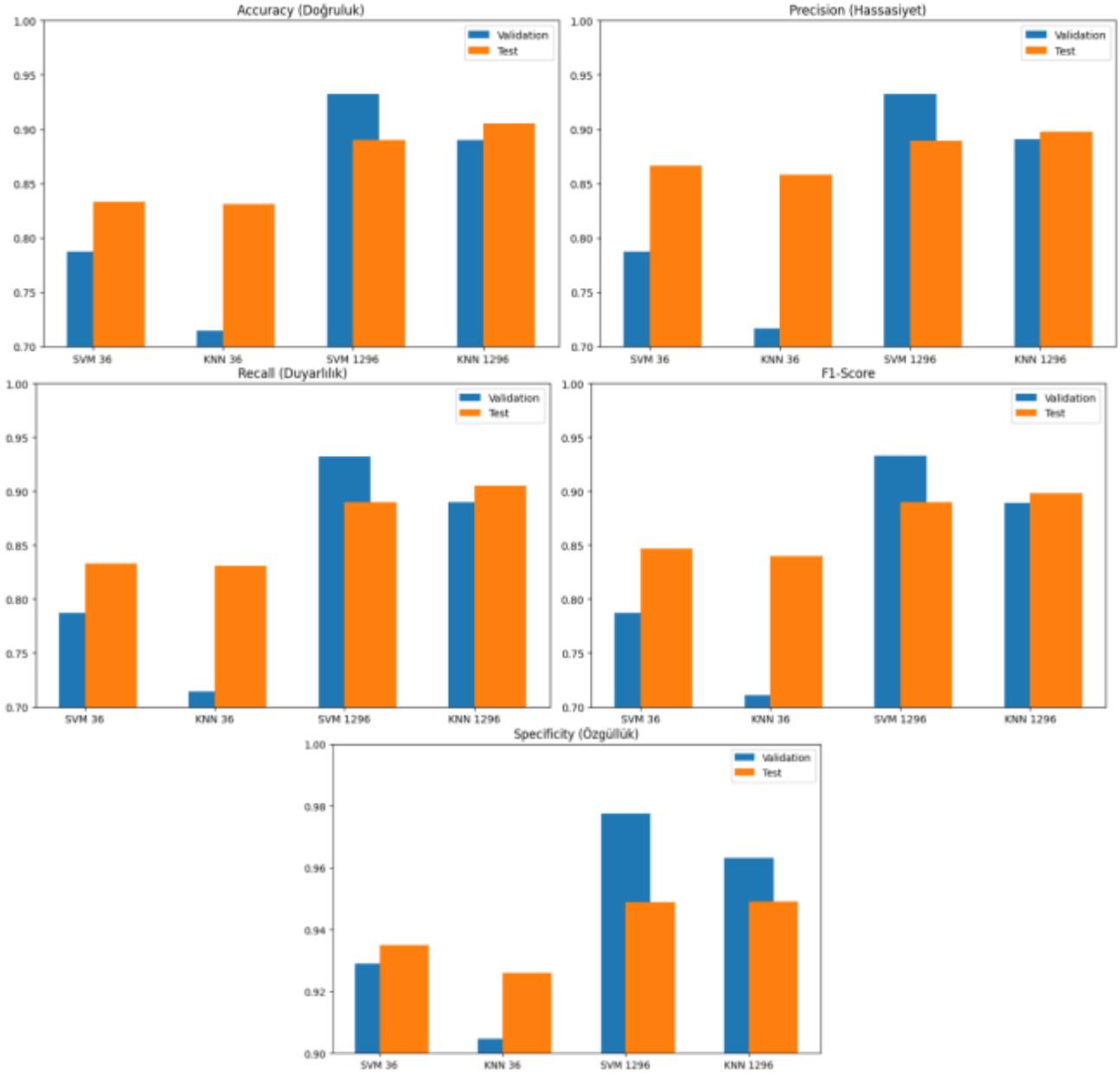
Tablo 1. SVM ve KNN modellerinin 1296 ve 36 özellikli sınıflandırma başarımları

Model	Accuracy	Precision	Recall	F1-Score	Specificity
SVM_1296_Validation	**0,9323**	0,9326	0,9323	0,9324	0,9774
KNN_1296_Validation	0,8897	0,8905	0,8897	0,8888	0,9632
SVM_1296_Test	0,8901	0,8894	0,8901	0,8894	0,9488
KNN_1296_Test	**0,9049**	0,8979	0,9049	0,8981	0,9491
SVM_36_Validation	0,7870	0,7872	0,7870	0,7869	0,9290
KNN_36_Validation	0,7143	0,7167	0,7143	0,7106	0,9048
SVM_36_Test	0,8330	0,8663	0,8330	0,8466	0,9349
KNN_36_Test	0,8309	0,8581	0,8309	0,8401	0,9259

3.2. Grafiksel Sonuçlar

Aşağıdaki grafikler, her iki özellik sayısı için modellerin doğrulama ve test performansını net bir şekilde göstermektedir. Grafikler incelendiğinde, daha yüksek özellik kullanımı ile modellerin genel performansının arttığı, SVM modelinin doğrulama setinde daha başarılı olduğu ancak KNN modelinin test ortamında daha iyi genelleme yaptığı açıkça gözlenmektedir.

Sonuç olarak, klinik pratikte yüksek doğruluk ve tutarlı performans sağlamak için, 1296 özellik kullanan modeller tercih edilmelidir. Bu modeller arasında klinik uygulama açısından genelleme yeteneği güçlü olan KNN modeli, test ortamındaki üstünlüğü nedeniyle özellikle önerilmektedir.

Şekil 2. SVM ve KNN modellerinin grafiksel karşılaştırması

KAYNAKLAR

Cortes, C., & Vapnik, V. (1995). Support-vector networks. Machine learning, 20(3), 273–297.

Cover, T., & Hart, P. (1967). Nearest neighbor pattern classification. IEEE Transactions on Information Theory, 13(1), 21–27.

Dalal, N., & Triggs, B. (2005). *Histograms of Oriented Gradients for Human Detection*. In Proceedings of the IEEE Conference on Computer Vision and Pattern Recognition (CVPR), pp. 886–893.

Dental Radiography Dataset: Dental Radiography

Ekersular, M. N., & Alkan, A. (2024). Detection of COVID-19 Disease with Machine Learning Algorithms from CT Images. Gazi University Journal of Science, 37(1), 169-181. https://doi.org/10.35378/gujs.1150388

Lee, J.H. et al. (2020). Deep learning in dental implant radiographic evaluation: Faster R-CNN approach. Dentomaxillofacial Radiology.

Nourlang, D. et al. (2022). Morphological feature-based impacted tooth detection from panoramic images. Journal of Imaging.

Sarfraz, M. et al. (2019). Classification of dental images using HOG and machine learning classifiers. Computers in Biology and Medicine.

Schwendicke F, Krois J, Gomez J. Artificial intelligence in dentistry: chances and challenges. J Dent Res. 2020;99(7):769–774.

Setzer F, Hinck J, Kaya E. Artificial Intelligence in Endodontics: Current Developments and Future Directions. J Endod. 2022;48(5):640–645.

White SC, Pharoah MJ. Oral Radiology: Principles and Interpretation. 7th ed. St. Louis, MO: Mosby; 2014.

Zhang, Y. et al. (2021). Dental caries detection on panoramic radiographs using deep learning. IEEE Access.

ABDOMİNAL BT GÖRÜNTÜLERİNDE KARACİĞERİN BÖLÜTLENMESİ İÇİN ANİZOTROPİK DİFÜZYON VE K-MEANS TABANLI HİBRİT YAKLAŞIM

Mahmut Nedim EKERSULAR
Kahramanmaraş Sütçü İmam University, Faculty of Engineering and Architecture, Department of Electrical and Electronics Engineering, 46100 Onikişubat, Kahramanmaraş
ORCID ID: 0000-0002-0209-9484
Prof. Dr. Ahmet ALKAN
Kahramanmaraş Sütçü İmam University, Faculty of Engineering and Architecture, Department of Electrical and Electronics Engineering, 46100 Onikişubat, Kahramanmaraş
ORCID ID: 0000-0003-0857-0764

ÖZET
Karaciğer, metabolizmada üstlendiği hayati görevlerin yanı sıra siroz ve tümör gibi ciddi hastalıkların da görüldüğü bir organdır. Bu hastalıkların erken teşhisi ve cerrahi planlamasında Bilgisayarlı Tomografi (BT) görüntülerinin analizi büyük önem taşımaktadır. Ancak karaciğerin hastalar arasında geniş anatomik varyasyonlar göstermesi ve çevre dokularla benzer piksel yoğunluğuna sahip olması, bölütleme işlemini zorlaştırmaktadır. Bu çalışmanın amacı, gürültü giderme ve kümeleme yöntemlerini içeren hibrit bir yaklaşımla karaciğer bölgesinin BT görüntülerinden otomatik olarak bölütlenmesini sağlamaktır.
Çalışmada, karaciğer segmentasyonu için açık erişimli CHAOS (Combined Healthy Abdominal Organ Segmentation) veri seti kullanılmıştır. Veri setinden seçilen görüntüler, portal venöz fazda alınmış, 512x512 çözünürlüğe sahip 16 bit DICOM kesitleridir. Önerilen yöntemde ilk aşama olarak, görüntü kalitesini artırmak ve kenarları korumak amacıyla kontrast germe ve Anizotropik Difüzyon Filtresi uygulanmıştır. Ardından, karaciğer dokusunun karakteristik özelliklerini belirlemek için anatomik olarak kısıtlanmış bir bölgede Lokal K-Means Kümeleme algoritması kullanılmıştır. Elde edilen doku istatistikleri referans alınarak istatistiksel eşikleme yapılmış ve morfolojik işlemlerle komşu organ bağlantıları koparılarak nihai segmentasyon maskesi oluşturulmuştur.
Deneysel çalışmalar sonucunda, önerilen hibrit yaklaşımın karaciğer parankimini çevre dokulardan başarıyla ayrıştırdığı görülmüştür. Yöntem, merkezi kesitler üzerinde ortalama 0.89 Dice benzerlik katsayısına ulaşarak yüksek bir başarım sergilemiştir.
Bu çalışma, yüksek hesaplama maliyeti gerektiren derin öğrenme modellerine alternatif olarak, klasik görüntü işleme ve makine öğrenmesi tekniklerinin karaciğer bölütlemede hala geçerli ve etkili bir çözüm sunabileceğini ortaya koymaktadır.
Anahtar Kelimeler: Karaciğer Bölütleme, Bilgisayarlı Tomografi, K-Means Kümeleme, Anizotropik Difüzyon, Görüntü İşleme

A HYBRID APPROACH BASED ON ANISOTROPIC DIFFUSION AND K-MEANS FOR LIVER SEGMENTATION IN ABDOMINAL CT IMAGES

ABSTRACT
The liver is an organ susceptible to serious pathologies such as cirrhosis and tumors, in addition to the vital metabolic functions it undertakes. The analysis of Computed Tomography (CT) images is of paramount importance for the early diagnosis of these diseases and for surgical planning. However, the segmentation process is complicated by the wide anatomical variations of the liver among patients and its similar pixel intensity to surrounding tissues. The aim of this study is to achieve automatic segmentation of the liver region from CT images using a hybrid approach that incorporates noise reduction and clustering methods.
In this study, the publicly available CHAOS (Combined Healthy Abdominal Organ Segmentation) dataset was utilized for liver segmentation. The images selected from the dataset consist of 16-bit DICOM slices with a resolution of 512x512 pixels, acquired in the portal venous phase. In the proposed method, contrast stretching and an Anisotropic Diffusion Filter were applied as the first stage to

enhance image quality and preserve edges. Subsequently, the Local K-Means Clustering algorithm was employed within an anatomically constrained region to determine the characteristic features of the liver tissue. Based on the obtained tissue statistics, statistical thresholding was performed, and connections to adjacent organs were severed using morphological operations to generate the final segmentation mask.
Experimental results demonstrated that the proposed hybrid approach successfully distinguished the liver parenchyma from surrounding tissues. The method achieved a high level of success, reaching an average Dice Similarity Coefficient of 0.89 on central slices.
This study demonstrates that classical image processing and machine learning techniques can still offer a valid and effective solution for liver segmentation as an alternative to deep learning models that require high computational costs.
Keywords: Liver Segmentation, Computed Tomography, K-Means Clustering, Anisotropic Diffusion, Image Processing

1. GİRİŞ

Karaciğer insanda karın (abdominal) boşluğunun sağ üst kısmında, diyaframın hemen altında bulunan, yaklaşık 1.4-1.7 kg ağırlığında üçgen ya da koni şeklinde en büyük organdır. Dört lobtan oluşur ve kırmızımsı kahverengindedir. Metabolizmada önemli bir görevi olan karaciğer, bir sindirim sıvısı olan ve safra kesesinde depolanan safrayı üretir. Vücuda alınan gıdaların kullanılabilir moleküller haline getirilmesi ve depolanması, zehirli amonyağın üreye dönüştürülmesi, kanın filtrelenmesi, kan pıhtılaştırıcı faktörlerin, bazı enzim ve proteinlerin üretilmesi karaciğerin üstlendiği görevlerden bazılarıdır (Hall & Hall, 2021).

Hızla gelişen teknoloji ile beraber medikal görüntüleme sahası da büyük ilerleme kaydetmiştir. X ışını sayesinde hedeflenen bölgenin kesitsel görüntülerinin oluşturulduğu bilgisayarlı tomografi, karaciğer bölgesinin incelenmesinde en çok kullanılan görüntüleme tekniğidir (Kalender, 2011). Uzman hekim elde edilen çok sayıdaki kesit görüntüleri üzerinde tıbbi bilgisine ve tecrübesine dayanarak karaciğer ve diğer organları analiz etmektedir. Ancak görüntü sayısının fazlalığı inceleyen hekimin iş yükünü artırmaktadır.

Karaciğerde tümör, kist, siroz, hepatit, hepatomegali (karaciğer büyümesi), safra kanallarının tıkanması, yağlanma gibi çok sayıda hastalık meydana gelebilmektedir. Bu nedenle görüntüler üzerinden karaciğer bölgesinin analiz edilmesi büyük önem taşımaktadır. Özellikle kanser ve siroz gibi hastalıkların erken evrede tespit edilmesi tedavideki başarı şansını artırmakta ve hastalığın seyrine olumlu yönde etki etmektedir. Tüm bu sebeplerden dolayı karaciğerin BT görüntülerinden tespiti önemli bir aşamadır.

Çok sayıda kesit görüntüsünün analiz edilmesi şüphesiz ki görüntüleri inceleyen hekim üzerinde büyük bir iş yükü ve zaman maliyeti oluşturmaktadır. Ayrıca hekimin o anki dikkat seviyesi ve fiziki durumu (yorgunluk, konsantrasyon seviyesi) görüntülerin analizine etki edebilir. Bu dezavantajları bertaraf etmek için bilgisayarlardan destek alınabilir. Bu durum hem zamandan tasarruf sağladığı gibi hem de daha nesnel bir değerlendirme yapılmasına imkân sağlayarak sonuç doğruluğunu iyileştirir.

Görüntü bölütleme, genellikle görüntüdeki piksellerin özelliklerine bağlı olarak bir görüntüyü benzer özelliklere veya özniteliklere sahip birden fazla parçaya veya bölgeye ayırmak için dijital görüntü işleme ve analizinde yaygın olarak kullanılan bir tekniktir. Bölütleme işleminin asıl maksadı bir görüntüyü daha anlamlı ve kolay analiz edilebilir bir hale getirerek basitleştirmektir (Gonzalez & Woods, 2018). Görüntü bölütleme, ön planın arka plandan ayrılmasını veya renk, şekil gibi benzerliklere dayalı piksel bölgelerinin kümelenmesini içerebilir.

Bilgisayarlı görüntü işlemede en zor işlemlerden biri anlaşılması zor görüntülerin bölütlenmesidir. Karaciğer konturunun bölütlenmesi, karaciğerin hastalar arasında geniş bir varyasyona haiz olması, komşu organ ve dokulara yakınlığı, çevresindeki yapılarla benzer piksel yoğunluğuna sahip olması ve kontrast oluşturmaması sebeplerinden dolayı zor bir işlemdir.

Literatürde karaciğer bölütlemesi için gri seviye eşikleme, bölge büyütme (region growing) ve aktif kontür (active contour) modelleri gibi görüntü işleme teknikleri yaygın olarak kullanılmıştır

(Ekersular, 2019). Örneğin, bazı çalışmalarda karaciğerin homojen yapısından faydalanılarak bölge büyütme algoritmaları önerilmiş, ancak bu yöntemlerin sızıntı (leakage) problemine karşı hassas olduğu görülmüştür (Pohle & Toennies, 2001). Son yıllarda ise U-Net ve türevleri gibi derin öğrenme tabanlı yaklaşımlar, segmentasyon başarısında önemli bir artış sağlamıştır (Ronneberger vd., 2015; Oğuz ve Alkan, 2025). Ancak derin öğrenme modelleri, büyük miktarda etiketli eğitim verisine ve yüksek işlem gücüne (GPU) ihtiyaç duymaktadır. Bu durum, donanım kısıtı olan ortamlarda veya eğitim verisinin sınırlı olduğu durumlarda, K-Means gibi denetimsiz (unsupervised) kümeleme yöntemlerinin önemini korumasını sağlamaktadır. K-Means algoritması hızlı ve uygulanabilir olmasına rağmen, gürültüye karşı duyarlı olması ve başlangıç merkezlerine bağımlılığı nedeniyle tek başına yeterli olmayabilmektedir. Bu nedenle, gürültü giderme ve morfolojik işlemlerle desteklenen hibrit yapılar, literatürde etkin bir çözüm arayışı olarak öne çıkmaktadır (Ng vd., 2006).

Bu çalışmanın temel amacı, abdominal BT görüntülerinden karaciğerin otomatik ve yüksek doğrulukla bölütlenmesi için gürültü giderme, denetimsiz kümeleme ve morfolojik işlem adımlarını içeren hibrit bir yöntem sunmaktır. Önerilen yaklaşımda; görüntü kalitesini artırmak ve kenarları korumak için anizotropik difüzyon filtresi, karaciğer dokusunun karakteristik özelliklerini belirlemek için K-Means kümeleme algoritması ve nihai organ sınırlarını netleştirmek için istatistiksel eşikleme ile morfolojik operatörler entegre bir yapıda kullanılmıştır. Çalışmanın deneysel testleri, literatürde yaygın olarak kullanılan CHAOS veri seti üzerinde gerçekleştirilmiştir.

2.MATERYAL VE YÖNTEM

2.1. Veri Seti

Çalışmada internet üzerinden erişime açık bir şekilde sunulan CHAOS (Combined (CT-MR) Healthy Abdominal Organ Segmentation) veri seti kullanılmıştır. Bu veri setinde muhtemel karaciğer donörü (herhangi bir tümör, lezyon ya da başka bir hastalık bulunmayan) 40 farklı kişiye ait görüntüler bulunmaktadır. BT görüntüleri, kontrast maddenin zerk edilmesinden 70-80 sn. sonra veya bolus izlemeden 50-60 sn. sonra elde edilen portal venöz fazda alınmıştır. Bu aşamada karaciğer parankimi, portal ven tarafından kan temini vasıtasıyla maksimum düzeyde görünür. Karaciğer içi damarlar iyi bir şekilde göründüğünden bu faz ameliyat öncesinde sıklıkla kullanılmaktadır (Kavur vd., 2021). Şekil 1'de veri setinden bazı örnek görüntüler verilmiştir.

Üç farklı BT cihazı ile elde edilen görüntülerden oluşan veri seti, 512*512 çözünürlüğe 0,7-0,8 mm x-y aralığına ve 3 ila 3,2 mm dilimler arası mesafeye (ISD) sahip 16 bit DICOM görüntülerinden oluşmaktadır. (Kavur vd., 2021). Veri setinde yer alan görüntüler arasından, karaciğer anatomisinin en belirgin olduğu ve segmentasyon algoritmalarının performansını değerlendirmek için literatürde standart olarak kabul edilen merkezi kesitlerden (central slices) seçilen örnekler bu çalışmada kullanılmıştır.

Şekil 1. Veri setinden örnek görüntüler

Kullanılan veri setindeki görüntülerde segmentasyon işlemini zorlaştıran temel faktörler şunlardır: Karaciğerin komşu organlarla (dalak, mide, böbrek) benzer Hounsfield (HU) yoğunluk değerlerine sahip olması, uygulanan kontrast madde nedeniyle veri kümeleri arasında aynı doku için farklı yoğunluk aralıklarının gözlemlenmesi ve hastalar arasında karaciğer şekli ile konumunun büyük

anatomik varyasyonlar göstermesi. Bu zorluklar, standart eşikleme yöntemlerinin yetersiz kalmasına neden olmakta ve doku özelliklerini öğrenen hibrit yaklaşımların gerekliliğini ortaya koymaktadır.

2.2. Ön İşleme

Sayısal görüntü elde edildikten sonra yapılan ilk aşama ön işlemedir. Bu çalışmada, bölütleme başarısını artırmak amacıyla görüntülere sırasıyla kontrast germe (normalizasyon) ve anizotropik difüzyon filtresi uygulanmıştır.

2.2.1. Kontrast İyileştirme ve Normalizasyon

Bilgisayarlı tomografi görüntülerinde karaciğer dokusu ile çevre organlar arasındaki gri seviye farkları genellikle düşüktür. Bu durum, doku sınırlarının tespitini zorlaştırmaktadır. Çalışmada, görüntü histogramını 0 ile 1 aralığına yayarak dinamik aralığı artıran bir kontrast germe (contrast stretching) işlemi uygulanmıştır. Bu işlem sayesinde, karaciğer parankimi ile komşu dokular arasındaki görsel ayrım belirginleştirilmiş ve sonraki aşama olan istatistiksel analiz için daha ayırt edici veri elde edilmiştir.

2.2.2. Anizotropik Difüzyon Filtresi

Görüntüdeki gürültülerin giderilmesi için anizotropik yumuşatma uygulayarak oldukça başarılı sonuçlar çıkartan bu yöntemde, gürültü giderilirken köşe ve kenar noktalar korunur (Perona & Malik, 1990). Görüntü içeriğinin önemli kısımlarını, kenarları, çizgileri veya görüntünün yorumlanması için önemli olan diğer ayrıntıları çıkarmadan görüntü gürültüsünü azaltmayı maksat edinen bir tekniktir. Anizotropik difüzyon, bir görüntünün bir difüzyon işlemine dayanarak art arda daha bulanık görüntülerin parametreli hale getirilmiş bir ailesini oluşturduğu ölçek uzayı oluşturan sürece benzer. Bu ailede ortaya çıkan görüntülerin her biri, görüntü ve filtre genişliğinin bir parametre ile arttığı 2D izotropik Gaussian filtresi arasında bir konvolüsyon olarak verilir. Bu difüzyon işlemi, orijinal görüntünün doğrusal ve uzayda değişmeyen bir dönüşümüdür. Anizotropik difüzyon denklemi, Denklem 1' de verilmiştir:

$$I_t = \mathrm{div}(f(\|\nabla I\|)\nabla I) = f(\|\nabla I\|)\Delta I + \nabla_f . \nabla I, \qquad I(x,y,0) = I_0(x,y) \qquad (1)$$

$\|\nabla I\|$: *Görüntü eğim büyüklüğü*

Δ : *Görüntüye uygulanacak Laplacian operatörü*

f : *Köşe noktaları tespit etmede kullanılan difüzyon fonksiyonu*

Şekil 2. Önerilen ön işleme adımlarının görsel temsili. (a) Orijinal ham DICOM görüntüsü. (b) Kontrast germe işlemi sonrası histogramı normalize edilmiş görüntü. (c) Anizotropik difüzyon filtresi ile gürültüden arındırılmış ve doku homojenliği artırılmış nihai ön işleme çıktısı.

2.3. Bölütleme

Görüntü işlemede en zor adımlardan biri, düşük kontrastlı ve karmaşık yapıya sahip görüntülerin bölütlenmesidir. Bölütlemenin doğruluğu, bilgisayarlı analiz prosedürlerinin nihai başarısını doğrudan belirlediği için bu aşama kritik öneme sahiptir. Karaciğerin şekil olarak hastadan hastaya geniş varyasyonlar göstermesi, sağ böbrek ve mide gibi komşu organlarla benzer piksel yoğunluğuna (intensite) sahip olması, bu işlemi zorlaştıran temel faktörlerdir.

Bu çalışmada, söz konusu zorlukları aşmak için Lokal K-Means Kümeleme ve İstatistiksel Eşikleme temelli hibrit bir yaklaşım geliştirilmiştir. Önerilen yöntem üç temel aşamadan oluşmaktadır: (1) Anatomik olarak güvenli bir bölgeden doku özelliklerinin öğrenilmesi, (2) İstatistiksel parametreler kullanılarak karaciğer aday bölgesinin belirlenmesi ve (3) Morfolojik operatörler ile komşu organ bağlantılarının koparılması.

2.3.1. Anatomik Kısıtlı Lokal K-Means Kümeleme

K-means kümeleme yönteminde, N adet veri nesnesinden oluşan bir veri setini, giriş değişkeni olarak verilen K adet kümeye bölmek hedeflenir. Burada maksat, gerçekleştirilen bölme işlemi neticesinde elde edilen kümelerin, küme içi benzerliklerinin en yüksek ve kümeler arası benzerliklerinin ise en düşük olmasını sağlamaktır (MacQueen, 1967).

$$J = \sum_{j=1}^{k} \sum_{i=1}^{n} \left|\left|x_i - c_j\right|\right|^2 \quad (2)$$

$J : Objektif\ fonksiyonu$
$k : Küme\ sayısı$
$n : Veri\ sayısı$
$x_i : i.veri$
$c_j : j\ kümesinin\ merkezi\ (centroid)$
$\left|\left|x_i - c_j\right|\right|^2 : Mesafe\ fonksiyonu$

K-means kümeleme şu şekilde yapılır:

1. İlk olarak rastgele olmak üzere küme merkezleri belirlenir.
2. Veriler küme merkezlerine olan mesafelerine göre kümelere tayin edilir.
3. Yapılan kümelendirmeye göre yeni merkezler belirlenir veya eski merkezler yeni merkeze kaydırılır.
4. Kararlılık sağlanıncaya kadar 2. ve 3. adımlar tekrar edilir.

Standart K-Means algoritması tüm görüntü üzerinde çalıştırıldığında, karaciğer ile benzer gri seviyeye sahip olan karın kasları ve diğer organları da aynı kümeye dahil edebilmektedir. Bu problemi önlemek için çalışmada Anatomik Kısıtlı Lokal K-Means yaklaşımı uygulanmıştır. Görüntü üzerinde karaciğer parankiminin yoğun olduğu sol-orta bölgede bir İlgi Alanı (ROI) belirlenmiş ve K-Means algoritması (k=3) sadece bu güvenli bölge içerisinde çalıştırılmıştır. Böylece karaciğerin saf doku özellikleri (ortalama gri seviye ve standart sapma) gürültüden etkilenmeden öğrenilmiştir.

2.3.2. İstatistiksel Eşikleme ile Aday Bölge Tespiti

Lokal K-Means aşamasında elde edilen saf karaciğer dokusunun istatistiksel dağılımı (Ortalama μ ve Standart Sapma σ)tüm görüntüyü bölütlemek için referans olarak kullanılmıştır. Bu aşamada, herhangi bir tohum noktasına ihtiyaç duymayan ve piksel yoğunluklarına dayalı global bir karar mekanizması olan istatistiksel eşikleme yöntemi uygulanmıştır. Karaciğer aday bölgesi (R), aşağıdaki kurala göre belirlenmiştir:

$$R(x,y) = \begin{cases} 1, & (\mu - 2.5\sigma) \le I(x,y) \le (\mu + 2.5\sigma) \\ 0, & diğer\ durumlarda \end{cases} \quad (3)$$

Bu yöntem, klasik eşiklemenin aksine sabit bir değer kullanmaz; her hastanın ve her kesitin kendi doku karakteristiğine göre dinamik olarak adapte olur.

2.3.3. Morfolojik İşlemler ve Sınır İyileştirme

İstatistiksel eşikleme sonucunda elde edilen ikili (binary) maskede, karaciğer ile sağ böbrek ve kaburga kasları arasında ince bağlantılar oluşabilmektedir. Bu istenmeyen bağlantıları koparmak için morfolojik aşındırma (erosion) işlemi uygulanmıştır. Aşındırma işlemi ile ana gövdeden ayrılan küçük parçalar (gürültü ve komşu organlar) elendikten sonra, karaciğer maskesi genişletme (dilation) işlemi ile orijinal anatomik sınırlarına geri döndürülmüş ve organ içerisindeki boşluklar doldurularak nihai segmentasyon sonucu elde edilmiştir.

3. BULGULAR

Bu çalışmada önerilen Anatomik Kısıtlı Lokal K-Means ve İstatistiksel Eşikleme tabanlı hibrit yöntemin performansı, CHAOS veri setinden seçilen abdominal BT kesitleri üzerinde test edilmiştir. Yöntemin başarımı, literatürde segmentasyon problemlerinde standart olarak kabul edilen Dice Benzerlik Katsayısı (Dice Similarity Coefficient - DSC) kullanılarak nicel olarak değerlendirilmiştir.

3.1. Başarım Ölçütü

Dice Benzerlik Katsayısı, algoritma tarafından üretilen segmentasyon maskesi (A) ile uzmanlar tarafından hazırlanan referans (Ground Truth) maskesi (B) arasındaki örtüşme oranını ölçer. DSC değeri 0 ile 1 arasında değişmekte olup, 1 değeri mükemmel örtüşmeyi ifade eder. Dice skoru aşağıdaki formül ile hesaplanmıştır:

$$DSC = \frac{2|A \cap B|}{|A| + |B|} \quad (4)$$

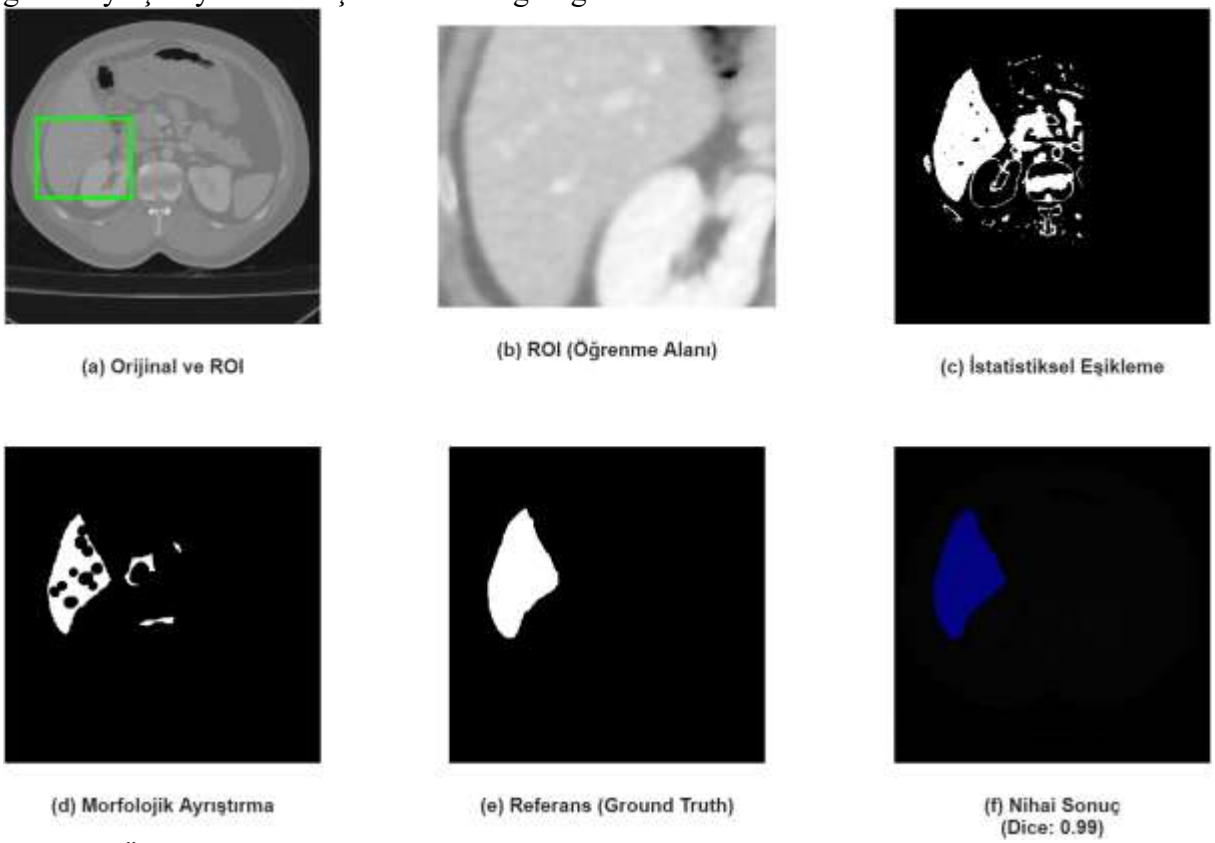
3.2. Deneysel Sonuçlar

Önerilen yöntem, karaciğer anatomisinin belirgin olduğu merkezi kesitler üzerinde test edilmiştir. 10 farklı hastaya ait farklı kesitler üzerinde yapılan denemelerde elde edilen Dice skorları Tablo 1'de sunulmuştur. Yapılan testler sonucunda, önerilen yöntem ortalama 0.89 Dice skoruna ulaşarak yüksek bir başarım sergilemiştir.

Tablo 1. Hastalar ve seçilen kesitler için Dice skoru, tüm kesitler için ortalama Dice skoru

Hasta No	Kesit (Slice) No	Dice Skoru
1	72	**0.9879**
1	75	0.9825
1	80	0.9652
...	...	...
10	67	0.8789
10	69	0.8763
10	75	0.8040
10	80	0.7571
ORTALAMA	-	**0.8931**

Yöntemin görsel başarımı Şekil 3'te verilmiştir. Şekilde görüldüğü üzere, uygulanan lokal K-Means ve morfolojik işlemler sayesinde, karaciğer dokusu (mavi alan) komşu organlara taşma yapmadan ve sağ böbrek ile karışmadan yüksek hassasiyetle bölütlenmiştir. Özellikle 0.99 seviyesine yaklaşan skorlar, önerilen yöntemin anatomik hizalamanın doğru olduğu durumlarda referans (Ground Truth) görüntüye çok yakın sonuçlar üretebildiğini göstermektedir.

Şekil 3. Önerilen hibrit yöntemin adım adım bölütleme sonuçları (Hasta 1, Kesit 72). (a) Orijinal abdominal BT görüntüsü ve doku özelliklerinin öğrenildiği anatomik İlgi Alanı (ROI - Yeşil Kutu). (b) ROI bölgesinin yakın plan görünümü. (c) İstatistiksel eşikleme sonrası elde edilen ham aday maske

(sağ böbrek ve çevre dokularla birleşmiş durum). (d) Morfolojik aşındırma (erosion) işlemi ile karaciğer ve böbrek arasındaki bağlantıların koparılması. (e) Uzman tarafından belirlenen referans (Ground Truth) maske. (f) Orijinal görüntü üzerine bindirilmiş, 0.99 Dice skoruna sahip nihai segmentasyon sonucu.

4. TARTIŞMA VE SONUÇ

Bu çalışmada, karaciğer segmentasyonu gibi zorlu bir problem için derin öğrenme modellerinin yüksek işlem gücü gereksinimine alternatif olabilecek, denetimsiz (unsupervised) ve hesaplama maliyeti düşük hibrit bir yöntem sunulmuştur. Geliştirilen Lokal K-Means ve İstatistiksel Eşikleme yaklaşımı, tüm görüntü yerine anatomik olarak belirlenmiş güvenli bir bölgeden (ROI) doku özelliklerini öğrenerek, klasik K-Means algoritmasının en büyük dezavantajı olan "yanlış sınıflandırma" sorununu minimize etmiştir. Ayrıca uygulanan morfolojik erozyon stratejisi ile karaciğer ve sağ böbrek arasındaki ince bağlantıların başarıyla koparılması sağlanmıştır.

Elde edilen ortalama 0.89 Dice skoru, yöntemin potansiyelini ortaya koymaktadır. Bununla birlikte, çalışmanın bazı kısıtları da bulunmaktadır. Yöntem, sabit bir İlgi Alanı (ROI) kullandığı için, karaciğerin anatomik konumunun hastalara göre büyük farklılık gösterdiği durumlarda (örneğin Hasta 2) manuel ROI ayarlaması gerektirebilmektedir. Gelecek çalışmalarda, ROI tespitinin otomatik hale getirilmesi ve yöntemin 3 boyutlu (3D) hacimsel veri üzerinde uygulanması hedeflenmektedir.

Sonuç olarak bu çalışma, doğru ön işleme ve anatomik kısıtlamalarla desteklendiğinde, klasik makine öğrenmesi yöntemlerinin de tıbbi görüntü analizinde yüksek doğruluk oranlarına ulaşabileceğini göstermiştir.

KAYNAKLAR

Ekersular, M. N. (2019). *Determination of morphometric properties of gallstone and detection of intra-hepatic bile ducts in computerized tomography images (CT)* [Yüksek Lisans Tezi, Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi].

Gonzalez, R. C., & Woods, R. E. (2018). *Digital image processing* (4. baskı). Pearson.

Hall, J. E., & Hall, M. E. (2021). *Guyton and Hall textbook of medical physiology* (14. baskı). Elsevier.

Kalender, W. A. (2011). *Computed tomography: Fundamentals, system technology, image quality, applications* (3. baskı). Publicis.

Kavur, A. E., Gezer, N. S., Barış, M., Aslan, S., Conze, P. H., Groza, V., ... & Selver, M. A. (2021). CHAOS challenge-combined (CT-MR) healthy abdominal organ segmentation. *Medical Image Analysis, 69*, 101950. https://doi.org/10.1016/j.media.2020.101950

MacQueen, J. B. (1967). Some methods for classification and analysis of multivariate observations. *Proceedings of the Fifth Berkeley Symposium on Mathematical Statistics and Probability* içinde (Cilt 1, ss. 281–297). University of California Press.

Ng, H. P., Ong, S. H., Foong, K. W. C., Goh, P. S., & Nowinski, W. L. (2006). Medical image segmentation using k-means clustering and improved watershed algorithm. *IEEE Southwest Symposium on Image Analysis and Interpretation* içinde (ss. 61–65). IEEE.

Oğuz, F. E., & Alkan, A. (2025). AI-enhanced interface for colonic polyp segmentation using DeepLabv3+ with comparative backbone analysis. Biomedical Physics & Engineering Express, 11(1), 015055. https://doi.org/10.1088/2057-1976/ada15f

Perona, P., & Malik, J. (1990). Scale-space and edge detection using anisotropic diffusion. *IEEE Transactions on Pattern Analysis and Machine Intelligence, 12*(7), 629–639.

Pohle, R., & Toennies, K. D. (2001). Segmentation of medical images using adaptive region growing. *Proceedings of SPIE Medical Imaging* içinde (Cilt 4322, ss. 1337–1346). SPIE.

Ronneberger, O., Fischer, P., & Brox, T. (2015). U-Net: Convolutional networks for biomedical image segmentation. *Medical Image Computing and Computer-Assisted Intervention (MICCAI)* içinde (ss. 234–241). Springer.

YAPAY ZEKÂYLA ÜRETİLEN ETKİLEYİCİLERİN (INFLUENCERLERİN) ETKİLEYİCİ (INFLUENCER) PAZARLAMASININ GELECEĞİNİ DÖNÜŞTÜRMESİ ÜZERİNE BİR ÖNGÖRÜ

Doç. Dr. Nurullah Zafer KARTAL
Suleyman Demirel University, Faculty of Communication, Department of Public Relations and Publicity, Çunur/Isparta
ORCID ID: 0000-0001-9172-2954
Master's Degree Student Hamdi Elmas
Suleyman Demirel University, Graduate School of Social Sciences, Department of Public Relations and Publicity, Çunur/Isparta
ORCID ID: 0000-0002-2703-4118

ÖZET
İnsan hayatını etkileyen teknolojik değişimler, aynı zamanda pazarlama alanını da geliştirmektedir. Özellikle gerek yazılımsal gerekse de donanımsal dijital teknolojilerdeki ilerlemeler, yapay zekânın anılan alanda kullanılmasını olanaklı duruma getirmiştir. Söz konusu kullanım geleneksel uygulamada etkinken, yeni pratikleri uygulamada da yeteneklidir. Bu hâl yapay zekâ ile üretilen etkileyiciler çerçevesinde de kendisini göstermektedir.
Yeni medyanın imkânlarıyla, bazı alanlarda görüş ve düşünce aktararak takipçi edinen etkileyiciler, marka iş birlikleri gerçekleştirmekte, ürün tanıtmakta, kullanıcı tecrübeleri paylaşmaktadır. Fakat, nasıl alana etkileyici pazarlaması yenilik olarak girmişse, yapay zekâ tarafından üretilen etkileyiciler de pazarlama pratiğinde görülmeye başlanmıştır. Bu doğrultuda alanın doğasının dönüşeceğini söylemek olanaklıdır.
Yapay zekâ etkileyicileri psikolojik ve demografik etmenlerin analiz edilmesiyle hedef kitleyle iyi ilişki temin edebilmekte, onlarla hızlıca etkileşim oluşturabilmektedir. Kişi duygu ve motivlerini giderek daha iyi taklit edebilecek olan bu etkileyiciler insanları davranış değişikliğine sürükleyebilmekte, onları kolayca ikna edebilmektedir. Bunlar olumlu olmakla birlikte, bu etkileyiciler etik kaygılar da ortaya çıkarabilmektedir. İnsanları manipüle etmek, marka yararına iş görmek, sorumluluk üstlenmemek, kanuni bakımdan açıklar bularak eylem göstermek onların negatif noktalarıdır. Kısaca yapay zekâ etkileyicileri marka ve hedef kitleler bakımından yararlı olabileceği gibi, etik kaygıları da içinde ihtiva etmektedir.
Anahtar kelimeler: Pazarlama, Yapay Zekâ, Etkileyici Pazarlaması, Yapay Zekâ Etkileyicileri.

A FORECAST ON HOW ARTIFICIAL INTELLIGENCE (AI)-GENERATED INFLUENCERS WILL TRANSFORM THE FUTURE OF INFLUENCER MARKETING

ABSTRACT
Technological changes that influence human life also drive the development of the field of marketing. In particular, progress in digital technologies, both software and hardware, has enabled the use of AI (artificial intelligence) in this field. While this application is effective in traditional uses, it is also capable of implementing novel practices. This phenomenon is evident in the context AI generated influencers.
With opportunities afforded by new media, influencers who gain followers by sharing their views and thoughts in certain areas are collaborating with brands, promoting products, and sharing user experiences. However, just as influencer marketing has entered the field as an innovation, AI generated influencers have also begun to appear in marketing practice. In this regard, it is possible to suggest that the nature of the field will transform.

AI generated influencers can establish strong relationships with target audiences and rapidly generate interactions by analyzing psychological and demographic factors. These influencers, which will progressively better mimic human emotions and motivations, have potential to drive behavioral changes and easily persuade individuals. While these are positive aspects, these influencers can also raise ethical concerns. Manipulating people, acting solely in the interest of the brand, not taking responsibility, and acting by finding legal ambiguties are their negative points. In sum, although AI generated influencers can be beneficial for brands and audiences, they also involve ethical concerns.
Keywords: Marketing, Artificial Intelligent, Influencer Marketing, AI-Generated Influencer.

1. GİRİŞ

Markalar, konumlandırma amaçları doğrultusunda pazarlama stratejileri geliştirmektedir. Dolayısıyla reklam, etkinlik ve benzeri iletişim faaliyetlerinin yanında, hedef kitleleri üzerinde etki oluşturabilecek bireyler ile iş birliği yaparak, sosyal medya mecraları vasıtasıyla dijital biçimde ağızdan ağıza pazarlama sürecini gerçekleştirebilmektedir (Doğan Erdinç 2024). Bununla birlikte günümüzde, sözü edilen kişiler sanal olarak üretilmeye ve dijital ortamda bir etkileyici olarak bulunmaya başlamaktadır. Bu etkileyiciler, ilerleyen teknolojinin getirileri vasıtasıyla meydana gelerek sosyal medyada kitle oluşturabilmekte ve hatta çeşitli kompozisyon ve karakterlere sahip olabilmektedir. Tüm bu gelişim süreci ile birlikte gelişen sanal etkileyici kavramı, etkileyici (influencer) pazarlama çerçevesinde de kendisini göstermeye başlamaktadır.

Sanal etkileyici pazarlaması, pazarlamanın dijital ekseninde artan bir eğilim göstermektedir. Dijital dünyada oluşturulan bu sanal etkileyiciler, iş birliği içerisinde oldukları markaların hedef kitlelerine yönelik mesajlarını aktarma görevi görmektedir. Sosyal medyada aktif bir şekilde yer alan ve kişilik özellikleri ile dikkatleri üzerine toplayan bu sanal karakterler, takipçileri ile aralarında bir bağ oluşturarak geniş kitlelere seslenirken, markaların pazarlama stratejileri kapsamında mühim bir yere sahip olmaktadır (Baldan 2024). Hızlı bir şekilde ilerleme kaydeden teknoloji ve yapay zekâyla sözü edilen etkileyicilerin gelişimi ve pazarlama ekosistemine oluşturduğu dönüşüm aksiyonları ise bu çalışmanın ana konusunu oluşturmaktadır. Odaklanılan perspektife istinaden çalışma içerisinde yapay zekâ ve sanal etkileyicilerin pazarlama ekseninde etkisi irdelenmekte, sonuç olarak ise çeşitli parametrelerle birlikte sanal etkileyicilerin mevcut ve öngörülen durumları ortaya konulmaktadır.

2. YAPAY ZEKÂNIN PAZARLAMA ALANININ GELECEĞİNE ETKİSİ

Geçmişten günümüze kadar insan yaşamı, duraksama olmaksızın gelişim ve dönüşüm göstermektedir. Keşfedilen, geliştirilen ve dönüştürülen her materyal, buluş, icat ya da keşif ve benzeri olguların hepsi, doğrudan olmasa dahi dolaylı olarak hem farklı disiplinlere ve hem de insan hayatına etki edebilmektedir. Bu kapsamda matbaa, televizyon gibi somut icatlar, WhatsApp, Instagram gibi uygulamalar ve yazılımlar, elektrikli araçların geliştirilmesi vb. dönüşümler gibi irdelenebilecek birçok unsur bulunmaktadır. Bunların hepsi, insanların hem profesyonel yaşamlarında hem de sosyal hayatlarında, belirli durumlarda/zamanlarda etki edebilen ve hatta süregelen zaman içerisinde yaşantılarımızda dönüşüm oluşturan faktörlerdir.

Yaşanan gelişmeler teknoloji ve pazarlama çerçevesinde incelendiğinde, öngörülen dönüşüm ekosistemi yine insanların hem sosyal hem de profesyonel hayatı çerçevesinde yaşanacaktır. Öte yandan daha spesifik olarak, profesyonel çerçevede teknolojinin pazarlama süreçlerindeki etkisi Hoffman vd. (2022) çalışmasında da söz ettiği üzere;

1- Kurumlar ve tüketiciler arasında yeni etkileşim metotlarına destek olmaktadır.
2- Yeni analitik yöntemlere olanak tanıyan verinin yeni türlerini sağlamaktadır.
3- Pazarlama yenilikleri oluşturmaktadır.
4- Yeni stratejik pazarlama kalıplarını gerekli kılmaktadır.

Farklı teknolojilerin, sözü edilen çoklu fonksiyonları aynı zamanda ve farklı seviyelerde gerçekleştirebileceğini unutmamak mühimdir (Hoffman 2022). Belirtilen maddelerle birlikte teknolojinin pazarlama ekosistemine oluşturduğu mevcut etkileri irdelemek daha sistematik bir şekilde gerçekleştirilebilmektedir. Sözü edilen yeni teknolojiler içerisinde kabul edilebilecek kavramlar arasında da yapay zekâ olgusu değerlendirilebilmektedir.

Öte yandan günümüzde pek çok yerde etki oluşturması gibi yapay zekâ, pazarlama çerçevesinde de gitgide artan bir biçimde etki oluşturmaktadır. Dijital dönüşüm devrinde yapay zekâ, pazarlama stratejileri bağlamında merkezi bir konumda bulunmakta ve bu alanda temelden bir dönüşüm gerçekleştirmektedir. Yapay zekâ, veri temelli karar alma süreçlerini hızlı hale getirerek, müşteri davranışlarını detaylı bir şekilde analizden geçirme kapasitesiyle pazarlama uygulamalarını yeniden tanımlamaktadır. Verinin hızlı ve doğru bir biçimde işlenmesiyle birlikte pazarlama stratejileri daha dinamik ve uyarlanabilir bir şekle girmekte, yapay zekânın bu süreçteki rolü ise gittikçe daha mühim bir konuma gelmiş olmaktadır (Kır 2024). Bilhassa, yeni müşteriler ile etkileşim oluşturabilme, karar verme, fiyatlandırma, devamlılık içeren müşteri ilişkileri, tanıtım ve marka iletişimi alanlarında yapay zekânın yararları bariz bir biçimde görünmektedir (Bayuk ve Demir 2019).

Mevcut zamanda kurumlar, yapay zekâyı çoğunlukla müşteri ile etkileşim kurmak, büyüme hacmi üzerinde analiz gerçekleştirmek ve potansiyel müşteri kitlesini çekmek adına kullanmaktadır. Ek olarak yapay zekâ yaklaşımları, hızlı bilgi sentezlemek ve işlemek, karar verme sürecini ivedi ve etkili bir biçime getirmek, müşteri ilişkilerinde gelişim ve devamlılık temin etmek adına bilişim sistemlerinin geliştirilmesinde mühim katkılar oluşturmaktadır (Keleş vd. 2017).

Yapay zekâ, mekanik hareketler, duygusal tepki ve bilişsel düşünceyi barındıran görevleri gerçekleştirme becerisi bulunan, insan zekâsını taklit etme amacı güden dijital ve hesaplamalı teknolojilerin oluşturulması şeklinde nitelendirilmektedir (Harmandaroğlu 2024). Diğer bir yandan ise büyük veri analitiği ve yapay zekâ, nesnelerin interneti, blok zinciri benzeri yıkıcı teknolojiler kurumların çalışma metotlarını dönüştürmektedir. Bütün yıkıcı teknolojiler içerisinde yapay zekâ, en son teknolojik bozucudur. Sağlık, imalat, tarım, ilaç, lojistik ve dijital pazarlama adına son derece güçlü bir potansiyeli bulunmaktadır (Gür 2022). Öte yandan yükselen bilgi işlem gücü, bilgi işlem maliyetlerinin düşüklüğü, makine öğrenimi algoritmaları ve modellerinin gelişmesi, büyük verilerin kullanılabilir olması sebebiyle, yapay zekâ pazarlama içerisinde günümüzde gitgide daha çok önemli hale gelmektedir (Huang ve Rust 2021).

Yapay zekâ teknolojilerinin pek çok alanda (sağlık ve hukuk, yönetim ve eğitim) gittikçe artan bir şekilde etkisi bulunmaktadır. Etkisinin bulunduğu yerlerden bir tanesi de pazarlama ve pazarlama iletişimidir. Yapay zekâ temelli pek çok uygulama, pazarlama ve pazarlama iletişimi alanında üretim, dağıtım, fiyatlandırma, tanıtım ve benzeri süreçlerde etkili bir biçimde kullanılmaktadır (Bakır vd. 2024). Yapay zekânın gelişimiyle beraber pazarlama dünyası hızlı bir biçimde evrim geçirmektedir ve bu süreç devam edecektir (Basha 2023). Sözü edilen evrim içerisinde ise etkileyici (influencer) pazarlama alanı göz ardı edilemeyecek derecede önemli bir yer almaktadır.

Yapay zekânın pazarlama çerçevesinde oluşturduğu etki, pazarlama iletişimi ve temel aşamalarla sınırlı değildir. Pazarlama ekosistemindeki etkisini anlamak adına, pazarlama stratejilerini ve strateji geliştirme süreçlerini de irdelemek gerekmektedir. Buradan hareketle, Proctor'un (2008) çalışmasına göre strateji, bir kurumun temel hedef, politika, karar ve eylem örüntülerini uyumlu bir bütün haline getiren plan şeklinde nitelendirilmektedir. Bir kurumun bütün basamaklarına uygulanabilmekte ve yönetimin işlevsel herhangi bir alanı ile alakalı olabilmektedir. Bu sebeple strateji; üretim, pazarlama, finans, personel ve kurumsal stratejiler ve benzeri birçok türde olabilmektedir. Spesifik olarak pazarlama incelendiğinde, fiyatlandırma, ürün, dağıtım, promosyon, pazarlama araştırması, reklam, satış, mağazacılık gibi stratejiler olabilmektedir.

Strateji perspektifinden yapay zekâ ve pazarlama ilişkisi değerlendirildiğinde ise, sözü edilen reklam, satış, fiyatlandırma, ürün ve benzeri stratejilerin birçoğunun işlenme sürecinde belirli noktalar eksenine yapay zekâ araçlarının etkisi ve bu çerçevede yapay zekânın kullanıldığı yaygın bir şekilde görülmektedir. Buradan hareketle yapay zekânın pazarlama süreçleri, stratejileri ve aşamaları da dahil olmak üzere genel çapta önemli bir rol oynadığı ve bunlar sayesinde ise bir dönüşüm oluşturabileceği söylenebilmektedir.

3. ETKİLEYİCİLER (INFLUENCERLER) VE ETKİLEYİCİ (INFLUENCER) PAZARLAMASI

Geçmişten günümüze bireyler, kitleler ya da topluluklar, içlerinde mühim olarak nitelendirdikleri birey ve gruplardan etkilenmekte, fikirlerini önemsemekte ve bu vesileyle davranış ve düşünce değişiklikleri

dahi geliştirebilmektedirler. İnsan toplumundaki bu hareket değişikliklerinin pazarlama ekosisteminde oluşturduğu farkındalıkla birlikte tüketicilere yönelik farklı stratejiler geliştirilmekte ve bu doğrultuda pazarlama metotları uygulanmaktadır. Sözü edilen bu strateji ve metotlardan biri de etkileyicilerin kullanımı yani etkileyici pazarlamasıdır.

Hedef kitle ile marka arasında oluşturulması istenen çift taraflı iletişimin aracısına ‘’etkileyici’’ ismi verilmektedir (Doğan Erdinç 2024). Ağızdan ağıza pazarlama ile aralarında benzerlikler bulunmakta olan etkileyici pazarlama, sözü edilen pazarlama metodunun dijital biçimi olarak düşünülebilmektedir (Bakker 2018). Öte yandan yükselen sosyal medya kullanımı ve sosyal medya platformları vasıtasıyla bilgi iletiminin çoğalması, tüketici davranışlarına yönelik, elektronik ağızdan ağıza iletişimin yükselmesine neden olmaktadır (Türkmen 2022). Teknolojik ilerlemeyle birlikte elektronik biçimde meydana gelen ağızdan ağıza iletişimin yükselmesi, dolaylı olarak etkileyicilerin daha etkin ve aktif bir rol oynamasına sebebiyet verebilecektir.

Etkileyicilerin ana aktivitesi; onları takip eden insanları, fanları ve diğer bireyleri iletişimleriyle, davranışlarıyla ve sunumlarıyla etkilemektir. Etkileyici rolünü üstlenen her bireyin düşünce ya da tutumları ile özdeşleşen veya yalnızca onun etkisi altında olan bir destekçi kitlesi bulunmaktadır. Çoğunlukla etkileyicinin, kitle üzerinde sahip olduğu etki rasyonel inançlardan ötürü değil, sempati ve bireysel sevgi duygusundan meydana gelmektedir. Etki nedeni fark etmeksizin bu, bazı değerlendirme ve ölçüm perspektiflerini barındıran bir gerçektir. Sözü edilen ölçütlere göre etkileyici, önemli şeklinde nitelendirilebilir ya da tam aksine, faaliyetleri sınırlı bireyler biçiminde değerlendirilebilir (Vodák vd. 2019). Bunlarla birlikte, genel olarak etkileyicilerin faaliyetlerinin sınırları göz önüne alınmaksızın, referans noktasına göre değişken bir şekilde “mühim” kitleleri etkileyebilmektedir. Moda, tekstil, teknoloji, kişisel bakım ve benzeri birçok sektörde aktif olarak bulunan bu bireylerin pazarlama ekosisteminde yadsınamayacak derecede önemli bir yerde bulunduğu söylenebilmektedir.

Öte yandan son dönemlerde sosyal medya, pazarlama adına en güçlü mecralardan biri durumuna gelmiştir. Burada, etkileyiciler ise tüketicilerin tutum ve davranışlarını biçimlendirme konusunda kritik bir rol oynamaktadır. Markalar, geleneksel bir biçimde, hedef kitleleri ile daha bireysel ve orijinal bir bağ oluşturmak adına onlarla iş birlikleri gerçekleştirmektedir. Fakat geçirdiği teknolojik gelişimler ile beraber yapay zekânın ürettiği, aynı ismi taşıyan yeni bir etkileyici çeşidi meydana gelmiştir (Blomberg ve Kahler 2025). Tam olarak bu noktada etkileyici pazarlama ekosisteminin bir dönüşüm içerisine girmesi, gözle görülür bir boyut kazanmaktadır. Yapay zekâ tarafından üretilen etkileyici pazarlaması, kendi içerisinde belirli parçalara ayrılarak yeni bir etkileyici kategorisi oluşturmaktadır. Bununla birlikte pazarlama ve dolayısıyla etkileyici pazarlama kapsamında bir dönüşüm meydana gelmektedir.

Bunların yanı sıra Ramachandran vd. göre (2024) kendi sektörleri ya da uzmanlık alanları çerçevesinde saygın bireyler olarak görülen etkileyiciler, tüketicilerin satın alma tercihleri üzerinde önemli düzeyde etki edebilmektedir. Etkileyici markalama, kurumların güvenilir ve gerçek etkileyiciler ile birlikte etkileşime geçerek modern dijital ortam içerisinde, doğru demografik hedef kitle ile doğal bir biçimde bağlantı oluşturmasını sağlamaktadır. Araştırmaların, alışveriş yapan bireylerin ünlü görüşlerine inanmaya daha yönelimli olduğunu göstermesi sebebiyle etkileyici pazarlama, marka itibarı oluşturmak ve potansiyel müşteriler ile fark edilmeden iletişim sağlamak adına başarılı bir yoldur.

Sözü edilenlerden hareketle irdeleme yapıldığında, pazarlama çerçevesinde, etkileyici pazarlamanın hedef kitle ve markalar kapsamındaki önemi tartışılmaz bir şekilde görünmektedir. Günümüz toplumunda pek çok birey, belirli sebeplerden ötürü birçok kişiyi takip etmektedir. Söz konusu bireylerin ise takip ettikleri kişiler tarafından etkilenme ihtimalleri, pazarlama perspektifinde ve hatta belirtildiği üzere etkileyici pazarlama ekseninde ilgi gören bir aksiyon olarak yer almaktadır.

Öte yandan, markalara yönelik etkisi ve etkileyici pazarlamasının finansal ölçüleri hesaba katıldığında, sözü edilen pazarlama faaliyetinin detaylı planlama ve gerekçelendirme içerisinde bulunması gerekmektedir. Etkileyiciler, markalar perspektifinde ele alınması gereken sorumluluklara sahiptirler. Bu sebeple, marka kapsamında doğru etkileyici seçimi, marka ve hedef kitle uyumunu sağlama zorunluluğu olmasından ötürü marka yöneticileri için mühim bir görev haline gelmektedir (Bakker 2018).

Etkileyiciler, markalar ile uyumlarının yanı sıra özellikleri ve algılanma biçimleri perspektifinden de incelenebilmektedir. Bu açıdan değerlendirildiğinde, Portekizli tüketiciler çerçevesinde yapılan bir araştırmaya göre, sosyal medya etkileyicilerinin kamuoyu algısı (samimiyet, görünürlük, uzmanlık, gerçek destek ve benzersizlikten meydana gelen çok boyutlu bir olgu), marka savunucuları olarak ikna ediciliklerinin ana itici güçlerinden bir tanesidir. Sözü edilen etkileyiciler, tavsiye ettikleri ürünleri değerlendirme, takip etme ve satın alma niyeti kapsamında çeşitli etkiler barındırmaktadır. Bu çerçevede, çevrimiçi satın alma kararlarında genellikle en mühim etkileyiciler dijital etkileyiciler ve uzmanlardır (Pereira vd. 2023). Spesifik özelliklerine istinaden farklı etki düzeylerine sahip olan etkileyicilerin pazarlama kapsamında hedef kitle üzerinde oluşturacağı aksiyonların oranı da değişkenlik gösterebilecektir.

Kavramsal çerçeveleri, özellikleri, etki kapsamları ve marka süreçlerindeki rollerinin yanı sıra etkileyici gruplarını Böhndel vd. (2023) şu şekilde kategorize etmektedir;

Nano-etkileyiciler: Bu etkileyici grubu en küçük kategoriyi oluşturmaktadır ve yalnızca birkaç yüz takipçisi bulunmaktadır. Diğer etkileyici kategorilerine nazaran, genelde takipçileri ile yüksek seviyede kişisel özdeşleşme ve etkileşim kurmaktadırlar ve bu kapsamda yüksek seviyede güvenirliğe sahip olmaktadırlar.

Mikro-etkileyiciler: Bu etkileyici grubunun dört ya da beş haneli rakamlarda takipçi sayıları bulunmaktadır. Mikro-etkileyiciler genel olarak bir alanda uzmanlık sahibidir ve yerel bağlantıları bulunmaktadır. Nihai olarak örneklendiğinde, küçük ve orta ölçekli kurumlar tarafından ilgi görmekte ve yine yüksek seviyede güvenilirlikleri bulunmaktadır.

Mega-etkileyiciler: Bu kategorideki etkileyicilerin yüz binlerce ve hatta milyonlarca takipçileri bulunmaktadır. Bununla bağlantılı bir şekilde, geniş ve genellikle çeşitli bir hedef kitleye ulaşmaktadırlar. Fakat daha küçük etkileyici kategorilerine nazaran erişim alanları sebebiyle, etkileşim oranları ve güvenilirlik seviyelere daha az olmaktadır.

Bu ölçütlerin yapay zekâ etkileyicileri ya da insan etkileyiciler fark etmeksizin kategorizasyonu kabul edildiğinde markalara, etkileyicilere ve hatta tüketicilere önemli içgörüler sunmaktadır. Bahsi geçen kapsamda, her biri birbirinden farklı etkileyici kategorisi çeşitli tesir biçimleri oluşturmakta ve bazı hedef kitlelere ulaşma konusunda değişken başarılar sergileyebilmektedir.

4. ETKİLEYİCİ (INFULENCER) PAZARLAMASINI, YAPAY ZEKÂYLA ÜRETİLEN ETKİLEYİCİLERİN (INFLUENCERLERİN) GELECEKTE DÖNÜŞTÜRMESİ

Kümeli bilginin kullanılması sonucunda icat edilenlerin sosyal hayatı ve insan yaşamını değiştirip dönüştürdüğü aşikar bir gerçek olmakla beraber, en son dijital gelişmelerden biri olan yapay zekânın her alanda olduğu gibi pazarlama ve etkileyici pazarlamasına etki etmesinin de olağan bir süreç şeklinde değerlendirilmesi oldukça makul görülebilmektedir. Dolayısıyla, yapay zekânın imkânlarıyla uzmanların doğru yönlendirmeleri ve prosesteki doğru hamleleriyle kâğıt üstünde tasarlananlar ve oluşturulanlar optimum düzeyde bir karşılığı getirmekte, bu da birtakım avantajları oluşturabilmektedir. Bahsi geçen avantajlardan bir tanesi de pazarlama alanı kapsamında sanal etkileyiciler olarak kendisini göstermektedir.

Sosyal medyada yetişmiş ünlüler ve kendi alanları ekseninde içerik oluşturan bireyler biçiminde nitelendirilen (Gallagher 2019), ilgili platformlarda çok ya da mühim derecede takipçiye sahip olan ve takip edenlerin davranışlarını etkileyen figür ve kişiler çerçevesinde görülebilen etkileyiciler (Isyanto vd. 2020) yapay zekâ araçlarının kullanımıyla birlikte gerçek canlıdan uzak ancak benzer niteliklere haiz sanal olarak oluşturulabilmektedir. Söz konusu ‘sanal etkileyiciler son yıllarda teknoloji kullanımının ve etkileyici pazarlaması popüleritesinin birleşimiyle oluşan bir olaydır ki pazarlama, bu durumda etkileyici kişilik yaratımının kullanımına dayanmaktadır’ (Łaszkiewicz 2024).

Bu etkileyiciler bir insan bedeni, sosyal rol ve kimliklere sahip olan, insan özelliklerini alabilen varlıkları nitelendirmektedir. Bilgisayar yoluyla oluşturulan görüntüler vasıtasıyla etkileyicinin görsel boyutu ve yapay zekâ yoluyla sunulan yetenekler sayesinde ise etkileyicinin bilişsel boyutunun tasarımının yapıldığı belirtilebilmektedir (Doğan Erdinç 2024). Öte yandan sanal etkileyicilerin oluşum sürecinin yanı sıra bu olgunun etkileyici pazarlama kapsamında değerlendirildiği de söylenebilmektedir.

Her zaman için pazarlama kanalları, marka ve müşteri arasında bir bağ olmaktadır. Yapay zekânın ilerlemesi ile beraber sanal etkileyiciler sözü edilen kanallarda vazgeçilmez bir duruma gelerek YouTube, Instagram, TikTok ve benzeri mecralar vasıtasıyla kullanıcılar ile etkileşime girmiştir. Yapay zekâ destekli sanal etkileyiciler, insan davranışlarına benzer hareketlerin simülasyonu vasıtasıyla takipçileri ile etkileşime geçmekte, onları pazarlama dünyasının ayrılmayan bir parçası durumuna getirmektedir. Makine öğrenimi algoritmalarıyla sözü edilen sanal bireyler, demografik ve psikografik içgörüleri temel alarak hedef kitleleri anlamakta ve onlarla etkileşime girmektedir. Sözü edilen etkileyiciler, gerçek zamanlı etkileşimi önemli derecede yönetmektedir ve bu sayede insan etkileyicilere nazaran müşteri etkileşimini daha verimli bir şekilde yükseltebilecektir (Din vd. 2025).

Yapay zekâ etkileyicilerinin bir dönüşümü başlattığı öngörüsü ise bu noktalar ile birlikte irdelenebilmektedir. Sözü edilen olgu yalnızca bir etkileyici olarak içeriklerde yer almamaktadır. Bununla birlikte hedef kitle üzerinde çeşitli görüşler elde etmek adına, yine yapay zekâdan yardım alarak belirli parametreleri ölçümleyebilmesi ve analiz edebilmesi bu olguyu daha farklı bir boyuta taşımaktadır.

Sanal ve insan etkileyiciler, bir statü olarak ünlülük ve pazarlama değeri kapsamında ortak özelliklere sahip olsalar bile, sanal etkileyiciler aslında çeşitli seviyelerde insanlık ve davranış taklidi yapan ve bilgisayar vasıtasıyla üretilmiş kişiliklerdir (Lou vd. 2023). Bu kapsamda gerçek, yani insan etkileyiciler ve yapay zekâ tarafından üretilen etkileyiciler arasında farklılıklar bulunmaktadır. Teknik açıdan irdelendiğinde, farklılıklar bir rekabetten ziyade dönüşüm ve çeşitliliğini zaman içerisinde şekillenebilmesi adına önemli bir unsur olarak düşünülebilmektedir.

Sanal etkileyiciler, kişiliklerinin sponsorlu markanın değerlerine göre entegre edilebilmesinden ötürü normal etkileyicilerden farklı olmaktadır. Öte yandan, sanal etkileyicilerin yapay özü, deepfake'lerin olasılığı, kalıplaşmış yargılar ve gerçeklikten uzak vücut stilleri üzerine oluşturduğu teşvik kapsamında sektörel bazda etik kaygılar oluşturmaktadır. Bu sebeplerden ötürü sanal etkileyicilerin pazarlama faaliyetini daha iyi bir şekilde tespit edebilmek adına marka imajı üzerine etkilerini araştırmak çok mühimdir (Lou vd. 2023).

Bu kapsamda gerçek ve sanal etkileyiciler arasında etik yönünden farklılıkların bulunduğu anlaşılmakla birlikte, etkileyici pazarlamanın geleceği üzerine bir dönüşüm oluşturması kapsamında çeşitli problemlere de yol açabileceği söylenebilmektedir. Oluşacak dönüşümün, ilerleyen dönemlerde yapılacak analizler ve çalışmalar sonucunda olumlu ve olumsuz yönleri detaylıca şekillenecektir. Yapay zekâ tarafından üretilen etkileyicilerin oluşturacağı etik problemlerin objektif ve kapsamlı bir şekilde analiz edilip, dönüşüm içerisindeki kapsamını değerlendirmek oldukça ayrıntılı bir problemi oluşturmaktadır. Bu perspektifte sadece sanal etkileyicilerin değil, aynı zamanda gerçek etkileyicilerin etik problemler kapsamında çerçevesini çıkartarak derinlemesine bir karşılaştırma yapmak gerekmektedir.

Bunların yanı sıra, özellikle etik boyutların dikkate alınmadan, etkileyici pazarlama ile hedef kitleler üzerinde oluşturulacak imajın kapsamı ek bir problem konusunu oluşturmaktadır. Yeni üretilmiş, keşfedilmiş ve icat edilmiş olguların, materyallerin ya da sistemlerin başlangıç aşamasında oluşturabileceği fırsatların yanı sıra meydana getirebileceği tehditlerin de bulunabileceğini unutmamak gerekmektedir.

Diğer taraftan etkileyiciler ile markaların başarılı iş birliği süreçleri içerisinde yer almasının pek çok yöntemi bulunmaktadır. Strateji ve hedefleri kapsamında markalar, hangi iş birliği metodunun uygun olacağını değerlendirerek etkileyici seçmektedirler (Zengin Demirbilek 2021). Bu kapsamda etkileyici pazarlama çerçevesinde özellikle etkileyici seçimi sırasında oluşacak çeşitliliğin yapay zekâ etkileyicileri ile birlikte artacağı öngörülebilmektedir.

Yapay zekâ etkileyicileri, takipçiler ve geniş kitleler ile anlamlı yollar vasıtasıyla yakın ilişkiler kurabilmektedirler. Etkileşimli ortamlar ve kişiselleştirilmiş içerikler vasıtasıyla etkileşimi ilerletebilmekte, sorulara cevap oluşturabilmekte ve mühim öneriler yapabilmektedir. Bunlar, genel olarak kamunun deneyimi üzerinde iyileştirme sağlayabilmekte ve kurum ile hedef kitle arasında daha güçlü bağlar oluşabilmektedir. Ek olarak bu etkileyiciler, etkileşimlerden önemli derecede veri toplayabilmekte ve analiz gerçekleştirebilmekte, bu sayede kurumların tüketici davranış, tercih ve

duyguları ile ilgili önemli bilgilere sahip olmasını sağlayabilmektedir. Sözü edilen veriler, halkla ilişkiler stratejilerine bilgilendirme temin edebilmekte, mesajları biçimlendirebilmekte ve karar alma süreçlerinde yön gösterici olabilmektedir (Choi 2023).

Yapay zekânın pazarlama faaliyetlerinde bir etkileyici rolüyle yer almasının yanı sıra belirli otomasyonlar ile gereken etkileşimi de düzenli bir şekilde gerçekleştirmeye olanak sağlayabildiği ifade edilebilmektedir. Yapay zekâ etkileyicilerinin yapabilecekleri muhtemel katkılar ve otomasyonlar, etkileyici pazarlama kapsamında bir gelişim sürecine neden olacaktır. Bu gelişim sürecinde, yapay zekânın getirilerinin, insan etkileyicileri ve etkileyici pazarlama ajanslarına da fayda sağlaması muhtemeldir. Zira teknoloji sayesinde gerçekleştirilebilecek otomasyonlar yalnızca yapay zekâ etkileyicileri için yararlı olmayacak, etkileyici pazarlama sektöründe de bir dönüşüme neden olabilecektir.

Öte yandan, şu an için insan etkileyicilerin hala avantaj içerisinde olduğu belirtilebilmektedir (Blomberg ve Kahler 2025). Bu durum göz önüne alındığında insan etkileyicilerin mevcut durumda hala daha güvenli bir kanal olduğu düşünülebilmektedir. Sanal etkileyiciler belirli bir kurumun istekleri ve arzuları çerçevesinde oluşturulduğundan ötürü bir noktada taraflı biçimde davranacağı, mesajlar aktaracağı, hedef kitleye manipülasyon odaklı gönderiler sağlayacağı düşüncesi güven açısında problemli bir hâl oluşturmaktadır. Her ne kadar insan etkileyiciler de bir marka ile aynî ya da nakdi anlaşma kapsamında iş birliği yapsa bile, birtakım ilkelere ve etik değerlere sahiplik durumu onları daha güvenilir kılabilmektedir.

Tüm bunlara ek olarak çekicilik ve eğlence değeri çerçevesinde yapay zekâ etkileyicilerinin etkileşim oluşturma konusunda yardım sağlayabileceğini fakat satın alma niyeti üzerinde bir iyileştirmeye doğrudan katkı sağlamadığını Jayasingh vd. çalışmasında görebilmek mümkündür (Jayasingh vd. 2025). Sözü edilen bu çalışma, yapay zekâ etkileyicilerinin henüz gerçek etkileyiciler ile aynı seviyede olmadığı bulgusunu yinelemektedir. Fakat daha önce belirtildiği üzere yapay zekâ etkileyicilerinin, gerçek etkileyiciler ile aynı sonuçlara ulaşamamış olması, etkileyici pazarlama çerçevesinde önemli bir yeri olmadığını ve etkileyici pazarlamanın dönüşümünde kritik bir rol oynamadığını/oynamayacağını göstermemektedir. Sanal etkileyiciler çerçevesinde yapılan çalışmaların bu dönüşüm için bir öngörü perspektifi oluşturabileceğini ifade edebilmek mümkündür.

5. SONUÇ

Teknolojik gelişmeler günbegün insan hayatını dönüştürmeye ve değiştirmeye devam etmektedir. Bu gelişim ve dönüşüm, pazarlama ekosistemini de büyük ölçüde etkilemiş, teknoloji kapsamında hem yapay zekâ çerçevesinde hem de pazarlama süreçleri içerisinde pek çok yenilik ve değişiklik meydana getirmiştir. Pazarlama ekosisteminde teknolojiyle beraber meydana gelen yenilikler, aynı zamanda profesyonel süreçler içerisine yeni stratejiler ve metotlar yerleştirmekte, sonuç olarak ise bir dönüşüm oluşturmaktadır.

Sözü edilen yeniliklerden biri de yapay zekâ tarafından oluşturulan sanal etkileyicilerdir. Yapay zekâ tarafından oluşturulan sanal etkileyiciler, teknolojik gelişimle birlikte türemekte ve pazarlama dünyasında bir değişim meydana getirmektedir. Bu değişim, köklü bir dönüşüm olmakla beraber, pazarlama ve etkileyici pazarlama kapsamında yeni metotların oluşturulması, bu sayede ise pazarlama yöntemleri içerisinde bir çeşitlilik meydana getirmesi şeklinde tarif edilebilmektedir.

Öte yandan, yapay zekâ etkileyicilerinin gelişen bir unsur olarak çeşitli yönleri ile insan etkileyicilerden ayrıldığı görülmektedir. Farklı perspektifler ile her iki yöntemin de güçlü ve zayıf yönlerinin bulunacağı göz ardı edilmemelidir. Stratejik bir pazarlama faaliyeti olarak etkileyici pazarlama planlanırken tüm bu ayrıntıların dikkate alınması gerekliliği ve hedef kitlenin detaylı bir şekilde analiz edilerek sanal/gerçek etkileyiciler arasında her etkinlik, hedef kitle ve faaliyet için yeniden karar verilmesi, bunların planlama aşamasının kritik bir unsuru olarak gelişmesi, uygulama aşamasında ifade edilenlerin hayata geçirilmesi zaruri bir durumdur.

Tüm bunlara istinaden, yapay zekâ ve insan etkileyicilerinin, etkileyici pazarlama kapsamında iki ayrı metot, iki ayrı strateji çerçevesinde irdelenerek her yöntemin pozitif ve negatif yönlerinin değerlendirilmesi gerektiği ifade edilebilmektedir. Yapay zekâ etkileyicileri geleneksel, yani insan

etkileyiciler için bir rakip gibi değerlendirilebilecek olsa dahi iki stratejinin de farklı durumlarda değişken sonuçlar verebileceğinin unutulmaması gerekmektedir.

Nitekim bir dönüşüm, mevcut olguların tamamıyla değişmesinden ziyade, yeni unsurların eklenmesi ile zaman içerisinde büyüyen bir gelişim süreci şeklinde kabul edilebilmektedir. Buna istinaden nihai sonuç içerisinde sanal etkileyicilerin oluşturduğu dönüşüm; pazarlama ekosistemi ve etkileyici pazarlama metotlarında çeşitliliğin gelişmesi ve yöntemlerin arttırılması biçiminde tanımlanabilmektedir.

REFERENCES

Bakır U, Akyol Z, Bazarcı S. (2024). ‘’Is it a Machine Influencing Me?’’: An Analysis on Hyper-Realistic AI Influencers. İçinde New Trends in Marketing and Consumer Science, ed. T. K. Tarnanidis, s. 19-45, New York: IGI Global.

Bakker D. (2018). Conceptualising Influencer Marketing. Journal of Emerging Trends in Marketing and Management 1(1), 79-87.

Baldan HB. (2024). Lüks Markaların Sosyal Medya Pazarlamasında Sanal Etkileyici Kullanımı: Beymen Bella Örneği. İstanbul Kültür Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Yayımlanmış Yüksek Lisans Tezi, İstanbul.

Basha M. (2023). Impact of Artificial Intelligence on Marketing. East Asian Journal of Multidisciplinary Research 2(3), 993-1004.

Bayuk MN, Demir BN. (2019). Endüstri 4.0 Kapsamında Yapay Zekâ ve Pazarlamanın Geleceği. International Journal of Social, Humanities and Administrative Sciences 5(19), 781-799.

Blomberg L, Kahler M. (2025). Digital Faces, Real Impact: The Rise of AI Influencers in Marketing. Linköping University, Department of Management and Engineering, Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Linköping.

Böhndel M, Jastorff M, Rudeloff C. (2023). AI-Driven Influencer Marketing: Comparing the Effects of Virtual and Human Influencers on Consumer Perceptions. Journal of AI, Robotics & Workplace Automation 2(2), 1-17.

Choi S. (2023). Building Relationship Through AI-Influencers: The Role of AI-Influencer-Product Congruence and Interaction. https://instituteforpr.org/wp-content/uploads/Choi_PRJ_16.2.pdf 25.11.2025.

Din, FM, Ali I, Saleem M U, Khan AA, Naz A, Nawaz M, Khan H. (2025). An Enhanced Artificial Intelligence Generated Virtual Influencer Framework: Examining the Effects of Emotional Display on User Engagement Based on Convolutional Neural Networks (CNNs). Annual Methodological Archive Research Review 3(4), 184-209.

Doğan Erdinç E. (2024). Pazarlama Yönelimli Halkla İlişkiler Bağlamında Markaların Sanal Etkileyici Kullanımının Tüketici Satın Alma Niyeti Üzerindeki Etkisi. Marmara Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi, İstanbul.

Gallagher S. (2019). Influencer Logic: How Influencer Relations Works. McMaster University, https://prod-ms-be.lib.mcmaster.ca/server/api/core/bitstreams/7099cb2c-3cd0-41fa-9c1a-243b686d63de/content 24.11.2025.

Gür YE. (2022). Yapay Zekâ ve Pazarlama İlişkisi. Fırat Üniversitesi Uluslararası İktisadi ve İdari Bilimler Dergisi 6(2), 131-148.

Harmandaroğlu SF. (2024). Pazarlamada Yapay Zekanın Bibliyometrik Analiz Yöntemi ile İncelenmesi. 19 Mayıs Sosyal Bilimler Dergisi 5(1), 97-109.

Hoffman DL, Moreau CP, Stremersch S, Wedel M. (2022), The Rise of New Technologies in Marketing: A Fremawork and Outlook. Journal of Marketing 86(1), 1-6.

Huang MH, Rust RT. (2021). A Strategic Framework for Artifical Intelligence in Marketing. Journal of the Academy of Marketing Science 49(1), 30-50.

Isyanto P, Sapitri RG, Sinaga O. (2020). Micro Influencers Marketing and Brand Image to Purchase Intention of Cosmetic Products Focallure. Systematic Reviews in Pharmacy 11(1), 601-605.

Jayasingh S, Sivakumar A, Vanathaiyan AA. (2025). Artificial Intelligence Influencers' Credibility Effect on Consumer Engagement and Purchase Intention. Journal of Theoretical and Applied Electronic Commerce Research 20(1) 17, 1-24.
Keleş A, Keleş A, Akçetin E. (2017). Pazarlama Alanında Yapay Zekâ Kullanım Potansiyeli ve Akıllı Karar Destek Sistemleri. Electronic Turkish Studies 12(11), 109-124.
Kır B. (2024). AI Pazarlama: Yeni Bir Paradigma. İçinde Marka İletişimi Tüm Boyutlarıyla Marka ve Tüketici Etkileşimi, ed. MN. Erdem and C. Mayadağlı, s. 61-74. Konya: Palet Yayınları.
Łaszkiewicz A. (2024). Artificial Intelligence (AI) Influencers in Influencer Marketing. https://research.ebsco.com/c/deopco/search/details/hrrkw6ijbv?db=bsu 01.12.2025.
Lou C, Kiew STJ, Chen T, Lee TYM, Ong JEC, Phua Z. (2023). Authentically Fake? How Consumers Respond to the Influence of Virtual Influencers. Journal of Advertising 52(4), 1-18.
Pereira MJDS, Cardoso A, Canavarro A, Figueiredo J, Garcia, JE. (2023). Digital Influencers' Attributes and Perceived Characterizations and Their Impact on Purchase Intentions. Sustainability 15(17) 12750, 1-17.
Proctor, T. (2008). Strategic Marketing: An Introduction. Routledge, London.
Ramachandran KK, Suma S, Banerjee D, Mathew B, Cheepurupalli NR, Mohan CR. (2024). The Effectiveness of Influencer Marketing in the Age of AI. Journal of Informatics Education and Research 4(2) 14, 1-17.
Türkmen T. (2022). Influencer Marketing as a Digital Marketing Strategy: The Effect of Macro and Micro Influencers on Purchase Intention. İstanbul Bilgi University, Institute of Graduate Programs, Unpublised Doctoral Dissertation, İstanbul.
Vodák J, Novysedlák M, Čakanová L, Pekár M. (2019). Who is Influencer and How to Choose the Right One to Improve Brand Reputation? Managing Global Transitions: International Research Journal 17(2), 149-162.
Zengin Demirbilek E. (2021). Pazarlamanın Dijital Dönüşümü: Influencer Marketing Uygulamaları Üzerine Bir Araştırma. İstanbul Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Yayımlanmamış Doktora Tezi, İstanbul.

MEHMED SİYAH KALEM'İN ESERLERİNDE GÖRÜLEN ANTROPOMORFİK FİGÜRLERİN GÖSTERGEBİLİMSEL ANALİZİ

Öğr. Gör. Dr. Gamze URAY
Aksaray Üniversitesi, El Sanatları Bölümü, Aksaray
ORCİD ID: 0000-0002-7975-7772

ÖZET

Araştırma; gerçek kimliği ve yaşamı hakkında sınırlı bilgiye sahip olan ve daha çok kaotik eserleri ile tanınan Mehmed Siyah Kalem'in, eserlerinde görülen antropomorfik figürlerin göstergebilimsel analizi üzerine odaklıdır. Siyah Kalem, yerli ve yabancı birçok araştırmacı ve sanat tarihçilerinin uzun yıllar üzerinde incelemeler yaptığı bir isim olmuştur. Sanatçının eserleri, yapım tekniği ve işlemiş olduğu temalar nedeniyle minyatür sanatından ziyade resim sanatına yakınlığı ile değerlendirilmektedir.

Araştırmada, Siyah Kalem'in eserlerinde yer alan antropomorfik figürler; görsel araştırma yöntemlerinden biri olan göstergebilimsel analiz bağlamında ele alınmış; Roland Barthes'ın anlamlandırma şeması kullanılarak incelenmiştir. Bu yöntem sayesinde eserlerindeki göstergelerin düz, yan ve derin anlam düzeyleri çözümlenmeye çalışılmış olup figürlerin içerdiği mesajların ve yükledikleri anlamların ortaya çıkarılması amaçlanmıştır. Figürleri oluşturan görsel unsurların hangi amaçla kullanıldığı, ne tür mesajlar taşıdığı ve nasıl bir anlam örüntüsü oluşturduğu göstergebilimsel bakış açısıyla açıklanmaya çalışmıştır.

Ülkemizde bu alanın yeni olmasından dolayı göstergebilimsel analiz konusunda ele alınan çalışmalar oldukça sınırlı sayıdadır. Araştırma, literatürde bu yönüyle değerlendirilmediği için özgünlük ve önem taşımaktadır. Araştırmanın, hem kuramsal hem de uygulamalı düzeyde alana katkı sağlayacağı düşünülmektedir. Araştırmada, nitel araştırma yöntemi kullanılmış olup, konuyla ilgili kapsamlı literatür taraması yapılarak konunun kuramsal yapısı oluşturulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Mehmed Siyah Kalem, antropomorfik figür, göstergebilim, sanat analizi.

SEMIOTIC ANALYSIS OF ANTHROPOMORPHIC FIGURES IN THE WORKS OF MEHMED İSYAH KALEM

ABSTRACT

This study focuses on the semiotic analysis of anthropomorphic figures depicted in the works of Mehmed Siyah Kalem, an artist whose true identity and life remain largely unknown, yet who is widely recognized for his chaotic and enigmatic compositions. Siyah Kalem has long been the subject of extensive research by both local and international art historians. Due to his unique techniques and the thematic qualities of his paintings, his works are often considered closer to the art of painting than to traditional miniature art.

In this research, the anthropomorphic figures found in Siyah Kalem's works are examined through semiotic analysis, one of the primary visual research methods, based on Roland Barthes' model of signification. Through this method, the study aims to decode the denotative, connotative, and deep layers of meaning embedded in the artist's visual signs and symbols. It investigates the purpose behind the use of specific visual elements, the types of messages they convey, and the overall network of meanings they construct within a semiotic framework.

Since semiotic analysis is a relatively new methodological approach in Turkish art research, the number of studies addressing it remains limited. Therefore, this research carries originality and significance, offering a new perspective that has not been previously explored in the literature. It is expected that the study will contribute to the field both theoretically and practically. The research adopts a qualitative methodology, supported by an extensive review of relevant literature to establish its theoretical foundation.

Keywords: Mehmed Siyah Kalem, anthropomorphic figure, semiotics, art analysis.

1. GİRİŞ

Siyah Kalem ve eserleri Doğu ve Batı dünyasında merak uyandıran, eserlerinde işlemiş olduğu konular ve tasvir ettiği figürleriyle izleyicisini şaşırtan bir sanatçıdır. Herhangi bir kültürel geleneğe bağlı olmayan estetiği, sürekli düşündüren ve kendi kültür dünyasından uzak eserleri ile esrarengiz bir sanatçı olarak bilinmektedir. Sanatçının eserlerini inceleyen araştırmacılar Siyah Kalem'in 13. ya da 15. yüzyılın ikinci yarısında yaşadığını ileri sürmektedir.

Siyah Kalem'in yaşamı ve kim olduğu hakkında yeterli bir bilgi bulunmamaktadır. Yazılı kaynaklarda da Siyah Kalem hakkında ayrıntılı bilgilere ulaşılamamaktadır. Gerçek adı dahi kesin olarak bilinmeyen sanatçının; bazı eserlerinin üzerinde "Kar-ı Üstad Mehmet Siyah Kalem" yani Üstad Mehmet Siyah Kalem'in işi yazılmıştır. Buradaki "Siyah kalem" ya da "Kara kalem" tanımlaması, renk kullanılmayan belli bir resim tekniğini işaret etmektedir. Söz konusu eserlerin renkli olmamasına rağmen bu isimle anılmaları, çizginin olağanüstü anlatım gücüne bağlanmaktadır. Mehmet Siyah Kalem imzasının, titizlikle çalışılmış resimlerde gelişigüzel bir şekilde yer alması, bu imzaların sonradan eklenmiş olabileceğini düşündürmektedir (*İpşiroğlu Ş. M., 2020, s. 9*).

Siyah Kalem, eserlerinde gündelik yaşam tasvirlerinin yanı sıra hayvanlar ve doğaüstü yaratıkların fantastik dünyasına da yer vermiştir. Bu bağlamda sanatçının eserlerinde görülen antropomorfik (insanbiçimcilik) figürlerin göstergebilimsel analizi ele alınmıştır. Antropomorfizm ya da insanbiçimcilik terimi, insana ait niteliklerin insan dışında başka bir varlığa yüklenmesidir. Edebiyattan sanata birçok alanda eskiden beri kullanılan antropomorfizm kavramı, insanlık tarihinin başlangıcından günümüze kadar var olan bir betimlemedir.

İnsanoğlu hem kendi cinsi hem de doğa ile iletişim kurmak adına beden, söz ve işaret dili gibi birçok iletişim yöntemini geliştirmiş, zaman içinde kullanılan bu ortak dil sistemleştirilerek göstergebiliminin temellerinin atılmasına yardımcı olmuştur. Göstergebiliminin kökeni sayılan işaret ve semboller, tarih boyunca birçok medeniyet tarafından kullanılmıştır. Tüm bu bilgilerle birlikte Siyah Kalem'in eserlerindeki antropomorfik figürlerin tasvirlerinde yer alan göstergeler tespit edilerek iletmek istediği mesaj açıklanırken, aynı zamanda görünenin arkasında yatan anlamı ortaya koymak ve tanımak amaçlanmıştır. Birincil anlamların dışında derin ve yan anlamların neler olduğunu ve anlamın da ötesine geçerek görünende görünmeyeni bulmak için araştırmalar yapılmıştır.

Araştırmada; Roland Barthers'ın göstergebilimsel anlamlandırma şeması kullanılmış olup hazırlanan bu şemada göstergebilim açısından varılmak istenilen göstergeye yüklenmiş olan düz, yan ve derin anlamlar ortaya çıkarılmıştır. Nitel araştırma yöntemi kullanılarak verilere ulaşılmış ve literatür taraması yapılmıştır. Araştırmada örneklem olarak Mehmed Siyah Kalem'in antropomorfik figürleri üzerinde durulmuş olup bu tasvirler analiz yoluyla incelenmiştir.

2. GÖSTERGEBİLİM

Göstergebilim (semiyotik) terimini felsefe tarihinde ilk kez sistematik biçimde kullanan kişi, 17. yüzyıl İngiliz filozofu John Locke' tur. Locke, 1690'da yayımlanan "*An Essay Concerning Human Understanding"* (*İnsanın Anlama Yetisi Üzerine Bir Deneme*) isimli eserinin son bölümünde, bilgi felsefesinin temel dallarını sınıflandırırken "semeiotike" terimini ortaya atmıştır (Rifat, 2009, s. 28).

Göstergebilim (semiyotik)*, iletişim amacıyla kullanılan bütün göstergeleri inceleyen, bunların işleyiş biçimlerini, birbirleriyle kurdukları ilişkileri ve taşıdıkları anlamları araştıran bir bilim dalıdır. Kızılderililerin dumanla haberleşmesinde modaya, yazıya, matematiksel formüllere, mimari üslup ve tasarımlara, resim, edebiyat ve şiire kadar uzanan geniş bir alana sahiptir (Erkman, 1986, s. 11). Göstergebilim, görünen gerçeğin kendisi olmadığı varsayımından hareketle, gerçekte neyin gösterilmek istendiğini araştırmaya çalışır. Bu süreçte kendine özgü kavramsal ve terimler dizgesini devreye sokar ve gözlemlerini bu sayede bilimsel temele oturtur (Çiçek, 2014, s. 214).*

19. yüzyılın sonu ile 21. yüzyılın başlarında, Charles Sanders Peirce ve Ferdinand de Saussure, birbirlerinden bağımsız yürüttükleri çalışmalarla çağdaş göstergebilimin temellerini atan iki öncü isim olmuştur (Rifat, 2009, s. 15).

Roland Barthes'a göre gösterilen, nesnenin kendisi değil onun zihinsel tasarımıdır. Başka bir deyişle gösterilen, göstergenin kullanıcısı tarafından algılanan ve yorumlanan anlam katmanıdır. Bu nedenle gösterilen, göstergenin temel bağlantısal ögelerinden birini oluşturur. Bu perspektiften bakıldığında,

nesneler, jestler ve görsel imgeler, yalnızca varlıklarıyla değil, taşıdıkları ve ilettikleri anlamlar ölçüsünde iletişimsel bir değer kazanır (Barthes, 2013, s. 50). Roland Barthes, moda olgusunu ve özellikle Uzakdoğu kültürlerine özgü ritüel ve sembolleri çözümlerken, yalnızca yan anlamlara değil, aynı zamanda daha derin kültürel ve ideolojik anlam katmanlarına da göndermeler yapıldığını belirtmiştir (Gottdiener, 2005, s. 30-33).

1988 yılında Fransa'nın Perpignan şehrinde Uluslararası Göstergebilim Derneği kurulmuştur. Dernek tarafından geniş katılımlı kongreler düzenlenerek göstergebilimin başlı başına bir disiplin olduğuna karar verilmiştir.

Günümüzde bir araştırma yöntemi olarak kullanılan göstergebilim, günlük yaşamdan eğitim alanına kadar geniş bir alana yayılmıştır. Anlatı tekniğinin çözümlenmesi, anlatı biçimlerinin yorumlanması ve açıklanması ile bu konudaki kuramsal ve uygulamalı araştırmalar, edebiyat ve kültürel incelemeler alanında önemli ve seçkin bir çalışma sahasını oluşturmaktadır (Uçan, 2015, s. 96).

3. KAOTİK FİGÜRLERİN YARATCISI MEHMED SİYAH KALEM

Siyah Kalem; yaşadığı coğrafya ve dönemi içinde yok olup giden, yaşamı ve gerçek kimliği hakkında net bir bilgi bulunmayan, kaotik eserleri ile tanınan gizemli bir sanatçı olarak bilinmektedir. Kesin bir tarih verilmese de sanatçının eserlerinden yola çıkan araştırmacılar yaşadığı dönemi 13. ve 15. yüzyıllar arasında tarihlendirmektedir. Şevket Mazhar İpşiroğlu ve Richard Ettinghausen'ın Siyah Kalem hakkında yapmış olduğu araştırmalar sonucu eserlerinin 15. yüzyılın ikinci yarısında Türkistan'da yapıldığını ifade etmektedirler.

Siyah Kalemin üslubunda belirgin ölçüde Çin etkisi görülmektedir. Buna rağmen, sanatçının resimleri üslup olarak Uzak Doğu sanatının estetik anlayışına bütünüyle uyum sağlamamaktadır. Siyah Kalem eserlerinde Çin sanatkârların ince zevkiyle bağdaşmayan katı bir gerçekçilikle karşılaşılmaktadır. Nitekim Uzak Doğu sanatında bunlara örnek olabilecek resimlere rastlanmamaktadır. Bu durumdan hareketle Ettinghausen, Siyah Kalem'in eserlerinin saray sanatının önemli merkezlerinden uzakta ama Çin sanatının etkilerine açık bir bölgede üretilmiş olması gerektiği sonucuna ulaşmaktadır (İpşiroğlu M. Ş., 2020, s. 11).

Sanat tarihinde mistik bir varlık alanı olarak değerlendirilen Siyah Kalem'in eserlerinde, farklı etnik kökenlere ait insan figürlerinin tasvirlerine de rastlanmaktadır. İnsan figürlerinin yaşam tarzları, kıyafetleri ve başlıkları incelendiği zaman Türkistan olma ihtimali kuvvetlidir (bkz. Görsel 1). Ayrıca eserlerinde Müslümanların dışında Şamanlar, Hristiyanlar, Budistler gibi farklı kültürden insan tasvirlerine de yer vermiştir.

Görsel 1: İp çözenler, 25,1x16
Kaynak: (İpşiroğlu Ş. M., 2020, s. 63)

Siyah Kalem yaşadığı döneme göre kıyaslandığı zaman, onun eserlerini ilginç kılan yönü insan figürlerinin yanı sıra devler, cinler ve dans eden yaratıkların tasviridir. Özellikle cin ya da demon/iblis

olarak isimlendirilen ve insani biçimlerin bu varlıklara yansıtılması sanatçının inancı ile ilgili olduğu düşünülmektedir.

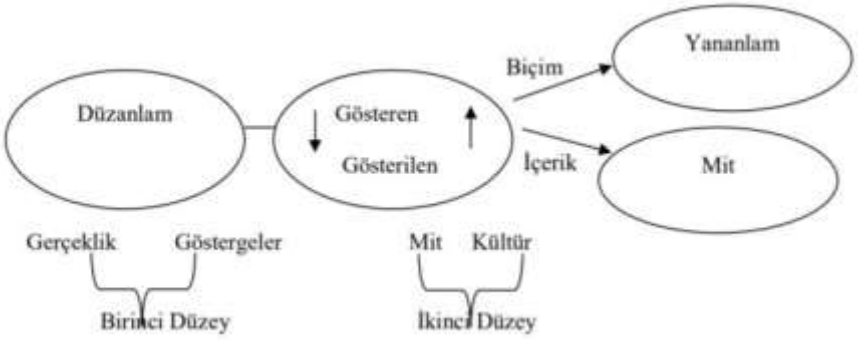
4. SİYAH KALEMİN ESERLERİNDE ANTROPMORFİK FİGÜRLER VE GÖSTERGEBİLİMSEL ANALİZİ

Antropomorfizm; Yunanca ânthrōpos (ἄνθρωπος , lit. "insan") ve morphē (μορφή , "form") dan türetilmiştir. İlk olarak 1753'te, Hıristiyanların Tanrıya bir insan formu uygulama sapkınlığına atıfta bulunulması için kullanılmıştır. Antropomorfizm, insan özelliklerinin, niyetlerinin ya da duygularının insan dışı varlıklara atfedilmesi olarak tanımlanmaktadır (Sözlük). Antropomorfizm, sözlüklerde bu şekilde açıklanmakla birlikte, aynı zamanda insan psikolojisinin doğuştan gelen bilişsel eğilimlerinden biri olarak kabul edilmektedir (Hutson, 2012, s. 165-81). İnsanoğlu geçmişten günümüze değin yaşadığı duygu, düşünce ve inanış gibi olguları betimleme isteğinde olmuştur. Bu betimlenin ilk örnekleri ise mağara duvarlarında görülen zoomorfik çizimlerdir. Bu çizimlerin antropomorfizmin temelini oluşturabileceği düşünülebilir.

Göstergebilim, görsel ve yazılı öğelerin belirli kriterler çerçevesinde inceleme ve yorumlama sürecini kapsamaktadır. Bu süreçte sosyo-ekonomik yapı ile dini ve kültürel dönüşümler bütüncül bir yaklaşımla göz önünde bulundurulmaktadır. Sanat, mimari ve iletişim alanlarında sıklıkla kullanılan göstergebiliminin bilinen temsilcileri; Peirce, Saussure, Umberto Eco, Mihail Bahtin ve Roland Barthes'tır.

Roland Barthes'a göre gösterilen, nesnenin kendisi değil nesnenin zihinsel bir tasarımıdır. Başka bir deyişle gösterilen, göstergenin kullanıcısının ondan çıkardığı anlamdır ve bu yönüyle göstergenin temel bağlantısal ögelerinden birini oluşturmaktadır. Bu perspektiften bakıldığında, nesneler, imgeler ve jestler, yalnızca varlıklarıyla değil, anlam ifade ettikleri ölçüde iletişimsel bir değer taşımaktadırlar (Barthes, Göstergeler İmparatorluğu, çev. Mehmet Rifat, 2013, s. 50). Barthes, moda olgusunu ve özellikle Uzakdoğu kültürlerinin ritüel ve sembollerini incelerken, yalnızca yan anlamlara değil, aynı zamanda derin kültürel ve ideolojik anlam katmanlarına da göndermeler yapıldığını belirtmektedir (Gottdiener, 2005, s. 30-33).

Anlamlandırma, insan zekâsının gösteren ile gösterilen arasındaki ilişkiyi kurmasıyla ortaya çıkmaktadır. Ne gösterilen ne de gösteren tek başına anlamlıdır; her biri hem bağımsız bir öge hem de karşılıklı bir bağıntı olarak varlık kazanmaktadır. Gösterilen, gösterenden ayrı düşünülemez; adeta onun ardından gelir ve ancak gösteren aracılığıyla erişilebilir hale gelmektedir (Barthes, 2014, s. 54).

Görsel 2: Bathers'ın Göstergebilimsel Çözümleme Şeması
Kaynak: (Parsa, 2012, s. 57)

Düz anlam; bir dilsel birimin doğrudan belirttiği, öznel yorumdan uzak, genel kabul gören ve değişmez nitelikteki temel anlamdır. Başka bir ifadeyle düz anlam, göstergenin en açık, çözümlenebilir ve ortak iletişim zemini oluşturan ilkesi olarak tanımlanmaktadır (Barthes, 2013, s. 72).

Yan anlam, dilsel birimin ya da göstergenin bağlama ve öznel yorumlara bağlı olarak değişebilen anlam katmanı şeklinde tanımlanmaktadır. Örneğin, iki parmağın yukarı kaldırılması düz anlamda

yalnızca “iki” rakamını ifade ederken, aynı jest bağlamsal olarak yan anlam düzeyinde “victory” yani zafer işareti olarak algılanabilmektedir. (Barthes, 2014, s. 233).

Derin anlam ise; göstergenin sadece düz ve yan anlamlarıyla sınırlı kalmayan; ideolojik, mistik veya dini algıların üzerinden yorumlanarak ulaşılan daha derin ve uzak anlam boyutudur. Dolayısıyla derin anlam, gösterenin işaret ettiği görünen içerikten çok kültürün ya da ideolojinin yüklendiği anlam çevresiyle ilişkilendirilir (Soylu, 2016, s. 244).

Siyah Kalem’in dünyasında iblisler ya da cinler önemli bir yer tutmaktadır Korkutucu yüz ifadeleri, dışarıya fırlamış sivri dişler, boynuzlar, postlar ve çoğu zaman ucunda canavar başı bulunan uzun kuyruklarıyla bu figürler, sanatçının hayal gücünün ürünü olan fantastik yaratıklarıdır. Bu fantastik yaratıklar korkunç yüzleri, dışarıya fırlayan sivri dişleri, boynuzları, postları çoğu kez ucunda bir canavar başı olan uzun kuyruklarıyla aslında hayal gücü yaratıklarıdır. Bu ikonografinin kaynağını Hint Budizm’inde bulan canavar imgesinden aldığı düşünülmektedir. Siyah Kalem’in iblisleri ve cinleri büyük dinlerin etik değerlerinden uzak; daha çok animsit bir inanç sisteminin yansımaları olarak değerlendirilmektedir (İpşiroğlu Ş. M., 2020, s. 88).
Siyah Kalem’in eserlerinde tasvir ettiği iblisler ve cinler; dans eden, çalgı çalan, içen, ağaç kesen insan ve hayvan kaçıran vb. eylemleri ile insana özgü özellikler atfedildiği için bu yönüyle antropomorfik gruba dâhil edilmektedir.

Görsel 3: Uyaran İblis, 15,6x27,3
Kaynak: (İpşiroğlu Ş. M., 2020, s. 91)

Uyaran iblis olarak isimlendirilen figürün göstergeleri; geyik boynuzunu andıran bir çift boynuz, kol, el ve ayak bileklerine takılmış altın renginde bilezik ve halhal, elinde tutmuş olduğu bir asa ve ejder başlı kuyruktur.

Gösterge (İşaret)	*Düz Anlam (Denotatif)*	*Yan Anlam (Konotatif)*	*Derin Anlam (Konatasyon)*
Boynuz	Bazı hayvanların başlarında çift ya da tek olarak bulunan, genellikle uzun, kıvrık ya da çatallı sert yapıda bir organdır.	Geyik boynuzu.	Şamanlara, yer altı tanrılarına ve kahramanlara yardım eden bir hayvan. Özellikle boz renkli geyik yeraltı tanrısına hizmet eden kutsal ruhu temsil etmektedir.
Asa, Baston	Elle tutulan, yürürken dayanma ihtiyacını sağlayan değnek.	İblis asası.	Mitolojide kutsal varlıklar, kahramanlar, baston ya da asayla tasvir edilmiştir. Asa; statü, silah, korunma için taşınılan bir nesnedir.
Halhal/Bileklik	Ziynet eşyası, takı.	Altın halhal/halka ve bileklik	İblislerin/cinlerin dünyasında önemli bir yeri olan ziynet eşyası. Altının göz kamaştırıcı rengi onları cezbeder.
Ejderha	Ağzından ateş saçan, dikenli, derisi pullu, efsanevi yaratık.	Ejderha başlı kuyruk.	Yer altında yaşayan ejderha kötü nitelikleri temsil ederken, günahkârları yutan ölüm ile tasvir edilmektedir.

Tablo 1: Uyaran demon figürünün Barthes'ın şeması kullanılarak göstergelerinin çözümlemesi.

Boynuz; muhtemelen boğa ile ilişkilendirilmekte ve yeraltına uzanan boynuzları ve ağaç köklerini çağrıştıran kara boynuzlu hâkim figürü aracılığıyla Türk mitolojisindeki Erlik Tanrısı ile bağlantılı olarak yorumlanmaktadır. Erlik; kıvırcık saçlı, karakaşlı ve çatallı kara sakallı, koyu renkli ve güçlü görünüşlü yaşlı bir figür olarak tasvir edilmektedir. (İnan, 2015, s. 137). Geyik ise Şamanist inancalarda ve Türk mitolojisinde yeraltı tanrılarına ya da kahramanlarına yardım eden kutsal bir varlık olarak bilinmektedir. Özellikle boz renkli geyik yeraltı tanrısına hizmet eden kutsal ruhu simgelemektedir (Roux, 2011, s. 72). İblislerin dünyasında maden ve maden eşyaları özel bir önem

taşımaktadır. İblisler metalin göz alıcı parıltısından hoşlanmakta; boyun, kol ve ayak bileklerinde maden takılar taşımaktadırlar (İpşiroğlu Ş. M., 2020, s. 34). Ayıraca asa; mitolojik kahramanlar, kutsal varlıklar ve soylu kişilerle özdeşleşmiştir. Baston, asa veya el aksesuarı biçiminde sıklıkla betimlenmiştir. Asa yalnızca günlük kullanım eşyası değil aynı zamanda statü, otorite, silah ya da korunma aracı olarak ta simgesel bir değer taşımaktadır (Yalın, 2019) .

Ejderha; İran mitolojisinin ana konularından birisidir. Gök ve yerin niteliklerini bünyesinde toplayarak tıpkı kozmos ve kaos arasındaki zıtlık gibi ikiliği temsil etmektedir. Gökte tasavvur edilen ejderha olumlu ve koruyucu nitelikleriyle "İyi'nin sembolü iken yerde bulunan ejderha ise yıkıcı ve olumsuz yönleriyle "kötü "nün simgesi olarak kabul edilmektedir. Nitekim ejderha figürü Türkçe Budist metninde, günahkârları yutan ölüm imgesiyle tasavvur edilmiştir (Gürçay, 2017, s. 34-64).

Uyaran iblis isimli antropomorfik figürde görülen tüm göstergeler incelendiğinde, bu figürün önemli bir statüye sahip olduğu düşünülmektedir.

Görsel 4: İblislerin dansı, 48,5x22,2
Kaynak: (İpşiroğlu Ş. M., 2020, s. 96-97).

Gösterge (İşaret)	***Düz Anlam (Denotatif)***	***Yan Anlam (Konotatif)***	***Derin Anlam (Konatasyon)***
Köşeli yıldız	Gökyüzünde görülen ışıklı gök cismi.	Zeminde yer alan on iki köşeli yıldız.	Yıldız sembolü; gizli bilgileri aktarmak için efsanelerde, kutsal metinlerde, önemli yapıtlara kullanılmıştır. Mührü Süleyman altı köşeli olan, doğaüstü varlıklara ve cinler dünyasına hükmedebilmesi için kullanılan yüzük.
Düğümlü kumaş	İpek, yün, pamuk, vb. materyallerin makinede dokunması ile ortaya çıkan ürün.	Kırmızı ve siyah renkli düğümlü kumaş.	İşlevsel amacının ötesinde, bağlayıcı niteliği nedeniyle kutsal iki varlık arasındaki bağı güçlendirmek ya da

			kimi durumlarda işleri çıkmaza sokmak amacıyla büyü pratiklerinde kullanılan bir nesne olarak değerlendirilmiştir.
Tef	Müzik aleti.	Vurmalı çalgı.	Ayinlerde kullanılan en önemli nesnelerin başında **davul** ya da **tef** gelmektedir. Bu çalgılar, ritüelin işleyişinde yalnızca ritmik bir eşlik aracı değil, aynı zamanda ruhani bir araç işlevi görmektedir.
Boynuz	Bazı hayvanların başlarında çift ya da tek olarak bulunan, genellikle uzun, kıvrık ya da çatallı sert yapıda bir organdır.	Boğa boynuzu.	Şaman duasında "Kentbuğa" adında cinlerin atası kabul edilen boğa.

Tablo 2: İblislerin dansı tasvirinin Barthes'ın şeması kullanılarak göstergelerinin çözümlemesi.

İblislerin dansı isimli tasvirde köşeli yıldız, düğümlenmiş siyah kumaş, tef ve boynuz göstergeleri incelenmiştir.

Altı köşeli yıldız motifi, üç semavi dinde de kendine yer bulan ve özellikle Davut Peygamber'in oğlu Süleyman Peygamber ile özdeşleştirilen güçlü bir sembol olarak bilinir. "Mühr-i Süleyman" adıyla bilinen bu sembol, geleneksel olarak altı köşeli yıldız biçiminde tasvir edilmektedir (Pala, 2014, s. 524-526). Rivayetlerden birinde ise bu mühür, Rıdvan'ın hediyesi olarak büyük melekler tarafından cennetten getirilen bir yüzük şeklinde aktarılır. Kaşında İsm-i Âzam'ın yazılı olduğu bu yüzük sayesinde Süleyman'ın doğaüstü varlıklara ve cinler dünyasına hükmedebildiği belirtilmektedir (Yıldırım, 2008, s. 647).

Düğüm; eski çağlarda yalnızca işlevsel bir bağlama aracı olmanın ötesinde, simgesel anlamlarıyla da önemli bir yer edinmiştir. Bağlayıcı niteliği sayesinde kutsal iki varlığın birliğini simgelemek ve bu bağı güçlendirmek amacıyla kullanılmıştır. Aynı zamanda düğüm, uğur getirme, birleştirme ya da tam terzi şekilde işleri çıkmaza sokma gibi amaçlarla yapılan büyüsel pratiklerde de işlev görmüştür. Bu bağlamda düğüm hem koruyucu hem de kısıtlayıcı nitelikleriyle çift anlamlı bir sembol olarak değerlendirilmiştir.(Girgök, 1977, s. 491). Boğa figürü, Orta Asya inanç sisteminde önemli bir yere sahiptir. Nitekim Kırgızlara ait bir şaman duasında, *Kentbuğa* adlı boğa figürü, Tersten Bala kabilesinin ve cinlerin uzak atası olarak kabul edilmektedir (İnan, 2015, s. 139). Davul ya da tef ise şaman ayinlerde kutsal yolculukların gerçekleştirilmesinde ve yer altına inmeye ya da göğe yükselmeye yarayan nesnedir.

Görsel 5: Ağaç kesen demonlar, 34,5x25,7
Kaynak: (İpşiroğlu M. Ş., 2020, s. 95)

Gösterge (İşaret)	***Düz Anlam (Denotatif)***	***Yan Anlam (Konotatif)***	***Derin Anlam (Konatasyon)***
Ağaç	Kökleri toprağa bağlı, dallı, budaklı bitki.	Kurumuş ağaç, koz ağacı (cevizgiller familyasından.	Birinin dilini bağlamak için yapılan büyünün gerçekleşmesi için gerekli olan ağaç.
Yılan	Yüzeyi pullarla kaplı sürüngenler.	Yılan başlı kuyruk.	Yılan suretine bürünmüş cin, şeytan.

Tablo 3: Ağaç kesen demonlar tasvirinin Barthes'ın şeması kullanılarak göstergelerinin çözümlemesi.

Demonoloji ilminin bilinen kitaplarından biri olan Firdevsi'nin kaleme aldığı Davetname isimli kitapta Koz (ceviz) ağaç, bir büyü aracı olarak geçmektedir.

Halk inançlarında ve büyüsel pratiklerde, dili bağlama amacıyla çeşitli uygulamalara başvurulmuştur. Rivayete göre, bir kimse ziyaretçilerinin kalabalığından çekinir ve onların konuşmalarını engellemek isterse; ziyaretçilerin isimlerini belirli bir levhaya yazarak bu levhayı bir koz ağacının altına gömer. Böylece ziyaretçilerin dilleri ve ağızları mühürlenmiş olur. Cevap vermeye dermanı olamayıp zararları Allah Teâla hazretlerinin izniyle def olur (Tavil, 2008, s. 162). Yılan ise Şamanizm'inde, yeraltı tanrısı Erlik ile ilişkilendirilen önemli bir simgedir. Özellikle karayılan, Erlik'in karanlık ve ölümcül niteliğini temsil eden ögelerden biri olarak kabul edilmektedir (Çoruhlu, 2000, s. 245). Yine Davetname kitabında yılan ile ilgili olarak şu bilgilere yer almaktadır. Kamer Butayn menziline geldiği zaman, Hak Teâla'nın emriyle Kamer'e bir Melek vekil olur. Onun yüzü iki yılan gibidir (Tavil, 2008, s. 85).

Görsel 6: Moğol düğümü ve iki demon, 23,7x17,4
Kaynak: (İpşiroğlu Ş. M., 2020, s. 100)

Gösterge (İşaret)	***Düz Anlam (Denotatif)***	***Yan Anlam (Konotatif)***	***Derin Anlam (Konatasyon)***
Buhurdan-buhurluk	Tütsü için kullanılan obje.	Maden buhurdan.	Tılsımat ilminde cinleri davet etmek için kullanılan obje.
Ucu tokmaklı demir çubuk	Demir metalinden yapılan bir tür obje.	Ucuna tokmak ve zincir takılı, halkalarla birbirine bağlanmış demir çubuk.	Cinleri etkilemek için kullanılan büyü ögesi.
Moğol düğümü	Sanat tarihinde kullanılan motif.	Siyah havada düğümlenmiş bez.	Şamanlığın önemli bir öğesi olan büyü simgesi.

Tablo 4: Moğol düğümü ve iki demon tasvirinin Barthes'ın şeması kullanılarak göstergelerinin çözümlemesi.

Ruhları ya da cinleri davet etmek için kullanılan yöntemlerden biriside bu varlıkların saatlerini ve hoşlandıkları kokuları bilmekten geçmektedir. Firdevs'inin Davetname adlı eserinde ruh çağırmak için sekiz şarttan üçüncüsü olan buhur yakmak şu şekilde ifade edilmiştir.

Bu bağlamda 3. şart "saatlerini ve buhurlarını bilmek" temel koşullardan biri olarak öne çıkar. Davet ehline özgü uygulamalarda ise yedi kürsi, yedi buhurdanlık, yedi ip ve yedi renk elbise kullanılması zorunludur. Elbiselerin renkleri, gezegen sembolizmine uygun olarak yedi gezegenin renkleriyle ilişkilendirilmelidir (Tavil, 2008, s. 24).

Demir, Şamanist inançta Erlik'in mabedi olarak bilinmektedir. Yani metal kötü ruhların mabedini oluşturmaktadır.

Radlof Türklük ve Şamanlık adlı kitabında Erlik için şu açıklamalara yer vermiştir. "Türk-Altay Mitolojisi 'ne göre yer altında kötü ruhlar yaşardı. Ve bu kötü ruhların yöneticisi Erlik (Erklig) Han'dı. Adı güçlü kuvvetli manasına gelen Erlik, yerin en alt katında, siyah demirden inşa edilmiş sarayında, kara bir taht üzerinde otururdu" (Radloff, 2012, s. 164-165).

Siyah Kalem'in eserlerinde sık rastlanan büyü ögelerinden biri olan düğümler başka resimlerde birbirine dolanarak sanat tarihinde "Moğol Düğümü" diye adlandırılan bir motifi oluşturmaktadır

(İpşiroğlu M. Ş., 2020, s. 97). Düğümler, Şaman inanç sisteminde büyünün en önemli simgelerinden biri olarak kabul edilmektedir. Büyü, bu bağlamda bir tür düğüm ya da bağ şeklinde düşünülmüş; düğüm, yalnızca nesneleri birbirine bağlayan işlevsel bir unsur değil, aynı zamanda görünmeyen güçlerin kontrolünü temsil eden simgesel bir araç olarak yorumlanmıştır (Paktin, 2013, s. 54) .

Farklı inanç ve kültürlerin birbirleriyle kaynaştığı sahnelerde en dikkat çeken nokta doğaüstü yaratıkların fantastik dünyasıdır. Sanatçı; döneminde yapılmış hiçbir eserde görülmeyen insan ve hayvan karışımı boynuzlu, siyah buruşuk derili cinler ve iblisler ile bilinmeyen bir dünyayı betimlemiştir. Büyü yapan, dans eden, at ve insan kaçıran, ruhları büyülemek için kollarında ve ayak bileklerinde altın halkalar bulunan bu figürler oldukça dikkat çekicidir. Antropomorfik figürlerin yer aldığı bu tasvirlerde düğümlü kumaşlar, altın halhal ve bileklikler, maden eşyalar, ağaçlar vb. nesneler aslında ruhları ya da insanları büyülemek için kullanılan araçlardır. Çalışmada; bu nesnelerin neler olduğu ve içinde barındırdıkları anlamlar hakkında detaylı bilgilere yer verilmiştir.

Batı kültüründe de büyük ilgi gören Siyah Kalem ve eserleri; büyü sahneleri, insan biçiminde tasvir edilmiş fantastik yaratıkları, Tanrı'ya kurban sahneleriyle hem yerli hem de yabancı araştırmacıların dikkatini çekmiştir. Mehmed Siyah Kalem'in eserleri XV. yüzyılda yaşamış olan ressam Hieronymus Bosch'un çalışmaları ile benzer özelliklere sahiptir. Her iki sanatçının da figürleri kullanım şekli, fantastik imgelem güçleri benzer niteliktedir. Bosch'un temel temaları Hıristiyan düşüncesi ve imgesinin kültürel mirasını yansıtan Tanrı, Şeytan, melekler, cehennem ve cinlerinden oluşur.

Görsel 7: "Dünyevi Zevkler Bahçesi", Hieronymus Bosch, 2.2X 3.89 m, 1503–1515

Kaynak: (https://www.freeart.com.tr)

Bosch'un özgünlüğüne ve benzersiz dehasına yapılan tüm vurguya rağmen, onun için bile "hiçbir şeyin yoktan yapılamayacağını" hatırlamak da oldukça önemlidir. Bosch'un sanat üslubu Hıristiyan teolojisi ve diğer geç Ortaçağ tezahürleri üzerine temellenmiştir.

Bosch için insanlığın sorunları kötülüğün kökeniyle başlamıştır (Silver, 2009, s. 5). Her iki sanatçı dini değerleri konu aldığı eserlerinde içsel eğilimlerini ruhsal bir boyutta ele alarak şekil vermişlerdir. Duygu, düşünce ve hissettiklerini sembol dilini kullanarak somutlaştırma yoluna gitmiş ve metafizik konuların daha kolay algılanmasını sağlamışlardır.

Görsel 8: Pieter Bruegel, Asi Meleklerin Düşüşü, 117X162, 1562
Kaynak: (https://www.freeart.com.tr)

Yine 15. yüzyılda yaşamış olan Hollandalı ressam Pieter Bruegel "Asi Meleklerin Düşüşü" ve "Dulle Griet" isimli eserlerinde işlemiş olduğu temalar incelendiğinde Hieronymus Bosch 'tan etkilendiği görülmektedir. Bruegel'in betimlediği bu yaratıklar yarı insan yarı canavar şeklinde çizilmiş grotesk özelliklere sahip, çirkin çarpıtılmış figürlerden oluşmaktadır. Eserde iyi ile kötü arasındaki çatışma, ahlaksızlık ve erdem gibi temalar işlenmiştir.

DEĞERLENDİRME VE SONUÇ

Mehmed Siyah Kalem; kendine has üslubu ile belirli bir kültürel geleneğe sahip olmayan, yaşamı, gerçek kimliği ve yaşadığı coğrafya hakkında yeterli bilgi bulunmayan kaotik eserlerin yaratıcısı olarak bilinmektedir. Sanatçının geç bir dönemde keşif edilmesi, ele geçen eserleri döneminin çok ötesinde modern sayılabilecek niteliklere sahip olması, yansıttığı fantastik dünyası ve betimlemeleriyle hem çağdaşı olduğu sanatçıları hem günümüz sanatçılara ilham kaynağı olduğu görülmektedir. Sanatçının sanatının içine gizlediği hayatı hakkındaki soruların cevaplarını yine eserlerinin içinde aramak daha doğru olur.

Eserleri, Orta Asya Şamanizm'in ve İslamiyet'in bir arada yaşandığı bir dönemde ortaya çıkmıştır. İşlediği temalar ve uyguladığı teknikler bakımından İslam minyatür sanatından ayrılan Mehmed Siyah Kalem'in eserlerinde, daha çok **her şeyin bir ruha sahip olduğuna inanılan Şamanist inancın etkisiyle şekillenen animist düşüncenin izleri** görülmektedir. Bu bağlamda Siyah Kalem'in figürleri yalnızca görsel bir tasvir değil, aynı zamanda doğaüstü güçlerin, ruhların ve animist dünya görüşünün sanat aracılığıyla yansıması olarak değerlendirilmektedir. Eserlerinin ağırlık noktasını, yer ve gök arasında yaşayan, insan suretinin aksine siyah, kırmızı, sarı derili, boynuzlu, sivri dişli, tek gözlü fantastik yaratıkları ile gizemli doğa güçlerini yansıtan güçlü varlıklar oluşturmaktadır. Siyah Kalem'i esrarengiz kılan insan ise doğaüstü yaratıkların betimlenmesinde yatar. Aslında bu figürler Siyah Kalem'in hayal gücünün birer yansımasıdır. Siyah Kalem'in antropomorfik figürler olarak gruplandırdığımız tasvirler incelendiğinde; dini sembol ve karakterlere yer veren, inanç ve korkularının yansıtıldığı bir deneyim dünyası ile karşılaşılmaktadır. Eserleri üzerinde yapılan araştırmaların birçoğu uygulama, teknik, renk, biçim, kompozisyon vb. konulara yoğunlaşırken, görülmeyen gizli güçler ve semboller geri planda kalmış ve bu figürlerde görünen ama ilk bakışta görünmeyenler üzerinde durulmamıştır. Siyah Kalem'in özel bir bağ kurduğu figürler aslında onun kimliğinin bir uzantısı olarak görülmektedir. İnsan suretinde tasvir edilen figürler, zihnin görmeye ve algılamaya alışmış olmasından kaynaklanmakta olup izleyicide farklı bir etki bırakmaktadır.

Antropomorfik olarak tanımlayabileceğimiz bu figürlerin her birinde çözümlenmesi gereken bir mesaj bulunmaktadır. Şamanizm'in etkisini yoğun bir şekilde gördüğümüz antropomorfik figürler, gizemli bir dünyaya ait olan, yer ve gök arasında gidip gelen, büyü yapma gücüne sahip yaratıklardır. Figürlerin üzerinde yer alan altın renkli parlak takılar, boynuzlar, havada uçuşan düğümlü kumaşlar, maden eşyalar aslında sıradan bir nesne değildir. İblis ya da cinler hakkında bize bilgiler veren, bir

büyü ayini için gerekli olan eşyaların neler olduğunu gösteren sembollerdir. Bu bağlamda çalışmanın kapsamı Siyah Kalem'in eserlerinde yer alan göstergelerin yorumlanması, sembol ve işaretleri anlamaya yönelik incelemelerden oluşmaktadır.

Barthers'ın göstergebilimsel çözümleme şeması kullanılarak hazırlanan bu çalışmada göstergebilim açısından varılmak istenilen göstergeye yüklenmiş olan düz anlam, yan anlam ve derin anlamı ortaya çıkarılmıştır. Ülkemizde, göstergebilimsel analiz konusunda ele alınan çalışmaların yeni olmasından dolayı çalışma bu yönüyle özgünlük ve önem taşımaktadır. Ayrıca kurama ve uygulamaya katkı sağlayacağı düşünülmektedir. Sanat, iletişim ve mimari gibi alanlarda sıklıkla kullanılan göstergebilimin temelinde, zihinsel süreçlerin bilinçdışı unsurları arasındaki bağlantıyı ortaya çıkarmak yatmaktadır. Belli bir mantık dizgesinde çözülen göstergelerin hiçbiri nedensiz değildir ve her zaman çözümlemeyi beklemektedir.

KAYNAKÇA

BARTHES, Roland. (2013). *Göstergeler İmparatorluğu,* çev. Mehmet Rifat, Y.K.Y., İstanbul.

BARTHES, Roland.(2014). *Göstergebilimsel Serüven*, çev. Mehmet Rifat,: Y.K.Y., İstanbul.

ÇİÇEK, Mehmet. 2014). "Dilbilimsel İlkeler Görsel Göstergelere Uygulanabilir Mi?". *Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi,* içinde 7(32).214.

ÇORUHLU, Yaşar (2000), ‚Türk Hayvan Takvimi', M.Uğur Derman Armağanı Altmışbeşinci Yaşı Münasebetiyle Sunulmuş Tebliğler-M.Uğur Derman *Festschrift Papers Presented On The Occasion Of His Sixty Fifth Birthday* içinde (Ed. Irvin Cemil Schick), Sabancı Üniversitesi Yayınları, İstanbul, 221-253.

ERKMAN, F. (1986). *Göstergebilime Giriş*, Alan Yayıncılık, İstanbul.

GİRGÖK, L. (1977), Eczacıbaşı Sanat Ansiklopedis 1. Cilt içinde. *Düğüm*, İstanbul.

GOTTDİENER, M.(2005). *Postmodern Göstergeler*, İmge Kitapevi, Ankara.

HUTSON, M.(2012*). Büyülü Düşünmenin 7 Yasası: Mantıksız İnançlar Bizi Nasıl Mutlu, Sağlıklı ve Aklı Sağlar*. New York: Hudson Sokak Basını, ISBN 978-1-101-55832-4.

İNAN, A. (2015). *Tarihte ve Bugün Şamanizm Materyaller ve Araştırmalar*.
Türk Tarih Kurumu Yayınları, Ankara.

İPŞİROĞLU, Ş. M. (2020). *Bozkır Rüzgarı Mehmet Siyah Kalem*: Yapı Kredi Yayınları, İstanbul.

KOÇAK, A. ve GÜRÇAY, S. (2017). Alevi-Bektaşi Velayetnamelerinde "Ejderha" Motifi. *Journal of Analitic Divinity Center*. 1(1).

PAKTİN, Yeşim. (2013). *Şaman Yorumlamaları ve Büyüsellik, Yüksek Lisans Sanat Çalışması Raporu*, Hacettepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Enstitüsü Resim Ana Sanat Dalı, Ankara.

PALA, İ.(2014). Mühr-i Süleyman, TDV. *İslam Ansiklopedisi, Cilt: 31* ,524-526(erişim; 18/11/2017).

PARSA, S., PARSA, A.. F.(2012). *Göstergebilim Çözümlemeleri*, Ege Üniversitesi Basımevi, İzmir.

RADLOFF, Wilhelm. (2012). *Türlük ve Şamanizm*. İstanbul: Örgün Yayınları.

ROUX, J. P. (2011). *Eski türk mitolojisi*. çev. Musa Yaşar Sağlam. BilgeSu Yayıncılık, Ankara.

RİFAT, M. (2009). *XX. Yüzyılda Dilbilim ve Göstergebilim Kuramları 2*, Yapı Kredi Yayınları. İstanbul.

RİFAT, M.(2014). *Göstergebilimin ABC'si*, Say Yayınları, İstanbul.

RİFAT, M.(2011) *Homo Semioticus ve Genel Göstergebilim Sorunları*, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul.

TAVİL, Firdevsi. (2008). *Davetname*. (Çev. İdris Çelebi ve Enes Çelebi). Mustafa Hoca Kitapevi, İstanbul.

SOYLU, Rasim. (2016). *Çağdaş Türk Resim Sanatında Mistik Semboller ve Göstergebilim Analizleri*, (Yayın No.428326) [Yıldız Teknik Üniversitesi, Doktora Tezi] YÖK Ulusal Tez Merkezi.

UÇAN, H.(2015). *Yazınsal Eleştiri ve Göstergebilim: Kuram-Uygulama, Çözümleme Örnekçeleri*, İz Yayıncılık, İstanbul.
YILDIRIM, N. (2008). *Fars Mitoloji Sözlüğü*, Kabalcı Yayınevi, İstanbul.

Elektronik Kaynaklar

Oxford İngilizce Sözlük. (1985). *"Antropomorfizm, n."* Oxford Üniversitesi Yayınları (Oxford), erişim tarihi, 15.11.2020).
SİLVER, L.(2009). Issue 1 (Winter) JHNA 1:1 *""Jheronimus Bosch and the Issue of Origins", SilverJournal of Historians of Netherlandish Art Volume 1* içinde, DOI: 10.5092/jhna.2009.1.1.5 http://www.jhna.org/index.php/past-issues/volume-1-issue-1/71-jheronimus-bosch., erişim tarihi, 01.03.2021.
YALIN, İrfan, *Bastonun Kültür Tarihi*, (https://t24.com.tr/yazarlar/irfan-yalin/bastonun-kultur-tarihi,24184., erişim tarihi, 15.11.2020).

SÜRDÜRÜLEBİLİR FİNANS VE YEŞİL PAZARLAMA

Arş. Gör. Sema BACAK
Sivas Cumhuriyet Üniversitesi, Zara Veysel Dursun UBYO, Zara, Sivas
ORCID: 0000-0003-3130-5117
Dr. Öğr. Üyesi Caner ÖNİZ
Sivas Cumhuriyet Üniversitesi, Zara Veysel Dursun UBYO, Zara, Sivas
ORCID: 0000-0001-7061-1518

ÖZET

Gün geçtikçe artmaya devam eden çevresel sorunlar küresel boyutlara ulaşmıştır. Ekonomik faaliyetler üzerinde de etkisini gösteren çevresel sorunlara karşı işletmeler sürdürebilirlik temelli stratejiler oluşturmaya başlamışlardır. Bu dönüşüm sonucunda sürdürülebilir finans ve yeşil pazarlama kavramları öne çıkmaya başlamıştır. Sürdürülebilir finans çevresel sorunlara odaklanarak sosyal fayda sağlayan projelerin fonlamasını, çevresel risk ve fırsatları doğrultusunda finansal kaynakların uzun vadeli tahsis edilmesini ifade ederken; yeşil pazarlama, işletmelerin çevre dostu önerilerini tüketicilere sunarak, pazarlama stratejilerini sürdürülebilirlik ilkeleri çerçevesinde şekillendirme sürecini kapsamaktadır.

Son zamanlarda, özellikle yeşil tahvil, yeşil sukuk ve sürdürülebilirlik bağlantılı krediler gibi finansal araçların yaygınlaşması, sermaye piyasalarının sürdürülebilir dönüşümde aktif olmasını sağlamaktadır. Bu araçların hem kurumsal hem de ulusal ölçekte sürdürülebilir kalkınma hedeflerinin finansmanında kritik öneme sahiptir. Ayrıca işletmeler çevresel performanslarını artırmaları rekabet avantajı için yeterli olmamakta bununla beraber çevresel pazarlama stratejileriyle desteklenmesi gerekmektedir. Bu bağlamda yeşil pazarlama, yalnızca çevre dostu ürün ve süreçlerin tanıtımını değil, aynı zamanda tüketicinin sürdürülebilirlik temelli tutum ve algılarının şekillendirilmesini de içermektedir.

Sürdürülebilir finans ve yeşil pazarlama arasındaki ilişki incelendiğinde, iki alanın birbirini tamamladığı görülmektedir. Finansman mekanizmaları, işletmelerin çevresel dönüşüm için gereken yatırımları gerçekleştirmesini sağlarken; yeşil pazarlama, bu dönüşümün piyasa tarafından benimsenmesini kolaylaştırmaktadır. Sürdürülebilir kalkınmanın ekonomik, sosyal ve çevresel bileşenlerinin etkin olabilmesi için finans ve pazarlama stratejilerinin eşgüdümlü ilerlemesi gerekmektedir. Bu bütünleşik yapı, hem işletmelerin sürdürülebilir rekabet gücünü artırmakta hem de tüketici davranışları ile finansal kararların çevresel hedeflerle uyumlu hale gelmesini sağlamaktadır. Bu çalışma, iki alanın bütünleşik incelenmesinin işletme stratejilerine ve sürdürülebilir kalkınma politikalarına sektörel örnekler vererek önemli katkılar sunduğunu ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sürdürülebilir Finans, Yeşil Pazarlama, Sürdürülebilir Finansal Araçlar, Tüketici Davranışı.

SUSTAINABLE FINANCE AND GREEN MARKETING

ABSTRACT

Environmental issues, which continue to increase day by day, have reached global proportions. Businesses have begun to develop sustainability-based strategies in response to environmental issues that also affect economic activities. As a result of this transformation, the concepts of sustainable finance and green marketing have come to the fore. Sustainable finance refers to the funding of projects that focus on environmental issues and provide social benefits, as well as the long-term allocation of financial resources in line with environmental risks and opportunities. Green marketing encompasses the process of shaping marketing strategies within the framework of sustainability principles by presenting environmentally friendly proposals to consumers.

In recent years, the proliferation of financial instruments such as green bonds, green sukuk and sustainability-linked loans has ensured that capital markets play an active role in sustainable transformation. These instruments are critical to financing sustainable development goals at both the corporate and national levels. Furthermore, improving environmental performance alone is not sufficient for businesses to gain a competitive advantage; it must be supported by environmental marketing strategies. In this context, green marketing encompasses not only the promotion of

environmentally friendly products and processes but also the shaping of consumers' sustainability-based attitudes and perceptions.
When examining the relationship between sustainable finance and green marketing, it is evident that the two fields complement each other. While financing mechanisms enable businesses to make the investments required for environmental transformation, green marketing facilitates the market's adoption of this transformation. For the economic, social and environmental components of sustainable development to be effective, finance and marketing strategies must progress in a coordinated manner. This integrated structure both enhances the sustainable competitive strength of businesses and ensures that consumer behaviour and financial decisions are aligned with environmental goals. This study demonstrates that the integrated examination of these two areas makes significant contributions to business strategies and sustainable development policies by providing sectoral examples.
Keywords: Sustainable Finance, Green Marketing, Sustainable Financial Instruments, Consumer Behaviour.

1. GİRİŞ

Günümüzde şiddetli derecede hissedilmeye başlayan ve önlem alınmazsa ciddi boyutlara ulaşacak olan doğa tahribatı her geçen gün önemini artırmaktadır. Küresel ısınma, ozon tabakasının delinmesi, türlerin yok oluşu, ormanların azalması, zehirli emisyonlar, geri dönüştürülemeyen atıklar ve yenilenebilir enerji üretimindeki yetersizlikler beraberinde işletmelerin ve bireylerin daha duyarlı olması gerektiği ve yeşil bilinç oluşması gerekliliğini ortaya çıkarmıştır (Kaya vd., 2024: 3).

Ekonomik dönüşümle birlikte büyüme kavramı günümüzde kalkınmayı, kalkınma kavramı ise sürdürülebilir kalkınmayı ifade etmektedir. Bu anlayışın özünde toplumsal değerleri de içinde barındıran kalkınma hedeflenmiştir. Yeşil bilincin oluşmasında dünyanın kendi kendini yenileme kabiliyetinin yok olması yatmaktadır. İşletmelerde bu durum sonucunda sürdürülebilirlik bilincine sahip olmasalar dahi çevreyi korumak adına attıkları adımlarla hem rekabet avantajı elde etmek hem de imajlarını güçlendirmek istemektedirler. Bu nedenle iklim krizini önleme çabaları karbon ayak izi azaltma çabaları gibi çevresel sorunları işletme planlarına dahil ederek gelecek adına motivasyon oluşturmaktalar. Bu durumlarla birlikte sürdürülebilir finans ve yeşil pazarlama gibi kavramlar gündeme gelmeye başlamıştır (Zengin, Aksoy 2021: 363).

Sürdürülebilir finans, yatırım ve finansman kararlarında sadece ekonomik getiriyi değil aynı zamanda çevresel, sosyal ve yönetişim (ESG) faktörlerini de dikkate alan, uzun vadeli kalkınmayı amaçlayan bir yaklaşım olarak tanımlanabilmektedir. Bu bağlamda temiz enerji yatırımlarına özendirme, karbon salınımının azaltılması, iklim değişikliği öleme çabaları ve kurumsal şeffaflık gidi durumlar finansal sisteme entegre edilmektedir. Yatırımcılar ise bu sayede hem yeni fırsatlar yakalamış olacak hem de dünyanın korunmasına destek olabilecektir. Geleceğin finans modeli olarak görülen sürdürülebilir finans, yeşil tahviller, sosyal fonlar ve ESG raporları gibi sürdürülebilir finans araçları kullanarak çevresel ve toplumsal değerlerle uyumlu ekonomik model oluşturmaktadır (İstanbul Sanayi Odası, 2024: 6; Turnacıgil 2025: 158).

Ekolojik bozulmalar, küresel ısınma vb. çevresel sorunlar yeşil pazarlama kavramını da gündemde tutmaktadır. Yeşil pazarlama, üretim sürecinden fiyatlandırma politikalarına ve dağıtım noktasından tutundurmaya kadar geçen tüm süreçlerde doğaya verilen zararı minimuma indirmeyi amaçlamaktadır. Bu durum sonucunda üreticilerin ve tüketicilerin çevreye karşı duyarlılığı artmış ve tercih edilen ürünlerin; hammaddesi, ambalajı, enerji tüketimi ve ürünün geri dönüştürülebilirliği gibi faktörler öncelik sebebi haline gelmiştir. Bu bilinçlenme işletme yöneticilerini de yeşil yaklaşımları benimsemesine neden olmuş ve enerji, lojistik, teknoloji, sağlık, gıda, turizm ve eğitim gibi birçok sektörde yenilenebilir ve geri dönüştürülebilir malzeme kullanmaya sevk etmiştir (Şenbayram, 2022: 400).

2. SÜRDÜRÜLEBİLİR FİNANSIN TEMELLERİ

Her geçen gün önemi artan sürdürülebilirlik kavramı; gelecek nesillere daha yaşanılabilir bir dünya bırakmak adına sınırlı doğal kaynakların giderek yok olmasına karşı alınacak önlemler bütünüdür. İnsan faaliyetleri sonucunda yaşanan iklim değişikliği, su kirlilikleri, biyoçeşitlilikte azalma, ormanların yok olması gibi birçok çevresel sorun yaşanırken, sürdürülebilirlik bu etkileri azaltarak

ekosistemleri daha verimli daha sağlıklı hale getirmeyi amaçlamaktadır. Sürdürülebilirlik işletmelere ekonomik açıdan uzun vadeli başarı sağlamaları amacıyla maliyetleri düşürme, kaynakları etkin ve verimli kullanma ve rekabet avantajı sunarken; sosyal açıdan ise adaletli ve eşit fırsat olanakları sunarak eğitim, sağlık ve temel haklara ulaşmayı kolaylaştırmaktadır (Kanberoğlu, Kara 2016: 316; Denek, 2019: 819).

Buradan hareketle sürdürülebilir finans, geleneksel finans anlayışından farklı olarak ekonomik getirilerle birlikte çevresel ve sosyal etkileri de göz önünde bulunduran bir yaklaşımdır. İşletmelerin yalnızca kar odaklı vizyondan çıkarak uzun vadeli toplumsal faydayı gözeterek, doğal kaynakları koruyarak, gelecek nesillere aktarılmasına olanak sağlayarak sürdürülebilirliği arttırmaktadır. Küresel ısınma ve iklim değişikliğinin etkileri, çevresel ve sosyal sürdürülebilirliğe yönelik küresel düzenlemeleri hızlandırmış ve finansal olarak daha da önemli hale getirmiştir (İstanbul Sanayi Odası, 2024: 6).

2.1. Sürdürülebilir Finansın ESG (Çevresel, Sosyal, Yönetişim) Kriterleri

Sürdürülebilir finansın temelinde ESG (Environmental, Social, Governance – Çevresel, Sosyal, Yönetişim) kriterleri yer almaktadır. Bu kriterler, şirketlerin ve yatırımların performansını ölçmek için kullanılmakta ve yatırımcıların sürdürülebilirlik hedefleri doğrultusunda karar vermelerine öncülük etmektedir (İstanbul Sanayi Odası, 2024: 6; Solak, 2025).

Çevresel Boyut (Environmental): Çevresel boyut, işletmelerin doğal kaynaklar üzerindeki etkilerini ve iklim değişikliğiyle mücadeleye yönelik stratejilerini kapsamaktadır. Çevresel boyut; karbon salınımının azaltılması, enerji verimliliği, su kaynaklarının korunması, biyolojik çeşitliliğin desteklenmesi ve atık yönetimi gibi unsurları içermektedir. Çevresel performansın yalnızca ekolojik sürdürülebilirliği değil, aynı zamanda işletmelerin uzun vadeli maliyetlerini ve risklerini doğrudan etkilediği görülmektedir. Karbon salınımı yoğun sektörlerde faaliyet göstermekte olan şirketler, iklim politikaları nedeniyle finansal risklerle karşılaşabilmektedir. Bu sebeple yatırımcılar için çevresel kriterler önemli değerlendirme alanı olmaktadır.

Sosyal Boyut (Social): Sosyal boyut, işletmelerin toplum üzerindeki etkilerini ve paydaşlarla ilişkilerini değerlendirmekte ve eğitim, sağlık, istihdam, gelir adaleti, işçi hakları vb. gibi konular bu boyutun temelini oluşturmaktadır. Sürdürülebilirliğin sosyal boyutu işletmelerin marka değerini ve paydaş güvenini artırarak uzun vadeli çalışan bağlılığı ve müşteri sadakati sağlamaktadır. Böylece sosyal boyutun finansal performansla doğrudan bağlantılı olduğu görülmektedir. Kısaca sosyal boyut, şirketlerin başarısında önemli rol oynamaktadır.

Yönetişim Boyutu (Governance): Sürdürülebilir finansın yönetişim boyutu, şirketlerin yönetim yapısından karar alma süreçlerine kadar tüm alanları kapsamaktadır. Yönetim kurulu bağımsızlığı, şirket yöneticilerinin hesap verilebilirliği ve şeffaflığı, yolsuzlukla mücadele, paydaşlarla iletişim yönetişim boyutunun temel amaçlarıdır. Doğru kurulmuş bir yönetişim yatırımcı güvenini artırarak finansal istikrarı sağlamaktadır. Güçlü yönetişim mekanizmalarına sahip şirketler krizlere karşı daha dirençli olup, uzun vadeli yatırımcılar için de daha cazip hale gelmektedir.

Sürdürülebilir finansın çevresel, sosyal, yönetişim kriterleri sadece ekonomik kazanç sağlamakla kalmayıp toplumsal ve çevresel fayda oluşturmayı amaçlamıştır. Çevresel boyut ekolojik dengeyi, sosyal boyut toplumsal adaleti, yönetişim boyutu ise kurumsal şeffaflığı ve etik yönetimi güvence altına almaktadır. Bu yapı sayesinde yatırımcılar doğru analizler yaparak risklere karşı korunmuş olup sürdürülebilir kalkınma hedefleriyle uyumlu finansal kararlar alabilmekteler (https://edu.sabanciuniv.edu/tr/blog/surdurulebilir-finans-nedir; https://monay.com.tr/blog/finansal-surdurulebilirlik-nedir-esg-kriterleri-nelerdir-382; https://www.apollo.eco/esg-nedir-kriterleri-nelerdir-esgnin-sirketler-icin-onemi-nedir/).

2.2. Sürdürülebilir Finans Araçları

Sürdürülebilir finans ürünleri, çevresel, sosyal ve yönetişim (ESG) faktörlerini dikkate alarak tasarlanan finansal araçlardır. Bu ürünler, yatırımcıların sadece finansal getiri değil, aynı zamanda sürdürülebilir kalkınmayı destekleyen projelere yatırım yapmalarına olanak tanımaktadır. Sürdürülebilir finans ürünlerinden bazıları ise (İstanbul Sanayi Odası, 2024: 8; Park, Kim 2020: 17; Canikli, 2021: 32);

Yeşil Tahviller: Yeşil tahviller, temiz enerji, enerji verimliliği ve çevre dostu altyapı projelerinin finansmanında kullanılan en önemli sürdürülebilir finans araçlarından biridir (Turguttopbaş, 2020: 275; Chen, Zhao 2021: 54; Turnacıgil 2025: 160; Günay, 2025: 123). İlk kez 2007'de Avrupa Yatırım Bankası tarafından ihraç edilmiş ve kısa sürede küresel ölçekte yaygınlaşmıştır. 2024 yılında küresel ölçekte ihraç edilen yeşil tahvillerin toplam değeri yaklaşık 1 trilyon ABD dolarıdır. Bu rakam, yeşil tahvil piyasasında bugüne kadar görülen en yüksek yıllık ihraç hacmini temsil etmektedir. Bu gelişmeler hem küresel hem de yerel ölçekte sürdürülebilir finansın hızla büyüdüğünü ve yatırımcıların çevresel projelere ilgisinin arttığını göstermektedir (https://www.milliyet.com.tr/ekonomi/125-milyon-dolarlik-yesil-ve-mavi-tahvil-ihraci-7212085).

Sosyal Tahviller: Sosyal tahviller, yoksullukla mücadele, eğitim, sağlık ve sosyal adalet projelerini finanse etmek amacıyla kullanılmaktadır. Özellikle bu tahviller dezavantajlı grupların yaşam koşullarını iyileştirmeyi hedeflemektedir. Sosyal tahviller, sosyal kalkınmayı ve toplumsal refahı artırmada önemli bir araç olmaktadır (Park, Kim 2020: 17; Canikli, 2021:32).

Sürdürülebilirlik Tahvilleri: Sürdürülebilirlik tahvilleri hem çevresel hem de sosyal faydayı bir araya getiren hibrit araçlardır. Bu tahviller, sürdürülebilir kalkınma hedeflerine (SKA) doğrudan katkı sağlayan projelerin finansmanında kullanılmaktadır (Park, Kim 2020: 17; Canikli, 2021: 32).

Yeşil ve Sosyal Krediler: Yeşil ve sosyal krediler, çevre dostu veya sosyal etki oluşturan projelere finansman sağlamaktadır. Bu krediler, projelere bağlı olarak faiz oranları ve geri ödeme koşullarında avantajlar sunmaktadır. Sermaye Piyasası Kurulu'nun 2022 raporuna göre, bu krediler sürdürülebilir projelerin finansmanında giderek daha fazla tercih edilmektedir (Cıcero, 2021: 11; Şimşek, Tunalı 2022: 28; İstanbul Sanayi Odası, 2024: 9).

Etki Yatırımları: Etki yatırımları, yatırımcıların sadece finansal getirisine odaklanmak yerine ölçülebilir sosyal ve çevresel faydayı hedefleyen projelerine fon sağlamaktadır. Bu yaklaşım, Sürdürülebilir Kalkınma Amaçları (SKA) ile uyumlu olup, toplumsal faydayı artırmayı amaçlamaktadır. ESG kriterlerini benimseyen girişimler diğer girişimlere kıyasla %50 daha fazla yatırım almaktadır (https://yesilbuyume.org/etki-yatirimi/).

Sürdürülebilirlik Endeksleri ve Fonları: Finansal piyasalarda sürdürülebilirlik kriterlerine dayalı endeksler ve fonlar geliştirilmiştir. Bu endeksler, şirketlerin ESG performansını ölçer ve yatırımcıların portföylerini sürdürülebilirlik odaklı çeşitlendirmesine imkân tanımaktadır. Özellikle Avrupa piyasalarında ESG odaklı ETF'ler yatırımcılar arasında hızla yaygınlaşmaktadır (İstanbul Sanayi Odası, 2024: 9).

Yeşil Sukuk: Yeşil sukuk, finansal açıdan İslami ilkelere uygun projeleri destekleyen ve bu doğrultuda büyümeyi hedefleyen bir yatırım aracı olarak tanımlanmaktadır. Bu yönüyle, yeşil tahvillerle benzerlikler taşıdığı ifade edilebilir. Yeşil sukuk ihracının temel amacı, doğal kaynakların yenilenmesi ve geliştirilmesi için fon sağlamaktır. Bu yatırım aracıyla elde edilen kaynaklar, çevrenin korunması ve sürdürülebilir kalkınma hedeflerine ulaşılması için kullanılmaktadır (Kaya vd., 2024: 7).

Yeşil Sigortacılık: Yeşil sigorta, sıfır karbon politikası izleyen ve çevreye duyarlı projelere katkı sağlayan kurumların bu hassasiyetine göre prim oranlarında değişiklik yapmayı amaçlayan bir finansal araçtır (Şimşek Tunalı, 2022: 31). Ancak Türkiye'de, yeşil sigorta ve benzeri sürdürülebilirlik odaklı finansal araçlarla ilgili farkındalığın yetersiz olduğu görülmektedir. Bu durum, kurumların ve şirketlerin çevre dostu yaklaşımları benimseme ve uygulama kapasitelerini sınırlayabilmektedir. Gelecek nesillere yaşanabilir bir çevre bırakmayı hedefleyen bu araçların daha iyi tanıtılması ve sürdürülebilirlik bilincinin artırılması, bu alandaki eksikliklerin giderilmesi açısından büyük önem taşımaktadır (Şimşek vd., 2024: 38; Kaya vd., 2024: 7).

Sürdürülebilir finans, küresel ısınma, iklim değişikliği, çevresel sorunlar ve sosyal eşitsizlik gibi sorunların çözümünde kritik öneme sahiptir. Toplumsal farkındalık arttıkça, bu sorunlarla mücadeleye yönelik politikalarda gelişmeye devam ettikçe sürdürülebilir finans araçlarına olan talebin gelecekte artarak devam edeceği görülmektedir.

3. YEŞİL PAZARLAMANIN TEMELLERİ

1979 yılında literatüre girmiş olan yeşil pazarlama; çevre pazarlaması, sürdürülebilir pazarlama, ekolojik pazarlama gibi kavramlarla ifade edilerek çevre bilincinin pazarlamaya entegre edildiği

görülmektedir (Karadeniz, 2020: 2; Krotenko, 2023: 62; Dash vd., 2023: 5443). Yeşil pazarlama 1990'larda ön plana çıkmaya başlamış ancak 2000'li yıllardan itibaren sürdürülebilir pazarlama anlayışına dönüşmüştür ve işletmelerin temel stratejilerinden biri haline gelmiştir (Pradeep, 2021: 167; Öztürk, Gizem 2023: 2687). Tüketicilerin çevreye karşı olan tutumları olumlu olarak değiştikçe işletmelerde çevresel etkileri azaltan ürünler üretmeye başlamış ve yeşil pazarlamayı modern ekonominin vazgeçilmez bir unsuru haline getirmiştir. Polonsky (1994)' ye göre yeşil pazarlama üç bileşenle açıklanmaktadır. Buna göre yeşil pazarlama, pazarlamanın alt dalını oluşturmakta, olumlu olumsuz faaliyetleri değerlendirmekte ve çevresel sorunları incelemektedir (Polonsky 1994: 22).

Yeşil pazarlama, kıt kaynakların verimli kullanılarak, çevreye zarar vermeyecek şekilde değerlendirilmesiyle işletmelerin çevre dostu ürünler üreterek bütünleşik pazarlama kampanyaları sunmalarıdır. Bu yaklaşım, çevresel önceliklere odaklanarak sürdürülebilir rekabet üstünlüğü sağlamayı hedeflemektedir (Alagöz, 2006: 3; Ilgar, 2021: 9).

3.1. İşletmelerin Yeşil Pazarlamayı Benimseme Nedenleri ve Topluma Katkısı

İşletmelerin geri dönüşüm bilinci, çevreye zarar vermeyen ürün ve hizmet üretimi, enerji verimliliği ve gelecek nesillere yaşanılabilir bir dünya bırakmak yeşil pazarlamanın temellerini oluşturmaktadır (Seyhan, 2010: 80). İşletmelerin yeşil pazarlamayı benimsemelerinde; rakiplerin çevreci faaliyetleri, kurumsal sosyal sorumluluk kapsamında ahlaki yükümlülük, yasal yaptırımlar, kaynak kullanımına bağlı maliyet unsurları yer almaktadır (Polonsky, 1994: 24).

Yeşil pazarlama toplumsal açıdan çevre bilincini arttırarak tüketicilerin çevreye duyarlı ürünler üreten işletmeleri tercih etmelerini sağlamaktadır. Bu durum tüketicilerin sorumluluk bilincini arttırarak sürdürülebilir kalkınmaya katkı sağlamaktadır. Yeşil pazarlama işletmeler açısından değerlendirildiğinde; atıkların azaltılması, maliyetlerin düşürülmesi, enerji tasarrufu gibi unsurlar müşteri sadakati kazanma, marka imajının güçlenmesi ve rekabet avantajı sağlamaktadır. Yeşil pazarlama uygulamalarının teslimatta %90 iyileştirme, algılanan kalitede %85 artış, maliyetlerde %40 azalma ve müşteri şikayetlerinde %30 düşüş sağladığını göstermektedir (Zengin, Aksoy 2021: 366).

3.2. Yeşil Ürün ve Yeşil Pazarlama Karması

Günümüzde yeşil pazarlama sadece bir pazarlama stratejisi değil aynı zamanda sürdürülebilirliği sağlamak, tüm faaliyetlerde etkin olmak amacıyla pazarlamanın 4P'sini de (ürün, fiyat, dağıtım, tutundurma) ele almaktadır. İşletmeler tarafından yeşil ürünler çevresel sorunları azaltan yenilikçi ve teknolojik çözümlerle desteklenmektedir. Yeşil ürünler çevreye ve canlılara zarar vermeyen, düşük emisyon değeri olan, insan sağlığını etkilemeyen ve geri dönüştürülebilir ürünlerdir (Candemir, 2021: 175). Pazarlamanın 4P'si (Ürün, Fiyat, Tutundurma, Dağıtım) ile yeşil ürünlerin 4S'si (Tatmin, Sürdürülebilirlik, Sosyal Kabul, Güvenlik) (Ottman vd., 2006: 24) birlikte ele alındığında hem tüketicilerin çevre dostu beklentilerini karşılamakta hem de pazarlama karmasını sürdürülebilirlik ilkelerine yansıtmaktadır. Buradan hareketle yeşil pazarlamanın 4P'sine bakacak olursak;

Yeşil Ürün (Product): Yeşil ürünler; çevreye, doğaya ve canlılara zarar vermeyen, kaynak tüketimini azaltan, geri dönüştürülebilir, emisyon değeri düşük, toksik olmayan ve insan sağlığını olumsuz etkilemeyen ürünler olarak tanımlanır (Türk, Gök 2010: 205). Bu ürünler, çevresel etkileri azaltan teknolojik ve yenilikçi çözümlerle desteklenmelidir. Yeşil ürün kavramı aynı zamanda Peattie ve Charter'ın (2003) ortaya koyduğu 4S yaklaşımıyla açıklanır (Peattie, Charter 2003: 741): Tatmin (tüketici istek ve ihtiyaçlarının karşılanması), Sürdürülebilirlik (ürünün enerji ve kaynaklarının devamlılığının sağlanması), Sosyal Kabul (ürünün ve işletmenin çevreye zarar vermemesi nedeniyle toplumda kabul görmesi) ve Güvenlik (ürünün canlıların sağlığını tehlikeye atmaması). Bu unsurlar, yeşil ürünlerin yalnızca çevre dostu değil, aynı zamanda tüketici beklentilerini karşılayan, güvenli ve sosyal açıdan kabul gören ürünler olmasını sağlar.

Yeşil Fiyat (Price): Yeşil pazarlamanın kilit noktalarından birisi fiyatlandırmadır. Ürünün işlevi, görsel algısı, performansı veya tat gibi ekstra değerler sunması durumunda tüketicilerin ek ödeme yapmaya daha istekli olmasını sağlamaktadır. Ancak fiyatın aşırı yüksek olması da adaletsiz algılanarak tüketici tercihlerini olumsuz etkileyebilmektedir (Atılgan, 2019: 52). Bu sebeple doğru ve dengeli fiyatlandırma, üreticinin temel sorumlulukları arasında yer almakta ve yeşil pazarlamanın başarısı açısından belirleyici olmaktadır.

Yeşil Tutundurma (Promotion): Yeşil pazarlamanın tutundurma noktasında reklam, halkla ilişkiler, promosyon ve sponsorluk faaliyetlerini bulunmaktadır. Yeşil reklamlar her geçen gün önemi artmış ve çevreye duyarlı iletişim stratejilerinin gelişmesine zemin hazırlamıştır (Gedik, 2020: 9). Bu doğrultuda üç tür yeşil reklam öne çıkmaktadır: ürün veya hizmet ile çevre arasındaki ilişkiyi vurgulayan, yeşil yaşam tarzını teşvik eden ve kurumsal çevresel sorumluluk imajı sunan reklamlardır. Ancak etik değerler büyük önem taşımaktadır. Yanıltıcı veya aldatıcı mesajlardan kaçınılması gerekmektedir.

Yeşil Dağıtım (Place): Yeşil pazarlamanın dağıtım sürecinde ürün teslimlerinde doğayı korumak, ulaşım kaynaklı emisyonları ve karbon ayak izini azaltmak temel hedefler arasında yer almaktadır. Bu süreçte işletmelerin tüketiciye çevreye uyumluluk garantisi vermesi önem taşırken (Mahmoud, 2018: 128), aynı zamanda çevreci pazarlama anlayışıyla faaliyet gösteren aracı kuruluşlarla iş birliği yapılması da önerilmektedir (Türk, Gök 2010: 207).

Yeşil ürünlerin 4S'si tüketici tatmini, sürdürülebilirlik, sosyal kabul ve güvenliği öne çıkarırken; yeşil pazarlamanın 4P'si fiyat, tutundurma, dağıtım ve ürün boyutlarını çevre dostu bir perspektifle yeniden tanımlar. Bu bütüncül yaklaşım, hem işletmelere rekabet avantajı ve marka imajı kazandırmakta hem de toplumda çevre bilincini artırarak sürdürülebilir kalkınmaya katkı sağlamaktadır.

4. TÜRKİYE'DE SÜRDÜRÜLEBİLİR FİNANS UYGULAMALARI VE YEŞİL PAZARLAMA STRATEJİLERİNİN SEKTÖREL YANSIMALARI

Türkiye'de sürdürülebilir finans ve yeşil pazarlama birçok sektörde gündeme gelmektedir. Bunların başında enerji, bankacılık, inşaat, tarım, tekstil, turizm gibi sektörler gelmektedir. Bu sektörlerde çevresel duyarlılığı artmasına vesile olup rekabet avantajı sağlamıştır.

4.1 Enerji Sektörü: Yenilenebilir Dönüşüm ve Yeşil Finansman

Enerji sektörü, sürdürülebilir finansın en yoğun uygulandığı alanlardan biri olarak öne çıkmaktadır. Türkiye'nin 2053 net sıfır emisyon hedefi doğrultusunda enerji politikaları yeniden şekillenmekte, yenilenebilir kaynaklara dayalı yatırımlar hızla artmaktadır. Bu dönüşüm, finansal araçların çeşitlenmesi ve pazarlama stratejilerinin çevre odaklı hale gelmesiyle desteklenmektedir. Zorlu Enerji ve Akfen Yenilenebilir Enerji gibi şirketler güneş ve rüzgâr santrali projeleri için yeşil tahvil ihraç ederek finansman sağlamakta; karbon salımı, su kullanımı ve atık yönetimi gibi çevresel performanslarını düzenli ESG raporlamalarıyla kamuoyuna sunmaktadır. Ayrıca "temiz enerji" markalaşmasıyla tüketicilere çevre dostu elektrik paketleri pazarlanmaktadır. Türkiye Elektrik İletim A.Ş. (TEİAŞ) verilerine göre 2025 itibarıyla kurulu gücün %55'i yenilenebilir kaynaklardan sağlanmakta olup bu dönüşüm hem yatırımcı güvenini artırmakta hem de çevre bilincini güçlendirerek sürdürülebilir kalkınmaya katkı sunmaktadır. Böylece enerji sektörü, yeşil tahviller, ESG raporlaması ve yeşil pazarlama stratejileri aracılığıyla yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda çevresel ve toplumsal sürdürülebilirliğin de temel taşı haline gelmektedir (https://www.teias.gov.tr/kurulu-guc-raporlari).

- **Yeşil Tahvil Uygulamaları:** Enerji şirketleri, güneş ve rüzgâr santrali projeleri için yeşil tahvil ihraç etmektedir. Örneğin, Zorlu Enerji ve Akfen Yenilenebilir Enerji gibi firmalar bu alanda öncüdür.
- **ESG Raporlaması:** Enerji şirketleri, karbon salımı, su kullanımı ve atık yönetimi gibi çevresel performanslarını düzenli olarak raporlamaktadır.
- **Yeşil Pazarlama Stratejileri:** "Temiz enerji" markalaşmasıyla tüketicilere çevre dostu elektrik paketleri sunulmaktadır.

4.2. Bankacılık ve Finans Sektörü: Sürdürülebilirlik Temelli Kredi Politikaları

Bankacılık sektörü, sürdürülebilir finansın kurumsallaşmasında kritik bir rol üstlenmektedir. Türkiye'deki büyük bankalar, çevresel riskleri kredi değerlendirme süreçlerine entegre ederek hem finansal istikrarı hem de çevresel sorumluluğu gözeten bir yaklaşım benimsemektedir. Bu dönüşüm, BDDK'nın 2022 tarihli "Sürdürülebilir Bankacılık Rehberi", bankaların çevresel riskleri dikkate almasını zorunlu kılmıştır (https://www.bddk.org.tr/KurumHakkinda/Detay/35).

- **Yeşil Kredi Ürünleri:** Tarım, enerji ve inşaat gibi çevresel etkisi yüksek sektörlerde faaliyet gösteren işletmelere yönelik düşük faizli yeşil krediler sunulmakta; bu krediler, yenilenebilir enerji yatırımları, çevre dostu inşaat projeleri ve sürdürülebilir tarım uygulamalarını desteklemektedir.

- **Sürdürülebilirlik Komiteleri:** Bankalar, ESG (çevresel, sosyal ve yönetişim) uyumlu portföy yönetimi için iç denetim ve yönetişim mekanizmaları kurmakta; bu komiteler, sürdürülebilirlik stratejilerinin uygulanmasını ve raporlanmasını denetlemektedir.
- **Finansal Okuryazarlık Kampanyaları:** Tüketicilere yönelik sürdürülebilir yatırım ve tasarruf bilincini artırmak amacıyla çeşitli eğitim ve iletişim kampanyaları yürütülmektedir. Bu kampanyalar, bireylerin çevre dostu finansal ürünleri tanımasını ve tercih etmesini teşvik etmektedir (https://yud.org.tr/2022/02/07/surdurulebilirligin-finansmani-duzenleyici-kurum-hazirliklari/).

4.3. Tarım ve Gıda Sektörü: Organik Üretim ve Yeşil Tüketici Eğilimleri

Tarım sektörü hem çevresel etkileri hem de tüketici davranışları açısından yeşil pazarlamanın en görünür olduğu alanlardan biridir. Türkiye'de organik tarım alanı 500 bin hektarı aşmış olup, bu ürünler hem iç pazarda hem de ihracatta "yeşil marka" olarak konumlandırılmaktadır. Özellikle Avrupa Birliği, ABD ve Asya ülkeleri Türkiye'nin organik ürünlerine yoğun ilgi göstermektedir (https://www.sehirmedya.com/ozel-haber/turkiye-den-dunya-pazarina-organik-urun-ihracati-482324)
Yeşil pazarlama uygulamaları arasında öne çıkan unsurlar şunlardır:

- **Organik Sertifikalı Ürünler:** Türkiye'de organik tarım alanı 500 bin hektarı aşmıştır. Tüketici güvenini artıran ve ihracat potansiyelini güçlendiren sertifikalar, yeşil markalaşmanın temelini oluşturur. Bu ürünler hem iç pazarda hem de ihracatta "yeşil marka" olarak konumlandırılmaktadır.
- **Karbon Ayak İzi Etiketlemesi:** Bazı gıda markaları, ürün ambalajlarında karbon salımı bilgisi sunarak tüketiciyi bilinçlendirmektedir.
- **Yerel ve Mevsimlik Ürün Vurgusu:** Yeşil pazarlama kampanyaları, yerel üreticiyi destekleyen ve doğa dostu tüketimi teşvik eden mesajlar içermektedir. Bu yaklaşım hem çevresel sürdürülebilirliği hem de kırsal kalkınmayı destekler.

4.4. İnşaat Sektörü: Yeşil Binalar ve Karbon Azaltımı

İnşaat sektörü, yüksek enerji tüketimi ve karbon salımı nedeniyle sürdürülebilirlik politikalarının öncelikli alanlarından biridir. Bu bağlamda Türkiye'de LEED, BREEAM ve EDGE gibi uluslararası yeşil bina sertifikalarına sahip projelerin sayısı giderek artmaktadır. İstanbul Finans Merkezi, bu alanda örnek bir yeşil bina projesi olarak öne çıkmaktadır (https://csb.gov.tr/kamu-binalarina-yesil-sertifika-zorunlugu-getiriliyor-bakanlik-faaliyetleri-40378).

- **Yeşil Bina Sertifikaları:** Yeşil bina sertifikaları, enerji verimliliği, su tasarrufu, atık yönetimi ve çevresel uyum kriterlerini karşılayan projelere verilmektedir. Türkiye'de hem özel sektör hem de kamu projelerinde bu sertifikaların yaygınlaşması, sürdürülebilir şehirleşme için kritik bir adım olarak görülmektedir.
- **Yeşil Finansman:** Bankalar, enerji verimli yapı projelerine yönelik özel kredi paketleri geliştirmekte; düşük faiz ve uzun vadeli geri ödeme avantajlarıyla sürdürülebilir yatırımları teşvik etmektedir. Bu finansman modelleri, inşaat sektöründe çevre dostu projelerin hayata geçirilmesini kolaylaştırmaktadır.
- **Yeşil Pazarlama:** İnşaat firmaları, projelerini "doğa dostu yaşam alanları" olarak tanıtarak çevre bilincine sahip tüketicileri hedeflemektedir. Bu yaklaşım hem marka imajını güçlendirmekte hem de tüketicilerin sürdürülebilir yaşam tercihlerine yönelmesini sağlamaktadır.

4.5. Tekstil Sektörü: Döngüsel Ekonomi ve Ekolojik Moda

Türkiye'nin ihracat odaklı tekstil sektörü, sürdürülebilirlik dönüşümünde hem çevresel hem de rekabetçi avantajlar elde etmektedir. Bu dönüşüm, organik ve geri dönüştürülmüş malzeme kullanımı, yeşil sertifikalar ve yeşil pazarlama stratejileri ile desteklenmektedir. Türkiye İhracatçılar Meclisi (TİM) verilerine göre, 2025 yılında sürdürülebilir tekstil ürünlerinin ihracatı %22 artmıştır (https://tim.org.tr/tr/ihracatta-2025-yili-eylem-plani-aciklandi).

- **Organik ve Geri Dönüştürülmüş Malzeme Kullanımı:** Pamuk, keten ve bambu gibi doğal liflerin yanı sıra geri dönüştürülmüş polyesterin üretimde yaygınlaşması hem çevresel etkileri azaltmakta hem de döngüsel ekonomi anlayışını güçlendirmektedir. Bu yaklaşım, tekstil sektöründe karbon ayak izini düşürürken aynı zamanda tüketicilerin çevre dostu ürünlere yönelmesini sağlamaktadır.

- **Yeşil Sertifikalar:** GOTS (Global Organic Textile Standard) ve OEKO-TEX gibi uluslararası sertifikalar hem iç pazarda hem de ihracatta tercih sebebi haline gelmiştir. Bu belgeler, ürünlerin çevre ve insan sağlığı açısından güvenilirliğini kanıtlayarak markaların rekabet gücünü artırmaktadır.
- **Yeşil Pazarlama:** Markalar, "ekolojik moda" ve "sıfır atık koleksiyonları" gibi kampanyalarla çevre duyarlılığı yüksek tüketicilere ulaşmaktadır. Bu pazarlama stratejileri, sürdürülebilirlik bilincini artırırken aynı zamanda markaların sosyal sorumluluk imajını güçlendirmektedir.

4.6. Turizm Sektörü: Eko-Turizm ve Sürdürülebilir Destinasyonlar

Turizm sektörü, doğal kaynakların korunması ve yerel kalkınmanın desteklenmesi açısından sürdürülebilirlik ilkeleriyle yeniden şekillenmektedir. Bu dönüşüm hem destinasyonların tanıtımında hem de işletmelerin yönetiminde çevre odaklı uygulamaları öne çıkarmaktadır (https://yigm.ktb.gov.tr/TR-11608/turizm-tesvikleri.html).

- **Eko-Turizm Uygulamaları:** Kapadokya, Kaz Dağları ve Likya Yolu gibi destinasyonlar, doğa dostu turizm anlayışıyla tanıtılmakta; ziyaretçilere yerel kültürle uyumlu, çevreye zarar vermeyen deneyimler sunulmaktadır. Bu yaklaşım hem doğal mirasın korunmasını hem de yerel halkın ekonomik kalkınmasını desteklemektedir.

- **Yeşil Otel Sertifikaları:** ISO 14001 ve Green Key gibi belgeler, otellerin çevre yönetimi ve enerji verimliliği açısından uluslararası standartlara uygunluğunu göstermektedir. Bu sertifikalar, işletmelerin çevre dostu imajını güçlendirirken turistlerin tercihlerini de doğrudan etkilemektedir.
- **Yeşil Pazarlama:** Turizm acenteleri, "karbon nötr seyahat", "yerel deneyim" ve "doğa ile uyumlu tatil" gibi temalarla pazarlama stratejileri geliştirmekte; böylece çevre bilincine sahip turistleri hedeflemektedir. Bu kampanyalar, sürdürülebilir turizmin hem ekonomik hem de sosyal boyutunu güçlendirmektedir (https://tga.gov.tr/guvenli-ve-surdurulebilir-turizm/surdurulebilir-turizm-programi/turkiye-surdurulebilir-turizm-endustri-kriterleri).

5. SONUÇ

Günümüz dünyasında yeşil pazarlama ve sürdürülebilir finans çevresel duyarlılığın yanı sıra toplumsal kalkınma ve ekonomik rekabetin tetikleyici güçlerinden biri olmuştur. Doğal kaynakların yetersiz olduğu, iklim krizlerinin çevresel etkilerinin arttığı günümüzde finans kurumlarının ve işletmelerin çevreye duyarlı politikaları benimsemeleri ve işletmelerin yeşil dönüşümlerini bir tercih olmaktan çok zorunluluk haline gelmiştir. Sürdürülebilir finans ekonomik getirilerin yanı sıra çevresel ve sosyal etkileri kapsayan yaklaşımları benimsemektedir. Bu bağlamda yeşil tahvillerden sosyal kredilere ayrıca yeşil sigortacılığa kadar geniş bir yelpazeden bahsedilebilmektedir. Bütün bu geniş sürdürülebilir finans araçları küresel bazda hızla yaygınlaşan uygulamalar haline gelmektedir. Yeşil pazarlama ürün, fiyat, dağıtım ve tutundurma süreçlerini çevre dostu bir anlayışla hem işletmelerin rekabet gücünü artırıcı hem de bilinçli tüketici kitlelerinin oluşumunu destekleyici katkı sağlamaktadır. Sürdürülebilir finans ve yeşil pazarlama uygulamalarına Türkiye açısından baktığımızda bankacılık, tarım, enerji, inşaat, turizm, tekstil ve benzeri stratejik öneme sahip sektörlerde önemli ölçüde kurumsallaşma görülmektedir. Örneğin enerji sektöründe yeşil tahvil ihraçları ve ESG raporları doğrultusunda yenilenebilir dönüşümü hızlandırmaktadır. Çevresel risklerin finansal sisteme adapte olmasını, bankacılık ve finans sektöründe yeşil krediler, finansal okuryazarlık ve sürdürülebilirlik komiteleri gibi uygulamalar katkı sağlamaktadır. Tarım ve gıda sektöründe yeşil tüketici bilincini; organik sertifikalı üretim karbon ayak izi etiketlemesi ve mevsimlik ürün vurgusu güçlendirici etki eden uygulamalardandır. İnşaat sektöründe enerji verimli projeler yeşil bina sertifikaları için sağlanan yeşil finansman çevre dostu yapıların oluşumuna katkı sağlamaktadır. Tekstil sektöründe uluslararası yeşil sertifikalar ve ekolojik moda kampanyaları, organik ve geri dönüştürülmüş malzemeler döngüsel ekonomiyi destekleyici uygulamalar olarak öne çıkmaktadır. Turizm sektöründe ise karbon nötr seyahat temaları, eko-turizm uygulamaları ve yeşil otel sertifikaları sürdürülebilir destinasyonlar olarak söz edilebilmektedir.

Bu sektörlerdeki uygulamalar yatırımcı güvenini artırırken tüketici grubuna da çevre dostu tercihler yapma imkânı sağlamaktadır. Bu dönüşüm sürecinin kalıcılığının sağlanması için sektörel teşviklerin

güçlendirilmesi tüketici güveninin arttırılması ve akademi-özel sektör iş birliklerinin artırılarak yaygınlaştırılması gerekmektedir.

Türkiye'nin çevresel hedeflerine ulaşmasında sürdürülebilir finans ve yeşil pazarlama, toplumsal refah, ekonomik verimlilik ve çevresel koruma arasında dengeleyici rol oynamaktadır. Bu yaklaşım işletmelere marka imajı ve rekabet gücü kazandırırken topluma sürdürülebilir gelecek ve çevre bilinci konularında katkı sağlamaktadır. Uluslararası iş birlikleri, etkili teşvikler ve tüketici bilincinin artırılması Türkiye'nin başarısı için gerekli etkenlerdir. Sürdürülebilir finans ve yeşil pazarlama sadece günümüzün değil, geleceğin hem ekonomik hem de toplumsal düzenini şekillendirilecek stratejik bir paradigma olduğu gerçeği kabul edilmektedir.

KAYNAKÇA

Alagöz, S. B. (2006). Yeşil pazarlama ve eko etiketleme. *Uluslararası Hakemli Sosyal Bilimler Dergisi E-Dergisi*, 11, 1–13.

Atılgan, K. Ö. (2019). Stratejik yeşil pazarlama bağlamında yeşil fiyatlandırma. Çukurova Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, 28(3), 50–58. https://dergipark.org.tr/tr/pub/cusosbil/issue/49166/628635

Berber, G., & Öztürk, A. (2023). Yeşil Pazarlama Çalışmalarının Tüketiciler ve İşletmeler Açısından Değerlendirilmesi Üzerine Bir İçerik Analizi. İnsan ve Toplum Bilimleri Araştırmaları Dergisi, 12(5), 2687-2707. https://doi.org/10.15869/itobiad.1310688

Candemir, A. (2021). Yeşil pazarlama. In Ü. D. İlhan (Ed.), Sürdürülebilirlik ve değer yaratan uygulamalar (pp. 161–183). Ankara: Nobel Akademik Yayıncılık. https://www.nobelyayin.com/surdurulebilirlik-ve-deger-yaratan-yesiluygulamalar_16895.html

Canikli, S. (2021). Sürdürülebilir finans mekanizmaları, araçları ve sürdürülebilir kalkınma ilişkisi. *Akdeniz İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 22, 26–39.

Chen, Y., & Zhao, Z. J. (2021). The rise of green bonds for sustainable finance: Global standards and issues with the expanding Chinese market. *Current Opinion in Environmental Sustainability*, 52, 54–57. https://doi.org/10.1016/j.cosust.2021.06.013

CICERO. (2021). Yeşil tahvil ihracı için gönüllü süreç rehberleri: Yeşil tahvil ilkeleri 2021 (Türkçe çeviri). *Uluslararası Sermaye Piyasaları Birliği (ICMA).* https://www.icmagroup.org/assets/documents/Regulatory/GreenBonds/Translations/2021/Turkish-GBP-2021.pdf

Dash, G., Sharma, C., & Sharma, S. (2023). Sustainable marketing and the role of social media: An experimental study using natural language processing (NLP). Sustainability, 15(6), 5443. https://doi.org/10.3390/su15065443

Denek, S. (2019). Sürdürülebilir kalkınmadan sürdürülemez çevreye doğru: Çevre–kalkınma ikilemi. *Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 21(3), 817–842. https://dergipark.org.tr/en/pub/ahbvuibfd/issue/50684/542304

Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi, 15(57), 309–318.

Gedik, Y. (2020). Sosyal, ekonomik ve çevresel boyutlarla sürdürülebilirlik ve sürdürülebilir kalkınma. International Journal of Economics, Politics, Humanities & Social Sciences, 3(3), 209–220. https://ijepohss.com/index.php/ijepohss/article/view/87

Günay, B. (2025). Yeşil Tahviller: Sürdürülebilir Finansmanın Yeni Yüzü, *Bankacılık ve Finansal Araştırmalar Dergisi,* 12(2), 121-135.

https://tez.yok.gov.tr/UlusalTezMerkezi/tezDetay.jsp?id=2_aku8gXJn2hVy2FPisJ5g&no=ix_By1qkDu7uFjH2ztoxig

https://tez.yok.gov.tr/UlusalTezMerkezi/tezDetay.jsp?id=3QkY7ZrXhJp9u2v&no=FhTqkL9mQw8dXy

Ilgar, D. B. (2021). Tüketicilerin yeşil pazarlama uygulamalarına yönelik tutum ve davranışları: Silifke örneği (Yüksek lisans tezi). Mersin Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Mersin.

ISBN: 978-625-7677-71-4

İstanbul Sanayi Odası. (2024). *Sürdürülebilir finans raporu 2024*. İstanbul: İstanbul Sanayi Odası.

Kanberoğlu, Z., & Kara, O. (2016). Finansal sektör gelişimi ve sürdürülebilir kalkınma ilişkisi.

Karadeniz, H. (2020). Yeşil pazarlamanın tüketici satın alma davranışlarına etkisi: Giresun Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi İşletme ve İktisat Bölümü öğrencileri üzerinde bir araştırma (Yüksek lisans tezi). Giresun Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Giresun.
Kaya, S. S., Karakeleş, K. N., & Gövdeli, N. (2024). Sürdürülebilir kalkınma ve yeşil finans kavramı. *TOGÜ-Turhal Uygulamalı Bilimler Dergisi*, 2(2), 1–10.
Krotenko, T. Y. (2023). Green marketing as a tool for innovative management. *Вестник Московского государственного областного университета. Серия: Экономика,* (1), 61–70. https://doi.org/10.18384/2310-6646-2023-1-61-70
Mahmoud, T. O. (2018). Impact of green marketing mix on purchase intention. International Journal of Advanced and Applied Sciences, 5(2), 127–135. https://doi.org/10.21833/ijaas.2018.02.018
Ottman, J. A., Stafford, E. R., & Hartman, C. L. (2006). Avoiding green marketing myopia: Ways to improve consumer appeal for environmentally preferable products. Journal of Environment: Science and Policy for Sustainable Development, 48(5), 22–36. https://doi.org/10.3200/ENVT.48.5.22-36
Park, H., & Kim, J. D. (2020). Transition towards green banking: Role of financial regulators and financial institutions. *Asian Journal of Sustainability and Social Responsibility*, 5(5), Article 5. https://doi.org/10.1186/s41180-020-00034-3
Peattie, K., & Charter, M. (2003). Green marketing. In M. J. Baker (Ed.), The marketing book (pp. 726–756). Oxford, UK: Butterworth-Heinemann.
Polonsky, M. J. (1994). An introduction to green marketing. *Electronic Green Journal,* 1(2), 1–10. https://doi.org/10.5070/G31110274
Pradeep, M. D. (2021). Green marketing strategies for better business. In Reform, perform and transform: Challenges & opportunities in the fields of science, social (pp. 166–167). New Delhi: Association of Indian Academicians and Researchers. ISBN 978-81-949961-2-5.
Şenbayram, E. (2022). Sürdürülebilir kalkınma perspektifinden yeşil finans. *Social Sciences Research Journal*, 11(3), 399–409.
Seyhan, G. (2010). Sürdürülebilir turizm kapsamında konaklama işletmelerinde çevreye duyarlı uygulamalar ve yeşil pazarlama: Örnekolay çalışması (Calista Luxury Resort Hotel-Antalya) (Yüksek lisans tezi). Dokuz Eylül Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İzmir. https://tez.yok.gov.tr/UlusalTezMerkezi/tezDetay.jsp?id=JRpp38raqqqfkXFdTLrQbg&no=cODzamiLATLGD3CH92ClKg
Şimşek, M. C., Özkan, C., & Gürgün, G. (2024). Sürdürülebilir ve yeşil finansal araçlar üzerine konjonktürel analiz. *Balkan Sosyal Bilimler Dergisi,* 13(25), 29–40. https://doi.org/10.55589/bsbd.1420575
Şimşek, O., & Tunalı, H. (2022). Yeşil finansman uygulamalarının sürdürülebilir kalkınma üzerindeki rolü: Türkiye projeksiyonu. *Ekonomi ve Finansal Araştırmalar Dergisi*, 4(1), 16–45.
Solak, T. (2025, January 13). Sürdürülebilir yatırımlar: ESG ve etki fonları. *LinkedIn.* https://tr.linkedin.com/pulse/s%C3%BCrd%C3%BCr%C3%BClebiliryat%C4%B1r%C4%B1mlar-esg-ve-etki-fonlar%C4%B1-t%C3%BCmay-solak-msc-jhvff
Turguttopbaş, N. (2020). Sürdürülebilirlik, yeşil finans ve ilk Türk yeşil tahvil ihracı. *Finansal Araştırmalar ve Çalışmalar Dergisi,* 12(22), 267–283. https://doi.org/10.14784/marufacd.688425
Türk, M., & Gök, A. (2010). Yeşil pazarlama anlayışı açısından üretici işletmelerin sosyal sorumluluğu. *Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi*, 9(32), 199–220.
Turnacıgil, S. (2024). *Yeşil tahviller ve sürdürülebilir finansın sermaye piyasalarındaki rolü*. In A. R. Sönmez (Ed.), *Para ve sermaye piyasaları üzerine araştırmalar* (Bölüm 9). Özgür Yayınları. https://www.ozguryayinlari.com/site/catalog/book/576/chapter/2598
Zengin, B., & Aksoy, G. (2021). Sürdürülebilir kalkınma anlayışının yeşil pazarlama ve yeşil finans açısından değerlendirilmesi. *İşletme Ekonomi ve Yönetim Araştırmaları Dergisi*, (2), 362–379.
https://edu.sabanciuniv.edu/tr/blog/surdurulebilir-finans-nedir; https://monay.com.tr/blog/finansal-surdurulebilirlik-nedir-esg-kriterleri-nelerdir-382; https://www.apollo.eco/esg-nedir-kriterleri-nelerdir-esgnin-sirketler-icin-onemi-nedir/
https://www.milliyet.com.tr/ekonomi/125-milyon-dolarlik-yesil-ve-mavi-tahvil-ihraci-7212085

https://yesilbuyume.org/etki-yatirimi/
https://www.teias.gov.tr/kurulu-guc-raporlari
https://www.bddk.org.tr/KurumHakkinda/Detay/35
https://yud.org.tr/2022/02/07/surdurulebilirligin-finansmani-duzenleyici-kurum-hazirliklari/
https://www.sehirmedya.com/ozel-haber/turkiye-den-dunya-pazarina-organik-urun-ihracati-482324
https://csb.gov.tr/kamu-binalarina-yesil-sertifika-zorunlugu-getiriliyor-bakanlik-faaliyetleri-40378
https://tim.org.tr/tr/ihracatta-2025-yili-eylem-plani-aciklandi
https://yigm.ktb.gov.tr/TR-11608/turizm-tesvikleri.html
https://tga.gov.tr/guvenli-ve-surdurulebilir-turizm/surdurulebilir-turizm-programi/turkiye-surdurulebilir-turizm-endustri-kriterleri

BİR ŞİİR MECMUASINDA BULUNAN HALETİ'YE AİT BİLİNMEYEN GAZELLER

Ahmet Selman YİĞİT
Gümüşhane University, Faculty of Letters, Gümüşhane
ORCID: 0000-0002-1471-0535

ÖZET
Klasik Türk edebiyatında divan ve mesnevilerden sonra şiir mecmuaları en önemli yazılı kaynaklardır. Yazıldığı dönemin edebi zevki hakkında bilgi vermek, hangi şair ve şiirlerin beğenildiğini ortaya koymak, hangi konuların rağbet gördüğünü bildirmek gibi misyonlarının yanında şiirlerin farklı varyantlarını içermek, divanı bulunmayan ya da az tanınan yüzlerce şairlerin şiirlerinin günümüze ulaşmasını sağlamak gibi hayati önem taşıyan işlevleri olan mecmuaların kıymeti gün geçtikçe daha iyi anlaşılmakta ve incelenerek edebiyatımıza kazandırılmaktadır.
Bu çalışmanın konusu İstanbul Üniversitesi Nadir Eserler Kütüphanesi TY03735 numarada kayıtlı Mecmû'a-i Nezâ'ir adlı mecmuada yer alan Haleti'ye ait ve Haleti mahlası ile bilinen şairlerin divan ve diğer eserlerinde geçmeyen üç şiirin içerik incelemesidir. Bahsi geçen bu üç şiirin aruz kalıpları, şiirde kullanılan kafiye ve redifler, şekil yönünü belirlemek üzere analiz edilmektedir. Tercih edilen üslup, anlamı güçlü ve etkin kılmak için başvurulan edebi sanatlar mana vechesini tespit için tahlil edilmektedir.
Haleti mahlası ile yazılan bu üç şiir şekil ve anlam zaviyelerinden incelendikten sonra bu şiirlerin, edebiyat tarihinde bilinen Mehmed Haleti Dede mi, Azmi-zade Haleti mi yahut İbrahim Halet Bey mi olduğu eldeki somut veriler ışığında irdelenmektedir. Bahsi geçen Haleti'nin daha önce hiç duyulmamış bir şair olabilceği ihtimali de göz ardı edilmemelidir. Zira son dönemde mecmualar üzerinde yapılan çalışmalar birçok yeni şairin varlığını ortaya koymuştur.
Anahtar Kelimeler: Klasik Türk edebiyatı, yazılı kaynaklar, şiir mecmuaları, gazel, Şair Haleti

UNKNOWN GHAZALS BY HALETI FOUND IN A POETRY JOURNAL

ABSTRACT
In classical Turkish literature, after divans and mesnevis, poetry anthologies are the most important written sources. In addition to their mission of providing information about the literary tastes of the period in which they were written, revealing which poets and poems were appreciated, and indicating which topics were popular, anthologies have vital functions such as containing different variants of poems, and ensuring that the poems of hundreds of poets who do not have a divan or are little known have survived to the present day. The value of these anthologies is increasingly recognized, and they are being studied and incorporated into our literature.
The subject of this study is a content analysis of three poems by Haleti, found in the Mecmû'a-i Nezâ'ir anthology registered under number TY03735 at Istanbul University's Rare Books Library, which are not found in the divans or other works of poets known by the pen name Haleti. The aruz patterns of these three poems, the rhymes and refrains used in the poems, are analyzed to determine their form. The preferred style and the literary arts used to make the meaning powerful and effective are analyzed to determine their meaning.
After examining these three poems written under the pen name Haleti from the perspectives of form and meaning, it is examined whether these poems belong to Mehmed Haleti Dede, Azmi-zade Haleti, or İbrahim Halet Bey, who are known in literary history, in light of the available concrete data. The possibility that the aforementioned Haleti could be a previously unknown poet should not be overlooked. Recent studies on periodicals have revealed the existence of many new poets.
Keywords: Classical Turkish literature, written sources, poetry anthologies, ghazals, Poet Haleti

1. GİRİŞ

Klasik Türk şiiri, sözlü kültürden beslense de, varlığını ve estetik evrimini yazılı metinler üzerinden kurmuş bir gelenektir. Bu kaynakların en önemlileri divanlar, mesneviler, mecmualar, cönkler ve müntehabatlardır (Uzun, 2013, s. 38). Bu muazzam edebî birikimin kaynakları, temelde şairin kendi elleriyle, gözetiminde yahut muhipleri tarafından oluşturulan divanlar ile mesnevilerden sonra dönemin zevkini yansıtan şair veya meraklılar tarafından derlenen şiir mecmuaları en önemlileridir (Kut, 1986, s. 173). Divan ve mesneviler, şairin kendi edebî mirasını bizzat inşa etme çabasıdır; onun sanattaki yetkinliğini, üslubundaki kararlılığını ve geleneğe olan bağlılığını resmî bir mühürle kayda geçirdiği, adeta kendi edebî portresi hükmündedir. Bunlar, metinleri şairin otoritesi altında toplayarak, şairin hayattayken yayımlamak istediği 'nihai versiyon'u temsil ederken, kolektif beğeni ve etkileşim ağını gösterme konusunda yetersiz kalır.

İşte tam bu noktada, klasik Türk şiirinin asıl dinamizmini ve toplumsal karşılığını çözümleyebilmek için gözler, şiir mecmualarına çevrilir. Etimolojik kökeni itibarıyla 'toplanmış şeyler' anlamına gelen mecmua, divanların aksine tek bir şaire ait olmaktan ziyade, farklı şairlerin beğenilen, popüler olan yahut koleksiyonerin kişisel ilgisini çeken şiirlerini bir araya getiren, el yazması defterlerdir. Mecmualar, bir dönemin edebî zevkini yansıtan bir seismograf işlevi görür; hangi metinlerin geniş kitleler tarafından okunduğunu, hangi şairlerin üstat kabul edildiğini ve hangi mazmunların revaçta olduğunu divanlardan çok daha samimi bir dille açığa çıkarır (Tılfarlıoğlu, 2019: 165). Bunlar, resmi kütüphane kataloglarının ya da tezkirelerin kaydına girmemiş, hatta divan tertip etmeye ömrü ve imkânı yetmemiş çağının denizinde yüzen metinlerin kurtarıcısıdır. Bir mecmua, müstensihin estetik süzgecinden geçmiş, kişisel ilgi alanlarını ve entelektüel çevresini yansıtan canlı bir arşiv gibidir (Aydemir, 2007, s. 123).

Şiir mecmualarının kaynaklar içindeki özgün ve vazgeçilmez konumu, özellikle nazire mecmuaları ile zirveye ulaşır (Köksal, 2006, s. 11). Bu özel derlemeler, sadece beğeniye dayalı bir toplama işinden öteye geçerek, zemin şiirin teknik yapısına uyularak yazılan usta-çırak ilişkisi ürünü ve hürmet şiirlerini bir araya getirir. Böylece mecmua, bir literatür okulu haline gelir; usta-çırak ilişkilerinin, takdir edilen şiirsel başarıların ve şairler arası metinlerarası diyaloğun somut bir belgesini sunar. Mecmuaların fiziksel özellikleri—kullanılan kâğıt türünden (aharlı, aharsız), yazı cinsine (talik, nesih) ve tezhiplere—kadar tüm kodikolojik verileri, eserin ait olduğu dönemin ekonomik ve kültürel atmosferine dair önemli ipuçları taşır. Klasik Türk şiiri geleneğinin yazılı kaynakları, divan ile mecmua arasında kurulan bu hassas denge sayesinde tam bir anlam kazanır: Divan, şairin kendisi hakkındaki otoriter beyanıyken, mecmua, çağının o şaire ve diğerlerine dair verdiği kolektif hükümdür.

Bu çalışmanın merkezinde, İstanbul Üniversitesi Nadir Eserler Kütüphanesi'nde TY03735 arşiv numarasıyla kayıtlı bulunan önemli bir yazma eser olan mecmuada yer alan Haleti mahlaslı şairin üç gazeli almaktadır. Çalışmanın temel amacı, bu mecmuanın içeriğinde tespit edilen üç müstakil şiirin kapsamlı bir içerik ve şekil incelemesini gerçekleştirmektir.

İstanbul Üniversitesi Nadir Eserler Kütüphanesi TY03759 Numarada Kayıtlı Mecmû‘a-i Nazîre

Bu bildirinin temel kaynağını oluşturan yazma eser, İstanbul Üniversitesi Nadir Eserler Kütüphanesi envanterinde TY03759 demirbaş numarasıyla kayıtlıdır. Toplam 126 varaktan oluşan bu önemli el yazma eser, kütüphane kayıtlarında NEKTY03759 olarak geçmekte ve Türkçe Yazmalar bölümünde, 894.35-1 raf konumunda muhafaza edilmektedir.

Nüshanın iç kapağında adı her ne kadar "mecmû‘a-i gazeliyât" olarak belirtilmiş olsa da, içeriğin ayrıntılı incelenmesi, eserin büyük bir yoğunlukla nazire örnekleri barındırdığını ortaya koymuştur. Bu nedenle, çalışmanın mahiyetine daha uygun olması sebebiyle eser, "mecmû‘a-i nezâ’ir" adıyla anmayı tercih ettik.

Mecmuanın iç kapağında İstanbul Üniversitesi Kütüphanesi'ne ait mührün yanı sıra, 1b varağında Hâlis Efendi Kütüphanesi'ne ait eski bir aidiyet kaydı da bulunmaktadır. Ayrıca, mecmuanın son sayfasında yer alan "Çelebi Seyyid Ömer Hazretleri yâdigârı" ibaresi, eserin geçmiş sahiplerine dair bir ipucu vermektedir.

Eser, kahverengi meşin bir cilt ile korunmaktadır. İç varaklar, sarı renkli ve aharlı kâğıt kullanılarak oluşturulmuştur. Yazmanın fiziksel boyutları 198x121 mm olup, toplam varak sayısı 126'dır.

Metin yazımında harekesiz talik yazı kullanılmıştır. Sayfaların satır düzeni standart olmayıp, satır sayıları sayfadan sayfaya farklılık göstermektedir. Görsel açıdan siyah ve kırmızı mürekkep uyumu dikkat çekicidir: Ana metinler siyah mürekkeple kaleme alınırken, başlıklar ve önemli harf vurguları kırmızı mürekkeple yazılarak metin içi hiyerarşi sağlanmıştır.

Mecmuanın derlenme zamanına ilişkin net bir bilgi olmamakla birlikte; şair kadrosu, fiziksel yapısı ve kodikolojik verilerin ortak değerlendirilmesi sonucunda, eserin XVIII. yüzyılda tertip edildiği tahmin edilmektedir. Eseri toplayan veya istinsah eden kişiye dair kütüphane kayıtlarında herhangi bir bilgi mevcut değildir (Yiğit, 2025, s. 351).

Mecmû'a-i nezâ'ir, son derece zengin bir içeriğe sahiptir. Toplamda 105 farklı şaire ait 1092 şiir içermektedir. Bu şairler arasında, Fuzûlî, Bâkî, Nef'î, Şeyhülislâm Yahyâ ve Taşlıcalı Yahyâ gibi klasik Türk edebiyatının tanınmış ve öncü isimlerinin yanı sıra, Nihânî, Nushî, 'Abdî, Sirâcî, Tîgî ve Sâbir gibi edebiyat kaynaklarında daha az adı geçen ve haklarında sınırlı bilgiye ulaşılan şairler de bulunmaktadır. Bu durum, mecmuayı nadir şiirleri barındıran kıymetli bir kaynak haline getirmektedir[1].

Sunulan bildirinin odak noktasını oluşturan şiirler ise bu mecmuanın 33a, 36a ve 48a numaralı varaklarında yer almaktadır.

2. BULGULAR VE YORUM

2.1. Mecmuada Geçen Şiirler ve Şerhleri

1

Gazel-i Hâletî

Mef'ūlü mefā'īlü mefā'īlü fe'ūlün

1. Gâhice bize 'arż-ı cemâl eyle ırâkdan
Bir nice emân-ı 'âşıkınuz özden uzakdan
2. El irmez ise vaslına cânâ 'aceb olmaz
'Âşık ana dirler ki sek-i yâri kullukdan
3. İtmezsen eger külbe-i ahzânımı teşrif
Reftârını gül gibi görelim bâri sokakdan
4. Cânâ haberi peyk-i sabâ geldi getürdi
Aldım haberin sıhhatini şimdi ulâkdan
5. Tesîr ide âhım budur ey **Hâlet**-i havfım
Gâfillikle ins'afımdır böyle yâlakdan

1. (Ey sevgili!) Ara sıra uzaktan da olsa bize bize o güzel yüzünü gösteriver. Çünkü biz amansız aşkının yolunda özünden hayli uzaklaşmış bir aşığız.

Şairin ben yerine biz öznesini kullanması sevgilinin tek; aşıklarının ise çokluğunu ifade etmektedir. Aşık sevgiliye duyduğu aşkdan dolayı o derece harap olup özünden uzaklaşmıştır ki adeta tanınmaz haldedir. Bu durumdan dolayı herhangi bir pişmanlığı yok ama sevgilinin bari uzaktan da olsa lütfedip yüzünü göstermesini ummaktadır. Bunca çilenin karşılığında sevgilinin bu küçük isteği makul görüp esirgememesini dilemektedir. Şair gahice ile nice arasında tezat sanatını; ırak ve uzak arasında ise tenasüp sanatını kullanmıştır.

2. Ey canım olan canane! Sana kavuşmaya elim ermez gücüm yetmez ise bunda şaşılacak ne var? Zira aşık ona derler ki sevgilinin eşiğinde kölelik etmekte adeta sevgiliye köpek olmuştur.

Klasik şiir anlayışında sevgiliye kavuşmanın imkanı ve ihtimali yoktur. Çok küçük de olsa cananenin yolunda canından geçersen bir ihtimal her ne kadar söz konusu ise de şüphelidir. Bu olgudan dolayı aşığın böyle bir beklentisi yoktur. O sevgilinin eşiğinde sadık bir köpek gibi hizmet etmekte ve bunu kendi için yeterli görmektedir.

3. Eğer lütfedip hüzün evi olan gönlüme teşrif etmesen dahi nazlı bir gül gibi sokakta salınarak yürüyüşünü görelim.

Bir önceki beyitte sevgilinin eşiğinde sadık bir köpek gibi durmayı mükafat olarak kendine yeterli gören aşığın aslında farklı bir hesap peşinde olduğu bu ifadelerle açığa çıkmıştır. Bugün olmaz yarın;

[1] Bahsi geçen eser tarafımızca iki yüksek lisans tezi olarak hazırlatılmaktadır.

yarın olmazsa ertesi gün sevgili mutlaka dışarı çıkacaktır. Kapının eşiğinde bulunan aşık da bu vesileyle o nazeninin nazlı yürüyüşüne şahit olacaktır.
Şair külbe-i ahzan ifadesi ile Hz. Yakub Peygamberin Hz. Yusuf'tan ayrılışı ile yaptırıp içine kapandığı ve bu ismi verdiği evine ve dolayısıyla bu kıssaya telmihte bulunmuştur.
4. Ey can! Sıhhat haberini postacı olan sabah rüzgarı gelip yetiştirdi.
Klasik Türk şiirinde sabah rüzgarı sevgiliden haber getiren bir ulak misyonunu üstlenmiştir. Sevgiliye ulaşma ihtimali olmayan aşık ile maşuğun temas halinde olduğu tek unsur peyk-i sabadır. Aşık yüzünü okşayan tatlı esintiyi sevgili ile ilişkilendirmektedir. Zaman ile bu hayal mazmunlaşmıştır.
5. Ey Haleti korkum budur ki ahımın etkisiyle küçücük de olsa boş bulunarak sevgiliden insaf edip merhamet göstermesini beklemektedir.
Aşığın çok iyi bildiği bir hakikat vardır ki sevgili asla kendisine insafla yaklaşıp lütufta buılunmaz. Fakat kopardığı feryad ü figanlardan çektiği ah ü eninlerden dolayı acaba sevili etkilenip de merhamet eder mi şüphesine kapılması şair için tehlikeli bir durumdur. Bu duruma düşmekten çekinmektedir. Ah etmek deyim olduğundan beyitte irsal-i mesel sanatı vardır.

2

Gazel-i Hâletî

Feʿilātün feʿilātün feʿûlün

1. Nola âh eylesem ben yâre karşu
İder bülbül figân gülzâra karşu
2. Beni men‘ eyleme lutf eyle şâhım
Turâyın dem-be-dem dîdâre karşu
3. Ne cûdun var ise eyle habîbim
Cefâ etme bana agyâra karşu
4. Olur dîvânesi ‘aşkın bu gönlüm
Gider mecnûn gibi kuhsâre karşu
5. Bulursam **Hâletî** gördükde yârî
İdem âh ol kamer-i ruhsâre karşu

1. Sevgilinin karşısına geçip ah eylesem ne olur ki? Bülbül gül bahçesinde gülün karşısına dikilip feryat ü figan koparmıyor mu?
Şair bu beyitte kendisini bülbül ile karşılaştırıyor. Bülbül istediği zaman gülün karşısına geçip aşkını, muhabbetini feryatlar şeklinde dile getirmiyor mu? Madem öyle ben neden sevdiğimin karşısına geçip aynı şeyi yapamıyorum deyip hayıflanmaktadır. Fakat sevgilinin huzuruna çıkmanın gelenek sınırları içinde mümkün olmadığını elbette çok iyi biliyor. Mazmun edebiyatı olan klasik şiirde aşığın kendisini bülbüle, sevgiliyi güle benzetmesi çok müstamel bir motiftir. Aşığın yerine kullanılan ben ile bülbül; yar ile gülzar arasında leff ü neşr sanatı yapılmıştır.
2. Ey sultanım! Ne olur lütfedip de beni her an o güzel yüzüne karşı oturup temaşa etmekten men eyleme.
Gelenek içinde aşığın en büyük hayali sevgilinin güzel yüzüne karşı oturup doya doya temaşa etmesidir. Aşık böyle bir durum olsa ilanihaye bundan sıkılmayacağını; bilakis asla doymayacağını söze dökmektedir. Fakat kendisine klasik şiir geleneğinde biçilen sınırlar dahilinde bunun mümkün olmadığını yine farkındadır. Adeta hayal de mi etmeyelim dercesine bu gönülden gelen isteklerini dillendirmektedir.
3. Ey sevdiğim! Her ne kadar cömertliğin varsa beni ayıplayıp duran gayre karşı göster. Ne olur bunda bari bu aşığa cefa etme.
Aşık sevgilinin kendisine tabir caiz ise tenhada yaptıklarından asla şikayeçi değildir. Lakin düşman ve rakiplerine karşı hiç olmazsa sevgilinin aşığını koruması adına cömertlikte bulunmasını talep etmektedir. Bu talep hayali olunca da sevgiliden tüm cömertliğini gözler önüne sermesini istemektedir.

Bu isteklerinin sevgili indinde bir karşılığının olmadığını bilmeisne rağmen şair gönlündeki hayali dışa vurmaktadır.

4. Gönlüm aşkın divanesi olmuştur. Mecnun gibi dağları aşma niyetindedir.

Bu beyitte aşık şimdiye kadar dillendirdiği isteklerinin ancak bir divanenin ağzından dökülecebileceği, gönlünden kopabileceği gerçeğinin farkında olduğunu, buna rağmen nasılki Mecnun dağları ve çölleri yalın ayak aşmaya çalıştığı örneği ile dile getirmektedir. Aşk zaten en büyük divanelik, imkansızı başarmayak değil midir tezini ortaya koymaktadır. Mecnun ile Leyla ile Mecnun; kuhsar ile de Ferhad ile Şirin hikayesine telmih söz konusudur.

5. Ey Haleti! O sevgiliyi karşımda bulunca onun ay gibi parlak yüzüne karşı ah koparsam hakkım yok mu?

Önceki beyitte aşkın imkansızlığının hayallerine sınır çizemeyeceğini dile getiren aşık, karşısında hayal ettiği sevgiliye karşı bülbül gibi ah etmeyi can ü gönülden istediğini söylemektedir.

3

Gazel-i Hâletî

Fā'ilātün fā'ilātün fā'ilātün fā'ilün

1. Çogalub seylâb-ı eşkim âb-ı nîl oldı yine
Her yana sâkî Hüseyn olub sebîl oldı yine
2. Çeşm-i hûn-efşânıma gâhî naẓar kıl ey perî
Nice dem dembeste-i cân 'alîl oldı yine
3. Görmeyelden şem'-i hüsnün ẓulmet içre kalmışam
Sûre-i nûr âyet kâfi delîl oldı yine
4. Ateş-i 'aşkile bir kanlu kebâb oldı ciğer
Cümle 'uşşâka salâ hûn-ı halîl oldı yine
5. Her cemâlin 'arź idüb def' itdi ẓülümâtın habîb
Hâletî Üftâde'ye âhir cemîl oldı yine

1. Gözyaşlarımdan oluşan sel yine coşup Nil Nehri gibi aktı. Hz. Hüseyin saki olup her tarafa su yetiştirdi.

İslam aleminin tarih boyuca en trajik hadiselerinden biri Peygamber torunu Hz. Hüseyin'in susuzluğa mahkum edilerek canice katledilmesidir. Tarihe Kerbela Hadisesi namıyla kazınan bu elim olayın her yıl dönümünde, bazı İslami çevreler, ilk günkü tazeliği ile yâda getirirler. Öyleki bu yas tutmayı kendini zincirle dövme noktasına taşıyanlar dahi vardır. Şair de bu elem verici hadiseden dolayı yine gözyaşlarının adeta sel olup Nil Nehri'ne dönüştüğünü söyleyerek mübalağa sanatı yapmıştır.

2. Ey peri kadar güzel sevgili! Bu aşığın gözyaşı yerine kan akıtan gözlerine ara ara nazar eyle. Zira uzun zamandır sana duyduğu hasretin susuzluğundan yine kör oldu.

Hz. Hüseyin'e sevgili diye hitap eden şair, gözyaşı, su ve susuzluk kavramlarını işlemeye devam etmektedir. Uzun süre gözyaşı akıtan gözden artık su yerine kan akmaktadır. Devamında ise kapanıp kör olmuştur. Şairin yası o denli büyüktür ki bu hadisenin cereyan ettiği her yıldönümünde bu acıyı ilk günkü gibi taze yaşamaktadır. Birinci mısrada geçen hun ile ikinci mısradaki demin kastedilmeyen kan anlamı arasında şair iham-ı tenasüp oluşturmuştur.

3. Güzellik kandilini görmeyeli karanlıkta kalmışım. Nur Suresi'ndeki ayet yine rehberim oldu.

Sevdiğinin katledilmesi ile ışık saçan kandili sönmüş ve şair karanlıkta kalmıştır. Bunca acı çekmesinin sebeplerinden biri de budur. Işık saçan güzellik meşalesini kaybeden şair, ne yapacağını bilemez haldedir. Neyse ki Nur Suresi'nden Ayet-i Nur imdadına gelmiş ve yine şairi bu zifiri karanlıktan kurtarmıştır. "Allah göklerin ve yerin nûrudur. Onun nûrunun misali, içinde kandil bulunan bir kandilliktir." şeklinde başlayan ayet şairin içinde bulunduğu karanlığı dağıtmaktadır.

4. Bu tahammülün fevkinde hadisenin ateşi ile ciğer kanlı kebap oldu. Tüm aşıklar haber verilsin, gelip Halil İbrahim sofrası misali bu ciğer kebabından yesin.

Büyük bir zulüm neticesinde masum iken katledilen Hz. Hüseyin'e şairin duyduğu Büyük bir zulüm neticesinde masum iken katledilen Hz. Hüseyin'e şairin duyduğu muhabbet ateşi ile ciğeri yanıp adeta kanlı kebap olmuştur. Kanlı kebap demesinin sebebi kanın ciğerde oluşmasıdır. Şair, durumunun tüm

aşıklara minarelerde okunacak sela ile haber verilmesini, gelip bu Halil İbrahim Peygamber sofrası gibi kurulmuş ziyafete oturmasını istemektedir. Yanan ciğerin Halil İbrahim sofrası ile eş tutulması, mübalağanın güluv derecesidir. Bu tür özgün ilişkilendirmeler, klasik şiirde şairlerin yalnızca yerleşik mazmunları tekrar etmediklerini, aynı zamanda bireysel hayal güçleriyle anlam sınırlarını zorlayarak yeni çağrışım alanları oluşturduklarını göstermektedir (Yavuz, 2025, s. 90). Ayrıca Hz. Halil İbrahim kıssasına telmih söz konusudur. Ayrıca Hz. Halil İbrahim kıssasına telmih söz konusudur.

5. O sevgili güzelliğinin her nevini arz edince tüm karanlıklar bertaraf oldu. Gönlünü sevgiliye vermiş Haleti için de herşey yine güzel görünmeye başladı.

Şair tüm bu yalvarış ve yakarışlardan sonra hazretin manevi himmetiyle kendisini çepeçevre saran karanlıktan kurtulduğunu ve herşeyin güzel görünmeye başladığını ifade etmeketedir.

2.2. Şairin Kimliği Hakkında

Çalışmanın konusu mecmuada XV. asırdan XVIII. asra kadar yaşamış şairlerin şiirleri yer almaktadır. Bu tarih aralığında Haleti mahlası ile bilinen Hâletî, Abdullah Çelebi (ö. 1566), Hâletî, Mehmed b. Ali Safvetî (ö. 1581), Hâletî, Mehmed (ö. 1603), Hâletî, Azmizâde Mustafa (ö. 1631)'dir (Kaya, 2003, s. 4).

İlk gazelde tipik aşk, sevgiliye yalvarış, uzaktan görme arzusu, aşığın çektiği çile, sadık köpek benzetmesi gibi klasik divan şiiri temaları işlenmektedir. Mahlas beytinde geçen korku ve insaf beklentisi teması klasik aşık tipine uygundur. İşlenen konunun genel olması şairin kimliği hakkında ipucu vermemektedir.

İkinci gazelde yine aşk, bülbül/gül, sevgilinin yüzünü görme, rakiplere karşı cömertlik talebi, Mecnun hikayesi ve divanelik gibi klasik divan şiiri temaları içermektedir (Yalçın, 2023, s. 162). İçerik ve anlatım birinci gazelle uyumludur yine şairin kimliği hakkında belirleyici bir husus görünmemektedir. Üçüncü gazel, diğerlerinden kesin bir tema farkı gösterir. Kerbelâ Hadisesi'ne (Hz. Hüseyin'in şehadeti) odaklanmıştır. Gözyaşının Nil Nehri gibi coşması, Hz. Hüseyin'in saki olması, kan akıtan gözler, Nur Suresi'nden "Âyet-i Nur"a telmih, ciğerin kanlı kebap olması ve Halil İbrahim sofrası gibi unsurlar şiire Alevî/Bektaşî veya tasavvufî-şii bir duyarlılık katmaktadır. Azmizâde Mustafa Hâletî (ö. 1631) Divanı'nda Kerbela Hadisesinden bahseden üç farklı şiirin olması, kebab ile ciğer mazmununun onlarca kez kullanılması bu şiirin/şiirlerin bahsi geçen şaire ait olabileceğine dair güçlü kanıtlar hükmündedir. Fakat kesin bir hüküm vermek için divanın tamamının hayal, ibare ve hatta kelime bazında incelenmesi ile mümkün olabilir.

2.3. Şiirlerin Şekil Yapısı

Mecmuada yer alan her üç şiirde gazel nazım şekli kaleme alınmıştır.

Şair Hâletî birinci gazelindeayrılma hali (–dan) ekini redif kullanmıştır. Kafiye mürdef mürdef [-âk (revi harfi ق ridf harfi ا)]'tir. İkinci şiirin redifi ek ve kelimeden oluşan –a karşı'dur. Kafiyesi yine [-âr (revi harfi ر ridf harfi ا)]'tir. Gazelin ikinci beytinde ridf olmaması kafiye kuralını ihlal etmektedir. Üçüncü şiirde redifi "oldı yine" olan iki kelimeden oluşmaktadır. Bu şiirde diğerleri gibi yine mürdef [-îl (revi harfi ل ridf harfi ي)] kafiye tercih edilmiştir.

Şair Hâletî, birinci şiirinde mef'ūlü mefā'īlü mefā'īlü fe'ūlün, ikinci gazelinde fe'ilātün fe'ilātün fe'ūlün ve üçüncüde ise fā'ilātün fā'ilātün fā'ilātün fā'ilün kalıbını kullanmıştır. Şairin, aruz kalıplarını kullanmada ahengi bozacak herhangi bir hata yapmadığı görülmektedir.

Şair Hâletî'nin mecmuada yer alan şiirlerine şekil olarak bakıldığında nazım şekilleri, aruz kalıpları, redif ve kafiyeyi yerli yerli yerinde kullandığı anlaşılmaktadır. Sadece ikinci gazelinde kafiye konusunda hata yapması şairin şekle çok önem vermediği yahut ilgili alanda bilgi eksikliği yaşadığı söylenebilir.

2.4. Gazellerin Muhtevası

Şair Hâletî'nin bu üç gazeli, klasik şiirin duygu ve düşünce derinliğini yansıtan metinlerdendir. Şiirler, esas olarak iki büyük tema üzerine kuruludur: Beşerî ve ilahî aşkın çaresizliği ile Kerbelâ Hadisesi'nin getirdiği trajik ve evrensel hüzün. Hâletî, klasik mazmunları kullanarak, sevgiliye duyulan köpeklik

derecesindeki sadakati, Mecnunî bir divaneliği ve Hz. Hüseyin'e adanmış gözyaşlarının Nil Nehri'ne dönüştüğü trajik boyutu lirik bir dille birleştirir.

Hâletî'nin ilk iki gazeli, gelenekteki aşığın mutlak itaatkârlığı ve büyük fedakârlığını merkeze alır. Aşık, sevgilisine kavuşmanın imkânsızlığını bir kader olarak kabul eder ve bu durumu şaşılacak bir hâl olarak görmez. Zira o, gerçek âşık olmanın şartını, sevgilinin eşiğinde bir köpek gibi sadakatla kölelik etmeyi dahi yeterli bir mertebe saymakta bulur. Bu teslimiyet, nefsani arzuların ötesinde, sevgiliye mutlak teslimiyetin yüce bir ifadesidir. Ancak bu itaat, tamamen pasif bir duruş değildir. Aşık, eğer sevgili hüzün evi olan külbe-i ahzân'ı teşrif etmezse bile, onun gül gibi nazlı yürüyüşünü sokakta görme arzusundadır. Bu, Hz. Yakub kıssasına yapılan telmih ile derinleşen hüzün atmosferinde dahi, sevgiliye ait en küçük bir zerreyi görme isteği, aşkın vazgeçilmez bir eylemi olduğunu gösterir. İkinci gazelde bu istek daha ileri gider: Aşık, kendisini gülzârda feryat eden bülbüle benzeterek, sevgilinin yüzüne karşı dem-be-dem oturup temaşa etme lütfunu talep eder; bu, geleneğin sınırlarını zorlayan, divanelikten beslenen bir cesarettir.

Aşık, beklentilerinin imkânsızlığının farkındadır ve bunu ikinci gazelin dördüncü beytinde Mecnunî bir tavırla ifade eder: "Gönlüm aşkın divanesi olmuştur. Mecnun gibi dağları aşma niyetindedir." Aşkın kendisi zaten en büyük divaneliktir ve aşığın tüm dilekleri de ancak bu coşkunlukla açıklanabilir. Ne var ki, bu hayallerin bile bir sınırı vardır. Birinci gazelin makta beytinde şair, kendi iç çatışmasını dile getirir: "Korkum budur ki ahımın etkisiyle gâfillikle sevgiliden insaf edip merhamet göstermesini beklemekteyim." Sevgiliden lütuf ummanın, aşkın temel kurallarına aykırı, 'gafletle' işlenmiş bir kusur olduğunu bilmesi, Hâletî'nin aşk anlayışındaki disiplini ve geleneksel sınırlara olan saygısını gösterir. Üçüncü gazel ise, aşk temasından çıkarak Kerbelâ Hadisesi'nin getirdiği derin dinî ve hissî yasa odaklanır. Şair, çektiği acının büyüklüğünü gözyaşlarının sel olup Nil Nehri'ne dönüşmesiyle ifade ederek mübalağa sanatının güluv derecesini kullanır. Bu selin sâkîsi, susuzluğa mahkûm edilerek şehit edilen Hz. Hüseyin'dir. Bu trajik olay, şairin benliğini tamamen sarmıştır; öyle ki gözleri kan akıtmaktan kör olmuş ve güzellik kandilinin sönmesiyle karanlıkta kalmıştır. Şair, bu zifiri karanlıktan kurtuluşu, Kur'an'daki, Nur Suresi'nin Ayet-i Nur'unda bularak manevi bir teselliye sığınır. Son olarak, hadisenin ateşiyle ciğerinin, aşıkların ziyafet çekmesi için kanlı kebap olduğunu söylemesi, acının kutsallığını ve evrenselliğini vurgular.

Tüm bu şiirlerde Hâletî, klasik şiirin hem lirik ve itaatkâr hem de trajik ve isyankâr damarlarını derinlemesine işlemiştir. Aşığın sevgili karşısındaki zavallılığını yücelten bir tavır sergilerken, Kerbelâ teması ile bu beşerî aşkın acısını, tüm İslam âlemini saran manevî ve tarihî bir hüzünle birleştirerek, şair kimliğini hem bir aşık hem de bir yâs tutucu olarak doruğa taşımıştır.

3. SONUÇ VE DEĞERLENDİRME

Klasik Türk edebiyatı geleneğinde, şair divanları ve mesnevilerden sonra en değerli yazılı miras kaynakları olan şiir mecmualarının kritik önemi, bu çalışmayla bir kez daha gözler önüne serilmiştir. Mecmualar, sadece dönemin edebi zevkini yansıtmakla kalmaz, aynı zamanda resmî kayıtlara girmemiş nadir şiirlerin ve az bilinen şairlerin eserlerinin günümüze ulaşmasında hayati bir rol üstlenir. Bu bağlamda, İstanbul Üniversitesi Nadir Eserler Kütüphanesi TY03735 numaralı Mecmû'a-i Nezâ'ir'de tespit edilen, bilinen divan ve eserlerde yer almayan Haletî mahlaslı üç gazelin kapsamlı incelemesi, hem metinlerin edebi değerini ortaya çıkarmış hem de şairin kimliğine dair önemli ipuçları sağlamıştır.

Şekilsel açıdan bakıldığında, incelenen her üç şiir de gazel nazım şeklinin temel kurallarına uyarak kaleme alınmıştır. Şair, aruzu kullanmada başarılı bir yetkinlik sergilemiş; gazellerde mef'ūlü mefā'īlü mefā'īlü fe'ūlün, feʿilātün feʿilātün feʿūlün ve fā'ilātün fā'ilātün fā'ilātün fā'ilün gibi farklı kalıpları ahengi bozmayacak şekilde uygulamıştır. Redif ve kafiye tercihlerinde geleneksel yaklaşıma bağlı kalmasına rağmen, ikinci gazelin ikinci beytinde ridf harfinin eksikliği gibi bir nazım kusurunun bulunması, şairin ya teknik kurallara tam hakimiyette eksiklik taşıdığını ya da sanatsal ifade serbestliğini şekil disiplininin önüne koyduğunu düşündürmektedir.

Asıl belirleyici bulgu ise gazellerin muhtevasında ortaya çıkmıştır. İlk iki gazel, sevgiliye duyulan köpeklik derecesinde sadakat, Mecnunî divanelik ve bülbül/gül mazmunlarının kullanımı gibi tipik klasik âşık-mâşuk temalarını işlerken, üçüncü gazel bu genel tematik akıştan keskin bir şekilde

ayrılmıştır. Üçüncü gazelin odağı, gözyaşlarının Nil Nehri'ne dönüşmesi, Hz. Hüseyin'in sâkî olarak anılması ve ciğerin kanlı kebap olup Halil İbrahim sofrasına benzetilmesi gibi motiflerle zenginleştirilmiş Kerbelâ Hadisesi'dir. Bu güçlü tasavvufî-şiî ya da Alevî-Bektaşî duyarlılığı, eserin genel içeriğini derinleştirmiş ve şairin kimliği sorununu çözmede anahtar bir rol üstlenmiştir. Literatürde tanınan Azmizâde Mustafa Hâletî (ö. 1631) Divanı'nda Kerbelâ temalı şiirlerin bulunması ve ilgili mazmunların yoğun kullanımı göz önüne alındığında, mecmuadaki bu üç gazelin büyük bir ihtimalle Azmizâde Hâletî'ye ait olduğu yönünde kuvvetli bir emare ortaya çıkmıştır.

Sonuç olarak, bu çalışma, klasik şiir geleneğine üç yeni ve bilinmeyen gazel metni kazandırmış ve şiir mecmualarının nadir eserleri edebiyat tarihimize dâhil etme misyonunu bir kez daha kanıtlamıştır. Gazellerin titizlikle incelenmesi, şairin hem lirik aşk hem de evrensel trajik hüzün temalarını başarıyla harmanladığını göstermiştir. Eldeki veriler ışığında en güçlü ihtimal, şiirlerin Azmizâde Mustafa Hâletî'ye ait olmasıdır; ancak bu metinlerin Azmizâde'ye aidiyetinin kesinleştirilmesi için, divanının dil, üslup ve mazmun kullanımlarıyla ayrıntılı bir karşılaştırmalı analizin yapılması gerekmektedir. Bu metin keşfi, klasik Türk edebiyatı araştırmalarının dinamizmini ve yazma eserlerin barındırdığı keşfedilmemiş zenginliği açıkça ortaya koymaktadır.

KAYNAKÇA

Aydemir, Y. (2007). Metin neşrinde mecmuaların rolü ve karşılaşılan problemler, Turkish Studies/Türkoloji Araştırmaları, 2(3), 122-137.

Kaya, B. A. (2003). Azmî-zâde Hâletî Dîvânı , Harward Ü. / Metin Bankası.

Köksal, F. (2006). Sana Benzer Güzel Olmaz Divan Şiirinde Nazire, Ankara: Akçağ Yayınları.

Kut, Günay. "Mecmûa". Türk Dili ve Edebiyatı Ansiklopedisi. VI/170-174. İstanbul: Dergah Yayınları, 1986.

Mecmû'a-i Nezâ'ir. (t.y.). İstanbul Üniversitesi Nadir Eserler Kütüphanesi (TY03759).

Tılfarlıoğlu, M. (2019). Şairlerin Bilinmeyen Gazelleri, Mavi Atlas, 7(1), 163-184.

Yalçın, D. (2023). Hanyalı Nûrî Osmân Divânı'nda Naat. Mavi Atlas, 11(1), 147-172. https://doi.org/10.18795/gumusmaviatlas.1259858

Yavuz, M. (2025). Hamdullah Hamdî'nin Yusuf u Züleyha İsimli Mesnevisinde Anlam Zenginlikleri (Alışılmamış Bağdaştırmalar). bitig Edebiyat Fakültesi Dergisi, 5(9), 64-92.

Yiğit, A. S. (2025). Şair Nushi'nin Bilinmeyen Şiirleri. Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi(86), 350-362. https://doi.org/10.51290/dpusbe.1755735

BİR NAZİRE MECMUASINDA GEÇEN ŞAİR DERUNİ'NİN YENİ NAZİRELERİ

Ahmet Selman YİĞİT
Gümüşhane University, Faculty of Letters, Gümüşhane
ORCID: 0000-0002-1471-0535

ÖZET
Asırlar boyunca Avrupa, Asya ve Kuzey Afrika gibi uçsuz bucaksız bir coğrafyada kültürel ve siyasi hükümranlık kuran Klasik Türk Edebiyatı'nın temel yazılı kaynakları, şüphesiz divanlar ve mesnevilerdir. Ancak, bu eserlerin yanı sıra gerek taşıdıkları zengin içerik gerekse üstlendikleri kritik misyon itibarıyla edebiyat tarihimizdeki müstesna yerleri tartışılamayacak bir başka kaynak türü de şiir mecmualarıdır. Mecmualar sadece edebiyata meraklı aydın kesimden değil, toplumun her kademesinden imkanı ve ilgisi olan şahsiyetler tarafından büyük bir titizlikle tertip edilmiştir. Mecmualar, basit birer derleme olmanın ötesinde, adeta birer edebi hafıza bankası işlevi görerek, Türk şiir geleneğine paha biçilmez katkılar sunmuştur. Şairlerin divanlarında geçmeyen; divanlardan geçen şiirlerin farklı varyantlarını mecmualar aracılığı ile bilinmektedir. Divanı olmayan, fakat yaşadığı dönemde yazdıkları ile beğenilen birçok şairin şiirlerini unutulmaktan kurtarıp günümüze ulşatıran yine mecmualar olmuştur. Özellikle nazire mecmuaları, klasik şiirin temelini oluşturan nazirecilik geleneğinin canlılığını ve hangi şairlerin hangi şiirlere karşılık yazdığını somut bir şekilde gözler önüne sermiştir. Bu sebeplerden dolayı son dönemde edebiyat araştırmacıları bu eserlerin okunup edebiyata kazandırılması için ciddi çalışmalar yapmaktadır.
İstanbul Üniversitesi Nadir Eserler Kütüphanesi TY03735 numarada kayıtlı Mecmû'a-i Nezâ'ir özelliklerini taşıyan mecmuada Derûnî mahlası ile yazılmış üç nazire tarafımızca tespit edilmiştir. Tespit edilen bu üç şiirin her biri, geleneksel divan şiiri nazım şekilleri ve vezin kalıpları açısından detaylı bir şekil incelemesine tabi tutulmuştur. Ardından, şiirlerin tematik yapısı, kullanılan mazmunlar ve edebi sanatlar bağlamında bir muhteva analizi yapılmıştır.
Yapılan bu incelemeler ışığında, Şair Derûnî'nin edebi üslubu, dil yetkinliği, gelenekle kurduğu ilişki ve nazirecilikteki özgün yeteneği hakkında somut verilerle desteklenmiş bir çerçeve çizilmeye çalışılmıştır. Bu çalışma, divanı bulunmayan veya az bilinen şairlerin edebi tarihteki yerlerini pekiştirmeye yönelik disiplinler arası çabalara önemli bir katkı sunmayı hedeflemektedir.
Anahtar Kelimeler: Klasik Türk edebiyatı, yazılı kaynaklar, şiir mecmuaları, nazire, Şair Derûnî

NEW NAZIRES BY THE POET DERUNİ IN A NAZİRE JOURNAL

ABSTRACT
For centuries, the primary written sources of Classical Turkish Literature, which established cultural and political dominance across the vast geography of Europe, Asia, and North Africa, are undoubtedly the divans and mesnevis. However, alongside these works, another type of source that occupies an indisputable place in our literary history, both for its rich content and the critical mission it undertakes, is poetry anthologies. Anthologies were compiled with great care not only by the educated elite interested in literature, but also by individuals from all walks of life who had the means and interest. Beyond being simple compilations, anthologies functioned as literary memory banks, making invaluable contributions to the Turkish poetic tradition. Poems not included in the divans of poets, as well as different variants of poems found in divans, are known through anthologies. It is again the anthologies that have saved the poems of many poets who did not have a divan but were admired for their writings during their lifetime from oblivion and brought them to the present day. Nazire anthologies, in particular, vividly reveal the vitality of the tradition of nazire, which forms the basis of classical poetry, and show which poets wrote in response to which poems. For these reasons, literary researchers have recently been conducting serious studies to read these works and incorporate them into literature.

Three nazire poems written under the pen name Derûnî have been identified by us in the collection bearing the characteristics of Mecmû'a-i Nezâ'ir, registered under number TY03735 at Istanbul University Rare Books Library. Each of these three identified poems has undergone a detailed formal analysis in terms of traditional divan poetry forms and meter patterns. Subsequently, an in-depth content analysis was conducted in terms of the thematic structure of the poems, the meanings used, and literary arts.
In light of these studies, an attempt has been made to outline Derûnî's literary style, linguistic proficiency, relationship with tradition, and original talent in nazire with concrete data. This study aims to make a significant contribution to interdisciplinary efforts to reinforce the place of poets without divans or little-known poets in literary history.
Keywords: Classical Turkish literature, written sources, poetry anthologies, nazire, Poet Derûnî

4. GİRİŞ

Klasik Türk edebiyatı araştırmalarında mecmualar, en az divanlar kadar kıymetli, hatta sosyolojik bağlamı yansıtmaları açısından bazen onlardan daha işlevsel kaynaklardır (Tılfarlıoğlu, 2019, s. 165). Klasik Türk edebiyatı araştırmalarında, şairlerin kendi şiirlerini topladıkları divanlar kadar, hatta kimi zaman onlardan daha fazla önem arz eden kaynakların başında mecmualar gelmektedir (Aydemir, 2007, s. 123). Kelime anlamı itibarıyla "bir araya getirilmiş, toplanmış nesneler" manasını taşıyan mecmualar, edebiyat tarihimizde genellikle müstensihlerin, şiir meraklılarının veya bizzat şairlerin kendi estetik beğenileri doğrultusunda seçtikleri metinleri kaydettikleri defterler olarak tanımlana bu eserler, divan tertip etme imkânı bulamamış veya eserleri kaybolmuş şairlerin şiirlerini günümüze ulaştırması bakımından "edebiyatın canlı hafızası" niteliğindedir (Uzun, 2013, s. 38). Mecmualar, tertip edildikleri dönemin edebi zevkini, sosyal hayatını, şairler arasındaki ilişkileri ve hiyerarşiyi yansıtması bakımından, edebiyat tarihçisi için birincil derecede başvuru kaynağı hüviyetindedir (Aynur, 2012, s. 80). Genellikle bir sınıflandırma yapılmaksızın rastgele şiirlerin kaydedildiği eserlere "cönk" veya "şiir mecmuası" denilse de, bu literatür içerisinde belirli bir sistematik ve amaç gözetilerek hazırlanan "nazire mecmuaları" özel olarak incelenmeleri gerekmektedir (Köksal, 2006, s. 11).
Nazire mecmuaları, klasik Türk şiirinin üretim mekanizmasını ve şairler arası etkileşimi en somut biçimde gözler önüne seren kaynaklardır. Temel olarak nazire, bir şairin şiirine başka bir şair tarafından aynı vezin, kafiye ve redif ile benzer yahut aynı konuda yazılan şiir demektir (İçli, 2022, s. 102). Nazire mecmuaları ise, beğenilen ve model alınan zemin şiir ile buna yazılan nazirelerin bir araya getirilmesiyle oluşturulan özel derlemelerdir. Bu eserler, sıradan bir şiir antolojisi olmanın ötesinde, şairlerin birbirleriyle girdikleri yetenek yarışının, üstat kabul edilen isimlere duyulan saygının ve dönemin edebi zevkinin ve kimliğinin kaydını tutan belgelerdir. Bir şiirin nazire mecmuasına girmesi, o şiirin edebi muhitlerde ne denli yankı bulduğunun ve "tanzir edilmeye" değer görüldüğünün en belirgin göstergesidir.
Akademik açıdan bakıldığında nazire mecmuaları, Türk şiirinde bir "okul" işlevi görmüştür. Bu mecmualar incelendiğinde, hangi şairlerin "üstat" kabul edildiği, hangi mazmunların ve konuların o dönemde revaçta olduğu ve şiir dilinin nasıl bir evrim geçirdiği kronolojik olarak takip edilebilir. Eserin tertipçisi genellikle bir "zemin şiir" belirler ve ardından kronolojik veya hiyerarşik bir sırayla o şiire yazılan nazireleri sıralar (Kılıç, 2012, s. 83). Bu diziliş, araştırmacıya dönem şairleri arasındaki usta-çırak ilişkisini ve edebi etkilenme haritasını çıkarma fırsatı sunar. Örneğin, bir gazele hem Şeyhî'nin hem Ahmet Paşa'nın hem Bâkî'nin Şeyhül-islam Yahya Efendi'nin hem de Nedim'in nazire yazdığının görülmesi, o zemin şiirin yüzyıllar aşan bir etki gücüne sahip olduğunu gösterir. Dolayısıyla bu mecmualar, metinlerarasılık kavramının klasik Türk edebiyatındaki karşılığını incelemek için verimli sahalardır (İçli, 2022, 109).
Tarihsel süreçte bu türün günümüzde bilinen ilk ve en önemli örneği, 15. yüzyılda Ömer b. Mezid tarafından derlenen Mecmuatü'n-Nezâir adlı eserdir. Bu eser, kendisinden sonra gelecek olan nazire geleneğinin kurumsallaşmasında bir mihenk taşı olmuştur. Ardından 16. yüzyılda Eğridirli Hacı Kemal'in Câmiu'n-Nezâir'i ve Edirneli Nazmî'nin Mecmaun-Nezâir'i gibi devasa külliyatlar, binlerce şiiri bünyesinde barındırarak dönemin şiir dünyasının adeta bir panoramasını sunmuştur. Özellikle

Pervane Bey Mecmuası gibi eserler, sadece nazireleri toplamakla kalmamış, şairlerin biyografilerine dair kıyıda köşede kalmış bilgileri de bugüne taşıyarak tezkirelerin eksik bıraktığı boşlukları doldurmuştur (Köksal, 2006).

Sonuç olarak nazire mecmuaları, sadece şiirlerin depolandığı statik defterler değil, aksine dönemin edebi beğenisinin nabzının attığı dinamik yapılardır. Bir şairin divanında kendi sesini ve üslubunu görürken, nazire mecmualarında o şairin diğerleriyle olan diyaloğunu, rekabetini ve edebi duruşunu görürüz. Bu yönüyle nazire mecmuaları, klasik şiirin sosyal tarihini ve estetik evrimini anlamak isteyen araştırmacılar için vazgeçilmez birer laboratuvar niteliği taşımaktadır.

İstanbul Üniversitesi Nadir Eserler Kütüphanesi TY03759 Numarada Kayıtlı Mecmû'a-i Nazîre

İstanbul Üniversitesi Nadir Eserler Kütüphanesi envanterinde TY03759 demirbaş numarasıyla kayıtlı bulunan ve 126 varaktan müteşekkil olan eser, 'mecmû'a-i nezâîr' özelliklerini barındırmaktadır. Nüshanın iç kapağında eser adı her ne kadar 'mecmû'a-i gazeliyât' şeklinde geçse de muhtevası detaylıca tetkik edildiğinde yoğun biçimde nazire örneklerine yer verildiği görülmüştür. Bu bağlamda, içeriğin mahiyetine daha uygun düşeceği kanaatiyle eserin 'Mecmû'a-i Nezâ'ir' olarak tesmiye edilmesi tercih edilmiştir.

İç kapağında İstanbul Üniversitesi Kütüphanesi'nin mührünü taşıyan mecmuanın 1b varağında, Hâlis Efendi Kütüphanesi'ne ait bir aidiyet kaydı da mevcuttur. Eser halihazırda Nadir Eserler Kütüphanesi'nin Türkçe Yazmalar bölümünde, 894.35-1 raf konumu ve NEKTY03759 demirbaş numarası ile muhafaza edilmektedir (Yiğit, 2025, s. 351).

Mecmuanın ihtiva ettiği şair kadrosu, fiziksel özellikleri ve metindeki kırmızı mürekkep kullanımı gibi kodikolojik veriler bir arada değerlendirildiğinde; eserin XVIII. yüzyılda tertip edildiği öngörülmektedir. Kütüphane kayıtlarında ise eseri derleyen kişiye (müstensih, veya câmi) dair herhangi bir malumat bulunmamaktadır. Mecmuanın son sayfasında yer alan "Çelebi Seyyid Ömer Hazretleri yâdigârı" ibaresi yer almaktadır.

Kahverengi meşin bir cilde sahip olan eserin varakları, sarı renkli ve aharlı kâğıttan müteşekkildir. 198x121 mm boyutlarındaki mecmua, toplamda 126 varaktan oluşmaktadır.[2] Metin inşasında harekesiz talik yazı stili tercih edilmiş olup, sayfaların satır düzeninde yeknesaklık bulunmamakta ve satır sayıları değişkenlik arz etmektedir. Eserin görselliğinde siyah ve kırmızı mürekkebin uyumu göze çarpmaktadır; nitekim ana metinler siyah mürekkeple kaydedilirken, başlık kısımları ve harf geçişlerindeki vurgular kırmızı mürekkeple yazılmıştır.

İçeriği çok zengin olan mecmuada 105 farklı şaire ait 1092 şiir yer almaktadır. Bu şairlerden bir kısmı Fuzûlî, Bâkî, Nef'î, Şeyhülislâm Yahyâ ve Taşlıcalı Yahyâ gibi klasik Türk edebiyatının önde gelen şairleri olmakla beraber Nâsib, Nushî, Selîsî, Sirâcî, Tîgî, Derûnî gibi kaynaklarda daha az rastlanan, dolayısıyla edebî şahsiyetleri hakkında sınırlı bilgiye sahip olduğumuz şairlerdir.

Bu çalışmanın konusu olan Derûnî'nin üç naziresi, mecmuanın 5a, 15b ve 16b varaklarında yer almaktadır.

5. BULGULAR VE YORUM

5.1. Mecmuada Geçen Şiirler ve Şerhleri

1

Nazîre-i Derûnî

Fā'ilātün fā'ilātün fā'ilātün fā'ilün

1. Âh kim der-mânde kaldum derd-i 'aşka yok devâ
Baht ise yârî degüldür yâr ise bir bî- vefâ
2. Didüm ey cân vasla imkân var mı âhir lâ didi
Âh kim kesdi ümîdüm riştesin mikrâs-ı lâ
3. 'Aşkuna 'uryân olup ol denlü yakdum tâze dag
Penbe-i dagum tenümde tutdı bir şekl-i fenâ
4. Hat degüldür gördügi yüzi karasıdur rakîb
Bakdugınca 'ârızun mir'âtına ey meh-likâ

[2] Bahsi geçen eser tarafımızca iki yüksek lisans tezi olarak hazırlatılmaktadır.

5. Ey **Derûnî** fürkat eyyâmında gamdan bir nefes
Gönlüni açmaz senün illâ ki câm-ı pür-safâ

1. Ah ki çarsiz kaldım, zira aşk derdine çare yoktur. Talih ise yar ile insaf ile adilane yarı yarıya değildir, yar da vefadan yana bir eser asla görülmemiştir. Şair, klasik şiirde aşkın devasız bir dert olduğu, sevgilinin vefadan en küçük bir eser taşımadığı gerçeğini ortaya koyarken yar kelimesini hem sevgili hem de yarı, yarım manasında kullanrak cinas sanatı yapmıştır.
2. Ey can! Bu işin sonunda kavuşma imkanı/ihtimali var mı dedim. Yok dedi. Ah ki umut ipliğini makas ile kesti.
Şair kendi canına seslenerek tecrit sanatı yapmıştır. Ey can bu hikayenin sonunda küçük de olsa kavuşma ihtimali yok mudur? diye korka korka sorduğu soruya o acı cevabı almıştır. Aldığı cevap, aşığın pamuk ipliğine bağlı son umudunu adeta makas ile kesmiştir. Şair yine "la" kelimesinde hem Arapça karşılığı olan hayır anlamını, hem "ile, ila" bağlacı anlamını kastederek cinas yapmıştır.
3. Aşkından dolayı soyunup bedenimi yakarak o denli taze yara açtım ki bu yanık yaraları vücudumu adeta hiçliğe düşürdü. İncelediğimiz mecmuada sondaki kelime açık bir şekilde fena yazılmıştır. Şiirin geçtiği başka bir mecuada ise kına şeklinde yazılmıştır (Köksal, Edirneli Nazmî'nin "Mecma'u'n-Nezâ'ir, 2017, s. 87). Eğer bu ikinci yazım esas alınırsa da "aşkından dolayı soyunup bedenimi yakarak o denli taze yara açtım ki bu yanık yaraları vücudumda kına yakılıp da kızıl rengini alan şekle döndü" anlamı çıkar.
4. Ey ay yüzlü sevgili! Rakibin, ayna gibi parlak yüzüne baktıkça gördüğü ayva tüylerin değil; kendi yüzünün karasıdır.
Klasik şiir anlayışında sevgili aşığa karşı her daim müstağni davranırken rakibe yakınlık göstermektedir. Bu durum doğal aşığı rahatsız etmektedir. Sevgiliyi rakibin kötülüğüne ikna etme çabası içindedir. Burda rakip sevgiliye yakınlık peyda edip yüzüne bakma lutfüne mazhar olmuştur. Sevgilinin ayna gibi parlak yüzüne bakınca ilk etapta görülmesi gereken unsurlardan biri, bu güzelliğe renk katan ayva tüyleridir. Fakat rakibin gördüğü ise kalbindeki kötülüklerin dışa vurumu olan yüzünün karasıdır. Şair sevgilinin yüzünü aynaya benzeterek mübalağa sanatı yapmıştır. Ayrıca parlaklık ile karalık arasında da tezat vardır.
5. Ey Derûnî! Gönlü neşe ile dolduran şarabın varlığı da olmasa bu ayrılık günlerinde tek bir nefes dahi almak mümkün olmayacaktı.
Aşık sevgiliden ayrı geçirdiği her anı benliğinde adeta cehennemi yaşamaktadır. Bu derde su serpecek, bu acıyı bir nebze olsun dindirecek ancak gönle neşe veren şaraptır ve aşık da bu yolla teselli bulmaktadır.

2
Nazîre-i Derûnî
Mef'ûlü Mefâ'îlü Mefâ'îlü Fe'ûlün
1. Bir dem sanemâ kâmet-i servünle kıyâm et
Tâ kim bize zâhir ola ahvâl-i kıyâmet
2. Mescidde mü'ezzîn ki göre kâmetüni râst
Kad kamet okuyub ide tekbîr ikâmet
3. Mihrâba geçüp fitne gözün sihr-ile her dem
Eyler ol iki turra-i câdûya imâmet
4. Gel kana girüp cevr-ile öldürme beni sen
Hiç fâ'ide itmez kişiye sonra nedâmet
5. Sen dilbere dil virdi **Derûnî** dile düşdi
'Âşıkdur olursa n'ola rüsvâyı melâmet

1. Ey put kadar güzel sevgili! O selvi ağacı gibi uzun ve düzgün endamınla bir an olsun ayağa kalk. Ta ki kıyamet koptuğunda neler oluyormuş, kıyametin kopuşunu görelim.

Sevgilinin boyunu uzunluk ve düzgünlüğü yönüyle selvi ağacına benzetmek klasik şiirde önemli bir mazmundur. Sevgilinin o ince ve uzun boyu ile ayağa kalkması, tüm güzelliğinin görünmesinin verdiği heyecanla aşıkda kıyamet etkisi meydana getirir. Kıyamet benzetmesinin bir diğer önemli sebebi kamet ve kıyametin aynı kökten türemesidir. Şair bu şekilde iştikak sanatı yapmıştır.

2. Camide müezzin senin o düzgün endamını görünce hemen tekbir getirip kamet getirmiştir.

Kamet-kıyamet benzerliğini bu beyte de taşıyan şair, müezzinin kamet getirmesini, sevgilinin düzgün boyu karşısında adeta istemsizce ayağa kalkıp hayret ile tekbir getirmesi şeklinde hayal etmiştir. Farz namaza başlamadan önce, özellikle camide müezzinin kamet tekbirle beraber kamet getirmesi bir islam geleneği ve peygamber sünnetidir. Şairin bu durumu sevgilinin boyuna bağlaması hüsn-i talil sanatıdır.

3. Fitne çıkaran o gözlerin her daim sihir ile mihraba geçip iki yana düşen büyücü kakülüne imamlık yapar.

Şiirini cami motifi üzerine kurgulayan şair, bu beytinde sevgilinin fitne çıkaran gözlerinin sihir ile mihraba geçip kaküllere imamlık yaptığını tahayyül etmiştir. Camide imam mihraba geçip cemaat da arkasında saf tutup namaz kılması dini bir vecibedir (Yalçın, 2023, s. 162). İslamiyetle yasaklanmış sihir ile iki gözün imamlığa geçmesi, büyücü olan kaküllerin ardından güya saf tutup namaz kılması, geleneğin sınırlarını zorlayan bir hayaldir. Kaldı ki imam bir olur iki olamaz. Şairin bu beyitte kaşların mihraba benzetilmesi ile göz arasında; sihir, cadu ve bu işlerde kullanılan saç telleri arasında güçlü bir tenasüp oluşturmuştur.Sevgilinin mihrap gibi kaşlarının altında gözlerinin bulunması ve kaküllerin, kaşların hemen bitişiğinde alna dökülmesini cemaatle saf tutup namaz kılan bir topluluğa benzetmesi orijinal bir hayadir denilebilir.

4. (Ey Sevgili!) Beni cefa ile öldürüp gel elini kana bulama. Bu fiilinden dolayı pişman olursunda son pişmanlık fayda etmez, bilesin.

Aşık, sevgilinin kendisini görmezden gelmesini, sahip olduğu tüm varlığını ayağına sermesine rağmen dönüp bakmamasını kendisini eziyetle öldürmekle eşdeğer görür. Bu tavrına devam ederse aşığın ölümü yakındır. Eğer aşık ölürse sevgilinin pişman olacağını fakat iş işten geçmiş olacağını dile getirir. Aşığın aşkı olmazsa sevgilinin güzelliğinin bir kıymeti kalmaz demeğe getirmektedir. Son pişmanlık fayda etmez atasözünü yad eden şair irsal-i mesel sanatı yapmıştır.

5. Derûnî, senin gibi bir gönülçelene gönlünü kaptırdı diye dillere düştü. Derûnî aşka düşmüştür ve bundan dolayı kınanarak rezil olduysa bunda şaşacak bir durum yoktur.

Aşık, aşkından dolayı çekeceği her türlü cevr ü cefayı, rezillik ve düşkünlüğü peşinen kabullenmiştir. Sevgiliye duyduğu muhabbetten dolayı dillere düşmesi onun önemseyeceği bir tavır değildir. Nitekim aşk yolu zorlu ve meşakkatlidir. Bunu ancak göze alabilenler bu yolda yürüyebilir.

Şairin aşk yolundaki eziyetlerden bahsetmesi ve melameti anması beyte tasavvufi bir derinlik katmıştır. Dillere düşmek deyimi ile irsal-i mesel sanatına başvurmuştur.

3

Nazîre-i Derûnî

Mef'ûlü Mefâ'îlü Mefâ'îlü Fe'ûlün

1. Dilberde vefâ kalmadı yârânda hakîkat
Bir sâde güler yüz dahı yok kânda hakîkat
2. Hengâm-ı safâda çün olur da'vî-i ülfet
Şiddetde velî az olur ihvânda hakîkat
3. Dünyâda safâ kalmadı ehlinde mürüvvet
'Avretde vefâ niteki oglanda hakîkat
4. Hep itdügümüz mihr ü muhabbet dil ucıyla
Sa'y eyleyelüm tâ ki ola cânda hakîkat
5. Tahsîl-i hakîkat ide gör sen de **Derûnî**
Dime yok imiş bunda vefâ anda hakîkat

1. Sevgilide vefa; dostlarda ise bağlılık kalmadı. Sadece gülümseyen bir sima dahi hakikatte kalmadı.

Şairin söylem ve üslubuna bakıldığında XVII. asır büyük şairi Yusuf Nabi'yi çağrıştırmaktadır. Zira Yusuf Nabi Divanı'nda redifi "kalmamış, yok, yokdur, usandık, yeri yokdur, unutulmuş" olan zamaneden şikayet eden onlarca şiir bulunmaktadır. Bu tespit, şairin yaşadığı dönemin belirlenmesinde bir ipucu olabilir.

Şaire göre ne sevgili eski sevgilidir ne de dost bildiği insanlar eski insanlardır. Herşeyin içi boşalmış ve hakikatini kaybetmiştir. Şair zamaneden şikayet etmektedir.

2. Safa vakti herkes dostluk, bağlılık davası güder, fakat kara günde kardeş gibi olan dost neredeyse hiç bulunmaz. Şairin konu itibariyle yek-ahenk olan bu şiirinde zamandan, dost, kardeş ve sevgiliden yana sızlanmaları devam etmektedir. Beytin manası "dost kara günde belli olur" atasözü ve kara gün dostu deyimi üzerine kuruludur. İrsal-i mesel sanatı beyte hakimdir.

3. Ne dünyada zevk alınacak bir durum ne de dünyadakilerde insanlık kaldı. Ne hayat arkadaşında ve ne de evlatta sadakat kaldı. Şair bu beyitte şikayet ettiği unsurların çerçevesini genişletmiş, en geniş daireden en dar daireye kadar hiçbir yerde olumlu bir fiilin/tavrın kalmadığını ifade etmektedir.

4. Gösterilen ilgi ve yakınlıkta en küçük bir samimiyet kalmamış, bu minvalde söylenen sözler kalpten değil dil ucuyla söylenir olmuştur. Bir nebzecik samimiyet olsun diye bari gayret gösterelim.

Şikayetlerine devam şair, buraya kadar durum tespitinin ötesine geçmemişti. Bu beyitte ilk defa bu olumsuzlukların ortadan kaldırılması için tavsiyede bulunduğu görülmektedir.

5. Ey Derûnî, hakikata ulaşmak için çalış. Onda hakikat bunda vefa yok deyip şikayet etmekten vazgeç.

Önceki beyitte durumdan şikayetin ötesine geçerek gayretten bahseden şair, bu beyitte kendi yol çizmiş; başkalarının kusurlarını dile getirip şikayet etmekten vazgeçmiştir. İnsan herkesten önce kendini düzeltmeli, sonra başkalarına bakmalı düşüncesini şiar edinmiş izlenimini vermektedir.

5.2. Şairin Kimliği Hakkında

XV. ile XVIII. yüzyıllar arasında yaşamış şairlerin şiirlerini ihtiva eden mecmua, Şair Derûnî'nin de bu zaman diliminde yaşadığını göstermektedir. Günümüzün en büyük klasik Türk edebiyatı dijital platformlarından biri olan Türk Edebiyatı İsimleri Sözlüğü (TEİS)'e bakıldığında bu zaman diliminde yaşadığı varsayılan Derûnî mahlaslı birçok şair bulunmaktadır[3]. Bahsi geçen şairlerin hiçbirinin günümüze ulaşan divan yahut müstakil eserleri yoktur. Bu durum şairin kimliğini tespit etmeyi oldukça zorlaştırmaktadır. Çalışmamızın sonunda şiirlerin şekil ve muhtevası göz önünde bulundurularak şairin edebi şahsiyetine bir çerçeve çizmeye çalışılacaktır.

5.3. Şiirlerin Şekil Yapısı

Her üç şiirde gazel nazım şekli ile derleyenin beyanına göre nazire olarak kaleme alınmıştır. Birinci şiir Baki'nin

Bana çok cevr itdügüñ-çün ey sipihr-i bî-vefâ
Âhumun dûd-ı kebûdı uydı ulaşdı sana

matlalı gazeline nazire olarak yazılmıştır.

İkinci şiirin hangi zemin şiire nazire olduğu bilinmemektedir. Çünkü önceki şiirlerle karşılaştırıldığında nazire şiilerin ortak özellikleri olan aynı konu, aynı kafiye-redif, aynı aruz kalıbı hususları görülmemektedir.

Üçüncü şiir Abdi'nin

'Âlemde sâfâ kalmadı yârânda hakîkat
Kanda dil-i yârân-ı sâfâ kanda hakîkat

matlalı gazeline nazire şeklinde kaleme alındığı görülmektedir.

Şair Derûnî, birinci şiirinde fā'ilātün fā'ilātün fā'ilātün fā'ilün, ikinci ve üçüncü şiirlerinde mef'ūlü mefā'īlü mefā'īlü fe'ūlün kalıbını kullanmıştır. Şair, kalıp kullanımında ahengi bozacak herhangi bir hata yapmamıştır.

Şair Derûnî birinci şiirinde redif kullanmamıştır. Revi olan yalnız elif (ا) harfini kullanarak mücerret kafiye tercih etmiştir. İkinci şiirinde de redif kullanmayan şair kafiye çeşitlerinden müesses [-âmet

[3] Ayrıntılı bilgi için bakınız: https://teis.yesevi.edu.tr/

(revi harfi ت tesis harfi م ridf harfi ا)]'i kullanmıştır. Üçüncü şiirde şair zemin şiire tabi olup "-da hakikat" redifini kullanmıştır. Klasik şiirde çok müstamel olmayan bu redif dikkat çekicidir. Kafiye ise mürdef [-ân (revi harfi ن ridf harfi ا)]'tir.

Şair Derûnî'nin çalışmaya konu şiirlerine şekil olarak bakıldığında nazım şekilleri, aruz kalıpları, redif ve kafiye hakkında klasik edebiyat şairlerinin bilmesi gerektiği kadar malumata sahip olduğu eldeki bulgular göstermektedir.

5.4. Şiirlerin Muhtevası

Mecmuada yer alan üç gazel, Şair Derûnî'nin klasik Türk şiiri geleneği içinde tematik ve üslup açısından oldukça geniş bir yelpazeye sahip olduğunu düşündürmektedir. Şair, bu şiirlerde hem klasik aşkın lirizmini hem de dönemin sosyal yozlaşmasına dair hikmetli eleştirilerini ustalıkla harmanlamıştır denilebilir.

Birinci şiir, âşıkâne bir üslupla yazıldığı görülmektedir. Şair, aşk derdine çare bulunmadığından yakınırken, talihin ve sevgilinin kendisine karşı adaletsiz olduğunu hissettirir. En çarpıcı ifadesi, umudun (ümîdüm riştesi) 'yok' (lâ) makasıyla kesildiğini dile getirmesidir; bu, aşkın verdiği çaresizliğin somut bir mecazıdır. Şairin başvurduğu bu tür ifadeler, klasik Türk şiirinde anlam inşasının yalnızca yerleşik mazmunlara dayanmadığını; şairin bireysel hayal gücüyle şekillenen özgün buluşların da bu sürece dahil olduğunu göstermektedir (Yavuz, 2025 s. 65). Vücudunun yara ile kaplanmasını hiçliğe düşmeye benzeterek tasavvufi bir tedai de yapar. Gazelin en can alıcı kısımlarından biri, rakibi eleştirdiği beyittir: Rakibin sevgilinin parlak yüzünde gördüğü şeyin, yüzündeki ayva tüyleri değil, kendi kalbindeki kötülüğün dışa vurumu olan yüz karası olduğunu iddia ederek psikolojik bir suçlama yöneltir. Şair, bu yoğun gam ve ayrılık karşısında teselliyi yalnızca gönlü neşeyle dolduran şarapta bulacağını belirterek rindâne bir tavırla gazeli sonlandırır.

İkinci şiir ise dünyevi ve dinî imgeleri harmanlayan rindâne/sûfiyâne bir muhtevaya sahiptir. Şair, sevgilinin selvi ağacına benzeyen uzun boyunu ayağa kıyâma davet ederek, bunun aşık için kıyamet heyecanı yarattığını ifade eder; bu hem fiziksel bir hayranlık hem de ilahî bir coşkudur. Bu kutsallaştırma, cami ve namaz motifleriyle devam eder: Sevgilinin düzgün boyu (kâmet) karşısında müezzinin istemsizce tekbir getirip ikamet okuması, sevgiliye duyulan hayranlığın hüsn-i ta'lil sanatıyla yüceltilmesidir. Şair, sevgilinin büyücü kaküllerine mihrapta imamlık yapan fitne gözlerini tasavvur ederek geleneğin sınırlarını zorlayan orijinal bir hayal kurar. Gazel, sevgilinin cefayla aşığını öldürmesinin pişmanlık getireceği uyarısıyla didaktik bir an içerse de, makta beytinde, aşık olduğu için kınanmayı ve rezil olmayı peşinen kabullendiğini belirterek aşk yolundaki kararlılığını ortaya koyar.

Üçüncü şiir, Derûnî'nin hikemî yönünü ön plana çıkarmaktadır. Şair bu gazelde, zamanın ruhundan ve yozlaşan ahlaktan yakınır. Gözlemlediği kadarıyla sevgili başta olmak üzere, ne dostlarda bağlılık ne de insanlarda insaf kalmıştır. Şikâyetinin çerçevesini genişleterek, vefasızlığın ve samimiyetsizliğin en küçük toplumsal birimlere; eş ve çocuklara kadar yayıldığını belirtir. Bu durum, şairin sosyal çevresinden büyük bir hayal kırıklığı yaşadığını gösterir. Şiirin didaktik yönü, dördüncü beyitteki "dil ucıyla" söylenen boş sevgi sözlerinden uzak durma çağrısıyla başlar. Son beyitte ise şair, "Tahsîl-i hakîkat ide gör sen de Derûnî" diyerek şikâyetten vazgeçip manevi gerçeği aramaya yönelmesi gerektiğini belirterek, eleştirisini kendi nefsine yöneltir ve derin bir olgunluk örneği sergiler.

6. SONUÇ VE DEĞERLENDİRME

İstanbul Üniversitesi Nadir Eserler Kütüphanesi'nde NEKTY03759 demirbaş numarasıyla kayıtlı bulunan ve bu çalışmanın temelini oluşturan ve mecmû'a-i nezâ'ir özelliklerini muhtevi eser, Klasik şiirin nazire geleneğinin arşivlenmesi ve derlenmesi açısından önemini bir kez daha ortaya koymuştur. Eserin asıl künyesinde yer alan mecmû'a-i gazeliyât ibaresinin, içeriğin büyük ölçüde nazire örneklerinden teşekkül etmesi sebebiyle mecmû'a-i Nezâ'ir olarak adlandırılmasının isabetli olduğu, kodikolojik ve muhteva incelemeleriyle teyit edilmiştir. Bu makalede incelenen Derûnî'ye ait üç nazire metni, şairin edebî kişiliğinin ve üslup yetkinliğinin çok boyutlu bir okumasına imkân vermiştir.

Şiirlere getirilen şerhler sonucunda Derûnî, yalnızca nazire mecmualarında adı geçen sıradan bir şair olmanın ötesinde, şiire bakış açısı geniş, teknik açıdan vasatın üstünde ve gözlem gücü yüksek bir şair olarak öne çıkmaktadır. Şairin şiirleri, klasik âşıkâne çizgiden, hikemî ve içtimaî eleştiriye uzanan bir geçişkenlik sergilemektedir. Birinci gazeldeki derin lirizmin ve aşkın çaresizliğini ifade eden "mikrâs-

ı lâ” gibi özgün terkiplerin kullanımı, onun mazmunları taklit etmek yerine, kendi bireysel ıstırabını yansıtan güçlü metaforlar üretebildiğini göstermiştir. İkinci gazelde tenasüp ve hüsn-i ta'lil sanatlarıyla mescit ve namaz motiflerini sevgiliye uyarlaması; sevgilinin boyunu kıyametle, fitne gözlerini ise mihrapta imamla eşleştirmesi, klasik şiirin kutsal ile dünyevî olanı birleştiren rindâne tavrına güçlü ve orijinal bir katkı sağlamıştır.

Şairin edebî kişiliğinin en dikkate değer yönü ise üçüncü gazelde belirginleşen hikemî ve sosyal eleştiri tonudur. Söz konusu şiirde sevgili, dost ve hatta aile üyeleri düzeyinde gözlemlenen vefa ve hakikat kaybından şikâyet ederek, döneminin ahlaki yozlaşmasına dair keskin bir tespit sunar. Bu üslup, şairin klasik aşk şiirinin sınırlarından çıkarak Nâbî Okulu'nun toplumsal gözlem geleneğine yakın durduğunu göstermektedir. Gazeli, şikâyeti bırakıp kendi nefsine dönerek "Tahsîl-i hakîkat ide gör sen de Derûnî" diyerek sonlandırması, eleştiriyi içsel bir sorumluluğa dönüştüren olgun bir bilgelik anlayışına sahip olduğunu kanıtlamıştır.

Netice itibarıyla, Derûnî'nin bu nazire metinleri, onun sadece vezin ve kafiyede değil, üslup ve tema çeşitliliğinde de yetkin bir şair olduğunu ortaya koymaktadır. Bu çalışma, Derûnî'nin şairler biyografilerindeki kısa kayıtlardan sıyrılarak, eserlerinin analizi üzerinden dönemin estetik ve sosyolojik iklimini yansıtan çok boyutlu bir ses olarak yeniden değerlendirilmesi gerektiği sonucuna varmıştır.

KAYNAKÇA

Aydemir, Y. (2007). Behiştî Dîvânı, Kültür ve Turizm Bakanlığı e-kitap yayınları.

Aynur, H., vd., (2012). Eski Türk Edebiyatı Çalışmaları VII-Mecmûa: Osmanlı Edebiyatının Kırkambarı, İstanbul: Turkuaz Yayınları.

İçli, A. (2022). Nazirecilik Geleneğinde Ben ve Ötekinin İzleri: Gelibolulu Âli'nin Biz Redifli Şiiri İle Ona Yazılan Nazire Şiirler Örnekleminde Ben'in Biz Yolculuğu. Akademik Dil ve Edebiyat Dergisi, 6(3), 99-145. https://doi.org/10.34083/akaded.1169198.

Kılıç, A. (2012). "Mecmua Tasnifine Dair", Eski Türk Edebiyatı Çalışmaları VII Mecmûa: Osmanlı Edebiyatının Kırkambarı, (haz. Hatice Aynur vd.), Turkuaz Yay., İstanbul, s.77-96.

Köksal, F. (2006). Sana Benzer Güzel Olmaz Divan Şiirinde Nazire, Ankara: Akçağ Yayınları.

Köksal, F. (2006). Edirneli Nazmî'nin "Mecma'u'n-Nezâ'ir, E-kitap Yayınları.

Tılfarlıoğlu, M. (2019). Şairlerin Bilinmeyen Gazelleri, *Mavi Atlas,* 7(1), 163-184.

Yalçın, D. (2023). Hanyalı Nûrî Osmân Divânı'nda Naat. Mavi Atlas, 11(1), 147-172. https://doi.org/10.18795/gumusmaviatlas.1259858

Yavuz, M. (2025). Hamdullah Hamdî'nin Yusuf u Züleyha İsimli Mesnevisinde Anlam Zenginlikleri (Alışılmamış Bağdaştırmalar). *bitig Edebiyat Fakültesi Dergisi, 5*(9), 64-92.

Yiğit, A. S. (2025). Şair Nushi'nin Bilinmeyen Şiirleri. Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi(86), 350-362. https://doi.org/10.51290/dpusbe.1755735

Uzun, M. İ. (2013). *Türk İslam Edebiyatı.* Eskişehir: Anadolu Üniversitesi Yayınları

SOSYAL SÜRDÜRÜLEBİLİRLİK VE DEZAVANTAJLI GRUPLARIN DAHİL EDİLMESİ: KÜRESEL KANITLARIN SİSTEMATİK BİR İNCELEMESİ

Hatice OĞUZ ÖZGÜR
Isparta University of Applied Sciences, Uluborlu Selahattin Karasoy Vocational School, Department of Therapy and Rehabilitation, 32650, Uluborlu, Isparta
ORCID: 0000-0001-5901-3488

ÖZET
Sürdürülebilir kalkınmanın sosyal boyutu, toplumsal adalet, kapsayıcılık ve katılım ilkeleriyle yakından ilişkilidir. Bu çalışma, sosyal sürdürülebilirlik çerçevesinde dezavantajlı grupların toplumsal katılımına odaklanan uluslararası araştırmaları kavramsal, yöntemsel ve bağlamsal açıdan bütüncül bir biçimde incelemeyi amaçlayan sistematik bir derlemedir. Literatürde "kimseyi geride bırakmama" yaklaşımı giderek güç kazansa da dezavantajlı grupların karar alma süreçlerine katılımı coğrafyadan coğrafyaya ve grup türlerine göre önemli farklılıklar göstermektedir. Bu derleme, 2020-2025 yılları arasında yayımlanan, Web of Science'da (WOS) indekslenen ve tam metnine erişilebilen hakemli makaleleri kapsamaktadır. WOS veri tabanında yapılan taramada ulaşılan 1.175 kayıt, PRISMA bildirimi kontrol listesi doğrultusunda elenmiş ve dahil edilme kriterlerini karşılayan 26 makale analiz edilmiştir. Çalışmada, sosyal sürdürülebilirlik ve toplumsal katılımın kavramsal çerçevesi, araştırmalarda kullanılan yöntemsel yaklaşımlar, farklı coğrafyalarda ve dezavantajlı gruplar arasında katılım pratiklerinin nasıl değiştiği, uygulanan politika ve programların etkililiği ve literatürün sunduğu stratejik öneriler bütüncül biçimde değerlendirilmiştir. Bulgular, özellikle Küresel Güney ile Küresel Kuzey arasındaki yapısal eşitsizliklerin katılım fırsatlarını belirgin biçimde şekillendirdiğini; göçmenler, engelliler, kadınlar, yaşlılar ve düşük gelirli gruplar gibi farklı dezavantajlı toplulukların bağlamsal engellerinin çeşitlilik gösterdiğini ortaya koymaktadır. Çalışma ayrıca yöntemsel eğilimleri ve literatürdeki boşlukları görünür kılarak sosyal sürdürülebilirlik politikalarının geliştirilmesine yönelik kanıta dayalı bir çerçeve sunmaktadır. Bu derlemenin, dezavantajlı grupların sürdürülebilirlik süreçlerine etkin katılımını güçlendirmeye yönelik politika, yönetişim ve uygulama modellerinin geliştirilmesine katkı sağlaması beklenmektedir.
Anahtar Kelimeler: Sosyal sürdürülebilirlik, Toplumsal katılım, Dezavantajlı gruplar, Kapsayıcılık

SOCIAL SUSTAINABILITY AND THE INCLUSION OF DISADVANTAGED GROUPS: A SYSTEMATIC REVIEW OF GLOBAL EVIDENCE

ABSTRACT
The social dimension of sustainable development is closely linked to the principles of social justice, inclusiveness, and participation. This study presents a systematic review that aims to comprehensively examine international research on the social participation of disadvantaged groups within the framework of social sustainability, adopting conceptual, methodological, and contextual perspectives. Although the "leave no one behind" approach has gained increasing prominence in recent years, the participation of disadvantaged groups in decision-making processes continues to vary significantly across geographical contexts and group characteristics. This review covers peer-reviewed articles published between 2020 and 2025, indexed in the Web of Science (WOS) and available in full text. A total of 1,175 records identified through WOS were screened using the PRISMA checklist, and 26 studies meeting the inclusion criteria were analyzed. The review systematically evaluates the conceptual foundations of social sustainability and participation, the methodological approaches employed in the literature, the ways in which participation practices differ across geographical regions and disadvantaged groups, the effectiveness of policies and programs implemented in various contexts, and the strategic recommendations reported in existing research. The findings reveal that structural inequalities between the Global South and the Global North significantly shape participation opportunities, and that contextual barriers faced by different disadvantaged groups -such as migrants,

persons with disabilities, women, older adults, and low-income communities- vary considerably. The study also identifies methodological trends and gaps in the current literature, offering an evidence-based framework for the development of more inclusive social sustainability policies. Overall, this review is expected to contribute to the advancement of policy, governance, and practice models that enhance the meaningful participation of disadvantaged groups in sustainability processes.
Keywords: Social sustainability, Social participation, Disadvantaged groups, Inclusiveness

1. GİRİŞ

Küresel sürdürülebilirlik gündemi, özellikle 2015 sonrası dönemde Birleşmiş Milletler Sürdürülebilir Kalkınma Hedefleri'nin (SKH) "kimseyi geride bırakmama" ilkesi çerçevesinde toplumsal eşitlik, kapsayıcılık ve adil erişim hedeflerini merkeze almıştır (UN, 2015). Bu çerçevede sosyal sürdürülebilirlik, yalnızca ekonomik büyüme ve çevresel koruma ile sınırlı olmayan; toplumsal refahın, hak temelli yaklaşımların, katılımcı yönetişimin ve sosyal adaletin bütünleşik bir biçimde güçlendirilmesini hedefleyen geniş kapsamlı bir politika alanı hâline gelmiştir (Gedik, 2020). Sosyal sürdürülebilirliğin en yaygın tanımı, "topluluklar içinde olumlu bir koşul ve bu koşula ulaşabilecek bir süreç" olmasıdır. Bu tanımlama, temel hizmetlere eşit erişim, kuşaklar arası eşitlik, farklı kültürlere saygı duyan bir ilişki sistemi, özellikle yerel düzeyde vatandaşların siyasi katılımı, topluluk bilinci, sosyal sürdürülebilirlik konusunda farkındalığı iletmek için bir sistem, mümkün olduğunda bir topluluğun kendi ihtiyaçlarını karşılama yolları ve toplumsal eylemle karşılanamayan ihtiyaçları ele almak için siyasi savunuculuk ilkelerini kapsamaktadır (Morelli, 2011). Son yıllarda yapılan çalışmalar, sosyal sürdürülebilirliği; toplumsal katılım, mekânsal ve sosyal adalet, hizmetlere erişilebilirlik, topluluk dayanıklılığı ve güçlenme gibi çok boyutlu unsurlar üzerinden ele almakta; sürdürülebilirlik tartışmalarının özünü sosyal ilişkilere, eşitsizlik yapılarına ve yönetişim mekanizmalarına taşımaktadır (Dempsey vd., 2011; Colantonio, 2009).

Bu bağlamda dezavantajlı gruplar, sosyal sürdürülebilirlik perspektifinin en kritik bileşenlerinden birini oluşturmaktadır. Literatürde dezavantajlı gruplar; yaşlılar, engelliler, göçmenler, mülteciler, düşük gelir grupları, etnik azınlıklar, engelli bireyler, genç NEET (Not in Education, Employment or Training) nüfusu, düşük eğitimli kişiler ve çevresel/mekânsal dezavantajlara maruz kalan topluluklar olarak tanımlanmaktadır (Balestra ve Ciani, 2022; WHO, 2022). Bu gruplar, yapısal engeller, ekonomik kırılganlıklar, mekânsal dışlanma ve güç eşitsizlikleri nedeniyle sosyal sürdürülebilirlik süreçlerine yeterince dahil edilememekte; bu durum sosyal politikaların etkililiğini ve hedef grubun yaşam kalitesini doğrudan etkilemektedir (Yıldırım Aykurt, 2020).

Sosyal sürdürülebilirliğin kavramsal temelleri, literatürde üç ana eksende şekillenmektedir:

(i) Erişim ve Hizmet Eşitliği: Eğitim, sağlık, barınma, hareketlilik ve dijital hizmetlere adil erişim, sosyal sürdürülebilirliğin temel ölçütleri arasında yer almaktadır (Vallance vd., 2011).

(ii) Katılım ve Temsil: Dezavantajlı grupların karar alma mekanizmalarına dâhil edilmesi, kolektif eylem kapasitesinin desteklenmesi ve yönetişim süreçlerinde görünürlükleri sosyal sürdürülebilirliğin ayırt edici bir boyutudur (Armitage vd., 2012).

(iii) Sosyal Adalet ve Güçlenme: Eşitsizlikleri azaltmaya yönelik politikaların, hak temelli yaklaşımların ve güç paylaşımının hayata geçirilmesi, sosyal sürdürülebilirliğin normatif hedeflerini oluşturmaktadır (Fraser, 2009).

Bu kavramsal temel, dezavantajlı grupların sosyal sürdürülebilirlik süreçlerine katılımının neden kritik olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Ancak literatür, sosyal sürdürülebilirlik uygulamalarının farklı coğrafyalarda, farklı dezavantaj türlerinde ve farklı yönetişim modelleri altında önemli ölçüde çeşitlilik gösterdiğini ortaya koymaktadır (Eizenberg ve Jabareen, 2017; Vallance vd., 2011).

Söz konusu farklılıkları sistematik biçimde değerlendirmek için bu çalışmada, sosyal sürdürülebilirlik çerçevesinde dezavantajlı grupların toplumsal katılımına ilişkin literatürü bütüncül biçimde inceleme gereksinimi duyulmuştur. Son yıllarda yayımlanan çalışmaların artmasına rağmen, bu literatürün yöntemsel, kavramsal ve bağlamsal düzeyde parçalı olduğu; dezavantajlı grupların katılım deneyimlerini sistematik olarak karşılaştıran ve ortak eğilimleri görünür kılan kapsamlı incelemelerin sınırlı olduğu görülmektedir (Arık ve Taş, 2020; UNRISD, 2022). Bu doğrultuda sistematik derleme

yöntemi, mevcut bilgi birikiminin bütüncül analizini, karşılaştırmalı değerlendirmesini ve gelecekteki araştırmalar için stratejik önceliklerin belirlenmesini mümkün kılmaktadır.

Bu çalışmanın amacı, 2020-2025 yılları arasında yayımlanan ve dezavantajlı grupların sosyal sürdürülebilirlik süreçlerine katılımını ele alan uluslararası araştırmaları kavramsal, yöntemsel ve bağlamsal açılardan sistematik bir biçimde incelemektir. Araştırma soruları, sosyal sürdürülebilirliğin teorik çerçevesi, kullanılan yöntemsel yaklaşımlar, dezavantajlı grupların coğrafi/genel farklılıkları, politika uygulamalarının etkililiği ve literatürde önerilen yönetişim modellerini kapsamaktadır.

Çalışma, sosyal sürdürülebilirlik literatürünün güncel eğilimlerini görünür kılmayı, dezavantajlı grupların katılımını güçlendirmek için geliştirilen stratejilerin etkinliğini değerlendirmeyi ve sosyal politika alanında kullanılabilir kanıta dayalı öneriler sunmayı hedeflemektedir. Bu hedef doğrultusunda, sosyal sürdürülebilirlik ve dezavantajlı grupların katılımına ilişkin literatürdeki parçalı yapıyı aşarak 2020-2025 dönemine ait araştırmaları bütüncül ve karşılaştırmalı bir çerçevede bir araya getirmesi bakımından özgün bir katkı sunmaktadır. Farklı coğrafyalar ve dezavantaj türleri arasında ortak katılım örüntülerini sistematik biçimde ortaya koyarak, özellikle literatürde eksik kalan Küresel Kuzey-Küresel Güney karşılaştırmalarını görünür kılmaktadır. Ayrıca çalışma, çeşitli kuramsal yaklaşımları tek bir analitik çatı altında ilişkilendirerek sosyal sürdürülebilirliğin kavramsal bütünlüğünü güçlendirmekte ve gelecekteki araştırmalar için bağlama duyarlı, kanıta dayalı bir referans çerçevesi sunmaktadır.

2. YÖNTEM

Bu çalışmada, Web of Science (WOS) veritabanında indekslenen, dezavantajlı grupların (yaşlı, engelli, göçmen, kadın, yoksul vs.) toplumsal katılımlarını desteklemek amacıyla yürütülen sosyal sürdürülebilirlik faaliyetlerinin rolünü konu alan makaleler sistematik bir metodolojiyle incelenmektedir. Sistematik derleme, belirli bir soruna odaklanılarak, o soruna çözüm bulmak ya da durumu ortaya koymak amacıyla ilgili alanda yayınlanmış tüm bilimsel çalışmaların kapsamlı bir şekilde incelenmesi ve çeşitli dahil etme ve hariç bırakma kriterleri kullanılarak incelenen çalışmaların, ele alınan sorunu en uygun biçimde aydınlatılması amacıyla bulgularının sentezlenmesi yöntemidir (Centre for Reviews and Dissemination, 2008; Higgins ve Green, 2011; Uman, 2011). Sistematik derleme, ele alınan konuya dair verileri sistemli, objektif ve yoğunlaştırılmış biçimde sunduğundan dolayı araştırmacılar için verileri takip etme, kısa zamanda konuya dair birçok bilgiyi edinme, kanıta dayalı uygulama/araştırma yapma kolaylığı sağlamaktadır (Karaçam, 2013).

Çalışmanın yazımı sürecinde PRISMA bildirimi kontrol listesindeki adımlar takip edilmiştir. Öncelikle araştırma soruları belirlenmiştir ve buna uygun biçimde literatür incelenmiştir. Araştırma soruları şöyledir:

1- Sosyal sürdürülebilirlik ve toplumsal katılım kavramları literatürde nasıl tanımlanmakta, hangi teorik yaklaşımlar ve kavramsal çerçeveler öne çıkmaktadır?

2- Dezavantajlı grupların toplumsal katılımını incelemek için hangi yöntemsel yaklaşımlar kullanılmaktadır ve bu yöntemler katılımı hangi göstergeler üzerinden ölçmektedir?

3- Farklı ülkelerde ve coğrafi bölgelerde dezavantajlı grupların toplumsal katılım deneyimleri hangi yönlerden benzerlik veya farklılık göstermektedir? Bu farklılıklar, katılımın önündeki engelleri ve ihtiyaç duyulan öncelikleri nasıl şekillendirmektedir?

4- Sosyal sürdürülebilirlik çerçevesinde yürütülen programlar, politikalar ve uygulamalar dezavantajlı grupların katılımını artırmada hangi ölçüde etkili olmakta; hangi somut kazanımlar ya da sınırlılıklarla sonuçlanmaktadır?

5- Toplumsal katılımın güçlendirilmesi için literatürde önerilen stratejiler, politika modelleri ve yönetişim yaklaşımları nelerdir; gelecekte hangi araştırma ve uygulama alanları öncelik kazanmaktadır?

Bu araştırma soruları, sosyal sürdürülebilirlik ve dezavantajlı grupların toplumsal katılımına ilişkin uluslararası literatürü sistematik, bütüncül ve karşılaştırmalı bir bakış açısıyla inceleyebilmek amacıyla seçilmiştir. İlk soru, sosyal sürdürülebilirlik ve toplumsal katılım kavramlarının literatürde nasıl tanımlandığını, hangi kuramsal yaklaşımlar ile kavramsal çerçevelerin öne çıktığını ortaya koyarak çalışmanın teorik temelini belirlemeyi amaçlamaktadır. İkinci soru, dezavantajlı grupların katılımını

ele alan araştırmalarda kullanılan yöntemsel yaklaşımları çözümleyerek katılımın hangi göstergeler üzerinden operasyonelleştirildiğini ve hangi analitik araçlarla ölçüldüğünü görünür kılmayı hedeflemektedir. Üçüncü soru ise farklı ülkelerde ve coğrafi bağlamlarda dezavantajlı grupların katılım deneyimlerini karşılaştırarak, literatürdeki benzerlik ve farklılıkları, bu farklılıkların katılımın önündeki engelleri nasıl şekillendirdiğini ve hangi ihtiyaçların öncelik kazandığını değerlendirmeye yöneliktir. Dördüncü soru, sosyal sürdürülebilirlik çerçevesinde uygulanan programların, politikaların ve pratik müdahalelerin dezavantajlı grupların katılımını artırmadaki etkilerini analiz ederek literatürde raporlanan somut kazanımları ve sınırlılıkları sistematik biçimde ortaya çıkarmayı amaçlamaktadır. Son olarak beşinci soru, toplumsal katılımı güçlendirmeye yönelik literatürde önerilen stratejileri, politika modellerini ve yönetişim yaklaşımlarını derleyerek geleceğe dönük araştırma ve uygulama alanlarının hangi yönlerden öncelik kazandığını kapsamlı biçimde tartışmayı mümkün kılmaktadır.

Bu soruların aydınlatılabilmesi için verilerin elde edilme süreci şu aşamalarla gerçekleştirilmiştir:

İlk aşamada, WOS veri tabanından "vulnerable groups OR disadvantaged groups" AND "social sustainability" AND "social participation" terimleri ile yapılan aramada 1.175 yayına ulaşılmıştır. İkinci aşamada doküman türü olarak "araştırma makaleleri" değerlendirmeye dahil edilmiştir. Bu elemeden sonra veri kümesinde 690 makale kalmıştır. Üçüncü aşamada makalelerin üretildiği bilim alanı "sosyal bilimler" olmak üzere sınırlandırılmıştır. Bu elemeyle birlikte veri kümesinde 263 makale kalmıştır. Ardından tam metnine ulaşılabilen makaleler seçilmiştir. Bu elemeyle veri kümesinde 150 makale kalmıştır. Sonraki adımda araştırmaların yapıldığı yılların güncel olmasının sağlanabilmesi için 2020-2025 yılları arasındaki makaleler seçilmiştir ve bu seçimle 100 makale veri kümesinde kalmıştır.

Nihai aşamada ise ulaşılan 100 makale detaylı bir şekilde incelenmiştir ve araştırma alanı, örneklem grubu, araştırma amacı, anahtar kelimeleri uyumlu olmayan araştırmalar da elenmiştir. Araştırmacı tarafından, makaleleri saklamak ve ayrıştırmak için Microsoft Excel programı kullanılarak oluşturulan bir veri çıkarma aracı kullanmıştır. Dahil edilme kriterlerini karşılayan makaleler ayrıca Eleştirel Değerlendirme Becerileri Programı (Critical Appraisal Skill Programme, 2018) aracı kullanılarak kalite ve geçerlilik değerlendirmelerine tabi tutulmuştur. Bu aşamadan sonra veri kümesinde, analize dahil edilen toplam 26 makale yer almıştır. Makalelerin değerlendirilmesi sürecinde iki uzmandan da görüş alınmıştır, böylece yanlılık (bias) riski en aza indirilmeye çalışılmıştır.

Veri kümesindeki makaleler, araştırma sorularına ışık tutmak için anahtar kelimeler, odaklanmış kavramlar, araştırma yöntemleri, çalışma konuları, ana argümanlar ve bulgular gibi kriterler dikkate alınarak incelenmiştir. Bulgular bölümünde açıklandığı üzere incelenen makalelerin kapsamları araştırma soruları doğrultusunda oluşturulan 5 ana tema altında açıklanmıştır: Kavramsal ve teorik çerçeve, Yöntemsel yaklaşımlar ve katılım göstergeleri, Coğrafi ve gruplar arası farklılıklar, Program ve politikaların etkililiği, Stratejiler, politika modelleri ve gelecek yönelimler.

Çalışmanın en önemli sınırlılıkları, araştırmanın tek bir veri tabanı üzerinde yapılması ve yalnızca açık erişimli makalelerin incelenebilmesidir.

3. BULGULAR

Çalışmaya dahil edilen makaleler, araştırma sorularını aydınlatıcı biçimde ayrı başlıklar altında değerlendirilmiştir. Tablo 1'de makalelerin temel bilgilerine yer verilmiştir.

Tablo 1. Dahil edilen çalışmaların temel bilgileri

Sıra	Yazar/Yıl	Yöntem	Dezavantajlı grup	Anahtar Kelimeler
1.	Giorgi vd., 2025	Karma Yöntemler (Survey, Yarı Yapılandırılmış Mülakatlar, Pilot Proje Testi)	NEET'ler (Not in Education, Employment or Training) (eğitim-öğretimde, istihdamda olmayanlar), işsizler, düşük eğitim seviyesine sahip gençler, engelli gençler ve özellikle mülteciler ve göçmenler	çok paydaşlı iş birliği; sosyal kapsayım; eğitim ve öğretim; savunmasız insanlar; Yerel Topluluklar
2.	Ezenwaji vd., 2025	Yorum (Commentary) ve Vaka Çalışması Analizi	Düşük sosyo-ekonomik statüye sahip haneler, yaşlı yetişkinler, sınırlı eğitimli bireyler ve damgalanma riski altındaki kişiler	Telemedisin, HIV, Savunmasız topluluklar, Tele-sağlık, Damgalama

3.	Swarnokar vd., 2025	Karma Yöntemler (Anket, FGD, KII, Derinlemesine Mülakat)	Geçim kaynakları risk altında olanlar (İklim Stresi Altındaki Kıyı Toplulukları), düşük gelirli haneler	İklim riskleri, topluluk liderliğindeki uyum, azaltma, sosyo-ekonomik etkiler, kıyı dayanıklılık, Dacope Upazila, Bangladeş
4.	Palukka vd., 2025	Nitel Araştırma (Grup Tartışmaları, Tematik/Söylem Analizi)	Düşük hane halkı geliri, yoksulluk ve uzun süreli işsizlikle mücadele eden bireyler	dijital idari yükler, dijital vatandaş-devlet karşılaşmaları, ruh sağlığı rehabilitasyonu, sosyal dışlama, sosyal sürdürülebilirlik
5.	Jackson vd., 2025	Nitel Vaka Çalışması (Yarı Yapılandırılmış Mülakatlar, Katılımcı Yönetişim)	COVID-19 nedeniyle koşulları kötüleşen mülteciler, sığınmacılar ve statüsüz göçmenler	COVID-19, mülteci, sığınmacı, toplum kuruluşları, sektörler arası iş birliği, statüsüz göçmenler
6.	Schlachter vd., 2024	Rastgele Olmayan Kontrollü Deneme Protokolü	Ruh sağlığı sorunları olan işsiz bireyler	Ruh sağlığı, Psikolojik sıkıntı, Mesleki rehabilitasyon, İşgücü piyasası entegrasyonu, İşsizlik, Bireysel Yerleştirme ve Destek, Destekli İstihdam, Akran Desteği, Akran Navigatörü, Müdahale
7.	Adom vd., 2024	Karma Yöntemler (Geospatial Analiz, Anket, Yarı Yapılandırılmış Mülakatlar)	Ormansızlaşmanın etkilerini yaşayan, geçim kaynakları risk altında olan, düşük gelirli haneler ve işsizler	Ormansızlaşma İklim değişikliğine uyum, Geçim Sürdürülebilirlik, Gana
8.	Ricoy vd., 2024	Nicel Araştırma (Tanımlayıcı-İlişkisel, Anket, Küme Analizi)	Göçmenler, mülteciler, hassas kadınlar, engelli insanlar, bağımlı yaşlılar ve hassas reşit olmayanlar	yaratıcı iklim, kuruluş, savunmasız gruplar, sosyal-eğitim müdahalesi, eğitmenler, kaliteli eğitim, eşitlik, hakkaniyet
9.	Abdela, 2024	Karma Yöntemler (Hanehalkı Anketleri, FGDs, KIIs, Triangülasyon)	Kuraklık tehdidi altındaki çoban topluluklar, özellikle kuraklıktan orantısız etkilenen kadınlar	uyum stratejileri, balya hayvancılığı, acil durum planı, kuraklık, hazırlık
10.	Wilhelm vd., 2025	Nitel Karşılaştırmalı Örnek Olay Çalışması (Görüşmeler, Nicel Veri)	Zorla çalıştırmaya maruz kalan savunmasız işçiler	zorla çalıştırma, sivil toplum kuruluşları, arabuluculuk olmayan güç, uyuma dayalı yönetişim
11.	Grande Ayala vd., 2023	Nicel ve Mekansal Analiz (Optimum Konum Modelleri, Coğrafi Bilgi Sistemleri)	Ekonomik olarak savunmasız sosyal gruplar (Şehir hizmetlerine erişimde dezavantajlı olan kadınlar, okul çağındaki nüfus ve yaşlılar)	Erişilebilirlik, kentsel hareketlilik, kentsel planlama, San Salvador Metropol Alanı, Küresel Güney
12.	Tanrıkul, 2023	Nitel Çoklu Vaka Çalışması (Yarı Yapılandırılmış Görüşmeler, FGDs, Doküman Analizi)	Yerinden edilme ve soylulaştırma riski altındaki düşük gelirli sakinler	tarihi şehir merkezinin yeniden canlandırılması, topluluk katılımı, sosyal dahil edilme, sürdürülebilirlik, Akdeniz bölgesi
13.	Li vd., 2023	Ekonometrik Analiz (Bulanık Regresyon Kesintisi - FRD)	Fakir çiftçiler ve yoksul haneler	hedefli yoksulluk azaltılması; sürdürülebilir geçim kaynakları; bulanık regresyon süreksizliği
14.	Urbinatti vd., 2023	Nitel Durum Çalışması ve Anlatı İncelemesi (Yarı Yapılandırılmış Mülakatlar)	Düşük gelirli, slumlara benzer koşullarda yaşayan ve temel sağlık hizmetlerine erişim eksikliği olan hane halkları	çevre sağlığı politikası, kentsel savunmasızlık, halk sağlık sistemi, sürdürülebilirlik yönetişimi, su enerjisi-gıda bağlantısı

15.	Toorop vd., 2023	Karma Yöntemler (Odak Grup Tartışmaları, Yarı Yapılandırılmış Görüşmeler, Likert Ölçeği)	İklim değişkenliği ve sosyoekonomik şoklar karşısında kırılgan olan, kaynakları kısıtlı çiftçiler	özerklik, uyum kapasitesi, küçük çiftçiler, politika, Bihar
16.	Póczošová & Rišová, 2023	Nicel ve Mekânsal Analiz (Anket, Trigonometrik Model, Kernel Yoğunluk)	Yaşlı bireyler (65 yaş ve üzeri)	Yaşlılar için yaşlanma olanakları, mekânsal adalet, Slovakya
17.	Wang vd., 2022	Büyük Veri Analizi ve Ekonometrik Yöntemler (Doğal Deney, DiD, DDD)	Afetzedeler	-
18.	Zou vd., 2022	Nicel Analiz (Anket, Entropi Ağırlık Yöntemi, Kümeleme)	Özellikle doğal kaynaklara yüksek bağımlılığı olan ve sosyal kuruluşlara katılımı az olan Düşük Sürdürülebilirlik Endeksi'ne (SLI) sahip haneler	sürdürülebilir geçim kaynakları, geçim başkenti, kırsal kalkınma, pastoral alan, Kuzey Tibet
19.	Morales vd., 2022	Karma Yöntemler ve Sistem Yaklaşımı (Katılımcı Görüşmeler, Agro-İklimsel Modelleme)	Değer zincirindeki en savunmasız aktörler olup, iklim riskine en yüksek hassasiyete ve en düşük uyum kapasitesine sahip bireyler	duyarlılık, savunmasızlık, iklim değişikliği, Coffea arabica, uyum yörüngesi, Sürdürülebilir Geçim Kaynakları Çerçevesi, değer zinciri, dağıtım modelleme
20.	Tu vd., 2022	Transdisipliner ve Ortak Tasarım (SAF, DPSIR, Anketler, Toplantılar)	Kuralsız su ürünleri yetiştiriciliğinden ve kültürel miras kaybından etkilenen kıyı toplulukları	kıyı şehri, insan faaliyeti, DPSIR, iklim değişikliği, sürdürülebilir kalkınma, disiplinlerarası adaptif yönetim, sosyal-ekolojik sistemler
21.	Bautista-Gómez & van Niekerk, 2022	Nitel Vaka Çalışması (Katılımcı Gözlemler, Derinlemesine Mülakatlar, FGDs)	Savunmasız kırsal nüfuslar	topluluk katılımı, sağlık, Kapsayıcılık, sağlık, düşük ve orta gelirli ülkeler, sosyal yenilik
22.	Mertens, 2021	Kavramsal ve Uygulama Örnekleri İncelemesi (Dönüştürücü Mercek)	Yapısal ırkçılığa maruz kalan gençler/Siyah erkekler, cinsel azınlıklar, hapishanede bulunan kadınlar, yüksek yoksulluk içindeki çocuklar	sosyal adalet, tüm sistemler değişimi, etik sorgulama, topluluk
23.	Camussi vd., 2021	Kavramsal Analiz (Görev Gücü Raporu İncelemesi)	COVID-19 pandemisinin eşitsizlikleri derinleştirdiği, ekonomik ve bakım yükü artan grup	kadınlar, COVID-19, görev gücü (görev gücü gibi), cinsiyet eşitliği, refah, sosyal sürdürülebilirlik
24.	Osinski, 2021	Meta-Analiz (40 Transdisipliner Araştırma Vakasının Karşılaştırılması)	Çoklu paydaşlı ortamlarda kararları etkileme gücü sınırlı olan yoksul, marjinalleşmiş veya ayrımcılığa uğramış aktörler (örneğin Yerli halklar ve köylüler)	transdisiplinerlik, sürdürülebilirlik, sürdürülebilirlik bilimi, sosyal öğrenme, güçlendirilmesi, güç
25.	Fernandez-Jimenez vd., 2020	Nicel Küme-Rastgele Kontrollü Deneme (Karışık Etkili Modeller)	Sosyoekonomik açıdan dezavantajlı bir toplulukta (Harlem, New York) okul öncesi çağdaki çocukların ebeveynleri/bakıcıları	bakıcılar, sağlık teşvik, yaşam tarzı, ebeveyn, savunmasız nüfuslar.
26.	Mercier vd., 2025	Nitel Ortaklık Yansıtması (Karma Yöntemler, Yansıtıcı E-Kayıtlar)	Savunmasız gençler	ortaklık, topluluk gelişimi, topluluk-üniversite ortaklığı, uzun vadeli araştırma ortaklığı, topluluk temelli nitel araştırma

3.1. Kavramsal ve Teorik Çerçeve

İncelenen makalelere göre çalışmaların temelini oluşturan "sosyal sürdürülebilirlik" ve "toplumsal katılım" kavramları geniş bir bağlamla açıklanmakta ve bu karmaşık sosyal sorunları analiz etmek için çeşitli teorik yaklaşımlar ve kavramsal çerçeveler öne çıkmaktadır.

Ricoy ve diğerlerinin (2024) çalışmasında, sosyal sürdürülebilirlik, organizasyonların ve şehirlerin, sosyal, ekonomik ve çevresel boyutları uygun şekilde bütünleştirerek sürekli başarılı bir şekilde gelişme yeteneği olarak açıklanmaktadır. Grande Ayala ve diğerlerinin (2023) çalışmasında, sosyal sürdürülebilirlik *kentsel bağlam* üzerinden açıklanmaktadır. Buna göre sosyal sürdürülebilirlik hedefiyle inşa edilen kentlerin, insanların yaşamak, ihtiyaçlarını karşılamak ve gelecekteki sakinlerin ihtiyaçlarını karşılamak için arzuladığı yerler olması sağlanmalıdır. Bu yerler aynı zamanda iyi planlanmış, inşa edilmiş olmalı ve herkes için eşit hizmet fırsatları sunmalıdır. Tanrıkul'un (2023) çalışmasında, sosyal sürdürülebilirlik *eşitlik bağlamında* ele alınmıştır. Buna göre, yenilenme faydalarının, marjinalleşmiş ve savunmasız gruplar dahil olmak üzere, toplumun tüm üyelerine adil ve eşitlikçi bir şekilde dağıtılmasını sağlamaya yardımcı olmaktır. Giorgi ve diğerlerinin (2025) çalışmasında ise sosyal sürdürülebilirlik *sosyal yatırım bağlamında* ele alınır. Avrupa refah sistemlerinin dönüşüm süreciyle uyumlu olan bu paradigma, refahı sadece bir güvenlik ağı olarak değil, aynı zamanda ekonomik rekabetçiliği ve sosyal içermeyi teşvik eden bir araç olarak görür. Sosyal harcamalar, istihdamı teşvik ederek ve eşitsizlikleri azaltarak daha adil ve kapsayıcı bir topluma katkıda bulunan bir yatırım olarak anlaşılır.

Toplumsal katılım (community participation) genel olarak, dezavantajlı grupların hem sosyal hizmetlere hem de ekonomik yaşama erişimini artırmayı hedefler. Tanrıkul'un (2023) çalışmasında, toplumsal katılım, *aidiyet ve kaynak sağlama bağlamında* ele alınır. Buna göre topluluk katılımı, yerel sakinler arasında sahiplenme duygusunu ve kolektif kimliği güçlendirir ve yenilenme girişimlerinin planlanması ve uygulanması için değerli bilgi ve kaynaklar sağlar. Sosyal içerme, sosyal ve ekonomik sistemlere katılımı artırarak bireylerin bir topluluğa entegrasyonunu kolaylaştırır. Adom ve diğerlerinin (2024) ve Urbinatti ve diğerlerinin (2023) çalışmalarında, toplumsal katılım *birlikte üretim bağlamında* ele alınmıştır. Kırsal Kolombiya'da uygulanan bir sosyal inovasyon modeli, topluluk katılımına dayalı bir ortak öğrenme (co-learning) süreci olarak tasarlanmıştır. Benzer şekilde, Gana'daki yoksul grupların politika ve stratejilerin ortak üretimine ve ortak oluşturulmasına (co-production and co-creation) katılımının teşvik edilmesi savunulmuştur. Wilhelm ve diğerleri (2025), Osinski (2021) ve Mertens (2021) çalışmalarında, toplumsal katılımı açıklarken sürecin, yalnızca prosedürel bir dahil etme değil, aynı zamanda katılımcılar arasındaki *güç ilişkilerini* ele alması gerekliliğine vurgu yapmışlardır. Palukka ve diğerleri (2025) ise çalışmalarında *vatandaşlık engelleri ile toplumsal katılım bağlamını* ele alırlar. Buna göre, dijital refah devletinde artan dijital idari yükler, özellikle ruh sağlığı sorunları olan bireylerin vatandaşlıklarının tam olarak gerçekleşmesini engelleyen sosyal dışlanmaya ve güvensizliğe yol açmaktadır.

Çalışmaya dahil edilen makaleler, sosyal sürdürülebilirlik ve dezavantajlı grupların toplumsal katılımı arasındaki ilişkiyi açıklamak üzere iki geniş teorik çerçeve kümesine dayanmaktadır: (1) sürdürülebilirlik ve dayanıklılık odaklı çerçeveler ile (2) katılım ve sosyal adalet odaklı çerçeveler. Bu çerçeveler, literatürdeki kavramsal çeşitliliği yansıtmakta ve araştırmaların hem analitik yönünü hem de normatif hedeflerini şekillendirmektedir.

Sürdürülebilirlik ve dayanıklılık çerçeveleri, toplumsal katılımı daha geniş bir sosyal-çevresel sistemin parçası olarak ele almakta ve dezavantajlı grupların kırılganlık, adaptasyon, geçim kaynakları ve yönetişim bağlamındaki konumunu açıklamaktadır. Örneğin Toorop ve diğerlerinin (2023) çalışmasında, antikırılganlık (antifragility) çerçevesiyle, dezavantajlı toplulukların stres ve şoklar karşısındaki tepkilerini yalnızca "dayanıklılık" üzerinden değil, "şoklardan güçlenerek çıkma" potansiyeli üzerinden kavramsallaştırılır. Osinski'nin (2021) çalışmasında, bütünleşik sürdürülebilirlik vizyonu, katılımın çok boyutluluğunu ve disiplinler arası işbirliğinin önemini gösterir; sosyal-siyasi katılımın ekonomik ve çevresel boyutlarla bütünleşik olarak değerlendirilmesi gerektiğini vurgular. Zou ve diğerinin (2022) ve Li ve diğerlerinin (2023) çalışmalarında, Sürdürülebilir Geçim Kaynakları Çerçevesi (SLF) ise beş tür sermaye (beşerî, doğal, fiziksel, finansal, sosyal) üzerinden yoksul

hanelerin sürdürülebilirliğini analiz eder. Bu yaklaşım katılımı, toplulukların sosyal sermayeyi harekete geçirme yeteneğiyle ilişkilendirir. Urbinatti ve diğerlerinin (2023) çalışmasında, alçakgönüllülük bağı (nexus of humility) ise su-enerji-gıda bağının teknik odaklı yapısını kırmak üzere geliştirilmiştir. Kırılganlık, dağıtım adaleti ve toplumsal öğrenmeye odaklanır. Bu çerçeve, yönetişim süreçlerinde paydaş alçakgönüllülüğünü, kırılganlık farkındalığını ve sosyal adaleti katılımın merkezine yerleştirir.

Katılım ve sosyal adalet çerçeveleri, toplumsal katılımı, eşitlik, hak temelli yaklaşımlar, temsiliyet, güçlenme ve yönetişim eksenlerinde değerlendiren kavramsal çerçevelerle açıklar. Örneğin Mertens'in (2021) çalışmasında, dönüştürücü mercek (transformative lens) araştırmayı, toplumsal eşitsizlikleri azaltmayı amaçlayan bir sosyal değişim aracı olarak yeniden konumlandırır. Toplumsal katılımı, araştırmacının da müdahil olduğu "dönüştürücü bir süreç" olarak görür. Palukka ve diğerlerinin (2025) çalışmasında, Sosyal Temsil Teorisi, vatandaşlık ve devlet-vatandaş etkileşimini analiz eder; özellikle ruh sağlığı rehabilite edilen bireylerde kullanılmıştır. Katılımı, sembolik ve ilişkisel süreçler üzerinden açıklayarak, "temsil" ve "algı" boyutlarını öne çıkarır. Grande Ayala ve diğerlerinin (2023) çalışmasında, Sosyal Sürdürülebilirlik Kentsel Hareketlilik (SSMU) çerçevesi ise ulaşım ve kentsel donatılara eşit erişimi değerlendirir; mekânsal adaletle yakından bağlantılıdır. Katılımın yalnızca politik değil, fiziksel mekânlara erişim yoluyla da belirlenen çok katmanlı bir süreç olduğunu gösterir. Osinski'nin (2021) çalışmasında, vatandaş katılımı merdiveni çerçevesi, katılım seviyelerini (bilgilendirme, danışma, ortak üretim, yetki devri vb.) sınıflandırır. Dezavantajlı grupların hangi düzeyde katılım fırsatı bulduğunu ölçmek için güçlü bir araçtır. Son olarak sosyal aktivizm stratejileri çerçevesi, sosyal değişim odaklı araştırmalarda, savunuculuk ve kolektif eylem kavramları etrafında kullanılmıştır (Mertens, 2021). Bu çerçeve, katılımı, yalnızca "karar alma süreçlerine dahil olma" değil, kolektif dönüşüm yaratma kapasitesi olarak yeniden tanımlar.

Bu çerçeveler birlikte değerlendirildiğinde incelenen makalelerin üç önemli yönü ortaya çıkmaktadır: *Katılım çok boyutlu bir kavramdır.* Politik karar alma, sosyal sermaye, fiziksel mekâna erişim, yönetişim ilişkileri, aktivizm ve savunuculuk gibi boyutlar, farklı teorik çerçevelerde farklı ağırlıklarda ele alınmaktadır. *Sürdürülebilirlik ve katılım iç içe geçmiş süreçlerdir.* Sürdürülebilir geçim kaynakları, antikırılganlık ve alçakgönüllülük bağı gibi çerçeveler, katılımı yalnızca "siyasal süreç" değil, yaşam sürdürülebilirliğinin ve adaptasyon kapasitesinin bir parçası olarak görür. *Sosyal adalet yaklaşımı literatürde belirleyici bir eksendir.* Temsil, erişim, eşitlik ve güçlenme gibi kavramlar özellikle Küresel Güney çalışmalarında öne çıkmaktadır. Bu teorik ve kavramsal çerçeveler, dezavantajlı grupların toplumsal katılımını yalnızca kuramsal olarak değil, mekânsal, sosyal ve yapısal adalet perspektifleriyle de ilişkilendirerek ele almaktadır.

3.2. Yöntemsel Yaklaşımlar ve Katılım Göstergeleri

Çalışmaya dahil edilen 26 makale, dezavantajlı grupların toplumsal katılımını analiz ederken hem disiplinler arası hem de çok katmanlı bir yöntemsel çeşitlilik sunmaktadır. Araştırmaların yöntem seçimleri, katılımın ölçülmesi için kullanılan göstergelerin türünü ve kapsamını doğrudan şekillendirmektedir. Başvurulan yöntemsel yaklaşımlar beş ana kategoride ele alınmıştır:

Nitel yaklaşım ağırlıklı çalışmalar (niteliksel, katılımcı ve işbirlikçi yöntemler) (nitel ve uygulamaya odaklı), özellikle grupların deneyimlerini, güçlenmelerini ve karmaşık sosyal süreçlere dahil edilme biçimlerini derinlemesine anlamak için kullanılmıştır. Bu çalışmalar, katılımı bireylerin ve toplulukların kendi sosyal bağlamları içerisinde deneyimledikleri algılar, etkileşimler ve güçlenme süreçleri üzerinden ele almaktadır. Örneğin Jackson ve diğerleri (2025), COVID-19 sürecinde statüsüz göçmenlerin topluluk örgütleriyle ve kamu kurumlarıyla kurduğu etkileşimi yarı yapılandırılmış mülakatlar yoluyla incelemiş; katılımı topluluk temelli destek ağlarına erişim, kurumsal etkileşim fırsatları ve dayanışma pratiklerinin niteliği gibi göstergeler üzerinden değerlendirmiştir. Benzer biçimde Palukka ve diğerleri (2025), dijital idari süreçlerde dışlanma yaşayan düşük gelirli bireylerle gerçekleştirdiği grup tartışmalarında, katılımın vatandaş-devlet etkileşiminin niteliği, dijital hizmetlere erişim engelleri ve politik süreçlerde kendini temsil edebilme kapasitesi üzerinden şekillendiğini ortaya koymuştur.

İşgücü piyasasından dışlanan bireyleri konu alan Wilhelm ve diğerleri (2025) ise karşılaştırmalı örnek olay çalışmasıyla, zorla çalıştırılan işçilerin katılımını hak talep edebilme, sivil toplum kuruluşlarına erişim ve örgütsel güç asimetrilerinin aşılması göstergeleri ile analiz etmiştir.
Diğer nitel çalışmalar (örn. Tanrıkul, 2023; Urbinatti vd., 2023; Bautista-Gómez ve van Niekerk, 2022) katılımı özellikle yerel yönetişim, topluluk karar süreçleri, kentsel dönüşüm müzakereleri ve hizmetlere erişimde deneyimlenen adaletsizlikler üzerinden değerlendirmiştir.
Nicel yöntem kullanan araştırmalar, toplumsal katılımı, standart anketler, mekânsal erişim ölçümleri ve istatistiksel modellemelerle nesnelleştirmeye çalışmaktadır. Örneğin Ricoy ve diğerleri (2024), göçmenler ve engelli bireylerde katılımı eğitim ve sosyal hizmetlere erişim, örgütsel dahil olma düzeyi, eşitlik ve kalite algısı gibi ölçütlerle değerlendirmiş ve küme analizi ile katılım profilleri oluşturmuştur. Kentsel mekânsal adalet odaklı çalışmalarında Póczošová ve Rišová (2023), yaşlı bireylerin katılımını, kentsel donatılara fiziksel erişim mesafeleri, erişilebilirlik puanları, hizmet yoğunluğu dağılımları ve mekânsal adalet göstergeleri üzerinden nicel olarak ölçmüştür. Doğal kaynaklara bağımlı haneleri inceleyen Zou ve diğerleri (2022) ise katılımı, sosyal sermaye düzeyi, sürdürülebilir geçim sermayeleri ve Düşük Sürdürülebilirlik Endeksi (SLI) gibi çok boyutlu göstergeler üzerinden analiz etmiştir. Mekânsal eşitsizliklere odaklanan Grande Ayala ve diğerleri (2023), kadınların, öğrencilerin ve yaşlıların kentsel hareketlilik içinde maruz kaldığı erişim kısıtlarını Coğrafi Bilgi Sistemleri (GIS) ve konum modelleri kullanarak nicel olarak değerlendirmiştir.
Bu çalışmalar, katılımın özellikle erişim, hizmet kullanımı, sosyal sermaye ve mekânsal adalet eksenlerinde sayısallaştırıldığını göstermektedir.
Karma yöntem yaklaşımı (Mixed-Methods) kullanan çalışmaların önemli bir kısmı (özellikle iklim değişikliği, yoksulluk ve kırsal geçim kaynakları üzerine olanlar), geniş kapsamlı veriler elde etmek için anketleri (nicel) ve odak grup tartışmaları/derinlemesine mülakatları (nitel) birleştirmektedir. Bu çalışmalar, toplumsal katılımın hem ölçülebilir hem de deneyimsel yönlerini eşzamanlı incelemek için karma yöntem yaklaşımını benimsemiştir. Örneğin Giorgi ve diğerleri (2025), NEET gençler ve mültecilerle hem anket hem mülakat verileri toplayarak katılımı mesleki eğitim fırsatlarına erişim, çok paydaşlı projelere katılım, topluluk içinde görünürlük ve aidiyet gibi hem nicel hem nitel göstergeler üzerinden incelemiştir. Swarnokar ve diğerleri (2025), iklim stresi altındaki kıyı topluluklarında katılımı topluluk liderliği, kolektif adaptasyon girişimleri, soyo-ekonomik kırılganlık düzeyi ve dayanıklılık kapasitesi göstergeleriyle değerlendirmiştir. Adom ve diğeri (2024) ise coğrafi analizler ile mülakatları birleştirerek katılımı iklim uyumu süreçlerine katılım, geçim kaynaklarına erişim, topluluk temelli uyum stratejilerinde yer alma gibi göstergeler üzerinden analiz etmiştir. Bu araştırmaların ortak özelliği, katılımın hem nicel erişim düzeyi hem de topluluk deneyimleri ve güçlenme boyutlarıyla çok katmanlı bir süreç olarak görülmesidir.
Ekonometrik ve deneysel yaklaşımlar benimseyen çalışmalar, katılımın nedensel etkiler üzerinden ölçülmesini amaçlamışlardır. Bu çalışmalar katılımın politik müdahaleler sonucu nasıl değiştiğini incelemek için daha ileri düzey ekonometrik yöntemler kullanmıştır. Örneğin Wang ve diğerleri (2022), afet sonrası programların dezavantajlı grupların katılımını nasıl etkilediğini doğal deney, Farkların Farkları (DiD/DDD) analizleriyle ölçmüş; katılımı yardım mekanizmalarına dahil olma, yeniden yerleşim süreçlerine katılım ve topluluk destek ağlarının aktive olması göstergeleriyle değerlendirmiştir. Li ve diğerleri (2023), Bulanık Regresyon Kesintisi (FRD) yöntemiyle yoksul hanelerin katılımını sosyal destek programlarına erişim, geçim sürdürülebilirliğindeki değişim, yoksulluk düzeyindeki kırılma noktaları üzerinden ölçmüştür. İşgücü piyasası entegrasyonunu inceleyen Schlachter ve diğerleri (2024) ise katılımı mesleki rehabilitasyon programlarına devam, istihdam durumundaki değişim, psikososyal güçlenme ve kurumsal destek sistemlerinin kullanım oranı gibi göstergelerle değerlendiren deneysel bir protokol uygulamıştır. Bu tür çalışmalar katılımın nedensellik, politik müdahale etkileri ve program çıktıları eksenlerinde ölçüldüğünü göstermektedir.
Transdisipliner ve katılımcı yönetişim yaklaşımları benimseyen çalışmalar ise katılımı ortak üretim süreci olarak kavramsallaştırmaktadır. Bu çalışmalar, katılımı yalnızca bir çıktı değil, bilginin, karar alma süreçlerinin ve yönetişim biçimlerinin kolektif üretimi olarak değerlendiren transdisipliner yaklaşımlar kullanmıştır. Örneğin Tu ve diğerleri (2022), kıyı topluluklarıyla yürüttüğü ortak tasarım

ve DPSIR modelleriyle (Drivers-Pressures-States-Impacts-Responses), katılımı karar alma süreçlerinde eşit söz hakkı, paydaşlar arası öğrenme, uzun vadeli uyum stratejilerinin ortaklaşa geliştirilmesi ve yönetişimde şeffaflık göstergeleri üzerinden incelemiştir. Osinski (2021) ise 40 transdisipliner vakayı karşılaştırarak katılımı güçlenme, paydaş etkisi, sosyal öğrenme kapasitesi, kararlara dahil olma derecesi ve kurumsal güç ilişkilerinin dönüşümü göstergeleriyle analiz etmiştir. Bu yaklaşımlar katılımı, sürdürülebilirliğin merkezinde yer alan eşitlik, güç paylaşımı ve kolektif eylem perspektifleriyle ele almaktadır.

Bu 26 makalenin sentezi, dezavantajlı grupların toplumsal katılımının dört ana eksende ölçüldüğünü göstermektedir:

Erişim: Eğitim, sağlık, barınma, dijital hizmetler, kamu kaynakları ve sürdürülebilir geçim olanaklarına erişim.

Temsil ve Yönetişim: Karar alma süreçlerine dahil olma, topluluk komitelerinde temsil edilme, müzakere gücü.

Güçlenme: Otonomi, öz-yeterlik, sosyal ağlara dahil olma, dayanışma ve kolektif eylem kapasitesi.

Ekonomik ve Sosyal Sermaye: Geçim kaynakları, hane sermaye türleri, dayanıklılık, uyum kapasitesi ve sosyal destek mekanizmaları.

Bu bulgular, toplumsal katılımın sadece bireysel düzeyde bir davranış değil, yönetişim, eşitlik, sosyal adalet ve sürdürülebilirlik ilişkilerinin tam merkezinde yer alan çok boyutlu bir olgu olduğunu ortaya koymaktadır. Ayrıca söz konusu metodolojik çeşitlilik, dezavantajlı grupların sosyal katılımı ve sürdürülebilirlik gibi karmaşık sosyal sorunların tek bir yöntemle değil, bütünleşik bir yaklaşımla ele alınması gerektiğini yansıtmaktadır. Ek olarak bu yaklaşımların ortak noktası, geleneksel, yukarıdan aşağıya (top-down) yöntemlerden kaçınarak, savunmasız grupların aktif ve anlamlı bir şekilde sürece dahil edilmesini sağlamaktır.

3.3. Coğrafi ve Gruplar Arası Farklılıklar

Makaleler için verilerin toplandığı ülkeler şöyledir: İtalya (Giorgi vd., 2025; Tanrıkul, 2023; Camussi vd., 2021), ABD (Ezenwaji vd., 2025; Wang vd., 2022; Mertens, 2021; Fernandez-Jimenez vd., (2020), Afrika (Ezenwaji vd., 2025), Bangladeş (Swarnokar vd., 2025), Finlandiya (Palukka vd., 2025), Kanada (Jackson vd., 2025), Almanya (Schlachter vd., 2024), Gana (Adom vd., 2024), İspanya (Ricoy vd., 2024; Tanrıkul, 2023), Etiyopya (Abdela, 2024), Tayland (Wilhelm vd., 2025), El Salvador (Grande Ayala vd., 2023), Yunanistan (Tanrıkul, 2023), Çin (Li vd., 2023; Zou vd., 2022; Tu vd., 2022), Brezilya (Urbinatti vd., 2023), Hindistan (Toorop vd., 2023), Slovakya (Póczošová ve Rišová, 2023), Peru (Morales vd., 2022), Kolombiya (Bautista-Gómez ve van Niekerk, 2022), Küresel Güney ve Küresel Kuzey'in geneli (Osinski, 2021), Yeni Zelanda (Mercier vd., 2025).

Makalelerin örneklemi ve odak noktası çok çeşitlidir; ancak genel olarak yoksulluk, coğrafi dezavantaj (kırsal/kıyı topluluklar), sağlık sorunları (HIV/Ruh sağlığı), göçmenlik statüsü ve mekânsal eşitsizlikler nedeniyle marjinalleşmiş bireyler ve haneler olmuştur. Söz konu dezavantajlı grupların toplumsal katılım deneyimleri, farklı coğrafi bölgelerde (Küresel Kuzey ve Küresel Güney) amaç, karşılaşılan temel engeller ve çözüm öncelikleri açısından önemli farklılıklar gösterirken, aynı zamanda güç ilişkilerinin merkeziliği ve krizlerin etkileri gibi temel konularda benzerlikler taşımaktadır.

Farklı bölgelerde ve farklı gruplarda yürütülen sosyal sürdürülebilirlik odaklı bu 26 çalışma, dezavantajlı grupların deneyimlerinde ortak olan üç temel dinamiği ortaya koymaktadır:

Güç Asimetrilerinin Merkeziliği: Dezavantajlı grupların anlamlı katılımının önündeki en büyük engel, coğrafyadan bağımsız olarak, aktörler arasındaki güç farklılıklarının varlığıdır. Transdisipliner araştırma süreçlerinde, sürdürülebilirliğe bütünleşik bir yaklaşımla (sosyal, çevresel ve ekonomik) yaklaşan projeler, diğer projelere kıyasla güç farklılıklarını daha sık kabul etmiş ve azaltmaya çalışmıştır (Osinski, 2021). Güç ilişkilerinin ele alınmaması, eşitsizliklerin araştırma içinde yeniden üretilme riskini taşır.

Hem Küresel Kuzey'de (yasal, idari ve fonlama gücü) hem de Küresel Güney'de (tedarik zinciri, yerel yönetimler), dezavantajlı grupların haklarını savunan Sosyal Arabulucular ve aktivistlerin, kararları etkileme gücü genellikle sınırlıdır. Örneğin, Tayland deniz ürünleri tedarik zincirinde, Sosyal

Arabulucuların zorla çalıştırmaya karşı etkili olması, geleneksel güce değil, işçi topluluklarına sıkı sıkıya gömülmelerinden elde ettikleri meşru güce bağlıdır (Wilhelm vd., 2025).

Krizlerin Eşitsizlikleri Derinleştirmesi: Küresel ölçekte yaşanan büyük krizler (pandemi, afetler), farklı grupların mevcut kırılganlıklarını katlanarak artırmış ve sosyal katılım fırsatlarını kısıtlamıştır. Örneğin Kanada/Toronto'da hassas yeni gelenler (mülteciler/göçmenler), COVID-19 nedeniyle önceden var olan yetersiz yaşam ve çalışma koşulları nedeniyle sorunlarının daha da kötüleştiğini deneyimlemiştir (Camussi vd., 2021). ABD'de (Wilmington) kasırga sonrası yapılan büyük veri analizi, afetin, daha önce var olmayan bir sosyoekonomik uçurum yarattığını göstermiştir. Düşük sosyo-ekonomik gruplar, sağlıklı bir başa çıkma mekanizması olan aile üyeleriyle fiziksel olarak yakın kalma (family colocation) konusunda daha zayıf bir artış sergilemiştir (Grande Ayala vd., 2025). İtalya'da COVID-19, kadınları orantısız bir şekilde etkilemiş ve bakım yükünü artırmıştır (Camussi vd., 2021). Etiyopya'da ise kuraklık, kadınların iş yükünü (su toplama, gıda yönetimi) önemli ölçüde artırmış, bu da mevcut cinsiyet eşitsizliklerini derinleştirmiştir (Toorop vd., 2023).

Yerel Bilgi ve Deneyimin Değeri: Katılımın başarılı olduğu her yerde, dezavantajlı grupların deneyimlerinin ve yerel bilgilerinin sistem tarafından birincil bilgi kaynağı olarak kabul edilmesi esastır. Örneğin, Gana'da yoksul gruplar, çevresel değişimlere karşı pasif aktörler değil, uyum sağlama kapasitelerini aktif olarak inşa eden aktörlerdir. Bu nedenle politikaların ortak üretimi ve ortak oluşturulması (co-production and co-creation) için teşvik edilmeleri gerekmektedir. Etiyopya'daki pastoralistler, kuraklık öngörüsü için geleneksel bilgi sistemlerine (%90,5 güven) yüksek düzeyde güvenmektedir (Adom vd., 2024). Brezilya'da kentsel sağlık programları analizinde, bilim ve politika yapıcıların uzmanlıklarının sınırlarının farkına varması ve yerel toplulukların uygulamalarının (örneğin kaynak paylaşımı, pazar artığı gıdaların yeniden kullanımı) bilgeliğini kabul etmesi (Alçakgönüllülük Bağı) önerilmiştir (Urbinatti vd., 2023).

Toplumsal katılımın önündeki engeller ve bu engelleri aşmak için belirlenen öncelikler, Küresel Kuzey'de ağırlıklı olarak kurumsal bürokrasi ve dijital dışlanma odaklıyken, Küresel Güney'de fiziksel, mekânsal erişim ve ekonomik bağımlılık odaklıdır.

Küresel Kuzey (İtalya, Almanya, Finlandiya, Kanada, İspanya, Slovakya): Katılım deneyimleri, refah devletinin karmaşık idari yapılarına entegre olma zorluğu etrafında yoğunlaşır. Finlandiya örneği, dijitalleşmiş refah devletinde ruh sağlığı rehabilitasyonu gören bireylerin, algoritmik karar verme sistemleri ve öz hizmet platformları nedeniyle yoğun bir "dijital idari yük" altında kaldığını ortaya koymaktadır (Palukka vd., 2025). Bu durum yalnızca hizmetlere erişimi sınırlamamakta, aynı zamanda bireylerin kendilerini "güvenilmez, önemsiz ve aşağılık" bir özne pozisyonuna yerleştirilen dışlayıcı bir bürokratik düzenle karşı karşıya hissetmelerine yol açmaktadır. Bu bağlamda temel öncelik, dijital kamu hizmetlerinin daha erişilebilir, kişiselleştirilmiş iletişim sağlayan ve destekleyici altyapılarla güçlendirilmiş biçimde yeniden tasarlanmasıdır.

Almanya ve Kanada'da ise engel yapıları daha çok kurumsal silolar ve entegrasyon eksiklikleri etrafında şekillenmektedir (Schlachter vd., 2024). Almanya'da işsiz ve ruh sağlığı sorunu yaşayan bireyler, istihdam sistemi ile sağlık hizmetleri arasındaki kopukluk nedeniyle çok düzeyli destek mekanizmalarına erişmekte zorlanmaktadır. Kanada'da COVID-19 döneminde ortaya çıkan etkili sektörler arası işbirlikleri ise kısa vadeli fon döngüleri ve krizin sona ermesiyle azalan kaynaklar nedeniyle sürdürülebilirliğini koruyamamaktadır (Camussi vd., 2021). Bu bağlamda öncelik, akran desteğiyle güçlendirilmiş bireyselleştirilmiş hibrit modellerin yaygınlaştırılması ve aşağıdan yukarıya işbirliğini kalıcı kılacak kurumsal mekanizmaların oluşturulmasıdır.

İspanya ve İtalya'daki hizmet sunumu kapasitesi ise toplumsal katılımın önündeki başka bir yapısal engel olarak ortaya çıkmaktadır. İspanya'da sosyo-eğitimsel kuruluşlarda dezavantajlı gruplarla çalışan profesyonellerin risk almaya teşvik edilmemesi ve yaratıcı fikirlerin ödüllendirilmemesi yenilikçi çözümlerin geliştirilmesini engellemektedir (Ricoy vd, 2024). İtalya'da ise organize suçtan el konulan varlıkların sosyal amaçlı kullanıma aktarılma süreci, belediyelerin finansman ve uzmanlık eksiklikleri nedeniyle ortalama 12 yıl sürmektedir (Giorgi vd., 2025). Bu bağlamda kuruluşlarda risk alma kültürünün teşvik edilmesi, çalışma gruplarında aktif katılım fırsatlarının artırılması ve bürokratik süreçlerin kolaylaştırılması öncelikli gereksinimlerdir.

Son olarak Slovakya bağlamında, yaşlı bireylerin kentsel mekânda hizmetlere erişiminde belirgin bir sosyo-mekânsal adaletsizlik gözlemlenmektedir (Grande Ayala vd., 2023; Póczošová ve Rišová, 2023). Yetişkinlere kıyasla yaşlılar, yürüme mesafesi içinde yer alan kent tesislerine ulaşmada daha sınırlı fırsatlara sahiptir. Bu durum, özellikle mekânsal planlamada ileri yaş gruplarının özel ihtiyaçlarının yeterince dikkate alınmamasından kaynaklanmaktadır. Çözüm olarak belediye tesislerinin kent genelinde daha dengeli dağıtılması ve günlük yaşam destinasyonları arasındaki mesafelerin kısa tutulması önerilmektedir.

Küresel Güney (Bangladeş, Etiyopya, Çin, El Salvador, Peru, Kolombiya): Katılım deneyimleri, yaşamın temel gereksinimlerine erişim, iklim riskine karşı dayanıklılık inşa etme ve ekonomik sistemlerle mücadele etme zorluğu etrafında şekillenir. El Salvador ve Kolombiya örnekleri, özellikle ekonomik açıdan savunmasız toplulukların temel kentsel hizmetlere erişimde ciddi mekânsal eşitsizliklerle karşılaştığını ortaya koymaktadır (Grande Ayala vd., 2023). El Salvador'da sağlık ve eğitim gibi temel hizmet noktalarına erişim mesafeleri çoğu zaman 15 dakikanın, hatta bazı bölgelerde 60 dakikanın üzerine çıkmakta; buna ek olarak, çetelerin (pandillas) hâkimiyetindeki bölgeler hem fiziksel hareketliliği hem de vatandaşların kamu hizmetlerine güvenli erişimini tamamen engellemektedir. Bu bağlamda temel öncelik, ulaşım ve arazi kullanım yetkilerinin parçalı yapısını aşacak kurumlar arası koordinasyon mekanizmalarının oluşturulması ve şiddet ile yoksulluk gibi sosyal faktörlerin kentsel planlama süreçlerine entegre edilmesidir.

Ekonomik bağımlılık ve değer zinciri dinamikleri, Peru ve Çin bağlamında dezavantajlı grupların katılımının önündeki kritik engellerden bir diğerini oluşturmaktadır. Peru'da küçük ölçekli kahve çiftçileri, değer zincirindeki şirketlerle olan ilişkilerde yapısal ekonomik asimetriler nedeniyle en kırılgan aktörlerdir; şirketlerin ticari risklerini yayma kapasitesi, çiftçilerin adaptasyonuna katkı sunmak için herhangi bir ekonomik teşvik bırakmamaktadır (Morales vd., 2022). Çin'de ise yoksul haneler, Hedef Odaklı Yoksullukla Mücadele politikaları uygulanmasına rağmen kısa vadede insan sermayesini özellikle sağlık ve eğitim alanlarında kayda değer şekilde geliştirememiştir (Li vd., 2023). Bu bağlamda öncelik, değer zinciri aktörlerine bağımlılığı azaltacak bölgesel yönetişim modellerinin geliştirilmesi; yoksul haneler için ise beceri eğitimi ve istihdam kalitesinin güçlendirilmesidir.

Gana ve Bangladeş, çevresel yönetişimde dışlanmanın katılımı nasıl sınırladığını açıkça ortaya koymaktadır. Gana'daki önceki orman yönetimi projeleri, yerel toplulukları karar alma süreçlerinden dışlayarak onları sınırlı haklara sahip pasif aktörlere dönüştürmüş ve bu dışlanma ormansızlaşmayı derinleştirmiştir (Adom vd., 2024). Bangladeş'te ise iklim uyumuna yönelik stratejiler; finansal yetersizlikler, teknik bilgi eksikliği ve kurumsal koordinasyonsuzluk nedeniyle sürdürülebilirlik kazanmakta zorlanmaktadır (Swarnokar vd., 2025). Bu durum, savunmasız grupların politika ve stratejilerin ortak üretimine (co-production) dahil edilmesini, bürokratik süreçlerin sadeleştirilmesini ve özellikle kadınların karşılaştığı özgün riskleri görünür kılacak cinsiyete duyarlı adaptasyon yaklaşımlarının benimsenmesini gerektirmektedir.

Son olarak, Hindistan ve Etiyopya, küçük çiftçilerin katılım davranışlarında pasiflik ve hükümet bağımlılığının belirgin olduğunu göstermektedir. Hindistan'da çiftçilerin büyük bölümü uzun vadeli stratejik planlama yapmaktan kaçınmakta ve iyileştirme girişimlerini hükümet desteğine bırakmaktadır (Toorop vd. 2023). Politika yapıcılar da çiftçi otonomisini güçlendirilmesi gereken bir kapasite olarak değil, hükümetin yerine getirmesi gereken bir yükümlülük olarak görmektedir. Etiyopya bağlamında benzer şekilde, geçim kaynaklarının iyileştirilmesinde devlet dışı aktörlerin rolü sınırlı kalmaktadır. Bu nedenle öncelik, yukarıdan aşağıya (top-down) bağımlı modellerden, yerel inisiyatifleri ve topluluk temelli işbirliklerini teşvik eden aşağıdan yukarıya (bottom-up) adaptasyon rejimlerine geçiş yapılmasıdır. Ayrıca mevcut geleneksel sosyal güvenlik ağlarının güçlendirilmesi, kırılgan grupların karar süreçlerine daha etkin katılımını destekleyecektir.

Bu analiz, Küresel Kuzey'deki katılım sorunlarının genellikle dijital uçurum, kurumsal parçalanma ve güvensizlik gibi yüksek düzeyli sistemik engellerle ilgili olduğunu; Küresel Güney'deki sorunların ise temel altyapı eksikliği, mekânsal dışlanma ve doğrudan ekonomik bağımlılık gibi hayatta kalmaya yönelik zorluklarla doğrudan ilişkili olduğunu göstermektedir.

3.4. Program ve Politikaların Etkililiği

İncelenen çalışmalardaki sosyal sürdürülebilirlik odaklı programların ve katılım pratiklerinin en önemli kazanımları, şu üç şekilde sınıflandırılmıştır:

Sosyal Güçlenme (Empowerment): Topluluk liderliğinin gelişmesi, aktif aktör rolü, yeni kimlik kazanımı, kültürel bağlılık gibi yöntemlerle dezavantajlı grupların sosyal bakımdan güçlendirildiği çalışmalarda yer almaktadır. Örneğin, Kolombiya'nın kırsal Sumapaz bölgesinde uygulanan Sosyal İnovasyon modeli (Kırsal Alanlar İçin Bütünleşik Sağlık Bakım Modeli), topluluk liderleri yetiştiren bir okul haline gelmiştir. Modelin 20 yıl boyunca sürdürülebilmesinin temel nedeni, katılımcıların oybirliğiyle "topluluğun güçlenmesi" olmasıdır. Bu durum, topluluğun artık sağlık hakkını talep etme konusunda kendine güvenen bir konuma geldiğini göstermektedir. Ayrıca Kolombiya'daki modelde, çiftçiler, doğal ve alternatif tıbbı birleştiren Entegre Tıp Programı'na büyük bağlılık (adherence) göstermiştir (Bautista-Gómez ve van Niekerk, 2022). Bu, hizmetlerin yerel kültürel sağlık uygulamalarıyla uyumlu olmasının, dezavantajlı grupların programlara aktif katılımını ve bağlılığını artırdığını göstermektedir.

Póczošová ve Rišová (2023)'nın çalışmaları, Gana'daki yoksul gruplar, çevresel ve iklim değişikliği kaynaklı değişimlere karşı uyum sağlama kapasitelerini ve esnekliklerini inşa etme süreçlerinde pasif aktörler değil, aktif olarak yer aldıklarını göstermişlerdir. Etiyopya'daki pastoralist topluluklar da kuraklık karşısında geleneksel bilgi sistemlerini (%90,5) kullanarak çok katmanlı adaptasyon stratejileri (sürüleri ayırmak, erken sabah otlatma) geliştirmiştir. Bu, pasif alıcılardan çözümlerin ortak üreticilerine (co-producers) dönüşümün somut bir sonucudur.

Yeni Zelanda'da yürütülen Topluluk-Üniversite Ortaklığı'nda, topluluk ortaklarının (gençlik örgütleri), araştırma kaynaklarının sahipliği (kaitiaki) hissine ulaşmaları için, bizzat eğitim verme gibi aktif faaliyetleri üstlenmeleri gerekmiştir (Mercier vd., 2025). Bu süreç, sahiplik kavramını soyut bir fikirden gerçek bir sorumluluğa dönüştürmüştür.

Hizmet Erişimi ve Yaşam Kalitesinde İyileşme: Evrensel sağlık kapsamında ilerleme, sosyal ve ekonomik entegrasyon, iklim adaptasyonu yoluyla ekonomik güçlenme, yoksulluktan bağımsız kurtulma gibi kazanımlar bu kategori altında yer almaktadır. Örneğin, Kolombiya'daki sosyal inovasyon modeli sayesinde, kırsal topluluğun %100'ü sağlık hizmetlerine erişim sağlamıştır. Bu modelin sonucunda, Sumapaz'da anne ölüm oranı, perinatal ölüm oranı, bebek ölüm oranı ve beş yaş altı ölüm oranı üç yıl üst üste (2016-2018) sıfır olarak rapor edilmiştir (Bautista-Gómez ve van Niekerk, 2022). İtalya'daki Co-WIN modeli, organize suçlardan el konulan varlıkların yeniden geliştirilmesini ve hassas kişilere (mülteciler/göçmenler, NEET'ler) mesleki yeterlilik ve staj fırsatları sunmayı amaçlamıştır (Giorgi vd., 2025). Bu model, sosyal faydaları yenileme aşamasında öne çekerek süreci hızlandırmış, böylece dezavantajlı grupların sosyal ve ekonomik sistemlere katılımını ve entegrasyonunu kolaylaştırmıştır. Bangladeş'teki kıyı toplulukları, iklime dayanıklı tarım ve ev hayvancılığı gibi stratejileri benimsemiştir. Toplumsal cinsiyete duyarlı yaklaşımlarla desteklenen kadınlar, artık ev hayvancılığı ve sebze yetiştiriciliği gibi faaliyetlerle hanehalkı gelirine önemli katkıda bulunanlar olarak ortaya çıkmıştır (Póczošová ve Rišová, 2023). Çin'deki "Hedef Odaklı Yoksullukla Mücadele" (TPA) politikaları, yoksul hanelerin (özellikle iş gücü eksikliği olanların) beklenmedik şoklarla başa çıkma becerisini artırmış, finansal (sağlık sigortası geri ödeme oranları) ve sosyal sermaye birikimini teşvik etmiştir. Ayrıca bu politikalar, hanelerin devlet sübvansiyonlarına bağımlı olmaksızın marjinal yoksulluktan çıkma olasılığını artırmıştır (Li vd., 2023).

Yönetişimde Kapsayıcılık ve Etkinlik: Bu kazanım kapsamında, Kanada/Toronto'da COVID-19 krizi sırasında hassas yeni gelenlere (mülteciler, statüsüz göçmenler) hizmet sunmak için kurulan sektörler arası işbirliği (kamu ve topluluk kuruluşları arasında), kaynakları bir araya getirerek ve bilgi paylaşımını sağlayarak hizmetlere geniş erişimi (broader outreach) mümkün kılmıştır (Camussi vd., 2021).

Transdisipliner araştırma vakaları üzerine yapılan bir meta-analiz, sürdürülebilirliğe sosyal, çevresel ve ekonomik yönleri entegre etmeye çalışan projelerin (bütünleşik yaklaşımlı), diğer yaklaşımlara kıyasla dezavantajlı grupları daha sık dahil ettiğini ve yüksek düzeyde güçlenme ve sosyal öğrenme sonuçları bildirdiğini ortaya koymuştur (Osinski, 2021).

Tayland'daki tedarik zincirlerinde zorla çalıştırmaya karşı mücadele eden Sosyal Aracılar, göçmen işçi topluluklarına sıkı sıkıya gömülmüş olan ve meşru güç (legitimate power) inşa eden girişimleriyle etkili olmuştur. Örneğin, Sosyal Aracı A'nın etik işe alım politikası, göçmen işçiler için işe alım maliyetlerini önemli ölçüde azaltmıştır (USD 413-523'ten USD 142-236'ya) (Wilhelm vd., 2025).

Sosyal sürdürülebilirlik çerçevesinde yürütülen programlar, politikalar ve uygulamalar örneklerle açıklandığı üzere dezavantajlı grupların katılımını artırmada etkili olduğu kadar, özellikle kurumsal yapılar ve politikaların uygulanma biçimi nedeniyle ciddi sınırlamalara da tabi kalmaktadır. Bu sınırlamaların, dezavantajlı grupların katılımını kısıtlayan üç ana alanda yoğunlaştığı tespit edilmiştir:

Kurumsal ve bürokratik engeller: Bu engellerin incelenen çalışmalarda dijital idari yük, kurumsal koordinasyon ve kaynak eksikliği, merkezi karar alma ve pasif rol, yaratıcılığın önündeki engeller bağlamında ortaya çıktığı görülmektedir. Örneğin, Finlandiya'daki dijital refah devleti bağlamında, ruh sağlığı rehabilite edilenler, algoritmik karar alma süreçlerinin getirdiği dijital idari yükler nedeniyle sosyal dışlanma yaşamaktadır (Palukka vd., 2025). Bu yük, bireyleri "güvenilmez, önemsiz ve aşağılık" gibi özne pozisyonlarına iterek, vatandaşlıklarının tam olarak gerçekleşmesini engellemekte ve kurumsal güveni zedelemektedir.

İtalya'da el konulan suç varlıklarının sosyal amaçlı yeniden kullanımı süreci, ortalama 12 yıl süren uzunlukta olup, belediyelerin tadilat için yeterli finansman bulmakta ve kamu-özel ortaklıkları konusunda uzmanlık eksikliği yaşamaları nedeniyle sınırlı kalmaktadır (Giorgi vd., 2025). El Salvador'da da ulaşım, altyapı ve arazi kullanımı yetkilerinin ayrılığı nedeniyle erişilebilirliği iyileştirmek için kurumlar arası koordinasyon büyük bir zorluk olarak belirlenmiştir (Grande Ayala vd., 2023). Hindistan'daki küçük ölçekli çiftçilerin çoğu, uzun vadeli stratejik planlama yapmaktan kaçınarak, durumlarını iyileştirmek için hükümet desteğini beklemektedir. Politika bilgilendiricileri de özerkliği pozitif bir özellik olarak görmemiş ve geçim kaynaklarını iyileştirmeyi hükümetin sorumluluğu olarak kabul etmiştir (Toorop vd., 2023). Bu durum, yukarıdan aşağıya (top-down) yönetişim yapılarının, dezavantajlı grupları pasif alıcılara dönüştürdüğünü göstermektedir. Ricoy ve diğerlerin (2024) çalışmasında İspanya'daki sosyo-eğitimsel kuruluşlar, dezavantajlı gruplarla çalışırken yaratıcı potansiyele sahip olmalarıyla birlikte; risk alma teşvikinin eksikliği ve yaratıcı fikirlerin ödüllendirilmemesi gibi ana engeller görülmektedir. Bu kurumsal kısıtlamalar, karmaşık sorunlara yenilikçi çözümler sunma yeteneğini sınırlar.

Uygulama ve sürdürülebilirlik sınırlılıkları: Bu engellerin incelenen çalışmalarda fonlamanın geçiciliği, katılım oranının kritikliği, insan sermayesi eksikliği, yerinden etme riski bağlamında ortaya çıktığı görülmektedir. Örneğin, Kanada'da kriz sırasında kurulan başarılı sektörler arası işbirlikleri, kısa süreli fon döngüleri ve pandemik fonun azalması nedeniyle programları uzun vadede sürdürmekte zorlanmıştır (Jackson vd., 2025). Uzun vadeli sürdürülebilirlik için, aşağıdan yukarıya işbirliği yaklaşımını destekleyecek kurumsal mekanizmalar ve kalıcı fon kaynakları gereklidir.

ABD/Harlem'deki yaşam tarzı müdahale denemesinde, programlar genel olarak FBS (Fuster-BEWAT Skoru) üzerinde anlamlı bir fark yaratmamıştır. Etkinlik, yalnızca müdahaleye yüksek düzeyde bağlı olan (katılanların %50'si veya daha fazlası) katılımcılar arasında görülmüştür (Fernandez-Jimenez vd., 2020). Bu, programların etkisinin, hedef kitlenin aktif ve sürekli katılımına ne kadar bağlı olduğunu gösterir.

Çin'deki "Hedef Odaklı Yoksullukla Mücadele" (TPA) politikaları, maddi, finansal ve sosyal sermayeyi artırmasına rağmen, yoksul hanelerin insan sermayesini (işgücünün sağlık ve eğitim seviyesi) kısa vadede etkili bir şekilde iyileştirememiştir. Ayrıca, motivasyon eksikliği veya kapasite eksikliği olan haneler kısa vadede olumlu sonuçlar görmemiştir (Li vd., 2023). Bu, katılımı artırmanın temelde beceri ve sağlık kapasitesine bağlı olduğunu göstermektedir.

Akdeniz Bölgesi'ndeki tarihi kent merkezi yenileme projelerinde sosyal kapsayıcılık hedeflenmesine rağmen, olumsuz etkiler arasında yerel sakinlerin yerinden edilmesi ve soylulaştırma (gentrification) gibi sonuçlar ortaya çıkmıştır (Tanrıkul, 2023). Sosyal sürdürülebilirlik hedeflerine rağmen, düşük gelirli sakinler yenilenmenin faydalarından dışlanabilmektedir.

Sosyal eşitsizliklerin çoğaltılması: Afet sonrası sosyo-ekonomik uçurum ve mekânsal adaletsizlik bu kategori altındaki engelleri oluşturmaktadır. Örneğin, ABD'de kasırga sonrasında yapılan analizler,

afetin daha önce var olmayan bir sosyo-ekonomik uçurum yarattığını göstermiştir (Palukka vd., 2025). Düşük sosyoekonomik gruplar, aile yerleşiminde (family colocation, sağlıklı bir başa çıkma stratejisi) daha zayıf artışlar sergilemiştir, bu da afetler karşısında sosyal eşitsizliğin kendini yeni davranışsal adaptasyonlarda nasıl gösterdiğini ortaya koyar. El Salvador'da yapılan erişilebilirlik analizi, kentsel hizmetlere erişimde belirgin bir eşitsizlik olduğunu göstermiştir (Gini katsayısı ile ölçülmüştür) (Grande Ayala vd., 2023). Slovakya'da ise, yaşlıların tercihlerine rağmen, kent tesislerine erişimde yetişkinlere kıyasla önemli ölçüde daha az fırsata sahip oldukları bulunmuştur (Póczošová ve Rišová, 2023); bu da sosyo-mekansal adaletsizliğini teyit eder.

3.5. Stratejiler, Politika Modelleri ve Gelecek Yönelimler

Toplumsal katılımın güçlendirilmesi için kaynaklarda önerilen stratejiler, politika modelleri ve yönetişim yaklaşımları oldukça çeşitlidir ve genellikle güç asimetrilerini gidermeye, kurumsal koordinasyonu iyileştirmeye ve bilginin ortak üretimine odaklanmaktadır. Çalışmalar, dezavantajlı grupların sosyal sürdürülebilirliğe tam katılımını sağlamak için geleneksel, yukarıdan aşağıya (top-down) yaklaşımlardan uzaklaşarak, kapsayıcı, bireyselleştirilmiş ve ilişki temelli stratejilere geçişi savunmaktadır:

Kurumsal ve Yönetişimsel Dönüşüm: Sosyal yatırım (social investment) stratejileri, bürokratik engellerin kolaylaştırılması, koordinasyon ve çok paydaşlı yönetişim gibi yaklaşımlar, dezavantajlı grupların toplumsal katılımını ve sosyal sürdürülebilirliğini sağlamak amacıyla bu kapsamdaki temel yönetim ve politika değişikliklerini ifade etmektedir. Örneğin, sosyal harcamaları bir güvenlik ağı olarak değil, ekonomik rekabetçiliği ve sosyal içermeyi teşvik eden bir araç olarak görmek Giorgi ve diğerlerinin (2025) çalışmasında öne çıkmaktadır. İtalya'da uygulanan Co-WIN Modeli gibi girişimler, bu yaklaşıma uygun olarak, organize suçtan el konulan varlıkların yeniden geliştirilmesi sürecini, hassas kişilere (mülteciler, NEET'ler) mesleki yeterlilik ve iş temelli staj fırsatları sunarak sosyal ve ekonomik sisteme katılımlarını hızlandırmayı amaçlamıştır. Bu, bireyleri emek piyasasında bağımsız hareket etme yeteneği ile donatır.

Çin'deki "Hedef Odaklı Yoksullukla Mücadele" (TPA) politikaları, hanelerin maddi, finansal ve sosyal sermaye birikim oranlarını artırarak beklenmedik şoklarla başa çıkma becerisini olumlu yönde etkilemiştir (Li vd., 2023). Almanya'da ruh sağlığı sorunları olan işsizlere yönelik destek programlarında, farklı hizmetler (iş merkezleri, sağlık sistemi) arasındaki kurumsal boşlukları ve hizmet kopukluğunu giderecek bütünleşik programların (3for1) uygulanması önerilmektedir (Schlachter vd., 2024). İklim eylemi için bürokratik prosedürlerin kolaylaştırılması ve fon tahsisinin iyileştirilmesi, Bangladeş gibi bölgelerde uzun vadeli adaptasyon stratejilerinin sürdürülebilirliği için şarttır (Swarnokar vd., 2025). Çok belediyeli planlama yaklaşımı ile müdahaleler arasında sistematikliğin sağlanması ve kamu-özel ortaklıkları konusunda belediyelere bilgi transferi ve eğitim seviyesinin artırılması kritiktir (Giorgi vd., 2025). El Salvador'da erişilebilirliği iyileştirmek için, Ulaştırma Bakan Yardımcılığı ve Planlama Ofisi gibi (ulaşım, altyapı ve arazi kullanımında yetkileri ayrılmış) kurumlar arasında etkili kurumsal koordinasyon gereklidir (Grande Ayala vd., 2023). Bu, planlamanın sosyo-teknik bir yaklaşımla (ekonomik, demografik, sosyal ve politik değişkenlerle bağlantılı) anlaşılmasını gerektirir.

Katılımcı ve Güçlendirmeye Dayalı Stratejiler: Aşağıdan yukarıya (bottom-up) yönetişim rejimlerine geçiş, akran desteği ve güvene dayalı ilişkiler, kültürel açıdan duyarlı ve meşru katılım, kapsayıcılığın yönetim rollerine yayılması gibi yaklaşımlar, dezavantajlı grupların toplumsal katılımını ve sosyal sürdürülebilirliğini sağlamak amacıyla bu kapsamdaki temel yönetim ve politika değişikliklerini ifade etmektedir. Örneğin, Politikaların, yukarıdan aşağıya (top-down) yaklaşımdan, inisiyatif ve işbirliğini teşvik eden aşağıdan yukarıya bir adaptasyon ve inovasyon rejimine kaydırılması, Hindistan'daki küçük çiftçilerin otonom karar verme yeteneğini artırmak için önerilmiştir (Toorop vd., 2023).

Kanada/Toronto'da, kriz sırasında başarılı olan sektörler arası işbirliği yaklaşımlarının, pandeminin ötesinde hizmetlerin sürdürülebilirliğini sağlamak için aşağıdan yukarıya işbirliğini destekleyecek kurumsal mekanizmalar ve politika değişiklikleri gerektirdiği belirtilmiştir (Camussi vd., 2021).

Akran desteği (peer support), ruh sağlığı sorunları olan işsiz bireylere bireyselleştirilmiş, çok düzeyli destek sunan programların (3for1) temel bir bileşenidir. Bu destek, bireylerin kendi durumlarının kontrolünü ele alarak güçlenmelerini teşvik eder (Schlachter vd., 2024).
Ezenwaji ve diğerlerinin (2025) çalışmasında tele tıbbın kırsal hastalarda güveni artırması ve dijital uçurumu kapatması için topluluk sağlık çalışanları ile entegre edilmesi önerilmektedir.
Mertens'in (2021) çalışmasına göre, araştırma tasarımına, kültürel açıdan saygılı ilişkiler kurmak ve farklı kültürel bağlamlarda güven inşa etmeyi anlamak için yeterli zaman ve kaynak dahil edilmelidir.
Tedarik zincirlerinde zorla çalıştırmaya karşı mücadele eden Sosyal Aracılar, işçilerin güvenini kazanmak için, işçi topluluklarına doğrudan gömülmüş olmalı ve onların çıkarlarının meşru temsilcisi olarak algılanmalıdır (meşru güç). İşçilerin, sosyal aracının ihbar hattına güvenmemesi, müdahale etkinliğinin düşük olmasına yol açmıştır (Wilhelm vd., 2025).
Camussi ve diğerilerinin (2021) çalışmasına göre yenilik, dayanıklılık ve sürdürülebilirliğin teşvik edilmesi için, siyasi ve karar alma süreçlerinde cinsiyet ve çok disiplinli perspektiflerden gelen otantik bir dahil etme süreci olmalıdır. Ayrıca İtalyan Görev Gücü, Sosyal Psikoloji, Sosyoloji, Pedagoji ve Sosyal İstatistik gibi sosyal sektörlerden çeşitli profesyonellerin dahil edilmesinin merkeziliğini vurgulamıştır.
Son olarak, incelenen kaynaklar, toplumsal katılım ve sosyal sürdürülebilirliğin güçlendirilmesi için gelecekteki çabaların aşağıdaki alanlara odaklanması gerektiğini göstermektedir:
Dijital Sosyal Sürdürülebilirlik ve Dijital Uçurum: Ruh sağlığı rehabilite edilenler örneğinde görüldüğü gibi, dijitalleşmenin getirdiği idari yüklerin (öğrenme, uyum ve psikolojik maliyetler) nasıl sosyal dışlanma ve kurumsal güvensizlik yarattığının derinlemesine anlaşılması gerekmektedir (Palukka vd., 2025). Gelecekteki araştırmalar, ruh sağlığı rehabilite edilenlerin dijital vatandaş-devlet etkileşimlerinin iyileştirilmesi için daha iyi erişim, bireysel ihtiyaçlara uygun özel iletişim ve destekleyici altyapılar yoluyla mevcut zorlukların ele alınmasına odaklanmalıdır (Schlachter vd., 2024).
Tele tıbbın uzun vadeli sürdürülebilirliği, altyapı iyileştirmeleri (internet bağlantısı) ve sanal ziyaretleri planlanmış yüz yüze laboratuvar testleriyle birleştiren hibrit bakım modellerinin rutin HIV bakımına tam olarak entegre edilmesini gerektirmektedir (Ezenwaji vd., 2025).
Politika Tasarımında Yaratıcılık ve Kapsayıcılık: Dezavantajlı gruplarla çalışan sosyo-eğitimsel kuruluşların, karmaşık sosyal sorunlara yenilikçi çözümler sunma yeteneğini artırmak için risk alma teşvikinin artırılması ve yaratıcı fikirlerin ödüllendirilmesi gibi örgütsel engelleri kaldırması önerilmektedir (Ricoy vd., 2024). Nicel çalışmalara ek olarak, gelecekteki araştırmalar, dezavantajlı gruplar dahil olmak üzere, diğer katılımcıların bakış açılarının analiz edilmesini sağlayacak nitel veriler (mülakatlar, tartışma grupları) sağlayacak araçların uygulanmasını içermelidir.
Çevresel Yönetişimde Adalet ve Entegrasyon: Etiyopya'da kuraklık risk yönetimi bağlamında, pastoral toplulukların geleneksel bilgi sistemlerinin daha doğru tahminler için modern teknolojilerle entegre edilmesi önerilmektedir (Abdela, 2024). Kahve çiftçilerinin iklim adaptasyonunu desteklemek, sadece değer zinciri odaklı olmaktan çıkıp, yerel yönetimler ve kurumlar gibi bölgesel olarak güçlü çıkarlara sahip aktörleri kasıtlı olarak dahil eden bölgesel bir sistem perspektifini gerektirir (Morales vd., 2022). Bu aktörlerin teknik, planlama ve yönetişim kapasitelerinin güçlendirilmesi hayati önem taşır.

4. TARTIŞMA

Sistematik incelemeden elde edilen bulgular, dezavantajlı grupların sosyal sürdürülebilirlik süreçlerine katılımının, yalnızca hizmet erişimi veya teknik müdahaleler üzerinden açıklanamayacak denli çok boyutlu, bağlama duyarlı ve yapısal ilişkiler tarafından belirlenen bir olgu olduğunu ortaya koymaktadır. Tartışma, bulguların küresel literatürle karşılaştırmalı sentezi üzerinden yapılandırılmış; sosyal sürdürülebilirlik çalışmalarındaki güncel teorik eğilimler, metodolojik yönelimler ve politika tartışmalarıyla ilişkilendirilmiştir.
Çalışmaların önemli bir bölümü, sosyal sürdürülebilirliğin en somut boyutunu hizmetlere erişim üzerinden ele almaktadır. Kentsel mekânsal adalet (Grande Ayala vd., 2023; Póczošová ve Rišová, 2023), sağlık hizmetlerine erişilebilirlik (Bautista-Gómez ve van Niekerk, 2022; Ezenwaji vd., 2025),

dijital kamu hizmetleri (Palukka vd., 2025) ve geçim kaynaklarına erişim (Zou vd., 2022; Li vd., 2023) erişilebilirlik tartışmasının temel bileşenleridir.

Küresel literatürde tartışıldığı gibi (Omweri, 2024; Libertun, 2021; UN-Habitat, 2020; DiMaggio vd., 2004), hizmet erişiminin yalnızca fiziksel değil; kurumsal, ekonomik ve dijital eşitlik boyutlarını içeren bir olgu olduğu bu çalışmada da teyit edilmektedir. Küresel Kuzey'de erişim genellikle bürokratik karmaşıklık ve dijital uçurum üzerinden sınırlanırken; Küresel Güney'de fiziksel altyapı eksiklikleri, şiddet ve ekonomik bağımlılık daha belirgin engellerdir.

Küresel Kuzey-Küresel Güney ayrışması, yalnızca coğrafi bir farklılık değil, aynı zamanda yönetişim kapasitesi, refah rejimlerinin kurumsal gücü ve tarihsel eşitsizliklerin güncel politikalara yansımalarıyla bağlantılı çok katmanlı bir yapısal sonuçtur. Güncel literatür, özellikle postkolonyal sürdürülebilirlik tartışmalarında (Véron, 2010; Rankin, 2010; McEwan, 2018; Hellerup, 2025), Güney ülkelerinde kaynak yetersizliklerinin, bürokratik kırılganlığın ve sınırlı hizmet altyapısının katılım süreçlerinde daha belirgin dışlanma biçimleri ürettiğini göstermektedir. Kuzey ülkelerinde katılım daha kurumsallaşmış süreçlere dayanırken, Güney ülkelerinde katılım kırılganlık, güvencesizlik ve mekânsal eşitsizlik gibi faktörlerle daha yakından ilişkilidir. Bu da erişimi, yalnızca hizmet sunumunun bir çıktısı değil; yönetişim biçimlerinin, devlet kapasitesinin ve toplumsal eşitsizliğin yeniden üretildiği bir alana dönüştürmektedir (Ataay, 2015).

Dezavantajlı grupların karar alma mekanizmalarına dahil edilmesi, sosyal sürdürülebilirliğin temel hedefi olarak ele alınsa da incelenen çalışmalar katılımın çoğu durumda sembolik kaldığını göstermektedir. Katılım süreçlerindeki güç asimetrileri, literatürde de sıklıkla tartışıldığı gibi karar süreçlerinin kapsayıcı olmasını sınırlayan ana faktördür (Cross, 2012; Dawson, 2012; Cayul ve Corvalan, 2024; Bertenshaw vd., 2025; Güneş, 2025). Söz konusu güç asimetleri sebebiyle çalışmalarda örneklendirilen, zorla çalıştırılan işçiler (Wilhelm vd., 2025), statüsüz göçmenler ve mülteciler (Jackson vd., 2025), kırsal üreticiler ve çiftçiler (Toorop vd., 2023; Morales vd., 2022), dijital devlet ile etkileşen düşük gelirli bireyler, engelliler (Palukka vd., 2025) gibi gruplar, karar mekanizmalarında hak talep etme kapasitesi kısıtlı, bilgiye erişimi sınırlı ve kurumsal süreçlerde temsil edilme olanakları zayıf aktörlerdir. Bu bulgu, sosyal sürdürülebilirlik literatüründe giderek daha fazla benimsenen "güç paylaşımı olmadan gerçek katılım olmaz" yaklaşımıyla uyumludur (Avelino ve Wittmayer, 2016). Dolayısıyla sosyal sürdürülebilirlik politikalarının başarısı, yalnızca katılım alanları yaratmakla değil; alanların kontrolünü ve sonuçları etkileyebilme kapasitesini dezavantajlı gruplarla paylaşmakla mümkündür.

Güç asimetrilerinin etkisi yalnızca temsil eksikliği ile sınırlı değildir; literatür, güç paylaşımı eksikliklerinin yönetişim süreçlerinde "katılımın simgeselleşmesine" (tokenism) yol açtığını ortaya koymaktadır (Gaventa, 2021). Bu nedenle katılım süreçlerinde görünürde bir dahil olma olsa dahi, kurumların otoriteyi paylaşma isteksizliği, dezavantajlı grupların karar alma süreçleri üzerindeki etkisini ciddi biçimde sınırlandırmaktadır. Çalışma, bu güç asimetrilerinin topluluk düzeyinde otonomi kaybına ve uzun vadede güven erozyonuna yol açtığını ortaya koyarak literatürde belirtilen kuramsal mekanizmalarla doğrudan örtüşmektedir.

İncelenen çalışmalar, özellikle Küresel Güney'de dezavantajlı toplulukların iklim riskine, ekonomik şoklara ve afetlere karşı dayanıklılık kapasitesi ekseninde analiz edildiğini göstermektedir. Bu analizlerde, Sürdürülebilir Geçim Kaynakları Çerçevesi (SLF) (Scoones, 1998) sıklıkla başvurulan bir teorik araçtır (Zou vd., 2022; Li vd., 2023). Bu çalışmaların belirgin eğilimi, toplulukların çoğunlukla pasif alıcılar olarak değil, aktif uyum stratejileri geliştiren aktörler olarak ele alınmasıdır. Aktörlerin uyum stratejileri geliştirme konusunda aktif olduğu şu örneklerde görülmektedir: Yerel bilgi, özellikle çevresel değişim ve afet çalışmalarında temel önemdedir. Etiyopya'da pastoralistlerin kuraklık öngörüsü için geleneksel bilgi sistemlerine güvenmesi (Adom vd., 2024), literatürdeki "yerli bilgi sistemlerinin adaptasyon kapasitesi" tartışmalarıyla örtüşmektedir. Ayrıca kolektif eylem ve topluluk liderliği uyum kapasitesini artırmaktadır. Kolombiya'daki sosyal inovasyon modeli, toplulukların dayanıklılığını artırmayı hedefleyen "topluluk temelli adaptasyon" literatürünün (Ensor ve Berger, 2009) ileri düzey bir örneğidir.

Bunlara karşılık değer zinciri bağımlılığı, iklim riskine karşı kırılganlık yaratmaktadır. Peru ve Çin örnekleri, piyasa temelli kırılganlıkların yapısal niteliğini ortaya koymaktadır. Bu bulgular, dayanıklılığın teknik müdahalelerle değil; güçlü topluluk yapıları, yerel bilgi sistemleri ve kolektif kapasite ile mümkün olduğunu göstermektedir (Ungan Türkarslan, 2024; Coşkun ve Ulusoy, 2024).

Sosyal sürdürülebilirlik amaçlı politikaların etkili olduğunu gösteren önemli örnekler bulunsa da, uygulamada üç temel sınırlılık ön plana çıkmaktadır: Bürokratik ve kurumsal engeller (dijital idari yükler (Palukka vd., 2025), kurumsal koordinasyonsuzluk (Grande Ayala vd., 2023), fonlama süreksizliği (Jackson vd., 2025)), Uygulama ve sürdürülebilirlik sorunları (programlara bağlılık eksikliği (Fernandez-Jimenez vd., 2020), uzmanlık ve kapasite yetersizliği (Giorgi vd., 2025), yerinden edilme ve soylulaştırma riskleri (Tanrıkul, 2023)), Sosyal eşitsizliklerin yeniden üretilmesi (afet sonrası sosyo-ekonomik uçurumların artması (Wang vd., 2022), mekânsal adaletsizliklerin sürekliliği (Póczošová ve Rišová, 2023)).

Dijital idari yükler ve dijital erişim eksiklikleri, çalışmada özellikle dezavantajlı grupların katılımının önündeki kritik engellerden biri olarak ortaya çıkmaktadır. Son dönem araştırmalar, dijitalleşmiş refah devletlerinin yeni bir "dijital eşitsizlik rejimi" ürettiğini ve bu durumun özellikle yaşlılar, engelliler, göçmenler ve düşük gelirli bireyler için sistemik dışlanma yarattığını göstermektedir (Van Toom vd., 2024; Assadi, 2024). Bulgular da benzer şekilde dijital erişim sorunlarının yalnızca teknolojik bir eksiklik değil, sosyal sürdürülebilirliği doğrudan etkileyen yapısal bir problem olduğunu göstermektedir. Bu nedenle dijital dışlanma hem hizmetlere erişim düzeyini hem de demokratik katılım kapasitesini sınırlayan çok boyutlu bir sürdürülebilirlik sorunu olarak değerlendirilmelidir.

Mekânsal/bölgesel eşitsizliklere ilişkin bulgular, literatürde giderek öne çıkan mekânsal adalet tartışmalarını doğrulamakta ve genişletmektedir. Son yıllarda yapılan araştırmalar, fiziksel erişim engellerinin yalnızca hareketlilik kısıtı yaratmakla kalmayıp, aynı zamanda sosyal sermayeyi, topluluk aidiyetini ve karar alma süreçlerine katılımı da doğrudan etkilediğini vurgulamaktadır (Schwanen vd., 2015; Gazit ve Perry-Hazan, 2020; Toolis, 2021; Singh ve Moody, 2022). Bulgular, dezavantajlı bireylerin eğitim, sağlık, ulaşım ve sosyal hizmet altyapılarına erişimde yaşadığı engellerin, katılım süreçlerine aktif dahil olma kapasitelerini zayıflattığını göstermektedir. Böylece mekânsal adalet, erişim düzeyinden daha geniş bir biçimde katılımın önkoşulu haline gelmektedir.

Sosyal sürdürülebilirlik uygulamalarının sınırlılıklarına dair bulgular, sosyal sürdürülebilirlik programlarının etkisinin, yalnızca teknik müdahalelerle değil; sistemik dönüşümlerle mümkün olduğunu göstermektedir. Çünkü sürdürülebilirliğin doğası, toplumsal yapıyı, güç ilişkilerini ve karar alma normlarını temelden dönüştürmeyi gerektiren bütüncül bir süreci yansıtır. Sürdürülebilirliğe yönelik dönüşümler, sosyo-teknik-ekolojik sistemlerin sadece teknolojik veya artımlı yönlerinde değil; yapısal, işlevsel, ilişkisel ve bilişsel yönlerinde de temel değişiklikler gerektirir (Smith ve Stirling, 2008; Ahlborg vd., 2019). Yalnızca artımlı uyuma odaklanmak, kırılganlığın ve sürdürülemezliğin sistemik yönleri yeterince ele alınmadığı sürece etkisiz kalır ve bu nedenle dönüşümsel uyum, özellikle marjinal ve savunmasız gruplar için yeni fırsatlar yaratmak amacıyla kırılganlık üreten temel sistemik yapıları ve paradigmaları değiştirmeyi hedeflemelidir. Dolayısıyla dönüşüm süreci, siyasi ve tartışmalı (contested) olup, başarı için teknik çözümlerin ötesinde, toplumsal yapıyı, güç ilişkilerini, hakkaniyet (equity) ve erişim (access) sorunlarını ele alan kurumsal ve yönetimsel dönüşümleri (transformations in governance) de kapsayan çoklu sistemlerde eş zamanlı değişimi gerektirir (Patterson vd., 2017).

Sürdürülebilir geçim kaynakları, dayanıklılık ve antikırılganlık gibi teorik yaklaşımlar, yalnızca çevresel uyum süreçlerini değil, dezavantajlı grupların toplumsal katılım kapasitesini de belirleyen temel çerçeveler olarak öne çıkmaktadır. Literatür (Elasha vd., 2005; Nyamwanza, 2012; Cochrane ve Cafer, 2018; Yusriadi ve Kaslin, 2025), geçim kaynaklarının çeşitliliği ve topluluk dayanıklılığının, katılım süreçlerinin niteliğini belirlediğini göstermektedir. Bulgular, özellikle iklim riskine açık bölgelerde yaşayan grupların uyum stratejilerinin sosyal sermayeyi dönüştürdüğünü ve bunun katılımın biçim ve yoğunluğunu doğrudan etkilediğini ortaya koymaktadır. Bu bağlamda katılım yalnızca bir yönetişim çıktısı değil, aynı zamanda bir uyum mekanizması olarak da işlev görmektedir.

Çalışma, son yıllarda şu eğilimlerin güçlendiğini göstermektedir: Karma yöntemlerin artışı, katılımın hem ölçülebilir hem de deneyimsel yönlerinin bütünleşik incelenmesi. Katılımcı ve transdisipliner

yaklaşımların yaygınlaşması, bilginin ortak üretimi. Mekânsal adalet ve erişim temelli ölçümlerin çoğalması. Güçlenme ve kolektif eylem tartışmalarının genişlemesi, katılım artık yalnızca süreç değil, bir sonuç ve yetki devrinin göstergesi olarak ele alınması. Dijitalleşme ile sürdürülebilirlik arasındaki yeni ilişki, dijital sosyal sürdürülebilirlik literatürü hâlâ gelişmektedir; bu çalışmada dijital devlet-vatandaş etkileşimi önemli bir bulgu alanı oluşturmuştur.

Bununla birlikte belirgin araştırma boşlukları vardır: Dezavantajlı grupların kesitli/kesişen ayrımcılık deneyimlerini inceleyen çalışmalar sınırlıdır. Sosyal sürdürülebilirlik politikalarının uzun vadeli etkilerini ölçen takip araştırmaları eksiktir. Dijitalleşme-sürdürülebilirlik kesişiminde kırılgan grupların deneyimi yeterince incelenmemektedir.

5. SONUÇ

Bu sistematik derleme, sosyal sürdürülebilirlik çerçevesinde dezavantajlı grupların toplumsal katılımına ilişkin uluslararası literatürü kapsamlı biçimde analiz ederek, alanın kavramsal, yöntemsel ve bağlamsal yönlerine katkıda bulunmuştur. Bulgular, sosyal sürdürülebilirliğin yalnızca hizmet erişiminden ibaret olmadığını; güç ilişkileri, yönetişim modelleri, sosyal adalet ve topluluk dayanıklılığıyla iç içe geçmiş çok katmanlı bir süreç olduğunu açıkça göstermektedir.

İncelenen çalışmalar dikkate alındığında şu çıkarımlarda bulunulabilir: Dezavantajlı grupların katılımı; erişim, temsil, güçlenme ve sosyal sermaye eksenlerinde şekillenen çok boyutlu bir süreçtir. Katılımın önündeki temel engel, coğrafyadan bağımsız olarak güç asimetrileridir. Sosyal sürdürülebilirlik politikalarının etkisi, kurumsal kapasite, katılımın niteliği ve toplulukların karar süreçlerindeki rolü ile yakından ilişkilidir. Küresel Kuzey ve Güney arasında katılım engellerinin niteliği farklılaşmakta; ancak dayanıklılık ve sosyal adalet odaklı politikalar her iki bağlamda da kritik önemdedir.

Bu çıkarımlar, sosyal politika yapıcılar ve akademik çalışmalar açısından sosyal sürdürülebilirliğin hem teorik hem de pratik boyutlarını güçlendirmeye yönelik kapsamlı bir çerçeve sunmaktadır.

Ulaşılan sonuçlara dayanarak şu öneriler geliştirilmiştir: Dijital kamu hizmetlerinde erişilebilirlik standartları geliştirilmelidir. Dezavantajlı gruplara yönelik hedefli bilgilendirme, danışmanlık ve sosyal destek mekanizmalarının güçlendirilmelidir. Yerel yönetimlerde dezavantajlı grupları temsil eden katılımcı komiteleri kurulmalıdır. Sosyal hizmetlerde çok paydaşlı yönetişim modelleri yaygınlaştırılmalıdır. Mekânsal adaleti destekleyen kentsel erişilebilirlik planları tasarlanmalıdır. Topluluk temelli adaptasyon programları fonlanmalıdır. Uzun vadede ise, sosyal sürdürülebilirlik politikalarının insan sermayesi yatırımları ile bütünleştirilmesi, dezavantajlı grupların temsilini artıracak eşitlikçi yönetişim mekanizmalarının kalıcılaştırılması, güç paylaşımını teşvik eden hak temelli politika çerçevelerinin uygulanması sağlanmalıdır.

Sosyal sürdürülebilirlik alanındaki gelecek araştırmalar için de şunlar önerilmektedir: Katılımın uzun vadeli etkilerini değerlendiren boylamsal araştırmalar, kesişimsellik temelli analizleri güçlendiren karşılaştırmalı çalışmalar, teknoloji ve sürdürülebilirlik ilişkisini dezavantajlı gruplar bağlamında inceleyen dijital kapsayıcılık araştırmaları, transdisipliner yöntemlerin etkisini ölçen yönetişim odaklı deneysel çalışmalar yaygınlaştırılmalıdır.

Sosyal sürdürülebilirliğin geleceği, yalnızca fiziksel altyapı ve hizmet sunumu ile değil; eşitlikçi yönetişim modelleri, güç paylaşımı, topluluk temelli bilgi sistemleri ve sosyal adalet odaklı politikalar ile şekillenecektir. Dezavantajlı grupların anlamlı katılımı, sürdürülebilirliğin hem normatif hem de pratik hedeflerine ulaşmak için vazgeçilmezdir. Bu çalışma, sosyal sürdürülebilirlik tartışmalarını güç ilişkileri, dayanıklılık, katılım düzeyleri ve politik etkililik üzerinden yeniden düşünmek için önemli bir kavramsal ve kanıta dayalı zemin sunmaktadır.

KAYNAKÇA

Abdela, U. (2024). Assessment of community-driven drought risk management strategies in pastoral and agro-pastoral district of Bale zones south east Ethiopia. *Frontiers in Environmental Science, 12*, 1411138. https://doi.org/10.3389/fenvs.2024.1411138

Adom, R. K., Reid, M., Afuye, G. A., & Simatele, M. D. (2024). Assessing the implications of deforestation and climate change on rural livelihood in Ghana: a multidimensional analysis and solution-based approach. *Environmental management, 74*(6), 1124-1144. https://doi.org/10.1007/s00267-024-02053-6

Ahlborg, H., Ruiz-Mercado, I., Molander, S., & Masera, O. (2019). Bringing technology into social-ecological systems research-motivations for a socio-technical-ecological systems approach. *Sustainability, 11*(7), 2009. https://doi.org/10.3390/su11072009
Arık, F. & Taş, L. (2020). *Dezavantajlılar ve Dezavantajlılık Sosyolojisi*. Nobel Akademik Yayıncılık.
Armitage, D., Béné, C., Charles, A. T., Johnson, D., & Allison, E. H. (2012). The interplay of well-being and resilience in applying a social-ecological perspective. *Ecology and society, 17*(4). http://dx.doi.org/10.5751/ES-04940-170415
Assadi, M. (2024). Yeni bir eşitsizlik biçimi olarak dijital yoksulluk. *İstanbul Gelişim Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, 11*(1), 407-421. https://doi.org/10.17336/igusbd.1143096
Ataay, F. (2015). Neoliberal reformlar, devletin yeniden yapılandırılması ve kamu hizmetlerinde dönüşüm. *Akdeniz İİBF Dergisi, 15*(30), 20-39.
Avelino, F., & Wittmayer, J. M. (2015). Shifting power relations in sustainability transitions: A multi-actor perspective. *Journal of Environmental Policy & Planning, 18*(5), 628-649. https://doi.org/10.1080/1523908X.2015.1112259
Balestra, C., & Ciani, E. (2022). *Current challenges to social mobility and equality of opportunity*. OECD Publishing.
Bautista-Gómez, M. M., & van Niekerk, L. (2022). A social innovation model for equitable access to quality health services for rural populations: a case from Sumapaz, a rural district of Bogota, Colombia. *International Journal for Equity in Health, 21*(1), 23. http://doi.org/10.1186/s12939-022-01619-2
Bertenshaw, Z., Sibley, C. G., & Osborne, D. (2025). Barriers to biculturalism: Historical negation and symbolic exclusion predict longitudinal increases in bicultural policy opposition. *Personality and Social Psychology Bulletin, 51*(6), 967-983. https://doi.org/10.1177/01461672231209657
Camussi, E., Rella, R., Grigis, P., Sassi, C., & Annovazzi, C. (2021). Women and Covid19: how the Italian government task force fostered gender equity. *Frontiers in Human Dynamics, 3*, 704727. https://doi.org/10.3389/fhumd.2021.704727
Cayul, P., & Corvalan, A. (2024). Indigenous representation and participation: The case of the Chilean Mapuche. *Electoral Studies, 90*, 102818. https://doi.org/10.1016/j.electstud.2024.102818
Centre for Reviews and Dissemination, (2008). *Systematic reviews: CRD's guidance for undertaking reviews in health care.* York Publishing Services. Retrieved June 2024 from https://www.york.ac.uk/medoa/crd/Systematoc_Revoews .pdf
Cochrane, L., & Cafer, A. (2018). Does diversification enhance community resilience? A critical perspective. *Resilience, 6*(2), 129-143. https://doi.org/10.1080/21693293.2017.1406849
Colantonio, A. (2009). Social sustainability: a review and critique of traditional versus emerging themes and assessment methods. In Horner, M., Price, A., Bebbington, J. and Emmanuel, R., (Eds.*) SUE-Mot Conference 2009: Second International Conference on Whole Life Urban Sustainability and Its Assessment: Conference Proce*. Loughborough University, pp. 865-885.
Coşkun, S., & Ulusoy, M. D. (2024). Afetler karşısında kırılganlık ve dirençliliği temellendirmek: Sermaye temelli bütüncül bir bilişsel ve operasyonel model önerisi. *Akdeniz İnsani Bilimler Dergisi, 14*, 97-117. https://doi.org/10.13114/mjh.1447477
Critical Appraisal Skills Programme, (2018). CASP Systematic Review Checklist. Retrieved November 2025 from https://casp-uk.net/checklists-archive /casp-systematic-review-checklist-fillable.pdf.
Cross, B. (2012). How does community matter? Misrecognition and the participation agenda for children in socially disadvantaged communities. *Ethnography and Education, 7*(3), 311-326. https://doi.org/10.1080/17457823.2012.717200
Dawson, E. (2012). Non-participation in public engagement with science: A study of four socio-economically disadvantaged, minority ethnic groups (Thesis Number. X) [Doctoral Thesis]. King's College London.
Dempsey, N., Bramley, G., Power, S., & Brown, C. (2011). The social dimension of sustainable development: Defining urban social sustainability. *Sustainable development, 19*(5), 289-300. https://doi.org/10.1002/sd.417

DiMaggio, P., Hargittai, E., Celeste, C., & Shafer, S. (2004). From unequal access to differentiated use: A literature review and agenda for research on digital inequality. *Social inequality, 1*(1), 355-400.
Eizenberg, E., & Jabareen, Y. (2017). Social sustainability: A new conceptual framework. *Sustainability, 9*(1), 68. https://doi.org/10.3390/su9010068
Elasha, B. O., Elhassan, N. G., Ahmed, H., & Zakieldin, S. (2005). Sustainable livelihood approach for assessing community resilience to climate change: case studies from Sudan. *Assessments of impacts and adaptations to climate change (AIACC) working paper*, 17.
Ensor, J., & Berger, R. (2009). Community-based adaptation and culture in theory and practice. In Adger, W. N., Lorenzoni, I., and O'Brien, K. L. (Eds.). *Adapting to climate change: Thresholds, values, governance.* Cambridge University Press, pp.227-239.
Ezenwaji, C. O., Alum, E. U., & Ugwu, O. P. C. (2025). Bridging the gap: telemedicine as a solution for HIV care inequities in rural and vulnerable communities. *International Journal for Equity in Health, 24*(1), 205. https://doi.org/10.1186/s12939-025-02584-2
Fernandez-Jimenez, R, Jaslow, R, Bansilal, S. et al. (2020). Different Lifestyle Interventions in Adults From Underserved Communities: The FAMILIA Trial. *JACC Journals, 75* (1), 42-56. https://doi.org/10.1016/j.jacc.2019.10.021.
Fraser, N. (2009). *Scales of justice: Reimagining political space in a globalizing world*. Columbia University Press.
Gaventa, J. (2021). Power and powerlessness in an Appalachian Valley-revisited. In Scoones, I., Edelman, M., Borras Jr, S. M., Forero, L. F., Hall, R., Wolford, W., & White, B. (Eds.). *Authoritarian populism and the rural world*, Taylor & Francis. pp. 80-96.
Gazit, M., & Perry-Hazan, L. (2020). Disadvantaged youth's participation in collective decision making. *Children and Youth Services Review*, 110, 104759. https://doi.org/10.1016/j.childyouth.2020.104759
Gedik, Y. (2020). Sosyal, ekonomik ve çevresel boyutlarla sürdürülebilirlik ve sürdürülebilir kalkınma. *Uluslararası Ekonomi Siyaset İnsan ve Toplum Bilimleri Dergisi, 3*(3), 196-215.
Giorgi, S., Parma, A., Bernardini, C., Bellini, O. E., Paganin, G., & Campioli, A. (2025). Confiscated assets as an opportunity for ınternship on construction sites aimed at professional qualification and social integration of vulnerable people. *Social Sciences, 14*(8), 491. https://doi.org/10.3390/socsci14080491
Grande Ayala, C. E., Funes Ayala, B. E., Alfaro Henríquez, M. A., Miranda Ventura, T. M., & Gracias, F. (2023). Accesibilidad en San Salvador, hacia la evaluación de movilidades cotidianas desde el enfoque de la sostenibilidad social. *Territorios,* (48), 1. https://doi.org/10.12804/revistas.urosario.edu.co/territorios/n.trt.vi48
Güneş, V. (2025). Siyasal karar alma sürecinde vatandaş katılımı: Araçlar ve katılımı sınırlayan unsurlar. *Journal of Politics Economy and Management, 8*(1), 31-46.
Hellerup, E. (2025). Sustainability or Dependency?. Lund University, Department of Political Science (Thesis Number. 20242) [Bachelor Degree]. Lund University.
Higgins, J. P. T., & Green, S. (Eds). (March 2011). Cochrane Handbook for Systematic Reviews of Interventions. Version 5.1.0. Retrieved November 2025 from http://www.mrc-bsu.cam.ac.uk/cochrane/handbook/
Jackson, C., Mondal, S., Di Ruggiero, E., & Gautier, L. (2025). Building responsive ıntersectoral ınitiatives for newcomers in Toronto: Learning from service providers' experiences in the context of COVID 19. *Annals of Global Health, 91*(1), 3. https://doi.org/10.5334/aogh.4583
Karaçam, Z. (2013). Sistematik Derleme Metodolojisi: Sistematik Derleme Hazırlamak İçin Bir Rehber. *Dokuz Eylül Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi Elektronik Dergisi, 6*(1), 26-33.
Li, X., Luo, Y., & Wang, H. (2023). Effects of targeted poverty alleviation on the sustainable livelihood of poor farmers. *Sustainability, 15*(7), 6217. https://doi.org/10.3390/su15076217
Libertun de Duren, N. R., (2021). *Cities as Spaces for Opportunities for All: Building Public Spaces for People with Disabilities, Children and Elders.* Inter-American Development Bank. https://doi.org/10.18235/0003064.

McEwan, C. (2018). *Postcolonialism, decoloniality and development.* Routledge.
Mercier, J., Sanders, J., Takie, M. E., Kerr, L., MacNicol, D., & Hall, H. (2025). From Partnership to Ownership: Reflections on a Community-University Research Partnership. *International Journal of Qualitative Methods*, *24*, 16094069251390655. https://doi.org/10.1177/16094069251390655
Mertens, D. M. (2021). Transformative research methods to increase social impact for vulnerable groups and cultural minorities. *International Journal of Qualitative Methods*, *20*. https://doi.org/10.1177/16094069211051563
Morales, L. V., Robiglio, V., Baca, M., Bunn, C., & Reyes, M. (2022). Planning for adaptation: A system approach to understand the value Chain's Role in Supporting Smallholder Coffee Farmers' Adaptive Capacity in Peru. *Frontiers in climate, 4*, 788369. https://doi.org/10.3389/fclim.2022.788369
Morelli, J. (2011). Environmental sustainability: A definition for environmental professionals, *Journal of Environmental Sustainability*, *1*(1), Article 2, 1-10. https://doi.org/10.14448/jes.01.0002
Nyamwanza, A. M. (2012). Livelihood resilience and adaptive capacity: A critical conceptual review. *Jàmbá: Journal of Disaster Risk Studies*, *4*(1), 1-6. http://dx.doi.org/10.4102/jamba.v4i1.55
Omweri, F. S. (2024). A systematic literature review of e-government implementation in developing countries: examining urban-rural disparities, institutional capacity, and socio-cultural factors in the context of local governance and progress towards SDG 16.6. *International Journal of Research and Innovation in Social Science*, *8*(8), 1173-1199.
Osinski, A. (2021). Towards a critical sustainability science? Participation of disadvantaged actors and power relations in transdisciplinary research. *Sustainability*, *13*(3), 1266. https://doi.org/10.3390/su13031266
Palukka, H., Koski, A., Parviainen, J., & Eilola, L. (2025). Experiencing social exclusion and distrust: Mental health rehabilitees struggling with digital administrative burdens. *Social Inclusion*, *13*. https://doi.org/10.17645/si.9950
Patterson, J., Schulz, K., Vervoort, J., Van Der Hel, S., Widerberg, O., Adler, C., ... & Barau, A. (2017). Exploring the governance and politics of transformations towards sustainability. *Environmental Innovation and Societal Transitions, 24*, 1-16. https://doi.org/10.1016/j.eist.2016.09.001
Póczošová, V., Rišová, K. (2023). Considering the Preferences of Adults and Elderly While Examining Spatial Justice of Urban Facilities Distribution: A Case Study of a Small Town Fiľakovo (Slovakia). *Sociológia-Slovak Sociological Review*, *55*(4), 411-433. https://doi.org/10.31577/sociologia.2023.55.4.15
PRISMA (2020). Checklist, Retrieved November 2025 from https://www.prisma-statement.org/prisma-2020-checklist
Rankin, K. N. (2010). Reflexivity and post-colonial critique: Toward an ethics of accountability in planning praxis. *Planning Theory, 9*(3), 181-199. https://doi.org/10.1177/1473095209357870
Ricoy, M. C., Delgado-Parada, J., Díaz-Pereira, M. D. P., & Feliz, S. (2024). Creative environments for sustainability in organizations promoting the education of vulnerable groups. *Sustainability, 16*(15), 6664. https://doi.org/10.3390/su16156664
Schlachter, S., Adam, S. H., Baxendale, M., Gantner, M., Gralla, M., Junne, F., ... & von Wietersheim, J. (2024). Effectiveness of a three-component intervention supporting unemployed individuals with mental health issues in their job search and mental health recovery (3for1): study protocol of a non-randomized controlled study. *BMC Public Health, 24*(1), 3159. https://doi.org/10.1186/s12889-024-20323-0
Schwanen, T., Lucas, K., Akyelken, N., Solsona, D. C., Carrasco, J. A., & Neutens, T. (2015). Rethinking the links between social exclusion and transport disadvantage through the lens of social capital. *Transportation Research Part A: Policy and Practice*, 74, 123-135. https://doi.org/10.1016/j.tra.2015.02.012
Scoones, I. (1998). *Sustainable Rural Livelihoods: A Framework for Analysis*, IDS Working Paper 72. IDS.

Singh, M. K., & Moody, J. (2022). Do social capital and networks facilitate community participation?. *International Journal of Sociology and Social Policy, 42*(5/6), 385-398. https://doi.org/10.1108/IJSSP-01-2021-0022
Smith, A., & Stirling, A. (2008). *Social-ecological resilience and sociotechnical transitions: critical issues for sustainability governance.* STEPS Working Paper 8. STEPS Centre.
Swarnokar, S. C., Mou, S. I., Sharmi, S. D., Iftikhar, A., & Jesmin, S. (2025). Climate-induced risks, adaptation, and mitigation responses: a comparative study on climate-stressed coastal communities. *Frontiers in Climate, 7*, 1553579. https://doi.org/10.3389/fclim.2025.1553579
Tadesse, M. E., & Elsen, S. (2023). The social solidarity economy and the hull-house tradition of social work: keys for unlocking the potential of social work for sustainable social development. *Social Sciences, 12*(3), 189. https://doi.org/10.3390/socsci12030189
Tanrıkul, A. (2023). The role of community participation and social inclusion in successful historic city center regeneration in the Mediterranean region. *Sustainability, 15*(9), 7723. https://doi.org/10.3390/su15097723
Toolis, E. E. (2021). Restoring the balance between people, places, and profits: A psychosocial analysis of uneven community development and the case for placemaking processes. *Sustainability, 13*(13), 7256. https://doi.org/10.3390/su13137256
Toorop, R. A., Lopez-Ridaura, S., Jat, M. L., Eichenseer, P., Bijarniya, D., Jat, R. K., & Groot, J. C. (2023). Analyzing antifragility among smallholder farmers in Bihar, India: An assessment of farmers' vulnerability and the strengths of positive deviants. *Experimental Agriculture, 59*, e4. https://doi.org/10.1017/S0014479723000017
Tu, C., Ma, H., Li, Y., Fu, C., You, Z. J., Newton, A., & Luo, Y. (2022). Transdisciplinary, Co-designed and adaptive management for the sustainable development of rongcheng, a coastal city in China in the context of human activities and climate change. *Frontiers in Environmental Science, 10*, 670397. https://doi.org/10.3389/fenvs.2022.670397
Ungan Türkarslan, T. (2024). Yerel toplulukların afet yönetimine katılım süreci: Vatandaş bilimi yaklaşımıyla bir inceleme. (Tez numarası. 886002), [Yükseklisans Tezi]. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi.
Uman, L.S. 2011. Systematic reviews and metaanalyses. *J Can Acad Child Adolesc Psychiatry*, *20*(1), 57-59.
UN-Habitat, (2020). *National Sample of Cities Approach.* Retreived November 2025 from https://unhabitat.org/sites/default/files/2020/06/national_sample_of_cities_english.pdf
United Nations (2015). *Sustainable Development Goals*. Retreived November 2025 from https://sdgs.un.org/goals
United Nations Research Institute for Social Development (UNRISD). (2022). *Crises of Inequality: Shifting Power for a New Eco-Social Contract. Geneva: United Nations Research Institute for Social Development.* Retreived November 2025 from https://digitallibrary.un.org/record/4025447?v=pdf
Urbinatti, A. M., Omori-Honda, S. L., de Carvalho, C. M., Frey, K., Jacobi, P. R., & Giatti, L. L. (2023). 'Nexus' narratives in urban vulnerable places: Pathways to sustainability via municipal health programs in Brazil. *World, 4*(1), 21-36. https://doi.org/10.3390/world4010002
Vallance, S., Perkins, H. C., & Dixon, J. E. (2011). What is social sustainability? A clarification of concepts. *Geoforum, 42*(3), 342-348. https://doi.org/10.1016/j.geoforum.2011.01.002
Van Toorn, G., Henman, P., & Soldatić, K. (2024). Introduction to the digital welfare state: Contestations, considerations and entanglements. *Journal of Sociology, 60*(3), 507-522. https://doi.org/10.1177/14407833241260890
Véron, R. (2010). Small cities, neoliberal governance and sustainable development in the global south: A conceptual framework and research agenda. *Sustainability, 2*(9), 2833-2848. https://doi.org/10.3390/su2092833
Wang, W., Foutz, N. Z., & Gao, G. (2022). Huddling with families after disaster: Human resilience and social disparity. *Plos one, 17*(9), e0273307. https://doi.org/10.1371/journal.pone.0273307

Wilhelm, M., Bhakoo, V., Soundararajan, V., Crane, A., & Kadfak, A. (2025). Beyond compliance-based governance: The role of social intermediaries in mitigating forced labour in global supply chains. *Production and Operations Management, 34*(5), 1094-1113. https://doi.org/10.1177/10591478231224922

World Health Organization (WHO). (2022). *World Health Statistics 2022: Monitoring health for the SDGs, sustainable development goals*. Geneva. Retreived November 2025 from https://www.who.int/publications/i/item/9789240051157

Yıldırım Aykurt, A. (2020). 21. Yüzyıl'da sosyal sorunlar ve dezavantajlı gruplar. *Journal of Awareness (JoA), 5*(3), 427-448. https://doi.org/10.26809/joa.5.031

Yusriadi, Y., & Kaslin, A. (2025). Resilience of rural communities facing global challenges. *Journal of Indonesian Scholars for Social Research, 5*(1), 65-72. https://doi.org/10.59065/jissr.v5i1.174

Zou, H., Li, S., Zou, H., Sun, W., Niu, Y., & Yu, C. (2022). Livelihood Sustainability of Herder Households in North Tibet, China. *Sustainability, 14*(9), 5166. https://doi.org/10.3390/su14095166

OPERA SANATININ TOPLUMSAL BİLİNÇ İNŞASINDAKİ ROLÜ

Dr. Öğr. Üyesi Funda YAZIKSIZ
Ankara Music and Fine Arts University, Faculty of Music and Performing Arts, Department of Performing Arts, Opera Department, 06550 Çankaya, Ankara
ORCID: 0000-0003-4622-9807

ÖZET
Opera sanatı, tarihsel süreç içerisinde yalnızca müzikal bir performans değil, aynı zamanda kültürel anlamların üretildiği ve yeniden yorumlandığı bir estetik alan olarak konumlanmıştır. Şarkı söyleme tekniklerin gelişimi, dramatik anlatımın sahneleme biçimleri ve orkestral yapıların evrimi, bu sanatın toplumla kurduğu ilişkinin niteliğini ortaya koymaktadır. Bu çok çeşitlilik, opera sanatını toplumsal bilinç açısından etkili bir köprü hâline getirmektedir. Opera sanatında ele alınan konular mitolojik, tarihsel veya toplumsal temalar olmakla beraber izleyicinin kendi gerçekliğini farklı bir perspektiften değerlendirmesine olanak tanımaktadır. İnsan sesinin bedensel ifadesiyle birleşen bu dramatik yapı, bireyin duygu ve düşünce dünyasında derin etkiler yaratmaktadır. Böylece opera, yalnızca bir sanat formu değil, toplumsal değerlerin müzakere edildiği sembolik bir alan hâline gelmektedir. Sonuç olarak opera sanatı, estetik bir deneyim sunmanın ötesinde, kültürel hafızanın korunması, yeniden üretilmesi ve toplumsal bilincin şekillenmesinde etkin bir rol üstlenmektedir. Bu nedenle opera sanatı, modern toplumlarda kültürel dönüşümün önemli bir bileşeni olarak değerlendirilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Opera sanatı, opera tarihi, sanatta estetik, toplumsal bilinç.

ABSTRACT
Opera, throughout its historical trajectory, has been situated not only as a musical performance but also as an aesthetic domain in which cultural meanings are produced and continuously reinterpreted. The development of vocal techniques, the modes of staging dramatic expression, and the evolution of orchestral structures reveal the nature of this art form's multifaceted relationship with society. This diversity renders opera an effective conduit for the construction of social consciousness. The themes addressed within opera—whether mythological, historical, or social—enable audiences to assess their own realities from alternative perspectives. The dramatic structure, combined with the corporeal expression of the human voice, generates profound effects on the emotional and intellectual sphere of the individual. Thus, opera becomes not merely an art form but a symbolic arena in which social values are negotiated. In conclusion, opera, beyond providing an aesthetic experience, plays an active role in the preservation, reproduction, and shaping of cultural memory and social consciousness. Therefore, opera should be regarded as a significant component of cultural transformation in modern societies.
Key Words: Opera art, opera history, aesthetics in art, social consciousness.

THE ROLE OF OPERA IN BUILDING SOCIAL CONSCIOUSNESS

GİRİŞ
Oyun, şarkı, müzik, dans ve sahne sanatlarının uyum içinde birleşmesinden oluşan opera sanatının toplum üzerindeki etki oldukça güçlüdür. Toplumların kültürel miraslarını, tarihsel olaylarını ve kimliğini konu eden bu sanatın toplumun ulusal benliğini nesilden nesile aktarımı açısından önemi büyüktür. 16.yüzyılda Avrupa'da başlayan ve tüm dünyaya yayılan opera, Cumhuriyet'imizin kurucusu Gazi Mustafa Kemal Atatürk önderliğinde ülkemizde de yayılmıştır. Cumhuriyet döneminde sanat ve müziğin her dalına, özellikle opera sanatına duyulan hassasiyet, çağdaş bir ülke olma yolunda mühim bir yer edinmiştir.
1936'lu yıllarda Ankara Devlet Konservatuvarı'nın kurulması da yeni sanat politikasının en önemli adımlarından olmuştur. Bu yeniliklerin amacı, hem batı müziğinin teknik disiplinini hem de Türk halk müziğinin özünü bir araya getiren, ulusal ve çağdaş bir sanat dili oluşturmaktır (Altar, 1993).

Türk Beşleri'nden Ahmet Adnan Saygun'un Öz Soy, Taş Bebek, Kerem ve Köroğlu operaları tarihimizi ve kimliğimizi konu ederek, Türk ezgilerinin Batı müziği ile sentezinden oluşmaktadır. Adnan Saygun'dan sonra Nevit Kodallı, Tevfik Akbaşlı, Selman Ada, Okan Demiriş gibi bestecilerimizin besteledikleri opera eserleri, ulusal kimliğimizi toplumda sanat bilincini uyandırmak üzerine miras niteliğindedir.

1.1 OPERA SANATI NEDİR?

Opera sanatı, tiyatro ve müziğin temellerinde, heykel, şiir, dans, dekor, kostüm, resim, mimari, makyaj, şan ve tiyatro sanatlarının kaynaştığı sanatsal bileşimdir. 18. yüzyıldan bu yana opera sanatının özgür bir sanat olarak gelişmesi, zamanla diyaloglardan arınıp, çaba ve amacı baştan aşağı müzikle anlatım estetiğine bağlanmasıyla olmuştur (Say,2022).

Operanın bilinen en eski izlerinin Eski Mısır uygarlığında görüldüğü vurgulanmış; tanrılarına ibadet, erkek çocukların ergenliğe ulaşma törenleri, ölüm sonrası yas ve benzer olayların farklı törenlerle gerçekleştirilmesinin, opera sanatının ilkel çekirdeğini oluşturan gösteriler olduğu belirtilmiştir. Türün 17.yy'ın başında ortaya çıkışı, genellikle günümüzde Florentine Camerata olarak bilinen Floransa'daki bir grup şair, müzisyen ve müzik eğitimcisinin faaliyetleriyle ilişkilendirilmiştir (Fawcett-Lothson, 2009).

Günümüze ulaşan ilk opera, Ottavio Rinuccini'nin bir librettosundan uyarlanan ve 1598'de Floransa'da sahnelenen Jacopo Peri'nin Dafne'sidir; günümüzde hala sahnelenen en eski opera ise Claudio Monteverdi'nin Orfeo'su (1607) olarak literatürde yer almaktadır (Whenham, 1986). İlk operaların konularının tamamı Yunan mitolojisinden alınmıştır. Bu türün antik kültürlerin müzik ve dramasını yeniden yaratma girişimleriyle yakın bağlarını yansıtmıştır.

2. TOPLUMSAL BİLİNÇ KAVRAMINA ÖRNEK BESTECİ: GIUSEPPE VERDI

Giuseppe Verdi, Avusturya'nın egemenliği altında bulunan İtalya'nın özgürlüğüne kavuşması ve ulusal birliğin gerçekleşmesi için girilen savaşa, eserleri ile katkıda bulunmuştur. Verdi yalnız sanat dünyasında değil, İtalya halkının gönlünde ve İtalya'nın kaderiyle ilgili çevrelerde "Il Vecchio" (İhtiyar) lâkabıyla anılıyordu. Verdi opera eserleri yazmada olağanüstü başarısı kadar, bağımsızlık savaşındaki aktif rolüyle de ün kazanmıştır. 1849 yılında Avusturya ile olan çarpışmadan sonra, İtalya'yı kurtarma azmiyle savaşa giren Sardunya Kralı Charles Albert, tahtını oğlu II. Victor Emanuel'e terketmiş ve Lombardia-Venedik Krallığı ortadan kalkmış, İtalya'nın bu bölgesi Avusturya hâkimiyeti altına girmiştir. Özgürlük ruhunu taze tutacak heyecanı o dönemde yazdığı eserlerin çoğunda dile getiriyordu. Böylece Verdi, ulusal birlik inancını, İtalyan ulusunun gönlünde yaratmaya çalışıyor ve bu yolda olağanüstü başarı sağlıyordu.

İtalyanların ulusal birlik yolunda, özellikle 19. yüzyılın ortalarında göze almış oldukları son on yıllık savaşta Verdi'nin katkısı çok büyüktür. 1848 yılında sanatçı Paris'e gider ve İtalyan ulusunun birliği sağlama yolundaki eylemlerinin kendisine olağanüstü ödevler yüklediğine inanıyordu. Operalarına bakıldığında dini konular işlenmiş gibi görülse de, üstü kapalı bir dil kullanımı ile olayları siyasal-politik yönde işlemiştir. Bunu yaparak İtalyan halkının vatanseverlik duygularının kabarmasına ve uluslaşma yönündeki şovenliğe sebep olmuştur (Altar, 2011). Verdi'nin eserleri, İtalya'da politik tansiyonun ibresi olmuştur. Yazdığı opera eserlerinde dile getirdiği vatanseverlik, İtalya ulusunu özgürlüğe kavuşma ilkesi yolunda birleştirmiştir. İtalyan ulusunun bağımsızlık savaşının en hareketli döneminde yaşamış olan Verdi, özellikle "Nabucco" operası ile yepyeni bir dönem içinde yazdığı eserlerde, Rossini'nin tarzında görülen Italianissimo"(İtalyanlaşma) duygusunu geliştirmiştir (a.g.e).

2.1 İLK TÜRK OPERALARI

19.yy'da Osmanlı İmparatorluğu- II. Mahmut Dönemi'nde (1808-1839) bando takımı kurulmuştur. Daha sonra İtalyan bando ve orkestra şefi Giuseppe Donizetti'nin İstanbul'a davet üzerine gelmesi ile Muzika-i Hümayun kurulmuştur. O dönemde Klâsik Türk Müziği çerçevesinde şiirli sahne gösterileri "Osmanlı Dönemi'nde Opera" adı altında gerçekleşse de, opera sanatı tanımına uygun eserler oluşmamıştır (Stokes, 2012).

Cumhuriyet dönemi Türkiye'sinde müzik, yalnızca bir sanat alanı değil, ulusal kimliğin yeniden inşasında temel bir kültürel araç olarak görülmüştür. Bu dönüşüm sürecinin en önemli figürlerinden biri Ahmed Adnan Saygun'dur. Saygun, hem besteci hem de düşünür kimliğiyle, Türk halk müziği ögelerini Batı müzik teknikleriyle sentezleyerek ulusal bir müzik dili oluşturmayı amaçlamıştır. Özsoy, Taşbebek, Kerem ile Aslı ve Köroğlu operaları üzerinden bestecinin dramatik anlatım, ses kullanımı, dil-müzik ilişkisi ve vokal karakter yaratımındaki özgün yaklaşımı, Türk operasının temellerini atan, vokal müziği yerel kimlikle evrensel bir çerçeveye taşıyan öncü bir sanatçı olduğu saptanmıştır (Baltacan, 2006).

3. TOPLUMUN SANAT İLE BULUŞMASI

Toplumun modernleşme, empati kurabilme, bu bağlamda kendi kimliğini bulma ve geliştirmede sanatın, özellikle tüm sanatların birleşiminden oluşan "opera" sanatının toplum üzerindeki rolü çok büyüktür. Mustafa Kemal Atatürk'ün yönlendirmesiyle 1930'lu yıllarda Ankara Devlet Konservatuvarı'nın kurulması da yeni sanat politikasının en önemli adımlarından olmuştur. Bu yeniliklerin amacı, hem batı müziğinin teknik disiplinini hem de Türk halk müziğinin özünü bir araya getiren, ulusal ve çağdaş bir sanat dili oluşturmaktır.

Ahmed Adnan Saygun (1907–1991) bu kültürel dönüşümün hem tanığı hem de mimarı olarak "Türk müzik Tarihi"nde önemli bir yer edinmiştir. Saygun'un müziği, yalnızca estetik bir üretim değil, aynı zamanda ideolojik bir misyon taşımaktadır. Anadolu'nun sesini evrensel bir forma dönüştürerek ulusal ezgilerimizi dünyaya tanıtmıştır.

Ahmet Adnan Saygun'un opera anlayışı, Cumhuriyet'in "ulus inşası" idealiyle paraleldir. Operayı, Batı'dan ithal edilen bir sanat formu olarak değil, Anadolu'nun anlatı geleneğiyle bütünleştirilebilecek bir ifade biçimi olarak görmüştür. Bestecinin koro bölümleri Saygun'un operalarında yalnızca sahne dekoru değil, dramatik anlatımın aktif öğesi olmuştur. Köroğlu operasında koro, halkın sesi olarak yer alarak, bireysel kahramanlığın kolektif bilince dönüşümünü simgelemiştir. Bu durum, bestecinin müzikteki "toplumsal bilinç" idealini de yansıtmıştır.

BAŞLICA TÜRK OPERALARI

Öz Soy Operası (1934): Mitolojik bir anlatıyı kullanarak modern bir ulus bilinci oluşturmayı hedeflemiştir.

Taş Bebek Operası (1934): Modernleşen Türk kadınının simgesel bir hikâyesini ele alması bakımından önem taşımaktadır. Kadın karakterin duygusal dönüşümü, vokal yazımda lirizm aracılığıyla ifade edilmiştir.

Kerem Operası (1953): Halk hikâyelerinin epik duygusunu Batı'nın dramatik formuyla birleşmiştir.

Köroğlu (1973): Epik ve kahramanlık temasıyla Türk opera repertuvarında özel bir yere sahiptir. Türk Dünyasını birleştiren ortak bir halk değeri olan bu kahramanlık destanı, Sibirya, Makedonya, İran ve Tataristan'a kadar bütün Türkler tarafından tanınmaktadır. Koro partilerinin simgesel rolü, halkın bilincini temsil etmektedir. Köroğlu'nun aryalarındaki güçlü ritmik yapılar, özgürlük ve direniş duygusunu öne çıkarmaktadır.

4. ARAŞTIRMA VE BULGULAR

Bu çalışma literatür tarama ile yapılmış olup, elde edilen bulgular bu bağlamda ortaya çıkmıştır. Opera sanatının toplumun bilinç inşasında rolü, eserlerin hem melodik hem de sözsel unsurlara dayandığı görülmüştür. Literatür araştırmalarında, toplumun modernleşme, çağdaş düşünce minvalinde opera eserlerinin gücü kaçınılmaz olmuştur. Dünya sanat ve müzik tarihine bakıldığında, İtalya'nın uluslaşma anlamında önemli bir örnek olmuştur. Bizim topraklarımızda ise II. Mahmut dönemindeki yenilikler, toplumun sanatla iç içe olması için müzik ve tiyatro alanları kullanılmış, opera sanatı henüz ortaya çıkmamıştır. Cumhuriyet'in kurulmasından sonra M. K. Atatürk önderliğinde, Ahmet Adnan Saygun'un opera eserleri, Türk toplumunun modernleşme yönündeki etkileri oldukça önemli bir yer etmiştir. Halk ezgilerimizin batı ezgileri ile harmanlanması da hem ulus kimliğini güçlü kılmış, hem de çağdaş düşünme mekanizmasının gelişmesine olanak sağlamıştır.

5. SONUÇ

Opera gibi birçok sanatsal disipleri bir araya getiren sanat ile, toplumların ulus bilincini uyandırmak ve güçlendirmek mümkündür. Tarih boyunca müziğin, şiirin, şarkının insanlığın düşünebilme ve

modernleşme sürecine katkısı tartışılmazdır. Opera sanatının güçlü evrensel gelişimi, toplumların farklı ulusları tanıyarak kendi ulus bilincinin güçlenmesine olanak sağlamıştır.

Yapılan literatür taramasının sonucunda, opera eserlerinin toplumun sürekli olarak gelişip, uluslaşma kimliğinin güçlenmesi ve daha geniş kıtalara tanıtılması bakımından önemi görülmektedir. Bu bağlamda toplum bilincinin gelişip güçlenmesi için, opera sanatının ve eserlerinin sıklıkla sahnelenmesi, anlatılması gerektiği düşünülmektedir.

KAYNAKÇA

Altar, C.M. (1993). Opera Tarihi. Sayı 3. Kültür Bakanlığı Yayınları, (4), 285-286.

Altar, Cevad D. (2011). Opera Tarihi, 2. cilt. (2. Baskı). İstanbul: Pan Yayıncılık, 269-270.

BALTACAN, M. (2006), Ahmet Adnan Saygun'nun Özsoy Destanı Operasının İncelenmesi, Reji Çalışması ve Sahnelenmesi, Selçuk Üniversitesi SBE Sahne Sanatları Bölümü Yüksek Lisans Tezi, Konya, 27.

Fawcett-Lothson, A. (2009). The Florentine Camerata and their Influence on the Beginnings of Opera. IU South Bend Undergraduate Research Journal, 9, 29-34.

Say, A. (2022). Müzik Sözlüğü. Sayı 1. Islık Yayınları, 522.

Stokes, M. (2012). Giuseppe Donizetti Pascià: Traiettorie Musicali e Storiche tra Italia et Turchia/Giuseppe Donizetti Pasha: Musical and Historical Trajectories between Italy and Turkey, 144-146.

Whenham, J. (Ed.). (1986). Claudio Monteverdi: Orfeo. Cambridge University Press, ISBN: 0 521 28477 5, 3.

ISOMETRIC ANKLE STRENGTH DOES NOT PREDICT SPRINT PERFORMANCE IN ELITE FOOTBALL PLAYERS

Bora YÜKSEL
Ordu University, Institute of Health Sciences, Ordu, Türkiye
ORCID ID: 0009-0002-9528-5426

Assoc. Prof. Dr. Cengiz ÖLMEZ
Ordu University, Faculty of Sports Sciences, Ordu,Türkiye
ORCID ID: 0000-0001-8584-6272

ABSTRACT
Sprint performance is influenced by various neuromuscular factors; however, the specific contribution of isometric ankle strength remains unclear. Although the plantarflexor and dorsiflexor muscles play a critical role in force transmission during sprinting, findings regarding their direct relationship with sprint performance are inconsistent. This study aimed to examine the associations between isometric ankle strength measurements and sprint performance in elite football players. Twenty-six male elite football players participated in the study (age: 20.5 ± 2.6 years; height: 178.9 ± 4.7 cm; body mass: 79.0 ± 23.6 kg). Isometric plantarflexion and dorsiflexion strength were assessed using a Cybex Humac Norm isokinetic dynamometer (CSMI, Stoughton, MA, USA). Sprint performance was measured over a 20 m distance using the Microgate Witty photocell timing system. Relationships between isometric ankle strength variables (peak torque, time to peak torque) and sprint times were analyzed using Pearson correlation analyses. No significant correlations were found between plantarflexion or dorsiflexion isometric strength variables and 20 m sprint performance ($p > 0.05$). In conclusion, the findings indicate that isometric ankle strength measurements do not meaningfully predict short-distance sprint performance in elite football players.
Keywords: Sprint Performance, Isometric Strength, Ankle Joint, Dorsiflexion, Plantar Flexion

İZOMETRİK AYAK BİLEĞİ KUVVETİ, ELİT FUTBOLCULARIN SPRİNT PERFORMANSINI ÖNGÖRMEZ

ÖZET
Sprint performansı birçok nöromüsküler faktörden etkilenmektedir, ancak ayak bileği izometrik kuvvetinin özgül katkısı net değildir. Plantar ve dorsifleksör kaslar sprint sırasında kuvvet iletiminde kritik rol oynasa da bu kasların sprint performansı ile doğrudan ilişkisine dair bulgular çelişkilidir. Bu çalışma, elit futbolcularda izometrik ayak bileği kuvvet ölçümleri ile sprint performansı arasındaki ilişkiyi incelemeyi amaçlamıştır. Çalışmaya 26 erkek elit futbolcu katılmıştır (yaş: 20,5 ± 2,6 yıl; boy: 178,9 ± 4,7 cm; vücut ağırlığı: 79,0 ± 23,6 kg). İzometrik plantar ve dorsifleksiyon kuvveti Cybex Humac Norm izokinetik dinamometre (CSMI, Stoughton, MA, USA) kullanılarak değerlendirilmiştir. Sprint performansı 20 m mesafelerde Microgate Witty fotosel sistemi ile ölçülmüştür. İzometrik ayak bileği kuvvet değişkenleri (zirve tork, zirve torka ulaşma süresi) ile sprint süreleri arasındaki ilişkiler Pearson korelasyon analizi ile incelenmiştir. Plantar veya dorsifleksiyon izometrik kuvvet değişkenleri ile ve 20 m sprint performansı arasında anlamlı bir korelasyon bulunmamıştır ($p > 0,05$). Sonuç olarak bulgular, izometrik ayak bileği kuvvet ölçümlerinin elit futbolcularda kısa mesafe sprint performansını anlamlı düzeyde yordamadığını göstermektedir.
Anahtar Kelimeler: Sprint Performansı, İzometrik Kuvvet, Ayak Bileği Eklemi, Dorsifleksiyon, Plantar Fleksiyon, Futbol

1. INTRODUCTION

Short distance sprint performance is determined by the interaction of multiple factors, including neuromuscular characteristics, biomechanical parameters, technical skills, and the athlete–surface interface (Bezodis et al., 2019; Morin et al., 2011a; Valamatos et al., 2022). Sprint performance is one of the critical determinants of match success in modern football and plays an important role in both offensive and defensive actions. Sprint mechanics are shaped by lower limb strength, neuromuscular activation, muscle–tendon properties, and intersegmental coordination. The ankle joint, which is responsible for transmitting ground reaction forces, is one of the fundamental components of sprint biomechanics. However, findings regarding the relationship between isometric ankle strength and sprint performance remain inconsistent in the literature (Mero & Komi, 1986; Debaere et al., 2013).

The acceleration phase is particularly characterized by high horizontal force production, optimal body positioning, short ground-contact times, and the high power-generating capacity of proximal muscle groups. In this context, the contributions of the hip extensors, knee flexors/extensors, and ankle musculature to sprint acceleration have long been investigated (Čoh et al., 2017; Morin et al., 2011a). The ankle plantarflexors and dorsiflexors are muscle groups that play important roles in propulsive force generation and maintaining lower-limb stiffness during sprinting. Plantarflexion moment contributes to the transmission of forward momentum during the propulsive phase of the sprint cycle, whereas dorsiflexion plays a critical role in foot swing mechanics and ankle joint control (Pandy et al., 2021). Therefore, the relationships between isokinetic or isometric ankle strength variables and sprint performance have been frequently examined in recent years. Nevertheless, the findings are inconsistent, and the extent to which isolated ankle strength parameters predict sprint acceleration remains debated (Bezodis et al., 2019; Čoh et al., 2017).

Current evidence on the determinants of sprint performance indicates that proximal segments-particularly the hip and knee joints-play a more dominant role in short distance accelerations. Morin et al. (2011a) reported that horizontal ground reaction forces and the eccentric torque production capacity of the hamstrings show strong associations with maximal sprint acceleration, whereas isolated ankle joint strength measures do not meaningfully explain sprint acceleration. Similarly, systematic reviews emphasize that during phases requiring high acceleration-such as block start and initial steps-power generation by the hip extensors, the eccentric/concentric strength capacity of the knee joint, and high horizontal force production in the athlete–surface interaction are key performance determinants (Bezodis et al., 2019; Čoh et al., 2017; Valamatos et al., 2022).

Therefore, the primary aim of the present study was to examine the relationships between plantarflexion (PFlx) and dorsiflexion (DFlx) isokinetic peak torque (PT) and time to peak torque (TPT) variables and 20-m sprint time. Understanding the extent to which isolated ankle strength parameters explain sprint acceleration performance is important for both the development of athlete assessment protocols and the design of targeted training programs. However, the multifactorial sprint model in the literature suggests that isolated distal-segment strength measures may be insufficient to predict performance on their own (Morin et al., 2011a; Valamatos et al., 2022). For this reason, the present study aimed to investigate the predictive value of ankle isokinetic strength and timing variables for sprint performance.

2. MATERIAL AND METHODS

Participants

A total of 26 male football players with at least five years of playing experience participated in the study. The sample size was determined using G*Power software (version 3.1.9.6, Germany) based on the parameters $p = 0.6$, $\alpha = 0.05$, and $1\text{-}\beta = 0.80$ (Ölmez et al., 2025). Participants trained an average of four days per week and had no lower-limb injuries in the six months preceding the study.

Isokinetic Strength Assessments (Plantarflexion and Dorsiflexion)

Maximum peak torque values (in Newton-metres, Nm) for ankle plantarflexion (PFlx) and dorsiflexion (DFlx) were measured using a Cybex Humac Norm isokinetic dynamometer (CSMI,

Stoughton, MA, USA) in accordance with standardized testing protocols. The mean Peak Torque (PT) values of the dominant (D) and non-dominant (ND) legs were used in the analyses. Measurement procedures were conducted in accordance with established isokinetic testing guidelines to ensure reliability and validity (Drouin et al., 2004; Impellizzeri et al., 2008).

Sprint Time Assessments

Sprint performance was measured in seconds over a 20-m distance using electronic timing gates (Microgate Witty photocell system). Electronic timing systems are widely recommended for obtaining reliable and valid sprint-time data due to their ability to minimize human error and provide high temporal precision (Cronin & Templeton, 2008; Haugen et al., 2014).

Statistical Analysis

The relationships between athletes' sprint performance and isokinetic strength variables were evaluated using Pearson correlation analysis (SPSS 25, USA), with the significance level set at $p < 0.05$.

3. RESULTS AND DISCUSSION

The present study found no significant relationships between PFlx and DFlx PT and TPT parameters and sprint time ($p > 0.05$). The absence of significant associations between both PT and TPT values of PFlx and DFlx and 20-m sprint performance ($p > 0.05$) suggests that isolated ankle strength measures may not adequately explain the determinants of sprint acceleration. Current literature indicates that the primary determinants of short-distance sprint acceleration are the strength and power capacities of proximal joints—particularly the hip and knee—as well as the horizontal ground reaction forces applied during acceleration (Morin et al., 2011b). For example, Morin et al. (2011b) reported significant relationships between eccentric peak torque of the hamstrings and horizontal ground reaction force (horizontal GRF) during maximal sprint acceleration, whereas they were unable to establish such relationships using isokinetic or EMG measurements.

Systematic reviews similarly highlight hip extensor power, eccentric/concentric strength of the knee joint, and high horizontal force production during athlete–surface interaction as the primary performance determinants during the start (block phase) and initial steps, where high acceleration is required (Bezodis et al., 2019; Čoh et al., 2017; Valamatos et al., 2022). Experimental studies further demonstrate that during maximal sprint acceleration, lower-limb joints (hip, knee, ankle) work synergistically; knee extensors play a major role at initial ground contact, while ankle plantarflexors contribute more in subsequent steps. However, proximal segments (hip and knee) remain the most critical overall (Pandy et al., 2021; Valamatos et al., 2022).

From this perspective, our finding—namely, the lack of significant relationships between ankle isokinetic PT and TPT values and 20-m sprint time—is consistent with the understanding in the literature that sprint performance is multifactorial and cannot be explained solely by isolated joint strength. This highlights the importance of prioritizing not only ankle-focused training but especially strength and power development of the hip and knee musculature, as well as exercises that optimize the athlete–surface interaction, body positioning, and sprint technique in lower-limb strength training programs.

4. CONCLUSION

This study demonstrates that short-distance sprint performance cannot be explained solely by isokinetic ankle strength and timing variables. The absence of significant relationships between PFlx and DFlx PT and TPT values and 20-m sprint time suggests that proximal segments—particularly the hip and knee joints—play a more decisive role during the acceleration phase of sprinting. Sprint performance is influenced by multidimensional components such as technical skill, horizontal force production, neuromuscular coordination, and the efficient functioning of the kinetic chain. Therefore,

although ankle isokinetic performance is an important complementary element of sprint mechanics, it is not sufficient on its own as a primary performance determinant.

These findings indicate that training programs should prioritize the development of strength and power in the hip extensors and the musculature surrounding the knee—segments that predominantly govern the acceleration phase—rather than focusing solely on distal segments. Furthermore, incorporating isokinetic assessments into a holistic evaluation framework that includes technical parameters and field-based tests will enhance both the monitoring of athlete development and the effectiveness of performance-improvement strategies.

REFERENCES

Bezodis, N. E., Willwacher, S., & Salo, A. I. T. (2019). The Biomechanics of the Track and Field Sprint Start: A Narrative Review. *Sports Medicine (Auckland, N.Z.)*, *49*(9), 1345-1364. https://doi.org/10.1007/s40279-019-01138-1

Čoh, M., Peharec, S., Bačić, P., & Mackala, K. (2017). Biomechanical Differences in the Sprint Start Between Faster and Slower High-Level Sprinters. *Journal of Human Kinetics*, *56*, 29-38. https://doi.org/10.1515/hukin-2017-0020

Cronin, J. B., & Templeton, R. L. (2008). Timing Light Height Affects Sprint Times. *The Journal of Strength & Conditioning Research*, *22*(1), 318. https://doi.org/10.1519/JSC.0b013e31815fa3d3

Debaere, S., Delecluse, C., Aerenhouts, D., Hagman, F., & Jonkers, I. (2013). From block clearance to sprint running: Characteristics underlying an effective transition. *Journal of Sports Sciences*, *31*(2), 137-149. https://doi.org/10.1080/02640414.2012.722225

Drouin, J. M., Valovich-mcLeod, T. C., Shultz, S. J., Gansneder, B. M., & Perrin, D. H. (2004). Reliability and validity of the Biodex system 3 pro isokinetic dynamometer velocity, torque and position measurements. *European Journal of Applied Physiology*, *91*(1), 22-29. https://doi.org/10.1007/s00421-003-0933-0

Haugen, T. A., Tønnessen, E., Hisdal, J., & Seiler, S. (2014). *The Role and Development of Sprinting Speed in Soccer*. https://doi.org/10.1123/ijspp.2013-0121

Impellizzeri, F. M., Bizzini, M., Rampinini, E., Cereda, F., & Maffiuletti, N. A. (2008). Reliability of isokinetic strength imbalance ratios measured using the Cybex NORM dynamometer. *Clinical Physiology and Functional Imaging*, *28*(2), 113-119. https://doi.org/10.1111/j.1475-097X.2007.00786.x

Mero, A., & Komi, P. V. (1986). Force-, EMG-, and elasticity-velocity relationships at submaximal, maximal and supramaximal running speeds in sprinters. *European Journal of Applied Physiology and Occupational Physiology*, *55*(5), 553-561. https://doi.org/10.1007/BF00421652

Morin, J.-B., Edouard, P., & Samozino, P. (2011a). Technical Ability of Force Application as a Determinant Factor of Sprint Performance. *Medicine & Science in Sports & Exercise*, *43*(9), 1680. https://doi.org/10.1249/MSS.0b013e318216ea37

Morin, J.-B., Edouard, P., & Samozino, P. (2011b). Technical Ability of Force Application as a Determinant Factor of Sprint Performance. *Medicine & Science in Sports & Exercise*, *43*(9), 1680. https://doi.org/10.1249/MSS.0b013e318216ea37

Ölmez, C., Hammami, N., Apaydın, N., Hattabi, S., Şar, H., Khezami, M. A., & İnce, A. (2025). Is isokinetic shoulder strength a determinant of serve ball velocity in tennis? *Sports Biomechanics*, *24*(6), 1548-1561. https://doi.org/10.1080/14763141.2023.2300315

Pandy, M. G., Lai, A. K. M., Schache, A. G., & Lin, Y.-C. (2021). How muscles maximize performance in accelerated sprinting. *Scandinavian Journal of Medicine & Science in Sports*, *31*(10), 1882-1896. https://doi.org/10.1111/sms.14021

Valamatos, M. J., Abrantes, J. M., Carnide, F., Valamatos, M.-J., & Monteiro, C. P. (2022). Biomechanical Performance Factors in the Track and Field Sprint Start: A Systematic Review. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, *19*(7), 4074. https://doi.org/10.3390/ijerph19074074

TARİHİ ÇEVREDE MODERN YAPI İNŞASI; ATİNA AKROPOLİS SİT ALANI VE YENİ AKROPOLİS MÜZESİ

Dr. Öğr. Üyesi Aslıhan GÜNGÖRDÜ TABAK
Erciyes University, Faculty of Architecture, Department of Architecture, 38280 Talas, Kayseri
ORCID: 0000-0002-0911-3525
Prof. Dr. Gonca BÜYÜKMIHÇI
Erciyes University, Faculty of Architecture, Department of Architecture, 38280 Talas, Kayseri
ORCID: 0000-0002-4811-0984

ÖZET

Atina Akropolis tarihi sit alanı; yerleşim geçmişi cilalı taş devrine kadar dayandığı bilinse de ulaşılabilir kaynaklarda ilk kimlik sahibi yapıların M.Ö. 5. Yüzyıla dayandığı, günümüze kadar yapılaşmanın ve restorasyon çalışmalarının devam ettiği anıt niteliğinde bir bölgedir.

Atina Akropolis'inde bulunan ve günümüze ulaşabilen tarihi yapılar; Parthenon, Propylon, Athena Nike Tapınak Yapısı, Erekhtheion ve Herodes Attikus Odeonu'dur (Url-1). Yaklaşık 2500 yıldır ayakta olan bu yerleşim yeri birçok yönetim ve kültür değişikliğine tanıklık etmiş olup bu değişikliklerin getirisi olarak dönem dönem yapısal müdahalelere maruz kalmıştır. Tarihi sit alanı içerisindeki en belirgin müdahale ise 2009 yılında inşa edilen Yeni Akropolis Müzesi'nin tamamlanması olmuştur. Çalışma kapsamında; Atina'da bulunan bu tarihi çevrede yer alan yapıların; tipolojileri, geçirdikleri yapısal müdahaleler ve işlev değişiklikleri bir zaman çizelgesi üstünde incelenecektir. Yapılan çalışma neticesinde; tarihi sit alanının 14 farklı yapısal müdahale dönemi geçirdiği görülmüştür. Bunlar M.Ö. 447-438 yılları arası Antik Yunan Dönemi, M.Ö. 2.yy.- 4.yy. arası Roma Dönemi, M.S. 6.yy.- 12.yy. arası Erken Bizans Dönemi, M.S. 13.yy.- M.S. 15. Yy. Latin İmparatorluğu (Frank) Dönemi, 1458-1687 yılları arası Osmanlı İmparatorluğu I. Dönemi, 1687-1830 yılları arası Osmanlı İmparatorluğu II. Dönemi ve 19.yy.'dan günümüze kadar uzanan Yunanistan Dönemi olarak 7 başlıkta incelenmiştir. Tarihi sit alanının yakın geçmiş incelemesi ise Yunanistan Dönemi özelinde yapılan müdahaleleri kapsamaktadır. Bunlar ise; 1833-1834 Yunanistan Erken Bağımsızlık Dönemi, 1835-1836 İlk Restorasyon Dönemi, 1875 Frank Kulesi Yıkımı, 1885-1890 Antik Kazı Dönemi, 1898-1933 Büyük Ölçekli Restorasyon Dönemi, 1950- 1975 Küçük Ölçekli Müdahaleler, 1975-1980 Modern Koruma Dönemi ve 2009'da Yeni Acropolis Müze yapısının inşası ile başlayıp günümüze kadar devam eden Restorasyon Uygulamaları dönemi olarak açıklanmıştır.

2009 yılında başlayan Yeni Akropolis Müzesi ve Restorasyon Dönemi, bölgenin en yakın tarihli ve tartışılır müdahaleleri barındıran dönemi olmuştur. Parthenon Tapınak Yapısı'na yaklaşık 300 metre mesafede konumlanan, Yeni Akropolis Müzesi; temeli bölgedeki arkeolojik kazı çalışma alanına oturan, modern yapı malzemelerine, inşa diline ve tasarım kararlarına sahip, inşası bölgedeki en yakın tarihli yapıdır. Yeni yapının tasarım kararlarından biri olan tarihi doku ile bütünleşme fikri; zeminde cam malzeme kullanılarak kazı sahasının sergilenmesi ile sağlanmaktadır (Url-2). Yapı malzemesi olarak cam, beton ve mermer gibi çağdaş malzeme tercih edilen yeni yapı; bulunduğu tarihi çevre ile malzeme açısından zıt bir mimari dil konuşuyor gibi görünse de tarihi çevrenin olduğu gibi kullanıcıya aktarımını sağlayan cam yüzeyler sit alanının korunabilmesine olanak sağladığı gibi kullanıcı ve tarihi çevre arasındaki ilişkiyi sürdürülebilir kılmaktadır. Çalışma kapsamında ikincil amaç olarak; Yeni Akropolis Müze yapısı teknik ve mimari özellikleri ile incelenmiş olup, bulunduğu tarihi çevre ve mevcuttaki yapılarla ilişkisi analiz edilmiştir. Yapılan araştırma sonucunda tarihi çevrede farklı dönemlerde tamamlanmış eski yapıların yapım üslubu, Antik Yunan Dor Düzeni ve İyon Stili'ne sahip konumlanışı ise arazi üzerinde parça parça ve küçük ölçekli yapılar iken inşası 21.yüzyılda tamamlanmış mevcuttaki yapıların konumlanışı aksine tek parça halinde ve 21.000 m2'lik taban oturumu ile büyük ölçekli planlanmış modern yapım malzemeleri ve yapım tekniklerine sahip iki farklı mimari sistemin koruma kapsamında birbirini bütünleyebildiği ve işleyebildiği gözlemlenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Akropolis, Atina, tarihi çevre, sit alanı, sürdürülebilir koruma

CONSTRUCTION OF MODERN BUILDINGS IN A HISTORICAL ENVIRONMENT: THE ACROPOLİS OF ATHENS SITE AND THE NEW ACROPOLIS MUSEUM

ABSTRACT

The Acropolis of Athens historical site is a monumental area whose settlement history is known to date back to the Neolithic Age. However, the first authenticated structures found in accessible sources date back to the 5th Century BC, with construction and restoration works continuing up to the present day.The historical structures located on the Acropolis of Athens that have survived to the present day are: the Parthenon, the Propylon, the Temple of Athena Nike, the Erechtheion, and the Odeon of Herodes Atticus (Url-1). This settlement, which has stood for approximately 2,500 years, has witnessed many changes in governance and culture, and as a result of these changes, it has been subjected to structural interventions from time to time. The most prominent intervention within the historical site is the completion of the New Acropolis Museum, which was built in 2009.Within the scope of this study, the typologies, structural interventions, and functional changes of the structures located in this historical environment in Athens will be examined on a timeline. The study found that the historical site has undergone 14 different periods of structural intervention.These are examined under 7 headings as the Ancient Greek Period between 447-438 BC, the Roman Period between 2nd century BC and 4th century AD, the Early Byzantine Period between 6th century AD and 12th century AD, the Latin Empire (Frank) Period between 13th century AD and 15th century AD, the First Period of the Ottoman Empire between 1458-1687, the Second Period of the Ottoman Empire between 1687-1830 and the Greek Period from the 19th century to the present. The recent history of the historical site covers the interventions made specifically during the Greek Period. These are explained as the; Early Greek Independence Period: 1833–1834, First Restoration Period: 1835–1836, Demolition of the Frankish Tower: 1875, Ancient Excavation Period: 1885–1890, Large-Scale Restoration Period: 1898–1933, Small-Scale Interventions: 1950–1975, Modern Conservation Period: 1975–1980, Restoration Implementation Period: Starting with the construction of the New Acropolis Museum structure in 2009 and continuing to the present day.

The New Acropolis Museum and Restoration Period, which began in 2009, has been the most recent period involving controversial interventions in the area. The New Acropolis Museum, located about 300 meters from the Parthenon Temple, is the most recently constructed building in the area, possessing a modern structural language, design decisions, and building materials, with its foundation resting on the archaeological excavation area. The idea of integration with the historical fabric, which is one of the design decisions of the new structure, is achieved by using glass material on the floor to exhibit the excavation site (Url-2). Although the new structure, which prefers contemporary materials such as glass, concrete, and marble, seems to speak a contrasting architectural language with its historical surroundings in terms of material, the glass surfaces allow the site to be preserved while ensuring the historical environment is transferred to the user as is, and sustains the relationship between the user and the historical environment. The secondary objective of the study was to examine the New Acropolis Museum structure with its technical and architectural features and analyze its relationship with the surrounding historical environment and existing structures. The research concluded that the building style of the old structures, completed in different periods within the historical environment, which possess the Ancient Greek Doric Order and Ionic Style, are positioned as fragmented and small-scale buildings on the land. In contrast, the positioning of the existing structures completed in the 21st century is single-piece and large-scale, with a 21,000 m² footprint. It has been observed that these two distinct architectural systems, with modern construction materials and techniques, can complement each other and function effectively under the scope of conservation.

Keywords: Acropolis, Athens, Historic environment, Archaeological site, Sustainable conservation

1. GİRİŞ

Akropolis kompleksi; Perikles döneminde Antik Yunan İmparatorluğu'nun altın çağının simgesi olarak inşasına başlanmıştır. Kompleks; Parthenon, Propylon, Athena Nike Tapınağı, Erekhtheion, Herodes Atticus Tiyatrosu ve Dionysos Tiyatrosu yapılarını ve çevrelerini içine alan 270 metre

uzunluğunda ve 150 metre genişliğinde, deniz seviyesinden yaklaşık 156 metre yüksekte bir kayalık alana oturmaktadır.(Travlos 1971)

Tablo 1. Akropolis Sit Alanı ve Yapıları Künyesi

Tarihi M.Ö. 5. yüzyıllara kadar uzanan Akropolis Sit Alanı, günümüzde Yunanistan'ın başkenti Atina'da konumlanmaktadır. Fakat kompleksin geçmişi birden fazla yönetim değişikliğine tanıklık etmiştir. Bu durumun bir sonucu olarak kullanıcı kitlesi değişmiş, akabinde ise yapı kompleksinin işlev değişiklikleri gözlemlenmiştir. Çalışma içerisinde bu dönemler, yapıların işlev değişiklikleri ve yapısal uygulama müdahaleleri incelenecektir. Yakın geçmişte komplekse yeni yapı inşası ile dahil olan Yeni Akropolis Müzesi ise yapım dili, kütle hacmi olarak farklı bir üsluba sahiptir. Akropolis Sit Alanı ve Yeni Akropolis Müzesi'nin birbirinden farklı olmasına rağmen aynı tarihi çevrede varoluş ilişkilerine değinilecektir. Bu sebeple Yeni Akropolis Müzesi'nin yapı künyesi çalışması Tablo-2'de verilmiştir.

Tablo 2. Akropolis Sit Alanı ve Yapıları Künyesi

2. ARAŞTIRMA VE BULGULAR

Çalışma içerisinde Akropolis Sit Alanı'nın geçirdiği dönemler ve bu dönemlerde kullanım amaçları, bu amaçların sonucu olarak ortaya çıkan yapısal müdahaleler, eklemeler, tahribatlar analiz edilmiştir. Bu dönemler 2 ana başlık; tarihsel süreç ve yakın geçmiş olarak incelenmiş ve zaman çizelgesi şeklinde tablo haline getirilmiştir.

2.1. Akropolis Tarihi Sit Alanı Tarihsel Süreç İncelemesi

Akropolis için tarihsel süreç; Antik Yunan Dönemi, Roma Dönemi, Erken Bizans Dönemi, Latin İmparatorluğu (Frank) Dönemi, Osmanlı İmparatorluğu I. Dönemi, Osmanlı İmparatorluğu II. Dönemi ve Yunanistan Dönemi olmak üzere 7 farklı dönemi kapsamaktadır.

Antik Yunan Dönemi; M.Ö. 447 ve M.Ö. 438 yılları arasında incelenmiştir. Bu dönem kompleksteki yapıların inşa kararının alındığı ve uygulandığı dönemdir. Parthenon; tapınak yapısı olarak inşa edilmiş ve tapınak ve hazine yapısı olarak kullanılmıştır (Hurwit,1999). Propylon giriş yapısı olarak

planlanmış ve inşaası bu dönemde gerçekleşmiştir. Kompleks içinde yer alan ve bu dönemde inşa edilen diğer tapınak yapıları ise; Athena Nike Tapınağı ve Erekhtheion Tapınağı olmuştur. Herodes Atticus ve Dionysos Tiyotraları da bu dönemde inşası tamamlanmış kompleksin içindeki yapılardandır.

M.Ö. 2.yy. ve M.S. 4. yy. yılları arası Roma Dönemi olarak çalışılmıştır. Siyasi yönetimin Roma'ya geçmesi sonucu zaruri olarak el değiştiren sit alanı şehir içindeki önemini ve gösterişini korumaya devam etmiştir (Neer, 2012). Yapılar özelinde temel işlevlerde kullanım bu dönemde devam etmiş ve yapıların ihtiyacı olan yenileme müdahaleleri takip edilmiştir. Bu dönemde yapılan bölgedeki en önemli uygulama Herodes Attikus Odeonu'nun inşası olmuştur. Roma himayesindeki Atina'nın sayılı zenginlerinden olan Herodes Atticus'un vefat eden eşi Regilla anısına yaptırdığı tiyatro yapısı, Akropolis'in güneyinde konumlandırılmıştır. Yaklaşık 5000 kişiyi kaldırabilen bu yapı dönemin sahne gösterilerinin gerçekleştirilmesi için kullanılmıştır (Travlos 1971).

Bu dönemde, Akropolis'in giriş kapısı niteliğinde yapılan Propylaia'nın önüne savunma için Beule Kapısı inşa edilmiştir. Bu yapı eki, M.S. 267 yıllarında gerçekleşen Heruli İstilası sonrasında M.S. 3. yy. Ortalarında uygulanmıştır (Coulton, 1977).

Erken Bizans Dönemi olarak M.S. 6.yy. ve 12.yy işlendi. Bu dönemde Parthenon bir Hristiyan Kilisesi'ne dönüştürüldü. Bu dönemde, Erechtheion'un ise kilise yapısı ya da Pisikoposluk Sarayı olarak kullanıldığı düşünülmektedir (Giannopoulos, 1999).

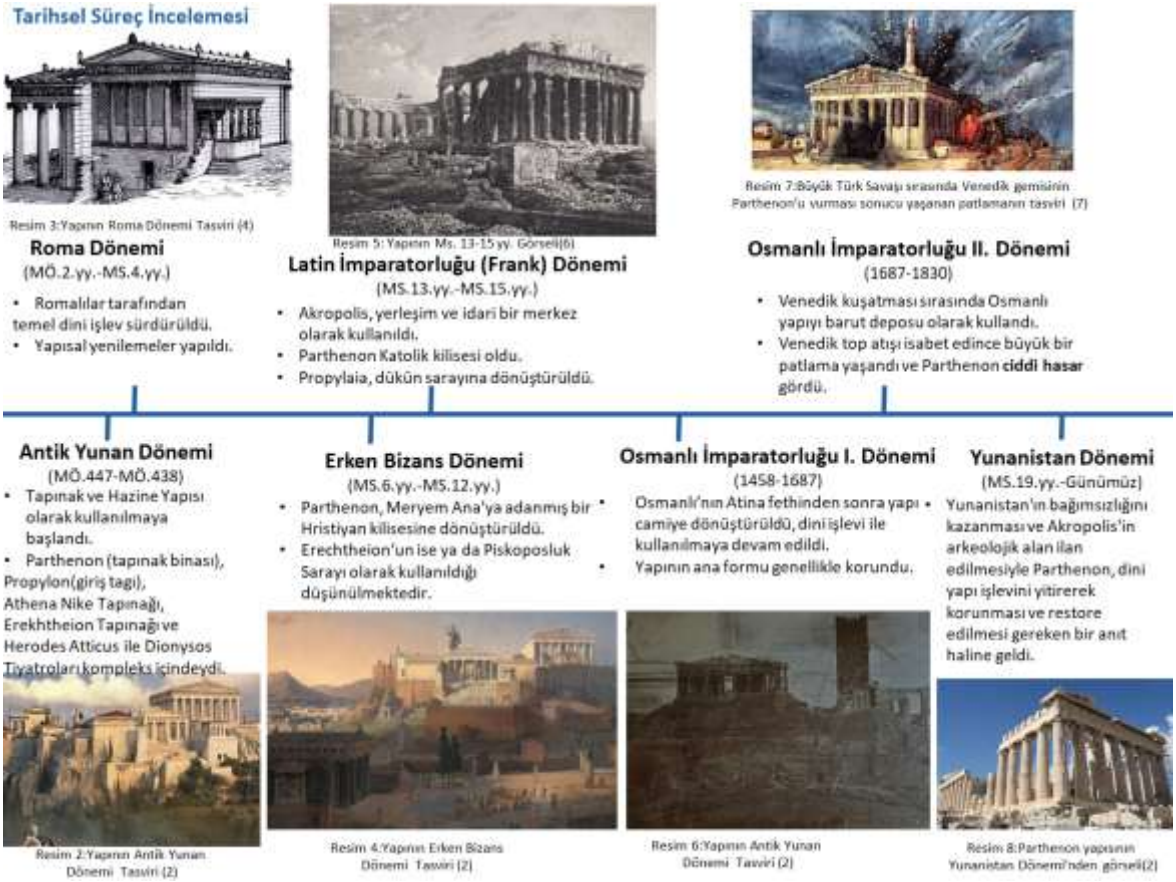
M.S. 13.yy ve 15. Yy arası Latin İmparatorluğu ve Frank Dönemi olarak nitelendirilirken, Akropolis savunma için yerleşim yeri ve idari bir merkez olarak kullanıldı. Propylaia dükün sarayına dönüştürülürken bugüne kadar Hristiyan Kilisesi olarak kullanılan Parthenon ilk defa Katolik Katedrali olarak kullanılmaya başlandı.

Osmanlı İmparatorluğunun ilk dönemi 1458-1687 yılları arasında I. Dönem olarak incelenmiştir. Osmanlı'nın Atina fethinden sonra Parthenon yapısı camiye dönüştürülmüştür. Dini işlevi ile kullanılmaya devam ediyor gibi görünse de kullanıcı kitlesi ilk defa Müslüman'lar olmuştur (Tournikiotis, 2009).

1687-1830 yılları arasındaki dönem Osmanlı İmparatorluğu'nun ikinci dönemi olmuştur. Venedik Kuşatması sırasında Osmanlı Hükütmeti Parthenon'u barut deposu olarak kullandığı için bu dönemde Parthenon'un top atılması sonucu patladığı bilinmektedir (Moraitou ve Tsiros 2012). Bu patlama sonucu Parthenon'un yapısal anlamda büyük bir zarar gördüğü bilinmektedir.

M.S. 19.yy.'dan günümüze kadar gelen dönem ise Yunanistan Dönemi olarak nitelendirilmiştir. Bu dönem yakın geçmiş olarak 8 ayrı başlıkta detaylandırılmıştır. Yunanistan'ın tam bağımsızlık kazanması ile başlayan bu dönemde Akropolis tarihi sit alanı niteliği kazanarak koruma kararları alınmıştır. Parthenon ise dini işlevini geride bırakarak anıt yapısı olarak varlığını devam ettirmektedir.

Tablo 3. Akropolis Sit Alanı ve Yapıları Tarihsel Süreç İncelemesi

2.2. Akropolis Tarihi Sit Alanı Yakın Geçmiş İncelemesi

Yunanistan Dönemi ile Akropolis'in arkeolojik sit alanı niteliği kazanması bu dönemden sonra yapılan müdahalelerin bilinmesi açısından önem arzetmektedir. Yakın geçmiş dönemi geçirilen müdahaleler ve sonuçları kapsamında 8 ana başlıkta incelenmiştir. Bu dönemler; Yunanistan'ın erken bağımsızlık dönemi, ilk koruma kararları dönemi, Frank Kulesi inşası, detaylı antik kazı çalışmaları, büyük ölçekli restorasyon süreci, küçük ölçekli yapı müdahaleleri, modern koruma dönemi ve Yeni Akropolis Müzesi inşası dönemi olmak üzere Tablo 4'de detaylı olarak verilmiştir.

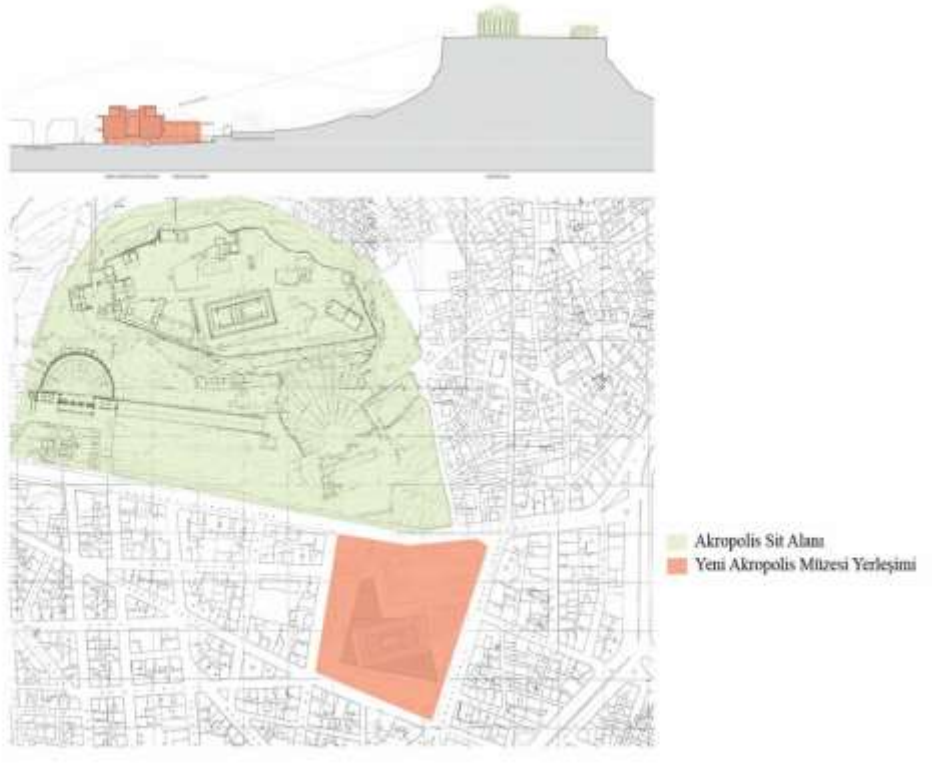
Tablo 4. Akropolis Sit Alanı ve Yapıları Yakın Geçmiş İncelemesi

2.3. Yeni Akropolis Müzesi

Çalışma kapsamında Yakın Geçmiş Dönemi'nde incelenen Yeni Akropolis Müze inşası 2009 yılında gerçekleştirilmiştir. Müze yapısal olarak Akropolis'de bulunan anıtlara bir ek niteliğinde değildir. Şekil 1'de Akropolis Sit Alanı ve Yeni Akropolis Müzesi vaziyet yerleşimi ilişkisi verilmiştir.

Şekil 1. Akropolis Sit Alanı ve Yeni Akropolis Müzesi Vaziyet Yerleşimi (Url-3)

Yeni Akropolis Müze yapısının temel inşası sırasında karşılaşılan arkeolojik kalıntılar yapının kimliği ve tasarım kararlarının belirlenmesinde önemli bir faktör olmuştur. Yeni Müze yapısı Roma ve Erken Bizans Dönemi'ne ait kalıntıların sergilendiği bir işleve sahiptir. Yapı bu tarihi kalıntılara saygılı bir duruş sergileyerek onunla bütünleşen ve geçirgen bir tasarım dili ile inşa edilmiştir. Kullanıcıya, yapının giriş katındaki cam zeminler sayesinde tarihi sit alanınındaki kazı alanını gösterebilmiştir. Yapının konumlandığı alanın bulunduğu kot farkı ise sit alanına geçiş görevi de üstlenmiştir.

Yeni Akropolis Müzesi, Bernard Tschumi tarafından projelendirilmiştir. 21.000 m²'lik zemin oturumu ve 23 metrelik yüksekliği bulunmaktadır (Url-2). Ölçeksel olarak kıyaslandığında Akropolis'de mevcuttaki yapılardan oldukça büyük olan yapı, geçirgenlik tasarım kararının başarılı örneklerinden biridir. Yapıldığı günden beri birçok ödül ve sertifika alan yapının ödül geçmişi ve Akropolis Sit Alanı'nın bugüne kadar aldığı ödüller Tablo 5'de gösterilmiştir.

Tablo 5. Akropolis Sit Alanı ve Yeni Akropolis Müzesi'nin Aldığı Ödüller

3. SONUÇ

Akropolis Sit Alanı geçmişi milattan öncelere dayanan ve günümüze kadar ulaşmış nitelikli yapılara ev sahipliği yapmaktadır. Çalışma kapsamında tarihi çevrenin geçirdiği dönemler 2 ana başlıkta; tarihsel süreç ve yakın geçmiş olarak çalışılmıştır. Bunlardan tarihsel süreç yönetimsel değişiklikler doğrultusunda 7 alt başlıkta çalışılmıştır. Bunlar; Antik Yunan Dönemi, Roma Dönemi, Erken Bizans Dönemi, Latin İmparatorluğu (Frank) Dönemi, Osmanlı İmparatorluğu I. Dönemi, Osmanlı İmparatorluğu II. Dönemi ve Yunanistan Dönemi 'dir. Yakın geçmiş içerisinde ise yapısal müdahaleler ve işlev değişikliklerine göre süreç 8 alt başlıkta sınıflandırılmıştır. Bunlar ise; Yunanistan erken bağımsızlık dönemi, koruma analamındaki ilk restorasyon uygulamaları dönemi, Frank kulesi yıkımı, detaylı antik kazı çalışmaları dönemi, büyük ölçekli restorasyon süreci, küçük ölçekli yapısal müdahaleler, modern koruma dönemi ve Yeni Akropolis Müzesi inşası ve restorasyon uygulamaları dönemleridir.

Yakın geçmişin son dönemi içinde değerlendirilen, 2009 yılında Yeni Akropolis Müzesinin inşası ile başlayan dönemin sonucu olarak tarihi sit alanına; 21.000 m²'lik taban oturumu olan büyük ölçekli, modern yapım teknikleri ve yapı malzemeleri kullanılarak yeni yapı uygulaması tamamlanmıştır. Yapılan araştırma sonucunda tarihi çevrede farklı dönemlerde tamamlanmış eski yapıların yapım üslubu, Antik Yunan Dor Düzeni ve İyon Stili'ne sahip konumlanışı ise arazi üzerinde parça parça ve küçük ölçekli yapılar iken inşası 21.yüzyılda tamamlanmış bu yapının mevcuttaki yapıların konumlanışı aksine tek parça halindedir. İki farklı mimari üsluba sahip sistemin koruma kapsamında birbirini bütünleyebildiği ve işleyebildiği gözlemlenmiştir. Yeni yapının tasarım kararlarının sonucu olarak tarihi dokudaki geçirgenlik hissini cam yapı malzemesi ile sağlamıştır. Bu sayede hem tarihi doku olduğu gibi kullanıcıya aktarılmış hem de tarihe tanıklık etmiş arkeolojik kalıntıların doğrudan açık hava ile teması kısıtlanarak korunması hedeflenmiştir.

KAYNAKÇA

Coulton, J.J. (1977). "The South Slope of the Acropolis in the Roman Period." In *Roman Athens*, ed. A. D. Papagiannopoulou, 95-110. London: Duckworth.

Giannopoulos, C. G. (1999). *Byzantine Athens*. Athens: Ministry of Culture.

Hurwit, J. M. (1999). *The Acropolis in the Age of Pericles*. Cambridge University Press.

Moraitou, Maria, & Tsiros, Ioannis. (2012). *The Restoration of the Parthenon in the Acropolis of Athens: Current Issues and Future Perspectives*. In *Structural Analysis of Historical Constructions - 18th International Conference, HCS2012*.

Tournikiotis, P. (2009). *The Parthenon and its Impact in the History of Architecture*. New York: Rizzoli.

Travlos, J. (1971). *Pictorial Dictionary of Ancient Athens*. Thames & Hudson.

Url-1:https://en.wikipedia.org/wiki/Acropolis_Museum **Url-2:https://www.arthipo.com/artblog/sanat-tarihi/akropolis-muzesi.html**

Url-3: https://www.archdaily.com/61898/new-acropolis-museum-bernard-tschumi-architects/500918da28ba0d27a70017b1-new-acropolis-museum-bernard-tschumi-architects-site-plan

TÜRKİYE'DE ALKOL PİYASASINA DEVLET MÜDAHALESİ: VERGİ VE HARCAMA POLİTİKASININ DEĞERLENDİRİLMESİ

Dr. Cem AKIN
Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi, İİBF, Maliye Bölümü, Kırşehir
ORCID ID: 0000-0002-2247-9409
Doç. Dr. Esra DOĞAN KENDİRCİ
Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, İİBF, Maliye Bölümü, Eskişehir
ORCID ID: 0000-0002-9886-4186

ÖZET
Özel tüketim vergisi (ÖTV) belirli tüketim malları üzerinden tek tek alınan spesifik vergidir. Ekonomik zincirin üretim veya dağıtım aşamasında ve sadece birinden alınan vergi belirli mallar üzerinden alınmaktadır. Verginin konusu alışkanlık verici maddeler ile lüks tüketime konu yüksek tüketim malları üzerindedir. ÖTV, gelir sağlama ve halk sağlığı amaçları olan vergilemedir. Alkol alışkanlıkları üzerinden vergi alınması, iktisadi hayatta kabul görmektedir. Çünkü sağlıksız davranışların vergilendirilmesi ve vergi gelirinin bütçede kullanılması desteklenmektedir. Türkiye'de ÖTV açısından, gelir sağlama ön plana çıkmaktadır. Diğer amaçlar için uygulamalar yapılsa da gelir sağlama amacının gerisinde olmaktadır. ÖTV'nin gelir sağlamadaki rolü, verginin konusu malların kapsamının genişlemesini ve vergi oranlarının yüksek tutulmasını yol açmaktadır. Burada alkol ürünlerine yönelik devlet müdahalesinin farklı düzeylerde incelendiği ampirik temelli değerlendirme yapılmaktadır. Böylece alkollü içkilere yönelik devlet müdahalesi değerlendirilmektedir. Bu doğrultuda devletin alkollü içkilere yönelik hem vergi hem de harcama politikası incelenmektedir. Vergi politikası genel yönetim bütçesi itibariyle ülke genelindeki ÖTV, harcama politikası ise 81 il itibariyle uygulanan teşvikler kapsamında ele alınmaktadır. Alkol tüketimine yönelik ÖTV, Türkiye örneklemi itibariyle devlet müdahalesi vergi ve harcama boyutu itibariyle çatışmaktadır. Bir yandan alkol tüketimi ÖTV ile caydırılmaya çalışılırken diğer yandan da alkol üretimi yatırım teşvik destekleriyle cazip hale getirilmektedir. Bununla birlikte alkol üretimine yönelik yatırım teşvik politikalarında belirgin düzeyde bölgesel eşitsizlikleri gidermeye yönelik müdahalenin bulunmaması, üretime yönelik müdahalenin piyasa desteğiyle sınırlı kalmasına yol açmaktadır. Bu bulgular alkol tüketimindeki ÖTV'nin caydırıcılıktan çok gelir elde etme ile sınırlı kalınmış olunması durumunu ortaya çıkarmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Alkol Ürünleri, Gelir ve Harcama Politikası, ÖTV, Yatırım Teşvikleri

STATE INTERVENTION IN THE ALCOHOL MARKET IN TURKEY: EVALUATION OF TAX AND EXPENDITURE POLICY

ABSTRACT
Special consumption tax (SCT) is a specific tax levied on certain consumer goods one by one. The tax collected from only one of them is levied on certain goods during the production or distribution phase of the economic chain. The subject of the tax is on habit-forming substances and high consumer goods subject to luxury consumption. SCT is taxation for revenue generation and public health purposes. Taxation on alcohol habits is accepted in economic life. Because taxation of unhealthy behaviors and the use of tax revenue in the budget are supported. In terms of SCT in Turkey, income generation comes to the fore. Although applications are made for other purposes, they fall short of the purpose of generating income. The role of SCT in generating income leads to the expansion of the scope of the goods subject to the tax and the keeping of tax rates high. Here, an empirical-based evaluation is made in which state intervention in alcohol products is examined at different levels. Thus, state intervention in alcoholic beverages is evaluated. In this direction, both the tax and expenditure policies of the state for alcoholic beverages are examined. Tax policy is handled within the scope of SCT throughout the country as of the general government budget, and expenditure policy is handled within the scope of incentives applied in 81 provinces. SCT on alcohol consumption conflicts in terms of state

intervention, tax and expenditure dimensions as of the sample of Turkey. On the one hand, alcohol consumption is tried to be discouraged with SCT, on the other hand, alcohol production is made attractive with investment incentive supports. However, the absence of intervention to eliminate significant regional inequalities in investment incentive policies for alcohol production causes intervention in production to be limited to market support. These findings reveal that the SCT on alcohol consumption is limited to generating income rather than deterrence.
Keywords: Alcohol Products, Income and Expenditure Policy, SCT, Investment Incentives

1.GİRİŞ

Tüketimi yasalara aykırı olmayan ve bireyleri tüketimden vazgeçirerek tüketimi kısıtlamaya veya olumsuz dışsallığı azaltmayı amaçlayan vergiler tüketimi kısıtlayan düzenleyici vergidir. Tüketim vergileri ile sağlığa zararlı mal ve hizmetler engellenerek, önüne geçilmektedir. Çünkü düşük bedellerle erişim zararlı alışkanlıkların yayılmasına ve alkol ile tütün gibi zararlı maddelerle mücadelenin zorlaşmasına neden olmaktadır (Yücetürk, 2015: 119). Diğer taraftan tüketim vergilerinin asıl amacı zararlı alışkanlığı önlemekten çok, kamu gelirlerini artırmaktır. Alkol ve tütün gibi zarar verici alışkanlıklardan vergi alınması kabul görmektedir. Çünkü sağlıksız davranışları vergilendirerek, bütçe için kullanılmaktadır (Turan ve Yurdakul, 2005: 5). Sosyoekonomik gerekçelere dayanmasına rağmen, tüketim vergilerindeki neden kamu geliri elde etmektir. Mal ve hizmetlerin genel tüketim vergisi dışında ayrıca özel tüketim vergisine konu edilmesi, buna dayanmaktadır. Özel tüketim vergisine (ÖTV) konu mallar kamu kesimi için etkili vergi kaynağıdır. ÖTV, kapsamına aldığı mallar nedeniyle kamu bütçesine katkı sağlamaktadır (Taylar, 2010: 450-451). ÖTV, belirli tüketim malları üzerinden tek tek alınan spesifik vergi türüdür. Ekonomik zincirin üretim veya dağıtım aşamasında ve sadece birinden alınan vergi belirli mallar üzerinden maktu veya nispi olmaktadır. Verginin konusu iki grup tüketimdir. Bunlar: alışkanlık verici maddeler ile lüks tüketime konu ve sürümü yüksek bazı ilk maddedeler. Alışkanlık verici maddelerde sigara ve alkol gibi mallar bulunmaktadır. Çünkü ÖTV, gelir amacı ile halk sağlığı amacı olan vergilemedir. Böylece alkol gibi bireye zarar veren alışkanlıklardan vergi alınması kabul görmektedir. Sağlıksız davranışların vergilendirilmesi devletler tarafından desteklenmektedir (Turan ve Yurdakul, 2005: 5).

Türkiye'de ÖTV; bira, şarap ve etil alkol içeren içeceklerde farklı ölçülere göre maktu tutarlar üzerinden alınmaktadır. Kamu finansmanının sağlanması ve bütçe dengesinin sürdürülmesi amacıyla, alkollü içkilerde uygulanan ÖTV ve KDV oranlarında indirim yapılamamaktadır. Bu ürünlerden alınan maktu ÖTV tutarları 2005'ten itibaren Bakanlar Kurulu kararıyla artırılmıştır (Alptürk, 2025: 29). Alkollü içkiler üzerindeki ÖTV, 2008'e kadar içecekler hem oran hem de maktu olarak vergilendirilirken AB'ye uyum çerçevesinde 2009 tarihli Bakanlar Kurulu Kararı ile birada nispi ÖTV düşmüş, köpüklü şarap ve rakıda nispi vergi kalkmıştır. Yeni düzenlemeyle alkollü içkilerde ÖTV'de değişikliğe gidilerek oransal vergi kaldırılmış, maktu vergiler yeniden düzenlenmeye tabi tutulmuştur (Sandalcı ve Sandalcı, 2018: 10). Türkiye'deki ÖTV açısından, diğer amaçlara yönelik uygulamalar mevcut olsa da gelir sağlamanın gerisinde kalmaktadır. ÖTV'nin gelir sağlama rolü, verginin konusu seçilen malların kapsamının genişlemesini ve vergi oranlarının yüksek tutulmasını getirmiştir (Taylar, 2010: 462-463). Ancak 2009 yılı sonrasında maktu vergi miktarının sürekli artmasına rağmen alkol tüketiminin de artması vergilerin alkol üzerindeki etkisini zayıflatmaktadır (Sandalcı ve Sandalcı, 2018: 11). Alkollü içkilerle ilgili düzenlemelere aykırı olarak kaçakçılık yoğunlaşmaktadır. Buradaki vergi ayarlamaları, üretici firmaların maliyet planlamalarını ve tüketici tercihlerinde sapma yaratacak derecede olumsuz etkilemektedir. Tüketiciler yüksek oranlarda vergi içeren alkollü içkiler ihtiyacı için değişik yollara başvurmaktadır (Alptürk, 2025: 27).

ÖTV, negatif dışsallıkları yüksek ve sosyal faydaları düşük ürünler üzerinden alınmaktadır. Alkollü içkilerde yoğunlaşmanın sebeplerinden biri; negatif dışsallığının yüksek olmasıdır. Kamu kesiminin tüketim vergilerindeki temel amacı yüksek hâsılattır. Ayrıca malın fiyatındaki değişmeler malın tüketim miktarını etkilenmiyorsa yüksek hasılata ulaşılmaktadır. Alkol gibi malların talebin fiyat esnekliği düşük olduğundan yüksek hasılat kolaydır (Çetin, 2020: 26). ÖTV, zararlı alışkanlıklara yol açan maddelerin tüketimini kısmada etkin değildir. ÖTV artışının, alkol tüketimi ile ilgili negatif

dışsallıklar üzerinde ters etkilere yol açmaktadır. Devlet bunlara yüksek maliyetler yüklediği zaman, vergilerin talep esnekliği sert olduğundan tüketimde etkiye sahip değildir. Bu vergiler tüketicileri, isteklerini ikame edebilecekleri başka mallara yöneltmektedir. Bireyler tüketim miktarını ve alışkanlıklarını tatmin etmek amacıyla, kaliteli ürünleri ucuz ve kalitesiz mallar ile ikame etmektedir (Turan ve Yurdakul, 2005: 8). Burada çalışmanın temel sorunsalını alkol tüketimi bağlamında ÖTV'nin uygulanma amacının geçerliliği oluşturmaktadır. Zira alkol ürünlerinin üretim ve tüketim aşamasında ortaya çıkan devlet müdahalesinin çatışmalı bağlamı, alkol tüketimi üzerinden alınan ÖTV'nin gerekçesinde sorgulanma ihtiyacını ortaya çıkarmaktadır. Bu doğrultuda sorunsal ampirik değerlendirme aracılığıyla ele alınmakta ve olgusal bağlamda ulaşılan bulgular sunulmaktadır.

2.AMPİRİK DEĞERLENDİRME

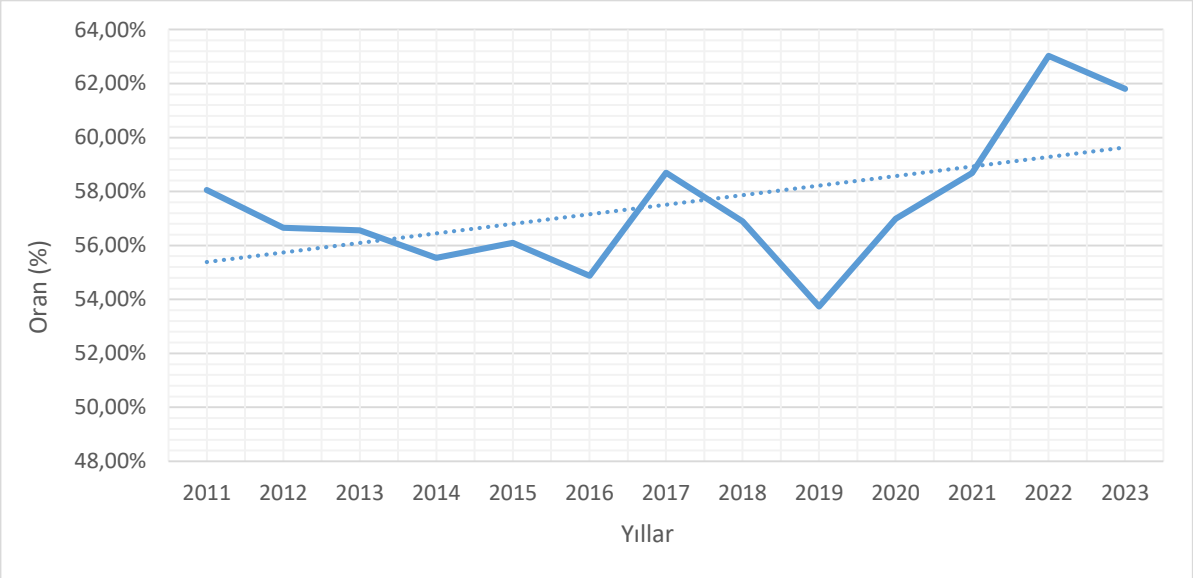
Bölümde, alkol ürünlerine yönelik devlet müdahalesinin farklı düzeylerde incelendiği ampirik temelli değerlendirme yapılmaktadır. Böylece alkol ürünleri için kamu politikasının değerlendirilmesi amaçlanmaktadır. Bu doğrultuda devletin alkollü içkilere yönelik hem vergi hem de harcama politikası incelenmektedir. Vergi politikası genel yönetim bütçesi itibariyle ülke genelinde uygulanan ÖTV, harcama politikası ise 81 il itibariyle uygulanan teşvikler kapsamında ele alınmaktadır. Bu kapsamda genel yönetim bütçesi verileri için Hazine ve Maliye Bakanlığı 2011-2023 dönemi Genel Yönetim Mali İstatistikleri, il bazlı teşvik verisi için Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı 2001-2023 dönemi Yatırım Teşvik Veri Setinden yararlanılmıştır.

Çalışmanın amacı ile uyumlu olacak şekilde 3 farklı yöntem uygulanmaktadır. İlk olarak gelir politikası dönemsel istatistikler üzerinden ülke geneli düzeyinde değerlendirilmektedir. Harcama politikası öncelikle mekânsal analiz ile 81 il düzeyinde, sonrasında ise kümeleme analizi ile ilgili iller düzeyinde karşılaştırmalı olarak incelenmektedir.

Araştırma Bulguları: İki temel kategoridedir. İlk olarak alkollü ürün imalatının vergi boyutu, sonrasında ise harcama boyutu yapılan istatistiki analizlere ilişkin bulgular sunulmaktadır.

Vergi Boyutuyla Alkollü Ürün İmalatı: Alkollü ürün imalatı dolayısıyla ortaya çıkan tüketimin vergisel boyutu, 2011-2023 dönemi itibariyle incelenmektedir. Bu doğrultuda alkol ürünleri üzerindeki ÖTV kapsamında değerlendirme yapabilmek için öncelikle genel itibariyle vergi gelirlerinin dönemsel seyri ele alınmaktadır. Buna göre vergi gelirlerinin, bütçe gelirleri içinde önemli paya sahip olduğu ancak bunun büyüklüğünde dönemsel oynaklıklar bulunmakla birlikte, ilgili dönem itibariyle genel trendinin artış yönünde olduğu görülmektedir (Grafik 1).

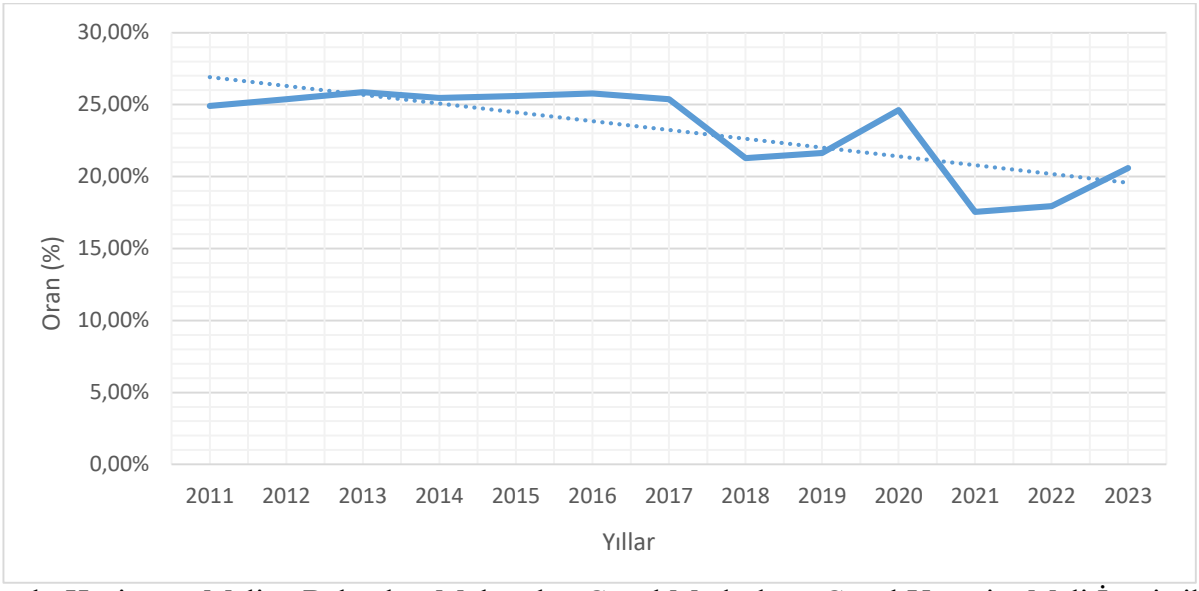
Grafik 1. Vergi Gelirlerinin Bütçe Gelirleri İçindeki Payının Yıllar İtibariyle Durumu (2011-2023)

Kaynak: Hazine ve Maliye Bakanlığı Muhasebat Genel Müdürlüğü Genel Yönetim Mali İstatistikleri Kullanılarak Oluşturulmuştur.

ÖTV'nin vergi gelirlerdeki payı incelendiğinde ise %20'nin üzerinde büyüklüğe sahip olduğu, dönemsel oynaklıklarla birlikte genel trendin azalış yönünde olduğu görülmektedir (Grafik 2).

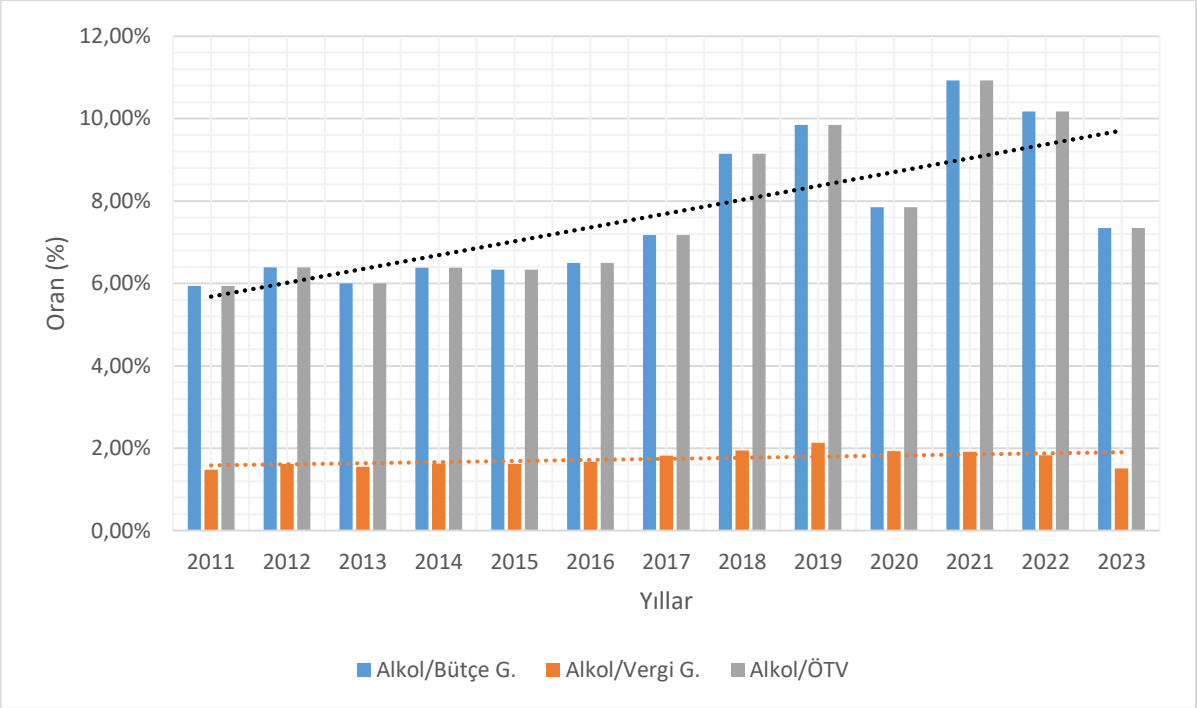
Grafik 2. Özel Tüketim Vergisinin Vergi Gelirleri İçindeki Payının Yıllar İtibariyle Durumu (2011-2023)

Kaynak: Hazine ve Maliye Bakanlığı Muhasebat Genel Müdürlüğü Genel Yönetim Mali İstatistikleri Kullanılarak Oluşturulmuştur.

Özellikle alkol ürünleri kapsamındaki ÖTV'nin bütçe gelirleri içindeki payının, oransal olarak düşük olmakla birlikte (dönemsel ortalama %10'nun altında) hem bütçe gelirleri hem de ÖTV gelirleri içindeki payının genel trendinin artış yönünde olduğu görülmektedir (Grafik 3). Vergi gelirleri içindeki payı ise düşük olup (% 2 civarında) genel trendi de sabit denilebilecek düzeydedir. Bu durumun ÖTV'nin vergi gelirleri içindeki payının (Grafik 2) azalış trendinde olmasına rağmen vergi gelirlerinin (Grafik 1) ve alkolden alınan ÖTV'nin (Grafik 3) bütçe gelirleri içindeki payının artış trendinde olmasından kaynaklandığı söylenebilir.

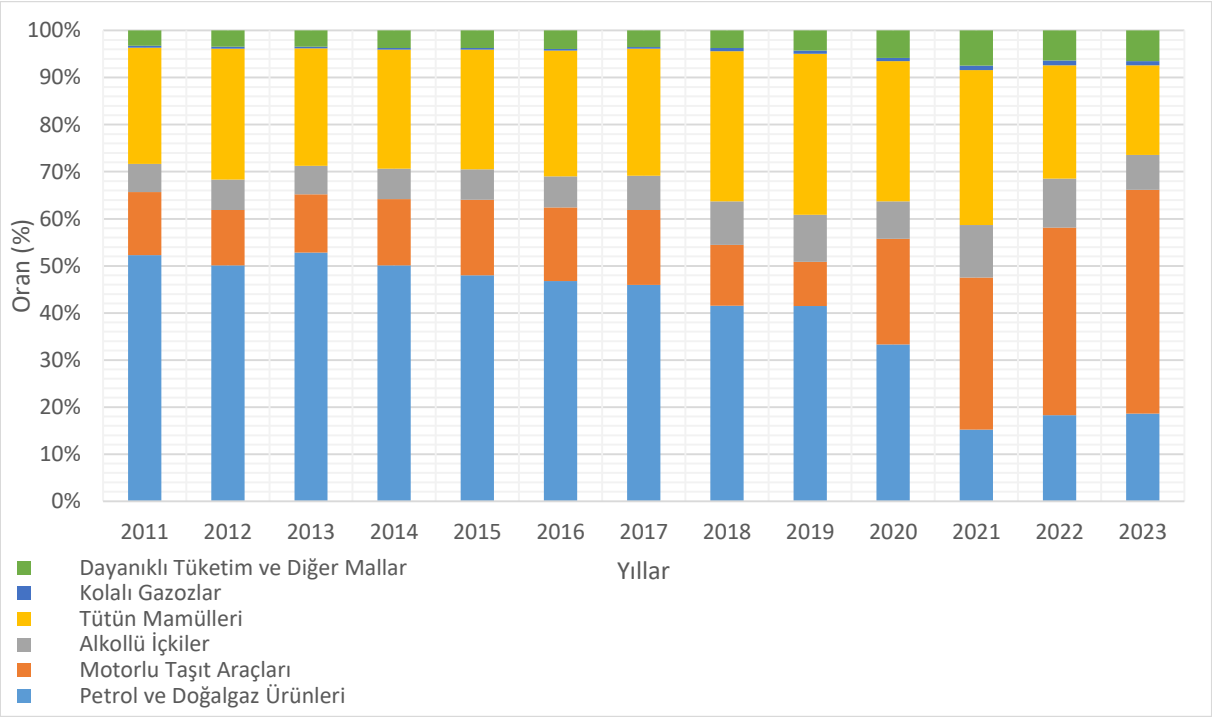
Grafik 3. Alkol Ürünleri Kapsamında Alınan ÖTV'nin Bütçe Gelirleri İçindeki Payının Yıllar İtibariyle Durumu (2011-2023)

Kaynak: Hazine ve Maliye Bakanlığı Muhasebat Genel Müdürlüğü Genel Yönetim Mali İstatistikleri Kullanılarak Oluşturulmuştur.

ÖTV kapsamındaki dağılım incelendiğinde alkol ürünleri üzerindeki verginin payının düşük olması anlaşılır olmaktadır. ÖTV'nin önemli kısmını dönemsel olarak payları yer değişmekle birlikte tütün ürünleri, motorlu taşıtlar ve kolalı gazozlar oluşturmaktadır (Grafik 4).

Grafik 4. ÖTV'nin Konular Bazında Yıllar İtibariyle Durumu (2011-2023)

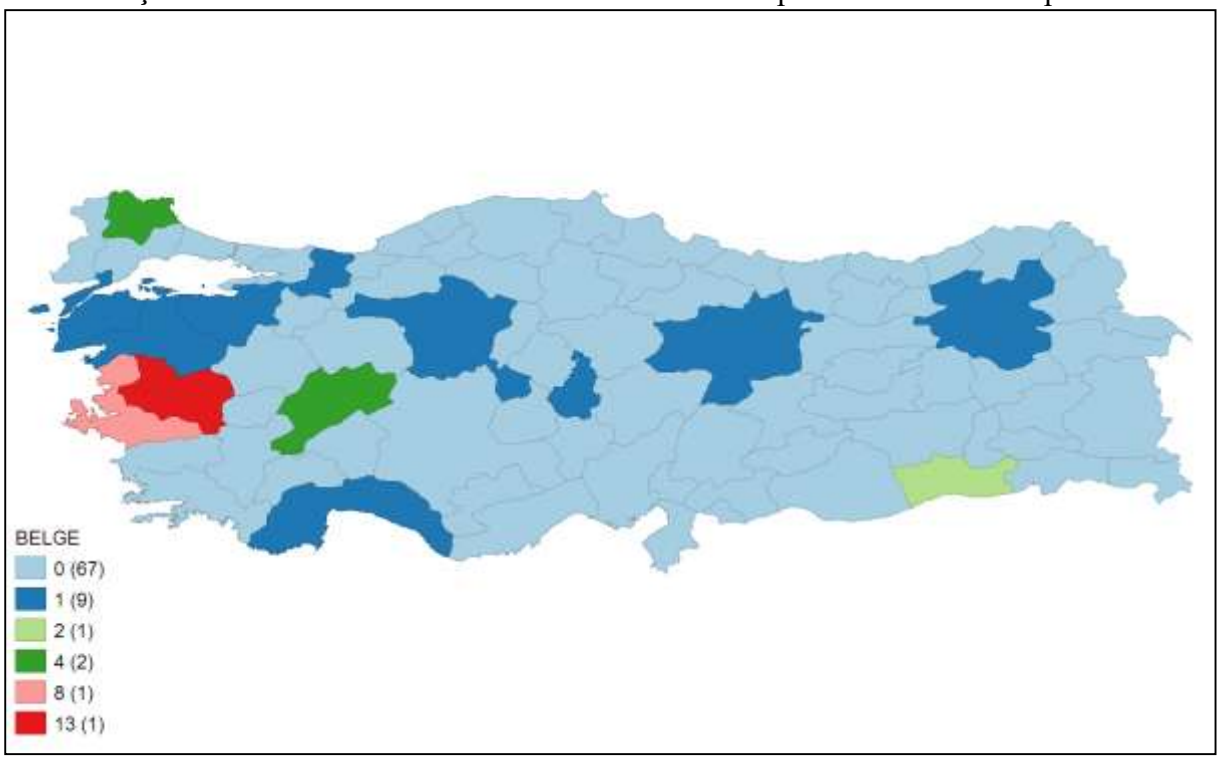
Kaynak: Hazine ve Maliye Bakanlığı Muhasebat Genel Müdürlüğü Genel Yönetim Mali İstatistikleri Kullanılarak Oluşturulmuştur.

Bu çerçevede alkol ürünleri üzerinde tahsil edilen ÖTV genel yönetim bütçesi kapsamında bütün olarak değerlendirildiğinde, özellikle ÖTV'ye konu olan diğer ürünler dikkate alındığında, bütçe gelirleri içindeki payının yüksek denilebilecek düzeyde olmadığı (%10 altında) ancak artış trendinin de göz ardı edilmemesi gerektiği görülmektedir.

Harcama Boyutuyla Alkollü Ürün İmalatı: Alkollü ürün imalatı dolayısıyla ortaya çıkan devlet destekleri 2001-2023 dönemi itibariyle Yatırım Teşvik Belgesi (YTB) kapsamında gerçekleştirilen yatırımların büyüklüğü ve ülke genelindeki dağılımı itibariyle incelenmektedir. Bu kapsamda yatırımların dağılımı ilk olarak mekânsal analiz ile sonrasında ise kümeleme analizi ile incelenerek ulaşılan bulgular sunulmaktadır.

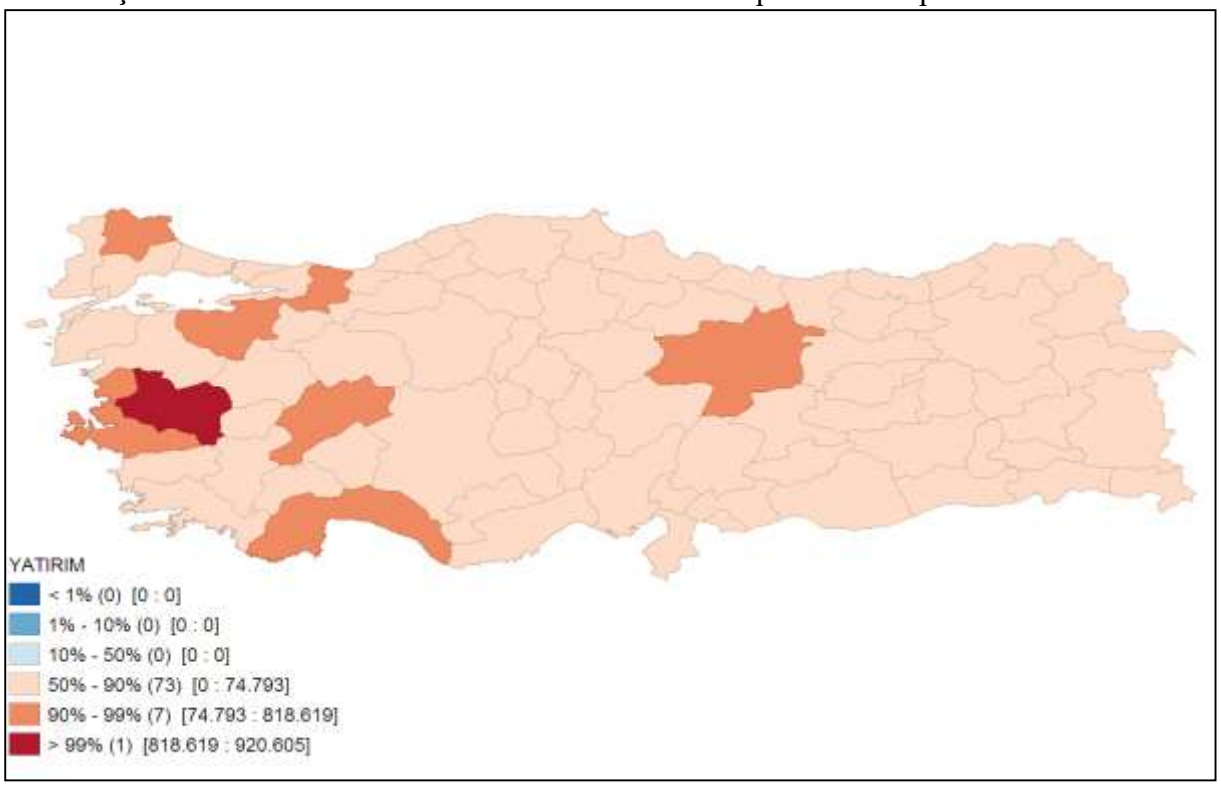
Mekansal Analiz: YTB kapsamında alkollü ürün imalatına yönelik yatırımlar incelendiğinde sadece 14 ilde gerçekleştirilmektedir. Alınan YTB sayısına göre yatırımların sayısı çeşitlilik göstermektedir. Buna göre yatırım sayıları iller itibariyle Manisa (13 YTB), İzmir (8 YTB), Kırklareli ve Afyonkarahisar (4 YTB), Mardin (2 YTB), Ankara, Antalya, Bursa, Balıkesir, Erzurum, Nevşehir, Çanakkale, Sakarya, Sivas (1 YTB) şeklinde sıralanabilir (Şekil 1).

Şekil 1. Alkollü Ürün İmalatına Yönelik YTB Kapsamında Yatırım Yapılan İller

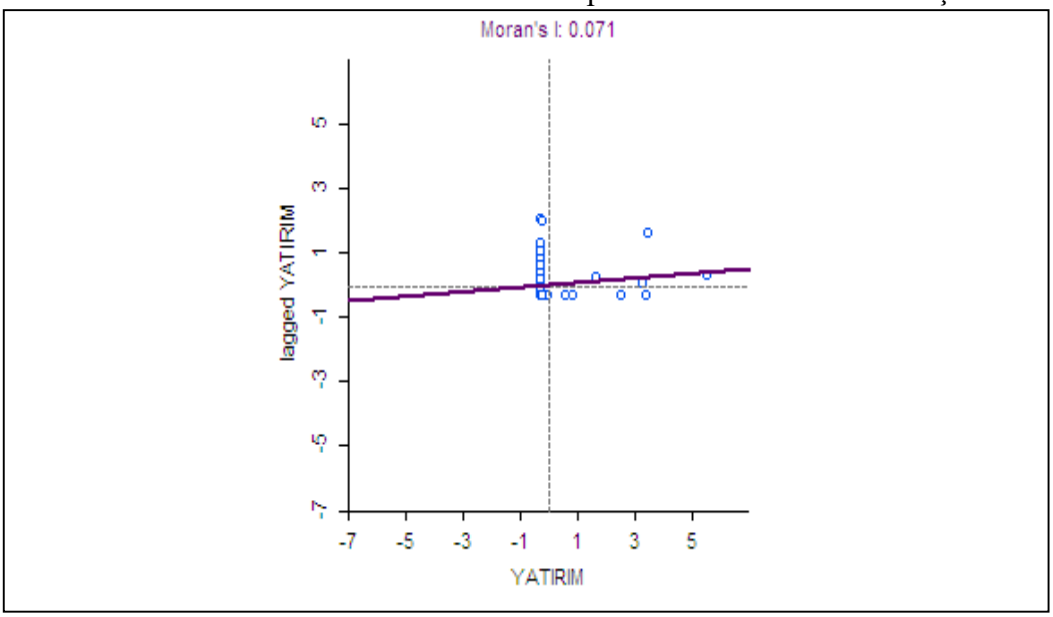
YTB kapsamındaki yatırımların sayısının ötesinde, gerçekleştirilen yatırımların büyüklüğü harcama politikası açısından daha belirleyicidir. Bununla birlikte yatırımların büyüklüğü, yatırım sayısının aksine, daha homojen bir yapıya sahiptir. Buna göre sadece Manisa'da YTB kapsamında gerçekleştirilen yatırım miktarı diğer illerden belirgin ölçüde yüksekken; İzmir, Antalya, Afyonkarahisar, Bursa, Sakarya, Kırklareli ve Sivas'ta göreli olarak daha yakın düzeyde ve diğer illere göre daha yüksek; Ankara, Balıkesir, Çanakkale, Erzurum, Mardin ve Nevşehir'de ise en düşük düzeydedir (Şekil 2).

Şekil 2. Alkollü Ürün İmalatına Yönelik YTB Kapsamında Yapılan Yatırım Miktarı

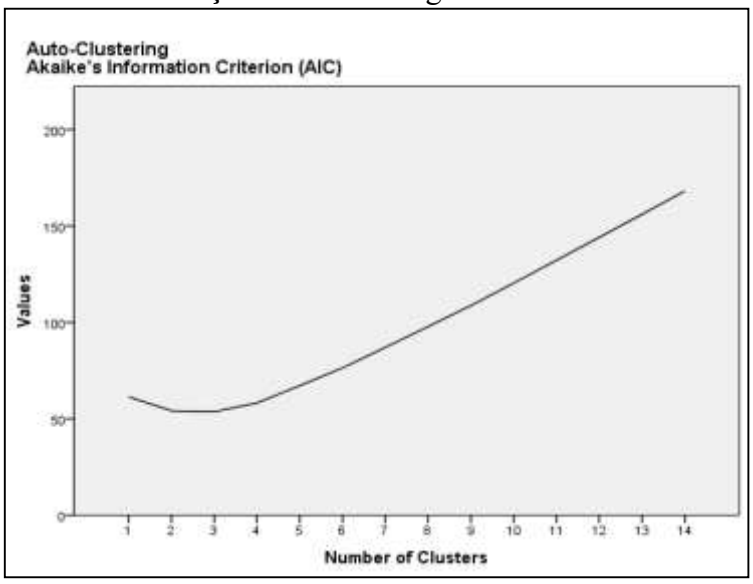
Her ne kadar alkollü ürün imalatına yönelik YTB kapsamındaki yatırımlar sadece 14 ilde gerçekleştirilse de yani mekansallık etkisinin bulunması beklenmese de, mekânsal otokorelasyon düzeyinin büyüklüğünü görmek amacıyla Moran's I İstatistiği incelenmiştir (Şekil 3). Buna göre YTB kapsamındaki yatırımların global mekânsal otokorelasyon düzeyi 0,071 değeri ile sıfıra oldukça yakın olup, yatırımların iller itibariyle mekânsal bağlamda homojen yapıdan uzak olduğu söylenebilir.

Şekil 3. Alkollü Ürün İmalatına Yönelik YTB Kapsamındaki Yatırımların Saçılma Garfiği

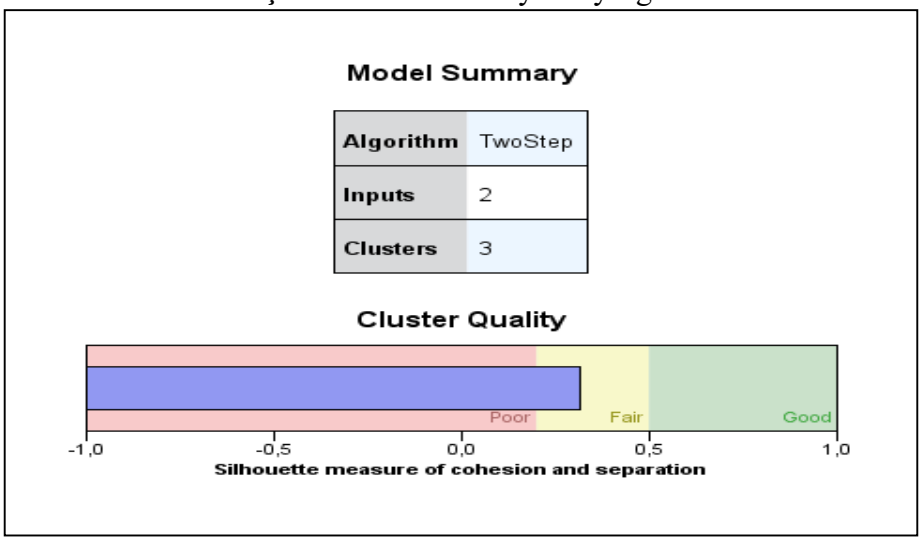

Kümeleme Analizi: YTB kapsamında alkollü ürün imalatına yönelik yatırım gerçekleştirilen illerin mekânsal açıdan homojen yapıda olmamakla birlikte, sahip oldukları homojen yapının bağlamını ortaya çıkarmak için illerin sosyoekonomik gelişmişliği dikkate alınarak kümeleme analizi gerçekleştirilmiştir. İlk olarak küme sayısı ve modelin uyum iyiliğini belirlemek amacıyla AIC Bilgi Kriteri (Şekil 4) ve küme kalitesi (Şekil 5) iki aşamalı kümeleme yöntemi ile incelenmiştir. Yapılan inceleme sonucunda 14 ilin 3 kümeye ayrılmasına karar verilmiştir.

Şekil 4. AIC Bilgi Kriteri

Şekil 5. Modelin Uyum İyiliği

Üç kümeye ayrılması uygun bulunan illerin kümelerinin belirlenmesi amacıyla literatürde yaygın olarak kullanılan ve aşamalı olmayan kümeleme yöntemlerinden olan K Ortalamalar Kümeleme Yöntemi uygulanmıştır. İlk olarak son küme merkezleri incelenmiş ve YTB kapsamındaki yatırımların düzeyinin en yüksek birinci kümede, sosyoekonomik gelişmişlik seviyesinin en iyi olduğu illerin ise üçüncü kümede olduğu sonucuna ulaşılmıştır (Tablo 1).

Tablo 1. Son Küme Merkezleri

	Küme		
	1	2	3
Zscore(YATIRIM)	1,16557	-,73626	-,57657
Zscore(SEGE)	-,26908	1,28028	-,75515

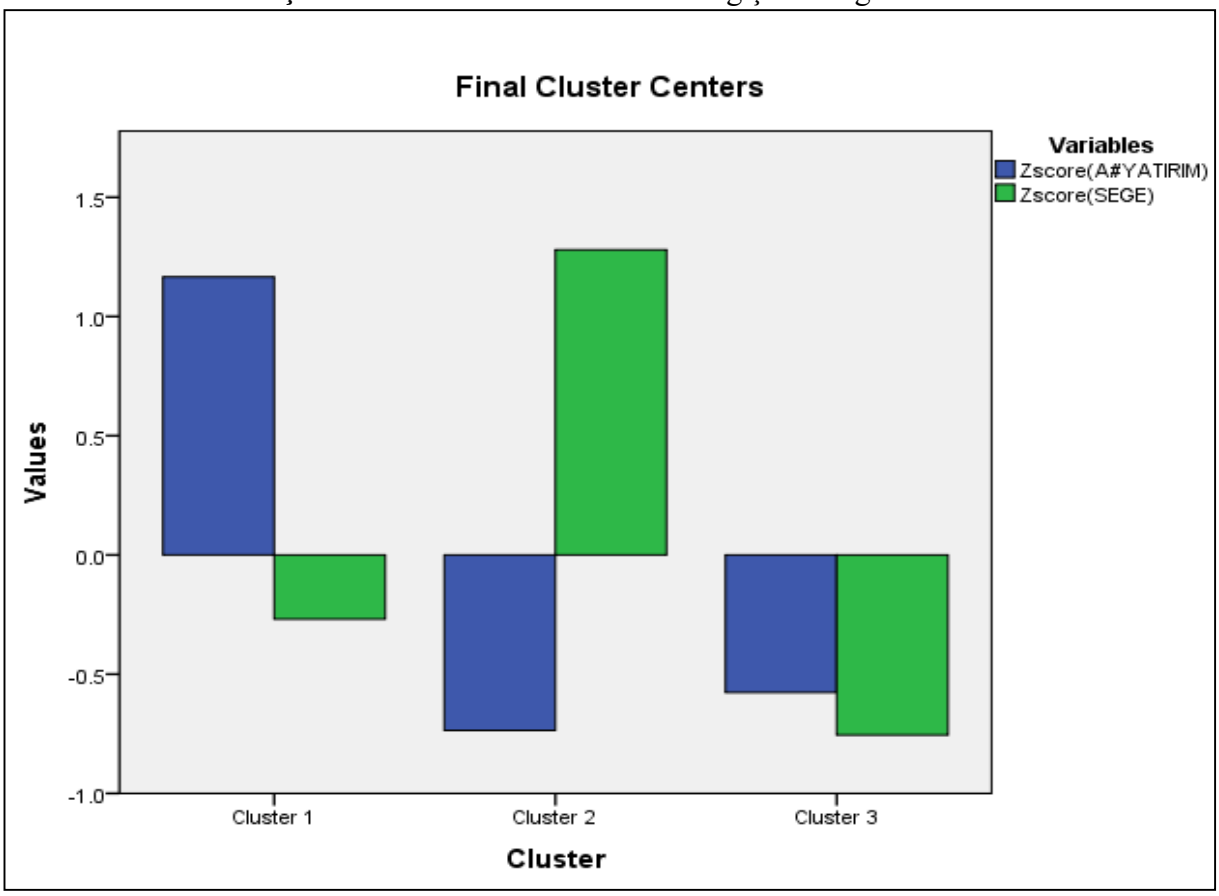
İkinci olarak kümelerin birbirinden ne kadar farklılaştığını görebilmek için son küme merkezleri arasındaki uzaklık incelenmiştir. Buna göre en yakın kümeler birinci ve üçüncü kümeler, en uzak kümeler ise birinci ve ikinci kümelerdir (Tablo 2).

Tablo 2. Son Küme Merkezleri Arasındaki Uzaklık

Küme	1	2	3
1		2,453	1,809
2	2,453		2,042
3	1,809	2,042	

Üçüncü olarak değişken değerleri itibariyle son küme merkezleri incelendiğinde, kümelerin birbirinden oldukça farklı yapıda olduğu görülmektedir (Şekil 6). Buna bağlı olarak da homojen bir dağılımın gerçekleştiği söylenebilir.

Şekil 6. Son Küme Merkezleri Değişken Değerleri

Varyans analizi tablosu incelendiğinde, değişkenlerin tamamının kümelemeye önemli olasılık düzeyinde ($p<0,05$) katkısının bulunduğu görülmektedir (Tablo 3).

Tablo 3. ANOVA Varyans Analizi

	Küme		Hata			
	Ortalama Kare	df	Ortalama Kare	df	F	Anl.
Zscore(YATIRIM)	5,312	2	0,216	11	24,583	0,000
Zscore(SEGE)	4,885	2	0,294	11	16,635	0,000

Son olarak illerin ait olduğu kümeler sunulmaktadır (Tablo 4). İller, kümeler itibariyle dengeli bir dağılım gerçekleştirlmiş olmakla birlikte Tablo 1, Tablo 2 ve Şekil 3 itibariyle ulaşılan bulguların da gösterdiği gibi kümeler itibariyle homojen bir dağılım bulunmaktadır. Buna göre birinci küme YTB kapsamındaki yatırımların en yüksek düzeyde olduğu ve sosyoekonomik gelişmişlik seviyesi açısından nisbeten gelişmiş olan illerden oluşmaktadır. İkinci küme YTB kapsamındaki yatırımların en düşük düzeyde olduğu ve sosyoekonomik gelişmişlik seviyesinin en kötü olduğu illeri içermektedir. Üçüncü küme ise YTB kapsamındaki yatırım düzeyi önemli ölçüde düşük olmasına rağmen sosyoekonomik gelişmişlik seviyesi açısından en iyi durumda olan illeri kapsamaktadır.

Tablo 4. İllerin (14 il) Ait Olduğu Kümeler

Birinci Küme	Afyonkarahisar, İzmir, Kırklareli, Manisa, Sakarya
İkinci Küme	Erzurum, Mardin, Nevşehir, Sivas
Üçüncü Küme	Ankara, Antalya, Balıkesir, Bursa, Çanakkale

Kümeleme analizi ile ulaşılan bulgular bütün olarak değerlendirildiğinde alkol ürünleri imalatına yönelik YTB kapsamında yapılan yatırımların, YTB kapsamındaki teşviklerin genel nitelikli amacının

aksine, yani bölgesel eşitsizliklerin azaltılması, YTB politikası kapsamında rassal bir dağılım sergilediği söylenebilir.

3.SONUÇ

Alkol tüketimine yönelik ÖTV'nin geçerliliğinde Türkiye örneklemi itibariyle ampirik olarak değerlendirildiğinde, devlet müdahalesi vergi ve harcama boyutu itibariyle çatışmaktadır. Bir yandan alkol tüketimi ÖTV ile caydırılmaya çalışılırken diğer yandan da alkol üretimi yatırım teşvik destekleriyle cazip hale getirilmektedir. Bununla birlikte alkol üretimine yönelik yatırım teşvik politikalarında belirgin düzeyde bölgesel eşitsizliğe yönelik müdahalenin bulunmaması, üretime yönelik müdahalenin piyasa desteğiyle sınırlı kalmasına yol açmaktadır. Bulgular alkol tüketimindeki ÖTV'nin caydırıcılıktan daha çok kamu geliri elde etme ile sınırlı kalınmış olmasını göstermektedir. Bu durum ise alkollü içkilerin ödemesinin yüksek olduğu zamanlarda kaçak alkollü içkiler kullanım sıklığı ve tercihi az olmaktadır. Alkollü içkiler ödemesinin düşük olduğu zamanlarda ise kaçak alkollü içkiler kullanım sıklığı ve tercihi artmaktadır. Bunlar üzerindeki ÖTV'nin neden olduğu fiyat artışları ticari ranta neden olmakta ve kaçakçılık faaliyetlerinde rol oynamaktadır. Alkollü içkiler üzerindeki ÖTV'nin sosyal faydası beklenen işlevselliği tam olarak yerine getirememektedir. Dolayısıyla halk sağlığı için zararlı olarak alkol içkiler tüketiminin kısılmasında vergilerin tek başına etkili olmayarak kayıt dışı ekonomiye sebebiyet verdiği sonucuna ulaşılmıştır.

KAYNAKÇA

Alptürk E. (2005). Vergisel boyutuyla alkollü içkiler sigara ve tütün mamulleri. Vergi Sorunları Sayı: 202 Temmuz, 26-32.

Çetin H. (2020). Tüketim üzerinden alınan vergiler ve Türkiye. Ekonomi Bilimleri Dergisi. Cilt: 12 No: 1, 19-37.

Sandalcı U, Sandalcı İ. (2018). Türkiye'de günah vergileri kapsamında özel tüketim vergisi uygulaması ve etkinliği. Uluslararası Ekonomik Araştırmalar Dergisi Aralık 2018 Cilt: 4 Sayı: 4, 1-14.

Turan D, Yurdakul A. (2009). Zararlı alışkanlığı önlemeye yönelik bir araç olarak günah vergileri ve etkinliği. Ekonomi Bilimleri Dergisi Cilt 1 Sayı 2, 1-13.

Y. Taylar Y. (2012). Vergi teorisi açısından özel tüketim vergileri ve Türk özel tüketim vergisi uygulaması. Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi Cilt: 12, 435-467.

Yücetürk G. (2015). Ülkemizde ve dünyada birey ve toplum sağlığına zararlı ürünlerin vergilendirilmesi ve günah vergisi. Vergi Raporu Sayı: 190 Temmuz, 114-122.

VETERİNER HEKİMLİĞİ PRATİĞİNDE AYDINLATILMIŞ ONAM

Emine Merve DANIŞ
Selçuk University, Faculty of Veterinary Medicine, Department of History of Veterinary Medicine and Deontology, 42130, Konya
ORCID: 0000-0003-0296-4391
Aşkın YAŞAR
Selçuk University, Faculty of Veterinary Medicine, Department of History of Veterinary Medicine and Deontology, 42130, Konya
ORCID: 0000-0001-8641-6207

ÖZET
Aydınlatılmış onam ya da bilgilendirmeye dayalı rıza süreci; hayvan sahibinin önerilen tanı, tedavi ve müdahale seçenekleri hakkında yeterli bilgiye sahip olarak özgür iradesiyle karar vermesini sağlayan, özerklik ilkesinin pratikteki somut yansımasıdır. Aydınlatılmış onam, açık (yazılı veya sözlü) ya da örtük (dolaylı) biçimde gerçekleşebilir. Aydınlatılmış onam sürecinin etkinliği, hayvan sahiplerinin nasıl bilgilendirildiği ve onam sürecinin nasıl yönetildiği ile doğrudan bağlantılıdır. Hayvan sahibinin, hayvanın sağlık sürecine ilişkin kararlarını bilinçli ve gönüllü olarak verebilmesi için; önerilen işlemlerin kapsamı, olası riskleri ve alternatif seçenekler açık, anlaşılır ve doğru biçimde aktarılmalıdır. Aydınlatılmış onamın alınması, veteriner hekimliğinde etik sorumluluğun ve profesyonel iletişimin temel bir parçasıdır. Dolayısıyla aydınlatılmış onam süreci yalnızca tıbbi bilgi değil aynı zamanda güçlü iletişim becerileriyle de desteklenmelidir. Acil durumlar ise aydınlatılmış onam sürecinin standart biçimde yürütülmesini zorlaştırabilir. Hayvanın yaşamını tehdit eden ve hızlı müdahale gerektiren durumlarda onam alınamayabilir; bu gibi hallerde veteriner hekim, sadece hayvanın sağlığı ve refahı için acil bir risk söz konusuysa, acı çekmesini ve/veya ciddi zarar görmesini önlemek amacıyla müdahaleye devam etmelidir. Müdahale sonrasında ise hayvan sahibinin en kısa sürede bilgilendirilmesi ve sürecin şeffaf biçimde belgelenmesi büyük önem taşır. Aydınlatılmış onam formu, hayvan sahibinin önerilen tanı, tedavi ve müdahale süreçleri hakkında yeterli bilgiye sahip olarak bilinçli ve gönüllü biçimde karar verdiğini belgeleyen en güvenilir yöntemlerden biridir. Bu form, yalnızca etik bir yükümlülüğü yerine getirmekle kalmaz; aynı zamanda onamın yasal olarak geçerliliğini sağlayarak hem hayvan sahibinin haklarını korur hem de hukuki açıdan veteriner hekimler için koruyucu bir dayanak oluşturur. Sonuç olarak, yalnızca meslek etiği kuralları kapsamında ele alınan ve Türkiye'deki ulusal mevzuat metinlerinde açık biçimde yer almayan aydınlatılmış onam ile ilgili bu eksikliğin giderilmesi için yasal düzenlemelere ihtiyaç duyulduğu ifade edilebilir. Ayrıca farklı klinik koşullara uyarlanabilir protokollerin geliştirilmesi, iletişim stratejilerinin güçlendirilmesi ve etik farkındalığı artırmaya yönelik çalışmaların yürütülmesi gerektiği de önerilebilir.
Anahtar kelimeler: Aydınlatılmış onam, etik, özerklik ilkesi**,** veteriner hekimliği.

INFORMED CONSENT IN VETERINARY PRACTICE

ABSTRACT
Informed consent, or the informed consent process, is a concrete reflection of the principle of autonomy, enabling the animal owner to make freely informed decisions about proposed diagnostic, therapeutic, and intervention options. Informed consent can be explicit (written or verbal) or implicit (indirect). The effectiveness of the informed consent process is directly linked to how animal owners are informed and how the consent process is managed. For animal owners to make informed and voluntary decisions regarding the animal's health, the scope of the proposed procedures, potential risks, and alternative options must be clearly, understandably, and accurately communicated. Obtaining informed consent is a fundamental aspect of ethical responsibility and professional communication in veterinary medicine. Therefore, the informed consent process must be supported not only by medical knowledge but also by strong communication skills. Emergencies can make it difficult to conduct informed consent in the standard manner. In situations that threaten the animal's life and require rapid intervention, consent may not be obtainable; in such cases, the veterinarian should

proceed with the intervention only if there is an urgent risk to the animal's health and welfare, to prevent suffering and/or serious harm. After the intervention, it is very important to inform the animal owner promptly and document the process carefully. An informed consent form is one of the most reliable methods of documenting that the animal owner has made an informed and voluntary decision with sufficient information about the proposed diagnosis, treatment, and intervention procedures. This form not only fulfills an ethical obligation but also protects the rights of the animal owner by ensuring the legal validity of the consent and provides a legally protective basis for veterinarians. In conclusion, it can be stated that legal regulations are needed to address this deficiency regarding informed consent, which is addressed only within the scope of professional ethics rules and is not explicitly included in national legislation in Türkiye. Furthermore, it is suggested that protocols adaptable to different clinical circumstances be developed, communication strategies strengthened, and studies aimed at raising ethical awareness be conducted.
Keywords: Ethics, informed consent, principle of autonomy, veterinary medicine.

1. GİRİŞ

Aydınlatılmış onam ilkesi tıp ve veteriner hekimliği alanında araştırma etiği ve klinik etiğin kapsamı alanında yer alan, araştırmalarda kullanılan denekler ve klinik uygulama yapılacak hastalar için oldukça önemli olan özerklik ilkesinin somut bir uygulama şekli olarak değerlendirilebilir. Bu bölümde aydınlatılmış onam sadece veteriner hekimliği klinik uygulamalar açısından değerlendirildi.

Yunanca "*autos*" ("*kendi*") ve "*nomos*" ("*yönetim*", "*yönetişim*" veya "*yasa*") kelimelerinden türetilen özerklik kavramı (Beauchamp ve Childress 2009), "*bir insanın kendisiyle ilgili konularda, kendi değerlerine dayanarak karar vermesi ve bu kararları doğrultusunda uygulamalarda bulunması*" şeklinde tanımlanır ve özerkliğe saygı kavramını beraberinde getirir (Yaşar 2025). Özerkliğe saygı ilkesi, bireyin özerkliğini ortaya koyan eylemlerine diğer bireylerin saygı göstermesini ve bireyin de bu saygıyı bekleme hakkına sahip olmasını ifade eder. Bireylerin etik değer ve ilkelere bağlı kalarak geliştirdiği akılcı tutum ve davranışlar, özerk eylemin gerçekleşmesi için gerekli koşulları sağlamış olur. Kant'a göre birey kendi iradesiyle kendini yönlendirip yönetebiliyorsa, bu durum onun özerk olduğunu gösterir (Ersoy ve Aydın 1994). Steven Wise ise "*Kafesi Sarsmak*" adlı kitabında, şempanzelere birey olma hakkının verilmesini savunur. Bireyi tanımlama kriteri olarak özerkliği ortaya koyan Wise, özerkliğin hayvanlardaki versiyonuna da "*pratik özerklik*" adını verir. Bir hayvanın pratik özerkliğe sahip olup olmadığının belirlenmesinde;

- *Bir şeyi istemesi,*
- *Bu isteğine ulaşabilmek için kendi istenciyle hareket etmesi,*
- *Bir şeyi istediğini ve onu elde etmek üzere eylemde bulunduğunu bilmesi* gibi kriterler söz konusudur (Özkul 2018; Yaşar 2025).

Veteriner hekimliğinde, beşerî hekimlikten farklı olarak, hasta-hekim ilişkisinin yanına hasta sahibi sıfatıyla üçüncü bir bileşen eklenmekte; bu nedenle özerklik konusu, doğrudan hasta yerine, hasta sahibinin karar yetkisi çerçevesinde ele alınmaktadır (Hiestand 2022). Dolayısıyla veteriner hekimliğinde hayvan sahibinin özerkliği, tıbbi müdahaleleri seçme ve kontrol etme hakkı olarak yorumlanır. Veteriner hekim, bilgileri tarafsız bir şekilde sunarak ve hayvan sahibinin kararlarını uygulayarak bu özerkliğe saygı gösterir (Reyes-Illg 2017).

Özerklik ilkesi; doğrunun söylenmesi, başkalarının mahremiyetine saygı gösterilmesi, gizli bilgilerin korunması, hastalara yapılan müdahaleler için onay alınması ve talep edildiğinde başkalarının önemli kararlar almasına yardım edilmesi gibi esaslar içerir (Özen 2023). Özerklik ilkesi aydınlatılmış onam (Bilgilendirmeye dayalı rıza) kavramıyla yakından bağlantılıdır (Christiansen ve ark 2015). Özerklik ilkesinin kuralları arasında yer alan aydınlatılmış onam uygulaması (Beauchamp ve Childress 2009; Yaşar 2025), aynı zamanda bu ilkenin merkezinde konumlanarak bireyin kendi kararlarını verme hakkını temel alır (Polat 2015). Nazilerin korkunç tıbbi deneylerini açığa çıkaran Nürnberg duruşmalarından sonra, biyomedikal etik, onam kavramını temel önceliklerinden biri haline getirmiştir. Aydınlatılmış onam terimi ise bu duruşmalardan yaklaşık on yıl sonra (1940'ların sonlarında) ortaya çıkmıştır (Beauchamp ve Childress 2009). Özellikle tıp alanında, aydınlatılmış

onamın yasal bir doktrin olarak uygulanması, sağlıklı bir yetişkin insanın kendi bedeni üzerinde nihai kontrole sahip olduğu ve bu bedene rızası olmadan dokunmanın hukuki bir suç olduğu şeklindeki genel hukuk anlayışına dayanır. Bu temel kavram, yetişkin bir hastanın vücudunu yasal tıbbi tedaviye tabi tutma veya reddetme konusunda mutlak yetkiye sahip olduğu ilkesini de kapsayacak şekilde genişletilmiştir. Bir hekimin ameliyattan önce hastasından yasal olarak izin almasını zorunlu kılma fikri, 1914 yılında New York eyaletinden Yargıç Benjamin Cardozo'nun "*hastasının izni olmadan ameliyat yapan bir cerrahın saldırı suçu işlediğine*" karar vermesiyle başlamıştır (Flemming ve Scott 2004). Aydınlatılmış onam, insan özerkliğine saygı gösterme çabasında önemli bir unsurdur. Ancak hayvanlar onamlarını ifade edemediği ya da onam vermeyi reddedemediği için bu durum hayvanlar söz konusu olduğunda farklılık gösterir (Thomas 2016).

Veteriner hekimliğinde aydınlatılmış onam, açık (yazılı veya sözlü) ya da örtük (dolaylı) biçimde gerçekleşebilir (ABVMA 2024). Veteriner hekimliğinde aydınlatılmış onam esas olarak veteriner hekim tarafından teşhis ve tedavi edilen hayvanın sahibinin ekonomik değerini korumak amacıyla temellendirilmiştir. Buna göre, hayvan sahibinin temel çıkarı, bir işletme varlığına yaptığı yatırımı korumak, veteriner hekimin temel kaygısı ise masrafları en aza indirerek ve hayvan sahibi için kârlılığı koruyarak tıbbi hizmetlerin maliyetinin makul bir tahminini sunmak olmuştur. Hayvan ile sahibi arasındaki faydacılığa dayanan ilişki günümüzde üretim odaklı tarımın birçok alanı için geçerliliğini korurken; evcil hayvan popülasyonunun artması ve veteriner hekim-hayvan sahibi etkileşiminin insan-hayvan bağını temel alan bir ilişkiye dönüşmesi, aydınlatılmış onam paradigmasında anlamlı bir değişimi beraberinde getirmiştir. Bu doğrultuda aydınlatılmış onamın ekonomik temeli, büyük ölçüde yerini duygusal ve ahlaki bir temele bırakmıştır (Fettman ve Rollin 2002).

Veteriner hekim-hayvan sahibi ilişkisindeki aydınlatılmış onam, tıp hekimi-yetişkin insan ilişkisindeki aydınlatılmış onamdan farklıdır (Passantino ve ark 2011). Ancak hayvan hastalara ilişkin klinik sonuçlar değerlendirilirken, insan tıbbında çocukların veya zihinsel engelli bireylerin ebeveynleri ya da vasileri aracılığıyla rıza verilerek tedavi edilmeleriyle yüzeysel bir benzerlik kurulabilir. Veteriner hekimliğinde onam süreçlerinin işlevsel boyutu değerlendirildiğinde, insan hekimliği uygulamalarıyla karşılaştırıldığında belirgin farklılıklar göze çarpar. Bu farklılık, hayvanların özerk bireyler olarak doğrudan rıza beyanında bulunamamalarından kaynaklanır; dolayısıyla, hayvan sahipleri tarafından verilen üçüncü taraf onamı, hayvanın çıkarlarını ve ahlaki değerini koruma amacını taşır (Ashall ve ark 2018). Veteriner hekimliğinde karar verme süreci hayvan sahibi ile yürütülür (Passantino ve ark 2011) ve bu bağlamında özerk karar, hasta tarafından değil, sahibi tarafından verilir. Dolayısıyla veteriner hekimliğinde aydınlatılmış onam bir hayvan sahibinin hayvanı ile ilgili özerk kararlar alma hakkını korumayı amaçlar (Ashall ve ark 2018).

Veteriner hekimliğinde aydınlatılmış onam, veteriner hekimin çok yönlü sorumluluklarının kesiştiği etik bir dönüm noktası olarak değerlendirilir. Uygulamada, bu sorumlulukların dengelenmesi ciddi etik zorluklar oluşturmaktadır (Ashall ve ark 2018; Gray ve ark 2018). Hayvanların, hayvan sahiplerinin ve veteriner hekimliği mesleğinin zaman zaman çatışan çıkarları, aydınlatılmış onam sürecini giderek daha yoğun bir etik baskı alanına dönüştürmektedir. Veteriner hekimliğinde bu süreç, doğrudan hasta hayvanı korumaktan çok, hayvan sahibinin tedaviye ilişkin karar verme hakkını güvence altına almayı hedeflemektedir. Bu sürecin etik bir dönüm noktası olarak değerlendirilmesini zorunlu kılan temel unsur ise hayvanın çıkarları ile sahibinin karar yetkisi arasında ortaya çıkan içsel gerilimdir. Bu içsel gerilim, aydınlatılmış onamın yalnızca prosedürel bir gereklilik değil, aynı zamanda etik bir değerlendirme zemini olarak ele alınması gerektiğini göstermektedir (Ashall ve ark 2018).

Etik açıdan çeşitli güçlükler barındıran aydınlatılmış onam sürecinde, en temel sorunlardan biri, onamı veren kişinin doğrudan tedavi gören hasta olmamasıdır. Bu durum, sürecin yapısal bir zorluk taşımasına neden olmaktadır (Gray ve ark 2018). Veteriner hekimliğinde, hayvan sahibi ile hasta arasındaki ayrımın belirgin olduğu üçlü bir sistem söz konusu olduğundan, veteriner hekimlerin hangi tarafın özerkliğine saygı duyduğu/duyacağı sorusu önem kazanmaktadır (Hiestand 2022). Bir diğer önemli mesele ise hayvan/hastanın hem ahlaki hem de hukuki statüsüne ilişkindir. Bu konu, hukuk ve etik alanındaki akademik çevrelerde yoğun biçimde tartışılmakta olup, hayvanların statüsüne dair farklı toplumsal ve kültürel algılar; onların insanlar tarafından çeşitli amaçlarla kullanılmasına ve bu

doğrultuda insan-hayvan ilişkilerinin çok boyutlu biçimlerde şekillenmesine zemin hazırlamaktadır (Gray ve ark 2018). Toplumsal etik anlayışındaki değişim, hayvan sağlığı hizmeti sunan profesyonellere yönelik beklentileri dönüştürmekte; bu durum, veteriner hekimliğinde özerklik kavramının nasıl tanımlandığını ve aydınlatılmış onamın nasıl uygulandığını yeniden değerlendirme gerekliliğini gündeme getirmektedir (Hiestand (2022).

Özerklik ve aydınlatılmış onam konusundaki etik kaygılar arasında; veteriner hekimin hayvana karşı taşıdığı sorumluluklar ile hayvan sahibine karşı olan yükümlülükleri arasındaki denge, ayrıca hayvan refahının değerlendirilmesinde veteriner hekim ile hayvan sahibi arasındaki bakış açısı farklılıklarından doğan sorunlar gibi çeşitli hususlar da yer alır (Christiansen ve ark 2015). Hiestand (2022), özerkliğe saygı ilkesinin yanlış uygulanmasının hem bireysel hayvan refahını olumsuz etkileyebileceğini hem de veteriner hekimliği mesleğinin toplum içindeki itibarını zedeleyebileceği ve doğrudan veteriner hekimlerin mesleki bütünlüklerine zarar verebileceğini ileri sürmektedir. Gray ve ark (2018) ise hayvan refahı endişelerinin olduğu durumlarda hastanın yararına eşit ağırlık verilmesine olanak sağlamak için hayvan sahibi özerkliğinin sınırlandırıldığı bir "*orta yol*"un olması gerektiğini tavsiye etmektedir.

Özen'e (2023) göre, aydınlatılmış onam, insan katılımcılarla yürütülen bilimsel araştırmalar da ve beşerî hekimlik uygulamalarında anahtar faktördür. Son yıllarda veteriner hekimliği uygulamalarında da gündeme gelen aydınlatılmış onam; yapılacak uygulamanın amacı, beklenen yararı, olası riskleri, uygulama biçimi, süresi, ücreti vb. bilgilerin tüm detayları ile hayvan sahibine anlatılması ve onun onayının alınması mekanizmasıdır.

Çalışmada, veteriner hekimliği uygulamalarında önemli bir yere sahip olan aydınlatılmış onamın özerklik ilkesiyle ilişkisi, önemi ve uygulama süreci, acil durumlara özgü koşulları ve veteriner hekimliği mevzuatı ve etik kod metinlerindeki durumu ve genel olarak onam formunun içeriğinin değerlendirilmesi amaçlandı.

2. BULGULAR

2.1. Aydınlatılmış onamın amacı ve önemi

Veteriner hekimliğinde aydınlatılmış onam, sahiplerin hayvanları ve kendileri için doğru kararı verebilmeleri için yeterli bilgi sağlanmasına dayanır (Fettman ve Rollin 2002). Amaç, hayvan sahibine önerilen veteriner sağlık hizmetine ilişkin bilinçli bir karar verebilmesi için gerekli ve yeterli bilgiyi sunmaktır. Veteriner hekimler, hayvan sahibine önerilen tüm önemli tıbbi işlemlerin ilgili riskleri ve yararları hakkında yeterli bilgi vermelidir (Flemming ve Scott 2004).

Aydınlatılmış onam, veteriner hekimliğinde etkili bir risk yönetimi aracıdır (Alec Martin 2006) ve herhangi bir tedaviye başlanmadan önce kapsamlı bir aydınlatılmış onam alınması, günümüzde giderek daha büyük bir önem taşımaktadır (Mullan ve Main 2001). Bu süreç doğru şekilde yürütüldüğünde, hayvan sahibi önerilen sağlık hizmetiyle ilişkili riskleri anlayarak bilinçli kararlar verebilir; böylece olumsuz sonuçlar karşısında oluşabilecek tepkiler hafifletilebilir. Bununla birlikte veteriner hekimlerin, her hayvan sahibinin kendine özgü koşullara ve değer yargılarına sahip bir birey olduğunu göz ardı etmeleri, aydınlatılmış onam sürecinin etkinliğini zayıflatabilir (Alec Martin 2006).

Hayvan sahibine veteriner hekimliği tıbbi hizmetlerinin sunulmasının önemli bir parçası olan aydınlatılmış onam (ABVMA 2024), tüm makul tanı ve tedavi seçeneklerinin riskleri ve faydaları hakkında yeterli bilgi ve tartışmayı içermelidir (Fettman ve Rollin 2002; Wager 2011). Bu bağlamda, geçerli bir aydınlatılmış onam süreci yalnızca hayvan sahibinin bilinçli karar vermesini sağlamakla kalmaz, aynı zamanda hem veteriner hekimler hem de hayvan sahipleri açısından olası yasal taleplere karşı koruyucu bir işlev görür (Dzikowski ve ark 2020).

Klinik yeterlilik genellikle tanı doğruluğu ve tedavi başarısı üzerinden değerlendirilse de hayvan sahibiyle kurulan iletişimin niteliği, bu sürecin başarısında belirleyici bir rol oynar. Yetersiz iletişim, tanı sürecindeki belirsizliklerin hayvan sahibi tarafından tam olarak anlaşılmamasına ya da tedavinin göreceli risk ve faydalarının yeterince tartışılmamasına neden olarak tedavi sonucunda hayal kırıklığına yol açabilir. Bu nedenle veteriner hekimler, hayvan sahiplerinin gerçekten aydınlatılmış onam verebilmelerini sağlamak amacıyla gerekli davranışsal ve iletişimsel becerileri geliştirmeli ve etkin biçimde uygulamalıdır (Fettman ve Rollin 2002). Janke ve ark (2021)'in çalışma sonuçları da

hayvan sahiplerinin veteriner hekimlerden bilgilendirilmiş kararlar almaları konusunda destek beklediklerini ortaya koymaktadır. Bu destek; hayvan sahibinin mevcut bilgi düzeyinin değerlendirilmesini, bilginin kişiye özel şekilde sunulmasını ve sunulan seçenekler hakkında eğitici bilgi verilmesini kapsamaktadır.

2.2. Aydınlatılmış Onam Süreci

Aydınlatılmış onamın sağlanma biçimi, büyük ölçüde veteriner hekim ekibinin hayvan sahiplerini nasıl bilgilendirdiğine ve onam sürecini nasıl yönettiğine bağlıdır. Bu nedenle, veteriner hekimliği uygulamalarında yer alan karmaşık prosedürlerin hayvan sahiplerine açık, anlaşılır ve doğru bir şekilde aktarılması gerekir (Wager 2011). İletişimin sanata dönüştürülmesi olarak görülen aydınlatılmış onam süreci (Alec Martin 2006), veteriner hekim ile hayvan sahibi arasında aşağıdaki basamakları içeren etkili bir iletişimi gerektirir (ABVMA 2024):

1. Önerilen prosedür veya tedavilerin açık biçimde tanımlanması,
2. Önerilen prosedür veya tedavinin niteliği, amacı, olası faydaları, yaygın sonuçları, makul alternatifleri, ciddi riskleri ve uygulanmaması durumunda ortaya çıkabilecek sonuçların kapsamlı şekilde açıklanması,
3. Bilgilendirme sürecinde sade ve anlaşılır bir dil kullanılması; veteriner hekimin hayvan sahibinin bilgileri doğru kavradığından emin olmak için açıklayıcı sorular sorması, hayvan sahibine soru sorma fırsatı tanıması ve yöneltilen soruları açık biçimde yanıtlaması,
4. Önerilen prosedürler ve/veya tedavilere ilişkin tahmini maliyetlerin, hayvan sahibine bir fiyat aralığı şeklinde sunulması,
5. Hayvan sahibinin verdiği onamın önerilen prosedürler ve/veya tedavilerle ilgili olduğundan ve gönüllü olarak verildiğinden emin olunması,
6. Aydınlatılmış onam sürecinin, aşağıdaki yöntemlerden biri veya her ikisiyle belgelendirilmesi

a) Bilgilendirme sürecine ilişkin notun veteriner hekim tarafından tıbbi kayıtlara işlenmesi

b) Açık onamın gerekli olduğu durumlarda, hayvan sahibinin genellikle bir onam formunu imzalayarak süreci yazılı olarak onaylaması,

7. Diyagramlar, görseller, videolar ve broşürler gibi destekleyici materyallerin kullanımıyla iletişimin güçlendirilmesi ve hayvan sahibinden aydınlatılmış onam alınması sürecinin kolaylaştırılması.

Hayvan sahibine sunulacak bilginin kapsamı ve derinliği konusunda farklı yaklaşımlar bulunsa da iletilen bilgilerin mümkün olduğunca eksiksiz, doğru ve objektif olması esastır (Passantino ve ark 2011). Aydınlatılmış onam, dürüst bir diyaloğa dayanmalıdır (Alec Martin 2006). Etkili iletişimde hayvan sahiplerinin güven ve memnuniyet düzeyi, iletilen bilginin doğruluğuna ve şeffaflığına bağlıdır; bu durum, verilen yanıt "*bilmiyorum*" olsa dahi geçerliliğini korur (Fettman ve Rollin 2002). Bu bağlamda, aydınlatılmış onam sürecinde aşağıdaki ilkelere dikkat edilmelidir (Passantino ve ark 2011):

- Bilgi, önerilen prosedürün veya tedavi yönteminin önemiyle orantılı olmalıdır,
- Bilgi, eksiksiz olmakla birlikte, hayvan sahibinin anlayabileceği düzeyde ve içerikle sınırlandırılmalıdır,
- Bilgi, objektif olmalı; ancak yalnızca bilimsel terminolojiye dayalı, karmaşık açıklamalardan kaçınılmalıdır.

Bateman (2007)'a göre, hayvan sahiplerinden aydınlatılmış onam almak, veteriner hekimliğinde etik ve profesyonel iletişimin önemli bir unsurudur. Whiting ve ark (2017), iletişimin, hayvan sahibinin onam sürecine ilişkin algısında önemli bir faktör olmaya devam edeceğini bildirmektedir. Veteriner hekim, hayvan sahibiyle onların anlayabileceği bir şekilde iletişim kurmalıdır (Venit 2025). Hayvan sahiplerinin kaygı ve stresini azaltmak ve hayvan sahibinin karar alma sürecine tam olarak dahil olmasını sağlamak için etkili iletişim becerileri gereklidir (CVO 2020). CVO (2020), hayvan sahibi ile anlaşılır bir dille iletişim kurmayı ve tüm teknik veya klinik terminolojileri açıklamayı önerirken; Flemming ve Scott (2004), hayvan sahiplerinin önerilen tedavinin her ayrıntısını tam olarak anlamaları gerekmediğini ve genellikle genel hatlarıyla bilgi vermenin yeterli olacağını; ayrıca çoğu hayvan sahibinin, anlayamayacakları teknik terimlerle karşılaştıklarında bunalmış hissedebileceklerini ve bu bilgileri sağlıklı bir karar vermek için kullanamayacaklarını da belirtir. Venit (2025) ise veteriner

hekimin hayvan sahibinin anlayabileceği bir terminolojinin kullanılması gerektiğini ifade eder. Örneğin, bir veteriner hekim; tıp alanında çalışan bir hayvan sahibi ile çalışmayan bir hayvan sahibi arasında terminoloji tercihini farklılaştırabilir. Benzer şekilde, deneyimli bir hayvan sahibine kıyasla yeterli deneyime sahip olmayan bir hayvan sahibine daha ayrıntılı ve açıklayıcı bilgi sunmayı tercih edebilir (Venit 2025).

Veteriner hekimlerin hayvan sahipleri hakkında kapsamlı bir geçmiş araştırması yapmaları beklenmese de her hayvan sahibinin özel ihtiyaçlarına göre bu gerçekleştirilebilir (Flemming ve Scott 2004). Hayvan sahipleri, bazı durumlarda verdikleri yoğun duygusal tepkiler nedeniyle bilinçli kararlar almakta zorlanabilirler. Bu gibi durumlarda veteriner hekim, iletişim tarzını bakıcı ya da koruyucu bir role uyarlayarak süreci yönetebilir (Bateman 2007). Hayvan sahibi ile hayvan arasındaki ilişkinin türü ne olursa olsun değişmeyen şey, veteriner hekim tarafından verilen aydınlatılmış onamın, hayvan sahibinin hayvanının kendisi için sahip olduğu değeri (ekonomik, duygusal vb.) koruyacak özerk kararlar almasına olanak sağlamak için tasarlanmış olmasıdır (Ashall ve ark 2018). Veteriner hekim, hayvan sahibinin kendisine aktarılan bilgileri doğru şekilde anladığından emin olmak için gerekli tüm iletişimi göstermelidir. Bu adım, aydınlatılmış onam sürecinin en kritik aşamasını oluşturur. Bu nedenle veteriner hekimin, hayvan sahibinin bilinçli bir karar verebilmesi için sunulan bilginin yeterli, anlaşılır ve eksiksiz olduğundan emin olması büyük önem taşır (Venit 2025). Veteriner hekimlerin, hayvan sahiplerine riskleri ve mevcut tedavi alternatiflerini aktarırken terminolojik doğruluğa özen göstermeleri de önemlidir. Örneğin, bazı kliniklerde genel anestezi uygulamaları sedasyon olarak adlandırılır. Ancak sedasyon ve anestezi birbirinden farklı kavramlardır ve birbirinin yerine kullanılmamalıdır. Bazı veteriner hekimler, bu terminolojik tercihi hayvan sahiplerini endişelendirmemek veya daha yumuşak bir iletişim kurmak amacıyla gerekçelendirse de gerçekte bu yaklaşım risk algısını azaltma çabasına dayanır. Riskin bu şekilde olduğundan daha düşük gösterilmesi, olası bir hukuki süreçte hayvan sahibinin yeterli bilgilendirme almadığını iddia etmesi durumunda ciddi etik ve yasal sonuçlar doğurabilir (Flemming ve Scott 2004).

Venit'e (2025) göre, veteriner hekim, hayvan sahibine çeşitli tanı ve tedavi seçenekleri sunmalıdır. Bu seçenekler, söz konusu hasta ve durum özelinde hayvan sahibinin tercihleri ve ihtiyaçlarıyla en iyi şekilde örtüşen alternatifleri içermelidir. Hayvan sahibinin karar verme özerkliğine tam anlamıyla saygı göstermek adına, veteriner hekimin, bu seçenekler arasında hayvan sahibinin tercihlerine veya maddi olanaklarına uymayacağını düşünse bile "*altın standart*" olarak kabul edilen seçeneği de sunması gerekir. Hayvan sahipleri, kendilerine sunulan ilk seçeneği kabul etme yönünde baskı altında hissedebilecekleri için veteriner hekimler, seçenekleri nasıl ve hangi sırayla sunduğunu da dikkatle değerlendirmelidir (Venit 2025). Örneğin, veteriner hekim bir dişi köpeğe pyometra teşhisi koyduğunda histerektomi önerebilir; ancak bu tedavi yöntemi iyileşme olasılığını artırsa da hayvanın üreme fonksiyonlarını kalıcı olarak ortadan kaldıracağı bilgisini hayvan sahibine açık ve anlaşılır biçimde aktarmakla yükümlüdür. Bu bilgilendirme yapılmadığı takdirde, hayvan sahibi eksiksiz ve doğru bilgiye dayalı olarak farklı bir karar verebileceğini kanıtlayabilirse, veteriner hekimi yetersiz veya eksik bilgi sunmakla sorumlu tutabilir (Passantino ve ark 2011). Klinik karar sürecinin şeffaflığı açısından, maliyeti düşük ve sınırlı kaynak gerektiren alternatiflerin de değerlendirmeye açık biçimde sunulması gerekir. Ancak veteriner hekim, hiçbir koşulda asgari bakım standartlarının altında kalan seçenekleri önermemeli ve kendi uzmanlık alanı ya da kliniğin teknik kapasitesi dışında kalan uygulamaları gerçekleştirebileceğini iddia etmemelidir (Venit 2025).

Hayvan sahibi, hayvan/larına sağlanan bakım hakkında karar vermeden önce hangi risklerin söz konusu olduğunu bilme hakkına sahiptir (CVO 2020). Veteriner hekim, hayvan sahibine sunulan her tedavi seçeneğinin yanı sıra, tedavi uygulanmamasının taşıdığı riskleri ve öngörülen prognozu da açık biçimde aktarmalıdır (Fettman ve Rollin 2002; Venit 2025). Fettman ve Rollin (2002), malpraktis riskinin, çoğu zaman uygulama becerilerinden ya da tedavi sonucundan değil; prosedürler arasındaki farkların yeterince açıklanmaması ve iletişim eksikliğinden kaynaklanabildiğini ifade eder. Hayvan sahibi, başarı oranı daha düşük olsa da hâlâ uygulanabilir bir seçeneği tercih ederse, veteriner hekim bu tercihe ilişkin prognozu net bir şekilde bildirmeli ve ilgili bilgileri tıbbi kayıtlara işlemelidir

(Fettman ve Rollin 2002). Bu yaklaşım, hem hayvan sahibinin bilinçli karar verebilmesini sağlar hem de veteriner hekimin etik ve mesleki sorumluluklarını yerine getirmesine katkıda bulunur (Venit 2025). Flemming ve Scott (2004)'e göre, riskin çok düşük bir ihtimal olması, açıkça görülmesi ya da herkesçe biliniyor olması durumlarında açıklama yapılması gerekli değildir. Örneğin, enjeksiyonların genellikle acı verdiği herkesçe bilinir. Bu nedenle, hayvanı için aşı yaptıran her hayvan sahibine, hayvanın enjeksiyondan dolayı hafif bir ağrı hissedebileceği bilgisinin verilmesine genellikle gerek yoktur. Ayrıca, hayvan sahibi tarafından zaten bilinen risklerin açıklanmasına da gerek yoktur. Örneğin, veteriner hekim hayvan sahibinin resmi bir tıp uzmanı olarak eğitim aldığını biliyorsa veya bu, hayvan sahibinin ovariohisterektomi için getirdiği üçüncü hayvansa ve veteriner hekim daha önce aynı işlem için aydınlatılmış onam almışsa, tedavinin risklerinin açıklanmasına gerek yoktur (Flemming ve Scott 2004).

Aydınlatılmış onam süreci maliyet boyutu açısından değerlendirildiğinde, tüm tedavi alternatifleri için mevcut maliyet tahminleri hayvan sahibine sunulmalı; gelecekteki olası mali yükümlülükler konusunda da bilgilendirme yapılmalıdır (Fettman ve Rollin 2002; Venit 2025). Belirli bir işlem veya tedaviye ilişkin toplam maliyetlerin yaklaşık bir aralıkla belirtilmelidir. Yazılı maliyet tahminleri, hayvan sahibinin önerilen müdahalenin mali etkilerini daha iyi kavramasına yardımcı olur. Ayrıca hayvan sahipleri, planlanan işlemin kapsamının ve buna bağlı maliyetlerin, müdahale sırasında elde edilen bulgular doğrultusunda değişebileceği konusunda mutlaka önceden bilgilendirilmelidir (CVO 2020).

Veteriner hekimler sözlü onam durumunda, onayın geçerli olabilmesi için kültürel farklılıklara hassasiyet göstermelidir. Aynı dilin farklı bölgesel lehçelerinde belirli kelimelerin farklı anlamlar taşıyabileceği olasılığına karşı dikkatli olmalıdırlar. Ayrıca, ırk, cinsiyet, etnik köken, yaş, cinsel yönelim, dini ya da manevi inançlar, sosyal statü, ekonomik durum veya okuryazarlık düzeyine bağlı olarak veteriner hekim ile hayvan sahibi arasında çift yönlü önyargı oluşma olasılığı bulunur. Bu tür durumlarda veteriner hekimler, hayvan sahibinin rahatsızlık duyduğuna ya da yanlış anlaşılma ihtimaline işaret eden herhangi bir ipucunu dikkatle gözlemlemelidir (Passantino ve ark 2011).

Veteriner hekimler, genellikle bir tedavi ya da operasyona başlamadan önce aydınlatılmış onamın kim tarafından alınması gerektiğini; özellikle bir veteriner teknisyenin ya da resepsiyonistin bu süreci yürütebilip yürütemeyeceğini merak etmektedir. İdeal olan, aydınlatılmış onamın doğrudan hayvanı tedavi edecek olan veteriner hekim tarafından alınması olmakla birlikte, hayvan sahibinin yönelteceği soruları yanıtlayabilecek düzeyde bilgiye sahip ve mevcut tüm alternatif prosedürlere hâkim olan bir kişinin onam sürecini yürütmesi, bazı durumlarda kabul edilebilir bir uygulama olarak değerlendirilebilir. Bu nedenle, aydınlatılmış onamın kim tarafından alınacağı, uygulanacak işlemin niteliğine bağlı olarak değişkenlik göstermektedir. Örneğin, bir hayvan sahibi, sınırlı sayıda alternatif tedavi seçeneği bulunan ve riskleri iyi bilinen bir ovariohisterektomi için kliniğe başvurduğunda, iyi eğitimli ve yeterli bilgiye sahip bir veteriner teknisyeni, hayvan sahibinin sorularını yanıtlayabilir ve geçerli bir aydınlatılmış onam sürecini yürütebilir. Ancak humerusta parçalı kırığı olan bir hayvanın söz konusu olduğu daha karmaşık vakalarda, aydınlatılmış onamı alabilecek kişi büyük olasılıkla yalnızca veteriner hekimdir. Çünkü bu durumda veteriner hekimin, olası komplikasyonlar (enfeksiyon ve kaynamama gibi) ile çeşitli alternatif tedavi yöntemleri (açık redüksiyon ve internal fiksasyon, eksternal fiksasyon, eksternal koaptasyon ve ampütasyon vb.) hakkında kapsamlı bilgiye sahip olan tek kişidir. Böylece hayvan sahibine hem riskleri hem de mevcut tedavi seçeneklerini eksiksiz ve anlaşılır biçimde aktarabilir (Flemming ve Scott 2004).

2.3. Acil Durumlarda Aydınlatılmış Onam

Acil olmayan durumlarda aydınlatılmış onamın alınabilmesi için veteriner hekimin, hayvan sahibiyle klinik sorunları; önerilen tanı ve tedavi seçeneklerinin alternatiflerini; her seçeneğe ilişkin olası yan etkileri ve uzun vadeli bakım gereksinimlerini değerlendirmesi gerekir. Bu görüşme, standart klinik unsurların ötesinde, veteriner hekimin hayvan sahibinin tercihlerini ve kendisine sunulan seçenekleri ne ölçüde anladığını da değerlendirmeye çalışmasını içermelidir. Bu, genellikle "*X'in durumu ve karşı karşıya olduğunuz karar(lar) hakkında ne düşünüyorsunuz?*", "*X'in durumu hakkında ne düşünüyorsunuz?*" ya da "*Bu kararı etkileyebilecek faktörleri bana söyleyin*" gibi ifadelerle

gerçekleştirilebilir (Bateman 2007). Bununla birlikte acil durumlar, aydınlatılmış onam alma prosedürüne çeşitli kısıtlamalar getirebilir (Flemming ve Scott 2004; Bateman 2007; Passantino ve ark 2011). Çoğu zaman, durumun aciliyeti bu sürecin kısaltılmasını gerektirir. Bu tür durumlarda, çeşitli nedenlerle ortak karar verme mümkün olmayabilir. Genellikle, hayvan sahibi ile ortak karar vermeyi değerlendirmek için ilişki ve güven kurmaya yeterli zaman yoktur ya da hayvanın kısa sürede kolayca açıklanamayan birçok yarası veya karmaşık bir tıbbi durumu olabilir (Bateman 2007). Hayvan sahibinin aydınlatılmış onam verme kapasitesine sahip olmadığı durumlarda, veteriner hekim yalnızca hayvanın sağlığı ve refahı için acil bir risk varsa acı çekmesini ve/veya ciddi zarar görmesini önlemek için müdahaleye devam etmelidir (CVO 2020). Genel itibariyle acil durumlar, etik karar alma süreçlerinde yararlılık ilkesinin öne çıktığı ve özerkliğe saygı ilkesinin geri planda bırakılabileceği özel durumlardır (Özen 2005).

Bir hayvan tedavi amacıyla veteriner hekime getirildiğinde, hayvan sahibinin en azından hayvanın yaşamını kurtarmaya ve klinik durumunu stabilize etmeye yönelik acil bakım talep ettiği varsayılır. Ancak bu durum yalnızca gerçekten hayati tehlike arz eden acil durumlarda geçerlidir (Flemming ve Scott 2004). Bu tür acil durumlarda, veteriner hekim dürüst olmalı, özen göstermeli ve esnek davranmalıdır (Passantino ve ark 2011). Acil durumlar dışında, bir veteriner hekim asla bir hayvan sahibi adına hangi tıbbi prosedürlerin uygulanıp uygulanmayacağına karar verme sorumluluğunu üstlenmemeli (Flemming ve Scott 2004) ve onay alınana kadar tedaviye devam etmemelidir. Acil durum müdahalesinin ardından, hayvan sahibiyle en kısa sürede iletişime geçilerek gerçekleşen olay hakkında bilgilendirme yapılmalı; olası tedavi planları görüşülmeli ve gerekli görüldüğü takdirde onay alınmalıdır (CVO 2020).

2.4. Aydınlatılmış Onam Formu

Özen'e (2023) göre, aydınlatılmış onamın sade ve anlaşılır bir dille uygulanması gerekir. Aktarılacak bilgilerin yazılı olarak da sunulması ve alınacak iznin de yazılı ve ıslak imzalı olması tarafların (veteriner hekim - hayvan sahibi) ileride karşılaşabilecekleri hukuki ve cezai yaptırımlardan korunmaları açısından son derece önemlidir. Bu sürece resmiyet kazandırılması için tasarlanmış belgeye *"Aydınlatılmış Onam Formu"* adı verilir. Bu belgeye imza atan bir hayvan sahibi, tedavi protokolünün tüm detayları hakkında veteriner hekim tarafından bilgilendirildiğini ve olası tüm riskleri anlayıp kabul ettiğini beyan etmiş olur. Süreç sonunda bilimsel olarak geçerliliği olan yolları mevzuat dahilinde ve etik ilkeleri gözeterek uygulayan bir veteriner hekimin; yapılan uygulama ya da olası komplikasyonlar nedeniyle sorumlu tutulması söz konusu değildir.

Aydınlatılmış onamın çok katmanlı yapısı kapsamında, tedavi sürecinde tıbbi bakımın seyri, vakaya ilişkin değerlendirmelerin güncellenmesi ve maliyetlerdeki değişiklikler nedeniyle hayvan sahibiyle sürekli iletişim kurulması gerekebilir. Bu doğrultuda aydınlatılmış onamdaki güncellemeler de uygun şekilde belgelendirilmelidir. Aydınlatılmış onam, yazılı veya sözlü olarak açık biçimde ya da dolaylı olarak örtük/kapalı biçimde gerçekleşebilir (ABVMA 2024). Karmaşık vakalar ve yüksek riskli prosedürler, hayvan sahibinden aydınlatılmış onam alma sürecinin belgelenmesinde daha fazla ayrıntı gerektirir. Önemli risk taşıyan müdahaleler söz konusu olduğunda, hayvan sahibinden yazılı onam alınması tüm türler için iyi bir uygulama olarak kabul görür (CVO 2020; ABVMA 2024).

Onam formları, önerilen tıbbi veya cerrahi işlemler, bunların riskleri ve muhtemel sonuçları hakkında bilgilendirildikten sonra hayvan sahiplerinin veteriner hekimliği hizmetlerini kabul ettiklerini kanıtlayan belge niteliğindedir. İmzalanmış onam formları, hayvan sahiplerinin planlanan tıbbi müdahaleleri anladıklarını ve bu işlemlerin hayvanlarına uygulanmasını kabul ettiklerini güvence altına alır. Veteriner hekimler, bu formları hayvan sahipleri tarafından açılan ihmal davalarına karşı kendilerini savunmak amacıyla kullanır. Ayrıca, ödeme şartlarını içeren onam formları, hizmeti reddeden kişilerden ücretin alınmasında hukuki dayanak sağlar (Wilson 2009).

Ankara Veteriner Hekimleri Odası (AVHO 2025) tarafından mesleki uygulamalarda standardizasyonu sağlamak, kayıt süreçlerini kolaylaştırmak ve yasal yükümlülüklerin yerine getirilmesine destek olmak amacıyla sunulan "*Klinik Formlar*" kapsamında, içerisinde yer alan veteriner hekimliği uygulamalarında aydınlatılmış onam, tedavi izni için ayrı (gerekirse Şekil 1'de görüldüğü gibi ücret

hakkında bilgilendirmeyi de kapsayabilir), anestezi ve operasyon için (Şekil 2) ayrı ayrı ya da tek bir formda hepsi birleştirilerek de uygulanabilir.

Tedavi İzin ve Tahmini Ücret Talep Formu

GENEL TOPLAM:

Şekil 1. Örnek Tedavi İzin ve Tahmini Ücret Talep Formu,

ANESTEZİ VE OPERASYON İZİN FORMU

Şekil 2. Örnek Anestezi ve Operasyon İzin Formu (AVHO 2025)

Günümüzde aydınlatılmış onam alma süreci birçok veteriner kliniğinde, hayvan sahibinin önüne bir onam formu koyulması ve veteriner hekimin operasyonu yapabilmesi veya hayvanı tedavi edebilmesi için formun imzalanması gerektiğinin söylemesinden ibarettir. Ancak aydınlatılmış onam alma süreci, hayvan sahibinin onay formuna imzasını atmaktan çok daha fazlasını içerir (Flemming ve Scott 2004). Bir onam formunda imzanın bulunması tek başına geçerli bir onam teşkil etmez (Wager 2011). Flemming ve Scott (2004), ne kadar özenle hazırlanmış olsa da yalnızca imzalanmış bir onam formunun, açık ve doğru biçimde aktarılan bilginin veteriner hekimi sorumluluktan koruma gücüne kıyasla daha az etkili olacağını ileri sürer.

Onam, yalnızca yazılı değil; aynı zamanda sözlü ifadeler ve davranışlar aracılığıyla da verilebilir (Gray 2020) ve veteriner hekim, onamın biçimi ne olursa olsun, alınan onayı uygun şekilde belgelemelidir (CVO 2020). Veteriner hekim, gerekli bilgileri sağladıktan ve bunları hayvan sahibine etkili bir şekilde aktardıktan sonra, önerilen prosedür için onayı ayrı bir işlem olarak açık biçimde talep etmeli ve mutlaka almalıdır. Uygun bilgilendirme yapılmış olsa dahi, hayvan sahibinden açık onam alınmaması ihmal olarak değerlendirilebilir ve bu durum, veteriner hekimliğinde malpraktis kapsamında yasal sorumluluk doğurabilir (Flemming ve Scott 2004; Passantino ve ark 2011; Wager 2011). Flemming ve Scott (2004), yazılı bir onam formu düzenlemenin, aydınlatılmış onamın verildiğini yasal olarak belgeleyebilmenin en güvenilir yöntemi olduğunu belirtmektedir. Hem hayvan sahibinin haklarını gözetmek hem de veteriner hekimleri güvence altına almak için geçerli bir onam sürecine dair standart bir prosedüre ihtiyaç duyulmaktadır (Ünsal Adaca 2023).

Aydınlatılmış onam süreci, veteriner hekimin hayvan sahibine tek yönlü bilgi sunduğu pasif bir aktarım değil; karşılıklı etkileşime dayalı, bilinçli karar verme sürecini destekleyen dinamik bir iletişim sürecidir (Whiting ve ark 2017). Dolayısıyla aydınlatılmış onamı alan kişi, öncelikle gerekli ve ilgili tüm bilgileri eksiksiz biçimde sunmalı, ardından hayvan sahibine ek soruları olup olmadığını sormalı ve bu soruları yanıtlamalıdır. Bu durum hayvan sahibi "*hayır*" diyene kadar her zaman "*Başka sorunuz var mı?*" şeklinde ilerletilmelidir. Ayrıca, aydınlatılmış onamı alan kişi veteriner hekim değilse, hayvan sahibinin veteriner hekim ile görüşmek isteyip istemediğini de sormalıdır. Bu bilgilendirme süreci ve karşılıklı diyalog tamamlandıktan sonra formun imzalanması gündeme gelmelidir (Flemming

ve Scott 2004). Aydınlatılmış onam formunun uygulamaya yönelik bir yönü, tedaviye ilişkin maliyet bilgilerinin formda yer alabilme olasılığıdır. Her ne kadar maliyetle ilgili veriler, bilgilendirme sürecini tamamlayıcı nitelikte olsa da bu bilgilerin formun diğer bölümlerinden ayrı tutulması gerekmektedir. Nitekim ekonomik içerikli bu bilgiler, veteriner hekimliği hizmetine ilişkin bir proforma fatura niteliği taşırken; aydınlatılmış onamın temel amacı, hayvan sahibini sunulan hizmetin olası yararları ve riskleri konusunda kapsamlı biçimde bilgilendirmektir (Passantino ve ark 2011). Onay formuna ek olarak, veteriner hekimin, hayvan sahibine yapılan tüm uyarı ve önerileri; ayrıca hayvan sahibinin hekimin tavsiyelerine uymadığı durumları eksiksiz ve doğru biçimde hasta kayıtlarına işlemesi gerekmektedir. Özellikle kapsamlı müdahaleler ve yaygın uygulamalar söz konusu olduğunda, veteriner hekimin prosedürün içeriğini ve hayvan sahibinin bakım sorumluluklarını ayrıntılı biçimde açıklayan bilgilendirici bir materyal sağlaması, etik ve mesleki açıdan yerinde bir uygulamadır (Flemming ve Scott 2004).

2.5. Veteriner Hekimliği Mevzuatı ve Etik Kod Metinlerinde Aydınlatılmış Onam

Veteriner hekimliği uygulamalarıyla doğrudan ilişkili olmasına rağmen aydınlatılmış onam kavramına ya da buna ilişkin ifadelere Türkiye'deki ulusal mevzuat metinlerinde açık biçimde yer verilmediği; yalnızca Türk Veteriner Hekimleri Birliği (TVHB 2000) tarafından hazırlanan "*Veteriner Hekimlik Meslek Etiği Kuralları*" kapsamında aydınlatılmış onama yer verildiği görülmektedir.

TVHB tarafından hazırlanan, bir veteriner hekimliği etik kod metni niteliğinde olan ve veteriner hekimlerin mesleklerinin gereklerini yerine getirirken uymak zorunda oldukları Veteriner Hekimlik Meslek Etiği Kuralları (TVHB 2000) "*Hasta Haklarına Saygı*" başlığı altında (Madde 21); veteriner hekim hastasının sağlığı ile ilgili kararlar alırken, bilgilenme hakkı, aydınlatılmış onam hakkı, tedaviyi kabul ya da red hakkı, vb. konularda veteriner hekimin hasta haklarına saygı gösterme zorunluluğu belirtilmektedir.

Veteriner Hekimlik Meslek Etiği Kuralları (TVHB 2000) "*Aydınlatılmış Onam*" başlığı altında ise (Madde 26); veteriner hekimin hasta sahibini, hastanın sağlık durumu ve konulan tanı, önerilen tedavi yönteminin türü, başarı şansı ve süresi, tedavi yönteminin hastanın sağlığı için taşıdığı riskler, verilen ilaçların kullanılışı ve olası yan etkileri, önerilen tedaviyi kabul etmemesi durumunda hastalığın yaratacağı sonuçlar, olası tedavi seçenekleri ve riskleri konularında aydınlatacağı; bilgilerin hayvan sahibi tarafından anlaşılabilecek biçimde verilmesi gerektiği; sağlıkla ilgili her türlü girişimin, hasta sahibinin özgür ve aydınlatılmış onamı ile yapılabileceği; alınan onamın, baskı, tehdit, eksik aydınlatma ya da kandırma yoluyla alınması durumunda geçersiz olacağı; acil durumlarda hayvan sahibinin izni alınacağı; veteriner hekimin hayvan sahibinin izin vermemesinin kötü niyete dayandığını düşünmesi ve bu durumun hastanın yaşamını tehdit etmesi durumunda, durumu adli mercilere bildirerek izin alınması gerektiği; bunun mümkün olmaması durumunda, veteriner hekimin başka bir meslektaşına danışmaya çalıştığı ya da yalnızca yaşamı kurtarmaya yönelik girişimlerde bulunduğu; acil durumlarda müdahale etmenin hekimin takdirinde olduğu; tedavisi yasalarla zorunlu kılınan hastalıkların hayvan sağlığı ve toplum sağlığını tehdit ettiği için sahibinin aydınlatılmış onamı alınmasa da gerekli tedavi yapılacağı ve hayvan sahibinin vermiş olduğu aydınlatılmış onamı dilediği zaman geri alabileceği belirtilmektedir (TVHB 2000).

3. SONUÇ

Veteriner hekimliğinde aydınlatılmış onam, etik sorumlulukların yerine getirilmesi, hayvan sahibinin özerkliğine saygı gösterilmesi ve mesleki uygulamaların şeffaf biçimde yürütülmesi açısından temel bir unsurdur. Aydınlatılmış onam süreci, hayvan sahibinin önerilen tanı, tedavi ve müdahale seçenekleri hakkında yeterli ve anlaşılır bilgiye erişmesini sağlayarak, bilinçli karar vermesine zemin hazırlar. Bu bağlamda aydınlatılmış onam formu hem hayvan sahibinin haklarını koruyan hem de veteriner hekimi olası hukuki sorumluluklara karşı koruyan önemli bir belge niteliği taşır. Hayvanın yaşamını tehdit eden acil durumlar gibi istisnai hallerde, aydınlatılmış onam sürecinin olağan şekilde uygulanması her zaman mümkün olmayabilir. Bu tür durumlarda veteriner hekimin, yalnızca hayvanın sağlığı ve refahı açısından acil bir tehlike söz konusuysa, ağrı ve/veya acı çekmesini önlemeye yönelik etik ve mesleki sorumlulukları doğrultusunda müdahaleyi sürdürmesi ve müdahalenin ardından hayvan sahibinin en kısa sürede bilgilendirilmesi gerekir.

Sonuç olarak veteriner hekimliğinde aydınlatılmış onam sürecinin daha etkin ve güvenilir biçimde yürütülebilmesi için farklı klinik koşullara uyarlanabilir, esnek protokollerin geliştirilmesi ve hayvan sahiplerinin bilinç düzeyini artırmaya yönelik iletişim stratejilerinin kapsamlı biçimde değerlendirilmesi gerektiği belirtilebilir. Acil durumlarda etik karar alma süreçlerini destekleyecek rehberlerin oluşturulmasının hem mesleki uygulamaların kalitesini artıracağı hem de hayvan refahını güçlendireceği de ileri sürülebilir. Ayrıca aydınlatılmış onam kavramına ya da buna ilişkin ifadelere veteriner hekimliği ile ilgili mevzuat metinlerinde açık biçimde yer verilmediği yalnızca TVHB tarafından hazırlanan Veteriner Hekimlik Meslek Etiği Kuralları kapsamında bu konuya değinildiği değerlendirildiğinde hem hayvan refahını hem de hayvan sahiplerinin bilgilendirmeye dayalı rıza verme ya da karar alma hakkını güvence altına alacak yasal düzenlemelerin yapılmasının ileride gelişebilecek hukuki sorunların önlenmesine ya da sürecin sağlıklı ilerlemesine yardımcı olacağı ve mesleki uygulamaların etik standartlarla uyumunu güçlendireceği ifade edilebilir. Bununla birlikte hem uygulama standartlarının geliştirilmesine hem de etik farkındalığın yaygınlaştırılmasına katkı sağlayacak nitelikte aydınlatılmış onam sürecinin farklı yönlerini ele alan çalışmaların yapılması da önerilebilir.

KAYNAKLAR

ABVMA. (2024). Alberta Veterinary Medical Association (ABVMA). Obtaining Client Informed Consent – Professional Standard.

Alec Martin E. (2006). Managing client communication for effective practice: what skills should veterinary graduates have acquired for success?. Journal of Veterinary Medical Education 33(1), 45-49.

Ashall V, Millar KM, Hobson-West P. (2018). Informed consent in veterinary medicine: ethical implications for the profession and the animal 'patient'. Food Ethics 1(3), 247-258.

AVHO. (2025) Ankara veteriner hekimleri odası klinik formlar. Erişim Adresi: https://www.avho.org.tr/klinik-formlari/, Erişim Tarihi: 08.11.2025

Bateman SW. (2007). Communication in the veterinary emergency setting. Veterinary Clinics: Small Animal Practice 37(1), 109-121.

Beauchamp TL, Childress JF. (2009). Principles of biomedical ethics. Seventh Edition. Oxford University Press. p. 101-140. ISBN 978-0-19-992458-5

Christiansen SB, Kristensen AT, Lassen J, Sandøe P. (2015). Veterinarians' role in clients' decision-making regarding seriously ill companion animal patients. Acta Veterinaria Scandinavica 58(1), 30.

CVO. (2020). College of Veterinarians of Ontario (CVO). GUIDE to the Professional Practice Standard. Informed Client Consent.

Dzikowski A, Sołtyszewski I, Karaźnıewıcz J, Szarek J, Felsmann MZ, Kosıba B. (2020). Owners 'Informed consent for a necropsy of a companıon anımal as a conflıct--reducıng mean ın the veterınary practıce. Journal of Modern Science 45(2).

Ersoy N, Aydın E. (1994). Tıbbi etik'te "özerklik" ve "özerkliğe saygı ilkesi". Türkiye Klinikleri Journal of Medical Ethics-Law and History 2(2), 71-74.

Fettman MJ, Rollin BE. (2002). Modern elements of informed consent for general veterinary practitioners. Journal of the American Veterinary Medical Association 221(10), 1386-1393.

Flemming DD, Scott JF. (2004). The informed consent doctrine: what veterinarians should tell their clients. Journal of the American Veterinary Medical Association 224(9), 1436-1439.

Gray C, Fox M, Hobson-West P. (2018). Reconciling autonomy and beneficence in treatment decision-making for companion animal patients. Liverpool Law Review 39(1), 47-69.

Gray CA. (2020). Researching consent in veterinary practice: The use of interpretive description as a multidisciplinary methodology. Methodological Innovations 13(3), 2059799120961614.

Hiestand KM. (2022). The autonomy principle in companion veterinary medicine: A critique. Frontiers in Veterinary Science 9, 953925.

Janke N, Coe JB, Bernardo TM, Dewey CE, Stone EA, (2021). Pet owners' and veterinarians' perceptions of information exchange and clinical decision-making in companion animal practice. PLoS ONE 16(2), e0245632.
Mullan S, Main D. (2001). Principles of ethical decision-making in veterinary practice. In Practice 23(7), 394-401.
Özen R. (2005). Hayvan gönencinde etik karar verme süreci ve temel etik ilkeler. Türkiye'de Birinci Hayvan Refahı ve Veteriner Hekimliği Eğitimi Konferansı. 9-10 Haziran 2005, s. 83-93.
Özen R. (2023). Veteriner hekimliğinde temel etik ilkeler. İç: Veteriner hekimliği mevzuat ve etik akıl notları. Güneş Tıp Kitabevleri, Ankara, s. 59-65.
Özkul T. (2018). Empati - Soru ve cevaplarla insan hayvan etkileşimi. Ezgi Kitabevi Yayınları.
Passantino A, Quartarone V, Russo M. (2011). Informed consent in veterinary medicine: Legal and medical perspectives in Italy. Open Journal of Animal Sciences 1(3), 128-134.
Polat S. (2015). Tıpta aydınlatılmış onam ve özerklik ilkesi. Yüksek Lisans Tezi, Maltepe Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İnsan Hakları Anabilim Dalı, İstanbul.
Reyes-Illg G. (2017). Respect for patient autonomy in veterinary medicine: A relational approach. Master's Thesis. Colorado State University, Fort Collins, Colorado.
Thomas N. (2016). Animal ethics and the autonomous animal self. London: Palgrave Macmillan.
Ünsal Adaca A. (2023). Calgary-Cambridge Kılavuzlarında yer alan becerilerin özerklik ilkesi kapsamında değerlendirilmesi. Harran Üniversitesi Veteriner Fakültesi Dergisi 12(1), 47-52.
Türk Veteriner Hekimleri Birliği (TVHB). (2000). Veteriner hekimliği meslek etiği kuralları. Dayanışma, Kasım, 33-36.
Venit EL. (2025). Informed consent plays an important role when practicing veterinary medicine along the spectrum of care. Journal of the American Veterinary Medical Association 1(aop), 1-7.
Wager C. (2011). Informed consent: what do veterinary nurses need to know?. The Veterinary Nurse 2(7), 344-349.
Whiting M, Alexander A, Habiba M, Volk HA. (2017). Survey of veterinary clients' perceptions of informed consent at a referral hospital. Veterinary Record 180(1), 20-20.
Wilson JF. (2009). Understanding the legal consent doctrine and how to achieve it. NAVC Conference. p. 368-374.
Yaşar A. (2025). Veteriner Hekimliği Etiği ve Mevzuatı, Konya.

GSYİH VE FOSİL YAKIT TÜKETİMİ İLİŞKİSİ: TÜRKİYE'YE YÖNELİK BİR MODELLEME ÇALIŞMASI

Nokta Nurani BEKTAŞ
Karadeniz Teknik Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü, Maden Mühendisliği Anabilim Dalı, Madencilik&Enerji Araştırma Grubu, 61080, Ortahisar, Trabzon
ORCID: 0009-0007-0016-4936
Sertap ERGEN
Karadeniz Teknik Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü, Maden Mühendisliği Anabilim Dalı, Madencilik&Enerji Araştırma Grubu, 61080, Ortahisar, Trabzon
ORCID: 0009-0008-0095-4601
İzzet KARAKURT
Karadeniz Teknik Üniversitesi, Mühendislik Fakültesi, Maden Mühendisliği Bölümü, Madencilik&Enerji Araştırma Grubu, 61080, Ortahisar, Trabzon
ORCID: 0000-0002-3360-8712
Gökhan AYDIN
Karadeniz Teknik Üniversitesi, Mühendislik Fakültesi, Maden Mühendisliği Bölümü, Madencilik&Enerji Araştırma Grubu, 61080, Ortahisar, Trabzon
ORCID: 0000-0002-6670-6458

ÖZET
Sera gazı emisyonlarında ciddi bir artışa yol açmasına rağmen, fosil yakıtlar (FY) küresel enerji denkleminde baskın bir konumda yer almaktadır ve bu konumun yakın gelecekte de sürmesi öngörülmektedir. Dünya enerji talebinin %80'inden fazlasını karşılayan bu yakıtlara olan talep artışı, son yıllarda yapılan çalışmalarında FY üzerine odaklanmasına yol açmıştır. Bu nedenle bu çalışmada da FY tüketimi ile ekonomik büyüme (GSYIH) arasındaki ilişkinin açıklanmasına yönelik istatistiksel model geliştirilmesi amaçlanmıştır. Türkiye özelinde gerçekleştirilen çalışmada, istatistiksel modeller trend analizi (TA) ile geliştirilmiştir. Geliştirilen modeller, determinasyon katsayısı (R^2) ve tahmin edilen - gerçekleşen FY tüketim değerleri ile istatistiksel olarak doğrulama testine tabi tutulmuştur. Ayrıca, önerilen modellerin tahmin performansları da ortalama mutlak yüzde hata (MAPE) ile ölçülmüştür. Elde edilen sonuçlar, önerilen modellerin Türkiye'nin FY tüketimini başarılı bir şekilde tahmin edebildiğini ve FY tüketimi ile GSYİH arasında güçlü bir ilişki olduğunu göstermiştir. Ek olarak, önerilen modeller ile yapılan tahminler, Türkiye'nin FY tüketiminin yakın bir gelecekte de artmaya devam edeceğine işaret etmiştir.
Anahtar Kelimeler: Fosil yakıtlar, GSYİH, Model, Türkiye

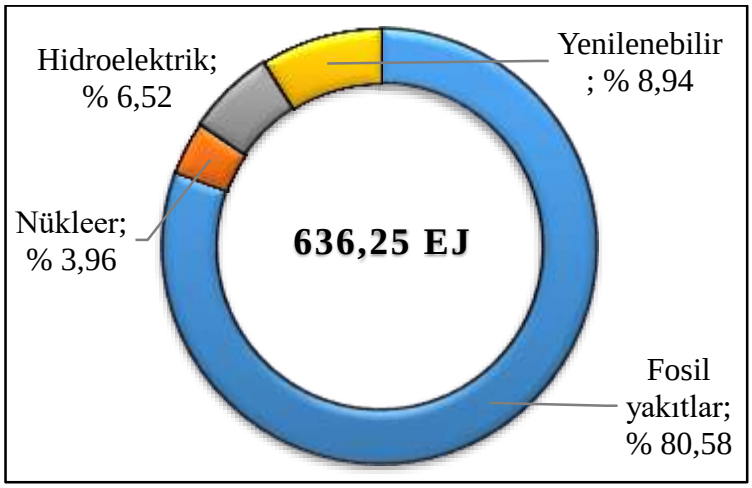
GDP AND FOSSIL FUEL CONSUMPTION RELATIONSHIP: A MODELING STUDY FOR TÜRKİYE

ABSTRACT
While fossil fuels (FFs) are a primary driver of the alarming growth in greenhouse gas emissions, they continue to hold a dominant role in the global energy balance, and this dominance is projected to remain in the foreseeable future. The growing reliance on these fuels which fulfill more than 80% of global energy demand, has prompted researchers to concentrate more on FFs in recent years. Therefore, this study aims to develop a statistical model to explain the relationship between FF consumption and economic growth (GDP). In the study conducted specifically for Türkiye, statistical models were developed using trend analysis (TA). The developed models were subjected to statistical validation tests with coefficient of determination (R^2) and predicted – actual FF consumption values. Additionally, the prediction performances of the proposed models were measured by mean absolute percentage error (MAPE). The results show that the proposed models can successfully predict Türkiye's FF consumption and that there is a strong relationship between FF consumption and GDP.

Moreover, the predictions made with the proposed models indicate that Türkiye's FF consumption will continue to increase in the near future.
Keywords: Fossil fuels, GDP, Modelling, Türkiye

1. GİRİŞ

Gelişen ve/veya gelişmekte olan ülkeler başta olmak üzere tüm ülkeler için hayati öneme sahip olan enerji, başlıca fosil, yenilenebilir, hidroelektrik ve nükleer gibi kaynaklardan karşılanmaktadır. Bu kaynaklar arasında fosil yakıtlar, çevre üzerindeki olumsuz etkilerine ve iklim değişikliğine katkılarına karşın, küresel enerji talebinin karşılanmasında temel kaynak konumundadır (Chavda ve Mehta, 2025). Dünya birincil enerji tüketiminin 636,25 exajoule (EJ) ulaştığı 2024 yılı verileri de bu sonucu destekler niteliktedir. 636,25 EJ olan birincil enerji tüketiminin %80'inden fazlası fosil yakıtlar tarafından karşılanırken bu yakıtları sırasıyla yenilenebilir, hidroelektrik ve nükleer enerji kaynakları takip etmiştir (Şekil 1). Bu veriler aslında küresel enerji denkleminde baskınlığını sürdüren fosil yakıtların, Bektaş vd. (2025) ile enerji kuruluşlarının da belirttiği şekilde (EI, 2025) yakın gelecekte de sürdüreceğinin bir işaretidir. Öte yandan; fosil yakıtların küresel enerji denklemindeki önemi, politika yapıcıları, araştırmacılar ve enerji yatırımcılarının da içinde bulunduğu neredeyse tüm paydaşların güvenli, düşük maliyetli ve sürdürülebilir bir enerji sektörünün gelişimini sağlamalarına yol açmaktadır. Bu kapsamda, geleceğe dair sağlam projeksiyonların oluşturulması, güçlü ve güvenilir tahmin modellerinin bölgesel veya ulusal düzeyde geliştirilmesi, bahsi geçen hedeflerin gerçekleştirilmesine önemli ölçüde katkı sağlayabilmektedir.

Şekil 1. Dünya birincil enerji tüketiminde yakıt türlerinin payı (EI, 2025)

Bu araştırma tam da bu katkıya yönelik bir modelleme çalışması sunmayı amaçlamaktadır. Bir başka deyişle; bu araştırmada, ülkelerin ekonomik büyümesinin en önemli göstergesi olan gayri safi yurtiçi hâsıla (GSYİH) ile fosil yakıt tüketimi arasındaki ilişkiye yönelik bir modelleme çalışmasının yapılması amaçlanmıştır. Ekonomik büyüme eğilimi ve stratejik konumu nedeniyle öne çıkan Türkiye, çalışmada örnek ülke olarak ele alınmıştır. Ayrıca, geleceğe yönelik projeksiyonlar geliştirmek için tarihsel verilerden yararlanan ve diğer yöntemlere kıyasla daha basit bir uygulama yapısına sahip olan trend analizi, bu çalışmada modelleme tekniği olarak seçilmiştir.

2. MODELLEME ÇALIŞMASI

2.1. Data

Türkiye'ye yönelik yapılan bu modelleme çalışmasında 1980 – 2024 yıllarını kapsayan fosil yakıt tüketimi ve GSYİH verileri kullanılmıştır. İlgili veriler, Enerji Enstitüsü (EI, 2025) ve Dünya Bankası'nın (WBI, 2025) resmi internet sitelerinden ücretsiz olarak temin edilmiştir.
Çalışmada kullanılan verilerin bazı tanımlayıcı istatistiksel göstergeleri ise şu şekildedir. GSYİH ve fosil yakıt tüketimi ortalaması sırasıyla 383,802 milyon $ ve 2,81 EJ olarak tespit edilmiştir. Bu

verilerin standart sapması ise yine sırasıyla 319,933 ve 1,37 olarak bulunmuştur. Standart sapmanın ortalama değerine bölünmesi ile elde edilen varyans katsayısı ise fosil yakıt tüketimi için % 29,23, GSYİH değeri için % 83,36 olarak hesaplanmıştır. Bu sonuçlar, çalışma değişkenlerinin kendi içerisinde büyük bir değişim göstermediğine işaret etmektedir. Diğer taraftan, çalışmada kullanılan verilere yönelik normal dağılım varsayımının geçerli olabilmesi için çarpıklık ve basıklık katsayılarının da incelenmesi gerekir. Bu değerlerin ideal değerinin sıfır olduğu kabul edilir. Bununla birlikte, literatürde bazı araştırmacılar, söz konusu değerlerin ±1,5 aralığında kalması halinde serinin yaklaşık olarak normal dağıldığını ileri sürmektedir (Tabachnick and Fidell, 2013; Erba and Beydogan, 2017). Çalışma değişkenlerinin çarpıklık katsayıları fosil yakıt tüketimi için 0,47 ve GSYİH için ise 0,63 olarak hesaplanmıştır. Benzer şekilde basıklık katsayıları da fosil yakıt tüketimi için – 0,88 olarak bulunurken GSYİH değişkeni için de – 1,3 olarak tespit edilmiştir. Bu değerlerden de anlaşılacağı üzere çalışma değişkenlerinin normal bir dağılıma sahip olduğu sonucuna varılabilmektedir.

2.2. Metodoloji

Türkiye özelinde gerçekleştirilen bu çalışmada, GSYİH bağımsız değişkenine bağlı olarak tahmin modeli geliştirmek için TA metodu kullanılmıştır. Söz konusu teknik, geçmiş dönemlerdeki bağımlı ve bağımsız değişken ilişkilerini istatistiksel olarak değerlendirerek, bağımlı değişkenin gelecekteki olası değerlerinin öngörülmesine yönelik modellerin oluşturulmasını sağlar (Aydin et al., 2015a; Kok and Benli, 2017). Çalışmada, gelecekteki fosil yakıt tüketimi ve GSYİH değişkenlerinin geçmiş dönemlerde gözlenen eğilimlerle paralel bir seyir izleyeceği öngörülmüştür. Bu yöntem temelinde lineer, logaritmik, power, exponansiyel, inverse, growth ve S matematiksel regresyon modelleri geliştirilmiştir. Fosil yakıt tüketimi ve GSYİH veri setleri iki gruba ayrılmıştır. 1980 – 2018 arasını kapsayan ilk grup model geliştirilmesi için kullanılırken, 2018 – 2024 arasını kapsayan ikinci grup ise geliştirilen modelin istatistiksel doğruluğu ve tahmin performansının tespiti için kullanılmıştır. İstatistiksel analizler SPSS yazılım programı aracılığı ile gerçekleştirilmiş olup geliştirilen modelin istatistiksel doğrulukları da determinasyon katsayısı (R^2), F – ve t – istatistik katsayıları ile tahmin edilen – gerçekleşen fosil yakıt tüketimi değerleri aracılığıyla test edilmiştir. Ayrıca, geliştirilen modellerin tahmin performansları da aşağıda eşitliği sunulan ortalama mutlak yüzde hata (MAPE) ile ölçülmüştür.

$$MAPE = \frac{1}{n}\sum_{i=1}^{n}\left(\frac{|X_i - Y_i)|}{Y_i}\right).100 \qquad [1]$$

burada, n veri sayısını, X_i tahmin edilen değişkeni, Y_i gerçek yada gözlenen değişkeni ifade etmektedir.

3. BULGULAR VE TARTIŞMA

3.1. Geliştirilen modeller ve istatistiksel değerlendirme

TA yöntemi temelinde geliştirilen modeller arasından en iyi performansı gösteren üç (3) model tespit edilmiş ve GSYİH değişkenine bağlı fosil yakıt tüketimini tahmin edebilecek istatistiksel modeller belirlenmiştir. Tablo 1, geliştirilen modeller arasından en iyi performansı gösteren 3 modele ait matematiksel denklemleri sunmaktadır. Görüleceği üzere, Türkiye'nin geleceğe yönelik fosil yakıt tüketimini tespit edebilecek modeller power, logaritmik ve lineer fonksiyon temellidir. Tablo 1'de önerilen modellere ait istatistiksel doğrulama test sonuçları Tablo 2'de verilirken tahmin edilen ve gerçekleşen değerlere yönelik grafiksel gösterimler ise Şekil 2'de sunulmuştur.

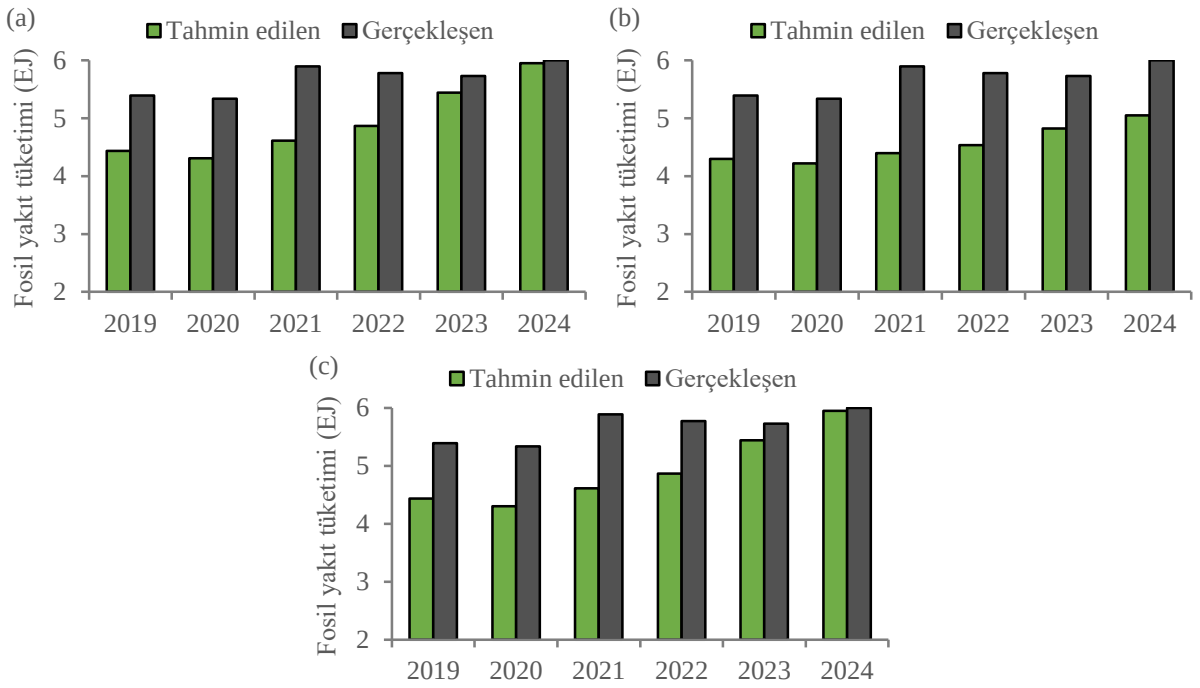
Tablo 1. Geliştirilen modeller

Model fonksiyonu	Denklem
Power	$y = [(0{,}130).(\text{GSYİH})^{(0{,}532)}]$
Logaritmik	$y = (-4{,}767) + (1{,}366).\ln(\text{GSYİH})$
Lineer	$y = (1{,}239)+[(0{,}004).(\text{GSYİH})]$

Önerilen modellerin R^2 değerleri 0.90'ın üzerinde olup oldukça yüksek bir doğrulukla bu istatistiksel testi geçmişlerdir. Ayrıca, Tablo 2'de açıkça görüleceği üzere hesaplanan *F* – ve *t* – değerleri tablo *F* – ve *t* – değerlerinden yüksektir. Bu sonuçlar da önerilen modellerin istatistiksel geçerliliğini ya da doğruluğunu desteklemektedir. Son olarak önerilen modeller ile tahmin edilen fosil yakıt tüketim değerleri ile gerçekleşen fosil yakıt tüketim değerlerinin karşılaştırıldığı grafikler de incelendiğinde, modellerin tahmin ettiği fosil yakıt tüketim değerlerinin gerçekleşen fosil yakıt tüketim değerlerine yakın olduğu görülmektedir. Bu sonuçlar da yine önerilen modellerin istatistiksel geçerliliğini onaylamaktadır. Ayrıca, önerilen modellerin tamamının MAPE değerlerinin de *iyi* tahmin sınıfında olduğu görülmektedir (Tablo 3).

Tablo 2. Geliştirilen üç modele ait istatistiksel doğrulama sonuçları

Model fonksiyonu	Değişken	$t_{hesaplanan}$	t_{tablo}	$F_{hesaplanan}$	F_{tablo}	R^2
Power	Sabit	9,105	1.690	740,952	4.125	0.95
	GSYİH	27,220				
Logaritmik	Sabit	-13,098	1.690	445,607	4.125	0.92
	GSYİH	21,109				
Lineer	Sabit	12,009	1.690	386,627	4.125	0.91
	GSYİH	19,663				

Şekil 2. Gerçekleşen ve önerilen modeller ile tahmin edilen fosil yakıt tüketim değerleri. a) Lineer model, b) Logaritmik model, c) Power model

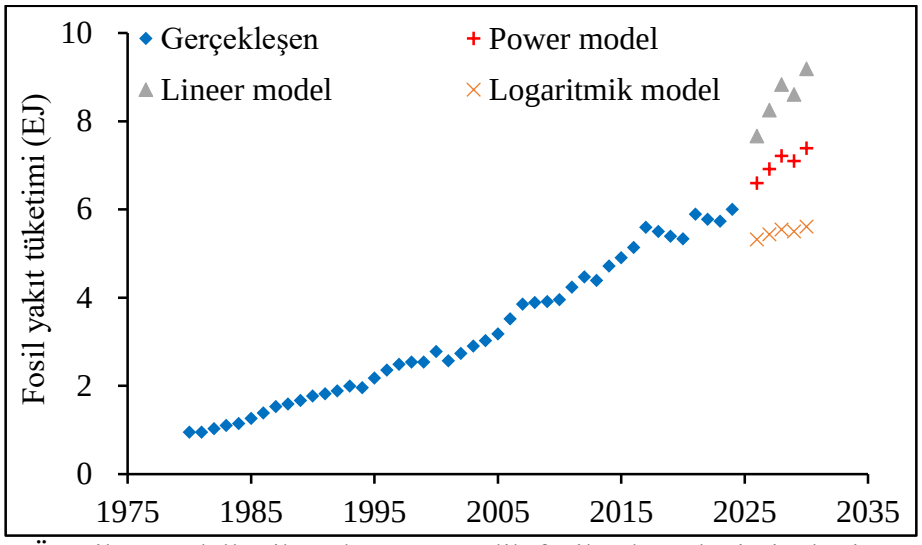
Tablo 3. Önerilen modellerin MAPE değerleri ve MAPE referans tablosu (Bektaş vd., 2025)

Önerilen modeller		
Model	**MAPE (%)**	
Lineer	15,26	
Logaritmik	19,96	
Power	13,38	

Referans tablosu	
Tahmin gücü	
MAPE ≤ 10	Mükemmel
11 ≤ MAPE ≤ 20	İyi
21 ≤ MAPE ≤ 51	Kabul edilebilir
MAPE > 51	Yetersiz

3.3. Geleceğe yönelik fosil yakıt tüketimi tahmini

Şekil 3 önerilen modeller ile Türkiye'nin 2026 – 2030 dönemine yönelik tahmin edilen fosil yakıt tüketim değerlerini sunmaktadır. İlgili değerler incelendiğinde power model ile tahmin edilen Türkiye'nin fosil yakıt tüketiminin 2024 yılındaki 6 EJ'den 2030'da 7,39 EJ'e yükseleceğini göstermektedir. 2028 yılındaki küçük bir düşüş dışında yıllık artış miktarının da ortalama % 3,28 olarak gerçekleşeceği öngörülmektedir. Lineer ve Logaritmik modelle tahmin edilen değerlere göre ise Türkiye'nin fosil yakıt tüketiminin sırasıyla 2030'da 9,18 EJ ve 5,61 EJ'e ulaşacağı öngörülmüştür. Buradaki yıllık ortalama artış miktarı ise sırasıyla % 6,32 ve % 1,21'dir.

Şekil 3. Önerilen modeller ile geleceğe yönelik fosil yakıt tüketimi tahmin sonuçları

Power ve Lineer model ile tahmin edilen fosil yakıt tüketimlerinde bir artış yaşanacağı, buna karşın Logaritmik modelle tahmin edilen fosil yakıt tüketim değerlerinde ise bir düşüş trendi yaşanacağı öngörülmektedir. Çalışmada seçilen TA yöntemi, tarihsel gelişimi göz önüne aldığından ve gelecekteki eğilimin de geçmişe göre şekillenebileceğini varsaydığından Power model ile tahmin sonuçlarının daha tutarlı öngörüler sunduğu sonucuna varılabilir.

4. SONUÇLAR

Türkiye özelinde gerçekleştirilen bu modelleme çalışmasında ulaşılan sonuçlar aşağıdaki gibi listelenebilir.

- Türkiye'nin fosil yakıt tüketiminin öngörülmesine yönelik modelleme sürecinde; power, logaritmik ve lineer olmak üzere üç farklı fonksiyonel yaklaşımın benimsenebileceği sonucuna ulaşılmıştır.
- Önerilen modellerin istatistiksel doğrulama testlerinden başarı ile geçtiği görülmüştür. Ayrıca, önerilen modellerin tahmin performansı güçlerinin "*iyi tahmin yapabilme*" sınıfında olduğu belirlenmiştir.
- Power ve lineer model ile Türkiye'nin fosil yakıt tüketimlerinde yakın bir gelecekte artış yaşanacağı, buna karşın logaritmik modelle tahmin edilen fosil yakıt tüketim değerlerinde ise az oranda da olsa bir düşüş trendi yaşanacağı öngörülmüştür.
- Önerilen modeller arasında power modelin Türkiye'nin fosil yakıt tüketimi tarihsel eğilimine en tutarlı eğilimi öngördüğü tespiti yapılmıştır.
- Çalışmada modelleme yöntemi olarak tercih edilen TA'nin Türkiye'nin fosil yakıt tüketiminin modellenmesinde etkin, başarılı ve pratik uygulanabilir bir yöntem olduğu sonucuna varılmıştır.

KAYNAKLAR

Aydin G, Kaya S, Karakurt I. (2015). Modeling of energy consumption based on population: The case of Turkey. In M. Kılış (Ed.), Proceedings of 24th International Mining Congress and Exhibition of Turkey (pp. 88 – 92). Antalya, Türkiye.
Bektaş NN, Karakurt I, Aydin G. (2025). Development trend analysis – based forecast models for Türkiye's fossil fuel consumption. The Black Sea Journal of Sciences 15(3), 1325 - 1340. https://doi.org/10.31466/kfbd.1667202.
Chavda P, Mehta D. (2025). Assessing the impact of fossil fuel subsidies and environmental tax on renewable energy consumption of OECD countries: A panel quantile approach. Next Energy 8, 100313. https://doi.org/10.1016/j.nxener.2025.100313.
EI. (2025). Statistical review of world energy 2025. Retrieved from https://www.energyinst.org/statistical-review. Accessed on 15.10.2025.
Erba S, Beydogan HO. (2017). Attitudes of educators towards educational research. Kırşehir Journal of the Faculty of Education 18(3), 246-260. https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/1487175.
Kok B, Benli H. (2017). Energy diversity and nuclear energy for sustainable development in Turkey. Renewable Energy 111, 870-877. https://doi.org/10.1016/j.renene.2017.05.001
Tabachnick BG, Fidell LS. (2013). Using multivariate statistics. Boston, Nobel Akademik Yayıncılık.
WBI. (2025). Worldbank indicators on GDP (current US$). Retrieved from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.MKTP.CD. Accessed on 20.10.2025.

FOSİL YAKIT TÜKETİMİNDEN KAYNAKLANAN CO_2 EMİSYONLARININ TAHMİNİ: NÜFUS TEMELLİ BİR YAKLAŞIM

Sertap ERGEN
Karadeniz Teknik Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü, Maden Mühendisliği Anabilim Dalı, Madencilik&Enerji Araştırma Grubu, 61080, Ortahisar, Trabzon
ORCID: 0009-0008-0095-4601
Nokta Nurani BEKTAŞ
Karadeniz Teknik Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü, Maden Mühendisliği Anabilim Dalı, Madencilik&Enerji Araştırma Grubu, 61080, Ortahisar, Trabzon
ORCID: 0009-0007-0016-4936
İzzet KARAKURT
Karadeniz Teknik Üniversitesi, Mühendislik Fakültesi, Maden Mühendisliği Bölümü, Madencilik&Enerji Araştırma Grubu, 61080, Ortahisar, Trabzon
ORCID: 0000-0002-3360-8712
Gökhan AYDIN
Karadeniz Teknik Üniversitesi, Mühendislik Fakültesi, Maden Mühendisliği Bölümü, Madencilik&Enerji Araştırma Grubu, 61080, Ortahisar, Trabzon
ORCID: 0000-0002-6670-6458

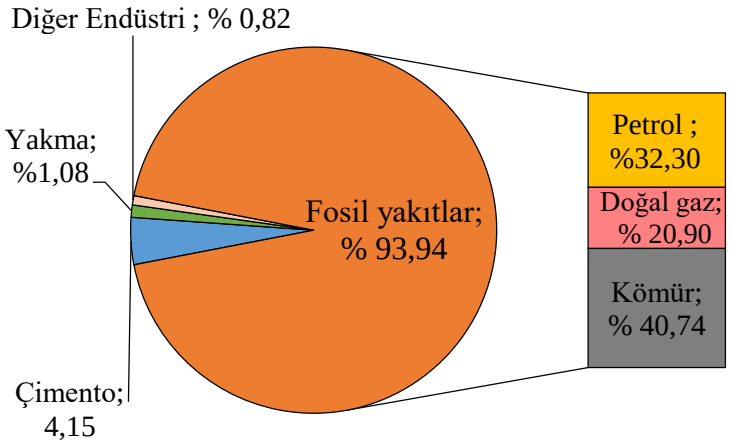
ÖZET
Sera gazı emisyonlarının büyük bir kısmını oluşturan karbondioksit (CO_2), tüm ülkeler için ciddi bir çevresel tehdit oluşturan küresel ısınma ve iklim değişikliğinin temel nedeni konumundadır. Bu bağlamda, hem akademik çevreler hem de politika belirleyicileri, son zamanlarda, tüm ülkelerde başta CO_2 olmak üzere sera gazı emisyonlarının azaltılmasının önemini sürekli olarak öne çıkarmaktadır. Bahsedilen öneme istinaden gerçekleştirilen bu çalışmada, fosil yakıt (FY) tüketiminden kaynaklanan CO_2 emisyonlarının tahminine yönelik toplam nüfusu dikkate alan matematiksel modeller geliştirilmiştir. Türkiye'nin örnek ülke olarak ele alındığı çalışmada, geliştirilen/önerilen modellerin istatistiksel geçerliliği, tahmin doğruluğu ya da güçleri çeşitli indisler ile test edilmiştir. Ek olarak, önerilen modeller ile Türkiye'nin 2026 – 2030 dönemine ilişkin FY kaynaklı CO_2 emisyonları tahmin edilmiştir. Çalışma sonuçları, önerilen modellerin Türkiye'nin FY kaynaklı CO_2 emisyonlarını tahmin etmede etkili olduğunu göstermiştir.
Anahtar Kelimeler: Fosil yakıtlar, CO_2 emisyonu, Nüfus, Tahmin modeli

ESTIMATING CO_2 EMISSIONS FROM FOSSIL FUEL CONSUMPTION: A POPULATION – BASED APPROACH

ABSTRACT
Carbon dioxide (CO_2), which constitutes a significant part of greenhouse gas emissions, is the primary cause of global warming and climate change, posing a serious environmental threat to all countries. In this context, both academicians and policymakers have increasingly emphasized the importance of reducing greenhouse gas emissions, particularly CO_2 emissions, in all countries in recent years. In line with this significance, the present study developed mathematical models that take total population into account to estimate CO_2 emissions resulting from fossil fuel (FF) consumption. Using Türkiye as a case study, the statistical validity, predictive accuracy, and strength of the developed/proposed models were tested through various indices. In addition, the proposed models were used to forecast Türkiye's FF – based CO_2 emissions for the 2026 – 2030 period. The results of the study revealed that the proposed models are effective in estimating Türkiye's FF – based CO_2 emissions.
Keywords: Fossil fuels, CO_2 emissions, Population, Predictive model

1. GİRİŞ

Fosil yakıt kullanımı, ormansızlaşma, orman yangınları ve sanayi faaliyetleri gibi birçok antropojenik faktör, atmosferdeki karbondioksit (CO_2) emisyonlarının son dönemde önemli ölçüde artmasına yol açmıştır (Prieto vd., 2025). Şöyle ki; 2023 yılı toplam sera gazı emisyonları 53,82 milyar tona ulaşmışken bunun 37,80 milyarlık bölümünü CO_2 emisyonları oluşturmuştur. Bir başka deyişle, toplam sera gazı emisyonlarının % 70'inden fazlasını CO_2 emisyonları oluşturmaktadır. Kaynak bazında bir değerlendirme yapıldığında fosil yakıtlar, toplam CO_2 emisyonlarının neredeyse % 94'ünden sorumlu iken bu yakıtları sırasıyla % 4,15 ile çimento, % 1,08 ile yakma ve % 0,82 ile diğer endüstriler takip etmektedir (Şekil 1) (Ritchie vd., 2020). Özetle, güncel verilerden de açıkça anlaşılacağı üzere CO_2 emisyonlarında gözlenen bu artış, deniz ve/veya okyanus seviyelerinin artması, ekstrem hava olaylarının sıklaşması ve gıda ile su kıtlığının derinleşmesi gibi etkilerle kendini gösteren iklim değişikliğine kayda değer bir katkı sunmaktadır.

Şekil 1. Kaynak bazında CO_2 emisyonları (Ritchie vd., 2020)

Şekil 1'den de anlaşılacağı üzere CO_2 emisyonlarında gözlenen bu artış ülkelerin ekonomik aktiviteleri ile doğrudan ilişkilidir. Bu bağlamda, artan CO_2 emisyonlarının azaltılması küresel boyutta alınabilecek birtakım önlemler ile mümkün olabilecektir. Yenilenebilir enerji kaynaklarının küresel enerji denklemindeki oranının arttırılması, düşük karbonlu ekonomik büyümenin teşvik edilmesine yönelik politika değişiklikleri, emisyon verilerinin analiz etkili bir şekilde analiz edilmesi, gözlem yoluyla kolayca görülemeyen eğilimleri belirlenmesine yönelik modelleme yoluyla çeşitli öngörülerde bulunulması CO_2 emisyonlarının azaltılması için alınabilecek ciddi önlemler arasındadır (Karakurt ve Aydin, 2023). Bahsi geçen önlemlere bir katkı olarak gerçekleştirilen bu araştırmada, gün geçtikçe atmosferdeki miktarı artan CO_2 emisyonlarının modellenmesi üzerine bir çalışma yürütülmüştür. Küresel CO_2 emisyonlarına en fazla katkıyı sunan fosil yakıt kaynaklı CO_2 emisyonları (FYK-CO_2) ve toplam nüfus (TN) verileri çalışma değişkeni olarak ele alınmıştır. Örnek ülke olarak da gelişmekte olan ve son zamanlarda özellikle bölgesinde küresel bir aktör olarak ön plana çıkan Türkiye seçilmiştir. Dolayısıyla araştırmada, Türkiye'nin FYK-CO_2 ülkenin TN'u temelinde geliştirilen istatistiksel modeller ile tahmin edilmeye çalışılmıştır.

2. MODELLEME ÇALIŞMASI

2.1. Data

1980 – 2023 dönemini içeren FYK-CO_2 ve TN verileri, bu çalışmanın temel veri kaynağını oluşturmaktadır. Çalışmada kullanılan ilgili veriler, Uluslararası Enerji Ajansı'nın (IEA, 2024) ve Dünya Bankası'nın (WBI, 2025) resmî internet kaynaklarından ücretsiz olarak elde edilmiştir. Veri setlerine ilişkin tanımlayıcı istatistikler şu şekildedir. Elde edilen bulgulara göre, FYK-CO_2 ortalaması 191,345 milyon ton ve TN ortalaması 62,814 milyon olarak kaydedilmiştir. Söz konusu verilerin standart sapma değerleri ise sırasıyla 83.821 ve 12.338 olarak tespit edilmiştir. FYK-CO_2 ilişkin

varyans katsayısı % 43,802 iken, TN değeri için bu oran % 19,643'dür. Buna ek olarak, verilerin normal dağılım varsayımının geçerliliğini teyit etmek amacıyla, ilgili verilere ait çarpıklık (skewness) ve basıklık (kurtosis) katsayılarının da incelenmesi gerekmektedir. Söz konusu değerler için sıfır ideal bir referans noktası olarak alınır. Bununla birlikte ilgili literatürdeki bazı çalışmalar, bu katsayıların ±1,5 aralığında yer alması durumunda da serinin yaklaşık normal dağılım gösterdiğini öne sürmektedir (Tabachnick and Fidell, 2013; Erba and Beydogan, 2017). Çalışma değişkenlerinde FYK-CO_2'da pozitif bir çarpıklık (0,42) ve TN'da ise hafif negatif bir çarpıklık (−0,17) tespit edilmiştir. Aynı şekilde, basıklık katsayısı FYK-CO_2 için −0,78 ve TN için 0,62 olarak bulunmuştur. Söz konusu değerlerin kabul edilebilir sınırlar içinde olması, çalışma değişkenlerinin normal dağılım varsayımını sağladığını teyit etmektedir.

2.2. Metodoloji

Türkiye'ye özel olarak yapılan bu çalışma, TN bağımsız değişkenine dayalı bir tahmin modeli geliştirmede TA yöntemi kullanılmıştır. Bağımlı değişkenin gelecekteki muhtemel değerlerinin öngörülmesini hedefleyen modellerin geliştirilmesi, bu tekniğin geçmiş dönem bağımlı ve bağımsız değişken ilişkilerini istatistiksel olarak değerlendirmesiyle sağlanır (Aydin et al., 2015; Kok and Benli, 2017). Geçmiş dönemlerdeki eğilimlerle uyumlu olarak, FYK-CO_2 ve TN değişkenlerinin gelecekte de aynı seyri izleyeceği bu çalışmanın temel öngörüsüdür. Söz konusu yöntem kullanılarak, sekiz farklı tipte (lineer, kübik, logaritmik, power, exponansiyel, inverse, growth, S) matematiksel regresyon modeli geliştirme çalışmaları yapılmıştır. Veriler (FYK-CO_2 ve TN) iki döneme ayrılmıştır: 1980-2017 periyodu, model geliştirme sürecinde kullanılırken; 2018-2023 periyodu, oluşturulan modelin istatistiksel doğruluğu veya geçerliliği ve tahmin başarısını ölçmek için değerlendirilmiştir. Geliştirilen modellerin istatistiksel güvenilirliğini test etmek için determinasyon katsayısı (R^2), F – ve t – istatistikleri ile tahmin ve gerçekleşme arasındaki FYK-CO_2 değerleri kullanılmıştır. Bu analizlerin tamamı SPSS yazılımı üzerinden gerçekleştirilmiştir. Ayrıca, geliştirilen modellerin tahmin başarısı, eşitliği aşağıda gösterilen ortalama mutlak yüzde hata (MAPE) metriği kullanılarak ölçülmüştür.

$$MAPE = \frac{1}{n}\sum_{i=1}^{n}\left(\frac{|X_i - Y_{i)}|}{Y_i}\right).100 \qquad [1]$$

burada, n veri sayısını, X_i tahmin edilen değişkeni, Y_i gerçek yada gözlenen değişkeni ifade etmektedir.

3. BULGULAR VE TARTIŞMA

3.1. Geliştirilen modeller ve istatistiksel değerlendirme

TA yöntemiyle türetilen modellerden performans açısından öne çıkan üç model saptanmış ve TN değişkenine bağlı FYK-CO_2 tahmini için uygun istatistiksel modeller belirlenmiştir. Tablo 1, en iyi sonuç veren üç modelin denklemsel yapılarını göstermektedir. Tablodan anlaşılacağı gibi, Türkiye'nin geleceğe yönelik FYK-CO_2 tahminini sağlayan modeller, exponansiyel, growth ve lineer fonksiyon yapısına sahiptir. Modellerin istatistiksel geçerlilik testlerine ait sonuçlar Tablo 2'de verilmiş, tahmin ve gerçekleşen değerlerin görsel karşılaştırmaları ise Şekil 2'de gösterilmiştir.

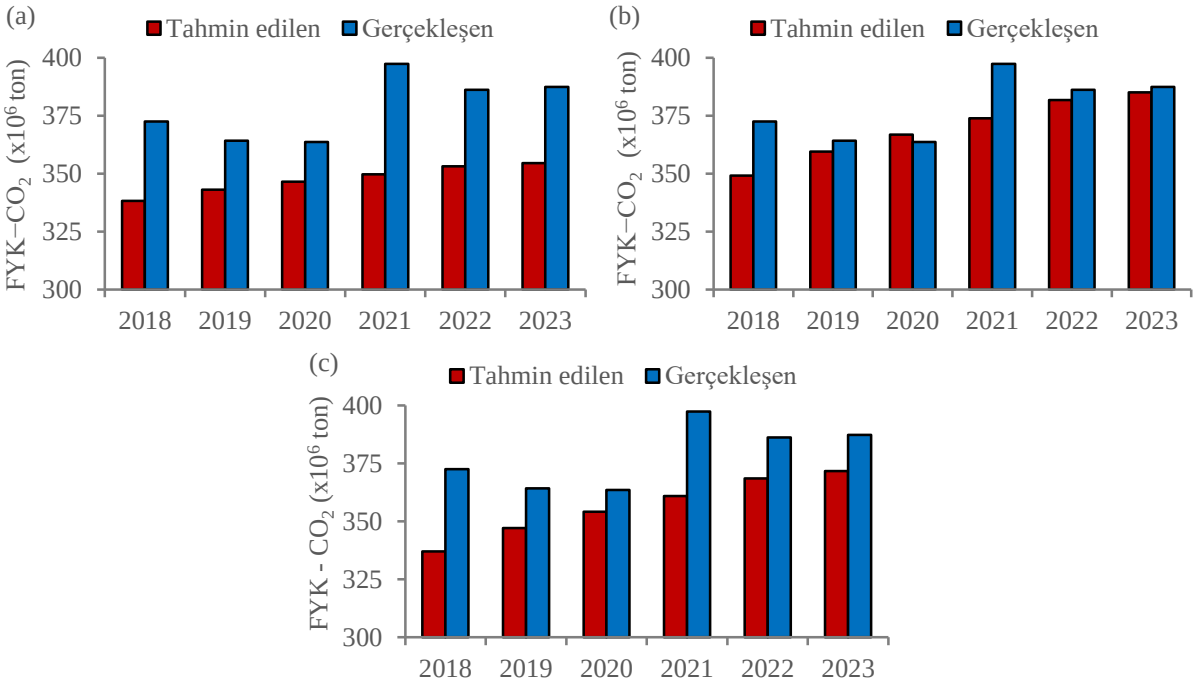
Tablo 1. Geliştirilen modeller

Model fonksiyonu	Denklem
Exponansiyel	$y = (45,62).[e^{(0,25).(TN)}]$
Growth	$y = e^{[(3,785) + (0,025).(TN)]}$
Lineer	y = (-1,578)+[(4,174).(TN)]

Eksponensiyel ve growth modellerin R^2 değerleri 0.90'ın üzerinde olduğundan istatistiksel geçerliliği ve denklemin yüksek açıklama gücünü kanıtlamışlardır. Tablo 2' ye bakıldığında, F – ve t – değerlerinin, tablo kritik değerlerinin üzerinde olduğu anlaşılmaktadır. Bu sonuç, modellerin istatistiksel geçerliliğini ve güvenilirliğini pekiştiren ek bir kanıttır.

Tablo 2. Geliştirilen üç modele ait istatistiksel doğrulama sonuçları

Model fonksiyonu	Değişken	$t_{hesaplanan}$	t_{tablo}	$F_{hesaplanan}$	F_{tablo}	R^2
Exponansiyel	Sabit	3,312	1.690	28,431	4.125	0.95
	TN	5,332				
Growth	Sabit	11,834	1.690	28,431	4.125	0.93
	TN	5,332				
Lineer	Sabit	-1.714	1.690	20,223	4.125	0.89
	TN	4,497				

Şekil 2. Gerçekleşen ve önerilen modeller ile tahmin edilen FYK−CO_2 değerleri. a) Lineer model, b) Eksponensiyel model, c) Growth model

Önerilen modellerin FYK−CO_2 tahminleri ile gerçek FYK−CO_2 değerlerini gösteren karşılaştırma grafikleri, tahminlerin gerçek değerlerle yüksek düzeyde bir örtüşme sergilediğini açıkça göstermektedir. Elde edilen bu sonuçlar, önerilen modellerin istatistiksel doğruluğunu onaylamaktadır. Buna ek olarak, eksponensiyel ve growth modellerin MAPE değerleri incelendiğinde, 'mükemmel tahmin' kategorisine girdiği, buna karşın lineer modelin ise "iyi" tahmin sınıfında olduğu anlaşılmaktadır (Tablo 3).

Tablo 3. Önerilen modellerin MAPE değerleri ve MAPE referans tablosu (Bektaş vd., 2025)

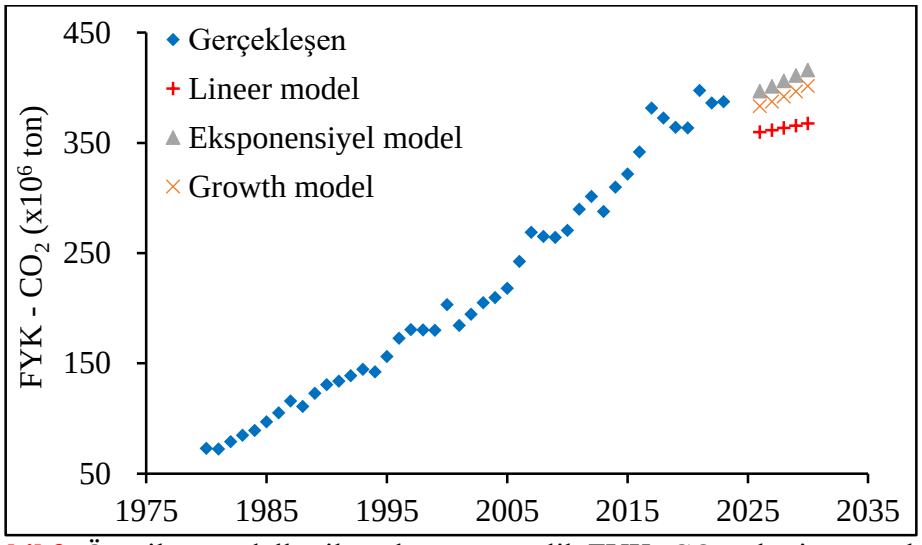
	Model	MAPE (%)
Önerilen Modeller	Lineer	10,13
	Eksponensiyel	3,10
	Growth	6,12

	Tahmin gücü	
Referans Tablosu	MAPE ≤ 10	Mükemmel
	11 ≤ MAPE ≤ 20	İyi
	21 ≤ MAPE ≤ 51	Kabul edilebilir
	MAPE > 51	Yetersiz

3.3. Geleceğe yönelik fosil yakıt tüketimi tahmini

Önerilen modellerin Türkiye'nin gelecek beş yıllık (2026-2030) FYK−CO_2 beklentilerini nasıl tahmin ettiğine dair bulgular Şekil 3'te gösterilmektedir. İlgili grafikten de anlaşılacağı üzere 2023'de 387,40 milyon ton olan Türkiye'nin FYK−CO_2, 2030'da eksponensiyel modele göre 416,03 milyon tona,

growth modele göre ise 401,58 milyon tona çıkması öngörülmektedir. Bu iki modelin aksine lineer modele göre ise 2023'deki ilgili emisyonlar 2030'da 367,47 milyon tona düşmesi öngörülmüştür. Eksponensiyel ve growth modellere göre 2023 yılı ile kıyaslandığında FYK−CO_2'daki artış miktarı sırasıyla ortalama % 1,23 ve % 1,19 olacağı beklenmektedir. Lineer modele göre ise FYK−CO_2'daki düşüş miktarı ise ortalama % 0,51'dir.

Şekil 3. Önerilen modeller ile geleceğe yönelik FYK−CO_2 tahmin sonuçları

4. SONUÇLAR

Bu çalışmada, Türkiye'nin FYK−CO_2'nın nüfus temelli olarak tahmin edilmesine yönelik çeşitli doğrusal ve doğrusal olmayan modelleme yaklaşımları değerlendirilmiştir. Analiz kapsamında oluşturulan modeller arasında özellikle growth ve eksponensiyel fonksiyon tabanlı modellerin, istatistiksel anlamda son derece güçlü tahmin performansına sahip olduğu belirlenmiştir. Elde edilen bulgular, her iki modelin de hem R^2 değerleri hem de hata ölçütü MAPE açısından diğer fonksiyon tiplerinden daha üstün sonuçlar verdiğini göstermiştir. Growth ve eksponensiyel modelleri, gözlenen ve tahmin edilen CO_2 emisyon değerleri arasında neredeyse tam bir uyum ortaya koymuştur. Her iki modelin de R^2 değerlerinin 0.90'ın üzerinde olması, bu modellerin Türkiye'nin FYK−CO_2 eğilimlerini yüksek doğrulukla yansıtma potansiyeline sahip olduğunu göstermektedir. Ayrıca, tahmin edilen değerlerin gözlemsel verilerle uyumlu bir şekilde artış trendini takip etmesi, modellerin uzun dönemli öngörü analizlerinde de güvenle kullanılabileceğini ortaya koymaktadır. Bu durum, söz konusu modellerin politika yapıcılar ve araştırmacılar tarafından geleceğe yönelik emisyon projeksiyonları oluşturulurken etkin biçimde kullanılabileceğinin göstergesidir.

KAYNAKLAR

Aydin G, Kaya S, Karakurt I. (2015). Modeling of energy consumption based on population: The case of Turkey. In M. Kılış (Ed.), Proceedings of 24th International Mining Congress and Exhibition of Turkey (pp. 88 – 92). Antalya, Türkiye.

Bektaş NN, Karakurt I, Aydin G. (2025). Development trend analysis – based forecast models for Türkiye's fossil fuel consumption. The Black Sea Journal of Sciences 15(3), 1325 - 1340. https://doi.org/10.31466/kfbd.1667202.

Erba S, Beydogan HO. (2017). Attitudes of educators towards educational research. Kırşehir Journal of the Faculty of Education 18(3), 246-260. https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/1487175.

IEA. (2024). Greenhouse gas emissions from energy, retrieved from https://www.iea.org/data-and-statistics/data-product/greenhouse-gas-emissions-from-energy-highlights, accessed on 30.10.2025.

Karakurt I, Aydin G. (2023). Development of regression models to forecast the CO_2 emissions from fossil fuels in the BRICS and MINT countries. Energy, 263A, 125650.
Kok B, Benli H. (2017). Energy diversity and nuclear energy for sustainable development in Turkey. Renewable Energy 111, 870-877. https://doi.org/10.1016/j.renene.2017.05.001
Prieto F, García-García CB, Salmerón-Gómez R. (2025). Modelling global fossil CO_2 emissions with a lognormal distribution. Socio-Economic Planning Sciences 97, 102104. https://doi.org/10.1016/j.seps.2024.102104
Ritchie H, Rosado P, Roser M. (2020). CO_2 emissions by fuel. Retrieved from https://ourworldindata.org/emissions-by-fuel, accessed on 29.10.2025.
Tabachnick BG, Fidell LS. (2013). Using multivariate statistics. Boston, Nobel Akademik Yayıncılık.
WBI. (2025). Worldbank total population indicator. Retrieved from https://data.worldbank.org/indicator/SP.POP.TOTL, accessed on 29.10.2025.

KARBON VERGİSİ UYGULAMALARININ ULUSLARARASI TİCARET ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ

Bilge CEPE
Yüksek Lisans Öğrencisi, Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Uluslararası Ticaret ve Lojistik Bölümü, Karaman
ORCID ID: 0000-0003-2079-8526
Doç. Dr. Aytül BİŞGİN
Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, Uluslararası Ticaret ve Lojistik Bölümü, Karaman
ORCID ID: 0000-0003-2488-3541

ÖZET
Küresel ısınma ve iklim değişikliğiyle mücadele kapsamında uygulamaya konulan karbon vergileri, çevre dostu üretim ve tüketim davranışlarını teşvik eden önemli mali araçlardandır. Karbon vergisi, üretim sürecinde ortaya çıkan sera gazı emisyonlarına mali yükümlülük getirerek çevreye verilen zararın ekonomik bir karşılığını oluşturmaktadır. Bununla birlikte karbon vergisi uygulamaları, ülkeler arasındaki ticaret dengelerini ve firmaların rekabet gücünü doğrudan etkilemektedir. Ülkeler arasındaki vergi oranı farklılıkları, karbon sızıntısı (carbon leakage) riskini artırmakta ve işletmelerin üretim faaliyetlerini daha düşük karbon maliyetine sahip ülkelere kaydırmasına neden olabilmektedir. Bu nedenle çevresel vergilendirme ile uluslararası ticaret politikaları arasında uyumlu bir yapının oluşturulması önem taşımaktadır. Bu çalışma, karbon vergisi uygulamalarının uluslararası ticaret üzerindeki etkilerini incelemek amacıyla nitel araştırma yöntemi kapsamında yürütülmüş olup, literatür taraması temel veri toplama yaklaşımı olarak kullanılmıştır. Bu doğrultuda karbon vergisinin ekonomik ve ticari yansımaları, özellikle Avrupa Birliği'nin Sınırda Karbon Düzenleme Mekanizması (CBAM) örneği üzerinden analiz edilmiştir. Elde edilen bulgular, çevresel koruma hedefleri ile ekonomik rekabet gücü arasında denge kuracak ortak ve uyumlu vergilendirme politikalarının gerekliliğini ortaya koymaktadır.
Anahtar Kelimeler: Karbon Vergisi, Yeşil Vergilendirme, Uluslararası Ticaret, Karbon Sızıntısı, Sürdürülebilir Ekonomi

THE IMPACT OF CARBON TAX POLICIES ON INTERNATIONAL TRADE

ABSTRACT
In the global effort to combat climate change and mitigate the adverse effects of global warming, carbon taxation has emerged as a crucial fiscal instrument that promotes environmentally sustainable production and consumption patterns. A carbon tax assigns a monetary cost to greenhouse gas emissions generated during the production process, thereby internalizing the environmental damage caused by economic activities. However, the implementation of carbon taxation directly affects trade balances and the competitive dynamics among countries. Differences in carbon tax rates across nations increase the risk of carbon leakage, leading firms to shift their production activities to countries with lower carbon costs. Therefore, achieving coherence between environmental taxation and international trade policies has become increasingly important. This study employs a qualitative research design, using a comprehensive literature review as its primary data collection method to examine the effects of carbon tax policies on international trade. Within this scope, the economic and commercial implications of carbon taxation are analyzed with a particular focus on the European Union's Carbon Border Adjustment Mechanism (CBAM). The findings indicate that harmonized and coordinated taxation frameworks are essential for balancing environmental protection objectives with the preservation of international competitiveness.
Keywords: Carbon Tax, Green Taxation, International Trade, Carbon Leakage, Sustainable Economy

1. GİRİŞ

Sanayi Devrimi sonrasında hızla gelişen dünya düzeni, beraberinde yenilik ve teknolojiye olan ihtiyacı artırmıştır. Teknolojik ilerlemeler, insan yaşamını kolaylaştırırken aynı zamanda doğal kaynakların aşırı ve bilinçsiz biçimde tüketilmesine yol açmıştır. Bu durum; su, hava ve toprak kirliliğinin artmasına, ekolojik dengenin bozulmasına ve doğal yaşamın tehdit altına girmesine neden olmuştur. Modernleşme olgusu ve artan nüfusla birlikte çevresel sorunlar daha da belirgin hâle gelmiş ve küresel ölçekte ciddi çevre problemleri ortaya çıkmıştır.

Bu bağlamda, çevre kirliliği ve küresel ısınma gibi dünya genelinde etkili olan çevresel sorunların önüne geçebilmek amacıyla çeşitli uluslararası adımlar atılmıştır. 1992 yılında kabul edilen Rio Sözleşmesi ve 1997 yılında imzalanan Kyoto Protokolü, çevre sorunlarının çözümüne yönelik küresel iş birliğini güçlendiren önemli girişimler olmuştur. 1997'de görüşülmeye başlanan Kyoto Protokolü, Rusya'nın da katılımıyla 16 Şubat 2005 tarihinde yürürlüğe girmiştir (Organ & Çiftçi, 2013: 81-82).

Küresel ısınma yalnızca belirli bir bölgeyi değil, tüm dünyayı etkileyen bir olgu hâline gelmiştir. Sanayileşmenin devam etmesiyle birlikte akaryakıt ve doğal gaz tüketiminde yaşanan artış, sera gazı emisyonlarının yükselmesine neden olmuştur. Bu nedenle, fosil yakıt kullanımını azaltmak ve karbon salınımını düşürmek amacıyla rüzgâr, güneş ve hidroelektrik gibi yenilenebilir enerji kaynaklarının kullanımına giderek daha fazla önem verilmektedir.

Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı'na (2017) göre, karbon emisyonu kavramının büyük kısmını karbondioksit oluşturmaktadır. Diğer sera gazları karbon eşdeğerine dönüştürülerek değerlendirildiğinden, literatürde çoğunlukla "sera gazı emisyonu" ifadesi kullanılmaktadır. Karbon emisyonu düzeyini belirleyen temel unsurlar ise ekonomik büyüme, enerji tüketimi, ormansızlaşma, nüfus artışı ve kişi başına düşen millî gelir gibi faktörler kapsamında sınıflandırılmaktadır.

Bu çalışmanın temel amacı, küresel ekonomik yapının dönüşümü bağlamında karbon vergisi uygulamalarını inceleyerek söz konusu politikaların uluslararası ticaret üzerindeki etkilerini analiz etmektir. Bu kapsamda karbon vergisinin ekonomik maliyetler, rekabet gücü, ticaret akımları ve sınırda karbon düzenlemeleri üzerindeki yansımaları bütüncül bir bakış açısıyla değerlendirilmiştir.

2. KARBON VERGİSİ

Karbon vergisi uygulaması ilk olarak Finlandiya'da hayata geçirilmiş, daha sonra ise birçok Avrupa ülkesi tarafından benimsenerek yaygınlaşmıştır. Bu kapsamda söz konusu vergi, tüketilen enerji türünün niteliğine bağlı olarak kilogram, litre veya metreküp gibi fiziki birimler üzerinden tahsil edilmekte ve bu yönüyle spesifik bir vergi niteliği taşımaktadır. Enerji kaynaklarının içerdiği karbon yoğunluğunun artması durumunda vergi yükünün de orantılı biçimde yükselmesi, bu yapının temel karakteristiğidir (Yıldız, 2017:10). Fosil yakıtların içerdiği karbon miktarı esas alınarak uygulanan karbon vergisi, artan fosil yakıt tüketiminin küresel ısınmayı hızlandırması nedeniyle ortaya çıkan çevresel dışsallıkları fiyatlama mekanizmasına dâhil etmeyi amaçlayan bir politika aracı olarak değerlendirilmektedir (Hatunluoğlu & Tekeli, 2007:6). Bunun yanı sıra, karbon vergilerinin gelir yaratıcı niteliği söz konusu politikanın mali boyut açısından önemli bir avantajı olarak öne çıkmaktadır. Bu vergilerden elde edilen kamu gelirleri; bütçe açığının azaltılması, çevresel yatırımların ve diğer kamu hizmetlerinin finansmanı ile gelir, ücret ve tüketim üzerindeki bozucu etkileri bulunan vergilerin hafifletilmesi gibi çeşitli mali politika hedefleri doğrultusunda esnek bir şekilde kullanılabilmektedir (Kovancılar, 2001: 7–20). Literatürde ise karbon vergisinin üç temel biçimde uygulandığı belirtilmektedir. Bu uygulama türleri; yakıt vergisi, CO_2 vergisi ve enerji vergisi olarak sınıflandırılmaktadır (Yolal, 2025: 270).

2.1. Karbon Vergisi Uygulamaları

Karbon vergisinin uygulanmasında amaç, emisyon azaltımının yol açtığı marjinal sosyal maliyet ile sağlanan marjinal sosyal fayda arasındaki dengeyi kurmaktır. Bu nedenle vergi oranları, çevresel zararın düzeyine göre emisyon içeriği arttıkça değişebilir. Dolayısıyla karbon vergisinin ürünün fiyatına göre oransal biçimde değil, doğrudan emisyon miktarına bağlı olarak maktu bir yapıda belirlenmesi gerekmektedir (Organ & Çiftçi, 2013: 93). Karbon vergisinin etkin bir biçimde uygulanabilmesi için vergilendirmenin doğrudan emisyon kaynaklarına yönelmesi gerekmektedir. Ancak emisyon miktarının doğru ve güvenilir biçimde ölçülmesi, teknik açıdan güç olduğu kadar

yüksek maliyet gerektiren bir süreçtir (Balı & Yaylı, 2019: 307). Dünya genelinde karbon vergisi uygulayan ülkelere bakıldığında Avusturya, Almanya, Fransa, Finlandiya, Danimarka, İzlanda, Güney Afrika, Japonya, Kanada, İrlanda, İsveç, Meksika, Norveç, İsviçre ve Birleşik Krallık gibi birçok ülkenin bu politikayı hayata geçirdiği görülmektedir (Çakmak, 2018: 81–93).

2.2. Karbon Sızıntısı

Karbon sızıntısı, sıkı iklim politikalarının geçerli olduğu ülkelerde yüksek maliyetle üretim yapan şirketlerin, daha gevşek çevre düzenlemelerine sahip ülkelere taşınarak maliyetlerini düşürmesi durumudur (Beken & Cebeci, 2024: 119). Karbon sızıntısının temelinde yatan bu dinamik, malzeme kullanımının sürdürülebilirlik açısından neden kritik olduğunu da ortaya koymaktadır. Özellikle sanayide karbonsuzlaşma, net-sıfır emisyon hedeflerine ulaşmanın vazgeçilmez bir parçasıdır. Enerji ve malzeme tüketiminin yoğun olduğu sanayi sektörü, yıllarca rekabet baskısı ve karbon sızıntısı kaygıları nedeniyle geri planda kalmış olsa da bugün enerji sektöründen sonra en fazla karbondioksit salımı yapan ikinci alan konumundadır (Karakaya, 2023 :2).

3. YÖNTEM VE VERİ

Bu araştırma, karbon vergisi uygulamalarının uluslararası ticaret üzerindeki etkilerini incelemek amacıyla nitel derleme ve kavramsal analiz yaklaşımı temelinde tasarlanmıştır. Çalışmanın odağı, karbon vergisinin küresel ticaret akımları, rekabet gücü, karbon sızıntısı ve sınırda karbon düzenlemeleri üzerindeki yansımalarını bütüncül bir perspektifle değerlendirmektir. Bu doğrultuda araştırmanın amacı, karbon vergisi politikalarının ekonomik ve ticari sonuçlarına ilişkin kapsamlı ve karşılaştırmalı bir çerçeve sunmaktır.

Araştırmada veri kaynağı olarak geniş kapsamlı bir literatür taraması kullanılmıştır. Literatür taraması kapsamında karbon vergisi, çevresel vergilendirme, CBAM, uluslararası ticaret politikaları ve yeşil dönüşüm temalarını ele alan akademik çalışmalar incelenmiş; teorik yaklaşımlar ve ampirik bulgular karşılaştırmalı biçimde değerlendirilmiştir. Bu yaklaşım, karbon vergisi uygulamalarının farklı ülkelerdeki politika çerçevelerini, uygulama biçimlerini ve uluslararası ticaret üzerindeki etkilerini analitik olarak inceleme imkânı sunmaktadır.

Tarama sürecinde "Google Scholar", "Web of Science", "ScienceDirect", "Taylor & Francis", "OECD Library", "WTO Publications", "TR Dizin", "DergiPark" ve "YÖK Tez" gibi akademik veri tabanları kullanılmıştır. Bu veri tabanlarında 2000–2025 yılları arasında yayımlanan makaleler, tezler, uluslararası kuruluş raporları (OECD, WTO, IMF, Dünya Bankası) ve politika belgeleri incelenmiştir. Çalışmada özellikle karbon vergisi uygulayan ülkelerin (AB, Kanada, Japonya, Yeni Zelanda, İskandinav ülkeleri vb.) politika örnekleri ve AB'nin Sınırda Karbon Düzenleme Mekanizması (CBAM) üzerine yapılan güncel çalışmalar öncelikli olarak değerlendirilmiştir.

Elde edilen literatür, karşılaştırmalı değerlendirme yaklaşımı aracılığıyla çözümlenmiş; karbon vergisinin maliyet yapıları, rekabet koşulları, karbon sızıntısı riski ve ticaret akımlarına etkileri tematik olarak sınıflandırılmıştır. Bu yaklaşım, karbon vergisi politikalarının uluslararası ticaret sistemi üzerindeki sonuçlarını derinlemesine inceleyen teorik ve analitik bir çerçeve oluşturmuştur.

4. BULGULAR

Bu araştırmada, karbon vergisi uygulamalarının uluslararası ticaret üzerindeki etkilerini değerlendirmek amacıyla gerçekleştirilen literatür taraması sonucunda karbon vergisinin çevresel, ekonomik ve ticari açıdan çok yönlü sonuçlar doğurduğu görülmüştür. İncelenen çalışmalar, karbon vergisi politikalarının üretim maliyetleri, rekabet koşulları, karbon sızıntısı riski ve sınırda karbon düzenlemeleri gibi alanlarda önemli etkiler yarattığını ortaya koymaktadır. Bu çerçevede araştırma kapsamında ulaşılan bulgular dört ana noktada özetlenmiştir.

1. <u>Karbon Vergisinin Ekonomik Yük ve Maliyet Artışına Yol Açması:</u> Çalışmada incelenen kaynaklar karbon vergisinin, özellikle fosil yakıt tüketiminin yoğun olduğu sektörlerde maliyetleri artırdığını ortaya koymaktadır. Karbon vergisinin emisyon miktarı esas alınarak uygulanması, üretim süreçlerinde karbon yoğun girdileri kullanan işletmeler için önemli bir mali yük oluşturmakta; bu durum enerji, sanayi ve taşımacılık gibi sektörlerde üretim maliyetlerinin yükselmesine neden olmaktadır. Bulgular, karbon vergisinin fiyat mekanizması üzerinden işletmelerin maliyet yapısını değiştirdiğini ve bu maliyetlerin uluslararası rekabeti doğrudan etkilediğini göstermektedir.

2. Uluslararası Ticarette Rekabet Dengesinin Değişmesi: Çalışmalar karbon vergisi uygulayan ülkeler ile uygulamayan ülkeler arasında önemli rekabet farklılıkları oluştuğunu göstermektedir. Avrupa Birliği, Kanada, Japonya, İngiltere ve İskandinav ülkeleri gibi karbon vergisini uygulayan ekonomilerde üretim maliyetleri artarken, bu vergiyi uygulamayan ülkeler daha düşük maliyetlerle üretim yapabilmektedir. Bu durum, karbon vergisi uygulayan ülkelerde faaliyet gösteren firmaların uluslararası pazarda rekabet dezavantajı yaşamasına yol açmakta; ticaret akımları ve ticaret hacmi üzerinde etkiler yaratmaktadır.
3. Karbon Sızıntısı (Carbon Leakage) Riskinin Artması: Çalışmada incelenen literatür karbon sızıntısının karbon vergisi politikalarının en kritik sorunlarından biri olduğunu göstermektedir. Karbon maliyetlerinin yüksek olduğu ülkelerde üretim yapan firmaların, daha düşük çevresel standartlara ve düşük vergi yüküne sahip ülkelere yönelme eğilimi belirgin bir bulgu olarak ortaya çıkmıştır. Özellikle çelik, çimento, kimya, alüminyum ve gübre gibi enerji yoğun sektörlerin karbon sızıntısına en açık sektörler olduğu tespit edilmiştir. Bu durum, karbon vergisinin çevresel etkinliğini azaltabilecek bir unsur olarak değerlendirilmektedir.
4. CBAM ve Uyum Sürecinin Uluslararası Ticarette Yeni Bir Dönem Başlatması: Avrupa Birliği'nin Sınırda Karbon Düzenleme Mekanizması'nın (CBAM), karbon vergisi uygulamalarıyla doğrudan ilişkili olduğu ve küresel ticaret üzerinde önemli bir düzenleme baskısı yarattığı bulgulanmıştır. CBAM kapsamında AB'ye ihracat yapan ülkelerin karbon emisyonlarını belgelemeleri, raporlama yapmaları ve üretim süreçlerini şeffaf hâle getirmeleri gerekmektedir. Bu durum özellikle Türkiye gibi AB ile yoğun ticaret ilişkisi bulunan ülkelerde firmaların karbon ayak izini ölçme, raporlama ve emisyon azaltım yatırımları yapma zorunluluğunu artırmaktadır. Araştırmada incelenen çalışmalar, CBAM'ın küresel ticaret politikalarını yeniden şekillendirdiğini ve karbon vergisi uygulamalarını uluslararası ticarette standartlaştırıcı bir araç hâline getirdiğini göstermektedir.

5. TARTIŞMA

Araştırmada elde edilen bulgular, karbon vergisi uygulamalarının uluslararası ticaret üzerinde çok boyutlu etkiler yarattığını ortaya koymaktadır. Literatür incelemesine göre karbon vergisi, özellikle ilk aşamada üretim maliyetlerini artıran bir politika aracı niteliği taşımakta; fosil yakıt kullanımının yoğun olduğu sektörlerde bu maliyet artışı daha belirgin şekilde hissedilmektedir. Bu durum, karbon vergisi uygulayan ülkelerde faaliyet gösteren firmaların uluslararası piyasalarda rekabet gücünün zayıflamasına yol açarken, söz konusu vergiyi uygulamayan ülkelerde üretim maliyetlerinin nispeten düşük kalmasını sağlamaktadır. Dolayısıyla küresel ticarette rekabet dengesi, ülkelerin karbon politikalarındaki farklılıklar doğrultusunda değişmekte ve ticaret akımlarını doğrudan etkilemektedir.
Çalışmadan elde edilen veriler, karbon vergisindeki bu maliyet baskısının işletmeleri daha düşük karbonlu üretim yöntemlerine yönlendirdiğini göstermektedir. Temiz enerji teknolojilerine geçişi teşvik etmesi açısından karbon vergisi olumlu bir etki yaratırken, kısa vadede rekabet dezavantajına yol açabilmektedir. Buna karşın uzun vadede düşük karbonlu teknolojilere erken uyum sağlayan sektörlerin yeni bir rekabet üstünlüğü elde edebileceği anlaşılmaktadır. Bu bulgu, karbon vergisinin yalnızca çevresel bir yükümlülük değil, aynı zamanda ekonomik dönüşümü hızlandıran bir mekanizma olduğunu ortaya koymaktadır.
Araştırmada dikkat çeken bir diğer konu karbon sızıntısı riskidir. İncelenen çalışmalarda, karbon maliyetlerinin yüksek olduğu ülkelerde faaliyet gösteren firmaların daha düşük maliyetli ve daha gevşek çevre düzenlemelerine sahip ülkelere yönelme eğiliminde olduğu ifade edilmektedir. Bu durum, karbon vergisinin çevresel etkinliğini azaltabilecek bir unsur olarak karşımıza çıkmaktadır. Özellikle çelik, çimento, kimya ve alüminyum gibi enerji yoğun sektörlerde karbon sızıntısı riskinin yüksek olduğu anlaşılmaktadır. Bu bulgu, iklim politikalarının yalnızca ulusal düzeyde değil, uluslararası ölçekte eşgüdümlü biçimde uygulanması gerektiğini göstermektedir.
Bulgular ayrıca Avrupa Birliği'nin Sınırda Karbon Düzenleme Mekanizması'nın (CBAM), karbon vergisi politikalarını küresel ölçekte daha etkili hâle getiren önemli bir düzenleme olduğunu ortaya

koymaktadır. CBAM, AB'ye ihracat yapan ülkeleri karbon raporlaması yapmaya, üretim süreçlerini şeffaflaştırmaya ve karbon emisyonlarını azaltmaya zorlayan bir çerçeve sunmaktadır. Bu düzenleme, karbon sızıntısının önlenmesi açısından önemli bir araç olduğu gibi, uluslararası ticaret politikalarının artık iklim politikalarıyla birlikte şekillendiğini de göstermektedir. Bu bağlamda CBAM'ın, ülkeler üzerinde politika uyum baskısı oluşturarak karbon vergilerinin küresel ölçekte yaygınlaşmasını hızlandırdığı söylenebilir.

Genel olarak değerlendirildiğinde, karbon vergisi uygulamalarının uluslararası ticaret sistemi üzerinde hem baskılayıcı hem de dönüştürücü etkiler yarattığı görülmektedir. Karbon vergisi kısa vadede maliyetleri artırsa da uzun vadede sürdürülebilir üretim süreçlerinin gelişimini teşvik ederek yeni ekonomik fırsatlar yaratabilmektedir. Bununla birlikte, karbon sızıntısı riski ve ülkeler arası politika uyumsuzluğu gibi sorunlar, karbon vergisinin tek başına tüm hedefleri gerçekleştirmesinin güç olduğunu göstermektedir. Bu nedenle karbon vergisinin etkinliği, uluslararası düzeyde uyumlu politikalar, ekonomik destek mekanizmaları ve yeşil teknolojilere yapılan yatırımlarla birlikte ele alındığında artmaktadır.

6. SONUÇ VE ÖNERİLER

Bu araştırma, karbon vergisi uygulamalarının uluslararası ticaret üzerindeki etkilerini literatür taraması tekniğiyle değerlendirmiştir. Bulgular, karbon vergisinin sadece çevresel bir düzenleme aracı olmayıp aynı zamanda ekonomik ve ticari boyutları olan çok yönlü bir politika aracı olduğunu göstermektedir. Karbon vergisi, üretim maliyetlerini artırarak uluslararası rekabet dengelerini değiştirmekte; özellikle karbon yoğun sektörlerde maliyet baskısı yaratmaktadır. Ancak uzun vadede, karbon vergisi düşük karbonlu üretim ve temiz enerji teknolojilerine geçişi teşvik ederek, ekonomik ve çevresel sürdürülebilirliği destekleyen bir dönüşüm aracı olarak işlev görmektedir.

Araştırma bulguları ayrıca karbon sızıntısı riskinin ve ülkeler arası karbon politikası farklılıklarının, karbon vergisinin çevresel etkinliğini sınırlayabileceğini ortaya koymaktadır. Bu durum, karbon vergisinin etkili olabilmesi için uluslararası düzeyde uyumlu politikaların ve düzenlemelerin önemini vurgulamaktadır. Avrupa Birliği'nin CBAM uygulaması, bu bağlamda karbon vergisinin etkinliğini artıran ve uluslararası ticarette politika uyumunu zorunlu kılan önemli bir mekanizma olarak öne çıkmaktadır.

Araştırma sonuçları doğrultusunda bazı öneriler geliştirilmiştir:

1. Uluslararası Politikaların Uyumlaştırılması: Karbon vergisinin küresel etkisinin artırılması ve karbon sızıntısının önlenmesi için ülkeler arası politika uyumunun sağlanması gerekmektedir. Özellikle karbon vergisi uygulayan ülkeler ile ticaret hacmi yüksek ülkeler arasında ortak standartların geliştirilmesi faydalı olacaktır.
2. Yeşil Teknoloji Yatırımlarının Teşvik Edilmesi: İşletmelerin düşük karbonlu üretim yöntemlerine geçişini destekleyecek mali teşvikler ve Ar-Ge yatırımlarının artırılması, karbon vergisinin uzun vadeli etkinliğini güçlendirecektir.
3. CBAM ve Benzeri Düzenlemelerin Yaygınlaştırılması: Sınırda karbon düzenlemeleri, karbon sızıntısını sınırlamak ve uluslararası ticarette adil rekabeti sağlamak açısından kritik bir araçtır. Benzer mekanizmaların diğer bölgelerde de uygulanması karbon vergisi politikalarının etkinliğini artıracaktır.
4. Şeffaflık ve Raporlama Sistemlerinin Güçlendirilmesi: Karbon emisyonlarının doğru ölçülmesi, raporlanması ve izlenmesi, karbon vergisi politikalarının başarısını doğrudan etkileyen bir unsurdur. Ulusal ve uluslararası düzeyde veri toplama ve raporlama mekanizmalarının güçlendirilmesi önerilmektedir.

Sonuç olarak, karbon vergisi uygulamaları çevresel hedefleri desteklerken, uluslararası ticarette yeni dinamikler yaratmaktadır. Etkinliği artırmak için karbon vergisi politikalarının ekonomik, çevresel ve ticari boyutlarıyla bütüncül bir şekilde planlanması ve uygulanması gerekmektedir. Bu çerçevede, uyumlu uluslararası politikalar, yeşil teknoloji yatırımları ve şeffaf raporlama sistemleri, karbon vergisinin hem çevresel hem de ekonomik hedeflere ulaşmasını sağlayacak temel unsurlardır.

KAYNAKÇA

Bali, S., & Yaylı, G. (2019). Karbon vergisinin Türkiye'de uygulanabilirliği. *Üçüncü Sektör Sosyal Ekonomi Dergisi, 54*(1), 302–319.

Beken, H. G., & Cebeci, A. (2024). Çatışmalı bir süreç olarak sınırda karbon düzenleme mekanizması uygulaması. *Paradigma: İktisadi ve İdari Araştırmalar Dergisi, 13*(2), 115–128.
Çakmak, H. (2018). *Çevresel vergilerin ekonomik etkileri: Karbon vergisi* (Yayımlanmamış doktora tezi). Maltepe Üniversitesi, İstanbul.
Çevre ve Orman Bakanlığı. (2011). *Karbon piyasalarında ulusal deneyim ve geleceğe bakış*. Ankara.
Hatunluoğlu, H., & Tekeli, R. (2007). Karbon vergisinin ekonomik analizi ve etkileri: Karbon vergisinin emisyon azaltıcı etkisi var mı? *Sosyoekonomi, 6*(6).
Karakaya, E. (2023). Karbonsuzlaşma sürecinde AB'nin "malzeme" ile sınavı. *EkoIQ Dergisi*, 1-4.
Kaya, M. (2025). Küresel ticaret politikalarının dış kaynak kullanımı kararlarına etkisi: AHP yöntemi ile değerlendirme. *Ömer Halisdemir Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi, 18*(1), 431–446.
Kovancılar, B. (2001). Küresel ısınma sorununun çözümünde karbon vergisi ve etkinliği. *Yönetim ve Ekonomi Dergisi, 8*(2), 7–20.
Organ, İ., & Çiftçi, T. E. (2013). Karbon vergisi. *Niğde Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi, 6*(1), 81–95.
Yıldız, S. (2017). Sürdürülebilir kalkınma için karbon vergisi. *Muhasebe ve Vergi Uygulamaları Dergisi, 10*(3).
Yolal, M. (2025). Karbon vergisi uygulamalarının İskandinav ülkeleri açısından değerlendirilmesi. *Balıkesir Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 28*(53), 265–290.

HERMİTE POLİNOMLARI VE STİRLİNG SAYILARI İLE İLİŞKİLİ YENİ BİR POLİNOM: $U_{(2;n)}(x;y)$

Ugur DURAN
İskenderun Technical University, Faculty of Engineering and Natural Sciences, Department of Basic Sciences of Engineering, Central Campus, TR-31200, Hatay, Turkiye
ORCID: 0000-0002-5717-1199
Mehmet ACIKGOZ
University of Gaziantep, Faculty of Arts and Science, Department of Mathematics, TR-27310 Gaziantep, Turkiye
ORCID: 0000-0003-1091-9697

ÖZET
Matematik, veri bilimi ve diğer bilimlerde polinomlar sıklıkla kullanılır: sürekli kesirler, operatör teorisi, graf teorisi, ayrık grup teorisi, bilgisayar destekli geometrik tasarım, analitik fonksiyonlar, interpolasyon, yaklaşım teorisi, sayısal analiz, elektrostatik, istatistiksel kuantum mekaniği, özel fonksiyonlar, sayılar teorisi, kombinatorik, stokastik analiz, veri sıkıştırma vb. alanlarda önemlidirler. Matematiksel modellerin formülasyonu, diferansiyel denklemler, temsil teorisi, sayısal analiz vb. dahil olmak üzere uygulamalı matematiğin birçok özelliğinin incelenmesi, özel polinom üreten fonksiyonlar kullanılarak gerçekleştirilir. Özel polinomlar teorisi, çalışılması gereken en önemli polinomlar arasında yer alan Fubini, Hermite, Euler, Bernoulli, Bell ve Stirling polinomlarının incelenmesine odaklanır. Yukarıda bahsedilen polinomlar, son zamanlarda birçok fizikçi ve matematikçi tarafından kapsamlı bir şekilde incelenmiş ve genelleştirilmiştir. Bu makalenin amacı, $U_{2;n}(x;y)$ ile gösterilen yeni bir özel polinom ailesi için bir üreteç fonksiyonu oluşturmaktır. Bu üreteç fonksiyonunu kullanarak, toplama formülleri, bir toplama formülü ve kısmi diferansiyel özellikleri de dahil olmak üzere bu polinomların bazı temel özelliklerini inceliyoruz. Ayrıca, iki değişkenli Hermite polinomları ve birinci ve ikinci tür Stirling sayıları ile ilişkili polinomlar da dahil olmak üzere çeşitli ortak ilişkiler elde ediyoruz.
Anahtar Kelimeler: Hermite polinomları; Stirling sayıları; üstel fonksiyon, özel polinomlar; üreteç fonksiyonu.

NEW SPECIAL POLYNOMIALS: $U_{(2;n)}(x;y)$ RELATED TO THE HERMITE POLYNOMIALS AND STIRLING NUMBERS

ABSTRACT
In mathematics, information science, and other sciences, polynomials are frequently used: they are significant in the work of continued fractions, operator theory, graph theory, discrete group theory, computer aided geometric design, analytic functions, interpolation, approximation theory, numerical analysis, electrostatics, statistical quantum mechanics, special functions, number theory, combinatorics, stochastic analysis, data compression, etc. The study of many properties of applied mathematics, including the formulation of mathematical models, differential equations, representation theory, numerical analysis, etc., is achieved using special polynomial generating functions. The theory of special polynomials focuses on studying Fubini, Hermite, Euler, Bernoulli, Bell, and Stirling polynomials, which are among the most important polynomials to study. The polynomials mentioned above have been extensively studied and generalized by many physicists and mathematicians in recent times.

The purpose of this paper is to construct a generating function for a novel family of special polynomials, denoted by $U_{2;n}(x;y)$. By utilizing this generating function, we investigate some basic properties of these polynomials, covering summation formulae, an addition formula, and partial

differential properties. Moreover, we provide several correlations, including the new polynomials related to the bivariate Hermite polynomials and the Stirling numbers of the first and second kinds.
Keywords: Hermite polynomials, Stirling numbers, exponential function, generating function, Special polynomials.

1 INTRODUCTION

In this paper, the familiar notations $\mathbb{C}$, $\mathbb{R}$, $\mathbb{Z}$, $\mathbb{N}$ and $\mathbb{N}_0$ are, respectively, referred to the set of all complex numbers, the set of all real numbers, the set of all integers, the set of all natural numbers, and the set of all non-negative integers.
Polynomials are commonly employed in both mathematical and engineering applications because they can be added, multiplied, differentiated, integrated, and composed. Thus, they have become an effective tool for presenting various systems, simulating multiple processes, and calculating final decisions. Different fields in mathematics, physics, and engineering have recently adopted the process of generating functions for specific polynomials and numbers. Many fundamental properties and identities for specific polynomials and numbers can be obtained by using the generating functions (cf. [1-12]).
The classical Bernoulli and Euler polynomials are defined by means of the following generating functions

$$\sum_{n=0}^{\infty} B_n(x)\frac{t^n}{n!} = \frac{t}{e^t-1}e^{xt} \qquad (|t| < 2\pi)$$

and

$$\sum_{n=0}^{\infty} E_n(x)\frac{t^n}{n!} = \frac{2}{e^t+1}e^{xt} \qquad (|t| < \pi).$$

See [12] for details about the aforesaid polynomials. The Bernoulli numbers B_n and Euler numbers E_n are obtained by the special cases of the corresponding polynomials at $x = 0$, namely, $B_n(0) := B_n$ and $E_n(0) := E_n$.
The Daehee polynomials are defined by (see [5,8])

$$\frac{\log(1+t)}{t}(1+t)^x = \sum_{n=0}^{\infty} D_n(x)\frac{t^n}{n!}.$$

When $x = 0$, $D_n = D_n(0)$ are called the Daehee numbers.
The Changhee polynomials are defined by the generating function (see [6])

$$\frac{2}{2+t}(1+t)^x = \sum_{n=0}^{\infty} CH_n(x)\frac{t^n}{n!}.$$

When $x = 0$, $CH_n = CH_n(0)$ are called the Changhee numbers.
For $n \geq 0$, the Stirling numbers of the first kind (cf. [1,3-5,7,8]) are defined by

$$(x)_n = \sum_{k=0}^{n} S_1(n,k)x^k,$$

where $(x)_0 = 1$, and $(x)_n = x(x-1)\cdots(x-n+1), (n \geq 1)$. From the last equation, it is easy to see that

$$\frac{(\log(1+t))^k}{k!} = \sum_{n=k}^{\infty} S_1(n,k)\frac{t^n}{n!}, \ (k \geq 0). \tag{1.1}$$

In combinatorics, Stirling numbers of the first kind emerge in the work of permutations. Particularly, the Stirling numbers of the first kind count permutations according to their number of cycles (counting fixed points as cycles of length one). The Stirling numbers of the first and second kinds can be understood as inverses of one another when viewed as triangular matrices. For $n \geq 0$, the Stirling numbers of the second kind (*cf.* [3-5,7,9]) are defined by

$$x^n = \sum_{k=0}^{n} S_2(n,k)(x)_k.$$

In combinatorics, Stirling numbers of the second kind, denoted by $S_2(n,k)$, counts the numbers of ways in which n distinguishible objects can be partitioned into k indistinguishable subsets when each subset has to contain at least one object. From the last equation above, we see that

$$\frac{(e^t-1)^k}{k!} = \sum_{n=k}^{\infty} S_2(n,k)\frac{t^n}{n!}. \tag{1.2}$$

The bivariate Hermite polynomials are defined as (cf. [2,10,11])

$$GFH(t;x,y) = \sum_{n=0}^{\infty} H_n(x,y)\frac{t^n}{n!} = e^{xt}e^{yt^2}. \tag{1.3}$$

Also, it is noted that

$$H_n(x,y) = n!\sum_{k=0}^{\left\lfloor \frac{n}{2} \right\rfloor} \frac{x^k y^{n-2k}}{k!(n-2k)!},$$

where the notation $\lfloor \cdot \rfloor$ is the greastest integer function and we used $\sum_{n=0}^{\infty}\sum_{k=0}^{\infty} A(k,n) = \sum_{n=0}^{\infty}\sum_{k=0}^{\left\lfloor \frac{n}{2} \right\rfloor} A(k,n-2k)$.

Recently, a novel family of special polynomials, denoted by $U_{1,n}(x,y)$, was defined as follows:

$$GU(t;x,y) = (1+t)^x e^{yt} = \sum_{n=0}^{\infty} U_{1,n}(x,y)\frac{t^n}{n!}. \tag{1.4}$$

Some of their properties were investigated in [3].

The Bell polynomials $bel_n(x)$ and numbers bel_n of the second kind are defined by (cf. [7])

$$\log\big(1+x\log(1+t)\big) = \sum_{n=0}^{\infty} bel_n(x)\frac{t^n}{n!} \tag{1.5}$$

and

$$\log\big(1+\log(1+t)\big) = \sum_{n=0}^{\infty} bel_n\frac{t^n}{n!}. \tag{1.6}$$

It can be seen that $bel_n(1) = bel_n$.

In this paper, we define the polynomials $U_{2,n}(x,y)$. Then we provide several formulas, covering summation formulas, an addition formula, derivative properties, and correlations with the Stirling numbers of both kinds and Hermite polynomials by means of the series manipulation methods.

2 A NOVEL CLASS OF SPECIAL POLYNOMIALS: $U_{2,n}(x,y)$

In this section, we introduce a novel family of special polynomials and derive some of their properties.

Definition 1 *We introduce a novel class of special polynomials, denoted by $U_{2,n}(x,y)$, as follows:*

$$GU(t;x,y) = (1+t)^x e^{y(\log(1+t))^2} = \sum_{n=0}^{\infty} U_{2,n}(x,y)\frac{t^n}{n!}. \tag{2.1}$$

Remark 1 *We note that when $y = 0$, the polynomials $U_{2,n}(x,y)$ reduce to the usual falling factorial, namely, $U_{2,n}(x,0) := (x)_n$.*

We observe from (2.1) that

$$\begin{aligned}
&\sum_{n=0}^{\infty} U_{2,n}(0,y)\frac{t^n}{n!} = e^{y(\log(1+t))^2} = \sum_{k=0}^{\infty} y^k \frac{(2k)!}{k!}\frac{(\log(1+t))^{2k}}{(2k)!} \\
&= \sum_{k=0}^{\infty} y^k \frac{(2k)!}{k!}\sum_{n=2k}^{\infty} S_1(n,2k)\frac{t^n}{n!} \\
&= \sum_{n=0}^{\infty}\left(\sum_{k=0}^{\left\lfloor \frac{n}{2} \right\rfloor} y^k \frac{(2k)!}{k!}S_1(n,2k)\right)\frac{t^n}{n!},
\end{aligned} \tag{2.2}$$

so we get

$$U_{2,n}(0,y) = \sum_{k=0}^{\left\lfloor \frac{n}{2} \right\rfloor} \frac{(2k)!}{k!} y^k S_1(n,2k).$$

We now perform to derive some properties of the polynomials $U_{2,n}(x,y)$. We first give the following relation.

Theorem 1 The following correlation

$$U_{2,n}(x,y) = \sum_{m=0}^{n}\sum_{k=0}^{\left\lfloor \frac{m}{2} \right\rfloor} \binom{n}{m}\frac{(2k)!}{k!}S_1(m,2k)(x)_{n-m}y^k \tag{2.3}$$

holds for $n \geq 0$.

Proof. Using (2.1) and (2.2), we readily see that

$$GU(t;x,y) = \sum_{n=0}^{\infty} U_{2,n}(x,y)\frac{t^n}{n!} = (1+t)^x e^{y(\log(1+t))^2}$$
$$= \left(\sum_{n=0}^{\infty} (x)_n \frac{t^n}{n!}\right)\left(\sum_{n=0}^{\infty}\left(\sum_{k=0}^{\left\lfloor\frac{n}{2}\right\rfloor} y^k \frac{(2k)!}{k!} S_1(n,2k)\right)\frac{t^n}{n!}\right)$$
$$= \sum_{n=0}^{\infty}\left(\sum_{m=0}^{n}\binom{n}{m}(x)_{n-m}\sum_{k=0}^{\left\lfloor\frac{m}{2}\right\rfloor} y^k \frac{(2k)!}{k!} S_1(m,2k)\right)\frac{t^n}{n!},$$

which provide the asserted result (2.3).

We state the following theorem.

Theorem 2 The following correlation

$$(x)_n = \sum_{m=0}^{n}\sum_{k=0}^{\left\lfloor\frac{n}{2}\right\rfloor}\binom{n}{m}\frac{(2k)!}{k!} U_{2,n-m}(x,y)(-y)^k S_1(n,2k) \tag{2.4}$$

holds for $n \geq 0$.

Proof. Using (2.1) and (2.2), we readily see that

$$(1+t)^x = e^{-y(\log(1+t))^2}\sum_{n=0}^{\infty} U_{2,n}(x,y)\frac{t^n}{n!}$$
$$= \left(\sum_{n=0}^{\infty}\left(\sum_{k=0}^{\left\lfloor\frac{n}{2}\right\rfloor}(-y)^k \frac{(2k)!}{k!} S_1(n,2k)\right)\frac{t^n}{n!}\right)\left(\sum_{n=0}^{\infty} U_{2,n}(x,y)\frac{t^n}{n!}\right)$$
$$= \sum_{n=0}^{\infty}\left(\sum_{m=0}^{n}\binom{n}{m} U_{2,n-m}(x,y)\sum_{k=0}^{\left\lfloor\frac{n}{2}\right\rfloor}(-y)^k \frac{(2k)!}{k!} S_1(n,2k)\right)\frac{t^n}{n!},$$

which provide the asserted result (2.4).

We state the following theorem.

Theorem 3 The following correlation

$$\sum_{k=0}^{\left\lfloor\frac{n}{2}\right\rfloor}(-y)^k \frac{(2k)!}{k!} S_1(n,2k) = \sum_{k=0}^{n}\binom{n}{k} U_{2,n-k}(x,y)(-x)_k \tag{2.5}$$

holds for $n \geq 0$.

Proof. Using (2.1), we readily see that

$$e^{y(\log(1+t))^2} = (1+t)^{-x}\sum_{n=0}^{\infty} U_{2,n}(x,y)\frac{t^n}{n!}$$
$$= \sum_{n=0}^{\infty}(-x)_n \frac{t^n}{n!}\sum_{n=0}^{\infty} U_{2,n}(x,y)\frac{t^n}{n!}$$
$$= \sum_{n=0}^{\infty}\left(\sum_{k=0}^{n}\binom{n}{k} U_{2,n-k}(x,y)(-x)_k\right)\frac{t^n}{n!},$$

which provide the asserted result (2.5).

We state the following theorem.

Theorem 4 (Derivative Property) The following formula

$$\frac{\partial}{\partial x} U_{2,n}(x,y) = n!\sum_{k=0}^{n-1}\frac{(-1)^k}{(n-1-k)!(k+1)} U_{2,n-1-k}(x,y) \tag{2.6}$$

is valid for $n > 0$.

Proof. By (2.1), we acquire

$$\frac{\partial}{\partial x} GU(t;x,y) = \sum_{n=0}^{\infty}\frac{\partial}{\partial x} U_{2,n}(x,y)\frac{t^n}{n!} = \frac{\partial}{\partial x}\left((1+t)^x e^{y(\log(1+t))^2}\right)$$
$$= e^{y(\log(1+t))^2}\left(\frac{\partial}{\partial x}(1+t)^x\right)$$
$$= e^{y(\log(1+t))^2}(1+t)^x\log(1+t)$$

$$= \left(\sum_{n=0}^{\infty} U_{2,n}(x,y)\frac{t^n}{n!}\right)\left(\sum_{n=0}^{\infty}(-1)^n\frac{t^{n+1}}{n+1}\right)$$
$$= \sum_{n=0}^{\infty}\sum_{k=0}^{n}\frac{U_{2,n-k}(x,y)}{(n-k)!}\frac{(-1)^k}{k+1}t^{n+1},$$

which means the desired result (2.6).

We state the following theorem.

Theorem 5 (Derivative Property) The following formula

$$\frac{\partial}{\partial y}U_{2,n}(x,y) = 2\sum_{m=0}^{n}\binom{n}{m}S_1(n-m,2)U_{2,m}(x,y)$$

is valid for $n > 0$.

Proof. By (2.1), we acquire

$$\frac{\partial}{\partial y}GU(t;x,y) = \sum_{n=0}^{\infty}\frac{\partial}{\partial y}U_{2,n}(x,y)\frac{t^n}{n!} = \frac{\partial}{\partial y}\left((1+t)^x e^{y(\log(1+t))^2}\right)$$
$$= (1+t)^x\left(\frac{\partial}{\partial y}e^{y(\log(1+t))^2}\right)$$
$$= 2\frac{(\log(1+t))^2}{2!}e^{yt}(1+t)^x$$
$$= 2\sum_{n=2}^{\infty}S_2(n,2)\frac{t^n}{n!}\sum_{n=0}^{\infty}U_{2,n}(x,y)\frac{t^n}{n!}$$
$$= \sum_{n=2}^{\infty}\sum_{m=0}^{n}2\binom{n}{m}S_1(n-m,2)U_{2,m}(x,y)\frac{t^n}{n!},$$

which means the claimed outcome.

We give the addition formula for the polynomials $U_{2,n}(x,y)$.

Theorem 6 (Addition Formula) The following equality

$$U_{2,n}(x_1+x_2,y_1+y_2) = \sum_{k=0}^{n}\binom{n}{k}U_{2,n-k}(x_1,y_1)U_{2,k}(x_2,y_2) \tag{2.7}$$

holds for $n > 0$ and x, y being real numbers.

Proof. By (2.1), using the Cauchy product rule for the power series, we readily see that

$$GU(t;x_1+x_2,y_1+y_2) = \sum_{n=0}^{\infty}U_{2,n}(x_1+x_2,y_1+y_2)\frac{t^n}{n!}$$
$$= (1+t)^{x_1+x_2}e^{(y_1+y_2)(\log(1+t))^2}$$
$$= (1+t)^{x_1}e^{y_1(\log(1+t))^2}(1+t)^{x_2}e^{y_2(\log(1+t))^2}$$
$$= GU(t;x_1,y_1)GU(t;x_2,y_2)$$
$$= \sum_{n=0}^{\infty}\left(\sum_{k=0}^{n}\binom{n}{k}U_{2,n-k}(x_1,y_1)U_{2,k}(x_2,y_2)\right)\frac{t^n}{n!},$$

which implies the claimed result (2.7).

Some special cases of (2.7) are given as follows:

$$U_{2,n}(x,y_1+y_2) = \sum_{k=0}^{n}\binom{n}{k}U_{2,n-k}(x,y_1)y_2^k,$$
$$U_{2,n}(x_1+x_2,y) = \sum_{k=0}^{n}\binom{n}{k}(x_1)_{n-k}U_{2,k}(x_2,y),$$
$$U_{2,n}(x,y+1) = \sum_{k=0}^{n}\binom{n}{k}U_{2,n-k}(x,y).$$

3 CONNECTED FORMULAS

We give some correlations, including the new polynomials and old polynomials such as Stirling numbers of both kinds and Hermite polynomials.

We now give the following theorem.

Theorem 7 The following correlation

$$H_n(x,y) = \sum_{k=0}^{n} U_{2,k}(x,y) S_2(n,k) \tag{3.1}$$

holds for $n \geq 0$.

Proof. Replacing t by $e^t - 1$ in (2.1), using (1.2) and (1.3), we readily see that

$$GU(e^t - 1; x, y) = e^{xt} e^{yt^2} = \sum_{n=0}^{\infty} H_n(x,y) \frac{t^n}{n!} = GFH(t; x, y)$$

and

$$GU(e^t - 1; x, y) = \sum_{k=0}^{\infty} U_{2,k}(x,y) \frac{(e^t-1)^k}{k!}$$
$$= \sum_{k=0}^{\infty} U_{2,n}(x,y) \sum_{n=k}^{\infty} S_2(n,k) \frac{t^n}{n!}$$
$$= \sum_{n=0}^{\infty} \sum_{k=0}^{n} U_{2,k}(x,y) S_2(n,k) \frac{t^n}{n!},$$

which provide the asserted result (3.1).

We now give the following theorem.

Theorem 8 The following correlation

$$U_{2,n}(x,y) = \sum_{k=0}^{n} H_k(x,y) S_1(n,k) \tag{3.2}$$

holds for $n > 0$.

Proof. Replacing t by $\log(1+t)$ in (1.3), using (1.1) and (2.1), we readily see that

$$GFH(\log(1+t); x, y) = e^{x\log(1+t)} e^{y(\log(1+t))^2}$$
$$= (1+t)^x e^{y(\log(1+t))^2} = GU(t; x, y),$$

and

$$GFH(\log(1+t); x, y) = \sum_{k=0}^{\infty} H_k(x,y) \frac{(\log(1+t))^k}{k!}$$
$$= \sum_{k=0}^{\infty} H_k(x,y) \sum_{n=k}^{\infty} S_1(n,k) \frac{t^n}{n!}$$
$$= \sum_{n=0}^{\infty} \sum_{k=0}^{n} H_k(x,y) S_1(n,k) \frac{t^n}{n!},$$

which provide the asserted result (3.2).

We state the following theorem.

Theorem 9 The following relation

$$\sum_{k=0}^{n} \sum_{m=0}^{n-k} \sum_{l=0}^{\left\lfloor \frac{k}{2} \right\rfloor} \binom{n}{k} \frac{(2l)!}{l!} x^m y^l S_2(n-k,m) S_2(k,2l)$$
$$= \sum_{k=0}^{n} \sum_{l=0}^{k} U_{2,l}(x,y) S_2(n,k) S_2(k,l) \tag{3.3}$$

holds for $n \geq 0$.

Proof. Replacing t by $e^{(e^t-1)} - 1$ in (2.1), using (1.2), we readily see that

$$GU\left(e^{(e^t-1)} - 1; x, y\right) = e^{x(e^t-1)} e^{y(e^t-1)^2}$$
$$= \sum_{m=0}^{\infty} x^m \frac{(e^t-1)^m}{m!} \sum_{l=0}^{\infty} y^l \frac{(e^t-1)^{2l}}{l!} \frac{(2l)!}{(2l)!}$$
$$= \left(\sum_{m=0}^{\infty} x^m \sum_{n=m}^{\infty} S_2(n,m) \frac{t^n}{n!}\right) \left(\sum_{l=0}^{\infty} \frac{y^l (2l)!}{l!} \sum_{n=2l}^{\infty} S_2(n,2l) \frac{t^n}{n!}\right)$$
$$= \left(\sum_{n=0}^{\infty} \sum_{m=0}^{n} x^m S_2(n,m) \frac{t^n}{n!}\right) \left(\sum_{n=0}^{\infty} \sum_{l=0}^{\left\lfloor \frac{n}{2} \right\rfloor} \frac{y^l (2l)!}{l!} S_2(n,2l) \frac{t^n}{n!}\right)$$
$$= \sum_{n=0}^{\infty} \sum_{k=0}^{n} \binom{n}{k} \sum_{m=0}^{n-k} x^m S_2(n-k,m) \sum_{l=0}^{\left\lfloor \frac{k}{2} \right\rfloor} \frac{y^l (2l)!}{l!} S_2(k,2l) \frac{t^n}{n!}$$

and

$$GU\left(e^{(e^t-1)}-1;x,y\right)=\sum_{k=0}^{\infty}U_{2,k}(x,y)\frac{\left(e^{(e^t-1)}-1\right)^k}{k!}$$
$$=\sum_{k=0}^{\infty}U_{2,k}(x,y)\sum_{l=k}^{\infty}S_2(l,k)\frac{(e^t-1)^l}{l!}$$
$$=\sum_{k=0}^{\infty}U_{2,k}(x,y)\sum_{l=k}^{\infty}S_2(l,k)\sum_{n=l}^{\infty}S_2(n,l)\frac{t^n}{n!}$$
$$=\sum_{n=0}^{\infty}\sum_{l=0}^{n}\sum_{k=0}^{l}U_{2,k}(x,y)S_2(l,k)S_2(n,l)\frac{t^n}{n!},$$

which provide the asserted result (3.3).

We now give the following theorem.

Theorem 10 The following correlation

$$\sum_{k=0}^{n}U_{2,k}(x,y)S_1(n,k)=\sum_{k=0}^{n}\sum_{m=0}^{k}H_m(x,y)S_1(n,k)S_1(k,m) \tag{3.4}$$

holds for $n\geq 0$.

Proof. Replacing t by $\log\left(1+\log(1+t)\right)$ in (1.3), using (1.1) and (2.1), we readily see that

$$GFH\left(\log\left(1+\log(1+t)\right);x,y\right)=\left(1+\log(1+t)\right)^x e^{y\left(\log\left(1+\log(1+t)\right)\right)^2}$$
$$=\sum_{k=0}^{\infty}U_{2,k}(x,y)\frac{\left(\log(1+t)\right)^k}{k!}$$
$$=\sum_{k=0}^{\infty}U_{2,k}(x,y)\sum_{n=k}^{\infty}S_1(n,k)\frac{t^n}{n!}$$
$$=\sum_{n=0}^{\infty}\sum_{k=0}^{n}U_{2,k}(x,y)S_1(n,k)\frac{t^n}{n!}$$

and

$$GFH\left(\log\left(1+\log(1+t)\right);x,y\right)=\sum_{k=0}^{\infty}H_k(x,y)\frac{\left(\log\left(1+\log(1+t)\right)\right)^k}{k!}$$
$$=\sum_{k=0}^{\infty}H_k(x,y)\sum_{m=k}^{\infty}S_1(m,k)\frac{\left(\log(1+t)\right)^m}{m!}$$
$$=\sum_{k=0}^{\infty}H_k(x,y)\sum_{m=k}^{\infty}S_1(m,k)\sum_{n=m}^{\infty}S_1(n,m)\frac{t^n}{n!}$$
$$=\sum_{n=m}^{\infty}\sum_{m=0}^{n}\sum_{k=0}^{m}S_1(n,m)S_1(m,k)H_k(x,y)\frac{t^n}{n!},$$

which provide the asserted result (3.4).

For $k\in\mathbb{N}_0$, the higher-order Bell polynomials $bel_n^{(k)}(x)$ and numbers $bel_n^{(k)}$ of the second kind are defined by (cf. [7])

$$\frac{\left(\log(1+x\log(1+t))\right)^k}{k!}=\sum_{n=0}^{\infty}bel_{n,k}(x)\frac{t^n}{n!} \tag{3.5}$$

and

$$\left(\log\left(1+\log(1+t)\right)\right)^k=\sum_{n=0}^{\infty}bel_{n,k}\frac{t^n}{n!}. \tag{3.6}$$

It can be seen that $bel_{n,k}(1)=bel_{n,k}$. It is easy to see from (1.5), (1.6), (3.5) and (3.6) that $bel_{n,1}(x):=bel_n(x)$ and $bel_{n,1}:=bel_n$.

We give the following theorem.

Theorem 11 The following correlation

$$\sum_{k=0}^{n}S_1(n,k)U_{2,k}(x,y)=\sum_{k=0}^{\infty}H_k(x,y)bel_{n,k} \tag{3.7}$$

holds for $n\geq 0$.

Proof. Replacing t by $\log\left(1+\log(1+t)\right)$ in (1.3), using (1.1), (2.1) and (3.6), we readily see that

$$GFH\left(\log\left(1+\log(1+t)\right);x,y\right)=\sum_{n=0}^{\infty}\sum_{k=0}^{n}U_{2,k}(x,y)S_1(n,k)\frac{t^n}{n!}$$

and

$$GFH\left(\log\left(1+\log(1+t)\right);x,y\right)=\sum_{k=0}^{\infty}H_k(x,y)\frac{\left(\log\left(1+\log(1+t)\right)\right)^k}{k!}$$
$$=\sum_{k=0}^{\infty}H_k(x,y)\sum_{n=0}^{\infty}bel_{n,k}\frac{t^n}{n!}$$
$$=\sum_{n=0}^{\infty}\sum_{k=0}^{\infty}H_k(x,y)bel_{n,k}\frac{t^n}{n!}$$
$$=\sum_{n=m}^{\infty}\sum_{m=0}^{n}\sum_{k=0}^{m}H_k(x,y)S_1(n,m)S_1(m,k)\frac{t^n}{n!},$$

which provide the asserted result (3.7).

4 CONCLUSIONS

The main aim of this paper is to investigate multifarious properties and relations for the polynomials $U_{2,n}(x,y)$. In the present study, we have introduced the polynomials $U_{2,n}(x,y)$. Several formulas covering addition formula, derivative property, and correlations with the Stirling numbers of both kinds and Hermite polynomials are derived by means of the series manipulation method.

After this study, one can resarch this polynomials under the operational methods or umbral calculus to get more formulas and properties. And also one can investigate correlations for the polynomials $U_{2,n}(x,y)$ in conjuction with the Bernoulli, Euler, Changhee, Daehee, derangement, Hermite polynomials and so on.

REFERENCES

[1] Bellavista, L.V. On the Stirling numbers of the first kind arising from probabilistic and statistical problems. Rend. Circ. Mat. Palermo, 32, 1983, 19-26.

[2] Duran, U.; Acikgoz, M. A note on Fibonacci-Hermite polynomials, Publications de l'Institut Mathematique, 171(131), 2025, 91-104.

[3] Duran, U; Acikgoz, M. New special polynomials: $U_{1,n}(x,y)$ related to the Bell polynomials and Stirling numbers, VIII. Bilsel International Efes Scientific Researches and Innovation Congress Proceeding Book, November 22-23, 2025-İzmir, Türkiye.

[4] Duran, U. On Hermite-Bell based Stirling numbers of the first and second kinds, 8th Internatıonal Black Sea Coastline Countries Scientific Research Conference Book, August 29-30, 2022-Sofia, Bulgaria.

[5] Kim, D.S.; Kim, T. Daehee numbers and polynomials, Applied Mathematical Sciences, 7(120), 2013, 5969-5976.

[6] Kim, D.S.; Kim, T.; Seo, J.J. A note on Changhee polynomials and numbers. Adv. Stud. Theor. Phys. 7(20), 2013, 993-1003.

[7] Kim, T.; Kim, D.S.; Dolgy, D.V.; Kim, H.K.; Lee, H. A new approach to Bell and poly-Bell numbers and polynomials[J]. AIMS Mathematics, 7(3) 2022, 4004-4016.

[8] Kim, T.; Kim, D.S. Extended Stirling numbers of the first kind associated with Daehee numbers and polynomials. Adv. Stud. Contemp. Math. (Kyungshang), 28, 2018, 127-138.

[9] Kim, T.; Kim, D.S.; Jang, G.-W. Extended Stirling polynomials of the second kind and extended Bell polynomials. Proc. Jangjeon Math. Soc., 20, 2017, 365-376.

[10] McBride, E.B. Obtaining generating functions, Springer-Verlag, New York, Berlin, 1971.

[11] Qi, F.; Guo, B.N. Some properties of the Hermite polynomials, Georgian Math. J., 28, 2021, 925-935.

[12] Srivastava, H.M.; Pinter, A. Remarks on some relationships between the Bernoulli and Euler polynomials, Appl. Math. Lett., 17, 2004, 375-380.

SKEW-HARMONİK POLİNOMLARI İÇİN DİFERANSİYEL DENKLEMELER

Ugur DURAN
İskenderun Technical University, Faculty of Engineering and Natural Sciences, Department of Basic Sciences of Engineering, Central Campus, TR-31200, Hatay, Turkiye
ORCID: 0000-0002-5717-1199
Mehmet ACIKGOZ
University of Gaziantep, Faculty of Arts and Science, Department of Mathematics, TR-27310 Gaziantep, Turkiye
ORCID: 0000-0003-1091-9697

ÖZET

Fizik, matematik, uygulamalı bilimler, mühendislik ve diğer ilgili alanlar dahil olmak üzere çeşitli bilim alanları, özel polinomlar ve sayılardan büyük ölçüde etkilenir. Örneğin, harmonik sayılar antik çağlardan beri incelenmekte ve sayılar teorisinin çeşitli dallarında önemli bir yer tutmaktadır. Bunlar bazen genel olarak harmonik seriler olarak adlandırılır, Riemann zeta fonksiyonuyla yakından ilişkilidir ve çeşitli özel fonksiyonların ifadelerinde görülür. Özel polinomlar teorisi, harmonik, Euler, Bernoulli, hiper harmonik ve Genocchi polinomları gibi önemli polinomları içerir. Son zamanlarda birçok fizikçi ve matematikçi, yukarıda bahsedilen polinomların çeşitli genellemelerini kapsamlı bir şekilde araştırmış ve değerlendirmiştir. Skew-harmonik polinomlar için üreteç fonksiyonun özellikleri üzerine yakın zamanda bir çalışma yürütülmüştür. Bu üreten fonksiyon kullanılarak çeşitli temel denklemler ve kısmi diferansiyel denklemler incelenmiştir.
Bu çalışmada, iki değişkenli çarpık harmonik polinomları tanımlıyoruz ve birkaç toplama formülleri, türev özellikleri ve Fubini polinomları, Stirling sayıları ve diğer özel sayılar ve polinomlarla ortak ilişkiler türetiyoruz. Daha sonra bazı yüksek mertebeden diferansiyel denklemlerin çift değişkenli çarpık harmonik polinomlar ve çarpık harmonik polinomlar ile çözülebileceğini gösteriyoruz.
Anahtar Kelimeler: Diferansiyel denklemler; Özel polinomlar; Skew-harmonic polinomları; Üreteç fonksiyonu.

DIFFERENTIAL EQUATIONS FOR THE SKEW-HARMONIC POLYNOMIALS

ABSTRACT
Various science fields, including physics, mathematics, applied sciences, engineering, and other related fields, are greatly impacted by special polynomials and numbers. For example, harmonic numbers have been studied since antiquity and are important in various branches of number theory. They are sometimes loosely termed harmonic series, are closely related to the Riemann zeta function, and appear in the expressions of various special functions. The theory of special polynomials features significant polynomials such as harmonic, Euler, Bernoulli, hyperharmonic, and Genocchi polynomials. Many physicists and mathematicians have been extensively investigating and considering the diverse generalizations of the aforementioned polynomials recently. A recent study was conducted on the properties of the generating function for skew-harmonic polynomials. Various fundamental equations and partial differential equations were examined using this generating function. In this study, we define bivariate skew-harmonic polynomials and derive several summation formulas, addition formulas, derivative properties, and correlations with Fubini polynomials, Stirling numbers, and other special numbers and polynomials. We then show that some higher-order differential equations can be solved by the bivariate skew-harmonic polynomials and the skew-harmonic polynomials.

Keywords: Differential equations; Special polynomials; Skew-harmonic polynomials; Generating function.

1 INTRODUCTION

In this paper, the familiar notations $\mathbb{C}$, $\mathbb{R}$, $\mathbb{Z}$, $\mathbb{N}$ and $\mathbb{N}_0$ are, respectively, referred to as the set of all complex numbers, the set of all real numbers, the set of all integers, the set of all natural numbers, and the set of all non-negative integers.

Polynomials are often used in both mathematics and engineering applications because they are closed under addition, multiplication, differentiation, integration, and composition. Therefore, they have become an efficient tool to represent different systems, simulate various processes, and compute final decisions. Recently, generating functions for special polynomials and numbers have also been used in many branches of mathematics, physics, and engineering. Using the generating functions, many fundamental properties and identities for special polynomials and numbers can be obtained (cf. [1-15]).

Harmonic numbers $(H_n)_{n\geq 0}$ are defined by $H_0 = 0$ and for all $n > 0$, (cf. [1-3,8,11-13])

$$H_n = \sum_{k=1}^{n} \frac{1}{k} = 1 + \frac{1}{2} + \frac{1}{3} + \cdots + \frac{1}{n}. \tag{1.1}$$

Conversely, alternating or skew-harmonic numbers $(H_n^-)_{n\geq 0}$ are given by $H_0^- = 0$ and for all $n > 0$ (cf. [1,2,8,11])

$$H_n^- = \sum_{k=1}^{n} (-1)^{k+1} \frac{1}{k} = 1 - \frac{1}{2} + \frac{1}{3} - \frac{1}{4} + \frac{1}{5} + \cdots + \frac{(-1)^{n-1}}{n}. \tag{1.2}$$

The first few skew-harmonic numbers are $0,1,\frac{1}{2},\frac{5}{6},\frac{7}{12},\frac{47}{60},\frac{37}{60}$. The skew-harmonic numbers are partial sums of the expansion of $\ln 2$ as

$$\ln 2 = \sum_{k=1}^{\infty} (-1)^{k+1} \frac{1}{k},$$

which itself is the special case $x = 1$ of the Newton-Mercator series (cf. [1,2,8,11])

$$\ln(1 + x) = \sum_{k=1}^{\infty} (-1)^{k+1} \frac{x^k}{k}, \qquad -1 < x \leq 1. \tag{1.3}$$

There is also a relation between skew-harmonic numbers and the digamma function $\psi(x) = \frac{d}{dx}\ln\Gamma(x)$ as (cf. [2])

$$\psi\left(\frac{n+1}{2}\right) - \psi\left(\frac{n}{2}\right) = 2(-1)^{n-1}(\ln 2 - H_{n-1}^-).$$

By (1.1) and (1.3), the skew-harmonic numbers can also be represented by a combination of harmonic numbers. It is easy to check that for every $n = 1,2, \ldots$,

$$H_{2n}^- = H_{2n} - H_n \quad \text{and} \quad H_{2n+1}^- = H_{2n+1} - H_n.$$

The integral representation for the skew-harmonic numbers is given by (cf. [1,2,8,11])

$$H_{2n}^- = \int_0^1 \frac{1-(-x)^n}{1+x} dx, \quad n \in \{1,2, \ldots\}.$$

The generating function of the harmonic numbers is given by (cf. [1-3,8,11-13])

$$-\frac{\log(1-t)}{1-t} = \sum_{n=0}^{\infty} H_n t^n. \tag{1.4}$$

Also, the generating function of the skew-harmonic numbers is given by (cf. [2,5,9])

$$\frac{\log(1+t)}{1-t} = \sum_{n=0}^{\infty} H_n^- t^n. \tag{1.5}$$

For $n \geq 0$, the Stirling numbers of the first kind (cf. [1,6,7]) are defined by

$$(x)_n = \sum_{k=0}^{n} S_1(n,k) x^k, \tag{1.6}$$

where $(x)_0 = 1$, and $(x)_n = x(x-1)\cdots(x-n+1), (n \geq 1)$. From (1.6), it is easy to see that

$$\frac{(\log(1+t))^k}{k!} = \sum_{n=k}^{\infty} S_1(n,k) \frac{t^n}{n!}, \ (r \geq 0). \tag{1.7}$$

For $n \geq 0$, the Stirling numbers of the second kind (cf. [1,6,7]) are defined by

$$x^n = \sum_{k=0}^{n} S_2(n,k)(x)_k. \tag{1.8}$$

In combinatorics, Stirling number of the second kind $S_2(n,k)$ counts the number of ways in which n distinguishible objects can be partitioned into k indistinguishable subsets when each subset has to contain at least one object. From (1.8), we see that

$$\frac{(e^t-1)^k}{k!} = \sum_{n=k}^{\infty} S_2(n,k)\frac{t^n}{n!}. \tag{1.9}$$

The classical two variables Fubini polynomials are defined by the following generating function as (cf. [1])

$$F(x;y,t) = \sum_{n=0}^{\infty} F_n(x,y)\frac{t^n}{n!} = \frac{e^{xt}}{1-y(e^t-1)}. \tag{1.10}$$

When $x = 0$ in (1.10), the two variables Fubini polynomials $F_n(x,y)$ reduce to the usual Fubini polynomials given by

$$F(y,t) = \sum_{n=0}^{\infty} F_n(y)\frac{t^n}{n!} = \frac{1}{1-y(e^t-1)}. \tag{1.11}$$

When $y = 1$ in (1.10), the two variables Fubini polynomials $F_n(x,y)$ reduce to the other Fubini polynomials given by

$$F^*(x,t) = \sum_{n=0}^{\infty} F_n^*(x)\frac{t^n}{n!} = \frac{e^{xt}}{2-e^t}. \tag{1.12}$$

Substituting y by 1 in (1.11) or substituting x by 0 in (1.12), we have the familiar Fubini numbers $F_n(1) := F_n$ as follows

$$F(t) = \sum_{n=0}^{\infty} F_n\frac{t^n}{n!} = \frac{1}{2-e^t}. \tag{1.13}$$

It is easy to see that for a non-negative integer n (cf. [1])

$$F_n(y) = \sum_{k=0}^{n} S_2(n,k)k!\,y^k \text{ and } F_n = \sum_{k=0}^{n} S_2(n,k)k!. \tag{1.14}$$

For more information about the applications of the usual Fubini polynomials and numbers, cf. [1] and see also the references cited therein.

Recently, a novel family of special polynomials, denoted by $U_{1,n}(x,y)$, is defined as follows:

$$GU(t;x,y) = (1+t)^x e^{yt} = \sum_{n=0}^{\infty} U_{1,n}(x,y)\frac{t^n}{n!}. \tag{1.15}$$

Some of their properties were investigated in [6].

In this paper, we define the bivariate skew-harmonic polynomials. Then we provide several formulas covering addition formula, derivative property, and correlations with the Stirling numbers of both kinds and Fubini polynomials by means of the series manipulation method.

2 A NOTE ON THE SKEW-HARMONIC POLYNOMIALS

In [1-3,8,11-13], harmonic and skew-harmonic polynomials are defined, and some of their properties are investigated. In this section, we introduce the bivariate skew-harmonic polynomials and derive some properties of these polynomials.

Definition 1 *We introduce the generating function of bivariate skew-harmonic polynomials $H_n^-(x,y)$ as follows:*

$$SH(t:x,y) = \frac{\log(1+t)}{1-t}(1+t)^x e^{yt} = \sum_{n=0}^{\infty} H_n^-(x,y)t^n. \tag{2.1}$$

Remark 1 *We note that when $y = 0$, the bivariate skew-harmonic polynomials $H_n^-(x,y)$ reduce to the usual skew-harmonic polynomials $H_n^-(x)$ given by*

$$\frac{\log(1+t)}{1-t}(1+t)^x = \sum_{n=0}^{\infty} H_n^-(x)t^n. \tag{2.2}$$

Remark 2 *We note that when $x = 0$, the bivariate skew-harmonic polynomials $H_n^-(x,y)$ reduce to another skew-harmonic polynomials $H_{n,*}^-(y)$, which is a novel extension of the skew-harmonic numbers, given by*

$$\frac{\log(1+t)}{1-t}e^{yt} = \sum_{n=0}^{\infty} H_{n,*}^-(y)t^n. \tag{2.3}$$

Remark 3 *We note that when $x = y = 0$, the bivariate skew-harmonic polynomials $H_n^-(x,y)$ reduce to the skew-harmonic numbers H_n^- in (1.5).*

We now aim to derive some properties of the bivariate skew-harmonic polynomials. We first give the following relation.

Theorem 1 The following correlation

$$H_n^-(x,y) = \sum_{k=0}^{n} \frac{(x)_k}{k!} H_{n-k,*}^-(y) \tag{2.4}$$

holds for $n \geq 0$.

Proof. Using (2.1) and (2.3), we readily see that

$$SH(t:x,y) = \sum_{n=0}^{\infty} H_n^-(x,y)t^n = \frac{\log(1+t)}{1-t}(1+t)^x e^{yt}$$
$$= \left(\sum_{n=0}^{\infty} (x)_n \frac{t^n}{n!}\right)\left(\sum_{n=0}^{\infty} H_{n,*}^-(y)t^n\right)$$
$$= \sum_{n=0}^{\infty} \left(\sum_{k=0}^{n} \frac{(x)_k}{k!} H_{n-k,*}^-(y)\right) t^n,$$

which provide the asserted result (2.4).

We state the following theorem.

Theorem 2 The following correlation

$$H_n^-(x,y) = \sum_{k=0}^{n} \frac{y^k}{k!} H_{n-k}^-(x) \tag{2.5}$$

holds for $n \geq 0$.

Proof. Using (2.1) and (2.2), we readily see that

$$SH(t:x,y) = \sum_{n=0}^{\infty} H_n^-(x,y)t^n = \frac{\log(1+t)}{1-t}(1+t)^x e^{yt}$$
$$= \left(\sum_{n=0}^{\infty} y^n \frac{t^n}{n!}\right)\left(\sum_{n=0}^{\infty} H_n^-(x)t^n\right)$$
$$= \sum_{n=0}^{\infty} \left(\sum_{k=0}^{n} \frac{y^k}{k!} H_{n-k}^-(x)\right) t^n,$$

which provide the asserted result (2.5).

Theorem 3 The following correlation

$$H_n^-(x) = \sum_{k=0}^{n} \frac{(-y)^k}{k!} H_{n-k}^-(x,y) \tag{2.6}$$

holds for $n \geq 0$.

Proof. Using (2.1) and (2.2), we readily see that

$$\sum_{n=0}^{\infty} H_n^-(x)t^n = \frac{\log(1+t)}{1-t}(1+t)^x = e^{-yt}\sum_{n=0}^{\infty} H_n^-(x,y)t^n$$
$$= \sum_{n=0}^{\infty} (-y)^n \frac{t^n}{n!}\sum_{n=0}^{\infty} H_n^-(x,y)t^n$$
$$= \sum_{n=0}^{\infty} \left(\sum_{k=0}^{n} \frac{(-y)^k}{k!} H_{n-k}^-(x,y)\right) t^n,$$

which provide the asserted result (2.6).

We state the following theorem.

Theorem 4 The following correlation

$$H_{n,*}^-(y) = \sum_{k=0}^{n} \frac{(-x)_k}{k!} H_{n-k}^-(x,y) \tag{2.7}$$

holds for $n \geq 0$.

Proof. Using (2.1) and (2.3), we readily see that

$$\sum_{n=0}^{\infty} H_{n,*}^-(y)t^n = \frac{\log(1+t)}{1-t} e^{yt} = (1+t)^{-x}\sum_{n=0}^{\infty} H_n^-(x,y)t^n$$
$$= \sum_{n=0}^{\infty} (-x)_n \frac{t^n}{n!}\sum_{n=0}^{\infty} H_n^-(x,y)t^n$$

$$= \sum_{n=0}^{\infty} \left(\sum_{k=0}^{n} \frac{(-x)_k}{k!} H_{n-k}^{-}(x,y) \right) t^n,$$

which provide the asserted result (2.7).

We state the following theorem.

Theorem 5 (Derivative Property) The following formula

$$\frac{\partial}{\partial x} H_n^{-}(x,y) = \sum_{k=0}^{n-1} \frac{(-1)^k}{k+1} H_{n-1-k}^{-}(x,y) \tag{2.8}$$

is valid for $n > 0$.

Proof. By (2.1), we acquire

$$\frac{\partial}{\partial x} SH(t:x,y) = \sum_{n=0}^{\infty} \frac{\partial}{\partial x} H_n^{-}(x,y) t^n = \frac{\partial}{\partial x} \left((1+t)^x e^{yt} \frac{\log(1+t)}{1-t} \right)$$
$$= \frac{\log(1+t)}{1-t} e^{yt} \left(\frac{\partial}{\partial x} (1+t)^x \right)$$
$$= \frac{\log(1+t)}{1-t} e^{yt} (1+t)^x \log(1+t)$$
$$= \left(\sum_{n=0}^{\infty} H_n^{-}(x,y) t^n \right) \left(\sum_{n=0}^{\infty} (-1)^n \frac{t^{n+1}}{n+1} \right)$$
$$= \sum_{n=0}^{\infty} \sum_{k=0}^{n} \frac{(-1)^k}{k+1} H_{n-k}^{-}(x,y) t^{n+1},$$

which means the desired result (2.8).

We state the following theorem.

Theorem 6 (Derivative Property) The following formula

$$\frac{\partial}{\partial y} H_n^{-}(x,y) = H_{n-1}^{-}(x,y) \tag{2.9}$$

is valid for $n > 0$.

Proof. By (2.1), we acquire

$$\frac{\partial}{\partial y} SH(t:x,y) = \sum_{n=0}^{\infty} \frac{\partial}{\partial y} H_n^{-}(x,y) t^n = \frac{\partial}{\partial y} \left(\frac{\log(1+t)}{1-t} (1+t)^x e^{yt} \right)$$
$$= \frac{\log(1+t)}{1-t} (1+t)^x \left(\frac{\partial}{\partial y} e^{yt} \right)$$
$$= t \frac{\log(1+t)}{1-t} e^{yt} (1+t)^x$$
$$= \sum_{n=0}^{\infty} H_n^{-}(x,y) t^{n+1},$$

which means the desired result (2.9).

For $0 \le k \le n$, we observe from (2.9) that

$$H_{n-k}^{-}(x,y) = D_y^k H_n^{-}(x,y), \tag{2.10}$$

where D_y^k is the kth derivative operator with respect to y, namely, $D_x^k = D_x D_x^{k-1}$.

We give the addition formula for the polynomials $H_n^{-}(x,y)$.

Theorem 7 (Addition Formula) The following equality

$$H_n^{-}(x_1 + x_2, y_1 + y_2) = \sum_{k=0}^{n} \frac{U_{1,k}(x_2,y_2)}{k!} H_{n-k}^{-}(x_1,y_1) \tag{2.11}$$

holds for $n > 0$ and x, y being real numbers.

Proof. By (2.1), using the Cauchy product rule for the power series, we readily see that

$$SH(t:x_1 + x_2, y_1 + y_2) = \sum_{n=0}^{\infty} H_n^{-}(x_1 + x_2, y_1 + y_2) t^n$$
$$= \frac{\log(1+t)}{1-t} (1+t)^{x_1 + x_2} e^{(y_1 + y_2)t}$$
$$= \frac{\log(1+t)}{1-t} (1+t)^{x_1} e^{y_1 t} (1+t)^{x_2} e^{y_2 t}$$
$$= SH(t:x_1,y_1) GU(t;x_2,y_2)$$
$$= \left(\sum_{n=0}^{\infty} H_n^{-}(x_1,y_1) t^n \right) \left(\sum_{n=0}^{\infty} U_{1,n}(x_2,y_2) \frac{t^n}{n!} \right)$$

$$= \sum_{n=0}^{\infty} \left(\sum_{k=0}^{n} \frac{U_{1,k}(x_2,y_2)}{k!} H_{n-k}^{-}(x_1,y_1) \right) t^n,$$

which implies the claimed result (2.11).

Some special cases of (2.11) are given as follows:

$$H_n^{-}(x, y_1 + y_2) = \sum_{k=0}^{n} \frac{y_2^k}{k!} H_{n-k}^{-}(x, y_1), \tag{2.12}$$

$$H_n^{-}(x_1 + x_2, y) = \sum_{k=0}^{n} \frac{(x_2)_k}{k!} H_{n-k}^{-}(x_1, y), \tag{2.13}$$

$$H_n^{-}(x, y_1 + 1) = \sum_{k=0}^{n} \frac{1}{k!} H_{n-k}^{-}(x, y).$$

Theorem 8 The following correlation

$$\sum_{k=0}^{n} \frac{F_{n-k}\phi_k(x,y)}{k!(n-k)!} = \sum_{k=0}^{n} H_k^{-}(x,y) k! S_2(n,k) \tag{2.14}$$

holds for $n > 0$.

Proof. Replacing t by $e^t - 1$ in (2.1), using (1.9) and (1.12), we readily see that

$$SH(e^t - 1 : x, y) = \frac{t}{2 - e^t} e^{tx} e^{y(e^t - 1)}$$
$$= \sum_{n=0}^{\infty} F_n \frac{t^n}{n!} \sum_{n=0}^{\infty} \phi_n(x,y) \frac{t^n}{n!}$$
$$= \sum_{n=0}^{\infty} \sum_{k=0}^{n} \binom{n}{k} F_{n-k}\phi_k(x,y) \frac{t^n}{n!}$$

and

$$SH(e^t - 1 : x, y) = \sum_{k=0}^{\infty} H_k^{-}(x,y)(e^t - 1)^k$$
$$= \sum_{k=0}^{\infty} H_k^{-}(x,y) k! \sum_{n=k}^{\infty} S_2(n,k) \frac{t^n}{n!}$$
$$= \sum_{n=0}^{\infty} \sum_{k=0}^{n} H_k^{-}(x,y) k! S_2(n,k) \frac{t^n}{n!},$$

which provide the asserted result (2.14).

We now give the following theorem.

Theorem 9 The following correlation

$$H_n^{-}(x,y) = \sum_{m=0}^{n} \sum_{k=0}^{m} \frac{F_k^*(x) S_1(m,k+1) y^{n-m}}{m!(n-m)!} \tag{2.15}$$

holds for $n > 0$.

Proof. We observe from (1.12), (1.7) and (2.1) that

$$\log(1+t) e^{yt} F^*\big(x, \log(1+t)\big) = \log(1+t) e^{yt} \frac{(1+t)^x}{1-t} = SH(t : x, y),$$

and

$$\log(1+t) e^{yt} F^*\big(x, \log(1+t)\big) = \sum_{k=0}^{\infty} F_k^*(x) \frac{\big(\log(1+t)\big)^{k+1}}{k!} e^{yt}$$
$$= \sum_{k=0}^{\infty} F_k^*(x) \sum_{n=k+1}^{\infty} S_1(n, k+1) \frac{t^n}{n!} \sum_{n=0}^{\infty} y^n \frac{t^n}{n!}$$
$$= \sum_{n=0}^{\infty} \sum_{k=0}^{n} F_k^*(x) S_1(n, k+1) \frac{t^n}{n!} \sum_{n=0}^{\infty} y^n \frac{t^n}{n!}$$
$$= \sum_{n=0}^{\infty} \sum_{m=0}^{n} \sum_{k=0}^{m} \binom{n}{m} F_k^*(x) S_1(m, k+1) y^{n-m} \frac{t^n}{n!},$$

which provide the asserted result (2.15).

3 ON DIFFERENTIAL EQUATIONS OF BIVARIATE SKEW-HARMONIC POLYNOMIALS

Here, we show that the bivariate skew-harmonic polynomials are solutions of some higher-order differential equations. The studies of differential equations whose solutions are associated with the

special polynomials are a recent hot topic and studied by many researchers, cf. [4,5,9,10,15], and see the references cited therein.
We now give some differential equations where the solutions are the bivariate skew-harmonic polynomials.

Theorem 10 The solutions of the following differential equation

$$\frac{{y_2}^n}{n!}D_y^n H_n^-(x,y_1)+\frac{y_2^{n-1}}{(n-1)!}D_y^{n-1}H_n^-(x,y_1)+\frac{y_2^{n-2}}{(n-2)!}D_y^{n-2}H_n^-(x,y_1)+\cdots$$
$$+\frac{y_2^2}{2!}D_y^2H_n^-(x,y_1)+\frac{y_2}{1!}D_yH_n^-(x,y_1)+H_n^-(x,y_1)-H_n^-(x,y_1+y_2)=0$$

are the bivariate skew-harmonic polynomials.
Proof. We observe from (2.10) and (2.12) that

$$H_n^-(x,y_1+y_2)=\sum_{k=0}^n\frac{y_2^k}{k!}H_{n-k}^-(x,y_1)=\sum_{k=0}^n\frac{y_2^k}{k!}D_y^kH_n^-(x,y_1),$$

which provides the asserted result.

We give the following theorem.
Theorem 11 The solutions of the following differential equation

$$\frac{(x_2)_n}{n!}D_y^nH_n^-(x_1,y)+\frac{(x_2)_{n-1}}{(n-1)!}D_y^{n-1}H_n^-(x_1,y)$$
$$+\frac{(x_2)_{n-2}}{(n-2)!}D_y^{n-2}H_n^-(x_1,y)+\cdots+\frac{(x_2)_2}{2!}D_y^2H_n^-(x_1,y)$$
$$+(x_2)_1D_yH_n^-(x_1,y)+F_{m,n}(x,y)-H_n^-(x_1+x_2,y)=0$$

are the bivariate skew-harmonic polynomials.
Proof. We observe from (2.10) and (2.13) that

$$H_n^-(x_1+x_2,y)=\sum_{k=0}^n\frac{(x_2)_k}{k!}H_{n-k}^-(x_1,y)=\sum_{k=0}^n\frac{(x_2)_k}{k!}D_y^kH_n^-(x_1,y),$$

which provides the claimed differential equation.

Theorem 12 The solutions of the following differential equation

$$\frac{(-y)^n}{n!}D_y^nH_n^-(x,y)+\frac{(-y)^{n-1}}{(n-1)!}D_y^{n-1}H_n^-(x,y)+\frac{(-y)^{n-2}}{(n-2)!}D_y^{n-2}H_n^-(x,y)+\cdots$$
$$+\frac{y^2}{2!}D_y^2H_n^-(x,y)+\frac{-y}{1!}D_yH_n^-(x,y)+H_n^-(x,y)-H_n^-(x)=0$$

are the bivariate skew-harmonic polynomials.
Proof. We see from (2.10) and (2.6) that

$$H_n^-(x)=\sum_{k=0}^n\frac{(-y)^k}{k!}H_{n-k}^-(x,y)=\sum_{k=0}^n\frac{(-y)^k}{k!}D_y^kH_n^-(x,y)$$

which provides the asserted result.

Theorem 13 The solutions of the following differential equation

$$\frac{(-x)_n}{n!}D_y^nH_n^-(x,y)+\frac{(-x)_{n-1}}{(n-1)!}D_y^{n-1}H_n^-(x,y)+\frac{(-x)_{n-2}}{(n-2)!}D_y^{n-2}H_n^-(x,y)+\cdots$$
$$+\frac{(-x)_2}{2!}D_y^2H_n^-(x,y)+\frac{-x}{1!}D_yH_n^-(x,y)+H_n^-(x,y)-H_{n,*}^-(y)=0$$

are the bivariate skew-harmonic polynomials.
Proof. We see from (2.10) and (2.7) that

$$H_{n,*}^-(y)=\sum_{k=0}^n\frac{(-x)_k}{k!}H_{n-k}^-(x,y)=\sum_{k=0}^n\frac{(-x)_k}{k!}D_y^kH_n^-(x,y)$$

which provides the asserted result.

REFERENCES

[1] Acikgoz, M.; Duran, U. A note on skew-harmonic polynomials, 3. Bilsel International Efes Scientific Researches And Innovation Congress Proceedings Book, March 22, 2024, İzmir-Türkiye.

[2] Boyadzhiev, K.N. Power series with skew-harmonic numbers, dilogarithms, and double integrals. Tatra Mt. Math. Publ., 2013, 56, 93-108.

[3] Boyadzhiev, K.N. Series with central binomial coefficients, Catalan numbers, and harmonic numbers. J. Integer Seq., 2012, 15, 12.1.7.

[4] Duran, U.; Acikgoz, M. Higher-order differential equations for the truncated tangent polynomials, 3. Bilsel International Efes Scientific Researches And Innovation Congress Proceeding Book, March 22, 2024, İzmir, Türkiye.

[5] Duran, U.; Acikgoz, M. Differential equations for Boole-Genocchi polynomials, International Yeditepe Scientific Research Congress Proceeding Book, September 7-8, 2024, İstanbul, Türkiye.

[6] Duran, U.; Acikgoz, M. New special polynomials: $U_{1,n}(x,y)$ related to the Bell polynomials and Stirling numbers, VIII. Bilsel International Efes Scientific Researches and Innovation Congress Proceedings Book, November 22-23, 2025-İzmir, Türkiye.

[7] Duran, U. On Hermite-Bell based Stirling numbers of the first and second kinds, 8th Internatıonal Black Sea Coastline Countries Scientific Research Conference Book, August 29-30, 2022-Sofia, Bulgaria.

[8] Frontczak, R. Binomial sums with skew-harmonic numbers. Palest. J. Math. 2021, 10, 756-763.

[9] Kang, J.Y.; Ryoo, C.S. Approximate roots and properties of differential equations for degenerate q-special polynomials. Mathematics. 2023, 11, 2803. DOI: 10.3390/math11132803

[10] Kang, J.Y. Properties of differential equations related to degenerate q-tangent numbers and polynomials. Symmetry. 2023, 15, 874. DOI: 10.3390/sym15040874

[11] Nguyen, V. On some series involving harmonic and skew-harmonic numbers, J. Clas. Anal., 2023, 22(1), 25-43. DOI: 10.7153/jca-2023-22-03

[12] Li, C.; Chu, W. Evaluating infinite series involving harmonic numbers by integration. Mathematics 2024, 12, 589. DOI: 10.3390/math12040589

[13] Spieß, J. Some identities involving harmonic numbers. Math. Comput. 1990, 55, 839-863.

[14] Srivastava, H.M.; Pinter A. Remarks on some relationships between the Bernoulli and Euler polynomials, Appl. Math. Lett., 2004, 17, 375-380.

[15] Al E'damat, A.; Khan, W.A.; Kirmani, S.A.K.; Duran, U.; Ryoo, C.S. On differential equations associated with (q,h)-Frobenius-Euler polynomials, J. Math. Computer Sci., 36 (2025), 386-398.

STRESSOMİCS YAKLAŞIMIYLA ABİYOTİK STRES FAKTÖRLERİNİN BİTKİSEL METABOLİZMA ÜZERİNDEKİ ETKİLERİNİN HPLC VE LC–MS TABANLI ANALİZLERLE BELİRLENMESİ

Ümit Haydar EROL
Kilis 7 Aralik University, Faculty of Agriculture, Department of Horticulture, 79000, Kilis
ORCID: 0000-0001-6126-5844

ÖZET
Abiyotik stres faktörleri, modern bitkisel üretim sistemlerinde verim ve kaliteyi sınırlandıran en kritik çevresel unsurlar arasında yer almaktadır. Tuzluluk, kuraklık, aşırı sıcaklık, düşük sıcaklık, ağır metal toksisitesi ve radyasyon gibi olumsuz çevresel koşullar, bitkilerin fizyolojik, biyokimyasal ve moleküler süreçlerinde önemli sapmalara yol açarak karmaşık metabolik yeniden yapılanmaları tetiklemektedir. Bu stresler, hücre zar bütünlüğünün bozulması, iyon homeostazının değişmesi, reaktif oksijen türlerinin (ROS) aşırı birikimi ve fotosentetik performansın düşmesi gibi çok yönlü etkiler ortaya çıkarmaktadır.
Son yıllarda giderek önem kazanan stressomics yaklaşımı, bitkilerin abiyotik stres koşullarına verdiği yanıtları genomik, transkriptomik, proteomik ve metabolomik düzeylerde bütüncül biçimde analiz etmeyi amaçlayan yenilikçi bir disiplin olarak öne çıkmaktadır. Bu sistem biyolojisi temelli yaklaşım, adaptif yanıtların hem hücresel hem de metabolik ağlar düzeyinde nasıl organize olduğunu anlamaya olanak tanımaktadır.
Bu bildiride, stressomics çerçevesinde özellikle metabolomik bileşen ele alınarak, yüksek performanslı sıvı kromatografi (HPLC) ve sıvı kromatografi–kütle spektrometresi (LC–MS/MS) tekniklerinin bitkilerin abiyotik stres yanıtlarını çözümlemedeki işlevi ayrıntılı biçimde tartışılmıştır. Fenolik bileşikler, flavonoidler, organik asitler, amino asitler, alkaloidler, lipid türevleri ve fitohormonlar gibi stresle ilişkili önemli metabolitlerin hem nicel hem nitel değişimleri bu analitik platformlarla yüksek hassasiyetle belirlenebilmektedir.
Elde edilen metabolomik veriler, stres toleransının fizyolojik temellerinin anlaşılmasına, dayanıklılık mekanizmalarının modellemesine ve stres toleransını artırmaya yönelik ıslah programlarının yönlendirilmesine önemli katkılar sunmaktadır. Bu yönüyle HPLC ve LC–MS tabanlı metabolomik analizler, stressomics yaklaşımının ayrılmaz bir bileşeni ve bitkisel stres fizyolojisini açıklamada vazgeçilmez bir araç haline gelmiştir.
Anahtar Kelimeler: Stressomics, abiyotik stres, HPLC, LC–MS/MS, metabolomik, fenolik bileşikler, bitki fizyolojisi

DETERMINATION OF THE EFFECTS OF ABIOTIC STRESS FACTORS ON PLANT METABOLISM WITH HPLC AND LC–MS BASED ANALYSES USING STRESSOMICS APPROACH

ABSTRACT
Abiotic stress factors are among the most critical environmental factors limiting yield and quality in modern plant production systems. Adverse environmental conditions such as salinity, drought, extreme heat, low temperature, heavy metal toxicity, and radiation cause significant deviations in the physiological, biochemical, and molecular processes of plants, triggering complex metabolic restructuring. These stresses produce multifaceted effects such as disruption of cell membrane integrity, altered ion homeostasis, excessive accumulation of reactive oxygen species, and decreased photosynthetic performance. Stresomics, which has gained increasing importance in recent years, stands out as an innovative discipline that aims to holistically analyze plant responses to abiotic stress conditions at the genomic, transcriptomic, proteomic, and metabolomic levels. This systems biology-based approach allows us to understand how adaptive responses are organized at both the cellular and metabolic networks levels.

This study, focusing particularly on the metabolomics component within the framework of stressomics, provides a detailed discussion of the role of high-performance liquid chromatography (HPLC) and liquid chromatography–mass spectrometry (LC–MS/MS) techniques in analyzing abiotic stress responses in plants. These analytical platforms allow for the high-sensitivity determination of both quantitative and qualitative changes in important stress-related metabolites, such as phenolic compounds, flavonoids, organic acids, amino acids, alkaloids, lipid derivatives, and phytohormones. Therefore, HPLC and LC–MS-based metabolomic analyses have become an integral component of the stressomics approach and an indispensable tool for understanding plant stress physiology.
Keywords: Stressomics, abiotic stress, HPLC, LC–MS/MS, metabolomics, phenolic compounds, plant physiology

1. GİRİŞ

Bitkiler, çevresel koşullardaki değişimlere doğrudan maruz kalan canlı organizmalardır. Bu nedenle çevresel stres faktörlerine karşı geliştirdikleri fizyolojik ve biyokimyasal yanıt mekanizmaları, onların hayatta kalma ve üretkenlik kapasitelerini belirleyen temel unsurlardan biridir. Abiyotik stres faktörleri (tuzluluk, kuraklık, aşırı sıcaklık, düşük sıcaklık, radyasyon, ağır metal toksisitesi, ozon kirliliği ve su baskını) gibi unsurlar bitki metabolizmasının her düzeyinde karmaşık tepkilere yol açmaktadır. Bu stresler; su alımı, besin taşınımı, fotosentez, solunum, büyüme ve üreme süreçlerini olumsuz etkileyerek hem hücresel enerji metabolizmasında hem de genetik düzenleme mekanizmalarında önemli bozulmalara neden olmaktadır (Hasanuzzaman ve ark., 2020).

Abiyotik stresin ilk etkilerinden biri, reaktif oksijen türlerinin (ROS) birikimiyle ortaya çıkan oksidatif dengesizliktir. ROS'lar, normal metabolik süreçlerde düşük düzeyde sinyal molekülü olarak görev yaparken, stres altında birikimleri artar ve lipid peroksidasyonu, DNA hasarı, protein denatürasyonu gibi hücresel tahribatlara neden olur. Bu durum, antioksidan savunma sistemlerinin (SOD, CAT, POD, APX gibi enzimlerin) aktive edilmesiyle dengelenmeye çalışılır. Ancak stresin şiddeti ve süresi bu sistemin kapasitesini aştığında, hücre zar bütünlüğü bozulur, fotosentetik etkinlik düşer ve metabolik enerji üretimi sekteye uğrar (Mittler, 2017).

Tuzluluk stresi, özellikle iyon dengesizliği (Na^+ ve Cl^- birikimi) ve ozmotik stres yoluyla hücre metabolizmasında aksamalara neden olurken, kuraklık stresi su potansiyelini azaltarak ozmotik basıncı değiştirir ve bitkide karbon fiksasyonu ile transpirasyon arasındaki dengeyi bozar. Ağır metal toksisitesi (örneğin Cd, Pb, Cu, Zn gibi metaller) ise protein yapılarını bozarak enzimatik aktiviteleri düşürür ve oksidatif strese yol açar. Bu stres türlerinin ortak noktası, hücresel enerji dengesinin bozulması ve adaptasyon için metabolik yeniden yapılanmanın zorunlu hale gelmesidir. Dolayısıyla abiyotik stres, bitkilerde yalnızca fizyolojik bir baskı unsuru değil; aynı zamanda genetik ve metabolik yeniden düzenlenmeyi tetikleyen bir biyokimyasal sinyal kaynağı olarak da değerlendirilir.

Bitkiler bu stres koşullarına karşı fizyolojik adaptasyon (ör. su tutma kapasitesinin artması, stomatal kapanma), biyokimyasal adaptasyon (ör. ozmolit sentezi, antioksidan birikimi) ve moleküler adaptasyon (ör. stresle ilişkili gen ekspresyonu, sinyal yolaklarının aktivasyonu) olmak üzere çok düzeyli yanıtlar geliştirirler. Bu yanıtların anlaşılması, klasik yöntemlerle yalnızca kısmen mümkündür. Geleneksel fizyolojik ölçütler (örneğin yaprak klorofil içeriği, malondialdehit (MDA) seviyesi, serbest prolin miktarı veya enzim aktiviteleri) stresin genel etkilerini ortaya koysa da, bu ölçütler bitkide meydana gelen moleküler ve metabolik yeniden yapılanma süreçlerini tam olarak yansıtamaz (Fukushima ve Kusano, 2013). İşte bu noktada, omik tabanlı sistem biyolojisi yaklaşımları bitkisel stres araştırmalarında devrim yaratmıştır.

Son on yılda, omik teknolojileri (genomik, transkriptomik, proteomik ve metabolomik analizler) bitkilerin stres koşullarındaki davranışlarını kapsamlı biçimde incelemek için kullanılan temel araçlar haline gelmiştir. Bu disiplinler arasında ortaya çıkan stressomics kavramı, stresle ilişkili biyolojik yanıtların çok katmanlı bir yapıda değerlendirilmesini ve gen, protein, metabolit etkileşimlerinin bütüncül biçimde analiz edilmesini hedefler. Stressomics, stres sinyallerinin hücre içi algılanmasından metabolik yanıtın ortaya çıkışına kadar geçen süreci, sistem biyolojisi temelli yaklaşımlarla açıklayan

bir şemsiye terimdir (Kumar ve ark., 2023). Bu bütüncül yaklaşım, klasik biyokimyasal ölçütlerin ötesine geçerek, stresin biyokimyasal imzalarını tanımlamaya odaklanır. Örneğin, LC–MS/MS ve HPLC gibi yüksek çözünürlüklü kromatografik sistemler kullanılarak fenolik bileşikler, flavonoidler, organik asitler, amino asitler ve fitohormonlardaki değişimler nicel olarak belirlenebilir. Bu bileşikler, stres koşullarında biriken ya da azalan biyobelirteç metabolitler olarak tanımlanır ve stres toleransının biyokimyasal temelini oluştururlar (Li ve ark., 2021).

Stressomics yaklaşımı, bitki biyolojisinde sistemsel düşünce kavramının yerleşmesine büyük katkı sağlamıştır. Artık bir bitkinin stres yanıtı, tek bir metabolit veya gen üzerinden değil; çok sayıda biyolojik katmanın (genom, transkriptom, proteom, metabolom) bütüncül bir ağ yapısı içinde değerlendirilmesiyle açıklanmaktadır. Bu anlayış, hem stres toleransı yüksek genotiplerin belirlenmesini hem de genetik ıslah programlarında stres dayanıklılığına odaklanan stratejilerin geliştirilmesini kolaylaştırmaktadır.

2. ARAŞTIRMA VE BULGULAR

2.1. Stressomics Kavramı ve Metabolomik Temeller

Son yıllarda bitki stres fizyolojisi araştırmaları, klasik biyokimyasal ölçümlerden sistem biyolojisine dayalı omik teknolojilere yönelmiştir. Bu dönüşümün merkezinde yer alan stressomics yaklaşımı, bitkilerin abiyotik stres koşullarına verdiği yanıtların çok katmanlı bir şekilde analiz edilmesini amaçlayan bütüncül bir bilim alanıdır. Kavram ilk kez 2010'lu yılların başında sistem biyolojisi ilkelerinin tarımsal bilimlere uyarlanmasıyla tanımlanmış, kısa sürede bitkisel metabolizma araştırmalarının temel paradigmalarından biri haline gelmiştir (Fukushima & Kusano, 2013).

Stressomics, stres altında çalışan biyolojik sistemleri bir "ağ organizasyonu" şeklinde ele alır. Bu yaklaşıma göre, çevresel stres faktörleri yalnızca bireysel gen veya protein düzeyinde değil; genomik, transkriptomik, proteomik ve metabolomik etkileşimlerin tamamını içeren çok katmanlı biyolojik ağlarda etkisini gösterir. Her bir katman, bitkinin stres karşısındaki farklı tepki düzeyini temsil eder. Stressomics yaklaşımında, stres yanıtlarının değerlendirilmesi farklı biyolojik katmanların bütüncül biçimde incelenmesini gerektirir. Genomik düzey, bitkilerin genetik yapısında stres toleransını belirleyen genlerin varlığını ve dizilim özelliklerini tanımlar. Transkriptomik düzey, bu genlerin stres koşulları altında nasıl aktive edildiğini, ifade profillerinde meydana gelen değişimleri ve gen düzenleme mekanizmalarını ortaya koyar. Proteomik düzey, ifade edilen genlerin ürünü olan proteinlerin işlevsel rollerini, enzimatik aktivitelerini ve hücresel lokalizasyonlarını inceleyerek stres yanıtında hangi proteinlerin görev aldığını belirler. Metabolomik düzey ise tüm bu süreçlerin nihai çıktısını temsil eder; yani stres koşulları altında sentezlenen veya yıkıma uğrayan metabolitlerin (örneğin fenolik bileşikler, amino asitler, organik asitler, hormonlar vb.) birikimini ve dönüşümünü ölçerek bitkinin fizyolojik durumuna ilişkin doğrudan veriler sağlar (Zörb ve ark., 2021).

Bu dört omik katmanın bütüncül olarak yorumlanması, stres toleransının yalnızca tekil genlerin varlığıyla açıklanamayacağını; aksine, gen–protein–metabolit ağları arasındaki dinamik etkileşimlerin stres yanıtını belirlediğini göstermektedir. Bu nedenle stressomics, klasik indirgemeci yaklaşımlardan farklı olarak, "sistem temelli bir dayanıklılık modeli" inşa eder. Bu modelde her biyokimyasal yol, stres koşullarında değişen bir düğüm (node) olarak kabul edilir ve omik veriler bu düğümler arasındaki etkileşimlerin matematiksel haritasını oluşturur.

Bu bütüncül yaklaşımın merkezinde metabolomik bileşen yer alır. Çünkü stres koşullarına verilen yanıtların en son çıktısı doğrudan metabolit düzeyinde gözlenir. Metabolomik, bitkinin mevcut fizyolojik durumunu yansıtan "biyokimyasal parmak izi" olarak tanımlanabilir. Bitkilerde sekonder metabolitlerin (fenolik bileşikler, flavonoidler, alkaloidler, terpenoidler, glukozinolatlar vb.) stres altındaki değişimleri, bitkinin savunma kapasitesinin en güçlü göstergelerindendir (Li ve ark., 2021).

Özellikle fenolik bileşikler, oksidatif stresin hafifletilmesinde görev alan başlıca antioksidanlardır. Bu bileşikler, hem doğrudan ROS temizleyici etki gösterir hem de oksidatif hasarı önleyici enzimlerin aktivasyonunda sinyal rolü üstlenir. Ayrıca fenolikler, hücre duvarını güçlendirerek iyon sızıntısını azaltır, fitohormon sinyallemesini düzenler ve stres koşullarında hücresel dengenin korunmasına katkı

sağlar (Mittler, 2017). Flavonoidler ve organik asitler de benzer şekilde ROS detoksifikasyonunda ve hücresel pH dengesinin sürdürülmesinde görev alırlar.

Metabolomik çalışmalar genel olarak iki analitik yaklaşıma dayanır: hedefli (targeted) ve hedefsiz (untargeted) metabolomik analizler.

- Hedefli metabolomik çalışmalarda belirli bir grup bileşik (örneğin klorojenik asit, ferulik asit, kafeik asit, prolin veya malik asit gibi) önceden tanımlanır ve bu bileşiklerin miktar değişimleri nicel olarak belirlenir. Bu yaklaşım, HPLC veya LC–MS/MS sistemlerinde spesifik geçişlerin (MRM – Multiple Reaction Monitoring) izlenmesiyle yüksek doğruluk sağlar (Kumar ve ark., 2023).
- Hedefsiz metabolomik analizlerde ise, bitkide bulunan binlerce metabolit eşzamanlı olarak değerlendirilir ve genellikle yüksek çözünürlüklü LC–MS veya GC–MS sistemleriyle çalışılır. Bu yöntem, özellikle yeni veya bilinmeyen biyobelirteçlerin keşfedilmesinde etkilidir. Elde edilen geniş veri setleri daha sonra istatistiksel olarak (ör. PCA, PLS-DA, HCA) analiz edilerek stresle ilişkili metabolit grupları belirlenir.

Metabolomik analizlerin başarısı, sadece teknik doğrulukla değil; aynı zamanda bu verilerin biyolojik anlamlandırılmasıyla da ilgilidir. Stres metabolomikleri, metabolit düzeyinde elde edilen verilerin transkriptomik ve proteomik sonuçlarla ilişkilendirilmesiyle güç kazanır. Bu nedenle stressomics yaklaşımı, çoklu omik verilerin entegrasyonu sayesinde stres biyolojisinde yeni kavramsal çerçeveler oluşturmuştur. Örneğin, tuz stresi altında fenilpropanoid yolunun aktivasyonu transkriptomik verilerle doğrulanırken, aynı koşullarda LC–MS analizlerinde artan klorojenik asit düzeyleri metabolomik olarak desteklenmiştir (Li ve ark., 2021).

Metabolomik analizlerin en önemli çıktılarından biri, biyobelirteç metabolitlerin belirlenmesidir. Bu metabolitler, stres toleransının fenotipik veya genotipik göstergeleri olarak kabul edilir. Örneğin prolin, sorbitol, sakkaroz gibi ozmolitler su stresinin biyobelirteçleri olarak yaygın biçimde kullanılmaktadır. Benzer şekilde fenolik asitler ve flavonoidler, antioksidan yanıtın biyokimyasal göstergeleri olarak stressomics araştırmalarında sıklıkla rapor edilmektedir (Hasanuzzaman ve ark., 2020; Yadav ve ark., 2020).

2.2. Abiyotik Stres Faktörlerinin Metabolik Olaylar Üzerindeki Etkileri

Abiyotik stres faktörleri, bitkisel metabolizmanın tüm katmanlarında yeniden yapılanmaya neden olur. Bitkiler çevresel streslere maruz kaldığında, savunma sistemlerini aktive ederek primer (karbon, azot ve enerji metabolizması) ve sekonder metabolizma yollarını yeniden düzenler. Bu düzenleme, bir yandan enerji kullanımını optimize ederken diğer yandan stres koşullarında hayatta kalma ve büyüme arasındaki dengeyi kurmayı amaçlar. Bitki hücrelerinde stres koşulları, en başta reaktif oksijen türlerinin (ROS) aşırı üretimiyle karakterizedir. ROS birikimi, hücre zarlarında lipid peroksidasyonu, protein oksidasyonu ve DNA hasarına yol açarak metabolik dengenin bozulmasına neden olur. Bu nedenle bitkiler, stresin oluşturduğu oksidatif baskıyı azaltmak için antioksidan bileşiklerin sentezini hızlandırır.

Tuz stresi, bitki metabolizmasında en yaygın görülen abiyotik baskı faktörlerinden biridir. Tuzluluk, özellikle sodyum (Na^+) ve klor (Cl^-) iyonlarının birikimine bağlı olarak iyon toksisitesi ve ozmotik stres oluşturur. Bu durum, hücre içi iyon homeostazını bozar ve bitki büyümesini sınırlar. Ancak bu stres aynı zamanda fenilpropanoid yolunu aktive ederek fenolik bileşiklerin sentezini artırır (Li ve ark., 2021). Fenolik bileşikler, ROS temizleyici özelliği sayesinde hücresel zarları korur ve antioksidan kapasiteyi yükseltir. LC–MS analizleri, tuz stresine maruz kalan *Capsicum annuum*, *Oryza sativa* ve *Arabidopsis thaliana* gibi bitkilerde klorojenik asit, ferulik asit ve sinapik asit düzeylerinde belirgin artışlar göstermiştir (Li ve ark., 2021; Zörb ve ark., 2021). Bununla birlikte, bazı türlerde tuz stresi altında fenolik biyosentezle birlikte flavonoid üretiminin de arttığı, özellikle luteolin, apigenin ve kaempferol türevlerinin birikim gösterdiği bildirilmiştir. Bu bileşikler, hücre duvarını güçlendirerek iyon sızıntısını azaltmakta ve tuz stresine karşı dayanıklılığı artırmaktadır.

Kuraklık stresi, bitkisel metabolizmayı su eksikliği ve ozmotik baskı yoluyla etkiler. Kuraklık koşullarında bitkiler, hücre içi su dengesini korumak amacıyla ozmolit olarak adlandırılan küçük molekülleri (prolin, betain, sakkaroz, sorbitol, trehaloz vb.) biriktirir. Bu bileşikler, hücre içi osmotik basıncı düzenleyerek su kaybını minimize eder, aynı zamanda protein ve zar yapılarının stabilitesini

korur (Yadav ve ark., 2020). Kuraklık altında aynı zamanda karbon metabolizmasında değişimler gözlenir; özellikle glikoliz ve TCA (Trikarboksilik Asit) döngüsü bileşenleri yeniden dengelenir. LC–MS analizleri, kuraklık stresinde malik asit, fumarik asit ve sitrik asit düzeylerinde düşüş olduğunu, buna karşılık fenolik bileşiklerde artış görüldüğünü göstermiştir. Bu durum, bitkinin enerji metabolizmasını azaltarak ikincil metabolit sentezine yöneldiğini ortaya koymaktadır. Ayrıca, ABA (absisik asit) ve jasmonat gibi stres hormonlarının artışı da metabolik yeniden yapılanmayı yönlendiren önemli sinyal mekanizmaları olarak tanımlanmıştır (Hasanuzzaman ve ark., 2020).

Ağır metal toksisitesi, bitkilerde oksidatif stresin en yıkıcı formlarından biridir. Özellikle kadmiyum (Cd), kurşun (Pb) ve bakır (Cu) gibi metaller, fotosentetik pigmentlerin bozulmasına, enzim inhibisyonuna ve iyonik dengenin bozulmasına yol açar. Bu tür metallerin birikimi sonucu bitkilerde lipid peroksidasyonu artarken, karbon fiksasyonu ve protein biyosentezi baskılanır. Ancak dayanıklı bitki türleri veya genotipleri, bu koşullarda fenolik antioksidan sentezini artırarak zararları sınırlayabilir. LC–MS/MS tabanlı metabolomik çalışmalar, ağır metal stresine maruz kalan bitkilerde gallik asit, kateşin, epikateşin, rutin ve kersetin gibi fenolik bileşiklerin düzeylerinde önemli artışlar olduğunu göstermiştir (Kumar ve ark., 2023). Bu bileşiklerin özellikle metal iyonlarını şelatlama ve ROS temizleme işlevleri sayesinde hücre içi dengeyi koruduğu belirlenmiştir.

Metabolik ağlardaki değişimler, yalnızca savunma bileşiklerinin üretimiyle sınırlı değildir; aynı zamanda karbon–azot etkileşimi, enerji transfer mekanizmaları ve hormon sinyallemesi üzerinde de önemli etkiler yaratır. Örneğin, stres altında amino asit metabolizmasında prolin, serin, valin ve glutamin türevlerinin birikimi artarken, şeker metabolizmasında sakkaroz, glukoz ve fruktoz düzeylerinde yeniden yapılanma meydana gelir. Bu değişimler, stres adaptasyonunun enerji optimizasyonu ile yakından ilişkilidir. Ayrıca metabolomik veriler, dayanıklı ve duyarlı genotipler arasındaki farkların, belirli metabolik yolların (örneğin; fenilpropanoid, askorbat-glutatyon, pentoz fosfat yolu) aktivasyon düzeyine bağlı olduğunu göstermektedir (Zörb ve ark., 2021).

HPLC analizleri, bu adaptif süreçlerde ortaya çıkan metabolit değişimlerini kantitatif olarak belirlemede büyük avantaj sağlar. Örneğin, belirli fenolik asitlerin veya ozmolitlerin miktar tayini, bitkilerin stres tolerans düzeylerinin sınıflandırılmasına olanak tanır. LC–MS/MS teknolojisi ise, bu bileşiklerin moleküler yapılarının tanımlanması, izotopik desenlerinin belirlenmesi ve yeni biyobelirteçlerin keşfedilmesi açısından çok daha yüksek çözünürlük sunar. Bu tekniklerle elde edilen metabolik profiller, çok değişkenli istatistiksel yöntemlerle (PCA, PLS-DA, VIP analizi) değerlendirildiğinde, stres koşullarında meydana gelen biyokimyasal yeniden yapılanma net bir biçimde ortaya konmaktadır (Kumar ve ark., 2023).

2.3. HPLC ve LC–MS Analizlerinin Stressomics İçindeki Rolü

Bitkilerin abiyotik stres koşullarına verdiği metabolik yanıtların doğru ve güvenilir bir biçimde belirlenebilmesi, yüksek duyarlılığa ve özgüllüğe sahip analitik yöntemlerin kullanılmasını zorunlu kılar. Bu bağlamda, yüksek performanslı sıvı kromatografi (HPLC) ve sıvı kromatografi–kütle spektrometresi (LC–MS/MS) teknolojileri, stressomics yaklaşımında metabolit düzeyindeki değişimlerin hem niteliksel hem de niceliksel olarak tanımlanmasında en önemli araçlar olarak öne çıkmaktadır. Bu iki teknik, metabolomik verilerin elde edilmesi, işlenmesi ve biyolojik anlamlandırılması aşamalarında birbirini tamamlayan yöntemlerdir (Kumar ve ark., 2023).

HPLC teknolojisi, kimyasal bileşenlerin polarite, molekül ağırlığı ve fonksiyonel grup farklılıklarına göre ayrıştırılmasını sağlayan bir yöntemdir. Bitkilerde özellikle fenolik bileşikler, organik asitler, amino asitler ve fitohormonların kantitatif belirlenmesinde geniş biçimde kullanılmaktadır. Analizlerde genellikle ters faz (C18) kolonlar tercih edilir ve ayırma işlemi, mobil faz olarak kullanılan çözücü sistemler (çoğunlukla metanol/su veya asetonitril/su karışımı) arasında gerçekleşen hidrofilik–hidrofobik etkileşim farklarına dayanır. Bu sistemlerde %0.1 formik asit ya da asetik asit eklenmesi, bileşiklerin protonlanmasını kolaylaştırarak pik şekillerini iyileştirir. Dedeksiyon genellikle diyod dizi dedektör (DAD) ya da UV–Vis dedektörlerle yapılır; fenolik bileşikler için 280–320 nm, flavonoidler için 350–370 nm, organik asitler için ise 210–230 nm dalga boyları kullanılmaktadır (Li ve ark., 2021).

HPLC'nin en önemli avantajlarından biri, aynı anda çok sayıda bileşiğin hızlı, tekrarlanabilir ve nispeten düşük maliyetli bir şekilde analiz edilebilmesidir. Ayrıca, analiz öncesi numune hazırlığı

görece basittir: bitki örnekleri genellikle %70–85 metanol veya asetonitril ile ekstrakte edilerek filtre edilir ve doğrudan enjeksiyona hazır hale getirilir. Bu yöntemin sınırlılığı, yalnızca UV–absorban bileşikleri saptayabilmesi ve izomerik yapıları ayırt etmede yetersiz kalabilmesidir. Bu nedenle HPLC, çoğunlukla ön tarama veya kantitatif doğrulama analizlerinde tercih edilmektedir.

Buna karşın, LC–MS/MS teknolojisi, HPLC'ye göre çok daha yüksek çözünürlük ve özgüllük sunarak hedefli ve hedefsiz metabolomik analizlerde devrim yaratmıştır. LC–MS/MS sistemleri, sıvı kromatografi aşamasında bileşenlerin ayrılmasını sağladıktan sonra, iyonizasyon ve kütle spektrometrisi aşamalarında bileşiklerin kütle/yük (m/z) oranlarını tespit eder. Bu yöntem, elektrospray iyonizasyon (ESI) veya atmosferik basınç kimyasal iyonizasyon (APCI) tekniklerini kullanarak molekülleri iyonlaştırır. Elde edilen iyonlar, üçlü kuadrupol (Triple Quadrupole, QqQ) veya yüksek çözünürlüklü zaman–uçuş (TOF) dedektörlerde analiz edilir. Özellikle MRM (Multiple Reaction Monitoring) geçişleri, belirli bileşiklerin özgün parçalanma desenlerini izleyerek yüksek hassasiyetli kantitatif sonuçlar sağlar (Kumar ve ark., 2023; Sun ve ark., 2022).

Hedefli LC–MS/MS analizleri, belirli metabolit gruplarının (örneğin fenolik asitler, flavonoidler, amino asitler veya fitohormonlar) kantitatif takibini sağlarken; hedefsiz metabolomik uygulamalar, stres koşullarında ortaya çıkan binlerce bilinmeyen bileşiği eşzamanlı olarak saptayarak yeni biyobelirteçlerin keşfedilmesine olanak tanır. Özellikle bitkilerde stres toleransı yüksek genotiplerin belirlenmesinde, bu iki yaklaşımın kombinasyonu oldukça etkilidir.

LC–MS/MS tabanlı veriler, yalnızca bileşik düzeyinde bilgi sağlamakla kalmaz; aynı zamanda çok değişkenli istatistiksel analizlerle (örneğin Principal Component Analysis (PCA), Partial Least Squares Discriminant Analysis (PLS–DA), Hierarchical Cluster Analysis (HCA) ve Variable Importance in Projection (VIP) analizleri) biyolojik olarak anlamlandırılabilir hale gelir. Bu analizler, farklı stres koşullarına maruz kalan bitki örneklerinin metabolit profillerine göre ayrılmasını ve gruplandırılmasını mümkün kılar. Örneğin, PCA analizleri dayanıklı ve duyarlı genotiplerin metabolit düzeyindeki farklılıklarını üç boyutlu uzayda açıkça ayırt ederken, VIP skorları hangi bileşiklerin stres yanıtında belirleyici rol oynadığını ortaya koyar (Li ve ark., 2021; Zörb ve ark., 2021).

Stressomics yaklaşımı açısından bakıldığında, HPLC ve LC–MS/MS teknolojileri yalnızca analitik araçlar değil, aynı zamanda biyolojik anlam çıkarımında stratejik bileşenlerdir. Bu yöntemler, stres altında değişen metabolit profillerinin sistematik biçimde değerlendirilmesini sağlayarak, stres biyobelirteçlerinin tanımlanması, metabolik yolların yeniden yapılanmasının belirlenmesi ve stres toleransının biyokimyasal temellerinin anlaşılması süreçlerine katkı sağlar. Ayrıca, LC–MS tabanlı metabolik yol haritaları, elde edilen verilerin gen ekspresyonu ve protein bolluğu verileriyle entegre edilmesine olanak tanıyarak stressomics çalışmalarında multi–omics entegrasyonu için temel oluşturur (Fukushima & Kusano, 2013; Kumar ve ark., 2023).

2.4. Literatür Destekli Örnek Uygulamalar

Son yıllarda HPLC ve LC–MS tabanlı metabolomik analizlerin bitkisel stres araştırmalarına entegrasyonu, bitkilerin stres koşullarına verdiği metabolik yanıtların çözülmesinde çığır açıcı bulgular ortaya koymuştur. Örneğin *Capsicum annuum* bitkisinde soğuk stresine karşı yapılan çok katmanlı omik analizlerde, klorojenik asit ve toplam fenolik bileşik düzeylerinin belirgin biçimde arttığı, bu artışın özellikle suberinleşme ve hücre duvarı güçlenmesiyle ilişkili olduğu bildirilmiştir (Reimer ve ark., 2022). Benzer biçimde Morales-Merida ve ark. (2024), biber saplarında UV-B ve soğuk stres kombinasyonunun fenilpropanoid yolunu aktive ettiğini ve flavonoid türevlerinin (ör. luteolin, apigenin, kaempferol) önemli ölçüde biriktiğini göstermiştir. Bu bulgular, fenolik ve flavonoidlerin biberde çevresel streslere karşı çok yönlü bir savunma sistemi oluşturduğunu ortaya koymaktadır.

Domateste yapılan metabolomik analizler de bu durumu desteklemektedir. Jia ve ark. (2022), tuz stresine maruz kalan *Solanum lycopersicum* köklerinde LC–MS temelli entegre metabolomik ve transkriptomik analizler kullanarak, fenilpropanoid ve flavonoid biyosentez yollarının aktivasyonuyla ilişkili 60'tan fazla metabolitte artış tespit etmiştir. Benzer şekilde, Paupière ve ark. (2020), ısı stresine maruz bırakılan domates yapraklarında transkriptomik değişimlerle birlikte metabolit profillerinde glukoz, fruktoz ve organik asit düzeylerinin yeniden dengelendiğini, ayrıca fenolik bileşiklerde artış

görüldüğünü bildirmiştir. Bu sonuçlar, ısı stresinin karbon metabolizması ile antioksidan savunma arasında karmaşık bir etkileşim yarattığını göstermektedir.

Üzüm (Vitis vinifera) bitkilerinde kuraklık stresine yönelik yapılan çalışmalar da stressomics yaklaşımını destekler niteliktedir. Yang ve ark. (2023), *Shine Muscat* çeşidinde kuraklık koşullarında ozmolitler (betain, sorbitol, trehaloz) ve antioksidan bileşiklerde artış gözlemiş; bu değişimlerin δ-aminolevulinik asit (ALA) uygulamasıyla geriye döndüğünü göstermiştir. Zhao ve ark. (2024) ise üzüm hücre kültürlerinde tuz stresi altında flavonoid bileşiminde anlamlı değişiklikler belirlemiş ve fenilpropanoid yolunun stres yanıtında merkezi rol oynadığını rapor etmiştir. Bu bulgular, üzümde stres toleransının metabolik ağların yeniden yapılanmasıyla doğrudan ilişkili olduğunu göstermektedir.

Marul (Lactuca sativa) bitkisinde $Cu(OH)_2$ nanopestisitine bağlı oksidatif stres koşullarında yapılan metabolomik analizlerde, HPLC ve LC–MS ile şekerler, amino asitler ve organik asitlerde önemli farklılıklar belirlenmiştir (Zhao ve ark., 2016). Bu çalışmada özellikle sakkaroz ve glutamat düzeylerindeki artışın oksidatif detoksifikasyonla ilişkili olduğu vurgulanmıştır. Benzer şekilde, Elferjani ve ark. (2024) tarafından kanola (Brassica napus) genotipleri üzerinde yürütülen kuraklık stresine dayalı metabolomik ve fizyolojik çalışmalarda, dayanıklı genotiplerin daha yüksek kütikül balmumu bileşimi ve fenolik metabolit profilleri sergilediği gösterilmiştir. Bu durum, yüzey koruma ve antioksidan savunmanın birlikte işlediğini göstermektedir.

Pirinç (Oryza sativa) türlerinde yapılan çok sayıda LC–MS tabanlı çalışma, ağır metal toksisitesinin metabolik dengesizlikleri ortaya koymaktadır. Lan ve ark. (2023), kadmiyum stresi altında kök dokularında gallik asit, kateşin ve kersetin gibi antioksidan flavonoidlerin birikimini rapor ederken; Yuan ve ark. (2022), kadmiyum uygulaması sonrası yağ asidi ve amino asit yollarının kritik rol oynadığını, stres adaptasyonunun bu metabolitler üzerinden şekillendiğini göstermiştir. Bu bulgular, ağır metal stresi altında fenolik antioksidanların ve enerji metabolitlerinin yeniden düzenlendiğini doğrulamaktadır.

Çay (Camellia sinensis) bitkisinde soğuk stresine karşı yapılan LC–MS analizlerinde, kateşin türevlerinde (özellikle epikateşin ve epigallokateşin gallat) belirgin artış saptanmış; bu bileşiklerin soğuk toleransında anahtar antioksidan rol üstlendiği belirtilmiştir (Wang ve ark., 2022). Camellia drupifera üzerinde yürütülen bir başka araştırmada, alüminyum stresine maruz kalan bitkilerde 20'den fazla flavonoid türevinde (örneğin taksifolin, naringenin-7-glikozit, epikateşin) doza bağlı artışlar belirlenmiştir (Wang ve ark., 2023). Bu veriler, metal toksisitesine karşı fenolik yanıtın evrensel bir savunma mekanizması olduğunu göstermektedir.

Arpa (Hordeum vulgare) ve Arabidopsis thaliana gibi model türlerde de metabolomik düzeyde stres yanıtları ayrıntılı biçimde belgelenmiştir. Widodo ve ark. (2009), tuz stresine dayanıklı ve duyarlı arpa genotiplerini karşılaştırdıkları çalışmalarında, dayanıklı genotipte ozmolitlerin (prolin, sorbitol, trehaloz) ve organik asitlerin daha yüksek düzeyde olduğunu göstermiştir. Kim ve ark. (2007), *Arabidopsis* hücre hatlarında zaman serisi LC–MS analizleriyle tuz stresinin erken evrelerinde fenilpropanoid, metilasyon ve glisin betain yollarının aktive olduğunu, uzun süreli stres döneminde ise karbon metabolizmasının yeniden düzenlendiğini belirlemiştir. Segarra-Medina ve ark. (2023), *Arabidopsis* üzerinde tuz ve yüksek ışık kombinasyonunun tekil streslerden farklı bir metabolomik yanıt oluşturduğunu ve kombinasyon-özgü biyobelirteçlerin tanımlandığını göstermiştir. Bu bulgular, çoklu streslerin metabolik düzeyde sinerjik etkiler doğurabileceğini göstermektedir.

Tahıl türlerinde de LC–MS destekli metabolomik çalışmalar hızla artmaktadır. Zhang ve ark. (2022), *Sorghum bicolor* kök ve sürgünlerinde tuz stresi altında metabolit profillerinin kısa analiz sürelerinde ayrıştırılabildiğini, tuz toleransının organ-özgül metabolit profilleriyle ilişkili olduğunu ortaya koymuştur. Maceda-López ve ark. (2025), Maya kökenli yerel domates genotiplerinde ısı stresine karşı şeker/asit profilleri ve fenolik bileşiklerin yeniden programlandığını belirlemiş; dayanıklı ve duyarlı genotiplerin açık biçimde ayrıldığını göstermiştir. Estêvão ve ark. (2024) ise üzümde kuraklık koşullarında antosiyanin ve flavonol bileşiminde LC–MS ile tespit edilen değişimlerin kültivara özgü adaptasyon stratejileriyle ilişkili olduğunu bildirmiştir.

Bu çalışmaların tümü, abiyotik stres faktörlerinin bitkisel metabolom üzerindeki etkilerinin yalnızca bireysel metabolitlerle sınırlı olmadığını, aynı zamanda metabolik yolların koordineli olarak yeniden

düzenlendiğini ortaya koymaktadır. HPLC ve LC–MS/MS teknikleri, bu yeniden yapılanmayı hem bileşik hem de ağ düzeyinde izleyebilmemizi sağlayarak stressomics yaklaşımının deneysel temelini oluşturmuştur. Özellikle fenilpropanoid, flavonoid, ozmolit ve fitohormon yollarında gözlenen değişimlerin, stres toleransının biyokimyasal temellerini aydınlatmada evrensel birer biyobelirteç işlevi gördüğü açıkça anlaşılmaktadır.

3. TARTIŞMA

Stressomics, bitkisel stres araştırmalarında klasik biyokimyasal analizlerin ötesine geçerek, çok katmanlı sistem biyolojisi yaklaşımını ön plana çıkaran bir disiplindir. Geleneksel stres fizyolojisi, çoğu zaman tek bir parametreye –örneğin prolin birikimi, MDA düzeyi ya da enzim aktivitesi– odaklanırken, stressomics bitkinin stres altındaki tüm biyokimyasal ve genetik ağlarını birlikte değerlendirmeyi amaçlar. Bu yaklaşım, gen ekspresyonu, protein fonksiyonları ve metabolit üretimi arasındaki karşılıklı etkileşimlerin dinamik olarak modellenmesini mümkün kılar. Böylece, stres toleransını belirleyen biyolojik süreçler bir bütün olarak incelenebilir (Hasanuzzaman ve ark., 2020; Zörb ve ark., 2021).

HPLC ve LC–MS sistemleriyle elde edilen metabolomik veriler, stressomics yaklaşımının metabolik omurgasını oluşturur. Bu tekniklerle belirlenen metabolit profilleri, stres toleransının biyokimyasal bileşenlerini ortaya koymakla kalmaz, aynı zamanda dayanıklılık mekanizmalarının moleküler düzeyde modellenmesine de olanak tanır. LC–MS/MS sistemlerinin sunduğu yüksek çözünürlüklü veri, özellikle biyobelirteç metabolitlerin (örneğin klorojenik asit, prolin, kersetin, ABA) tanımlanması ve bu metabolitlerin gen veya protein düzeyindeki süreçlerle ilişkilendirilmesi açısından büyük önem taşır (Kumar ve ark., 2023). Örneğin, stres koşullarında belirli fenolik bileşiklerin artışı, yalnızca antioksidan yanıtı değil; aynı zamanda ilgili genlerin transkripsiyonel aktivasyonunu ve enzimatik yolakların koordinasyonunu da yansıtır. Bu yönüyle metabolomik veriler, hem fenotipik dayanıklılık hem de moleküler stres hafızası açısından kritik göstergelerdir.

Günümüzde stressomics araştırmalarında önemli bir yönelim, çoklu omik veri entegrasyonu (multi-omics integration) kavramıdır. Bu yaklaşım, metabolomik verilerin transkriptomik, proteomik ve epigenomik düzeylerle birleştirilmesini kapsar. Böylece gen–protein–metabolit ilişkilerinin bütüncül haritaları çıkarılabilir. Integrative stressomics olarak adlandırılan bu yeni paradigma, stres yanıtlarının yalnızca metabolik düzeyde değil; aynı zamanda genetik, epigenetik ve düzenleyici ağlar üzerinden anlaşılmasını sağlayacaktır (Fukushima & Kusano, 2013). Örneğin, tuz stresine dayanıklı genotiplerde hem fenilalanin amonyum liyaz (PAL) geninin yüksek ifadesi hem de buna paralel artan fenolik asit birikimi gözlenebilir. Bu tür korelasyonlar, ıslah çalışmalarında hedef gen–metabolit çiftlerinin belirlenmesine olanak tanır.

4. SONUÇ

HPLC ve LC–MS tabanlı analizler, bitkilerin abiyotik stres faktörlerine karşı oluşturduğu metabolik yanıtların çözümlemesinde güçlü ve güvenilir araçlardır. Stressomics yaklaşımıyla birlikte bu yöntemler, metabolit profillerinin dinamik olarak izlenmesine ve stres toleransının biyokimyasal temellerinin anlaşılmasına katkı sağlamaktadır. Bu teknolojilerin, çoklu omik veri entegrasyonu ve biyoinformatik analizlerle birleştirilmesi, gelecekte bitki stres fizyolojisi araştırmalarında yeni ufuklar açacaktır. Elde edilen bulgular, stres dayanıklılığı yüksek genotiplerin seçimi ve sürdürülebilir tarım uygulamalarının geliştirilmesi açısından stratejik önem taşımaktadır.

KAYNAKLAR

Elferjani, R., Rahman, M., & Jenkins, S. (2024). Drought-induced cuticular and metabolic adjustments differentiate tolerant and sensitive *Brassica napus* genotypes. *Frontiers in Plant Science, 15*, 1197622.

Estêvão, C., Santos, R., & Pereira, H. (2024). LC–MS-based profiling of drought-induced polyphenol shifts among grapevine cultivars. *Frontiers in Molecular Biosciences, 11*, 1236147.

Fukushima, A., & Kusano, M. (2013). Recent progress in stress metabolomics: An overview of the last decade. *Frontiers in Plant Science, 4*, 80.

Hasanuzzaman, M., Bhuyan, M. H., Parvin, K., Bhuiyan, T. F., Anee, T. I., Nahar, K., & Fujita, M. (2020). *Plant Responses and Tolerance to Abiotic Oxidative Stress: Antioxidant Defense Is a Key Factor*. Springer Nature.
Jia, C., Sun, H., Wang, Y., & Li, X. (2022). Salt stress reprograms phenylpropanoid metabolism in tomato roots revealed by integrated metabolomics and transcriptomics. *Frontiers in Plant Science, 13*, 991473.
Kim, J. K., Bamba, T., & Fukusaki, E. (2007). Time-series metabolic profiling of *Arabidopsis thaliana* cells under salt stress. *Journal of Experimental Botany, 58*(3), 415–424.
Kumar, A., Sharma, S., & Singh, R. (2023). Integration of LC–MS metabolomics in understanding plant stress physiology. *Frontiers in Plant Science, 14*, 119–133.
Lan, Z., Liu, W., & Zhang, H. (2023). Tissue-resolved metabolomics reveals antioxidant flavonoid accumulation under cadmium stress in rice (*Oryza sativa*). *Chemosensors, 11*(8), 384.
Li, X., Zhao, Y., Wang, J., & Xu, G. (2021). LC–MS-based metabolomic analysis of salt-stressed plants reveals changes in phenolic compounds and antioxidant metabolism. *Plant Physiology and Biochemistry, 163*, 75–85.
Maceda-López, L. F., Hernández-Pérez, J., & Carrillo, G. (2025). Heat stress-induced metabolic reprogramming differentiates Maya-land tomato genotypes. *Horticulture Research, 12*, 156.
Mittler, R. (2017). ROS are good. *Trends in Plant Science, 22*(1), 11–19.
Morales-Merida, B. E., Romero-Aranda, R., & López-Moya, J. R. (2024). Proteo-metabolomic integration reveals UV-B and cold stress responses in pepper stems. *Plants, 13*(2), 421.
Paupière, M. J., Müller, F., & Bovy, A. (2020). Heat-responsive metabolome and transcriptome alterations in tomato leaves. *Frontiers in Plant Science, 11*, 1112.
Reimer, J. J., Knapp, E., & Keunen, E. (2022). Multi-omics analysis reveals phenylpropanoid pathway activation in *Capsicum annuum* under cold stress. *Frontiers in Plant Science, 13*, 945216.
Segarra-Medina, C., Pérez-Valencia, S., & López, L. (2023). Combined high light and salinity induce distinct metabolomic responses in *Arabidopsis thaliana*. *BMC Plant Biology, 23*, 548.
Sun, C., Wang, Y., Li, W., & Peng, X. (2022). Advances in plant metabolomics by LC–MS: Applications in stress response and biomarker discovery. *Metabolites, 12*(4), 305.
Wang, L., Xu, M., & Zheng, H. (2022). Cold-induced catechin accumulation contributes to enhanced antioxidant capacity in *Camellia sinensis*. *Environmental and Experimental Botany, 195*, 104801.
Wang, Y., Chen, Q., & He, F. (2023). Flavonoid-based aluminum tolerance in *Camellia drupifera*: UPLC–MS/MS analysis reveals dose-dependent accumulation patterns. *Forests, 14*(2), 307.
Widodo, W., Patterson, J. H., & Roessner, U. (2009). Comparative metabolite profiling of barley genotypes exposed to salinity stress. *Journal of Experimental Botany, 60*(14), 4089–4103.
Yadav, R., Kumar, S., & Gautam, R. (2020). Quantitative determination of osmolytes in drought-stressed plants using HPLC. *Environmental and Experimental Botany, 179*, 104–119.
Yang, Y., Liu, Z., & Zhang, J. (2023). δ-Aminolevulinic acid mitigates drought stress in *Vitis vinifera* by modulating osmolyte and antioxidant metabolism: An LC–MS metabolomics insight. *Frontiers in Plant Science, 14*, 1150854.
Yuan, J., Wang, F., & Xu, L. (2022). Untargeted LC–MS/MS analysis reveals fatty acid and amino acid pathways mediating cadmium tolerance in rice. *International Journal of Molecular Sciences, 23*(17), 9984.
Zhang, F., Yu, Y., & Li, C. (2022). Organ-specific metabolomic profiling reveals salt tolerance mechanisms in *Sorghum bicolor*. *Frontiers in Plant Science, 13*, 987112.
Zhao, K., Wang, H., & Li, P. (2024). LC–MS-based metabolomic profiling of grapevine cells reveals flavonoid remodeling under salt stress. *Frontiers in Plant Science, 15*, 1360043.
Zhao, L., Chen, H., & Wei, C. (2016). Metabolomic analysis of *Lactuca sativa* exposed to $Cu(OH)_2$ nanopesticide reveals oxidative and detoxification responses. *Environmental Science & Technology, 50*(15), 8738–8747.
Zörb, C., Geilfus, C. M., & Dietz, K. J. (2021). Omics integration in abiotic stress research: Prospects and challenges. *Journal of Experimental Botany, 72*(13), 4539–4556.

ABİYOTİK STRES KOŞULLARINDA BİTKİ PERFORMANSININ ARTIRILMASINDA KONTROLLÜ SALIMLI ORGANİK POLİMER TAŞIYICILI GÜBRE VE HORMON SİSTEMLERİNİN ETKİNLİĞİ

Ümit Haydar EROL
Kilis 7 Aralik University, Faculty of Agriculture, Department of Horticulture, 79000, Kilis
ORCID: 0000-0001-6126-5844

ÖZET
Tuzluluk, kuraklık, aşırı sıcaklık, düşük sıcaklık ve ağır metal toksisitesi gibi abiyotik stres faktörleri, bitkisel üretimde verim ve kalite kayıplarının en önemli nedenleri arasında yer almaktadır. Bu stresler, bitkilerde fotosentetik kapasitenin azalmasına, hücre zar bütünlüğünün bozulmasına, reaktif oksijen türlerinin (ROS) artışına ve metabolik dengesizliklere yol açmaktadır. Günümüzde bu olumsuzlukların azaltılması amacıyla gübreleme, bitki büyüme düzenleyici (hormon) uygulamaları, biyostimülanlar ve toprak düzenleyiciler yaygın biçimde kullanılmaktadır. Ancak geleneksel uygulamalarda aktif bileşiklerin kısa sürede yıkanması, buharlaşması veya fotooksidasyon yoluyla parçalanması nedeniyle etkileri kısa süreli olmakta; bu da uygulama sıklığını artırarak çevresel ve ekonomik maliyetleri yükseltmektedir.
Bu sorunları ortadan kaldırmak amacıyla geliştirilen kontrollü salımlı sistemler, aktif maddelerin zamanla ve çevresel koşullara bağlı olarak yavaşça serbest bırakılmasını sağlayan yenilikçi bir yaklaşımdır. Kitosan, sodyum alginat, pektin, selüloz türevleri ve polilaktik asit (PLA) gibi biyobozunur organik polimerler kullanılarak oluşturulan bu taşıyıcı sistemler, aktif maddelerin (örneğin besin elementleri veya hormonlar) bitki dokularında daha uzun süre kararlı kalmasını sağlar. Bu uygulamalar sonucunda, vejetatif gelişimi ön planda olan kültür bitkilerinde antioksidan enzim aktiviteleri artmakta, prolin ve fenolik bileşik birikimi teşvik edilmekte, klorofil ve karotenoid düzeyleri korunmaktadır.
Bu çalışmada, kontrollü salımlı organik polimer taşıyıcılı gübre ve hormon sistemlerinin abiyotik stres koşullarında bitki performansını artırmadaki mekanizmaları, avantajları ve sınırlılıkları literatür verileri ışığında kapsamlı biçimde değerlendirilmiştir.
Anahtar Kelimeler: Abiyotik stres, kontrollü salım, organik polimer, gübre, hormon, bitki fizyolojisi

EFFECTIVENESS OF CONTROLLED RELEASE ORGANIC POLYMER- CARRIER FERTILIZER AND HORMONE SYSTEMS IN INCREASING PLANT PERFORMANCE UNDER ABIOTIC STRESS CONDITIONS

ABSTRACT
Abiotic stress factors such as salinity, drought, extreme heat, low temperature, and heavy metal toxicity are among the most significant causes of yield and quality losses in plant production. These stresses lead to reduced photosynthetic capacity, disruption of cell membrane integrity, increased reactive oxygen species (ROS), and metabolic imbalances in plants. Fertilization, plant growth regulator (hormone) applications, biostimulants, and soil conditioners are widely used to mitigate these negative effects. However, in traditional applications, the effects are short-lived due to the rapid leaching, volatilization, or degradation of active compounds through photooxidation. This increases the frequency of application and increases environmental and economic costs.
Controlled-release systems, developed to address these problems, are an innovative approach that allows the slow release of active ingredients over time and in response to environmental conditions. These carrier systems, constructed using biodegradable organic polymers such as chitosan, sodium alginate, pectin, cellulose derivatives, and polylactic acid (PLA), allow active substances (e.g., nutrients or hormones) to remain stable in plant tissues for longer periods. As a result of these applications, antioxidant enzyme activities are increased in crop plants with predominant vegetative

development, proline and phenolic compound accumulation is encouraged, and chlorophyll and carotenoid levels are maintained.
This study comprehensively evaluates the mechanisms, advantages, and limitations of controlled-release organic polymer-based fertilizer and hormone systems in enhancing plant performance under abiotic stress conditions, based on literature data.
Keywords: Abiotic stress, controlled release, organic polymer, fertilizer, hormone, plant physiology

1. GİRİŞ

Küresel iklim değişikliği, artan nüfus ve tarımsal üretim alanlarının sınırlanması, bitkisel üretim sistemlerinde verim ve kaliteyi korumayı her zamankinden daha kritik hale getirmiştir. Bitkilerin büyüme ve gelişimini kısıtlayan abiyotik stres faktörleri arasında tuzluluk, kuraklık, aşırı sıcaklık, düşük sıcaklık ve ağır metal toksisitesi başta gelmekte; bu stresler, dünya genelinde ürün kayıplarının önemli bir bölümünden sorumlu tutulmaktadır (Farooq ve ark., 2009; Nawaz ve ark., 2023). Söz konusu faktörler; fotosentetik kapasitenin azalması, hücre zar bütünlüğünün bozulması, iyon dengesizliği, reaktif oksijen türlerinin (ROS) birikimi ve metabolik yeniden yapılanmalar gibi çok boyutlu fizyolojik ve biyokimyasal değişimlere yol açarak bitkilerin üretim potansiyelini ciddi biçimde sınırlar (Arif ve ark., 2020; Raza ve ark., 2020). Tuz ve kuraklık stresine ek olarak sıcaklık ekstremleri, fotosistem II'nin yapısal ve fonksiyonel stabilitesini tehdit ederken, ağır metaller elektron taşınım zincirini bozarak oksidatif hasarı derinleştirmektedir (Yamamoto, 2016; Kalaivanan ve Ganeshamurthy, 2016).

Bitkiler, bu olumsuz koşullara karşı; ozmotik dengeleme, antioksidan savunma sistemlerinin aktivasyonu ve stresle ilişkili genlerin ekspresyonunun düzenlenmesi gibi çok katmanlı adaptif yanıtlar geliştirir (Nahar ve ark., 2016; Choudhary ve ark., 2023). Bununla birlikte, tarımsal üretimde stres kaynaklı kayıpların azaltılması için dışsal müdahaleler de kaçınılmazdır. Geleneksel yaklaşımlarda gübreleme, bitki büyüme düzenleyici (hormon) uygulamaları, biyostimülanlar ve toprak düzenleyiciler, stres baskısını hafifletmek amacıyla yaygın biçimde kullanılmaktadır (Rademacher, 2015; Alshaal ve El-Ramady, 2017). Ancak bu uygulamalarda aktif bileşiklerin önemli bir kısmı kısa sürede yıkanma, buharlaşma, fotooksidasyon veya mikrobiyal bozunma yoluyla ortamdan uzaklaşmakta; bu da hem etkinlik süresinin kısalmasına hem de besin kullanım etkinliğinin azalmasına neden olmaktadır (Cameron ve ark., 2013; Walling ve Vaneeckhaute, 2022). Sonuç olarak, üretici daha sık uygulama yapmak zorunda kalmakta, bu durum hem ekonomik maliyetleri yükseltmekte hem de nitrat sızıntısı, amonyak emisyonu ve toprak-tatlı su ekosistemlerinde kirlilik gibi çevresel riskleri artırmaktadır (Jariwala ve ark., 2022).

Bu sınırlılıkları aşmak amacıyla geliştirilen kontrollü salım sistemleri, aktif maddelerin zamana ve çevresel koşullara bağlı olarak kademeli şekilde serbest bırakılmasını sağlayan yenilikçi formülasyonlar olarak öne çıkmaktadır. İlaç salımı alanında uzun süredir kullanılan kontrollü salım teknolojileri (Beck ve Pope, 1984; Jantzen ve Robinson, 2002), son yıllarda tarımsal uygulamalara uyarlanarak gübre ve bitki büyüme düzenleyicilerinin daha etkin, güvenli ve sürdürülebilir kullanımına imkan tanımaktadır (Davidson ve Gu, 2012; Campos ve ark., 2014). Bu sistemlerde aktif bileşikler, polimerik kaplamalar, mikrokapsüller, nanotanecikler veya hidrojel matrisleri içinde tutulmakta; difüzyon, erozyon/çözünme veya kimyasal bağ çözünmesi gibi mekanizmalarla kontrollü şekilde salınmaktadır (Venkatraman ve ark., 2000; Siegel ve Rathbone, 2011). Böylece, bitkiler besin elementi veya hormonları ani ve yüksek doz yerine, gelişim evreleriyle uyumlu olarak, daha düşük dozlarda fakat uzun süreli biçimde alabilmektedir.

Tarımsal uygulamalarda kullanılan kontrollü salım sistemlerinin önemli bir kısmı son yıllara kadar sentetik polimerlere dayansa da, çevresel kaygılar ve sürdürülebilirlik hedefleri, biyobozunur organik polimerlere olan ilgiyi belirgin şekilde artırmıştır. Kitosan, sodyum alginat, pektin, selüloz türevleri ve polilaktik asit (PLA) gibi biyopolimerler; toksik olmayan yapıları, biyobozunur olmaları, yüksek su tutma kapasiteleri ve aktif bileşikleri çevresel etkenlerden koruma yetenekleri sayesinde tarımda ideal taşıyıcı materyaller olarak değerlendirilmektedir (Davidson ve Gu, 2012; Alexis, 2005). Bu

polimerlere dayalı kontrollü salımlı gübreler, azot ve fosfor gibi makro besinlerin yıkanma ve volatilizasyon kayıplarını azaltırken, mikro elementlerin çözünürlüğünü ve alınabilirliğini artırmaktadır (Gutiérrez ve ark., 2022; Dovzhenko ve ark., 2024). Benzer şekilde, kitosan veya alginat temelli hormon ve sinyal molekülü taşıyıcı sistemler; salisilik asit, gibberellik asit, sitokinin ve brassinosteroid gibi fitohormonların bitki dokularında daha uzun süre kararlı kalmasını sağlayarak stres koşullarında antioksidan savunma, osmotik düzenleme ve fotosentetik performansı desteklemektedir (Nirmala ve ark., 2023; Wang ve ark., 2023; Mesa ve ark., 2024).

Nanoteknoloji ve polimer kimyasındaki gelişmeler, kontrollü salımlı organik polimer taşıyıcılı sistemlerin fonksiyonelliğini daha da artırmış; tohum kaplama, yapraktan nanoemülsiyon uygulamaları, rizosfere yönelik hidrojel formülasyonları ve nanostimülant konseptleri gibi yeni uygulama stratejilerinin geliştirilmesine olanak tanımıştır (Misra ve ark., 2016; Durgadevi ve ark., 2025; Fuentes ve ark., 2025). Bununla birlikte, bu teknolojilerin farklı bitki türleri, stres tipleri ve agroekolojik koşullar altındaki etkinliği, maliyet-etkinlik analizi, büyük ölçekli uygulamalara entegrasyonu ve regülasyon boyutu hâlen ayrıntılı değerlendirmeye ihtiyaç duymaktadır.

Bu çalışmada, abiyotik stres koşullarında bitki performansının artırılmasında kontrollü salımlı organik polimer taşıyıcılı gübre ve hormon sistemlerinin etkinliği, güncel literatür ışığında kapsamlı biçimde ele alınmaktadır. Çalışmada öncelikle abiyotik stres faktörleri ve bitkisel tepkiler özetlenmekte; ardından geleneksel uygulama yöntemlerinin sınırlılıkları ve kontrollü salım sistemlerinin temel prensipleri tartışılmaktadır. Daha sonra organik polimerlerin yapısal ve fonksiyonel özellikleri, kontrollü salımlı gübre ve hormon sistemlerinin stres toleransına etkileri ve farklı uygulama teknikleri ayrıntılı olarak değerlendirilmektedir. Son bölümde ise bu teknolojilerin avantajları ve dezavantajları bütüncül bir bakış açısıyla irdelemekte, geleceğe yönelik araştırma alanları ve sürdürülebilir tarım açısından taşıdığı potansiyel vurgulanmaktadır. Böylece, kontrollü salımlı organik polimer taşıyıcılı sistemlerin hem bilimsel hem de pratik boyutta daha etkin kullanılmasına katkı sağlayacak kavramsal ve uygulamalı bir çerçeve sunulması amaçlanmaktadır.

2. ARAŞTIRMA VE BULGULAR

2.1. Abiyotik Stres Faktörleri ve Bitkisel Tepkiler

Bitkiler, çevresel koşullardaki ani değişimlere karşı yaşamlarını sürdürebilmek için karmaşık ve çok katmanlı savunma mekanizmaları geliştirmiştir. Abiyotik stres faktörleri, bitkinin metabolik dengesi, büyüme hızı ve verim potansiyelini doğrudan etkileyen başlıca çevresel baskı unsurlarıdır. Tuzluluk, kuraklık, aşırı sıcaklık, düşük sıcaklık, ağır metal toksisitesi, radyasyon ve UV ışığı gibi faktörler bitkilerde morfolojik, fizyolojik, biyokimyasal ve moleküler düzeyde önemli değişikliklere neden olur (Nawaz ve ark., 2023; Raza ve ark., 2020).

Bitkiler bu streslere karşı adaptif yanıtlar geliştirerek hücre içi dengeyi korumaya çalışır. Bu yanıtlar arasında osmotik dengeleme (prolin, şeker, glisin betain, mannitol gibi ozmolitlerin birikimi), antioksidan savunma sistemlerinin aktivasyonu [süperoksit dismutaz (SOD), katalaz (CAT), peroksidaz (POD), askorbat peroksidaz (APX)] ve iyon taşınımı düzenlemesi (ör. Na^+/K^+ dengesinin korunması) yer alır. Ayrıca, stres koşulları stresle ilişkili genlerin (LEA, HSP, DREB, NHX vb.) ekspresyonunu da indükleyerek bitkinin dayanıklılık kapasitesini artırır (Nahar ve ark., 2016; Choudhary ve ark., 2023).

Tuz stresi, bitkilerde yüksek sodyum (Na^+) ve klor (Cl^-) iyonlarının birikmesi sonucunda hücre zarındaki iyon dengesinin bozulmasına ve ozmotik dengesizliğe neden olur. Bu durum su alımını kısıtlar, klorofil sentezini baskılar ve fotosentetik verimliliği düşürür (Arif ve ark., 2020). Kuraklık stresi, su eksikliğine bağlı olarak hücre turgorunun azalmasına, stomaların kapanmasına ve karbondioksit (CO_2) alımının sınırlanmasına yol açar. Bu süreç karbon asimilasyonunun azalmasına ve reaktif oksijen türlerinin (ROS) aşırı üretimine neden olur (Farooq ve ark., 2009). Sıcaklık stresi durumunda, yüksek sıcaklıklar proteinlerin denatürasyonuna, membran akışkanlığının artmasına ve fotosistem II'nin zarar görmesine sebep olurken; düşük sıcaklıklar zar geçirgenliğini azaltarak enzimlerin inaktivasyonuna yol açar (Yamamoto, 2016). Ağır metal toksisitesi ise kurşun (Pb), kadmiyum (Cd) ve bakır (Cu) gibi metallerin bitki dokularında birikmesiyle ortaya çıkar. Bu metaller

elektron taşınım zincirini bozarak reaktif oksijen türlerinin aşırı üretimini tetikler, bu da lipid peroksidasyonuna ve hücre zarında ciddi hasara neden olur (Kalaivanan ve Ganeshamurthy, 2016). Bu stres faktörlerinin her biri, bitki fizyolojisi üzerinde oksidatif hasar, besin dengesizliği ve büyüme geriliği gibi sonuçlar doğurur.

2.2. Geleneksel Uygulama Yöntemleri ve Sınırlılıkları

Geleneksel bitki besleme ve büyüme düzenleyici uygulamaları, çoğunlukla yapraktan püskürtme veya topraktan sulama yöntemleriyle gerçekleştirilir. Bu uygulamalarda kullanılan gübreler, hormonlar ya da biyostimülan bileşikler başlangıçta hızlı bir etki oluşturmakla birlikte, etkinlik süreleri genellikle oldukça sınırlıdır. Bunun temel nedeni, aktif bileşiklerin uygulama sonrasında kısa sürede çevresel etkilere maruz kalarak bozulmaları ya da ortamdan uzaklaşmalarıdır. Özellikle sıcak ve kuru iklim koşullarında yapılan yapraktan uygulamalarda, bileşiklerin büyük bir bölümü buharlaşma yoluyla kaybolmakta; yağışlı veya aşırı sulama yapılan dönemlerde ise topraktan uygulanan maddeler yıkanarak kök bölgesinden uzaklaşmaktadır. Ayrıca bu bileşiklerin önemli bir kısmı ışıkla parçalanma (fotooksidasyon), mikrobiyal yıkım ve kimyasal hidroliz gibi süreçlere maruz kalmaktadır (Rademacher, 2015; Alshaal ve El-Ramady, 2017).

Bu durum, uygulamaların etkisinin kısa sürede azalmasına ve bitki tarafından yararlanma oranının düşmesine neden olur. Örneğin, azotlu gübrelerin toprakta amonyak gazı şeklinde kaybolması veya nitrifikasyon sonucu nitrat formuna dönüşerek yıkanması, hem ekonomik kayıplara hem de çevre kirliliğine yol açmaktadır. Benzer şekilde, yapraktan uygulanan hormon ve mikro elementler, yaprak yüzeyinde tutunma güçlüğü nedeniyle hedef dokuya ulaşmadan etkisiz hale gelebilmektedir. Bu nedenlerle, klasik uygulama yöntemleri genellikle kısa süreli, düşük verimli ve çevresel açıdan riskli olarak değerlendirilmektedir (Cameron ve ark., 2013). Son yıllarda bu sınırlılıkların aşılması amacıyla yavaş ve kontrollü salım sağlayan modern formülasyonlara yönelim artmıştır. Bu sistemlerde aktif bileşikler, polimer matrisler veya nano-yapılı taşıyıcılar içerisine entegre edilerek çevresel etkenlere karşı korunur ve belirli bir süre boyunca kontrollü biçimde salınır. Böylece hem uygulama sıklığı azaltılmakta hem de bitki tarafından alınabilirlik süresi uzatılmaktadır. Bunun sonucunda besin ve hormon kullanımı daha verimli hale gelirken, çevreye olan olumsuz etkiler de önemli ölçüde azalmaktadır. Dolayısıyla, klasik uygulama yöntemlerinin sınırlılıkları, günümüzde kontrollü salımlı sistemlerin geliştirilmesine olan ilgiyi artırmış ve bu alandaki araştırmaları hızlandırmıştır.

2.3. Kontrollü Salım Sistemlerinin Temel Prensipleri

Kontrollü salım sistemleri, aktif maddenin belirli bir süre boyunca kademeli olarak serbest bırakılmasını sağlayan modern taşıyıcı yapılar olarak tanımlanır. Bu sistemlerin temel amacı, aktif maddenin çevresel koşullardan kaynaklanan hızlı kayıplarını önleyerek uzun süreli etki sağlamaktır. Geleneksel uygulamalarda aktif bileşikler doğrudan ortama verildiğinde kısa sürede yıkanma, buharlaşma veya kimyasal bozunma ile etkisini yitirir. Oysa kontrollü salım sistemlerinde aktif madde, genellikle bir polimer matris, mikrokapsül, nanoemülsiyon ya da biyobozunur film içinde tutulur ve difüzyon, erime veya biyolojik bozunma süreçleriyle zamana bağlı olarak ortama salınır. Böylece bitki, düşük dozlarda fakat uzun süreli ve dengeli bir şekilde besin veya hormon alımı gerçekleştirebilir (Venkatraman ve ark., 2000).

Bu sistemlerin etkinliği; kullanılan polimerin fizikokimyasal özelliklerine, ortamın pH'sına, sıcaklığına, nem düzeyine ve polimerin moleküler ağırlığına bağlı olarak değişir. Polimerin hidrofobik yapısı su geçirgenliğini sınırlandırarak salım süresini uzatırken, hidrofilik özellikteki polimerler aktif maddenin daha hızlı salınmasına neden olabilir. Aynı zamanda polimerin moleküler ağırlığı ve çapraz bağlanma derecesi, salım hızını kontrol eden önemli parametrelerdir. Ortamın sıcaklığı arttıkça polimer zincirlerinin hareketliliği artar ve difüzyon hızı yükselir; buna karşın düşük sıcaklıklarda salım süreci yavaşlar (Dai ve ark., 2008)

Kontrollü salım mekanizması genel olarak üç temel prensibe dayanır: (1) Difüzyon kontrollü sistemler, aktif maddenin polimer matrisi içinden yavaşça geçişine dayanır; (2) Erozyon veya çözünme kontrollü sistemler, polimerin kendisinin yavaşça parçalanmasıyla salımı sağlar; (3) Kimyasal bağ kontrollü sistemlerde ise aktif madde, polimer zincirine kovalent bağlarla tutturulmuştur ve salım, bu bağların

zamanla kopmasıyla gerçekleşir. Bu mekanizmaların seçimi, hedeflenen salım süresine ve bitkinin ihtiyaç duyduğu maddeye bağlı olarak belirlenir (Siegel ve ark., 2011).

Tarımda kullanılan kontrollü salım sistemlerinin avantajı, hem etkili madde kullanımını optimize etmesi hem de çevreye duyarlı bir çözüm sunmasıdır. Böylece bitki kökleri ve yaprakları, uzun süre boyunca sürekli bir besin veya hormon kaynağına erişebilir; bu durum hem fizyolojik istikrarı korur hem de stres koşullarında bitki metabolizmasını destekler. Kontrollü salım teknolojilerinin gelişimi, özellikle biyobozunur organik polimerler (kitosan, alginat, pektin, PLA gibi) kullanılarak daha çevre dostu ve ekonomik çözümler sunulmasına olanak tanımaktadır. Bu sistemler, klasik uygulamalara kıyasla daha az girdiyle daha yüksek fizyolojik etkinlik sağladığı için sürdürülebilir tarımın geleceğinde önemli bir potansiyel taşımaktadır (Campos ve ark., 2014).

2.4. Organik Polimerlerin Özellikleri ve Kullanım Alanları

Organik polimerler, bitki besleme ve hormon uygulamalarında kontrollü salım teknolojilerinin temelini oluşturan en önemli taşıyıcı materyallerdir. Bu polimerler biyolojik olarak parçalanabilir, toksik olmayan ve çevre dostu özellikleriyle öne çıkar. Aynı zamanda aktif maddeleri çevresel etkenlerden (ışık, sıcaklık, mikrobiyal bozunma) koruyarak uzun süreli salım sağlar. Polimerlerin yapısal özellikleri; fonksiyonel gruplarının tipi, moleküler ağırlıkları, çapraz bağlanma dereceleri ve hidrofilik–hidrofobik dengeleri, salım davranışını doğrudan belirler. Bu nedenle kullanılacak polimer türü, hedeflenen bitki türü, uygulama yöntemi (yapraktan veya topraktan) ve aktif bileşiğin kimyasal özelliklerine göre seçilmelidir (Davidson ve Gu, 2012).

Kitosan, tarımsal biyoteknoloji alanında en yaygın kullanılan doğal polimerlerden biridir. Kitosan, kitinden türetilen bir polisakkarittir ve hem biyobozunur hem de antimikrobiyal özellik gösterir. Amin gruplarının pozitif yük taşıması, kitosanın negatif yüklü aktif bileşiklerle (örneğin salisilik asit veya fosfat iyonları) elektrostatik bağlar kurmasına olanak tanır. Böylece aktif madde, polimer matrisi içerisinde uzun süre kararlı kalır. Kitosan aynı zamanda bitkilerde doğal bir savunma indükleyicisi olarak da görev yapar; fenilalanin amonyak liyaz (PAL) ve peroksidaz (POD) enzim aktivitelerini artırarak fenolik bileşik sentezini teşvik eder.

Sodyum alginat, kahverengi deniz yosunlarından elde edilen anyonik bir polisakkarittir. Jel oluşturma kapasitesi ve iyonik çapraz bağlanma özelliği nedeniyle özellikle mikro kapsülleme uygulamalarında tercih edilir. Alginat, kalsiyum iyonlarıyla etkileşerek Ca–alg jel matrisleri oluşturur ve bu yapılar sayesinde aktif bileşiklerin su içinde kontrollü biçimde çözünmesini sağlar. Ayrıca alginat jelleri yüksek su tutma kapasitesine sahip olduklarından, kuraklık stresinde toprak nem dengesini koruyarak bitkinin su stresine dayanıklılığını artırır (Gomaa ve Aldaby, 2023).

Pektin ve selüloz türevleri (örneğin karboksimetil selüloz, hidroksipropil metil selüloz) bitkisel kaynaklı, doğal ve biyolojik olarak parçalanabilen polimerlerdir. Pektin, bitki hücre duvarının ana bileşenlerinden biridir ve yüksek jel oluşturma kapasitesine sahiptir. Bu özellik, hormonların (örneğin gibberellik asit, sitokinin) veya besin elementlerinin kapsüllenmesinde kullanılmasını mümkün kılar. Selüloz türevleri ise film oluşturucu nitelikleri sayesinde yaprak yüzeyinde koruyucu bir tabaka meydana getirir ve aktif bileşiklerin buharlaşma ya da yıkanma yoluyla kaybını önler (Qasim ve ark., 2024).

Polilaktik asit (PLA), mısır nişastası veya şeker kamışı gibi yenilenebilir kaynaklardan sentezlenen yarı sentetik bir polimerdir. Biyobozunur olması, toksik kalıntı bırakmaması ve mekanik dayanıklılığının yüksek olması nedeniyle kontrollü salım formülasyonlarında sıklıkla kullanılır. PLA'nın bozunma hızı, laktit izomer oranına ve polimer zincir uzunluğuna bağlı olarak ayarlanabilir. Bu sayede istenen salım süresi, birkaç günden birkaç aya kadar uzatılabilir (Alexis, 2005).

Son yıllarda, bu polimerlerin birbirleriyle kompozit veya hibrit yapılar oluşturularak kullanımı da yaygınlaşmıştır. Örneğin, kitosan–alginat veya pektin–PLA karışımları, hem mekanik dayanıklılığı artırmakta hem de salım kinetiğini optimize etmektedir. Bu tür çok bileşenli polimer sistemleri, bitki büyüme düzenleyicilerinin veya besin elementlerinin çevresel koşullara duyarlı bir şekilde salınmasını sağlar. Dolayısıyla organik polimerler, yalnızca taşıyıcı görevi görmekle kalmaz, aynı zamanda bitki fizyolojisini doğrudan destekleyen aktif bileşenler olarak da işlev görür.

2.5. Kontrollü Salımlı Gübre Sistemleri

Bitki besleme stratejilerinde en önemli amaç, bitkilerin ihtiyaç duyduğu besin elementlerini uygun zamanda, uygun miktarda ve çevreye zarar vermeden sağlayabilmektir. Geleneksel gübreleme yöntemlerinde bu dengeyi korumak çoğu zaman mümkün değildir. Çünkü gübreler toprağa uygulandıktan sonra, özellikle yağış ve sulama gibi faktörlerin etkisiyle hızla çözünür, sızar veya gaz formunda kaybolur. Bu durum hem bitki besin elementi kullanım etkinliğini düşürür hem de çevresel kirliliğe neden olur. Örneğin, azotlu gübrelerin yanlış veya aşırı kullanımı, nitrat sızıntısı ve atmosferik amonyak salımı yoluyla ciddi çevre sorunları yaratmaktadır (Walling ve Vaneeckhaute, 2022). Bu nedenle gübrelerin kontrollü salımını sağlayan yeni nesil polimer kaplama teknolojileri hem tarımsal verimliliği hem de ekolojik sürdürülebilirliği artırmak amacıyla geliştirilmiştir.

Kontrollü salımlı gübreler, besin maddelerinin polimerik bir tabaka veya jel matris içinde kaplanması yoluyla elde edilir. Bu kaplama, suyun ve iyonların polimer içerisine kademeli geçişini sağlayarak besin maddesinin toprakta yavaşça çözünmesini ve bitki tarafından uzun süre boyunca dengeli şekilde alınmasını mümkün kılar. Salım hızı; polimerin kalınlığına, geçirgenlik özelliklerine, toprak sıcaklığına, nem düzeyine ve pH'sına bağlı olarak değişir. Böylece bitkiler, besin maddelerine bir anda değil, bitkinin gelişme evrelerine paralel biçimde düzenli olarak erişir (Davidson ve Gu, 2012).

Azotlu gübreler, kontrollü salım sistemlerinde en çok çalışılan bileşiklerdir. Üre-formaldehit, kitosan veya polilaktik asit (PLA) kaplamalı üre formları, 60 ila 120 gün arasında değişen sürelerle azot salımı gerçekleştirebilir. Bu sayede azotun volatilizasyon ve yıkanma kayıpları önemli ölçüde azalırken, yaprak azotu, klorofil içeriği ve fotosentetik etkinlik artış göstermektedir. Ayrıca bu formülasyonlar, özellikle tuz stresine maruz kalan bitkilerde kök gelişimini ve yaprak su içeriğini koruyarak büyüme hızını artırır (Jariwala ve ark., 2022).

Fosforlu gübreler genellikle alginat, pektin veya kitosan türevleriyle kaplanarak hazırlanır. Bu polimerler, fosfat iyonlarının toprakta kalsiyum veya demirle çözünmeyen bileşikler oluşturmasını engeller. Böylece fosforun bitki tarafından alınabilirliği uzatılır ve özellikle kireçli topraklarda fosfor etkinliği belirgin biçimde artar. Alginat ve pektin kaplı triple süper fosfatlar, 90 güne kadar kontrollü çözünme sağlayarak kök bölgesinde sürekli fosfor kaynağı oluşturur (Gutiérrez ve ark., 2022).

Potasyum ve mikro element gübreleri (Fe, Zn, Mn, Cu) de kontrollü salımlı sistemlerle daha kararlı hale getirilebilir. Polimer kompleksleri, bu elementlerin oksitlenmesini ve çökelmesini önleyerek çözünürlük dengesini korur. Özellikle kitosan–Zn veya alginat–Fe kompleksleri, bitkilerde klorofil biyosentezini teşvik eder, demir eksikliğine bağlı klorozu azaltır ve yaprak yüzey alanını artırır. Bu sistemlerin etkinliği, yapılan birçok araştırmayla ortaya konmuştur. Örneğin, kontrollü salımlı azotlu gübrelerin vejetatif gelişimi ön planda olan kültür bitkilerinde (marul, ıspanak, domates gibi) yaprak alan indeksi, klorofil düzeyi, fotosentetik hız ve bitki başına biyokütle miktarını anlamlı biçimde artırdığı bildirilmiştir (Ma ve ark., 2023; Helal ve ark., 2023; Misra ve ark., 2016). Ayrıca bu sistemler, besin elementlerinin bitki kök bölgesinde daha uzun süre kararlı kalmasını sağladığından, gübreleme sıklığını azaltarak üretim maliyetlerini düşürmektedir.

2.6. Kontrollü Salımlı Hormon Sistemleri

Bitki büyüme düzenleyicileri (BBD'ler), bitkilerin büyüme, gelişme, morfolojik düzenleme ve stres koşullarına adaptasyon süreçlerinde rol oynayan düşük konsantrasyonlu organik bileşiklerdir. Bu maddeler, fizyolojik süreçlerin düzenlenmesinde çok etkili olmalarına rağmen, dışarıdan uygulandıklarında kısa sürede bozunmaları, uçucu hale gelmeleri veya enzimatik olarak inaktive edilmeleri nedeniyle etkileri genellikle geçici olur. Bu durum, özellikle abiyotik stres koşullarında bitkinin uzun süreli dayanıklılığını sağlamada önemli bir sınırlılık yaratmaktadır. Bu nedenle son yıllarda kontrollü salımlı hormon sistemleri, BBD'lerin kararlılığını artırmak, salım hızını kontrol altına almak ve hedef dokuya daha etkin ulaşım sağlamak amacıyla geliştirilmiştir (Beck ve Popeet, 1984; Jantzen ve Robinson, 2002).

Kontrollü salımlı hormon sistemlerinde, aktif hormon molekülü (örneğin salisilik asit, gibberellik asit, sitokinin, jasmonat veya brassinosteroid) organik bir polimer matris içerisine kapsüllenmekte ya da iyonik bağlarla polimer zincirine tutturulmaktadır. Bu polimerler arasında en yaygın olarak kitosan,

sodyum alginat, pektin, polilaktik asit (PLA) ve polivinil alkol (PVA) yer almaktadır. Bu taşıyıcılar sayesinde hormonun salımı çevresel koşullara (pH, sıcaklık, nem) bağlı olarak kontrollü biçimde gerçekleşir ve uygulamadan sonra 15 ila 60 gün arasında etkili kalabilir. Böylece tek bir uygulama ile bitkide uzun süreli fizyolojik etki oluşturmak mümkün olur (Campos ve ark., 2014; Tiwari ve ark., 2024).

Salisilik asit (SA), bitkilerin stres savunma yanıtlarını aktive eden temel sinyal moleküllerinden biridir. Kitosan veya alginat gibi biyopolimerlerle komplekslendiğinde, salisilik asit 15–25 gün boyunca sabit şekilde salınabilmektedir. Bu sayede SA uygulamaları, bitkide antioksidan enzim aktivitelerini (SOD, CAT, POD, APX) artırarak reaktif oksijen türlerinin (ROS) birikimini azaltır, prolin ve fenolik bileşik sentezini teşvik eder. Özellikle tuz ve kuraklık stresi koşullarında SA'nın kontrollü salım formülasyonları, hücre zar bütünlüğünü koruyarak bitkinin su dengesini iyileştirmekte ve fotosentetik kapasiteyi sürdürmektedir (Wang ve ark., 2023).

Gibberellik asit (GA_3) ve sitokinin (CK), bitki büyüme ve gelişmesinde hücre bölünmesi, uzaması ve klorofil biyosentezinde önemli rol oynar. Ancak serbest formda uygulandıklarında hızlı şekilde parçalanır veya taşınarak hedef dokularda yeterli birikim oluşturamazlar. Polilaktik asit (PLA) veya kitosan bazlı mikrokapsüller içinde kapsüllendirilmiş GA_3 ve CK formları, bitkilerde 20–40 gün boyunca sürekli salım sağlayarak bitki boyu, yaprak genişliği, kök gelişimi ve enzimatik aktiviteyi artırmaktadır (Vlahoviček-Kahlina ve ark., 2011). Bu formülasyonlar aynı zamanda klorofil a, klorofil b ve toplam karotenoid içeriklerinde artışa neden olarak fotosentetik verimliliği artırır.

Brassinosteroidler ve jasmonat türevleri, bitkilerde stres sinyalleşmesinde rol alan diğer önemli fitohormonlardır. Brassinosteroidler, hücre duvarının elastikiyetini artırarak kök uzamasını teşvik ederken, jasmonat türevleri savunma genlerinin ekspresyonunu indükleyerek bitki bağışıklık sistemini güçlendirir. Nanoformülasyonlarla (örneğin kitosan-nanoemülsiyon veya PLA-nanokapsül sistemleri) oluşturulan kontrollü salım formları, bu hormonların kararlılığını ve biyoyararlanımını önemli ölçüde artırır. Yapılan çalışmalar, brassinosteroidlerin nanoformda 30 güne kadar yavaş salındığını, bunun da stres koşullarında lipid peroksidasyonunu azalttığını, membran kararlılığını artırdığını ve antioksidan sistemleri aktive ettiğini göstermektedir (Nirmala ve ark., 2023). Ayrıca, hormonların kontrollü salım sistemleri ile birlikte uygulanması, bitkilerde çoklu hormon sinyalleşme etkileşimlerini de destekler. Örneğin, salisilik asit ve jasmonat birlikte salındığında bitki savunma genlerinde sinerjik bir aktivasyon gözlenmiştir; bu da hem abiyotik hem biyotik streslere karşı direnç kazandırmaktadır. Bu tür kombinasyonel sistemler, özellikle iklim değişikliğiyle ilişkili çoklu stres faktörlerine dayanıklı bitki üretimi açısından büyük önem taşımaktadır.

2.7. Polimer Taşıyıcılı Uygulamaların Stres Toleransına Etkileri

Kontrollü salımlı polimer taşıyıcılı uygulamaların bitkilerde stres toleransını artırmadaki etkisi hem fizyolojik hem de biyokimyasal düzeyde çok yönlü olarak ortaya çıkmaktadır. Bu sistemler, bitkinin stres altında bozulan metabolik dengesini yeniden kurmasına, oksidatif hasarın azaltılmasına ve savunma mekanizmalarının güçlendirilmesine yardımcı olur. Özellikle tuzluluk, kuraklık, yüksek sıcaklık ve ağır metal streslerinde, polimer bazlı taşıyıcı sistemler aracılığıyla yapılan uygulamalar bitkilerde su dengesi, iyon homeostazı ve antioksidan savunma sistemleri üzerinde olumlu etkiler yaratmaktadır.

Çeşitli araştırmalar, kontrollü salımlı sistemlerin bitkilerde antioksidan enzim aktivitelerini belirgin biçimde artırdığını göstermiştir. Örneğin, kitosanla kaplanmış salisilik asit uygulamaları domates bitkilerinde süperoksit dismutaz (SOD), katalaz (CAT), peroksidaz (POD) ve askorbat peroksidaz (APX) aktivitelerini önemli ölçüde artırmış, buna bağlı olarak reaktif oksijen türlerinin (ROS) birikimi azalmıştır (Mesa ve ark., 2024). Benzer şekilde, PLA (polilaktik asit) bazlı mikrokapsül sistemleriyle uygulanan gibberellik asit, bitkilerde sıcaklık stresine karşı enzimatik savunma sistemlerini güçlendirmiş ve klorofil yıkımını önlemiştir (Tiwari ve ark., 2021). Bu tür çalışmalar, kontrollü salım formülasyonlarının stresle indüklenen oksidatif baskıya karşı etkili bir koruma sağladığını ortaya koymaktadır.

Kontrollü salımlı polimer sistemleri aynı zamanda lipid peroksidasyonunu azaltarak hücre zar bütünlüğünün korunmasına katkı sağlar. Lipid peroksidasyon düzeyinin bir göstergesi olan

malondialdehit (MDA) miktarının düşmesi, membran kararlılığının arttığını göstermektedir. Gholizadeh ve arkadaşları (2024), kitosan bazlı nanoformülasyonların biber bitkilerinde tuz stresi altında MDA düzeyini %35 oranında azalttığını, buna karşılık prolin birikimini ve yaprak su içeriğini artırdığını bildirmiştir. Bu sonuçlar, polimer taşıyıcılı sistemlerin bitki hücrelerini oksidatif hasardan koruyarak stres toleransını güçlendirdiğini göstermektedir.

Ayrıca, kontrollü salımlı uygulamalar osmotik düzenleme mekanizmalarını desteklemekte ve bitkilerde prolin, çözünür şeker ve fenolik bileşik birikimini teşvik etmektedir. Prolin, stres koşullarında su kaybına karşı koruma sağlayan önemli bir osmolittir. Kitosan–alginat kompleksleri kullanılarak hazırlanan yavaş salımlı sitokinin formülasyonlarının bitkilerde kuraklık koşullarında prolin içeriğini artırdığı, toplam fenolik madde miktarını ise artırdığı rapor edilmiştir (Fuentes ve ark., 2025). Fenolik bileşiklerin artışı, hem antioksidan kapasitenin yükselmesi hem de hücresel savunmanın güçlenmesi anlamına gelmektedir.

Bir diğer önemli etki ise klorofil ve karotenoid stabilizasyonu üzerindedir. Kontrollü salım sistemleri, klorofil sentezini destekleyerek fotosentetik etkinliğin korunmasını sağlar. Shafiq ve arkadaşları (2022), alginat kaplamalı azotlu gübrelerin ıspanak bitkilerinde toplam klorofil miktarını %27 oranında artırdığını ve fotosentetik elektron taşınımını hızlandırdığını göstermiştir. Benzer şekilde, kitosan bazlı hormon formülasyonlarının domates bitkilerinde karotenoid içeriklerini koruyarak yaprak sararmasının geciktiği ve fotosistem II verimliliğinin arttığı bildirilmiştir (Shafiq ve ark., 2025).

Kontrollü salımlı uygulamaların etkileri sadece fizyolojik düzeyde değil, aynı zamanda gen ekspresyonu düzeyinde de gözlenmektedir. Özellikle stres yanıtında görevli genlerin (örneğin DREB, HSP, RD29A, NHX1) ifade düzeyleri bu uygulamalardan olumlu yönde etkilenmektedir. Saharan ve Pal, (2016), kitosan-nanopartikül formundaki salisilik asit uygulamasının pirinç bitkilerinde genlerinin ekspresyonunu belirgin şekilde artırdığını rapor etmiştir. Bu sonuçlar, kontrollü salım sistemlerinin bitki stres yanıtlarını yalnızca kimyasal değil, aynı zamanda genetik düzeyde de düzenlediğini göstermektedir.

2.8. Uygulama Teknikleri

Kontrollü salımlı polimer taşıyıcılı sistemlerin bitkilere uygulanma yöntemleri, hedeflenen etki alanına (yaprak, kök, toprak veya fide aşaması) ve kullanılan polimerin fizikokimyasal özelliklerine bağlı olarak değişir. Temel olarak bu sistemler iki ana yolla (yapraktan uygulama ve topraktan uygulama) gerçekleştirilir. Ancak son yıllarda bu iki yöntemin yanı sıra tohum kaplama, damla sulama entegrasyonu ve mikrokapsül enjeksiyonu gibi yeni teknikler de geliştirilmiştir. Bu uygulama yöntemlerinin her biri, aktif bileşiğin salım hızını, etki süresini ve bitki tarafından kullanılabilirliğini farklı düzeylerde etkiler.

Yapraktan uygulama, özellikle vejetatif gelişimi ön planda olan kültür bitkilerinde (örneğin marul, ıspanak, domates, biber) yaygın olarak tercih edilir. Nanoemülsiyon veya mikrojel formundaki polimer taşıyıcılar, yaprak yüzeyine püskürtülerek uygulanır. Bu formülasyonlar, yaprak yüzeyinde ince bir yarı geçirgen film tabakası oluşturur. Böylece aktif madde doğrudan epidermal hücrelerden difüzyonla içeri geçer, aynı zamanda film tabakası sayesinde buharlaşma ve yıkanma kayıpları minimize edilir (Li ve ark., 2021). Kitosan, pektin ve karboksimetil selüloz gibi film oluşturucu polimerler, yaprak yüzeyinde homojen bir kaplama sağlayarak aktif maddenin ışık, oksijen ve sıcaklık gibi bozucu etkenlerden korunmasını sağlar. Ayrıca bu tür uygulamalarda kullanılan nanoemülsiyon damlacıkları genellikle 50–200 nm boyutundadır; bu da yaprak stomalarından veya kutikula gözeneklerinden geçişi kolaylaştırır.

Yapraktan uygulamanın bir diğer avantajı, etkinin hızlı başlaması ve düşük dozda bile yüksek biyolojik yanıt elde edilmesidir. Salisilik asit, gibberellik asit ve sitokinin gibi hormonların kitosan-nanoformları, yapraklara püskürtüldükten sonra 20–30 gün boyunca sabit salım sağlayarak hem yaprak yaşlanmasını geciktirmekte hem de klorofil ve antioksidan enzim aktivitelerini artırmaktadır (Nirmala ve ark., 2023). Ancak yapraktan uygulamalarda dikkat edilmesi gereken en önemli husus, polimerin yüzeyde fitotoksik etki oluşturmamasıdır. Bu nedenle formülasyonun pH'sı genellikle 5,5–6,5 arasında tutulmakta, iyonik yük dengesi yaprak yüzeyine uyumlu olacak şekilde ayarlanmaktadır.

Topraktan uygulama ise daha çok kök bölgesine etki eden besin elementleri, mikrobiyal inokulantlar veya kökten alınan hormonların salımında tercih edilir. Bu yöntemde aktif bileşik, polimer kapsüller, granüller veya hidrojeller içine yerleştirilir ve doğrudan rizosfer bölgesine uygulanır. Toprak nemi ile temas eden polimer şişerek aktif maddeyi difüzyon yoluyla yavaşça salar. Bu sayede bitki kökleri sürekli, ancak düşük dozlarda besin veya hormon alımına devam eder. Örneğin, alginat–Ca jel kapsülleri ile kaplanmış azotlu gübreler 60–90 gün boyunca sabit azot salımı sağlamakta, bu da özellikle tuz stresi altındaki bitkilerde kök uzamasını ve su kullanım etkinliğini artırmaktadır (Dovzhenko ve ark., 2024). Ayrıca topraktan uygulanan polimer sistemleri, toprağın fiziksel özelliklerini de iyileştirir; organik polimerlerin su tutma kapasitesi sayesinde toprak nemi dengelenir ve buharlaşma kayıpları azalır.

Tohum kaplama (seed coating) yöntemi de kontrollü salımlı uygulamalarda giderek daha fazla kullanılmaktadır. Bu yöntemde tohum yüzeyi, ince bir polimer tabakasıyla kaplanır ve bu tabaka, çimlenme döneminde gerekli hormon veya besin maddelerini yavaşça serbest bırakır. Kitosan ve alginat temelli kaplamalar, tohumun çimlenme oranını, fide vigorunu ve erken dönem stres toleransını artırmaktadır (Durgadevi ve ark., 2025). Tohum kaplama ayrıca fide gelişiminde düzenli büyüme hormonu salımı sağlayarak fidanlık koşullarında kök ve sürgün gelişimini destekler.

2.9. Avantajlar ve Dezavantajlar

Kontrollü salımlı organik polimer taşıyıcılı sistemler hem bitkisel üretimde verimliliği artıran hem de çevre dostu özellikleriyle öne çıkan yenilikçi bir tarım teknolojisidir. Bu sistemlerin en önemli avantajı, aktif maddelerin uzun süreli ve dengeli bir şekilde salınmasını sağlamalarıdır. Geleneksel uygulamalarda gübreler veya hormonlar kısa sürede etkisini yitirirken, kontrollü salımlı sistemlerde uygulama sıklığı belirgin biçimde azalır. Böylece üretim süreci hem daha ekonomik hale gelir hem de iş gücü maliyetleri düşer. Ayrıca, aktif maddelerin yavaş ve hedefe yönelik olarak salınması, bitki tarafından kullanım oranını artırır ve gereksiz madde kayıplarını en aza indirir. Bu durum, özellikle azot ve fosfor gibi suda kolay çözünebilen elementlerin yıkanma yoluyla yeraltı sularına karışmasını önleyerek çevre kirliliğini azaltır. Nitrat sızıntısının minimize edilmesi, tarımsal üretimin sürdürülebilirliği açısından büyük bir kazanımdır.

Bir diğer önemli avantaj, bu sistemlerde kullanılan polimerlerin genellikle biyobozunur ve doğal kaynaklı olmasıdır. Kitosan, pektin, alginat ve polilaktik asit (PLA) gibi organik polimerler, doğada mikroorganizma aktivitesiyle parçalanarak çevreye zararlı kalıntı bırakmaz. Bu özellik, ekolojik dengeyi korur ve uzun vadede toprak mikrobiyal yapısının bozulmasını önler. Ayrıca polimerlerin yüksek su tutma kapasitesi, özellikle kurak veya tuzlu topraklarda nemin korunmasına katkı sağlar ve bitkilerin stres koşullarına karşı dayanıklılığını artırır. Böylece kontrollü salım sistemleri yalnızca bir besin taşıyıcısı değil, aynı zamanda toprak sağlığını destekleyen bir iyileştirici unsur haline gelir.

Bununla birlikte, bu sistemlerin bazı dezavantajları da bulunmaktadır. En önemli sınırlılıklardan biri, üretim maliyetlerinin geleneksel gübre veya hormon uygulamalarına kıyasla daha yüksek olmasıdır. Polimerlerin sentezi, saflaştırılması ve aktif maddeyle homojen biçimde birleştirilmesi için ileri düzey ekipman ve teknolojik altyapı gereklidir. Özellikle nanokapsül ve mikrojellerin üretimi, düşük ölçekli tesislerde maliyet açısından zorluk yaratabilir. Ayrıca bazı polimerlerin hazırlanmasında organik solventlerin kullanılması çevresel açıdan sınırlayıcı olabilir. Üretim sürecinde solventlerin tam olarak uzaklaştırılamaması durumunda fitotoksisite riski ortaya çıkabilir. Bir diğer dezavantaj, büyük ölçekli üretimlerde homojen salımın sağlanmasının teknik olarak zor olmasıdır. Polimerin kaplama kalınlığı veya gözenek yapısındaki küçük farklılıklar, salım hızında değişkenlik yaratabilir ve bu durum uygulama etkinliğini etkileyebilir.

Bu sistemlerin geleceğine ilişkin perspektifler, tarımda dijitalleşme, nanoteknoloji ve biyosensör temelli yeniliklerle yakından ilişkilidir. Gelecekte geliştirilecek akıllı polimer sistemleri, çevresel sinyallere (örneğin toprak nemi, sıcaklık, pH veya iyon konsantrasyonu) duyarlı olacak ve bu sinyallere yanıt vererek aktif madde salımını otomatik olarak ayarlayacaktır. Böylece bitki, ihtiyacı olduğu anda doğru miktarda besin veya hormonla desteklenecek, fazla uygulamadan kaynaklanan kaynak israfı önlenecektir. Bu yaklaşım, özellikle hassas tarım uygulamalarında, sensör tabanlı izleme sistemleriyle entegre edilerek gerçek zamanlı bitki besleme stratejilerinin geliştirilmesine olanak sağlayacaktır.

3. SONUÇ

Kontrollü salımlı organik polimer taşıyıcılı sistemler, bitkilerin abiyotik stres koşullarına karşı daha dayanıklı hale getirilmesinde yenilikçi, çevre dostu ve uzun vadede ekonomik bir çözüm olarak öne çıkmaktadır. Bu sistemler, geleneksel gübreleme ve hormon uygulamalarının sınırlılıklarını ortadan kaldırarak bitkilerde besin alımını optimize etmekte, fizyolojik kararlılığı korumakta ve stres koşullarında metabolik faaliyetlerin sürdürülebilirliğini sağlamaktadır. Özellikle tuzluluk, kuraklık, sıcaklık ve ağır metal stresi gibi yaygın çevresel baskılar altında, kontrollü salımlı sistemlerin kullanımı; bitki büyüme oranını, klorofil miktarını, fotosentetik verimliliği ve antioksidan savunma düzeyini artırmakta, böylece ürün miktarı ve kalitesinde kayda değer iyileşmeler sağlamaktadır.

Doğal ve biyobozunur polimerlerin (örneğin kitosan, sodyum alginat, pektin, selüloz türevleri ve polilaktik asit) taşıyıcı olarak kullanımı, bu teknolojilerin çevresel sürdürülebilirlik açısından güvenilir olmasını sağlamaktadır. Bu polimerler, aktif bileşikleri çevresel etkilerden korurken aynı zamanda toprak yapısını iyileştirir, su tutma kapasitesini artırır ve toprak mikrobiyal popülasyonunun dengesini korur. Bu yönüyle kontrollü salımlı polimer sistemleri yalnızca bitkiyi değil, ekosistemi de koruyan bütüncül bir yaklaşıma dönüşmektedir. Ayrıca, polimerlerin biyolojik olarak parçalanabilir olması, geleneksel kimyasal kaplama materyallerinde olduğu gibi toprağın fiziksel ve kimyasal yapısını olumsuz etkileme riskini ortadan kaldırır.

Geleceğe yönelik araştırmalar, bu sistemlerin yalnızca yavaş salım özelliğiyle sınırlı kalmayıp, "akıllı salım sistemleri" haline dönüşeceğini göstermektedir. Bu yeni nesil sistemler, toprak nemi, sıcaklık, pH veya iyon konsantrasyonu gibi çevresel uyarıcılara duyarlı olacak ve aktif madde salımını bitkinin gerçek ihtiyacına göre otomatik olarak düzenleyecektir. Böylece bitki, yalnızca ihtiyaç duyduğu zaman ve miktarda besin veya hormon alacak, kaynak israfı en aza indirilecektir. Bu yaklaşım, sensör tabanlı hassas tarım uygulamalarıyla birleştirildiğinde, üretimde verim artışıyla birlikte çevresel etkilerin minimize edilmesi sağlanacaktır (Wang ve ark., 2024).

Ayrıca gelecekte mikrobiyal etkileşim temelli biyopolimer sistemlerinin geliştirilmesiyle, kontrollü salımlı formülasyonlar yalnızca kimyasal değil, biyolojik etki de gösterecektir. Kitosan, pektin ve alginat gibi polimerler doğal olarak bazı faydalı mikroorganizmalarla simbiyotik ilişki kurabildiğinden, bu tür sistemlerin bitki kök bölgesinde (rizosfer) yararlı mikrobiyal aktiviteyi teşvik etmesi mümkündür. Böylece hem besin döngüsü hızlanacak hem de kök çevresinde stres toleransını destekleyen biyolojik bir mikro ortam oluşturulacaktır.

Bu teknolojilerin yaygınlaşmasıyla birlikte, kimyasal gübre ve hormonların aşırı kullanımından kaynaklanan toprak tuzluluğu, nitrat kirliliği ve biyolojik çeşitlilik kaybı gibi sorunların azaltılması beklenmektedir. Kontrollü salımlı sistemler, kaynakların daha etkin kullanılmasını sağlayarak sürdürülebilir tarım politikalarıyla da doğrudan uyum göstermektedir. Özellikle Avrupa Birliği Yeşil Mutabakatı ve Birleşmiş Milletler Sürdürülebilir Kalkınma Amaçları (SDG 2: Açlığa Son, SDG 12: Sorumlu Üretim ve Tüketim, SDG 15: Karasal Yaşam) çerçevesinde, bu teknolojiler geleceğin tarım modellerinde stratejik bir role sahip olacaktır.

Sonuç olarak, kontrollü salımlı organik polimer taşıyıcılı sistemler yalnızca bir tarımsal yenilik değil, aynı zamanda ekolojik, ekonomik ve teknolojik açıdan bütüncül bir dönüşüm aracı niteliğindedir. Bu sistemlerin yaygın kullanımıyla birlikte, bitkisel üretimde verim artışı sağlanırken çevre üzerindeki baskılar azaltılacak, sürdürülebilir üretim döngüsü desteklenecektir. Kitosan, alginat, pektin ve PLA gibi biyobozunur polimerlerin yaygınlaşması, gelecekte bitki besleme, biyoteknoloji ve çevre mühendisliği arasındaki sınırları kaldırarak tarımsal üretimde yeni bir dönemi başlatacaktır. Bu nedenle kontrollü salımlı polimer teknolojilerinin araştırma, geliştirme ve ticarileştirme süreçlerinin hızlandırılması hem bilimsel hem de ekonomik açıdan büyük önem taşımaktadır.

KAYNAKLAR

Al-Mokadem, A. Z., Alnaggar, A. E. A. M., Mancy, A. G., Sofy, A. R., Sofy, M. R., Mohamed, A. K. S., ... & Agha, M. S. (2022). Foliar application of chitosan and phosphorus alleviate the potato virus Y-induced resistance by modulation of the reactive oxygen species, antioxidant defense system activity and gene expression in potato. *Agronomy, 12*(12), 3064.

Alexis, F. (2005). Factors affecting the degradation and drug-release mechanism of poly (lactic acid) and poly [(lactic acid)-co-(glycolic acid)]. *Polymer International, 54*(1), 36–46.
Alshaal, T., & El-Ramady, H. (2017). Foliar application: from plant nutrition to biofortification. *Environment, Biodiversity and Soil Security, 1*, 71–83.
Arif, Y., Singh, P., Siddiqui, H., Bajguz, A., & Hayat, S. (2020). Salinity induced physiological and biochemical changes in plants: An omic approach towards salt stress tolerance. *Plant Physiology and Biochemistry, 156*, 64–77.
Beck, L. R., & Pope, V. Z. (1984). Controlled-release delivery systems for hormones: a review of their properties and current therapeutic use. *Drugs, 27*(6), 528–547.
Cameron, K. C., Di, H. J., & Moir, J. L. (2013). Nitrogen losses from the soil/plant system: a review. *Annals of Applied Biology, 162*(2), 145–173.
Campos, E. V. R., de Oliveira, J. L., & Fraceto, L. F. (2014). Applications of controlled release systems for fungicides, herbicides, acaricides, nutrients, and plant growth hormones: a review. *Advanced Science, Engineering and Medicine, 6*(4), 373–387.
Choudhary, S., Wani, K. I., Naeem, M., Khan, M. M. A., & Aftab, T. (2023). Cellular responses, osmotic adjustments, and role of osmolytes in providing salt stress resilience in higher plants: polyamines and nitric oxide crosstalk. *Journal of Plant Growth Regulation, 42*(2), 539–553.
Dai, S., Ravi, P., & Tam, K. C. (2008). pH-Responsive polymers: synthesis, properties and applications. *Soft Matter, 4*(3), 435–449.
Davidson, D., & Gu, F. X. (2012). Materials for sustained and controlled release of nutrients and molecules to support plant growth. *Journal of Agricultural and Food Chemistry, 60*(4), 870–876.
Dovzhenko, A. P., Yapryntseva, O. A., Sinyashin, K. O., Doolotkeldieva, T., & Zairov, R. R. (2024). Recent progress in the development of encapsulated fertilizers for time-controlled release. *Heliyon, 10*(15).
Durgadevi, P., Girigoswami, K., & Girigoswami, A. (2025). Biodegradable nanomaterials in boosting seed vigor and germination: seed coating towards sustainability. *Discover Applied Sciences, 7*(7), 695.
Farooq, M., Wahid, A., Kobayashi, N. S. M. A., Fujita, D. B. S. M. A., & Basra, S. M. (2009). Plant drought stress: effects, mechanisms and management. In *Sustainable agriculture* (pp. 153–188). Dordrecht: Springer Netherlands.
Fuentes, G. T., Rodríguez, R., Duran, P., Fernánde-Baldó, M., Schoebitz, M., Tighe, R., & Pieretti, J. (2025). By applying nanostimulants to crops. *Plant Biostimulation with Nanomaterials*, 163.
Gholizadeh, F., Gohari, G., Pál, M., Szalai, G., Khan, I., & Janda, T. (2025). Enhancing wheat resilience to salt stress through an integrative nanotechnology approach with chitosan proline and chitosan glycine. *Scientific Reports, 15*(1), 11126.
Gomaa, M., & Aldaby, E. S. (2023). Macroalgal-derived alginate/wastepaper hydrogel to alleviate sunflower drought stress. *Planta, 257*(6), 112.
Gutiérrez, C. A., Ledezma-Delgadillo, A., Juárez-Luna, G., Neri-Torres, E. E., Ibanez, J. G., & Quevedo, I. R. (2022). Production, mechanisms, and performance of controlled-release fertilizers encapsulated with biodegradable-based coatings. *ACS Agricultural Science & Technology, 2*(6), 1101–1125.
Helal, M. I., El-Mogy, M. M., Khater, H. A., Fathy, M. A., Ibrahim, F. E., Li, Y. C., ... & Abdelgawad, K. F. (2023). A controlled-release nanofertilizer improves tomato growth and minimizes nitrogen consumption. *Plants, 12*(10), 1978.
Jantzen, G. M., & Robinson, J. R. (2002). Sustained-and controlled-release drug delivery systems. *Drugs and The Pharmaceutical Sciences, 121*, 501–528.
Jariwala, H., Santos, R. M., Lauzon, J. D., Dutta, A., & Wai Chiang, Y. (2022). Controlled release fertilizers (CRFs) for climate-smart agriculture practices: a comprehensive review. *Environmental Science and Pollution Research, 29*(36), 53967–53995.
Kalaivanan, D., & Ganeshamurthy, A. N. (2016). Mechanisms of heavy metal toxicity in plants. In *Abiotic stress physiology of horticultural crops* (pp. 85–102). Springer India.

Li, D., Wei, Z., & Xue, C. (2021). Alginate-based delivery systems for food bioactive ingredients: an overview. *Comprehensive Reviews in Food Science and Food Safety, 20*(6), 5345–5369.
Ma, J., Faqir, Y., Chai, Y., Wu, S., Luo, T., Liao, S., ... & Hadir, W. (2023). Chitosan microspheres-based controlled release nitrogen fertilizers enhance the growth, antioxidant, and metabolite contents of Chinese cabbage. *Scientia Horticulturae, 308*, 111542.
Mesa, A., Mythatha, G. S. S., & Balli, R. (2024). Evaluation of the potential of topically applied salicylic acid-encapsulated chitosan nanoparticles to protect tomato against Fusarium wilt. *Iranian Polymer Journal, 33*(5), 671–686.
Misra, P., Shukla, P. K., Pramanik, K., Gautam, S., & Kole, C. (2016). Nanotechnology for crop improvement. In *Plant nanotechnology: principles and practices* (pp. 219–256). Cham: Springer.
Nahar, K., Hasanuzzaman, M., & Fujita, M. (2016). Roles of osmolytes in plant adaptation to drought and salinity. In *Osmolytes and plants acclimation to changing environment* (pp. 37–68). Springer India.
Nawaz, M., Sun, J., Shabbir, S., Khattak, W. A., Ren, G., Nie, X., ... & Sonne, C. (2023). A review of plants strategies to resist biotic and abiotic environmental stressors. *Science of The Total Environment, 900*, 165832.
Nirmala, M. J., Nayak, M., Narasimhan, K., Rishikesh, K. S., & Nagarajan, R. (2023). Chitosan-based nanofertilizer: types, formulations, and plant promotion mechanism. In *Nanofertilizers for Sustainable Agroecosystems* (pp. 283–316).
Qasim, U., Sirviö, J. A., Suopajärvi, T., Hu, L., Pratiwi, F. W., Lin, M. K. T. H., ... & Liimatainen, H. (2024). Multifunctional biogenic films from wood-derived suberin and cellulose nanofibers. *Carbohydrate Polymers, 338*, 122218.
Rademacher, W. (2015). Plant growth regulators: backgrounds and uses in plant production. *Journal of Plant Growth Regulation, 34*(4), 845–872.
Raza, A., Ashraf, F., Zou, X., Zhang, X., & Tosif, H. (2020). Plant adaptation and tolerance to environmental stresses: mechanisms and perspectives. In *Plant Ecophysiology and Adaptation Under Climate Change* (pp. 117–145). Springer Singapore.
Saharan, V., & Pal, A. (2016). Chitosan-based nanomaterials in plant growth and protection. Springer.
Shafiq, F., Mahmood, A., & Iqbal, M. (2025). Agricultural use of various polymeric nanocomposites and future avenues. In *Specialty Polymers and Materials* (pp. 21–52). Apple Academic Press.
Siegel, R. A., & Rathbone, M. J. (2011). Overview of controlled release mechanisms. In *Fundamentals and Applications of Controlled Release Drug Delivery* (pp. 19–43). Springer US.
Tiwari, K., Tripathi, S., Mahra, S., Mathew, S., Rana, S., Tripathi, D. K., & Sharma, S. (2024). Carrier-based delivery system of phytohormones in plants: stepping outside of the ordinary. *Physiologia Plantarum, 176*(3), e14387.
Venkatraman, S., Davar, N., Chester, A., Kleiner, L., & Wise, D. L. (2000). An overview of controlled release systems. *Handbook of Pharmaceutical Controlled Release Technology*, 1, 435–440.
Vlahoviček-Kahlina, K., Jurić, S., Marijan, M., Mutaliyeva, B., Khalus, S. V., Prosyanik, A. V., & Vinceković, M. (2021). Synthesis, characterization, and encapsulation of novel plant growth regulators in biopolymer matrices. *International Journal of Molecular Sciences, 22*(4), 1847.
Walling, E., & Vaneeckhaute, C. (2022). Nitrogen fertilizers and the environment. In *Nitrate Handbook* (pp. 103–135). CRC Press.
Wang, J., Tao, M., Xu, L., Fan, N., Zhao, C., Xiao, Z., & Wang, Z. (2023). Chitosan nanocarriers loaded with salicylic acid for controlling fall armyworm and alleviating oxidative stress in maize. *Environmental Science: Nano, 10*(12), 3295–3306.
Yamamoto, Y. (2016). Quality control of photosystem II: mechanisms for avoidance and tolerance of light and heat stresses. *Frontiers in Plant Science, 7*, 1136.

ÇOK YILLIK TIBBİ BİTKİLER İLE ARI MER'ASI

Erkan BOYDAK
Bingol University, Agricultural Faculty, Field Crops Department, BİNGÖL
ORCID:0000-0002-3466-5356

ÖZET

Çok yıllık tıbbi bitkiler kullanılarak arı meralarının kurulması, tarımsal ekosistemlerde yem bulunabilirliğini artırmak ve polinatör sağlığını desteklemek için umut verici bir yaklaşım sunmaktadır. Bu çalışma, Lavandula, Origanum, Hypericum, Thymus, Melissa, Salvia ve Rosa damascena gibi uzun ömürlü aromatik ve tıbbi türlerin arıcılık potansiyelini, nektar ve polen verimliliği, çiçeklenme fenolojisi ve ekolojik faydalarına odaklanarak değerlendirmektedir. Bu taksonlar, yüksek konsantrasyonlarda uçucu yağlar ve biyoaktif sekonder metabolitler ile karakterize edilir; bu özellikler yalnızca tıbbi değerlerine katkıda bulunmakla kalmaz, aynı zamanda polinatör çekiciliğini ve yiyecek arama davranışını da etkileyebilir. Bu çok yıllık tıbbi türlerin arı mera sistemlerine entegre edilmesi, habitat kalitesini iyileştirir, polinatör direncini çevresel stres faktörlerine karşı güçlendirir ve tarımsal alanlardaki biyolojik çeşitliliği artırırken arıcılığı desteklemek için ekolojik olarak sürdürülebilir bir strateji sunar. Tıbbi bitki bahçelerinin bal arılarının sağlığını ve üretkenliğini sürdürürken, aynı zamanda tıbbi ve ekonomik değeri artmış bal üretimi ve üreticilere bitkilerin hasadı ile gelir elde etmeyi sağlayarak üçlü bir rol oynayabileceği düşünülmektedir.
Anahtar Kelimeler: Tıbbi Bitki, Arı Merası, Bal

BEE PASTURE WITH PERENNIAL MEDICINAL PLANTS

ABSTRACT

The establishment of bee pastures using perennial medicinal plants represents a promising approach to enhancing forage availability and supporting pollinator health in agroecosystems. This study evaluates the apicultural potential of several long-lived aromatic and medicinal species—Lavandula, Origanum, Hypericum, Thymus, Melissa, Salvia, and Rosa damascena—focusing on their nectar and pollen productivity, flowering phenology, and ecological benefits. These taxa are characterized by high concentrations of essential oils and bioactive secondary metabolites, traits that not only contribute to their medicinal value but may also influence pollinator attraction and foraging behavior. Integrating these perennial medicinal species into bee pasture systems improves habitat quality, strengthens pollinator resilience to environmental stressors, and offers an ecologically sustainable strategy for supporting apiculture while enhancing biodiversity within agricultural landscapes. It is thought that medicinal plant gardens can play a triple role by maintaining the health and productivity of honeybees, while also producing honey with increased medicinal and economic value and providing producers with income from the harvest of the plants.
Keywords: Medicinal Plant, Bee Pasture, Honey.

GİRİŞ

Lavanta, iyi drene edilmiş kireçli topraklar ve tam güneş ışığı alan Akdeniz ikliminde iyi gelişir. Tohum çimlenmesi değişken olduğundan, çoğaltma çoğunlukla kesimler yoluyla vejetatif olarak yapılır (AL-Garallaa, K. (2021) Keefah, A. G. (2021). Optimum aralık 50 cm × 100 cm'dir ve uçucu yağ kalitesini korumak için sulama minimum düzeyde tutulur. Türkiye'de yetiştiricilik 1970'lerde Isparta bölgesinde başlamış ve 2023 yılına kadar 5.000 hektarın üzerine yayılmıştır (Baydar & Tuğlu, 2024). Çiçeklenme yaz başında gerçekleşir ve hasat zamanı yağın bileşimini, özellikle linalool ve linalil asetat içeriğini büyük ölçüde etkiler (Hassiotis, & Vlachonasios (2025). Lamiaceae familyasından çok yıllık aromatik bir bitki olan Lavandula angustifolia, Akdeniz bölgesinin en önemli bal bitkilerinden biridir (Crișan, I., et al., 2023). Çiçekler, linalool ve linalil asetatın baskın olduğu

uçucu yağlar içerir ve bu yağlar lavanta balına da geçer, balın kendine özgü aromasını ve yüksek piyasa değerini oluşturur. Bal arıları tarafından yapılan tozlaşma, hem tohum oluşumunu hem de yağ verimini önemli ölçüde artırır, bu da bitki ve tozlayıcılar için karşılıklı fayda sağladığını gösterir Jackson, et al., (2025). Cseke, et al., (2007).

Origanum türü kekik, kireçli topraklara sahip kuru ve güneşli yamaçları tercih eder ve tohum veya çelikler ile çoğaltılır. Kuraklık, uçucu yağ içeriğini artırır ancak verimi düşürür Azizi, et al., (2009). Arabacı, et al., (2025). Azotlu gübreleme, ot kütlesini ve karvakrol konsantrasyonunu artırır. Mahsul, çiçeklerin %50-70'i açıldığında yılda iki kez hasat edilir. Aromatik bal veren ve toprak stabilizasyonuna katkıda bulunan değerli bir bal bitkisi olarak kabul edilir. Lamiaceae familyasının üyesi olan Origanum vulgare L., sükroz ve fenolik bileşikler açısından zengin nektar bileşimi nedeniyle bal arıları için oldukça caziptir. Karvakrol ve timol içeren uçucu yağ, kekik balının biyolojik kalitesini artırabilen güçlü antioksidan ve antimikrobiyal özelliklere sahiptir Azizi, et al., (2009) Ninou, et al., (2021). Žitek, et al., (2021). Haziran'dan Eylül'e kadar uzanan uzun çiçeklenme dönemi, kuru Akdeniz ekosistemlerinde istikrarlı bir nektar kaynağı sağlar. Kekik balı, tıbbi bitki kökenini yansıtan yüksek fenolik içerik ve radikal temizleme aktivitesi gösterir Fratianni, et al., (2025). Nurzyńska-Wierdak & Walasek-Janusz (2025).

Sarı kantaron, tam güneş ışığı altında hafif, kumlu tınlı topraklarda iyi yetişir. Genellikle tohumlardan veya kök bölünmelerinden çoğaltılır. H. perforatum orta derecede sulama gerektirir ve ikinci yılında maksimum biyokütle üretir. Bitkinin farmakolojik olarak aktif bileşikleri (hiperisin, flavonoidler) fotoperiyod ve toprak besin maddelerinden etkilenir. Parlak sarı çiçekleri de arılar için çekici olan nektar ve polen sağlar (Monteiro ve ark., 2022). Hypericum cinsi, özellikle H. perforatum, farmakolojik olarak aktif bileşikleri hiperisin, hiperforin ve çeşitli flavonoidler ile bilinir (Monteiro ve ark., 2022). Parlak sarı çiçekleri arılar için oldukça çekicidir ve yaz ortasında hem polen hem de nektar sağlar. Tozlayıcıların faaliyeti meyve tutumunu ve tohum canlılığını artırırken, nektar ve polen balın antioksidan potansiyelini artıran biyoaktif moleküller sağlar (Bogdanov, et al., 2008). Klatt ve ark. (2014) Bu nedenle, Hypericum türleri hem ekolojik hem de arıcılık sistemlerinde polen taşıyıcıların desteklenmesine ve ekosistem hizmetlerine katkıda bulunabilir (Janeček ve ark., 2007; Bartos ve ark., 2015).

Thymus türü kekik, vejetatif olarak çoğaltılır ve iyi drene edilmiş, humus bakımından zengin topraklarda yetiştirilir. Orta derecede nem ve güneş ışığına ihtiyaç duyar ve hafif kuraklığa dayanıklıdır. Hümik asit gübrelerinin uygulanması, çiçek salkımlarının sayısını ve uçucu yağ verimini, özellikle geraniol verimini artırır (Ložienė, et al., (2021), Aytaç et al., (2022). Bitkiler, maksimum uçucu yağ içeriği elde etmek için tam çiçeklenme döneminde hasat edilir. Thymus vulgaris ve ilgili türler, Akdeniz otlaklarında baskın nektar kaynaklarıdır. Nektar fenilalanin bakımından zengindir ve balın stabilitesini ve lezzetini iyileştirdiği bilinen timol ve karvakrol gibi antimikrobiyal terpenler içerir (Badi ve ark., (2004) Alissandrakis ve ark., (2007) Petanidou ve ark., (2006)). Kekik balı, yoğun aroması, koyu rengi ve güçlü antioksidan aktivite ile ilişkili yüksek toplam fenolik içeriği ile karakterizedir (Pauliuc ve ark., (2020), Gyergyák ve ark., (2015), Sánchez-Martín ve ark., (2022)). Thymus türlerinin çiçeklenme dönemlerinin çakışması, özellikle kurak koşullarda bal arılarının yem kaynaklarına sürekli erişimini sağlar (Glaum ve ark., (2021). Suárez-Mariño ve ark., (2022).).

Melissa officinalis yani oğul otu, orta derecede nemli ve pH 6,0–7,5 arasında olan tınlı, besin açısından zengin toprakları tercih eder. Fideler veya kök bölünmesi ile çoğaltılır. Malçlama, toprak sıcaklığını iyileştirir ve yabani otları azaltır, böylece hem verimi hem de uçucu yağ içeriğini artırır (Saglam ve ark., (2004) Gordanić ve ark., (2025)). Bu bitki mevsimde iki kez hasat edilir ve sentetik malç filmleri kuru ot verimini önemli ölçüde artırırken girdi maliyetlerini azaltır. Melissa officinalis L., limon kokulu çiçekleri nektar açısından zengin, yaklaşık 150 kg/ha civarında verim veren çok yıllık aromatik bir bitkidir. Uçucu yağ, antioksidan ve antimikrobiyal aktiviteye sahip bileşikler olan sitral, geraniol ve rosmarinik asit içerir (Petrisor ve ark., (2022) Moradkhani ve ark., (2010)). Uzun çiçeklenme dönemi arıların beslenmesini desteklerken, nektar balın duyusal ve terapötik özelliklerini iyileştirir.

Bitki, biyoaktif polen bileşimi nedeniyle koloni sağlığı için de faydalıdır (Chwil, M. (2009). Durazzo ve ark., (2021)).

Adaçayı, kireçli, iyi drene edilmiş topraklara ve tam güneş alan yarı kurak iklimlerde iyi gelişir. Çoğaltılması çelikler veya tohumlarla yapılır ve bitki aşırı neme karşı hassastır. Organik yetiştirme, fenolik bileşik içeriğini ve antioksidan kapasitesini artırır (Mehalaine & Chenchouni (2021). Govahi et al., (2015)). Mayıs'tan Temmuz'a kadar çiçek açar ve polen taşıyıcılar için zengin nektar kaynağı sağlar. Salvia officinalis, uçucu yağlar (tujon, kafur, sineol) açısından zengin bir yarı çalıdır ve tıbbi ve aromatik özellikleriyle yaygın olarak bilinir. Büyük, mavi-mor çiçekleri bol miktarda nektar üretir, bu da onu değerli bir bal bitkisi yapar (Jažo ve ark., (2023)). Adaçayı balı, antioksidan aktiviteye katkıda bulunan yüksek düzeyde fenolik asitler ve flavonoidler içerir. Ayrıca, uzun çiçeklenme dönemi, bal arısı kolonilerinin gelişimini destekleyen istikrarlı bir nektar akışını sağlar (Tlak ve ark., (2025). Bayir & Albayrak (2016)).

Yağ gülü, hafif dokulu toprakları ve ılıman ile yarı kurak iklimleri tercih eder. Çoğunlukla kök kesimleri veya aşılama yoluyla çoğaltılır. Sulama sıklığı uçucu yağ verimini etkiler ve orta derecede sulama ile en iyi sonuçlar elde edilir. Tamamen açmış çiçeklerin hasadı, uçucu bileşikleri korumak için sabahın erken saatlerinde yapılır. Parfümerinin yanı sıra, R. damascena çiçekleri arılar için önemli bir nektar kaynağıdır ve balın aromasını güçlendirir (Baydar ve ark., 2005). Rosa damascena Mill. aromatik yağları ve flavonoidler ve terpenler dahil farmakolojik bileşikleri için yetiştirilir (Kumar ve ark., 2013). Önemli bir nektar kaynağı olmasa da, çiçekleri ilkbaharda ek yem sağlar ve gülden elde edilen bal, hafif antimikrobiyal ve antioksidan özellikler gösterir. Tozlaşma, meyve tutumunu ve yağ verimini artırarak bu türü arıcılık ve uçucu yağ endüstrisi için değerli kılar (Nolan ve ark., (2019). Ogwu ve ark., (2025). Farooq ve ark., (2016)).

BİNGÖL İLİ İÇİN SEÇİLMİŞ TIBBİ VE AROMATİK BİTKİLERİN EKOLOJİK UYGUNLUĞU

Bingöl'ün ekolojik özellikleri — soğuk kışlar, sıcak yazlar ve yıllık ortalama 873,7 mm yağış ile kıtasal iklimin hakim olduğu — birçok çok yıllık aromatik tür, özellikle Lamiaceae familyasına ait türler için elverişli koşullar sağlar (Boydak, 2021).

Lavanta türleri yarı kurak iklimlerde gelişir, iyi drene edilmiş, hafif alkali toprakları ve tam güneş ışığını tercih eder. Isparta ve diğer Akdeniz yaylalarında yapılan ekolojik çalışmalar, lavanta yetiştiriciliğinin benzer karasal koşullarda başarılı olduğunu göstermektedir, bu da Bingöl gibi bölgelere yüksek adaptasyon kabiliyeti olduğunu düşündürmektedir. (Dragomir & Nicolae (2015). Yetik & Şen (2025). Kara & Baydar (2013)). Bu nedenle, lavanta özellikle alçak ve orta rakımlı vadilerde başarıyla yetiştirilebilir.

Kekik türleri, kurak yazları ve iyi drene edilmiş kireçli topraklara sahip bölgelerde iyi gelişir. Araştırmalar, O. onites ve O. vulgare türlerinin Akdeniz benzeri koşullarda yüksek uçucu yağ verimi gösterdiğini ortaya koymaktadır (Demasi et al., (2018) Dobreva et al., (2024). Tsoumani et al., (2022)). Bingöl'ün arazi yapısı ve yaz sıcaklık rejimi bu ortamlara benzemektedir, bu da bu taksonları ekolojik olarak uygun hale getirmektedir. Kuraklığa dayanıklılık, sınırlı sulama koşullarında bile hayatta kalmayı mümkün kılarak arıcılık değerini artırmaktadır. Limon otu hafif nemli, verimli toprakları tercih eder, ancak daha serin, yarı nemli yüksek rakımlı koşullara da uyum sağlayabilir. Bingöl'ün yağış miktarı (≈ 874 mm $yıl^{-1}$) ve ılımlı yaz sıcaklıkları, bitkinin iyi bir vejetatif büyüme göstermesini sağlar. Katar ve ark. (2021) tarafından yapılan araştırma, benzer koşullarda yüksek uçucu yağ verimi olduğunu doğrulamıştır.

Her iki tür de kireçli, sığ toprakları ve kurak yazları tolere eder. Salvia officinalis güçlü kuraklık direnci ve aromatik yağ stabilitesi gösterirken, T. vulgaris dona ve ılımlı rakımlara (1.500 m'ye kadar) dayanır. Bu özellikler Bingöl'ün yarı kurak yüksek rakımlı bölgeleriyle uyumludur

Sarı kantaron, ılıman ve Akdeniz altı bölgelere özgüdür. Taşlı, kuru toprakları ve 1.800 m'ye kadar olan rakımı tolere eder, bu da Bingöl'ün meralarını uygun hale getirir. Bu tür ayrıca polen taşıyıcıların aktivitesini artırır (Hao ve ark., (2024) Saffariha ve ark., (2021) Marrelli ve ark., (2014)).

Yağ gülü yetiştiriciliği, soğuk kışlar, kurak yazlar ve ılımlı nem oranıyla karakterize edilen Bingöl'ün iklim koşullarına çok uygundur. Boydak ve ark. (2019) göre, bu tür, karasal iklimin yüksek kaliteli

uçucu yağ oluşumunu ve bal arıları için faydalı bol çiçek kaynaklarını desteklediği Doğu Anadolu'da mükemmel ekolojik adaptasyon gösterir. Uzun çiçeklenme dönemi (Mayıs-Haziran) ve güçlü kokusu da polen taşıyıcıları çekerek arıcılık değerini artırır. Böylece, Rosa damascena Bingöl ilinde hem ekonomik bir ürün hem de nektar açısından zengin bir arı bitkisi olarak hizmet edebilir.
Genel olarak, Bingöl ilinde ekolojik uyumluluğu en yüksek türler Lavandula angustifolia, Origanum spp. (onites ve vulgare), Thymus vulgaris ve Hypericum perforatum'dur. Salvia officinalis ve Melissa officinalis, mikro iklim ve toprak yönetimi uygunsa orta derecede potansiyele sahiptir. Origanum majorana, Mentha piperita ve Rosa damascena, Bingöl'ün sert kışları ve sınırlı nemi nedeniyle daha yüksek risk altındadır; bunların yetiştirilmesi için koruyucu önlemler (malç, korunaklı alanlar, sulama) gereklidir.
Tablo 1. Bazı çok yıllık Tıbbi bitkilerin çiçeklenme zamanları ve nektar/polen miktarları

TÜR İSMİ	LATİN	Nektar Pot.	Polen pot.	NİSAN	MAY.	HAZ.	TEM.	AĞUS.	EYL.
İngiliz lavantası	*Lavandula angustifolia* Mill.	***	**						
İzmir kekiği	*Origanum onites* L	***	**						
Kekik	*Origanum vulgare* subsp. *vulgare*	**	**						
İstanbul kekiği	*Origanum vulgare* subsp. *hirtum*	***	**						
Mercanköşk	*Origanum majorana* L.	**	**						
Oğulotu	*Melissa officinalis* L.	**	**						
Tıbbi adaçayı	*Salvia officinalis* L.	***	***						
Kekik	*Thymus vulgaris* L.	****	****						
Sarı Kantaron	*Hypericum perforatum* L.	**	**						
Yağ gülü	*Rosa damascena* Mill.	**	***						

:eser, **:minor, *:sekonder, ****:dominant*

Sonuç olarak; Bingöl coğrafik konumu gereği büyük tarımsal alanlara sahip olmayan, köyleri ve ilçeleri daha çok dağlık alanlarda olduğu için küçük tarımsal alanlara sahip olan bir ildir. Bu tür lokasyonlarda entansif tarım sistemlerinin uygulanması veya bölge halkının tarımsal eğilimleri doğrultusunda üretim yapılması daha doğrudur. Her köyde 5-10 tıbbi bitki merası olduğu düşünülürse, Bingöl kırsalında 1000 civarında bahçeyle, kırsal kalkınma açısından, hem tıbbi bitkilerden elde edeceği gelir ile hem de Arıcılığın da yüksek oranda yapıldığı Tıbbi ve aromatik bitkilerden oluşturulacak Tıbbi Bitki Mer'alarından (bahçeleri) elde edilebilecek gelir, küçük işletmelere ve bölge ekonomisine katkısı büyük olacaktır.

KAYNAKLAR

AL-Garallaa, K. (2021). Phytochemical and biological strategies to improve essential oils content in lavender.

Alissandrakis E, Tarantilis PA, Harizanis PC, Polissiou M. Comparison of the volatile composition in thyme honeys from several origins in Greece. J Agric Food Chem. 2007 Oct 3;55(20):8152-7. doi:10.1021/jf071442y. Epub 2007 Sep 8. PMID: 17824662.

Arabacı, O., Bayram, E., Tan, U., & Sönmez, Ç. (2025). Identifying superior genotypes by clonal selection in Istanbul Oregano (Origanum vulgare subsp. hirtum (Link) A. Terracc.) populations. *Euphytica*, *221*(6), 93.

Aytaç, Z., Gülbandılar, A., & Kürkçüoğlu, M. (2022). Humic acid improves plant yield, antimicrobial activity and essential oil composition of Oregano (Origanum vulgare L. subsp. hirtum (Link.) Ietswaart). *Agronomy*, *12*(9), 2086.

Azizi, A., Yan, F., & Honermeier, B. (2009). Herbage yield, essential oil content and composition of three oregano (*Origanum vulgare* L.) populations as affected by soil moisture regimes and nitrogen supply. *Industrial Crops and Products*, *29*(4), 554–561. DOI: 10.1016/j.indcrop.2008.11.001

Badi, H.N., Yazdani, D., Ali, S.M. and Nazari, F. (2004) Effect of Spacing and Harvesting Time on Herbage Yield and Quality/Quantity of Oil in Thyme, Thymus vulgaris L. Industrial Crops and Products, 19, 231-236. http://dx.doi.org/10.1016/j.indcrop.2003.10.005

Bartos, M., Tropek, R., Spitzer, L., Padyšáková, E., Jans, P., Straka, J., Tkoc, M., & Janeček, Š. (2015). Specialization of pollination systems of two co-flowering phenotypically generalized *Hypericum* species (*Hypericaceae*) in Cameroon. *Arthropod-Plant Interactions*, *9*, 243–252. https://doi.org/10.1007/s11829-015-9378-8

Baydar, H., & Göktürk-Baydar, N. (2005). The effects of harvest date, fermentation duration and Tween-20 treatment on essential oil content and composition of industrial oil rose (*Rosa damascena* Mill.). *Industrial Crops and Products*, *21*(2), 251–255. https://doi.org/10.1016/j.indcrop.2004.04.004

Baydar, H., & Tuğlu, Ü. (2024). Comparing nuclear DNA content, pollen viability, pollen production and seed retention of lavender and lavandin. Mediterranean Agricultural Sciences, 37(2), 85-90. https://doi.org/10.29136/mediterranean.1425089

Bayir R, Albayrak A. (2016) The monitoring of nectar flow period of honey bees using wireless sensor networks. *International Journal of Distributed Sensor Networks*.;12(11). doi:10.1177/1550147716678003

Bogdanov, S., Jurendic, T., Sieber, R., & Gallmann, P. (2008). *Honey for nutrition and health: A review*. *Journal of the American College of Nutrition*, *27*(6), 677–689. https://doi.org/10.1080/07315724.2008.10719745

Boydak E. (2021). Bingöl Tarımsal Üretiminde Ekonomik Potansiyeli Yüksek Bir Yağ Bitkisi: Yerfıstığı. Bingöl İli Toprak Bitki ve Su Kaynakları. Gece Kitaplığı, Ankara.

Boydak, E., Doğan Meral, E., Meral, A., & Boydak, H. U. (2019). *Ekonomik değeri bakımından Bingöl ve arıcılığına taze kan: Yağ Gülü (Rosa damascena Mill.)*. In *I. International Apicultural Research and Sustainable Regional Development Strategy Congress* (pp. 1–6). Bingöl, Türkiye.

C. Saglam, I. Atakisi, H. Turhan, S. Kaba, F. Arslanoglu & F. Onemli (2004)
Effect of propagation method, plant density, and age on lemon balm (Melissa officinalis) herb and oil yield, 32:4, 419-423, DOI:10.1080/01140671.2004.9514323

Camele, I., Gruľová, D., & Elshafie, H. S. (2021). Chemical Composition and Antimicrobial Properties of *Mentha* × *piperita* cv. 'Kristinka' Essential Oil. *Plants*, *10*(8), 1567. https://doi.org/10.3390/plants10081567

Chwil, M. (2009). Flowering biology and nectary structure of Melissa officinalis L. *Acta agrobotanica*, *62*(2) 23-30.

Crișan, I., Ona, A., Vârban, D., Muntean, L., Vârban, R., Stoie, A., ... & Morea, A. (2023). Current trends for lavender (Lavandula angustifolia Mill.) crops and products with emphasis on essential oil quality. *Plants*, *12*(2), 357.

Cseke, L. J., Kaufman, P. B., & Kirakosyan, A. (2007). The biology of essential oils in the pollination of flowers. *Natural Product Communications*, *2*(12), 1934578X0700201225.
De Laet, C., Olszewski, T. K. & Grison, C. (2019). Melliferous potential of *Mentha aquatica*. *Journal of Apicultural Research*, 58(5):1-6. DOI:10.1080/00218839.2019.1656160
Demasi S, Caser M, Lonati M, Cioni PL, Pistelli L, Najar B, Scariot V. Latitude and Altitude Influence Secondary Metabolite Production in Peripheral Alpine Populations of the Mediterranean Species *Lavandula angustifolia* Mill. Front Plant Sci. 2018 Jul 5;9:983. doi: 10.3389/fpls.2018.00983.
Dobreva, A., Petkova, N., Todorova, M., Gerdzhikova, M., Zherkova, Z., & Grozeva, N. (2024). Organic vs. Conventional Farming of Lavender: Effect on Yield, Phytochemicals and Essential Oil Composition. *Agronomy*, *14*(1), 32. https://doi.org/10.3390/agronomy14010032
Dragomir, L. B., & Nicolae, I. (2015). Researches regarding the physiology of lavender plants grown on soils with different ph values. *Annals of the University of Craiova-Agriculture, Montanology, Cadastre Series*, *45*(1), 45-50.
Dragumilo, A. et al. (2025). Impact of synthetic films and organic mulches on yield and quality of *Mentha piperita* L. essential oil. *Industrial Crops & Products*, 224, 120356. https://doi.org/10.1016/j.indcrop.2024.120356
Durazzo, A., Lucarini, M., Plutino, M., Pignatti, G., Karabagias, I. K., Martinelli, E., ... & Lucini, L. (2021). Antioxidant properties of bee products derived from medicinal plants as beekeeping sources. *Agriculture*, *11*(11), 1136.
Farooq, A., Lei, S., Nadeem, M., Asif, M., Akhtar, G., & Butt, S. J. (2016). CROSS COMPATIBILITY IN VARIOUS SCENTED ROSA SPECIES BREEDING. *Pakistan Journal of Agricultural Sciences*, *53*(4).
Fratianni, F., Ombra, M. N., De Giulio, B., d'Acierno, A., & Nazzaro, F. (2025). Lamiaceae honey: Polyphenol profile, vitamin C content, antioxidant and in vitro anti-inflammatory, cholinesterase and tyrosinase inhibitory activity. *Food Chemistry Advances*, *7*, 100996.
Glaum, P., Wood, T. J., Morris, J. R., & Valdovinos, F. S. (2021). Phenology and flowering overlap drive specialisation in plant–pollinator networks. *Ecology Letters*, *24*(12), 2648-2659.
Gordanić, S. V., Radanović, D., Rajković, M., Lukić, M., Dragumilo, A., Mrđan, S., Batinić, P., Čutović, N., Mikić, S., Prijić, Ž., & Marković, T. (2025). Influence of Mulching and Planting Density on Agronomic and Economic Traits of *Melissa officinalis* L. *Horticulturae*, *11*(8), 866. https://doi.org/10.3390/horticulturae11080866
Govahi, M., Ghalavand, A., Nadjafi, F., & Sorooshzadeh, A. (2015). Comparing different soil fertility systems in Sage (Salvia officinalis) under water deficiency. *Industrial Crops and Products*, *74*, 20-27.
Gyergyák, K., Boros, B., Marton, K., Felinger, A., Papp, N., & Farkas, Á. (2015). Bioactive constituents and antioxidant activity of some carpathian basin honeys. *Natural Product Communications*, *11*(2), 1934578X1601100228.
Hao Y, Dong P, Wang L, Ke X, Hao X, He G, Chen Y, Guo F. Predicting the Potential Distribution of *Hypericum perforatum* under Climate Change Scenarios Using a Maximum Entropy Model. Biology (Basel). 2024 Jun 19;13(6):452. doi: 10.3390/biology13060452.
Hassiotis, C. N., & Vlachonasios, K. E. (2025). How Biological and Environmental Factors Affect the Quality of Lavender Essential Oils. *Physiologia*, *5*(1), 11.
Jackson, R. B., Wilson, T. M., Wilson, J. S., Ruggles, Z., Topham Wilson, L., Packer, C., ... & Carlson, R. E. (2025). Pollination and Essential Oil Production of Lavandula angustifolia Mill.(Lamiaceae). *International Journal of Plant Biology*, *16*(3), 72.
Janeček, Š., Hrázský, Z., Bartoš, M., Brom, J., Reif, J., Hořák, D., Bystřická, D., Riegert, J., Sedláček, O., & Pešata, M. (2007). Importance of big pollinators for the reproduction of two *Hypericum* species in Cameroon, West Africa. *African Journal of Ecology*, *45*(4), 607-613. https://doi.org/10.1111/j.1365-2028.2007.00779.x

Jažo, Z., Glumac, M., Paštar, V., Bektić, S., Radan, M., & Carev, I. (2023). Chemical Composition and Biological Activity of *Salvia officinalis* L. Essential Oil. *Plants*, *12*(9), 1794. https://doi.org/10.3390/plants12091794
Kara, N., & Baydar, H. (2013). Determination of Lavender and Lavandin Cultivars (Lavandula sp.) Containing High Quality Essential Oil in Isparta, Turkey. *Turkish Journal of Field Crops, 18*, 58-65.
Katar, D., Katar, N., & Aydın, D. (2021). Determination of yield and essential oil composition of different *Melissa officinalis* L. genotypes. *Turkish Journal of Field Crops*, 26 (2), 210–217. https://doi.org/10.17557/tjfc.1036637
Keefah, A. G. (2021). *Phytochemical and Biological Strategies to Improve Essential Oils Content in Lavender*. Mississippi State University.
Klatt BK, Holzschuh A,Westphal C, Clough Y, Smit I, Pawelzik E,Tscharntke T. 2014 Bee pollination improvescrop quality, shelf life and commercial value.Proc. R. Soc. B 281: 20132440. http://dx.doi.org/10.1098/rspb.2013.2440
Kumar, R., Sharma, S., Sood, S., Agnihotri, V. K. (2013). Agronomic interventions for improvement of essential oil content and composition of damask rose (*Rosa damascena* Mill.) under western Himalayas. *Industrial Crops and Products*, *48*, 171–177. https://doi.org/10.1016/j.indcrop.2013.04.020
Ložienė, K., Vaičiulytė, V., & Maždžierienė, R. (2021). Influence of meteorological conditions on essential oil composition in geraniol-bearing *Thymus pulegioides* and *Thymus* hybrid. *Acta Physiologiae Plantarum*, 43(2), 27. https://doi.org/10.1007/s11738-021-03201-9
Marrelli, M., Conforti, F., Toniolo, C., Nicoletti, M., Statti, G., & Menichini, F. (2014). Hypericum perforatum: Influences of the habitat on chemical composition, photo-induced cytotoxicity, and antiradical activity. *Pharmaceutical biology*, *52*(7), 909-918.
Mehalaine, S., & Chenchouni, H. (2021). New insights for the production of medicinal plant materials: Ex vitro and in vitro propagation of valuable Lamiaceae species from northern Africa. *Current Plant Biology*, *27*, 100216.
Monteiro, M.-d.-C., Dias, A. C. P., Costa, D., Almeida-Dias, A., & Criado, M. B. (2022). *Hypericum perforatum* and Its Potential Antiplatelet Effect. *Healthcare*, *10*(9), 1774. https://doi.org/10.3390/healthcare10091774
Moradkhani, H., Sargsyan, E., Bibak, H., Naseri, B., Sadat-Hosseini, M., Fayazi-Barjin, A., & Meftahizade, H. (2010). Melissa officinalis L., a valuable medicine plant. *J. Med. Plants Res*, *4*, 2753-2759.
Ninou, E., Cook, C. M., Papathanasiou, F., Aschonitis, V., Avdikos, I., Tsivelikas, A. L., ... & Mylonas, I. (2021). Nitrogen effects on the essential oil and biomass production of field grown Greek oregano (Origanum vulgare subsp. hirtum) populations. *Agronomy*, *11*(9), 1722.
Nolan, V. C., Harrison, J., & Cox, J. A. G. (2019). Dissecting the Antimicrobial Composition of Honey. *Antibiotics*, *8*(4), 251. https://doi.org/10.3390/antibiotics8040251
Nurzyńska-Wierdak, R., & Walasek-Janusz, M. (2025). Chemical composition, biological activity, and potential uses of oregano (Origanum vulgare L.) and oregano essential oil. *Pharmaceuticals*, *18*(2), 267.
Ogwu, M. C., & Izah, S. C. (2025). Honey as a Natural Antimicrobial. *Antibiotics*, *14*(3), 255. https://doi.org/10.3390/antibiotics14030255
Pauliuc, D., Dranca, F., & Oroian, M. (2020). Antioxidant Activity, Total Phenolic Content, Individual Phenolics and Physicochemical Parameters Suitability for Romanian Honey Authentication. *Foods*, *9*(3), 306. https://doi.org/10.3390/foods9030306
Petanidou, T., & Smets, E. (1996). *Does temperature stress induce nectar secretion in Mediterranean plants? New Phytologist*, *133*(4), 513–518. https://doi.org/10.1111/j.1469-8137.1996.tb01919.x
Petanidou, T., Van Laere, A., N. Ellis, W. and Smets, E. (2006), What shapes amino acid and sugar composition in Mediterranean floral nectars?. Oikos, 115: 155-169. https://doi.org/10.1111/j.2006.0030-1299.14487.x

Petrisor G, Motelica L, Craciun LN, Oprea OC, Ficai D, Ficai A. *Melissa officinalis*: Composition, Pharmacological Effects and Derived Release Systems-A Review. Int J Mol Sci. 2022 Mar 25;23(7):3591. doi: 10.3390/ijms23073591.
Pires PC, Motallebi M, Marques MP, Correia M, Sharma A, Damiri F, Hameed H, Singh SK, Dua K, Jha NK, Cabral C, Veiga F, Paiva-Santos AC. (2014) Mentha aquatica (Water Mint) as a Source of Active Pharmaceutical and Cosmetic Ingredients: A Critical Review. Phytother Res. 2024 Dec;38(12):5806-5839. doi: 10.1002/ptr.8337.
Saffariha M, Jahani A, Jahani R, Latif S. Prediction of hypericin content in Hypericum perforatum L. in different ecological habitat using artificial neural networks. Plant Methods. 2021 Jan 26;17(1):10. doi: 10.1186/s13007-021-00710-z.
Salehi B, Stojanović-Radić Z, Matejić J, Sharopov F, Antolak H, Kręgiel D, Sen S, Sharifi-Rad M, Acharya K, Sharifi-Rad R, Martorell M, Sureda A, Martins N, Sharifi-Rad J. Plants of Genus *Mentha*: From Farm to Food Factory. Plants (Basel). 2018 Sep 4;7(3):70. doi: 10.3390/plants7030070. PMID: 30181483; PMCID: PMC6161068.
Sánchez-Martín V, Morales P, González-Porto AV, Iriondo-DeHond A, López-Parra MB, Del Castillo MD, Hospital XF, Fernández M, Hierro E, Haza AI. (2022) Enhancement of the Antioxidant Capacity of Thyme and Chestnut Honey by Addition of Bee Products. Foods. 2022 Oct 7;11(19):3118. doi:10.3390/foods11193118.
Shiwakoti, S., Zheljazkov, V. D., Schlegel, V., & Cantrell, C. L. (2016). Growing spearmint, thyme, oregano, and rosemary in Northern Wyoming using plastic tunnels. *Industrial Crops and Products*, *94*, 251-258.
Suárez-Mariño, A., Arceo-Gómez, G., Albor, C. & Parra-Tabla, V. (2022). Flowering overlap and floral trait similarity help explain the structure of pollination networks. *Journal of Ecology*, 110, 1790–1801. https://doi.org/10.1111/1365-2745.13905
Tlak Gajger, I., Dar, S. A., Ahmed, M. M. M., Aly, M. M., & Vlainić, J. (2025). Antioxidant Capacity and Therapeutic Applications of Honey: Health Benefits, Antimicrobial Activity and Food Processing Roles. *Antioxidants*, *14*(8), 959. https://doi.org/10.3390/antiox14080959
Tsoumani, E. S., Kosma, I. S., & Badeka, A. V. (2022). Chemometric Screening of Oregano Essential Oil Composition and Properties for the Identification of Specific Markers for Geographical Differentiation of Cultivated Greek Oregano. *Sustainability*, *14*(22), 14762. https://doi.org/10.3390/su142214762
Upadhyay, R. K., Bahl, J. R., Verma, R. S., Padalia, R. C., Chauhan, A., & Patra, D. D. (2014). New source of planting material for quality cultivation of menthol–mint (Mentha arvensis L.). *Industrial Crops and Products*, *59*, 184-188.
Yetik, A. K., & Şen, B. (2025). Optimizing Lavender (*Lavandula angustifolia* Mill.) Yield and Water Productivity with Deficit Irrigation in Semi-Arid Climates. *Agronomy*, *15*(5), 1009. https://doi.org/10.3390/agronomy15051009
Žitek, T., Borjan, D., Golle, A., Knez, Ž., & Knez, M. (2021). Optimization of extraction of phenolic compounds with antimicrobial properties from Origanum vulgare. *Processes*, *9*(6), 1032.

ASPİR BİTKİSİ VE ARICILIKTA ÖNEMİ

Erkan BOYDAK
Bingol University, Agricultural Faculty, Field Crops Department, BİNGÖL
ORCID:0000-0002-3466-5356

ÖZET
Aspir (Carthamus tinctorius L.), ekolojik özellikleri modern arıcılıkta önemini artıran, gelişmekte olan çok amaçlı bir üründür. Geleneksel olarak yağ bakımından zengin tohumları ve gıda boyası olarak kullanılan çiçekleri için yetiştirilse de, son çalışmalar aspirin bal arıları için güvenilir bir yem kaynağı olarak önemli rolü vurgulanmaktadır. Bu makalede, aspirin nektar ve polen potansiyeli, ve mevsimsel çiçeklenme davranışını inceleyerek aspirin arıcılık değeri ortaya konulmaya çalışılacaktır. Aspir çiçek salkımları, bal üretimini destekleyen tutarlı ve erişilebilir nektar sağlar ve polenleri, yavru gelişimi ve koloni dayanıklılığına katkıda bulunan temel besinleri içerir. Bitkinin, özellikle çiçek kaynaklarının genellikle kıt olduğu yaz ortası ve yaz sonu sezonundaki uzun çiçeklenme dönemi, arıcılık verimliliğinin sürdürülmesi için önemini daha da artırmaktadır. Aspir tarımını yaygınlaştırarak, arıcılar ve çiftçiler daha iyi bal verimi, iyi bir tozlaşma ve daha fazla tarımsal adaptasyon kabiliyetinden faydalanabilirler. Aspir yetiştiriciliğinin hem arıcılık uygulamalarını hem de sürdürülebilir tarım sistemlerini güçlendirme potansiyeli yüksektir.
Anahtar Kelimeler: Aspir, Bal, Nektar, Polen

SAFFLOWER PLANT AND ITS IMPORTANCE IN BEEKEEPING

ABSTRACT
Safflower (Carthamus tinctorius L.) is an emerging multipurpose crop whose ecological characteristics have increased its importance in modern beekeeping. While traditionally cultivated for its oil-rich seeds and flowers used as food coloring, recent studies highlight its important role as a reliable feed source for honeybees. This article will explore the nectar and pollen potential of safflower, as well as its seasonal flowering behavior, to demonstrate its value in beekeeping. Safflower inflorescences provide consistent and accessible nectar that supports honey production, and their pollen contains essential nutrients that contribute to brood development and colony strength. The plant's long flowering period, particularly in mid- and late-summer when floral resources are often scarce, further enhances its importance for maintaining beekeeping productivity. By expanding safflower cultivation, beekeepers and farmers can benefit from improved honey yields, improved pollination, and greater agricultural adaptability. Safflower cultivation has high potential to strengthen both beekeeping practices and sustainable agricultural systems.
Keywords: Safflower, Honey, Nectar, Pollen.

GİRİŞ
Aspir (Carthamus tinctorius L.) Asteraceae (Compositae) familyasına, Tubuliflorae alt familyasına, Cardueae (devedikeni) cinsine ve Centaureinae alt cinsine aittir. Carthamus cinsi, çoğunlukla Akdeniz Havzası ve Asya'nın bazı bölgelerinde yaygın olan yaklaşık 16 tanınmış türü içerir. Yetiştirilen aspir (C. tinctorius), C. oxyacantha, C. flavescens ve C. palaestinus gibi yabani taksonlarla yakından ilişkili bir diploid türdür (2n = 24). Bu ilişkiler, sitogenetik ve morfolojik çalışmalarla da kanıtlandığı gibi, Bereketli Hilal bölgesinde, özellikle Mezopotamya ve Doğu Akdeniz çevresinde kökenini desteklemektedir. Cins, kurak ve yarı kurak ortamlara adaptasyonu yansıtan yüksek morfolojik plastisite ve genetik çeşitlilik sergiler. Bu özellikler, aspirin çok yönlü bir yağlı tohum ve şifalı bitki

olarak kültüre alınmasını kolaylaştırmıştır (Gomashe et al., 2021; Hanelt, 1963; McPherson et al., 2004).

Aspir (Carthamus tinctorius L.) toprak profilinin derinliklerine nüfuz eden sağlam bir kazık kök sistemi geliştirir ve bu sayede alt toprak katmanlarından verimli bir şekilde su ve besin maddeleri çekilebilir. Ana kök uygun koşullarda 1,5–3,0 m derinliğe kadar uzayabilirken, yan kökler üst 30–40 cm'lik alanı kaplayarak toprakla teması ve besin maddelerinin emilimini artırır (Singh ve ark., 2016). Bu derin ve dallı kök morfolojisi, yüksek kuraklık toleransı sağlayan ve aspir bitkisinin yarı kurak ve yağmurla beslenen ortamlarda büyümesini ve verimini sürdürmesini sağlayan önemli bir adaptif özelliktir (Hussain ve ark., 2016). Ayrıca, kök sistemi havalanmayı artırarak ve daha derin katmanlardan azot ve potasyum gibi besin maddelerini harekete geçirerek toprak yapısının iyileştirilmesine ve erozyonun kontrolüne katkıda bulunur (Bhattarai ve ark., 2020). Akdeniz tipi tarım ekosistemlerinde, aspir bitkisinin geniş kökleme kapasitesi, sınırlı sulama koşullarında bile fotosentetik aktiviteyi ve üreme performansını koruyarak, toprakta kalan nemi etkili bir şekilde kullanmasını sağlar (Landau ve ark., 2005).

Aspir (Carthamus tinctorius L.) dik, silindirik ve çok dallı bir gövde oluşturur; dallanma, üst düğümlerden birincil-üçüncül sıraları içerebilir, birçok genotipte dikenler bulunur ve bitki boyu genellikle genotip ve ortama bağlı olarak ≈30–200 cm arasında değişir (Delshad et al., 2018; Emongor, 2010). Dallanma yapısı, verimi belirleyen önemli bir faktördür: dalların sayısındaki artış, Akdeniz koşullarında bitki başına daha fazla başak ve daha yüksek tohum ve yağ verimi ile ilişkilidir (Abou Chehade ve ark., 2022). İşlevsel olarak, gövde sadece su/asimilatlar için bir kanal görevi görmekle kalmaz, aynı zamanda geçici bir karbonhidrat deposu görevi de görür; tohum dolumu sırasında gövdelerden yeniden mobilizasyon, terminal stres altında verimi destekler (Koutroubas et al., 2021).

Aspir yaprakları alternatif ve sapsızdır, tipik olarak oval-mızrak şeklinde olup, sapı kavrayabilen dikenli kenarlara sahiptir — bu, türün tanınmasını sağlayan özelliklerdir (Mehdiyeva ve ark., 2017). İşlevsel açıdan, stoma esas olarak arka yüzeyde bulunur; yoğunluğu ve boyutu kültivara göre değişir ve tuzluluk altında azalır, gaz alışverişini ve su kaybını düzenler (Ergin & Kaya, 2023). Kalan nem (kuraklık benzeri) koşullarında, aspir su kullanımını korur ve daha serin gölgeliklere sahiptir, bu da yaprakların kuraklığa adaptasyondaki rolünü vurgular (Manikanta ve ark., 2023).

Aspir (Carthamus tinctorius L.) birçok tübüler, çift cinsiyetli disk çiçeğinden oluşan ve involukral braketlerle çevrili bileşik başaklara sahiptir; başak, polen taşıyıcıları çeken tek bir birim olarak işlev görür (Elomaa, Zhao ve Zhang, 2018). Çiçek özellikleri, özellikle taç çapı ve stigma-anter ayrımı, klonlar arasında değişiklik gösterir ve ziyaret ve tohum oluşumunu düzenler; hem kendi kendine döllenme hem de dış döllenme meydana gelir ve Apis mellifera ve A. cerana başlıca polen taşıyıcılar arasındadır (Shao et al., 2012). Bal arısı aktivitesi üreme verimini önemli ölçüde artırabilir (örneğin, ince kabuklu bir türde tohum verimi iki katına çıkar ve yağ yüzdesi artar), ancak çeşitlerin tepkileri farklılık gösterir ve bazı türler (örneğin, cv. Gila) çok az fayda sağlar (Rubis, Levin ve McGregor, 1966; Langridge ve Goodman, 1980). Korollalar, çiçekleri renklendiren ve önemli ekonomik/biyolojik işlevleri destekleyen hidroksisafflor sarısı A ve kartamin gibi karakteristik kinokalkon pigmentleri biriktirir (Kazuma ve ark., 2000; Meselhy ve ark., 1993).

Aspir (Carthamus tinctorius L.) tohumları tipik olarak %24-35 oranında yağ içerir ve doymamış yağ asitleri, özellikle linoleik ve oleik asitler açısından zengindir ve önemli fenolik ve antioksidan bileşikler içerir. Bu bileşenler, tohum yağını beslenme ve endüstriyel kullanımlar için değerli kılar. Tohum ve çiçek renkleri, yağ asidi profillerindeki ve antioksidan özelliklerindeki değişikliklerle ilişkilidir ve bu da yüksek kaliteli yağlı tohum çeşitlerinin yetiştirilmesinde yararlıdır TONGUÇ ve ark. (2023). Li ve ark. (2025). Aspir tohumları açılmayan akenlerdir; evcilleştirme, genellikle pappus

içermeyen, beyaz, daha büyük, parçalanmayan tohumları tercih etmiş ve hasat edilebilirliği artırmıştır (Mayerhofer ve ark., 2011).

Kalın kabuk (perikarp), tohum kütlesinin önemli bir bölümünü oluşturur, bu nedenle kabuk soyma koşulları (tohum nemi × rotor hızı) çekirdek verimini ve dolayısıyla tohumdan elde edilebilen yağ/protein miktarını büyük ölçüde belirler (de Figueiredo et al., 2013). Tohum yağı kimyası iki ana kalite türünü tanımlar: yüksek linoleik ve yüksek oleik. Germplasm çok geniş aralıklar kapsar (3-91% oleik; 4-89% linoleik), bu da tohumun yenilebilir/endüstriyel yağ kaynağı olarak ekonomik işlevini vurgular (Fernández-Martínez et al., 1993). Genetik olarak, OL lokusu (ctFAD2-1) oleik/linoleik fenotipi büyük ölçüde kontrol eder ve ıslahta tohum yağı kalitesinin seçilmesini yönlendirir (Cerrotta ve ark., 2020).

İKLİM İSTEKLERİ

Aspir, yarı kurak iklimlere uyum sağlar ve ısıya, kuraklığa ve orta derecede tuzluluğa karşı belirgin bir tolerans gösterir, bu da marjinal arazilerde üretimine olanak tanır (Hussain ve ark., 2016). Çeşitlere göre değişmekle birlikte aspir bitkisi 300 mMOL Tuz'a tolerans göstermektedir (Kurtuluş, M. ve Boydak, E. 2022). Derin, iyi drene edilmiş, pH değeri neredeyse nötr (~6,0–7,5) topraklarda en iyi performansı gösterir, su basmasına duyarlıdır ve toprak sıcaklığı ~15–20 °C olduğunda en iyi şekilde gelişir (Sajid ve ark., 2024). Sınırlı su koşullarında, mahsul su stresi endeksi ile yönlendirilen hafif eksik sulama (≈%75 tarla kapasitesi) su kullanım verimliliğini ve kabul edilebilir verimleri sürdürebilir (Bijanzadeh ve ark., 2022). Akdeniz yarı kurak bölgelerinde, sonbahar/kış başı ekimleri, büyümeyi nem ile daha iyi uyumlu hale getirerek ve sonbahar sıcağından kaçınarak genellikle kış sonu/ilkbahar ekimlerinden daha yüksek verim sağlar (Yau, 2007).

Tablo 1. Bingöl illerinin uzun yıllar (1929-2018) ortalama iklim verileri

	Ortalama Sıcaklık Değerleri (^{0}C)	Maximum Sıcaklık Ortalaması(^{0}C)	Minimum Sıcaklık Ortalaması (^{0}C)	Güneşlenme süresi (saat)	Toplam Yağış (mm)
Ocak	-2,4	2,2	-6,0	3,3	138,4
Şubat	-1,2	3,7	-5,0	4,3	131,9
Mart	4,1	9,4	-0,2	4,9	127,5
Nisan	10,7	16,6	5,7	5,6	116,5
Mayıs	16,1	22,8	10,1	7,1	75,9
Haziran	21,9	29,3	14,7	9,2	21,3
Temmuz	26,6	34,5	19,0	9,5	5,6
Ağustos	26,4	34,7	18,6	9,0	3,1
Eylül	21,2	29,7	13,6	8,2	11,5
Ekim	14,2	21,4	8,2	6,0	66,7
Kasım	6,7	12,5	2,2	4,4	107,3
Aralık	0,5	5,0	-2,9	3,1	137,6
Ortalamalar	12,1	18,5	6,5	74,6	943,3

Kaynak: **(**Boydak ve ark., 2019)

TOPRAK İSTEKLERİ

Aspir, neredeyse nötr reaksiyonlu (≈pH 6,0–7,5) derin, iyi drene edilmiş topraklarda en iyi şekilde yetişir ve su basmasına karşı oldukça hassastır, bu nedenle drenaj ve su birikintilerinin önlenmesi çok

önemlidir (Sajid ve ark., 2024). Bu bitki orta derecede tuza dayanıklıdır: tuzlu topraklarda bitkinin su kullanımı ve biyokütlesi azalır, ancak aspir, özellikle orta derecede tuzluluk seviyelerinde, daha hassas bitkilere kıyasla yaşayabilirliğini koruyabilir (Bassil & Kaffka, 2002). Güçlü, derin bir kazık kök (~1,6–2,0 m) alt toprağın nemine ve besin maddelerine erişim sağlar ve yüzey suyunun sınırlı olduğu yarı kurak profillerde performansı destekler (Joshi ve ark., 2021).

ASPİR BİTKİSİNİN BAL, NEKTAR VE POLEN POTANSİYELİ

Aspir, güçlü bir bal bitkisidir: arılar (özellikle Apis mellifera) çiçeklenme dönemi boyunca hem nektar hem de polen toplayan başlıca ziyaretçilerdir (Boch, 1961; Levin & Butler, 1966). Arıcılık ve bal üretim açısından önemli olan bitkilerin çiçek yapılarının tanımlanması, arıların polen ve nektar alımında seçici olduklarından dolayı bal üretimini de doğrudan etkilemektedir (Mokhtarzadeh ve Boydak,2022). Klasik saha çalışmaları, aspir nektarının yaklaşık %25 şeker (ağırlıkça) içerdiğini ve bu oranın aktif beslenme ve bal üretimini sürdürmek için yeterli olduğunu bildirmiştir (Boch, 1961). Arıların ziyareti sadece kozmetik değildir: bal arılarının aktivitesinin, ince kabuklu türlerde tohum verimini iki katına çıkardığı ve yağ yüzdesini artırdığı gösterilmiştir, ancak tepkiler kültivara göre değişiklik göstermektedir (Rubis, Levin ve McGregor, 1966; Langridge & Goodman, 1980). Başak, çok sayıda boru şeklindeki çiçekler sağlar; günlük nektar mevcudiyetinin uzun süreli olması, arıların başak içinde ve başaklar arasında sürekli hareket etmesini ve polen transferini destekler (Boch, 1961).

Şekerlerin yanı sıra, aspir balı çiçeklerden gelen karakteristik pigmentler içerir; özellikle, quinochalcone safflomin A, aspir balının gerçekliğini doğrulayan onaylanmış bir botanik belirteçtir (Zhao et al., 2022). Aspir monofloral balı, standart kalite kriterlerini karşılar ve fenolik profilini yansıtan in vitro olarak güçlü antioksidan/antiinflamatuar aktivite gösterir (Sun et al., 2020). Nektar özellikleri (şeker konsantrasyonu, zamanlama) besin arama programlarını şekillendirir; aspirde gözlemlenen gündüz dinamikleri, nektar gücündeki ve arı yoğunluğundaki değişikliklerle uyumludur (Boch, 1961). Melissopalynoloji, monofloral partilerde aspir polenini güvenilir bir şekilde tespit eder ve menşe doğrulaması için kimyasal belirteçlerle birlikte kullanılması önerilir (Sun ve ark., 2020; Zhao ve ark., 2022). Polen, arı yavruları için birincil protein/lipid kaynağıdır; aspir, çiçeklenme döneminde bol miktarda polen sağlar ve bu da yarı kurak sistemlerde arıcılık değerini artırır (Levin & Butler, 1966). Çiçek biyolojisi düzeyinde, aspir kendi kendine veya dış çaprazlama yapabilir; çiçekler ve başaklar arasında böceklerin hareket etmesi dış çaprazlamayı ve tohum oluşumunu artırır, bu nedenle arıların varlığı genellikle verim artışına yol açar (Rubis ve ark., 1966). Önemli olarak, çeşitlerin etkileri vardır: cv. Gila, arıların erişimine karşı çok az verim tepkisi göstermiş ve genotip × tozlaşma etkileşimlerini vurgulamıştır (Langridge & Goodman, 1980).

Polen gelişimi, polen taşıyıcılarına ve anterlere yapışmayı iyileştiren ve transferi kolaylaştıran invaziv tapetum ve polen kiti (lipidik kaplama) üretimini içerir (Yeung ve ark., 2011). Yüksek derecede şekillendirilmiş eksin ve trifin/polenkitt matrisi, polen tanelerinin kümelenmesine ve arı tüylerine yapışmasına yardımcı olarak, alıcı stigmalara ulaşımını iyileştirir (Yeung ve ark., 2011). Yerli arılar da aspir tarlalarını sık sık ziyaret eder; ziyaretçi grupları arasında bal arılarının yanı sıra halictidler de bulunabilir, bu da yönetilen kolonilerin az olduğu yerlerde tozlaşma hizmetlerini genişletir (Levin & Butler, 1966). Arıcılık açısından bakıldığında, aspir, tanınabilir metabolit izleri ve fonksiyonel biyoaktiviteye sahip, katma değerli ballar için çekici, farklı bir monofloral ürün sağlayabilir (Zhao ve ark., 2022; Sun ve ark., 2020). Sonuç olarak: aspir, güvenilir nektar (orta derecede şeker) ve bol miktarda polen sunar, arıların yoğun ziyaretini destekler ve genotip ve çevreye bağlı olarak, böceklerin tozlaşma hizmetleri yoluyla tohum ve yağ verimini önemli ölçüde artırabilir (Boch, 1961; Rubis ve ark., 1966; Langridge & Goodman, 1980).

ÜRETİM DURUMU

Tablo 2. Türkiye Aspir Bitkisi Ekim alanı, Tohum Üretimi ve Verim (kg/ha) Değerleri.

Yıllar	Ekim alanı (ha)	Üretim (ton)	Verim (kg/ha)
2005	**173**	**215**	1 243
2010	**13 500**	**26 000**	1 926
2015	**43 107**	**70 000**	1 636
2016	**39 571**	**58 000**	1 474
2017	**27 376**	**50 000**	1 826
2018	**24 693**	**35 000**	1 420
2019	**15 860**	**21 883**	1 380
2020	**15 115**	**21 325**	1 410
2021	**14 588**	**16 200**	1 120

Kaynak: (Boydak, 2022)

Aspir'in 2022 yılındali Türkiye'deki hasat alanları 26.204 ha, üretimi 30.000 ton, hektara verimi 11.43 kg'dır (Boydak ve Karakaya, 2024). Aspir yetiştiriciliğinde daha iyi tarımsal özellikler elde etmek için en uygun ekim dönemi. Ancak, Mart ve Nisan aylarında yapılan ilkbahar ekimlerinin iklim koşullarına bağlı olarak farklı sonuçlar verebileceği göz önüne alındığında, Bingöl'de aspir yetiştiriciliğine katkıda bulunabilirler (Boydak ve ark., 2024).

KULLANILDIĞI ALANLAR

Yemek yağı: Salata/pişirme, margarin ve fonksiyonel gıdalar için nötr, yüksek linoleik veya yüksek oleik mutfak yağı; E vitamini ve kardiyometabolik konumlandırma açısından değerlidir (Khalid ve ark., 2017).
Gıda bileşeni: Yağdan elde edilen rafine fraksiyonlar ve antioksidanlar, "temiz etiket" formülasyonlarını ve oksidatif stabilite stratejilerini destekler (Khalid ve ark., 2017).
Doğal boyalar: Yaprakları, geleneksel tekstil ve kozmetik boyar maddeler olarak kullanılan kinokalkon/sarı (ör. HSYA= Hydroxysafflor Yellow A.) ve kartamin/kırmızı pigmentler verir (Kazuma ve ark., 2000; Mazzeo ve ark., 2021).
Niş gıda boyası: aspir pigmentleri, sentetik boyaların yerini alan bitki bazlı boyar maddeler olarak kullanılır (Mazzeo ve ark., 2021).
Geleneksel ve modern ilaçlar: Carthami flos özleri ve HSYA, kardiyovasküler ve antienflamatuar etkileri açısından yaygın olarak incelenmektedir; HSYA, birçok Çin enjektabl ilacının ana etken maddesidir (Zhao ve ark., 2020).
Nutrasötikler/fitofarmasötikler: HSYA ve ilgili flavonoidler, nöroprotektif ve vasküler faydaları açısından incelenmekte ve takviye ve ilaç dağıtımı Ar-Ge çalışmalarına bilgi sağlamaktadır (Zhao ve ark., 2020).
Arıcılık—monofloral bal: aspir güvenilir bir nektar kaynağıdır; "safflomin A" aspir balının orijinalliğini doğrular (Zhao ve ark., 2022) .
Bal biyoaktivitesi: aspir balı, in vitro olarak antioksidan ve antienflamatuar özellikler gösterir (Sun ve ark., 2020).
Tozlaşmaya katkısı: yönetilen arılar, aspir sistemlerinde tohum oluşumunu ve verimi artırır — tarım ve arıcılık arasında bir bağlantı (Boch, 1961; Rubis, 1966).
Biyodizel: aspir yağı (özellikle yüksek oleik), uygun soğuk akış, oksidasyon stabilitesi ve CI motor performansı ile kanıtlanmış bir biyodizel hammaddesidir (Yeşilyurt ve ark., 2020).
Biyoyakıtlar/oleokimyasallar: Yüksek oleik aspir metil esterleri ve karışımları, düşük toksisiteli yağlayıcılar ve proses yağları elde edilmesini sağlar (Nogales-Delgado ve ark., 2021).

Kaplamalar ve reçineler: aspir yağı, boya/verniklerde alkid reçinelerde uzun süredir kullanılmaktadır; modern epoksitlenmiş aspir yağları, biyo-epoksi ağlarını besler (Thurmond ve ark., 1951; Janesch ve ark., 2020).
Polimer/plastik katkı maddeleri: epoksitlenmiş aspir yağı, termoset sistemlerde yenilenebilir bir plastikleştirici/reaktif seyreltici görevi görebilir (Janesch ve ark., 2020).
Kozmetik/dermatoloji: aspir tohumu yağı (linoleik asit açısından zengin), cilt bakım formülasyonlarında yumuşatıcı ve bariyer destekleyici yağ olarak kullanılır (Lin ve ark., 2018).
Hayvan yemi: aspir tohumu/keki ve kavrulmuş bütün tohumlar geviş getiren hayvanların beslenmesinde kullanılır; bu katkı maddesi, önemli bir alım kaybı olmadan süt yağ profilini düzenleyebilir (Alizadeh ve ark., 2012).
Yan ürünlerin değerlendirilmesi: pres keki, yem ve potansiyel olarak fonksiyonel bileşenler için protein/lif akışı sağlar (Khalid ve ark., 2017).
Çevresel kullanımlar: aspir belirli ağır metalleri tolere eder ve biriktirir; biyokütleyi değerlendirme seçenekleriyle kirlenmiş toprakların fitoremediasyonu için önerilmiştir (Ciaramella ve ark., 2022).
Süs/kesme çiçek: dikensiz, renkli çeşitler taze/kurutulmuş aranjmanlar için yetiştirilir ve çiçekçilik seçeneklerini genişletir (Emongor, 2015).
Özel gıdalar/bitki çayı: Kurutulmuş çiçekler geleneksel olarak baharat/çay ve safran benzeri renklendirici olarak bölgesel mutfaklarda kullanılır (Kazuma ve ark., 2000; Mazzeo ve ark., 2021).
Araştırma potansiyeli: Çeşitli kimyasal bileşimleri (kinokalkonlar, yağ asidi profilleri) safranı biyo-bazlı malzemeler ve sağlık odaklı ürün geliştirme için model bir ürün haline getirmektedir (Khalid ve ark., 2017; Janesch ve ark., 2020).

Sonuç olarak; Aspir bitkisi dünya'da kuru tarım alanlarında fazla besin isteği olmayan buğdayın yetiştiği her iklimde yetişme potansiyeli olan, nectar ve polen kaynağı iyi derecede bir yağ bitkisidir. Bingöl ili'nin coğrafyası, iklimi, topografik yapısı ve arıcılık üretim potansiyeli göz önüne alındığında, bölgede rahatlıkla yetiştirilebilecek ekonomik değeri yüksek bir bitkidir. Bingöl ili tarımına çift yönlü katkı sağlama potansiyeli çok yüksektir.

KAYNAKLAR

Abou Chehade, L., Angelini, L. G., & Tavarini, S. (2022). Genotype and seasonal variation affect yield and oil quality of safflower (Carthamus tinctorius L.) under Mediterranean conditions. *Agronomy*, *12*(1), 122.

Alizadeh, A., Alikhani, M., & Rezayazdi, K. (2012). Effects of feeding roasted safflower seeds on performance and milk fat profile of dairy cows. *Journal of Animal Physiology and Animal Nutrition, 96*(3), 466–473. https://doi.org/10.1111/j.1439-0396.2011.01165.x

Aurora Dobrin, Vlad Ioan Popa, Constantin Daniel Potor, Mihaela Ioana Georgescu (2021). Morphological And Anatomical Characterization Ofsafflower (Carthamus Tinctorius L.) Hypsophyls And Leaves. Agronomy, Vol. LXIV, No. 1, ISSN Online 2285-5807

Bassil, E. S., & Kaffka, S. R. (2002). Response of safflower (*Carthamus tinctorius* L.) to saline soils and irrigation: I. Consumptive water use. *Agricultural Water Management, 54*(1), 67–80. https://doi.org/10.1016/S0378-3774(01)00148-2

Bhattarai, B., Singh, S., Angadi, S. V., Begna, S. H., Saini, R., & Auld, D. (2020). Spring safflower water use patterns in response to preseason and in-season irrigation applications. *Agricultural Water Management, 228,* 105876. https://doi.org/10.1016/j.agwat.2019.105876

Bijanzadeh, E., Moosavi, S. M., & Bahadori, F. (2022). Quantifying water stress of safflower (*Carthamus tinctorius* L.) cultivars by crop water stress index under different irrigation regimes. *Heliyon, 8*(3), e09010. https://doi.org/10.1016/j.heliyon.2022.e09010

Boch, R. (1961). Honeybee activity on safflower (*Carthamus tinctorius* L.). *Canadian Journal of Plant Science, 41*(3), 559–562. https://doi.org/10.4141/cjps61-083

Boch, R. (1961). Honeybee dance language as related to pollination of safflower. *Canadian Journal of Plant Science, 41*(3), 391–400. https://doi.org/10.4141/cjps61-083
Boydak E. (2022). Türkiye Yağlı Tohumlu Bitkiler ve Üretim Sorunları. Farklı Yaklaşımlarla Tarıma Yeniden Bakış. Orient yayınları, 231-242, Ankara.
Boydak, E., & Karakaya, E. (2024). Pandemi Öncesi ve Pandemi Sonrasi Bazi Endüstri Bitkileri Üretiminin Türkiye'deki Durumu. Journal of Agriculture, 7(1), 84-99. https://doi.org/10.46876/ja.1495690
Boydak, E., Doğan Meral, E., Meral, A., & Boydak, H. U. (2019). Ekonomik değeri bakımından Bingöl ve arıcılığına taze kan: Yağ Gülü (Rosa damascena Mill.). In I. International Apicultural Research and Sustainable Regional Development Strategy Congress (pp. 1–6). Bingöl, Türkiye.
Boydak, E., Yolcu, M. S. ve Ekin, F. (2024). Farklı Ekim Zamanlarının Aspir Bitkisinde Verim Ve Verim Karakterleri Üzerine Etkileri. *Iğdır Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Dergisi*, 14(2), 922-930. https://doi:10.21597/jist.1385820
Cerrotta, A., Lindström, L. I., & Echenique, V. (2020). Selection tools for oil content and fatty acid composition in safflower (*Carthamus tinctorius* L.). *Breeding Science, 70*(5), 558–566. https://doi.org/10.1270/jsbbs.20053
Ciaramella, B. R., Longo, L., Manuzzi, M., & Ragaglini, G. (2022). Phytoremediation of heavy-metal contaminated soils using safflower (*Carthamus tinctorius* L.). *Agronomy, 12*(10), 2302. https://doi.org/10.3390/agronomy12102302
de Figueiredo, A. K., Rodríguez, L. M., Lindström, L. I., Riccobene, I. C., & Nolasco, S. M. (2013). Performance analysis of a dehulling system for safflower grains. *Industrial Crops and Products, 43*, 311–317. https://doi.org/10.1016/j.indcrop.2012.07.026
Delshad, E., Yousefi, M., Sasannezhad, P., Rakhshandeh, H., & Ayati, Z. (2018). Medical uses of Carthamus tinctorius L.(Safflower): a comprehensive review from traditional medicine to modern medicine. *Electronic physician*, *10*(4), 6672-6681.
Elomaa P, Zhao Y, Zhang T. Flower heads in Asteraceae-recruitment of conserved developmental regulators to control the flower-like inflorescence architecture. Hortic Res. 2018 Jul 1;5:36. doi: 10.1038/s41438-018-0056-8.
Emongor, V. (2010). Safflower (*Carthamus tinctorius* L.) the underutilized and neglected crop: A review. *Asian Journal of Plant Sciences, 9*, 299–306. https://doi.org/10.3923/ajps.2010.299.306
Emongor, V. E. (2015). Effects of plant population and season on growth, yield and quality of safflower cut flowers. *Acta Horticulturae, 1077*, 21–28. https://doi.org/10.17660/ActaHortic.2015.1077.3
Ergin N, Kaya MD. 2023. Changes in stomatal properties of safflower cultivars under salinity. BSJ Agri, 6(3): 246-253. https://doi.org/10.47115/bsagriculture.1229854
Fernández-Martínez, J., Río, M. del, & de Haro, A. (1993). Survey of safflower (*Carthamus tinctorius* L.) germplasm for variants in fatty acid composition and other seed characters. *Euphytica*, *69*(1), 115–122. https://doi.org/10.1007/BF00021734
Gomashe, S. S., Ingle, K. P., Sarap, Y. A., Chand, D., & Rajkumar, S. (2021). *Safflower (Carthamus tinctorius L.): An underutilized crop with potential medicinal values. Annals of Phytomedicine, 10*(1), 242–248. https://doi.org/10.21276/ap.2021.10.1.26
Hanelt, P. (1963). *Monographic review of the genus Carthamus L. (Compositae). Feddes Repertorium, 670*(3), 41–180.
Hussain, M. I., Lyra, D.-A., Farooq, M., Nikoloudakis, N., & Khalid, N. (2016). Salt and drought stresses in safflower: A review. *Agronomy for Sustainable Development, 36*(1), 4. https://doi.org/10.1007/s13593-015-0344-8
Hussain, M. I., Lyra, D.-A., Farooq, M., Nikoloudakis, N., & Khalid, N. (2016). Salt and drought stresses in safflower: A review. *Agronomy for Sustainable Development, 36*, 4. https://doi.org/10.1007/s13593-015-0344-8

Janesch, C., Leonardi, M. J., Liste, M. J., Sayed, M., & Williams, T. L. (2020). Monitoring epoxidized vegetable oils for reversible epoxy resin applications. *Polymer Chemistry, 11*(46), 7418–7432. https://doi.org/10.1039/D0PY00688B
Joshi, S., Thoday-Kennedy, E., Whitfield, C., & Berger, B. (2021). High-throughput phenotyping to dissect genotypic differences in safflower under water-limited environments. *PLOS ONE, 16*(8), e0254908. https://doi.org/10.1371/journal.pone.0254908
Kazuma K, Takahashi T, Sato K, Takeuchi H, Matsumoto T, Okuno T. Quinochalcones and flavonoids from fresh florets in different cultivars of Carthamus tinctorius L. Biosci Biotechnol Biochem. 2000 Aug;64(8):1588-99. doi: 10.1271/bbb.64.1588.
Kazuma, K., Takahashi, T., & Sato, K. (2000). Quinochalcone C-glycosides and flavonoids from safflower petals and their pigmentary characteristics. *Bioscience, Biotechnology, and Biochemistry, 64*(8), 1588–1599. https://doi.org/10.1271/bbb.64.1588
Khalid, N., Khan, R. S., Hussain, M. I., Farooq, M., Ahmad, A., & Ahmed, I. (2017). A comprehensive characterisation of safflower oil for its potential applications as a bioactive food ingredient—A review. *Trends in Food Science & Technology, 66*, 176–186. https://doi.org/10.1016/j.tifs.2017.06.009
Koutroubas, S. D., Damalas, C. A., & Fotiadis, S. (2021). Safflower assimilate remobilization, yield, and oil content in response to nitrogen availability, sowing time, and genotype. *Field Crops Research, 274*, 108313. https://doi.org/10.1016/j.fcr.2021.108313
Kurtuluş, M., & Boydak, E. (2022). Bazı Aspir (Carthamus tinctorius L.) Çeşitlerinde Farklı Tuz Konsantrasyonlarının Çimlenme ve Çıkış Üzerine Etkisi. Turkish Journal of Agricultural and Natural Sciences, 9(3), 696-704. https://doi.org/10.30910/turkjans.1121337
Landau, S., Molle, G., Fois, N., et al. (2005). Safflower (*Carthamus tinctorius* L.) as a novel pasture species for dairy sheep in Mediterranean conditions. *Small Ruminant Research, 59*, 239–249. https://doi.org/10.1016/j.smallrumres.2005.05.008
Langridge, D. F., & Goodman, R. D. (1980). A study of pollination of safflower (*Carthamus tinctorius*) cv. Gila. *Australian Journal of Experimental Agriculture and Animal Husbandry, 20*(102), 105–107. https://doi.org/10.1071/EA9800105
Langridge, D. F., & Goodman, R. D. (1980). A study of pollination of safflower (*Carthamus tinctorius*) cv. Gila. *Australian Journal of Experimental Agriculture and Animal Husbandry, 20*(102), 105–107. https://doi.org/10.1071/EA9800105
Levin, M. D., & Butler, G. D. (1966). Bees associated with safflower in South Central Arizona. *Journal of Economic Entomology, 59*(3), 654–657. https://doi.org/10.1093/jee/59.3.654
Li, W., Kim, E.-G., Lee, D., Choi, Y.-M., Lee, J.-E., Lee, S., Lee, G.-A., & Yoo, E. (2025). Flower Color and Seed Coat Color as a Phenotypic Marker: Correlations with Fatty Acid Composition, Antioxidant Properties, and Metabolite Profiles in Safflower (*Carthamus tinctorius* L.). *International Journal of Molecular Sciences, 26*(7), 3105. https://doi.org/10.3390/ijms26073105
Lin, T.-K., Zhong, L., & Santiago, J. L. (2018). Anti-inflammatory and skin barrier repair effects of topical application of some plant oils. *International Journal of Molecular Sciences, 19*(1), 70. https://doi.org/10.3390/ijms19010070
Manikanta, C., Pasala, R., Kaliamoorthy, S., Basavaraj, P. S., Pandey, B. B., Vadlamudi, D. R., ... & Kadirvel, P. (2023). Safflower (Carthamus tinctorius L.) crop adaptation to residual moisture stress: conserved water use and canopy temperature modulation are better adaptive mechanisms. *PeerJ, 11*, e15928.
Mayerhofer, M., Mayerhofer, R., Topinka, D., Christianson, J., & Good, A. G. (2011). Introgression potential between safflower (*Carthamus tinctorius*) and wild relatives of the genus *Carthamus*. *BMC Plant Biology, 11*, 47. https://doi.org/10.1186/1471-2229-11-47
Mazzeo, R., et al. (2021). Mass spectrometry for the investigation of natural dyes in historical textiles. *Journal of the American Society for Mass Spectrometry, 32*(10), 2540–2559. https://doi.org/10.1021/jasms.1c00195

McPherson, M. A., Good, A. G., & Topinka, A. K. (2004). *Safflower (Carthamus tinctorius L.) biology and uses.* In Dajue, L. & Mündel, H.-H. (Eds.), *Safflower Manual.* Botswana University of Agriculture and Natural Resources (BUAN Press).
Mehdiyeva, N. P., Alizade, V. M., Zambrana, N. Y. P., & Bussmann, R. W. (2017). Carthamus tinctorius L. Asteraceae. In *Ethnobotany of the Caucasus* (pp. 167-170). Springer, Cham.
Meselhy, M. R., Kadota, S., Momose, Y., Hatakeyama, N., Kusai, A., Hattori, M., & Namba, T. (1993). Two new quinochalcone yellow pigments from *Carthamus tinctorius* and Ca^{2+} antagonistic activity of tinctormine. *Chemical and Pharmaceutical Bulletin, 41*(10), 1796–1802. https://doi.org/10.1248/cpb.41.1796
Mokhtarzadeh S. ve Boydak E. (2022).Tarımı Yapılan Bazı Monofloral Bitkiler Ve Döllenme Biyolojileri. Tarımı Yapılan Tıbb ve Aromatik Bitkilerin Arıcılıkta ve Diğer Farklı Alanlarda kullanımı. Gece Kitaplığı Yayınları, 33-44, Ankara
Nogales-Delgado, S., Ruz, C., Pérez-Beltrán, C., Atabani, A. E., & Verdugo, C. (2021). Biodiesel and biolubricant production from waste cooking oil using high-oleic safflower methyl ester as co-feed: Techno-economic and environmental analysis. *Industrial Crops and Products, 170*, 113701. https://doi.org/10.1016/j.indcrop.2021.113701
Rubis, D. D. (1966). Pollination, seed set, and yield of safflower. *Crop Science, 6*(1), 63–66. https://doi.org/10.2135/cropsci1966.0011183X000600010028x
Rubis, D. D., Levin, M. D., & McGregor, S. E. (1966). Effects of honeybee activity and cages on attributes of thin-hull and normal safflower lines. *Crop Science, 6*(1), 11–14. https://doi.org/10.2135/cropsci1966.0011183X000600010003x
Rubis, D.D., Levin, M.D. and McGregor, S.E. (1966), Effects of Honey Bee Activity and Cages on Attributes of Thin-Hull and Normal Safflower Lines[1]. Crop Science, 6: 11-14 https://doi.org/10.2135/cropsci1966.0011183X000600010003x
Sajid, M., Munir, H., Rauf, S., Ibtahaj, I., Paray, B. A., Kiełtyka-Dadasiewicz, A., Głowacka, A., & Ahmed, M. A. A. (2024). How climate variability affects safflower (*Carthamus tinctorius* L.) yield, oil, and fatty acids in response to sowing dates. *Horticulturae, 10*(6), 539. https://doi.org/10.3390/horticulturae10060539
Sajid, M., Munir, H., Rauf, S., Ibtahaj, I., Paray, B. A., Kiełtyka-Dadasiewicz, A., Głowacka, A., & Ahmed, M. A. A. (2024). How climate variability affects safflower (*Carthamus tinctorius* L.) yield, oil, and fatty acids in response to sowing dates. *Horticulturae, 10*(6), 539. https://doi.org/10.3390/horticulturae10060539
Shao, Jf., Quan, Qm., Cai, Wg. *et al.* The effect of floral morphology on seed set in *Carthamus tinctorius* Linnaeus (Asteraceae) clones of Sichuan province in China. *Plant Syst Evol* 298, 59–68 (2012). https://doi.org/10.1007/s00606-011-0523-2
Singh, S., Angadi, S. V., Grover, K. K., St. Hilaire, R., & Begna, S. H. (2016). Effect of growth stage-based irrigation on soil water extraction and water use efficiency of spring safflower cultivars. *Agricultural Water Management, 177*, 432–439. https://doi.org/10.1016/j.agwat.2016.08.023
Sun, L.-P., Shi, F.-F., Zhang, W.-W., Wang, K., & Zhao, L. (2020). Antioxidant and anti-inflammatory activities of safflower (*Carthamus tinctorius* L.) honey extract. *Foods, 9*(8), 1039. https://doi.org/10.3390/foods9081039
Sun, L.-P., Shi, F.-F., Zhang, W.-W., Zhang, Z.-H., & Wang, K. (2020). Antioxidant and anti-inflammatory activities of safflower (*Carthamus tinctorius* L.) honey extract. *Foods, 9*(8), 1039. https://doi.org/10.3390/foods9081039
Thurmond, C. D., Hempel, A. R., & Marling, P. E. (1951). Safflower oil in alkyd resins and treated oils. *Journal of the American Oil Chemists' Society, 28*(8), 354–356. https://doi.org/10.1007/BF02589713
Tonguç, M., Önder, S., & Erbaş, S. (2023). Variations in seed oil and chemical composition among the safflower genotypes (Carthamus tinctorius L.). *Notulae Botanicae Horti Agrobotanici Cluj-Napoca*, *51*(1), 13045. https://doi.org/10.15835/nbha51113045

Yau, S. K. (2007). Winter versus spring sowing of rain-fed safflower in a semi-arid, high-elevation Mediterranean environment. *European Journal of Agronomy, 26*(3), 249–256. https://doi.org/10.1016/j.eja.2006.10.004
Yeşilyurt, M. K., Cesur, C., Aslan, V., & Yılbaşı, Z. (2020). The production of biodiesel from safflower (*Carthamus tinctorius* L.) oil as a potential feedstock and its usage in compression ignition engine: A comprehensive review. *Renewable and Sustainable Energy Reviews, 119*, 109574. https://doi.org/10.1016/j.rser.2019.109574
Yeung, E. C., Oinam, G. S., Yeung, S. S., & Harry, I. (2011). Anther, pollen and tapetum development in safflower, *Carthamus tinctorius* L. *Sexual Plant Reproduction, 24*(4), 307–317. https://doi.org/10.1007/s00497-011-0168-x
Zhao, F., Wang, P., Jiao, Y., Zhang, X., Chen, D., & Xu, H. (2020). Hydroxysafflor Yellow A: A systematical review on botanical resources, physicochemical properties, drug delivery system, pharmacokinetics, and pharmacological effects. *Frontiers in Pharmacology, 11*, 579332. https://doi.org/10.3389/fphar.2020.579332
Zhao, L., Ren, C., Xue, X., Lu, H., Wang, K., & Wu, L. (2022). Safflomin A: A novel chemical marker for *Carthamus tinctorius* L. (safflower) monofloral honey. *Food Chemistry, 366*, 130584. https://doi.org/10.1016/j.foodchem.2021.130584
Zhao, L., Ren, C., Xue, X., Lu, H., Wang, K., & Wu, L. (2022). Safflomin A: A novel chemical marker for *Carthamus tinctorius* L. (safflower) monofloral honey. *Food Chemistry, 366*, 130584. https://doi.org/10.1016/j.foodchem.2021.130584

PREEKLAMPSİDE ERKEN TANI VE MÜDAHALEDE EBELERİN STRATEJİK ROLÜ: ANNE VE FETÜS SAĞLIĞINI KORUMAYA YÖNELİK YAKLAŞIMLAR

Arş. Gör. Sema AKER
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Hamidiye Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Bölümü, İstanbul, Türkiye
ORCID ID: 0000-0002-5872-8067
Prof. Dr. Yasemin AYDIN KARTAL
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Hamidiye Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Bölümü, İstanbul, Türkiye
ORCID ID: 0000-0001-7464-945X
Arş. Gör. Aleyna BULUT
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Hamidiye Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Bölümü, İstanbul, Türkiye
ORCID ID: 0000-0002-2373-4133

ÖZET
Bu derlemede, preeklemsinin erken tespiti ve müdahalesinde ebelerin rol ve sorumluluklarının güncel literatür ışığında incelenmesi amaçlanmıştır. "Preeklemsi", "Önlemek", "Öngörmek", "Ebelik Bakımı", "Preeclampsia", "Prevent", "Predict", "Midwifery Care" anahtar kelimeleri ile Pubmed, Scopus, Cochrane, Medline, Science Direct, Google Scholar veri tabanları taranarak erişim sağlanan makaleler değerlendirilmiştir. Konu ile ilgili 2019-2025 yılları arasında yayımlanan 27 İngilizce çalışma metni araştırmanın kapsamını oluşturmuştur.
Preeklemsi (PE), dünya çapında maternal ve perinatal ölümlerin önemli bir nedenidir. Doğrudan anne ölümlerinin %10-15'ini oluşturan bu durumun erken tanılanması ve uygun şekilde yönetilmesi, sağlık çıktılarını iyileştirmede kritik bir rol oynamaktadır. Preeklemsiyi önleme stratejileri kapsamında Dünya Sağlık Örgütü, yüksek riskli gebelerde düşük doz aspirin kullanımı, kalsiyum takviyesi, yaşam tarzı değişiklikleri ve düzenli antenatal izlem uygulamalarını önermektedir. Ek olarak, erken öngörü stratejileri kapsamında biyobelirteçlerin (PlGF, PAP-A gibi) ve Doppler ultrasonun kullanımı giderek yaygınlaşmaktadır. Gelişen teknolojik parametreler sayesinde yüksek riskli gebelikler daha erken evrede tanımlanabilmektedir. Son yıllarda yapay zeka destekli algoritmalar, büyük veri setleriyle preeklemsi riskini tahmin etmede umut verici sonuçlar vermekte olup obstetrik sağlık profesyonellerinin klinik karar verme süreçlerini desteklemektedir. Obstetrik personelin, gebelik sırasında önleyici tedbirleri alabilmeleri ve daha fazla anne ve fetüs gözetimi sağlayabilmeleri için PE açısından daha yüksek risk altındaki kadınları belirlemek oldukça önemlidir.
Sağlık alanında ki teknolojik gelişmeler, kanıta dayalı yaklaşımlar ile birleştiğinde ebelerin önleyici bakım rollerini daha da güçlendirmektedir. Ebeler; risk faktörlerini belirleme, semptomları erken fark etme, acil müdahaleyi sağlama ve uygun sağlık birimlerine yönlendirme gibi çok yönlü sorumluluklara sahiptir. Literatürdeki mevcut araştırma sonuçları, ebelerin preeklemsinin belirti ve semptomları, kan basıncı ölçümü ve hayati belirtilerin izlenmesi gibi erken teşhis yöntemleri hakkında bilgi düzeylerinin yeterli olduğunu göstermektedir. Sonuç olarak, ebelerin prekonsepsiyonel dönemden başlayarak doğum öncesi, sırası ve sonrası kanıta dayalı bakım yaklaşımları ve danışmanlık becerileri preeklemsi kaynaklı olumsuz sonuçların azaltılmasında hayati öneme sahiptir.
Anahtar Kelimeler: *Ebelik bakımı, öngörmek, önlemek, preeklemsi.*

THE STRATEGIC ROLE OF MIDWIVES IN EARLY DIAGNOSIS AND INTERVENTION IN PREECLAMPSIA: APPROACHES TO PROTECTING MATERNAL AND FETAL HEALTH

ABSTRACT
This review aimed to examine the roles and responsibilities of midwives in the early detection and intervention of preeclampsia in light of current literature. The keywords "preeclampsia," "prevent," "predict," "midwifery care," were used to search Pubmed, Scopus, Cochrane, Medline, Science Direct, and Google Scholar databases for articles accessed. The study included 27 English-language studies published between 2019 and 2025.

Preeclampsia (PE) is a significant cause of maternal and perinatal deaths worldwide. Early diagnosis and appropriate management of this condition, which accounts for 10-15% of direct maternal deaths, plays a critical role in improving health outcomes. As part of preeclampsia prevention strategies, the World Health Organization recommends low-dose aspirin, calcium supplements, lifestyle changes, and regular antenatal monitoring in high-risk pregnancies. Additionally, the use of biomarkers (such as PlGF and PAP-A) and Doppler ultrasound is increasingly common as part of early prediction strategies. Thanks to developing technological parameters, high-risk pregnancies can be identified at an earlier stage. In recent years, artificial intelligence-supported algorithms have yielded promising results in predicting the risk of preeclampsia with large data sets, supporting the clinical decision-making processes of obstetric healthcare professionals. Identifying women at higher risk for PE is crucial for obstetric personnel to implement preventive measures during pregnancy and provide increased maternal and fetal monitoring. Technological advances in healthcare, combined with evidence-based approaches, further strengthen midwives' preventive care roles. Midwives have multifaceted responsibilities, including identifying risk factors, recognizing symptoms early, providing emergency intervention, and referring patients to appropriate healthcare facilities. Current research findings in the literature indicate that midwives have sufficient knowledge of the signs and symptoms of preeclampsia, as well as early diagnosis methods such as blood pressure measurement and vital sign monitoring. Consequently, midwives' evidence-based care approaches and counseling skills, beginning in the preconception period and continuing before, during, and after birth, are crucial in reducing the adverse outcomes associated with preeclampsia.
Keywords: *Midwifery care, predict, prevent, preeclampsia.*

GİRİŞ

Preeklampsi (PE), dünya çapında maternal ve perinatal ölümlerin önemli bir nedenidir. PE, doğrudan anne ölümlerinin %10-15'ini oluşturmaktadır. Bu ölümlerin %99'u düşük gelirli ülkelerde meydana gelmektedir (WHO, 2011). Uluslararası Gebelikte Hipertansiyon Çalışmaları Derneği'ne (International Association for the Study of Hypertension in Pregnancy-ISSHP) göre PE, en az iki kez dört saatlik aralıklarla ölçülen sistolik kan basıncının ≥140 mmHg ve/veya diyastolik kan basıncının ≥90 mmHg olması olarak tanımlanmaktadır (Magee ve ark., 2018).

Preeklampsi; erken başlangıçlı PE (doğum < 34+0 gebelik haftası), geç başlangıçlı PE (doğum ≥ 34+0 gebelik haftası), preterm PE (doğum < 37+0 gebelik haftası) ve term PE (doğum ≥ 37+0 gebelik haftası) olarak dört alt gruba sınıflandırılmaktadır. Bu sınıflandırma, tarama testlerinin etkinliğini, yönetim yaklaşımlarını ve anne ile perinatal mortalite oranlarını etkilemektedir. Gebelik sürecinde önleyici tedbirlerin alınabilmesi ve anne ile fetüsün daha sık izlenebilmesi için, PE açısından yüksek risk taşıyan kadınların erken dönemde belirlenmesi büyük önem taşımaktadır (Magee ve ark., 2022). Bu bağlamda, preeklampsinin erken tanı ve müdahale süreçlerinde ebelerin üstlendiği rol, hem klinik sonuçların iyileştirilmesinde hem de önleyici sağlık hizmetlerinin güçlendirilmesinde kritik bir önem taşımaktadır. Bu derleme, preeklemsinin erken tespiti ve müdahalesinde ebelerin rol ve sorumluluklarının güncel literatür ışığında incelenmesi amaçlanmıştır.

PREEKLAMPSİYİ ÖNGÖRMEK İÇİN PARAMETRELER VE STRATEJİLER

Preeklampsi için geliştirilen tarama ve öngörme stratejileri; kullanılan parametrelere, test öncesi risk düzeyine, riskin sınıflandırılmasına ve taramanın uygulandığı gebelik haftasına bağlı olarak değişkenlik göstermektedir. Bununla birlikte, literatürde tek bir parametreye dayalı tarama testlerinin, preeklampsi riskini klinik açıdan yeterli özgüllük ve duyarlılıkla öngörebildiğini gösteren bir kanıt bulunmadığı konusunda genel bir görüş birliği bulunmaktadır. Kromozomal anomali taramalarında olduğu gibi, preeklampsi için de en etkili tarama stratejileri, birden fazla parametrenin kombinasyonuna dayanmaktadır (Cuckle, 2018). Preeklemsiyi öngörme stratejileri arasında; maternal özelliklerin değerlendirilmesi, biyo-belirteçlerin taranması, uterin arter doppler hız ölçümü ve yapay zeka algoritmalarının kullanımı yer almaktadır.

Maternal Özellikler

Preeklampsi riskinin değerlendirilmesinde annenin patolojik geçmişinden ve gebelik geçmişinden elde edilen bilgilerin kullanılması bazı ulusal ve uluslararası kılavuzlarda önerilmektedir (Peixoto Filho ve ark., 2023). Sağlık Hizmetleri ve Klinik Mükemmellik Enstitüsü'nün, PE tarama kılavuzlarını incelediği prospektif çalışmada; %64,1'lik yanlış sonuç oranı ile erken PE için %90 ve geç PE için %89'luk bir tespit oranı olasılığını tanımlamıştır. Aynı faktörlerin çok değişkenli analizden türetilen bir algoritmada birleştirildiğinde, erken başlangıçlı PE için %37, geç başlangıçlı PE için %28,9'luk bir tespit oranı ve %5'lik bir yanlış pozitif oranı ürettiğini göstermektedir (Chaemsaithong ve ark., 2019). Uluslararası kuruluşlar tarafından kullanılan en yaygın kabul gören tahmin modellerinden bazıları Tablo 1'de belirtilmiştir. Kuruluşlar maternal semptomları yüksek ve orta risk olarak iki başlık altında kategorize etmişlerdir (Chaemsaithong ve ark., 2022).

Tablo 1. Preeklampsinin farklı tahmin modellerinin karşılaştırılması

Organizasyon	**NICE (National Institute for Health and Care Excellence)**	**ACOG (American College of Obstetricians and Gynecologists)**	**ISSHP (International Society for the Study of Hypertension)**
Tarama Yöntemi	Risk faktörlerinin sayısına göre	Risk faktörlerinin sayısına göre	Risk faktörlerinin sayısına göre
	Yüksek risk faktörleri: ✓ Önceki gebelikte PE öyküsü ✓ Kronik hipertansiyon ✓ Otoimmün rahatsızlığı ✓ Diyabet	**Yüksek risk faktörleri:** ✓ Önceki gebelikte PE öyküsü ✓ Kronik hipertansiyon ✓ Otoimmün rahatsızlığı ✓ Diyabet ✓ Multiparite ✓ Böbrek hastalığı	**Yüksek risk faktörleri:** ✓ Önceki gebelikte PE öyküsü ✓ Kronik hipertansiyon ✓ Otoimmün rahatsızlığı ✓ Diyabet ✓ Böbrek hastalığı ✓ Başlangıç BKİ ≥ 30 kg/m2
	Orta risk faktörleri: ✓ Nulliparite ✓ Yaş ≥ 40 yaşında ✓ Gebelik aralığı ≥ 10 yıl ✓ Başlangıç BKİ ≥ 35 kg/m2 ✓ Ailede PE öyküsü ✓ Multiparite	**Orta risk faktörleri:** ✓ Nulliparite ✓ Yaş ≥ 35 yaşında ✓ Gebelik aralığı ≥ 10 yıl ✓ Başlangıç BKİ ≥ 30 kg/m2 ✓ Ailede PE öyküsü ✓ SGA geçmişi veya olumsuz sonuçlar ✓ Sosyoekonomik özellikler	**Orta risk faktörleri:** ✓ Nulliparite ✓ Yaş ≥ 35 yaşında ✓ Ailede PE öyküsü ✓ Bağ dokusu bozukluğu
Tanılama Oranı	Preterm: %41 Term: %34	Preterm: %5 Term: %2	Belirtilmemiş
Yanlış pozitiflik oranı	Preterm: %10 Term: %10	Preterm: %0.2 Term: %0.2	Belirtilmemiş

Biyo-Belirteçler

PE için maternal dolaşımda çok sayıda potansiyel biyo-belirteç tanımlanmış olmakla birlikte, bu biyo-belirteçlerin hiçbiri tek başına klinik anlamda yeterli öngörü gücüne sahip olarak

nitelendirilmemektedir (Grill ve ark., 2009; Zhong ve ark., 2010). Literatürde tanımlanan biyo-belirteçler arasında yalnızca plasental büyüme faktörü (PlGF) ve gebelikle ilişkili plazma protein A (PAPP-A) sınırlı da olsa ayırt edici özellik gösterdiği belirlenmiş olup klinik kullanıma girmiştir (Morris ve ark., 2017).

Uterin Arter Doppler Hız Ölçümü

PE eşlik eden anormal plasentasyonun, uteroplasental dolaşımda artan direnç ile ilişkili olduğu saptanmıştır. Bu doğrultuda, uterin arter Doppler analizleri özellikle ikinci trimester ve gebeliğin erken döneminde PE riskinin öngörülmesinde değerlendirilmektedir. Kalitatif analizde protodiastolik çentik gözlenirken, kantitatif değerlendirme pulsatilite indeksindeki (PI) artışı ortaya çıkmaktadır. Güncel risk hesaplama modelleri, objektif ölçülebilirliği nedeniyle genellikle PI değerine dayanmaktadır (Peixoto Filho ve ark., 2023). Bununla birlikte, uterin arter Doppler ölçümlerinin PE'yi öngörme gücü sınırlı olarak nitelendirilmektedir. Bu yöntem özellikle ikinci trimesterde ve erken başlangıçlı PE'nin belirlenmesinde daha yüksek doğruluk göstermektedir (North ve ark., 2011).

Yapay Zeka Algoritmaları

Günümüzde sağlık alanında da kullanılmaya başlanan yapay zeka teknolojileri PE'nin tahmininde de tercih edilmeye başlanmıştır. Preeklampsinin oluşturduğu predispozan risk faktörleriyle yüksek oranda ilişkili olan fetal ve anneye ilişkin olumsuz sonuçların tahmin edilmesinde sıklıkla kullanılmaktadır. Benzer şekilde; çeşitli veri kaynaklarına, hasta kayıtlarına, doktor notlarına, laboratuvar değerlerine ve biyo-belirteçlere dayalı olarak tahmin sisteminin oluşturulmasında makine öğrenim modelleri tercih edilmektedir (Hackelöer ve ark., 2023).

PREEKLEMSİNİN ÖNLENMESİNDE ÖNERİLEN YÖNETİM STRETEJİLERİ

Preeklampsinin anne ve fetüs sağlığı üzerindeki ciddi etkileri göz önüne alındığında, hastalığın önlenmesine yönelik kanıta dayalı ve bütüncül yönetim stratejilerinin uygulanması, gebelik sürecinin güvenli bir şekilde sürdürülmesi açısından büyük önem taşımaktadır.

Asetilsalisilik asit (ASA): Amerikan Kadın Doğum Uzmanları ve Jinekologlar Koleji (ACOG), tarafından 2019 yılında yayımlanan kılavuzda preeklampsinin önlenmesi ilk hedefi oluşturmaktadır. Bu doğrultuda yayınlanan komite görüşünde preeklampsi profilaksisi için düşük doz aspirin kullanımını önermektedir (ACOG, 2019). FIGO ve Uluslararası Gebelikte Hipertansiyon Çalışmaları Derneği tarafından yayımlanan ortak kılavuzda da preeklampsi gelişme riski 100'de 1 veya daha fazla olarak tanımlanan yüksek riskli kadınlar için günlük 150 mg aspirin önerilmektedir (Poon ve ark., 2019).

Fiziksel egzersiz: Haftada en az 140 dakika boyunca yapılan orta şiddette egzersizin PE riskini azalttığı saptanmıştır. ACOG gestasyonel hipertansiyonu olan ya da preeklampsili kadınlar için şiddetli belirtiler olmaksızın, sıkı yatak istirahatini önermemektedir (Lockwood, 2013).

Düşük Molekül Ağırlıklı Heparin (DMAH): Preeklampsiyi önlemeye yönelik düşük moleküler ağırlıklı heparin (DMAH) kullanımı için mevcut kılavuzlarda genel bir öneri bulunmamaktadır (ACOG, 2013). Ancak Kanada Kadın Doğum Uzmanları ve Jinekologlar Derneği, plasental komplikasyon öyküsü olan olgularda heparin kullanımını bir seçenek olarak gündeme getirmektedir (Magee ve ark., 2014).

Kalsiyum takviyesi: Dünya Sağlık Örgütü, kalsiyum alımının düşük olduğu yerlerde özellikle hipertansiyon gelişme açısından yüksek riskli olan gebe kadınlara preeklampsi riskini azaltmak için günde 1500-2000 mg kalsiyum desteği önermektedir (WHO, 2013).

Doğumun indüksiyonu: Grobman ve arkadaşları (2018) tarafından düşük riskli 6.106 nullipar kadın üzerinde gerçekleştirilen bir çalışmada, gebeliğin 39. haftası ile 39 hafta 4 gün arasında doğumun indüklenmesinin, beklenen doğum yaklaşımına kıyasla gestasyonel hipertansiyon ve preeklampsi risklerini anlamlı şekilde azalttığı saptanmıştır.

PREEKLAMPSİNİN ERKEN TESPİTİ VE MÜDAHALESİNDE EBELERİN ROLLERİ

Preeklampsinin erken tanı ve yönetiminde ebelerin rolü, maternal ve fetal sağlığın korunması açısından kritik bir öneme sahiptir. Gebelik sürecinde kadınlara doğrudan bakım sunan ebeler; rutin izlemleri gerçekleştirme, kan basıncını izleme, idrarda proteinüri taraması yapma ve temel danışmanlık hizmetlerini sağlama gibi görevlerle preeklampsiye ilişkin ilk belirtileri fark edebilecek konumdadırlar

(Akmal ve ark., 2023; National Institute for Health and Care Excellence, 2019). Garti ve arkadaşları tarafından 2021 yılında gerçekleştirilen sistematik inceleme çalışmasında ebelerin, preeklampsinin erken teşhisinin önemini iyi anladıklarını vurgulamaktadır. Aynı çalışmada ebelerin preeklampsinin erken teşhisi için kan basıncı ölçümü, idrar tahlili ve doğum öncesi kontroller sırasında klinik belirtilerin izlenmesi gibi yöntemleri kullandıkları belirtilmektedir (Garti ve ark,., 2021). Gerçekleştirilen bir sistematik derleme çalışmasında bazı ebelerin rutin olarak gerçekleştirdikleri doğum öncesi muayenelerde kan basıncı ölçümü ve eklampsi dahil preeklampsi belirtilerini izlemek için anket formu kullandıklarını belirtmektedir (Akmal ve ark., 2023). Bu profesyonel rollerine rağmen, ebelerin preeklampsi yönetimindeki etkinliğini sınırlayan bazı zorluklar bulunmaktadır. Bu zorlukların başında, preeklampsinin nonspesifik belirtilerle seyretmesi ve başlangıçta fark edilmesinin güç olması gelmektedir. Bu durum, erken tanı sürecinde güçlükler yaratmakta ve ebelerin müdahale zamanlamasını etkileyebilmektedir (Akmal ve ark., 2023; Odigboegwu ve ark., 2018). Gerçekleştirilen bir randomize kontrollü çalışmada PlGF testinin, ebelere gebe kadınlarda preeklampsi riskini belirleme konusunda yardımcı olabileceği belirtilmektedir (Duhig ve ark., 2019). Bu kapsamda preeklampside erken sevk zincirinin başlatılabilmesi ve kadınların yeterli sağlık hizmetine ulaşımının sağlanabilmesi açısından ebelerin kullanabileceği öngörme araçlarının geliştirilmesi oldukça önemlidir.

Ebelerin preeklampsi yönetimindeki etkinliğini sınırlayan bir diğer zorluk olarak sağlık kurumları arasında ebelerin preeklampsiye yönelik bilgi ve uygulama düzeylerinde farklılıklar göstermesidir. Bu durum, standart bir bakım yaklaşımının oluşturulmasını zorlaştırmaktadır. Erken tanının yanı sıra, uygun ve zamanında müdahale de preeklampsi yönetiminin temel bileşenlerinden biridir. Ebelerin, güvenli ilaç uygulamaları, gerekli tıbbi girişimler ve komplikasyonların tanınması ve yönetimi konularında yeterli bilgiye ve klinik beceriye sahip olmaları gerekmektedir (American College of Obstetricians and Gynecologists, 2019). Bu süreçte, kadın doğum uzmanları ve dahiliye hekimleri gibi diğer sağlık profesyonelleriyle etkili iş birliği kurarak, bütüncül ve koordineli bir bakım hizmeti sunmaları önem arz etmektedir.

Ebeler, gebelik sürecinde kadınlara bütüncül bir yaklaşımla bakım sunarak, hem fiziksel hem de psikososyal sağlıklarını izlemekte ve desteklemektedir. Gebelikte karşılaşılabilecek risklerin erken fark edilmesi ve yönetilmesinde ebeler, ön safta görev alarak önleyici sağlık hizmetlerinin temel taşını oluşturmaktadır. Düzenli prenatal izlemler, danışmanlık hizmetleri ve sağlık eğitimi aracılığıyla ebeler, hem anne hem de fetüsün sağlığını korumaya yönelik kritik bir rol üstlenmektedir. Özellikle preeklampsi gibi obstetrik komplikasyonların erken tanısında, ebelerin erken uyarı işaretlerini tanıma ve yönlendirme becerileri, gebelik sonuçlarını olumlu yönde etkileyebilmektedir. Birinci basamak sağlık hizmetlerinin güçlendirilmesinde, ebelerin aktif rolü, toplum temelli koruyucu ve önleyici sağlık politikalarının başarısı açısından oldukça değerlidir.

Sonuç olarak, preeklampsinin maternal ve perinatal morbidite ile mortaliteyi artıran ciddi bir obstetrik sorun olması, bu durumun erken tanı ve etkili yönetimini hayati hale getirmektedir. Ebeler, gebeliğin her aşamasında yürüttükleri izlem, danışmanlık ve eğitim faaliyetleriyle yalnızca klinik değil, aynı zamanda toplumsal düzeyde de önemli bir etkiye sahiptir. Bu bağlamda, ebelerin bilgi, beceri ve yetkinliklerinin güçlendirilmesi, multidisipliner iş birliği ortamlarının teşvik edilmesi ve birinci basamak hizmetlerde etkin rollerinin desteklenmesi, preeklampsinin önlenmesi ve yönetilmesinde önemli kazanımlar sağlayacaktır.

KAYNAKÇA

ACOG Practice Bulletin No. (2019). 202: gestational hypertension and preeclampsia. *Obstet Gynecol*, *133*(1), 1.

Akmal, M., Sabrida, O., Wahyuni, S., Khairan, K., & Gholib, G. (2023). Optimizing Maternal and Fetal Health: The Crucial Role of Midwives in Early Detection and Intervention of Pre-eclampsia. *Path of Science*, *9*(5), 4009-4018.

American College of Obstetricians and Gynecologists (ACOG). (2013). Hypertension in pregnancy. Report of the American College of Obstetricians and Gynecologists' task force on hypertension in pregnancy. *Obstet. Gynecol.*, *122*, 1122.

American College of Obstetricians and Gynecologists. (2019). Hypertension in pregnancy. Retrieved from https://journals.lww.com/greenjournal/Citation/2019/01000/ACOG.42.aspx
Chaemsaithong, P., Sahota, D. S., & Poon, L. C. (2022). First trimester preeclampsia screening and prediction. *American journal of obstetrics and gynecology*, *226*(2), S1071-S1097.
Cuckle, H. S. (2018). First trimester pre-eclampsia screening: why delay implementation?. *BJOG: An International Journal of Obstetrics & Gynaecology*, *125*(4), 450-450.
Duhig, K. E., Myers, J., Seed, P. T., Sparkes, J., Lowe, J., Hunter, R. M., ... & Tuffnell, D. (2019). Placental growth factor testing to assess women with suspected pre-eclampsia: a multicentre, pragmatic, stepped-wedge cluster-randomised controlled trial. *The Lancet*, *393*(10183), 1807-1818.
Garti, I., Gray, M., Tan, J. Y., & Bromley, A. (2021). Midwives' knowledge of pre-eclampsia management: A scoping review. *Women and Birth*, *34*(1), 87-104.
Grill, S., Rusterholz, C., Zanetti-Dällenbach, R., Tercanli, S., Holzgreve, W., Hahn, S., & Lapaire, O. (2009). Potential markers of preeclampsia–a review. *Reproductive biology and endocrinology*, *7*, 1-14.
Grobman, W. A., Rice, M. M., Reddy, U. M., Tita, A. T., Silver, R. M., Mallett, G., ... & Macones, G. A. (2018). Labor induction versus expectant management in low-risk nulliparous women. *New England Journal of Medicine*, *379*(6), 513-523.
Hackelöer, M., Schmidt, L., & Verlohren, S. (2023). New advances in prediction and surveillance of preeclampsia: role of machine learning approaches and remote monitoring. *Archives of gynecology and obstetrics*, *308*(6), 1663-1677.
Lockwood, C. J. (2013). ACOG task force on hypertension in pregnancy. *Contemporary Ob/gyn*, *58*(12), 10.
Magee, L. A., Kenny, L., Karumanchi, S. A., McCarthy, F., Saito, S., Hall, D. R., ... & Mohammed, S. I. (2018). TEMPORARY REMOVAL: The hypertensive disorders of pregnancy: ISSHP classification, diagnosis and management recommendations for international practice 2018.
Magee, L. A., Pels, A., Helewa, M., Rey, E., von Dadelszen, P., Audibert, F., ... & Sebbag, I. (2014). Diagnosis, evaluation, and management of the hypertensive disorders of pregnancy: executive summary. *Journal of Obstetrics and Gynaecology Canada*, *36*(5), 416-438.
Magee, L. A., Smith, G. N., Bloch, C., Côté, A. M., Jain, V., Nerenberg, K., ... & Rey, E. (2022). Guideline No. 426: hypertensive disorders of pregnancy: diagnosis, prediction, prevention, and management. *Journal of Obstetrics and Gynaecology Canada*, *44*(5), 547-571.
Morris, R. K., Bilagi, A., Devani, P., & Kilby, M. D. (2017). Association of serum PAPP-A levels in first trimester with small for gestational age and adverse pregnancy outcomes: systematic review and meta-analysis. *Prenatal diagnosis*, *37*(3), 253-265.
National Institute for Health and Care Excellence. (2019). Hypertension in pregnancy: Diagnosis and management. Retrieved from https://www.nice.org.uk/guidance/ng133
North, R. A., McCowan, L. M., Dekker, G. A., Poston, L., Chan, E. H., Stewart, A. W., ... & Kenny, L. C. (2011). Clinical risk prediction for pre-eclampsia in nulliparous women: development of model in international prospective cohort. *Bmj*, *342*.
Odigboegwu, O., Pan, L. J., & Chatterjee, P. (2018). Use of Antihypertensive Drugs During Preeclampsia. Frontiers in Cardiovascular Medicine, 5. doi: 10.3389/fcvm.2018.00050
Peixoto Filho, F. M., Costa, F. D. S., Kobayashi, S., Beitune, P. E., Garrido, A. G., Carmo, A. V., ... & Becker Júnior, E. (2023). Prediction and prevention of preeclampsia Number 1-January 2023. *Revista Brasileira de Ginecologia e Obstetrícia*, *45*, 49-54.
Poon, L. C., Shennan, A., Hyett, J. A., Kapur, A., Hadar, E., Divakar, H., ... & Hod, M. (2019). The International Federation of Gynecology and Obstetrics (FIGO) initiative on preeclampsia (PE): a pragmatic guide for first trimester screening and prevention. *International journal of gynaecology and obstetrics: the official organ of the International Federation of Gynaecology and Obstetrics*, *145*(Suppl 1), 1.
World Health Organization (WHO). (2013). *Guideline: Calcium supplementation in pregnant women*. World Health Organization.
Zhong, Y., Tuuli, M., & Odibo, A. O. (2010). First-trimester assessment of placenta function and the prediction of preeclampsia and intrauterine growth restriction. *Prenatal Diagnosis: Published in Affiliation With the International Society for Prenatal Diagnosis*, *30*(4), 293-308.

EPİLEPSİ VE ÜREME SAĞLIĞI: OBSTETRİK VE NEONATAL SONUÇLAR

Arş. Gör. Aleyna BULUT
University of Health Sciences, Hamidiye Faculty of Health Sciences
ORCID: 0000-0002-2373-4133
Prof. Dr. Yasemin AYDIN KARTAL
University of Health Sciences, Hamidiye Faculty of Health Sciences
ORCID: 0000-0001-7464-945X
Arş. Gör. Sema AKER
University of Health Sciences, Hamidiye Faculty of Health Sciences
ORCID: 0000-0002-5872-8067

ÖZET
Bu derleme, epilepsi tanısı almış kadınların gebelik ve doğum-öncesi/sonrası döneme ait obstetrik, perinatal ve fertilite sonuçlarını incelemek amacıyla yürütülmüştür. "Epilepsi, gebelik, antiepileptik ilaçlar, fertilite, maternal sonuçlar, perinatal sonuçlar" ve "epilepsy, pregnancy, fertility, antiepileptic drugs, maternal outcomes, perinatal outcomes" anahtar kelimeleri ile PubMed, Scopus, Medline, Science Direct, Google Scholar veri tabanları taranarak elde edilen yayınlar değerlendirilmiştir. Araştırmanın kapsamını Türkçe ve İngilizce olarak 2000–2025 yılları arasında yayımlanan tam metnine ulaşılan 23 makale oluşturmuştur. Razaz ve arkadaşlarının (2017) çalışmasında, İsveç'te epilepsi tanısı olan kadınların epilepsi tanısı olmayanlara kıyasla preeklemsi, plasental dekolman ve elektif sezaryen gibi artmış maternal risklere sahip oldukları tespit edilmiştir. Yenidoğanda ise ölüm riski, erken doğum ve malformasyon riski gibi perinatal anlamlı olumsuz sonuçlar bildirilmiştir. Pennell ve arkadaşlarının (2018) araştırmasında, gebelik planlayan 89 epilepsili kadın ile 108 epilepsi tanısı olmayan kadın karşılaştırılmış; 12 ay içinde gebe kalma oranları benzer (%60.7 vs %60.2) bulunmuştur. Ayrıca gebe kalma, canlı doğum oranları bakımından epilepsi tanılı ve kontrol grupları arasında anlamlı farklılık saptanmamıştır (her iki grupta canlı doğum oranı yaklaşık %81.5). Artama ve arkadaşlarının (2017) Finlandiya ulusal kohort çalışmasında epilepsili kadınların gebelikte hastaneye yatış riskinin arttığı (enfeksiyon, erken membran rüptürü gibi nedenlerle), SGA bebek riski, yenidoğan yoğun bakım gereksinimi ve solunum desteği ihtiyacı gibi neonatal sorunların anlamlı şekilde yüksek olduğu bildirilmiştir. Epileptik gebelerin takibinde amaç, gebelik öncesi konsültasyonla folik asit profilaksisi verilmesi ve monoterapi ve mümkün olan en düşük ilaç dozuyla epileptik atakların iyi bir şekilde kontrol altına alınmasıdır. İncelenen çalışmalar doğrultusunda; epilepsi tanısı olan kadınların gebelik öncesi danışmanlık alması, nöbet kontrolünün sağlanması, multidisipliner izlem ekibinin görev alması gerektiği görülmektedir. Bu nedenle, "epilepsi ve gebelik" konusunda özel izlemler, doğum öncesi hazırlık ve gebelik-öncesi bilgilendirme programlarının obstetrik bakım müfredatlarında yer alması önerilmektedir. Ayrıca, bu hastalar gebelik öncesinde, gebelikleri sırasında ortaya çıkabilecek olası perinatal komplikasyonlar hakkında bilgilendirilmelidir. Bu gebelerin perinatal sonuçlarını iyileştirmek için uygun yaklaşımlar ve gebelik takipleri sağlanmalıdır.
Anahtar kelimeler: epilepsi, gebelik, maternal sonuçlar, perinatal sonuçlar

EPILEPSY AND REPRODUCTIVE HEALTH: OBSTETRIC AND NEONATAL OUTCOMES

ABSTRACT
This review was conducted to examine the obstetric, perinatal, and fertility outcomes of women diagnosed with epilepsy during pregnancy and the prenatal and postnatal period. Publications were obtained by searching the PubMed, Scopus, Medline, Science Direct, and Google Scholar databases using the keywords "epilepsy, pregnancy, antiepileptic drugs, fertility, maternal outcomes, perinatal outcomes". The scope of the study consisted of 23 articles with accessible

full text, published in Turkish and English between 2000 and 2025. A study by Razaz et al. (2017) found that women with epilepsy in Sweden had increased maternal risks such as preeclampsia, placental abruption, and elective cesarean section compared to those without epilepsy. Significant adverse perinatal outcomes, including increased risk of neonatal death, premature birth, and malformations, were reported. Pennell et al. (2018) compared 89 women with epilepsy planning pregnancies with 108 women without epilepsy; the rates of pregnancy within 12 months were similar (60.7% vs. 60.2%). Furthermore, no significant differences were found between the epilepsy and control groups in terms of pregnancy and live birth rates (live birth rate in both groups was approximately 81.5%). Artama et al. (2017) reported in a Finnish national cohort study that women with epilepsy have an increased risk of hospitalization during pregnancy (due to reasons such as infection and premature rupture of membranes), and that neonatal complications such as the risk of SGA babies, the need for neonatal intensive care, and the need for respiratory support are significantly higher. The goal of monitoring epileptic pregnant women is to administer folic acid prophylaxis through pre-pregnancy consultation and to effectively control epileptic attacks with monotherapy and the lowest possible medication dose. Based on the studies reviewed, it is suggested that women diagnosed with epilepsy should receive pre-pregnancy counseling, ensure seizure control, and engage a multidisciplinary monitoring team. Therefore, it is recommended that special monitoring programs on "epilepsy and pregnancy," prenatal preparation, and pre-pregnancy information programs be included in obstetric care curricula. Furthermore, these patients should be informed about potential perinatal complications that may arise before and during pregnancy. Appropriate approaches and pregnancy follow-up should be provided to improve the perinatal outcomes of these pregnant women.
Keywords: epilepsy, pregnancy, maternal outcomes, perinatal outcomes

GİRİŞ

Epilepsi, Dünya Sağlık Örgütü'nün tanımına göre nörolojik sistemin kronik seyirli bir bozukluğu olup, tekrarlayıcı nöbetlerle karakterizedir. Bireyin biyolojik, psikolojik ve sosyal yaşamını etkileyen bir sağlık sorunudur (WHO, 2024). Epilepsi bireyin üreme sağlığı, gebelik planlaması, gebelik süreci ve doğum sonuçları üzerinde belirleyici etkilere sahip bir durumdur. Gebelikte epilepsi yönetimi; nöbet kontrolü, ilaç güvenliği, maternal sağlık, fetal gelişim ve doğum şekli gibi durumların değerlendirilmesini gerektiren bir süreçtir. Literatürde epilepsi ve gebelik ilişkisini inceleyen birçok araştırma, epilepsinin hem anne hem de fetüs açısından çeşitli riskler oluşturduğunu göstermektedir (Çiller ve ark., 2019; Patel ve Pennel, 2016; Galappatthy ve ark., 2018).

Araştırmalar, epilepsili kadınların gebelik sürecinde preeklampsi, enfeksiyonlar, plasenta dekolmanı, doğum indüksiyonu, sezaryen ve yenidoğan yoğun bakım ihtiyacı gibi komplikasyonları daha sık yaşadığını göstermektedir (Borgelt ve ark., 2016; Çiller ve ark., 2019; Borthen ve ark., 2009). Bununla birlikte mortalite ve ciddi perinatal komplikasyon oranlarının ülkeler, gelir düzeyleri ve sağlık sistemlerine göre farklılık gösterdiği bildirilmektedir. Bazı çalışmalarda epilepsili kadınların gebeliğe ulaşma ve canlı doğum oranlarının kontrol gruplarıyla benzer olması (Allotey ve ark., 2017; Taylor ve ark., 2022), epilepsinin doğurganlık üzerinde belirgin bir engel oluşturmadığını, asıl farkın gebelik oluştuktan sonra ortaya çıktığını göstermektedir.

Gebelikte epilepsi yönetiminde multidisipliner yaklaşım oldukça önemlidir. Nöroloji, perinatoloji, kadın doğum, yenidoğan ve ebelik alanlarının koordineli çalışması, hem maternal hem de fetal komplikasyonların azaltılmasında etkilidir. Özellikle ebeler, epilepsili gebelerin izleminde; güvenli ilaç kullanımı, nöbet tetikleyicilerinden korunma, riskli durumların erken belirlenmesi, doğum planlaması ve doğum sonrası bakım gibi alanlarda aktif rol almaktadır.

Ebe danışmanlığının güçlendirilmesi, epilepsili kadınların kendi sağlık süreçlerine katılımını artırmakta ve gebelik deneyimlerini olumlu yönde desteklemektedir (Taylor ve ark., 2022).
Bu derlemede, epilepsili kadınların gebelik, doğum ve perinatal sonuçlarına ilişkin güncel literatür incelenmekte; risk faktörleri, maternal-fetal sonuçlar ve bakım gereksinimleri ele alınarak ebelerin bu süreçteki görev ve sorumlulukları değerlendirilmektedir.

YÖNTEM

Bu derleme, epilepsi tanısı almış kadınların gebelik ve doğum-öncesi/sonrası döneme ait obstetrik, perinatal ve fertilite sonuçlarını incelemek amacıyla yürütülmüştür. "Epilepsi, gebelik, antiepileptik ilaçlar, fertilite, maternal sonuçlar, perinatal sonuçlar" ve "epilepsy, pregnancy, fertility, antiepileptic drugs, maternal outcomes, perinatal outcomes" anahtar kelimeleri ile PubMed, Scopus, Medline, Science Direct, Google Scholar veri tabanları taranarak elde edilen yayınlar değerlendirilmiştir. Araştırmanın kapsamını Türkçe ve İngilizce olarak 2000–2025 yılları arasında yayımlanan tam metnine ulaşılan 23 makale oluşturmuştur.

TARTIŞMA

Bu derlemede incelenen araştırmalar doğrultusunda epilepsili kadınların gebelik, doğum ve perinatal dönem sonuçlarının epilepsisi olmayan kadınlara kıyasla önemli farklılıklar gösterdiği görülmektedir. Tablo 1'de sunulan çalışmalar karşılaştırıldığında; epilepsinin gebelik sürecinde hem anne sağlığını hem de yenidoğan sonuçlarını etkileyen çok boyutlu bir risk faktörü olduğu görülmektedir.
Danielsson ve ark. (2018) tarafından Norveç'te yürütülen geniş kohort çalışması, epilepsili kadınların özellikle ikinci gebeliklerinde elektif sezaryen ve doğum indüksiyonu oranlarının arttığını göstermiştir. Bununla birlikte aynı çalışmada hipertansif bozukluklar, hafif preeklampsi, acil sezaryen ve doğum sonrası kanama gibi bazı komplikasyonların ikinci doğumda anlamlı biçimde azaldığı belirtilmiştir. Bu bulgu, epilepsili kadınlara uygulanan gebelik yönetiminin zamanla daha kontrollü hâle geldiğini ve olası komplikasyonların klinik takiple azaltılabildiğini düşündürmektedir. Melikova ve ark. (2020) ise epilepsinin özellikle erken doğum, sezaryen doğum, fetal hipoksi ve düşük Apgar skorları için güçlü bir risk faktörü olduğunu bildirmiştir. Gebelik sırasında nöbet geçiren kadınlarda sezaryen oranlarının belirgin şekilde artması, nöbet kontrolünün doğum şeklini doğrudan etkileyen bir değişken olduğunu göstermektedir. Allotey ve ark. (2017) tarafından yapılan meta-analizde epilepsili kadınlarda sezaryen doğum ve yenidoğan yoğun bakım ünitesine yatış oranlarının yüksek olduğu bulunmuştur. Özellikle yüksek gelirli ülkelerde sezaryen, doğum öncesi kanama ve gebelik diyabeti oranlarının daha fazla olduğu görülmüştür. Razaz ve ark. (2017) çalışması epilepsili kadınlarda preeklampsi, enfeksiyon, plasenta dekolmanı, indüksiyon, elektif sezaryen ve acil sezaryen oranlarının arttığını ortaya koymuştur. Yenidoğan açısından ise ölü doğum, düşük Apgar skorları, hipoglisemi ve solunum sıkıntısı sendromu gibi birçok olumsuz sonucun daha sık görüldüğü belirlenmiştir. Bu kapsamlı bulgular epilepsinin yalnızca maternal riskleri değil, fetüsün perinatal sağlığını da önemli ölçüde etkileyebildiğini doğrulamaktadır. Ayrıca Pennell ve ark. (2018), epilepsili ancak infertilite tanısı bulunmayan kadınların gebelik elde etme ve canlı doğum oranlarının kontrol grubuyla benzer olduğunu bildirmiştir. Bu sonuç, epilepsinin tek başına doğurganlık üzerinde belirgin bir etkisi olmadığını; asıl farkın gebelik oluştuktan sonra ortaya çıktığını göstermektedir. Bununla birlikte güçlü antiepileptik ilaç kullanan kadınlarda gebelik oranlarında azalma eğilimi bulunmakta ve gebelik planlamasında ilaç seçiminin önemini vurgulamaktadur. Artama ve ark. (2017) tarafından yürütülen çalışmada epilepsili kadınların kazalar, erken membran rüptürü, erken doğum kasılmaları ve enfeksiyonlar nedeniyle daha sık hastaneye yatırıldığı belirtilmiştir. Bunun yanında doğum indüksiyonu ve sezaryen oranları artmış; yenidoğanlarda gestasyonel yaşa göre küçük doğma, yenidoğan yoğun bakım ünitesine yatış ve solunum desteği ihtiyacı belirgin şekilde yükselmiştir.
Tüm bu çalışmalar birlikte değerlendirildiğinde, epilepsili kadınların gebelik ve doğum süreçlerinde komplikasyon riskinin genel popülasyona göre daha yüksek olduğu, ancak uygun

obstetrik bakım, doğru ilaç yönetimi ve yakın klinik izlemle bu risklerin önemli ölçüde azaltılabileceği anlaşılmaktadır. Bulgular aynı zamanda epilepsili kadınların perinatal bakımında multidisipliner yaklaşımın gerekliliğine işaret etmektedir.

Tablo 1. Epilepsi ve Üreme Sağlığına İlişkin Çalışmalar

Yazarlar, yıl	Çalışma deseni	Veri toplama aracı	Ülke	Çalışma alanı	Örneklem hacmi	Temel bulgular
Danielsson ve ark., 2018	Kohort	Anket/Tıbbi kayıt inceleme	Norveç	Hastane	361.588 kadın	- İki gebeliğinde de epilepsi tanısı konan kadın sayısı 1.074'tür ve bu sayı tüm grubun %0,5'ine karşılık gelmektedir. - Bu kadınların 406'sı, her iki gebelikte de antiepileptik ilaç kullanmıştır. En sık kullanılan monoterapiler lamotrijin (n=118), karbamazepin (n=83), valproat (n=44) ve levetirasetam (n=27) olmuştur. - İkinci doğumda, epilepsili kadınlarda yalnızca elektif sezaryen riski artmış olarak bulunmuştur. - Aynı şekilde, epilepsili kadınlarda doğum indüksiyonu riski de artmıştır. - Epilepsili kadınlarda ilk doğumdan ikinci doğuma geçişte hipertansif bozukluk, hafif preeklampsi, acil sezaryen, doğum sonrası kanama (>500 mL) ve erken doğum oranlarında anlamlı bir azalma saptanmıştır.
Melikova ve ark., 2020	Prospektif	Tıbbi kayıt inceleme	Azerbaycan	Hastane	Epilepsili 112 kadın/ epilepsisi olmayan 277 kadın	- Epilepsi varlığı; erken doğum, sezaryen doğum, fetal hipoksi ve 5. dakikada Apgar skorunun ≤7 olması için önemli bir

						risk faktörü olarak bulunmuştur. - Gebelik sırasında nöbet geçiren kadınlarda sezaryenle doğum tercih edilme olasılığı belirgin şekilde artmıştır (OR = 3,39; %95 GA 1,40–8,17). - Sezaryenle doğan bebeklerde perinatal hipoksi riski anlamlı ölçüde daha yüksek bulunmuştur (OR = 2,84; %95 GA 1,04–7,76). - Epilepsili kadınlar ile epilepsisi olmayan kadınlar arasında doğumsal malformasyon oranları açısından anlamlı bir fark saptanmamıştır.
Allotey ve ark., 2017	Meta-Analiz	Araştırma Makaleleri	İngiltere	Araştırma Makaleleri	62 Makale	- Epilepsili kadınlara ait 116.105 gebelik değerlendirilmiştir. - Bu kadınlarda en sık görülen komplikasyonlar sezaryen doğum ve yenidoğan yoğun bakım ünitesine yatıştır. - Doğum öncesi kanama, sezaryen, gebelik diyabeti ve kendiliğinden düşük oranlarının en yüksek olduğu yerler yüksek gelirli ve yüksek-orta gelirli ülkelerdir. - Zaman içerisinde epilepsili kadınlarda sezaryen doğum oranlarında belirgin bir artış gözlenmiştir. - Aynı dönemde ölü doğum, perinatal ölüm ve yenidoğan yoğun bakım ünitesine yatış

						oranlarında azalma görülmüştür.
Razaz ve ark., 2017	Kohort	Tıbbi kayıt inceleme	İsveç	Hastane	Epilepsili 3.586 kadın	- Epilepsisi olan kadınlarda, epilepsisi olmayanlara kıyasla çeşitli olumsuz gebelik ve doğum sonuçlarının riskinde artış saptanmıştır; - Bu kadınlarda preeklampsi riski artmıştır. - Enfeksiyon riski belirgin derecede yüksektir. - Plasenta dekolmanı riski artmıştır. - Doğum indüksiyonu daha sık uygulanmıştır. - Elektif sezaryen oranı artmıştır. - Acil sezaryen riskinde de hafif bir artış görülmüştür. - Epilepsili kadınların bebeklerinde de olumsuz perinatal sonuçların riski yükselmiştir. - Bu bebeklerde ölü doğum riski artmıştır. - Yenidoğan hipoglisemisi riski yüksektir. - Solunum sıkıntısı sendromu riski artmıştır.
Pennell ve ark., 2018	Kohort	Tıbbi kayıt inceleme	ABD	Hastane	Epilepsili 89 ve kontrol grubu 108 kadın	- Bu çalışma, infertilite ya da doğurganlığı azaltan bozukluğu olmayan, gebelik isteyen epilepsili kadınların, epilepsisi olmayan benzer kadınlarla yaklaşık eşit oranda gebelik görüldüğünü vurgulamaktadır. - Gebe kalma süresi ve canlı doğum

						oranları açısından da ciddi bir dezavantaj saptanmamıştır.
Artama ve ark., 2017	Retrospektif kohort çalışması	Tıbbi kayıt inceleme	Finlandiya	Hastane	Epilepsili 1.737 ve kontrol grubu 4.357 kadın	- Epilepsili kadınlar, gebelik sırasında kazalar veya diğer dış nedenlerle hastaneye daha sık yatırılmıştır. - Erken membran rüptürü nedeniyle hastaneye yatış riski epilepsili kadınlarda artmıştır. - Erken doğum kasılmaları da epilepsili kadınlarda daha sık görülmüş ve hastaneye yatışa neden olmuştur. - Enfeksiyonlara bağlı hastaneye yatışlar, epilepsili kadınlarda kontrol grubuna göre daha sık gerçekleşmiştir. - Epilepsili kadınlarda doğum indüksiyonu ve sezaryenle doğum riskleri artmıştır. - Gruplar arasında erken doğum oranları açısından anlamlı bir fark bulunmamıştır. - Ancak epilepsili annelerin bebeklerinde gestasyonel yaşa göre küçük doğma riski belirgin şekilde yüksektir. - Bu bebeklerde yenidoğan yoğun bakım ünitesine yatış riski artmıştır. - Ayrıca doğan bebeklerde solunum desteği ihtiyacı diğer gruba göre çok daha yüksek bulunmuştur.

SONUÇ VE ÖNERİLER

Bu derlemenin bulguları, epilepsili kadınların gebelik, doğum ve perinatal süreçlerde epilepsisi olmayan kadınlara göre daha yüksek komplikasyon riski taşıdığını göstermektedir. Bununla birlikte, uygun ilaç yönetimi, düzenli nörolojik ve obstetrik takip ile risklerin önemli ölçüde azaltılabildiği ve gebeliğin çoğunlukla olumlu şekilde sonuçlanabildiği görülmektedir. Bu nedenle epilepsili kadınlara gebelik öncesi danışmanlık verilmesi, kullanılan antiepileptik ilaçların gebelik güvenliği açısından gözden geçirilmesi ve multidisipliner ekip yaklaşımının güçlendirilmesi önerilmektedir. Klinik uygulamalarda yakın izlem, bireyselleştirilmiş bakım planları ve doğum sonrası yenidoğan takibine verilen önemin artırılması maternal ve neonatal sonuçların iyileştirilmesine katkı sağlayacaktır.

Kaynakça

Allotey, J., Aroyo-Manzano, D., Lopez, P., Viale, L., Zamora, J., & Thangaratinam, S. (2017). Global variation in pregnancy complications in women with epilepsy: A meta-analysis. *European Journal of Obstetrics & Gynecology and Reproductive Biology, 215*, 12–19.

Artama, M., Braumann, J., Raitanen, J., Uotila, J., Gissler, M., Isojärvi, J., & Auvinen, A. (2017). Women treated for epilepsy during pregnancy: outcomes from a nationwide population-based cohort study. *Acta Obstetricia et Gynecologica Scandinavica, 96*(7), 812–820.

Borgelt, L. M., Hart, F. M., & Bainbridge, J. L. (2016). Epilepsy during pregnancy: focus on management strategies. *International Journal of Women's Health*, 505–517.

Borthen, I., Eide, M. G., Veiby, G., Daltveit, A. K., & Gilhus, N. E. (2009). Complications during pregnancy in women with epilepsy: population-based cohort study. *BJOG: An International Journal of Obstetrics & Gynaecology, 116*(13), 1736–1742.

Çilliler, A. E., Güven, H., & Çomoğlu, S. S. (2019). Epilepsy and Pregnancy: A Retrospective Analysis of 101 Pregnancies. *Epilepsi: Journal of the Turkish Epilepsi Society, 25*(2).

Danielsson, K. C., Borthen, I., Gilhus, N. E., & Morken, N. H. (2018). The effect of parity on risk of complications in pregnant women with epilepsy: a population-based cohort study. *Acta Obstetricia et Gynecologica Scandinavica, 97*(8), 1006–1014.

Galappatthy, P., Liyanage, C. K., Lucas, M. N., Jayasekara, D. T., Abhayaratna, S. A., Weeraratne, C., ... & Wijeyaratne, C. N. (2018). Obstetric outcomes and effects on babies born to women treated for epilepsy during pregnancy in a resource limited setting: a comparative cohort study. *BMC Pregnancy and Childbirth, 18*(1), 230.

Melikova, S., Bagirova, H., & Magalov, S. (2020). The impact of maternal epilepsy on delivery and neonatal outcomes. *Child's Nervous System, 36*(4), 775–782.

Patel, S. I., & Pennell, P. B. (2016). Management of epilepsy during pregnancy: an update. *Therapeutic Advances in Neurological Disorders, 9*(2), 118–129.

Pennell, P. B., French, J. A., Harden, C. L., Davis, A., Bagiella, E., Andreopoulos, E., ... & Allien, S. (2018). Fertility and birth outcomes in women with epilepsy seeking pregnancy. *JAMA Neurology, 75*(8), 962–969.

Razaz, N., Tomson, T., Wikström, A. K., & Cnattingius, S. (2017). Association between pregnancy and perinatal outcomes among women with epilepsy. *JAMA Neurology, 74*(8), 983–991.

Taylor, E., Junaid, F., Khattak, H., Sheikh, J., Ghosh, J., Kemah, B. L., ... & Thangaratinam, S. (2022). Care of pregnant women with epilepsy in the United Kingdom: A national survey of healthcare professionals. *European Journal of Obstetrics & Gynecology and Reproductive Biology, 276*, 47–55.

World Health Organization. (2024, February 7). *Epilepsy* [Fact sheet]. https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/epilepsy

GÖÇMEN YAŞLILARDA YALNIZLIK ÜZERİNE BİLİMSEL YAYINLARIN TEMATİK EVRİMİ: BİBLİYOMETRİK BİR ANALİZ

Ayşegül ILGAZ
Akdeniz Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi, Halk Sağlığı Hemşireliği AD, Antalya
ORCID ID: 0000-0003-0640-2820

ÖZET

Amaç: Göçmen yaşlılar, sosyal ağlarının sınırlılığı ve kültürel uyum zorlukları nedeniyle yalnızlık açısından kırılgan bir grubu temsil etmektedir. Literatürde göçmen yaşlılarda yalnızlık üzerine yapılan araştırmaların tematik odakları ve eğilimleri üzerine kapsamlı bir bibliyometrik bir çalışmaya ulaşılamamıştır. Bu çalışmanın amacı, göçmen yaşlılarda yalnızlık üzerine uluslararası bilimsel yayınları bibliyometrik olarak inceleyerek araştırma eğilimlerini, işbirliği ağlarını ve literatürdeki tematik boşlukları belirlemektir.

Method: Bu çalışmada veriler Web of Science Core Collection veri tabanından yıl sınırlaması yapılmaksızın elde edilmiştir. Taramada şu anahtar kelimeler kullanılmıştır: ("Migrant" OR "Refugee" OR "Asylum seeker" OR "Immigrant" OR "Displaced person" OR "Displaced people") AND ("Lonely" OR "Loneliness" OR "Solitary" OR "Solitariness") AND ("Elderly" OR "older people" OR "older adult" OR "Senior" OR "Aging" OR "Ageing" OR "Aged")

Bulgular: Araştırmada 1999–2025 döneminde 110 kaynaktan toplam 174 araştırma makalesi üretilmiş, yıllık ortalama büyüme hızı %13.8 olarak belirlenmiştir. Çalışmalarda uluslararası işbirlikleri %28.7 düzeyindedir. Makalelerde toplam 7664 referans kullanılmıştır. En üretken yazar F Kong, en çok atıf alan yazar T Fokkema ve en üretken ülke ise Amerika'dır. En sık kullanılan anahtar kelime "loneliness" olup 109 kez yer alırken, onu sırasıyla "health" (42), "migration" (35), "depression" (31), "immigrant" (30), "mental-health" (29), "people" (27), "older adults" (26), "care" (25) ve "adults" (22) takip etmektedir.

Sonuç: Yalnızlık konusundaki araştırmalar son 26 yılda önemli bir artış göstermiş, makaleler çoğunlukla sağlık ve göç temalarıyla ilişkilendirilmiş ve literatürde uluslararası işbirlikleri sınırlı düzeyde kalmıştır. Araştırmalarda uluslararası işbirliklerinin güçlendirilmesi ve yalnızlık ile ruh sağlığı ilişkisini farklı nüfus gruplarında inceleyen çalışmaların artırılması faydalı olacaktır.

Anahtar kelimeler: Yalnızlık, göçmen, yaşlı, veri görselleştirme

THEMATIC EVOLUTION OF SCIENTIFIC PUBLICATIONS ON LONELINESS IN MIGRANT OLDER PEOPLE: A BIBLIOMETRIC ANALYSIS

ABSTRACT

Objective: Migrant older people represent a vulnerable group in terms of loneliness due to their limited social networks and difficulties in acculturation. No comprehensive bibliometric study has been found in the literature on the thematic focuses and trends of research on loneliness in migrant older people. The aim of this study is to identify research trends, collaboration networks, and thematic gaps in the literature by conducting a bibliometric review of international scientific publications on loneliness in migrant older adults.

Method: Data for this study were obtained from the Web of Science Core Collection database without any year restrictions. The following keywords were used in the search: ("Migrant" OR "Refugee" OR "Asylum seeker" OR "Immigrant" OR "Displaced person" OR "Displaced people") AND ("Lonely" OR "Loneliness" OR "Solitary" OR "Solitariness") AND ("Elderly" OR "older people" OR "older adult" OR "Senior" OR "Aging" OR "Aging" OR "Aged")

Findings: The study produced a total of 174 research articles from 110 sources during the 1999–2025, and the average annual growth rate was determined to be 13.8%. International

collaborations in the studies were 28.7%. A total of 7664 references were used in the articles. The most prolific author was F Kong, the most cited author was T Fokkema, and the most prolific country was the United States. The most frequently used keyword was "loneliness," appearing 109 times, followed by "health" (42), "migration" (35), "depression" (31), "immigrant" (30), "mental health" (29), "people" (27), "older adults" (26), "care" (25), and "adults" (22).
Conclusion: Research on loneliness has increased significantly over the last 26 years. Articles are mostly related to health and migration themes, and international collaborations in the literature remain limited. It would be beneficial to strengthen international collaborations and increase the number of studies examining the relationship between loneliness and mental health in different population groups.
Keywords: Loneliness, immigrant, older adult, data visualization

Giriş

Küresel ölçekte hem nüfusun yaşlanması hem de uluslararası göç hareketlerinin kalıcı biçimde artması, "yaşlı göçmen" grubunu sosyal politika ve sağlık araştırmalarının merkezine taşımıştır (Nedelcu, 2019). Yaşamın ileri dönemlerinde göç deneyimi; dil, kültür, statü ve sosyal ağlarda ani değişimleri beraberinde getirirken, kronik hastalık yükü, işlevsellik kaybı, emeklilik ve bakım ihtiyacı gibi yaşlılığa özgü kırılganlıklarla da kesişir (Anantapong et al., 2024). Bu kesişim alanlarından biri, bireyin öznel sosyal ilişkilerinin nicelik ya da niteliğindeki yetersizlikle ilişkili bir deneyim olarak ele alınan yalnızlıktır. Yalnızlık, yalnız yaşama gibi nesnel sosyal izolasyondan ayrışmakla birlikte, izolasyonla birlikte ortaya çıkabildiği için yaşlı refahı, ruh sağlığı ve sağlık hizmeti kullanım örüntüleri üzerinde belirleyici bir etkene dönüşebilmektedir (Smale, Wilson, & Akubueze, 2022).

Yaşlı göçmenlerde yalnızlık, göçün çok katmanlı sonuçları nedeniyle çoğu zaman daha karmaşık bir görünüm sergiler (Pan, Qualter, Barreto, Stegen, & Dury, 2023). Zorunlu ya da gönüllü göç, aile birleşimi veya çalışma amaçlı göç gibi farklı göç rotaları; sosyal ağların kopması, geride kalan yakınlarla ilişkinin zayıflaması, yeni ülkede "aidiyet" geliştirme güçlüğü ve kuşaklar arası rol değişimleri gibi süreçler aracılığıyla yalnızlık riskini artırabilir (Becker & Worm, 2025). Dil bariyerleri ve kültürel uyum güçlükleri, sağlık ve sosyal hizmetlere erişimi sınırlayarak yalnızlığın hem nedenlerini hem de sonuçlarını derinleştirebilir (Khanal, 2025). Ayrımcılık, dışlanma ve statü kaybı gibi deneyimler; güven, sosyal katılım ve toplulukla bağ kurma imkânlarını azaltırken, yalnızlık duygusunu besleyen ek stres kaynakları yaratır (Brandt, Liu, Heim, & Heinz, 2022). Buna karşılık, güçlü etnik/topluluk bağları, dini kurumlar, akrabalık ağları veya kapsayıcı yerel hizmetler gibi koruyucu faktörler de yalnızlık deneyimini tamponlayabilir (Sciences et al., 2020). Dolayısıyla yaşlı göçmenlerde yalnızlık; bireysel (sağlık, işlevsellik), ilişkisel (aile yapısı, bakım ilişkileri), topluluk (sosyal katılım, mekânsal bağlılık) ve yapısal (politika, hizmetler, ayrımcılık) düzeylerin birlikte ele alınmasını gerektiren çok boyutlu bir araştırma alanıdır (Pan et al., 2023).

Literatürde göçmen yaşlılarda yalnızlık sıklığını değerlendiren çalışmalar mevcuttur. Kanada'da yapılan bir çalışmada, göçmen yaşlılarda yalnızlık prevalansı %30.8 (Kanada doğumlularda %34.0) bulunmuştur. Aynı çalışmada, göçmen kadınlarda %39.1, göçmen erkeklerde %21.9 olarak belirlenmiştir (Lu et al., 2023). Diğer bir çalışmada Türk kökenli yaşlı göçmenler ile göçmen olmayan Almanlar karşılaştırılmıştır. Bu çalışmada Türk kökenlilerde yalnızlığın daha yaygın olduğu belirlenmiştir (Fokkema & Naderi, 2013). Belçikalı yaşlı yetişkinler arasında yalnızlık ve göç arasındaki ilişkinin araştırıldığı bir çalışmada, yalnızca birinci nesil değil, ikinci nesil göçmenlerin de yerlilere kıyasla daha yüksek yalnızlık düzeylerine sahip olduğunu göstermiştir. Bu da, yalnızlıkla ilişkili çeşitli göçle ilgili faktörlerin birinci nesilden ikinci nesile aktarıldığı anlamına gelmektedir (De Witte & Van Regenmortel, 2022).

Bu alan son yıllarda hızla büyümekle birlikte literatür, kavramsal çerçeveler, ölçüm araçları ve metodolojik yaklaşımlar bakımından heterojen bir yapı sergilemektedir. Araştırmalar, kimi zaman yalnızlığı psikolojik iyi oluş ve depresyonla ilişkisi üzerinden ele alırken, kimi zaman sosyal izolasyon, göçmenlik statüsü, kültürleşme (acculturation), transnasyonel bağlar, dijital iletişim teknolojileri veya bakım hizmetleri gibi temalar etrafında kümelenmektedir (Girmay & Singh, 2019; Kirkbride et al., 2024; Oppedal, Røysamb, & Sam, 2004). Ayrıca "migrant older people" kategorisi, farklı köken ülkeler, farklı göç rejimleri ve farklı yaşlanma deneyimlerini içerdiğinden, çalışmaların odakları coğrafya ve dönemlere göre değişebilmektedir (Buffel & Phillipson, 2011; Van der Greft, Musterd, & Thissen, 2016). Bu çeşitlilik, alanın zenginliğini artırsa da araştırmanın hangi eksenlerde ilerlediğini, hangi temaların hangi dönemlerde öne çıktığını ve hangi boşlukların oluştuğunu sistematik biçimde görmeyi güçleştirir.

Bu noktada bibliyometrik analizler, büyüyen bir literatürün haritasını çıkarmak için güçlü bir yöntemsel çerçeve sunar. Bibliyometri; yayın üretkenliği, atıf yapıları, işbirliği ağları, önde gelen dergiler/kurumlar/ülkeler ve anahtar kelime eş-oluşumları gibi göstergeler üzerinden bir araştırma alanının yapısını görünür kılar (Klarin, 2024; Passas, 2024). Özellikle "tematik evrim" yaklaşımı, literatürdeki kavramların ve araştırma kümelerinin zaman içinde nasıl şekillendiğini ve hangi temaların yükselişe geçtiğini inceleyerek, alanın dinamiklerini yalnızca betimlemekle kalmaz; aynı zamanda gelecekteki araştırma gündemlerini ve politika-tasarım ihtiyaçlarını da işaret edebilir. Yalnızlık gibi kavramların ölçümü ve anlamı kültürel bağlama duyarlı olduğundan, tematik evrim analizi, kavramsal kaymaların (ör. "yalnızlık"tan "sosyal bağlılık"a) ve yeni metodolojik yönelimlerin (ör. dijital müdahaleler, karma yöntemler) izini sürmek için ayrıca önem taşır (Holt-Lunstad, 2024). Bu çalışma, yaşlı göçmenlerde yalnızlık konulu bilimsel yayınların tematik gelişimini bibliyometrik yöntemlerle incelemeyi amaçlamaktadır. Çalışma, alanın entelektüel yapısını ve zaman içerisindeki dönüşümünü görünür kılarak; araştırmacılar için sistematik bir yol haritası, uygulayıcılar ve politika yapıcılar için ise hangi sorun alanlarının öne çıktığını ve hangi müdahale başlıklarının güçlendiğini gösteren bir kanıt tabanı sunmayı hedeflemektedir. Bu doğrultuda çalışma şu sorulara yanıt arar: (i) Yaşlı göçmenlerde yalnızlık literatürünün büyüme eğilimi ve yayın/atıf örüntüleri nasıldır? (ii) Alanın çekirdek dergileri, önde gelen yazarları, kurumları ve ülkeleri hangileridir; işbirliği ağları nasıl şekillenmektedir? (iii) Anahtar kelime ve konu kümeleri üzerinden hangi temalar baskındır ve bu temaların zaman içindeki evrimi nasıl gerçekleşmiştir? (iv) Literatürde hangi alt gruplar (göç türleri, cinsiyet, bakım bağlamı, kuşaklar arası ilişkiler, dil/uyum süreçleri) görece ihmal edilmiştir ve gelecek çalışmalar için hangi boşluklar öne çıkmaktadır?

Method

Araştırma deseni

Bu çalışma, göçmen yaşlılarda yalnızlık konulu akademik literatürün yapısını ve zaman içindeki tematik dönüşümünü ortaya koymayı amaçlayan bibliyometrik bir araştırmadır. Bibliyometrik yaklaşım; yayın performansı (yıllara göre üretim), etki (atıf örüntüleri) ve bilimsel yapı (anahtar kelime/kavram kümeleri, tematik evrim) bileşenlerini birlikte ele alarak alanın bütüncül bir haritasını çıkarmaya imkân verir (Klarin, 2024; Lim & Kumar, 2024).

Veri kaynağı ve veri toplama

Veriler Web of Science Core Collection (WoSCC) veri tabanından, yıl sınırlaması yapılmaksızın elde edilmiştir. Literatür taraması sırasında aşağıdaki anahtar kelime dizisi kullanılmıştır:

- ("Migrant" OR "Refugee" OR "Asylum seeker" OR "Immigrant" OR "Displaced person" OR "Displaced people") AND
- ("Lonely" OR "Loneliness" OR "Solitary" OR "Solitariness") AND
- ("Elderly" OR "older people" OR "older adult" OR "Senior" OR "Aging" OR "Ageing" OR "Aged")

Bu sorgu stratejisi, (i) göçmenlik statüsünü ifade eden kavramları, (ii) yalnızlık olgusunu karşılayan terimleri ve (iii) yaşlı/yaşlanma grubunu tanımlayan ifadeleri kapsayacak biçimde kurgulanmıştır. Elde edilen kayıtlar bibliyometrik analizlere uygun formatta dışa aktarılmış ve analiz sürecine alınmıştır.

Dahil Etme ve Dışlama Kriterleri

Bu çalışmada analize dahil edilecek yayınları belirlemek amacıyla bir dizi dahil etme ve dışlama kriteri uygulanmıştır. Dahil etme kriteri olarak, Web of Science Core Collection (WoSCC) veri tabanında indekslenen ve belirlenen anahtar kelime stratejisiyle ilişkili olan hakemli dergilerde yayımlanmış araştırma makaleleri (article) kapsama alınmıştır. Böylece veri seti, yalnızca özgün araştırma bulgusu sunan akademik dergi makaleleriyle sınırlandırılmıştır. Dışlama kriterleri kapsamında ise derlemeler (review), konferans bildirileri (proceedings), kitap bölümleri, dergi makalesi niteliği taşımayan diğer yayın türleri, tekrarlanan (duplikat) kayıtlar ve eksik bibliyografik veriye sahip yayınlar analiz dışında bırakılmıştır. Bu eleme süreci, veri setinin kalite ve güvenilirliğini artırmak; yayın türlerinden kaynaklanabilecek yöntemsel heterojenliği azaltmak amacıyla uygulanmıştır.

Veri toplama sürecinde yalnızca akademik dergi makaleleri dikkate alınmış; derlemeler, konferans bildirileri, kitaplar ve özet kayıtları değerlendirmeye alınmamıştır. Bibliyometrik analiz için gerekli meta-verilerin eksiksiz biçimde sağlanabilmesi amacıyla seçilen yayınlar "BibTeX" formatında, "Full Record and Cited References" seçeneği kullanılarak indirilmiştir. Bu dosya; başlık, yazar(lar), yayın yılı, anahtar kelimeler, özet, atıf sayısı ve yayın türü gibi analizde kullanılan temel bibliyografik bilgileri içerecek şekilde oluşturulmuştur. Veriler, R ortamındaki Bibliometrix paketiyle analize geçilmeden önce ön işleme tabi tutulmuş; mükerrer kayıtlar ile araştırma kapsamı dışında kalan ilgili olmayan çalışmalar veri setinden elenmiştir. Böylece analizler, yalnızca tekil, özgün ve kapsamla uyumlu yayınlar üzerinden yürütülmüştür.

Veri Analizi

Bu çalışmada WoSCC'den elde edilen ve Biblioshiny (R/Bibliometrix) ortamına aktarılan veri seti üzerinde önce veri temizleme işlemleri uygulanmış; yinelenen kayıtlar ve kapsam dışı yayınlar elenerek analiz için nihai küme oluşturulmuştur. Ardından Biblioshiny'nin performans ve bilim-metrik modülleri kullanılarak yıllara göre bilimsel üretim, atıf göstergeleri, kaynak (dergi) dağılımları, yazar üretkenliği ve işbirliği yapıları (ortak yazarlık, uluslararası ortak yazarlık; SCP–MCP ayrımı ve sorumlu yazar ülke analizi) hesaplanmış; kavramsal yapı ise yazar anahtar kelimeleri üzerinden frekans, tematik harita (merkezilik–yoğunluk) ve eğilim/popüler konular analizleriyle değerlendirilmiştir.

Etik ilkeler

Çalışma, insan katılımcılardan veri toplamamış; yalnızca WoSCC'de yer alan yayınların herkese açık bibliyografik meta-verilerini kullanmıştır. Bu nedenle etik kurul onayı gerektirmeyen, ikincil veri temelli bir analiz niteliğindedir.

Bulgular

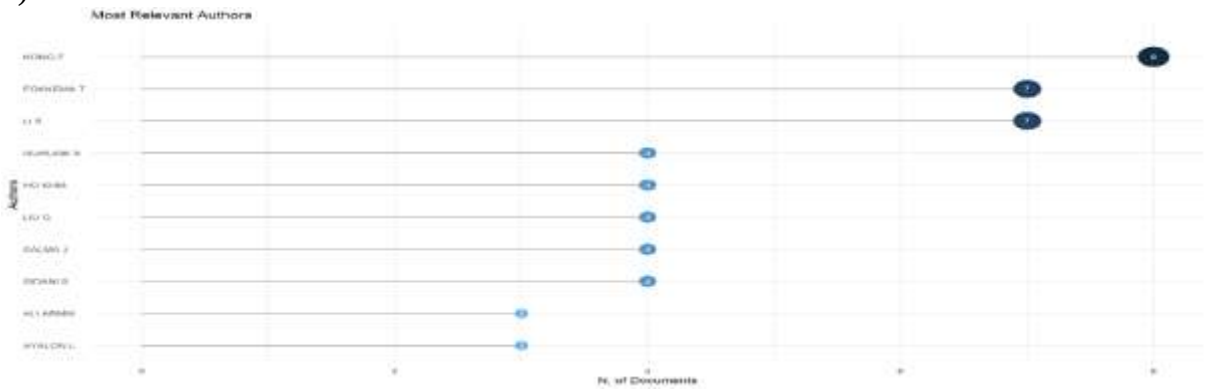
Veri setine dahil edilen araştırmalar 1999–2025 dönemini kapsamaktadır. Yüz on farklı dergide yayımlanmış 174 araştırma yer almaktadır. Üretim eğilimi %13.8 olarak belirlenmiştir. Bu eğilim yayın sayısının zamanla belirgin biçimde arttığını göstermiştir. Diğer bir ifade ile konu son yıllarda daha fazla ilgi görmüştür. Makalelerin ortalama yaşı 4.82 yıldır. Yani literatürün ağırlığı görece yeni olmakla birlikte alanın yakın dönemde hızlandığını desteklemektedir. Her araştırma başına ortalama 19.3 atıf alınmıştır; bu da alanın genel olarak görünür/atıf alan bir literatüre sahip olduğunu göstermektedir (Şekil 1).

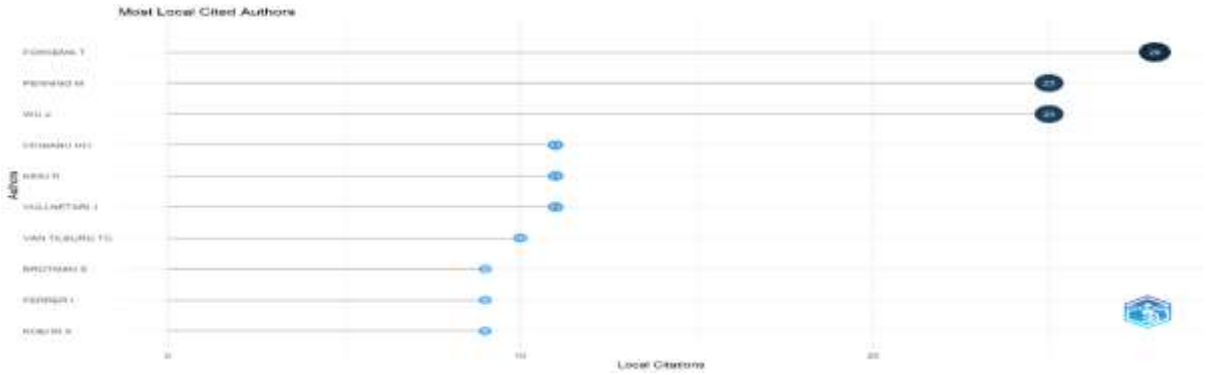
Şekil 1. Göçmen Yaşlılarda Yalnızlık Literatürüne İlişkin Bibliyometrik Özet Göstergeler (1999–2025)

Toplam 7664 kaynakça kullanımı da çalışmaların geniş bir teori ve kanıt tabanına dayandığını göstermiştir. Alt yüz otuz bir yazar anahtar kelimesi bulunması, tematik çeşitliliğin yüksek olduğunu; farklı kavram setleri ve alt temalarla çalışıldığını göstermektedir. Bu analize dahil edilen 174 araştırmayı üreten toplam 638 yazar vardır. Kişi başına üretim oldukça dağınık olup tek yazarlı doküman sayısı on altıdır. Doküman başına ortalama 4.32 ortak yazar olması, alanın belirgin şekilde ekip çalışmasına dayandığını göstermektedir. Ayrıca %28.7 uluslararası ortak yazarlık, çalışmaların yaklaşık üçte birinin ülke sınırlarını aşan işbirliğiyle üretildiğini; konunun küresel bir araştırma ağında ele alındığını göstermektedir (Şekil 1).

En fazla dokümana sahip yazar F Kong (8); onu T Fokkema ve S Li (7'şer) takip etmektedir. S Guruge, KHM Ho, G Liu, J Salma ve S Sidani'nin 4'er; ARMM Ali ve L Ayalon'nun ise üçer dokümanı vardır (Şekil 2). Şekil 3'te analiz edilen yayın kümesi kendi içindeki atıf ilişkilerine göre en çok atıf alan yazarları göstermektedir. Buna göre T Fokkema 28 yerel atıf ile en üst sırada yer alırken, M Penning ve Z Wu 25'er atıfla onu izlemektedir. Bu durum en etkili/merkezî yazarlar olarak öne çıkmaktadır. Orta düzeyde Ciobanu RO**,** King R ve Vullnetari J 11'er yerel atıf alırken, Van Tilburg TG 10; Brotman S**,** Ferrer I ve Koehn S ise 9'ar yerel atıfla ilk 10 içindeki diğer önemli referans noktalarını oluşturmaktadır. Genel olarak dağılım, literatürün belirli çekirdek yazarlar etrafında yoğunlaştığını ve bu isimlerin çalışmalarının konu alanındaki tartışmaları "içeriden" besleyen temel kaynaklar olduğuna işaret etmektedir (Şekil 3).

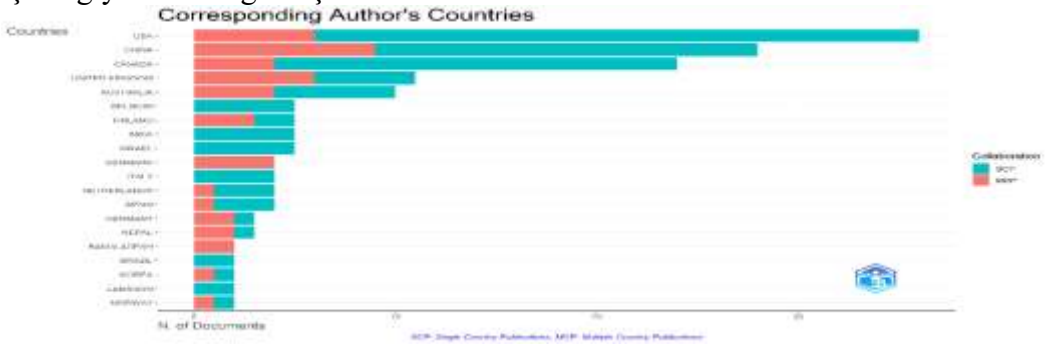

Şekil 2. Göçmen Yaşlılarda Yalnızlık Literatüründe En Üretken Yazarlar

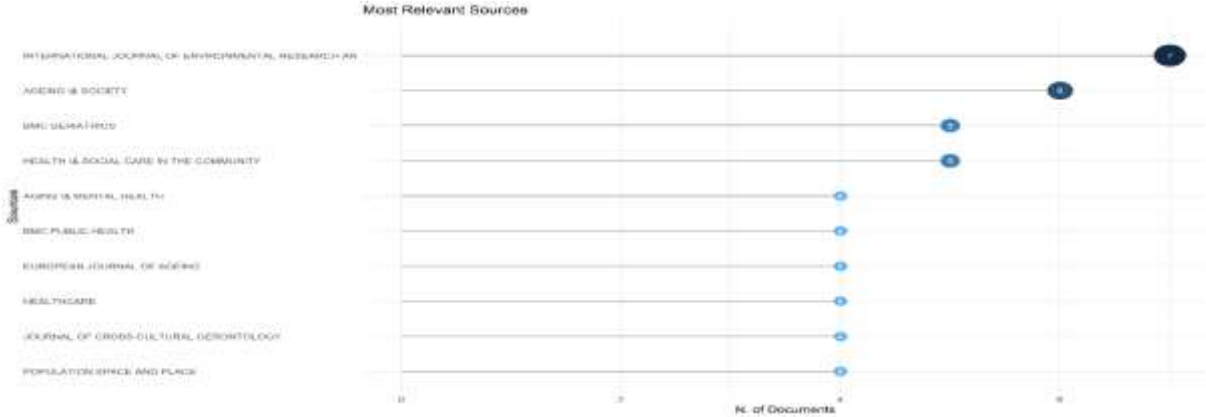

Şekil 3. Göçmen Yaşlılarda Yalnızlık Literatüründe En Çok Yerel Atıf Alan Yazarlar

Şekil 4, sorumlu yazarın (corresponding author) ülkesine göre yayın üretimini ve bunların tek ülke yayınları (SCP) ile çok ülkeli ortak yayınlar (MCP) olarak dağılımını göstermektedir. Yayın üretiminde ABD lider konumdayken, onu Çin ve Kanada izlemekte; Birleşik Krallık ve Avustralya da orta düzeyde katkı sunmaktadır. MCP payının özellikle üst sıralardaki ülkelerde belirgin olması, göçmen yaşlılarda yalnızlık literatürünün önemli bir bölümünün uluslararası işbirliğiyle üretildiğine işaret etmektedir.

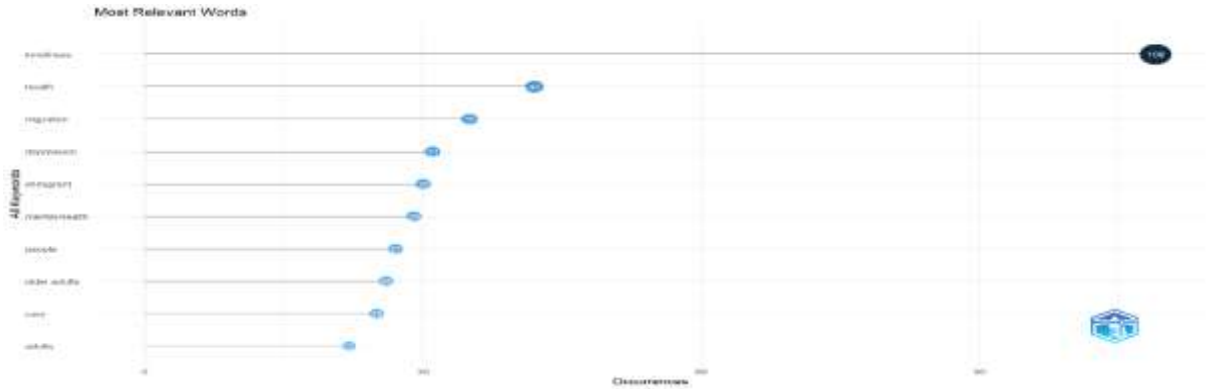

Şekil 4. Sorumlu Yazarın Ülkesine Göre Yayın Dağılımı ve Uluslararası İşbirliği

Şekil 5. Göçmen Yaşlılarda Yalnızlık Literatüründe En Fazla Yayın Yapan Dergiler

Veri setinde "göçmen yaşlılarda yalnızlık" konulu yayınların en çok hangi dergilerde yayımlandığı doküman sayısına göre incelenmiştir. En yüksek yayın sayısı International Journal of Environmental Research and Public Health'tedir (7); onu Ageing & Society (6) ve BMC Geriatrics ile Health & Social Care in the Community (5'er) izlemektedir. Aging & Mental Health, BMC Public Health, European Journal of Ageing, Healthcare, Journal of Cross-Cultural Gerontology ve Population, Space and Place gibi dergilerde de 4'er yayın bulunması, literatürün ağırlıkla yaşlanma–sağlık–toplum sağlığı ekseninde yoğunlaştığını göstermektedir (Şekil 5).

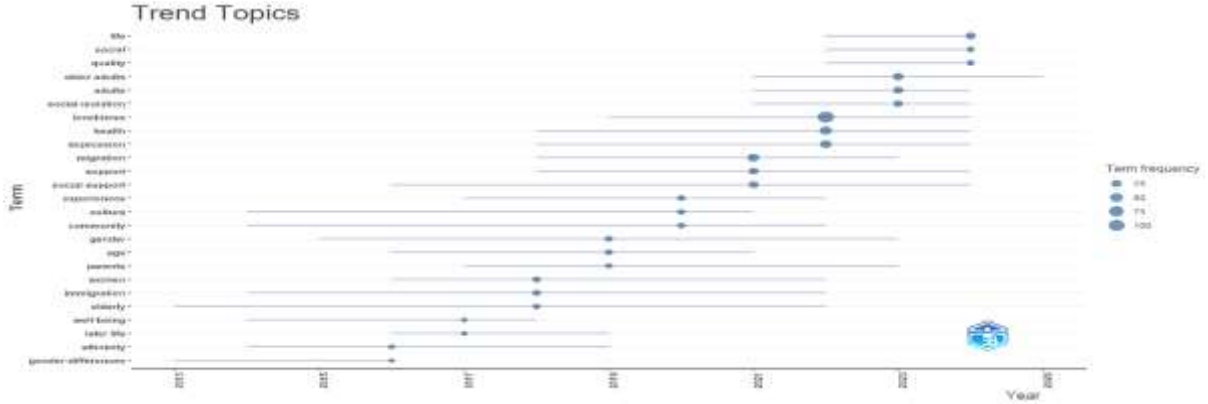

Şekil 6. Göçmen Yaşlılarda Yalnızlık Literatüründe En Sık Kullanılan Anahtar Kelimeler

Şekil 6, anahtar kelimelerin görülme sıklıklarına göre en öne çıkan terimleri sunmaktadır. "Loneliness" 109 tekrar ile birinci sırada yer alırken**,** "health" (42) ve "migration" (35) onu izleyerek çalışmaların yalnızlığı sağlık ve göç bağlamında ele aldığını göstermektedir. Ayrıca "depression" (31), "immigrant" (30), "mental-health" (29) ve "older adults" (26) gibi terimler, odağın ruh sağlığı ve yaşlı göçmen popülasyonuna yoğunlaştığını ortaya koymaktadır.

Tematik harita, anahtar kelime kümelerini merkezilik (centrality/alanla ilişkili önem) ve yoğunluk (density/tema içi olgunluk) eksenlerinde konumlandırarak literatürün yapısını göstermektedir. Sağ alttaki "temel temalar" bölümünde loneliness–health–depression ile migration–care–immigrants kümeleri yer alarak alanın omurgasını oluşturan, geniş biçimde kullanılan ama kendi içinde görece daha az derinleşmiş başlıkları işaret etmektedir.

Popular konuların yer aldığı Şekil 7, 2013–2025 arasında literatürde öne çıkan anahtar terimlerin hangi yıllarda yoğunlaştığını göstermektedir. Çizgiler terimin etkin olduğu zaman aralığını, balon büyüklüğü ise kullanım sıklığını ifade etmektedir. 2021–2023 döneminde loneliness**,** health **ve** depression gibi kavramlar belirginleşirken, 2023 sonrası older adults ile life–social–quality temalarının daha görünür hale geldiği görülmüştür (Şekil 7).

Şekil 7. Göçmen Yaşlılarda Yalnızlık Literatüründe Yıllara Göre Trend Konular

Tartışma

Bu bibliyometrik analiz, göçmen yaşlılarda yalnızlık literatürünün 1999–2025 arasında 110 farklı kaynakta yayımlanan 174 çalışma ile geniş bir zemine yayıldığını ve %13.8'lik üretim eğilimi ile özellikle son yıllarda hızlandığını göstermektedir. Bu tablo, 1983–2021 dönemini kapsayan bir kapsam derlemesinin yalnızlık/sosyal izolasyon odağında 76 ampirik çalışma saptaması ve kanıt tabanının görece sınırlı ama gelişmekte olduğunu vurgulamasıyla kıyaslandığında, alanın 2021 sonrasında belirgin biçimde büyümeye devam ettiğine işaret eder (Joshi, Finney, & Hale, 2025). Bu bulgular, alanın son dönemde nicel olarak hızla genişlediğini ve (ortalama makale yaşı 4.82 yıl; çalışma başına 19.3 atıf) görünürlük/etki kapasitesinin arttığını düşündürmektedir. Gelecek çalışmalar, büyümenin hangi kırılma noktalarında yoğunlaştığını göstermek için (örn. 1999–2010 / 2011–2020 / 2021–2025) alt dönemlere dayalı tematik evrim analizlerini standartlaştırmalıdır.

Anahtar kelime ve tematik harita bulgularımız, alanın kavramsal omurgasının "loneliness–health–depression" ve "migration–care–immigrants" kümeleri üzerinde kurulduğunu; "depression" ve "mental-health" gibi terimlerin görünürlüğünün yüksek olduğunu göstermektedir. Bu durum, yaşlı göçmen örneklemlerinde yalnızlık ile depresif belirtiler arasında pozitif ilişki bildiren ampirik kanıtlarla ve yalnızlık belirleyicilerini psikolojik durum, sosyal bağlar ve aidiyet/acculturation ekseninde sınıflayan çalışmalar ile uyumludur (Jang & Tang, 2022; Ruan & Cheung, 2024). Dolayısıyla bizim veri setimizde ruh sağlığı odağının baskınlaşması, literatürde yalnızlığın özellikle depresyon/anksiyete ile birlikte ele alındığı genel eğilimi doğrulamaktadır. Ancak literatürde vurgulanan yöntemsel boşluklar doğrultusunda (özellikle nedensellik ve mekanizma tartışmaları), uzunlamasına araştırmalar ve aracılık/düzenleyicilik modelleriyle (ör. stres, dayanıklılık, aidiyet) açıklayıcı analizler artırılmalıdır (Ruan & Cheung, 2024).

İşbirliği ve coğrafi dağılım açısından, doküman başına 4.32 ortak yazar ve %28.7 uluslararası ortak yazarlık oranı, alanın belirgin biçimde ekip çalışmalarına ve sınır aşan ağlara dayandığını gösterirken; üretimde ABD'nin liderliği ve Çin/Kanada'nın izleyici konumu, literatürün göç alan yüksek gelirli ülkelerde kümelenme eğilimini düşündürmektedir. Nitekim kapsam derleme bulguları da kanıt tabanının büyük ölçüde yüksek gelirli ülke bağlamlarında (ve önemli ölçüde ABD odaklı) biriktiğini, ayrıca mülteci/sığınmacı gibi daha dezavantajlı göç statülerinin ve kesişimsel "super-minority" grupların literatürde görece az temsil edildiğini vurgulamaktadır (Joshi et al., 2025). Bu durum, bizim bulgularımızdaki ülke liderlikleriyle tutarlı biçimde, araştırma gündeminin belirli merkezlerde yoğunlaştığını ancak uluslararası ortak üretimin kayda değer düzeyde güçlendiğini göstermektedir. Mülteci–sığınmacı yaşlıları ve farklı göç statülerini ayrıştıran, düşük/orta gelirli bağlamları da içeren çok-merkezli karşılaştırmalı araştırmalarla kanıt tabanındaki temsiliyet açığı kapatılmalıdır.

Dergi dağılımının halk sağlığı, gerontoloji/geriatri ve sosyal bakım ekseninde toplanması, yalnızlığın bu alanda hem sağlık çıktıları hem de hizmet/bakım düzenekleri üzerinden tartışıldığını göstermektedir. Bununla birlikte, literatür bir yandan yalnızlık müdahalelerinin "tek tip" bir reçeteyle çözülemeyeceğini ve hedef gruba göre uyarlama gereğini vurgularken, diğer yandan göçmen/etnik azınlık yaşlılar için müdahale etkililiği çalışmalarının ve kültüre duyarlı ölçüm tartışmalarının sınırlı kaldığını belirtmektedir (ölçeklerin kültürel uygunluğu ve müdahale değerlendirmelerinin azlığı gibi) (Fakoya, McCorry, & Donnelly, 2020). Bu çerçevede bizim tematik haritamızdaki "temel tema" yoğunlaşması, alanın güçlü biçimde sorun tanımı (yalnızlık–sağlık) ürettiğini; ancak ölçüm ve müdahale kanıtı bakımından hâlâ olgunlaşmaya ihtiyaç olduğunu düşündürmektedir. Gelecekte yapılacak olan çalışmalarda göçmen yaşlılara özgü ve kültüre duyarlı ölçüm uyarlama/geliştirme süreçlerini ve hedefli müdahale etkililiğini (pilot-RCT, gerçek yaşam/uygulama temelli değerlendirmeler) birlikte ilerleterek bulguların politika ve hizmet tasarımına dönüşmesini güçlendirmelidir.

Sonuç

Bu bibliyometrik analiz, 1999–2025 döneminde göçmen yaşlılarda yalnızlık literatürünün farklı kaynaklara yayılan bir yapı içinde büyüdüğünü ve yayın üretiminin zamanla belirgin biçimde arttığını göstermiştir. Yayınların ortalama yaşının görece düşük olması, alanın yakın dönemde hızlandığını; çalışma başına ortalama atıf düzeyi ve geniş kaynakça kullanımı ise literatürün görünürlüğü ile kuramsal/kanıta dayalı temelinin güçlü olduğunu düşündürmektedir. Yazar anahtar kelimelerinin çeşitliliği, konunun farklı kavram setleri ve alt temalarla ele alındığını; buna karşın en sık kullanılan terimlerin yalnızlık, sağlık, göç ve depresyon etrafında kümelenmesi, odağın özellikle ruh sağlığı ve yaşlı göçmen popülasyonu üzerinde yoğunlaştığını ortaya koymuştur. Yazarlık ve işbirliği örüntüleri, tek yazarlı çalışmaların sınırlı kaldığını, ekip çalışmalarının baskın olduğunu ve uluslararası ortak yazarlığın dikkate değer bir paya sahip bulunduğunu göstermektedir. Üretkenlik ve yerel atıf analizleri, belirli yazarların alanın çekirdeğinde konumlanarak tartışmaları "içeriden" beslediğine işaret ederken, ülke

dağılımı yayın üretiminin belirli merkezlerde yoğunlaştığını ancak çok ülkeli işbirliklerinin yükseldiğini düşündürmektedir. Dergi dağılımı, literatürün yaşlanma, halk sağlığı, geriatri ve sosyal bakım ekseninde konumlandığını ve tematik haritanın temel temalarının yalnızlık–sağlık–depresyon ile göç–bakım–göçmenler hattında şekillendiğini göstermektedir. Bu bulgular temelinde, gelecekte farklı göç statülerini ve bağlamları daha dengeli temsil eden, kültüre duyarlı ölçümler kullanan ve mekanizmaları açıklayan boylamsal tasarımların artırılması önerilir. Ayrıca uluslararası işbirliklerinin güçlendirilmesi ve sosyal katılım ile hizmet erişimini hedefleyen müdahalelerin etkililiğinin sistematik biçimde değerlendirilmesi, alanın hem bilimsel olgunluğunu hem de uygulama etkisini artıracaktır.

Kaynaklar

Anantapong, K., Udomratn, P., Ventriglio, A., Pemberton, M., Poulter, D., & Bhugra, D. (2024). Migration and mental health problems of older adults: Challenges and proposed solutions. *Ind Psychiatry J, 33*(Suppl 1), S236-s241. doi:10.4103/ipj.ipj_29_24

Becker, J., & Worm, A. (2025). Classes in transition: Intergenerational family trajectories and forced migration in historical context. *Current Sociology*, 00113921251383391.

Brandt, L., Liu, S., Heim, C., & Heinz, A. (2022). The effects of social isolation stress and discrimination on mental health. *Transl Psychiatry, 12*(1), 398. doi:10.1038/s41398-022-02178-4

Buffel, T., & Phillipson, C. (2011). Experiences of place among older migrants living in inner-city neighbourhoods in Belgium and England. *Diversité urbaine, 11*(1), 13-37.

De Witte, J., & Van Regenmortel, T. (2022). The Relationship Between Loneliness and Migration Among Belgian Older Adults. *AGEING INTERNATIONAL, 47*(4), 672-694. doi:10.1007/s12126-021-09460-8

Fakoya, O. A., McCorry, N. K., & Donnelly, M. (2020). Loneliness and social isolation interventions for older adults: a scoping review of reviews. *BMC Public Health, 20*(1), 129. doi:10.1186/s12889-020-8251-6

Fokkema, T., & Naderi, R. (2013). Differences in late-life loneliness: a comparison between Turkish and native-born older adults in Germany. *European Journal of Ageing, 10*(4), 289-300. doi:10.1007/s10433-013-0267-7

Girmay, M., & Singh, G. K. (2019). Social isolation, loneliness, and mental and emotional well-being among international students in the United States. *International Journal of Translational Medical Research and Public Health, 3*(2), 1-8.

Holt-Lunstad, J. (2024). Social connection as a critical factor for mental and physical health: evidence, trends, challenges, and future implications. *World Psychiatry, 23*(3), 312-332. doi:10.1002/wps.21224

Jang, H., & Tang, F. (2022). Loneliness, age at immigration, family relationships, and depression among older immigrants: A moderated relationship. *J Soc Pers Relat, 39*(6), 1602-1622. doi:10.1177/02654075211061279

Joshi, M., Finney, N., & Hale, J. M. (2025). Loneliness and social isolation of ethnic minority/immigrant older adults: a scoping review. *Ageing Soc, 45*(7), 1395-1425. doi:10.1017/S0144686X24000205

Khanal, S. K. (2025). Language barriers and their consequences in healthcare: a qualitative case study of Nepali migrants in Finland. *BMC Health Serv Res, 25*(1), 577. doi:10.1186/s12913-025-12757-y

Kirkbride, J. B., Anglin, D. M., Colman, I., Dykxhoorn, J., Jones, P. B., Patalay, P., . . . Griffiths, S. L. (2024). The social determinants of mental health and disorder: evidence, prevention and recommendations. *World Psychiatry, 23*(1), 58-90. doi:10.1002/wps.21160

Klarin, A. (2024). How to conduct a bibliometric content analysis: Guidelines and contributions of content co-occurrence or co-word literature reviews. *International Journal of Consumer Studies, 48*(2), e13031.

Lim, W. M., & Kumar, S. (2024). Guidelines for interpreting the results of bibliometric analysis: A sensemaking approach. *Global Business and Organizational Excellence, 43*(2), 17-26.
Lu, M., Bronskill, S. E., Strauss, R., Boblitz, A., Guan, J., Im, J. H. B., . . . Savage, R. D. (2023). Factors associated with loneliness in immigrant and Canadian-born older adults in Ontario, Canada: a population-based study. *BMC geriatrics, 23*(1), 380. doi:10.1186/s12877-023-04092-w
Nedelcu, M. (2019). Ageing as a Migrant. Vulnerabilities, Agency and Policy Implications.
Oppedal, B., Røysamb, E., & Sam, D. L. (2004). The effect of acculturation and social support on change in mental health among young immigrants. *International Journal of Behavioral Development, 28*(6), 481-494.
Pan, H., Qualter, P., Barreto, M., Stegen, H., & Dury, S. (2023). Loneliness in Older Migrants: Exploring the Role of Cultural Differences in Their Loneliness Experience. *Int J Environ Res Public Health, 20*(4). doi:10.3390/ijerph20042785
Passas, I. (2024). Bibliometric analysis: the main steps. *Encyclopedia, 4*(2).
Ruan, Y. X., & Cheung, M. C. (2024). Systematic review of factors influencing loneliness in older-adult migrants. *Aging Ment Health, 28*(8), 1129-1141. doi:10.1080/13607863.2024.2340736
Sciences, N. A. o., Medicine, Behavioral, D. o., Sciences, S., Division, M., Behavioral, B. o., . . . Isolation, M. D. o. S. (2020). *Social isolation and loneliness in older adults: Opportunities for the health care system*: National Academies Press.
Smale, B., Wilson, J., & Akubueze, N. (2022). Exploring the determinants and mitigating factors of loneliness among older adults. *Wellbeing, Space and Society, 3*, 100089. doi:https://doi.org/10.1016/j.wss.2022.100089
Van der Greft, S., Musterd, S., & Thissen, F. (2016). Residential dynamics and neighbourhood conditions of older migrants and native Dutch older adults in Amsterdam, The Netherlands. *Ageing & Society, 36*(1), 189-218.

GÖÇMEN ÇOCUKLARDA AKRAN ZORBALIĞINA İLİŞKİN ULUSLARARASI BİLİMSEL YAYINLARIN BİBLİYOMETRİK ANALİZİ

Ayşegül ILGAZ
Akdeniz Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi, Halk Sağlığı Hemşireliği AD, Antalya
ORCID ID: 0000-0003-0640-2820

ÖZET

Amaç: Göçmen çocuklar, kültürel ve sosyal uyum süreçlerinde karşılaştıkları güçlükler nedeniyle akran zorbalığına maruz kalma riski yüksek olan kırılgan bir grubu temsil etmektedir. Bu çalışma, göçmen çocuklarda akran zorbalığı konusundaki uluslararası bilimsel yayınları bibliyometrik yöntemlerle analiz ederek literatürün yapısını, eğilimlerini ve boşluklarını ortaya koymayı amaçlamaktadır.

Method: Bu çalışma, Web of Science Core Collection veri tabanlarında yer alan göçmen çocuklarda akran zorbalığı ile ilgili uluslararası yayınları tarayarak bibliyometrik analiz yöntemini kullanmıştır. Veri tabanında şu anahtar kelimeler ile taramalar gerçekleştirilmiştir: ("Migrant" OR "Refugee" OR "Immigrant" OR "Asylum seeker" OR "Displaced person" OR "Displaced people") AND ("Child*" OR "Adolescent" OR "Teenager") AND ("Bullying" OR "Peer bullying" OR "Victimization" OR "Peer victimization" OR "School bullying"). Yayınlar, Biblioshiny programı ile yazar, ülke, dergi, anahtar kelime ve atıf ilişkileri açısından görselleştirilip analiz edilmiştir.

Bulgular: 1999–2025 yılları arasında göçmenlik ile ilgili alanlarda toplam 395 araştırma makalesi yayımlanmış ve yıllık %10.1'lik bir büyüme oranı ile literatür hızlı bir şekilde genişlemiştir. Toplamda 18.748 referans kullanılırken bu yayınlarda 1319 farklı yazar yer almakta, çalışmaların çoğu çok yazarlı olup, %28.1'i uluslararası işbirliği içermektedir. Çocuklar ve ergenler arasında mağduriyet, zihinsel sağlık, okul deneyimleri, akran zorbalığı ve göçmenlik/uyum süreçleri en çok araştırılan konular olarak öne çıkmaktadır. Tematik harita, çocuklar, okul ve akran zorbalığı gibi niş temaların daha az merkezi ancak gelişmiş olduğunu, zorbalık, ergenler ve zihinsel sağlık gibi motor temaların ise hem merkezi hem de gelişmiş konular olduğunu göstermektedir.

Sonuç: 1999–2025 döneminde göçmen çocuklar ve ergenlerin psikososyal uyum süreçleri, özellikle zihinsel sağlık ve akran zorbalığı konuları, literatürde hem merkezi hem de gelişmiş temalar olarak öne çıkmaktadır. Gelecekteki araştırmalarda uluslararası işbirliklerinin artırılması, göçmenlik alanındaki literatürün daha kapsayıcı ve disiplinlerarası bir perspektifle genişlemesine katkı sağlayabilir.

Anahtar kelimeler: Göçmen, çocuk, akran zorbalığı, bibliyometrik analiz

BIBLIOMETRIC ANALYSIS OF INTERNATIONAL SCIENTIFIC PUBLICATIONS ON PEER BULLYING AMONG IMMIGRANT CHILDREN

ABSTRACT

Aim: Immigrant children represent a vulnerable group at high risk of being subjected to peer bullying due to the difficulties they face in cultural and social adaptation. This study aims to reveal the structure, trends, and gaps in the literature by analyzing international scientific publications on peer bullying among immigrant children using bibliometric methods.

Method: This study used bibliometric analysis to scan international publications on peer bullying among immigrant children in the Web of Science Core Collection databases. The database was searched using the following keywords: ("Migrant" OR "Refugee" OR "Immigrant" OR "Asylum seeker" OR "Displaced person" OR "Displaced people") AND ("Child*" OR "Adolescent" OR "Teenager") AND ("Bullying" OR "Peer bullying" OR

"Victimization" OR "Peer victimization" OR "School bullying"). Publications were visualized and analyzed in terms of author, country, journal, keyword, and citation relationships using the Biblioshiny program.
Findings: Between 1999 and 2025, a total of 395 research articles were published in immigration-related fields, rapidly expanding the literature at an annual growth rate of 10.1%. These publications, which use a total of 18,748 references, include 1,319 different authors, and most of the studies are multi-authored, with 28.1% involving international collaborations. Victimization among children and adolescents, mental health, school experiences, peer bullying, and immigration/adaptation processes are the most frequently researched topics. The thematic map shows that niche themes such as children, school, and peer bullying are less central but developed, while motor themes such as bullying, adolescents, and mental health are both central and developed.
Conclusion: The psychosocial adaptation processes of immigrant children and adolescents during the 1999–2025 period, particularly mental health and peer bullying, stand out as both central and emerging themes in the literature. Increasing international collaborations in future research could contribute to expanding the literature on immigration with a more inclusive and interdisciplinary perspective.
Keywords: Immigrant, child, peer bullying, bibliometric analysis

Giriş

Küresel ölçekte artan göç hareketleri, çocukların eğitim ve sosyal gelişim süreçlerini doğrudan etkileyen yeni toplumsal gerçeklikler yaratmıştır. Göçmen çocuklar, yeni bir ülkeye uyum sağlama, dil öğrenme, farklı okul kültürleriyle karşılaşma ve zaman zaman dışlanma/ayrımcılık gibi deneyimlerle erken yaşta yüzleşebilmektedir (Suárez-Orozco & Suárez-Orozco, 2024; UNICEF, 2022). Bu bağlamda okul, bir yandan göçmen çocukların toplumsal bütünleşmesi için en önemli koruyucu alanlardan biri iken, diğer yandan akran ilişkileri içinde güç dengesizliklerinin ortaya çıkabildiği ve çatışmaların yaşanabildiği temel bir sosyal ortamdır. Bu nedenle göçmen çocukların okul deneyimlerini anlamada akran zorbalığı kritik bir araştırma konusu olarak öne çıkmaktadır (B. R. Maynard, M. G. Vaughn, C. P. Salas-Wright, & S. Vaughn, 2016; Sapouna, de Amicis, & Vezzali, 2023).

Akran zorbalığı; kasıtlı zarar verme niyeti, tekrarlılık ve güç dengesizliği unsurlarıyla karakterize edilen, bireyin fiziksel, sözel, ilişkisel ya da dijital kanallar üzerinden hedef alınabildiği bir olgudur (Han, Ye, & Zhong, 2025). Zorbalık, çocuk ve ergenlerin ruh sağlığı, okul bağlılığı ve akademik başarısı üzerinde olumsuz etkilere sahip olabilmekte; uzun vadede benlik saygısı, sosyal ilişkiler ve yaşam doyumu gibi göstergeleri de etkileyebilmektedir (Christ, Malhotra, Moustaid, Chapman, & Perrin, 2025). Göçmen çocuklar açısından zorbalık, yalnızca bireysel bir akran çatışması değil; dil yeterliği, kültürel farklılıklar, etnik kimlik, sosyoekonomik kırılganlık ve "yabancı" olarak etiketlenme gibi yapısal faktörlerle birleşerek daha karmaşık bir görünüm kazanabilir. Bu nedenle akran zorbalığı, göçmen çocukların eğitimde eşitlik, güvenli okul iklimi ve toplumsal uyum hedefleriyle doğrudan ilişkili bir problem alanıdır (Duran Yılmaz, 2025; Shea, Wang, Shi, Gonzalez, & Espelage, 2016).

Literatürde göçmen çocukların zorbalığa maruz kalma ve/veya zorbalığa katılma örüntülerinin; göçün türü (mülteci, sığınmacı, düzenli/düzensiz göç), göç edilen ülkenin politikaları, okulun kapsayıcılık düzeyi, öğretmen tutumları, akran normları, ebeveyn desteği ve topluluk bağları gibi çok katmanlı etkenlerle değişebildiği tartışılmaktadır (Çiçek Doğan, Salameh, Güney, & Şahin Tokatlıoğlu, 2025; Shams, Garmaroudi, Nedjat, & Yekaninejad, 2018). Bunun yanı sıra siber zorbalığın yaygınlaşması, göçmen çocukların hem çevrim içi hem çevrim dışı sosyal dünyalarında benzer risklerin farklı biçimlerde ortaya çıkmasına yol açmaktadır (Kim & Faith, 2020). Dolayısıyla alan, psikoloji, eğitim bilimleri, halk sağlığı, sosyoloji ve göç çalışmaları gibi disiplinlerin kesişiminde hızla büyüyen ve kavramsal olarak çeşitlenen bir araştırma gündemi üretmektedir (Pflum, Goldblum, Chu, & Bongar, 2016).

Literatürde göçmen çocuklarda akran zorbalığı üzerine yapılan çalışmalar mevcuttur. Yapılan bir çalışmada, göçmen/mülteci çocuk ve ergenlerin akran zorbalığı mağduriyetini yerli akranlarına göre daha sık yaşadığını; bunun ülke/okul bağlamına, göçmen kuşağına ve statüye göre değiştiğini (örn. Çin'de göçmen çocuklarda zorbalık prevalansı %24.4; Türkiye'de Suriyeli mülteci ergenlerde en az bir mağduriyet %44.1) göstermektedir (Stevens, Boer, Titzmann, Cosma, & Walsh, 2020). Bir sistematik derlemeye dahil edilen çalışmalar, zorbalığın ayrımcılık/olumsuz stereotipler, akültürleşme dinamikleri ve sosyal çekilme gibi etmenlerle ilişkili olduğunu; sonuçta ruh sağlığı ve okul uyumunu (özellikle okul aidiyeti) olumsuz etkilediğini, buna karşılık okul aidiyeti–psikolojik dayanıklılık ve arkadaşlık bağlarının koruyucu rol oynayabildiğini vurgulamaktadır (Sapouna et al., 2023).

Göçmen çocuklarda akran zorbalığına ilişkin çalışmalar, farklı ülkelerde ve farklı kavram setleriyle (ör. "immigrant", "migrant", "refugee", "ethnic minority", "newcomer"; "bullying", "victimization", "peer aggression", "cyberbullying") yürütüldüğü için literatürün bütüncül görünümü, eğilimleri ve tematik dönüşümü çoğu zaman parçalı biçimde izlenebilmektedir (Jia & Mikami, 2018; Younan, 2019). Hangi ülkelerin ve kurumların alanı sürüklediği, hangi dergilerin çekirdek yayın mecraları olduğu, uluslararası işbirliği ağlarının nasıl şekillendiği ve hangi temaların zaman içinde öne çıktığı gibi sorular, yalnızca tekil derleme yaklaşımlarıyla sınırlı ölçüde yanıtlanabilmektedir. Bu noktada bibliyometrik analiz, literatürün yapısını nicel göstergelerle haritalandırarak alanın gelişimini sistematik biçimde ortaya koyma potansiyeline sahiptir (Lim & Kumar, 2024; Passas, 2024).

Bibliyometrik analizler; yayın üretkenliği (yıllara göre artış), etki (atıf ağları), işbirliği (ülkeler/kurumlar/yazarlar arası ortaklıklar) ve kavramsal yapı (anahtar kelime eş-oluşumu, tematik kümelenmeler) gibi boyutlar üzerinden bir araştırma alanını "kuş bakışı" değerlendirmeye olanak tanır (Glanzel, 2003; Passas, 2024). Böylece yalnızca "ne kadar çalışılmış" sorusu değil, aynı zamanda "kimler tarafından, nerede, hangi başlıklarla ve nasıl bir entelektüel yapı içinde çalışılmış" soruları da yanıtlanabilir. Göçmen çocuklarda akran zorbalığı gibi hem sosyal hem politik bileşenleri güçlü bir konuda bibliyometrik yaklaşım; araştırma boşluklarını görünür kılmak, yükselen temaları saptamak ve bilimsel üretimi yönlendirebilecek stratejik bir çerçeve sunmak bakımından ayrıca değerlidir.

Bu çalışma, göçmen çocuklarda akran zorbalığına ilişkin uluslararası bilimsel yayınların bibliyometrik analizini yaparak alanın gelişim çizgisini, bilimsel üretim ve işbirliği örüntülerini ve tematik odaklarını ortaya koymayı amaçlamaktadır. Bu kapsamda çalışma; (i) yayınların yıllara göre dağılımı ve büyüme eğilimi, (ii) önde gelen dergiler, yazarlar, kurumlar ve ülkeler, (iii) atıf ve ortak yazarlık ağları, (iv) anahtar kelime/kavram kümeleri ve tematik evrim gibi başlıklar üzerinden literatürün haritasını çıkarmayı hedeflemektedir.

Yöntem

Araştırma deseni

Bu çalışma, göçmen çocuklarda akran zorbalığı konusundaki uluslararası literatürün gelişimini, etkisini ve kavramsal yapısını ortaya koymayı amaçlayan bibliyometrik bir analizdir. Bibliyometrik yaklaşım; yayın üretkenliği, atıf temelli etki göstergeleri, işbirliği ağları ve anahtar kelime/kavram kümeleri üzerinden alanın yapısını bütüncül biçimde haritalandırmaya olanak sağlar.

Veri kaynağı ve tarama stratejisi

Veriler Web of Science Core Collection (WoSCC) veri tabanından yıl sınırlaması yapılmaksızın elde edilmiştir. Taramada "göçmenlik statüsü", "çocuk/ergen" ve "akran zorbalığı" boyutlarını birlikte kapsayacak biçimde anahtar kelime kombinasyonları kullanılmıştır. Göçmenlik boyutunda migrant/immigrant/refugee/asylum seeker gibi terimler; hedef grup boyutunda child/adolescent/student/youth/school-aged gibi terimler; zorbalık boyutunda ise bullying/peer victimization/peer aggression/cyberbullying gibi terimler birlikte

sorgulanmıştır. Elde edilen kayıtlar bibliyometrik analiz için gerekli meta-verileri içerecek şekilde dışa aktarılmıştır.

Dahil etme ve dışlama kriterleri

Analize dahil edilen yayınlar WoSCC'de indekslenen, tarama terimleriyle ilişkili ve hakemli dergilerde yayımlanmış araştırma makalesi (article) niteliğindeki çalışmalardan oluşmaktadır. Derlemeler (review), konferans bildirileri, kitap/kitap bölümleri, özet/erken görünüm gibi dergi makalesi niteliği taşımayan kayıtlar, tekrarlanan kayıtlar ve eksik bibliyografik veriye sahip yayınlar çalışma dışında bırakılmıştır. Bu eleme, veri setinin yöntemsel tutarlılığını ve bibliyometrik göstergelerin güvenilirliğini artırmak amacıyla uygulanmıştır.

Veri dışa aktarma ve ön işleme

Seçilen yayınlar, WoSCC'den "Full Record and Cited References" seçeneğiyle BibTeX formatında indirilmiştir. Analiz öncesinde veri seti ön işlemden geçirilmiş; yinelenen kayıtlar ayıklanmış, başlık/anahtar kelime/özet düzeyinde konu dışı kalan çalışmalar elenmiştir. Ayrıca anahtar kelimelerde olası yazım farklılıklarının kavramsal ağları etkilemesini azaltmak amacıyla Biblioshiny içinde mevcut standartlaştırma olanaklarından yararlanılmıştır.

Veri Analizi

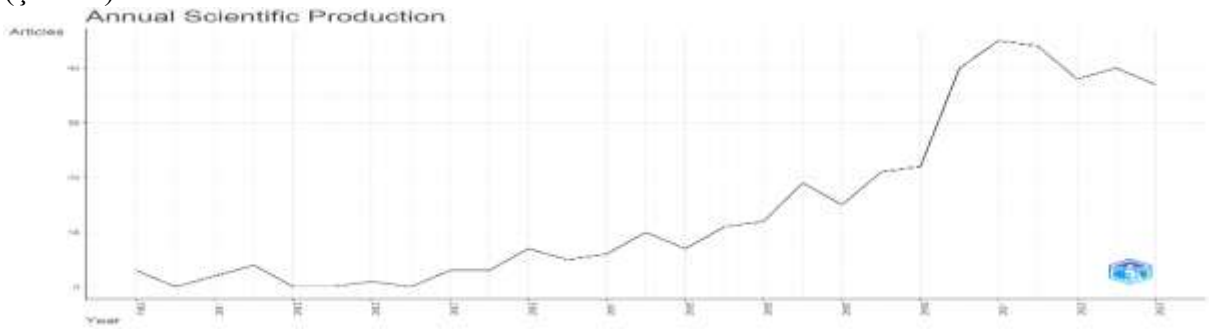
Veri analizi, R tabanlı bibliometrix paketinin web arayüzü olan Biblioshiny kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Veri seti programa aktarıldıktan sonra temel bibliyometrik göstergeler (yıllık yayın üretimi ve büyüme oranı, dokümanların ortalama yaşı, atıf ortalamaları ve kaynakça büyüklüğü) hesaplanmış; yazarlık ve işbirliği yapısı (yazar sayısı, tek yazarlı çalışmalar, doküman başına ortak yazar sayısı, uluslararası ortak yazarlık oranı) analiz edilmiştir. Ayrıca en üretken yazarlar, yayınların yoğunlaştığı dergiler, sorumlu yazar ülkesine göre üretim ve SCP–MCP dağılımı incelenmiş; içerik analizinde anahtar kelime frekansları, anahtar kelimelerin zamansal eğilimleri ve birlikte-kullanım temelli tematik kümeler üzerinden literatürün kavramsal yapısı değerlendirilmiştir.

Etik Hususlar

Bu araştırma, yalnızca yayımlanmış ve herkesin erişimine açık bibliyografik veriler üzerinden yürütülmüş; insan ya da hayvan deneklerle doğrudan bir uygulama/müdahale içermemiştir. Bu kapsamda etik kurul onayı gerektirmemektedir.

Bulgular

Şekil 1, yıllara göre yıllık yayın sayısının 1999–2010 döneminde düşük ve dalgalı seyrederken 2010 sonrasında düzenli bir artış eğilimine girdiğini göstermektedir. Özellikle 2019'dan sonra yayın sayısında keskin bir artış yaşanmış ve 2021 civarında en yüksek düzeye ulaşmıştır. Iki bin yirmi iki yılı sonrasında kısmi bir düşüş görülse de üretim düzeyi önceki yıllara kıyasla yüksek kalarak konunun güncelliğini ve araştırma ilgisinin sürdüğünü ortaya koymaktadır (Şekil 1).

Şekil 1. Göçmen çocuklarda akran zorbalığına ilişkin yayınların yıllara göre yıllık bilimsel üretimi (1999–2025)

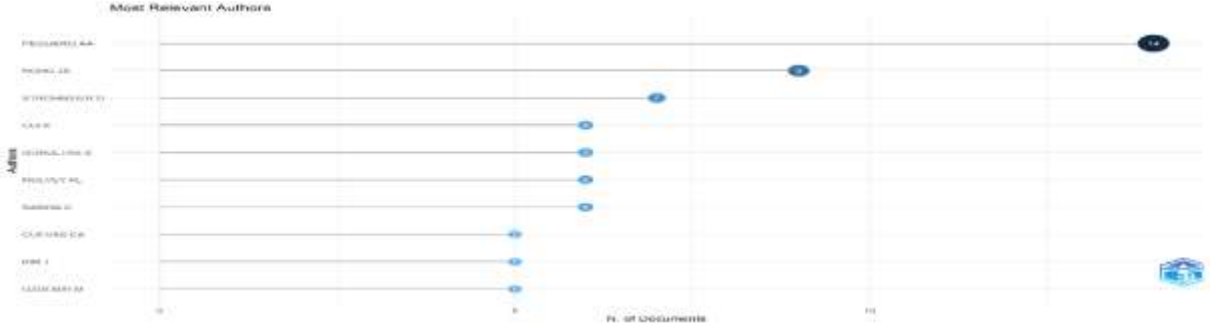
Veri seti 1999–2025 dönemini kapsamakta olup 240 farklı kaynakta yayımlanmış toplam 395 dokümandan oluşmaktadır ve yıllık büyüme oranı %10.14'tür. Dokümanların ortalama yaşı 5.74 yıl, doküman başına ortalama atıf sayısı 16.75 olup toplam 18.748 kaynakça kullanımı literatürün geniş bir birikime dayandığını göstermektedir. İçerik açısından 962 Keywords Plus

ve 1140 yazar anahtar kelimesi bulunması, konunun kavramsal çeşitliliğinin yüksek olduğuna işaret etmektedir. Toplam 1319 yazarın katkı verdiği veri setinde 47 tek yazarlı çalışma (tek yazarlı doküman üreten 44 yazar) yer almakta; doküman başına ortalama 3.88 ortak yazar ve %28.1 uluslararası ortak yazarlık oranı işbirliğinin belirgin olduğunu göstermektedir (Şekil 2).

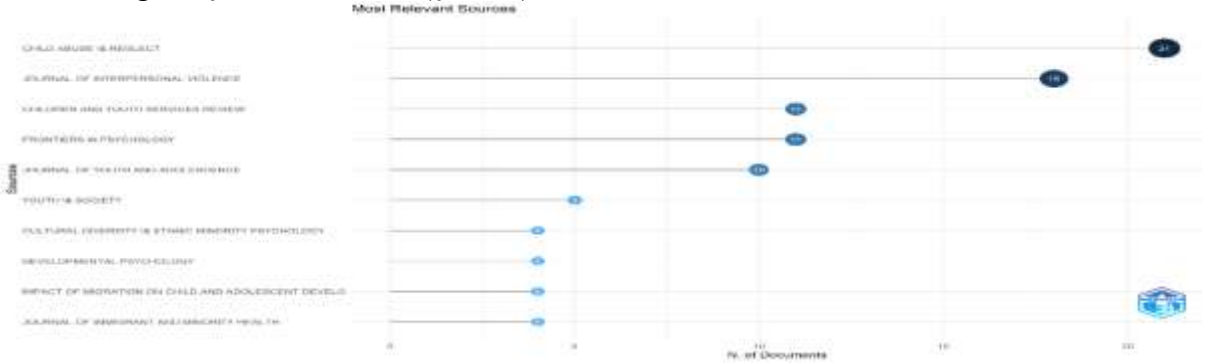
Şekil 2. Veri setine ilişkin temel bibliyometrik göstergeler (1999–2025)

Şekil 3, göçmen çocuklarda akran zorbalığı literatüründe en üretken yazarları ve doküman sayılarını göstermektedir. AA Peguero 14 yayınla ilk sırada yer alırken, JS Hong 9 yayınla onu izlemektedir. D Strohmeier ise 7 yayınla üçüncü sırada bulunmaktadır. Ayrıca K Cui, S Gonultas, KL Mulvey ve C Sabina 6'şar; CA Cuevas, J Kim ve M Ozdemir ise 5'er yayınla alandaki diğer öne çıkan yazarlardır (Şekil 3).

Şekil 3. Göçmen çocuklarda akran zorbalığı literatüründe en üretken yazarlar ve yayın sayıları

Şekil 4, göçmen çocuklarda akran zorbalığı konulu yayınların en çok hangi dergilerde yoğunlaştığını doküman sayısına göre göstermektedir**.** Child Abuse & Neglect en fazla yayın sayısına sahipken, onu Journal of Interpersonal Violence izlemekte; Children and Youth Services Review ile Frontiers in Psychology ise orta düzeyde yayın üretimiyle öne çıkmaktadır. Genel dağılım, literatürün çocuk koruma/şiddet, ergenlik çalışmaları ve psikoloji ekseninde kümelendiğine işaret etmektedir (Şekil 4).

Şekil 4. Göçmen çocuklarda akran zorbalığı literatüründe en ilgili dergiler (en fazla yayın yapılan kaynaklar) ve doküman sayıları

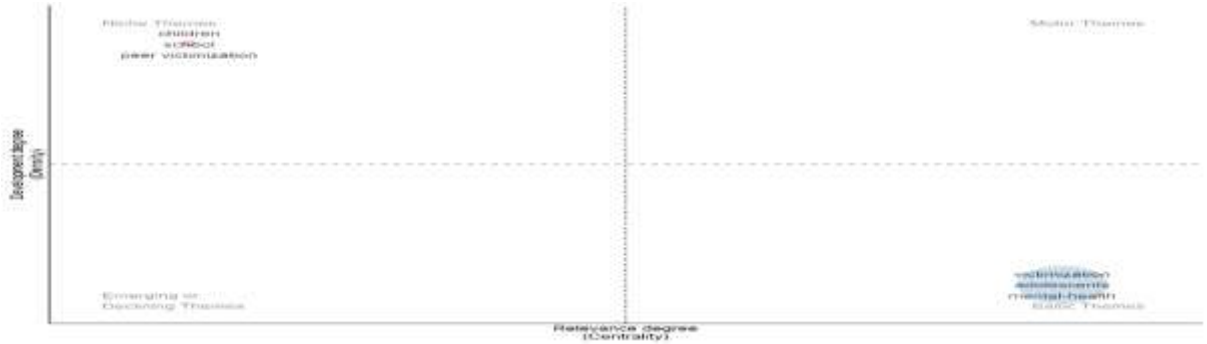
Sorumlu yazarın ülkesine göre yayın üretimini ve bunun tek ülke yayınları (SCP) ile çok ülkeli ortak yayınlar (MCP) olarak dağılımı incelenmiştir. ABD açık ara en yüksek üretime sahipken Çin ikinci sırada yer almakta; Birleşik Krallık, İsveç, İspanya ve İtalya gibi ülkeler daha düşük

düzeylerde katkı sunmaktadır. Genel olarak SCP payı baskın görünse de özellikle üst sıralardaki ülkelerde MCP oranının belirgin olması, alanda uluslararası işbirliğinin önemli bir rol oynadığını göstermektedir.

Anahtar terimlerin hangi yıllarda öne çıktığı ve balon büyüklüğüyle bu terimlerin kullanım sıklığı incelenmiştir. 2017 sonrası "immigration/migration", "school", "violence" ve özellikle "children–victimization" eksenindeki terimlerin belirgin biçimde yoğunlaştığı, 2020 civarında "children" ve "victimization"ın en baskın başlıklar haline geldiği görülmektedir. Daha yakın dönemde ise "refugees" ile birlikte "scale/validity" gibi ölçme-psikometri temalarının ve "health/loneliness" gibi iyi oluş odaklarının daha görünür hale geldiği anlaşılmaktadır.

Veri setinde en sık kullanılan anahtar kelimeler ve tekrar sayıları analiz edilmiş olup en baskın terimler "victimization" ve "children" olurken, "adolescents" ve "mental-health" gibi kavramların da yüksek sıklıkta yer alması çalışmaların zorbalık mağduriyeti ve ruh sağlığı ekseninde yoğunlaştığını düşündürmektedir. "School", "youth", "peer victimization", "immigrant" ve "acculturation" gibi terimler ise okul bağlamı ve göç/uyum süreçlerinin alanın önemli alt temaları olduğunu ortaya koymaktadır.

Şekil 5, literatürdeki tema kümelerini merkezilik (alanla ilişkili önem) **ve** yoğunluk (tema içi olgunluk/derinleşme) eksenlerinde konumlandıran tematik haritayı göstermektedir. Sağ alttaki "Basic Themes" bölgesinde yer alan *victimization–adolescents–mental-health* kümesi, alanın omurgasını oluşturan ve birçok çalışma ile ilişkilenen temel başlıkları işaret eder. Sol üstteki "Niche Themes" alanındaki *children–school–peer victimization* kümesi ise kendi içinde daha derinleşmiş olmakla birlikte literatürün geneline göre daha sınırlı merkezîliğe sahip, daha uzmanlaşmış bir alt temayı temsil etmektedir. Haritada "Motor Themes" ve "Emerging/Declining Themes" bölgelerinde belirgin küme görünmemesi, mevcut veri setinde temaların ağırlıkla temel ve niş alanlarda toplandığını düşündürmektedir (Şekil 5).

Şekil 5. Göçmen çocuklarda akran zorbalığı literatürünün tematik haritası: merkezilik–yoğunluk eksenlerinde tema kümelerinin dağılımı

Tartışma

Bulgularımız, 1999–2025 döneminde 395 yayına ulaşan ve yıllık büyümesi çift haneli seyreden literatürün özellikle 2019 sonrası belirgin biçimde hızlandığını ve işbirliğinin (doküman başına çok yazarlı yapı ve kayda değer uluslararası ortak yazarlık) güçlü olduğunu göstermektedir. Bu artış, göçmen gençlerde zorbalık/akran saldırganlığı riskini ve sonuçlarını sentezleyen erken dönem sistematik derlemelerin alanı görünür kılmasıyla tutarlıdır (Pottie, Dahal, Georgiades, Premji, & Hassan, 2015). Bu tablo, literatürdeki "risk ve sonuç" odağının kurumsallaşmasıyla bizim veri setimizdeki hızlı üretim artışının birbirini beslediğini düşündürmektedir. Gelecek çalışmalar, büyümenin kırılma noktalarını (politikalar, göç dalgaları, okul iklimi değişimleri) alt dönem tematik evrim analizleriyle daha net ortaya koymalıdır.

Anahtar kelimeler ve tematik harita, literatürün merkezinde "victimization–adolescents–mental-health" kümesinin yer aldığını; "children–school–peer victimization" hattının ise daha niş ama gelişmiş bir alt tema olarak ayrıştığını göstermektedir. Literatür, göçmen gençlerde zorbalık mağduriyetinin sosyo-duygusal ve ruh sağlığı sorunlarıyla ilişkili olduğunu ve

göçmenlik statüsü/kuşak gibi değişkenlerin mağduriyet örüntülerini farklılaştırabildiğini göstermektedir (Brandy R. Maynard, Michael G. Vaughn, Christopher P. Salas-Wright, & Sharon Vaughn, 2016). Bu benzerlik, bizim bulgularımızdaki ruh sağlığı vurgusunun, literatürdeki mekanizma tartışmalarıyla (uyum, aidiyet, ayrımcılık) aynı doğrultuda yoğunlaştığını göstermektedir. Bu nedenle, okul aidiyeti ve kültürleşme süreçlerini içeren boylamsal ve çok düzeyli modellerle (okul-sınıf-bağlam etkileri) açıklayıcı araştırmaların artırılması önerilir.

En üretken yazarların ve başlıca dergilerin çocuk koruma/şiddet ve gelişim-psikoloji ekseninde kümelenmesi, alanın disipliner olarak bu çerçevede konumlandığını göstermektedir. Benzer biçimde, immigrant/mülteci gençlerin ayrımcılık temelli zorbalığa daha sık hedef olabildiğini vurgulayan çalışmalar, çalışmaların ağırlıkla bu disiplinlerde ve sıklıkla yüksek gelirli bağlamlarda üretildiğini belirtmektedir (B. R. Maynard et al., 2016; Sapouna et al., 2023). Dolayısıyla ABD'nin üretimde öne çıkması ve aynı anda uluslararası ortak yazarlığın belirgin olması, literatürdeki "yüksek gelirli ülke ağırlığı" ile "giderek uluslararasılaşan ağlar"ın birlikte seyrettiğine işaret etmektedir. Araştırma boşluklarını azaltmak için düşük/orta gelirli ülkeleri ve farklı göç statülerini daha dengeli temsil eden çok-merkezli karşılaştırmalı çalışmaların teşvik edilmesi önerilir.

Küresel atıfı en yüksek yayınların "mağduriyet–iyi oluş/ruh sağlığı" çizgisinde yoğunlaşması, alanın çekirdek referans çerçevesinin bu ilişki üzerinden kurulduğunu düşündürmektedir. Nitekim göçmen gençlerde zorbalık mağduriyeti ile çoklu uyum/sağlık sorunları bağlantısını özetleyen çalışmalar ve birinci kuşak göçmenlerin daha yüksek risk yaşayabildiğini bildiren sistematik derleme, bu çekirdeği açık biçimde desteklemektedir (Brandy R. Maynard et al., 2016; Pottie et al., 2015). Bu çekirdeğe ek olarak son yıllarda "refugees" ile "scale/validity" gibi terimlerin görünürleşmesi, literatürün hem kırılgan alt gruplara hem de ölçüm geçerliğine doğru genişlediğini göstermektedir (Alivernini, Manganelli, Cavicchiolo, & Lucidi, 2019). Bu nedenle, kültürlerarası geçerliği güçlendirilmiş ölçme araçlarıyla yürütülen çalışmaların yanı sıra, özellikle mülteci/sığınmacı çocukları hedefleyen okul temelli zorbalık önleme müdahalelerinin etkililiğini değerlendiren uygulama araştırmalarının artırılması önerilir.

Sonuç

Bu bibliyometrik analiz, göçmen çocuklarda akran zorbalığı literatürünün uzun bir zaman aralığında belirgin biçimde büyüdüğünü ve giderek daha fazla disiplin ve yayın mecrasına yayıldığını göstermektedir. Yıllık yayın üretimi ilk yıllarda sınırlı ve dalgalı bir seyir izlerken, sonraki dönemde düzenli bir yükselişe geçmiş; özellikle yakın yıllarda hızlanarak konuya yönelik araştırma ilgisinin kalıcı biçimde arttığını düşündürmüştür. Yayınların görece güncel olması, alanın halen gelişmekte olduğunu; atıf görünürlüğü ve geniş kaynakça kullanımı ise çalışmaların güçlü bir kuramsal ve ampirik birikimle beslendiğini göstermektedir. Yazarlık örüntüsü ekip çalışmalarının baskın olduğunu ve uluslararası ortaklıkların kayda değer bir yer tuttuğunu; üretkenlikte öne çıkan bazı yazarlar ile çocuk koruma/şiddet ve psikoloji odaklı dergilerin alanın çekirdek yayın mecralarını oluşturduğunu ortaya koymuştur. Anahtar kelime ve tematik harita bulguları, odağın ağırlıkla zorbalık mağduriyeti ve ruh sağlığı etrafında toplandığını; okul bağlamı ve göç/uyum süreçlerinin kalıcı alt temalar olarak öne çıktığını, daha yakın dönemde ise mültecilik, ölçme-geçerlik ve iyi oluş başlıklarının görünürlüğünün arttığını göstermektedir. Genel olarak bu sonuçlar, hızla genişleyen literatürün güçlü bir çekirdeğe sahip olmakla birlikte tematik çeşitlenmenin yeni yeni belirginleştiğini göstermektedir. Gelecek çalışmaların, farklı göç statülerini ve ülke bağlamlarını daha dengeli temsil eden çok-merkezli ve boylamsal tasarımlarla; kültürlerarası geçerliği sınanmış ölçümler kullanarak mağduriyet–iyi oluş ilişkisini açıklayan mekanizmaları ve okul temelli önleme müdahalelerinin etkililiğini birlikte değerlendirmesi önerilir.

Kaynaklar

Alivernini, F., Manganelli, S., Cavicchiolo, E., & Lucidi, F. (2019). Measuring Bullying and Victimization Among Immigrant and Native Primary School Students: Evidence From Italy. *Journal of Psychoeducational Assessment, 37*(2), 226-238. doi:10.1177/0734282917732890

Christ, B. R., Malhotra, B., Moustaid, G., Chapman, O., & Perrin, P. B. (2025). Relationships Among Childhood Bullying, Academic Satisfaction, and Mental Health Outcomes in Adults with Disabilities. *Diseases, 13*(6). doi:10.3390/diseases13060165

Çiçek Doğan, Ö., Salameh, T., Güney, S., & Şahin Tokatlıoğlu, T. (2025). Outcomes of bullying and intervention strategies for migrant and refugee children in low- and middle-income countries: a scoping review. *Children and Youth Services Review, 176*, 108383. doi:https://doi.org/10.1016/j.childyouth.2025.108383

Duran Yılmaz, A. (2025). Refugee Children's Peer Relationships in Preschool: Teachers' Evaluations. *Sage Open, 15*(4), 21582440251393427.

Glanzel, W. (2003). *Bibliometrics as a research field a course on theory and application of bibliometric indicators*.

Han, Z. Y., Ye, Z. Y., & Zhong, B. L. (2025). School bullying and mental health among adolescents: a narrative review. *Transl Pediatr, 14*(3), 463-472. doi:10.21037/tp-2024-512

Jia, M., & Mikami, A. (2018). Issues in the assessment of bullying: Implications for conceptualizations and future directions. *Aggression and Violent Behavior, 41*, 108-118. doi:https://doi.org/10.1016/j.avb.2018.05.004

Kim, S., & Faith, M. S. (2020). Cyberbullying and ICT use by immigrant youths: A serial multiple-mediator SEM analysis. *Children and Youth Services Review, 110*, 104621. doi:https://doi.org/10.1016/j.childyouth.2019.104621

Lim, W. M., & Kumar, S. (2024). Guidelines for interpreting the results of bibliometric analysis: A sensemaking approach. *Global Business and Organizational Excellence, 43*(2), 17-26.

Maynard, B. R., Vaughn, M. G., Salas-Wright, C. P., & Vaughn, S. (2016). Bullying Victimization Among School-Aged Immigrant Youth in the United States. *J Adolesc Health, 58*(3), 337-344. doi:10.1016/j.jadohealth.2015.11.013

Maynard, B. R., Vaughn, M. G., Salas-Wright, C. P., & Vaughn, S. (2016). Bullying Victimization Among School-Aged Immigrant Youth in the United States. *Journal of adolescent health, 58*(3), 337-344. doi:10.1016/j.jadohealth.2015.11.013

Passas, I. (2024). Bibliometric Analysis: The Main Steps. *Encyclopedia, 4*(2), 1014-1025. Retrieved from https://www.mdpi.com/2673-8392/4/2/65

Pflum, S., Goldblum, P., Chu, J., & Bongar, B. (2016). Bullying and Peer Aggression in Children and Adolescents: Implications for Suicide Management. In P. M. Kleespies (Ed.), *The Oxford Handbook of Behavioral Emergencies and Crises* (pp. 0): Oxford University Press.

Pottie, K., Dahal, G., Georgiades, K., Premji, K., & Hassan, G. (2015). Do First Generation Immigrant Adolescents Face Higher Rates of Bullying, Violence and Suicidal Behaviours Than Do Third Generation and Native Born? *J Immigr Minor Health, 17*(5), 1557-1566. doi:10.1007/s10903-014-0108-6

Sapouna, M., de Amicis, L., & Vezzali, L. (2023). Bullying Victimization Due to Racial, Ethnic, Citizenship and/or Religious Status: A Systematic Review. *Adolescent Research Review, 8*(3), 261-296. doi:10.1007/s40894-022-00197-2

Shams, H., Garmaroudi, G., Nedjat, S., & Yekaninejad, M. S. (2018). Effect of education based on socio-ecological theory on bullying in students: an educational study. *Electron Physician, 10*(7), 7046-7053. doi:10.19082/7046

Shea, M., Wang, C., Shi, W., Gonzalez, V., & Espelage, D. (2016). Parents and teachers' perspectives on school bullying among elementary school-aged Asian and Latino immigrant children. *Asian American Journal of Psychology, 7*(2), 83.

Stevens, G. W. J. M., Boer, M., Titzmann, P. F., Cosma, A., & Walsh, S. D. (2020). Immigration status and bullying victimization: Associations across national and school contexts. *Journal of Applied Developmental Psychology, 66*, 101075. doi:https://doi.org/10.1016/j.appdev.2019.101075

Suárez-Orozco, C., & Suárez-Orozco, M. (2024). Globalization, immigrant-origin students & the quest for educational equity. *Dædalus, 153*(4), 21-42.

UNICEF. (2022). Report on actıons to ensure the rıght to educatıon of mıgrant & refugee chıldren & adolescents ın the LAC regıon Retrieved from https://www.unicef.org/lac/en/media/39791/file

Younan, B. (2019). A systematic review of bullying definitions: how definition and format affect study outcome. *Journal of Aggression, Conflict and Peace Research, 11*(2), 109-115. doi:https://doi.org/10.1108/JACPR-02-2018-0347

20 METRE SPRİNT HIZINDA GASTROCNEMİUS MEDİALİS ELEKTROMİYOGRAFİK AKTİVİTESİNİN ROLÜ

Betül ATEŞ
Ordu Üniversitesi, Spor Bilimleri Fakültesi, Ordu, Türkiye
ORCID ID: 0009- 0000- 1934- 4936
Cengiz ÖLMEZ
Ordu Üniversitesi, Spor Bilimleri Fakültesi, Ordu, Türkiye
ORCID ID: 0000-0001-8584-6272

ÖZET

Bu çalışma, 20 metre sprint performansı sırasında **gastrocnemius medialis** kasının elektromiyografik (EMG) aktivitesinin rolünü incelemektedir. Araştırmanın amacı, elit futbolcularda sprint performansı ile dikey sıçrama sırasında gastrocnemius medialis kasının EMG aktivitesi arasındaki ilişkileri belirlemek ve aynı zamanda antropometrik değişkenlerin bu performans parametreleri üzerindeki etkilerini değerlendirmektir. Çalışmaya 22 elit erkek futbolcu katılmıştır. Katılımcılara 20 m sprint testi ve counter movement jump (CMJ) testleri uygulanmış, CMJ sırasında GM kasının yüzey EMG aktivitesi kaydedilmiştir. Boy, vücut ağırlığı, sprint zamanı, sıçrama yüksekliği ve GM EMG aktivitesi arasındaki ilişkiler Pearson korelasyon analizi ile test edilmiştir. Sprint süresi ile GM EMG aktivitesi arasında anlamlı ve negatif yönlü bir ilişki bulundu ($r = -0.427$; $p = 0.048$). Bu bulgu, dikey sıçrama sırasında GM kasını daha yüksek aktive eden sporcuların sprint süresinin daha kısa olduğunu göstermektedir. Boy ile GM aktivitesi arasında anlamlı negatif bir ilişki saptandı ($r = -0.465$; $p = 0.029$). Uzun boylu sporcular GM'yi daha düşük aktive etme eğilimindeydi. Vücut ağırlığı ile squat jump yüksekliği arasında ($r = -0.446$; $p = 0.038$) ve vücut ağırlığı ile GM aktivitesi arasında ($r = -0.442$; $p = 0.039$) anlamlı negatif ilişkiler gözlendi. Daha ağır sporcuların sıçrama performansının düşük ve GM aktivasyonunun sınırlı olduğu belirlendi. Sprint süresi ile squat jump yüksekliği arasındaki ilişki istatistiksel olarak anlamlı bulunmadı ($r = -0.364$; $p = 0.096$). Bulgular, sprint performansının yalnızca proksimal kas gruplarına değil, aynı zamanda gastrocnemius medialis gibi ayak bileği plantar fleksörlerinin etkin aktivasyonuna da bağlı olduğunu göstermektedir. Yüksek GM aktivasyonu, sprintte yer tepkisi kuvvetinin daha verimli aktarılmasını sağlayarak hızlanma performansını desteklemektedir. Bununla birlikte yüksek vücut kütlesi hem sıçrama performansını hem de GM aktivasyonunu olumsuz yönde etkileyebilmektedir. Bu nedenle antrenman programlarında sprint gelişimini hedefleyen çalışmalara ayak bileği-dominant pliometrik egzersizler ve vücut kompozisyonunun optimizasyonu dahil edilebilir.

Anahtar Kelimeler: Sprint performansı, Elektromiyografi, Gastrocnemius Medialis, Futbolcular

THE ROLE OF GASTROCNEMIUS MEDIALIS ELECTROMYOGRAPHIC ACTIVITY IN 20-M SPRINT PERFORMANCE

ABSTRACT

Vertical jump performance is a key neuromuscular indicator used to evaluate the maximal power–producing capacity of the lower extremity and is closely linked to football-specific high-intensity actions such as sprinting, acceleration, change of direction and jumping. While traditional explanations attribute vertical jump capacity mainly to the force production of the quadriceps and gluteal muscles, recent biomechanical and neurophysiological research highlights the crucial contribution of the hamstring muscle group—particularly the biceps femoris (BF). Due to its dual role in hip extension and knee flexion, as well as its involvement in power transfer, joint stabilization and efficient utilization of the stretch–shortening cycle, the

BF plays a central role in explosive movements. This has increased the importance of examining BF activation when assessing performance in football players.
The aim of the present study was to investigate the relationship between vertical jump performance and BF activation, measured through surface electromyography (sEMG), in active football players. Twenty players performed vertical jump tests while BF muscle activity was simultaneously recorded. The collected EMG signals were processed and filtered, and root mean square (RMS), peak activation and average activation values were calculated. Statistical analyses demonstrated a significant positive association between BF activation and jump height. The finding that increases in both peak and average BF activity were accompanied by improvements in vertical jump performance suggests that the BF contributes more substantially to explosive power production than previously recognized.
These results indicate that the hamstring muscles—particularly the BF—represent an important neuromuscular determinant of vertical jump capability. Accordingly, targeted hamstring strengthening may enhance performance, optimize strength-training program design and reduce injury risk among football players. In conclusion, accurately evaluating BF activation and its contribution to explosive movements is essential for both researchers and practitioners aiming to improve sport-specific performance.
Keywords: vertical jump, biceps femoris, muscle activation, football, neuromuscular performance.

1.INTRODUCTION

Sprint performance is a complex neuromuscular process that depends on the ability of lower-limb muscle groups to generate coordinated force during rapid and explosive movements. During the acceleration phase of sprinting, the ankle plantar flexors play a critical role by enabling ground reaction forces to be efficiently transferred through the lower-extremity kinetic chain, thereby contributing to forward propulsion (Schache et al., 2011; Morin et al., 2015). Among these muscles, the gastrocnemius medialis (GM) is a key determinant of sprint and jump performance due to its contribution to force production in both the vertical and horizontal planes (Cronin & Sleivert, 2005; Handsfield et al., 2016).
Although previous research has largely focused on proximal muscle groups—particularly the hip and knee extensors—to explain sprint performance, the contribution of distal muscles, especially the plantar flexors, to explosive lower-limb actions has been increasingly emphasized in recent years (Morin et al., 2012; Debaere et al., 2013). Electromyographic (EMG) activity of the GM during the countermovement jump (CMJ) has been shown to reflect an athlete's ability to generate rapid force, a characteristic that is critically important for performance in high-velocity sports such as football (Markovic, 2007; Murtagh et al., 2018).
However, studies directly examining the relationship between sprint performance and GM activation during CMJ are quite limited. While the role of distal muscles in sprinting is gaining greater scientific attention, the extent to which GM activation explains sprint speed, how it interacts with anthropometric variables, and how it reflects neuromuscular control mechanisms remain insufficiently clarified. A deeper understanding of this relationship is therefore essential for advancing contemporary approaches to sprint biomechanics.
Overall, current findings suggest that GM neuromuscular activation is an important determinant of sprint performance. Training strategies that incorporate plantar-flexor-dominant plyometric exercises, explosive ankle extension work, and the optimization of body composition may contribute to improved sprint performance in football players. This study not only highlights the role of distal muscle groups in sprint biomechanics but also provides practical implications for evidence-based performance training.
The purpose of this study is to examine the relationship between gastrocnemius medialis EMG activity during CMJ and 20-m sprint performance in football players, as well as to evaluate the

influence of anthropometric variables on these performance outcomes. In doing so, the study aims to more clearly identify the role of distal muscle groups in determining sprint performance and to provide evidence-based insights to guide training planning.

2. MATERIAL AND METHODS

2.1. Participants

A total of 22 elite male football players with at least five years of regular high-performance training experience voluntarily participated in the study. All participants had been free of lower-extremity injuries for at least three months prior to testing. Written informed consent was obtained from the athletes, and the study was conducted in accordance with the Declaration of Helsinki.

2.2. Experimental Design

A cross-sectional research design was used to examine the relationship between gastrocnemius medialis (GM) EMG activity during the countermovement jump (CMJ) and 20 m sprint performance. Anthropometric measurements (height, body mass), sprint time, CMJ height, and GM EMG amplitude were assessed within the same test session. All tests were conducted in a controlled indoor sports performance laboratory with an ambient temperature between 22–24°C.

2.3. Anthropometric Measurements

Height was measured using a stadiometer with a precision of 0.1 cm, and body mass was measured using a digital scale with a precision of 0.1 kg. Athletes were barefoot and dressed in light sports clothing during the measurements.

2.4. Sprint Test

Sprint performance was assessed using a standard 20 m sprint protocol. To prevent premature triggering of the timing system, athletes started from a standing position 0.5 m behind the photocell line. Sprint time was recorded using a dual-beam electronic timing gate system. Each athlete performed two sprints with a three-minute rest interval, and the best performance was used for analysis.

2.5. Countermovement Jump (CMJ) Test

CMJ performance was evaluated using a validated Microgate contact mat system. Athletes performed three maximal jumps with hands on the hips, and jump height was calculated based on flight time. A 90-second rest interval was provided between attempts, and the highest value was included in the analysis.

2.6. Surface Electromyography (EMG)

Gastrocnemius medialis EMG activity during the CMJ was recorded using a wireless Noraxon EMG system with a 2000 Hz sampling frequency. Prior to electrode placement, the skin was shaved, lightly abraded, and cleaned with 70% alcohol. Paired Ag/AgCl electrodes were placed over the muscle belly in alignment with the muscle fiber direction in accordance with SENIAM guidelines. EMG signals were band-pass filtered between 20–450 Hz, rectified, and smoothed using a 50 ms RMS window. The peak RMS value during the propulsion phase of the CMJ was used for analysis.

2.7. Statistical Analysis

Data were analyzed using SPSS. Variables were reported as mean ± standard deviation. The Shapiro–Wilk test confirmed that all variables were normally distributed. Relationships between GM EMG activation, sprint time, jump height, body mass, and height were examined using Pearson correlation analysis. The level of significance was set at $p < 0.05$.

3.RESULTS AND DISCUSSION

In this study, the elite football players' mean 20 m sprint time was 3.01 ± 0.12 s, the mean countermovement jump (CMJ) height was 41.8 ± 4.9 cm, and the mean peak EMG activation of the gastrocnemius medialis (GM) during CMJ was 0.182 ± 0.034 mV. According to the data obtained, a moderate and significant negative correlation was found between GM EMG

activation and 20 m sprint time ($r = –0.427$, $p = .048$). This finding indicates that athletes with higher GM activation during the CMJ tend to demonstrate faster sprint performance. Similarly, Morin et al. (2011) reported that distal plantar flexor activation contributes substantially to sprint performance, particularly during the initial acceleration phase. This supports the critical role of the GM in transmitting ground reaction forces during sprint acceleration.

A significant and negative correlation was also observed between height and GM activation ($r = –0.465$, $p = .029$). This result suggests that taller athletes produce lower GM activation during explosive vertical propulsion. Schache et al. (2011) noted that athletes with longer limbs may experience reduced mechanical advantage in the plantar flexors, which can influence muscle activation. This highlights the importance of incorporating anthropometric differences into individualized training programs.

Body mass demonstrated significant and negative correlations with both CMJ height ($r = –0.446$, $p = .038$) and GM EMG activation ($r = –0.442$, $p = .039$). Heavier athletes achieved lower jump heights and exhibited lower GM activation. These findings are consistent with the literature reported by Wisløff et al. (2004) and Comfort et al. (2019), which indicates that excessive body mass limits relative force production and reduces the utilization of elastic energy. This suggests that body mass is an important limiting factor for both CMJ and sprint performance.

No statistically significant relationship was found between sprint time and CMJ height ($r = –0.364$, $p = .096$). Similarly, Debaere et al. (2013) reported that in some elite athletes, no direct relationship is observed between CMJ height and short-distance sprint performance. However, the direction of the correlation in the present study aligns with the expected trend in the literature. This implies that CMJ height alone may not fully reflect the underlying neuromuscular activation strategies; in contrast, EMG measurements provide a more detailed insight into muscle-specific performance contributions (Handsfield et al., 2016).

The finding that athletes with higher GM activation exhibit faster sprint performance is likely associated with enhanced neuromuscular control, greater tendon stiffness, and a higher rate of force development (RFD) (Handsfield et al., 2016). This underscores the importance of distal plantar flexor muscles in improving horizontal and vertical force production, particularly during the first meters of sprinting. Although previous research has mainly focused on the role of hip and knee extensors (Morin et al., 2011; Debaere et al., 2013), the present findings emphasize that contributions from distal muscle groups should not be overlooked.

Overall, the results support integrating plantar-flexor-focused plyometric exercises, explosive ankle extension training, and individualized strength programs into sprint development protocols. Optimizing body composition and enhancing neuromuscular activation strategies may further improve performance (Wisløff et al., 2004; Comfort et al., 2019). Additionally, consideration of anthropometric differences—particularly those related to height and body mass—is important for managing variability in GM activation (Schache et al., 2011).

4. CONCLUSIONS

In conclusion, this study demonstrated that gastrocnemius medialis (GM) electromyographic (EMG) activation during the countermovement jump (CMJ) is moderately and negatively associated with 20 m sprint performance in elite football players. Anthropometric factors, particularly body mass and height, were found to have significant influences on GM activation and jump performance, with heavier and taller athletes exhibiting performance limitations. Accordingly, training programs aiming to enhance sprint performance should be planned with consideration of individual neuromuscular activation profiles and anthropometric characteristics. Furthermore, plantar-flexor-focused plyometric exercises, explosive ankle extension training, and individualized strength programs may be effective strategies for optimizing sprint performance.

REFENCES

Comfort, P., Jones, P. A., & McMahon, J. J. (2019). *Performance assessment in strength and conditioning.* Routledge.

Cronin, J., & Sleivert, G. (2005). Challenges in understanding the influence of maximal power training on improving athletic performance. *Sports Medicine, 35*(3), 213–234.

Debaere, S., Jonkers, I., & De Schutter, J. (2013). Mechanical determinants of sprinting performance: Predicting acceleration and maximum velocity. *Journal of Biomechanics, 46*(1), 205–211.

Handsfield, G. G., Knaus, K. R., Stitzel, J. D., & Blemker, S. S. (2016). Modeling muscular contributions to propulsion and balance during walking. *Journal of Biomechanics, 49***(14), 3544–3555.**

Markovic, G. (2007). Does plyometric training improve vertical jump height? A meta-analytical review. *British Journal of Sports Medicine, 41***(6), 349–355.**

Morin, J.-B., Bourdin, M., Edouard, P., Peyrot, N., Samozino, P., & Lacour, J.-R. (2012). Mechanical determinants of 100-m sprint running performance. *European Journal of Applied Physiology, 112***(11), 3921–3930.**

Morin, J.-B., Edouard, P., & Samozino, P. (2011). Technical ability of force application as a determinant factor of sprint performance. *Medicine & Science in Sports & Exercise, 43***(9), 1680–1688.**

Murtagh, C., Brownlee, T. E., O'Boyle, A., Morgans, R., Drust, B., & Erskine, R. M. (2018). The neuromuscular determinants of jump performance in elite soccer players. *European Journal of Applied Physiology, 118***(8), 1711–1720.**

Schache, A. G., Blanch, P. D., Murphy, A. T., & Pandy, M. G. (2011). Calculating ankle and knee joint power during sprinting using simplified limb-segment models. *Journal of Biomechanics, 44***(1), 7–12.**

Wisloff, U., Castagna, C., Helgerud, J., Jones, R., & Hoff, J. (2004). Strong correlation of maximal squat strength with sprint performance and vertical jump height in elite soccer players. *British Journal of Sports Medicine, 38***(3), 285–288.**

POLITICAL EDUCATION FOR CAN THO UNIVERSITY STUDENTS IN RAISING AWARENESS AND REFUTING DISTORTED VIEWS ON VIETNAM'S PATH TO SOCIALISM

Bui Hoang Tan
Can Tho University (Vietnam)
https://orcid.org/0009-0005-0427-9795
Le Thi Thuy Huong
Can Tho University (Vietnam)

Abstract: *Over the past 35 years of national renewal, practical experience has demonstrated that the path toward socialism chosen by the Communist Party of Vietnam is appropriate and effective for the country's development. As President Ho Chi Minh emphasized, "Theory without connection to practice is empty theory." This paper examines the role of political education in enhancing the awareness of students at Can Tho University regarding the socialist development path, while equipping them with the capacity to critically counter distorted narratives propagated by hostile forces that misrepresent both the theory and practice of socialism in Vietnam. By synthesizing theoretical frameworks and practical evidence, the study highlights that political education is an essential tool in fostering critical thinking, reinforcing ideological commitment, and cultivating social responsibility among students, thereby contributing to the protection of the country's ideological foundation in the contemporary context.*

Keywords: *Political education; Students; Countering distorted narratives; Socialist development path; Vietnam*

I. INTRODUCTION

The steadfast adherence to the path toward socialism is the correct choice of the Communist Party and the State of Vietnam, validated by both theoretical foundations and the practical development of the country. After more than 35 years of renewal, Vietnam has achieved significant and historically meaningful accomplishments across the fields of economy, politics, culture, and foreign affairs, thereby strengthening the people's confidence in the goals and ideals of socialism. Marxism–Leninism and Ho Chi Minh's Thought continue to serve as the ideological foundation and guiding compass for the construction and defense of the nation in this new period.

However, alongside these achievements, there has been increasingly sophisticated sabotage by hostile, reactionary, and opportunistic forces. They continuously spread misleading and distorted views about Vietnam's path to socialism, particularly claims that Vietnam has *"skipped the capitalist stage"* or attempts to deny the country's developmental achievements. These distortions directly affect the younger generation, especially university students, who represent the future intellectual force of the nation.

In this context, political education for students at Can Tho University plays a particularly important role. It not only equips students with scientific knowledge of Marxism–Leninism, Ho Chi Minh's Thought, and the Party's policies, but also helps cultivate political resilience, enhances their ability to identify, analyze, and counteract false and hostile perspectives. This is both an urgent requirement and a strategic mission in building a generation of students who are knowledgeable, responsible, and capable of safeguarding the Party's ideological foundation.

II. RESEARCH METHODS

This study, which aims to protect the Marxist–Leninist ideological foundation in Vietnam, employed qualitative methods. First of all, the historical method applied in this research is based on documents and documents of the Communist Party of Vietnam to present an overview of

identifying plots and tricks of the strategy peaceful have been taking place in Vietnam. Besides, the logical method is applied in the research article to generalize and analyze the connected research problem coherently. On that basis, the research article accurately reflects the nature of historical phenomena and events to conclude with scientific value.

III. RESULTS AND DISCUSSION

1. Theoretical Basis for the Task of Combating and Refuting Distorted Arguments about Socialism and the Path to Socialism in Vietnam

1.1. Marxism–Leninism and Ho Chi Minh Thought as the Foundation for Building Socialism

Marxism–Leninism is not a set of fixed truths but a historical-dialectical methodology that allows for the analysis of social contradictions, identification of the sources of social change, and the proposal of appropriate strategies. When creatively applied in Vietnam, Ho Chi Minh Thought adds ethical, humanistic, and national dimensions, enriching this dialectical methodology. Therefore, political education should not only transmit knowledge but also cultivate in learners the ability to think dialectically, that is, the capacity to distinguish scientific reasoning from emotional or ahistorical arguments.

In the context of multiple opposing theories, the principle of national self-determination is emphasized. As cited from C. Marx: *"The development of human history is a natural historical process. However, the choice of the path to socialism in Vietnam is the right of the entire Vietnamese nation to determine this natural process"* [Pham Van Duc, 2021, p.539]. This statement provides both a historical basis for choosing a revolutionary path suited to the nation's specific conditions and a criterion to refute arguments that deny this right, such as mechanically comparing development paths in other countries. When youth are equipped with Marxist–Leninist methodology and understand the creative application of Ho Chi Minh Thought, they are less susceptible to ahistorical comparisons, as each nation chooses its path based on historical conditions, social structures, and endogenous capacities. This aligns with the Party's admonition: *"We must adhere to and creatively apply Marxism–Leninism and Ho Chi Minh Thought… no one is allowed to waver or hesitate"* [Communist Party of Vietnam, 2021, Vol.1, p.33], highlighting the methodological requirement that "adherence" must go hand in hand with "creative application."

1.2. Upholding the Goal of National Independence in Conjunction with Socialism

The linkage between national independence and the socialist objective in Vietnam is a conclusion both of historical logic and revolutionary strategy. Political independence is a prerequisite for achieving social goals, ranging from equitable distribution to the establishment of institutions that serve the interests of the majority. As General Secretary Nguyen Phu Trong emphasizes: *"The guiding principle throughout… is to adhere to the goal of national independence and socialism"* [Nguyen Phu Trong, 2022, pp.9–10]. This provides youth with an explanatory framework: the simultaneous pursuit of both goals is an intrinsic requirement of Vietnam's revolutionary process, not a historical contradiction.

From a critical perspective, when distorted arguments claim that *"Vietnam bypassed the capitalist stage" or* draw unsupported comparisons, the principle of linking independence and socialism allows for refutation by highlighting historical determinism: each nation chooses its development path based on specific conditions, and the goal of independence makes building social institutions that serve national interests both feasible and necessary. Furthermore, affirming that this goal *"allows no one to waver or hesitate"* [Nguyen Phu Trong, 2022, p.10] elevates the analysis from theory to a principle of political organization, providing a legitimate tool to prevent ideological fragmentation among youth.

1.3. The Principle of "People-Centeredness"

The principle of *"people-centeredness"* positions socialism not merely as a system of distribution or ownership, but as a humanistic project where the welfare and happiness of the

people are the ultimate measure of all policies. In-depth analysis identifies three theoretical consequences: (i) any argument denying the people-oriented nature of the regime must be empirically verified; (ii) the legitimacy of policies must be evaluated based on their effectiveness in improving people's lives; (iii) critical reasoning requires knowledge of concrete policies, not abstract theory alone.

Ho Chi Minh emphasized: *"To build socialism, one must first have socialist people," "with the people, everything is possible"* [Mach Quang Thang, 2013, p.275]. General Secretary Nguyen Phu Trong continues: *"The people are the center, the subject of the renovation process… All policies must originate from the legitimate rights and interests of the people"* [Nguyen Phu Trong, 2022, pp.239–240], and the 13th Party Congress requires *"the people to know, discuss, act, supervise, and enjoy"* [Communist Party of Vietnam, 2021, pp.96–97]. These citations demonstrate that *"people-centeredness"* is both a value and a procedural standard for implementing and verifying policies, guiding political education to teach youth how to evaluate policies based on public interest rather than accept or reject the system based on unstructured information.

Together, these three theoretical pillars provide methods, historical-strategic focus, and empirical verification criteria for youth to perform ideological defense tasks scientifically and convincingly. Therefore, political education programs should shift focus from merely transmitting knowledge to cultivating analytical skills, practical verification, and reasoned argumentation based on these theoretical foundations.

2. Practical Basis for the Task of Combating and Refuting Distorted Arguments about Socialism and the Path to Socialism in Vietnam

The revolutionary practice of Vietnam over more than three decades of renovation has demonstrated the vitality and correctness of the path toward socialism. As V.I. Lenin once asserted: *"Without revolutionary theory there can be no revolutionary practice"* [V.I. Lenin, 2005, Vol. 2, p.575]. In this context, youth as a dynamic, creative, and pioneering social force have become direct participants in safeguarding the ideological foundation of the Party and combating misleading information about socialism. The practical basis of this task can be seen in three key aspects:

2.1. Cultivating Revolutionary Ethics as the Foundation of Political Firmness

Vietnam's choice of the path of socialist transition, bypassing the capitalist stage, has always been a target of attacks by hostile forces. In this environment, youth need to develop and consolidate political firmness through the cultivation of revolutionary ethics, which include the qualities of thrift, integrity, righteousness, impartiality, and public-spiritedness. This is not only a normative requirement but also a foundation that enables youth to identify, filter, and refute distorted arguments. Ethical steadfastness helps youth avoid wavering, being manipulated, or misled by distortions regarding Vietnam's socialist model.

2.2. Correctly Identifying Genuine Communists as a Prerequisite for Strengthening Ideological Belief

Another critical task for youth is to correctly understand the nature of genuine communists those who are steadfast, deeply imbued with Marxism–Leninism and Ho Chi Minh Thought and to recognize the inevitability and suitability of Vietnam's path toward socialism. When youth can accurately identify this standard, they avoid ideological distortions deliberately propagated by opposing forces aimed at misrepresenting the Party, denying its leadership role, or equating isolated negative phenomena with the nature of the regime. The ability to distinguish right from wrong contributes to reinforcing political belief and enhancing the responsibility of youth in safeguarding the Party's ideological foundation.

2.3. Promoting the Role of Youth in the Process of International Integration

In the current context of globalization, the task of combating distorted arguments must be linked with the process of international integration. As General Secretary Nguyen Phu Trong observes*:*

"Over 35 years of renovation… the theory of socialism and the path to socialism has been increasingly perfected and gradually realized" [Nguyen Phu Trong, 2022, p.7].

This indicates that integration serves both as a space for expanding knowledge, skills, and new ways of thinking for youth and as a domain in which misleading views can penetrate more strongly. Therefore, youth must proactively enhance their integration capacity, acquire modern knowledge, and simultaneously maintain political firmness and adherence to the Party's ideological foundation.

The 13th Party Congress also emphasizes the strategic requirement: *"To continue promoting and improving the effectiveness of foreign affairs and international integration"* [Communist Party of Vietnam, 2021, Vol. 2].

Youth likened to the *"spring of the nation"*in this context must accumulate knowledge, digital competence, critical thinking, language proficiency, and global skills, thereby contributing to national development while creating a *"soft shield"* against distorted arguments in the form of misinformation, psychological warfare, or *"peaceful evolution"* in cyberspace.

3. Lessons Learned from Combating Distorted Arguments about the Theory, Practice of Socialism, and Vietnam's Socialist Path

3.1. Upholding Marxism–Leninism and Ho Chi Minh Thought

One of the core lessons is the need to remain steadfast in theoretical foundations without being dogmatic. The 13th National Congress of the Communist Party of Vietnam emphasizes:

"The consistent guiding ideology of our entire Party, people, and army is to uphold, apply, and creatively develop Marxism–Leninism and Ho Chi Minh Thought" (Communist Party of Vietnam, 2021, Vol. 1, p.33).

This steadfastness must be manifested through the creative application of theory to the practical conditions of Vietnam. Throughout the process of building and defending socialism, this approach has enabled the country to overcome numerous challenges and has provided a solid basis to refute distorted arguments while safeguarding public political trust.

3.2. Applying the Dialectical Method of "Build" and "Resist"

The second lesson relates to combining the strategies of construction and refutation in ideological struggle. Combating distorted arguments is not merely about opposing false views but also about actively building and reinforcing belief, while disseminating accurate information. The 13th National Congress explicitly states:

"The work of safeguarding the ideological foundation of the Party and combating false and hostile viewpoints is led and directed in a focused and proactive manner" (Communist Party of Vietnam, 2021, Vol. 1, p.74).

The lesson is that the "build" and "resist" elements complement each other, forming a proactive ideological defense mechanism. In the context of ongoing "peaceful evolution" schemes, remaining vigilant and implementing both aspects simultaneously is essential.

3.3. Using Theory as Motivation for Practice and Practice to Verify Theory

The third lesson emphasizes the organic relationship between theory and practice. Marxism–Leninism and Ho Chi Minh Thought only hold value when applied flexibly to specific circumstances. Over the past more than 90 years, every significant advancement of the Vietnamese revolution has demonstrated that theory grounded in practice generates remarkable breakthroughs.

Combating distorted arguments also serves as a driving force to affirm and strengthen the socialist path chosen by the Party and the people. The key takeaway is that enhancing the theoretical competence of cadres, Party members, and the general populace is a prerequisite for theory to be persuasive, while its validity must be verified through practical achievements and delivered in ways suitable to the contemporary context.

From this analysis, it is evident that the task of ideological struggle is inseparable from theoretical work, Party building, and national development. Upholding ideological foundations,

applying the dialectical "build–resist" approach, and linking theory with practice create a comprehensive system of experience. This system not only safeguards Vietnam's path to socialism in a scientific and convincing manner but also strengthens public confidence and guides sustainable national development in the context of international integration.

IV. CONCLUSIONS

The steadfast pursuit of the socialist path in Vietnam, grounded in Marxism–Leninism and Ho Chi Minh Thought, has been validated by over 35 years of reform, confirming both the correctness and feasibility of this choice. The struggle to counter distorted arguments not only safeguards the Party's ideological foundation but also yields key lessons: maintaining theoretical adherence while applying it creatively, employing a dialectical approach of construction and critique, and linking theory with practice to enhance persuasiveness. Moreover, the role of the younger generation, particularly students, in identifying, analyzing, and refuting misinformation, alongside their capacity for international integration, is essential in reinforcing social confidence, protecting the country's sustainable development orientation, and ensuring that Vietnam's socialist path is pursued in a scientific, convincing, and sustainable manner.

REFERENCES

1. Communist Party of Vietnam. (2016). *Documents of the 12th National Congress of the Communist Party of Vietnam* (Vol. 2). Hanoi: National Political Publishing House – Truth.
2. Communist Party of Vietnam. (2021). *Documents of the 13th National Congress of the Communist Party of Vietnam* (Vol. 2). Hanoi: National Political Publishing House – Truth.
3. Mach, Q. Thang (Ed.). (2021). *Ho Chi Minh's Thought: A Textbook*. Hanoi: National Political Publishing House – Truth.
4. Ho Chi Minh. (2011). *Collected Works* (Vol. 1). Hanoi: National Political Publishing House.
5. Ho Chi Minh. (2011). *Collected Works* (Vol. 2). Hanoi: National Political Publishing House.
6. Nguyen, P. Trong. (2022). *Some theoretical and practical issues on socialism and the path to socialism in Vietnam*. Hanoi: National Political Publishing House – Truth.
7. Pham, V. Duc (Ed.). (2021). *Marxist–Leninist Philosophy: A Textbook*. Hanoi: National Political Publishing House – Truth.
8. Lenin, V. I. (2005). *Collected Works* (Vol. 2; Translated edition). Hanoi: National Political Publishing House.

BİR FÜZYON REAKTÖRÜNE ENTEGRE EDİLMİŞ Mg-Cl ÇEVRİMİN HİDROJEN ÜRETİM MİKTARININ İNCELENMESİ

Dr. Öğr. Üyesi Medine ÖZKAYA
Technical Sciences Vocational School, Dept Machinery & Metal Technol., Machinery Programme, Gazi University, Ankara, 06500
ORCID ID: 0000-0003-0295-234X
Prof. Dr. Adem ACIR
Department of Energy Systems Engineering, Faculty of Technology, Gazi University, Ankara, 06500
ORCID ID: 0000-0002-9856-3623

ÖZET
Bu çalışmanın amacı hibrit bir çevrim olan magnezyum klorür (Mg-Cl) çevrimli hidrojen üretim tesisinin Barışçıl Nükleer Patlayıcı Reaktörüne (PACER) entegre edilerek hidrojen üretim miktarını incelemektir. Nükleer füzyon reaktörünün merkezinde her 40 dakikada bir 2 kt şiddetindeki patlamalarla 1000 MW güç elde edilmektedir. PACER füzyon sürücülü toryum tabanlı erimiş tuz reaktörünün hidrojen üretimi ve nötronik hesaplamaları yapılmıştır. Hacimce %20 mol ThF_4 ve %80 mol LiF kullanılarak zamana bağlı hesaplama yapılmıştır. Nötronik hesaplamalarla enerji çoğaltım faktörü (M) elde edilmiştir. PACER füzyon reaktörünün yaklaşık 20 yıllık çalışma süresince enerji çoğaltım faktörü (M) değeri başlangıçta yaklaşık olarak 1,33 ve işletme süresi sonunda ise yaklaşık olarak 13,28 olarak hesaplanmıştır. Reaktörden elde edilen ısı enerjisi ara ısı değiştiriciden buhara aktarılır. Daha sonra bu enerji ikiye bölünerek bir kısmı elektrik üretimi için gaz türbinine gider. Diğer kısmı ise Mg-Cl çevriminin ihtiyacı olan ısı enerjisini karşılamak için hidrojen üretim tesisine gider. Mg-Cl çevrimi hem ısı hem de elektrik enerjisine ihtiyaç duyan hibrit bir çevrimdedir. Çevrimin ihtiyaç duyduğu elektrik enerjisi 295,50 MW ve ısı enerjisi 196,82 MW'dır. Bu şartlarda, reaktöre entegre edilen hibrit magnezyum klorür (Mg-Cl) çevrimli hidrojen üretim ünitesinin hidrojen üretim miktarı ($\dot{m}_{H_2}$) başlangıçta yaklaşık olarak 14,32 kg/s ve işletme süresi sonunda yaklaşık olarak 208,90 kg/s olarak hesaplanmıştır.
Anahtar kelimeler: Magnezyum klorür (Mg-Cl), PACER füzyon reaktörü, nükleer hidrojen üretimi

INVESTIGATION OF HYDROGEN PRODUCTION RATE OF A Mg-Cl CYCLE INTEGRATED INTO A FUSION REACTOR

ABSTRACT
The aim of this study is to investigate the hydrogen production rate of a hybrid cycle magnesium chloride (Mg-Cl) cycle hydrogen production facility integrated into the Peaceful Nuclear Explosive Reactor (PACER). 1000 MW of power is generated by explosions of 2 kt intensity at the center of the nuclear fusion reactor every 40 minutes. Hydrogen production and neutronic calculations of the PACER fusion-driven thorium-based molten salt reactor have been performed. Time-dependent calculations were made using 20 mol% ThF_4 and 80 mol% LiF by volume. The energy multiplication factor (M) was obtained by neutronic calculations. During the approximately 20 years of operation of the PACER fusion reactor, the energy multiplication factor (M) value was calculated to be approximately 1.33 at the beginning and approximately 13.28 at the end of the operation period. The heat energy generated from the reactor is transferred to steam through the intermediate heat exchanger. This energy is then divided into two and a portion of it goes to the gas turbine to produce electricity. The other part goes to the hydrogen production facility to meet the heat energy required by the Mg-Cl cycle. The electrical energy required for the cycle is 295.50 MW and the heat energy is 196.82 MW. Under these conditions, the hydrogen production ratio ($\dot{m}_{H_2}$) of the hybrid magnesium chloride (Mg-Cl)

cycle hydrogen production unit integrated into the reactor was calculated as approximately 14.32 kg/s at the beginning and approximately 208.90 kg/s at the end of the operation period.
Keywords: Magnesium chloride (Mg-Cl), PACER fusion reactor, nuclear hydrogen production

1. INTRODUCTION

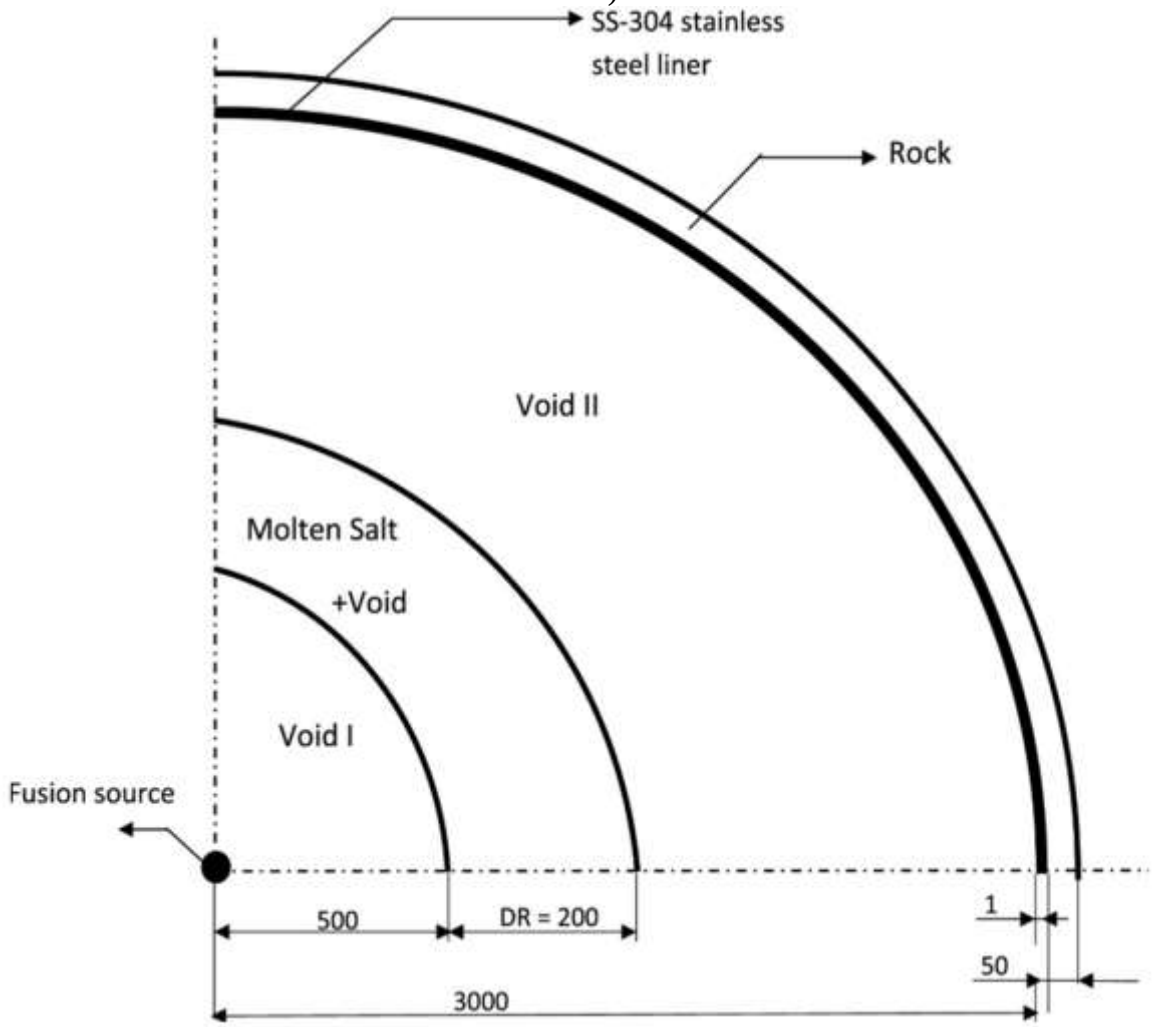
Hydrogen, a clean energy carrier, is an important element in meeting energy needs thanks to its low carbon emissions and high combustion efficiency. Hydrogen is used in many areas such as direct applications in industry, space rockets, transportation and oil production (Gao 2025). Hydrogen, which does not exist directly in nature, can be obtained using many energy sources. One of these energy sources is nuclear energy. There are many studies in the literature on nuclear hydrogen production. Demir, Hydrogen production was carried out in the H_2 facility integrated into the SOMBRERO fusion reactor with a total thermal power of 2891 MW and a fusion power of 2677 MW. SMR was selected as the hydrogen production method and 161.48 kg / s hydrogen production was calculated (Demir 2013). Özkaya et. al. The hydrogen production potential of the Pacer fusion reactor was investigated. The hydrogen production potential of the plant was investigated by mixing 2%, 6% and 12% UF_4, ThF_4 and UF_4+ ThF_4 nuclear fuels into the coolant in the reactor. The Fe-Cl thermochemical cycle was preferred for hydrogen production. As a result, the maximum hydrogen production was calculated as $345.79x10^6$ kg/year from 12% UF_4 (Özkaya et. al. 2023). Dana and Wang, three natrium integrated energy systems were designed to produce hydrogen. The first of the three configurations designed increased the thermal efficiency of the Rankine cycle, while the last configuration increased the hydrogen production (Dana and Wang 2025).
In this study, unlike the ones given above, the hydrogen production amount of the Mg-Cl cycle hydrogen production facility integrated into the Pacer fusion reactor was investigated.

2. MATERIAL AND METHODS

2.1. Problem description

At the center of the peaceful nuclear explosive reactor (PACER), 1000 MW of power is generated by explosions of 2 kt intensity every 40 minutes. The fusion reaction part has a radius of 3000 cm within the rock zone. A cross-sectional view of the PACER fusion reactor, consisting of two cavities, a coolant zone, and SS-304 stainless steel, is given in Figure 1 (Özkaya and Acır 2025).

Figure 1. A cross-sectional view of the PACER fusion reactor (Acır 2004; Özkaya and Acır 2025).

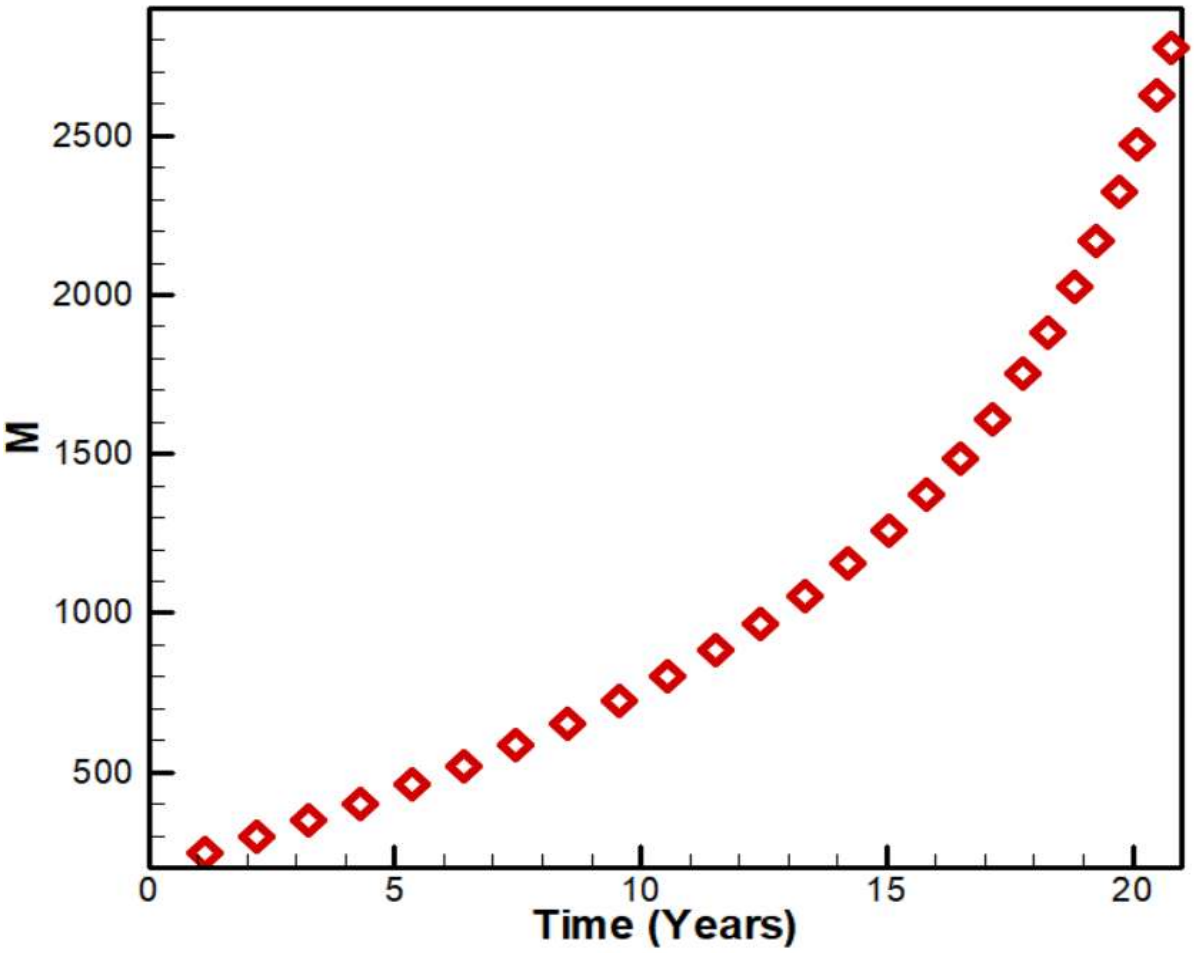

In this study, 20% ThF4 + 80% LiF was mixed in the cooler zone. Time-dependent neutronic analyses of the reactor were performed using the Monte Carlo method and the M value was obtained. The hydrogen production amount of the Mg-Cl cycle hydrogen production facility integrated into the blanket has been calculated. The energy multiplication factor (M) obtained as a result of neutronic calculations is the exothermic and endothermic reactions of the lithium isotope with nuclear fusion. The M value is calculated by equation 1 given below (Özkaya and Acır 2025).

$$M = \frac{200\ \text{MeV} * \langle \Phi * \Sigma_f \rangle + 4{,}7484\ \text{MeV} * T_6 - 2{,}467\ \text{MeV} * T_7}{14{,}1\ \text{MeV}} + 1 \quad (1)$$

Figure 2 shows the change in the M value in the 20-year study period in time-dependent calculations. While the M value was calculated as approximately 1.33 at the beginning, it was calculated as approximately 13.28 at the end of the study period.

Figure 2. Change of M value depending on operating time

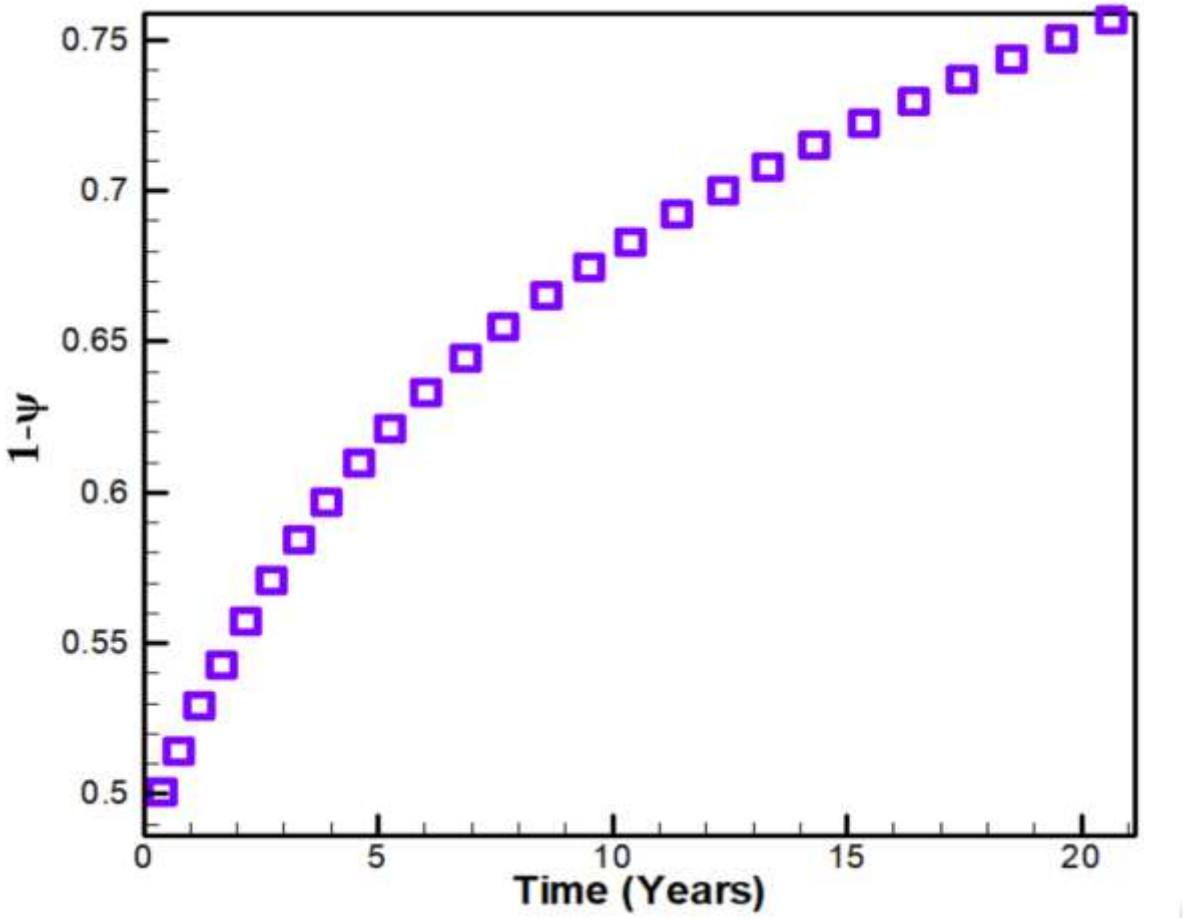

2.2. Hydrogen Production

The thermal power ratio required by the Mg-Cl thermochemical cycle is calculated by equation 2 given below (Özkaya and Acır 2025).

$$(1-\psi) = 1 - \frac{1}{\eta_{IHX} * \eta_{ds} * [Q * (X_a + X_n * M) + 1] \eta_{gt}} + \frac{X_{aux} + X_{isp}}{\eta_{IHX} * \eta_{gt}} \quad (2)$$

Figure 3. Change of thermal power ratio (1-ψ) value depending on operating time

The change in the calculated thermal power ratio is given in Figure 3. When Figure 3 is examined, it is seen that while the initial value of (1- ψ) is approximately 0.14, this value is approximately 0.22 at the end of the operating process.

The total thermal power (P_{hpf}) required for hydrogen production is given in Equation 3(Özkaya and Acır 2025).

$$P_{hpf} = (1-\psi) * \eta_{ihx} * \frac{P_f}{Q} * [Q * (x_a + x_n * M) + 1] \quad (3)$$

Figure 4. Change of thermal power ratio (1-ψ) value depending on operating time

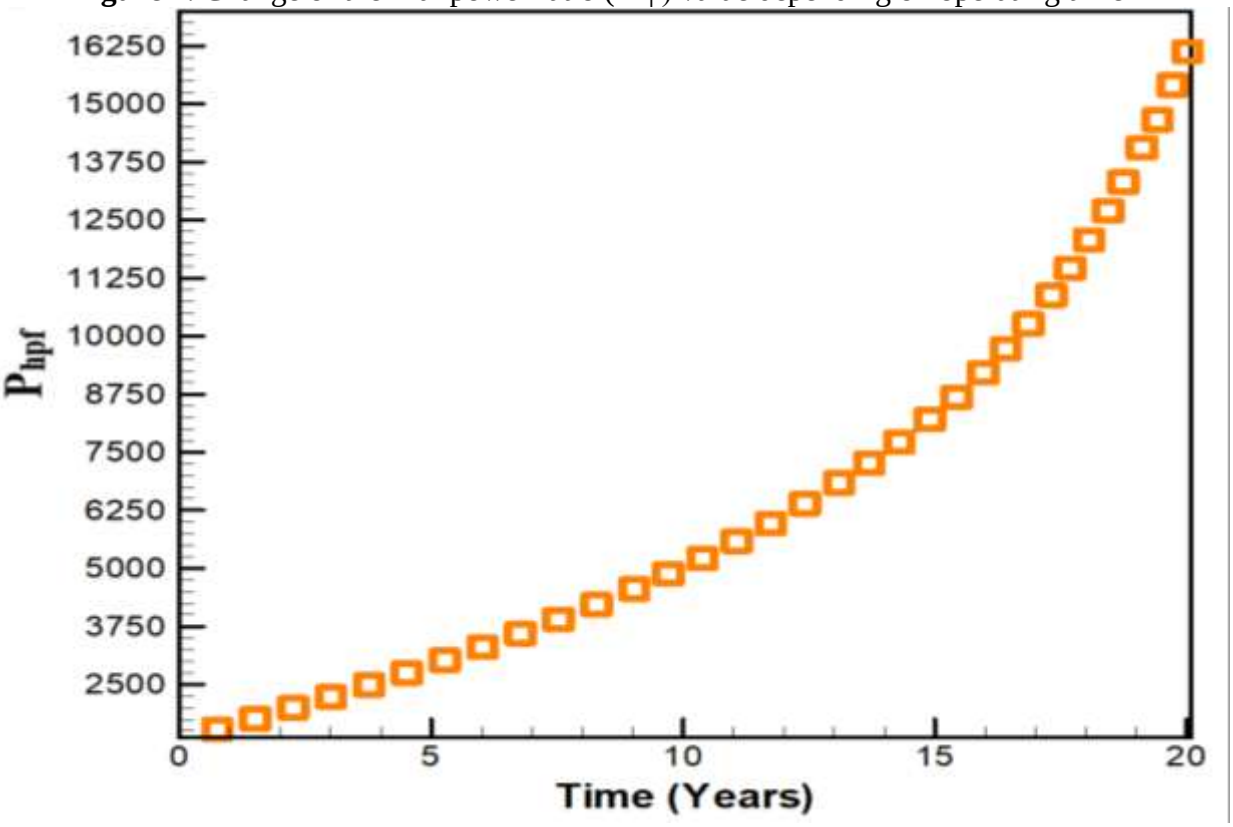

Figure 4 shows the change in total thermal power. When Figure 4 is examined, it is seen that the total thermal power was approximately 1317.5 MW at the beginning and this value reached 16,364.4 MW at the end of 20 years. The total mass flow rate of the Mg-Cl thermochemical conversion hydrogen production facility was calculated by equations 4 and 5 given below(Özkaya and Acır 2025).

$$\dot{m}_x = \frac{P_{hpf}}{q_{tot}} \tag{4}$$

$$\dot{m}_y = \dot{m}_x * \frac{u_y}{u_x} * \eta \tag{5}$$

where $\dot{m}$ represents the total amount of hydrogen, u represents the molar mass and η represents the efficiency required for the Mg-Cl thermochemical cycle. Conservation of energy and Shomate equations were used to calculate q_{tot}. q_{tot} is calculated using equations (6-9) given below (Çengel and Boles 2013).

$$\dot{E}_{in} = \dot{E}_{out} \tag{6}$$

$$\dot{Q}_{in} + \dot{W}_{in} + \sum n_{in} H_{in} = \dot{Q}_{out} + \dot{W}_{out} + \sum n_{out} H_{out} \tag{7}$$

$$Q = \sum n_{out} (\bar{h}_f^o + \bar{h} - \bar{h}_0)_{out} - \sum n_{in} (\bar{h}_f^o + \bar{h} - \bar{h}_0)_{in} \tag{8}$$

$$\bar{h}(T) - \bar{h}_0 = AT + B\frac{T^2}{2} + C\frac{T^3}{3} + D\frac{T^4}{4} - \frac{E}{T} + F - H \tag{9}$$

A, B, C, D, E, F and H given in equation 8 are the coefficients of the compounds belonging to the Mg-Cl thermochemical cycle and are given in Table 1. The T value given here represents the temperature and is calculated as 1/1000 in the operations.

Table 1. **Shomate coefficients of the Mg-Cl thermochemical cycle(NIST Chemistry WebBook)**

2.2. Mg-Cl thermochemical cycle

The Mg-Cl thermochemical cycle, which is a hybrid cycle, requires 295.650 MW of electrical energy and 196.82 MW of heat energy. The 3-step mgcl thermochemical cycle is defined as in equations 10, 11 and 12 given below.

Bileşikler	Sıcaklık (K)	(kJ/mol)	A	B	C	D	E	F	H
MgO(s)	723-673	-601.2408	47.25995	5.681621	-0.872665	0.1043	-1.053955	-619.1316	-601.240
HCl (g)	723-343	-92.31	32.12392	-13.45805	19.86852	-6.853936	-0.049672	-101.6206	-92.3120
$MgCl_2$ (s)	723-673	-641.612	78.307	2.435888	6.858873	-1.728967	-0.729911	-667.582	-641.616
H_2O (v)	723	-241.826	30.09200	6.83251	6.79344	-2.534480	0.082139	-250.8810	-241.826
Cl_2 (g)	673-343	0	33.0506	12.2294	-12.0651	4.38533	-0.159494	-10.8348	0
O_2 (g)	673	0	30.03235	8.772972	-3.988133	0.788313	-0.741599	-11.32468	0
H_2(g)	343	0	33.066178	-11.363417	11.43282	-2.772874	-0.158558	-9.980797	0

$$MgCl_{2(g)} + H_2O_{(v)} \xrightarrow{723K} MgO_{(s)} + 2HCl_{(g)} \quad (10)$$

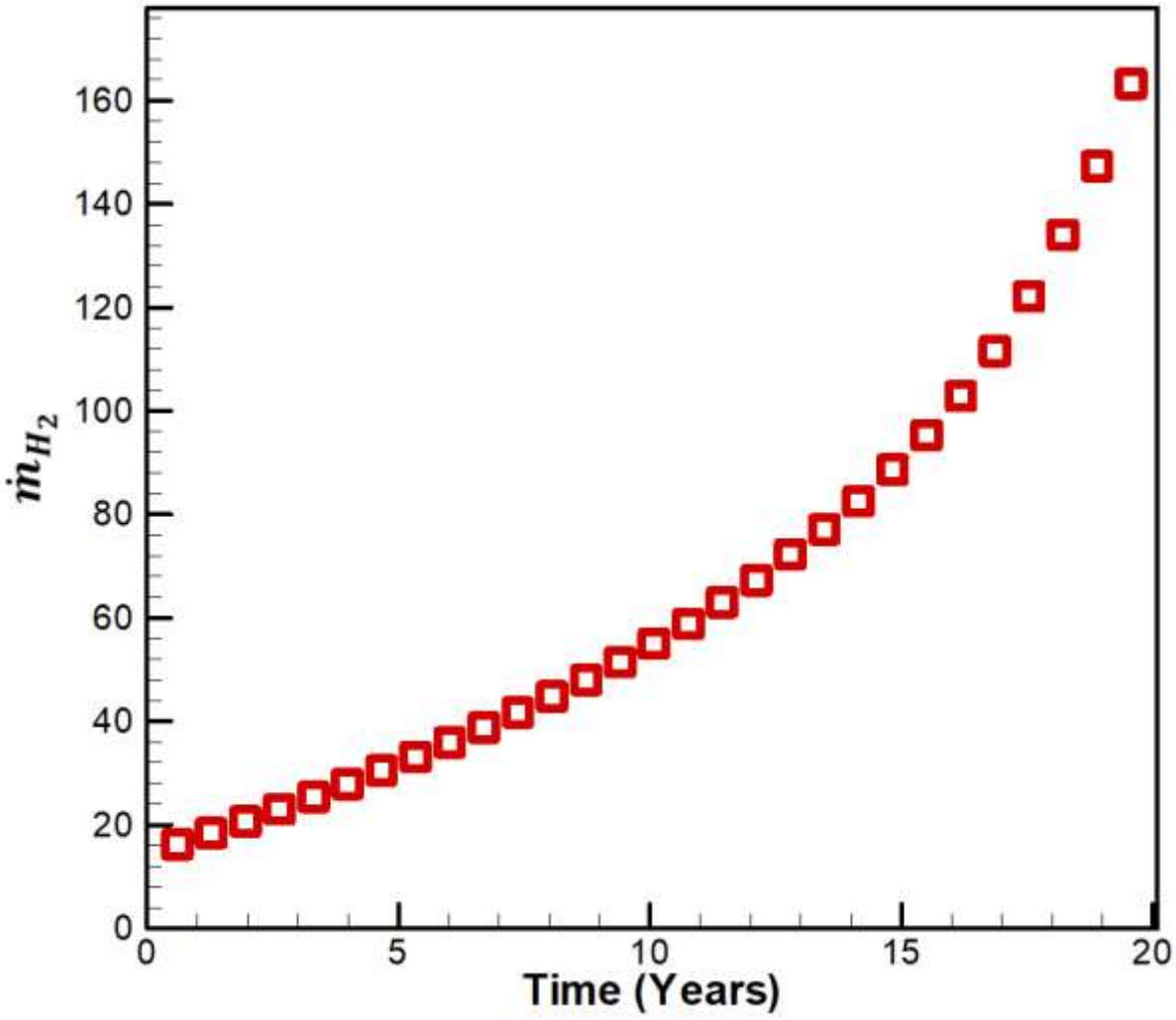
$$MgO_{(s)} + Cl_{2(g)} \xrightarrow{673K} MgCl_{2(s)} + 0.5\,O_{2(g)} \quad (11)$$

$$2HCl_{(g)} \xrightarrow{343K} H_{2(g)} + Cl_{2(g)} \quad (12)$$

3. RESULTS AND DISCUSSION

In this section, the hydrogen production amount of the Mg-Cl thermochemical cycle hydrogen production facility integrated into the PACER fusion reactor was calculated. As seen in Figure 5, the amount of hydrogen produced by the reactor during its 20-year operation was examined. When the hydrogen production amount of the Mg-Cl thermochemical cycle was examined, the hydrogen production amount showed a continuous increase depending on the M value throughout the operation period. The hydrogen production rate of the Mg-Cl thermochemical cycle was calculated to be approximately 14.32 kg/s at the beginning and 208.90 kg/s at the end of the operating period.

Figure 5. Change of hydrogen production rate ($\dot{m}$) value depending on operating time

4. Conclusions

The findings obtained from the study are given below.

❖ During the 20 years of reactor operation, the M value was initially calculated to be approximately 1.33 and has increased continuously.

❖ The amount of hydrogen produced during the operation process has continuously increased and a total of approximately 17.66 9.4 kg of hydrogen has been produced.

❖ Clean, environmentally friendly hydrogen production can be achieved by integrating the Mg-Cl thermochemical cycle into a nuclear power source.

REFERENCES

Cengel, Y., A. and Boles, M., A., Mühendislik Yaklaşımıyla Termodinamik, Editor Pınarbaşı, A., Seventh Edition, Palme Publishing, Ankara, (2013).

Dana S. J. and Wang H. (2025). Integration of hydrogen production using high temperature steam electrolysis with advanced nuclear energy systems. Cleaner Energy Systems, 12, 100216. https://doi.org/10.1016/j.cles.2025.100216

Demir, N. (2013). Hydrogen production via steam-methane reforming in a SOMBRERO fusion breeder with ceramic fuel particles. International journal of hydrogen energy, 38(2), 853-860. https://doi.org/10.1016/j.ijhydene.2012.10.077

Gao, Q., Tang, Z., Li, L., Peng, W., and Zhang, P. (2025). Study of active fan purge strategy for nuclear hydrogen production system leakage accidents. International Journal of Hydrogen Energy, 187, 152039. https://doi.org/10.1016/j.ijhydene.2025.152039
NIST Chemistry WebBook. Http://Webbook.Nist.Gov/Chemistry/; (2018).
Özkaya, M., Acır, A., & Yalçın, Ş. (2023). Investigation of the hydrogen production of the PACER fusion blanket integrated with Fe–Cl thermochemical water splitting cycle. Nuclear Engineering and Technology, 55(11), 4287-4294. https://doi.org/10.1016/j.net.2023.08.007
Özkaya, M., & Acir, A. (2025). Comparative evaluation of hydrogen production with various chlorine thermochemical cycles integrated in a PACER fusion driver thorium based molten salt reactor. Nuclear Engineering and Technology, 57(6), 103391. https://doi.org/10.1016/j.net.2024.103391

SOMBRERO FÜZYON REAKTÖRÜNÜN FARKLI YAKIT BÖLGESİ KALINLIKLARININ NÖTRONİK PERFORMANSA ETKİSİNİN İNCELENMESİ

Dr. Öğr. Üyesi Medine ÖZKAYA
Technical Sciences Vocational School, Dept Machinery & Metal Technol., Machinery Programme, Gazi University, Ankara, 06500
ORCID ID: 0000-0003-0295-234X

ÖZET
1000 MWe KrF lazerle çalışan bir IFE güç santraline sahip olan SOMBRERO füzyon reaktörü 2677 MW füzyon gücüne ve 2891 MW termal gücüne sahiptir. SOMBRERO füzyon reaktörünün ilk duvar malzemesi C/C kompoziti ve 1 cm kalınlığındadır. SOMBRERO blanket farklı ^{6}Li zenginleşmelere sahip 3 bölgeden oluşur. Birinci bölge %3 C/C kompoziti + %97 Li_2O, ikinci bölge %20 C/C kompoziti + %80 Li_2O ve üçüncü bölge ise %50 C/C kompoziti + %50 Li_2O karışımlarından oluşurken, bu üç bölge sırasıyla 19, 40 ve 40 cm kalınlıklara sahiptir. Bu çalışmada SOlid Moving BREeder ReactOr (SOMBRERO) füzyon reaktörünün farklı yakıt bölgesi kalınlıklarının nötronik performansa etkisi araştırılmıştır. Statik nötronik transport hesaplamaları Monte Carlo yöntemi ile yapılmıştır. UO_2 nükleer yakıtı kullanılan yakıt bölgesinde 6, 12, 19 cm olmak üzere üç farklı kalınlık için nötronik hesaplamalar yapılmıştır. Nötronik hesaplamalarda aynı yakıt oranının farklı kalınlıklardaki enerji çoğaltım faktörü (M) ve trityum üretim oranı (TBR) üzerindeki etkileri incelenmiştir. Yakıt oranında herhangi bir değişiklik yapmadan sadece yakıt bölgesinin kalınlığının arttırılması hem trityum üretim oranını hem de enerji çoğaltım faktörünü arttırmıştır. Sonuç olarak 6 cm yakıt bölgesi kalınlığında trityum üretim oranı ve enerji çoğaltım faktörü sırasıyla ~1,44 ve ~1,29 olarak hesaplanırken, 19 cm yakıt bölgesi kalınlığında trityum üretim oranı ve enerji çoğaltım faktörü sırasıyla ~1,67 ve ~1,3 olarak hesaplanmıştır.
Anahtar Kelimeler: SOMBRERO füzyon reaktörü, nötronik analiz, füzyon, UO_2 nükleer yakıtı

INVESTIGATION OF THE EFFECT OF DIFFERENT FUEL ZONE THICKNESSES ON NEUTRONIC PERFORMANCE OF THE SOMBRERO FUSION REACTOR

ABSTRACT
The SOMBRERO fusion reactor, equipped with an IFE power plant powered by a 1000 MWe KrF laser, has 2677 MW of fusion power and 2891 MW of thermal power. The primary wall material of the SOMBRERO fusion reactor is a C/C composite and is 1 cm thick. SOMBRERO blanket consists of 3 zones with different ^{6}Li enrichments. The first region consists of 3% C/C composite + 97% Li_2O, the second region consists of 20% C/C composite + 80% Li_2O and the third region consists of 50% C/C composite + 50% Li_2O mixtures, and these three regions have thicknesses of 19, 40 and 40 cm, respectively. In this study, the effects of different fuel zone thicknesses of the SOlid Moving BREeder ReactOr (SOMBRERO) fusion reactor on neutronic performance were investigated. Static neutronic transport calculations were made with the Monte Carlo method. Neutronic calculations were performed for three different thicknesses, 6, 12, 19 cm, in the fuel zone using UO2 nuclear fuel. Increasing the fuel zone thickness without any change in the fuel ratio increased both the tritium breeding ratio (TBR) and the energy multiplication factor (M). As a result, at 6 cm fuel zone thickness, the tritium production rate and energy multiplication factor were calculated as 1.44 and 1.29, respectively, while at 19 cm fuel zone thickness, the tritium production rate and energy multiplication factor were calculated as 1.67 and 1.3, respectively.
Keywords: SOMBRERO fusion reactor, neutronic analysis, fusion, UO_2 nuclear fuel

1. INTRODUCTION

Global population growth, developing technology and improving living standards every day increase the need for energy. While most of the energy is obtained from fossil fuels, it also brings with it many environmental problems. Efforts to develop alternative energy solutions to overcome these environmental problems have increased. Nuclear power plants are one of the best alternative energy solutions that produce energy on a large scale while producing low carbon emissions. Today, many countries obtain energy from nuclear power plants and at the same time continue scientific studies to use nuclear power plants in a safer and more efficient way. Currently, energy is obtained from nuclear power plants through fission reactions. Currently, energy is obtained from nuclear power plants through fission reactions, and a significant amount of nuclear waste is produced in these fission reactors. This is an undesirable situation in terms of the security and proliferation of nuclear material. The improvement of nuclear power plants aims to reduce the amount of fissionable material waste and radioactive waste. On the other hand, nuclear fusion processes are being researched to obtain energy from nuclear power plants and many studies are being carried out to implement them (Şahin et al. 1999). Brown et al. star made a number of design changes to its device. The reason for these design changes is to reduce the device's cost without compromising its functionality or performance. In order to reduce costs, some design adjustments were aimed at many issues, from technology selection to device size (Brown 2026). Xinze et al. applied transient heat loads periodically to perform thermal mechanical response analysis of the first wall in a laser pressure confinement fusion reactor. In conclusion, the study provides valuable design and optimization references for the first wall of the laser pressure confinement fusion reactor. Mukaga and Furuya, An integrated coolant inlet was built at the Naka Laboratory of the Japan Atomic Energy Research Institute to experimentally calculate ITER's pressurization system. The data obtained from here were compared with the calculations made using the TRACE code. As a result, it was found that the TRACE code was able to be evaluated adequately (Mukaga and Furuya 2025). Degiorgio et al. The RCC-MRx code program was applied to a simple hollow box section with a P type damage, modeled in cantilever mode under the influence of various heights, and negligible radiation and friction calculations were made. Ansys ® academic Resort mechanical was used as the analysis tool (Degiorgio, Muscat and Mollicone 2025).

In this study, unlike the studies above, the nodule analysis of the SOMBRERO fusion reactor was examined. The SOMBRERO fusion reactor used 10% UO_2 nuclear fuel in three different fuel envelope thicknesses. Neutronic calculations were performed using the Monte Carlo method for fuel zone thicknesses of 6, 12 and 19 cm. Energy multiplication factor (M) and tritium breeding ratio (TBR) were calculated by neutronic analysis.

2. MATERIAL AND METHODS

2.1. SOMBRERO fusion reactor

The original design of the SOMBRERO fusion reactor, named SOlid MOving BREEDER ReactOr, is given in Figure 1 below. The SOMBRERO fusion reactor, equipped with an IFE power plant powered by a 1000 MWe KrF laser, has 2677 MW of fusion power and 2891 MW of thermal power. The schematic view of the SOMBRERO fusion reactor used in the calculations is given in Figure 2. The first wall consists of 1 cm thick C/C composite material. The SOMBRERO blanket consists of three regions with different Li enrichment rates. These zones are, respectively; The first zone consists of 3% C/C composite + 97% Li_2O Breeder Solid, the second zone consists of 20% C/C composite + 80% Li_2O Breeder Solid and the third zone consists of 50% C/C composite + 50% Li_2O Breeder Solid. The thickness of the first region is 19 cm, the thickness of the second and third regions is 40 cm. The first zone has a mixture of UO_2 + Li_2O (Reyes, et al. 2001). In this study, 10% UO_2 was mixed in Li_2O in the first region. Additionally, in the calculations, the first zone thicknesses were determined as 6, 12 and 19 cm.

Neutronic analyses of the study were performed with the help of Monte Carlo neutron Transport code.

Figure 1. SOMBRERO fusion blanket section view

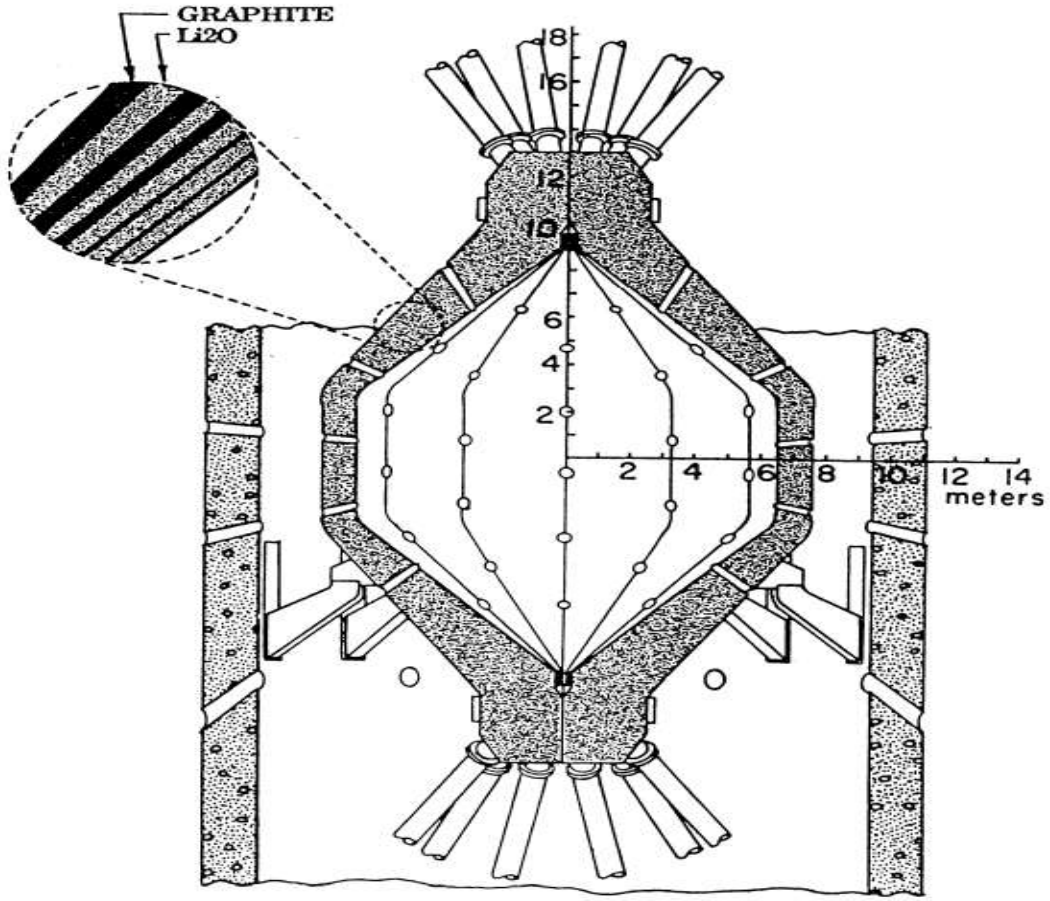
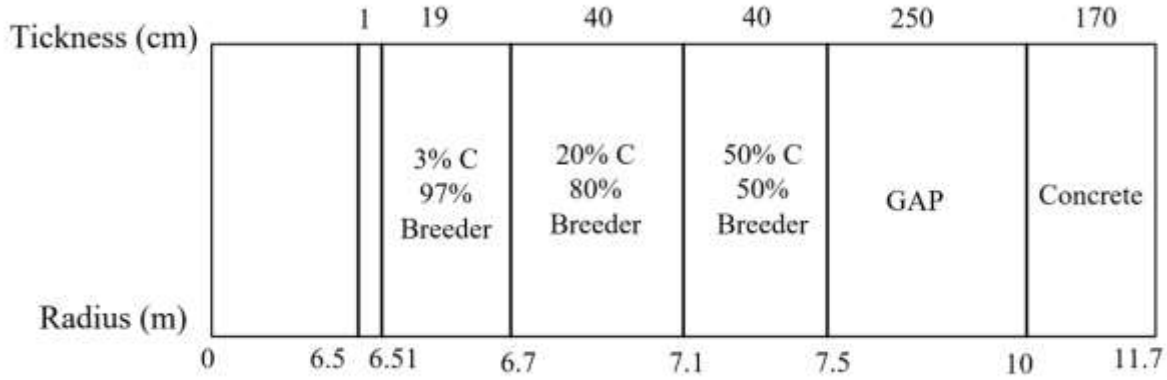

Figure 2. Schematic view of the SOMBRERO fusion blanket

3. RESULTS AND DISCUSSION

In this study, the effects of different fuel zone thicknesses of the SOMBRERO fusion reactor on the tritium breeding ratio (TBR) and the energy multiplication factor (M) were investigated (Özkaya and Acır 2023).

For a fusion reactor to be self-sustaining, its TBR must be greater than 1.05. Lithium-containing solid or liquid fuels are used for tritium production. In this study, solid Li_2O was used for tritium production. Equations 1-3 given below were used in TBR calculations (Şener and acır 2024).

$^{6}Li + n \rightarrow T_6 + He + 4.786\ MeV$ (1)

$^{7}Li + n \rightarrow T_7 + He + 2.467\ MeV$ (2)

$TBR = T_6 + T_7$ (3)

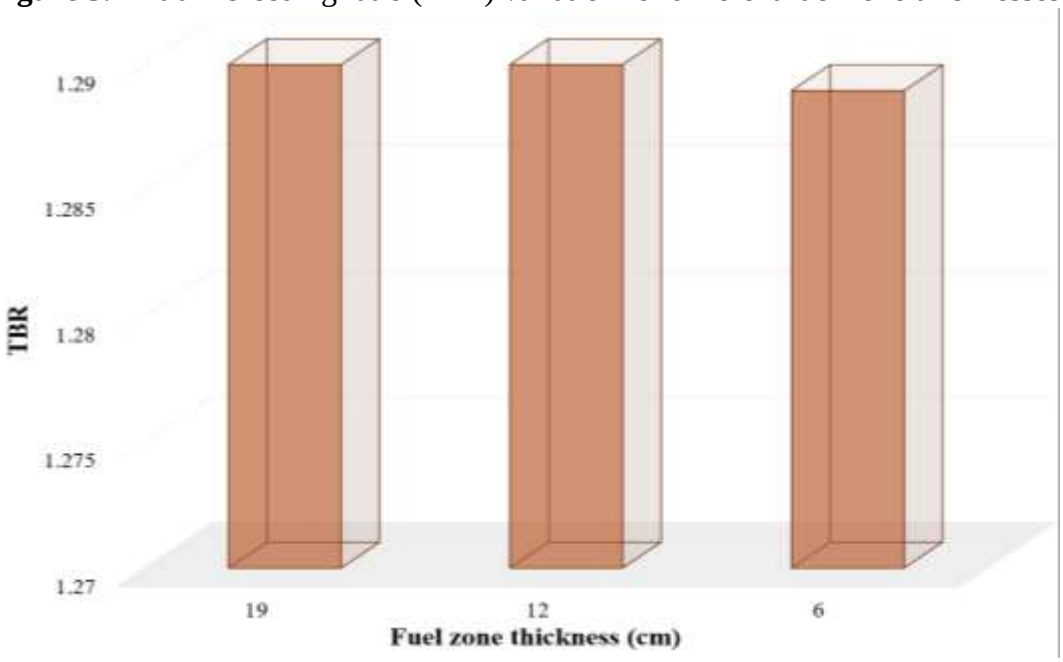
In Table 1, the tritium value T_7 obtained from ^{7}Li, the tritium value T_6 obtained from ^{6}Li and the total TBR values were calculated for fuel zone thicknesses of 6, 12 and 19 cm.

Table 1. Tritium production rate for different fuel zone thicknesses

	6 cm	12 cm	19 cm
T_6	1.012972	1.017311	1.017579033
T_7	0.275996	0.274665	0.273294823
TBR	1.288968	1.291976	1.290874

Table 1 shows that T_6, which reacts with low-energy neutrons, contributes the most to the production of tritium. When Table 1 is examined, the TBR value is greater than 1.05 in all fuel zone thicknesses. This indicates that the reactor is self-sustaining. The calculated TBR value of the SOMBRERO fusion reactor is given in figure 3.

Figure 3. Tritium breeding ratio (TBR) variation for different fuel zone thicknesses

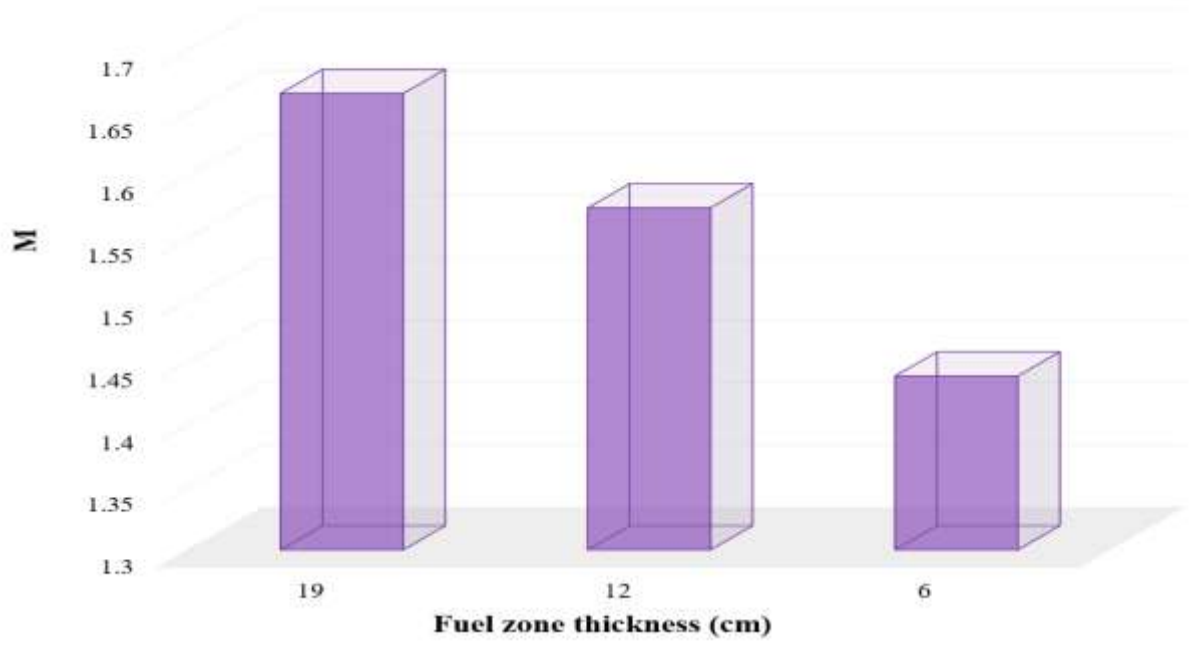

The M value, which is directly related to the fission value of the nuclear fuel in the assembly, is the ratio of the released energy to the fusion neutron energy and is calculated by the equation given in Equation 4 below (Acır and Özkaya 2024).

$$M = \frac{200MeV * <\phi * \sum f > 4.786MeV * T_6 - 2.467 * T_7}{14.1Mev} + 1 \quad (4)$$

Figure 3 shows the energy multiplication factor (M) values for the SOMBRERO fusion reactor. When Figure 3 is examined, it is seen that the M value increases as the thickness of the first zone of the SOMBRERO fusion reactor increases. While the M value is ~1.44 at a fuel zone thickness of 6 cm, this value is ~1.66 at a fuel zone thickness of 19 cm.

Figure 4. Energy multiplication factor (M) variation for different fuel zone thicknesses

4. Conclusions

The effect of the thickness of the first fuel zone of the SOMBRERO fusion reactor, which has a 10% UO_2 + LiO_2 mixture, on the neutronic analysis was investigated. The findings obtained are given below;

✓ The TBR>1.05 required for the reactor to be self-sustaining was achieved within the three zone thicknesses determined in the study.

✓ The TBR value is ~1.29 when the fuel zone thickness is 6 cm and ~1.3 when the fuel zone thickness is 19 cm.

✓ The M value increased with increasing fuel zone thickness. The M value was calculated as ~1.44 for a 6 cm fuel zone thickness and ~1.67 for a 19 cm fuel zone thickness.

REFERENCES

Şahin, S., Yapıcı, H., and Bayrak, M. (1999). Spent mixed oxide fuel rejuvenation in fusion breeders. Fusion Engineering and Design 47(1), 9-23.

Brown, T. G., Menard, J. E., Berkery, J. W., Brooks, A., Costley, A. E., Emdee, E., ... and Smith, M. (2026). The spherical tokamak advanced reactor (STAR) fusion power plant design. Fusion Engineering and Design 222, 115461.

Xinze, L. I., ZHANG, B., Chengcheng, T. O. N. G., Ronghua, C. H. E. N., Zhang, D., Wenxi, T. I. A. N. and Suizheng, Q. I. U. (2025). Thermal Mechanical Response Analysis of the First Wall in Laser Initial Confinement Fusion Reactors. International Journal of Advanced Nuclear Reactor Design and Technology.

Nukaga, S. and Furuya, M. (2025). Multi-dimensional condensation behavior during ingress of coolant event experiments for fusion reactors with TRACE code. Fusion Engineering and Design, 217, 115107.

Degiorgio, K., Muscat, M. and Mollicone, P. (2025). RCC-MRx Type P damage assessment methodologies for the design of Nuclear fusion reactor components. Fusion Engineering and Design, 221, 115407. https://doi.org/10.1016/j.fusengdes.2025.115407

Reyes, S., Latkowski, J. F., Sanz, J. and Gomez del Rio, J. (2001). Safety assessment for inertial fusion energy power plants: Methodology and application to the analysis of the HYLIFE-II and SOMBRERO conceptual designs. Journal of fusion energy, 20(1), 23-44.
Özkaya, M., Acır, A. and Yalçın, Ş. (2023). Investigation of the hydrogen production of the PACER fusion blanket integrated with Fe–Cl thermochemical water splitting cycle. Nuclear Engineering and Technology, 55(11), 4287-4294. https://doi.org/10.1016/j.net.2023.08.007
Şener, G. and Acır, A. (2024). Utilization of Magnesium Chloride (Mg-Cl) cycle for Hydrogen Production of SOMBRERO Fusion Reactor. Gazi Üniversitesi Fen Bilimleri Dergisi Part C: Tasarım ve Teknoloji, 12(2), 596-604.
Acır, A. and Özkaya, M. (2024). Performance evaluation of the Fe–Cl and Mg–Cl cycle for hydrogen production of the minor actinide fuelled PACER fusion blanket. International Journal of Hydrogen Energy, 67, 634-643. https://doi.org/10.1016/j.ijhydene.2024.04.163

ASSESSING THE EFFECT OF SUBSIDIZED INPUTS ON RICE FARMERS' PRODUCTION UNDER THE VALUE CHAIN DEVELOPMENT PROGRAMME IN BENUE AND NIGER STATES, NIGERIA

YISA, E.N.
Muhammed, U.H.
Tsado, J.H.
Ajayi, O.J.
Department of Agricultural Extension and Rural Development,
Federal University of Technology, Minna, Niger State, Nigeria.

ABSTRACT
Input subsidy remains one of the most widely used agricultural support mechanisms for improving smallholder productivity in Nigeria. Under the Value Chain Development Programme (VCDP), rice farmers in Benue and Niger States benefit from subsidized seeds, fertilizers, agrochemicals, land development, and mechanization services. This paper examines the effects of these subsidies on rice production performance and livelihood outcomes, based on empirical data from both states. A multistage sampling procedure was used to select beneficiaries, and data were analysed using descriptive statistics, logistic regression, t-test, and propensity score matching. Results show that subsidized inputs significantly improved rice yield, income, and livelihood indicators across both states. However, distinct state-level differences emerged: farmers in Niger State exhibited higher access to mechanization, training, and credit, shorter distance to input centres, and higher income compared to Benue. Benue farmers recorded higher engagement in agro-processing, fishing, and on-farm labour activities. Subsidized seed, fertilizer, and herbicides were the most widely accessed in both states. The study concludes that subsidized inputs under VCDP play a critical role in raising productivity and strengthening rural livelihoods, though further improvement in mechanization and irrigation access is needed. Policy recommendations include timely delivery of inputs, expansion of training, increased credit access, digital tracking of subsidies, and enhanced cooperative governance.
Keywords: Input subsidy; Rice farmers; VCDP; Productivity; Smallholder livelihoods.

INTRODUCTION
Agriculture is a major contributor to Nigeria's economy and remains the most important source of employment and rural livelihood (FMARD, 2021). Rice has become the second most consumed staple in the country, with annual demand exceeding local production. Despite favourable agro-ecological conditions, Nigeria continues to face persistent productivity gaps resulting from low use of modern technologies, climate variability, limited access to credit, and weak value chain coordination (IFAD, 2020; World Bank, 2019).

In response to these challenges, the Federal Government of Nigeria, in collaboration with the International Fund for Agricultural Development (IFAD), introduced the Value Chain Development Programme (VCDP). The programme supports rice and cassava farmers across selected states including Benue and Niger, through a combination of capacity building, market linkages, and subsidized inputs. These subsidies include improved rice seeds, fertilizers, herbicides, pesticides, land development, and mechanization services provided through matching grant modalities. The subsidized input component is designed to enhance adoption of improved production technologies, reduce production costs, and increase yield and income (IFAD, 2022). Prior assessments of VCDP activities confirm that input subsidies have expanded farmers' access to improved seeds and fertilizers, yet little scholarly evidence exists differentiating impact pathways between states with different socio-economic and institutional

contexts. This is important because Benue and Niger States differ markedly in terms of farmer organization strength, infrastructural access, extension delivery, market integration, and historical levels of mechanization support. Programme data indicate that Niger farmers may have stronger access to machinery and credit, while Benue farmers may demonstrate stronger cooperative structures and diversified livelihood portfolios (VCDP, 2021; NBS, 2020).

This paper, therefore, provides a comparative evaluation of subsidized input access and productivity outcomes in the two states. Specifically, it examines (i) the types and levels of subsidized input accessed by farmers, (ii) determinants of input access across states, (iii) the effects of subsidies on rice output, income, and farm-level performance, and (iv) distinct livelihood outcomes associated with subsidy use. The insights provided would support evidence-based programme adjustments and policy design for future agricultural input support interventions.

METHODOLOGY

Study Area

The study was conducted in Benue and Niger States two major rice-producing states with high VCDP activity and large populations of rice farmers. Benue lies in the North-Central zone and is recognized as the "food basket of the nation," while Niger is the largest state by landmass and possesses abundant irrigation potential (NBS, 2020).

Sampling Procedure

A multistage sampling method was adopted. VCDP-implementing Local Government Areas (LGAs) were purposively selected, followed by random selection of Farmer Organisations (FOs) and rice farmers. The sampling frame was derived from VCDP beneficiary registers. A structured questionnaire was administered.

Analytical Techniques

- **Descriptive statistics** were used to summarise socio-economic and production characteristics.
- **Logistic regression** identified determinants of access to subsidized inputs.
- **Paired t-test** compared pre- and post-subsidy outputs and income.
- **Propensity Score Matching (PSM)** established causal effects of subsidized inputs while managing selection bias (Rosenbaum and Rubin, 1983).

RESULTS AND DISCUSSION

Types of Subsidized Inputs Accessed

Farmers in both states accessed improved seeds, fertilizers, herbicides, pesticides, and selected machinery under the VCDP matching grant scheme. However, distinct state-level differences emerged.

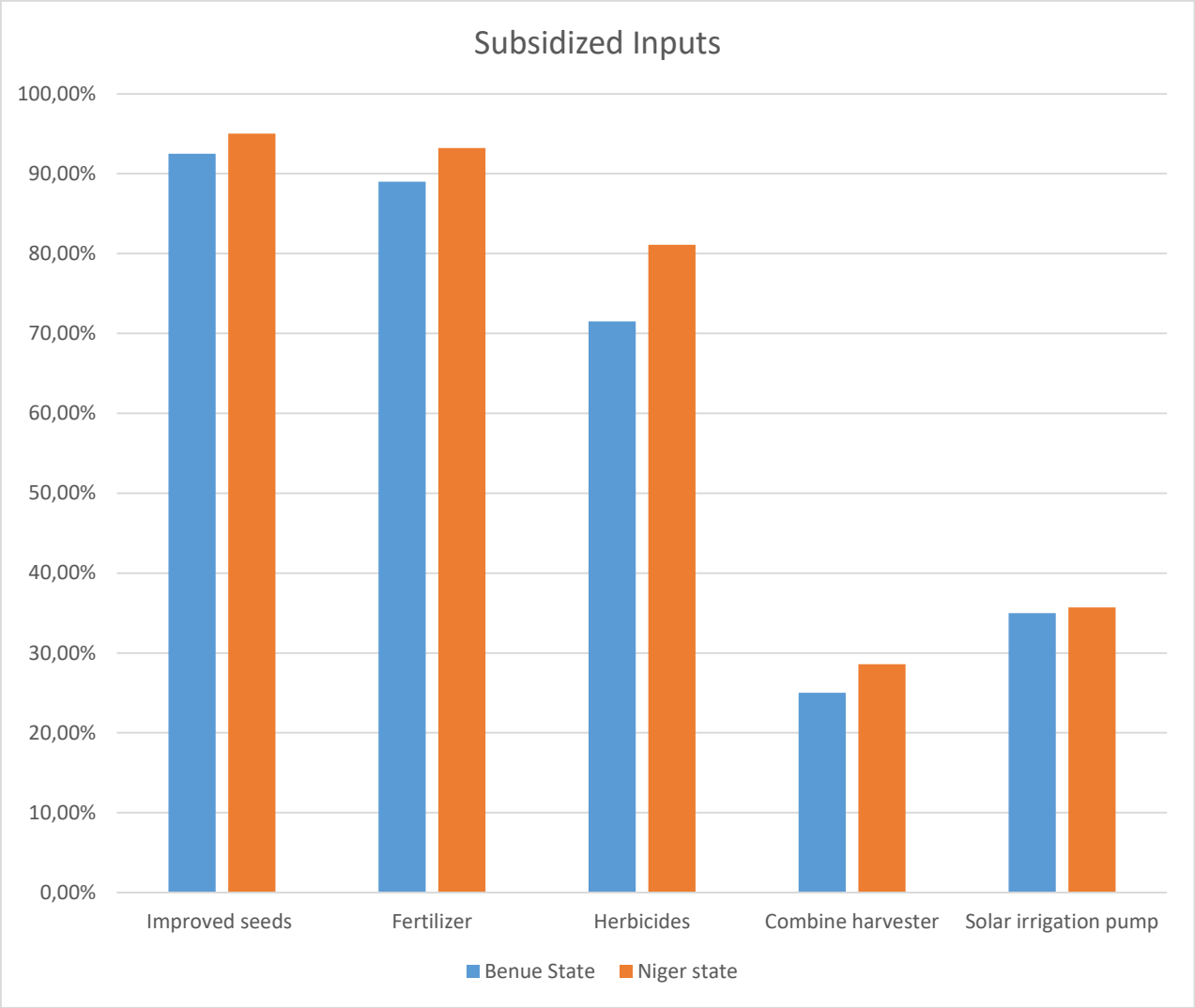

Figure 1; Types of subsidized input accessed by rice farmers

Access to subsidized inputs is a critical determinant of productivity within smallholder rice systems, and the findings demonstrate a clear differentiation between Niger and Benue States in terms of the specific inputs accessed and the magnitude of benefit received. While both states recorded high uptake of core inputs such as improved seeds, fertilizers, and herbicides, Niger consistently showed higher access across all major input categories. This outcome reflects stronger institutional coordination within Niger VCDP clusters, better functioning agro-dealer networks, and more efficient distribution systems. Notably, Niger farmers' slightly higher access to seed and fertilizer subsidies suggests better programme penetration and reduced logistical constraints in delivering inputs to beneficiaries. These differences indicate that structural conditions such as state-level agency performance, cooperative efficiency, and proximity to input centres substantially shape farmers' ability to benefit from government-supported schemes.

Conversely, Benue recorded marginally higher access only in solar irrigation pumps, albeit at a low overall adoption rate. This pattern suggests that irrigation support under VCDP is still underdeveloped across both states, but more critically underutilized in Niger where farmers rely more on rainfed production despite greater irrigation potential. Furthermore, the extremely low access to mechanization inputs (smart tractors and combine harvesters) in both states highlights a persistent mechanization gap in Nigerian rice production. Benue's significantly lower access to combine harvesters compared to Niger also indicates limited mechanization service availability, possibly due to fewer service providers and lower cooperative capacity.

Collectively, these findings illustrate that although the subsidy programme successfully expands access to essential agronomic inputs, gaps remain in high-value technologies, especially mechanization and irrigation, which are essential for large-scale yield improvement.

Extent of Access to Subsidized Inputs

The extent-of-access results further reveal that Niger farmers not only accessed more input categories but also did so at significantly higher intensity than their counterparts in Benue State. The higher mean scores for Niger across seeds, fertilizers, herbicides, and mechanization imply more regular, timely, and sufficient quantities of inputs received. This aligns with Niger's shorter average distance to redemption centres (4.59 km compared to Benue's 7.50 km), which likely enhances timely participation in distribution exercises. Enhanced cooperative performance and higher credit availability in Niger further strengthen its farmers' capacity to meet co-payment requirements associated with VCDP's matching grant scheme. These institutional advantages combine to increase the reliability and adequacy of subsidized input access, translating into smoother production cycles and reduced yield variability.

In contrast, moderate access levels in Benue suggest constraints linked to lower credit availability, greater distance to distribution points, and possible administrative inefficiencies among some farmer organizations. The variability in access implies that while some Benue cooperatives are strong, others may lack the managerial capacity to mobilize members, coordinate timely redemption, or contribute financially to counterpart funding. This underscores the importance of organizational strength in ensuring equitable and consistent access to subsidies within community-based programmes. The difference in access intensity between the two states signifies that even when inputs are available, contextual factors such as governance, credit access, and logistical ease strongly shape farmers' real access and utilization levels.

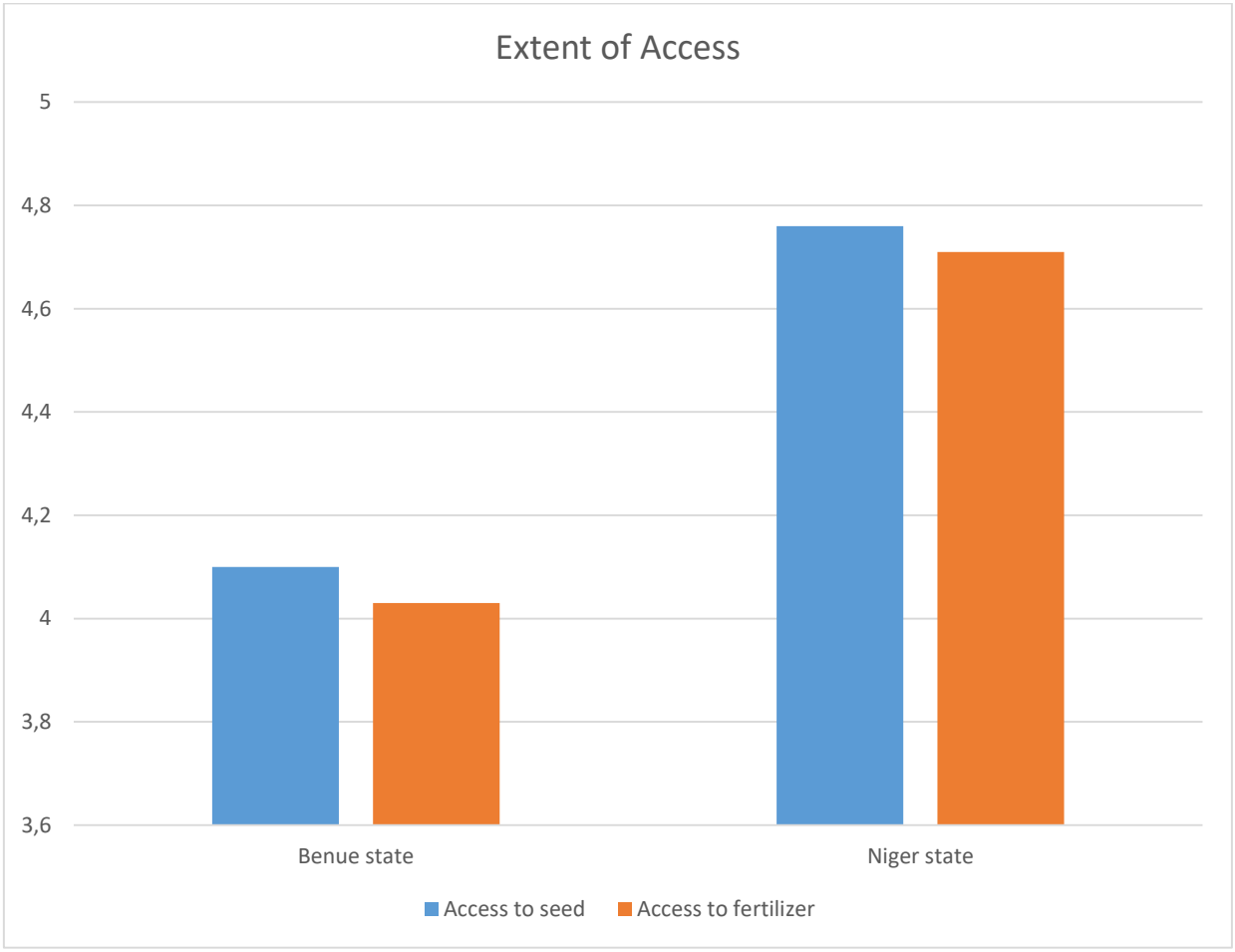

Figure 2; Extent of access to subsidized inputs

Effect of Subsidized Inputs on Output

The results indicate that subsidized inputs significantly increased rice output in both states; however, the pathways through which these contributions materialized differed markedly. In Benue, output improvements were strongly influenced by credit access, cooperative functioning, and fertilizer application rates. This suggests that increased liquidity and organizational efficiency enabled farmers to apply inputs more effectively and cultivate larger farm sizes. Mechanization also played a significant role in Benue, illustrating how easing labour constraints directly supports yield expansion. The findings align with literature emphasizing that improved input access reduces production bottlenecks and enhances productivity, especially among smallholders with limited capital.

In Niger State, the effect of subsidized inputs on output exhibited a stronger linkage to training and seed quantity, highlighting the role of human capital enhancement in amplifying input productivity. The significance of training indicates that farmers in Niger were better able to adopt recommended agronomic practices such as correct spacing, planting depth, and fertilizer timing which improved input efficiency and yield responses. Additionally, high access and use of improved seed varieties further boosted production outcomes. The distinction between the two states demonstrates that while Benue's output is strongly driven by input quantity and access to credit, Niger's output gains are strengthened by knowledge transfer and technical adoption. This reinforces the need for complementary investments in farmer training to maximize the benefits of input subsidies.

Table 1: Significant Determinants of Rice Output After Receiving Subsidized Inputs

Determinant	Benue State	Niger State	Interpretation
Farm size	**Significant**	**Significant**	Larger farms → higher output in both states
Access to credit	**Significant**	Not significant	Credit critically affects output in Benue only
Cooperative membership	**Significant**	**Significant**	Strong FO influence across both states
Mechanization access	**Significant**	**Significant**	Mechanization improves labour efficiency
Fertilizer quantity	**Significant**	**Significant**	Fertilizer remains key yield-enhancing input
Seed quantity used	Not significant	**Significant**	Improved seeds matter more in Niger
Farming experience	Not significant	**Significant**	Experience enhances technical efficiency in Niger
Training received	Not significant	**Highly significant**	Training greatly boosts output in Niger

Source: Field survey, 2024.

Livelihood Diversification Outcomes

Livelihood diversification patterns reflect the socio-economic realities of each state and the way input subsidies indirectly influence household welfare. Benue farmers demonstrated high participation in agro-processing, fishing, tailoring, and transportation, indicating a more diversified livelihood portfolio dominated by trade and artisanal activities. This diversification suggests that households in Benue strategically combine rice production with complementary income streams to reduce risk exposure and stabilize earnings. The strong presence of agro-processing activities also indicates a relatively vibrant rural agro-economy where value addition

offers additional income opportunities. These patterns are consistent with studies linking livelihood diversification to improved resilience among smallholders in high-risk agricultural environments.

Table 1: Livelihood activities of the rice farmers

Variables	Benue state (146) **Yes (%)**	Niger state (185) **Yes (%)**
Farm activities		
Poultry farming	144(98.6)	158(85.9)
Fish farming	142(97.3)	149(80.5)
Arable crop farming	141(96.6)	174(94.1)
Livestock farming	107(73.3)	167(90.3)
On-farm activities		
Agro-processing	142(97.3)	150(81.1)
Seed collection	145(99.3)	147(79.5)
Farm labour	126(86.3)	154(83.2)
Marketing of farm produce	129(88.4)	151(81.6)
Off-farm activities		
Transportation	144(98.6)	153(82.7)
Tailoring	134(91.8)	106(57.3)
Soap making/selling	129(88.4)	164(88.6)
Teaching	131(89.7)	171(92.4)

Source: Field survey, 2024; Decision rule: ≥ 50% widely practiced.

In Niger State, diversification leaned towards formal and semi-formal non-farm income activities such as teaching, soap production, and petty manufacturing. This reflects greater access to education and training opportunities, as well as stronger linkages to local markets where small-scale manufacturing thrives. The higher income levels reported among Niger farmers (with many earning above ₦1,200,000) may also facilitate investment in non-farm enterprises. The distinction between the two states suggests that while Benue farmers diversify primarily into trade and artisanal activities, Niger farmers diversify into structured non-farm activities requiring higher skills or capital. These differences highlight how socio-economic environment, human capital, and income levels shape diversification pathways, with implications for livelihood resilience and long-term rural development.

Conclusion and Recommendations

Subsidized inputs under VCDP significantly improved rice farmers' productivity, income, and livelihood outcomes in both Benue and Niger States. However, distinct differences exist: Niger farmers had better access to mechanization, training, and credit, resulting in higher yields and income. Benue farmers displayed stronger cooperative engagement and more diversified rural livelihood strategies. These findings demonstrate that while input subsidies are effective, the

enabling environment credit, training, cooperative capacity, and mechanization shapes the magnitude of impact. It is recommended that VCDP should improve timeliness of input delivery as early distribution aligned with production calendars will maximize yield gains. Expand mechanization support in Benue State and enhance training programmes especially for Benue farmers. Farmers should also strengthen cooperative governance and leadership as cooperatives must be trained on inventory management, governance, and procurement accountability.

References

Adewumi, M.O. (2018). Determinants of input use among Nigerian rice farmers. . *Agricultural and biological journal of North America*

FMARD (2021). Agricultural Sector Performance Report. Federal Ministry of Agriculture and Rural Development.

IFAD (2020). Value Chain Development Programme Mid-Term Report.

IFAD (2022). Completion Report of the IFAD-VCDP.

NBS (2020). National Agricultural Sample Survey.

Rosenbaum, P.R. & Rubin, D.B. (1983). The central role of the propensity score in observational studies for causal effects.

VCDP (2021). Beneficiary Performance Assessment Report.

World Bank (2019). Agriculture and Rural Development Indicators for Nigeria.

AKILLI TUZAK SİSTEMLERİ VE GÖRÜNTÜ ANALİZİ İLE MODERN BÖCEK İZLEME YÖNTEMLERİ

Öğr. Gör. Nagihan KILIÇ
Iğdır Üniversitesi Teknik Bilimler Meslek Yüksekokulu, Seracılık programı
ORCID: 0000-0002-7746-8125
Dr. Öğr. Üyesi Murat GÜVEN
Iğdır Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Bitki Koruma Bölümü, Iğdır, Türkiye
ORCID: 0000-0003-2521-0138

ÖZET
Tarımsal üretimde böcek zararlılarının neden olduğu kayıpların yıllık %30–40 gibi yüksek oranlara ulaşması, zararlı popülasyonlarının hızlı, doğru ve sürekli izlenmesini zorunlu kılmaktadır. Geleneksel izleme yöntemlerinin iş gücü yoğun, zaman alıcı ve çoğu zaman öznel değerlendirmelere dayalı olması, daha modern, otomatik ve veri temelli çözümlere olan ihtiyacı artırmıştır. Bu çerçevede yapay zekâ temelli modeller, son yıllarda tarımsal zararlı yönetiminde devrim niteliğinde yenilikler sunarak tür tanımlama, sınıflandırma, popülasyon tahmini ve davranış analizi gibi kritik süreçlerde yüksek doğruluk oranlarına ulaşmıştır. Özellikle CNN tabanlı mimariler ile YOLO ve benzeri gerçek zamanlı nesne algılama modelleri, akıllı tuzaklardan elde edilen yüksek çözünürlüklü görüntüleri analiz ederek zararlı böcekleri hızlı ve hassas biçimde tespit edebilmekte, böylece manuel sayım ihtiyacını büyük ölçüde ortadan kaldırmaktadır. IoT tabanlı veri aktarım sistemlerinin bu tuzaklarla entegre edilmesi ise geniş tarım alanlarında eş zamanlı ve çok noktadan veri toplanmasını mümkün kılmakta, karar destek süreçlerini güçlendirerek erken uyarı mekanizmalarının etkinliğini artırmaktadır. Tüm bu gelişmeler ışığında yapay zekâ destekli akıllı tuzak sistemleri hem zararlı yoğunluğunun zamanında belirlenmesi hem de gereksiz pestisit kullanımının önüne geçilmesi açısından sürdürülebilir tarım uygulamalarında önemli bir yer edinmektedir. Sonuç olarak bu teknolojiler, modern entegre zararlı yönetiminde hız, doğruluk, verimlilik ve çevresel duyarlılığı bir araya getiren stratejik bir bileşen olarak geleceğin tarımsal mücadele yöntemlerini şekillendirmektedir.
Anahtar Kelimeler: Akıllı tuzak sistemleri, Yapay zekâ, zararlı böcekler, izleme, sensör

PEST MONITORING METHODS WITH SMART TRAPPING SYSTEMS AND IMAGE ANALYSIS

ABSTRACT
In agricultural production, yield losses caused by insect pests can reach as high as 30–40% annually, making the rapid, accurate, and continuous monitoring of pest populations essential. Traditional monitoring methods are labor-intensive, time-consuming, and often rely on subjective evaluations, which increases the need for modern, automated, and data-driven solutions. In this context, artificial intelligence–based models have introduced revolutionary innovations in agricultural pest management in recent years, achieving high accuracy in critical processes such as species identification, classification, population prediction, and behavior analysis. In particular, CNN-based architectures and real-time object detection models such as YOLO can analyze high-resolution images obtained from smart traps to rapidly and precisely detect pest insects, thereby greatly reducing the need for manual counting. The integration of IoT-based data transmission systems with these traps enables simultaneous and multi-point data collection across large agricultural areas, strengthening decision-support processes and enhancing the effectiveness of early warning mechanisms. In light of these developments, AI-assisted smart trap systems have become an important component of sustainable agricultural practices by enabling timely determination of pest density and reducing unnecessary pesticide use. Consequently, these technologies are shaping the future of agricultural pest control as a

strategic tool that combines speed, accuracy, efficiency, and environmental sensitivity in modern integrated pest management.
Keywords: Smart trap systems, Artificial intelligence, pest insects, monitoring, sensors

1. GİRİŞ

Tarım ve orman ekosistemlerinde zararlı böcek popülasyonlarının doğru ve zamanında izlenmesi hem ekonomik kayıpların azaltılması hem de pestisit kullanımının minimuma düşürülmesi açısından kritik öneme sahiptir. Geleneksel izleme yöntemleri çoğunlukla manuel kontrol, feromon tuzaklarının periyodik incelenmesi ve insan gözlemine dayandığından hem iş gücü hem de zaman açısından maliyetlidir. Ayrıca insan kaynaklı hatalar, örnekleme sıklığının düşüklüğü ve mekânsal sınırlılık, geleneksel yöntemlerin doğruluğunu azaltabilmektedir. Son yıllarda sensör teknolojilerinin gelişimi, nesnelerin interneti (IoT) altyapılarının yaygınlaşması ve yapay zekâ tabanlı görüntü analiz tekniklerinin olgunlaşması, böcek izleme sistemlerinde önemli bir dönüşüm başlatmıştır (Aslam, et. al., 2024). Akıllı tuzak sistemleri; kamera, sıcaklık–nem sensörleri, kablosuz veri iletim modülleri ve otomatik görüntü işleme yazılımlarını içeren bütünleşik yapılardır. Bu sistemler, tuzaklara gelen zararlı böcekleri gerçek zamanlı olarak tespit edebilmekte, tür ayrımı yapabilmekte ve popülasyon yoğunluğunu herhangi bir insan müdahalesine gerek kalmadan sayısallaştırabilmektedir. Makine öğrenmesi ve derin öğrenme modelleri; böceklerin morfolojik özelliklerini çıkarma, sınıflandırma, hareket analizi ve davranış takibi gibi görevlerde yüksek doğruluk oranlarına ulaşmıştır. Böylece, zararlı popülasyonlarının erken uyarı sistemleri yoluyla tespit edilmesi ve biyolojik zamanlamanın (phenology) daha hassas hesaplanması mümkün hâle gelmiştir (Javed, et., al., 2025). Modern görüntü analizi yaklaşımları, yalnızca böcek sayımını değil aynı zamanda bireylerin büyüklük, renk, segment yapısı ve kanat deseni gibi taksonomik açıdan kritik parametreleri otomatik olarak değerlendirebilmektedir. Bu sayede tür tanılama süreci dijitalleştirilmiş ve standardize edilmiştir. Ayrıca IoT tabanlı akıllı tuzaklar, bulut bilişim platformlarına düzenli veri akışı sağlayarak geniş alanlarda mekânsal–zamansal popülasyon haritaları oluşturulmasına olanak tanımaktadır. Bu durum, karar destek sistemlerinin geliştirilmesi, pestisit uygulamalarının zamanlamasının iyileştirilmesi ve çevresel sürdürülebilirliğin artırılması açısından önemli bir avantaj yaratmaktadır. Bu bağlamda, akıllı tuzak sistemleri ve görüntü analizi destekli modern izleme yöntemleri, entegre zararlı yönetiminde (IPM) yeni bir paradigma oluşturmaktadır (Čirjak, et., al., 2022). Hem akademik araştırmalar hem de endüstriyel uygulamalar hızla artmakta olup, yakın gelecekte bu teknolojilerin tarımsal üretimde yaygın bir standart hâline gelmesi beklenmektedir.

Bu çalışma, akıllı tuzak sistemlerinin yapısal özelliklerini, görüntü işleme temelli tanılama tekniklerini, derin öğrenme modellerinin uygulamalarını ve IoT tabanlı veri aktarım mekanizmalarını kapsamlı bir şekilde incelemektedir. Ayrıca literatürde rapor edilen saha uygulamaları ışığında teknolojinin güncel durumunu değerlendirmekte ve gelecekteki potansiyel gelişmeleri tartışmaktadır. Böylece yapay zekâ destekli modern böcek izleme yöntemlerinin hem güncel durumunu hem de tarımsal mücadele alanındaki dönüştürücü gücünü ortaya koymayı amaçlamaktadır.

2. AKILLI TUZAK SİSTEMLERİ

Akıllı tuzak sistemleri, geleneksel feromon veya yapışkan tuzakların sınırlılıklarını ortadan kaldırmak amacıyla çeşitli donanım ve yazılım bileşenlerinin bütünleştiği modern izleme araçlarıdır. Bu sistemlerin gelişimi, özellikle sensör teknolojilerindeki ilerlemeler, düşük maliyetli kamera modüllerinin yaygınlaşması ve yapay zekâ algoritmalarının yüksek doğruluk oranları ile çalışabilmesi sayesinde hız kazanmıştır (Yılmaz, 2016; Miranda et al., 2014; Lima et al., 2020). Akıllı tuzakların hem optik sistemler hem de derin öğrenme tabanlı görüntü işleme yaklaşımları ile desteklenmesi, sahada otomatik ve yüksek doğruluklu böcek tespitini mümkün kılmaktadır (Eze & Kaplan Berkaya, 2024; Demirel, 2024). Özellikle kamera tabanlı tuzakların

gerçek zamanlı veri aktarımı ve IoT altyapısıyla entegre şekilde çalışabilmesi, manuel izlemeye kıyasla daha hızlı ve güvenilir bir izleme süreci sunmaktadır (Sparks et al., 2024).

Geleneksel izleme yöntemlerinde böceklerin tuzaklara haftalık periyotlarla manuel olarak kontrol edilmesi ve elle sayılması gerekmekte, bu durum hem zaman kaybına hem de değerlendirme hatalarına yol açmaktadır (Yılmaz, 2016). Akıllı tuzaklar ise bu süreci otomatikleştirerek hem insan hatasını azaltmakta hem de saha koşullarından bağımsız olarak sürekli veri akışı sağlamaktadır. Bu sistemler **Kamera ve Aydınlatma Modülleri**, **Sensör Modülleri**, **İşlemci ve Yapay Zekâ Birimi, Veri Aktarım ve İletişim Bileşenleri (IoT)** farklı sensörlerden ve bileşenlerden oluşmaktadır.

Kamera ve Aydınlatma Modüller

Akıllı tuzakların en kritik bileşeni, tuzak yüzeyindeki böcekleri yüksek doğrulukla görüntüleyen kamera sistemleridir. Çoğu modern tuzaklar, yüksek çözünürlüklü CMOS veya CCD sensörlü kameralar kullanmakta; düşük ışık koşullarında veri kaybını önlemek için LED veya kızılötesi destekli aydınlatma birimleriyle güçlendirilmektedir. Bu kameralar belirli zaman aralıklarıyla tuzak yüzeyinin görüntüsünü kaydederek işleme birimine iletir ve böylece manuel kontrol ihtiyacını ortadan kaldırır (Miranda et al. 2014). Yapılan bir çalışmada delta tuzak modelinde, kameranın belirli saatlerde otomatik olarak çektiği görüntüleri MATLAB tabanlı bir analiz yazılımına aktarmış ve böceklerin şekil–renk ayrımı üzerinden %90'ın üzerinde doğrulukla tespit edildiğini bildirmiştir (Yılmaz, 2016). Bunun dışında yine yapılan bir çalışmayla zeytin zararlıları için feromon tuzaklarında yüksek çözünürlüklü kameralar kullanılmış; YOLO tabanlı derin öğrenme algoritmalarının yüksek yoğunluklu tuzak yüzeylerinde bile zararlı böcekleri %94,85 doğrulukla algıladığı gösterilmiştir (Demirel, 2024).

Sensör Modülleri

Modern tuzak sistemlerinde kameraya ek olarak sıcaklık, nem, ışık şiddeti ve bazen CO_2 seviyesini ölçen sensörler yer almaktadır. Bu sensörler, zararlı türlerin davranışlarını etkileyen çevresel faktörleri takip ederek popülasyon dalgalanmalarının çevresel bağlamda yorumlanmasına olanak tanır. Zeytin güvesi (***Prays oleae*** Bern.) izleme sistemine entegre edilen sıcaklık sensörleri, derece-gün modellerinin tetiklenmesinde kullanılarak zararlıların gelişim evrelerinin tahmin edilmesini mümkün kılmıştır (Demirel, 2024).

İşlemci ve Yapay Zekâ Birimi

Akıllı tuzak sistemlerinde elde edilen görüntülerin analiz edilmesinden sorumlu işlemci birimi, sistemin performansını ve tanı doğruluğunu doğrudan etkileyen temel unsurlardan biridir. Günümüzde bu tür sistemlerde iki ana işlemci yaklaşımı kullanılmaktadır: yerel (edge) işlemciler ve bulut tabanlı işlemcilerdir. Yerel işlemciler genellikle düşük güç tüketimi ve taşınabilirlik avantajı sunan gömülü kartlar (Raspberry Pi, Jetson Nano, Arduino tabanlı mikrodenetleyiciler vb.) üzerine inşa edilmekte; bu cihazlar görüntülerin sahada anlık olarak analiz edilmesini mümkün kılmaktadır (Lima et al., 2020; Kariyanna et al., 2024). Yapılan bir çalışmada farklı akıllı tuzak tasarımlarının karşılaştırıldığı edge işlemcilerin özellikle enerji verimliliği, gecikmesiz analiz ve internet bağlantısının sınırlı olduğu alanlarda çalışma imkânı açısından önemli avantajlara sahip olduğunu vurgulamıştır. Öte yandan bulut tabanlı işlemciler, yüksek işlem gücü gerektiren derin öğrenme modellerinin eğitimi ve çalıştırılmasında önemli bir üstünlük sağlamaktadır. Bu tür platformlar (AWS, Google Cloud, Azure vb.), yüksek boyutlu görüntü veri setlerinin CNN ve YOLO tabanlı nesne tanılama algoritmalarıyla analiz edilmesini mümkün kılar. Zeytin sineği (*Bactrocera oleae* Rossi) ve zeytin güvesi (*Prays oleae*) için geliştirilen akıllı tuzak sisteminde, YOLOv5 modellerinin bulut üzerinde işlenmesi sayesinde sahadan gelen yüksek çözünürlüklü görüntüler %94–95 doğruluk düzeyiyle sınıflandırılmıştır. Farklı CNN mimarilerinin bulut tabanlı işlemcilerde eğitilmesinin böcek sınıflandırma doğruluğunu önemli ölçüde artırdığını bildirmiştir. İşlemciler üzerinde çalışan yapay zekâ modelleri yalnızca tür tanımlamayı değil; aynı zamanda popülasyon yoğunluğu tahmini, bireysel sayım, davranış analizi ve çoklu nesne takibi gibi gelişmiş işlevleri de

mümkün kılmaktadır (Eze et., al., 2024). Derin öğrenme tabanlı modellerin (CNN, YOLO, EfficientDet, MobileNet) yüksek genel doğruluk ve düşük hata oranıyla çalışması, manuel tanılamaya kıyasla daha objektif ve sürdürülebilir bir değerlendirme sunmaktadır. AI temelli işlemci altyapısının entegre zararlı yönetimi (IPM) yaklaşımında karar destek sistemlerinin merkezinde yer aldığını ve gelecekte bu sistemlerin öngörüsel modelleme ile birlikte çalışmasının beklendiğini belirtmektedir (Sparks et., al., 2024).

Veri Aktarım ve İletişim Bileşenleri (IoT)

Modern akıllı tuzak sistemlerinde elde edilen görüntü ve sensör verilerinin etkin şekilde işlenebilmesi için bu bilgilerin güvenilir bir iletişim altyapısı üzerinden sunucuya aktarılması zorunludur. Bu amaçla GSM, Wi-Fi, LoRaWAN, Sigfox ve NB-IoT gibi düşük güçlü geniş alan ağları (LPWAN) yaygın şekilde kullanılmaktadır. Bu protokoller geniş tarım alanlarında gerçek zamanlı veri aktarımını mümkün kılarak manuel kontrol ihtiyacını önemli ölçüde azaltmakta ve izleme süreçlerinde zaman kazanımı sağlamaktadır. Hindistan'da yapılan bir çalışmada pamuk tarlalarında kurulan LoRa tabanlı tuzak sisteminin 12 km'ye kadar veri iletebildiğini ve bağlantı sürekliliğinin %97'nin üzerinde seyrettiğini bildirmiştir (Dutta et., al., 2021).

Wi-Fi tabanlı sistemler özellikle sera ve kapalı alan tarımında yüksek bant genişliği sayesinde yüksek çözünürlüklü görüntü aktarımı için avantajlıdır. Buna karşılık kırsal ve geniş alanlarda LoRaWAN ve NB-IoT, düşük enerji tüketimi ve uzun menzil özellikleri nedeniyle daha fazla tercih edilmektedir. Akdeniz bölgesinde yürütülen çalışmada, NB-IoT tabanlı böcek izleme cihazlarının kesintisiz veri iletimi sayesinde *Ceratitis capitata* popülasyonlarının üç farklı lokasyonda eş zamanlı olarak takip edilebildiği rapor edilmiştir (Rossi et., al., 2023).

3. GÖRÜNTÜ İŞLEME YÖNTEMLERİYLE BÖCEK TANILAMA VE İZLEME

Görüntü işleme teknikleri, akıllı tuzak sistemlerinin en kritik bileşenlerinden biri olup zararlı böceklerin otomatik olarak tespit edilmesi, sayılması ve sınıflandırılmasında temel rol oynamaktadır. Bu teknikler sayesinde manuel değerlendirme gereksinimi ortadan kalkmakta hem hız hem de doğruluk açısından önemli kazanımlar elde edilmektedir. Görüntü işleme, tuzak yüzeyinden elde edilen görüntülerin segmentasyon, kenar belirleme, renk analizi, nesne tanıma ve morfolojik analiz gibi işlemlerden geçirilmesiyle gerçekleştirilir (Yılmaz, 2016; Bağcı, 2024; Demirel, 2024). Yapışkan tuzaklardan elde edilen görüntülerin segmentasyon yöntemleri ile işlenmesi sonucunda pirinç tarlalarındaki zararlı popülasyonlarının başarıyla takip edildiğini göstermiştir (Miranda et al., 2014), Benzer şekilde delta tuzaklara gelen zararlıların renk ve şekil temelli özellik çıkarımı ile %90'ın üzerinde doğrulukla otomatik tespit edilebildiğini bildirilmiştir (Yılmaz, 2016). Bu çalışmalar görüntü işleme tabanlı sistemlerin temelini oluşturmuş ve daha gelişmiş algoritmaların yolunu açmıştır. Son yıllarda görüntü işleme alanında önemli bir ilerleme derin öğrenme destekli hibrit yaklaşımların yaygınlaşmasıyla gerçekleşmiştir. Görüntü işleme tekniklerinin CNN tabanlı sınıflandırıcılarla bütünleştirildiği sistemlerde hem tespit hem de sınıflandırma performansının belirgin şekilde yükseldiğini ortaya çıkarılmıştır (Lima et al., 2020). Pamuk yaprak kurdu için geliştirilen görüntü işleme tabanlı sistemde Gabor filtreleri ve renk histogram analizleri kullanarak %92 doğruluk elde etmişlerdir. (Park et., al., 2022). Meyve sineklerinin (*Drosophila* spp.) tespitinde histogram of oriented gradients (HOG) ve morfolojik açma-kapama süreçlerini birleştirerek yüksek başarı oranları tespit edilmiştir. Bu çalışmalar, görüntü işleme tekniklerinin zararlı tanılama başarısında kritik bir rol oynadığını ortaya koymaktadır (Kasinathan et al., 2021).

Tüm bu bulgular, görüntü işleme tabanlı analizlerin akıllı tuzak sistemlerinde yalnızca bir ön işleme bileşeni olmadığı; aynı zamanda tür tanıma doğruluğunu ve izleme etkinliğini belirleyen en önemli aşamalardan biri olduğunu göstermektedir. Özellikle klasik görüntü işleme yöntemlerinin derin öğrenme tabanlı modellerle bütünleştirildiği hibrit yapılar, günümüzde en yüksek performansa sahip sistemler olarak öne çıkmaktadır.

4. DERİN ÖĞRENME MODELLERİ İLE OTOMATİK TÜR TEŞHİSİ

Derin öğrenme (Deep Learning), akıllı tuzak sistemlerinden elde edilen yüksek çözünürlüklü görüntülerin otomatik olarak işlenmesi ve böcek türlerinin yüksek doğrulukla tanımlanması için son yıllarda en yaygın kullanılan yapay zekâ yaklaşımı hâline gelmiştir. Derin öğrenme tabanlı modeller, özellikle konvolüsyonel sinir ağlarının (CNN) sağladığı otomatik özellik çıkarımı ve nesne tanıma kapasitesi sayesinde akıllı tuzak sistemlerinde böcek türlerinin hızlı ve doğru tespitini mümkün kılmaktadır. Özellikle yüksek çözünürlüklü tuzak görüntülerinde böceklerin konumları, birey yoğunlukları ve morfolojik farklılıkları derin öğrenme algoritmaları tarafından başarıyla ayırt edilebilmektedir (Teixeira, 2023). YOLO, Faster R-CNN, RetinaNet, EfficientDet ve MobileNet gibi modellerin tuzak görüntülerinde %90'ın üzerinde doğruluk oranları sağladığı pek çok çalışma ile ortaya konmuştur (Demirel, 2024; Park & Lee, 2022; Lima et., al., 2020). YOLOv5 ve YOLOv8 modellerinin hem tespit hem de sınıflandırma görevlerinde yüksek performans göstermesi, gerçek zamanlı izleme gerektiren tarımsal uygulamalar için bu modelleri öne çıkarmaktadır. Faster R-CNN ve EfficientDet gibi iki aşamalı modeller özellikle kalabalık tuzak görüntülerinde küçük boyutlu böceklerin ayırt edilmesinde başarılı sonuçlar sunmaktadır (Eze & Kaplan Berkaya, 2024). Bu modeller, özellikle benzer renk ve şekil özelliklerine sahip türlerin ayrımında daha yüksek doğruluk sağlayarak popülasyon analizlerinde hata oranlarını azaltmaktadır. Ayrıca transfer öğrenme (transfer learning) yöntemlerinin kullanımı, tarımsal böcek türleri için yeterli sayıda etiketli görüntü elde etmenin zor olduğu durumlarda önemli avantaj sağlamaktadır. Büyük veri kümeleri üzerinde eğitilmiş modeller (ImageNet, COCO gibi), daha küçük tarımsal veri setleri üzerinde yeniden eğitilerek (fine-tuning) yüksek performans gösterebilmektedir. Bu yöntemle yapılan çalışmalarda sınırlı veriyle bile %90'ın üzerinde sınıflandırma başarısı elde edildiği rapor edilmiştir (Kasinanthan et., al., 2021). Derin öğrenme ayrıca zaman serisi analizine olanak tanıyarak popülasyon dinamiklerinin gün, hafta ve mevsim bazında ortaya konmasını mümkün kılmaktadır. Akıllı tuzaklara entegre edilen yapay zekâ modelleri, sadece böcek tespiti yapmakla kalmayıp, popülasyonun artış trendlerini tahmin ederek karar destek sistemlerine veri sağlamaktadır. Bu durum entegre zararlı yönetimi (IPM) stratejilerinin daha isabetli planlanmasını sağlamaktadır.

SONUÇ

Akıllı tuzak sistemleri, modern entomoloji ve tarımsal zararlılar açısından önemli bir dönüşümü temsil etmektedir. Görüntü işleme, derin öğrenme ve IoT tabanlı veri iletişim teknolojilerinin bütünleşmesi sayesinde böcek popülasyonlarının yüksek doğrulukla, hızlı ve sürekli olarak izlenmesi mümkün hâle gelmiştir. Literatürde hem delta hem de yapışkan tuzak yüzeylerinde çalışan sistemlerin %90'ın üzerinde doğruluk oranlarıyla zararlı tespit ettiği gösterilmiş, bu bulgular geleneksel manuel izleme tekniklerinin önemli ölçüde geride kaldığını ortaya koymuştur (Ramos et., al., 2022). Derin öğrenme algoritmalarının sağladığı otomatik tanılama yeteneği, gelecekte IPM stratejilerinde tahmin modelleriyle birlikte kullanılacak ve zararlı popülasyon artışları önceden öngörülebilir hâle gelecektir. Ayrıca sensör verilerinin iklim ve çevresel değişkenlerle birlikte işlenmesi, daha hassas ve bölgeye özgü mücadele kararlarının verilmesini mümkün kılacaktır (Sun et., al., 2021). Sonuç olarak, akıllı tuzak sistemleri daha sürdürülebilir, daha düşük maliyetli ve daha yüksek doğrulukta bir izleme süreci sunarak tarımsal üretimde verimliliği artırma potansiyeline sahiptir. Bu teknoloji, geleceğin dijital tarım uygulamalarında merkezi bir rol oynayacaktır.

KAYNAKLAR

Aslam, A., Ijaz, M. U., Aslam, M. T., Chattha, M. U., Khan, I., Gulzar, M. Z., & Ali, F. (2024). Monitoring and detection of insect pests using smart trap technologies. In *Revolutionizing Pest Management for Sustainable Agriculture* (pp. 443-468). IGI Global.

Čirjak, D., Miklečić, I., Lemić, D., Kos, T., & Pajač Živković, I. (2022). Automatic pest monitoring systems in apple production under changing climatic conditions. *Horticulturae*, *8*(6), 520.
Demirel, M. (2024). Akıllı tuzak sistemlerinde yapay zekâ destekli böcek tespiti: Zeytin zararlıları üzerine bir uygulama. *Journal of Environmental Science and Data.*
Dutta, A., Singh, R., & Pawar, P. (2021). LoRa-based low-power networks for large-scale pest monitoring in cotton fields. *Computers and Electronics in Agriculture,* 182, 105–113.
Eze, T., & Kaplan Berkaya, M. (2024). Deep learning-based identification of insect pests using CNN architectures. *Journal of Agricultural Informatics.*
Javed, K., Smagghe, G., Kang, Y. Q., Wang, Q., & Wang, Y. (2025). Artificial intelligence in the mass production of natural enemies for biological control in modern agriculture. *Pest Management Science*, *81*(12), 7577-7592.
Kapetas, D., Christakakis, P., Faliagka, S., Katsoulas, N., & Pechlivani, E. M. (2025). AI-Driven Insect Detection, Real-Time Monitoring, and Population Forecasting in Greenhouses. *AgriEngineering*, *7*(2), 29.
Kariyanna, B., & Sowjanya, M. (2024). Unravelling the use of artificial intelligence in management of insect pests. *Smart Agricultural Technology*, *8*, 100517.
Kasinathan, T., Kumar, A., & Rajan, R. (2021). Image processing techniques for automated detection of *Spodoptera litura*. *Computers and Electronics in Agriculture,* 187, 106–120.
Lima, A. C., Ferreira, P. S. F., & Prado, P. S. (2020). Smart traps in precision agriculture: Evaluating camera-based insect monitoring systems. *Agriculture,* 10(161), 1–14.
Miranda, E., Anastacio, J., & Rodrigues, F. (2014). Pest detection and extraction using digital image processing in rice fields. *International Journal of Computer Applications.*
Park, J., & Lee, D. (2022). Automated detection of Drosophila spp. using HOG and morphological operations. *Journal of Imaging,* 8(12), 345.
Ramos-García, N., Torres-Pacheco, I., & Guevara-González, R. (2022). Hybrid CNN–SVM model for detection of leaf pests under field conditions. *Biosystems Engineering,* 218, 180–192.
Rossi, V., Marino, M., & Conti, E. (2023). NB-IoT enabled monitoring systems for Mediterranean fruit fly detection. *Sensors,* 23(7), 3112.
Sparks, T. C., Nauen, R., & Smith, J. (2024). *Artificial intelligence in integrated pest management: Current trends and future prospects*. Pest Management Science.
Sun, L., Zhang, Q., & Chen, Y. (2021). *Transfer learning for insect recognition under limited training data*. Ecological Informatics, 64, 101368.
Teixeira, A. C., Morais, R., Sousa, J. J., Peres, E., & Cunha, A. (2023). Using deep learning for automatic detection of insects in traps. *Procedia Computer Science*, *219*, 153-160.
Yılmaz, H. (2016). Delta tipi feromon tuzaklarda görüntü işleme ile otomatik böcek sayımı. *Turkish Journal of Entomology.*

KÜRESEL BİR TEHDİT OLAN KIRMIZI PALMİYE BÖCEĞİNİN [*RHYNCHOPHORUS FERRUGINEUS* (OLIVIER) (COL.: CURCULIONIDAE)]' YE GENEL BİR BAKIŞ

Öğr. Gör. Nagihan KILIÇ
Iğdır Üniversitesi Teknik Bilimler Meslek Yüksekokulu, Seracılık programı
ORCID: 0000-0002-7746-8125
Dr. Öğr. Üyesi Murat GÜVEN
Iğdır Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Bitki Koruma Bölümü, Iğdır, Türkiye
ORCID: 0000-0003-2521-0138

ÖZET

Palmiye ağacı türleri için en önemli zararlılardan biri olarak kabul edilen kırmızı palmiye böceği [*Rhynchophorus ferrugineus* (Olivier) (Col.: Curculionidae)], son yıllarda hızla genişleyen yayılım alanı ve yüksek zarar potansiyeli nedeniyle ciddi bir tarımsal karantina tehdidi hâline gelmiştir. Asya kökenli olan bu tür, uluslararası ticaret, peyzaj amaçlı palmiye nakilleri ve iklim değişikliğinin etkileriyle birlikte başta Orta Doğu ve Akdeniz Havzası olmak üzere birçok bölgeye yayılmıştır. Dişiler yumurtalarını genellikle yaralı, zayıf veya budama sonrası açığa çıkan gövde ve yaprak tabanlarındaki çatlak dokulara bırakmakta; bu durum larvaların bitki içine hızla giriş yapmasını kolaylaştırmaktadır. Zararlının bitki üzerinde oluşturduğu hasar genellikle yavaş ilerler ve özellikle ilk dönemlerde kolay fark edilmez. Enfeksiyondan birkaç yıl sonra palmiyelerde yapraklarda sararma, zayıflama ve giderek artan kuruma belirtileri ortaya çıkar. Gövde içine giren larvalar zamanla bir metreyi aşabilen tüneller oluşturarak dokunun bütünlüğünü bozar. Bu tünellerin genişlemesi, iletim demetlerinde ciddi hasarlara neden olur ve zarar gören bölgelerde ıslak çürüme, kahverengileşme ve kötü bir fermente koku oluşması tipik bir belirti olarak kabul edilir. Tünel sayısının artmasıyla birlikte gövde dayanıklılığını kaybeder, bu da ağacın taç kısmının çökmesine, devrilmesine veya tamamen çürüyerek ölmesine yol açar. Bu zararlanma biçimi, özellikle hurma yetiştiriciliğinin yoğun yapıldığı bölgelerde ciddi boyutta ağaç kayıplarına neden olmuş; birçok ülkede verim düşüşü, üretim alanlarının yok olması ve ekonomik kayıpların artması gibi sonuçlar doğurmuştur. Türün yıl içinde birden fazla döl verebilmesi, popülasyonların kısa sürede hızla artmasına neden olmaktadır. Bu nedenle mücadele yöntemleri, yaşam döngüsünün tüm evrelerini hedef alan bütün yaklaşımları gerektirmektedir. Kimyasal uygulamalar, feromon destekli kütle tuzaklama, gövde içi enjeksiyon teknikleri ve entomopatojen nematod ve entomopatojen fungus uygulamaları gibi biyolojik mücadele yöntemleri de yaygın olarak kullanılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kırmızı palmiye böceği, zararı, biyoloji, mücadelesi, ekonomik önemi

A GENERAL OVERVIEW OF THE GLOBAL THREAT OF THE RED PALM BEECH [RHYNCHOPHORUS FERRUGINEUS (OLIVIER) (COL.: CURCULIONIDAE)]

ABSTRACT

The red palm weevil [*Rhynchophorus ferrugineus* (Olivier) (Col.: Curculionidae)], recognized as one of the most destructive pests of palm species, has become a serious agricultural quarantine threat due to its rapidly expanding distribution and high damage potential in recent years. Originating from Asia, this species has spread to many regions—particularly the Middle East and the Mediterranean Basin—through international trade, the movement of ornamental palms, and the effects of climate change. Females typically deposit their eggs on wounded, weakened, or pruning-induced exposed tissues found on the trunk and leaf bases, which

facilitates the rapid penetration of larvae into the plant. The damage caused by the pest generally progresses slowly and is difficult to detect in the early stages. Several years after infestation, palms exhibit symptoms such as leaf yellowing, weakening, and increasing desiccation. As larvae penetrate the trunk, they create tunnels exceeding one meter in length, disrupting tissue integrity. The expansion of these tunnels severely damages the vascular system, and affected areas commonly develop wet rot, browning, and a characteristic fermented odor. As the number of tunnels increases, the structural stability of the trunk deteriorates, leading to crown collapse, tree toppling, or complete death through decay. This type of damage has resulted in significant palm losses, especially in regions with intensive date palm cultivation, causing yield reduction, the destruction of production areas, and considerable economic losses. The ability of the species to produce multiple generations per year facilitates rapid population growth. Therefore, control strategies must target all stages of the insect's life cycle through integrated approaches. Chemical treatments, pheromone-assisted mass trapping, trunk injection techniques, and biological methods such as entomopathogenic nematodes and fungi are widely used.
Keywords: Red palm weevil, damage, biology, control, economic importance

GİRİŞ

Kırmızı palmiye böceği *Rhynchophorus ferrugineus* (Olivier) (Coleoptera: Curculionidae), dünya genelinde palmiyelerde ciddi ekonomik kayıplara yol açan ve yüksek istilacı potansiyele sahip bir zararlı olarak tanımlanmaktadır (Faleiro, 2006; Giblin-Davis et al., 2013). Türün kökeninin Güney ve Güneydoğu Asya olduğu bilinmekte olup, ilk bilimsel kayıtların 19. yüzyılın sonlarında Hindistan'dan geldiği bildirilmektedir (Faleiro, 2006). Zararlı, özellikle 1980'li yıllarda Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'nde önemli popülasyon artışlarıyla dikkat çekmiş ve hurma yetiştiriciliği yapılan bölgelerde ciddi kayıplara neden olmuştur (Abozuhairah et al., 1996; Abraham et al., 1998). Akdeniz havzasındaki ilk kaydın 1980'lerin sonunda Mısır'da gerçekleştiği, ardından 1994 yılında İspanya'nın Granada bölgesinde Avrupa kıtasında varlığının doğrulandığı bilinmektedir (EPPO, 2008).

Türkiye'de kırmızı palmiye böceği ilk kez 2005 yılında Hatay ili Samandağ ilçesinde tespit edilmiş ve bu kayıt zararlının Türkiye florasına girişinin başlangıcı olarak kabul edilmiştir (Turp & Kocak, 2010). Tespit sonrası zararlı kısa sürede Adana, Mersin, Antalya ve Ege Bölgesi'ne doğru hızlı bir yayılım göstermiştir (Öztürk & Ulusoy, 2011). Özellikle peyzaj bitkisi olarak yaygın kullanılan *Phoenix canariensis* ve ekonomik açıdan önemli *Phoenix dactylifera* türlerinde ciddi zararlara neden olması, türün Türkiye'deki etkisini daha da artırmıştır.

Zararlının başarısında, biyolojisinin büyük ölçüde kritik olması ve larvaların palmiyenin gövde dokuları içinde beslenerek geniş galeriler oluşturması önemli rol oynamaktadır. Larvaların bu gizli beslenme davranışı, tespit ve müdahaleyi zorlaştırmakta; çoğu durumda palmiyenin ölümüne yol açmaktadır (Giblin-Davis et al., 2013). Bu nedenle *R. ferrugineus*, FAO, EPPO ve IPPC gibi uluslararası kuruluşlar tarafından karantina organizması olarak tanımlanmakta ve yayılımı küresel bir tehdit olarak değerlendirilmektedir (EPPO, 2008).

İklim değişikliği, sıcaklık artışları ve uluslararası bitki ticaretinin yoğunluğu, zararlının popülasyon dinamiklerini ve yayılma hızını artırarak mevcut mücadele yöntemlerinin etkinliğini sınırlamaktadır (Fiaboe et al., 2012). Bu durum, türün biyolojisinin, yayılma mekanizmalarının ve yeni nesil mücadele stratejilerinin bütüncül bir bilimsel perspektifle ele alınmasını zorunlu hale getirmektedir.

Kırmızı Palmiye Böceği, *Rhynchophorus Ferrugineus* (Olivier)'in Taksonomisi, Zarar Şekli ve Konukçuları

Kırmızı palmiye böceği, Coleoptera takımının Curculionidae familyasında yer alan ve palmiye türlerinde ciddi zararlara yol açan en önemli türlerden biridir. *Rhynchophorus* cinsinde yer alan böcekler genel olarak tropik ve subtropik bölgelerde görülür ve yüksek adaptasyon yetenekleriyle dikkat çeker. Türün taksonomik sınıflandırılması şu şekildedir:

- **Alem:** Animalia
- **Şube:** Arthropoda
- **Sınıf:** Insecta
- **Takım:** Coleoptera
- **Familya:** Curculionidae
- **Cins:** Rhynchophorus
- **Tür:** *Rhynchophorus ferrugineus* (Olivier)

Curculionidae familyası, hortum yapısının belirginliği ile karakterize edilen geniş bir Coleoptera grubudur. *R. ferrugineus*, özellikle kaba yapılı, kırmızı-turuncu renkli vücut formu ve uzun rostrumu ile ayırt edilir. Dişilerde rostrum erkeklere göre daha uzundur ve yumurta bırakmada önemli bir role sahiptir. Türün morfolojik özelliklerinin iyi tanınması, erken teşhis ve izleme çalışmalarının temelini oluşturur (Faleiro, 2006).

Morfolojisi

Yumurtalar oval, beyaz-krem renkli ve yaklaşık 1 mm uzunluğundadır (Faleiro, 2006). Dişiler, yumurtalarını genellikle çatlak doku, taze yaralar veya yaprak koltukları gibi yumuşak bölgelere bırakır; bu bölgeler larvaların kolay beslenmeye başlaması için en uygun alanlardır (Murphy & Briscoe, 1999). Bir dişi, yaşamı boyunca 200–500 yumurta bırakma kapasitesine sahiptir ve bu yüksek üreme potansiyeli türün istilacı karakterinin önemli bir göstergesidir (Kaakeh, 2006).

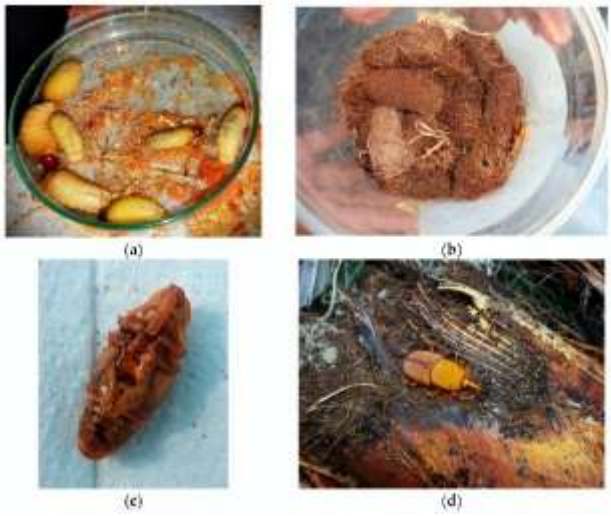

Şekil 1. *Rhynchophorus ferrugineus* (Olivier) yumurtası
https://acsad.org/wp-content/uploads/2019/09/egg-300x225.jpg

Larvalar, zararlının en fazla tahribat oluşturan dönemini oluşturur ve bu evrede tür **ayaksız, krem-sarı renkli, iri ve koyu pigmentli bir baş kapsülüne** sahiptir (Murphy & Briscoe, 1999). Larvaların çiğneyici ağız yapısı oldukça gelişmiştir ve **mandibulaları koyu renkli ve serttir**, bu özellik palmiyenin iç dokularını kolayca parçalayabilmelerini sağlar (Faleiro, 2006). Olgun larvalar **5–6 cm uzunluğa** kadar ulaşabilir; bu nedenle gövde içinde oluşturdukları tahribat oldukça geniştir (Kaakeh, 2006). Larvalar palmiyenin parankima dokusunda düzensiz ve geniş **galeriler açarak** beslenir; iç kısımda gerçekleşen bu gizli yaşam şekli nedeniyle zararlının tespiti güçleşir ve çoğu zaman enfeksiyon ancak ileri dönemde fark edilebilir (Mankin et al., 2016).

Pupa dönemi, larvanın palmiyenin iç dokularından topladığı liflerle oluşturduğu kompakt bir **koza** içerisinde gerçekleşir (Faleiro, 2006). Bu lifli koza, palmiye gövdesinin dıştan soyulan lifleri kullanılarak oluşturulduğu için oldukça dayanıklıdır ve böceğin çevresel koşullardan korunmasını sağlar. Pupanın dış görünümü, belirgin segmentasyon ve gelişmekte olan uzuvların şekillenmesi sayesinde **ergin böcek formunu andıran** bir yapı sergiler (Dhiab et al., 2024). Pupa rengi gelişim ilerledikçe **açık sarıdan kahverengiye** doğru değişim gösterir ve bu evre, sıcaklık ve nem gibi çevresel faktörlere bağlı olarak ortalama **12–20 gün** sürmektedir (Kaakeh, 2006).

Ergin bireyler genellikle **2–4 cm uzunluğunda** olup vücut renkleri **kırmızı-turuncu**, üzerinde siyah noktalar veya çizgiler ile karakterizedir; bu renk varyasyonları coğrafi köken ve bireysel değişkenliklere göre farklılık gösterebilir (Faleiro, 2006; Dhiab et al., 2024). Türün en ayırt edici özelliği, öne doğru uzanan belirgin **rostrum (hortum)** yapısıdır. **Dişilerde rostrum daha uzun**, erkeklerde ise nispeten daha kısa olup rostrumun tabanında **kıllı bir alan (setae)** bulunur; bu özellik erkeklerin kolay tanımlanmasını sağlamaktadır (Murphy & Briscoe, 1999). Antenler, rostrumun orta kısmına yakın bir bölgeden çıkar ve dirsekli (geniculate) yapılarıyla tanımlanır. Elytralar sert yapılı olup bireyin kırmızımsı rengini belirgin şekilde yansıtır. Erkek bireylerde thoraksın dorsal kısmında yer alan **tüylü alan**, cinsiyet ayrımında kullanılan en önemli morfolojik kriterlerden biridir (Faleiro, 2006). Bu ayırt edici özellikler, türün sahada doğru tanımlanması için kritik öneme sahiptir.

Şekil 2. *Rhynchophorus ferrugineus* (Olivier) (a) larvalar, (b) pupaya geçen larvalar tarafından oluşturulan kozalaklar, (c) pupa, (d) hurma ağacı üzerindeki ergin erkek birey. https://doi.org/10.3390/insects15120955

Zarar şekli

Kırmızı palmiye böceğinin zararı büyük ölçüde larva döneminde gerçekleşir. Larvalar palmiye gövdesinin yumuşak parankima dokusunda geniş ve düzensiz galeriler açarak bitkinin fizyolojik bütünlüğünün bozulmasına neden olur (Faleiro, 2006). Galeri açma faaliyeti sırasında iletim demetlerinin tahrip olması, bitkide su ve besin taşınımının engellenmesine yol açar; bu durum palmiyede geri dönüşü olmayan bir çöküş sürecini başlatır (Murphy & Briscoe, 1999). Zararlının oluşturduğu tipik zarar belirtileri arasında; genç yapraklarda solgunluk, sarkma ve gelişim geriliği, Tepe noktasında (gövde tacı) çökme ve çürüme, Gövdeden dışarı çıkan lifli artıklar, Yoğun larva faaliyetleri sonucu oluşan fermente, kötü koku, İleri seviyede palmiyenin tamamen devrilmesi yer alır (Hoddle et al., 2013). Erken dönemde zarar çoğunlukla dışarıdan fark edilemediği için, enfeksiyon saptandığında yetişkin palmiye çoğunlukla tedavi edilemez durumdadır. Özellikle Phoenix canariensis, Phoenix dactylifera ve Cocos nucifera gibi ekonomik ve peyzaj değeri yüksek türlerde zararlı popülasyonlarının artması ciddi kayıplara yol açmaktadır (Kaakeh, 2006). Orta Doğu'da hurma üretiminde milyarlarca dolarlık kayıplar rapor edilirken, Akdeniz ülkelerinde palmiye peyzajının büyük ölçüde zarar gördüğü bildirilmektedir. Zararı ağırlaştıran bir diğer durum ise dişilerin yumurtalarını genellikle yaralı, kesilmiş veya zayıf dokuya bırakma eğilimidir. Bu nedenle budama sırasında yapılan hatalar, gövde yaralanmaları ve bakım eksiklikleri palmiyelerin enfeksiyona açık hâle gelmesine neden olur (Abu-Sayed et al., 2020). Ayrıca larvaların beslenme aktivitelerinin tamamen gizli gerçekleşmesi, zararlının "sessiz istilacı" olarak tanımlanmasına yol açmıştır.

Konukçuları

Kırmızı palmiye böceği, Arecaceae familyasına ait çok sayıda palmiye türünü konukçu olarak kullanabilen geniş konukçu yelpazeli bir zararlıdır. Türün yüksek biyolojik esnekliği, farklı coğrafi bölgelerdeki palmiye türlerine kolay uyum sağlamasına imkân tanır ve bu durum zararlının istilacılık kapasitesini artıran temel faktörlerden biridir (Faleiro, 2006). En hassas konukçular arasında gerek ekonomik gerekse süs bitkisi olarak yaygın kullanılan birçok palmiye türü bulunmaktadır. Özellikle yumuşak gövde dokusuna, yüksek nem içeriğine ve genç sürgün yapısına sahip türler zararlının üremesi için ideal ortam sağlar.

Bu bağlamda kırmızı palmiye böceğinin en çok tercih ettiği konukçular şunlardır:

Phoenix dactylifera

Hurma üretiminde büyük ekonomik öneme sahip olan bu tür, özellikle Orta Doğu'da zararlının ana konukçusu olarak kabul edilmektedir (Murphy & Briscoe, 1999).

Phoenix canariensis

Akdeniz bölgesinde yaygın kullanılan süs palmiyesi olup, Avrupa ülkelerinde geniş çaplı salgınların başlıca etkenidir (Kaakeh, 2006).

Cocos nucifera

Güneydoğu Asya ve Pasifik bölgelerinde yüksek zarar bildirilmiştir. Yumuşak gövde dokusu larvalar için ideal ortam sağlar (Faleiro, 2006).

Washingtonia robusta

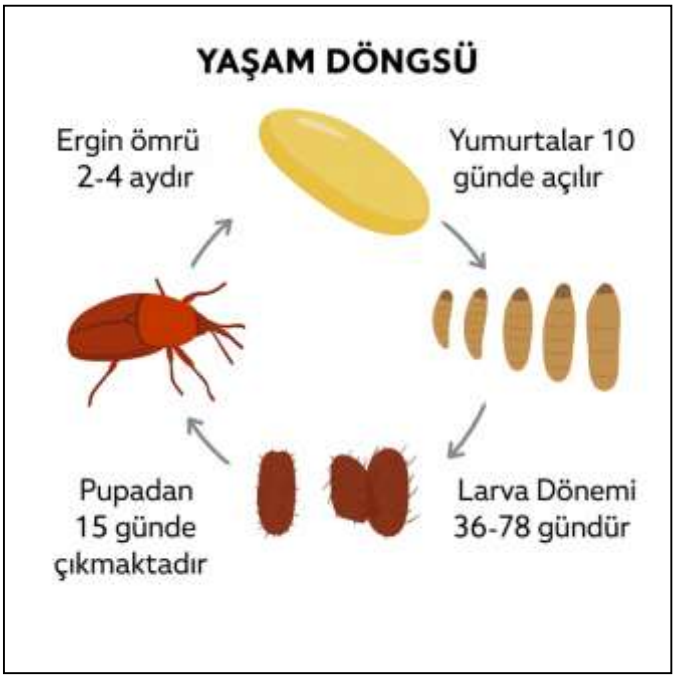
Kentsel peyzajda yaygın kullanılan bu tür, Akdeniz ve subtropik bölgelerde yoğun şekilde etkilenmektedir (Hoddle et al., 2013).

Bunların yanı sıra zararlı, ekonomik önemi daha düşük olan diğer palmiye türlerinde ve bazı peyzaj türlerinde de kaydedilmiştir. 40'tan fazla palmiye türünün doğal veya potansiyel konukçu olabileceği bildirilmektedir (Abu-Sayed et al., 2020).

Biyolojik Döngüsü

Kırmızı palmiye böceğinin biyolojisi, onun hem yüksek istilacılık kapasitesini hem de kontrolünün neden bu kadar zor olduğunu açıklayan temel faktörlerden biridir. Tür, yumurta–larva–pupa–ergin olmak üzere tam başkalaşım (holometabola) geçiren bir yaşam döngüsüne sahiptir. Bu döngü, çevresel koşullara bağlı olarak 45–90 gün arasında tamamlanabilmekte ve sıcaklığın artmasıyla belirgin şekilde hızlanmaktadır (Kaakeh, 2006). Dişi bireyler yaşamları boyunca 200–500 arası yumurta bırakabilir ve bu durum zararlının popülasyon artış hızını olağanüstü boyutlara ulaştırmaktadır (Murphy & Briscoe, 1999). Yumurtalar genellikle gövde yarıkları, budama sonrası oluşan taze dokular veya konukçu türlerin yaprak koltuklarına bırakılır. Özellikle Phoenix dactylifera ve Phoenix canariensis gibi türlerde bu bölgeler dişiler için ideal yumurta bırakma yerleridir (Faleiro, 2006). Yumurta dönemi sıcaklığa bağlı olarak 2–5 gün sürmektedir. Larva evresi, zararlının en yıkıcı olduğu dönemdir. Larvalar yumurtadan çıkar çıkmaz gövdenin yumuşak dokusunda galeriler açmaya başlar. Bu dönem 25–60 gün sürebilir ve larvalar palmiye dokusunu hızla tüketerek ilerler (Kaakeh, 2006). Larva gelişimi; sıcaklık, palmiyenin türü ve dokuların nem içeriği gibi faktörlerden etkilenir. Özellikle nem oranı yüksek ve lifli dokulara sahip Cocos nucifera gibi türler larval gelişim için oldukça elverişlidir (Faleiro, 2006). Larvaların beslenme sırasında çıkardığı çiğneme sesleri, akustik yöntemlerle tespit çalışmalarının temelini oluşturur (Mankin et al., 2016). Larvalar gelişimini tamamladıktan sonra gövde içinde topladıkları liflerden oval, sert yapılı bir koza örerek pupa evresine geçer. Pupa dönemi ortalama 12–20 gün sürmekte olup çevresel sıcaklık bu süre üzerinde büyük rol oynar (Kaakeh, 2006). Pupanın koza içinde korunuyor olması, çevresel streslere karşı dayanıklılığını artırmakta ve böcek gelişimine kesintisiz devam edebilmektedir (Dhiab et al., 2024). Ergin bireyler koza içerisinden çıkarak kısa süre içinde uçma yeteneği kazanır. Erginlerin yaşam süresi 1,5 ila 4 ay arasında değişebilmekte ve bu süre boyunca yüksek oranda çoğalma kapasitesine sahiptirler (Murphy & Briscoe, 1999). Ergin bireyler sıcaklık uygun olduğunda 1 km'den daha uzun uçuşlar gerçekleştirebilir; doğal rüzgâr desteği ile bu

mesafe daha da artabilir (Hoddle et al., 2013). Bu durum zararlının hızlı yayılmasında temel faktörlerden biridir.

Şekil 3. *Rhynchophorus ferrugineus* (Olivier) yaşam döngüsü

Erken Tespit Yöntemleri

Kırmızı palmiye böceğinin erken tespiti, zararın ilerlemeden kontrol altına alınabilmesi için kritik öneme sahiptir (Faleiro, 2006). Popülasyon takibinde en yaygın kullanılan yöntemlerden biri, agregasyon feromonlarıyla çalışan **feromon tuzaklarıdır** ve bu tuzaklar özellikle böceğin yoğun olduğu alanlarda etkili sonuçlar vermektedir (Hoddle et al., 2013). Larvaların gövde içinde oluşturduğu beslenme sesleri, **akustik sensörlerle** tespit edilebilmekte ve gizli enfeksiyonların erken dönemde ortaya çıkarılmasını sağlamaktadır (Mankin et al., 2016). Ayrıca **hiperspektral ve termal görüntüleme teknolojileri**, bitki dokusundaki stres değişikliklerini algılayarak enfeksiyon başlamadan önce belirti yakalayabilmektedir (Abu-Sayed et al., 2020). Son yıllarda **yapay zekâ destekli görüntü analizi ve drone odaklı tarama sistemleri**, geniş alanların hızlı ve insan müdahalesi olmadan izlenmesine imkân tanımaktadır (FAO, 2021). Bu yöntemlerin bir arada kullanılması, erken tespit başarısını önemli ölçüde artırarak mücadele programlarının etkinliğini güçlendirmektedir (EPPO, 2020).

Mücadelesi

Kültürel ve Mekanik Mücadele

Enfekte palmiyelerden yayılan kokunun diğer böcekleri çekmesi nedeniyle, hasta ağaçların erken dönemde tespiti ve imhası büyük önem taşır. Ayrıca yaralı dokuların iyileştirilmesi ve doğru budama uygulamaları, dişilerin yumurta bırakabileceği alanları azaltarak bulaşmayı sınırlar (Abu-Sayed et al., 2020).

Biyolojik Mücadele

Entomopatojen funguslar **(*Beauveria bassiana, Metarhizium anisopliae*)**, larvalar üzerinde yüksek öldürücülük göstermektedir. Ayrıca entomopatojen nematodlar **(*Steinernema carpocapsae, Heterorhabditis bacteriophora*)** da biyolojik mücadelede başarılı sonuçlar vermektedir (Gindin et al., 2006).

Biyoteknik Mücadele

Agregasyon feromonları kullanılarak yapılan **kitlesel yakalama** yöntemi, popülasyon yoğunluğunu azaltmada önemli rol oynamaktadır. Feromon + gıda cezbedicisi içeren tuzaklar, özellikle erken tespit ve izleme çalışmalarında yaygın kullanılır (Hoddle et al., 2013).

Kimyasal Mücadele

Kimyasal mücadelede en yaygın uygulamalar, sistemik insektisitlerin **gövde enjeksiyonu** veya **toprak uygulaması** ile verilmesidir. Ancak tek başına kimyasal mücadele, özellikle ileri enfeksiyonlarda yeterli değildir (Kaakeh, 2006).

Sonuç

Kırmızı palmiye böceği, dünya genelinde palmiye türlerinde ciddi ekonomik kayıplara yol açan ve yönetimi güç olan istilacı bir zararlı olarak önemini sürdürmektedir (Faleiro, 2006). Larvaların gövde içinde gizli şekilde beslenmesi, enfeksiyonun çoğu zaman geç fark edilmesine ve kontrol çabalarının sınırlı başarı göstermesine neden olmaktadır (Mankin et al., 2016). Zararlının yüksek üreme kapasitesi, geniş konukçu yelpazesi ve iklim değişikliğine uyum sağlayabilmesi, yayılışını hızlandıran temel faktörlerdir (Hoddle et al., 2013). Bu nedenle **erken tespit yöntemleri**, özellikle feromon tuzakları ve görüntüleme teknolojileri, mücadelede kritik bir rol oynamaktadır (Abu-Sayed et al., 2020). Kimyasal, biyoteknik ve biyolojik yöntemlerin birlikte kullanıldığı entegre mücadele programları, uluslararası kuruluşlar olan **FAO** ve **EPPO** tarafından da önerilen en etkili yaklaşım olarak değerlendirilmektedir (FAO, 2021; EPPO, 2020). Sonuç olarak, zararlının yayılımını önlemek ve ekonomik kayıpları azaltmak için ülkelerin karantina uygulamalarını güçlendirmesi, düzenli izleme sistemleri kurması ve bütünleşik mücadele stratejilerini uygulaması gerekmektedir.

KAYNAKÇA

Abozuhairah, R. A., Vidyasagar, P. S. P. V., & Abraham, V. A. (1996). Status of red palm weevil, *Rhynchophorus ferrugineus* Olivier, in the Kingdom of Saudi Arabia. *Saudi Journal of Biological Sciences*, 3(1), 69–74

Abu-Sayed, A., Al-Shayea, N., & Al-Bassam, K. (2020). Early detection of red palm weevil infestation using hyperspectral imaging. *Journal of Applied Remote Sensing, 14*(4), 1–12.

ACSAD. (2019). *Red palm weevil egg image*. Arab Center for the Studies of Arid Zones and Dry Lands. https://acsad.org

Dhiab, B., Harbi, A., Khalfallah, N., Trabelsi, I., & Chermiti, B. (2024). Morphological variability and morphometric analysis of the red palm weevil *Rhynchophorus ferrugineus*. *Insects, 15*(955), 1–12. https://doi.org/10.3390/insects15090955

EPPO. (2020). *Rhynchophorus ferrugineus: EPPO datasheets on pests recommended for regulation*. European and Mediterranean Plant Protection Organization.

FAO. (2021). *Red palm weevil: Global threat and management strategies*. Food and Agriculture Organization of the United Nations.

Faleiro, J. R. (2006). A review of the issues and management of the red palm weevil *Rhynchophorus ferrugineus* (Coleoptera: Rhynchophoridae). *International Journal of Tropical Insect Science, 26*(3), 135–154.

Fiaboe, K. K., Peterson, A. T., Kairo, M. T., & Roda, A. L. (2012). Predicting the potential worldwide distribution. *Florida Entomologist*, 95(3), 659–673.

Giblin-Davis, R. M., Faleiro, J. R., Jacas, J. A., Peña, J. E., & Vidyasagar, P. S. P. V. (2013). *Coleoptera: Curculionidae (Weevils)…* In J. E. Peña (Ed.), *Potential Invasive Pests of Agricultural Crops*. CABI.

Gindin, G., Levski, S., Glazer, I., & Soroker, V. (2006). Evaluation of the entomopathogenic fungi *Beauveria bassiana* and *Metarhizium anisopliae* for control of the red palm weevil. *Phytoparasitica, 34*(4), 370–379.

Hoddle, M. S., Hoddle, C. D., Faleiro, J. R., El-Shafie, H. A. F., & Field, R. (2013). How far can *Rhynchophorus ferrugineus* fly? *Journal of Economic Entomology, 106*(6), 2415–2425.

Kaakeh, W. (2006). Toxicity of imidacloprid and two entomopathogenic nematodes to the red palm weevil. *Pest Management Science, 62*(12), 1203–1209.

Mankin, R. W., Rahman, M. M., & Cribb, B. (2016). Acoustic detection of hidden insect infestations. *Annual Review of Entomology, 61*, 27–45.

Murphy, S. T., & Briscoe, B. R. (1999). The red palm weevil as an alien invasive: Biology and prospects for biological control. *Biocontrol News and Information, 20*(1), 35–45.
Özdemir, I., & Kütük, H. (2008). First record of red palm weevil in Turkey. *EPPO Bulletin, 38*(1), 127–129.
Öztürk, N., & Ulusoy, M. R. (2011). Akdeniz Bölgesi'nde kırmızı palmiye böceği. *Ç.Ü. Ziraat Fakültesi Dergisi*, 26(1), 67–76.
Turp, M. T., & Kocak, E. (2010). First record of the red palm weevil. *Journal of Plant Diseases and Protection*, 117(1), 33–36.
Vidyasagar, P. S. P. V., Aldosari, S. A., & Abdulrahman, A. A. (2012). Integrated pest management of red palm weevil… In *Sustainable Pest Management in Date Palm*. Springer.
Wakil, W., Boukouvala, M.C., Kavallieratos, N.G., et al. (2024). Current Status of Biology–Biotechnic, Agronomic, and Biological Control of *Rhynchophorus ferrugineus*: *A Review. Insects, 15(9): 955.*

A KEY NEUROMUSCULAR DETERMINANT OF VERTICAL JUMP PERFORMANCE IN FOOTBALL PLAYERS: BICEPS FEMORIS ACTIVATION

Şeyma Tuba ACAR
Ordu University, Institute of Health Sciences, Ordu, Türkiye
ORCID ID: 0009-0007-2536-1143

Cengiz ÖLMEZ
Ordu University, Faculty of Sports Sciences, Ordu, Türkiye
ORCID ID: 0000-0001-8584-6272

ABSTRACT
Neuromuscular and biomechanical findings indicate that jump squat performance, a key determinant of high-intensity actions in football, is closely associated with the force production of the hamstring muscles, particularly the biceps femoris, and their critical contributions during the stretch-shortening cycle.
The aim of this study was to examine the relationship between jump squat performance and peak and mean activation levels of the biceps femoris (BF) muscle, measured using surface electromyography (sEMG), in active football players. Twenty football players participated in the study, during which jump performance and concurrent BF activation were recorded. The acquired signals were filtered, and root mean square (RMS), peak, and mean activation values were calculated. Analyses revealed a significant positive relationship between BF muscle activation and jump squat height. The parallel increase of both peak and mean BF activation with jump performance suggests that this muscle plays a more crucial role in explosive power output than previously anticipated.
The findings strongly support that the hamstring muscle group, particularly the BF, is a neuromuscular determinant of jump squat performance. This highlights the importance of targeted hamstring training in football players for performance enhancement, strength training planning, and injury risk reduction.
In conclusion, accurately assessing the contribution of BF muscle activation to performance is a critical factor that should be considered in both scientific research and practical training applications.
Keywords: jump squat, biceps femoris, muscle activation, football, neuromuscular performance

FUTBOLCULARDA DİKEY SIÇRAMA PERFORMANSININ ÖNEMLİ NÖROMÜSKÜLER BELİRLEYİCİSİ: BİCEPS FEMORİS AKTİVASYONU

ÖZET
Nöromüsküler ve biyomekanik bulgular, futbolda yüksek yoğunluklu aksiyonların temel belirleyicilerinden biri olan jump squat performansının, özellikle biceps femoris olmak üzere hamstring kaslarının güç üretimi ve stretch-shortening cycle'daki kritik katkılarıyla yakından ilişkili olduğunu göstermektedir.
Bu çalışmanın amacı, aktif futbolcularda jump squat performansı ile biceps femoris (BF) kasının yüzey elektromiyografi (sEMG) yöntemiyle ölçülen tepe ve ortalama aktivasyon düzeyleri arasındaki ilişkiyi belirlemektir. Araştırmaya katılan 20 futbolcu ile sıçrama performansı ve eş zamanlı BF aktivasyonu ölçülmüş, elde edilen sinyaller filtrelendikten sonra RMS, tepe ve ortalama aktivasyon değerleri hesaplanmıştır. Analizler sonucunda BF kas aktivasyonu ile jump squat yüksekliği arasında anlamlı ve pozitif yönlü bir ilişki bulunmuştur. BF'nin hem tepe hem de ortalama aktivasyonunun sıçrama performansındaki artışla paralellik

göstermesi, bu kasın patlayıcı güç çıktısında düşündüğümüzden çok daha önemli bir rol oynadığını göstermektedir.
Elde edilen bulgular, hamstring kas grubunun özellikle BF'nin jump squat performansının nöromüsküler belirleyicilerinden biri olduğunu güçlü şekilde desteklemektedir. Bu durum futbolcularda performans geliştirme, kuvvet antrenmanı planlaması ve yaralanma riskinin azaltılması açısından hamstring kaslarının hedefe yönelik çalıştırılmasının önemini ortaya koymaktadır.
Sonuç olarak, BF kas aktivasyonunun performansa olan katkısının doğru şekilde değerlendirilmesi hem bilimsel araştırmalarda hem de pratik antrenman uygulamalarında dikkate alınması gereken kritik bir unsurdur.
Anahtar kelimeler: jump squat, biceps femoris, kas aktivasyonu, futbol, nöromüsküler performans.

1. INTRODUCTION

Jump squat performance is a fundamental neuromuscular performance indicator widely used to assess the explosive power–producing capacity of the lower-limb muscles and is considered one of the defining components of high-level performance in team sports (Markovic & Mikulic, 2010). In football, vertical jump emerges as an important physiological component that directly influences match performance, as it is one of the primary determinants of high-intensity actions such as sprinting, change of direction, acceleration, and jumping (Stølen et al., 2005).
Biomechanical approaches explain jump performance particularly through the force production of the quadriceps muscles Vastus Medialis (VM), Vastus Lateralis (VL), and Rectus Femoris (RF) during knee extension, whereas recent literature demonstrates that the hamstring muscles, especially the biceps femoris (BF), play a critical role in determining performance (Bobbert & van Soest, 2001). Similarly, another member of the hamstring group, the semitendinosus (SM), contributes to stabilization and force transmission during knee flexion, thereby influencing performance (Thelen et al., 2005).
Surface electromyography (sEMG) enables the reliable determination of peak and mean muscle activation during dynamic jumping movements, making it possible to examine lower-limb muscle activation patterns in detail (Farina, 2006). However, the existing literature contains a limited number of studies directly examining the relationship between BF activation and jump squat performance, and research conducted specifically on football players appears to be insufficient.
Accordingly, the aim of the present study is to investigate the relationships between jump squat performance and the electromyographic activations of lower-limb muscles primarily the biceps femoris (BF), as well as VM, VL, RF, and SM in football players.

2. MATERIAL AND METHODS

2.1. Participants

A total of 20 male athletes, aged between 18 and 25 years and with at least five years of football experience, participated in the study. The sample size of the study was determined through G*Power (version 3.1.9.6, Germany) analysis ($p = 0.6$; $\alpha = 0.05$; $1-\beta = 0.8$) (Ölmez et al., 2025). The participants trained an average of four days per week and had not sustained a hamstring injury within the last six months.

2.2. Data Collection Instruments and Procedure

The EMG activations of the participants were recorded on an isokinetic dynamometer (Cybex, Humac Norm, USA) using a 5second isometric contraction. sEMG sensors (Noraxon, USA) were placed on the VM, VL, RF, and SM muscles, and muscle activations were recorded during the isometric measurements. VM, VL, and RF contractions were measured in a seated position with knee extension (EXT) on the isokinetic dynamometer, while BF and SM contractions were measured in a prone position with knee flexion (FLX). In both protocols, the knee angle was

set at 45°, and a 5second maximal isometric contraction was performed. The recorded sEMG signals were analyzed to obtain peak and mean activation values.

Vertical jump performance was measured using a Witty jump mat (Microgate, Italy), and the athletes were instructed to perform three maximal jumps. A rest period of 30 seconds was provided between jumps, and the best performance was recorded in centimeters.

2.3. Statistical Analysis

The relationships between jump squat height and the peak and mean activation values of the BF were evaluated using Pearson correlation analysis (SPSS 25, USA), and the level of significance was set at $p < 0.05$.

3. RESULTS AND DISCUSSION

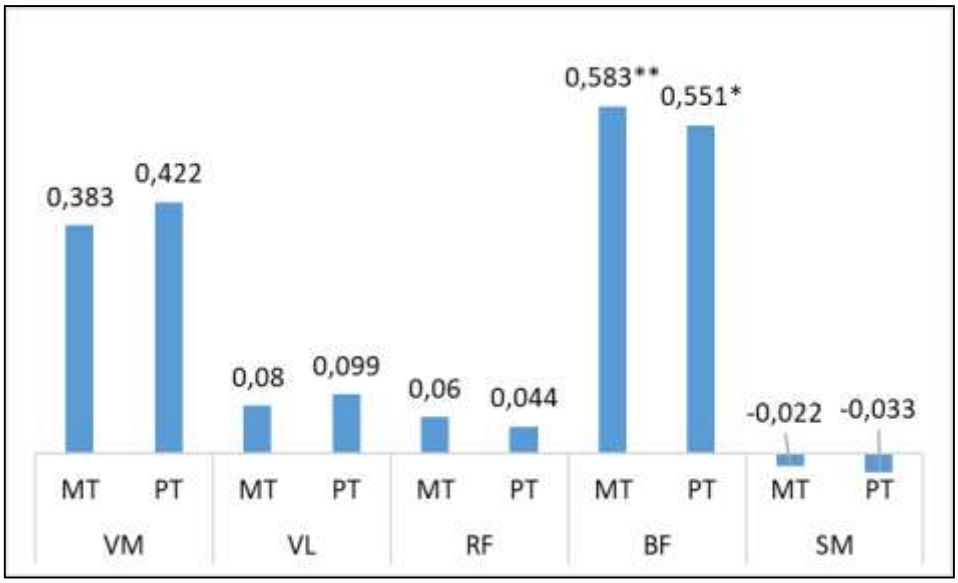
Table 1. Jump Squat and Muscle Activation Values of the Athletes

		X	Sd.	Min	Max
JS	cm	35,19	3,06	30,40	44,30
VM	MT	178,76	68,86	79,70	335,00
	PT	487,20	169,76	230,00	928,00
VL	MT	188,04	94,98	65,60	467,00
	PT	511,75	254,25	175,00	1145,00
RF	MT	204,17	101,65	45,00	443,00
	PT	515,15	196,63	194,00	964,00
BF	MT	183,01	129,48	29,30	568,00
	PT	421,00	274,79	93,00	1017,00
SM	MT	254,05	93,66	135,00	519,00
	PT	573,15	187,72	313,00	917,00

JS: Jump squat; VM: Vastus Medialis; VL: Vastus Lateralis; RF: Rectus Femoris; BF: Biceps Femoris; SM: Semitendinosus

In this study, the relationships between jump squat performance and lower limb muscle activations were examined. According to the Pearson correlation analysis, none of the variables belonging to the quadriceps muscles (Vastus Medialis, Vastus Lateralis, and Rectus Femoris) showed a significant relationship with jump squat height ($p> 0.05$. Likewise, the relationships between VM muscle activation and jump performance were also found to be nonsignificant (Mean $r = 0.383$, $p = 0.096$; Peak $r = 0.422$, $p = 0.064$). The mean and peak activations of the VL and RF muscles also demonstrated low level, nonsignificant relationships with jump squat performance ($p> 0.05$).

When the variables belonging to the hamstring muscles were examined, the biceps femoris muscle showed significant and positive relationships with jump squat height in terms of both mean and peak activation levels. The biceps femoris variables (Mean $r = 0.583$, $p = 0.007$; Peak $r = 0.551$, $p = 0.012$) were found to be statistically significant. In contrast, the semitendinosus muscle variables (SM) (Mean $r = 0.022$, $p = 0.926$; Peak $r = –0.033$, $p = 0.890$) were found to be unrelated to jump squat performance.

**p<0.01; *p<0.05; VM: Vastus Medialis; VL: Vastus Lateralis; RF: Rectus Femoris; BF: Biceps Femoris; SM: Semitendinosus

Figure 1. Relationships Between Athletes' Muscle Activations and Jump Squat Performance

4. CONCLUSION

The findings indicate that jump squat performance in football players is closely associated with both the peak and mean activation levels of the BF muscle. This result suggests that the hamstring muscles play a significant role in jump squat performance and should be taken into consideration in training programs aimed at improving performance.

5. REFERENCES

Bobbert, M. F., & van Soest, A. J. (2001). Why do people jump the way they do? Exercise and Sport Sciences Reviews, 29(3), 95-102. https://doi.org/10.1097/00003677-200107000-00002

Ölmez, C., Hammami, N., Apaydın, N., Hattabi, S., Şar, H., Khezami, M. A., & İnce, A. (2025). Is isokinetic shoulder strength a determinant of serve ball velocity in tennis? Sports Biomechanics, 24(6), 1548-1561. https://doi.org/10.1080/14763141.2023.2300315

Farina, D. (2006). Interpretation of the surface electromyogram in dynamic contractions. Exercise and Sport Sciences Reviews, 34(3), 121-127. https://doi.org/10.1249/00003677-200607000-00006

Markovic, G., & Mikulic, P. (2010). Neuro-musculoskeletal and performance adaptations to lower-extremity plyometric training. Sports Medicine (Auckland, N.Z.), 40(10), 859-895. https://doi.org/10.2165/11318370-000000000-00000

Stølen, T., Chamari, K., Castagna, C., & Wisløff, U. (2005). Physiology of soccer: An update. Sports Medicine (Auckland, N.Z.), 35(6), 501-536. https://doi.org/10.2165/00007256-200535060-00004

Thelen, D. G., Chumanov, E. S., Best, T. M., Swanson, S. C., & Heiderscheit, B. C. (2005). Simulation of biceps femoris musculotendon mechanics during the swing phase of sprinting. Medicine and Science in Sports and Exercise, 37(11), 1931-1938. https://doi.org/10.1249/01.mss.0000176674.42929.de

ALÇAKGÖNÜLLÜ LİDERLİK İLE PERFORMANS ARASINDAKİ İLİŞKİ ÜZERİNE BİR META ANALİZ ÇALIŞMASI

Selen Uygungil-Erdoğan
Osmaniye Korkut Ata University, Kadirli Faculty of Applied Sciences, 80760 Kadirli, Osmaniye
ORCID: 0000-0002-7916-1709
Onur OKTAYSOY
Kafkas University, Faculty of Economics and Administrative Sciences, 36000 Merkez, Kars
ORCID: 0000-0002-8623-614X
Ethem TOPÇUOĞLU
Giresun University, Academy of Civil Aviation, 28000 Merkez, Giresun
ORCID: 0000-0003-3563-0566

ÖZET
Pandemi, küreselleşme, iklim sorunları, karbon emisyon sınırlamaları gibi iş yaşamını etkileyen gelişmelere paralel olarak işletmelerde yönetimsel olarak yeni arayışlar içerisinde yer almaktadır. Yönetimsel arayışın sonucunda birçok işletme rekabet avantajı sağlamak adına farklı liderlik tarzlarına yönelmiş ve birçok yeni liderlik tarzı iş hayatında kendine yer edinmiştir. Bunlardan biri olarak alçak gönüllü liderlik, kendi hatalarını ve sınırlarını kabul eden, takipçilerinin güçlü yönlerini ve katkılarını takdir edebilen, yaratıcı fikirlere, geri bildirimlere açık olan liderleri ifade etmektedir. Alçakgönüllü liderliğin kaynağı, liderlerin organizasyon yapısındaki konumundan çok içsel gücüne bağlıdır. Alçakgönüllü liderlik, örgütün ve çalışanların hedeflerini gerçekleştirmek için cesurca çaba sarf etmelerini sağlamanın bir yolu olarak da görülmektedir. Bu açıdan literatürde alçakgönüllü liderlik ile performans arasında önemli bir ilişkinin olduğu sıklıkla görülmektedir. Ancak birçok çalışmanın sonucunda 0.23 ile 0.72 arasında farklı korelasyon değerlerinin ortaya çıkması alçakgönüllü liderlik ile performans arasındaki ilişkinin netliği konusunda bir tereddüt oluştuğu görülmektedir. Buradan hareket ile literatürde yer alan farklı çalışmalardaki analizlerin korelasyon ve örneklem sayısı göz önüne alınarak ortak bir analizde birleştirilmesi meta analiz ile yapılabilmektedir. Bu kapsamda iki kavramı karşılaştıran bir meta analiz yapabilmek için 10 Eylül 2025 ile 20 Ekim 2025 tarihleri arasında Web of Science, Scopus, Pubmed, ProQuest, Google Scholar, Emerald veri tabanları üzerinden 82 makaleye ulaşılmış, yapılan inceleme ile 14 makalenin çalışmanın amacına uygun olduğu belirlenmiştir. Jamovi programı ile yapılan meta-analiz sonucunda alçak gönüllü liderlik ile performans arasında 0.560'lık orta düzeyde bir ilişkinin olduğu belirlenmiştir.
Anahtar Kelimeler: alçak gönüllü liderlik, performans, meta-analiz.

A META-ANALYSIS STUDY ON THE RELATIONSHIP BETWEEN HUMBLE LEADERSHIP AND PERFORMANCE.

ABSTRACT
In parallel with developments affecting business life such as pandemic, globalization, climate problems, carbon emission limitations, businesses are in a managerial search for new approaches. As a result of the managerial search, many businesses have turned to different leadership styles in order to gain competitive advantage and many new leadership styles have gained a place in business life. As one of these, humble leadership refers to leaders who accept their own mistakes and limitations, appreciate the strengths and contributions of their followers, and are open to creative ideas and feedback. The source of humble leadership depends on the inner strength of leaders rather than their position in the organizational structure. Humble leadership is also seen as a way to ensure that organizations and employees make courageous efforts to achieve their goals. In this respect, it is frequently observed in the literature that there

is a significant relationship between humble leadership and performance. However, the emergence of different correlation values between 0.23 and 0.72 as a result of many studies has created a hesitation about the clarity of the relationship between humble leadership and performance. Therefore, combining the analyses in different studies in the literature in a common analysis by considering the correlation and sample size can be done by meta-analysis. In this context, in order to conduct a meta-analysis comparing two concepts, 82 articles were accessed through Web of Science, Scopus, Pubmed, ProQuest, Google Scholar, Emerald databases between September 10, 2025 and October 20, 2025, and it was determined that 14 articles were suitable for the purpose of the study. As a result of the meta-analysis conducted with the Jamovi program, it was determined that there was a moderate relationship of 0.560 between humble leadership and performance.
Keywords: humble leadership, performance, meta-analysis.

1. GİRİŞ

Alçakgönüllülüğün tesadüfi bir bilişsel davranış veya kısa vadeli bir duygusal ifade değil, bireylerin sıklıkla sergilediği ve başkaları tarafından gözlemlenebilen bir kişilerarası etkileşim modeli olduğu görülmektedir (Ren vd., 2020). Alçakgönüllü insanlar, yeteneklerinin yanı sıra kusurlarını da kabul etmekte, farklı görüşler aramakta ve başkalarının katkılarına değer vermektedir (Zahoor vd., 2022). Alçakgönüllülük, katılımcı liderlik ve hizmetkar liderliğin temel özelliği olarak kabul edilse de, alçakgönüllü liderlik diğer liderlik stillerinden ayrılan bağımsız bir liderlik tarzını ifade etmektedir (Al Wali vd., 2022). Alçakgönüllü liderlik, başarılı liderler için hayati önem taşımaktadır. Alçakgönüllü liderlik, kendini doğru bir şekilde görebilme, başkalarının güçlü yönlerini ve katkılarını takdir edebilme ve yaratıcı fikirlere ve geri bildirimlere açık olma istekliliğidir. Bazen alçakgönüllülük olarak da adlandırılan alçakgönüllü liderlik, liderin organizasyon yapısındaki konumundan çok içsel bir gücü işaret etmektedir (Mrayyan, 2023).

Liderler ve çalışanlar arasındaki kaliteli ilişkiler, işgücü performansını artırmada ve yüksek çalışma standartlarını şekillendirmede hayati bir rol oynamaktadır Verimlilik ve etkinlik açısından organizasyonel süreçlerin iyileştirilmesini etkileyen performans, şiddetli rekabet ortamında organizasyona avantaj sağlamakla kalmaz, aynı zamanda uzun vadeli refaha da katkıda bulunmaktadır (Soyalın, 2023). Alçakgönüllü liderlik, yüksek performansı, iş birliği, yenilikçilik ve çalışan bağlılığı gibi birçok alanda olumlu sonuçlar yaratmaktadır. Bu sonuçlar, alçakgönüllü liderlerin örgütü bir bütün olarak harekete geçirmesinden kaynaklanmaktadır (Mrayyan, 2023).

2. YÖNTEM

Meta-analiz, literatürde aynı araştırma sorusunu ele alan çalışmaların temel popülasyon etkilerinin ortalamasını ve varyansını tahmin etmek için kullanılan istatistiksel bir araçtır (Field & Gillett, 2010). Bu kapsamda iki kavramı karşılaştıran bir meta analiz yapabilmek için 10 Eylül 2025 ile 20 Ekim 2025 tarihleri arasında Web of Science, Scopus, Pubmed, ProQuest, Google Scholar, Emerald veri tabanları üzerinden 82 makaleye ulaşılmış, yapılan inceleme ile 14 makalenin (Al Wali vd., 2022; Liu vd., 2023; Mrayyan, 2023; Mrayyan & Algunmeeyn, 2024, 2025; Owens vd., 2015; Rego vd., 2017; Ren vd., 2020; Soyalın, 2023; Tu & Choi, 2025; Wu vd., 2024; Zahoor vd., 2022; Zhang vd., 2024; Zheng & Ahmed, 2024) çalışmanın amacına uygun olduğu belirlenmiştir. Çalışma %95 güven aralığında, makalelerin özellikleri dikkate alınarak rastgele etkiler modeli ile analizler yapılmıştır. Heterojenlik için Tau kare testleri ve I^2 istatistiği kullanılarak ölçüm yapılmıştır (Cassambai vd., 2025). Söz konusu makaleler Jamovi (2025) program ile yapılan meta-analiz uygulaması ile anlamlandırılmıştır.

3. BULGULAR

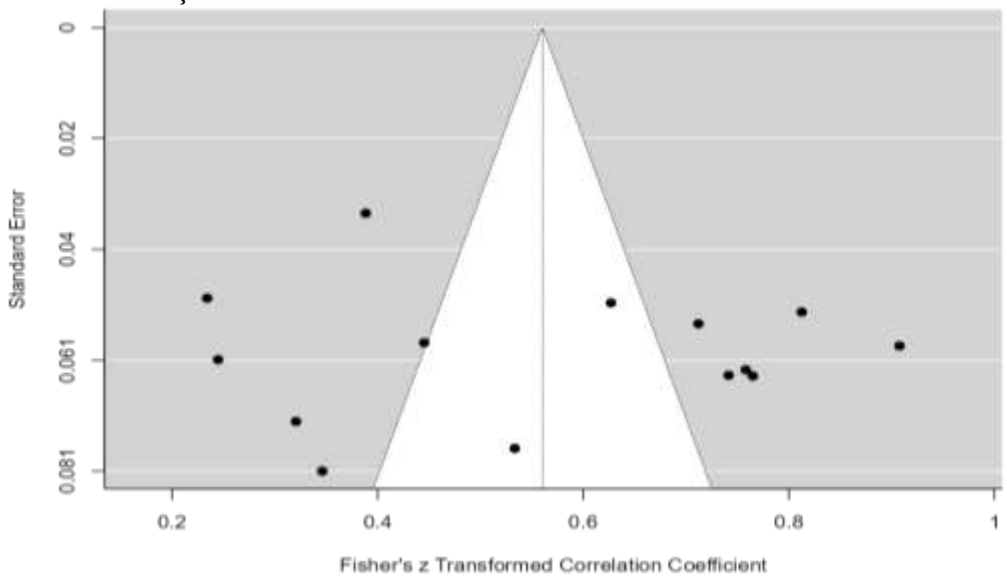
Analiz için uygulanacak modelin belirlenmesi için homojenlik ve heterojenlik ayrımının yapılması gerekmektedir. Heterojenite miktarı (yani, tau^2), kısıtlı maksimum olabilirlik tahmincisi kullanılarak tahmin edilmiştir (Viechtbauer, 2010). Tau^2 tahmine ek olarak,

heterojenlik q testi (Cochran, 1954) ve I^2 istatistiği ile de test edilmiştir. Tablo 1'den anlaşılacağı üzere heterojen bir yapının tespiti nedeniyle verilere rastgele etkiler modeli uygulanması gerekmektedir.

Tablo 1. Heterojenlik Test Sonuçları

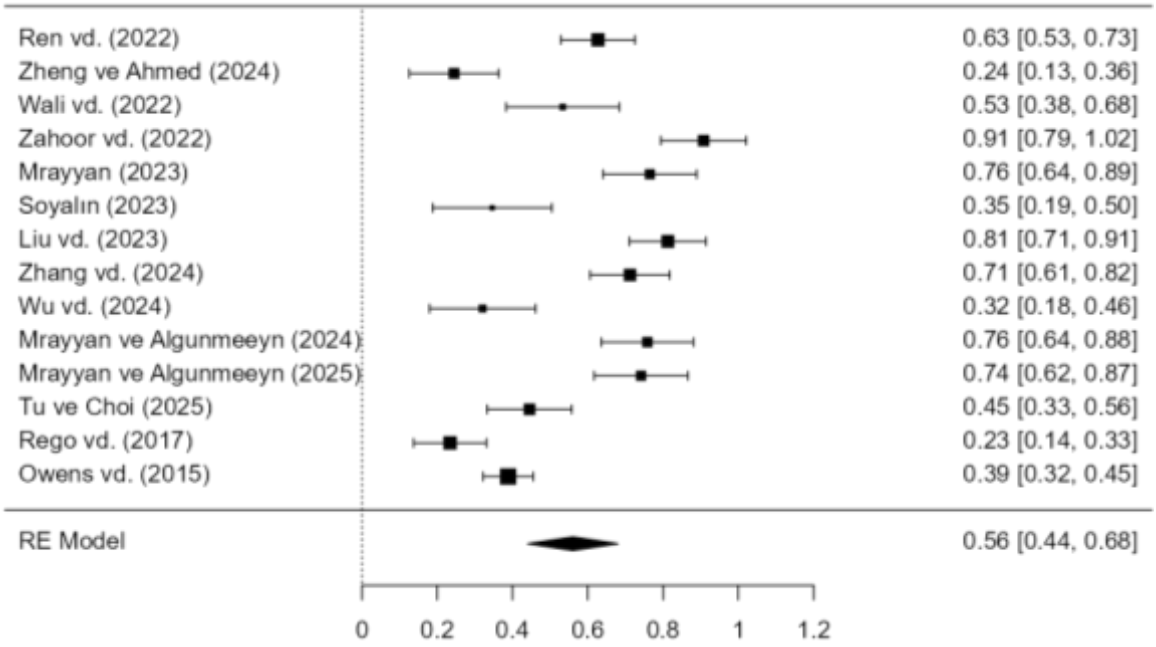
Tau	Tau^2	I^2	H^2	R^2	df	Q	p
0.221	0.0488 (SE= 0.0206)	93.94%	16.490	.	13.000	215.795	< .001

Heterojenlik testi sonuçları örneklemin heterojen olduğunu göstermek ile birlikte literatürde sıklıkla huni grafiği de kullanılan bir yöntemdir (Haile, 2025). Bu kapsamda huni grafiği Şekil 1'de sunulmuştur.

Şekil 1. Huni Grafiği

Analiz toplam 14 adet makale ile yapılmıştır. Makalelerde yer alan korelasyon kat sayılarının (r) standart bir dönüşümünü sağlamak amacaıyla değerler r'den Fisher z'ye dönüştürülmüştür. Gözlenen dönüştürülmüş korelasyon katsayıları 0.234 ile 0.908 arasında değişmekte olup, tahminlerin tamamı pozitif yönlü ve anlamlı olduğu gözlenmektedir. Bu kapsamda orman grafiği çizelgesi Şekil 2'de sunulmuştur.

Şekil 2. Orman Grafiği

Analizin incelenmesi sonucu değişkenlerden hiçbirinin ± 2.914'den daha büyük bir değeri olmadığı ve buradan hareket ile modelin literature aykırı değerlerinin olmadığı belirlenmiştir. Modele ilişkin değerler Tablo 2'de sunulmuştur.

Tablo 2. Modele İlişkin Test Sonuçları

	Estimate	se	Z	p	CI Lower Bound	CI Upper Bound
Intercept	0.560	0.0612	9.16	< .001	0.440	0.680

Not: Tau² Estimator (Restricted Maximum-Likelihood)

Tablo 2'de sunulan sonuca göre alçakgönüllü liderlik ile performans arasında 0.560'lık orta düzeyde bir ilişkinin olduğu görülmektedir. Söz konusu ilişkinin doğruluğunun kanıtlanması için yayın yanlılığının incelenmesi gerekmektedir. Yayın yanlılığına ilişkin analizler Tablo 3'te sunulmuştur.

Tablo 3. Yayın Yanlılığı Analizi

Test Name	value	p
Fail-Safe N	6885.000	< .001
Begg and Mazumdar Rank Correlation	0.077	0.747
Egger's Regression	-0.157	0.875
Trim and Fill Number of Studies	0.000	.

Not: Fail-safe N Calculation Using the Rosenthal Approach.

Fail-safe N yayın yanlılığı analizine göre çalışmaya 6.885 adet daha çalışma eklenirse yayın yanlığı olaşacağı görülmektedir. Diğer teslerin p değerinin 0.05'den büyük olması da yayın yanlılığının olmadığını göstermektedir.

4. SONUÇ

Yapılan çalışma ile birlikte, alçakgönüllü liderlik ile performans arasında 0.560'lık orta düzeyde bir ilişkinin olduğu belirlenmiştir. Alçakgönüllü liderler, yeni fikirlere açık, çalışanları başarısızlıklardan ders almaya teşvik eden ve çalışanların hatalarının sorumluluğunu üstlenen

bir yapıdadır. Bu davranışlar, destekleyici bir örgüt ikliminin oluşmasına büyük katkılar sağlamaktadır. Liderin yarattığı örgüt iklimi, öğrenme ortamı, içsel motivasyon veya bilgi paylaşımı yoluyla çalışanların performansını artırmaktadır (Zheng & Ahmed, 2024). Yapılan çalışmada söz konusu durumu desteklemektedir.

KAYNAKÇA

Al Wali, J., Muthuveloo, R., & Teoh, A. P. (2022). Unravelling the nexus between creative self-efficacy, humble leadership, innovative work behaviour and job performance amongst physicians in public hospitals. *Asia-Pacific Journal of Business Administration*, *14*(4), 706-726. https://doi.org/10.1108/APJBA-05-2021-0205

Cassambai, S., Tetteh, J., Highton, P., Kunutsor, S. K., Darko, D. O., Jeffers, S., Ikhile, D., Agot, G. N., Olenja, J., Njoroge, P. K., Jessen, N., Abdala, R., Senior, L., Amoakoh-Coleman, M. A., Khunti, K., Godia, P. M., Yawson, A. E., Lamptey, R., Buabeng, K. O., … Seidu, S. (2025). Prevalence of cardiometabolic diseases in Sub-Saharan Africa: a systematic review and meta-analysis. *Global Health Action*, *18*(1). https://doi.org/10.1080/16549716.2025.2580758

Cochran, W. G. (1954). The Combination of Estimates from Different Experiments. *Biometrics*, *10*(1), 101. https://doi.org/10.2307/3001666

Field, A. P., & Gillett, R. (2010). How to do a meta-analysis. *British Journal of Mathematical and Statistical Psychology*, *63*(3), 665-694. https://doi.org/10.1348/000711010X502733

Haile, D. (2025). The effect of agricultural productivity on poverty: what does meta-regression analyses reveal? *Cogent Social Sciences*, *11*(1), 2580057. https://doi.org/10.1080/23311886.2025.2580057

Jamovi. (2025). *Jamovi - open statistical software for the desktop and cloud*. https://www.jamovi.org/

Liu, H., Ahmed, S. J., Kakar, A. S., & Durrani, D. K. (2023). Creative Performance and Conflict through the Lens of Humble Leadership: Testing a Moderated Mediation Model. *Behavioral Sciences 2023, 13*(6), 483. https://doi.org/10.3390/BS13060483

Mrayyan, M. T. (2023). Differences in humble leadership and team performance in nursing: an online cross-sectional study. *BMJ Open*, *13*(3), e066920. https://doi.org/10.1136/BMJOPEN-2022-066920

Mrayyan, M. T., & Algunmeeyn, A. (2024). Humble Leadership Style and Team Performance of Nursing Academics, Senior Nurses, and Novice Nurses: An Online Cross-Sectional Comparative and Predictive Study. *Nursing Forum*, *2024*(1), 6496826. https://doi.org/10.1155/2024/6496826

Mrayyan, M. T., & Algunmeeyn, A. (2025). An Online Transverse Study of Humble Leadership and Team Performance. *SAGE Open*, *15*(3). https://doi.org/10.1177/21582440251357239

Owens, B. P., Wallace, A. S., & Waldman, D. A. (2015). Leader narcissism and follower outcomes: The counterbalancing effect of leader humility. *Journal of Applied Psychology*, *100*(4), 1203-1213. https://doi.org/10.1037/A0038698

Rego, A., Owens, B., Leal, S., Melo, A. I., Cunha, M. P. e., Gonçalves, L., & Ribeiro, P. (2017). How leader humility helps teams to be humbler, psychologically stronger, and more effective: A moderated mediation model. *The Leadership Quarterly*, *28*(5), 639-658. https://doi.org/10.1016/J.LEAQUA.2017.02.002

Ren, Q., Xu, Y., Zhou, R., & Liu, J. (2020). Can CEO's Humble Leadership Behavior Really Improve Enterprise Performance and Sustainability? A Case Study of Chinese Start-Up Companies. *Sustainability*, *12*(8), 3168. https://doi.org/10.3390/SU12083168

Soyalın, M. (2023). The mediating role of workplace happiness in the effect of humble leadership on employee performance. *Kafkas University Journal of Economics and Administrative Sciences Faculty*, *14*(27), 206-222. https://doi.org/10.36543/KAUIIBFD.2023.008

Tu, T., & Choi, M. C. (2025). The Impact of Humble Leadership on the Green Innovation Performance of Chinese Manufacturing Enterprises: A Moderated Mediation Model. *Behavioral Sciences*, *15*(9), 1170. https://doi.org/10.3390/BS15091170

Viechtbauer, W. (2010). Conducting Meta-Analyses in R with the metafor Package. *Journal of Statistical Software*, *36*(3), 1-48. https://doi.org/10.18637/JSS.V036.I03

Wu, C. M., Chen, S. H., & Chen, T. J. (2024). Humble Leadership, Psychological Capital, and Service Recovery Performance: Exploring the Moderating Mechanism of Mindfulness. *Journal of Hospitality & Tourism Education*, *36*(3), 226-237. https://doi.org/10.1080/10963758.2024.2389224

Zahoor, S., Yang, S., Ren, X., & Haider, S. A. (2022). Corporate Governance and Humble Leadership as Antecedents of Corporate Financial Performance: Monetary Incentive as a Moderator. *Frontiers in Psychology*, *13*, 904076. https://doi.org/10.3389/FPSYG.2022.904076/BIBTEX

Zhang, J., Javaid, M., Liao, S., Choi, M., & Kim, H. E. (2024). How and when humble leadership influences employee adaptive performance? The roles of self-determination and employee attributions. *Leadership & Organization Development Journal*, *45*(3), 377-396. https://doi.org/10.1108/LODJ-05-2023-0245

Zheng, Z., & Ahmed, R. I. (2024). Humble leadership and employee creative performance in China: the roles of boundary spanning behavior and traditionality. *Personnel Review*, *53*(1), 193-210. https://doi.org/10.1108/PR-10-2021-0775

SORUMLU LİDERLİK ÜZERİNE BİBLİYOMETRİK BİR ANALİZ

Onur OKTAYSOY
Kafkas University, Faculty of Economics and Administrative Sciences, 36000 Merkez, Kars
ORCID: 0000-0002-8623-614X
Ethem TOPÇUOĞLU
Giresun University, Academy of Civil Aviation, 28000 Merkez, Giresun
ORCID: 0000-0003-3563-0566
Selen UYGUNGİL-ERDOĞAN
Osmaniye Korkut Ata University, Kadirli Faculty of Applied Sciences, 80760 Kadirli, Osmaniye
ORCID: 0000-0002-7916-1709

ÖZET
Küreselleşme ile birlikte örgütlerin birçok coğrafya da yer alması, iklim krizinin etkileri ile daha çevreci üretim yapılmaya zorlanması, sosyal sorumluluk projelerine olan katılımların artması ile birlikte örgütler için yeni bir liderlik tarzı ihtiyacı da ortaya çıkmıştır. Oluşan ihtiyaçlara uygun olarak son yıllarda literatürde sorumlu liderlik tarzının yaygınlaştığı görülmektedir. Sorumlu liderlik, ahlaki karar verme, sürdürülebilir kalkınma, yeşil mutabakat, karbon emisyonlarının azaltılması, dezavantajlı gruplara yardım edilmesi gibi sosyal sorumluluk içeren konulara bilinçli olarak yönelen liderlik tarzıdır. Yapılan çalışmada, Web of Science üzerinden 2016 ile 2025 yılları arasında SSCI (Social Sciences Citation Index) indeksinde yayınlanan toplam 276 makale bibliyometrik analiz ile incelenmiştir. Bibliyometrik analiz, belirlenen bir konu üzerinden bilgisayar destekli olarak, yapılan yayın ve çalışmaların arasındaki gizli ilişki ve bağlantıları incelemeyi sağlayan bir analiz yöntemidir. Bibloyometrik analiz için R analiz programı üzerinden Bibliometrix uygulaması kullanılmıştır. Yapılan analiz sonucunda, sorumlu liderlik konusunda en çok çalışma 74 adet ile Çin, 32 adet ile Amerika Birleşik Devletleri, 21 adet Birleşik Krallık tarafından yapılmıştır. Türkiye'den sorumlu liderlik konusunda sadece 1 adet eser bulunmaktadır. Bu konuda yayın yapan yazarlar bakımından Pakistanlı Muzhar Javed 7 eser ile ön plana çıkmaktadır. En çok tekrarlanan anahtar kelimeler 189 adet ile "responsible leadership", 67 adet ile "performance" ve 59 adet ile "leadership" olarak belirlenmiştir. Yapılan analiz sonucunda görsel haritalar elde edilmiş olup literatürün niceliği ve kalitesi hakkında nesnel bilgiler oluşturulması sağlanmıştır. Görsel haritalar karmaşık düğümler ve bağlantıları açıklayan, nicel verilerin nitel sonuçlara dönüştürülmesine izin veren bilgilerin görsel temsilini oluşturmaktadır.
Anahtar Kelimeler: sorumlu liderlik, liderlik, bibliyometrik analiz.

A BIBLIOMETRIC ANALYSIS ON RESPONSIBLE LEADERSHIP

ABSTRACT
With globalization, organizations have expanded into many regions. The impacts of the climate crisis have forced them to adopt more environmentally friendly production methods, and increased participation in social responsibility projects has created a need for a new leadership style. In line with these emerging needs, responsible leadership has become increasingly prevalent in the literature in recent years. Responsible leadership is a leadership style that consciously focuses on issues involving social responsibility, such as ethical decision-making, sustainable development, green agreements, reducing carbon emissions, and helping disadvantaged groups. In this study, a total of 276 articles published in the SSCI (Social Sciences Citation Index) between 2016 and 2025 were examined using bibliometric analysis via Web of Science. Bibliometric analysis is a method that uses computer-assisted analysis to examine the hidden relationships and connections between publications and studies on a

specific topic. The Bibliometrix application was used for bibliometric analysis via the R analysis program. The analysis revealed that China produced the most studies on responsible leadership (74), followed by the United States (32) and the United Kingdom (21). There is only one article from Turkey on responsible leadership. In terms of authors publishing on this topic, Muzhar Javed from Pakistan stands out with 7 works. The most frequently repeated keywords were determined to be "responsible leadership" with 189 occurrences, 'performance' with 67 occurrences, and "leadership" with 59 occurrences. The analysis resulted in visual maps, providing objective information about the quantity and quality of the literature. Visual maps create a visual representation of information that explains complex nodes and connections, allowing quantitative data to be converted into qualitative results.
Keywords: responsible leadership, leadership, bibliometric analysis.

1. GİRİŞ

Ekolojik bozulma dünya çapında endişe odağı haline gelmiş ve kuruluşlar bu durumun en büyük suçlusu olarak görülmektedir. Bu nedenle, çevre sorunlarının kurumsal politikalar, uygulamalar ve süreçlere dahil edilmesi zorunludur (Han et al., 2025). Yaşanan sorunların çözümü için örgüt paydaşlarına büyük sorumluluklar düşmesi, karlılık konusundaki kaygı, tereddüt ve endişeyi de beraberinde getirmektedir (Miska & Mendenhall, 2015). Yaşanan örgütsel paradoksun çözümü noktasında, örgütlerin çok sayıda paydaşından kaynaklanan, rekabetçi stratejiler ve hedeflerle sonuçlanan performans değerlendirmelerinin ve gerilimlerin ortadan kaldırılması için yeni bir liderlik anlayışına ihtiyaç duyulmaktadır (Waldman et al., 2020). Bu açıdan sorumlu liderlik güncel literatürde sıklıkla tartışılan bir fenomen haline gelmiştir. Sorumlu liderlik, ekonomi etiği teorisi ve pratiği tartışmalarında, yöneticilerin etik suistimalleri nedeniyle kamuoyunun ve paydaşların ilgisinin odağı haline gelen bir konudur (Pless & Maak, 2012). Enron ve son yıllarda yaşanan diğer kurumsal skandallardan çıkarılması gereken en önemli derslerden biri, birçok paydaşın yararına olan bir iş kurmak ve sürdürmek için sorumlu liderlik ve sorumlu liderlerin gerekli olduğu gerçeğini ortaya koymaktadır (Maak, 2007). Bununla birlikte, sorumlu liderlik, farklı paydaşları harekete geçirerek ortak bir sürdürülebilir kalkınma vizyonu için iş birliği ve ortak çalışma içinde olmalarını sağlamayı da başarmaktadır. Sorumlu liderler, takipçilerine özen gösterir ve karar verme konusunda doğru yolu nasıl izleyeceklerine dair örnek oluşturmaktadır (Zhao & Zhou, 2019).

Sorumlu liderliğin ana odak noktası, liderin takipçileri, ekibi, organizasyonu ve genel olarak toplumla olan etkileşimidir (Doh ve Quigley, 2014). Bu nedenle, sorumlu liderlik geleneksel üst-ast ilişkilerinin ötesine geçmektedir. Dönüşümsel yönüyle sorumlu liderler, ekip çalışmasını teşvik eder, yüksek performans hedefleri belirler ve takipçilerinin alışılmışın dışında düşünmelerini teşvik etmektedir (Sarkar, 2016). Sorumlu liderlik, liderliğin mevcut tanımlarını geliştirmekte ve liderlerin güçlerini kullanma biçimlerini dikkate almaktadır. Sorumlu liderlik, liderlerin etkileyici gücünün, bireysel kariyerlerin, kuruluşların, ekonomilerin ve toplumların değerinin yok edilmesine sebep olmak yerine, herkesin yaşamını iyileştirmek için kullanılması gerektiğini vurgulamaktadır (Marques et al., 2018).

Bu noktada sorumlu liderliğin bireysel ve örgütsel ölçekte taşıdığı önem nedeniyle literatürde geniş bir yere sahip olması beklenmektedir. Yapılan çalışma da 276 farklı makale analize dahil edilerek, sorumlu liderlik davranışının genel ve detaylı bir açıklaması yapılmıştır.

2. ARAŞTIRMA

Yapılan çalışmada, Web of Science üzerinden 2016 ile 2025 yılları arasında SSCI (Social Sciences Citation Index) indeksinde yayınlanan toplam 276 makale bibliyometrik analiz ile incelenmiştir. Bibliyometrik analiz, belirlenen bir konu üzerinden bilgisayar destekli olarak, yapılan yayın ve çalışmaların arasındaki gizli ilişki ve bağlantıları incelemeyi sağlayan bir analiz yöntemidir. Bibloyometrik analiz için R analiz programı üzerinden Bibliometrix uygulaması kullanılmıştır.

3. BULGULAR

WoS veri tabanından 276 makaleye ulaşılmış olup, makaleler 2016-2025 yılları arasında toplam 123 dergide yayınlanmıştır. Yazılan makalelerde 16.382 yayına atıf yapılmıştır. Araştırma evreninde kullanılan makalelere ilişkin genel bilgiler Tablo 1'de sunulmuştur.

Tablo 1. Araştırma verileri

Değişkenler	Veri Sonuçları
Veri Seti Hakkında Ana Bilgiler	
Zaman Aralığı	2016:2025
Kaynaklar	123
Makale Sayısı	276
Yıllık Yayınlanan Ortalama Makale Sayısı	21.34
Yıl Başına Düşen Ortalama Makale Sayısı	3.12
Makale Başına Düşen Atıf Sayısı	25.36
Atıf Sayısı	16.382
Doküman İçeriği	
Anahtar Kelimeler + (ID)	674
Yazarın Anahtar Kelimeleri (DE)	1094
Yazarlar	
Yazarlar	777
Tek yazarlı dokümanların yazarları	31
Yazar İşbirliği	
Tek yazarlı dokümanlar	32
Doküman Başına Ortak Yazarlar	3.34
Uluslararası ortak yazarlık %	35.14
Döküman Türü	
Makale	276

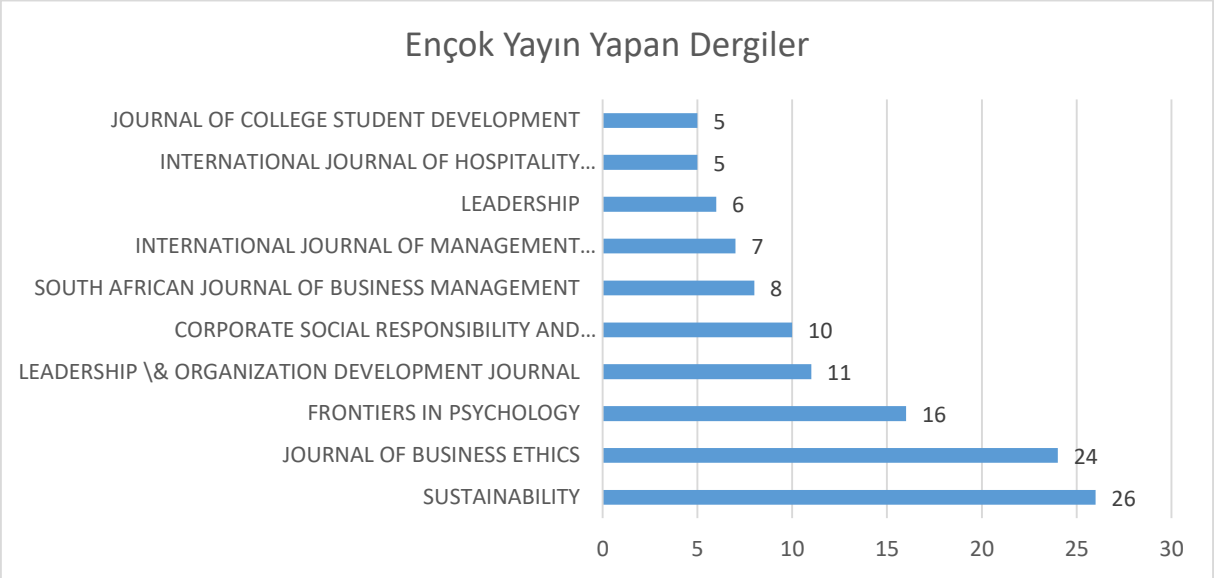
Sorumlu liderlik, yaşanan iklim krizi ve yeşile olan ilginin artması sonucu konu ilgi çeken bir hale gelmiştir. Özellikle 2024 yılı içerisinde 57 adet makale yayınlanmış olması ve daha yılın bitmemesi nedeniyle sayının artacağı düşünüldüğünde akademik camianın sorumlu liderliğe olan ilgisinin arttığı görülmektedir. Detaylı bilgiler Şekil 1'de sunulmuştur.

Şekil 1. Yıllara göre yayın sayısı

Sorumlu liderlik kavramını 2016-2025 yılları arasında 123 farklı dergide toplam 276 makale yayınlanmıştır. 276 makalenin 118'i Şekil 2'de listelenen 10 dergide yayınlanmıştır. 118 makale toplam sayının %42.75'ine karşılık gelmektedir. En çok yayınlanan dergi olan

"Sustainability" toplam 26 yayınla toplam yayınların %9.42'sini oluşturmaktadır. Detaylı bilgiler Şekil 2'de sunulmuştur.

Şekil 2. En çok yayın yapan dergiler.

Yazılı eserlerin sorumlu yazarlarının ülkeleri incelendiğinde 276 makale arasında 74 makalenin Çin'den olduğu görülmektedir. 74 makalenin 48'i aynı ülkeden (SCP) yazarlar tarafından yazılırken, 26 makale farklı ülkelerden (MCP) yazarlar ile birlikte yazılmıştır. Sorumlu yazarların ülkelere göre dağılımı Tablo 2'de sunulmuştur.

Tablo 2. En çok yayın yapan ülkeler.

Ülke	Makale Sayısı	SCP	MCP	Frekans	MCP Oranı
Çin	74	48	26	26,81	35,14
ABD	32	24	8	11,59	25,00
Birleşik Krallık	21	13	8	7,61	38,10
Avustralya	19	13	6	6,88	31,58
İspanya	14	10	4	5,07	28,57
Malezya	9	4	5	3,26	55,56
Pakistan	9	4	5	3,26	55,56
Kanada	8	6	2	2,90	25,00
Güney Afrika	8	7	1	2,90	12,50
Hindistan	7	6	1	2,54	14,29
İtalya	6	3	3	2,17	50,00

Yayın performansıyla birlikte başkalarının atıf performansını da içeren yazarlar için h/g/m indeksinin, yayınlarının niceliği ve niteliği hakkında bir öngörü sağladığı söylenebilir. Yayın yapan yazarlar bakımından Pakistanlı Muzhar Javed 7 eser ile ön plana çıkmaktadır. Yazarlara ilişkin detaylı bilgi Tablo 3'te sunulmuştur.

Tablo 3. En çok yayın yapan yazarlar.

Yazar	h indeks	g indeks	m indeks	Toplam Atıf	Toplam Yayın Sayısı	İlk Yayın Tarihi
JAVED M	7	8	1,17	411	8	2020
AKHTAR MW	6	10	1,00	160	10	2020
VOEGTLIN C	5	5	0,50	468	5	2016
HAQUE A	4	4	0,57	219	4	2019

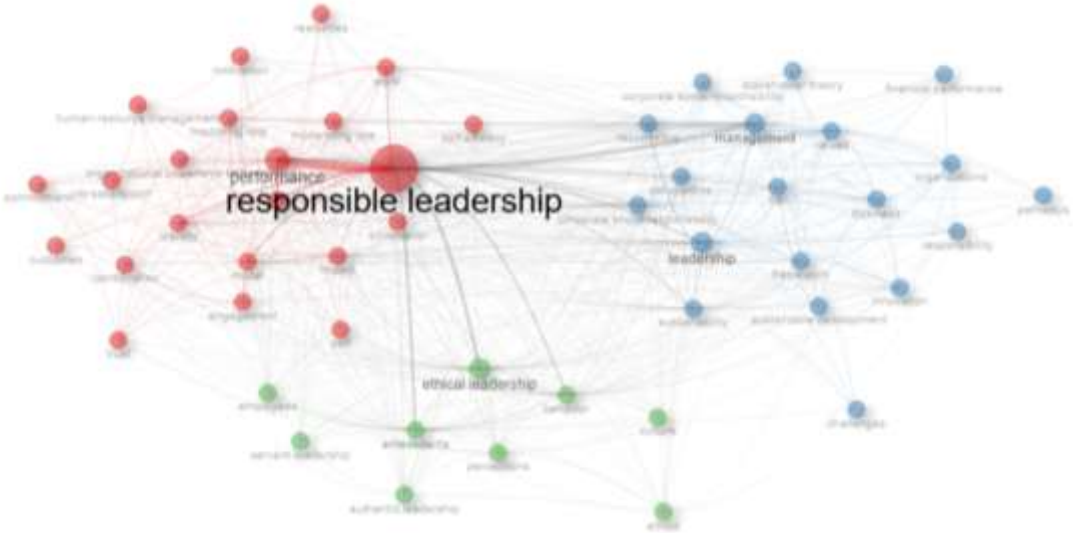
HUSSAIN K	4	4	0,80	117	4	2021
ZHANG Y	4	4	0,80	99	4	2021
ZHOU Q	4	5	0,57	232	5	2019
AHMED F	3	3	1,50	61	3	2024
DYLLICK T	3	3	0,30	585	3	2016
FERNANDO M	3	5	0,38	206	5	2018

En çok tekrarlanan anahtar kelimeler 189 adet ile "responsible leadership", 67 adet ile "performance" ve 59 adet ile "leadership" olarak belirlenmiştir. Bu kapsamda oluşan kelime bulutu görseli Şekil 3'te sunulmuştur.

Şekil 3. Kelime bulutu.

Yapılan analiz sonucunda görsel haritalar elde edilmiş olup literatürün niceliği ve kalitesi hakkında nesnel bilgiler oluşturulması sağlanmıştır. Oluşturulan harita Şekil 4'te sunulmuştur.

Şekil 4. Kelime bağlantı haritası.

4. SONUÇ

Son yıllarda literatürde sorumlu liderlik tarzının yaygınlaştığı görülmektedir. Sorumlu liderlik, ahlaki karar verme, sürdürülebilir kalkınma, yeşil mutabakat, karbon emisyonlarının azaltılması, dezavantajlı gruplara yardım edilmesi gibi sosyal sorumluluk içeren konulara bilinçli olarak yönelen liderlik tarzıdır. Yapılan çalışmada, Web of Science üzerinden 2016 ile 2025 yılları arasında SSCI (Social Sciences Citation Index) indeksinde yayınlanan toplam 276 makale bibliyometrik analiz ile incelenmiştir. Bibliyometrik analiz, belirlenen bir konu üzerinden bilgisayar destekli olarak yapılan yayın ve çalışmaların arasındaki gizli ilişki ve bağlantıları incelemeyi sağlayan bir analiz yöntemidir. Yapılan analiz ile birlikte sorumlu liderliğin paydaş teorisinden fazlasıyla etkilendiği görülmektedir (Voegtlin et al., 2020). Liderlerin, dış ve iç paydaşlarının ihtiyaçları ve beklentileri arasında bir denge kurmayı amaçladığı ve bunun bir sonucu olarak da kurumsal sosyal sorumluluk, performans, örgütsel

vatandaşlık, motivasyon kavramlarının ön plana çıktığı görülmektedir (Kyambade et al., 2025). Elde edilen sonuçların paydaş teorisinin, örgütlerin başarısı ve hayatta kalmasının, çeşitli paydaşları için değer yaratmaya bağlı olduğu vurgusu ile uyumlu olduğu görülmektedir (Nakra & Kashyap, 2025). Bu açıdan sorumlu liderliğin örgüt içindeki ve dışındaki paydaşlar arasında uyumlu bir şekilde örgütü yönetme zorunluluğu olduğu belirlenmiştir. Yapılan çalışma ile birlikte 276 farklı makale üzerinden bir değerlendirme yapılarak, sorumlu liderlik davranışının genel ve detaylı bir açıklaması yapılmıştır. Bundan sonra sorumlu liderlik konusunda çalışma yapacak olan akademisyenler için çevresel kaygıların ön planda tutulması önerilmektedir.

KAYNAKÇA

Han, Z., Chen, M., & Jiang, C. (2025). Influence of responsible leadership on employee green behavior: the role of green role identity and green human resource management. *Environment, Development and Sustainability*, *27*(2), 2985–3001. https://doi.org/10.1007/S10668-024-05752-6/FIGURES/2

Kyambade, M., Namatovu, A., Namubiru, B., & Muganzi, C. (2025). Socially responsible leadership practices in university context: a developing nation perspective. *International Journal of Educational Management*, *39*(1), 275–293. https://doi.org/10.1108/IJEM-02-2024-0067

Kyambade, M., Nkurunziza, G., Sewante, L., Namatovu, A., & Tushabe, M. (2024). Servant leadership and healthy work relationships in university context: a moderated mediation analysis of psychological safety and socially responsible leadership. *Cogent Education*, *11*(1). https://doi.org/10.1080/2331186X.2024.2418802;WGROUP:STRING:PUBLICATION

Maak, T. (2007). Responsible Leadership, Stakeholder Engagement, and the Emergence of Social Capital. *Journal of Business Ethics 2007 74:4*, *74*(4), 329–343. https://doi.org/10.1007/S10551-007-9510-5

Marques, T., Reis, N., & Gomes, J. F. S. (2018). Responsible Leadership Research: A Bibliometric Review. *BAR - Brazilian Administration Review*, *15*(1), e170112. https://doi.org/10.1590/1807-7692BAR2018170112

Miska, C., & Mendenhall, M. E. (2015). Responsible Leadership: A Mapping of Extant Research and Future Directions. *Journal of Business Ethics 2015 148:1*, *148*(1), 117–134. https://doi.org/10.1007/S10551-015-2999-0

Nakra, N., & Kashyap, V. (2025). Responsible leadership and organizational sustainability performance: investigating the mediating role of sustainable HRM. *International Journal of Productivity and Performance Management*, *74*(2), 409–426. https://doi.org/10.1108/IJPPM-03-2023-0115

Pless, N. M., & Maak, T. (2012). Responsible leadership. *Responsible Leadership*, 1–132. https://doi.org/10.1007/978-94-007-3995-6/COVER

Sarkar, A. (2016). We live in a VUCA World: the importance of responsible leadership. *Development and Learning in Organizations: An International Journal*, *30*(3), 9–12. https://doi.org/10.1108/DLO-07-2015-0062

Voegtlin, C., Frisch, C., Walther, A., & Schwab, P. (2020). Theoretical Development and Empirical Examination of a Three-Roles Model of Responsible Leadership. *Journal of Business Ethics*, *167*(3), 411–431. https://doi.org/10.1007/S10551-019-04155-2/TABLES/5

Waldman, D. A., Siegel, D. S., & Stahl, G. K. (2020). Defining the Socially Responsible Leader: Revisiting Issues in Responsible Leadership. *Journal of Leadership & Organizational Studies*, *27*(1), 5–20. https://doi.org/10.1177/1548051819872201

Zhao, H., & Zhou, Q. (2019). Exploring the Impact of Responsible Leadership on Organizational Citizenship Behavior for the Environment: A Leadership Identity Perspective. *Sustainability 2019, Vol. 11, Page 944*, *11*(4), 944. https://doi.org/10.3390/SU11040944

KENT AİDİYETİ ÖLÇEĞİ

Dr. Öğr. Üyesi Nuh AKÇAKAYA
Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Sosyoloji Bölümü, 42060, Selçuklu/Konya
ORCİD: 0000-0002-1457-1379

Özet
Bu çalışmada bireylerin kente bağlılık düzeylerini ölçmek amacıyla geliştirilen Kent Aidiyeti Ölçeği sunulmaktadır. Ölçeğin geçerlik ve güvenilirlik analizleri üç ayrı çalışma üzerinden yürütülmüştür. İlk çalışmada (N=115) 56 maddelik madde havuzu Kahramanmaraş örnekleminde değerlendirilmiş ve ölçeğin faktör yapısı belirlenmiştir. Principal axis factoring yöntemiyle gerçekleştirilen AFA sonucunda 17 madde çıkarılmış, toplam açıklanan varyans %72,98'e ulaşmış ve ölçeğin (α=.968) Hemşeri Aidiyeti (α=.973), Tarihsel Aidiyet (α=.904), Siyasal Aidiyet (α=.913), Mekânsal Aidiyet (α=.877), Ekonomik Aidiyet (α=.859) ve Dini Aidiyet (α=.841) olmak üzere altı boyuttan oluştuğu görülmüştür. Ayrıca bu çalışmada ölçeğin kriter geçerliği, benzer ölçme araçları kullanılarak sınanmış ve uzman görüşleri ile kapsam geçerliği temin edilmiştir. İkinci çalışma, farklı bir şehir olan Konya'da daha geniş bir örneklem (N=697) üzerinde yürütülmüştür. Aynı yöntemle gerçekleştirilen AFA'da 5 madde çıkarılmış, toplam açıklanan varyans %70,07 olarak hesaplanmış ve faktör yapılarının tamamının korunduğu gözlenmiştir. Bu aşamada ölçeğin iç tutarlılığı incelenmiş ve Cronbach Alpha değerlerinin .953 ile .814 arasında değiştiği belirlenmiştir. Üçüncü çalışmada ise (N=1068), 34 maddeden oluşan yapının beş faktörlü formu DFA aracılığıyla test edilmiştir. Analiz sonucunda modelin CFI/TLI/NFI/IFI değerlerinin (0.938/0.931/0.925/0.938) ve RMSEA'nın (0.062) karşılaştırmalı uyum açısından kabul edilebilir düzeyde olduğu görülmüştür. Bununla birlikte, CMIN/DF'nin 5.33 ve GFI'nin 0.875 olması, modelin mutlak uyum bakımından zayıf bir performans gösterdiğine işaret etmektedir. CMIN/DF ve GFI değerlerinin kovaryans eklenerek iyileştirilebildiği görülse de bu yöntem tercih edilmemiştir. Geniş örneklem büyüklüğünün (N=1068) bu durumu tetiklediği düşünülerek modele müdahale edilmemiştir. Sonuç olarak, üç çalışma birlikte değerlendirildiğinde 34 madde ile ölçeğin psikometrik açıdan geçerli ve güvenilir bir ölçme aracı sunduğu anlaşılmaktadır. Ters madde içermeyen ölçek, alt boyutlarıyla kent aidiyetinin özgül yönlerini ölçmekte; ölçeğin genel ortalaması ise bütüncül kent aidiyetine ilişkin güvenilir bir gösterge sağlamaktadır.
Anahtar Kelimeler: Kent Aidiyeti, Kente Bağlılık, Yere Bağlılık

THE URBAN BELONGING SCALE

ABSTRACT
This study presents the Urban Belonging Scale (UBS), developed to measure individuals' levels of attachment to their city. The validity and reliability of the scale were examined across three separate studies. In the first study (N=115), a pool of 56 items was assessed using a sample from Kahramanmaraş, and the factor structure of the scale was identified. Exploratory Factor Analysis (EFA) conducted with the principal axis factoring method resulted in the removal of 17 items, yielding a total explained variance of 72.98%. The scale (α=.968) was found to consist of six dimensions: Countryman Belonging (α=.973), Historical Belonging (α=.904), Political Belonging (α=.913), Spatial Belonging (α=.877), Economic Belonging (α=.859), and Religious Belonging (α=.841). In addition, in this study, the criterion validity of the scale was tested using similar measurement instruments, and its content validity was ensured through expert evaluations. The second study was conducted in a different city, Konya, with a larger sample (N=697). In this study, EFA using the same method resulted in the removal of 5 items, with the total explained variance calculated as 70.07%, and the full factor structure was retained. Internal consistency analyses indicated that Cronbach's alpha values ranged between .953 and .814. In the third study (N=1068), the six-factor structure consisting of 34 items was tested using

Confirmatory Factor Analysis (CFA). The results showed that the CFI/TLI/NFI/IFI values (0.938/0.931/0.925/0.938) and the RMSEA value (0.062) were within the acceptable range for comparative model fit. However, the CMIN/DF value of 5.33 and the GFI value of 0.875 indicated weak performance in terms of absolute model fit. Although both indices could be improved by adding covariances, this approach was not adopted. Considering the large sample size (N=1068), no modifications were made to the model. In conclusion, across the three studies, the 34-item scale demonstrated strong psychometric validity and reliability. The scale, which does not include reverse-coded items, measures specific dimensions of urban belonging through its subscales, while the overall mean score provides a reliable indicator of general urban belonging.
Keywords: Urban Belonging, Urban Attachment, Place Attachment

INTRODUCTION

In its simplest form, urban belonging can be defined as people feeling "at home" in a city and identifying with it. This form of belonging is shaped through an individual's daily life practices, social relationships, shared values with other city dwellers, and common experiences (Jørgensen, 2010; Koury, 2021; Pinkster & Loomans, 2025). The sense of attachment to cities is considered a factor that determines the quality of life of individuals within that city (Bayati et al., 2024). Despite this determining power on quality of life, it appears that insufficient importance has been given to urban belonging, and existing research has neglected this form of attachment (Bauder, 2016). Particularly in the context of Turkey, it is understood that research investigating people's attachment to cities is extremely limited. On the other hand, it is evident that there is a lack of measurement tools, especially for quantitative empirical studies, and that valid and reliable materials capable of measuring urban belonging, while taking Turkey's socio-cultural dynamics seriously, have not been developed.

Limited studies point to several key elements as determinants of urban belonging and indirectly indicate that these elements combine to form belonging. Existing research, particularly through neighborhood attachment and place attachment, allows for inferences about urban belonging. Accordingly, in a given city, forms of belonging felt by citizens at a micro level -such as *countryman belonging* (Bayati et al., 2025; Chen et al., 2020; Wessendorf, 2019), *spatial belonging* (Azli et al., 2024; Broitman et al., 2021; Pinkster & Loomans, 2025; Sakhaeifar & Ghoddusifar, 2016), *economic belonging* (Chen et al., 2023; Giloth, 2018; Shahzeb et al., 2025), *religious belonging* (Bennett et al., 2022; Dilger et al., 2018), *political belonging* (Borwein & Lucas, 2023; Lee et al., 2024), and *historical belonging* (Gamba & Cattacin, 2021; Moazzeni Khorasgani & Villalobos, 2023; Pinkster & Loomans, 2025)- constitute urban belonging. This reveals that urban belonging needs to be understood through these specific forms of attachment.

Considering the gaps and foresights in the literature, the necessity for studies on urban belonging becomes apparent. Furthermore, the obligation to develop quantitative measurement tools for conducting these studies emerges. Proceeding from this situation, this study presents the Urban Belonging Scale (UBS) [*Kent Aidiyeti Ölçeği]* , developed by taking into account the sub-forms of belonging that constitute urban belonging. The validity and reliability tests of the scale, originally developed in Turkish, were conducted based on the results of 3 distinct studies carried out in 2 different cities. Developed by taking Turkey's local sociological dynamics seriously, the scale will provide a clear reference framework for future studies and enable the valid and reliable measurement of urban belonging. Thus, it will become methodologically possible to measure belonging separately for each city in subsequent studies[4].

[4] ChatGPT, DeepSeek and Gemini were used for proofreading during the reporting phase of all three studies included in this research.

STUDY 1

Study 1 was designed to reveal the basic dimensions constituting urban belonging along with their factor structure and to ensure its *content* and *face validity*. For Study 1, initially, an item pool of 60 items was created, and these items were sent to five different experts for their evaluation to assess *content* and *face validity*. The five experts marked each item as "Necessary (1)", "Necessary but can be a backup (2)", or "Unnecessary (3)".

Following the expert opinions, the content quality of the items was calculated using the Lawshe (1975) technique, and items with a *Content Validity Ratio* (CVR) value of 0.99 and above were retained in the pool, while others were removed. The CVR value was calculated as follows: $CVR=(n_e - (N/2)) / (N/2)$[5]. Following the expert evaluations, 4 items that were not approved were removed, reducing the 60-item pool to 56 items, thereby ensuring *content* and *face validity*. After establishing *content* and *face validity*, a pilot study was conducted with 115 participants from the central districts of Kahramanmaraş, Dulkadiroğlu and Onikişubat[6], using an online data collection technique (Male=51.3%, Female=48.7%; $Mean_{age}$=31.66 (SD=10.01)), to explore the factor structures.

In addition to the 56-item UBS, two other scales were used to demonstrate *criterion validity*. The second scale was *The Urban Identity Scale (UIS)* (α=.968), developed by Lalli (1992) and adapted into Turkish by Göregenli and colleagues (Göregenli et al., 2014; Karakus & Göregenli, 2008). The third scale added to the form was the *Neighbourhood Attachment Scale* (α=.903) (Göregenli et al., 2014), which was adapted for the population of Kahramanmaraş as the *Urban Commitment Scale (UCS)*. The second and third scales provided a valuable opportunity to examine *criterion validity*.

The findings indicate that the validity and reliability analyses for the UBS yielded results at the desired level. As a result of the Exploratory Factor Analysis (EFA) performed using the Principal Axis Factoring method, 17 items were removed, and the total variance explained based on the remaining 39 items reached 72.98%. This demonstrates the strong *construct validity* of the scale. In the analysis, the KMO coefficient was found to be .88, and Bartlett's test was significant ($\chi^2(1540)=6227.48$; $p<.001$). These results indicate that the data were suitable for factor analysis.

The factor analysis revealed that the scale consists of six dimensions: *Countryman Belonging* (α=.973), *Historical Belonging* (α=.904), *Political Belonging* (α=.913), *Spatial Belonging* (α=.877), *Economic Belonging* (α=.859), and *Religious Belonging* (α=.841). The overall internal consistency coefficient of the scale was also very high (α=.968). These values indicate high reliability for both the entire scale and its sub-dimensions.

Furthermore, the UBS showed high correlations with the UIS (r=.668; p<.001) and the UCS (r=.676; p<.001), supporting its *criterion validity*. In conclusion, Study 1 demonstrated the scale's *face*, *content*, *construct*, and *criterion validity* and showed that its reliability coefficients were quite high. Moreover, the scale produced results that were consistent with the qualitative study conducted on the same sample (Akçakaya, M.S., 2023)

STUDY 2

Study 2 was conducted to confirm the *construct validity* of the scale on a larger sample and to examine the stability of its factor structure in another city/sample. For this purpose, data were collected face-to-face from a larger sample (N=697) in Konya with a 95% confidence level and a 4% margin of error[7]. In Study 2, the 39-item UBS was administered in the field.

---

[5] CVR= Content Validity Ratio; n_e=number of experts who said "Necessary"; N=total number of experts

[6] Study 1's data are based on the data from the following research: Akçakaya, N. (2024, 06–08 February 2024). *Urban Belonging in Kahramanmaraş After the Earthquake*. I. International İstiklal Symposium, Kahramanmaraş.

[7] Study 2's data are based on an as-yet unpublished research project, which is planned to be published under the title *'Determinants of Urban Belonging: Family Belonging and Attitudes Toward Immigrants'*.

After data collection, an EFA was performed using the Principal Axis Factoring method with Varimax rotation. This resulted in the removal of 5 more items, and the total variance explained was calculated as 70.07%. After the removal of unstable items, it was observed that all factor structures were retained with the final 34-item version of the scale.

At this stage, the internal consistency of the scale was re-examined, and the Cronbach's alpha values were found to range between .953 and .814. Study 2 confirmed the *construct validity* of the scale and showed that, despite it becoming a more concise scale, its reliability coefficients remained largely uncompromised. Ultimately, a scale whose items are presented in Table 1 was obtained.

		Countryman Belonging	Political Belonging	Historical Belonging	Religious Belonging	Economic Belonging	Spatial Belonging
1	Bu kentin insanı başkalarının iyiliğini düşünür.	,756					
2	Bu kentin insanı onurludur.	,745					
3	Bu kentin insanı ile arkadaşlık edilebilir.	,740					
4	Bu kentin insanı ahlaklıdır.	,735					
5	Bu kentin insanına güvenilebilir.	,726					
6	Bu kentin insanı dürüsttür.	,720					
7	Bu kentin insanı ile komşuluk yapılabilir	,719					
8	Bu kentin insanı zorda olanlara kucak açar.	,700					
9	Bu kentin insanı cömerttir.	,686					
10	Bu kentin insanı fedakârdır.	,671					
11	Bu kentin insanı ile ticaret yapılabilir.	,652					
12	Bu kentin insanı cesurdur.	,633					
13	Bu kentin insanı genelde benim gibi oy verir.		,850				
14	Bu kentin insanı benim ideolojime yakın bir ideolojiye sahiptir.		,833				
15	Bu kentin insanı siyaseten benim gibi düşünür.		,793				
16	Bu kentin insanı ile siyaseten kendimi akraba hissederim.		,757				
17	Bu kentin insanı benim kaygılarımla benzer siyasal kaygılara sahiptir.		,754				
18	Bu kentin tarihte yaşadığı olayları ciddiye alırım.			,816			
19	Bu kentin tarihi mekânları benim için değerlidir.			,765			
20	Bu kentin tarihte kahramanlıkları mevcuttur.			,689			
21	Bu kent tarihte bazı şeylere öncülük etmiştir.			,648			
22	Bu kentin tarihi diğer kentlerin tarihinden daha ayrıcalıklıdır.			,567			
23	Bu kentin insanı dini değerlerine sahip çıkar.				,830		
24	Bu kentin insanı dinine çok hizmet etmiştir.				,737		
25	Bu kentin insanı dini gün ve gecelere önem verir.				,640		
26	Bu kentin insanı hak mezheptendir.				,526		
27	Bu kentin ekonomik kaynakları yeterlidir.					,727	
28	Bu kentin iş olanakları benim için yeterlidir.					,703	
29	Bu kentin ekonomik geleceği iyidir.					,628	
30	Bu kent kendi insanlarına, refah sağlar.					,456	,
31	Bu kent bana gezebileceğim ortamları vadetmektedir.						,645

32	Bu kent bana güzel zaman geçireceğim mekânları sunmaktadır.	,511
33	Bu kent turistler için dikkat çekicidir.	,454
34	Bu kentin mimarisi benim hoşuma gider	,398

Table 1. Original Turkish Items of the Urban Belonging Scale (UBS) and Factor Loadings

STUDY 3

It was believed that conducting a Confirmatory Factor Analysis (CFA) for the scale, whose final form is presented in Table 1, and utilizing a broader sample size would reveal a clearer scale structure. Therefore, Study 3 was conducted[8] again in Konya with a larger sample size (N=1068) to explore the temporal stability of the scale's construct validity and to confirm its construct validity through CFA. Data were collected online using the 34-item form of the *UBS* (See Table 1). After data collection, a CFA was performed using the Maximum Likelihood method; the diagram model is presented in Figure 1.

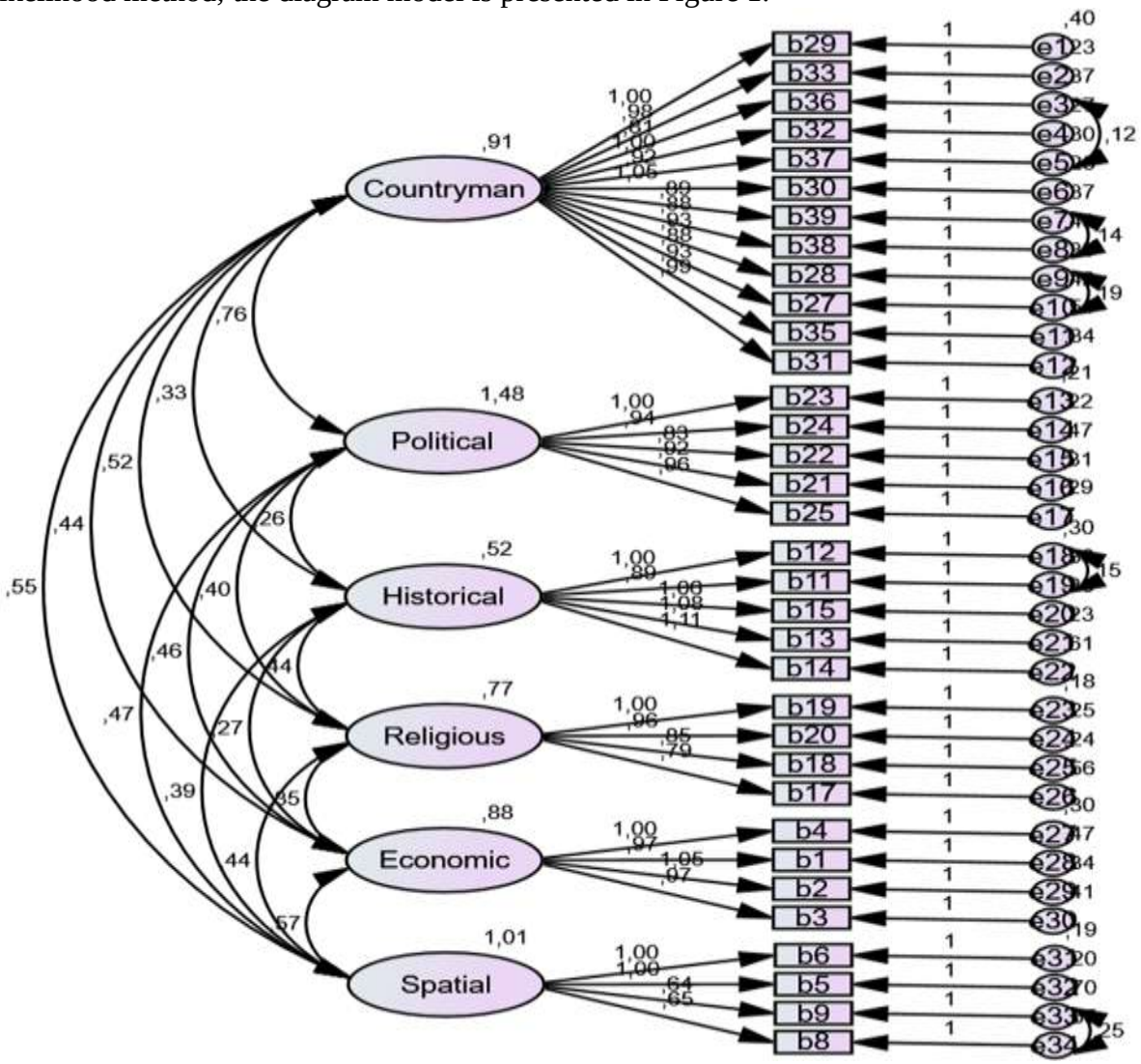

Figure 1. CFA Diagram Model of the Urban Belonging Scale (UBS)

According to the diagram model shown in the Figure, the model was validated through the results of the CFA conducted using the Maximum Likelihood method. Indeed, the goodness-of-fit indices in Table 2 also provide insights into the model's strengths and weaknesses.

Index	Model Value	Good Fit	Acceptable Fit	Evaluation
CMIN/DF	5.33	< 3	3–5	Poor

[8] Study 3's data were collected specifically for this research in order to finalize the scale through CFA.

RMR	0.073	< .05	< .08	Acceptable
GFI	0.875	> .95	> .90	Poor
AGFI	0.853	> .90	> .85	Acceptable
NFI	0.925	> .95	> .90	Acceptable
RFI	0.917	> .95	> .90	Acceptable
IFI	0.938	> .95	> .90	Acceptable
TLI	0.931	> .95	> .90	Acceptable
CFI	0.938	> .95	> .90	Acceptable
RMSEA	0.062	< .05	.05–.08	Acceptable

Table 2. CFA Goodness-of-Fit Indices for the Urban Belonging Scale (UBS)

When the CFA results are examined, it is observed that the model demonstrates an overall acceptable level of fit. While the CMIN/DF value of 5.33 and the GFI value of 0.875 stand out as limited aspects of the model, other fit indices were observed to be within acceptable limits. The fact that the RMR (0.073), AGFI (0.853), NFI (0.925), RFI (0.917), IFI (0.938), TLI (0.931), and CFI (0.938) values are 0.90 and above, and the RMSEA value is within the acceptable range at 0.062, indicates that the construct validity of the scale is supported.

Modifications such as item removal or adding covariances between error terms were considered to improve the CMIN/DF and GFI values; however, these approaches were not preferred as they were deemed to potentially weaken the content validity of the scale and carry the risk of distorting the statistical structure. Furthermore, it is thought that the study's large sample size (N=1068) influenced these indices. The literature notes that large samples can inflate CMIN/DF values, and it is expected that these indices would reach acceptable limits with a smaller sample size (Joreskog & Sorbom, 1993). Therefore, it is concluded that the current model represents a meaningful and valid structure.

CONCLUSION

This research series examining the psychometric properties of the UBS conducted a three-stage study and demonstrated that the scale is a valid and reliable measurement tool. The first study tested the scale's content, face, construct, and criterion validity in a sample from Kahramanmaraş and showed that high reliability coefficients were obtained. In the second study, construct validity was confirmed through EFA conducted with a larger participant group in Konya, and reliability coefficients were consistently high. In the third and final stage, the factor structure of the scale was definitively confirmed by CFA conducted again with a large sample from Konya.

When the findings of the three studies are evaluated together, it is understood that the 34-item scale is psychometrically valid and reliable. The highest possible score from the scale indicates the strongest sense of belonging an individual feels towards their city of residence. The scale, which contains no reverse-scored items, also has sub-dimensions capable of measuring different dimensions of urban belonging. According to these sub-dimensions, the scale can also assess specific types of belonging identified as Countryman Belonging, Political Belonging, Historical Belonging, Religious Belonging, Economic Belonging, and Spatial Belonging.

REFERENCES

Akçakaya, N. (2024, 06–08 February 2024). *Urban Belonging in Kahramanmaraş After the Earthquake*. I. International İstiklal Symposium, Kahramanmaraş.

Akçakaya, M. S. (2023). Kent Milliyetçiliği Üzerine Nitel Bir Araştırma. *Tezkire Dergisi, (83)*, 175-197.

Azli, M., Abdullah, J., Abdullah, Y., Sahabuddin, M., & Taib, I. (2024). A thematic review of neighbourhood built environment factors that affect the sense of community. *City Science, 4*(1), 58–84. https://doi.org/10.60167/csj/v4i1.2024.06

Bauder, H. (2016). Possibilities of urban belonging. *Antipode, 48*(2), 252–271. https://doi.org/10.1111/anti.12174

Bayati, Z., Mashhadi, J., Yarmohammadtousky, M., & Seyyedi, F. (2024). Sociological analysis of the relationship between urban quality of life and social security and social belonging among women in the urban community of Arak. *The Psychology of Woman Journal, 5*(4), 54–62. https://doi.org/10.61838/kman.pwj.5.4.7

Bayati, Z., Mashhadi, J., Yarmohammadtousky, M., & Seyyedi, F. (2025). Sociological analysis of the sense of social belonging among women in the urban community of Arak. *The Psychology of Woman Journal, 6*(1), 46–53. https://doi.org/10.61838/kman.pwj.6.1.6

Bennett, M. R., Parameshwaran, M., Schmid, K., Ramos, M., & Hewstone, M. (2022). Effects of neighbourhood religious diversity and religious and national identity on neighbourhood trust. *Group Processes & Intergroup Relations, 25*(5), 1248–1268. https://doi.org/10.1177/1368430221990095

Borwein, S., & Lucas, J. (2023). Municipal identity and city interests. *Political Behavior, 45*(3), 877–896. https://doi.org/10.1007/s11109-021-09735-5

Broitman, D., Kourtit, K., Kourtit, K., Neuts, B., Nijkamp, P., & Wahlström, M. H. (2021). A structural equation model for place-based city love: An application to Swedish cities. *International Regional Science Review, 44*(3-4), 432–465. https://doi.org/10.1177/0160017620979638

Chen, H., Zhu, Z., Chang, J., & Gao, Y. (2020). The effects of social integration and hometown identity on the life satisfaction of Chinese rural migrants: The mediating and moderating effects of a sense of belonging in the host city. *Health and Quality of Life Outcomes, 18*(1). https://doi.org/10.1186/s12955-020-01415-y

Chen, M., Huang, X., Cheng, J., Tang, Z., & Huang, G. (2023). Urbanization and vulnerable employment: Empirical evidence from 163 countries in 1991–2019. *Cities, 135*, 104208. https://doi.org/10.1016/j.cities.2023.104208

Dilger, H., Kasmani, O., & Mattes, D. (2018). Spatialities of belonging: Affective place-making among diasporic neo-Pentecostal and Sufi groups in Berlin's cityscape. In *Affect in Relation* (pp. 92–114). Routledge.

Gamba, F., & Cattacin, S. (2021). Urban rituals as spaces of memory and belonging: A Geneva case study. *City, Culture and Society, 24*, 100385. https://doi.org/10.1016/j.ccs.2021.100385

Giloth, R. (2018). The opportunity challenge: Jobs and economic development. In K. Norman & H. Kathryn Wertheim (Eds.), *Advancing Equity Planning Now* (pp. 149–168). Cornell University Press. https://doi.org/10.7591/9781501730399-010

Göregenli, M., Karakus, P., Kösten, E. Y. Ö., & Umuroglu, I. (2014). Mahalleye baglilik düzeyinin kent kimligi ile iliskisi içinde incelenmesi. *Türk Psikoloji Dergisi, 29*(73), 73.

Joreskog, K., & Sorbom, D. (1993). Structural equation modelling: Guidelines for determining model fit. *NY: University Press of America*.

Jørgensen, A. (2010). The sense of belonging in new urban zones of transition. *Current Sociology, 58*(1), 3–23. https://doi.org/10.1177/0011392109348542

Karakus, P., & Göregenli, M. (2008). Linking place attachment with social identity orientation: An examination of the relationship between place attachment, social identity orientation and integration to city. *International Journal of Psychology*, *43*(4), 406.
Koury, M. (2021). Emotive culture and belonging: Sensibilities, fears and moralities in an urban context. In A. Scribano, M. Camarena Luhrs, & A. L. Cervio (Eds.), *Cities, Capitalism and the Politics of Sensibilities* (pp. 63–80). Springer International Publishing. https://doi.org/10.1007/978-3-030-58035-3_4
Lalli, M. (1992). Urban-related identity: Theory, measurement, and empirical findings. *Journal of Environmental Psychology*, *12*(4), 285–303. https://doi.org/10.1016/S0272-4944(05)80078-7
Lawshe, C. H. (1975). A quantitative approach to content validity. *Personnel Psychology*, *28*(4), 563–575.
Lee, M. Y. K., Wong, M. Y. H., Chan, A. K. W., Chong, E. K. M., & Cheung, L. T. O. (2024). Do people feel they belong? Socio-political factors shaping the place attachment of Hong Kong citizens. *Geographical Research*, *62*(1), 181–193. https://doi.org/10.1111/1745-5871.12630
Moazzeni Khorasgani, A., & Villalobos, M. H. (2023). Mindscape and its effect on cities' sustainability: A case study of Bronzeville neighborhood—Chicago. *Chinese Journal of Urban and Environmental Studies*, *11*(3). https://doi.org/10.1142/s2345748123500161
Pinkster, F. M., & Loomans, D. (2025). Urban belonging as place-based affect. *Social & Cultural Geography*, *26*(4), 421–438. https://doi.org/10.1080/14649365.2024.2407159
Sakhaeifar, A., & Ghoddusifar, S. H. (2016). Impact of location-behavior on sense of belonging to place. *Modern Applied Science*, *10*(5), 57. https://doi.org/10.5539/mas.v10n5p57
Schermelleh-Engel, K., Moosbrugger, H., & Müller, H. (2003). Evaluating the fit of structural equation models: Tests of significance and descriptive goodness-of-fit measures. *Methods of Psychological Research Online*, *8*(2), 23–74.
Shahzeb, D., Insha, Fizza, Tayaba, M., Abdul, R., Dr. Ahmed, U., & Dr. Fouzia, S. (2025). Networks of opportunity: Unpacking the role of family, peers, and community in shaping economic mobility in low-income urban settings. *The Critical Review of Social Sciences Studies*, *3*(1), 313–324. https://doi.org/10.59075/42d0c606
Wessendorf, S. (2019). Migrant belonging, social location and the neighbourhood: Recent migrants in East London and Birmingham. *Urban Studies*, *56*(1), 131–146. https://doi.org/10.1177/0042098017730300

ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİLERİNİN TEKNOLOJİ BAĞIMLILIĞINA İLİŞKİN ALGI VE DENEYİMLERİ: NİTEL BİR ÇALIŞMA

Candan TERZİOĞLU
Alanya Alaaddin Keykubat Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Alanya, Antalya
ORCID: 0000-0002-0693-4096

ÖZET

Dijital teknolojilerin yaşamın her alanına entegre olması, üniversite öğrencilerinin teknolojiyle ilişkisini daha karmaşık ve yoğun bir hâle getirmiştir. Teknoloji bağımlılığı, öğrencilerin akademik başarılarını, sosyal ilişkilerini ve psikolojik iyi oluşlarını etkileyen önemli bir sorun olarak öne çıkmaktadır. Bu araştırmanın amacı, teknoloji bağımlılığı dersini alan üniversite öğrencilerinin teknoloji kullanım alışkanlıklarını, bağımlılığa ilişkin algılarını, günlük yaşama etkilerini ve baş etme stratejilerini nitel bir yaklaşım ile derinlemesine incelemektir.

Araştırma, nitel araştırma yöntemlerinden olgu bilim (fenomenoloji) deseniyle yürütülmüştür. Çalışmanın evrenini 2025–2026 akademik yılında bir devlet üniversitesinin Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü'nde Teknoloji Bağımlılığı seçmeli dersini alan öğrenciler oluşturmuştur. Örneklem seçiminde gönüllülük esas alınmış ve araştırmaya toplam 30 öğrenci dâhil edilmiştir.

Veri toplama aracı olarak, öğrencilerin sosyodemografik özelliklerini içeren Tanıtıcı Bilgi Formu ile araştırma amaçlarına uygun olarak hazırlanmış yarı yapılandırılmış sorulardan oluşan Odak Grup Görüşme Formu kullanılmıştır. Derinlemesine ve çok yönlü veri elde etmek amacıyla öğrenciler, üç ayrı odak grup hâlinde görüşmelere alınmıştır. Görüşmeler ders saatleri dışında, katılımcıların uygunlukları doğrultusunda planlanmış ve her oturum 60–75 dakika arasında sürmüştür.

Tüm görüşmelerden elde edilen veriler yazıya aktarıldıktan sonra içerik analizi yöntemi ile çözümlenmiştir. Kodlama süreci araştırmacı tarafından yürütülmüş, oluşan kodlar doğrultusunda temalar yapılandırılmıştır. Analiz sürecinin güvenirliğini artırmak amacıyla, belirlenen tema ve kodlara ilişkin bağımsız bir araştırmacıdan uzman görüşü alınmıştır.

Analiz sonucunda beş ana tema ortaya çıkmıştır. Bunlar, Teknoloji kullanım alışkanlıkları ve motivasyonları, Teknoloji kullanımının akademik yaşama etkileri, Psikososyal etkiler ve duygusal yansımalar, Teknoloji bağımlılığına ilişkin farkındalık kazanımı ve Baş etme stratejileri ve kontrol davranışlarıdır.

Öğrenciler teknolojiyi yoğun olarak sosyal medya, iletişim ve eğlence amacıyla kullandıklarını; bu durumun dikkat dağınıklığı, erteleme davranışı ve uyku sorunlarına yol açtığını belirtmiştir. Odak grup görüşmelerinin, öğrencilerin bağımlılık belirtilerini fark etmelerine, öz değerlendirme yapmalarına ve teknolojiyi daha kontrollü kullanma becerisi geliştirmelerine katkılar sağladığı belirlenmiştir.

Çalışma, üniversite öğrencilerinin teknoloji kullanımının yaşamlarının birçok alanını etkilediğini ve teknoloji bağımlılığı dersinin farkındalık kazandırmada önemli bir rol oynacağını göstermektedir. Elde edilen bulgular, üniversitelerde teknoloji farkındalığına yönelik eğitim içeriklerinin güçlendirilmesi ve öğrencilerin sağlıklı teknoloji kullanım becerilerinin desteklenmesinin gerekliliğine işaret etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Teknoloji bağımlılığı, Fenomenoloji, Odak grup, Üniversite öğrencisi, hemşire

UNİVERSİTY STUDENTS' PERCEPTİONS AND EXPERİENCES OF TECHNOLOGY ADDİCTİON: A QUALİTATİVE STUDY

ABSTRACT

The integration of digital technologies into every aspect of life has made university students' relationship with technology more complex and intense. Technology addiction stands out as a significant problem affecting students' academic success, social relationships, and psychological well-being. The purpose of this study is to examine in-depth, qualitatively, the technology use habits, perceptions of addiction, its impact on daily life, and coping strategies of university students taking a technology addiction course.

The study was conducted using a phenomenological design, a qualitative research method. The study population consisted of students taking the Technology Addiction elective course in the Nursing Department of the Faculty of Health Sciences at a state university during the 2025–2026 academic year. The sample was selected on a voluntary basis, and a total of 30 students were included in the study.

A data collection tool was a Descriptive Information Form covering the students' sociodemographic characteristics and a Focus Group Interview Form consisting of semi-structured questions tailored to the research objectives. To obtain in-depth and multifaceted data, students were interviewed in three separate focus groups. The interviews were scheduled outside of class hours, based on the participants' availability, and each session lasted between 60 and 75 minutes.

Data obtained from all interviews were transcribed and then analyzed using content analysis. The coding process was conducted by the researcher, and themes were structured based on the resulting codes. To enhance the reliability of the analysis process, an independent researcher was consulted on the identified themes and codes.

Five main themes emerged from the analysis: Technology use habits and motivations, effects of technology use on academic life, psychosocial effects and emotional repercussions, awareness of technology addiction, and coping strategies and control behaviors.

Students reported using technology extensively for social media, communication, and entertainment, leading to distractions, procrastination, and sleep problems. Focus group discussions were found to help students identify signs of addiction, facilitate self-assessment, and develop more controlled technology use skills.

The study demonstrates that university students' technology use impacts many aspects of their lives, and that a technology addiction course will play a significant role in raising awareness. The findings highlight the need to strengthen university education content focused on technology awareness and support students' healthy technology use skills.

Keywords: Technology addiction, Phenomenology, Focus group, University student, nurse

GİRİŞ

Günümüz dünyasında teknoloji, bireylerin günlük yaşamının ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir. Akıllı telefonlar, bilgisayarlar, internet ve çeşitli dijital platformlar; iletişim, bilgi edinme, eğlence ve eğitim gibi birçok alanda vazgeçilmez araçlar sunmaktadır. Özellikle "dijital yerliler" olarak adlandırılan üniversite öğrencileri, akademik çalışmalarından sosyal etkileşimlerine, kişisel gelişimlerinden eğlence faaliyetlerine kadar hayatlarının her alanında teknolojiyle iç içe bir yaşam sürdürmektedirler (Zhao et al., 2025). Teknolojinin sağladığı bu geniş olanaklar, yaşam kalitesini artırma potansiyeli taşırken, kontrolsüz ve aşırı kullanım durumunda bazı olumsuz sonuçları da beraberinde getirebilmektedir (Varchetta et al., 2023).

Bu olumsuz sonuçlardan biri olan teknoloji bağımlılığı, bireylerin teknolojik araçlara karşı geliştirdiği aşırı bağlılık ve kontrol kaybı durumu olarak tanımlanmaktadır (Moretta et al., 2021; Potas et al., 2021). Bu durum, siber uzayın kullanımını kontrol edememe, yoksunluktan kaynaklanan rahatsızlık ve günlük yaşamda olumsuz sonuçlar doğurma şeklinde

kavramsallaştırılmaktadır (Díaz-López et al., 2021). Dünya Sağlık Örgütü tarafından aşırı dijital teknoloji kullanımının bir halk sağlığı sorunu olarak tanınması (Sánchez-Fernández & Mas, 2022) ve ICD-11'e "oyun bozukluğu" gibi bağımlılık yapıcı davranışlar nedeniyle oluşan bozuklukların dahil edilmesi (Fineberg et al., 2022; López-Fernández et al., 2023), konunun ciddiyetini vurgulamaktadır. Teknoloji bağımlılığı, DSM-5'te davranışsal bir bozukluk olarak ele alınmaktadır (Mertoğlu, 2020; Potas et al., 2021).

Üniversite öğrencileri, problemli çevrimiçi davranışlar sergileme açısından yüksek riskli bir popülasyonu temsil etmektedir (Sağar, 2022; Sánchez-Fernández & Mas, 2022). Sistematik derlemeler, üniversite öğrencileri arasındaki sorunlu akıllı telefon kullanım yaygınlığının ortalama %52 olduğunu göstermektedir (Candussi et al., 2023). Türkiye'deki bir devlet üniversitesinde internet bağımlılığı oranı %23 olarak tespit edilirken (Kurt et al., 2022), Malezya'daki bir üniversitede öğrencilerin %44.7'sinin orta, %5.4'ünün ise ciddi düzeyde internet bağımlılığına sahip olduğu bulunmuştur (Arifin et al., 2023). Amerika Birleşik Devletleri'ndeki üniversite öğrencilerinin yaklaşık %20'si sorunlu internet kullanımı veya internet oyun bozukluğu bildirmekte, %10'u ise bunun olumsuz akademik etkilere yol açtığını ifade etmektedir (Baroni et al., 2023).

Teknoloji bağımlılığı, bireylerin yaşam kalitesini ve işlevselliğini olumsuz etkileyen çok boyutlu sonuçlara yol açmaktadır. Akademik alanda, sorunlu akıllı telefon ve internet kullanımının akademik performansta düşüşe neden olduğu açıkça belirtilmiştir (Ahmed et al., 2020; Bilgen et al., 2025; Buctot et al., 2021; Candussi et al., 2023; Sánchez-Fernández & Mas, 2022; Sapci et al., 2021). Örneğin, günde ek bir saat telefon kullanımının mevcut dönem not ortalamasını ortalama 0.152 puan düşürdüğü ve akıllı telefon kullanımına harcanan sürenin genel akademik ortalama ile öz bildirilen akademik verimliliği önemli ölçüde azalttığı gösterilmiştir (Sapci et al., 2021). Ayrıca, sosyal medya kullanımının akademik performansı olumsuz etkileyen davranışlara yol açtığı ve bu durumun akademik başarı ile negatif korelasyon gösterdiği vurgulanmıştır (Giunchiglia et al., 2018). Akademik erteleme (Sarfo et al., 2023), sınav kaygısı (Kvintová et al., 2023) ve ders sırasında dijital dikkat dağınıklığı da (Chen et al., 2019; O'Brien et al., 2021) akademik başarıyı olumsuz etkileyen faktörler arasındadır.

Psikolojik etkiler arasında anksiyete (Candussi et al., 2023; Chao et al., 2022), depresyon (Candussi et al., 2023; Chao et al., 2022), stres, düşük benlik saygısı ve dürtüsellik (Baroni et al., 2023; Sarfo et al., 2023) gibi mental sağlık sorunları yer almaktadır. Fiziksel olarak ise boyun ağrısı ve göz yorgunluğu gibi problemler rapor edilmiştir (Candussi et al., 2023). Uyku kalitesi üzerinde de olumsuz etkileri bulunmaktadır; sorunlu akıllı telefon kullanımı, uyku bozukluklarına ve gündüz uykululuğuna neden olabilmektedir (Candussi et al., 2023; Chao et al., 2022; Sarfo et al., 2023; Sánchez-Fernández & Mas, 2022). Sosyal izolasyon ve kişilerarası ilişkilerde bozulmalar da teknoloji bağımlılığının sonuçlarından bazılarıdır (Díaz-López et al., 2021).

Bu geniş ve karmaşık tablo karşısında, üniversite öğrencilerinin teknoloji bağımlılığına ilişkin kendi algılarını ve deneyimlerini derinlemesine anlamak büyük önem taşımaktadır. Nicel çalışmalar konunun yaygınlığına ve etkilerine dair önemli veriler sunsa da (Candussi et al., 2023; Kurt et al., 2022), bireylerin bu durumu nasıl deneyimlediğini, ne anlama geldiğini ve bununla nasıl başa çıktıklarını anlamak için nitel bir yaklaşım gereklidir (Li et al., 2015). Bu araştırma, üniversite gençliğinin teknoloji bağımlılığı olgusunu kendi bakış açılarından anlamamıza katkıda bulunarak, koruyucu ve önleyici müdahaleler için önemli bulgular sunmayı hedeflemektedir. Bu çalışmada, üniversite öğrencilerinin teknolojiyle kurdukları ilişkinin doğasını, bağımlılık belirtileri olarak algıladıkları durumları, bağımlılığın günlük yaşamlarına ve akademik performanslarına etkilerini ve geliştirdikleri başa çıkma stratejilerini onların bakış açılarından detaylı bir şekilde ortaya konulacaktır.

YÖNTEM

Araştırma Deseni

Bu araştırma, nitel araştırma yaklaşımı çerçevesinde olgu bilim (fenomenoloji) deseni ile yürütülmüştür. Bu çalışmada teknoloji bağımlılığı olgusuna yönelik öğrenci deneyimleri derinlemesine incelenmiştir.

Araştırma Evreni ve Örneklem

Araştırmanın evrenini, 2025–2026 akademik yılında bir devlet üniversitesinin Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü'nde öğrenim gören ve Teknoloji Bağımlılığı seçmeli dersini alan öğrenciler oluşturmuştur. Örnekleme gidilmeyerek tüm evrene ulaşılması hedeflenmiş, araştırma gönüllü katılım sağlayan 30 öğrenci ile tamamlanmıştır.

Araştırmanın içleme kriteri, ilgili üniversitenin Hemşirelik Bölümü öğrencisi olmak; dışlama kriteri ise çalışmaya katılmaya gönüllü olmamaktır.

Veri Toplama Araçları

Araştırma verileri iki araç kullanılarak elde edilmiştir:

1. Tanıtıcı Bilgi Formu

Öğrencilerin demografik özelliklerini ve teknoloji kullanım alışkanlıklarını belirlemek amacıyla araştırmacı tarafından hazırlanan Tanıtıcı Bilgi Formu kullanılmıştır. Form; yaş, cinsiyet, günlük teknoloji kullanım süresi, en sık kullanılan dijital platformlar, teknoloji kullanım amacı (iletişim, eğitim, oyun, sosyal medya vb.), ders dışı teknoloji kullanımına ilişkin öz değerlendirme (az, orta, fazla) gibi sorulardan oluşmaktadır.

2. Yarı Yapılandırılmış Odak Grup Görüşme Formu

Öğrencilerin teknoloji bağımlılığına ilişkin algılarını, deneyimlerini ve farkındalık süreçlerini derinlemesine incelemek amacıyla yarı yapılandırılmış odak grup görüşme formu kullanılmıştır. Form, literatür ve ders içeriği doğrultusunda oluşturulmuş açık uçlu sorulardan oluşmaktadır. Sorulardan bazıları; Teknoloji kullanımınızı nasıl tanımlarsınız?, Günlük yaşamınızda teknoloji kullanımının olumlu ve olumsuz etkileri nelerdir?, Kendinizde teknoloji bağımlılığına ilişkin hangi davranışları fark ediyorsunuz?, Teknoloji kullanımı nedeniyle yaşadığınız güçlükleri nasıl yönetiyorsunuz?, Teknoloji kullanımınızı azaltma veya kontrol etme adına geliştirdiğiniz stratejiler var mı?, Teknoloji bağımlılığının sosyal ilişkilerinize ve akademik performansınıza etkilerini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Veri Toplama Süreci

Veriler 2025–2026 akademik yılı Güz döneminde toplanmıştır. Öncelikle öğrencilere araştırmanın amacı, gizlilik ilkeleri ve gönüllülük esasları açıklanmış, onamları alınmıştır. Araştırma verileri, ders saatleri dışında uygun zamanlarda planlanarak, öğrenci gönüllülüğü esas alınarak toplanmıştır. Veri toplama süreci aşağıdaki şekilde yürütülmüştür:

<u>1. Grup Oluşturma</u>

Toplam 30 öğrenci, daha sağlıklı bir grup dinamiği sağlamak ve nitel verinin derinliğini artırmak amacıyla 3 ayrı odak grup görüşmesine ayrılmıştır. Her grupta 10 öğrenci yer almıştır. Gruplar gönüllülük ve uygun zaman durumuna göre oluşturulmuştur.

<u>2. Görüşmelerin Gerçekleştirilmesi</u>

Odak grup görüşmeleri ders dışındaki uygun zaman dilimlerinde gerçekleştirilmiştir. Her bir görüşme 60–75 dakika sürmüştür. Görüşmeler araştırmacı tarafından yönetilmiş ve gerçekleştirilmiştir. Görüşmeler sessiz ve dikkat dağıtıcı unsurlardan arındırılmış bir amfide yapılmıştır. Katılımcıların izni alınarak araştırmacı tarafından gözlem notları tutulmuştur.

Veri Analizi

Araştırmadan elde edilen veriler, nitel araştırma yöntemlerine uygun olarak içerik analizi ile değerlendirilmiştir. Odak grup görüşmelerinden elde edilen veriler araştırmacı tarafından kelimesi kelimesine çözümlenerek yazılı döküm hâline getirilmiştir. Dökümler defalarca okunarak anlamlı ifadeler belirlenmiş ve veriler kodlanmıştır.

Analiz sürecinde, her üç odak grup görüşmesine ait kayıtlar bilgisayar ortamında yazıya aktarılmıştır. Metinler satır satır incelenmiş, katılımcıların ifade ettiği anlamlı birimler belirlenerek ilk kodlar oluşturulmuştur. Benzer kodlar bir araya getirilerek kategoriler oluşturulmuştur. Kategoriler arasındaki ilişkiler incelenmiş ve araştırma amacı doğrultusunda üst temalar yapılandırılmıştır. Bulguların güvenilirliğini artırmak amacıyla katılımcı ifadeleri doğrudan alıntılar şeklinde temalara entegre edilmiştir. Veri analizi araştırmacı tarafından gerçekleştirilmiş, oluşturulan kod ve temalar bir alan uzmanı tarafından gözden geçirilerek güvenirlik sağlanmıştır.

Etik İlkeler

Araştırmanın yürütülmesi sürecinde etik ilkelere titizlikle uyulmuştur. Çalışmaya katılan öğrencilere araştırmanın amacı, kapsamı, katılımın gönüllülük esasına dayanması ve istedikleri zaman herhangi bir gerekçe göstermeden çalışmadan ayrılabilecekleri sözlü ve yazılı olarak açıklanmıştır. Katılımcılardan aydınlatılmış onam alınmış; hiçbir öğrenci zorunlu tutulmamış, ders başarısına veya not değerlendirmesine ilişkin herhangi bir baskı oluşturulmamıştır. Görüşme sürecinde gizlilik ve mahremiyet ilkelerine uyulmuş, katılımcı kimlikleri kodlanarak anonim hale getirilmiştir. Araştırmada elde edilen tüm veriler şifrelenmiş dijital ortamda saklanmış; üçüncü kişilerle paylaşılmamış ve yalnızca araştırmacı tarafından erişilebilir şekilde düzenlenmiştir.

BULGULAR

Bu araştırmaya toplam 30 üniversite öğrencisi katılmıştır. Katılımcıların 11'i erkek, 19'u kadındır. Yaş dağılımına bakıldığında, 12 katılımcının 20 yaşında, 17 katılımcının 21 yaşında ve 1 katılımcının 23 yaşında olduğu görülmektedir.

Araştırmada üç ayrı odak grup görüşmesinden elde edilen verilerin analiz edilmesi sonucunda beş ana tema ortaya çıkmıştır:

Tema 1. Teknoloji Kullanım Alışkanlıkları ve Motivasyonları

Alt Temalar

Sosyal medya ağırlıklı kullanım

Eğitim amaçlı kullanım

Boş zaman doldurma / kaçış motivasyonu

Öğrencilerin büyük çoğunluğu teknolojiyi gündelik yaşamın vazgeçilmez bir parçası olarak değerlendirmiştir. Kullanım amaçları çoğunlukla iletişim, sosyal medya, ders materyallerine erişim, eğlence ve video izleme olarak ifade edilmiştir.

Örnek ifade:

"Vaktim oldukça telefona bakıyorum, sosyal medyada dolaşmak alışkanlık oldu. Bir şey yapmasam bile elim gidiyor."

Tema 2. Teknoloji Kullanımının Akademik Yaşama Etkileri

Alt Temalar

Akademik dikkat dağınıklığı

Erteleme ve zaman kaybı

Ders materyallerine erişimde kolaylık

Öğrencilerin çoğu, teknolojiyi ders çalışırken destekleyici bir araç olarak görse de dikkat dağınıklığı ve erteleme davranışının arttığını belirtmiştir.

Örnek ifade:

"Ders çalışırken bir bildirim geliyor ve tekrar derse dönmem zaman alıyor. Bazen bir bakmışım bir saat geçmiş."

Tema 3. Psikososyal Etkiler ve Duygusal Yansımalar

Alt Temalar

Sosyal izolasyon

Uyku düzeninin bozulması

Duygusal bağımlılık / telefonla meşgul olma

Anlık mutluluk – sonrası pişmanlık döngüsü

Teknoloji kullanımının öğrencilerin sosyal ilişkileri, duygusal durumları ve günlük yaşam dengeleri üzerinde hem olumlu hem olumsuz etkileri olduğu belirlenmiştir.

Örnek ifade:

"Telefonu bırakamadığım için bazen uyku düzenim bozuluyor. Sabah yorgun kalkıyorum."

Tema 4. Teknoloji Bağımlılığına İlişkin Farkındalık Kazanımı

Alt Temalar

Kendi davranışlarını fark etme

Bağımlılık belirtilerini tanıma

Öz-değerlendirme düzeyinin artması

Teknoloji Bağımlılığı dersi alan öğrenciler, bu görüşme sayesinde kendi kullanım davranışlarını daha objektif değerlendirdiklerini ifade etmişlerdir.

Örnek ifade: "Bu görüşmeler sayesinde aslında bazı davranışlarımın bağımlılık belirtisi olduğunu fark ettim. Eskiden normal sanıyordum."

Tema 5. Baş Etme Stratejileri ve Kontrol Davranışları

Alt Temalar

Bildirim kapatma ve süre sınırlama

Uygulama kullanım sürelerini takip etme

Telefonu uzak bir yere koyma

Dijital detoks denemeleri

Öğrenciler, teknoloji kullanımını kontrol etmeye yönelik çeşitli stratejiler geliştirdiklerini belirtmiştir. Bu stratejilerin çoğu görüşme sonrası farkındalıkla oluşmuştur.

Örnek ifade:

"Artık bildirimleri kapattım ve ekran süresini sınırladım. Biraz işe yaradığını hissediyorum."

TARTIŞMA

Bu nitel çalışma, üniversite öğrencilerinin teknoloji bağımlılığına ilişkin algılarını ve deneyimlerini 30 katılımcı üzerinden derinlemesine incelemiştir. Üç odak grup görüşmesinden elde edilen veriler beş ana tema altında toplanmış olup, bu temalar öğrencilerin teknoloji kullanım alışkanlıkları, akademik yaşama etkileri, psikososyal yansımalar, bağımlılık farkındalığı ve baş etme stratejileri üzerine odaklanmıştır. Bu bulgular, mevcut literatürle önemli ölçüde örtüşmekle birlikte, öğrencilerin öznel deneyimlerine dair değerli içgörüler sunmaktadır.

Teknoloji Kullanım Alışkanlıkları ve Motivasyonları temasında ortaya çıkan "sosyal medya ağırlıklı kullanım" ve "boş zaman doldurma / kaçış motivasyonu" alt temaları, üniversite öğrencilerinin teknolojiyle olan ilişkisinin karmaşık doğasını gözler önüne sermektedir. Katılımcıların teknolojiyi "gündelik yaşamın vazgeçilmez bir parçası" olarak görmeleri, özellikle dijital yerliler kuşağının teknolojiyle iç içe büyümesinin bir yansımasıdır (Zhao et al., 2025). Sosyal medya platformlarının yoğun kullanımı, Candussi ve arkadaşları ile Sánchez-Fernández ve Borda Mas tarafından yapılan sistematik derlemelerde de vurgulanan sorunlu akıllı telefon kullanımının önemli bir bileşenidir (Candussi et al., 2023; Sánchez-Fernández & Mas, 2022). Öğrencilerin "boş zaman doldurma" ve "kaçış motivasyonu" ile teknolojiyi kullanmaları, önceki araştırmalarda belirlenen can sıkıntısı (Cannito et al., 2023; Kolas & Mühlenen, 2024; Yao et al., 2023; Zhang et al., 2023) ve gerçek hayattan kaçış arayışı gibi faktörlerle örtüşmektedir. Örneğin, Cannito ve arkadaşları, can sıkıntısının internet bağımlılığının artışını destekleyen olumsuz bir duygu olduğunu belirtmiştir (Cannito et al.,

2023). Bu durum, öğrencilerin duygusal düzenleme veya stresle başa çıkma mekanizması olarak teknolojiye yönelme eğiliminde olabileceğini düşündürmektedir. Öte yandan, "eğitim amaçlı kullanım"ının da belirtilmesi, teknolojinin akademik hayatın vazgeçilmez bir parçası olduğunu ve doğru kullanıldığında faydalı olabileceğini göstermektedir.

Teknoloji Kullanımının Akademik Yaşama Etkileri temasındaki bulgular, literatürdeki yaygın endişeleri doğrulamaktadır. Katılımcıların büyük çoğunluğunun teknolojiyi ders çalışırken destekleyici bir araç olarak görmesine rağmen, "akademik dikkat dağınıklığı" ve "erteleme ve zaman kaybı" yaşandığını belirtmeleri dikkat çekicidir. Bu durum, Sapci ve arkadaşları tarafından yapılan çalışmada akıllı telefon kullanımının mevcut dönem not ortalamasını düşürdüğü ve akademik verimliliği azalttığı bulgusuyla tutarlıdır (Sapci et al., 2021). Ayrıca, Giunchiglia ve arkadaşlarının sosyal medya kullanımının akademik performansı olumsuz etkilediğini ve Díaz-López ve arkadaşlarının ICT kullanımının çalışma zamanını ve akademik performansı etkilediğini belirtmesiyle de paralellik göstermektedir (Díaz-López et al., 2021; Giunchiglia et al., 2018). Öğrencilerin "bir bildirim geliyor ve tekrar derse dönmem zaman alıyor" ifadesi, Chen ve arkadaşlarının dijital dikkat dağınıklığının otomatik düşünme davranışından kaynaklandığını gösteren çalışmasıyla da açıklanabilir (Chen et al., 2019). Bu bulgular, teknolojinin bilgiye erişim ve öğrenme kolaylığı sağlarken ("ders materyallerine erişimde kolaylık"), aynı zamanda önemli bir dikkat dağıtıcı ve erteleme kaynağı olabileceği yönündeki ikilemi vurgulamaktadır.

Psikososyal Etkiler ve Duygusal Yansımalar teması altında yer alan "sosyal izolasyon," "uyku düzeninin bozulması" ve "duygusal bağımlılık / telefonla meşgul olma" alt temaları, teknoloji bağımlılığının bireylerin genel iyilik hali üzerindeki olumsuz sonuçlarını desteklemektedir. Öğrencilerin "telefonu bırakamadığım için bazen uyku düzenim bozuluyor" şeklindeki ifadeleri, Candussi ve arkadaşlarının sistematik derlemesinde ve Chao ve arkadaşlarının çalışmasında sorunlu akıllı telefon kullanımının uyku bozukluklarına ve gündüz uykululuğuna yol açtığı bulgularıyla örtüşmektedir (Candussi et al., 2023; Chao et al., 2022). "Anlık mutluluk – sonrası pişmanlık döngüsü" ise teknoloji bağımlılığının özünde yatan dürtüsel kullanım ve sonrasındaki pişmanlık hissini açıkça ortaya koymaktadır. Bu döngü, bireyin kullanım üzerindeki kontrolünü kaybetmesi ve olumsuz sonuçlara rağmen kullanıma devam etmesiyle karakterize edilen bağımlılık tanımlarıyla uyumludur (Moretta et al., 2021; Potas et al., 2021). Alhaj ve arkadaşlarının FoMO ve nomofobinin depresyon, anksiyete ve stres belirtileriyle ilişkili olduğunu gösteren çalışması da bu duygusal yansımaları desteklemektedir (Alhaj et al., 2024).

Teknoloji Bağımlılığına İlişkin Farkındalık Kazanımı teması, müdahale stratejileri açısından umut verici bir bulgudur. Katılımcıların "teknoloji bağımlılığı odak görüşmesi" sonrasında kendi davranışlarını daha objektif değerlendirdiklerini ve "bazı davranışlarının bağımlılık belirtisi olduğunu fark ettiklerini" ifade etmeleri, farkındalık artışının önemini vurgulamaktadır. Yang ve arkadaşlarının çalışmasında da öğrencilerin sorunlu akıllı telefon kullanımının belirtilerini tanımaları ve kendi davranışlarını sorgulamaları gerektiği belirtilmiştir (Yang et al., 2019). Bu bulgu, eğitim ve bilgilendirme programlarının, gençlerin teknoloji kullanım alışkanlıklarını yeniden değerlendirmeleri ve potansiyel problemli davranışları erken evrede fark etmeleri konusunda kritik bir rol oynayabileceğini göstermektedir.

Son olarak, Baş Etme Stratejileri ve Kontrol Davranışları teması, öğrencilerin problemli kullanım karşısında pasif kalmadıklarını, aksine çeşitli yöntemler geliştirmeye çalıştıklarını ortaya koymaktadır. "Bildirim kapatma ve süre sınırlama," "uygulama kullanım sürelerini takip etme," "telefonu uzak bir yere koyma" ve "dijital detoks denemeleri" gibi stratejiler, öz-düzenleme becerilerini güçlendirmeye yönelik çabaları yansıtmaktadır. Bu tür davranışlar, Zhang ve arkadaşlarının çalışmasında vurgulanan öz-kontrolün akıllı telefon bağımlılığı ile anksiyete arasındaki ilişki üzerindeki rolüyle ilişkilendirilebilir (Zhang et al., 2023). Pichardo ve arkadaşları da internet bağımlılığında öz-denetim yeteneklerinin önemine dikkat çekmiştir

(Pichardo et al., 2021). Özellikle bu stratejilerin "görüşme sonrası farkındalıkla oluştuğu" belirtilmesi, farkındalık kazanımının pratik çözümlere dönüşmesinde eğitim ve rehberliğin ne denli etkili olabileceğini pekiştirmektedir.

Sonuç olarak, bu nitel çalışma üniversite öğrencilerinin teknoloji bağımlılığına ilişkin karmaşık deneyimlerini ve algılarını derinlemesine ortaya koymuştur. Bulgular, teknolojinin öğrenciler için önemli akademik avantajlar sağlamakla birlikte, aynı zamanda ciddi akademik, psikolojik ve sosyal zorluklara neden olabildiğini göstermektedir. Öğrencilerin teknoloji bağımlılığına yönelik artan farkındalıkları ve geliştirdikleri baş etme stratejileri ise bu alanda uygulanacak müdahale programları açısından umut verici bir tablo sunmaktadır.

SONUÇ

Bu nitel araştırma, üniversite öğrencilerinin teknoloji bağımlılığına ilişkin algılarını, deneyimlerini ve bu olguyla baş etme biçimlerini derinlemesine incelemiştir. Elde edilen bulgular, teknolojinin öğrencilerin akademik, sosyal ve duygusal yaşamlarında merkezi bir role sahip olduğunu; ancak kontrolsüz ve aşırı kullanımın çeşitli sorunlara yol açtığını göstermektedir. Öğrenciler teknolojiyi çoğunlukla akademik amaçlı ve sosyal etkileşim için kullanmakta; ancak bu kullanım biçimi, dikkat dağınıklığı, akademik erteleme, zaman kaybı ve verimlilikte azalma gibi olumsuz sonuçlarla da ilişkilendirilmektedir. Ayrıca, uyku düzeninin bozulması, sosyal izolasyon, duygusal bağımlılık ve yoksunluk hissi gibi psikososyal etkiler de teknoloji bağımlılığının önemli boyutları olarak ortaya çıkmıştır.

Genel olarak, bu çalışma, üniversite öğrencilerinin teknolojiyle kurdukları ilişkinin çok boyutlu, dinamik ve yer yer problemli bir yapı taşıdığını göstermektedir. Elde edilen bulgular, teknoloji bağımlılığına yönelik farkındalığı artırmayı, sağlıklı teknoloji kullanımını desteklemeyi ve genç yetişkinler için hedefe yönelik müdahale programları geliştirmeyi amaçlayan uygulamalar açısından önemli ipuçları sunmaktadır. Bu doğrultuda, üniversite ortamlarında dijital okuryazarlık, öz-düzenleme becerileri ve dijital iyi oluşu destekleyen eğitim programlarının yaygınlaştırılması, teknoloji bağımlılığı riskinin azaltılmasına katkı sağlayacaktır.

KAYNAKÇA

Ahmed, R. R., Salman, F., Malik, S. A., Streimikiene, D., Soomro, R. H., & Pahi, M. H. (2020). Smartphone use and academic performance of university students: A mediation and moderation analysis. Sustainability, 12(1), 439. https://doi.org/10.3390/su12010439

Alhaj, H., Muthana, A., Abdalla, A., Marouf, M., & Awad, N. (2024). How are FOMO and nomophobia linked to symptoms of depression, anxiety and stress among university students? BJPsych Open, 10(Suppl. 1), S16–S17. https://doi.org/10.1192/bjo.2024.104

Arifin, S., Kamaruddin, S. H., Cheah Azlan, S., Nawi, R. M., Arifin, J., & Muhammad, H. (2023). The prevalence of Internet addiction among university students in Malaysia. International Journal of Academic Research in Business and Social Sciences, 13(11), 378–388. https://doi.org/10.6007/IJARBSS/v13-i11/19268

Aznar-Díaz, I., Romero-Rodríguez, J. M., García-González, A., & Ramírez-Montoya, M. S. (2020). Mexican and Spanish university students' Internet addiction and academic procrastination: Correlation and potential factors. PLoS ONE, 15(5), e0233655. https://doi.org/10.1371/journal.pone.0233655

Baroni, A., Feder, M. A., Castellanos, F. X., Li, J., & Shatkin, J. (2023). Internet use 101 in college: Do undergraduates want to learn healthier internet use? Public Health in Practice, 6, 100411. https://doi.org/10.1016/j.puhip.2023.100411

Bilgen, H., Demir, E., Emiroğlu, E., Bayıroğlu, G. B., & Koçyiğit, B. (2025). Spor Bilimleri Öğrencilerinin Akademik Başarıları ile Teknolojik Bağımlılık Düzeyleri Arasındaki İlişki. Sportive, 8(2), 194–208. https://doi.org/10.53025/sportive.1714423

Buctot, D. B., Kim, N., & Kim, S. H. (2021). Personal profiles, family environment, patterns of smartphone use, nomophobia, and smartphone addiction across low, average, and high perceived academic performance levels among high school students in the Philippines. International Journal of Environmental Research and Public Health, 18(10), 5219. https://doi.org/10.3390/ijerph18105219
Candussi, C. J., Kabir, R., & Sivasubramanian, M. (2023). Problematic smartphone usage, prevalence and patterns among university students: A systematic review. Journal of Affective Disorders Reports, 14, 100643. https://doi.org/10.1016/j.jadr.2023.100643
Cannito, L., Ceccato, I., Annunzi, E., Bortolotti, A., D'Intino, E., Palumbo, R., D'Addario, C., Di Domenico, A., & Palumbo, R. (2023). Bored with boredom? Trait boredom predicts internet addiction through the mediating role of attentional bias toward social networks. Frontiers in Human Neuroscience, 17, 1179142. https://doi.org/10.3389/fnhum.2023.1179142
Chao, C. S., Li, M. H., Chang, S. P., & Chen, Y. H. (2022). Multiple logistic regression analysis of smartphone use in university students. Frontiers in Psychology, 13, 821345. https://doi.org/10.3389/fpsyg.2022.821345
Chen, C., Shen, Y., Xiao, F., Ni, J., & Zhu, Y. (2023). The effect of smartphone dependence on learning burnout among undergraduates: The mediating effect of academic adaptability and the moderating effect of self-efficacy. Frontiers in Psychiatry, 14, 1155544. https://doi.org/10.3389/fpsyt.2023.1155544
Díaz-López, A., Mirete-Ruiz, A. B., & Maquilón-Sánchez, J. (2021). Adolescents' perceptions of their problematic use of ICT: Relationship with study time and academic performance. International Journal of Environmental Research and Public Health, 18(12), 6673. https://doi.org/10.3390/ijerph18126673
Fineberg, N. A., Menchón, J. M., Hall, N., Dell'Osso, B., Brand, M., Potenza, M. N., Chamberlain, S. R., Cirnigliaro, G., Lochner, C., Billieux, J., Demetrovics, Z., Rumpf, H. J., Müller, A., Castro-Calvo, J., Hollander, E., Burkauskas, J., Grünblatt, E., Walitza, S., Corazza, O., … Zohar, J. (2022). Advances in problematic usage of the internet research: A narrative review by experts from the European Network for Problematic Usage of the Internet. Comprehensive Psychiatry, 118, 152346. https://doi.org/10.1016/j.comppsych.2022.152346
Giunchiglia, F., Zeni, M., Gobbi, E., Bignotti, E., & Bison, I. (2020). Mobile social media usage and academic performance. arXiv Preprint, arXiv:2004.01392
Kolas, J., & von Mühlenen, A. (2024). Checking in to check out? The effect of boredom on craving, behavioural inhibition and social networking site use. International Journal of Mental Health and Addiction. Advance online publication. https://doi.org/10.1007/s11469-024-01349-2
Kurt, A., Çilkaya, B., & Erşan, E. E. (2022). İnternet bağımlılığı ve ilişkili faktörler: Bir devlet üniversitesi öğrencileri örneği. Bozok Tıp Dergisi, 12(4), 94–104. https://doi.org/10.16919/bozoktip.1066898
Li, W., O'Brien, J. E., Snyder, S. M., & Howard, M. O. (2015). Characteristics of Internet addiction/pathological Internet use in U.S. university students: A qualitative-method investigation. PLOS ONE, 10(2), e0117372. https://doi.org/10.1371/journal.pone.0117372
Lopez-Fernandez, O., Romo, L., Kern, L., Rousseau, A., Lelonek-Kuleta, B., Chwaszcz, J., Männikkö, N., Rumpf, H. J., Bischof, A., Király, O., Gässler, A. K., Graziani, P., Kääriäinen, M., Landrø, N. I., Zacarés, J. J., Chóliz, M., Dufour, M., Rochat, L., Zullino, D., … Kuss, D. J. (2023). Problematic internet use among adults: A cross-cultural study in 15 countries. Journal of Clinical Medicine, 12(3), 1027. https://doi.org/10.3390/jcm12031027
Mertoğlu, M. (2020). Ortaokul ve lise öğrencilerinin internet bağımlılığı düzeyleri ile akademik başarıları ve bazı değişkenlerle ilişkilerinin incelenmesi: İzmir Bayraklı örneği. Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, 20(2), 932–944. https://doi.org/10.17240/aibuefd.2020..-566843

Moretta, T., Buodo, G., Demetrovics, Z., & Potenza, M. N. (2022). Tracing 20 years of research on problematic use of the internet and social media: Theoretical models, assessment tools, and an agenda for future work. Comprehensive Psychiatry, 112, 152286. https://doi.org/10.1016/j.comppsych.2021.152286
O'Brien, O., Sumich, A., Kanjo, E., & Kuss, D. J. (2022). WiFi at university: A better balance between education activity and distraction activity needed. Computers and Education Open, 3, 100071. https://doi.org/10.1016/j.caeo.2021.100071
Pichardo, C., Romero-López, M., Ruiz-Durán, A., & García-Berbén, T. (2021). Executive functions and problematic Internet use among university students: The mediator role of self-esteem. Sustainability, 13(19), 11003. https://doi.org/10.3390/su131911003
Potas, N., Açıkalın, Ş. N., Erçetin, Ş. Ş., Koçtürk, N., Neyişci, N., Çevik, M. S., & Görgülü, D. (2022). Technology addiction of adolescents in the COVID-19 era: Mediating effect of attitude on awareness and behavior. Current Psychology, 41(4), 1687–1703. https://doi.org/10.1007/s12144-021-01470-8
Sağar, M. E. (2022). Öğretmen adaylarında problemli internet kullanım durumlarının incelenmesi. Sinop Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, 6(1), 44–67. https://doi.org/10.30561/sinopusd.1078819
Sánchez-Fernández M, Borda-Mas M. Problematic smartphone use and specific problematic Internet uses among university students and associated predictive factors: a systematic review. Educ Inf Technol (Dordr). 2023;28(6):7111-7204. doi: 10.1007/s10639-022-11437-2. Epub 2022 Nov 29. PMID: 36465425; PMCID: PMC9707285.
Sapci, O., Elhai, J. D., Amialchuk, A., & Montag, C. (2021). The relationship between smartphone use and students' academic performance. Learning and Individual Differences, 89, 102035. https://doi.org/10.1016/j.lindif.2021.102035
Sarfo, J. O., Amoadu, M., & Ansah, E. W. (2023). Internet addiction among college students from 20 countries: Scoping review of risk factors and impact on academic procrastination and sleep quality. International Journal of Media and Information Literacy, 8(2), 382–400. https://doi.org/10.13187/ijmil.2023.2.382
Varchetta, M., González-Sala, F., Mari, E., Quaglieri, A., Fraschetti, A., Cricenti, C., Giannini, A. M., & Martí-Vilar, M. (2023). Psychosocial risk factors of technological addictions in a sample of Spanish university students: The influence of emotional (dys)regulation, personality traits and fear of missing out on internet addiction. Psychiatry Research, 329, 115518. https://doi.org/10.1016/j.psychres.2023.115518
Yao, N., Chen, J., Huang, S., Montag, C., & Elhai, J. D. (2023). Depression and social anxiety in relation to problematic TikTok use severity: The mediating role of boredom proneness and distress intolerance. Computers in Human Behavior, 145, 107751. https://doi.org/10.1016/j.chb.2023.107751
Yang, Z., Asbury, K., & Griffiths, M. D. (2021). "A cancer in the minds of youth?" A qualitative study of problematic smartphone use among undergraduate students. International Journal of Mental Health and Addiction, 19, 934–946. https://doi.org/10.1007/s11469-019-00204-z
Zhang, L., Wang, B., Xu, Q., & Fu, C. (2023). The role of boredom proneness and self-control in the association between anxiety and smartphone addiction among college students: A multiple mediation model. Frontiers in Public Health, 11, 1201079. https://doi.org/10.3389/fpubh.2023.1201079
Zhao, Z., Zhang, Y., Zhu, H., Ma, Y., & Obaid, A. (2025). The relationships among self-control, psychological resilience, and digital addiction in college students: A meta-analytic structural equation modeling. Frontiers in Psychology, 16, 1650148. https://doi.org/10.3389/fpsyg.2025.1650148

ÖĞRENCİLERİN BİLİŞSEL DUYGU DÜZENLENME STRATEJİLERİ VE DUYGUSAL ZEKÂ DÜZEYLERİ ARASINDAKİ İLİŞKİNİN İNCELENMESİ

Candan TERZİOĞLU
Alanya Alaaddin Keykubat Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Alanya, Antalya
ORCID: 0000-0002-0693-4096
Sıla YILDIRIM
Bağımsız Araştırmacı

ÖZET

Duygusal zekâ, bireylerin duygularını algılama, değerlendirme ve yönetme becerilerini kapsayan, stresli yaşam olaylarıyla başa çıkmada önemli bir psikolojik kaynak olarak kabul edilmektedir. Son yıllarda yapılan çalışmalar, duygusal zekânın bilişsel duygu düzenleme stratejileriyle yakından ilişkili olduğunu ve bu iki yapının bireylerin psikolojik iyi oluşuna anlamlı katkılar sunduğunu göstermektedir. Bu araştırma, hemşirelik öğrencilerinin bilişsel duygu düzenleme stratejileri ile duygusal zekâ düzeyleri arasındaki ilişkiyi incelemek amacıyla yürütülmüştür.

Tanımlayıcı nitelikteki çalışma, 2022–2023 ve 2023–2024 akademik yıllarında bir devlet üniversitesinin Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü'nde öğrenim gören 430 öğrenciden 365'inin katılımıyla gerçekleştirilmiştir. Veriler, Tanıtıcı Bilgi Formu, Bilişsel Duygu Düzenleme Ölçeği ve Duygusal Zekâ Değerlendirme Ölçeği kullanılarak toplanmıştır. Verilerin analizi SPSS 25.0 programı ile yapılmış; normal dağılım Kolmogorov-Smirnov testiyle değerlendirilmiş ve non-parametrik testler uygulanmıştır. Araştırma için etik kurul ve kurum izinleri alınmış, öğrencilere bilgilendirilmiş onam verilmiştir.

Katılımcıların %62.5'i kadın, %37.5'i erkektir. En yoğun yaş grubu 21–22 (%37.8) olup öğrencilerin %34.2'si birinci sınıftır. Bölümü seçme nedeni olarak öğrencilerin %41.4'ü kişisel isteğini belirtmiştir. BDDÖ alt boyut ortalamaları 10.5 ile 14.3 arasında; duygusal zekâ alt boyut ortalamaları ise 23.8 ile 26.6 arasında değişmiştir. Öğrencilerin %47.1'inin duygusal zekâ düzeyi düşük, %36.2'sinin normal ve %16.7'sinin yüksek düzeyde olduğu saptanmıştır. Sınıf düzeyi ile duygusal zekâ arasında anlamlı fark bulunmuş, sınıf arttıkça duygusal zekâ düzeyinin anlamlı biçimde yükseldiği belirlenmiştir ($p<0.05$). Bilişsel duygu düzenleme alt boyut puanlarının birbirine yakın olduğu ve öğrencilerin stresli durumlarda bilişsel stratejileri aktif biçimde kullandıkları saptanmıştır.

Bulgular, hemşirelik öğrencilerinin duygusal zekâ düzeyleri ile bilişsel duygu düzenleme stratejileri arasında anlamlı bir ilişki olduğunu göstermektedir. Hemşirelik eğitiminde duygusal farkındalık, özdenetim ve bilişsel baş etme becerilerini geliştirmeye yönelik programların desteklenmesi, öğrencilerin mesleki ve kişisel gelişimlerine önemli katkılar sağlayacaktır.

Anahtar Kelimeler: Bilişsel duygu düzenleme, duygusal zekâ, hemşirelik öğrencileri, duygusal farkındalık

*TÜBİTAK 2209/A Destek Programı ile desteklenmiştir.

EXAMINING THE RELATIONSHIP BETWEEN STUDENTS' COGNITIVE EMOTION REGULATION STRATEGIES AND THEIR EMOTIONAL INTELLIGENCE LEVELS

ABSTRACT

Emotional intelligence, encompassing individuals' ability to perceive, evaluate, and manage their emotions, is considered an important psychological resource for coping with stressful life events. Recent studies have shown that emotional intelligence is closely related to cognitive

emotion regulation strategies, and that these two constructs contribute significantly to individuals' psychological well-being. This study was conducted to examine the relationship between cognitive emotion regulation strategies and emotional intelligence levels in nursing students.
This descriptive study was conducted with the participation of 365 of 430 students enrolled in the Department of Nursing at the Faculty of Health Sciences at a state university during the 2022–2023 and 2023–2024 academic years. Data were collected using an Introductory Information Form, the Cognitive Emotion Regulation Scale, and the Emotional Intelligence Assessment Scale. Data analysis was conducted using SPSS 25.0 software; normal distribution was assessed using the Kolmogorov-Smirnov test, and non-parametric tests were applied. Ethics committee and institutional approvals were obtained for the study, and the students gave informed consent.
62.5% of the participants were female and 37.5% were male. The largest age group was 21–22 (37.8%), and 34.2% of the students were first-year students. 41.4% of the students stated personal desire as the reason for choosing the department. The BDDAS subscale means ranged from 10.5 to 14.3, and the emotional intelligence subscale means ranged from 23.8 to 26.6. It was determined that 47.1% of the students had low emotional intelligence levels, 36.2% had normal levels, and 16.7% had high levels. A significant difference was found between grade level and emotional intelligence, and it was determined that emotional intelligence levels increased significantly as the grade increased ($p<0.05$). It was determined that the cognitive emotion regulation subscale scores were close to each other, and the students actively used cognitive strategies in stressful situations.
The findings indicate a significant relationship between nursing students' emotional intelligence levels and cognitive emotion regulation strategies. Supporting programs aimed at developing emotional awareness, self-regulation, and cognitive coping skills in nursing education will significantly contribute to students' professional and personal development.
Keywords: Cognitive emotion regulation, emotional intelligence, nursing students, emotional awareness
*Supported by TUBITAK 2209/A Support Program.

GİRİŞ

Geçmişten günümüze kadar süregelen zamanda insan yaşamının mutlak ve ayrılmaz bir parçası olan duygular, insan deneyiminin merkezinde yer almaktadır (Keskin ve ark. 2020). Duygu deneyimi, üzüntü ve öfkeden sevinç ve heyecana kadar evrenseldir. Araştırmalar, duyguların yargılama ve seçim üzerinde önemli ve doğrudan bir etkiye sahip olabileceğini göstermektedir. Bu nedenle duygular insan deneyimini renklendirir, derinleştirir ve zenginleştirir (Bhayana ve ark.2015).

Her birey duygularını aynı şekilde yaşamaz ve anlamlandırmaz. Duygular farklı farklı tecrübe edilerek deneyimlenir. Bireylerin hem kendi duygularını hem çevresindeki insanların duygularını doğru bir şekilde anlayıp değerlendirebilmesi ve duygularını istediği şekilde yönlendirip davranışa dönüştürmesine duygusal zekâ denir. Mayer ve Salovey (1995) duygusal zekayı, bireyin kendi ve başkalarının duygularını gözlemleme, bu duygular arasında ayrım yapma ve elde ettiği bilgilerin ışığında kendi düşünce ve davranışlarına yön vermesi olarak tanımlamaktadırlar (Bakan & Güler 2017). Duygusal zekâ algılama, işlemleme, düzenleme ve duygusal bilginin kullanımındaki kişisel eğilimleri vurgulamakta, kişinin kendi içsel değerlendirmesiyle ilgili (farklı ortamlarda tutarlı olan davranışlar, iyimserlik, güvenli girişkenlik, empati gibi belirli davranış ya da özelliklerde kendini gösteren) nitelikleri kapsamaktadır. Aynı zamanda negatif duyguların azaltılmasında ve olumsuz duyguların, olumlu duygularla yer değiştirmesine yardımcı olmaktadır. Olumsuz bir durumla

karşılaşıldığında, yüksek duygusal zekâ düzeyine sahip bireylerde, durumun olumlu yanını görme eğilimi yüksek, var olan olumsuz durumla baş edebilecek olumlu duygulara sahip ve problemle baş edebilmek için hangi yollardan gidilebileceği konusunda anlayış kazanmış olması beklenmektedir. Duygusal zekâ düzeyi yüksek bireyler, kendilerinin önemli yönlerini tanımlamak için gerekli bireysel farkındalığa ve zor durumla baş edebilmek için daha yeterli baş etme mekanizmalarına sahip, "yaşanılan durumu" bir tehdit olarak görmektense; "gelişim fırsatı" olarak görmek konusunda oldukça gelişmiş bireylerdir (Göçet Tekin 2014). Yüksek duygusal zekaya sahip bireylerin; performanslarını göstermede daha etkin, iletişim ve sosyal becerileri yüksek, yaşam doyumuna sahip, duygularını ortaya koyabilen ve uygun duygusal tepkiyi verme düzeyleri daha yüksek, ilişkilerindeki değişimlere karşı duygularını daha tutarlı olarak ayarlayabilen ve etkileşimde oldukları insanların duygularını düzenleme becerilerine sahip bireyler oldukları görülmektedir (İşmen, 2004; Doğan ve Demiral, 2007; İkiz ve Kırtıl-Görmez, 2010; Bakan & Güler 2017 ; Yorulmaz & Kıraç 2019; Yüksel ve ark.2021).

Duyguları anlama, duyguları bilişsel süreçlerde kullanabilme ve yönetebilme becerisi duygusal zekânın temelini oluşturmaktadır (Kartol & Erçevik 2020). Hem kendi duygularımızı hem çevremizdeki insanların duygularını anlayabilmemiz için öncelikli olarak duygularımızı bilişsel alanda düzenlememiz gerekmektedir. Duygular, içsel ve kişiler arası süreçlerle düzenlenir (Gregoire ve diğerleri, 2015; Hofmann, 2014). Daha doğrusu, içsel kişilerarası duygu düzenleme, bir kişinin duygularının başka bir kişinin yardımıyla düzenlendiği bir süreci ifade ederken, dışsal kişilerarası duygu düzenleme, bir bireyin başkalarının duygularını düzenlediği bir süreçtir (Hofmann ve ark. 2016). Biliş ve davranış, duygu düzenlemede stresli olaylarla başa çıkmada merkezi bir rol oynar (Compas ve ark. 2017; Kraaij ve Garnefski, 2019). Stresli olaylarla başa çıkma ve duyguları düzenleme yeteneğinin, stresörler ile psikopatolojik stresörler arasındaki ilişkilerde merkezi bir rol oynadığı tespit edilmiştir (Sloan ve ark., 2017). Duygu düzenleme, bireylerin hangi duygulara ve ne zaman sahip olduklarını kontrol etme süreçlerini tanımlar (Bucich ve MacCann, 2019). Aynı zamanda duygu düzenleme sosyal ilişkilerde ve genel sağlıkta önemli bir rol oynayan duygusal tepkileri değerlendirme, denetleme ve ayarlama yeteneğidir (Wang ve diğerleri, 2019).

Bilişsel duygu düzenleme ise, genel olarak birey için problem yaratan ve bireye sıkıntı veren duyguların ruhsal yollar (bilişsel stratejiler) aracılığıyla üstesinden gelinmesi olarak tanımlanmaktadır (Kobylińska & Kusev, 2019). Bir diğer tanımda ise bireyin yaşadığı olaylar karşısında duygularının harekete geçmesi sonucunda yaşanılan duygusal deneyimin biçimini ya da önemini değiştirmek amacıyla gerçekleştirilen bilinçli tepkiler olarak ifade edilmektedir. Yani bilişsel duygu düzenleme, duygusal uyarıcıların bilişsel yöntemler kullanılarak yönetilmesi ve bilişsel olarak başa çıkılmasını kapsamaktadır. Bilişsel duygu düzenleme sayesinde bireyler, duygularını düzenleyerek bireye stres veren ve iyi oluşunu tehdit eden olaylar karşısında meydana gelen yoğun duygularla daha kolay başa çıkabilmektedirler. Bu noktada bilişsel duygu düzenleme kavramı bilişsel başa çıkma kavramı ile eşdeğer bir yapı olarak kabul edilmektedir. Birey tarafından zorlayıcı olarak kabul edilen, bireyi tehdit eden ve onda strese neden olan olaylar karşısında bireyin temel ihtiyaçları uğruna çaba harcaması başa çıkma olarak tanımlanmaktadır (Quintana-Orts ve ark. 2020; Zeabad ve ark. 2021; Tuncalı 2022). Garnefski ve diğerleri (2001), bu tanımdan hareketle başa çıkmayı gerektiren tüm sorunların aslında duygu düzenlemenin alanına girdiğini ifade etmektedirler (Garnefski ve ark. 2001). Bilişsel duygu düzenleme, bireylerin sağlıklı işleyişe sahip olması ve iyi oluşları açısından oldukça önemli unsurlardan bir tanesidir (Aldao, Gee, Reyes & Seager, 2016).

Hayatın her döneminde duyguları tanımak, değerlendirmek ve düzenlemek önem taşımaktadır. Ancak yetişkinliğe geçiş dönemi olan ve kişisel gelişim fırsatlarının oldukça fazla olduğu üniversite hayatında bu durum daha da önem kazanmaktadır. Hele ki insan hayatına dokunan, kişilerarası ilişkilerin, iletişimin ve iş birliğinin ön planda olduğu sağlık bilimleri ve özellikle hemşirelik eğitimi alan üniversite öğrencileri için duygusal farkındalık vazgeçilmezdir.

Hemşirelerin profesyonel meslek hayatı içerisinde hastalarla iyi bir ilişki kurabilen, duygusal zekâsı gelişmiş, kendi duygularının farkında olan, duygularını yönetebilen, empati yapabilen, kendi kendini motive edebilen, etkili iletişim kurabilen ve ilişkilerini kontrol edebilen dolayısı ile sorunlarıyla etkin baş edebilen, bireyler olması beklenmektedir. Hemşireler gelişmiş duygusal zekâ ve duyguları düzenlemeleri sayesinde kritik durumlarda doğru kararlar verebilir, iş arkadaşlarıyla sağlıklı ekip çalışması oluşturabilir ve hastalarıyla etkin iletişime geçerek verdikleri bakım uygulamaları ile bakım kalitesini ve hasta memnuniyetini arttırabilirler (Baykara-Göçmen 2010; Tatar ve ark. 2011; Akbolat ve Işık 2012; Kesen ve ark. 2013). Kendisini gerçekleştirebilen hemşirelerin hem kendi ruh sağlıklarını koruyabilecekleri hem de hastalara bakım verirken bu becerileri kullanarak ve öğreterek toplumun ruh sağlığını korumaya katkıda bulunabilecekleri düşünülmektedir (Karabulutlu ve ark. 2011; Tambağ ve ark. 2014).

Uluslararası alan yazında üniversite öğrencilerinin bilişsel duygu düzenleme ve duygusal zekâ arasındaki ilişkiyi inceleyen sınırlı sayıda çalışma (Extremera ve ark. 2020; Quintana-Orts 2020; Thomas 2020) bulunmakla birlikte ülkemizde hem diğer eğitim alanlarında hem de hemşirelik öğrencilerinde böyle bir çalışmaya rastlanılmamıştır.

Hemşirelik öğrencilerinin bilişsel duygu düzenleme stratejileri ve duygusal zekâ düzeyi arasındaki ilişkinin belirlenmesinin, Yükseköğretimin sürdürülebilir kalkınma hedefleri doğrultusunda, geleceğin çalışanlarının optimal refah düzeyini sağlamak adına iş yaşamına başlamadan önce öğrencilerin kişisel gelişimini desteklemeye ve kişisel güçlerini arttırmaya yönelik uygulamalara ışık tutacağı düşünülmektedir. Bu nedenle bu araştırmada, hemşirelik öğrencilerinin bilişsel duygu düzenlenme stratejileri ve duygusal zekâ düzeyleri arasındaki ilişkinin incelenmesi amaçlanmıştır.

YÖNTEM

Bu araştırma, hemşirelik öğrencilerinin bilişsel duygu düzenleme stratejileri ile duygusal zekâ düzeyleri arasındaki ilişkinin incelenmesi amacıyla tanımlayıcı ilişkisel desende gerçekleştirilmiştir. Araştırmanın evrenini, 2022–2023 ve 2023–2024 akademik yıllarında bir devlet üniversitesinin Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü'nde öğrenim gören toplam 430 öğrenci oluşturmuştur. Örneklem seçimine gidilmeyerek tüm evrene ulaşılması hedeflenmiş ve araştırma, çalışmaya gönüllü olarak katılım gösteren 365 öğrenci ile tamamlanmıştır.

Araştırmanın içleme kriteri, ilgili üniversitenin Hemşirelik Bölümü öğrencisi olmak olarak belirlenmiştir. Çalışmaya katılmaya gönüllü olmayan öğrenciler ile herhangi bir sağlık kuruluşunda aktif olarak çalışan ya da daha önce çalışma deneyimi bulunan öğrenciler araştırma dışında tutulmuştur.

Veri Toplama Araçları

Araştırma verileri, "Tanıtıcı Bilgi Formu", "Bilişsel Duygu Düzenleme Ölçeği (BDDÖ)" ve "Duygusal Zekâ Değerlendirme Ölçeği" kullanılarak toplanmıştır.

Tanıtıcı Bilgi Formu, araştırmacılar tarafından hazırlanmış olup öğrencilerin yaş, cinsiyet, sınıf düzeyi, bölümü tercih etme nedeni ve akademik not ortalaması gibi sosyodemografik özelliklerini içeren maddelerden oluşmaktadır.

Bilişsel Duygu Düzenleme Ölçeği (BDDÖ), Garnefski, Kraaij ve Spinhoven (2001) tarafından geliştirilmiş, Türkçe uyarlaması Onat ve Otrar (2010) tarafından yapılmıştır. Ölçek, bireylerin stresli yaşam olayları karşısında kullandıkları bilişsel duygu düzenleme stratejilerini ölçmektedir. Beşli Likert tipinde (1=hiç uygun değil, 5=tamamen uygun) yapılandırılan ölçek toplam 36 maddeden ve dokuz alt boyuttan oluşmaktadır: kendini suçlama, kabul etme, ruminasyon, pozitif tekrar odaklanma, plana tekrar odaklanma, pozitif yeniden değerlendirme, bakış açısına yerleştirme, yıkım (felaketleştirme) ve diğerlerini suçlama. Alt boyutlardan alınan yüksek puan, ilgili stratejinin daha yaygın kullanıldığını göstermektedir. Ölçeğin Cronbach alfa iç tutarlılık katsayısı .67–.81 arasında, Türkçe uyarlamada ise α=.78 olarak bildirilmiştir.

Duygusal Zekâ Değerlendirme Ölçeği, Nick Hall (1999) tarafından geliştirilmiş olup Türkçe uyarlaması Ergin (2000) tarafından yapılmıştır. Ölçek bireylerin duygusal zekâ düzeylerini değerlendirmeyi amaçlamakta ve toplam 30 madde ile beş alt boyuttan oluşmaktadır: duygusal farkındalık, duygularını yönetme, öz motivasyon, empati ve ilişkileri yönetme. Maddeler altılı Likert tipi (1=katılmıyorum, 6=tamamen katılıyorum) üzerinden puanlanmaktadır. Ölçek toplam puanı, duygusal zekâ düzeyini kategorize etmektedir: 155 ve üzeri puan yüksek, 130–154 arası puan normal, 129 ve altı puan ise düşük duygusal zekâ düzeyini göstermektedir.

Verilerin Toplanması ve Analizi

Veriler, 2022–2023 ve 2023–2024 akademik dönemlerinde araştırma kapsamında yüz yüze yöntemle toplanmıştır. Elde edilen verilerin değerlendirilmesinde SPSS 25.0 (Statistical Package for Social Sciences) paket programı kullanılmıştır. Sürekli değişkenlere ilişkin tanımlayıcı istatistikler ortalama ve standart sapma, kategorik değişkenlere ilişkin tanımlayıcı istatistikler ise frekans ve yüzde biçiminde özetlenmiştir.

Verilerin normal dağılıma uygunluğu Kolmogorov–Smirnov testi ile değerlendirilmiş ve değişkenlerin normal dağılım göstermediği belirlenmiştir. Bu nedenle analizlerde nonparametrik testler tercih edilmiştir. Cinsiyet değişkeni ile duygusal zekâ düzeyleri arasındaki ilişkinin incelenmesinde Ki-Kare testi, duygusal zekâ toplam puanı ve alt boyut puanlarının sınıf düzeyine göre farklılık gösterip göstermediğinin belirlenmesinde ise Kruskal–Wallis testi kullanılmıştır. Tüm istatistiksel değerlendirmelerde anlamlılık düzeyi $p<0.05$ olarak kabul edilmiş ve sonuçlar %95 güven aralığında raporlanmıştır.

Araştırmanın Etik Yönü

Araştırmanın yürütülebilmesi için bir devlet üniversitesinin Klinik Araştırmalar Etik Kurulu'ndan 14.12.2022 tarihli ve 14-04 sayılı karar ile etik onay alınmıştır. Ayrıca Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümünden yazılı kurum izni temin edilmiştir. Araştırmaya katılacak öğrencilere çalışma amacı açıklanmış, verilerin yalnızca bilimsel amaçlarla kullanılacağı belirtilmiş ve katılımın tamamen gönüllülük esasına dayandığı ifade edilmiştir. Tüm katılımcılardan bilgilendirilmiş gönüllü onam alınmıştır. Araştırma süreçleri boyunca gizlilik ve etik ilkeler titizlikle gözetilmiştir.

BULGULAR

Tablo 1. Öğrencilerin Tanıtıcı Bilgilerine İlişkin Dağılımlar

Özellik	Grup	n	%
Cinsiyet	Kadın	228	62.5
	Erkek	137	37.5
Yaş	17-18	25	6.8
	19-20	131	35.9
	21-22	138	37.8
	23-24	59	16.2
	25-26	8	2.2
	27 ve üstü	4	1.1
Sınıf	1.sınıf	125	34.2
	2. sınıf	81	22.2
	3. sınıf	76	20.8
	4.sınıf	83	22.7
Tercih Sebebi	Kendim istediğim için	151	41.4
	Aile üyelerim istediği için	42	11.5
	Kolay iş bulabilmek için	142	38.9
	Arkadaşlarım önerdiği için	3	.8

	Diğer	27	7.4
Akademik Not Ortalaması			
	2.00-2.50	44	12.1
	2.51-3.00	136	37.3
	3.01-3.50	150	41.1
	3.51-4.00	35	9.6

Tablo 1'de araştırmaya katılan öğrencilerin tanıtıcı bilgilerine ilişkin dağılımlar yer almaktadır. Ankete katılan 365 öğrencinin % 62.5'i kadın, %37.5'i ise erkektir. Öğrencilerin %37.8'i 21-22 yaş aralığında, %35.9'unun da 19-20 yaş aralığında olduğu belirlenmiştir. Katılımcıların %34.2'sinin 1. Sınıf, %22.2'nin 2. Sınıf, %20.8'inin 3. Sınıf, % 22.7'sinin ise 4. Sınıfta öğrenci olduğu saptanmıştır. Öğrencilerin bölümü tercih etme sebebi sorulduğunda %41.4'ünün kendi istediği, %38.9'unun kolay iş bulabilmek, %11.5'inin ise aile üyeleri istediği için seçtiğini ortaya koymuştur. Öğrencilerin akademik not ortalamaları incelendiğinde %41.1'inin 3.01-3.50, %37.3'ünün 2.51-3.00, %12.1'inin 2.00-2.50, %9.6'sı ise 3.51-4.00 aralığında olduğu belirlenmiştir.

Tablo 2. Tanımlayıcı İstatistikler

Ölçekler ve Alt Ölçek Puanları	Sayı	Minimum	Maksimum	Ortalama	Standart Sapma (SS)
Bilişsel Duygu Düzenleme Ölçeği Alt Boyutları					
Kendini suçlama	365	4.00	49.00	11.2384	3.83315
Kabul etme	365	4.00	20.00	12.1671	2.92808
Düşünmeye odaklanma	365	4.00	20.00	13.5699	2.98691
Pozitif tekrar odaklanma	365	4.00	20.00	12.7233	2.76410
Plana tekrar odaklanma	365	4.00	20.00	14.3836	3.15022
Pozitif gözden geçirme	365	4.00	35.00	14.2164	3.51054
Bakış açısına yerleştirme	365	4.00	20.00	12.2164	3.00910
Yıkım	365	4.00	20.00	10.5507	3.56352
Diğerlerini suçlama	365	4.00	20.00	11.2849	3.70564
Duygusal Zekâ Ölçeği Alt Boyutları					
Farkındalık	365	6.00	55.00	26.6164	7.69478
Kendi duygularını yönetme	365	7.00	36.00	23.8521	6.43181
Öz motivasyon	365	6.00	36.00	24.8110	6.51076
Empati	365	7.00	36.00	26.1890	6.62412
Diğerlerinin duygularını yönetme	365	7.00	36.00	25.0603	6.21825

Tablo 2'de tanımlayıcı istatistiklerde bilişsel duygu düzenleme ölçeği ile duygusal zekâ ölçeğinin alt boyutlarının ortalamalarına yer verilmiştir. Bilişsel duygu düzenleme alt boyut ortalamalarının 10.55 ile 14.38 arasında değiştiği görülmektedir. En yüksek ortalama "plana tekrar odaklanma" (Ort.=14.38), en düşük ortalama ise "yıkım/felaketleştirme" (Ort.=10.55) alt boyutuna aittir. Bu bulgu, öğrencilerin stresli durumlarda daha çok plan yapma ve çözüm üretmeye odaklanan bilişsel stratejiler kullandıklarını, yıkıcı veya felaketleştirici düşünme

eğilimlerinin daha düşük düzeyde olduğunu göstermektedir. Duygusal zekâ ölçeği alt boyutlarında ortalamaların 23.85 ile 26.61 arasında değiştiği; en yüksek ortalamanın "duygusal farkındalık" (Ort.=26.61) ve "empati" (Ort.=26.18) boyutlarında olduğu belirlenmiştir. Bu sonuçlar, öğrencilerin kendi duygularını tanıma ve başkalarının duygularını anlama konusunda güçlü olduklarını, buna karşın "kendi duygularını yönetme" boyutunda göreceli olarak daha düşük ortalamaya sahip olduklarını göstermektedir (Ort.=23.85). Her iki ölçeğin alt boyut puanlarının birbirine yakın olması, öğrencilerin duygu düzenleme ve duygusal zekâ becerilerini genel olarak dengeli düzeyde kullandıklarını ve bilişsel baş etme stratejilerini aktif biçimde uyguladıklarını ortaya koymaktadır.

Tablo 3. Duygusal Zekâ Ölçeği Düzeyine İlişkin Dağılımlar

Duygusal Zekâ Ölçeği Düzeyleri	n	%
Düşük	172	47.1
Normal	132	36.2
Yüksek	61	16.7
Toplam	365	100.0

Tablo 3'te öğrencilerin Duygusal Zekâ Ölçeği toplam puanlarına göre kategorik dağılımları verilmiştir. Buna göre öğrencilerin %47.1'inin duygusal zekâ düzeyinin düşük olduğu, %36.2'sinin normal düzeyde bulunduğu ve yalnızca %16.7'sinin yüksek duygusal zekâ düzeyine sahip olduğu belirlenmiştir. Bu bulgu, örneklemde yer alan öğrencilerin önemli bir bölümünün duygusal farkındalık, özdenetim, motivasyon, empati ve ilişki yönetimi gibi duygusal zekâ bileşenlerinde geliştirilmesi gereken yönler bulunduğunu göstermektedir. Normal ve yüksek düzeyde duygusal zekâya sahip öğrencilerin toplam oranının %52.9 olması, öğrencilerin yarısından biraz fazlasının duygusal süreçleri yönetmede daha yeterli olduğunu işaret etmektedir. Genel olarak değerlendirildiğinde, öğrencilerin duygusal zekâ düzeylerinin düşük–orta aralığında yoğunlaştığı ve bu düzeyin eğitimsel müdahalelerle geliştirilebilir nitelikte olduğu söylenebilir.

Tablo 4. Duygusal Zekâ Ölçeğinin Toplam ve Alt Boyut Puanları ile Sınıf Düzeylerinin Karşılaştırılması

	DZÖ Farkındalık	DZÖ Kendi duygularını yönetme	DZÖ Öz motivasyon	DZÖ Empati	DZÖ Diğerlerinin duygularını yönetme	DZÖ Kesim puanları		
	Ortanca	Ortanca	Ortanca	Ortanca	Ortanca	Düşük	Orta	Yüksek
Sınıf 1.sınıf	27.00	24.00	25.00	28.00	27.00	60	45	20
2.sınıf	28.00	24.00	25.00	28.00	27.00	40	29	12
3.sınıf	25.00	21.00	24.00	25.00	24.00	46	21	9
4.sınıf	29.00	25.00	29.00	29.00	28.00	26	37	20
Pearson Chi-Square Tests 14.559 p= 0.024								

Tablo 4'te öğrencilerin duygusal zekâ ölçeği alt boyutlarına ilişkin ortanca (median) değerler ile duygusal zekâ düzeylerinin sınıf düzeyine göre dağılımları sunulmaktadır. Bulgular, sınıf düzeyi arttıkça duygusal zekâ alt boyutlarında genel bir yükselme eğilimi olduğunu göstermektedir. Birinci sınıf öğrencilerinde farkındalık (Ortanca=27), empati (Ortanca=28) ve diğerlerinin duygularını yönetme (Ortanca=27) alt boyutlarında orta düzeyde puanlar görülürken, dördüncü sınıf öğrencilerinde bu değerlerin belirgin biçimde yükseldiği (farkındalık=29; empati=29; diğerlerinin duygularını yönetme=28) saptanmıştır. Benzer şekilde "öz motivasyon" boyutu birinci sınıflarda Ortanca=25 iken dördüncü sınıflarda Ortanca=29'a yükselmiştir. "Kendi duygularını yönetme" alt boyutunda da sınıf düzeyine paralel artış gözlenmiştir.

DZÖ kesim puanlarına göre değerlendirildiğinde, birinci sınıf öğrencilerinin 60'ı düşük, 45'i orta ve 20'si yüksek düzeyde duygusal zekâya sahipken; dördüncü sınıflarda düşük düzeydeki öğrenci sayısının belirgin biçimde azaldığı (n=26), orta ve yüksek düzeydeki öğrenci sayılarının arttığı (n=37 ve n=20) görülmektedir. Bu durum, eğitim sürecinin ilerlemesiyle öğrencilerin duygusal zekâ becerilerinde gelişim olduğunu göstermektedir.

Yapılan Pearson Ki-Kare testi sonucunda, sınıf düzeyi ile duygusal zekâ düzeyleri arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki bulunduğu belirlenmiştir (X^2=14.559, p=0.024). Bu bulgu, duygusal zekânın öğrenim süreci boyunca artış gösterdiğini desteklemektedir.

TARTIŞMA

Bu araştırmada öğrencilerin bilişsel duygu düzenleme stratejileri ile duygusal zekâ düzeyleri arasındaki ilişkinin incelenmesi amaçlanmış ve elde edilen bulgular literatürle büyük ölçüde paralellik göstermiştir. Araştırmada duygusal zekâ düzeylerinin düşük–orta aralığında yoğunlaştığı belirlenmiştir. Araştırmada öğrencilerin duygusal zekâ düzeylerinin çoğunlukla düşük–orta aralığında toplandığı görülmüştür. Bu bulgu, duygusal zekânın öğrenilebilir ve gelişimsel bir yapı olduğunu belirten Mayer ve ark. (2004)'nın kuramsal modeliyle uyumludur. Bu açıdan çalışmamızda sınıf düzeyi arttıkça duygusal zekâ puanlarının anlamlı biçimde yükselmesi ($p<0.05$), literatürde duygusal zekânın öğrenilebilir ve geliştirilebilir bir beceri olduğunu vurgulayan çalışmalarla uyumludur (Goleman, 1995; Mayer ve ark, 2004).

Bilişsel duygu düzenleme stratejileri açısından bakıldığında, öğrencilerin plan yapma, pozitif yeniden değerlendirme ve duygularını yeniden yapılandırmaya yönelik stratejileri daha sık kullandıkları görülmektedir. Garnefski ve ark. (2007), uyarlanabilir bilişsel duygu düzenleme stratejilerinin genç yetişkinlerde psikolojik iyi oluşla yakından ilişkili olduğunu ve stresle başa çıkma sürecini olumlu etkilediğini belirtmiştir. Çalışmamızda felaketleştirme ve diğerlerini suçlama gibi uyumsuz stratejilerin daha düşük ortalamalara sahip olması, öğrencilerin daha işlevsel bilişsel baş etme yöntemlerini benimsediğini göstermektedir.

Araştırmada bulgular, duygusal zekâ düzeyleri ile bilişsel duygu düzenleme stratejileri arasında anlamlı bir ilişki bulunduğunu da ortaya koymuştur. Bu sonuç; duygusal farkındalık ve duygu yönetimi becerileri yüksek olan genç yetişkinlerin stresli durumlarda daha uyarlanabilir bilişsel stratejiler kullandığını bildiren çalışmalarla paraleldir (Demirci & Yöyen, 2020). Aynı şekilde, duygusal zekâ düzeyi yükseldikçe problem çözme becerilerinin güçlendiğini ortaya koyan Tetik ve Açıkgöz'ün (2013) bulguları, bu çalışmanın sonuçlarını desteklemektedir. Dördüncü sınıf öğrencilerinin duygusal zekâ düzeylerinin daha yüksek bulunması; klinik deneyim, hasta iletişimi ve uygulamalı dersler gibi etkileşim temelli süreçlerin duygusal becerileri geliştirdiğini düşündürmektedir.

Genel olarak değerlendirildiğinde, bu araştırmanın sonuçları duygusal zekânın ve bilişsel duygu düzenleme becerilerinin hem bireysel iyi oluş hem de mesleki yeterlik açısından kritik önemde olduğunu göstermektedir. Eğitsel müdahalelerin, duygusal farkındalık, özdenetim, empati ve bilişsel yeniden yapılandırma becerilerini güçlendirmeye yönelik olarak yapılandırılması, öğrencilerin hem akademik hem de mesleki yaşamlarında önemli kazanımlar sağlayacaktır.

SONUÇ VE ÖNERİLER

Bu araştırmada öğrencilerin bilişsel duygu düzenleme stratejileri ile duygusal zekâ düzeyleri arasındaki ilişki incelenmiş ve elde edilen bulgular, duygusal süreçler ile bilişsel baş etme mekanizmalarının birbirini tamamlayan yapılar olduğunu göstermiştir. Araştırma sonuçları, öğrencilerin duygusal zekâ düzeylerinin büyük ölçüde düşük–orta aralığında yoğunlaştığını, sınıf düzeyi arttıkça duygusal zekânın anlamlı biçimde yükseldiğini ve öğrencilerin stresli durumlarda daha çok uyarlanabilir bilişsel stratejilere yöneldiğini ortaya koymuştur.

Bu doğrultuda araştırmadan elde edilen sonuçlar, öğrencilerin duygusal farkındalık, özdenetim, empati ve bilişsel yeniden değerlendirme becerilerini güçlendirmeye yönelik düzenlemelerin eğitim programları içine entegre edilmesinin önemine işaret etmektedir. Özellikle klinik uygulamalara hazırlık sürecinde duygusal becerilerin desteklenmesi, öğrencilerin hem kişiyle iletişim becerilerini hem de stresle baş etme kapasitelerini artıracaktır. Ayrıca psikodrama, rol oynama, duygu farkındalığı atölyeleri ve bilişsel yeniden yapılandırma temelli mikro eğitimlerin müfredata dahil edilmesi öğrencilerin duygusal ve bilişsel becerilerini geliştirmede etkili olabilir.

Gelecek araştırmaların, farklı üniversiteler ve daha geniş örneklemlerle yürütülmesi, boylamsal tasarımlar kullanılması ve psikolojik iyi oluş, akademik başarı veya klinik performans gibi değişkenlerle ilişkisinin incelenmesi önerilmektedir. Bu tür çalışmalar, duygusal zekâ ve bilişsel duygu düzenleme stratejilerinin genç yetişkin gelişimi üzerindeki etkilerini daha kapsamlı şekilde ortaya koyacaktır.

Sonuç olarak, duygusal zekânın ve bilişsel duygu düzenleme becerilerinin güçlendirilmesi, öğrencilerin hem akademik yaşamlarında hem de profesyonel rollerinde daha bütüncül, etkili ve sağlıklı bir uyum süreci geliştirmelerine katkı sunacaktır.

KAYNAKÇA

Aldao, A., Gee, D. G., Reyes, A. & Seager, I. (2016). Emotion regulation as a trans diagnostic factor in the development of internalizing and externalizing psychopathology: Currentand future directions. Development and Sychopathology, 28(4), 927-946.

Akbolat M, Işık O. Sağlık Çalışanlarının Duygusal Zeka Düzeylerinin Motivasyonlarına Etkisi. Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi. 2012;32:109-23.

Bakan, İ., & Güler, B. (2017). Duygusal zekânın, yaşam doyumu ve akademik başarıya etkileri ve demografik özellikler bağlamında algı farklılıkları. Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar Dergisi, 19(33), 1-11.

Baykara Göçmen Z. (2010) Hemşirelik bakımında hemşirenin mesleki özerkliğinin değerlendirilmesi: Niteliksel bir çalışma. Ankara Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Tıp Tarihi ve Etiği Anabilim Dalı, Doktora Tezi.

Bhayana T. K., & Ahuja, S. (2015).Cognitive Emotion Regulation and Emotional Intelligence among Boys And Girls of Class Tenth. International Research Journal of Management Sociology & Humanity (IRJMSH), 6(11).

Bucich, M., & MacCann, C. (2019). Emotional intelligence and day-to-day emotion regulation processes: Examining motives for social sharing. Personality and Individual Differences, 137, 22–26.

Compas, B. E., Jaser, S. S., Bettis, A. H., Watson, K. H., Gruhn, M. A., Dunbar, J. P., Williams, E., & Thigpen, J. C. (2017). Coping, emotion regulation, and psychopathology in childhood and adolescence: A meta-analysis and narrative review. Psychological Bulletin, 143(9), 939–991.

Demirci, O. O., & Yöyen, E. G. (2020). Bilişsel esnekliğin bilişsel duygu düzenleme üzerindeki etkisi. Uludağ Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Sosyal Bilimler Dergisi, 21(39), 651–684.

Doğan, S. & Demiral, Ö. (2007). Kurumların başarısında duygusal zekânın rolü ve önemi. Yönetim ve Ekonomi: Celal Bayar Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi, 14(1), 209-230.
Ergin, F. E. (2000). Üniversite öğrencilerinin sahip oldukları duygusal zeka düzeyi ile 16 kişilik özelliği arasındaki ilişki üzerine bir araştırma (Yüksek lisans tezi). Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Konya.
Extremera, N., Sánchez-Álvarez, N., & Rey, L. (2020). Pathways between ability emotional intelligence and subjective well-being: Bridging links through cognitive emotion regulation strategies. Sustainability, 12(5), 2111.
Hofmann, S. G. (2014). Interpersonal emotion regulation model of mood and anxiety disorders. Cognitive Therapy and Research, 38(5), 483–492.
Hofmann, S. G., Carpenter, J. K., & Curtiss, J. (2016). Interpersonal emotion regulation questionnaire (IERQ): Scale development and psychometric characteristics. Cognitive Therapy andResearch, 40(3), 341–356.
Garnefski, N., Kraaij, V. & Spinhoven, P. (2001). Negative life events, cognitive emotion regulation and emotional problems. Personality and Individual differences, 30(8), 1311- 1327.
Goleman, D. (1995). Emotional intelligence. Bantam Books.
Gregoire, S., Lachance, L., & Taylor, G. (2015). Mindfulness, mental health and emotion regulation among workers. International Journal of Wellbeing, 5(4), 96–119.
Göçet Tekin, E. (2014). Üniversite öğrencilerinin psikolojik iyi olma duygusal zekâ ve sosyal iyi olma düzeyleri arasındaki ilişkilerin incelenmesi. Elementary Education Online, 13(4), 1240-1248, 2.
İkiz, F. E., & Kırtıl-Gormez, S. (2010). İlköğretim ikinci kademe öğrencilerinde duygusal zekâ ve yaşam doyumunun incelenmesi. İlköğretim Online, 9(3).
İşmen, A.E. (2004). Duygusal zeka ve zile işlevleri arasındaki ilişki. Balıkesir Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi. 7 (11), 55-75.
Karabulutlu, E. Y., Yılmaz, S., & Yurttaş, A. (2011). Öğrencilerin duygusal zekâ düzeyleri ile problem çözme becerileri arasındaki ilişki. Psikiyatri Hemşireliği Dergisi, 2(2), 75-79.
Kartol, A., & Erçevik, A. (2020). Üniversite Öğrencilerinde Duygusal Zeka Ve Yaşam Doyumu: Yaşamda Anlamın Aracı Rolü. Kastamonu Eğitim Dergisi, 28(2), 718-728.
Kesen, N. F., Kırlıoğlu, M., & Deniz, M. E. (2013). Öğretmenlerin Yaşam Doyumu ve Duygusal Zekâ Düzeyleri. Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Meslek Yüksek Okulu Dergisi, 16(1), 113-141.
Keskin, E., Yayla, Ö., & Aktaş, F. (2020). Duygusal zeka, kariyer uyumu ve yaşam doyumu arasındaki ilişkiler: Turizm sektörü çalışanları üzerine bir araştırma. İşletme Araştırmaları Dergisi, 12(3), 2985-2995.
Kraaij, V., & Garnefski, N. (2019). The behavioral emotion regulation questionnaire: Development, psychometric properties and relationships with emotional problems and the cognitive emotion regulation questionnaire. Personality and Individual Differences, 137, 56–61.
Kobylińska, D., & Kusev, P. (2019). Flexible emotion regulation: How situational demands and individual differences influence the effectiveness of regulatory strategies. Frontiers in Psychology, 10, 1–9.
Mayer, J. D., & Salovey, P. (1995). Emotional intelligence and the construction and regulation of feelings. Applied and preventive psychology, 4(3), 197-208.
Onat O, Otrar M. (2010).Bilişsel duygu düzenleme ölçeğinin Türkçeye uyarlanması: Geçerlik ve güvenirlik çalışmaları. Marmara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Dergisi, 31:123-143

Quintana-Orts, C., Mérida-López, S., Rey, L., Neto, F., & Extremera, N. (2020). Untangling the emotional intelligence-suicidal ideation connection: The role of cognitive emotion regulation strategies in adolescents. Journal of clinical medicine, 9(10), 3116.
Sloan, E., Hall, K., Moulding, R., Bryce, S., Mildred, H., & Staiger, P. K. (2017). Emotion regulation as a transdiagnostic treatment construct across anxiety, depression, substance, eating and borderline personality disorders: A systematic review. Clinical Psychology Review, 57, 141– 163.
Tambağ, H., Kaykunoğlu, M., Gündüz, Z., & Demir, Y. (2014). Hemşirelik öğrencilerinin duygusal zeka düzeyleri ve etkileyen faktörler. Hemşirelikte Eğitim ve Araştırma Dergisi, 11(1), 41-6.
Tatar A, Tok S, Saltukoğlu G. Gözden geçirilmiş schutte duygusal zeka ölçeğinin Türkçe'ye uyarlanması ve psikometrik özelliklerinin incelenmesi. Klinik Psikofarmakoloji Bülteni. 2011,21:325-38.
Tetik, S., & Açıkgöz, A. (2013). Duygusal zeka düzeyinin problem çözme becerisi üzerindeki etkisi: Meslek yüksekokulu öğrencileri üzerine bir uygulama. Ejovoc (Electronic Journal of Vocational Colleges), 3(4), 87–97.
Thomas, E. A., Hamrick, L. A., Owens, G. P., & Tekie, Y. T. (2020). Posttraumatic growth among undergraduates: Contributions from adaptive cognitive emotion regulation and emotional intelligence. Traumatology, 26(1), 68.
Tuncalı, N. (2022). Öğretmen adaylarında bilişsel duygu düzenleme stratejileri ve akademik özyeterlik arasındaki ilişkinin incelenmesi (Master's thesis, Bursa Uludağ Üniversitesi).
Wang, M., Liang, Y., Zhou, N., & Zou, H. (2019). Chinese fathers' emotion socialization profiles and adolescents' emotion regulation. Personality and Individual Differences, 137, 33–38.
Yorulmaz, M., & Kıraç, R. (2019). Duygusal Zekâ İle İletişim Becerisi Arasindaki İlişkinin İncelenmesi. Assoc. Prof. Dr. Sedat Bostan Prof. Dr. Haydar Sur, 128.
Yüksel, M. Y., Saruhan, V., & Keçeci, B. (2021). Psikolojik Sağlamlığın Duygusal Zeka Ve Kişilerarası Duygu Düzenleme Açısından İncelenmesi. Marmara Üniversitesi Atatürk Eğitim Fakültesi Eğitim Bilimleri Dergisi, 53(53), 141-156.
Zeabadi, S. M., Hasandoost, F., Momeni, M., Goudarzian, A. H., & Hosseinigolafshani, S. (2021). Predictors of cognitive emotion regulation strategies: Iranian nurses. Journal of Education and Health Promotion, 10(1).

ANNE SÜTÜYLE YAŞAMIN İLK ADIMI: EMZİRMEDE EBELİK DESTEĞİNİN ÖNEMİ

Gamze BULANIK
Selcuk University, İnstitute Of Health Sciences, Midwifery, Konya, Turkey.
ORCID: 0009-0000-9548-3567
Ayşegül YILMAZ
Selcuk University Health Sciences Faculty Department of Midwifery, Konya, Turkey.
ORCID: 0000-0002-3102-4238

ÖZET
Anne sütü, yenidoğanın büyüme, gelişme ve bağışıklık sisteminin güçlenmesi için benzersiz bir besindir. Emzirmenin başarılı bir şekilde başlatılması ve sürdürülmesi ise, annelere doğum öncesi ve sonrası dönemde verilen profesyonel desteğe bağlıdır. Bu noktada ebeler, hem anneye bilgi ve güven kazandırmada hem de emzirmenin devamlılığını sağlamada kilit rol oynamaktadır. Bu derlemenin amacı, güncel çalışmaları temel alarak, emzirmede ebelik desteğinin önemini güncel kanıtlarla ortaya koymaktır. Literatür bulguları, ebelik desteğinin emzirme süresini uzattığını, anne öz-yeterliliğini artırdığını ve emzirme oranlarını anlamlı düzeyde iyileştirdiğini göstermektedir. Ayrıca, ebelere yönelik emzirme eğitimi programlarının hem bilgi hem de uygulama becerilerini güçlendirdiği vurgulanmaktadır. Sonuç olarak, ebelik desteği emzirme başarısının ayrılmaz bir bileşeni olup, ulusal sağlık politikalarında öncelikli olarak güçlendirilmesi gereken bir alandır.
Anahtar Kelimeler: Anne Sütü, Emzirme, Ebelik Desteği, Yenidoğan Sağlığı, Anne Sağlığı

THE FİRST STEP OF LİFE WİTH MOTHER'S MİLK: THE IMPORTANCE OF MİDWİFERY SUPPORT İN BREASTFEEDİNG

ABSTRACT
Breast milk is a unique nutrient essential for the growth, development, and strengthening of the newborn's immune system. The successful initiation and maintenance of breastfeeding, in turn, depend on the professional support provided to mothers during the prenatal and postnatal periods. At this juncture, midwives play a key role in both equipping the mother with knowledge and confidence and ensuring the continuity of breastfeeding. The purpose of this review is to present the significance of midwifery support in breastfeeding with up-to-date evidence, based on current studies. Literature findings indicate that midwifery support prolongs the duration of breastfeeding, increases maternal self-efficacy, and significantly improves breastfeeding rates. Furthermore, it is emphasized that breastfeeding education programs tailored for midwives enhance both their knowledge and practical skills. In conclusion, midwifery support is an indispensable component of breastfeeding success and is an area that should be prioritized and strengthened in national health policies.
Keywords: Mother's Milk, Breastfeeding, Midwifery Support, Newborn Health, Maternal Health

GİRİŞ
Anne sütü, bebeğin yaşamın ilk dönemlerinde ihtiyaç duyduğu temel besin öğelerini sağlayan eşsiz bir besindir. Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ), emzirmenin doğumdan hemen sonra başlatılmasını, ilk altı ay sadece anne sütü ile beslenmeyi ve iki yaş ve ötesine kadar sürdürülmesini tavsiye etmektedir.(DSÖ, 2023) Emzirmenin başlaması, doğumdan itibaren uygulanan uygun yaklaşımlara, annenin güven duygusuna ve profesyonel desteğe bağlı değişmektedir. Ancak, emzirme oranları ve süresi, annelerin karşılaştığı zorluklar, düşük

emzirme öz-yeterliliği ve yetersiz profesyonel destek gibi çok sayıda faktör nedeniyle küresel düzeyde istenen seviyelerin altında seyretmektedir (Khatib ve ark., 2023; Göktepe ve Öztürk, 2023). Ebeler; bilgi, beceri ve destek sunarak annenin doğru emzirme pratiğini geliştirmesinde önemli bir rol oynamaktadır (Işık ve Arça, 2019). Doğumdan hemen sonra anne ve yenidoğan arasındakurulan ten tene temas, hem fizyolojik stabilizasyonun sağlanması hem de başarılı emzirmenin başlatılması açısından kritik bir uygulamadır. DSÖ, doğumdan sonraki ilk bir saat içerisinde kesintisiz ten tene temasın sağlanmasını ve bu süreçte emzirmenin başlatılmasını önermektedir. Erken ten tene temas anne-bebek bağlanmasını güçlendirdiğini, süt yapımını arttırdığını ve emzirmenin sürekliliğini desteklediğini göstermektedir.(DSÖ, 2023) Ebe ve hemşireler, anne ve yenidoğan sağlığında sürekli ve bütüncül bakım sağlayan temel sağlık profesyonelleridir (Işık ve Arça, 2019). Özellikle ebeler, antenatal dönemden postpartum döneme kadar annelerle en yakın teması kurarak, emzirme danışmanlığı, eğitimi ve pratik destek konusunda kritik bir role sahiptir (Ardat ve ark., 2025; Nankamba ve Mwanaumo, 2024). Bu rol, sadece teknik bilgi aktarımını değil aynı zamanda annenin emzirme becerisine olan inancını yani öz-yeterliliğini güçlendirmeyi de kapsamaktadır.

Bu bildirinin amacı, anne sütüyle yaşamın ilk adımında ebelerin sağladığı desteğin kanıt temelli uygulamalar ışığında ne kadar önemli olduğunu ortaya koymak, emzirme üzerindeki etkilerini incelemek ve ebelik mesleğinin bu alandaki yeterliliklerini güçlendirmeye yönelik güncel bulguları tartışmaktır (Öcalan ve ark., 2024; George, 2022).

MATERYAL VE YÖNTEM

Bu tam metin, kapsamlı kaynakça doğrultusunda hazırlanmış bir derleme çalışmasıdır. Literatür taraması, ağırlıklı olarak aşağıdaki konuları içeren sistematik derlemeler, randomize kontrollü çalışmalar ve nitel araştırmalar üzerine kurulmuştur:

Antenatal ve Prenatal Eğitim/Danışmanlık: Gebelik döneminde verilen emzirme eğitiminin, emzirme süresini artırmadaki etkinliği incelenmiştir (Lumbiganon ve ark., 2016; Lumbiganon ve ark., 2012).

Emzirme Öz-Yeterliliği: Annelerin ve ebelik öğrencilerinin emzirme öz-yeterliliğini artırmaya yönelik müdahalelerin etkileri araştırılmıştır (Grabowski ve ark., 2021; Prepelita ve ark., 2020).

Kanıt Temelli Klinik Uygulamalar: Doğum sonrası ilk dönemde uygulanan ten tene temas ve Kanguru Anne Bakımı gibi uygulamalar ile yeni emzirme pozisyonlarının (örneğin, laid-back emzirme) ebelik bakımı açısından değerlendirmeler yapılmıştır(Asadi ve ark., 2025; Yılmaz ve ark., 2020; McGuigan ve Larkin, 2024).

Özel Durumlarda Ebelik Desteği: Çoğul gebelikler, sezaryen doğum, adolesan anneler ve postpartum depresyon gibi özel durumlarda emzirme desteği önemine odaklanılmıştır (Whitford ve ark., 2017; Li ve ark., 2021; Yas ve ark., 2023; Ahmadinezhad ve ark., 2024;Esencan ve Güder, 2022).

Ebe/Hemşire Eğitim ve Yeterlilikleri: Sağlık profesyonellerine yönelik emzirme destek eğitimlerinin etkinliği (Sato ve ark., 2022) ve mesleki yeterlilik standartları incelenmiştir (ICM, 2024; Resmi Gazete, 2024).

Veriler içerik analizi yöntemiyle değerlendirilmiş ve bulgular bütüncül biçimde sunulmuştur.

Bu durum literatürde pek çok çalışma tarafından desteklenmektedir ve emzirme başarısının çok boyutlu bir süreç olduğunu ortaya koymaktadır.

Ebelik bakımının niteliği, anne-bebek sağlığı sonuçlarını doğrudan etkilemekte olup uluslararası rehberler tarafından da vurgulanmaktadır. .(T.C. Sağlık Bakanlığı, 2023; DSÖ,2023)

Tarama sonucunda elde edilen veriler, Tartışma ve Bulgular başlığı altında tematik olarak sınıflandırılmıştır (T.C. Sağlık Bakanlığı, 2023).

TARTIŞMA VE BULGULAR

1. Emzirme Öz-Yeterliliğini Artırmada Ebelik Rolü

Ebelerin doğum öncesi ve sonrası dönemde annelere sürekli destek sağlayarak emzirmenin başlatılmasını ve sürdürülmesini teşvik etmesi gerektiği vurgulanmaktadır.Ebelik bakımının merkezinde, anneye güven kazandırmak, emzirme becerilerini geliştirmek ve olası emzirme sorunlarını erken dönemde fark ederek çözüm üretmek yer almaktadır.(T.C. Sağlık Bakanlığı, 2023; DSÖ,2023)

Emzirme öz-yeterliliği, emzirmenin başarılı şekilde başlatılması ve sürdürülmesinde önemli bir belirleyicidir (Ahmadinezhad ve ark., 2024). Ebeler, anneye emzirme becerisi konusunda bilgi ve güven sağlayarak öz-yeterliliğini doğrudan etkilemektedir.

Antenatal Eğitim: Antenatal emzirme eğitiminin, sadece emzirme süresini artırmakla kalmadığı (Lumbiganon ve ark., 2016; Lumbiganon ve ark., 2012), aynı zamanda daha önce olumsuz emzirme öyküsü olan annelerde emzirme öz-yeterliliğini ve başarılı emzirme sıklığını anlamlı ölçüde iyileştirdiği gösterilmiştir (Shafaei ve ark., 2020; Sehhatie ve ark., 2020).

Entegre Eğitimler: Entegre emzirme eğitim programlarının, annelerin öz-yeterliliğini ve sadece anne sütü verme oranını artırmada etkili olduğu saptanmıştır (Tseng ve ark., 2020).

Postpartum Etkileşim: Kanguru Anne Bakımı'nın (KMC) doğum sonrası erken dönemde uygulanmasının, annelerin emzirme öz-yeterliliğini artırdığı ve algılanan yetersiz süt miktarını azalttığı bulunmuştur (Yılmaz ve ark., 2020).

2. Kanıt Temelli Klinik Uygulamalar ve Yeterlilikler

Ebelik mesleği, kanıt temelli emzirme uygulamalarının klinik ortama entegrasyonunda önemli bir rol oynamaktadır (Öcalan ve ark., 2024).

Bu bağlamda, doğum sonrası erken dönemde uygulanan kanguru anne bakımı ve erken ten tene temas uygulamalarının, emzirme başarısını artırdığı bilimsel olarak kanıtlanmıştır. Yenidoğan ve maternal güvenliğin sağlanmasında hayati bir öneme sahip olan bu uygulamaların standat bakıma uyarlanması, ebelerin ve hemşirelerin sorumluluğundadır. (Asadi ve ark., 2025; Öcalan ve ark., 2024) Sonuç olarak, emzirme pozisyonlarına dair güncel bilgiler (McGuigan ve Larkin, 2024) ve sağlık profesyonellerine yönelik düzenli destek eğitimleri , emzirmeye yönelik bilgi düzeyini ve öz-yeterliliği yükseltmede kritik bir rol oynamaktadır.

Erken Emzirme ve Ten Tene Temas: Doğum sonrası ten tene temas (skin-to-skin contact) ve emzirmenin hemen başlatılması, emzirme başlangıcı için önemlidir (Asadi ve ark., 2025). Ebeler, bu uygulamanın standart bakım prosedürlerine entegrasyonundan sorumludur. Ebelik ve hemşirelik uygulamalarının maternal ve neonatal güvenlik açısından değerlendirilmesi, doğumhanedeki uygulamaların önemini gösterir (Acavut ve ark., 2022).

Yeni Pozisyonlar: Laid-back emzirme (doğal emzirme) gibi pozisyonların bilgisi ve uygulaması, ebe ve öğrenci ebeler arasında incelenmiş (McGuigan ve Larkin, 2024), mesleki bilginin sürekli yenilenmesi gerektiği görülmüştür.

Ebe/Hemşire Eğitimi: Sağlık profesyonelleri için emzirme destek eğitimlerinin, bilgi düzeyini, öz-yeterliliği ve beceriyi artırmada etkili olduğu randomize kontrollü çalışmalarla kanıtlanmıştır (Sato ve ark., 2022; Mulcahy ve ark., 2022). Dolayısıyla ebe ve hemşireler belli aralıklarla düzenli olarak bu eğitimleri almalıdırlar.

Ebelik Öğrencileri: Ebelik öğrencilerinin emzirme desteği konusundaki öz-yeterliliklerinin incelenmesi (Prepelita ve ark., 2020), ders içi simülasyon eğitimlerin bu yeterliliği artırmadaki potansiyelini göstermiştir (Grabowski ve ark., 2021). Ayrıca, Anne Sütü ve Emzirme Danışmanlığı dersi alan ve almayan öğrencilerin tutumları arasında farklılıklar olduğu vurgulanmıştır (Karakoç ve ark., 2025).

3. Özel Durumlarda Kapsamlı Ebelik Desteği

Bazı anneler, emzirme sürecinde özel ve yoğun ebelik desteğine ihtiyaç duymaktadır (Esencan ve Güder, 2022). Bu durumlar, anne ve bebek sağlığına dair ayrıntılı yazılı kaynakların eksikliği, emzirme danışmanlığına yönelik karmaşık sorunların çözümlenmesi ve ebelerin bu konularda yetkinliğinin artırılması gerekliliğinden doğar. Özellikle annelerin fizyolojik ya da psikolojik durumuyla ilgili düzensiz emzirme sorunları söz konusu olduğunda, ebelik

yaklaşımları bireyselleştirilmiş eğitim ve sürekli takibini içermelidir. Bu nedenle, ebelik bakımının, standart prosedürlerin ilerisinde, spesifik anne ihtiyaçlarına ve ortaya çıkan sorunlara yanıt verecek şekilde kapsamlı ve yenilikçi olması önem taşımaktadır. (Esencan ve Güder, 2022).

Çoğul Gebelikler: Çoğul gebelik yaşayan kadınlar için özel olarak emzirme eğitim ve desteğinin etkinliği incelenmiş ve bu özel desteğin önemi vurgulanmıştır (Whitford ve ark., 2017).

Sezaryen Doğum: Sezaryen doğum sonrası emzirme, cerrahi prosedür ve ağrı gibi faktörler nedeniyle bazı zorluklar içerir; bu durumda ebelik yaklaşımlarının farklılaşması gerektiği saptanmıştır (Li ve ark., 2021).

Psikolojik Riskler (PPD): Postpartum depresyon (PPD) ile emzirme öz-yeterliliği arasında olumsuz bir ilişki olduğu gösterilmiştir (Ahmadinezhad ve ark., 2024). Ebe liderliğinde yürütülen emzirme müdahalelerinin, PPD'nin önlenmesi üzerinde olumlu etkileri olduğu saptanmıştır (Rodríguez-Gallego ve ark., 2024). Ayrıca, Emzirme Destek Merkezi'ne başvuran anne-babalarda PPD ile ilişkili faktörlerin incelenmesi, multidisipliner destek ihtiyacını göstermektedir (Çelik ve ark., 2025).

Adolesan Anneler: Adolesan annelerde emzirmenin erken başlatılması, sürdürülmesi ve sadece anne sütü verme oranları için özel destekleyici müdahalelerin etkinliği sistematik derlemelerle kanıtlanmıştır (Yas ve ark., 2023). Adölesanlar, biyopsikososyal gelişim süreçlerinin henüz tamamlanmaması, düşük öz-yeterlilik, zayıf sosyal destek ağları ve eşlik eden sağlık problemleri gibi nedenlerle geleneksel annelerden farklı bir profil sunmaktadır. Bu özel durumlar, adölesan annelerin emzirmeye başlama ve devam ettirme konusunda daha savunmasız hale getirmekte ve emzirme süresinin erken sonlanması riskini artırmaktadır. Bu nedenle, adölesan annelere yönelik ebelik bakımı, sadece emzirme bilgisini değil;aynı zamanda motivasyonel görüşme teknikleri ile öz- yeterliliklerini güçlendirmeyi, akran desteğini entegre etmeyi ve kültürel/ eğitimsel bariyerleri aşmayı hedefleyen kişiselleştirilmiş ve çok boyutlu stratejiler gerektirmektedir. (Yas ve ark., 2023)

Diğer Özel Durumlar: Obezite/aşırı kilo (Fair ve ark., 2019), gebelikte emzirme (Zengin ve ark., 2025; Erçelik, 2022) gibi özel durumlar, ebelerin özel bilgi ve bakım yaklaşımı geliştirmesini gerektirir. Aşırı kilolu veya obez kadınlarda emzirmenin başlatılması ve devam ettirilmesi, fizyolojik ve teknik zorluklar nedeniyle özel ebelik/ sağlık profesyoneli desteği gerektirmektedir. Yapılan sistematik derlemeler, bu popülasyonda emzirmenin başarılı bir şekilde başlatılması ve sürdürülmesi için özel müdahalelerin önemini vurgulamaktadır. (Fair ve ark., 2019) Obezite, gecikmiş laktogenez II (sütün bollaşması) riskini artırarak erken emzirme başarısını olumsuz etkileyebilir ve bu da annede yetersiz süt algısı oluşturabileceği vurgulanmaktadır. Ayrıca, vücut morfolojisinden kaynaklanan doğru emzirme pozisyonu ve tutuş sağlama zorlukları (emzirme sırasında annenin memeyi ve bebeği manipüle etme zorluğu) sebebiyle bebekte etkili tutuş sorunları ortaya çıkabileceği vurgulanmaktadır. Bu nedenlerle, geleneksel danışmanlık yaklaşımlarının yetersiz kaldığı bu grupta, emzirme sürecini desteklemek amacıyla kişiselleştirilmiş, yoğun ve kanıta dayalı stratejilerin uygulanması gerekli görülmüştür. (Fair ve ark., 2019) Laktasyon sürecinde geleneksel ve tamamlayıcı sağlık uygulamalarının da (Turan ve ark., 2024; Güray ve Akbaş, 2024) ebelik bakımı ve desteği açısından değerlendirilmesi önemlidir.

4. Sağlık Sisteminde Kalite ve Sürekli Destek

Ebelik desteğinin önemi ve kalitesi, emzirme başarısının sürdürülmesi için kritik öneme sahiptir.

Sürekli Destek: Sağlıklı annelere yönelik emzirme desteklerinin sistematik derleme çalışmasında, profesyonel (ebe) ve profesyonel olmayan (akran/gönüllü) desteğin emzirme oranlarını artırdığını göstermektedir (Gavine ve ark., 2022; Khatib ve ark., 2023). Özellikle

telefonda sağlanan proaktif akran desteği, ilk kez anne olanlar için önemli görülmektedir (McLardie-Hore ve ark., 2022).

Kurumsal Kalite: Sağlık sistemlerinde emzirme danışmanlığı stratejileri ve kanıt temelli uygulamaların kullanımı, ebelik rolünün temelini oluşturur (Öcalan ve ark., 2024). Sağlıkta Kalite Standartları (T.C. Sağlık Bakanlığı, 2020) ve Ebelik Yönetmeliği (Resmi Gazete, 2024) gibi ulusal düzenlemeler, bakım kalitesinin sürekli iyileştirilmesi gerekliliğini vurgulamaktadır (Resmi Gazete, 2023; Karp ve ark., 2024).

SONUÇ VE ÖNERİLER

Emzirmenin başarılı bir şekilde sürdürülmesi, bilimsel rehberlere dayalı güvenilir ve profesyonel destekle mümkün olmaktadır. Literatürdeki güncel çalışmalar ve kanıtlar, ebelik desteğinin annede güveni güçlendirdiğini, emzirme süresini uzattığını ve bu sayede emzirme oranlarının artmasına katkı sağladığını ortaya koymaktadır.(Resmi Gazete,2023) Bu nedenle ulusal politika ve sağlık hizmetlerinde ebeliğin temel olduğu emzirme danışmanlığının yaygınlaştırılması önem taşımaktadır. Bu doğrultuda, ebelerin ve ebe öğrencilerinin mesleki yetkinliklerini artırmaya yönelik sürekli eğitim programlarının teşvik edilmesi ile birlikte, multidisipliner emzirme destek merkezlerinin kapasitesinin güçlendirilmesi kritik öneme sahiptir.

Bu durum literatürde pek çok çalışma tarafından desteklenmektedir ve emzirme başarısının çok çeşitli bir süreç olduğunu ortaya koymaktadır.

Ebelik desteğinin niteliği, anne-bebek sağlığı sonuçlarını doğrudan etkilemekte olup uluslararası rehberler tarafından da vurgulanmaktadır.

Özel durumlarda emzirme desteğinde de ebelerin ve ebelik öğrencilerinin önemli rol ve sorumlulukları olduğu vurgulanmaktadır

Öneriler:

Eğitim Müfredatının Güçlendirilmesi: Ebelik eğitim müfredatında, emzirme öz-yeterliliğini artırmaya yönelik iletişim becerileri ve simülasyon tabanlı pratik eğitimler artırılmalıdır (Grabowski ve ark., 2021; Prepelita ve ark., 2020).Emzirme ve anne sütü dersini seçmeli ders değil zorunlu ders olarak verilmesi önerilmiştir.

Kurumsal Kalite Gelişimi: Hastanelerde, Sağlıkta Kalite Standartları (T.C. Sağlık Bakanlığı, 2020) ve Ebelik Yönetmeliği (Resmi Gazete, 2024) çerçevesinde, ebe/hemşirelerin emzirme danışmanlığı stratejileri ve uygulamaları düzenli olarak incelenmeli ve iyileştirilmelidir (Öcalan ve ark., 2024; Acavut ve ark., 2022).

Destek Ağlarının Genişletilmesi: Hastane desteğine ek olarak, toplum sağlığı merkezleri, işyeri emzirme destek merkezleri (Karakaya, 2024) ve toplumsal düzeyde profesyonel/akran destek mekanizmaları (uzaktan danışmanlık dahil) güçlendirilmelidir (McLardie-Hore ve ark., 2022; Gavine ve ark., 2022).

KAYNAKÇA

Ahmadinezhad, G. S., Karimi, F. Z., Abdollahi, M., & NaviPour, E. (2024). Association between postpartum depression and breastfeeding self-efficacy in mothers: A systematic review and meta-analysis. BMC Pregnancy and Childbirth, 24(1), 273. https://doi.org/10.1186/s12884-024-06465-4.

Asadi, R., Mousavi, S. S., Hasanpoor-Azghady, S. B., Bordbar, A., & Dolatabadi, Z. (2025). Clinical audit of skin-to-skin contact and initiation of breastfeeding after birth. Scientific Reports, 15(1), 40123. https://doi.org/10.1038/s41598-025-23854-7.

Burns, E. S., Duursma, L., & Triandafilidis, Z. (2020). Breastfeeding support at an Australian Breastfeeding Association drop-in service: a descriptive survey. International Breastfeeding Journal, 15(1), 101. https://doi.org/10.1186/s13006-020-00345-1.

Çelik, M., Önal, F., Turan Hasbay, E., & Yalçın, S. S. (2025). Emzirme destek merkezi'ne başvuran ebeveynlerde postpartum depresyonla ilişkili faktörlerin incelenmesi. The Journal of

Kırıkkale University Faculty of Medicine, 27(2), 184–191. https://doi.org/10.24938/kutfd.1683011.
Dukuzumuremyi, J. P. C., Acheampong, K., Abesig, J., & Luo, J. (2020). Knowledge, attitude, and practice of exclusive breastfeeding among mothers in East Africa: A systematic review. International Breastfeeding Journal, 15(1), 70. https://doi.org/10.1186/s13006-020-00313-9.
Erçelik, H. C. (2022). Tandem ve gebelikte emzirmede hemşirelik yaklaşımı. Hacettepe Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi Dergisi, 9(1), 95-99.
ESENCAN, T. Y., & GÜDER, A. (2022). Özel durumlarda laktasyon ve ebelik bakımı. SAĞLIK & BİLİM, 41.
Fair, F. J., Ford, G. L., & Soltani, H. (2019). Interventions for supporting the initiation and continuation of breastfeeding among women who are overweight or obese. The Cochrane Database of Systematic Reviews, 9(9), CD012099. https://doi.org/10.1002/14651858.CD012099.pub2.
Gavine, A., Marshall, J., Buchanan, P., Cameron, J., Leger, A., Ross, S., Murad, A., & McFadden, A. (2022). Remote provision of breastfeeding support and education: Systematic review and meta-analysis. Maternal & Child Nutrition, 18(2), e13296. https://doi.org/10.1111/mcn.13296.
Gavine, A., Shinwell, S. C., Buchanan, P., Farre, A., Wade, A., Lynn, F., Marshall, J., Cumming, S. E., Dare, S., & McFadden, A. (2022). Support for healthy breastfeeding mothers with healthy term babies. The Cochrane Database of Systematic Reviews, 10(10), CD001141. https://doi.org/10.1002/14651858.CD001141.pub6.
George, E. K. (2022). Breastfeeding awakening. Nursing for Women's Health, 26(5), 404–406. https://doi.org/10.1016/j.nwh.2022.07.002.
Göktepe, S. T., & Öztürk, O. (2023). Annelerin bebeklerini emzirme süresi ve bunu etkileyen olası faktörler. TJFMPC, 17(4), 470–478.
Grabowski, A., Chuisano, S. A., Strock, K., Zielinski, R., Anderson, O. S., & Sadovnikova, A. (2021). A pilot study to evaluate the effect of classroom-based high-fidelity simulation on midwifery students' self-efficacy in clinical lactation and perceived translation of skills to the care of the breastfeeding mother-infant dyad. Midwifery, 102, 103078. https://doi.org/10.1016/j.midw.2021.103078.
GÜRAY, S., & AKBAŞ, M. (2024). Laktasyon sürecinde tamamlayıcı tıp uygulamaları ve ebelik-hemşirelik bakımı. HEMŞİRE VE EBELİK, 57.
Işık, H., & Arça, G. (2019). Anne sütü ve emzirmeye ilişkin ebe ve hemşirenin rolü. Sağlık Bilimleri Üniversitesi Hemşirelik Dergisi, 1(3), 221-228.
ICM (International Confederation of Midwives). (2024). Ebelik uygulaması için temel yeterlilikler. Erişim adresi: https://internationalmidwives.org/resources/essential-competencies-for-midwifery-practice/.
KARAKAYA, N. (2024). İş yeri emzirme desteği ve ebenin. SAĞLIK & BİLİM 2024: Ebelik-IV, 145.
Karakoç, S., Baş, M. B., & Aşcı, Ö. (2025). Anne sütü ve emzirme danışmanlığı dersi alan ve almayan ebelik öğrencilerinin bebek beslenmesine yönelik tutumları. Unika Sağlık Bilimleri Dergisi, 5(2), 202-212.
Khatib, M. N., Gaidhane, A., Upadhyay, S., Telrandhe, S., Saxena, D., Simkhada, P. P., Sawleshwarkar, S., & Quazi, S. Z. (2023). Interventions for promoting and optimizing breastfeeding practices: An overview of systematic review. Frontiers in Public Health, 11, 984876. https://doi.org/10.3389/fpubh.2023.984876.
Li, L., Wan, W., & Zhu, C. (2021). Breastfeeding after a cesarean section: A literature review. Midwifery, 103, 103117. https://doi.org/10.1016/j.midw.2021.103117.
Lumbiganon, P., Martis, R., Laopaiboon, M., Festin, M. R., Ho, J. J., & Hakimi, M. (2016). Antenatal breastfeeding education for increasing breastfeeding duration. The Cochrane

Database of Systematic Reviews, 12(12), CD006425. https://doi.org/10.1002/14651858.CD006425.pub4.
McGuigan, M., & Larkin, P. (2024). Laid-back breastfeeding: Knowledge, attitudes and practices of midwives and student midwives in Ireland. International Breastfeeding Journal, 19(1), 13. https://doi.org/10.1186/s13006-024-00619-y.
McLardie-Hore, F. E., Forster, D. A., Shafiei, T., & McLachlan, H. L. (2022). First-time mothers' experiences of receiving proactive telephone-based peer support for breastfeeding in Australia: A qualitative study. International Breastfeeding Journal, 17(1), 31. https://doi.org/10.1186/s13006-022-00476-7.
Mulcahy, H., Philpott, L. F., O'Driscoll, M., Bradley, R., & Leahy-Warren, P. (2022). Breastfeeding skills training for health care professionals: A systematic review. Heliyon, 8(11), e11747. https://doi.org/10.1016/j.heliyon.2022.e11747.
Öcalan, D., Acar Bektaş, H., & Altun, S. N. (2024). Emzirme danışmanlığı stratejileri ve kanıt temelli uygulamalar. TOGÜ Sağlık Bilimleri Dergisi, 4(1), 120-136.
Prepelita, T., Ricchi, A., Messina, M. P., Molinazzi, M. T., Cappadona, R., Fieschi, L., Nespoli, A., Guana, M., Cervi, G., Parma, D., Mauri, P. A., Artioli, G., Banchelli, F., Foa, C., & Neri, I. (2020). Self-efficacy in breastfeeding support: A research on Italian midwifery students. Acta Bio-Medica: Atenei Parmensis, 91(2-S), 27-34. https://doi.org/10.23750/abm.v91i2-S.9149.
Resmi Gazete. (2023). Sağlıkta kalitenin geliştirilmesi ve değerlendirilmesine dair yönetmelik. Erişim adresi: https://www.mevzuat.gov.tr/mevzuat?MevzuatNo=20859&MevzuatTur=7&MevzuatTertip=5.
Resmi Gazete. (2024). Ebelik yönetmeliği. Erişim adresi: https://www.mevzuat.gov.tr/mevzuat?MevzuatNo=41084&MevzuatTur=7&MevzuatTertip=5.
Rodríguez-Gallego, I., Vila-Candel, R., Corrales-Gutierrez, I., Gomez-Baya, D., & Leon-Larios, F. (2024). Evaluation of the impact of a midwife-led breastfeeding group intervention on prevention of postpartum depression: A multicentre randomised clinical trial. Nutrients, 16(2), 227. https://doi.org/10.3390/nu16020227.
Sato, I., Imura, M., & Kawasaki, Y. (2022). Efficacy of a breastfeeding support education program for nurses and midwives: A randomized controlled trial. International Breastfeeding Journal, 17(1), 92. https://doi.org/10.1186/s13006-022-00532-2.
Shafaei, F. S., Mirghafourvand, M., & Havizari, S. (2020). The effect of prenatal counseling on breastfeeding self-efficacy and frequency of breastfeeding problems in mothers with previous unsuccessful breastfeeding: a randomized controlled clinical trial. BMC Women's Health, 20(1), 94. https://doi.org/10.1186/s12905-020-00947-1.D
Sehhatie, F. S., Mirghafourvand, M., & Havizari, S. (2020). Effect of prenatal counseling on exclusive breastfeeding frequency and infant weight gain in mothers with previous unsuccessful breastfeeding: a randomized controlled clinical trial. The Journal of Maternal-Fetal & Neonatal Medicine, 33(21), 3571-3578. https://doi.org/10.1080/14767058.2019.1579191.
T.C. Sağlık Bakanlığı. (2020). Sağlıkta kalite standartları-güncel standartlar. Erişim adresi: https://shqmkalitedb.saglik.gov.tr/TR-52460/quncel-standartlar.html.
T.C. Sağlık Bakanlığı. (2023). Türkiye sağlıkta kalite sistemi. Erişim adresi: https://shgmkalitedb.saglik.gov.tr/TR-8785/turkiye-saglikta-kalite-sistemi.html.
Tseng, J. F., Chen, S. R., Au, H. K., Chipojola, R., Lee, G. T., Lee, P. H., Shyu, M. L., & Kuo, S. Y. (2020). Effectiveness of an integrated breastfeeding education program to improve self-efficacy and exclusive breastfeeding rate: A single-blind, randomised controlled study. International Journal of Nursing Studies, 111, 103770. https://doi.org/10.1016/j.ijnurstu.2020.103770.

Turan, A., Güler Kaya, İ., & İnce, L. (2025). İlk doğum yapan kadınlarda doğum belleğinin emzirmeye uyum sağlamasına etkisi. Ebelik ve Sağlık Bilimleri Dergisi, 8(3), 177-187. https://doi.org/10.62425/esbder.1550506.
Turan, İ., Gözüyeşil, E., Avcıbay, B., & Sürücü, Ş. G. (2024). Laktasyon sürecinde geleneksel ve tamamlayıcı tıp uygulamaları ve ebelik bakımı. Kadın Sağlığı Hemşireliği Dergisi, 10(2), 129-137.
Whitford, H. M., Wallis, S. K., Dowswell, T., West, H. M., & Renfrew, M. J. (2017). Breastfeeding education and support for women with twins or higher order multiples. The Cochrane Database of Systematic Reviews, 2(2), CD012003. https://doi.org/10.1002/14651858.CD012003.pub2.
Yas, A., Abdollahi, M., Khadivzadeh, T., & Karimi, F. Z. (2023). Investigating the effect of supportive interventions on initiation of breastfeeding, exclusive breastfeeding, and continuation of breastfeeding in adolescent mothers: A systematic review and meta-analysis. Breastfeeding Medicine, 18(3), 198-211. https://doi.org/10.1089/bfm.2022.0219.
Yılmaz, F., Küçükoğlu, S., Aytekin Özdemir, A., Oğul, T., & Aşki, N. (2020). The effect of Kangaroo Mother Care, provided in the early postpartum period, on the breastfeeding self-efficacy level of mothers and the perceived insufficient milk supply. The Journal of Perinatal & Neonatal Nursing, 34(1), 80–87. https://doi.org/10.1097/JPN.0000000000000434.
Zengin, H., Tiryaki, Ö., Bafalı, İ. O., & Çınar, N. (2025). Sağlık profesyonellerinin gebelikte emzirme ve tandem emzirme ile ilgili görüşleri. Ege Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi Dergisi, 41(1), 78-87.

EVLİLİK DOYUMUNUN BİBLİYOMETRİK ANALİZİ

Şeyda Nur Güven İnce
Selçuk University, Institute of Educational Sciences, Department of Guidance and Psychological Counseling, Konya
ORCID:0009-0000-5165-0239
Doç.Dr.Hatice Deveci Şirin
Selçuk University, Faculty of Education, Department of Guidance and Psychological Counseling, Konya
ORCID:0000-0002-0529-0209

ÖZET
Evlilik doyumu, bireyin yaşam doyumunu, ilişkilerini, aile yapısının sağlığını doğrudan etkileyen önemli bir faktördür. Bu alanda yapılan çalışmaların artışı, alanyazındaki eğilimlerin sistematik bir şekilde değerlendirilmesini gerektirmiştir. Bu araştırma, evlilik doyumu konusunda yapılan bilimsel yayınların bibliyometrik analiz ile gelişim yönünü, öne çıkan yazar, ülke, kurum ve temaları belirlemek bununla birlikte gelecek çalışmalar için yol haritası sunmayı hedeflemektedir. Bu çalışma sistematik derleme yöntemlerinden olan bibliyometrik analiz yöntemiyle gerçekleştirilmiştir. Veri kaynağı olarak "Scopus" veritabanı kullanılmıştır. 14.01.2025 tarihinde "marital satisfaction" anahtar kelimesiyle "Psychology" alanında ve "makale" türünde yapılan tarama yapılmıştır. Tarama sonucunda 1979-2025 yılları arasında yayınlanan 704 makaleye erişilmiştir. Ulaşılan veri seti R programında yer alan Biblioshiny aracıyla analiz edilmiştir.
Analiz sonucunda 704 makalenin 239 farklı kaynakta yayımlandığı, 2019 yazarın alana katkı sağladığı, çalışmalarda 1659 farklı anahtar kelimenin kullanıldığı belirlenmiştir. Uluslararası iş birliği oranı %15,91, makale başına düşen ortalama atıf sayısı 25,78 olarak hesaplanmıştır. Yayın sayısının 2006 sonrasında belirgin bir artış gösterdiği, 2024 yılının 68 makale ile üretimin en tüksek olduğu yıl olarak belirlenmiştir.. En üretken kaynaklar arasında 46 makale ile Journal of Social and Personal Relationships ve 45 makale ile Journal of Family Psychology yer alırken; yazar bazında 12 makale ile Karney ve 11 makale ile Lavner öne çıkmaktadır. Ülke bazındaki analizinde ise ABD (f=1014), Çin (f=259) ve İran (f=117) yer almaktadır. Türkiye ise 51 makale ile ilk 10 ülke arasında yer almaktadır. Bu çalışmada, evlilik doyumu alanındaki araştırmaların yapısı küresel şekilde haritalandırılmıştır ve alandaki temel aktörleri, güncel eğilimleri, coğrafi yoğunlukları ortaya çıkararak araştırmacılara önemli bir rehber sunmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Evlilik doyumu, evlilik, bibliyometrik analiz, psikoloji, Biblioshiny, R

BIBLIOMETRIC ANALYSIS OF MARITAL SATISFACTION

ABSTRACT
Marital satisfaction is an important factor that directly influences individuals' life satisfaction, relationships, and the overall health of the family structure. The growing number of studies in this field has made it necessary to systematically evaluate trends in the existing literature. This research aims to identify the developmental trajectory of scientific publications on marital satisfaction through bibliometric analysis, determining leading authors, countries, institutions, and thematic focuses while offering a roadmap for future studies. This study was conducted using the bibliometric analysis method, which is among systematic review techniques. The Scopus database was used as the data source. A search was carried out on January 14, 2025 using the keyword "marital satisfaction," limited to the field of Psychology and

article-type publications. As a result, 704 articles published between 1979 and 2025 were retrieved. The dataset was analyzed using the Biblioshiny tool in the R program.
The analysis revealed that the 704 articles were published in 239 different sources, that 2019 authors contributed to the field, and that 1659 unique keywords were used in the studies. The international collaboration rate was calculated as 15.91%, and the average number of citations per article was 25.78. The number of publications showed a notable increase after 2006, with 2024 identified as the year with the highest output, featuring 68 articles. The most productive sources were the Journal of Social and Personal Relationships (46 articles) and the Journal of Family Psychology (45 articles). At the author level, Karney (12 articles) and Lavner (11 articles) were the most prolific contributors. Country-based analysis indicated that the United States (f=1014), China (f=259), and Iran (f=117) were the most productive; Turkey ranked within the top ten countries with 51 articles. This study provides a global mapping of research structures in the field of marital satisfaction, revealing key actors, current trends, and geographical distributions, thereby offering valuable guidance for researchers.
Keywords: Marital satisfaction, marriage bibliometric analysis, psychology, Biblioshiny, R

1. GİRİŞ

Evlilik hemen her toplumda bireylerin sosyal, duygusal, ekonomik ihtiyaçlarını karşılayan aynı zamanda toplumsal düzenin sürdürülebilirliğini sağlayan çok boyutlu ve köklü bir yapıdır. Günümüzde evlilik kişilerin ait olma, kimlik, yaşam doyumu gibi ihtiyaçlarına karşılık verdiği için evliliklerin kalitesi, evlilikten alınan doyum, çiftlerin uyumu gibi kavramlar araştırma konusu haline gelmiştir. 1960 öncesi evlilik araştırmaları, evlilik etkileşiminin belirli boyutlarına odaklanmayan genel incelemelerle yapılmıştır. Bu dönemde, evlilik memnuniyetiyle ilişkili geniş sosyodemografik ve psikolojik değişkenler keşfedilmiştir. 1960 sonrasında ise araştırmalar daha spesifik alanlara yönelmiş, özellikle iletişim konusu yoğun bir şekilde incelenmiştir. İletişim araştırmaları, içeriği, süreci, duygusal ifadeyi ve gözlemsel ölçümleri ele almıştır. Ayrıca, finansal sorunlar, cinsel ilişkiler ve çocuklarla ilgili endişeler gibi evliliğe özgü konular da araştırılmıştır. Kişilik ve tutumsal eğilimlerin evlilik uyumu üzerindeki etkileri üzerine yapılan çalışmalar, özellikle cinsiyet rolleri ve partnerler arasındaki uyumsuzlukları incelemiştir (Snyder, 1979). Evlilik doyumu araştırmaları ise 1950'lerde başlayıp 1990'larda önemli bir gelişim göstermiş ve günümüze kadar devam etmiştir. Evlilik yaşı, süresi, kişilik özellikleri, iletişim becerileri, duygusal zekâ, sevgi, güven, bağlılık, ekonomik durum, sosyal destek, cinsel işlev, ebeveynlik tarzı ve daha pek çok faktör, evlilik doyumunu etkileyen unsurlardır (Tavakol ve ark., 2016; Kashani ve Vaziri, 2011; Randall ve Bodenmann 2009). Evlilik doyumu, bireylerin evlilikten beklentilerinin partnerleri tarafından ne ölçüde karşılandığını ve bu beklentilerin gerçekçiliğini algılamalarını ifade eder (Tezer,1996). Birbirlerine saygı gösteren, evliliklerinde beklentilerinin karşılandığını düşünen, duyarlı ve etkili iletişim kurarak kendilerini açabilen bireylerin, daha yüksek evlilik doyumu yaşadıkları ve daha sağlıklı evlilik ilişkileri sürdürdükleri söylenebilir (Kiriş,2024). Evlilik doyumu, bireylerin yaşam doyumuna kadar uzanan önemli bir konudur ve aile ile toplum sağlığı, insanların evliliklerinden duyduğu memnuniyetle yakından ilişkilidir. Evlilik doyumundaki artışın, bireylerin psikolojik, sosyal ve akademik durumlarını olumlu yönde etkileyebileceği düşünülmektedir (Crosbie-Burnett, 1984; Johnson & Booth, 1998; Dowlatabadi ve ark., 2013).

Evlilik doyumu çalışmaları, evlilikleri iyileştirme, sağlıklı aile yapısı ve bireyin mutluluğu için önemlidir. Araştırmaların doğru şekilde analiz edilmesi, literatürdeki eksikliklerin belirlemesi gelecekteki araştırmalara rehberlik etmek açısından önemlidir. Bu nedenle, bibliyometrik analizler, evlilik doyumu literatürünü kapsamlı bir şekilde değerlendirmek için etkili bir araçtır. Bu bağlamda bu çalışma sistematik derleme yöntemlerinden bibliyometrik analiz ile oluşturulmuştur. Pritchard (1969) bibliyometriyi, "kitaplar ve diğer iletişim araçlarına matematiksel ve istatistiksel yöntemlerin uygulanması" olarak tanımlamaktadır. Bibliyometrik

analizler, ilgili yazarlar, işbirliği ağları, sıkça kullanılan kavramlar, atıflar gibi faktörleri belirleyerek, evlilik doyumu ile ilgili araştırma eğilimlerini ortaya koyar. Evlilik doyumu ile ilgili bibliyometrik bir analize rastlanılmaması bu çalışmanın alandaki eksikliği doldurması açısından önemli görülmüştür.

Bu araştırmada aşağıdaki sorulara yanıt aranacaktır:
1. Evlilik doyumu ile ilgili makalelerin yayın yıllarına göre dağılımları nasıldır?
2. Evlilik doyumu ile ilgili en çok makale yayımlayan kaynaklar hangileridir?
3. Evlilik doyumu ile ilgili en üretken yazarlar kimlerdir?
4. Evlilik doyumu ile ilgili en çok atıf alan yayınlar nelerdir?
5. Evlilik doyumu ile ilgili yazarların ortak atıf ağı nasıldır?
6. Evlilik doyumu ile ilgili en sık kullanılan kelimeler nelerdir ?
7. Evlilik doyumu ile ilgili kelimelerin ortak ağı nasıldır?
8. Evlilik doyumu ile ilgili ülkelerin üretkenlikleri ve işbirlikleri nasıldır?

2. YÖNTEM : Scopus veri tabanında 14.01.2025 tarihinde 'marital satisfaction' ile yapılan taramada toplam 9,755 çalışma bulunmuştur. Kısıtlama uygulanarak 'Psychology' alanında 'Marital Satisfaction.' anahtar kelimesi ve makale fortmatındaki çalışmalar seçilmiştir. Sonucunda 704 makaleye ulaşılmıştır.
Bu çalışmada, araştırma sorularına yanıt bulmak amacıyla R programında Biblioshiny aracı kullanılmıştır. Araştırma, betimsel bir yapıya sahip olup, belge inceleme yöntemiyle gerçekleştirilmiştir.

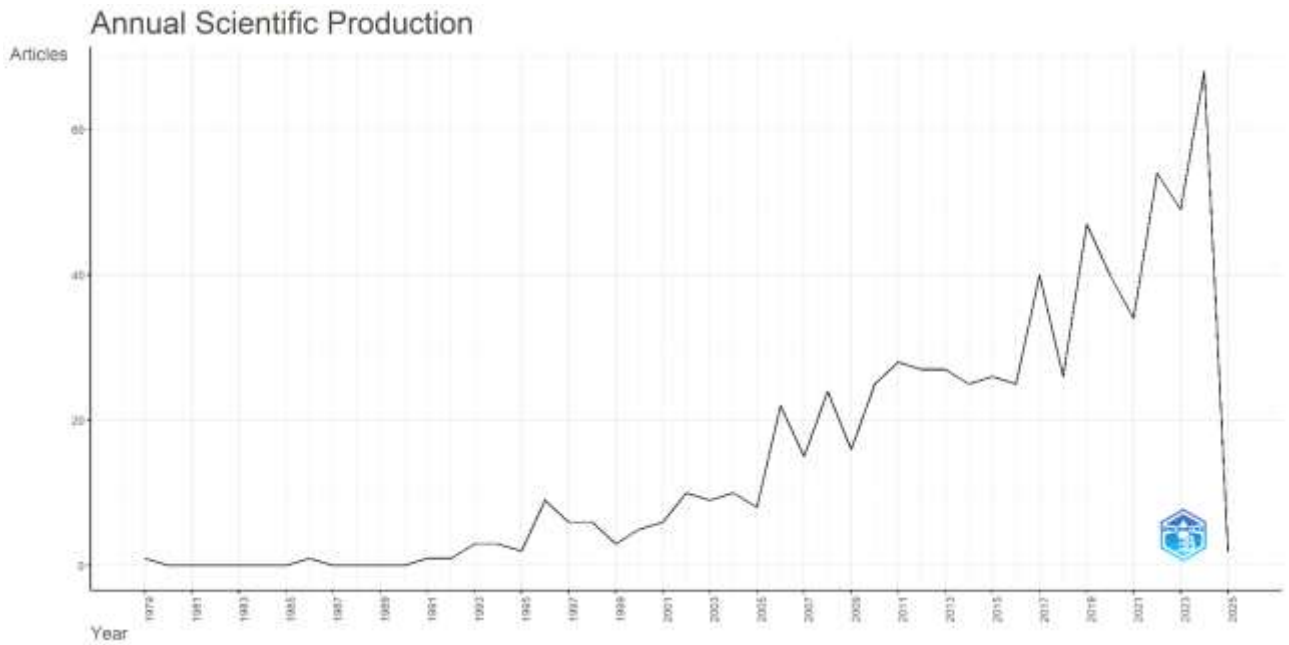
3. BULGULAR : Tablo 1'de Scopus'ta taranan 704 makalenin 239 farklı kaynakta yayınlandığı ve toplam 2019 yazarın 1659 anahtar kelime ile 1979 yılından itibaren alana katkı sağladığı görülmektedir. Uluslararası iş birliği oranı %15,91 ve yıllık büyüme oranı %1,52 şeklinde bulunmuştur.

Tablo 1: Veri Hakkında Temel Bilgiler

Açıklama	Sonuçlar
Zaman Aralığı	1979-2025
Kaynaklar (Dergiler, Kitaplar vb.)	239
Makaleler	704
Yıllık Büyüme Oranı (%)	1,52
Makale Başına Ortalama Atıf	25,78
Referans Sayısı	31419
BELGE İÇERİKLERİ	
Yazar Anahtar Kelimeleri (DE)	1659
YAZARLAR	
Toplam Yazar Sayısı	2019
Tek Yazarlı Makalelerdeki Yazarlar	45
YAZARLARIN İŞ BİRLİĞİ	
Tek Yazarlı Belgeler	49
Makale Başına Ortak Yazar Sayısı	3,48
Uluslararası İş Birliği Oranı (%)	15,91

Çalışmanın Yıllara göre Dağılımı

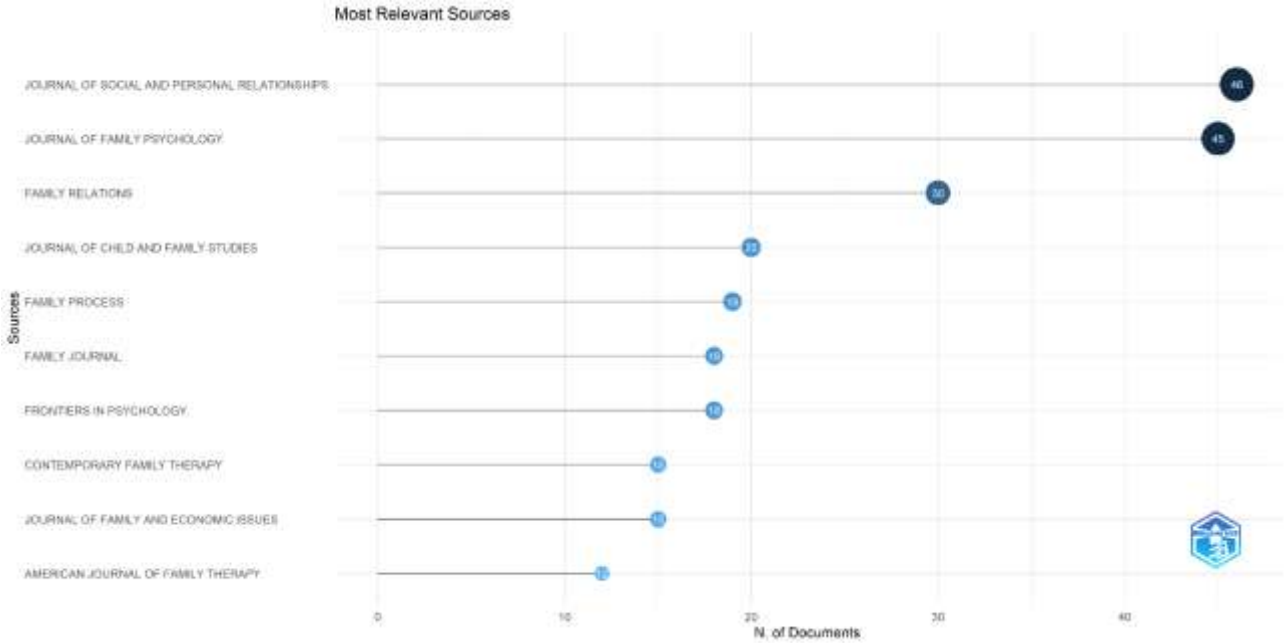
İlk kez 1979'da 1 çalışma yayınlanmıştır. Daha sonra 1986'ya kadar hiç çalışma yayınlanmamış ve 1986'da 1 çalışma yapılıp 1991'e kadar tekrar hiç çalışma yapılmamıştır. 2005'e kadar olan 26 yıllık dönemde toplam 84 çalışma yapılmış ve 2006 ile birlikte çalışma sayıları artmıştır. Son 10 yıldır ise yıllık çalışma sayısı 25'in altına hiç düşmemiştir. Geçtiğimiz yıl 2024'te ise zirveye (68 çalışma) çıkmıştır.

Şekil 1: Evlilik Doyumu Çalışmalarının Yıllara Göre Dağılımı

En Çok Makale Yayımlayan Kaynaklar

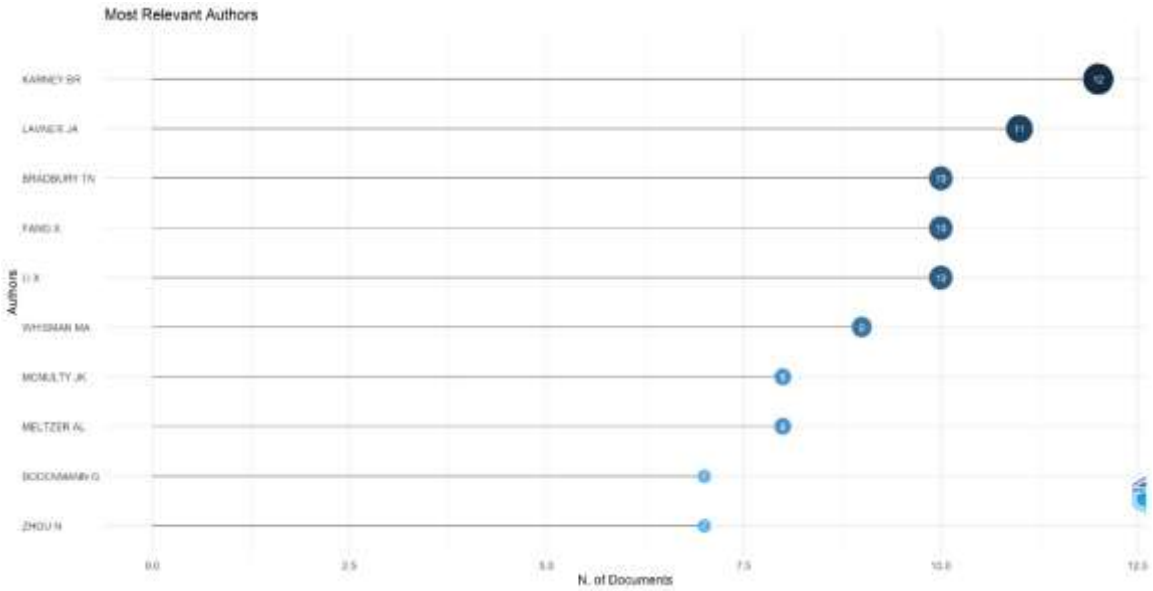
Evlilik doyumu ile ilgili olarak en çok makale yayımlayan 10 dergi şekil 2'de verilmiştir. İlk sırada 46 makale ile Journal of Social and Personal Relationships yer alırken arkasından 45 makale ile Journal of Family Psychology, 30 makale ile Family Relations ve 20 makale ile Journal of Child and Family Studies gelmektedir.

Şekil 2: En Fazla Makale Yayımlayan 10 Dergi

En İlgili Yazarlar

Şekil 3'te evlilik doyumu ile ilgili en çok yayın yapan yazarlar gösterilmektedir. İlk sırada 12 makale ile Karney daha sonra 11 yayın ile Lavner, 10' ar yayın ile Bradbury, Fang ve Li yer almaktadır.

Şekil 3: En Çok Yayın Yapan 10 Yazar

En Çok Atıf Alan Yayınlar

Tablo 2' de en çok atıf alan 10 makale atıf sayıları ve doi uzantılarına yer verilmiştir. İlk sırada 506 atıfla Schutte tarafından yazılan makale yer almaktadır.

Tablo 2: Küresel Olarak En Çok Atıf Alan 10 Yayın

Belge	DOİ	Küresel Atıf
SCHUTTE NS, 2001, J SOC PSYCHOL	10.1080/00224540109600569	506
HENDRICK SS, 1998, J SOC PERS RELATSH	10.1177/0265407598151009	466
GABLE SL, 2006, J PERS SOC PSYCHOL	10.1037/0022-3514.91.5.904	403
MALOUFF JM, 2010, J RES PERS	10.1016/j.jrp.2009.09.004	336
MCNULTY JK, 2016, ARCH SEX BEHAV	10.1007/s10508-014-0444-6	319
SAXBE D, 2010, J PERS SOC PSYCHOL	10.1037/a0016959	267
KINNUNEN U, 2006, SCAND J PSYCHOL	10.1111/j.1467-9450.2006.00502.x	244
HAGEDOORN M, 2000, HEALTH PSYCHOL	10.1037/0278-6133.19.3.274	209
KAMP DUSH CM, 2008, FAM RELAT	10.1111/j.1741-3729.2008.00495.x	207
BLOCH L, 2014, EMOTION	10.1037/a0034272	194

En Sık Kullanılan Kelimeler

Şekil 4: Kelime Bulutu

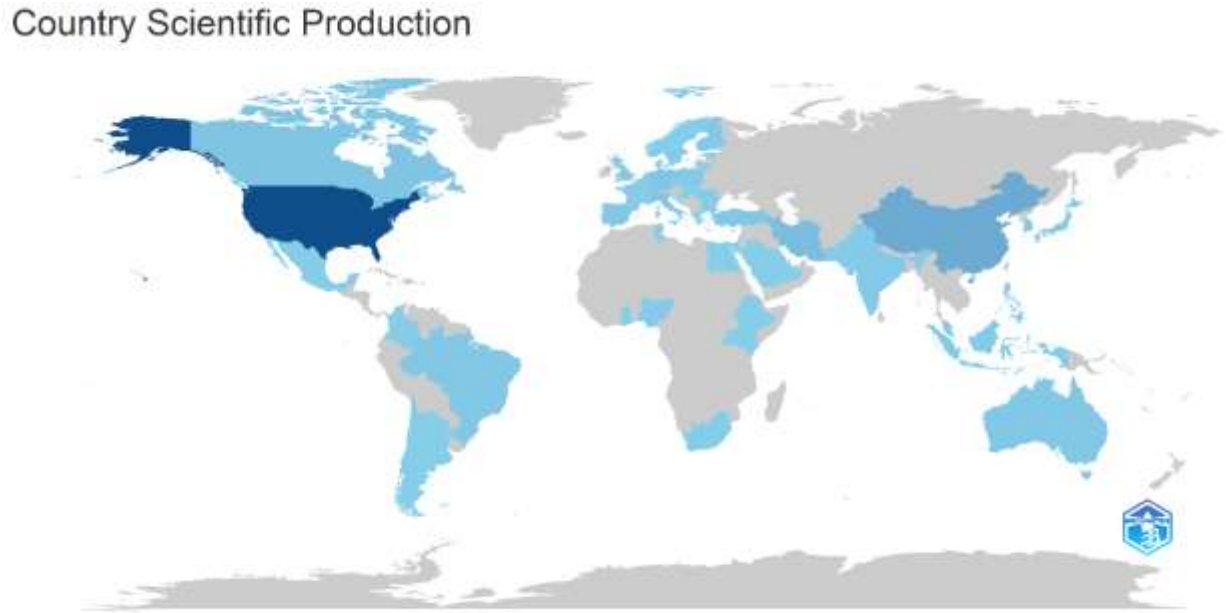
Şekil 4'te Evlilik doyumu konusunda yayınlanan makalelerin başlıklarında ve anahtar kelimelerinde en çok kullanılan kelimelerden oluşan kelime bulutu yer verilmiştir. En çok kullanılan kelimeler; marriage(f=455), female (f=439), male(f=404), adult(f=368), human (f=309) şeklinde devam etmektedir.

Ülkelerin Bilimsel Üretimleri

şekil 5'te ülkelerin üretkenlik durumları gösterilmektedir buna göre evlilik doyumu konulu Scopus'ta taranan ve en çok makale çalışması yapan ülke 1014 yayınla ABD'dir. ABD'yi 259 yayınla Çin, 117 yayınla İran, 69 yayınla Kanada, 63 yayınla İsrail, 58 yayınla Almanya, 54 yayınla İsviçre ve 51 yayınla Türkiye takip etmektedir.

Tablo 3: En Üretken 10 Ülke

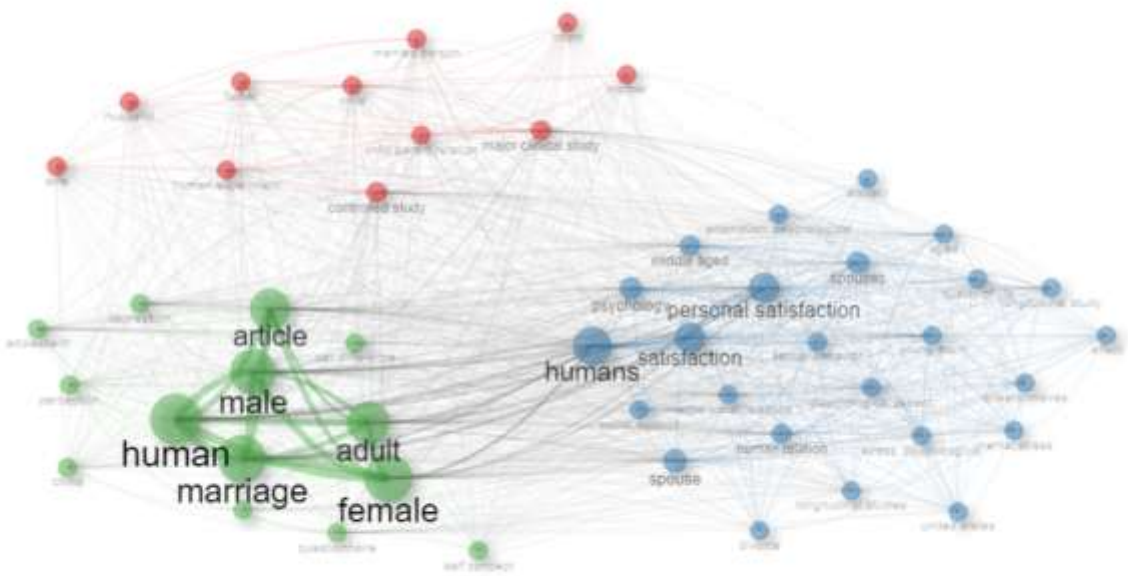
Ülkeler	Yayın Sayıları
Amerika	1014
Çin	259
İran	117
Kanada	69
İsrail	63
Almanya	58
İsviçre	54
Türkiye	51
İtalya	50
Güney Kore	42

Şekil 5: Ülkelerin Bilimsel Üretimleri (Renkler koyulaştıkça üretim artmaktadır.)

Ortak Kelime Ağı

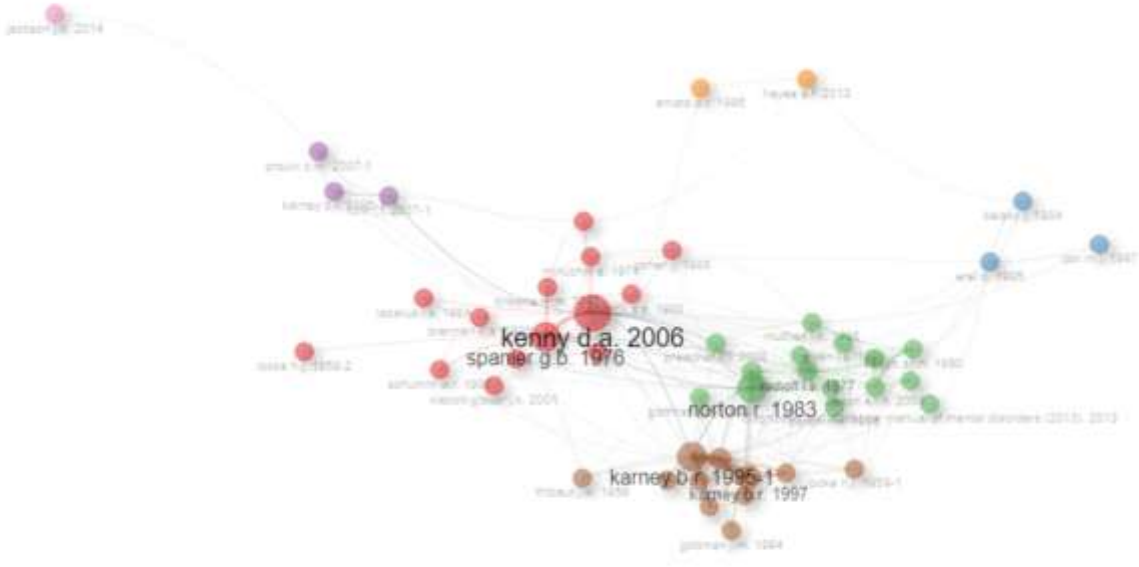
Evlilik doyumu kavramı ile ilgili yazılan makalelerdeki ortak kelime ağı şekil 6 da gösterilmektedir. Buna göre 3 renk grup oluşmuştur. Gruplar kelime sayılarına göre sıralandığında en çok 25 kelime ile mavi grup, daha sonra 14 kelime ile yeşil grup ve son olarak 11 kelime ile kırmızı grup yer almaktadır. Mavi grubun en sık tekrar eden kelimeleri humans, personal satisfaction ,satisfaction ; yeşil grubun ise marriage,female, male şeklindedir. Son olarak kırmızı grupta ise controlled study, major clinical study ve child bulunmaktadır.

Şekil 6: Ortak Kelime Ağı

Yazarların ortak Atıf Ağı

Şekil 7'de yazarların ortak atıf analizleri gösterilmektedir. Bu analiz konu ile ilgili diğer çalışmaların referanslarında birlikte yer alma sıklığını ifade etmektedir. Şekilde yazarların arasındaki bağ 7 farklı renkte küme oluşturmuştur. Toplam 49 düğüm(yazar) vardır.

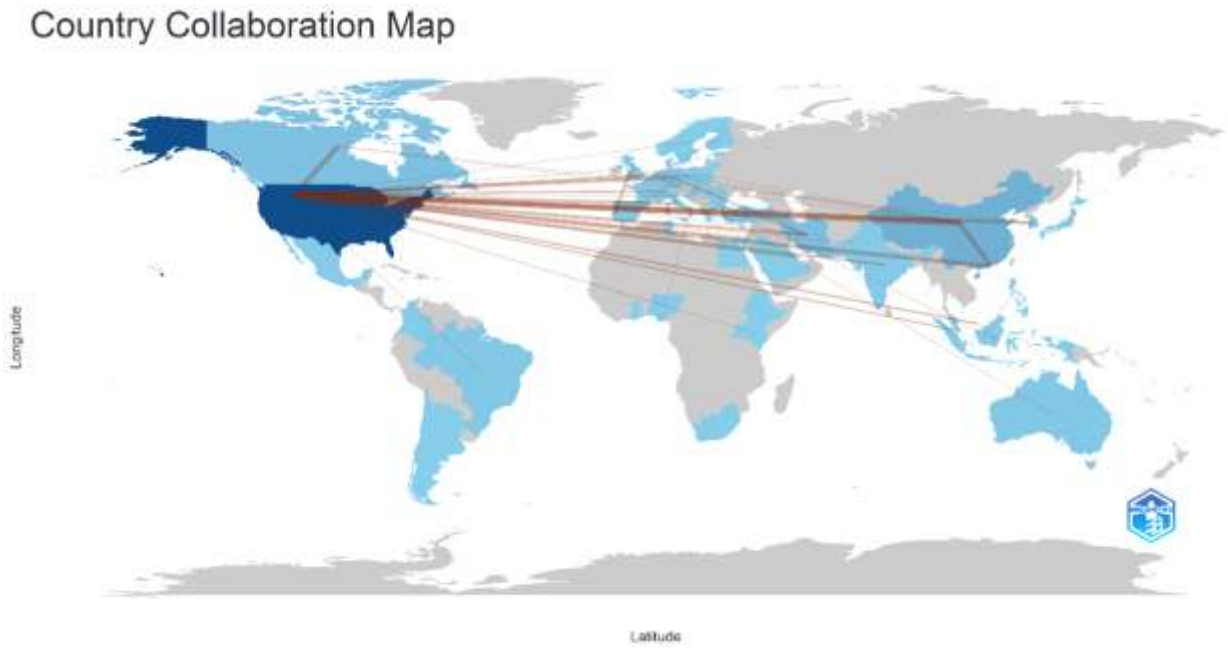
Şekil 7: Yazarların Ortak Atıf Ağı

Ülkelerin İş birliği

Şekil 8'de birlikte çalışma yapılmış ülkelerin bağlantıları gösterilmektedir. Tablo 4'te ise en sık ortak çalışma yapan ülkelere yer verilmiştir.

Tablo 4: En Sık Ortak Çalışma Yapan Ülkeler

Ülke	Ülke	Çalışma Sayısı
Amerika Birleşik Devletleri	Çin	15
Amerika Birleşik Devletleri	Kanada	10
Çin	Hong Kong	8
Amerika Birleşik Devletleri	Hong Kong	6
Amerika Birleşik Devletleri	Türkiye	6
Portekiz	Birleşik Krallık	4
Amerika Birleşik Devletleri	Almanya	4
Amerika Birleşik Devletleri	İran	4
Amerika Birleşik Devletleri	İtalya	4
Amerika Birleşik Devletleri	Kore	4

Şekil 8: Ülkelerin İş birliği

4. TARTIŞMA, SONUÇ VE ÖNERİLER: Scopus'ta taranan evlilik doyumu kavramı ile ilgili ilk makale 1979'da yayınlanmıştır. Bugüne kadar toplam 704 makale yayınlanmıştır. Yıllar içerisinde çalışma sayıları artmış ve geçtiğimiz yıl 68 makaleye kadar ulaşmıştır. Bu, evlilik doyumunun giderek daha fazla ilgi çeken bir araştırma konusu olduğunu göstermektedir. En çok makale yayımlayan dergiler arasında Journal of Social and Personal Relationships ve Journal of Family Psychology öne çıkarken, en üretken yazarlar Karney ve Lavner olmuştur. Karney ve Lavner çalışmalarında evlilik doyumu ve evlilik doyumunu etkileyen dinamikleri ele almışlardır. En çok atıf alan makale; The Journal of Social Psychology dergisinde yayımlanmış ve Schutte ve ark. tarafından yazılmıştır. 506 atıf alan bu makalede duygusal zeka ve kişiler arası ilişkiler ele alınmıştır. Gelecek araştırmacıların özellikle bu dergileri ve yazarları incelenmesi faydalı olacaktır. ABD alanda baskınken Çin ve İran'da bu konuda üretken ülkelerdendir. Türkiye'nin de listede yer alması ülkemizin de bu konuya ilgili olduğunu göstermektedir. En sık iş birliği ABD ve Çin arasında olması iki ülkenin evlilik doyumunun ortak ilgi alanı olduğunu ve akademik iş birliği içeresinde olduklarını göstermektedir. Türkiye'nin de ABD ile 6 ortak çalışması olması bu alanda ülkemizin de uluslararası düzeyde gelişmeye açık olduğu şeklinde yorumlanabilir. Uluslararası iş birliği oranının %15,91 olması bu alanda daha fazla küresel bağ kurulabileceğini göstermektedir. Bu araştırmada sadece Scopus veri tabanındaki ve psikoloji alanındaki makalelerin incelenmesi çalışmasının sınırlılığıdır. Sonraki araştırmalarda diğer veri tabanlarını ve farklı disiplinlerdeki ilgili çalışmaları da dahil ederek geniş bir analiz yapılabilir.

KAYNAKLAR

Crosbie-Burnett, M. (1984). The centrality of step relationships: A challenge to family theory and practice. *Family Relations*, *33*(4), 459–463.

Dowlatabadi, F. H., Saadat, S., & Jahangiri, S. (2013). The relationship between religious attitudes and marital satisfaction among married personnel of departments of education in Rasht City, Iran. *International Journal of Advanced Studies in Humanities and Social Science*, *1*(6),

608–615.
Johnson, D. R., & Booth, A. (1998). Marital quality: A product of the dyadic environment or individual factors? *Social Forces*, *76*(3), 883–904.
Kiriş, A. (2024). *Evli bireylerde eşe kendini açma ve evlilik doyumu arasındaki ilişkide otantikliğin aracı rolü* (Yüksek lisans tezi). Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü.
Lotfi Kashani, F., & Vaziri, S. (2011). The effect of sexual skills training on marital satisfaction. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, *30*, 2581–2585.
Pritchard, A. (1969). Statistical bibliography or bibliometrics? *Journal of Documentation*, *24*, 348–349.
Randall, A. K., & Bodenmann, G. (2009). The role of stress on close relationships and marital satisfaction. *Clinical Psychology Review*, *29*(2), 105–115.
Snyder, D. K. (1979). Multidimensional assessment of marital satisfaction. *Journal of Marriage and the Family*, *41*(4), 813–823.
Tavakol, Z., Behboodi Moghadam, Z., Nikbakht Nasrabadi, A., Salehiniya, H., & Rezaei, E. (2017). A review of the factors associated with marital satisfaction. *Galen Medical Journal*, *6*(3), e641. https://doi.org/10.31661/gmj.v6i3.641
Tezer, E. (1996). Evlilik ilişkisinden sağlanan doyum: Evlilik Yaşamı Ölçeği. *Psikolojik Danışma ve Rehberlik Dergisi*, *2*(7), 1–7.

ROLE OF FRP REINFORCEMENT ON THE CALCULATED WIND LOADS OF A MASONRY MINARET ACCORDING TO DIN1056 STANDARD

Erdem TÜRKELİ
Ordu University, Vocational School of Technical Sciences, Construction Department, 52200 Akyazı District, 15 Temmuz Milli İrade Avenue, Çiğdem Street, Altınordu, Ordu
ORCID: 0000-0002-4293-4712

ABSTRACT
Masonry minarets are particularly sensitive and vulnerable to wind induced lateral motions due to their brittle material behavior, high slenderness and low tensile capacity. Some of the masonry minarets in Turkey were severely damaged or completely collapsed during recent windstorms causing loss of lives and property. One of the most preferred technique of strengthening masonry minarets among practitioners are fiber reinforced polymer (FRP) strengthening technique. By improving stiffness and confinement with little additional mass, FRP composites provide an efficient strengthening option. Additionally, destructive strengthening techniques are prohibited in order to maintain the masonry minaret's architectural integrity. In this study, a masonry minaret belong to İskenderpaşa Mosque located in Trabzon, Türkiye, whom dynamic properties verified from the technical literature is selected as the case study. In the technical literature, the dynamic properties (i.e. first five mode frequencies and their corresponding mode shapes) of this cited masonry minaret is provided with and without FRP strengthening. After verification of the finite element model produced in SAP2000 structural analysis program with the data provided in the technical literature, the wind loads are calculated by using the procedures provided in the wind loading standard namely DIN1056. At the end of the study, the calculated wind loads are compared each other in order to determine the effect of FRP strengthening on the wind loads obtained by using DIN1056 standard.
Keywords: Masonry minaret, DIN1056, wind load, SAP2000, FRP strengthening

BİR YIĞMA MİNARENİN DIN1056 STANDARDINA GÖRE HESAPLANAN RÜZGAR YÜKLERİNDE FRP GÜÇLENDİRMESİNİN ROLÜ

ÖZET
Yığma minareler; gevrek malzeme davranışları, yüksek narinlikleri ve düşük çekme kapasiteleri nedeniyle rüzgâr kaynaklı yatay etkiler karşısında özellikle hassas ve savunmasızdır. Türkiye'deki bazı yığma minareler, yakın dönemde meydana gelen fırtınalarda ağır hasar görmüş veya tamamen çökmüş, bu durum can ve mal kayıplarına yol açmıştır. Uygulayıcılar arasında yığma minarelerin güçlendirilmesinde en çok tercih edilen tekniklerden biri lifle güçlendirilmiş polimer (FRP) ile güçlendirme yöntemidir. Rijitliği ve sarılmayı çok az ek kütle ile artırarak FRP kompozitler etkili bir güçlendirme seçeneği sunmaktadır. Ayrıca, yığma minarenin mimari bütünlüğünü korumak amacıyla, tahribatlı güçlendirme tekniklerine izin verilmemektedir. Bu çalışmada, dinamik özellikleri teknik literatürde doğrulanmış olan ve Trabzon, Türkiye'de bulunan İskenderpaşa Camii'ne ait bir yığma minare örnek yapı olarak seçilmiştir. Teknik literatürde, söz konusu yığma minarenin dinamik özellikleri (yani ilk beş mod frekansı ve bunlara karşılık gelen mod şekilleri) FRP güçlendirmeli ve güçlendirmesiz durumlar için verilmektedir. SAP2000 yapısal analiz programında oluşturulan sonlu eleman modeli, teknik literatürde sağlanan verilerle doğrulandıktan sonra, rüzgâr yükleri DIN1056 rüzgâr yükü standardında belirtilen prosedürler kullanılarak hesaplanmıştır. Çalışmanın

sonunda, DIN1056 standardı kullanılarak elde edilen rüzgâr yükleri karşılaştırılarak FRP ile güçlendirmenin rüzgâr yüklerine etkisi belirlenmiştir.
Anahtar Kelimeler: Yığma minare, DIN1056, rüzgar yükü, SAP2000, FRP güçlendirmesi

1. INTRODUCTION

Masonry monuments are among the most fascinating and appealing examples of ancient architecture because they preserve and reflect the heritage of previous generations for future generations. Because of their excessive slenderness, geometric imperfections, and poor tensile strength, masonry minarets can be counted as the most susceptible to lateral wind actions among these historical heritage structures. Many of the masonry minarets are severely damaged or completely collapsed during windstorms. One of the collapsed masonry minaret located in Mersin, Türkiye under severe wind storm is provided in Figure 1 (AA 2024).

Figure 1. Collapsed masonry minaret due to wind storm occurred in Mersin, Türkiye (AA 2024)

In the technical literature, there are almost no existing studies about the wind load calculation or wind response of fiber reinforced polymer (FRP) strengthened masonry minarets. Recent research on the dynamic seismic behavior of historic masonry minarets reinforced with FRP composites has demonstrated that FRP reinforcement can significantly change displacement response under lateral loads, stress distribution, and natural frequencies (Altunışık 2011). Also, nonlinear seismic assessment of a collapsed historical masonry minaret under 2023 Kahramanmaraş earthquake is studied by considering the states with and without FRP reinforcement (Tarhan 2025). Jadallah et. al (2025-1) evaluated the seismic performance of the minaret under sequential two identical earthquake loading and investigated the efficacy of retrofitting using FRP as a strengthening solution. Jadallah et. al (2025-2) investigated the seismic retrofitting of the historic masonry Şirvani Mosque using FRP by considering nonlinear time history analyses that are carried out with Extreme Loading for Structures (ELS) software. Turk (2013) documented the dynamic response of a minaret constructed with natural stone block masonry at an ancient mosque in Istanbul, Turkey. Kocaman et al. (2025) used nonlinear time history analysis to examine the seismic performance of the old Kabasakal Mosque minaret in the Şahinbey district of Gaziantep province following the Kahramanmaraş earthquake on February 6, 2023. In order to assess the efficacy of strengthening methods, specifically FRPs and buttresses, Türkeli (2020) examined the most common types of RC minarets under the 17 August 1999 M_w 7.4 Kocaeli Earthquake.

Although numerous studies have examined the seismic performance of FRP strengthened masonry structures, the wind response of FRP strengthened masonry minarets remains virtually unaddressed in the technical literature. As a result, there is no theoretical, computational, or experimental framework that evaluates how FRP strengthening affects the wind behavior of these historical heritage structures. Accordingly, this study is expected to address a significant gap by offering a comprehensive investigation into the wind load assessment of FRP strengthened masonry minarets according to DIN1056 standard.

2. MATERIAL AND METHODS

2.1. İskender Paşa Mosque's Minaret

The minaret located on the western side of the mosque (Trabzon, Türkiye) is constructed by using cut stone and brick materials with a single balcony (Figure 2) (BlackSea Cultural Inventory 2025).

Figure 2. Masonry minaret of İskenderpaşa Mosque (BlackSea Cultural Inventory 2025)

Altunışık (2011) obtained and verified the dynamic properties of the FRP strengthened masonry minaret of İskenderpaşa Mosque by using both analytical and experimental methods. Also, in this study, the finite element model (FEM) of the cited minaret is produced by using SAP2000 structural analysis program that is provided in Figure 3 with the first five mode shapes and their corresponding frequencies (Computers & Structures 2000).

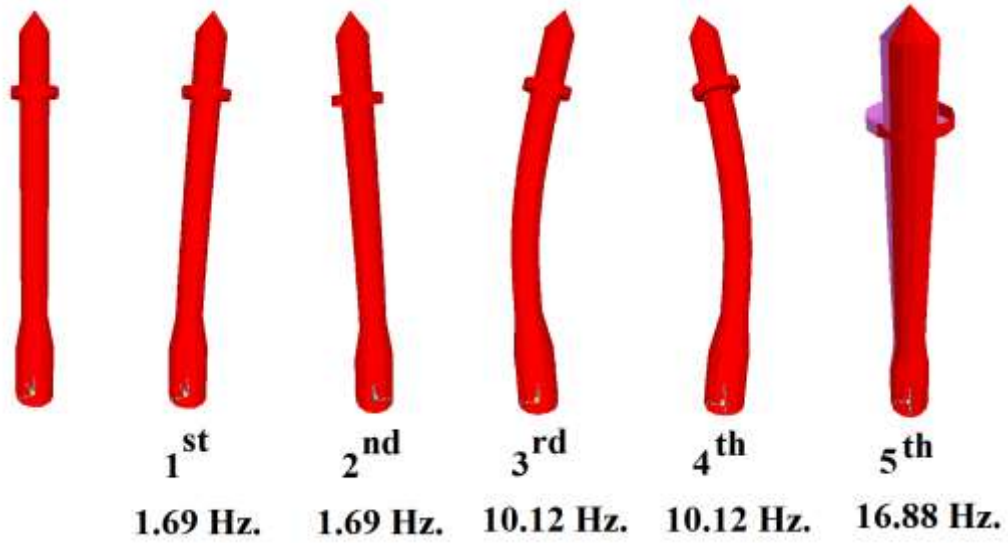

Figure 3. Mode shapes with their corresponding frequencies (Computers & Structures 2000)

Also, in Table 1, the dynamic characteristics of the cited masonry minaret obtained in this study are provided in comparison with the ones obtained by Altunışık (2011).

Table 1. Comparison of first five mode frequencies and relative errors

	Frequency (Hz.)				
Modes	**1st**	**2nd**	**3rd**	**4th**	**5th**
Altunışık (2011)	1.61	1.61	10.59	10.61	17.73
This Study	1.69	1.69	10.12	10.12	16.88
Error (%)	4.96	4.96	4.43	4.61	4.79

As can be clearly seen from Table 1, the percentage difference between the dynamic properties of the minaret modeled by Altunışık (2011) and the dynamic properties of the minaret modeled within the scope of this study is less than 5% (Genç et al. 2022). Therefore, this shows that the verification of the FEM produced in this study has been performed and can be used in structural dynamic analyses.

2.2. DIN1056 Standard (DIN 1984)

Since no wind-design code specifically addresses the wind loading of masonry minarets, existing guidelines for comparable slender structures, most notably chimneys can be appropriately applied. For the purposes of this study, the wind-loading methodology specified in the German Chimney Standard DIN1056 (DIN 1984) is adopted. The standard assumes that the governing wind load acts primarily in the windward direction and that such loads are applied horizontally to the structure. The main steps of the procedure can be outlined as follows.
At section *i*, the corresponding resultant wind load acting on the chimney, W_i may be calculated by means of Eq. (1).

$$W_i = C_{fi} \cdot q_i \cdot A_i \cdot \varphi_B \tag{1}$$

In Eq.(1), C_{fi}, A_i, q_i and Φ_B are impending aerodynamic force parameter for section i, effective surface area, dynamic pressure at height z_i and instantaneous wind parameter, respectively. Also, dynamic pressure at ground level q_0 can be found from Eq.(2) where V is expressing wind speed.

$$q_0 = \frac{V^2}{1600} \qquad \text{kN/m}^2 \tag{2}$$

Dynamic pressure (q_i) at height z_i is given in Eq.(3) and Eq.(4) which one is suitable for the given condition.

$$q_i = q_0 + 0.003 \cdot z_i \qquad 50 \text{ m} < z_i < 300 \text{ m} \tag{3}$$

$$q_i = q_0 + 0.9 \qquad z_i \geq 300m \tag{4}$$

In Eq.(3) and Eq.(4), z_i and q_0 are denoting any height on chimney and dynamic pressure at ground level, respectively.
In addition to Eq.(3) and Eq.(4), for chimneys whose heights are below 50 meters, the value of q_i can be calculated from Eq.(5) where h is denoting the chimney height from ground.

$$q_i = (0.75) \cdot \left(1 + \frac{h}{100}\right) \cdot q_0 \qquad h \leq 50m \tag{5}$$

From Figure 4, it is seen that d_i is expressing the width of ith section and Δh_i is expressing the corresponding height of section.

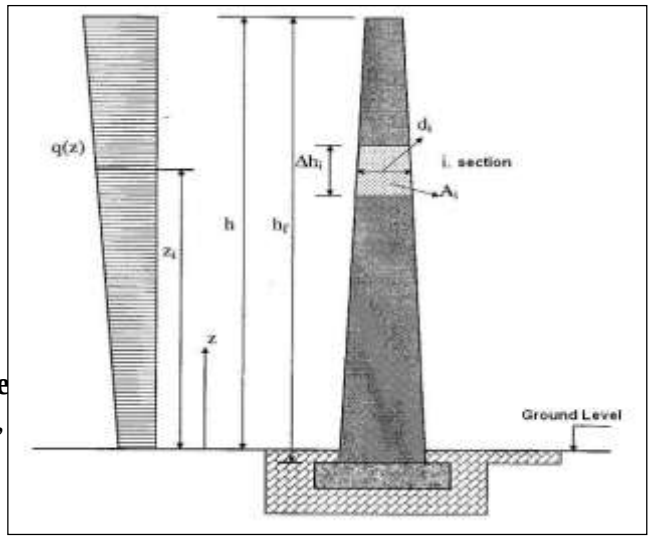

Figure 1984)

Effective surface area,

$$A_i = \Delta h_i \cdot d_i \tag{6}$$

Aerodynamic force parameter C_{fi} for section i can be calculated from Eq.(7).

$$C_{fi} = \psi \cdot C_{f0,i} \tag{7}$$

In Eq.(7), Ψ is expressing reduction factor and $C_{f0,i}$ is expressing aerodynamic force parameter depending on shape of section area for section i. The values of $C_{f0,i}$ parameter for different cross sections are given in Table 2.

Table 2. Aerodynamic force parameters depending on section shape

Number of sides (n)	**$C_{f0,i}$**
For circle	0,95
16	1,00
14	1,05
12	1,10
10	1,25

Reduction factor ψ can be calculated from Eq.(8) or Eq.(9) which one is appropriate for the given condition.

$$\left(\frac{h}{d}\right) \leq 100 \quad \rightarrow \quad \psi = 0.65 + 0.0035 \cdot \left(\frac{h}{d}\right) \tag{8}$$

$$\left(\frac{h}{d}\right) > 100 \quad \rightarrow \quad \psi = 1.0 \tag{9}$$

In Eq.(8) and Eq.(9), h is denoting the height of chimney at height z_i and d is expressing the width of chimney wall at height z_i.
Instantaneous wind parameter φ_B is given in Eq.(10) where η and φ_{BO} are impending dimension parameter and basic instantaneous wind effect parameter, respectively.

$$\varphi_B = \varphi_{BO} \cdot \eta \tag{10}$$

Also, instantaneous wind effect parameter φ_B takes into account the changes in speed of wind which depend on spatial and time at structure vibration occurring in wind direction. η dimension parameter can be calculated from Eq.(11) or Eq.(12) which one is appropriate for the given condition where h is expressing the height of chimney at height z_i.

$$h \leq 50m \quad \rightarrow \quad \eta = 1 \tag{11}$$

$$h > 50m \quad \rightarrow \quad \eta = 1.05 - \left(\frac{h}{1000}\right) \tag{12}$$

Instantaneous wind effect parameter at ground level φ_{BO} can be calculated from Eq.(13);

$$\varphi_{BO} = 1 + (0.042 \cdot T - 0.0019 \cdot T^2) \cdot \delta^{-0.63} \tag{13}$$

In Eq.(13), T is expressing basic vibration period at 1st mode in seconds and δ is expressing logarithmic damping reduction taken as 0.1.

3. RESULTS AND DISCUSSION

In this part of the study, the wind loads calculated according to DIN1056 standard for the cited masonry minaret are provided on the same tables for the states with and without FRP strengthening for better comparison. Initially, the wind speed along the height of the minaret is obtained from the logarithmic velocity profile, based on a fundamental wind speed of 45 m/s (Table 3).

Table 3. Wind speed calculated according to the logarithmic velocity profile

Section No	Section Heights (m)	Section Height	$Ln(H/z_o)$	$Ln(H_o/z_o)$	V(z) (m/s)
1	0-3.00	3.000	6.908	8.112	38.321
2	3.00-5.00	5.000	7.419	8.112	41.155
3	5.00-8.00	8.000	7.889	8.112	43.762
4	8.00-16.50	16.500	8.613	8.112	47.778
5	16.50-19.50	19.500	8.780	8.112	48.705
6	19.50-20.50	20.500	8.830	8.112	48.982

In the next step, the dynamic pressure at height z_i is calculated based on the wind speed values provided in Table 3 and summarized in Table 4.

Table 4. Dynamic pressure at height z_i

Section No	Section Heights (m)	V(z) (m/s)	q_0	q_i
1	0-3.00	38.321	0.92	0.83
2	3.00-5.00	41.155	1.06	0.96
3	5.00-8.00	43.762	1.20	1.08
4	8.00-16.50	47.778	1.43	1.29
5	16.50-19.50	48.705	1.48	1.34
6	19.50-20.50	48.982	1.50	1.36

The aerodynamic force parameter is then obtained from the information in Table 2 via Eq. (7) and is presented in Table 5.

Table 5. Aerodynamic Force Parameter

$C_{f0,i}$	Section Heights (m)	h/d	Ψ	C_{fi}
0.95	0-3.00	1.364	0.655	0.62
0.95	3.00-5.00	2.703	0.659	0.63
0.95	5.00-8.00	5.333	0.669	0.64

0.95	8.00-16.50	11.000	0.689	0.65
0.95	16.50-19.50	15.476	0.704	0.67
0.95	19.50-20.50	32.540	0.764	0.73

The remaining parameter to be evaluated is the basic instantaneous wind effect parameter depending on the dynamic characteristics of the cited masonry minaret i.e. first mode period, which is represented in Table 6 for the states with and without FRP strengthening.

Table 6. Basic instantaneous wind effect parameter for the states with and without FRP strengthening

Section Heights (m)	η	1st Mode Natural Period T (s)	δ	ϕ_{BO}	ϕ_{BO}	ϕ_B	ϕ_B
				Without FRP	With FRP	Without FRP	With FRP
0-3.00	1.00	0.917	0.10	1.16	1.10	1.157	1.103
3.00-5.00	1.00	0.917	0.10	1.16	1.10	1.157	1.103
5.00-8.00	1.00	0.917	0.10	1.16	1.10	1.157	1.103
8.00-16.50	1.00	0.917	0.10	1.16	1.10	1.157	1.103
16.50-19.50	1.00	0.917	0.10	1.16	1.10	1.157	1.103
19.50-20.50	1.00	0.917	0.10	1.16	1.10	1.157	1.103

Finally, using the previously calculated parameters, the resultant wind loads for the states with and without FRP strengthening are presented in Table 7.

Table 7. Resultant Wind Loads for the states with and without FRP strengthening (in kN)

Section Heights (m)	A_i (m^2)	q_i	C_{fi}	ϕ_B	ϕ_B	W_i(kN)	W_i(kN)
				Without FRP	With FRP	Without FRP	With FRP
0-3.00	6.60	0.83	0.62	1.157	1.103	3.942	3.755
3.00-5.00	3.70	0.96	0.63	1.157	1.103	2.567	2.445
5.00-8.00	4.50	1.08	0.64	1.157	1.103	3.579	3.410
8.00-16.50	12.75	1.29	0.65	1.157	1.103	12.446	11.858
16.50-19.50	3.78	1.34	0.67	1.157	1.103	3.922	3.736
19.50-20.50	0.63	1.36	0.73	1.157	1.103	0.717	0.683

The wind loads calculated in Table 7 are provided in Figure 5 for the states with and without FRP strengthening.

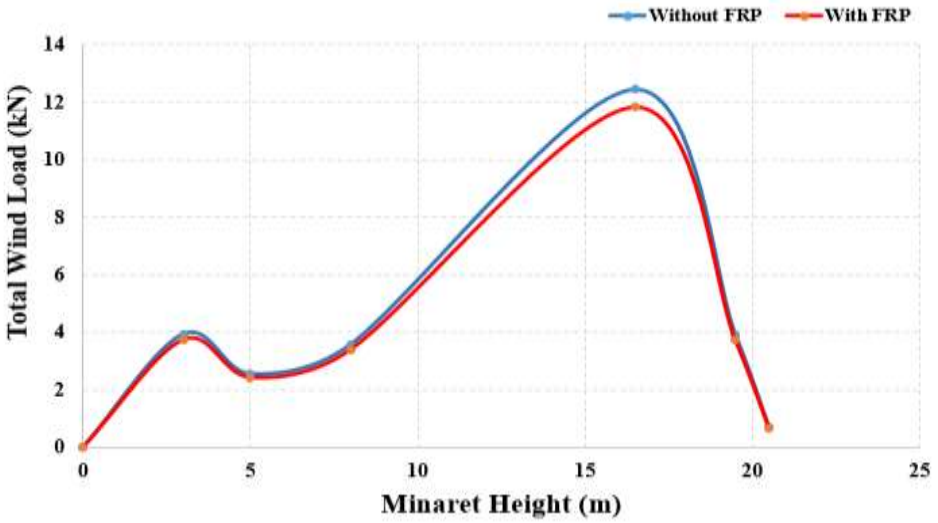

Figure 5. Total wind loads calculated according to minaret heights for the states with and without FRP strengthening

From the interpretation of Figure 5, it can be clearly identified that wind loads reach their peak around 16. meters of the minaret and that these loads are generally reduced when FRP strengthening is applied. The FRP strengthening increases the overall stiffness of the minaret, limiting the growth of aerodynamic effects and resulting in lower wind demands, particularly in the upper critical mid-height region. These findings indicate that FRP not only enhances structural capacity but also effectively mitigates wind induced lateral loads.

4. CONCLUSIONS

The findings of this study demonstrate that FRP strengthening leads to a measurable reduction in wind induced demands on the cited masonry minaret according to DIN1056 standard, particularly near the upper mid-height region where the aerodynamic effects are most pronounced. Although the overall shape of the wind load distribution remains similar, the decrease in peak loads indicates that FRP strengthening enhances the structural response by improving stiffness. These results highlight the potential of FRP applications not only as a seismic strengthening technique but also as a beneficial intervention for improving wind performance. Overall, this study provides quantitative evidence supporting the use of FRP composites as an effective strategy for increasing the resilience of slender masonry minarets under wind action.

REFERENCES

Altunişik, A. C. (2011). Dynamic response of masonry minarets strengthened with FRP composites. Natural Hazards and Earth System Sciences, 11(7), 2011–2019. https://doi.org/10.5194/nhess-11-2011-2011

Anadolu Ajansı (AA) (2024). Mersin'de şiddetli rüzgâr cami minaresini yıktı. Available at: https://www.aa.com.tr/tr/gundem/mersinde-siddetli-ruzgar-cami-minaresini-yikti/3403000 [Accessed: 20 November 2025] (in Turkish)

Black Sea Cultural Inventory. İskenderpaşa Camii [online]. Available at: https://karadeniz.gov.tr/iskenderpasa-camii/#prettyPhoto [Accessed: 21 November 2025] (in Turkish)

Computers and Structures, Inc. (CSI 2000) “SAP2000: Integrated software for structural analysis and design” (Version 14) [Computer software]. Available at: https://www.csiamerica.com/products/sap2000
Deutsches Institut für Normung (1984). DIN 1056: Freistehende Schornsteine in Massivbauart, Solid Construction, Freestanding Stacks; Calculation and Design, October 1984.
Genç, A., Altunışık, A. C., Günaydın, M., & Okur, F. (2022). Finite element model updating of İskenderpaşa Mosque and minaret based on experimental measurements. Journal of Structural Engineering & Applied Mechanics, 5(4), 264–276. https://doi.org/10.31462/jseam.2022.04264276
Kocaman, İ., Ertosun Yıldız, M., Yıldız, M. A., Eroğlu, E., & Çetin, S. (2025). A proposal for reinforcement of historical masonry minarets: Gaziantep Kabasakal Mosque Minaret. Buildings, 15(8), 1213. https://doi.org/10.3390/buildings15081213
Jadallah, M., Almustafa, M. K., Doğangün, A., & Nehdi, M. L. (2025-1). Nonlinear analysis of historical Toptaş minaret and FRP strengthening for sequence earthquake events. Journal of Building Pathology and Rehabilitation, 10(1), 57. https://doi.org/10.1007/s41024-024-00365-9
Jadallah, M., Alghamri, R., & Doğangün, A. (2025-2). Seismic retrofitting of the historic Şirvani Mosque using fiber-reinforced polymer (FRP): A case study. *Engineering Failure Analysis, 109898.* https://doi.org/10.1016/j.engfailanal.2025.109898
Tarhan, İ. H. (2025). Stepwise FRP strengthening of historical masonry minarets: Nonlinear seismic assessment based on a minaret collapsed during the 2023 Kahramanmaraş earthquakes. Engineering Failure Analysis, 109933. https://doi.org/10.1016/j.engfailanal.2025.109933
Turk, A. M. (2013). Seismic response analysis of masonry minaret and possible strengthening by fiber reinforced cementitious matrix (FRCM) materials. Advances in Materials Science and Engineering, 2013, Article 952497. https://doi.org/10.1155/2013/952497
Türkeli, E. (2020). Comparative dynamic seismic analyses of RC minarets strengthened with FRP and buttresses. Doğal Afetler ve Çevre Dergisi, 6(1), 119–136. https://doi.org/10.21324/dacd.652448

BAĞIRSAK MİKROBİYATASI VE BAĞIŞIKLIK SİSTEMİ ETKİLEŞİMLERİ

Nilay İŞİTEZ
Afyonkarahisar Health Sciences University, Faculty of Pharmacy, Department of Basic Pharmaceutical Sciences, 33030, Afyonkarahisar
ORCID: 0000-0002-1928-7158
Sevim Feyza ERDOĞMUŞ
Afyonkarahisar Health Sciences University, Faculty of Pharmacy, Department of Pharmaceutical Microbiology, 33030, Afyonkarahisar
ORCID: 0000-0002-4319-7558

ÖZET
Bağırsak mikrobiyotası ile konakçının doğuştan ve adaptif bağışıklık sistemleri arasındaki dinamik etkileşimler, bağırsak homeostazının korunması, bağışıklık yanıtlarının dengelenmesi ve inflamasyonun önlenmesi açısından temel bir role sahiptir. Sağlıklı bir mikrobiyota, sindirim sürecine katkıda bulunarak proteinlerin, liflerin ve kompleks karbonhidratların metabolizmasını düzenler, vitamin sentezinde görev alır ve kısa zincirli yağ asitleri gibi çok sayıda metabolit üreterek bağırsak epiteli ile bağışıklık hücreleri arasında çift yönlü iletişim sağlar.
Bağırsak epitel hücreleri, bu karmaşık mikrobiyal topluluk ile konak bağışıklık hücrelerini birbirinden ayıran mukozal bariyeri oluşturarak vücudu potansiyel patojenlerden korur. Bu bariyerin bütünlüğü, bağırsak geçirgenliğini azaltmak ve bağışıklık sisteminin aşırı aktivasyonunu engellemek için kritik önemdedir. Ancak mikrobiyota ile mukozal bağışıklık sistemi arasındaki dengenin bozulması, yani bağırsak disbiyozu, gram-negatif bakterilerin artışına ve lipopolisakkarit gibi inflamatuvar bileşenlerin birikimine yol açar. Bu durum epitel bariyerini zayıflatarak bağırsak geçirgenliğini artırır ve sistemik inflamasyona sebep olur. Uzun vadede, kronik disbiyoz ve bağırsak mikrobiyotasının veya metabolik ürünlerinin mukozal bariyeri aşması, bağışıklık toleransının bozulmasına, oksidatif stresin artmasına ve insülin direncine yol açabilir. Bu mekanizmalar sonucunda tip 2 diyabet, kardiyovasküler hastalıklar, otoimmün bozukluklar, inflamatuvar bağırsak hastalıkları ve çeşitli kanser türleri gelişebilir.
Bu çalışmada, bağırsak bakterilerinin ve özellikle kısa zincirli yağ asitlerinin (asetat, propiyonat ve bütirat) mukozal bağışıklığın düzenlenmesindeki kilit rolleri ele alınmakta; bu metabolitlerin epitel bütünlüğünü destekleyici, antiinflamatuvar ve immün modülatör etkileri vurgulanmaktadır.
Anahtar Kelimeler: bağırsak mikrobiyotası, bağışıklık sistemi, bağırsak mikrobiyotası metabolitleri.

GUT MICROBIOTA AND IMMUNE SYSTEM INTERACTIONS

ABSTRACT
The dynamic interactions between the gut microbiota and the host's innate and adaptive immune systems play a fundamental role in maintaining intestinal homeostasis, balancing immune responses, and preventing inflammation. A healthy microbiota contributes to digestion by regulating the metabolism of proteins, fibers, and complex carbohydrates, participates in vitamin synthesis, and produces numerous metabolites, such as short-chain fatty acids, facilitating bidirectional communication between the intestinal epithelium and immune cells.
Intestinal epithelial cells form a mucosal barrier that separates this complex microbial community from host immune cells, thereby protecting the body from potential pathogens. The integrity of this barrier is critical for reducing gut permeability and preventing excessive immune activation. However, disruption of the balance between the microbiota and mucosal immunity—referred to as gut dysbiosis—leads to an increase in Gram-negative bacteria and accumulation of inflammatory components such as lipopolysaccharides. This process weakens the epithelial barrier, increases intestinal permeability, and promotes systemic inflammation.

In the long term, chronic dysbiosis and translocation of gut microbiota or their metabolic products across the mucosal barrier can impair immune tolerance, elevate oxidative stress, and contribute to insulin resistance. These mechanisms may ultimately lead to the development of type 2 diabetes, cardiovascular diseases, autoimmune disorders, inflammatory bowel diseases, and various types of cancer.
This study emphasizes the pivotal role of gut bacteria and their metabolites, particularly short-chain fatty acids (acetate, propionate, and butyrate), in regulating mucosal immunity, highlighting their barrier-protective, anti-inflammatory, and immune-modulatory properties.
Keywords: gut microbiota, immune system, gut microbiota metabolites.

1. GİRİŞ

İnsan bağırsağı trilyonlarca mikroorganizmayı içeren karmaşık bir ekosistemdir; bakteri, mantar, virüs ve arkeleri kapsayan bu topluluk "bağırsak mikrobiyotası" konakçının metabolizması, bariyer bütünlüğü ve immün düzenlemesinde merkezi bir rol oynar (Thursby, and Juge, 2017).

Doğumdan itibaren şekillenen ve yaşam boyu çevresel faktörlerle (beslenme, antibiyotikler, yaşam tarzı) değişebilen bu mikrobiyal topluluk, hem doğrudan mikroorganizma-misafir etkileşimleriyle hem de mikrobiyal metabolitler (kısa zincirli yağ asitleri, triptofan türevleri, ikincil safra asitleri vb.) aracılığıyla bağışıklık sisteminin gelişimini, eğitimini ve fonksiyonunu düzenler (Yoo ve ark. 2020).

Bağırsak mikrobiyotasının bağışıklık ile ilişkisi çift yönlüdür: immün sistem mikrobiyal topluluğun toleransını ve dengesini sağlarken, mikrobiyota da konakçının hem innate (ör. epitelyal defanslar, innate immün hücreler) hem adaptif (ör. T hücresi farklılaşması, IgA üretimi) immün yanıtlarını şekillendirir. Bu hassas denge bozulduğunda, inflamatuar bağırsak hastalıkları, metabolik sendrom, otoimmün hastalıklar ve hatta tedaviye yanıt farklılıkları gibi çok çeşitli patolojilerle ilişki görülmüştür (Belkaid ve Hand, 2014).

2. GELİŞİM SÜRECİNDE MİKROBİYOTA–BAĞIŞIKLIK SİSTEMİ ETKİLEŞİMİ

Normal koşullar altında, fetal gastrointestinal sistemin steril olduğu ve bağışıklık sisteminin kommensal mikroorganizmalarla ilk temasının doğum kanalı boyunca geçiş sırasında gerçekleştiği düşünülmektedir. Bu erken temasların, mukozal ve sistemik bağışıklık sisteminin uzun dönemli işleyişini belirlediği kabul edilir. Yenidoğanın dokularının mikrobiyal kolonizasyonun oluşturduğu bu güçlü zorluklara nasıl uyum sağladığı tam olarak anlaşılmamış olmakla birlikte, anne sütünde bulunan faktörlerin bu erken kommensal yanıtların bir kısmını şekillendirdiğine inanılmaktadır. Kolostrum ve anne sütü canlı mikroorganizmalar, metabolitler, immünoglobulin A (IgA), bağışıklık hücreleri ve sitokinler içerir. Bu bileşenler sinerjistik biçimde etki ederek anne sütüyle beslenen bebeklerin mikrobiyotasını ve konağın bu mikroplara yanıtını şekillendirir.

Örneğin, anne kaynaklı IgA, besinsel ve mikrobiyal antijenlere bağlanarak hem bağışıklık aktivasyonunu hem de mikropların epitele tutunmasını sınırlar; ayrıca, annenin sütündeki oligosakkaritler gibi metabolitlerin varlığı, *Bifidobacterium* gibi mikrobiyotanın belirli üyelerinin çoğalmasını destekler (Marcobal ve ark. 2010; Marcobal ve Sonnenburg, 2012). Gebelik ve laktasyon dönemlerinde farelerde bağırsaktan bakteriyel translokasyonun arttığı ve sütle taşınan bakteriyel yük içeren dendritik hücrelerin, yenidoğanın immün imprinting sürecine katkıda bulunabileceği öne sürülmüştür (Perez ve ark. 2007).

Mikrobiyotayı tolere etme kapasitesi, yenidoğan bağışıklık sisteminin görece olgunlaşmamış olması ve erken yaşamın tolerans ağırlıklı immün ortamı ile de açıklanabilir. Gelişmekte olan bağışıklık sistemi, azalmış inflamatuar sitokin üretimi ve düzenleyici yanıtları destekleyen T ve B hücre gelişimi ile karakterizedir (PrabhuDas ve ark. 2011; Siegrist 2001). Bu baskılanmış immün yanıt, enfeksiyonlara karşı yüksek duyarlılığa yol açsa da, aynı zamanda mikrobiyotanın aşırı inflamasyon olmadan yerleşmesine olanak tanır.

Yakın tarihli çalışmalar, yenidoğanlarda zenginleşmiş eritroid hücre popülasyonlarının bu immün düzenleyici ortamın sürdürülmesine katkı sağladığını ve mikrobiyota kolonizasyonunu takiben mukozal inflamasyonu sınırladığını göstermiştir (Elahi ve ark. 2013). Ayrıca, erken dönemde kommensal mikroplara maruziyetin, inflamatuvar yanıtların indüksiyonunda görev alan hücreleri, özellikle doğal öldürücü T hücrelerini baskılayabildiği ve bu etkinin konağın yaşam boyu inflamatuvar hastalıklara yatkınlığı üzerinde kalıcı etkiler bıraktığı belirtilmiştir (Olszak ve ark. 2012). Yakın dönemde yapılan bir çalışmada, bu kontrolün erken yaşamda kommensal kökenli sfingolipidlerin Bu T hücreleriyle doğrudan etkileşimi aracılığıyla gerçekleşebileceği öne sürülmüştür (An ve ark. 2014).

Konak ile mikrobiyota arasındaki başlıca iletişim yollarından biri, mikrobiyal kökenli korunmuş moleküler örüntülerin (MAMP'ler, Microbe-Associated Molecular Patterns) tanınmasıyla sağlanır. Yenidoğanın doğuştan gelen bağışıklık sistemi bu sinyalleri, sağlıklı mikrobiyal kolonizasyonu teşvik edecek şekilde özgün biçimde yorumlar. Örneğin, yenidoğanların doğuştan bağışıklık hücreleri Toll-benzeri reseptör (TLR) ligandlarını ifade eder, ancak bu hücrelerin mikrobiyal ligandlara verdiği yanıt yetişkin hücrelerden farklıdır; inflamatuar mediyatörlerin (ör. oksijen radikalleri) üretimi belirgin biçimde azalmış, buna karşın IL-10 gibi düzenleyici sitokinlerin üretimi artmıştır (Kollmann ve ark. 2012).

Bu olgunun bir kısmı doğrudan mikrobiyotanın etkisiyle açıklanabilir. Örneğin, Gram-negatif bakterilerin dış zarında bulunan lipopolisakkarit (LPS) gibi mikrobiyal ligandlara erken dönemde verilen yanıtlar, bağırsak epitel hücrelerini sonraki TLR uyarımlarına karşı hiporesponsif hale getirir (Lotz ve ark. 2006; Chassin ve ark. 2010). Mikrobiyal sinyallerin doğuştan bağışıklık sistemi tarafından nasıl bütünleştirildiği tam olarak açıklığa kavuşmamış olsa da, yakın bulgular, kommensal bağımlı intestinal homeostazın koordinasyonu için epitel hücrelerinde epigenomu düzenleyici enzimlerin ekspresyonunun gerekli olabileceğini göstermektedir (Alenghat ve ark. 2013).

Kommensal mikroorganizmalar ayrıca doğum sonrası bağışıklık sisteminin gelişimine katkı sağlar ve bu sistem de karşılıklı olarak mikropların kontrolünü destekler. Germ-free (mikrobsuz) koşullarda yetiştirilen hayvanlarda yapılan çalışmalar, mikrobiyotanın sekonder lenfoid yapıların gelişiminde kritik rol oynadığını ortaya koymuştur. Bu durum özellikle gastrointestinal sistemde belirgindir; germ-free farelerde Peyer plakları daha küçük, $CD4^+$ T hücreleri ve IgA üreten plazma hücrelerinin sayısı azalmıştır (Bauer ve ark. 1963; Talham ve ark. 1999; Macpherson ve ark. 2001; Hamada ve ark. 2002; Mazmanian ve ark. 2005; Smith ve ark. 2007). Bağırsakta doğum sonrası dönemde izole lenfoid foliküller veya kriptopaçlar gibi üçüncül lenfoid yapılar da kommensal maruziyeti sonucu indüklenmektedir (Bouskra ve ark. 2008; Ohnmacht ve ark. 2011). Ayrıca kommensaller, epitel hücre olgunlaşmasını ve anjiyogenezi teşvik ederek intestinal bariyerin güçlenmesine katkıda bulunur (Hooper ve ark. 2001; Stappenbeck ve ark. 2002).

Konak bağışıklık sistemi ile mikrobiyota arasındaki bu ilk karşılaşmalar, insan sağlığı açısından derin ve uzun vadeli sonuçlara sahiptir. Nitekim epidemiyolojik çalışmalar, annelerde veya yenidoğanlarda mikrobiyota bileşiminin bozulmasının, astım gibi bariyer disfonksiyonu ile ilişkili hastalıklara yatkınlık oluşturabileceğini göstermiştir (Ege ve ark. 2011).

3. BAĞIRSAK MİKROBİYOTASININ METABOLİTLERİ: KISA ZİNCİRLİ YAĞ ASİT (SCFA)'LERİ

Konak bağışıklık sistemi ile gastrointestinal kanalda yaşayan mikrobiyota arasındaki etkileşimlerin anlaşılması, güncel araştırmaların önemli bir alanını oluşturmaktadır (Belkaid & Hand 2014). Normal koşullar altında, bağırsak mikrobiyotası, bağışıklık sistemiyle iletişim kurmak ve bağışıklık yanıtlarını düzenlemek amacıyla metabolitler üretir (Furusawa ve ark. 2013). Bu metabolitler, hem doğrudan hem de dolaylı olarak konak bağışıklık hücreleriyle etkileşerek inflamatuvar sinyallemede kritik roller oynar.

Bazı bakteriler, örneğin *Faecalibacterium prausnitzii*, *Roseburia intestinalis* ve *Anaerostipes butyraticus*, kompleks karbonhidratları fermente ederek kısa zincirli yağ asitleri (SCFA'lar) üretirler (Marcobal ve ark. 2010; Marcobal & Sonnenburg 2012). SCFA'lar, başta bütirat, propiyonat ve asetat olmak üzere bağırsak lümeninde yoğunlaşan mikrobiyal metabolitlerdir (Maslowski ve ark. 2009). Bu metabolitler, G-protein bağlı reseptörler (GPCR'ler) aracılığıyla bağlanarak ve histon deasetilaz (HDAC) aktivitesini azaltarak gen ekspresyonunu değiştirerek lokal inflamasyonu azaltmak, patojen infiltrasyonuna karşı korumak ve bağırsak bariyer bütünlüğünü sürdürmek için kritik öneme sahiptir.

Kolonositler, özellikle bütiratı, sodyum-bağımlı monokarboksilat taşıyıcı-1 (SLC5A8) aracılığıyla absorbe eder. HDAC inhibisyonu yoluyla epigenetik gen ekspresyonu değişiklikleri, SLC5A8 ile düzenlenir ve bu taşıyıcı, bütiratın kolonik epitel hücrelerine girişini kontrol eder. SCFA'lar ayrıca GPR41, GPR43 (FFAR3 ve FFAR2), GPR109a (HCA2, niasin/bütirat reseptörü) ve olfaktör reseptör-78 (Olfr-78) gibi GPCR'leri uyarır (Maslowski ve ark. 2009; Singh ve ark. 2014).

SCFA'lar, doku ve hücre tipine bağlı olarak çeşitli işlevler gösterir. Bağırsak epitel fizyolojisini koruyan hücresel dönüşüm ve bariyer fonksiyonlarının yanı sıra, SCFA'lar konak bağışıklık hücrelerinde anti-inflamatuvar etki gösterir; makrofaj ve dendritik hücrelerin aktivasyonu yoluyla tümör nekroz faktörü (TNF-α), interlökin-6 (IL-6) ve interlökin-12 (IL-12) gibi proinflamatuvar sitokinlerin ekspresyonunu düzenler (Chang ve ark. 2014).

Birçok çalışma, in vitro ve in vivo modellerde, T-regülatör (Treg) hücre farklılaşmasının bütirat ile uyarıldığını ve bu durumun, $Rag1^{-/-}$ farelerde $CD4^{+}CD45RB^{hi}$ T hücrelerinin adoptif transferi ile oluşan kolitin başlamasını sınırladığını göstermiştir (Furusawa ve ark. 2013). Bütirat ayrıca anti-inflamatuvar Foxp3 ekspresyonunu modüle ederek inflamatuvar yanıtları azaltır (Arpaia ve ark. 2013). Ayrıca T-helper (Th) hücrelerinde bütirat tarafından desteklenen sitokin profili, lümen mikrobiyotası ile mukozal bağışıklık sistemi arasındaki etkileşimleri azaltarak anormal inflamatuvar etkileri sınırlar.

Bütirat, dendritik hücreler ve makrofajlarda GPR109a'ya bağlanarak IL-10 seviyelerini artırır ve IL-6 üretimini azaltır, böylece Treg hücre gelişimini teşvik ederken proinflamatuvar Th17 hücrelerinin genişlemesini inhibe eder. Bu nedenle GPR109a aktivasyonu apoptozu uyarır, anti-inflamatuvar yolları güçlendirir ve inflamasyonla ilişkili kolon kanserine karşı koruma sağlar (Singh ve ark. 2014). Ancak GPR109a'nın proinflamatuvar Cox-2 bağımlı sinyalleme üzerinden bazı kanserlerde tümör büyümesini tetikleyebileceği de bildirilmiştir (Thangaraju ve ark. 2009).

Bifidobakterilerin yoğun olarak ürettiği asetat, GPR43'ü uyararak bağırsak inflamasyonunu düzenler ve epitel bariyer fonksiyonunun korunmasına katkı sağlar (Maslowski ve ark. 2009). SCFA aracılı GPR43 sinyali ayrıca NOD-benzeri reseptörler (NLR'ler), özellikle NLRP3 ve LRR, aktivitesini azaltarak inflammasom aktivitesini ve IL-18 salgısını düşürür (Zheng ve ark. 2017). Asetat ayrıca nötrofillerde NF-κB aktivasyonunu azaltarak anti-inflamatuvar etki gösterir (Vinolo ve ark. 2011).

SCFA'lar, bağırsakta inflamasyonu inhibe eden birden fazla mekanizmaya sahiptir ve iyi bilinen HDAC inhibitörleridir; histon asetiltransferaz aktivitesini uyarır ve hipoksi-indüklenebilir faktörleri stabilize eder. HDAC inhibitörleri, tümör hücresi büyümesini epigenetik mekanizmalar yoluyla apoptoz ve hücre döngüsü arresti uyararak ve T hücre kemotaksisini bozarak doğrudan inhibe eder (Chang ve ark. 2014). Özellikle propiyonat ve bütirat, HDAC'leri inhibe ederek bağışıklık hücrelerinde inflamatuvar yanıtları azaltır ve dendritik hücre gelişimini engeller (Singh ve ark. 2014).

Bütirat, HDAC'leri Zn^{2+} bağlanmasını uyararak inhibe eder ve Foxp3 promotör ve enhansör dizilerinde histon H3 asetilasyonunu artırarak güçlü gen ekspresyonu ve fonksiyonel olgunlaşmayı tetikler (Furusawa ve ark. 2013; Arpaia ve ark. 2013).

4. BAĞIRSAK MİKROBİYOTASI VE BAĞIŞIKLIK HÜCRELERİ ARASINDAKİ ETKİLEŞİMLER

4.1. Bağırsak Mikrobiyotasının Bağışıklık ile Düzenlenmesi

Bağırsak epitel hücreleri (IECs), kısa zincirli yağ asitlerini (SCFA'lar) tanıma ve alım yoluyla hem pasif hem de aktif mekanizmalarla bağışıklık yanıtını düzenler ve lokal çevreyi değiştirir. Sistemde yüksek konsantrasyona yalnızca asetat ulaşırken, karaciğer propiyonatın büyük bir kısmını işler; ancak IEC'ler absorbe edilen bütiratın çoğunu metabolize eder. Kommensal bakterilerden türeyen bütirat, transkripsiyon faktörlerine bağlanma ve histon deasetilaz (HDAC) inhibisyonu yoluyla IEC'lerde dönüştürücü büyüme faktörü (TGF-β) üretimini uyarır ve bunun sonucunda bağırsak ortamında Treg hücrelerinin birikimi gerçekleşir (Arpaia ve ark. 2013; Furusawa ve ark. 2013).

Mukoza katmanında immün homeostazın sürdürülmesi, milyarlarca faydalı kommensal ile patojenleri ayırt etmeyi gerektiren zorlu bir görevdir. Bağırsak homeostazı, ağırlıklı olarak Firmicutes ve Bifidobacteriaceae'nin zorunlu anaerob üyeleri tarafından sağlanırken, fakultatif anaerob Enterobacteriaceae artışı bağırsak disbiyozunun yaygın bir işaretidir (Koh ve ark. 2016). Homeostatik koşullar altında, IEC'ler peroksizom proliferatör aktive edici reseptör gama'yı (PPAR-γ) sentezler; bütirat tarafından uyarılan PPAR-γ, kolonositlerde oksidatif fosforilasyonu ve mitokondride SCFA oksidasyonunu teşvik ederek lokal hipoksik bir ortamın korunmasına yardımcı olur (Maslowski ve ark. 2009).

Bu ortamda zorunlu anaerob SCFA üreten bakteriler hızla çoğalırken, fakultatif anaerob enterik patojenlerin büyümesi baskılanır (Singh ve ark. 2014; Thangaraju ve ark. 2009). Aynı zamanda, PPAR-γ aktivasyonu IEC'lerde NOS2 seviyelerini düşürür, böylece hem indüklenebilir NO sentaz hem de nitrat üretimi engellenir; bu maddeler, fakultatif anaerob patojenler için kritik enerji kaynaklarıdır (Vinolo ve ark., 2011). Ayrıca, propiyonat patojenik bakterilerin çoğalmasına karşı PPAR-γ bağımsız bir direnç sağlar ve SCFA'ların benzer etkilerini destekler. SCFA'lar, patojenlerin sitoplazmik asitlenmesini sağlayarak enfeksiyona karşı koruma sağlar.

Tersine, PPAR-γ sinyal yolunun inhibisyonu metabolik yeniden programlamayı, bağırsak disbiyozunu ve SCFA tükenmesini teşvik eder. Bu yeniden programlama, kolonosit metabolizmasının anaerobik glikolizi benimsemesine, yani Warburg etkisine yol açar ve oksidatif metabolizmanın kullanımını sınırlandırarak bağırsak lümeninde oksijen, nitrat ve laktat konsantrasyonunu artırır (Koh ve ark. 2016). Ayrıca, Enterobacteriaceae'ye özgü Salmonella veya Shigella gibi virülans faktörleri nötrofillerin epitel üzerinden göçünü uyarır, SCFA bolluğunu azaltır. Bu durum negatif bir geri besleme döngüsü oluşturur, patojen büyümesini teşvik eder ve mikrobiyota kaynaklı metabolizma ile bağırsak epitel sağlığı arasında nedensel bir bağlantıyı gösterir (Zheng ve ark. 2017). SCFA'lar, özellikle bütirat, PPAR-γ'yı uyararak oksijen içermeyen bir ortamı teşvik eder, pH dengesini bozar ve patojenlerin kolonizasyonunu engeller.

Konak savunma sistemleri, patojenlerin kolonizasyonunu önlemek için birden fazla mekanizma kullanır. Bağırsak mikrobiyotasının tanınması, iki desen tanıma reseptörü sistemi (PRR) ile başlar: nükleotid bağlayıcı oligomerizasyon domain reseptörleri (NOD) ve Toll-like reseptörler (TLR) (Koh ve ark. 2016; Zheng ve ark. 2017). PRR'ler IEC'lerde, makrofajlarda ve bağırsak dendritik hücrelerinde yüksek düzeyde ifade edilir. PRR'ler, patojen ve kommensaller üzerindeki mikrop- veya patojenle ilişkili moleküler desenleri (MAMP veya PAMP) tanır (Maslowski ve ark. 2009). Bir mikrop tanındığında veya epitelin üzerinden geçtiğinde, mikroba yönelik immün yanıt başlatılır (Arpaia ve ark. 2013).

PAMP tanınmasının ardından, PRR'ler çeşitli hücre içi sinyal yollarını aktive eder; ligand zincirleri, transkripsiyon faktörleri ve kinazlar aracılığıyla konakta enfeksiyon varlığını bildirir ve pro-inflamatuvar ile anti-mikrobiyal sitokinler, kemokinler ve immün reseptörlerin seviyelerini değiştiren gen ekspresyon değişikliklerini tetikler. Pro-inflamatuvar sitokinlerin (IL-23, IL-12 ve IL-8 gibi) azalması, Treg hücreleri tarafından üretilen IL-10 gibi anti-

inflamatuvar sitokinlerin artışı da dahil olmak üzere koruyucu etkiler sağlar (Singh ve ark. 2014; Thangaraju ve ark. 2009; Vinolo ve ark. 2011). Dendritik hücreler antijeni naif T hücrelerine taşır ve buna bağlı anti-inflamatuvar sitokin üretimi sistemik ve lokal toleransın başlamasını sağlar (Furusawa ve ark. 2013).

Bağırsak mikrobiyotası toplulukları, bağırsak kanalı boyunca ve bağırsak mukusunun farklı laminalarında ilerledikçe bileşim olarak değişir. Proksimal ince bağırsak, ileum ve kolona kıyasla immünolojik olarak çok daha az aktiftir. Bağırsaktaki enterik mikroorganizmaların kolonizasyonu, makromoleküller ve antijenlerin bağırsaktan kan dolaşımına geçmesine izin veren bir geçirgenlik artışını teşvik eder; bu durum immün aracılı patolojik durumlara yol açabilir (Furusawa ve ark. 2013). Bağırsak geçirgenliği, hem kommensal mikrobiyota hem de mukozal bağışıklık sistemi elemanlarıyla yakından ilişkilidir ve mukus katmanlarındaki değişiklikler, epitel hasarı ve bağırsak bakterilerinin bileşimindeki değişiklikler gibi birçok faktörden etkilenir (Maslowski ve ark. 2009; Arpaia ve ark. 2013).

Bağırsak mikrobiyal fermantasyon ürünleri ve hücresel bileşenler, epitel bütünlüğünü koruyan konak bağışıklık yanıtlarında kritik rol oynar. Örneğin, bakteriyel flagellumun temel bileşeni olan flagellin ve flagellar filamentin yapısal protein alt birimi, TLR-5 tarafından tanınır. Bu bakteriyel uyarıcı ile güçlü şekilde ifade edilen B hücreleri ve CD4+ T hücrelerinde TLR-5 aktivasyonu, B lenfositlerinin IgA üreten hücrelere farklılaşmasını uyarır; bu hücreler mikroplara bağlanarak patojenik aktivitelerini nötralize eder ve enfeksiyonu önler (Koh ve ark. 2016; Zheng ve ark. 2017). Kommensal bakteriler, bakteriyel antijenlerin yakın lenfoid dokulara taşınmasını sağlayan fagosit göçünü azaltır ve böylece T ve B hücrelerinin aktivasyonunu indükler. Goblet hücre farklılaşması ve epitel mukus üretimi kommensal bakteriler tarafından hızlandırılırken, patojenler dendritik hücreleri pro-inflamatuvar sitokin üretmeye teşvik eder (Singh ve ark. 2014). Sonuç olarak, naive T hücrelerinin farklılaşması yoluyla pro-inflamatuvar immün yanıtlar aktive edilir. Farklı TLR üyelerinin aktivasyonu, gram-negatif bakteri varlığı ve lipopolisakkarit (LPS) modifikasyonlarına bağlı olarak gerçekleşir (Vinolo ve ark. 2011).

LPS, Gram-negatif bakterilerde bulunan ve memeli hücreleri tarafından bakteriyel istilayı belirlemek ve doğuştan gelen immün yanıtları başlatmak için kullanılan tipik bir patojenle ilişkili moleküler desendir. SCFA üreten bakterilerin zenginliği, Gram-negatif bakteri bolluğunu önemli ölçüde sınırlayarak LPS seviyelerini düşürür (Thangaraju ve ark., 2009; Koh ve ark. 2016).

Bağırsak ile ilişkili lenfoid dokular (GALT), mikrobiyota kolonizasyonu sonrasında IgA üretimini teşvik eder. IgA, bağırsakta mukozal homeostazda temel bir görev üstlenir ve baskın antikor olarak işlev görür (Maslowski ve ark. 2009). GALT, Peyer plakları (PP), plazma hücreleri ve mezenterik lenf düğümlerinden ve lamina propriadan gelen lenfositlerden oluşur. GALT, bağırsak lümenindeki antijenlerin M hücreleri aracılığıyla alınması yoluyla antijen-spesifik immün yanıtları aktive ederek bağışıklık yanıtını sürdürür (Furusawa ve ark., 2013; Arpaia ve ark. 2013).

Germ-free fareler üzerinde yapılan çalışmalar, daha az dalak CD4+ T hücresi, dalak yapısında bozulma, epitel içi lenfositlerin azalması, folikül ile ilişkili epitelden M hücrelerine dönüşümün azalması, sekretuar IgA (SIgA) seviyelerinin düşmesi ve oral toleransın indüklenmesinde azalma gibi immün yetmezlikleri göstermiştir (Singh ve ark. 2014). SIgA, bağırsak lümenindeki patojenle ilişkili toksinleri nötralize eder ve miktarlarını azaltır (Vinolo ve ark. 2011). SIgA, fare ileumundaki M hücreleri ile seçici olarak etkileşime girerken, diğer immünoglobulinler (IgG ve IgM dahil) bu etkileşimi göstermez (Koh ve ark. 2016).

Araştırmalar, bağırsak bakterileri ile mukozal antikorlar arasındaki etkileşimlerin Peyer plaklarındaki CD11+ dendritik hücreler (PP-DCs) tarafından alındığını ve bunun bağırsak IgA'ya dayalı bir bağışıklık sistemi sağladığını göstermiştir (Furusawa ve ark., 2013; Arpaia ve ark., 2013). Bu nedenle, PP'ler B lenfosit dolu foliküller ve T lenfositlerin intrafoliküler

alanlarını içeren ikincil bağırsak mukozasına dayalı immün organlar olarak işlev görür. IgM'den IgA'ya yeniden kombinasyon ve B hücre aktivitesi, PP'ler ve izole lenfoid foliküller tarafından desteklenir. Luminal mikrobiyota ile SIgA'nın etkileşimi, PPs'de varlıklarını artırır. IgA düzenlemesinin azalması, bağırsak mikrobiyotasının disbiyozuna yol açar ve bu da bağışıklık sistemi fonksiyon bozukluğuna neden olur (Maslowski ve ark. 2009; Koh ve ark. 2016).

4.2. Bağırsak Disbiyozu ve Bağışıklık Bozukluğu

Bağırsak mikrobiyota ekolojisi dinamik olup, yaş, diyet, coğrafi konum, ilaç kullanımı ve mikrobiyota giriş-çıkışına yanıt olarak değişir (Singh ve ark. 2014). Çoğu bakteri çevresel maruziyetle alınır, ancak bazıları geçicidir ve bağırsak ortamında kalıcı olarak kolonize olamaz veya kommensal mikroplar tarafından rekabetten çıkarılır (Vinolo ve ark. 2011). Mikrobiyal topluluğun sağlığı, stabilite, çeşitlilik, direnç ve esneklik açısından değerlendirilebilir (Arpaia ve ark. 2013).

Kısaca, ekosistemin zenginliğini, bileşimsel ve fonksiyonel değişikliklere karşı kırılganlığını ve orijinal durumuna geri dönebilme yeteneğini ifade eder. Dolayısıyla, mikrobiyal topluluğun ekolojik dengesi, çeşitlilik kaybı, patobiyontların çoğalması veya kommensallerin azalmasıyla bozulabilir (Koh ve ark. 2016).

Bağırsak disbiyozu, bağırsak bakteri bileşimi ve fonksiyonel yeteneklerinde meydana gelen değişiklikleri ifade eder ve konak sağlığı üzerinde olumsuz etkiler yaratır (Maslowski ve ark. 2009). Bazı kommensal bakteriler, SCFA üretimi yoluyla fırsatçı patojenlerin büyümesini engeller ve bağırsak pH'sını değiştirir (Maslowski ve ark. 2009; Furusawa ve ark. 2013). Kommensal bakteriler, çevresel koşulları değiştirerek patojenlerin virülansını sınırlamakla kalmaz, aynı zamanda bakteriyel metabolitler patojenlerin virülans genlerini doğrudan baskılar (Koh ve ark. 2016).

Disbiyozun birçok nedeni vardır: invaziv bağırsak patojenleri, antibiyotik tedavisi, mukozal hasar, diyet ve konak genetik faktörler (Singh ve ark. 2014). Patolojik durumlar ve bireyler arasında disbiyoz farklılık gösterse de bazı örüntüler ortaya çıkmıştır. İnsan ve fare bağırsak disbiyozunda zorunlu anaerobların göreli bolluğu genellikle azalırken, Shigella, Salmonella, Escherichia, Proteus ve Klebsiella gibi potansiyel olarak patojenik fakultatif anaerobların bolluğu artmaktadır (Maslowski ve ark. 2009).

Disbiyozun bir sonucu, enterik enfeksiyonlara karşı artan duyarlılık ve antibiyotiklerle kommensal mikrobiyota bileşiminin bozulmasıyla inflamasyonun artmasıdır. Kommensal bakteriler normalde *E. coli* büyümesini engellerken, antibiyotik tedavisi ile indüklenen kolitisli farelerde *E. coli* bolluğunu artırmış ve patojenin sistemik dolaşımını teşvik ederek inflammasom aktivasyonunu artırmıştır (Furusawa ve ark. 2013). *Clostridium difficile,* hastane kaynaklı enfeksiyonların başlıca sorumlusudur ve sağlıklı yetişkin bağırsakta genellikle düşük bollukta bulunur. Geniş spektrumlu antibiyotik tedavisi, *C. difficile* bolluğunu artırır ve şiddetli bağırsak inflamasyonuna yol açar (Maslowski ve ark. 2009; Koh ve ark. 2016). *C. difficile,* TcdA ve TcdB toksinleri üreterek epitel bariyerini yok edebilir ve bağırsak geçirgenliğini artırabilir. Bu toksinler tarafından oluşturulan epitel hasarı, bakterilerin ve bakteriyel metabolitlerin sistemik dolaşıma geçmesini teşvik ederek sistemik inflamasyonu artırır.

5. SONUÇ

Bağırsak mikrobiyotası ile konak bağışıklık sistemi arasındaki dinamik ve karşılıklı etkileşimler, intestinal homeostazın sürdürülmesi, mukozal bariyer bütünlüğünün korunması ve sistemik inflamasyonun önlenmesi açısından merkezi bir role sahiptir. Sağlıklı bir mikrobiyota, kısa zincirli yağ asitleri, triptofan türevleri ve diğer metabolitler aracılığıyla konak bağışıklık hücrelerini düzenleyerek hem lokal hem de sistemik anti-inflamatuvar yanıtların oluşmasına katkı sağlar. Özellikle SCFA'lar, epitel hücre fonksiyonunu güçlendirir, ve patojenik bakteri çoğalmasını baskılayarak bağırsak homeostazının sürdürülmesine yardımcı olur.

Bununla birlikte, mikrobiyota ekolojisindeki bozulmalar, yani disbiyoz, bağırsak geçirgenliğinin artmasına, patojenlerin kolonizasyonuna ve sistemik inflamasyonun tetiklenmesine yol açar. Kronik disbiyoz, uzun vadede metabolik sendrom, inflamatuvar bağırsak hastalıkları, otoimmün bozukluklar ve bazı kanser türleri için risk faktörü oluşturabilir. Ayrıca erken yaşamda mikrobiyota ile bağışıklık sisteminin karşılaşmasının düzenlenmesi, yaşam boyu immün yanıtlar ve inflamatuvar hastalık yatkınlığı üzerinde kritik etkiler taşır.
Bu bulgular ışığında, aşağıdaki öneriler sunulabilir:

1. Mikrobiyota dostu yaşam tarzı ve beslenme stratejileri: Prebiyotik ve probiyotikler ile lif açısından zengin diyetler, SCFA üretimini destekleyerek bağırsak homeostazını koruyabilir.
2. Erken yaşamda mikrobiyal kolonizasyonun desteklenmesi: Anne sütü ve uygun ilk beslenme yöntemleri ile neonatal dönemde immün imprinting'in olumlu şekilde şekillendirilmesi sağlanabilir.
3. Antibiyotik kullanımının dikkatli yönetimi: Gereksiz antibiyotik kullanımının sınırlanması, kommensal mikrobiyota dengesinin korunmasına ve disbiyoz riskinin azaltılmasına yardımcı olur.
4. Mikrobiyota hedefli terapötik yaklaşımlar: Fekal mikrobiyota transplantasyonu, spesifik probiyotikler veya metabolit bazlı tedaviler, disbiyozun düzeltilmesi ve inflamatuvar süreçlerin kontrolü için araştırılabilir.
5. Gelecek araştırmalar: Mikrobiyota-metabolit-immün sistem etkileşimlerinin moleküler mekanizmalarının daha ayrıntılı incelenmesi, yeni tedavi stratejilerinin geliştirilmesine olanak sağlayacaktır.

Sonuç olarak, bağırsak mikrobiyotası ve konak bağışıklık sistemi arasındaki etkileşimleri hedef alan stratejiler, hem gastrointestinal hem de sistemik hastalıkların önlenmesi ve tedavisinde umut verici bir yaklaşım sunmaktadır.

6. KAYNAKLAR

Alenghat T, Artis D, & Sonnenberg GF. (2013). Epigenomic regulation of commensal-dependent intestinal homeostasis. Nature 504(7478), 451–455. https://doi.org/10.1038/nature12798

An D, Oh SF, Olszak T, Neves JF, Avci FY, Erturk-Hasdemir D, Lu X, Zeissig S, Blumberg R. S, & Kasper DL. (2014). Sphingolipids from a symbiotic microbe regulate homeostasis of host intestinal natural killer T cells. Cell 156(1–2), 123–133.

Arpaia N, Campbell C, Fan X, Dikiy S, van der Veeken J, deRoos P, Liu H, Cross JR, Pfeffer K, Coffer PJ, Rudensky AY. (2013). Metabolites produced by commensal bacteria promote peripheral regulatory T-cell generation. Nature 504(7480), 451–455.

Bauer H, Horowitz RE, Levenson SM, & Popper H. (1963). The response of the lymphoid tissue to the microbial flora. Journal of Experimental Medicine 117(5), 705–718.

Belkaid Y, & Hand TW. (2014). Role of the microbiota in immunity and inflammation. Cell,157(1), 121-141.

Bouskra D, Brézillon C, Bérard M, Werts C, Varona R, Boneca IG, & Eberl G. (2008). Lymphoid tissue genesis induced by commensals through NOD1-mediated recognition of peptidoglycan. Science 320(5872), 1777–1781.

Chang PV, Hao L, Offermanns S, & Medzhitov R. (2014). The microbial metabolite butyrate regulates intestinal macrophage function via histone deacetylase inhibition. Proceedings of the National Academy of Sciences 111(6), 2247–2252.

Chassin C, Kocur M, Pott J, Duerr CU, Gütle D, Lotz M, & Hornef MW. (2010). Epithelial expression of TLR4 mediates LPS-induced hyporesponsiveness in the neonatal gut. Journal of Immunology 185(11), 6414–6424.

Ege MJ, Mayer M, Normand AC, Genuneit J, Cookson WO, Braun-Fahrländer C, Heederik D, Piarroux R, & von Mutius E. (2011). Exposure to environmental microorganisms and childhood asthma. New England Journal of Medicine, 364(8), 701–709.
Elahi S, Ertelt JM, Kinder JM, Jiang TT, Zhang X, Xin, L, Chaturvedi V, Strong BS, Qualls J. E, & Way SS. (2013). Immunosuppressive CD71+ erythroid cells compromise neonatal host defense against infection. Nature Medicine 19(6), 723–730.
Furusawa Y, Obata Y, Fukuda S, Endo TA, Nakato G, Takahashi D, Nakanishi Y, Uetake, C, Kato K. Kato T, Takahashi T, Fukuda NN, Murakami S, Takeda, K., Kimura I., & Ohno H. (2013). Commensal microbe-derived butyrate induces the differentiation of colonic regulatory T cells. Nature, 504(7480), 446–450.
Hamada H, Hiroi T, Nishiyama Y, Takahashi H, Masunaga Y, Hachimura S, Kaminogawa S, Takahashi-Iwanaga H, Iwanaga T, Kiyono H, Yamamoto H. & Ishikawa H. (2002). Identification of multiple isolated lymphoid follicles on the antimesenteric wall of the mouse small intestine. Immunology 106(1), 143–151.
Hooper LV, Stappenbeck TS, Hong CV, & Gordon JI. (2003). Angiogenins: A new class of microbicidal proteins involved in innate immunity. Nature Immunology 4(3), 269–273.
Koh A, De Vadder F, Kovatcheva-Datchary P, & Bäckhed F. (2016). From dietary fiber to host physiology: Short-chain fatty acids as key bacterial metabolites. Cell 165(6), 1332–1345.
Kollmann TR, Levy O, Montgomery RR, & Goriely S. (2012). Innate immune function by Toll-like receptors: Distinct responses in newborns and the elderly. Nature Reviews Immunology 12(7), 467–480.
Lotz M, Gütle D, Walther S, Ménard S, Bogdan C & Hornef, MW. (2006). Postnatal acquisition of endotoxin tolerance in intestinal epithelial cells. Journal of Experimental Medicine 203(4), 973–984.
Macpherson AJ & Harris N.L. (2004). Interactions between commensal intestinal bacteria and the immune system. Nature Reviews Immunology 4(6), 478–485.
Marcobal A, Barboza M, Froehlich JW, Block DE, German JB, Lebrilla CB & Sonnenburg, JL. (2010). Consumption of human milk oligosaccharides by gut-related microbes. Journal of Biological Chemistry 285(52), 40210–40223.
Marcobal A & Sonnenburg, JL. (2012). Human milk oligosaccharide consumption by intestinal microbiota. Annual Review of Nutrition 32, 147–164.
Maslowski KM, Vieira AT, Ng A, Kranich, J, Sierro F, Yu D, Schilter HC, Rolph, MS. Mackay F, Artis D, Xavier RJ, Teixeira MM & Mackay CR. (2009). Regulation of inflammatory responses by gut microbiota and chemoattractant receptor GPR43. Nature 461(7268), 1282–1286.
Mazmanian SK, Round JL & Kasper DL. (2008). A microbial symbiosis factor prevents intestinal inflammatory disease. Nature 453(7195), 620–625.
Ohnmacht C, Pullner A, King SB, Drexler I, Meier S, Brocker T & Voehringer D. (2009). Constitutive ablation of dendritic cells breaks self-tolerance of CD4 T cells and results in spontaneous fatal autoimmunity. Journal of Experimental Medicine 206(3), 549–559.
Olszak T, An D, Zeissig S, Vera MP, Richter J, Franke A, Glickman JN, Siebert R, Baron RM, Kasper DL & Blumberg RS. (2012). Microbial exposure during early life has persistent effects on natural killer T cell function. Science 336(6080), 489–493.
Perez PF, Dore J, Leclerc M, Levenez F, Benyacoub J, Serrant P, Segura-Roggero I, Schiffrin EJ & Donnet-Hughes A. (2007). Bacterial imprinting of the neonatal immune system: Lessons from maternal cells? Journal of Immunology 178(12), 7593–7601.
PrabhuDas M, Adkins B, Gans H, King C, Levy O. Ramilo O, Siegrist CA & Wynn JL. (2011). Challenges in infant immunity: Implications for responses to infection and vaccines. Nature Immunology, 12(3), 189–194.
Siegrist CA. (2001). Neonatal and early life vaccinology. Vaccine 19(25–26), 3331–3346.

Singh N, Gurav A, Sivaprakasam S, Brady E, Padia R, Shi H, Thangaraju M, Prasad PD. Manicassamy S, Munn D, Lee JR, Offermanns S & Ganapathy V. (2014). Activation of Gpr109a, receptor for niacin and the commensal metabolite butyrate, suppresses colonic inflammation and carcinogenesis. Immunity 40(1), 128–139.
Singh V, Yeoh BS, Chassaing B, Xiao X, Saha P, Aguilera Olvera R & Vijay-Kumar M. (2014). Dysregulated microbial fermentation of soluble fiber induces cholestatic liver cancer. Cell Host & Microbe 26(5), 704–719.e4.
Smith K, McCoy KD & Macpherson AJ. (2007). Use of axenic animals in studying the adaptation of mammals to their commensal intestinal microbiota. Seminars in Immunology 19(2), 59–69.
Stappenbeck TS, Hooper LV & Gordon, JI. (2002). Developmental regulation of intestinal angiogenesis by indigenous microbes via Paneth cells. Proceedings of the National Academy of Sciences (PNAS) 99(24), 15451–15455.
Thursby E & Juge N. (2017). Introduction to the human gut microbiota. Biochemical Journal 474(11), 1823-1836.
Talham GL, Jiang HQ, Bos NA & Cebra JJ. (1999). Segmented filamentous bacteria are potent stimuli of a physiologically normal state of the murine gut mucosal immune system. Infection and Immunity 67(4), 1992–2000.
Thangaraju M, Cresci GA, Liu K, Ananth S, Gnanaprakasam JP, Browning DD & Ganapathy V. (2009). GPR109A is a G-protein-coupled receptor for the bacterial fermentation product butyrate and functions as a tumor suppressor in colon. Cancer Research 69(7), 2826–2832.
Vinolo MA, Rodrigues HG, Nachbar RT & Curi R. (2011). Regulation of inflammation by short chain fatty acids. Nutrients 3(10), 858–876.
Yoo JY, Groer M, Dutra SVO, Sarkar A, & McSkimming DI. (2020). Gut microbiota and immune system interactions. Microorganisms 8(10), 1587.
Zheng D, Liwinski T, & Elinav E. (2017). Interaction between microbiota and immunity in health and disease. Cell Research 27(6), 541–548.
Zheng Y, Valdez PA, Danilenko DM, Hu Y, Sa SM, Gong Q & Ouyang, W. (2017). Interleukin-22 mediates early host defense against attaching and effacing bacterial pathogens. Nature Medicine 14(3), 282–289.

PRENATAL MASAJ UYGULAMASININ GEBELİKTE FİZİKSEL VE PSİKOLOJİK İYİLİK HALİNE VE YENİDOĞAN SAĞLIĞINA ETKİSİ

Gamze CEYLAN
Arş. Gör., Atatürk Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Anabilim Dalı, Erzurum, Türkiye
ORCID: 0000-0002-1613-4068
Ayla KANBUR
Prof. Dr., Atatürk Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Anabilim Dalı, Erzurum, Türkiye /
ORCID: 0000-0003-4086-4244

ÖZET
Doğumda ağrı kontrolü için farmakolojik (epidural analjezi, opioidler vb.) ve non-farmakolojik yöntemler kullanılmaktadır. Farmakolojik yöntemler etkili olmakla birlikte doğumun uzaması, maternal hipotansiyon, fetal distres, motor blok, doğum sonrası baş ağrısı ve yenidoğanda solunum depresyonu gibi yan etkiler nedeniyle her gebeye uygun değildir. Bu durum, güvenli ve yan etkisiz non-farmakolojik yöntemlere olan ilgiyi artırmıştır. Non-farmakolojik yöntemler arasında nefes egzersizleri, gevşeme teknikleri, doğum pozisyonları, aromaterapi, müzik terapisi, akupresür ve masaj yer almaktadır. Bu yöntemler, doğum ağrısının şiddetini azaltmanın yanı sıra kadının doğum üzerinde kontrol duygusunu artırmakta ve doğum deneyimini olumlu yönde desteklemektedir.
Masaj, doğumda en sık kullanılan ve etkinliği en fazla araştırılan non-farmakolojik yöntemlerden biridir. Masajın mekanizması, "kapı kontrol teorisi" ve endorfin salınımı ile açıklanmaktadır. Kapı kontrol teorisine göre masaj sırasında cilt ve kaslarda bulunan mekanoreseptörlerin uyarılması, omurilik düzeyinde ağrı iletimini baskılamaktadır. Ayrıca masaj, dolaşımı artırarak kas gevşemesine katkıda bulunmakta ve endorfin, serotonin gibi nörokimyasal maddelerin salınımını tetikleyerek doğal analjezi sağlamaktadır. Doğum eyleminden el masajı ve endorfin masajı sık tercih edilen masajlardandır.
El masajı, kolay uygulanabilir, maliyeti düşük ve özel ekipman gerektirmeyen bir yöntemdir. Özellikle avuç içindeki sinir uçlarının uyarılması, merkezi sinir sistemi aracılığıyla analjezik etki oluşturabilmektedir. Çalışmalar, el masajının doğum sırasında ağrıyı azaltabildiğini, kaygıyı hafiflettiğini ve kadının doğum deneyimini olumlu yönde etkilediğini göstermektedir.
Endorfin masajı ise sırt, omuz ve kollar üzerine yapılan yumuşak dokunuşlarla kadının gevşemesini, stres düzeyinin azalmasını ve endorfin salınımının artmasını amaçlayan bir yöntemdir. Endorfin salınımı, doğal analjezi sağlamakta ve ağrı eşiğini yükseltmektedir. Güncel araştırmalar, endorfin masajının doğum sırasında ağrı algısını azalttığını, doğumun daha kısa sürede ilerlemesini sağladığını ve maternal memnuniyeti artırdığını ortaya koymaktadır.
Anahtar Kelimeler: Ağrı, ebe, doğum, gebe, masaj.

EFFECTS OF PRENATAL MASSAGE APPLICATION ON PHYSICAL AND PSYCHOLOGICAL WELL-BEING AND NEWBORN HEALTH DURING PREGNANCY

ABSTRACT
Pharmacological (epidural analgesia, opioids, etc.) and non-pharmacological methods are used for pain control during labor. While effective, pharmacological methods are not suitable for every pregnant woman due to side effects such as prolonged labor, maternal hypotension, fetal distress, motor block, postpartum headache, and respiratory depression in the newborn. This has increased interest in safe and side-effect-free non-pharmacological methods. Non-

pharmacological methods include breathing exercises, relaxation techniques, birthing positions, aromatherapy, music therapy, acupressure, and massage. These methods not only reduce the intensity of labor pain, but also increase a woman's sense of control over labor and positively support the birth experience.

Massage is one of the most frequently used and most researched non-pharmacological methods in labor. The mechanism of massage is explained by the "gate control theory" and the release of endorphins. According to gate control theory, stimulation of mechanoreceptors in the skin and muscles during massage suppresses pain transmission at the spinal cord level. Massage also contributes to muscle relaxation by increasing circulation and provides natural analgesia by triggering the release of neurochemicals such as endorphins and serotonin. Hand massage and endorphin massage are frequently preferred massages during labor.

Hand massage is an easy-to-apply, low-cost method that does not require special equipment. Stimulating nerve endings in the palm of the hand can produce an analgesic effect through the central nervous system. Studies show that hand massage can reduce pain during labor, alleviate anxiety, and positively impact the woman's birth experience.

Endorphin massage, on the other hand, is a method that aims to relax the woman, reduce stress levels, and increase endorphin release through gentle touches applied to the back, shoulders, and arms. Endorphin release provides natural analgesia and raises the pain threshold. Current research suggests that endorphin massage reduces the perception of pain during labor, speeds up labor, and increases maternal satisfaction.

Keywords: Pain, midwife, birth, pregnancy, massage.

TEORİK ÇERÇEVE

Kökleri kadim bir uygulama olan masaj terapisi, ağrı kesici ve kaygı azaltıcı etkisinden genel refah düzeyinde iyileşmeye kadar uzanan çok yönlü faydalarıyla çağdaş klinik ortamlarda kabul görmüştür. Güncel literatürün kapsamlı bir incelemesi, masaj terapisinin özellikle fiziksel ve psikolojik semptomların yönetiminde etkili olduğu çeşitli bağlamlara dair içgörüler sunmaktadır.

Önemli araştırma alanlarından biri, masajın kanser hastaları üzerindeki etkisidir. Çalışmalar, masaj terapisinin kanser tedavisi gören bireylerde ağrıyı hafifletebileceğini ve kaygı ve yorgunluk gibi semptomları azaltabileceğini tutarlı bir şekilde göstermiştir. Örneğin sistematik bir inceleme, masaj terapisinin ağrı skorlarını önemli ölçüde düşürdüğünü ve masaj uygulanan hastanede yatan kanser hastalarında, tedavi görmeyen kontrol gruplarına kıyasla ağrı ve kaygıda yaklaşık %40'lık önemli bir azalma olduğunu vurgulamaktadır (Cassileth ve Vickers, 2004). Dahası ayak refleksolojisi gibi belirli masaj türlerinin, kemoterapi hastaları için özellikle faydalı olabileceği ve ruh hallerini ve semptom yönetimini iyileştirerek yaşam kalitelerini artırabileceği kanıtlanmıştır (Zhang ve ark., 2023).

Onkolojiye ek olarak, masaj terapisinin palyatif bakım ortamlarında da faydalı olduğu, düşük maliyetli ve invaziv olmayan bir yöntemle rahatsızlığı hafiflettiği ve duygusal refahı artırdığı kanıtlanmıştır. Palyatif bakıma odaklanan sistematik bir inceleme, masaj terapisi de dahil olmak üzere müdahalelerin semptomları etkili bir şekilde yönetebileceğini ve yaşamlarının sonuna yaklaşan hastaların yaşam kalitesini artırabileceğini vurgulamıştır (Candy ve ark., 2019). Bu durum, özellikle söz konusu ortamlardaki hastaların sıklıkla çok sayıda rahatsız edici semptom yaşadığı düşünüldüğünde kritik öneme sahiptir.

Masajın etkileri kanser tedavisiyle sınırlı değildir; kronik ağrı ve anksiyete yaşayan çeşitli popülasyonlara da uzanır. Araştırmalar, bir masaj türü olan akupresür gibi yöntemlerin, özellikle bel ağrısı olmak üzere ağrı seviyelerini önemli ölçüde azaltabileceğini ve geleneksel fizik tedavilere göre daha fazla rahatlama sağlayabileceğini göstermiştir (Li ve ark., 2021). Ayrıca bir meta-analiz, masaj terapisinin kronik ağrı rahatsızlığı olan hastalarda uyku kalitesini ve ruh halini iyileştirebileceğini belirtmiş ve fiziksel semptomların giderilmesinin yanı sıra psikososyal faydalarını da vurgulamıştır (Jane ve ark., 2011). Benzer şekilde, klinik ortamlarda

masaj terapisi gören hastaların ruh hallerinde önemli iyileşmeler ve anksiyete düzeylerinde azalmalar olduğu bildirilmiştir (Myint ark., 2024).
Ayrıca özellikle akut ishal ve konjenital musküler tortikolis gibi durumlarda pediatrik popülasyonlar da masajın kanıtlarını desteklemektedir. Semptom yönetimini iyileştirmenin yanı sıra bu uygulama çocuklar için tedavi protokollerine entegre edilmiş ve demografik özellikler arasında çok yönlülüğünü göstermiştir (Xiao ark., 2020; Gao ark., 2018). Bir meta-analiz, masajın prematüre bebeklerde gastrointestinal fonksiyonu ve genel konforu artırmadaki etkinliğini daha da vurgulamaktadır (Seiiedi-Biarag ve Mirghafourvand, 2020).
Genel olarak literatür, masaj terapisinin çeşitli tıbbi ortamlarda güçlü bir tamamlayıcı müdahale olduğu sonucuna varmaktadır. Ağrı yönetimi için etkili bir farmakolojik olmayan seçenekten sağlığın hem fiziksel hem de duygusal boyutlarını ele alan terapötik bir yaklaşıma kadar uzanmaktadır. Konsensüs, masaj terapisinin sadece terapötik bir müdahale olarak değil aynı zamanda çeşitli sağlık bağlamlarında bütünsel hasta merkezli bakımı geliştiren bir uygulama olarak da kabul edilmektedir.

PRENATAL MASAJIN MATERNAL VE FETAL YARARLARI

Doğum öncesi masajı, gebe kadınlara yönelik gebelik dönemindeki özel fiziksel ve duygusal ihtiyaçlarına odaklanan özel bir masaj terapisi türüdür. Genellikle hafif, kayan vuruşlar içeren effleurage gibi çeşitli teknikleri içerir ve gebelikle ilişkili yaygın rahatsızlıklardan kurtulmayı, rahatlamayı ve esenliği teşvik etmeyi amaçlar (Anggasari ark., 2024; McGowan, 2022)
Doğum öncesi masajın temel faydalarından biri, özellikle vücutları önemli değişiklikler geçiren anne adaylarının sık şikâyet ettiği bel ve bacaklardaki ağrıyı hafifletmedeki etkinliğidir. Örneğin bir çalışma, effleurage masajının üçüncü trimesterdeki gebe kadınlarda bel ağrısını azaltmada olumlu bir etkiye sahip olduğunu vurgulayarak etkili bir farmakolojik olmayan müdahale rolünü vurgulamıştır (Anggasari ark., 2024; Dewiani ark., 2022). Ayrıca effleurage dahil olmak üzere çeşitli masaj terapilerinin genel konforu nasıl artırabileceği ve gebe kadınların önemli bir yüzdesini etkileyen bacak şişliğini (ödem) nasıl azaltabileceği de vurgulanmaktadır (Asadi ark., 2023).
Fiziksel rahatlamanın yanı sıra doğum öncesi masajın psikolojik refahı da iyileştirdiği gösterilmiştir. Araştırmalar, doğum öncesi masajın stresi azaltabileceğini ve doğuma yaklaşan anne adaylarının özgüvenini artırabileceğini göstermektedir. Masaj terapisi ile sağlanan zihinsel ve duygusal destek, kadınları doğuma psikolojik olarak hazırlamada çok önemlidir ve kaygı ve endişe duygularını azaltmaya yardımcı olur (Afrilia ve ark., 2025; Dewiani ve ark., 2023). Yapılan bir çalışma, düzenli masaj terapisi alan anne adaylarının ruh hallerinde ve stres azaltma seviyelerinde önemli iyileşmeler olduğunu ve doğuma kadar daha sağlıklı bir duygusal duruma katkıda bulunduğunu göstermektedir (Maulida, 2020).
Ayrıca doğum öncesi masajın fetal gelişim için de faydaları olabileceğine dair göstergeler vardır. Bir çalışmada, masaj terapisi gören gebe kadınlarda fetal hareketlerde artış gözlemlenmiştir ve bu da uygulamanın fetüsü de olumlu etkileyebileceğini düşündürmektedir (Anggraini ve Sitiyaroh, 2023). Gebelik sırasında artan stres ve kaygının fetal gelişimi olumsuz etkileyebileceği göz önüne alındığında, masajın fetal gelişim için de potansiyel olarak faydalı olacağını düşündürtmektedir (Field ve ark., 2010).
Ayrıca doğum öncesi masajın, doğum sonrası dönemde dahi faydası olduğu gösterilmiştir. Doğum sonrası geçiş dönemi, fiziksel ve duygusal olarak bunaltıcı olabilir; bu nedenle doğum öncesi masajın rahatlatıcı ve kaygı azaltıcı etkileri, doğum sonrası dönemde annenin iyileşmesi ve uyum sağlamasında hayati bir rol oynayabilir (Dewiani ve ark., 2023; McGowan, 2022).
Sonuç olarak doğum öncesi masaj hem annelerin hem de fetüslerinin sağlığını ve refahını önemli ölçüde artırabilecek değerli bir tedavi seçeneğidir. Fiziksel rahatsızlığı gidererek ve duygusal dengeyi destekleyerek doğum öncesi masaj, doğum öncesi bakımda etkili bir tamamlayıcı tedavi görevi görür ve daha olumlu bir gebelik deneyimine katkıda bulunur.

KAYNAKLAR

Afrilia, E., Hikmah, H., Faadhilah, A., & Martini, T. (2025). Effect of prenatal massage on confidence level and stress reduction of pregnant women in preparation for childbirth. Nawala Education, 2(1), 117-129. https://doi.org/10.62872/vgq4jx12

Anggasari, Y., Mardiyanti, I., Andriani, R., & Handayani, N. (2024). Effectiveness of prenatal gentle yoga and effleurage massage in low back pain third trimester pregnant women. South Eastern European Journal of Public Health, 69-75. https://doi.org/10.70135/seejph.vi.754

Anggraini, I. and Sitiyaroh, N. (2023). The effect of pregnancy massage on the movement of the fetus in the womb in the second and third trimesters of pregnancy at tpmb novi salim rajeg in 2022. International Journal of Health and Pharmaceutical (Ijhp), 3(4), 711-716. https://doi.org/10.51601/ijhp.v3i4.234

Asadi, F., Simbar, M., Zahrani, S., & Nasiri, M. (2023). An investigation and comparison of the effects of self-care education with effleurage massage of feet, hydrotherapy, and leg elevation on the physiological status of the feet in pregnant women: a randomized clinical trial.. https://doi.org/10.21203/rs.3.rs-3187216/v1

Candy, B., Armstrong, M., Flemming, K., Kupeli, N., Stone, P., Vickerstaff, V., … & Wilkinson, S. (2019). The effectiveness of aromatherapy, massage and reflexology in people with palliative care needs: a systematic review. Palliative Medicine, 34(2), 179-194. https://doi.org/10.1177/0269216319884198

Cassileth, B. and Vickers, A. (2004). Massage therapy for symptom control: outcome study at a major cancer center. Journal of Pain and Symptom Management, 28(3), 244-249. https://doi.org/10.1016/j.jpainsymman.2003.12.016

Dewiani, K., Purnama, Y., & Yusanti, L. (2022). The effectiveness of prenatal massage therapy and pregnancy gymnastics against back pain in third trimester pregnant women at practice independent midwives in bengkulu city. Jurnal Kebidanan, 11(1), 1-8. https://doi.org/10.35890/jkdh.v11i1.244

Field, T., Diego, M., & Hernandez-Reif, M. (2010). Prenatal depression effects and interventions: a review. Infant Behavior and Development, 33(4), 409-418. https://doi.org/10.1016/j.infbeh.2010.04.005

Gao, L., Jia, C., & Huang, H. (2018). Paediatric massage for treatment of acute diarrhoea in children: a meta-analysis. BMC Complementary and Alternative Medicine, 18(1). https://doi.org/10.1186/s12906-018-2324-4

Jane, S., Chen, S., Wilkie, D., Lin, Y., Foreman, S., Beaton, R., … & Liao, M. (2011). Effects of massage on pain, mood status, relaxation, and sleep in taiwanese patients with metastatic bone pain: a randomized clinical trial. Pain, 152(10), 2432-2442. https://doi.org/10.1016/j.pain.2011.06.021

Li, T., Li, X., Huang, F., Tian, Q., Fan, Z., & Wu, S. (2021). Clinical efficacy and safety of acupressure on low back pain: a systematic review and meta-analysis. Evidence-Based Complementary and Alternative Medicine, 2021, 1-15. https://doi.org/10.1155/2021/8862399

Maulida, M. (2020). Effleurage massage for pain relief in pregnant women. Conferences of Medical Sciences Dies Natalis Faculty of Medicine Universitas Sriwijaya, 2(1), 185-197. https://doi.org/10.32539/confmednatalisunsri.v2i1.52

McGowan, S. (2022). The effects of pregnancy massage on mother and baby. Journal of Health Visiting, 10(11), 464-467. https://doi.org/10.12968/johv.2022.10.11.464

Myint, O., Yoong, S., Toh, E., Lei, F., & Jiang, Y. (2024). Effectiveness of massage therapy for cancer pain, quality of life and anxiety levels: a systematic review and meta-analysis. Journal of Clinical Nursing, 34(1), 49-87. https://doi.org/10.1111/jocn.17547

Seiiedi-Biarag, L. and Mirghafourvand, M. (2020). The effect of massage on feeding intolerance in preterm infants: a systematic review and meta-analysis study. Italian Journal of Pediatrics, 46(1). https://doi.org/10.1186/s13052-020-0818-4

Xiao, Y., Chi, Z., Yuan, F., Zhu, D., Ouyang, X., Xu, W., … & Jiao, L. (2020). Effectiveness and safety of massage in the treatment of the congenital muscular torticollis. Medicine, 99(35), e21879. https://doi.org/10.1097/md.0000000000021879

Zhang, Y., Wang, S., Ma, X., Yuan, Y., Cheng, H., Lü, L., … & Tian, L. (2023). Massage therapy can effectively relieve cancer pain: a meta-analysis. Medicine, 102(27), e33939. https://doi.org/10.1097/md.0000000000033939

EBELİK PERSPEKTİFİNDEN HİPEREMEZİS GRAVİDARUM: TEDAVİ, BAKIM VE DESTEK UYGULAMALARI

Gamze CEYLAN
Arş. Gör., Atatürk Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Anabilim Dalı, Erzurum, Türkiye
ORCID: 0000-0002-1613-4068
Ayla KANBUR
Prof. Dr., Atatürk Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Anabilim Dalı, Erzurum, Türkiye /
ORCID: 0000-0003-4086-4244

ÖZET
Gebelik sürecinde bulantı, kusma ve öğürme (nausea, vomiting, retching) şikâyetleri yaygındır. Gebelikte bulantı-kusma (NVP – nausea and vomiting of pregnancy), çoğu kadın için hafif-moderat düzeyde seyrederken hiperemezis gravidarum (HG) bu semptomların çok daha şiddetli olduğu; dehidratasyon, elektrolit dengesizliği, kilo kaybı ve beslenme yetersizliği ile karakterize edilen bir durumdur. Yaklaşık %0.3-%10.8 sıklıkta görüldüğü bildirilmiştir. Bu durum sadece fiziksel değil psikolojik olarak da anne üzerindeki yükü artırır; kaygı, stres, prenatal konforun bozulması, yaşam kalitesinde düşme gibi sonuçlara neden olabilir.
HG'nin ortaya çıkış mekanizması ve nedenleri kesin olarak aydınlatılamamış olsa da gebelikte bulantı ve kusmanın fizyolojik, psikolojik, çevresel ve genetik faktörlere bağlı olduğu literatürde sıklıkla vurgulanmaktadır. Özellikle psikososyal etkenlerin gebelikte bulantı ve kusma üzerinde önemli bir rol oynadığı düşünülmektedir. Gebeliğin planlanmamış olması, artan stres düzeyi, yetersiz sosyal destek, evlilikte uyum sorunları ve gebeliğin geç kabullenilmesi gibi faktörler, bulantı ve kusmaya yol açan başlıca psikososyal nedenler arasında yer almaktadır. Araştırmalar, HG tanısı alan gebelerde depresyon, yaygın anksiyete bozukluğu ve bazı kişilik bozukluklarının daha sık görüldüğünü ortaya koymuştur.
Tedavi yaklaşımları farmakolojik (antiemetikler, sıvı replasmanı, vitamin B6/doksilamin gibi ajanlar) ve destekleyici/nöropsikolojik, beslenme, tamamlayıcı yöntemlerle kombine edilmektedir. HG'ye sahip gebelerde yaşam kalitesini ciddi şekilde etkileyen bulantı ve kusma, çoğu zaman tıbbi tedaviye rağmen tamamen ortadan kalkmayabilir. Bu nedenle bulantı ve kusmanın kontrolünde tıbbi olmayan bazı yöntemler, ilaçla birlikte ya da tek başına yardımcı tedavi olarak kullanılabilmektedir. Diyet, müzik terapisi, imgeleme ve hipnoz gibi uygulamalar bu yöntemlere örnek olarak gösterilebilir. Ayrıca sosyal destek grupları, düzenli egzersiz, vitamin takviyeleri, aromaterapi, yoga, zencefil kökü çayı, akupunktur ve refleksoloji/ayak masajı gibi farklı tamamlayıcı yaklaşımlar da bulantı-kusmanın kontrolünde destekleyici rol oynayabilir.
Anahtar Kelimeler: Bakım, bulantı, kusma, ebe, gebe, kaygı, risk.

HYPEREMESIS GRAVIDARUM FROM A MIDWIFERY PERSPECTIVE: TREATMENT, CARE AND SUPPORT PRACTICES

ABSTRACT
Nausea, vomiting, and retching are common complaints during pregnancy. While nausea and vomiting of pregnancy (NVP) is mild to moderate for most women, hyperemesis gravidarum (HG) is a condition in which these symptoms are much more severe, characterized by dehydration, electrolyte imbalance, weight loss, and malnutrition. Its prevalence has been reported to be approximately 0.3%-10.8%. This condition increases not only the physical but also the psychological burden on the mother, causing consequences such as anxiety, stress, disruption of prenatal comfort, and a decrease in quality of life.

Although the exact mechanism and causes of HG have not been fully elucidated, the literature frequently emphasizes that nausea and vomiting during pregnancy are linked to physiological, psychological, environmental, and genetic factors. Psychosocial factors, in particular, are thought to play a significant role in nausea and vomiting during pregnancy. Factors such as unplanned pregnancy, increased stress, inadequate social support, marital adjustment problems, and delayed acceptance of pregnancy are among the primary psychosocial causes of nausea and vomiting. Studies have shown that depression, generalized anxiety disorder, and some personality disorders are more common in pregnant women diagnosed with HG.
Treatment approaches combine pharmacological (antiemetics, fluid replacement, agents such as vitamin B6/doxylamine) with supportive/neuropsychological, nutritional, and complementary methods. Nausea and vomiting, which significantly impact the quality of life in pregnant women with HG, often fail to completely resolve despite medical treatment. Therefore, some non-medical methods can be used as adjunctive treatments in the management of nausea and vomiting, either in conjunction with medication or alone. Examples include diet, music therapy, imagery, and hypnosis. Additionally, various complementary approaches, such as social support groups, regular exercise, vitamin supplements, aromatherapy, yoga, ginger root tea, acupuncture, and reflexology/foot massage, can also play a supportive role in the management of nausea and vomiting.
Keywords: Care, nausea, vomiting, midwife, pregnant, anxiety, risk.

TEORİK ÇERÇEVE

Hiperemesis Gravidarum (HG), sıklıkla önemli dehidratasyona, kilo kaybına ve metabolik dengesizliklere yol açan, güçten düşürücü bulantı ve kusma ile karakterize ciddi bir gebelik komplikasyonudur. Gebeliklerin yaklaşık %0,3 ila %3'ünü etkiler ve maternal morbiditeye önemli ölçüde katkıda bulunur, bu da klinik müdahale gerektirir (Pornchai ve ark., 2022; Elshazly, 2020). HG'nin etiyolojisi henüz net olmamakla birlikte, hormonal, genetik ve enfeksiyöz faktörlerden etkilenen çok faktörlü olduğuna inanılmaktadır. İnsan koryonik gonadotropin (hCG) düzeylerinin yükselmesi, gastrointestinal motilite sorunlarıyla ilişkisi göz önüne alındığında, genellikle potansiyel bir tetikleyici olarak gösterilmektedir (Eliakim ve ark., 2000; Verberg ve ark., 2005). Helicobacter pylori enfeksiyonu ile bir ilişki de bildirilmiştir ve bu durum bazı hastalarda semptomları şiddetlendirebileceğini düşündürtmektedir (Elshabrawy, 2021; (Ghazali ve Hussein, 2014)

Çalışmalar, gebelik sırasında yaşanan hormonal dalgalanmaların normal gastrointestinal fonksiyonu bozduğunu ve aşırı kusmaya yol açtığını göstermiştir (Verberg ve ark., 2005; Buttino ve ark., 2000). Ayrıca nulliparite, düşük anne yaşı ve önceki HG atakları dahil olmak üzere birden fazla risk faktörü tanımlanmış ve bu da duyarlılıkta bireysel hasta geçmişinin rolünü vurgulamıştır (Bülbül ve ark., 2017; Gözükara ve ark., 2015). Ayrıca genetik yatkınlıklar da dikkat çekmiştir; araştırmalar, çok kökenli genom çapındaki çalışmalarda durumla ilişkili önemli lokasyonları öne sürerek, iştah düzenleme ve stres tepkisi mekanizmalarını katkıda bulunan faktörler olarak göstermiştir (Fejzo ve ark., 2017; Fejzo ve ark., 2018; Fejzo ve ark., 2024).

HG'den kaynaklanan komplikasyonlar ciddi olup elektrolit dengesizlikleri (hiponatremi ve hipokalemi gibi), dehidratasyon ve aşırı durumlarda önemli maternal ve fetal sorunlar içerebilir ve morbiditeye yol açarak kapsamlı klinik tedavi gerektirir (Ghazali ve Hussein, 2014; London ve ark., 2017; Nelson-Percy, 1998). Klinik tablo genellikle %5'i aşan kilo kaybına yol açan şiddetli kusma, ketonüri ve elektrolit bozukluklarının varlığına dayalı bir tanı gerektirir (Elshazly, 2020; Fejzo ve ark., 2024). Tedavi stratejileri öncelikle destekleyici bakıma odaklanır, ancak metoklopramid gibi antiemetik tedavileri ve bazı durumlarda akupunktur gibi alternatif tedavileri de içerebilir (Buttino ve ark., 2000; Carlsson ve ark., 2000). HG hastalarında inflamatuar belirteçler üzerine yapılan araştırmalar, ketonüri ile bağlantıları ortaya çıkarmış ve

inflamatuar yanıtlar ile kusmanın şiddeti arasında karmaşık bir etkileşim olduğunu vurgulamıştır (Soysal ve ark., 2021).
Özetle, Hiperemesis Gravidarum, çok faktörlü yapısıyla çok yönlü bir hastalıktır. hCG ve gastrointestinal dismotilitenin ardındaki genetik temel, olası bulaşıcı ilişkiler ve fizyolojik mekanizmalar üzerine devam eden araştırmalar, bu zorlu duruma yönelik klinik yaklaşımı şekillendirmeye devam etmektedir.

HİPEREMEZİS GRAVİDARUMDA TEDAVİ VE DESTEK YAKLAŞIMLARI

Hiperemesis Gravidarum (HG), tedavi ve desteğe çok yönlü bir yaklaşım gerektiren ciddi zorluklar sunar. Yönetim hedefleri, semptomları hafifletmeye, komplikasyonları önlemeye ve beslenme yeterliliğini sağlamaya odaklanarak daha sağlıklı bir gebelik süreci sağlar. Tedavi yöntemleri genel olarak farmakolojik, beslenme ve destekleyici müdahaleler olarak sınıflandırılabilir. Farmakolojik tedavi, HG tedavisinde temel bir unsurdur ve öncelikli olarak bulantı ve kusmayı kontrol altına almayı amaçlar. Ondansetron ve metoklopramid gibi standart antiemetikler sıklıkla değişken başarı oranlarıyla kullanılır (Nelson-Percy, 1998; Eliakim ve ark., 2000). Dirençli vakalarda, kortikosteroidler, mirtazapin, olanzapin ve gabapentin gibi alternatif ajanlar düşünülebilir ancak olası yan etkiler nedeniyle kullanımları yakından izlenmelidir (Clark ve ark., 2024; Spinosa ve ark., 2020). Ayrıca yetersiz beslenme ve uzun süreli kusmadan kaynaklanabilen Wernicke ensefalopatisi gibi komplikasyonları önlemek için vitamin takviyesi, özellikle tiamin (B1 vitamini) hayati önem taşır (Chiossi ark., 2006; Yücebilgin ark., 2011).
HG ile ilişkili yetersiz beslenme riski nedeniyle beslenme desteği kritik öneme sahiptir. Stratejiler arasında nazogastrik tüpler aracılığıyla enteral beslenme veya ciddi vakalarda total parenteral beslenme (TPN) yer alır (Clark ark., 2024; Saha ark., 2009). Çalışmalar, nazogastrik beslenmenin semptomlarda önemli rahatlama sağlayabileceğini ve genellikle jejunostomi gibi daha invaziv yöntemlere tercih edildiğini göstermiştir (Gulley ark., 1993; Erdal ark., 2024). Özellikle oral alımını sürdüremeyen hastalara intravenöz yolla hidrasyon ve elektrolit takviyesi verilmelidir; bu da acil bakımın önemini vurgular (Nelson-Percy, 1998; Dahab ark., 2023). Retrospektif bir kohort çalışması, HG'li kadınların genellikle önerilen kalori alımının %50'sinden daha azını tükettiğini ve bu nedenle aktif beslenme müdahalelerinin gerekli olduğunu göstermiştir (Stokke ark., 2015).
Destekleyici bakım, HG'nin bütünsel yönetiminde de büyük önem taşır (Dahab ark., 2023). Danışmanlık ve duygusal destek, tedavi sırasında hastaların ve ailelerinin genel memnuniyetini artırmada kritik rol oynayabilir. Kadın doğum uzmanları, diyetisyenler ve ruh sağlığı uzmanlarını içeren çok disiplinli bir ekiple sürekli takip ve iş birliği, anne ve fetüs sonuçlarını optimize etmek için çok önemlidir (Morisaki ark., 2022).
Genetik yatkınlıklar ve Helicobacter pylori ile olası bağlantılar gibi HG'ye katkıda bulunan altta yatan faktörlerin farkında olmak, tedavi stratejilerine ve hasta eğitimi çalışmalarına bilgi sağlayarak, hastalığın daha derinlemesine anlaşılmasını ve hastaların tedavi rejimlerine uyumunun artmasını sağlar (Eliakim ve ark., 2000; Li ve ark., 2015). Hastanın geçmişine, semptom şiddetine ve tedavilere yanıta dayalı kişiselleştirilmiş bakıma vurgu yapmak, bu karmaşık durumu etkili bir şekilde yönetmede çok önemlidir (Maslin ve Dean, 2021).

HİPEREMEZİS GRAVİDARUMDA EBELİK BAKIMI

Hiperemesis Gravidarum (HG) yaşayan kadınlar için ebelik bakımı, durumun tıbbi, psikolojik ve sosyal boyutlarını dikkate alan bütüncül ve destekleyici bir yaklaşımı içerir. HG, gebelikte şiddetli bulantı ve kusma ile karakterize olup dehidratasyona ve önemli kilo kaybına yol açar. Ebeler, bu durumun beraberinde getirdiği karmaşıklıkların üstesinden gelirken hem anne hem de bebeğin refahını sağlamada önemli bir rol oynarlar.

Değerlendirme ve İzleme

Ebeler, HG şüphesi olan kadınların kapsamlı değerlendirmelerini yapmaktan sorumludur. Bu değerlendirmeler, semptomların şiddetini, hidrasyon durumunu ve besin alımını

değerlendirmeyi içerir. Uzun süreli kusmayla ilişkili dehidratasyon ve elektrolit dengesizlikleri gibi komplikasyonları tespit etmek için hayati bulguların, kilonun ve idrar çıkışının düzenli olarak izlenmesi esastır (Walker ve ark., 2025). Erken müdahale özellikle hayati önem taşır; ağır vakalarda intravenöz sıvı tedavisi ve elektrolit yönetimi için hastaneye yatış gerekebilir (Elaa ve ark., 2022).

Farmakolojik Tedavi

Ebeler, HG için farmakolojik tedavilerin yönetiminde yer alırlar. Onasetron veya metoklopramid gibi antiemetik ilaçlar hakkında eğitim verirken bunların etkinliğini ve olası yan etkilerini yakından takip ederler (Maslin ve Dean, 2021). Ebelerin tedaviyi optimize etmek ve semptomları hafifletmek için farmakoterapiyle ilgili güncel kılavuzlar ve kanıta dayalı uygulamalar hakkında bilgi sahibi olmaları gerekir (Erdal ve ark., 2024). Semptomlar devam ederse, ebeler kortikosteroidler veya besin takviyesi gibi ek yönetim seçenekleri için kadın doğum uzmanlarına veya maternal-fetal tıp uzmanlarına sevk başlatabilirler (Groleau ve ark., 2019; Walker ve ark., 2025).

Beslenme Desteği

Beslenme müdahaleleri, HG'li kadınlar için ebelik bakımının kritik bir bileşenidir. Ebeler, semptomları hafifletebilecek diyet değişiklikleri konusunda hastalara rehberlik edebilir; düşük enerjili, yüksek proteinli öğünler genellikle yüksek karbonhidratlı seçeneklere göre önerilir (Maslin ve Dean, 2021). Ayrıca oral alım yetersiz olduğunda, ebeler diyetisyenler ve beslenme uzmanlarıyla iş birliği içinde enteral veya parenteral beslenme desteğini koordine ederek beslenme yönetimine kapsamlı bir yaklaşım sağlayabilir (Wagner ve ark., 2000). Ebeler ayrıca yetersiz beslenme belirtilerini fark etmeli ve uygun kanallar aracılığıyla derhal müdahale etmelidir.

Psikososyal Destek

Psiksosyal destek sağlamak, ebelik bakımının ayrılmaz bir parçasıdır. HG'li kadınlar genellikle anksiyete ve depresyon da dahil olmak üzere duygusal sıkıntı ve psikolojik sorunlar yaşarlar (Mitchell-Jones ve ark., 2016). Danışmanlık ve destek sistemleri sağlamak için ruh sağlığı uzmanlarıyla iş birliği yapmak esastır (Power ark., 2010). Ayrıca ebeler destek grupları veya akran bağlantısı fırsatları yaratabilir ve bu da birçok kadının dile getirdiği izolasyon ve damgalanma duygularını hafifletmeye yardımcı olabilir (Mitchell-Jones ark., 2016).

Eğitim ve Savunuculuk

Ebeler, hastaları HG'nin olası etkileri ve zamanında bakım almanın önemi konusunda eğitmede önemli bir rol oynar (Ostenfeld ark., 2023). Bu eğitim, kadınları güçlendirerek semptomlarıyla ilişkili çaresizlik veya damgalanma duygularını azaltabilir. Ayrıca ebeler, bu hastaların uygun bakımı almalarını ve kaynaklara erişimlerini sağlamak için sağlık sistemi içinde savunuculuk yapabilir (Ostenfeld ark., 2023).

SONUÇ

Özetle Hiperemesis Gravidarum için ebelik bakımı çok yönlüdür ve değerlendirme, farmakolojik destek, beslenme rehberliği, duygusal bakım ve eğitimi içeren bütüncül bir yaklaşım gerektirir. HG'nin kadınların yaşamları üzerindeki derin etkisinin farkında olan ebeler, bu durumla ilişkili karmaşıklıkların üstesinden gelmede önemli savunucular ve bakım verenlerdir. İş birlikçi ve empatik ebelik uygulamaları, genel hasta deneyimini iyileştirirken anne ve fetüs sonuçlarını önemli ölçüde iyileştirebilir.

KAYNAKLAR

Buttino, L., Coleman, S., Bergauer, N., Gambon, C., & Stanziano, G. (2000). Home subcutaneous metoclopramide therapy for hyperemesis gravidarum. Journal of Perinatology, 20(6), 359-362. https://doi.org/10.1038/sj.jp.7200398

Bülbül, M., Kaplanoğlu, M., Yıldırım, E., & Yılmaz, B. (2017). Hiperemezis gravidarum. Arşiv Kaynak Tarama Dergisi, 26(3), 269-269. https://doi.org/10.17827/aktd.303579

Carlsson, C., Axemo, P., Bodin, A., Carstensen, H., Ehrenroth, B., Madegård-Lind, I., … & Navander, C. (2000). Manual acupuncture reduces hyperemesis gravidarum. Journal of Pain and Symptom Management, 20(4), 273-279. https://doi.org/10.1016/s0885-3924(00)00185-8
Chiossi, G., Neri, I., Cavazzuti, M., Basso, G., & Facchinetti, F. (2006). Hyperemesis gravidarum complicated by wernicke encephalopathy: background, case report, and review of the literature. Obstetrical & Gynecological Survey, 61(4), 255-268. https://doi.org/10.1097/01.ogx.0000206336.08794.65
Clark, S., Zhang, M., & Goncharov, D. (2024). Inpatient management of hyperemesis gravidarum. Obstetrics and Gynecology, 143(6), 745-758. https://doi.org/10.1097/aog.0000000000005518
Dahab, A., Qurban, S., Altowyrqi, G., Aljuhani, R., Haij, J., Alkhunaizi, N., … & Alshalawi, S. (2023). Presentation, treatment, and complications of acute dehydration in hyperemesis gravidarum. Journal of Healthcare Sciences, 03(09), 339-345. https://doi.org/10.52533/johs.2023.30909
Elaa, M., Romia, F., ElAdham, A., & El-Refaey, A. (2022). Effect of educational program regarding hyperemesis gravidarum on nurses′ performance and women's outcomes. Tanta Scientific Nursing Journal, 26(3), 233-251. https://doi.org/10.21608/tsnj.2022.254426
Eliakim, R., Abulafia, O., & Sherer, D. (2000). Hyperemesis gravidarum: a current review. American Journal of Perinatology, Volume 17(Number 04), 207-218. https://doi.org/10.1055/s-2000-9424
Elshabrawy, A. (2021). Could helicobacter pylori infection be a risk factor for hyperemesis gravidarum. World Journal of Gynecology & Womens Health, 5(1). https://doi.org/10.33552/wjgwh.2021.05.000604
Elshazly, O. (2020). The association between helicobacter pylori infection and hyperemesis gravidarum. Al-Azhar International Medical Journal, 0(0), 0-0. https://doi.org/10.21608/aimj.2020.22069.1054
Erdal, H., Holst, L., Heitmann, K., Volløyhaug, I., Torkildsen, E., Andreasen, S., … & Trovik, J. (2024). Guidelines for treatment of hyperemesis gravidarum and implementation in clinical practice in norway: a descriptive study. International Journal of Clinical Practice, 2024, 1-9. https://doi.org/10.1155/2024/8830099
Fejzo, M., Myhre, R., Colodro-Conde, L., MacGibbon, K., Sinsheimer, J., Reddy, M., … & Mullin, P. (2017). Genetic analysis of hyperemesis gravidarum reveals association with intracellular calcium release channel (ryr2). Molecular and Cellular Endocrinology, 439, 308-316. https://doi.org/10.1016/j.mce.2016.09.017
Fejzo, M., Sazonova, O., Sathirapongsasuti, J., Hallgrímsdóttir, I., Vacic, V., MacGibbon, K., … & Wilson, C. (2018). Placenta and appetite genes gdf15 and igfbp7 are associated with hyperemesis gravidarum. Nature Communications, 9(1). https://doi.org/10.1038/s41467-018-03258-0
Fejzo, M., Wang, X., Zöllner, J., Pujol-Gualdo, N., Laisk, T., Finer, S., … & Mancuso, N. (2024). Multi-ancestry gwas of severe pregnancy nausea and vomiting identifies risk loci associated with appetite, insulin signaling, and brain plasticity. https://doi.org/10.1101/2024.11.19.24317559
Fejzo, M., Wang, X., Zöllner, J., Pujol-Gualdo, N., Laisk, T., Finer, S., … & Team, E. (2024). Multi-ancestry genome-wide association study of severe pregnancy nausea and vomiting identifies risk loci associated with appetite, insulin signaling, and brain plasticity.. https://doi.org/10.21203/rs.3.rs-5487737/v1
Fejzo, M., Wang, X., Zöllner, J., Pujol-Gualdo, N., Laisk, T., Finer, S., … & Mancuso, N. (2024). Multi-ancestry gwas of severe pregnancy nausea and vomiting identifies risk loci associated with appetite, insulin signaling, and brain plasticity.. https://doi.org/10.1101/2024.11.19.24317559

Ghazali, B. and Hussein, J. (2014). The association of helicobacter pylori in the pathogenesis of hyperemesis gravidarum. Iosr Journal of Pharmacy and Biological Sciences, 9(3), 01-05. https://doi.org/10.9790/3008-09330105
Gözükara, İ., Kamalak, Z., & Kucur, S. (2015). Is it a disease or a symptom ? hyperemesis gravidarum. Electronic Journal of General Medicine, 12(3). https://doi.org/10.15197/ejgm.01380
Groleau, D., Benady-Chorney, J., Panaitoiu, A., & Jimenez, V. (2019). Hyperemesis gravidarum in the context of migration: when the absence of cultural meaning gives rise to "blaming the victim". BMC Pregnancy and Childbirth, 19(1). https://doi.org/10.1186/s12884-019-2344-1
Gulley, R., Pleog, N., & Gulley, J. (1993). Treatment of hyperemesis gravidarum with nasogastric feeding. Nutrition in Clinical Practice, 8(1), 33-35. https://doi.org/10.1177/011542659300800133
Li, L., Li, L., Zhou, X., Xiao, S., Gu, H., & Zhang, G. (2015). helicobacter pyloriinfection is associated with an increased risk of hyperemesis gravidarum: a meta-analysis. Gastroenterology Research and Practice, 2015, 1-13. https://doi.org/10.1155/2015/278905
London, V., Grube, S., Sherer, D., & Abulafia, O. (2017). Hyperemesis gravidarum: a review of recent literature. Pharmacology, 100(3-4), 161-171. https://doi.org/10.1159/000477853
Maslin, K. & Dean, C. (2021). Nutritional consequences and management of hyperemesis gravidarum: a narrative review. Nutrition Research Reviews, 35(2), 308-318. https://doi.org/10.1017/s0954422421000305
Maslin, K. & Dean, C. (2021). Nutritional consequences and management of hyperemesis gravidarum: a narrative review. Nutrition Research Reviews, 35(2), 308-318. https://doi.org/10.1017/s0954422421000305
Maslin, K. and Dean, C. (2021). Nutritional consequences and management of hyperemesis gravidarum: a narrative review. Nutrition Research Reviews, 35(2), 308-318. https://doi.org/10.1017/s0954422421000305
Mitchell-Jones, N., Gallos, I., Farren, J., Tobías, A., Bottomley, C., & Bourne, T. (2016). Psychological morbidity associated with hyperemesis gravidarum: a systematic review and meta-analysis. Bjog an International Journal of Obstetrics & Gynaecology, 124(1), 20-30. https://doi.org/10.1111/1471-0528.14180
Morisaki, N., Nagata, C., Morokuma, S., Nakahara, K., Kato, K., Sanefuji, M., … & Katoh, T. (2022). Lack of catch-up in weight gain may intermediate between pregnancies with hyperemesis gravidarum and reduced fetal growth: the japan environment and children's study. BMC Pregnancy and Childbirth, 22(1). https://doi.org/10.1186/s12884-022-04542-0
Nelson-Percy, C. (1998). Treatment of nausea and vomiting in pregnancy. Drug Safety, 19(2), 155-164. https://doi.org/10.2165/00002018-199819020-00006
Ostenfeld, A., Futtrup, T., Løkkegaard, E., & Westergaard, H. (2023). Reorganising and improving quality of care for hyperemesis gravidarum in a danish hospital: a quality improvement project. BMJ Open Quality, 12(3), e002035. https://doi.org/10.1136/bmjoq-2022-002035
Pornchai, A., Kamalaporn, P., & Sriphrapradang, C. (2022). Jaundice caused by hyperemesis gravidarum. Ochsner Journal, 22(4), 372-378. https://doi.org/10.31486/toj.22.0019
Power, Z., Thomson, A., & Waterman, H. (2010). Understanding the stigma of hyperemesis gravidarum: qualitative findings from an action research study. Birth, 37(3), 237-244. https://doi.org/10.1111/j.1523-536x.2010.00411.x
Saha, S., Loranger, D., Pricolo, V., & Degli-Esposti, S. (2009). Feeding jejunostomy for the treatment of severe hyperemesis gravidarum: a case series. Journal of Parenteral and Enteral Nutrition, 33(5), 529-534. https://doi.org/10.1177/0148607109333000

Soysal, C., Işıkalan, M., Bıyık, İ., Erten, Ö., & İnce, O. (2021). The relationship between inflammation markers and ketonuria in hyperemesis gravidarum. Journal of Obstetrics and Gynaecology Research, 47(9), 3078-3083. https://doi.org/10.1111/jog.14857
Spinosa, D., Post, A., Kuller, J., & Dotters-Katz, S. (2020). Management considerations for recalcitrant hyperemesis. Obstetrical & Gynecological Survey, 75(1), 50-60. https://doi.org/10.1097/ogx.0000000000000746
Stokke, G., Gjelsvik, B., Flaatten, K., Birkeland, E., Flaatten, H., & Trovik, J. (2015). Hyperemesis gravidarum, nutritional treatment by nasogastric tube feeding: a 10-year retrospective cohort study. Acta Obstetricia Et Gynecologica Scandinavica, 94(4), 359-367. https://doi.org/10.1111/aogs.12578
Verberg, M., Gillott, D., Alfardan, N., & Grudzinskas, J. (2005). Hyperemesis gravidarum, a literature review. Human Reproduction Update, 11(5), 527-539. https://doi.org/10.1093/humupd/dmi021
Wagner, B., Worthington, P., Russo-Stieglitz, K., Levine, A., & Armenti, V. (2000). Invited review: nutritional management of hyperemesis gravidarum. Nutrition in Clinical Practice, 15(2), 65-76. https://doi.org/10.1177/088453360001500203
Walker, P., Johnson, A., Sridharan, S., Dong, X., Schneider, C., Wilson, A., … & Rush, A. (2025). A scoping review of models of care and services for nausea and vomiting in pregnancy and hyperemesis gravidarum. BMC Pregnancy and Childbirth, 25(1). https://doi.org/10.1186/s12884-025-08093-y
Yücebilgin, S., Çırpan, T., Sanhal, C., Özan, E., Acar, T., & Özşener, S. (2011). Wernicke's encephalopathy: a case report and mri findings. Journal of the Belgian Society of Radiology, 94(1), 24. https://doi.org/10.5334/jbr-btr.480

İNGİLTERE ANGLİKAN KİLİSESİ VE DİN EĞİTİMİ

Recep UTKU
Karabuk University
Safranbolu ŞYD Meslek Yüksekokulu, Department of Foreign Languages and Cultures,
Safranbolu/ Karabuk
ORCID: 0000-0002-4586-0341

ÖZET
İngiltere'de Anglikan Kilisesi (The Church of England), yalnızca dinî bir yapı olmanın ötesinde kurumsal ve toplumsal düzeyde merkezi bir konuma sahiptir. Kilise, tarih boyunca geleneksel olarak krallık ve parlamento ile birlikte ulusal kimliğin, toplumsal ve kamusal yapıların şekillenmesinde belirleyici bir güç odağı işlevi görmüştür. Ülkenin Vatikan Katolik Kilisesinden ayrılarak oluşturduğu yeni devlet kilisesi modeli ile kraliyetin Church of England'ın "Yüce Yöneticisi (Supreme Governor) hâline gelmesi, devlet ve kilise ilişkilerini kendine özgü biçimde iç içe geçirmiştir. Bu tarihsel arka plan, Kilisenin genel eğitim ve din eğitimi politikalarını şekillendiren etkisini açıkça ortaya koymaktadır. Türkiye'de ise her ne kadar Diyanet teşkilatı olsa da bu kurum sadece dini hizmetlerin yerine getirilmesinden sorumlu olup İngiltere'deki Kilise gibi paralel bir güç odağı konumunda ve gücünde değildir.
Anglikan Kilisesi 19. yüzyılda National Society'nin kuruluşuyla kitlesel eğitimin kurumsallaşması ve yaygınlaşmasında öncü bir rol üstlenmiş; devlet-kilise işbirliğine dayanan çift yapılı sistem bugün hâlen varlığını korumaktadır. Tarihi süreçte oluşan anlayışla, İngiltere'de din eğitimi dini bilgi akatrımı faaliyetinin ötesinde, ahlaki gelişim ve toplumsal sorumluluğun bir parçası olarak görülmüştür. Günümüzde Church of England'a bağlı binlerce okulun eğitim sistemindeki ağırlığı, Anglikan geleneğinin aktif bir aktör olmaya devam ettiğini göstermektedir. Kilise okulları, çok dinli öğrenci profili, kilise ve eğitim bakanlığı tarafından çift yönlü denetlenmesi, *Umut-İnsan Onuru-Hikmet-Topluluk Bilinci (Hope–Dignity–Wisdom–Community)* değerlerine dayalı yapısıyla kendine has bir karaktere sahiptir. Diğer taraftan Anglikan Kilisesi Uzlaşılmış müfredat (Agreed Syllabus) oluşturma komisyonlarının ana aktörlerinden birisi olarak din dersi içeriği ve metodu konusunda etkin bir role sahiptir. Bu bağlamda çalışma, Anglikan Kilisesi'nin eğitim alanındaki kurumsal etkisini tarihsel, yapısal, pedagojik ve toplumsal boyutlarıyla bütüncül bir perspektifle inceleyerek ülkedeki din eğitimi modelinin kapsamlı biçimde anlaşılmasına katkı sunacaktır.
Anahtar Kelimeler: İngiltere Anglikan Kilisesi, Din Eğitimi, Kilise-devlet ilişkisi

THE CHURCH OF ENGLAND AND RELIGIOUS EDUCATION

ABSTRACT
In England, the Church of England occupies a central position not only as a religious institution but also at institutional and societal levels. Throughout history, the Church has traditionally served as a decisive power alongside the monarchy and parliament in shaping national identity and social and public structures. The establishment of a new state church after the country's separation from the Vatican Catholic Church, coupled with the monarchy becoming the Church of England's 'Supreme Governor', has resulted in a unique intertwining of state and church relations. This historical background clearly demonstrates the Church's influence on shaping general education and religious education policies. In Türkiye, although there is a Directorate of Religious Affairs, this institution is only responsible for the provision of religious services and does not have the parallel power base and influence of the Church in England.
The Anglican Church played a pioneering role in the institutionalisation and spread of mass education through the establishment of the National Society in the 19th century; the dual system

based on state-church cooperation still exists today. Historically, religious education in England has been viewed as more than just the transmission of religious knowledge; it has been considered as part of moral development and social responsibility. The significant presence of Church of England schools in the education system today demonstrates that the Anglican tradition continues to be an active player. Church schools have a unique character, with a multi-faith student profile, dual oversight by the Church of England and the Department for Education, and a structure based on the values of Hope–Dignity–Wisdom–Community. The Anglican Church also plays an active role in shaping the content and methodology of religious education, being one of the main contributors to the Agreed Syllabus commissions. In this context, this study will contribute to a comprehensive understanding of the religious education model in the country by examining the institutional influence of the Anglican Church in education from a holistic perspective, covering historical, structural, pedagogical and social dimensions.
Keywords: Church of England, Religious Education, Church-State Relations

Giriş

İngiltere'de Anglikan Kilisesi, ülkenin tarihsel devlet-kilise ilişkilerinin bir sonucu olarak eğitim alanında belirleyici bir konuma sahiptir. Kilise, kitlesel eğitimin gelişiminden din eğitimi politikalarının oluşumuna kadar pek çok süreçte etkili olmuş; özellikle din derslerinin zorunlu tutulması ve müfredatın şekillendirilmesinde başat bir rol üstlenmiştir. Bu çalışma, Kilise'nin bu yönleriyle eğitimdeki etkisini incelemektedir.

1. Tarihsel Arka Plan: Devlet-Kilise İlişkisinin Kurumsal Temelleri

İngiltere'de Anglikan Kilisesi'nin din eğitimi üzerindeki belirleyici rolü, ülkenin siyasal ve toplumsal gelişim dinamikleriyle doğrudan bağlantılı derin bir tarihsel bir geçmişe sahiptir. Ülkenin 1534 tarihli *Act of Supremacy* ile Kral VIII. Henry devrinde Roma Katolik Kilisesi'nden ayrılması, İngiltere'de yalnızca teolojik bir kopuşa değil, aynı zamanda devlet ile kilise arasında kurulan yeni güç dengesine işaret eden yapısal bir dönüşüme yol açmıştır (Utku, 2024). Bu düzenleme ile kralın İngiltere Kilisesinin "*Yüce Yönetici*"si ilan edilmesi, dini otoriteyi siyasi otoriteyle bütünleştirerek Anglikan Kilisesi'ni devletin merkezî unsurlarından biri hâline getirmiştir (Chadwick, 1990). Kilisenin bu konumu, parlamentonun Lordlar Kamarası'nda yer alan 26 "*manevi lord*" aracılığıyla yasama süreçlerine doğrudan katılımıyla daha da pekişmektedir. Sahip olduğu bu tarihsel ve kurumsal güç doğrultusunda Anglikan Kilisesi, sosyal ve eğitim politikalarının, özellikle de din eğitimi uygulamalarının şekillenmesinde başat aktörlerden biri olmuştur (Çatalbaş, 2011).

Tarihsel süreçte Anglikan Kilisesi'nin üstlendiği işlev, dini hayatın ötesine geçerek sosyal düzenin inşası ve ulusal kimliğin oluşturulması gibi geniş kapsamlı bir nitelik kazanmıştır (Brown, 2014). İngiltere'de din ve devlet arasında kurulan yakın ilişki, toplumun moral değerlerinin korunması, kamusal düzenin sağlanması ve yurttaşlık bilincinin geliştirilmesi açısından kiliseyi etkin bir aktör hâline getirmiştir. Eğitim ise bu işlevlerin hayata geçirilmesinde kilisenin başvurduğu en önemli araçlardan biri olmuştur. 18. yüzyıldan itibaren hız kazanan sanayileşme süreci, büyük şehirlerde okullaşma oranlarının düşüklüğü ve eğitime erişim eşitsizliğini gündeme getirmiştir. Bu dönemde devlet henüz kurumsal bir eğitim sistemine sahip olmadığı için eğitim hizmetlerinin önemli bir kısmı kilise tarafından yürütülmekteydi. Bu bağlamda, 1811'de Anglikan Kilisesi'nin öncülüğünde kurulan *National Society,* özellikle yoksul kesimlerin eğitime erişimini artırmayı amaçlamış ve Anglikan okullarının ülke genelinde yaygınlaştırılmasında belirleyici bir rol oynamıştır (Knight, 1995). Bu çalışmalar sayesinde eğitim, yalnızca varlıklı kesimlerin ulaşabildiği bir ayrıcalık olmaktan çıkarak geniş halk kitlelerinin de erişebildiği bir fırsat hâline gelmiştir.

Elementary Education Act 1870 ile devlet ilk kez eğitimin finansmanı ve organizasyonu hakkında yasal bir sorumluluk üstlenmiş, ancak bu düzenleme kilise okullarının ortadan

kaldırılmasını değil, onların devlet okullarıyla birlikte varlığını sürdürmesini teşvik etmiştir (Stephens, 1999). Böylece İngiliz eğitim sistemi hem devlet hem kilise tarafından desteklenen *"dual system"* olarak tanımlanan yapısıyla modern döneme aktarılmıştır. Bu model, devletin yanı sıra dinî kurumların da eğitim sisteminde güçlü bir varlık göstermesine olanak tanımıştır. Eğitim sisteminin bu yapısı, günümüzde dahi İngiltere'de eğitimin temel karakterini belirleyen unsurlardan biri olmaya devam etmiştir.

2. Kilisenin Eğitim ve Din Eğitimi Alanındaki Etkileri

Günümüz İngiltere'sinde binlerce Anglikan Kilisesi okulunun bulunması kilisenin eğitim sistemi üzerindeki etkisinin ne kadar güçlü olduğunu göstermektedir (Village, 2018). Anglikan okulları, *Voluntary Aided (VA)* ve *Voluntary Controlled (VC)* olmak üzere iki ana kategoriye ayrılmaktadır. VA okullarında yönetim kurulu çoğunluğu kilise temsilcilerinden oluşmakta; okul binaları kiliseye ait olmakta ve din eğitimi müfredatı üzerinde kilisenin belirleyici etkisi bulunmaktadır. Buna karşılık VC okullarında devletin yönetsel etkisi daha baskın olmakla birlikte, kilisenin tarihsel konumu nedeniyle müfredat, okul iklimi ve değer eğitimi gibi alanlarda Anglikan geleneğinin izleri güçlü bir biçimde hissedilmeye devam etmektedir.

Anglikan okullarının en dikkat çekici özelliklerinden biri, çift yönlü bir denetim mekanizmasına sahip olmalarıdır. Bu kapsamda eğitim bakanlığı (*Ofsted),* tüm okullar için geçerli olan akademik başarı, liderlik kapasitesi ve öğretim niteliği gibi göstergeleri değerlendirirken; *SIAMS (Statutory Inspection of Anglican and Methodist Schools)* denetimleri okulun manevi iklimini, değerler sistemini ve Anglikan kimliğine uygunluğunu incelemektedir (James, 2018). Bu iki yönlü yapı, dini kimliğin pedagojik süreçlerle bütünleştiği eğitim modelinin kurumsal temelini oluşturmakta; Anglikan okullarının hem akademik kaliteyi hem de ahlaki ve manevi gelişimi eş zamanlı olarak önceleyen bir felsefeye dayandığını göstermektedir. Anglikan okullarının bir diğer dikkat çekici yönü, kilise kontrolünde olmalarına rağmen yalnızca Hristiyan öğrencilerden oluşmayan, oldukça çeşitli ve çoğulcu bir öğrenci profiline sahip olmalarıdır. Bu okullara devam eden öğrenci kitlesi; Hristiyanların yanı sıra Müslüman, Hindu, Sih, Yahudi ya da herhangi bir inanca mensup olmayan bireyleri de içerebilmektedir. Bu durum, Anglikan okullarının Hristiyan kimliğini korurken aynı zamanda geniş toplum yapısının kültürel ve dini çeşitliliğini yansıtan kapsayıcı bir eğitim ortamı sunduğunu göstermektedir (Francis vd., 2022).

Anglikan Kilisesi'nin din eğitimi üzerindeki etkisi yalnızca kendi okullarıyla sınırlı değildir. Kilise devlet okullarında uygulanan din eğitimi müfredatı üzerinde de doğrudan belirleyici bir rol oynamaktadır. İngiltere'de din eğitimi müfredatı merkezi hükümet tarafından değil, yerel yönetimlere bağlı *SACRE (Standing Advisory Council on Religious Education)* kurulları tarafından hazırlanır. *SACRE* bünyesindeki *Agreed Syllabus Conference (ASC),* Anglikan Kilisesi temsilcileri, diğer dini grupların temsilcileri, öğretmen birlikleri ve yerel otorite temsilcilerinden oluşan dört grubu bir araya getirir ve bu dört grubun oy birliği ile karar alması zorunludur (Chan vd., 2021) Bu yapı, Anglikan Kilisesi'nin devlet okullarında verilen din eğitiminin hem içeriği hem de yöntemi üzerinde dolaylı fakat güçlü bir etkiye sahip olmasını sağlayarak, kilisenin eğitim politikalarındaki tarihsel ağırlığının günümüzde de devam etmesine imkân tanımaktadır. Bu çerçeve, Anglikan din eğitimi yaklaşımının yalnızca yapısal değil, aynı zamanda pedagojik düzeyde nasıl şekillendiğinin anlaşılması için de önemli bir zemin oluşturmaktadır.

3. Türkiye ile Karşılaştırma

Türkiye'de din eğitimi, merkeziyetçi bir yapıya sahip olup Tevhid-i Tedrisat (1924) kanunu çerçevesinde müfredatın tamamı Millî Eğitim Bakanlığı tarafından belirlenmektedir. Diyanet İşleri Başkanlığı ise yalnızca din hizmetlerini yürütmekle sorumlu siyasete bağlı bir kurum olarak konumlanmakta siyasette ve eğitimde İngiltere Anglikan Kilisesinin sahip olduğu güç ve imkanlara sahip değildir. Kurum, okulları denetleme ve din dersi müfredatı geliştirme

süreçlerinde herhangi bir rol üstlenmemektedir. Bu nedenle İngiltere'deki gibi ikili, çok paydaşlı ve yerel yönetim temelli bir eğitim ve din eğitimi modeli Türkiye'de bulunmamaktadır (Hendek, 2020). Buna karşılık İngiltere örneği, özellikle din eğitiminin bölgesel ihtiyaçlara göre esneklik kazanabilmesi, farklı dini ve toplumsal grupların müfredat tartışmalarına doğrudan katkı sağlayabilmesi ve eğitim ortamlarında çoğulculuğun kurumsal bir ilke olarak kabul edilmesi gibi yönleriyle Türkiye açısından dikkat çekici bir karşılaştırma imkânı sunmaktadır. Bu bağlamda İngiltere modelinde yerel toplum yapısının, dini çoğulculuğun ve sivil katılımın müfredat geliştirme süreçlerine yansıtılması, Türkiye'de din eğitiminin daha kapsayıcı bir zeminde tartışılmasına yönelik kavramsal bir çerçeve sağlayabilir. Ancak iki ülkenin tarihsel arka planı, laiklik anlayışı, devlet-kilise ilişkilerinin niteliği ve toplumsal kompozisyonları birbirinden oldukça farklı olduğu için İngiltere modelinin Türkiye'ye doğrudan aktarılması mümkün değildir. Bununla birlikte bu model, Türkiye'de din eğitiminin demokratikleşmesi, çoğulcu taleplerle uyumlu hâle gelmesi ve farklı inanç gruplarının temsilinin güçlendirilmesi açısından önemli bir karşılaştırmalı perspektif sunmaktadır.

Sonuç

Anglikan Kilisesi'nin İngiltere eğitim sistemindeki belirleyici konumu, tarihsel kökenleri Reformasyon dönemine uzanan, kurumsal olarak ise günümüze kadar devam eden özgün bir devlet–kilise ilişkisine dayanmaktadır. Kilise, hem kendi okullarında hem de devlet okullarının din eğitimi müfredatının oluşturulmasında etkin bir rol oynayarak eğitim politikalarının şekillenmesinde merkezi bir aktör olmayı sürdürmektedir. Buna karşılık Türkiye'nin ulusal ve merkeziyetçi devlet yapısı iki ülke arasındaki yapısal farkları belirginleştirmektedir. Bununla birlikte İngiltere örneği, Türkiye'de din eğitimi alanının daha katılımcı, çoğulcu ve esnek bir yaklaşım çerçevesinde yeniden düşünülmesi için önemli karşılaştırmalı imkânlar sunmaktadır. Bu karşılaştırma, din eğitimi politikalarının sosyolojik çeşitlilik ve demokratik katılım ilkeleri doğrultusunda geliştirilmesine yönelik tartışmalara değerli katkılar sağlayabilir.

Kaynaklar

Brown, C. G. (2014). *Religion and society in twentieth-century Britain*. Routledge. https://www.taylorfrancis.com/books/mono/10.4324/9781315837314/religion-society-twentieth-century-britain-callum-brown

Chadwick, O. (1990). *The Penguin History of the Church: The Reformation* (C. 3). Penguin UK.

Chan, J., Fancourt, N., & Guilfoyle, L. (2021). Argumentation in Religious Education in England: An Analysis of Locally Agreed Syllabuses. *British Journal of Religious Education, 43*(4), 458-471. https://doi.org/10.1080/01416200.2020.1734916

Çatalbaş, R. (2011). *Anglikan Kilisesi ve Günümüz İngiltere'sinde Yeri* [Doktora Tezi]. Ankara Üniversitesi.

Francis, L. J., Lankshear, D. W., & McKenna, U. (2022). Comparing the attitudes of Muslim and Christian year 5 and 6 students within four Anglican primary schools in Wales. *British Journal of Religious Education*, *44*(1), 80-86. https://doi.org/10.1080/01416200.2021.1877614

Hendek, A. (2020). *Religious Education Policy in Turkey and England: A comparative Perspective*. Dem Yayınları.

James, M. (2018). *In the Midst of Church School Inspection*. Canterbury Christ Church University (United Kingdom). https://search.proquest.com/openview/a9c9b325be35689149b7dfd0628882e5/1?pq-origsite=gscholar&cbl=44156&casa_token=1D0lX7QAEL0AAAAA:IYOwXUHo2y19eH3BZsYKNNk09bAg592jM-2-xJgHi2-5sSU6wo8y3k04raYvK58Mu39FOIpd4Q

Knight, F. (1995). *The nineteenth-century Church and English society*. Cambridge University Press.

https://books.google.com/books?hl=tr&lr=&id=zrRRRR_n4TIC&oi=fnd&pg=PR9&dq=Church+and+School+in+Nineteenth-Century+England.+Cambridge+University+Press.&ots=lUqIzgalSH&sig=zUS6mhfBdg1Ma5ulqIx12_-ldiY

Stephens, W. B. (1999). *Education in Britain, 1750–1914*. Bloomsbury Publishing. https://books.google.com/books?hl=tr&lr=&id=p5FKEAAAQBAJ&oi=fnd&pg=PR9&dq=Education+in+England:+A+history.+London:+Bloomsbury.&ots=3jHPjOwvlS&sig=QjWZssYrhjmkpH1LAm9qgc5QymI

Utku, R. (2024). *Higher Religious Education in England. A Historical Perspective with Comparative Insights from Turkey and Europe.* Gece Kitaplığı.

Village, A. (2018). Church Schools. Içinde A. Village, *The Church of England in the First Decade of the 21st Century* (ss. 213-232). Springer International Publishing. https://doi.org/10.1007/978-3-030-04528-9_10

OLİMPİYATLARDA ETİK, AHLAK VE ADALET

Doç. Dr. Kadir TİRYAKİ
Gaziantep University, Faculty of Sport Science, Department of Physical Education and Sports Teaching, Gaziantep
ORCID ID: 0000-0003-4808-6002
Esra KISA
Gaziantep University, Faculty of Sport Science, Department of Sport Management, Gaziantep
ORCID ID: 0009-0007-3350-6410
Gülüzar ÇELİKTENOĞLU
Gaziantep University, Faculty of Sport Science, Department of Sport Management, Gaziantep
ORCID ID: 0009-0002-9773-5603
Arş. Gör. Mete Berk DEMİRYOL
Gaziantep University, Faculty of Sport Science, Department of Sport Management, Gaziantep
ORCID ID: 0000-0002-6149-3529

ÖZET
Günümüz olimpiyatları, yalnızca fiziksel performansın sergilendiği bir alan değil, aynı zamanda etik, ahlak ve adalet gibi evrensel değerlerin ön planda tutulduğu uluslararası bir platformdur. Olimpiyatların temelinde dürüstlük, saygı, eşitlik ve adalet ilkeleri yer almakta; bu değerler, sporun rekabetten öte bireysel gelişimi ve toplumsal bütünlüğü destekleyen bir yaşam biçimi sunduğunu göstermektedir. Antik çağlardan bu yana spor, bireylerin fiziksel ve zihinsel gelişiminin yanı sıra toplumları bir araya getiren önemli bir unsur olmuştur. Bu nedenle sporda etik, ahlak ve adalet ilkelerinin korunması, hem bireysel davranışlar hem de sporun toplumsal yapıya katkısı açısından büyük önem taşır. Etik, bireyin tutumlarını ve ahlaki değerlerin temelini sorgulayan bir felsefe alanıdır. Spor bağlamında etik ilkeler; sporcuların, antrenörlerin, yöneticilerin ve hakemlerin görevlerini dürüstlük, eşitlik, adalet ve saygı çerçevesinde yerine getirmelerini ifade eder. Ahlak, sporcunun rakibine ve kurallara saygılı davranmasıyla; adalet ise tüm sporcuların eşit koşullarda yarışabilmesiyle ilişkilidir. Bu çalışmada olimpiyatlarda etik, ahlak ve adalet kavramları farklı boyutlarıyla incelenmiş; doping, haksız rekabet ve adaletsizlik örnekleri literatür taramasıyla değerlendirilmiştir. Ayrıca, cinsiyet eşitliği, tarafsız hakemlik ve eşit fırsatlar konularının adalet anlayışıyla ilişkisi tartışılmıştır. Sonuç olarak, bu değerlere bağlılık, olimpiyatların güvenilirliğini artırarak sporu birleştirici ve evrensel bir alan haline getirmektedir.
Anahtar Kelimeler: Adalet, Etik, Ahlak, Modern Olimpiyatlar

ETHICS, MORALITY, AND JUSTICE IN THE OLYMPICS

ABSTRACT
Today's Olympics are not just a stage for physical performance, but also an international platform where universal values such as ethics, morality, and justice are prioritized. The principles of honesty, respect, equality, and justice are at the core of the Olympics; these values demonstrate that sport offers a way of life that supports individual development and social cohesion beyond competition. Since ancient times, sport has been an important element that brings societies together, as well as contributing to the physical and mental development of individuals. Therefore, upholding the principles of ethics, morality, and justice in sport is of great importance, both in terms of individual behavior and sport's contribution to the social structure. Ethics is a philosophical field that questions individuals' attitudes and the basis of moral values. In the context of sports, ethical principles refer to athletes, coaches, managers,

and referees performing their duties within the framework of honesty, equality, justice, and respect. Morality is related to the athlete's respectful behavior towards their opponent and the rules; justice is related to all athletes being able to compete under equal conditions. In this study, the concepts of ethics, morality, and justice in the Olympics were examined in different dimensions; examples of doping, unfair competition, and injustice were evaluated through a literature review. Furthermore, the relationship between gender equality, impartial refereeing, and equal opportunities and the concept of justice is discussed. Ultimately, adherence to these values enhances the credibility of the Olympics, making sport a unifying and universal field.
Keywords: Justice, Ethics, Morality, Modern Olympics

GİRİŞ

Olimpiyat Oyunları, etik değerlerin, ahlaki sorumluluğun ve adalet ilkelerinin spor aracılığıyla hayata geçirildiği en etkili küresel platformlardan biridir. Olimpizm felsefesine dayanan Olimpik Hareket, insan mükemmelliğini, karşılıklı saygıyı ve uluslararası uyumu teşvik eder; bu değerler sadece sporcuları değil, toplumları da ilhamlandırmak için tasarlanmıştır (IOC, 2016). Bu idealler, Oyunları bir spor etkinliğinden daha fazlası haline getirmiş; dürüstlük, dayanışma ve adil rekabeti teşvik eden ahlaki bir çerçeve işlevi olarak görünmektedir. Güncel araştırmalar, Olimpiyatları etik davranışları modelleyen ve ahlaki gelişimi teşvik eden güçlü bir eğitim aracı olarak giderek daha fazla öne çıkarmaktadır. Adil oyun, sorumlu liderlik ve çeşitliliğe saygı gibi girişimler aracılığıyla etik spor kültürünün küresel savunucusu olarak rolünü güçlendirmiştir (Chatziefstathiou, 2024). Akademisyenler, bu değerlerin ortak bir ahlaki kelime dağarcığına katkıda bulunduğunu ve sporcuların ve uygulayıcıların rekabet bağlamında dürüstlük, adalet ve hesap verebilirlik gibi kavramları içselleştirmelerini sağladığını belirtmektedir. Son on yılda, IOC cinsiyet eşitliğini, sporcu temsilini ve spor fırsatlarına eşit erişimi artırmak için çabalarını önemli ölçüde genişletmiştir. Cinsiyet Eşitliği İnceleme Projesi ve liderlik ve rekabette kadınların artan varlığı gibi politikalar, daha adil bir spor ortamı için dönüştürücü adımlar olarak kabul edilmiştir (IOC, 2018). Bu gelişmeler, etik taahhütlerin nasıl somut kurumsal reformlara dönüşebileceğini göstermektedir. Ayrıca, açık etik kurallar, dopingle mücadele eğitimi ve şeffaf yönetişim yapıları dahil olmak üzere dürüstlük çerçevelerinin güçlendirilmesi, daha güvenilir ve sporcu odaklı bir Olimpik ekosisteme katkıda bulunmuştur. Modern etik programlar, yalnızca suistimali önlemeye odaklanmak yerine, güçlendirme, refah ve destekleyici bir performans kültürünün geliştirilmesini vurgulamaktadır (Vargas-Mendoza ve ark., 2018). Tüm bu bilgiler ışığında bu çalışmanın temel amacı, olimpiyat oyunlarının özünde yer alan etik, ahlak ve adalet ilkelerini kuramsal ve uygulamalı boyutlarıyla incelemektir. Bu doğrultuda, söz konusu bu kavramların olimpiyat ile ilgili tarihsel gelişim süreci, sporun bireysel ve toplumsal işlevleriyle ilişkisi ve olimpiyatlardaki yansımaları ele alınmaktadır. Ayrıca, etik ihlaller, doping uygulamaları, haksız rekabet, cinsiyet eşitsizliği ve hakem kararlarının tarafsızlığı gibi güncel sorunların olimpiyatlardaki adalet anlayışıyla nasıl bir etkileşim içinde olduğu literatür taraması aracılığıyla değerlendirilmektedir. Çalışma, olimpiyatlarda etik, ahlak ve adalet ilkelerine bağlılığın yalnızca bireysel davranışların yönlendirilmesinde değil, aynı zamanda sporun evrensel değerler çerçevesinde güvenilirliğinin korunması ve toplumsal bütünlüğün güçlendirilmesi açısından da belirleyici bir unsur olduğunu ortaya koymayı amaçlamaktadır.

Olimpik Etiğin Tarihsel Gelişimi

Uzun yıllar boyunca birçok araştırmaya konu olan etik, günlük yaşamın pek çok yerinde karşımıza çıkmaktadır.(Yüksel,2015) Etik, toplum yaşamında bireylerin davranışlarını yönlendiren temel bir kavram olarak görülmektedir. Toplumsal ilişkileri güçlendirmek ve bireyler arası etkileşimi düzenlemek amacıyla oluşturulan bir değerler bütünü olarak

tanımlanmaktadır. Bu yönüyle etik, yalnızca kişisel tutumları değil, aynı zamanda toplumun ortak yaşam kurallarını da şekillendirmektedir(Cevizci,2009). Sporda etik kavramı, modern Olimpiyat Oyunlarından daha eskilere dayanır. Antik Yunan'da atletizm yarışmaları, ahlaki idealler, dini ritüeller gibi çeşitli kavramlarla iç içe geçmişti ve bu da oyunlar sırasında çeşitli devletler ile aralarında saygı ortamı oluşturmuştur. Couloubaritsis'in açıkladığı gibi, sporun etik temelleri, rekabetçi şiddeti düzenli bir mücadeleye dönüştüren ve böylece sürekli savaş yerine ahlaki ve yurttaşlık erdemlerini geliştiren bir medeniyetin parçası olarak ortaya çıkmıştır (Avrupa Konseyi, 2023). Modern Olimpiyatların yeniden doğuşuyla birlikte, Coubertin ve meslektaşları, adil oyun ve ahlaki eğitim ideallerini Olimpizm felsefi düşüncesiyle iç içe geçirdiler. (McNamee & Parry, 2013). Zamanla, bu felsefi eğilimler, sporcuların doping kullanmadan yarışacaklarına, kurallara uyacaklarına ve sportmenliği koruyacaklarına dair yemin ettikleri Olimpik Yemin gibi kurumsal belgelere dönüşmüştür (IOC, 2016). Ayrıca Olimpik Yeminin, evrensel temel etik ilkelere saygı olarak benimsemiştir (IOC, 2020) Son yıllarda, IOC'nin kendisi de yasal ve yapısal olarak daha sofistike hale gelmiştir. 1970'lerden 1990'ların ortalarına kadar, IOC bir hukukileşme süreci geçirmiş ve yönetişimi kademeli olarak gayri resmi geleneklerden kurallara dayalı, hukuk uzmanları tarafından yönlendirilen bir sisteme kaydırmıştır (Krieger, 2025). Spor Tahkim Mahkemesi'nin (CAS) kurulması, Olimpik etiğin reformu ve hukukçuların rolünün artması, bu evrimi işaret etmektedir. Bu kurumsal dönüşüm, etiğin sadece bir hedef olarak değil, uygulanabilir bir norm olarak da yerleştiğini yansıtmaktadır (Krieger, 2025).

Etik ile Sporun Bireysel ve Sosyal İşlevi Arasındaki İlişki

Bireysel düzeyde, etik spor katılımı karakter oluşumunu, onuru ve dürüstlüğü teşvik eder. Sporcular, adil oyun, rakiplere saygı ve çabanın içsel değeri kavramlarını içselleştirir (Gonashvili, Ivanova ve Starovoitova, 2017). Bu değerler, oyun alanının ötesine geçen öz disiplin, ahlaki muhakeme ve sorumluluk duygusuna katkıda bulunur. Böylelikle etik boyut, Olimpik Yemin ve fair play törenleri gibi jestlerde somutlaşan küresel dayanışma, kültürlerarası diyalog ve evrensel ahlaki normların geliştirilmesi için bir araç haline gelir (Parry, 2012). Dahası, akademik ve politika alanlarındaki ahlaki söylemler Oyunları şekillendirmeye devam etmektedir. Filozoflar, etikçiler ve sosyologlar ticarileşmeyi, dopingi ve yolsuzluğu eleştirerek, Hareketin temel ahlaki vizyonuyla yeniden uyumlaştırılması için reformlar önermektedir (McNamee & Parry, 2013; Zagonari, 2025). Etik, Olimpiyat kurumları ve geleneklerine somut bir şekilde yerleşmiştir. Sporcular ve yetkililer tarafından okunan Olimpiyat Yemini, etik rekabete yönelik bir taahhüttür. Olimpiyat etiği üzerine felsefi düşünceler de akademi dünyasında olgunlaşmıştır. McNamee ve Parry'nin derlediği kitap (2013), milliyetçilik, cinsiyet, engellilik ve Olimpizm'in korunmasını ele alan makaleleri bir araya getirerek, etiğin Olimpiyatların anlamı ve geleceği hakkındaki tartışmalarda nasıl merkezi bir rol oynadığını göstermektedir.

Ahlakın Olimpiyatlardaki Tarihsel Gelişimi

Ahlak, toplumların benimsediği değerler doğrultusunda bireylerin birbirleriyle olan ilişkilerini düzenleyen bir kavram olarak tanımlanmaktadır. Toplum ya da birey tarafından kabul edilen davranış kurallarının bütününü ifade etmekte ve insanların doğru ile yanlışı ayırt etmelerine rehberlik etmektedir. Ahlak, toplumsal düzenin korunmasına, bireyler arasında saygı ve uyumun sağlanmasına katkıda bulunmaktadır. Bu yönüyle, hem bireysel hem de toplumsal yaşamın temelini oluşturan önemli bir değer sistemi olarak görülmektedir (Yıldız ,2007**).** Etik genellikle kodlanmış normlara ve kurumsal düzenlemelere atıfta bulunurken, ahlak içselleştirilmiş inançlar, toplumsal değerler ve karakterle ilgilidir. Modern Olimpiyatların yeniden canlanması, ahlaki bir görüşün derinlemesine incelenmesinden kaynaklanmakta

olduğu düşünülmektedir. Coubertin, sporu ahlaki ve entelektüel gelişimin bir aracı olarak görüp ve atletik rekabetin gençleri fiziksel yeteneklerin ötesinde onur, disiplin ve asil davranışlara yönlendirebileceğine inanmaktaydı (McNamee & Parry, 2013). 20. yüzyılın başlarında, bu ahlaki özlem Olimpiyat içerisindede devam etmekteydi. Spor yoluyla eğitim, Coubertin'in idealinin merkezinde yer alan ve bu idealde ahlaki erdemlerde başarı kadar önemli görülmekteydi. Bu ideale göre ahlaki erdem; sadece kazanmak için değil, iyi ve nezaketle kazanmak amacı taşımaktaydı (McNamee & Parry, 2013). Ancak zamanla ahlaki gerilimler ortaya çıkmıştır. Sporun profesyonelleşmesi ve ticarileşmesiyle, amatör ahlaki idealin saflığı baskı altına girmiştir. Doping ve şike sayısının artması ve güç politikaları, sonucunda devletler arasındaki dengeyi bozmuş ve devletler arasında kimi zaman sporun bir güç göstergesi olarak kullanılmasına sebep olmuştur.

Ahlakın Sporun Bireysel ve Sosyal İşlevleriyle İlişkisi

Bireysel düzeyde ahlak, kişisel kimlik oluşumuna karşılık gelmekte ve sporcuların sadece kurallara uymakla kalmadığı, dürüstlük, cesaret ve saygı gibi idealleri içselleştirdiği bilinmektedir. Sporcular doping yapmaya direnmek veya haksız uygulamalarla yüzleşmek gibi ahlaki mücadeleler yoluyla, sadece rakip olarak değil, ahlaki aktörler olarak da gelişirler ve sporcuların teknik olarak değilde ahlakın karakteri de oluşturduğu ifade edilmektedir. Toplumsal olarak, Olimpiyat bağlamında ahlakın pedagojik bir boyutu olduğu bilinmektedir. Olimpiyat Hareketi, genellikle kendini barış ve uluslararası işbirliği için bir okul olarak tanımlamış ve karşılıklı saygı, dayanışma ve evrensel değerleri teşvik etmiştir (Şakar, 2022). Sporcular, olimpik müsabakaya sadece kendilerini ve ülkelerini temsil etmezler. Aynı zamanda ülkelerinin yani halklarının ahlaki kimliklerini de taşımaktadırlar. Bundan dolayıdır ki Olimpiyat oyunları, ulusların mükemmellik, adil, oyun ve uzlaşma gibi değerlerini dünya arenasında gösterdikleri bir mekan olarak bilinmektedir.

Adaletin Olimpiyatlardaki Tarihsel Gelişimi

Sporda adalet, yalnızca kazanma arzusuyla değil, doğru ve dürüst bir şekilde mücadele etme anlayışıyla hareket etmeyi gerektirmektedir. Adaletli bir tutum, sporcuların kurallara uygun biçimde oynamasını, rakiplerine saygı göstermesini ve her bireyin eşit koşullar altında yarışmasını sağlamaktadır. Bu anlayış, haksız avantajlardan uzak durmayı, fair play ruhunu benimsemeyi ve sporun özünde yer alan dürüstlük ilkesini korumayı içermektedir. Sporda adaletin sağlanması, hem bireysel hem de toplumsal düzeyde sporun güvenilirliğini ve saygınlığını artırmaktadır. (Çayyolu,2024) Olimpik bağlamda adalet, kaynakların adil dağılımı, fırsat eşitliği ve yönetimin meşruiyeti ile ilgilidir. Olimpik Hareket, başlangıcından itibaren evrenselliği benimsemiş ve bu evrensellikte yer alan temel ilkeler, ayrımcılık yapılmamasını ve herkesin erişim hakkını vurgulamaktadır. Ancak adaletin uygulanması olimpiyat oyunlarında tartışmalı olmuştur. Tarihsel olarak, olimpiyat yarışmalara katılım, öncelikle aristokrat amatörlerle sınırlıydı; kadınlar, ırksal azınlıklar ve ekonomik olarak dezavantajlı sporcular genellikle dışlanmaktaydı. Dahası, ilk IOC, boş zamanları olan sınıfa ayrıcalık tanıyan katı bir amatörlük idealine bağlı kalıyordu (Şakar, 2022). 20. yüzyıl boyunca, demokratikleşme ve profesyonelleşme erişimi genişletti, ancak eşitsizlikler devam etti. Krieger (2025) tarafından belgelendiği üzere, 1972 ile 1994 yılları arasında IOC, hukukun üstünlüğünü kurumsallaştırmaya yönelik bilinçli bir dönüşüm gerçekleştirdi ve resmi yasal mekanizmalar oluşturup, hukuk uzmanlarına güvenerek ve CAS aracılığıyla tahkime başvurulmuştu. Bu hukuki olgunlaşma, adalet açısından bir dönüm noktası olup; yönetişim, geçici geleneklerden uzak, hak temelli yapılara geçtiği belirlenmiştir (Krieger, 2025). Olimpiyatlar ve Adalet için son zamanlarda yapılan araştırmalar, Olimpik Hareket'in haklarla olan paradoksal ilişkisini

vurgulamaktadır. Evrenselliği teşvik ederken, aynı zamanda insan hakları ihlallerine, sporla imaj yıkamaya ve yolsuzluğa da ortak olmuştur (Chatziefstathiou & Rofe, 2024).

Adaletin Sporun Bireysel ve Sosyal İşlevleriyle İlişkisi

Sporcular için Olimpiyatlarda adalet, yarışmalara adil erişim, eşit muamele ve tanınma fırsatı sağlamaktadır. Teorik olarak, dezavantajlı ülkelerden veya marjinal gruplardan gelen sporculara eşit katılım hakları tanımlanmıştır. Adalet ayrıca, seçimden yaptırımlara kadar kurumsal kararların şeffaf ve önyargısız bir şekilde alınmasını sağlayarak sporcuların onurunu ve haklarını korumaktadır. Sosyal açıdan adalet ise, Olimpiyatların küresel işbirliği platformu olarak rolüyle ilgilenen birleştirici bir güç olarak hizmet edecek, rekabetin önüne geçerek yönetişime uzananan bir yapıdır. Olimpiyatlarda adalet, yeniden dağıtım konusunu da ilgilendirmektedir. Ev sahipliğinden kimlerin yararlandığı, maliyetleri kimlerin üstlendiği ve kaynakların gelişmekte olan ülkelere nasıl aktarıldığı gibi sorular, Oyunların geleceği hakkındaki tartışmaların merkezinde yer almaktadır. Adalet, sadece biçimsel eşitliği değil, aynı zamanda özümsel eşitliği de gerektirir.

SONUÇ

Bu derleme çalışması, olimpiyat oyunlarında etik, ahlak ve adalet kavramlarının tarihsel süreçten günümüze uzanan gelişimini, kuramsal temellerini ve güncel yansımalarını sistematik bir biçimde incelemektedir. Elde edilen bulgular, olimpiyatların yalnızca fiziksel performansın sergilendiği bir platform olmayıp; aynı zamanda evrensel değerlerin korunması, yaygınlaştırılması ve sporun toplumsal işlevlerinin güçlendirilmesi açısından kritik bir rol üstlendiğini ortaya koymaktadır. Araştırma, etik ilkelerin ve ahlak anlayışının, sporcular, antrenörler, yöneticiler ve hakemler tarafından sistematik biçimde benimsenmesinin, olimpik ruhun sürdürülebilirliği ve yarış ortamının bütünlüğünün sağlanmasında belirleyici olduğunu göstermektedir. Bununla birlikte, doping uygulamaları, haksız rekabet ve cinsiyet eşitsizliği gibi etik ve adalet ihlalleri, olimpiyatlarda evrensel değerlerin etkin biçimde yaşatılmasını sınırlamaktadır. Bu durum, etik denetim mekanizmalarının güçlendirilmesi ve spor etiği eğitim programlarının yaygınlaştırılması gerekliliğini vurgulamaktadır.

Adalet ilkeleri, yalnızca yarış koşullarını veya hakem kararlarını düzenlemekle kalmayıp; farklı sosyo-ekonomik koşullardan gelen sporculara eşit fırsatlar sağlanmasını, cinsiyet eşitliğinin gözetilmesini ve tarafsızlığın korunmasını da kapsamaktadır. Bu bağlamda, etik, ahlak ve adalet ilkelerine bağlılık, bireysel düzeyde davranışları yönlendirmekle sınırlı kalmayıp, sporun güvenilir, kapsayıcı ve toplumsal bütünlüğe katkı sağlayan bir alan olarak işlev görmesinde merkezi bir unsur olarak öne çıkmaktadır.

Sonuç itibariyle, olimpiyatlarda etik, ahlak ve adaletin korunması ve güçlendirilmesi, sporun yalnızca rekabet odaklı bir etkinlik olmasının ötesinde; bireyler ve toplumlar için evrensel değerlerin yaşatıldığı, güvenilir ve dönüştürücü bir platform olarak işlev görmesini temin etmektedir. Gelecek olimpiyat organizasyonlarında etik ve adalet standartlarının sistematik biçimde uygulanması ve ilgili eğitim programları aracılığıyla desteklenmesi, olimpiyatların evrensel değerler bağlamındaki misyonunun sürdürülebilirliğini garanti altına alacaktır.

KAYNAKÇA

1. Akoğlu, H. E., Ayyıldız, E., & Sunay, H. (2019). Uluslararası Spor Organizasyonlarına Katılan Sporcuların Sporda Ahlaktan Uzaklaşma Ve Sportmenlik Davranışlarının İncelenmesi. Sportif Bakış: Spor ve Eğitim Bilimleri Dergisi, 6(S1), 329-340.
2. Çayyolu Spor Kulübü, (2024,) Adalet ve sporun her alanında eşitlik. Beytepe Çankaya Erişim adresi:https://www.cayyoluatletik.com/adalet-sporun-her-alaninda esitlik/#:~:text=Sporda%20adalet%2C%20rakibe%20sayg%C4%B1%20g%C3%B6stermek,sa%C4%9Flamak%20ve%20haks%C4%B1z%20avantajlardan%20ka%C3%A7%C4%B1nmakt%C4%B1r
3. Chatziefstathiou, D., & Rofe, J. S. (2024). Human rights and the Olympics: From an ideological paradox to a new anti-corruption legacy. *Frontiers in Sports and Active Living, 6*, Article 1365150. https://doi.org/10.3389/fspor.2024.1365150
4. Council of Europe. (2023). *Ethics in sport: Historical and philosophical context* (L. Couloubaritsis, Chapter 1). In *Ethics and Sport in Europe* (pp. ...). Council of Europe
5. Gonashvili, A., Ivanova, A., & Starovoitova, S. (2017). Ethical standards of fair play – the basis of modern sport.
6. Öztürk, E. (2023). Etik Ve Ahlak Kavramları. *Sporda Meslek Etiği*, 7.
7. Güler, Y. (2023). SPOR ETİĞİ. *Sporda Meslek Etiği*, 91.
8. Afacan, E. (2019). *Spor felsefesi*. Akademisyen Kitabevi.
9. Özdemir, N., & Kocakulak, N. Sporda Irkçılık Ve Sosyal Adalet. *Spor Ve Disiplinlerarası Bilimsel Yaklaşımlar*, 41 Erişim adresi: https://panel.gelisim.edu.tr/assets/2025/dokumanlar/spor-ve-disiplinlerarasi-bilimsel-yaklasimlar-icerik-g4468-wu6qh95b-compressed_d79460d7831a4e97942729ad42171d3f.pdf#page=42
10. Krieger, J. (2025). The evolution of rule of law in the Olympic Movement and the International Olympic Committee's shift toward legal expertise (1972–1994). *International Sports Law Journal, 25*(?, pp. 155–166). https://doi.org/10.1007/s40318-025-00296-x
11. McNamee, M., & Parry, J. (Eds.). (2013). *Olympic Ethics and Philosophy*. Routledge.
12. Şahinler, Y. (2025). Sporun Felsefesi ve Olimpizm Ruhu. ESAR Journal, 6(1), 14-27. Erişim adresi: https://www.esarjournal.com/index.php/ESAR/article/view/72
13. Şakar, M. (2022). Sports ethics in terms of historical and social progress. *Journal of Global Sport and Education Research, 5*(2), 1–9. https://doi.org/10.55142/jogser.1136113
14. Sportnauka. (2019). [Article on the history of moral development in Olympic sport]. In *Наука в олимпийском спорте, № 3*, 63– ?.
15. Tanriverdi, H. (2012). Spor ahlaki ve şiddet. *The Journal of Academic Social Science Studies. Publication of Association Esprit, Société et Rencontre Strasbourg/FRANCE*, *5*(8), 1071-1093.
16. Zagonari, F. (2025). Requiem for Olympic ethics and sports' independence. *STATS, 8*(3), 67. https://doi.org/10.3390/stats8030067
17. IOC Annual Report 2016 Credibility, Sustainability and Youth.(IOC, 2016). Erişim Adresi: https://stillmed.olympic.org/media/Document%20Library/OlympicOrg/Documents/IOC-Annual-Report/IOC-Annual-Report-2016.pdf

.

MODERN OLİMPİYATLARIN OLUŞUMUNDA ANTİK YUNAN DÜŞÜNCESİNİN ETKİSİ

Doç. Dr. Kadir TİRYAKİ
Gaziantep University, Faculty of Sport Science, Department of Physical Education and Sports Teaching, Gaziantep
ORCID ID: 0000-0003-4808-6002
Merve GÜRLER
Gaziantep University, Faculty of Sport Science, Department of Sport Management, Gaziantep
ORCID ID: 0009-0004-0020-5556
Ayşe ÖZKAYA
Gaziantep University, Faculty of Sport Science, Department of Sport Management, Gaziantep
ORCID ID: 0009-0009-8129-9182
Arş. Gör. Mete Berk DEMİRYOL
Gaziantep University, Faculty of Sport Science, Department of Sport Management, Gaziantep
ORCID ID: 0000-0002-6149-3529

ÖZET
Modern Olimpiyatların kökenlerini anlamak, günümüz spor kültürünün temellerini kavramak açısından hayati önem taşımaktadır. Bu derleme çalışma, Antik Yunan'dan modern döneme uzanan olimpik geleneğin felsefi ve kültürel sürekliliğini sistematik bir şekilde incelemeyi hedeflemektedir. Literatürde, Antik Yunan'da Olimpiyat oyunlarının sadece sportif bir etkinlik olmadığı, aynı zamanda dini, politik ve toplumsal boyutları olan kapsamlı bir organizasyon olduğu vurgulanmaktadır. "Modern Olimpiyatların Oluşumunda Antik Yunan Düşüncesinin Etkisi" başlıklı bu araştırma, iki dönem arasındaki bu derin bağlantıyı ortaya çıkarmayı amaçlamaktadır. Bu derlemenin temel amacı, antik dönemin spor anlayışı ile modern Olimpiyat felsefesi arasındaki sürekliliği genel bir bakış açısıyla sunmaktır. Yapılan incelemeler, modern Olimpiyatların temel değerleri olan evrensel barış, fair play ve kültürlerarası diyaloğun, Antik Yunan'daki "arete" (erdem), "ekecheiria" (Olimpiyat ateşkesi) ve "kalokagathia" (beden-zihin uyumu) kavramlarından doğrudan etkilendiğini göstermektedir. Özellikle Pierre de Coubertin'in antik geleneği yeniden canlandırma çabaları, bu kültürel mirasın modern dünyaya aktarılmasında kritik bir rol oynamıştır. Çalışmanın sonuçları incelendiğinde, sporun binlerce yıldır insanlığın ortak değerlerini koruyan ve geliştiren bir araç olduğunu, bu değerlerin bir arada bulunması için ortaya çıkarılan olimpiyat olgusunun ilk temellerinin antik yunan döneminde gerçekleşmesi ve modern olimpiyatların oluşumunda antik yunan düşüncesinin etkili olduğu açıkça ortaya koymaktadır. Bu bağlamda, antik yunan döneminden günümüze kadar uzanan olimpik değerlerin eğitim sistemlerine entegre edilmesi ve genç nesillere aktarılması önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Antik Yunan, Modern Olimpiyatlar, Spor Felsefesi, Kültürel Miras

THE INFLUENCE OF ANCIENT GREEK THOUGHT ON THE FORMATION OF THE MODERN OLYMPICS

ABSTRACT
Understanding the origins of the Modern Olympics is of vital importance for grasping the foundations of today's sporting culture. This compilation aims to systematically examine the philosophical and cultural continuity of the Olympic tradition, spanning from Ancient Greece to the modern era. The literature emphasises that the Olympic Games in Ancient Greece were not merely a sporting event, but a comprehensive organisation with religious, political and

social dimensions. This research, entitled "The Influence of Ancient Greek Thought on the Formation of the Modern Olympics", aims to reveal this deep connection between the two periods. The main objective of this compilation is to present the continuity between the ancient understanding of sport and the modern Olympic philosophy from a general perspective. The studies conducted show that the fundamental values of the modern Olympics, namely universal peace, fair play and intercultural dialogue, were directly influenced by the Ancient Greek concepts of "arete" (virtue), "ekecheiria" (Olympic truce) and "kalokagathia" (harmony of body and mind). Pierre de Coubertin's efforts to revive the ancient tradition, in particular, played a critical role in transferring this cultural heritage to the modern world. An examination of the study's findings clearly demonstrates that sport has been a tool for preserving and developing humanity's shared values for thousands of years, that the foundations of the Olympic phenomenon, created to bring these values together, were laid in ancient Greece, and that ancient Greek thought was influential in the formation of the modern Olympics. In this context, it is recommended that Olympic values, which have endured from the ancient Greek period to the present day, be integrated into education systems and passed on to younger generations.
Keywords: Ancient Greece, Modern Olympics, Sports Philosophy, Cultural Heritage

Giriş

Olimpiyat oyunları, insanlık tarihinin en uzun soluklu ve etkileyici kültürel geleneklerinden birini temsil etmektedir. Antik Yunan'da MÖ 776 yılında başlayan bu köklü gelenek, günümüzde evrensel bir spor kültürünün en önemli simgesi haline gelmiştir. Modern Olimpiyatların kurucusu Pierre de Coubertin, 1896'da bu organizasyonu "antik geleneğin çağdaş bir yorumu" olarak tanımlamış ve bu tanım, iki dönem arasındaki felsefi bağın en açık ifadesi olmuştur (Coubertin, 1931).

Antik Yunan'da Olimpiyat oyunları, sadece atletik yarışmalardan ibaret değildi. Olympia'da düzenlenen bu etkinlikler, aynı zamanda dini ritüellerin, sanatsal performansların ve politik diplomatik görüşmelerin yapıldığı kapsamlı bir festivaldi (Spivey, 2004). Özellikle "ekecheiria" (Olimpiyat ateşkesi) geleneği, savaş halindeki şehir devletlerinin bile yarışmalar sırasında çatışmaları askıya almalarını sağlıyordu. Bu durum, sporun birleştirici gücünün en erken örneklerinden biri olarak kabul edilmektedir.

19. yüzyılın sonlarında, arkeolojik keşiflerin de etkisiyle antik Olimpiyat geleneğine olan ilgi yeniden canlanmıştır. Alman arkeolog Ernst Curtius'un 1875'te Olympia'da yaptığı kazılar, antik spor komplekslerini gün yüzüne çıkarmış ve bu durum modern Olimpiyat fikrinin oluşumunda kritik bir rol oynamıştır (Lennartz, 2002). Bu araştırmanın temel amacı, Antik Yunan düşüncesi ile modern Olimpiyatlar arasındaki felsefi ve kültürel bağlantıları derinlemesine incelemektir. Çalışma, nitel araştırma yöntemlerinden literatür taramasına dayanmaktadır. Google Akademik üzerinden yapılan kapsamlı taramalarda, antik dönem spor kültürü ve modern Olimpiyatların gelişimi hakkında güvenilir akademik kaynaklar incelenmiştir.

Modern Olimpiyatlarda Yunan Düşüncesi

19. yüzyılın sonunda Olimpiyat Oyunları'nın yeniden canlandırılması, antik dönemin birebir yeniden inşası değil; antik Yunan düşüncesinden seçici ve yaratıcı bir şekilde yararlanılan modern bir projesi olduğu bilinmektedir. Modern olimpiyatların kurucusu Coubertin, olimpiyatın doğduğu yerin merkezinde, klasik metinlerle birlikte dönemin eğitim tartışması içerisinde yetişmiş, antik yunan sisteminde(paideia) beden eğitimi ve ahlaki gelişim arasındaki güçlü ilişkinin kendi dönemine ve modern eğitim anlayışına taşımak isteyerek, olimpiyatları bu planda yaşatılması gereken bir festival olarak tasarlamıştır(Callebat, 1998). Bu tasarım sonucunda ilk modern olimpiyatlar, olimpiyatların doğduğu yer olarak bilinen Atina'da yapılmış, yarışmalardaki festival karakterleri, atletlerin beden mükemmelliği ve uluslarını temsil etmek için göstermiş oldukları erdemin birleşerek oluşan etik bağ, ritüel pratikler, dört yıllık bir olimpiyat döngüsü gibi birçok antik yunan olimpiyatlarından esinlenerek

oluşturulmuştur(Callebat, 1998).Yapılan araştırmalar sonucu, oluşturulan bu festival düşüncesinin antik yunan hellenizm düşüncesindeki sportif amatörlük, sporun pedagojik rolü, sporun psikolojik gibi çıktılarının modernize edilerek modern olimpiyatların, antik modelin tarihsel bir kopyası değil; idealize edilmiş bir Hellenik geçmişin modernleşmiş yorumu olarak ifade edilmektedir(IOC, 2018).

Antik yunan düşüncesinden, modern olimpiyatlara aktarılan en önemli miraslardan biri de Kalokagathia fikridir. Bu fikir Kalos(Fiziksel Güzellik) ve Agathos(Ahlaki İyilik)kavramlarının birleşmesiyle oluşmuştur(Miller, 2012). Antik dönemde beden mükemmelliği olarak tanımlanan bu kavram, yurttaş erdemi ve toplumsal onur ile ilişkilendirilerek, hem eğitsel hem de ahlaki açıdan önemli bir kavram olarak olarak karşımıza çıkmaktadır(Molzberger, 2024). Modern olimpiyatlara miras edilen bu kavram, modernize edilerek sportif mükemmellik, eğitsel ve ahlaki bir değer olarak iyileştirilmiş ve fair play kavramı ile ilişkilendirilerek belirgin hale getirilmiştir. Antik dönemde bu kavramın genellikle seçkin yurttaşlar için söylendiği ifade edilsede, modern olimpiyatlarda evrensel bir yurttaş idealine dönüştürülmeye çalışılmaktadır(Callebat, 1998). Yunan düşüncesinin bir önemli etkisi de toplumsal cinsiyet olarak karşımıza çıkmaktadır. Antik Yunan atletizm festivalleri büyük ölçüde erkeklere özgüydü. Coubertin ve ilk dönem Olimpik yöneticiler de benzer şekilde kadınların katılımına karşı çıkmış, bunu antik modelle gerekçelendirmiştir. Ancak modern Olimpiyat hareketi zamanla kadın katılımını genişleterek antik modelden kopmuştur. Bu durum, antik referansların modern dönemde nasıl seçici biçimde kullanıldığını göstermektedir(Molzberger, 2024).

Antik Yunandan, Modern Olimpiyatlara Aktarılan Ritüeller

Olimpiyatların yıllardır süre gelen temel yapıtaşı olarak düşündüğümüz ritüelleri bulunmaktadır. Bunlar meşale, yemin, açılış töreni, çelenk, döngü, törenler olarak karşımıza çıkmaktadır. Modern olimpiyatların tasarımı yapılırken sadece antik yunan düşüncesinden değil aynı zamanda birçok ritüeli güncellenerek günümüze taşınmaktadır(IOC, 2018). Ritüellerin, hem olimpiyatların yapıldığı ulus devletinin tarihi kökenini içerdiği hemde olimpiyat tarihini güçlendiren sembolik unsurlar olduğu ve olimpiyat oyunlarının kültürel bir kimliği olmuştur.

1. Olimpik Ateş (Meşale)

Antik yunan oyunlarında Hestia adına yakılan kutsal ateş, hem barışın hem de tanrılarla kurulan bağın sembolü olarak ifade edilmektedir. Bu ritüelin modern olimpiyatlara yansımaları 1936 Berlin olimpiyatları ile başlamıştır. Olympia'da yakılan ateş, uluslar tarafından önemli kabul edilen atletler tarafından ev sahibi ülkeye taşınmaktadır. Antik olympia'dan başlayan bu süreç, antik dünyadan günümüze kutsal ateşin devam ettiği, evrensel barış ve birliğin bir mesajı olarak yorumlanması gerektiği bilinmektedir(Şentürk ve Özdilek, 2007).

2. Olimpiyat Yemini

Antik olimpiyatta müsabakaya katılan sporcular, yunan tanrısı Zeus adına yemin ederek oyunlara başlar ve oyunlarda adil rekabet, kurallara uyma ve dürüstlük sözleri vermekteydi. Bu ritüelin 1920 Antwerp olimpiyat oyunlarından itibaren çeşitli iyileştirmelerle birlikte modern olimpiyatlara yansıması gerçekleştirilerek, sporcuların hakemlerin ve antrenörlerin oyunlar başlamadan önce yemin ettiği bilinmektedir. Bu ritüelin antik erdem olarak bahsedilen ARETE idealinin modern spor etiğine yansıması olarak görüldüğü ifade edilmiştir(Reid, 2014).

3. Açılış Törenleri ve Kortej Yürüyüşü

Antik dönemde farklı şehirlerden gelen sporcular Olympia kutsal alanına düzenli bir sırayla giriş yapmaktaydı, modern olimpiyatlardaki açılış törenlerin hepsi bu ritüele uygun şekilde düzenli olarak gerçekleştirilmektedir. Aynı zamanda her olimpiyat açılış töreni ve kortej

yürüyüşünde Yunanistan'ın her açılışta ilk sırada yer alması bu tarihsel sürece olan bağlılığı temsil etmektedir(Reid, 2014).

4. Çelenk Sembolizmi (Defne Çelengi- Zeytin Dalı)

Antik Olimpiyatlarda zaferin en önemli simgesi, Olympia'da bulunan kutsal zeytinliklerden kesilen dallarla yapılan defne çelengidir. Yine bu önemli ritüel modern olimpiyatlarda madalya sistemi ile birlikte zeytin dalı ve defne çelengi seromonilerde veya madalyaların üzerlerindeki tasarımlarda kullanılmaktadır. 2004 yılında Atina'da düzenlenen modern olimpiyatlarda kazananlara tekrardan çelenk verilmesi bu ritüelin devam edeceğinin bir göstergesi olarak karşımıza çıkmaktadır(Reid, 2014).

5. Olimpiyatların Dört Yılda Bir Yapılması(Olimpik Döngü)

Antik Olympia oyunları her dört yılda bir düzenlenir ve bu geçen süreye Olimpiyat Süresi olarak ifade edilirdi. Coubertin, bu ritüelin aynen devam etmesi için modern olimpiyatların 4 yılda bir yapılmasının doğru olduğunu ifade ederek, iki olimpiyat arasında geçen sürenin "Olimpiad" ismini alması ve antik zamandan modern olimpiyatlara başka bir ritüel yansıması olması gerektiğini savunarak gerekli tüm tasarımı yapmıştır(Reid, 2014).

6. Zafer Törenleri

Antik dönemde sporcular, zaferlerinden sonra tanrılara adak adar, heykelleri dikilir ve halk önünde onurlandırılırdı. Modern zafer törenlerinde ulusal bayrakların yükseltilmesi ve marşların çalınması, antik dünya ritüellerinin modern ulus-devlet bağlamındaki yeniden uyarlamaları olarak karşımıza çıkmaktadır(Reid, 2014).

7. Sporun Kutsallaşması ve Barış

Antik Yunan olimpiyatlarında *ekecheiria* (kutsal ateşkes) gerçekleşirdi, olimpiyatlar boyunca devletlerin birbirleriyle savaşması yasaklanır ve savaşların durdurulması öngörülmekteydi. Bu Ritüelin modern olimpiyatlarda sembolik düzeyde sürdürüldüğü ve her oyunlar öncesi Olimpik Ateşkes Çağrısı yapılarak, olimpiyatların barış habercisi ve tüm dünyada barışı, huzuru sağladığı mesajı verilmek istenmektedir(Reid, 2014).

Sonuç

Bu derlemede, Antik Yunan düşüncesinin modern Olimpiyatların oluşumundaki etkisi kapsamlı bir şekilde analiz edilmiştir. Çalışmanın bulguları, modern Olimpiyat felsefesinin temelinde yatan değerlerin büyük ölçüde antik geleneğin bir uzantısı olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Özellikle "arete" (erdem) kavramının modern Olimpiyatların fair play anlayışının, "ekecheiria" (Olimpiyat ateşkesi) geleneğinin ise spor diplomasisi kavramının temelini oluşturduğu görülmüştür.

Antik Yunan'da spor, bedensel gelişim ile karakter eğitimini bütünleştiren "kalokagathia" ideali çerçevesinde ele alınıyordu. Bu anlayış, günümüzde sporcuların sadece fiziksel olarak değil, ahlaki olarak da gelişimini hedefleyen modern yaklaşımla büyük benzerlik göstermektedir (Miller, 2004). Coubertin'in vizyonu incelendiğinde, antik geleneği sadece taklit etmekle kalmayıp, onu çağın ihtiyaçlarına uygun şekilde yeniden yorumladığı anlaşılmaktadır.

Çalışmanın en önemli bulgularından biri, sporun binlerce yıldır insanlığın ortak değerlerini koruyan ve geliştiren bir araç olduğudur. Modern Olimpiyatlar, bu sürekliliğin en somut örneğini oluşturmaktadır. Ancak günümüzde ticarileşme ve aşırı profesyonelleşme tehditleri altında bu değerlerin korunması giderek zorlaşmaktadır.

Bu bağlamda şu öneriler sunulabilir:

1. Olimpik değerler eğitimi, okul müfredatlarının ayrılmaz bir parçası haline getirilmelidir.
2. Antik Olimpiyat mirası, modern spor tesislerinde görsel ve interaktif materyallerle sergilenerek sporculara ve izleyicilere aktarılmalıdır.
3. Uluslararası Olimpiyat Komitesi, antik gelenekle modern uygulamalar arasındaki bağı güçlendirecek yeni projeler geliştirmelidir.

Kaynakça

1. Callebat, L. (1998). The modern Olympic games and their model in antiquity. *International journal of the classical tradition*, *4*(4), 555-566.
2. Coubertin, P. (1931). Mémoires Olympiques. Bureau International de Pédagogie Sportive.
3. Golden, M. (2004). Sport in the Ancient World from A to Z. Routledge.
4. Müller, N. (2000). Olympism: Selected Writings. International Olympic Committee
5. Molzberger, A. (2024). The Olympic torch relay, its origins and significance. In *Olympıc Knowledge: Essentıal Readıngs Serıes*. The Olympic Studies Centre.
6. Spivey, N. (2004). The Ancient Olympics. Oxford University Press.
7. Lennartz, K. (2002). The Story of the Olympics. British Museum Press.
8. Miller, S.G. (2004). Ancient Greek Athletics. Yale University Press.
9. Miller, S. G. (2012). Arete: Greek sports from ancient sources. Univ of California Press.
10. Reid, H. (2014). *Athletics and philosophy in the ancient world: Contests of virtue*. Routledge.
11. Şentürk, A., & Özdilek, Ç. (2007) Antik Ve Modern Olimpiyat Oyunlarında Olimpiyat Ateşinin Yakılma Sebepleri Ve Bugüne Kadar Düzenlenen Oyunlarda Meşaleyi Yakma Seremonileri. *Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, (19).

ACHILLEA GYPSICOLA'DA JASMONİK ASİT UYGULAMASIYLA UÇUCU YAĞLARIN VE ANTİMİKROBİYAL ETKİNİN DÜZENLENMESİ

Doç. Dr. Muhammed Akif AÇIKGÖZ
Ordu University, Faculty of Agriculture, Department of Field Crops, 52200, Ordu
ORCID: 0000-0003-2436-5605
Dr. Öğr. Üyesi Seçil EKER
Ordu University, Faculty of Agriculture, Department of Plant Protection, 52200, Ordu
ORCID: 0000-0002-5409-6226

ÖZET

Uyarıcıların bitkilerde savunma ile ilgili fizyolojik ve biyokimyasal yolları aktive ettiği ve bunun da sıklıkla fenolikler, flavonoidler ve terpenoidler gibi ikincil metabolitlerin üretiminin artmasına yol açtığı bilinmektedir. Bu metabolitler bitki koruma mekanizmalarında hayati rol oynarlar ve aynı zamanda farmakolojik uygulamaları açısından da değerlidirler. Bitki savunmasında iyi bilinen bir sinyal molekülü olan jasmonik asit (JA), özellikle aromatik ve tıbbi bitkilerde ikincil metabolizmayı düzenleme yeteneğine sahip etkili bir uyarıcı olarak giderek daha fazla ilgi görmektedir. Çeşitli türlerde jasmonat kaynaklı tepkiler üzerine giderek artan literatüre rağmen, JA'nın *Achillea gypsicola* Hub-Mor. gibi endemik türlerde uçucu yağ (EO) biyosentezini ve biyoaktivitesini etkilemedeki rolü henüz yeterince araştırılmamıştır. Bu çalışmada, jasmonik asidin yaprak uygulamasının *A. gypsicola*'nın uçucu yağ verimi, kimyasal profili ve biyolojik aktiviteleri üzerine etkisinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Bitkilere, beş farklı konsantrasyonda (kontrol 0 mg L^{-1} [su + %1 etanol], 0.1, 0.2, 0.4 ve 0.8 mg L^{-1}) JA uygulanmış ve iki ayrı büyüme döneminde hasat yapılmıştır (2021 ve 2022). Uçucu yağlar, bitkinin topraküstü kısımlarından hidrodistilasyon yöntemiyle ekstrakte edilmiş ve kimyasal bileşimi ile biyolojik aktivitesi analiz edilmiştir. Ayrıca, toplam fenolik içerik (TPC) ve toplam flavonoid içerik (TFC) ölçülerek, uyarıcının uçucu olmayan sekonder metabolitler üzerindeki etkisi değerlendirilmiştir. Sonuçlar, özellikle 0.2 mg L^{-1} konsantrasyonda JA uygulamasının, kontrol grubuna kıyasla uçucu yağ verimini önemli ölçüde artırdığını göstermiştir. Ayrıca, 0.2 ve 0.4 mg L^{-1} konsantrasyonlarından elde edilen en yüksek TPC ve TFC seviyeleri, fenolik biyosentez yollarının doz bağımlı olarak uyarıldığını göstermektedir. Gaz kromatografisi-kütle spektrometrisi (GC-MS) analizi, JA uygulamaları ile EO içinde bulunan camphor, 1,8-cineole ve borneol gibi önemli biyolojik aktivite gösteren bileşiklerin konsantrasyonlarında belirgin değişiklikler olduğunu ortaya koymuştur. Antimikrobiyal aktivite açısından, JA uygulanan bitkilerden elde edilen uçucu yağlar, özellikle *Escherichia coli, Pseudomonas aeruginosa, Staphylococcus aureus* ve *Listeria monocytogenes*'e karşı önemli ölçüde inhibitör etkiler göstermiştir. Bu bulgular, JA'nın yalnızca uçucu yağ bileşiklerinin miktarını değil, aynı zamanda biyoetkinliğini de etkilediğini desteklemektedir. Sonuç olarak, yapraktan JA uygulaması, *A. gypsicola*'nın hem fitokimyasal zenginliğini hem de biyolojik aktivitesini artırmak için etkili bir strateji olarak öne çıkmaktadır. Bu çalışma, bitki sekonder metabolizmasının uyarıcılar aracılığıyla modülasyonu konusunda değerli bilgiler sunmakta ve JA'in endemik bitki türlerinin tıbbi değerlerini iyileştirmedeki potansiyelini vurgulamaktadır.

Anahtar kelimeler: Kompozitler, bitki savunma sistemi, ikincil metabolitler, uçucu yağ

REGULATION OF ESSENTIAL OILS AND ANTI-MICROBIAL POTENCY IN *ACHILLEA GYPSICOLA* BY JASMONIC ACID TREATMENT

ABSTRACT

Elicitors are known to activate defense-related physiological and biochemical pathways in plants, often resulting in the elevated production of secondary metabolites such as phenolics, flavonoids and terpenoids. These metabolites play a vital role in plant protection mechanisms and are also valued for their pharmacological applications. Jasmonic acid (JA), a well-known signaling molecule in plant defense has gained increasing attention as an effective elicitor capable of modulating secondary metabolism, particularly in aromatic and medicinal plants.

Despite the growing body of literature on jasmonate-induced responses in various species, the role of JA in influencing essential oil (EO) biosynthesis and bioactivity in endemic species such as *Achillea gypsicola* Hub-Mor. remains underexplored. This study aimed to evaluate the effect of foliar application of jasmonic acid on the essential oil yield, chemical profile and biological activities of *A. gypsicola*. Plants were treated with JA at five different concentrations (0 mg L^{-1} as control [water + 1% ethanol], 0.1, 0.2, 0.4 and 0.8 mg L^{-1}) and two separate harvests were conducted over two growing seasons (2021 and 2022). Essential oils were extracted from aerial parts of the plant via hydrodistillation and analyzed for chemical composition and biological activity. Additionally, total phenolic content (TPC) and total flavonoid content (TFC) were quantified to assess the elicitor's effect on non-volatile secondary metabolites. Results indicated that JA application, particularly at 0.2 mg L^{-1}, significantly enhanced essential oil productivity compared to the untreated control. Moreover, treatments at 0.2 and 0.4 mg L^{-1} yielded the highest levels of TPC and TFC, suggesting a dose-dependent stimulation of phenolic biosynthesis pathways. Gas chromatography–mass spectrometry (GC-MS) analysis revealed notable shifts in EO composition, including elevated concentrations of key bioactive compounds such as camphor, 1,8-cineole and borneol under JA treatments. In terms of antimicrobial activity, EOs obtained from JA-treated plants exhibited substantial inhibitory effects, particularly against *Escherichia coli*, *Pseudomonas aeruginosa*, *Staphylococcus aureus* and *Listeria monocytogenes*. These findings support the hypothesis that JA not only influences the quantity but also the bioefficacy of essential oil components. In conclusion, foliar application of JA is an effective strategy for enhancing both the phytochemical richness and biological activity of *A. gypsicola*. This work provides valuable insights into elicitor-based modulation of plant secondary metabolism and underscores the potential of JA in improving the medicinal value of endemic plant species under cultivation.
Keywords: Compositae, plant defense system, secondary metabolites, volatile oil

1. INTRODUCTION

Phenolic compounds have garnered significant attention for their role in mediating the therapeutic effects of medicinal and aromatic plants (MAPs), particularly within the *Achillea* genus. These non-volatile secondary metabolites including flavonoids and phenolic acids exhibit a wide range of biological activities. Their antioxidant potential has been well-documented (Betlej et al. 2023), alongside anti-microbial and anti-inflammatory properties (Ugbogu et al. 2024), and emerging evidence supports their anti-cancer efficacy (Ay et al. 2023a). Furthermore, phenolics have demonstrated inhibitory effects on metabolic enzymes such as pancreatic lipase, α-glucosidase, and α-amylase, suggesting their utility in managing metabolic disorders (Tundis et al. 2023). These multifunctional attributes have led to their incorporation into various industries, including cosmetics (Ben Hsouna et al. 2023), pharmaceuticals (Gharsallah et al. 2023), and functional foods (Gholamipourfard et al. 2021).

Despite the pharmacological promise of phenolic compounds, there is a notable lack of agronomic strategies aimed at enhancing their accumulation in field-grown MAPs, especially in endemic species such as *Achillea gypsicola*. Most existing studies have focused on *in vitro* culture systems, leaving a gap in applied, field-based approaches to metabolite enhancement (Najafian et al. 2022; Kemal et al. 2023). The biosynthesis of phenolics is influenced by a complex interplay of factors, including developmental stage (Açıkgöz 2019), genetic makeup, environmental and climatic conditions (Pant et al. 2021; Sharma et al. 2019), plant organ specificity (Ay et al. 2023b), and extraction techniques (Zengin et al. 2023). To effectively boost phenolic content, a system-level approach is required one that aligns cultivation practices and nutrient management with the plant's physiological rhythms. Recent studies have emphasized that synchronizing agronomic inputs with these rhythms can significantly enhance secondary metabolite production (Dilek et al. 2022; Kırgeç et al. 2023).

While phenolic compounds form the cornerstone of non-volatile bioactivity in medicinal plants, the essential oils (EOs) derived from *Achillea* species represent a complementary axis of therapeutic relevance. Extensive phytochemical investigations have identified EOs as rich sources of bioactive constituents such as borneol, 1,8-cineole, santolina alcohol (Vojoudi et al. 2024), α-bisabolol (Ilardi et al. 2024), camphor, nerolidol, piperitone (Niazipoor et al. 2024), as well as α-terpineol, caryophyllene, and chamazulene (Yapar et al. 2024). These volatile compounds are associated with a broad spectrum of biological activities, including anti-microbial, anti-inflammatory, antioxidant, and anti-diabetic effects (Farajpour et al. 2024; Huang et al. 2024; Kbaydet et al. 2024). Notably, EO profiles often exhibit chemotaxonomic patterns that reflect underlying genetic and ecological determinants. Despite this, research has predominantly focused on optimizing EO yield and chemical composition due to their commercial viability, often at the expense of exploring other metabolite classes (Amssayef et al. 2024; Gabbanini et al. 2024; Raudone et al. 2024).

With 59 native species 31 of which are endemic *Achillea* stands out as one of Turkey's most diverse genera (Açıkgöz 2020), offering a robust framework for integrative phytochemical and ecological studies. Its broad distribution across diverse ecogeographical landscapes provides a valuable opportunity to investigate how environmental and biological variables influence secondary metabolite biosynthesis. Transitioning from descriptive chemical profiling to cultivation-based, process-oriented strategies could unlock new avenues for pharmacological innovation and sustainable resource development within *Achillea* taxa.

Among the elicitors used to modulate plant metabolism, jasmonic acid (JA) and its methylated derivative, methyl jasmonate (MeJA), have attracted considerable interest. These compounds are integral to the plant's hormonal signaling network, orchestrating defense responses under both biotic and abiotic stress conditions (Bari and Jones 2009; Loake and Grant 2007). MeJA plays a pivotal role in activating resistance mechanisms against necrotrophic pathogens and herbivorous insects, often in synergy with ethylene (ET) to upregulate genes such as ethylene response factor 1 (ERF1) (Lorenzo et al. 2003; Berrocal-Lobo et al. 2002). Additionally, MeJA has been shown to reinforce cell wall integrity by promoting lignin biosynthesis, thereby enhancing physical barriers against pathogen invasion (Dong and Lin 2021; Mandal 2010). A recent study by Real et al. (2025) on *Prunus amygdalus* demonstrated that MeJA treatment elevated ERF1 gene expression and conferred partial resistance to *Polystigma amygdalinum*. However, it is important to note that MeJA application may also inhibit vegetative growth (Real et al. 2025; Krokene et al. 2008), suggesting that its use should be carefully calibrated to balance defense enhancement with developmental stability. *Achillea gypsicola*, a species endemic to Central Anatolia, Turkey, is currently classified as "vulnerable" in the national Data Book due to its restricted distribution and ecological sensitivity. This species is known for its notable antioxidants and anti-microbial properties, largely attributed to its essential oil constituents such as camphor, 1,8-cineole, borneol, menthone, and menthol. These compounds are of considerable interest for their applications in the pharmaceutical and cosmetic industries. Previous investigations have primarily focused on characterizing the species' secondary metabolite (SM) profiles, including their accumulation in cell suspension cultures (Açıkgöz 2017), as well as the anti-microbial efficacy and chemical composition of extracts and essential oils derived from aerial parts (Açıkgöz 2019; Açıkgöz 2020). Despite these initial insights, there remains a significant knowledge gap regarding strategies to enhance the phytochemical richness and bioactivity of *A. gypsicola* through agronomic or elicitor-based interventions. To date, most of the identified metabolites have been obtained from wild populations, with qualitative and quantitative analyses conducted on naturally occurring samples. However, the absence of cultivation-based studies limits our understanding of how environmental and cultural variables influence the biosynthesis of these valuable compounds.

Given the scarcity of data on the cultivation and metabolic optimization of *A. gypsicola*, this study holds relevance. It seeks to explore how specific cultural practices, especially the application of elicitors like jasmonic acid (JA) can modulate essential oil composition and enhance the plant's anti-microbial potential. Therefore, the primary objectives of this research are to:

(1) Investigate the influence of JA treatment on the essential oil profile of *A. gypsicola*,
(2) investigate the variations in total phenolic and flavonoid content, and
(3) evaluate the corresponding changes in anti-microbial activity.

2. MATERIAL AND METHODS

2.1. Field conditions and experimental setup

Achillea gypsicola seeds were obtained from Ordu University's Department of Field Crops and taxonomically confirmed (Voucher No. 5810, Gazi University Herbarium). After harvesting on August 11, 2020, seeds were cleaned, stored at +4 ℃, and sown at 3–4 cm depth in a field located in İskilip, Çorum, Turkey (40°44′N, 34°28′E). The soil was light loam, alkaline (pH 8.78), and low in organic matter (0.12%). The trial followed a randomized block design with four replicates. Plants were treated with foliar applications of jasmonic acid at 0 (control), 0.1, 0.2, 0.4, and 0.8 mg L^{-1} concentrations during full flowering (June 5, 2021 and June 9, 2022). Fifteen plants were harvested on August 19, 2022, shade-dried at 22–24 °C and ground for analysis.

2.2. Chemicals

All reagents used for biochemical analyses, including jasmonic acid, gallic acid, quercetin, aluminum chloride and others, were purchased from Sigma-Aldrich (USA) and Merck (Germany).

2.3. Extract preparation

Plant samples were rinsed, air-dried for two weeks, and stored in labeled jars. For extraction, 5 g of powdered material was macerated in 200 mL methanol using an ultrasonic bath for 3 h. After filtration, extracts were evaporated to dryness for further analysis.

2.4. Analysis of secondary metabolites

Total Phenolic Content (TPC)

TPC was measured using the Folin–Ciocalteu method with gallic acid as the standard. Absorbance was read at 765 nm, and results were expressed as mg gallic acid equivalents (GAE)/g dry weight.

Total Flavonoid Content (TFC)

TFC was determined colorimetrically using $NaNO_2$, $AlCl_3$, and NaOH, with quercetin as the standard. Absorbance was measured at 510 nm, and results were reported as mg quercetin equivalent (QE)/g dry weight. All assays were conducted in triplicate.

2.5. Anti-microbial activity assessment

The antimicrobial potential of *A. gypsicola* essential oils (EOs) was evaluated against ten microbial strains, including Gram-negative bacteria, Gram-positive bacteria, and three fungi.

EO antimicrobial activity was tested using the disc diffusion technique, based on Sacchetti et al. (2005), with slight modifications. Bacterial cultures were prepared on Mueller Hinton Agar and incubated at 37 °C for 24 h, while fungi were cultured on Sabouraud Dextrose Agar at 25 °C for 48 h. Petri dishes inoculated with microbial suspensions (10^8 CFU/mL) received sterile filter paper discs (6 mm) impregnated with 50 µL of EO. Standard antibiotics (gentamicin, penicillin, ampicillin and nystatin) were used as controls. Inhibition zones were measured in millimeters. MIC values were determined using a broth microdilution method in 96-well microplates,

adapted from Negreiros et al. (2016). EO samples were serially diluted (1.125–144 µg/mL), then mixed with broth medium and microbial inoculum (10 µL) in each well. MICs of standard antimicrobials were also determined for comparison.

2.6. Essential oil isolation and analysis

EOs were isolated via hydro-distillation using a Clevenger-type apparatus for 3 hours. Extracted oils were collected in amber glass bottles and stored at 4 °C. The EO yield (%) was calculated as:

EO yield (%) = (EO mass / dry plant mass) × 100. EO composition was analyzed using Gas Chromatography (GC) with an Agilent 7890B GC system equipped with a Flame Ionization Detector (FID) and HP-5 capillary column (30 m × 0.25 mm, 0.25 µm film). The oven temperature was ramped from 60 °C to 240 °C at 3 °C/min. One µL of EO (diluted 1:10 in hexane) was injected (split 25:1), with the injector and detector at 250 °C and 265 °C, respectively. GC-MS analysis used the same chromatographic setup, coupled with an Agilent 5977 MSD. Helium served as the carrier gas, with ionization at 70 eV and ion source temperature at 300 °C. Scanning was performed over 40–400 amu at 1 s intervals for compound identification.

2.7. Statistical analysis

Variance homogeneity was tested using Levene's test. One-way ANOVA was applied through SAS-JMP v10 to identify significant differences among treatments. Mean comparisons were performed using the LSD test at a 95% confidence level, and results were expressed as mean ± standard deviation.

3. RESULTS AND DISCUSSION

3.1. Essential oil (EO) yield and composition

The effects of jasmonic acid (JA) treatments on the essential oil (EO) yield and composition of *Achillea gypsicola* are presented in Table 1.

Table 1. Composition of essential oils (%) of whole plant depending on the full flowering stage in *A. gypsicola* (mean of two years)

No	Compounds	RI	Control (water + ethanol)	JA 0.1 mg L^{-1}	JA 0.2 mg L^{-1}	JA 0.4 mg L^{-1}	JA 0.8 mg L^{-1}
	Essential oil yield (%)		$0.70^{c} \pm 0.08$	$0.71^{c} \pm 0.08$	$0.95^{a} \pm 0.10$	$0.93^{a} \pm 0.09$	$0.77^{b} \pm 0.02$
1	Pentanal	706	0.03 ± 0.01	0.03 ± 0.01	0.03 ± 0.00	0.02 ± 0.01	0.02 ± 0.01
2	Menthene <1-ρ->	1026	0.12 ± 0.05	0.10 ± 0.05	0.13 ± 0.05	0.14 ± 0.08	0.19 ± 0.01
3	**1,8-Cineole**	**1031**	**15.67 ± 0.44^{e}**	**16.10 ± 0.32^{d}**	**25.70 ± 0.57^{a}**	**21.85 ± 0.09^{b}**	**19.36 ± 0.09^{c}**
4	α-Tolualdehyde	1042	0.18 ± 0.03	0.11 ± 0.03	0.15 ± 0.01	0.16 ± 0.02	0.13 ± 0.00
5	2-Formylphenol	1044	0.14 ± 0.00	0.12 ± 0.00	0.13 ± 0.01	0.13 ± 0.02	0.14 ± 0.03
6	Terpinene <γ->	1059	2.17 ± 0.12	2.17 ± 0.12	1.25 ± 0.10	1.28 ± 0.20	1.27 ± 0.17
7	**Cis-4-thujanol**	**1098**	**5.70 ± 0.18^{a}**	**4.77 ± 0.28^{b}**	**3.01 ± 0.30^{d}**	**2.65 ± 0.25^{e}**	**3.33 ± 0.42^{c}**
8	Menth-2-en-1-ol <trans-ρ->	1140	0.30 ± 0.09	0.30 ± 0.09	0.22 ± 0.03	0.28 ± 0.04	0.27 ± 0.01

9	Verbenol <trans->	1144	0.38 ± 0.01	0.38 ± 0.01	0.25 ± 0.00	0.24 ± 0.00	0.28 ± 0.00
10	**Camphor**	**1146**	**22.20 ± 1.00^{d}**	**22.02 ± 1.10^{d}**	**35.28 ± 1.64^{a}**	**32.20 ± 0.75^{b}**	**30.10 ± 0.22^{c}**
11	Menthone	1152	0.25 ± 0.02	0.25 ± 0.02	0.29 ± 0.05	0.42 ± 0.07	0.33 ± 0.05
12	Pinocarvone	1164	0.13 ± 0.02	0.13 ± 0.02	0.09 ± 0.01	0.10 ± 0.04	0.10 ± 0.07
13	**Borneol**	**1169**	**23.04 ± 0.42^{a}**	**23.24 ± 0.60^{a}**	**15.74 ± 0.70^{c}**	**16.80 ± 0.46^{b}**	**16.56 ± 0.46^{b}**
14	**Lavandulol**	**1169**	**3.26 ± 0.50^{d}**	**4.51 ± 0.12^{a}**	**4.10 ± 0.52^{b}**	**3.48 ± 0.24^{c}**	**3.39 ± 0.11^{c}**
15	Menthacamphor	1171	2.40 ± 0.23	2.80 ± 0.23	1.53 ± 0.17	1.55 ± 0.00	2.00 ± 0.22
16	Menthol	1171	2.69 ± 0.33	2.69 ± 0.33	1.72 ± 0.27	1.67 ± 0.03	2.70 ± 0.27
17	**Terpinen-4-ol**	**1177**	**3.85 ± 0.40^{a}**	**3.67± 0.18^{b}**	**3.15 ± 0.25^{c}**	**3.95 ± 0.42^{a}**	**3.10 ± 0.20^{c}**
18	Terpineol <α->	1188	0.18 ± 0.01	0.15 ± 0.01	0.19 ± 0.08	0.35 ± 0.01	0.30 ± 0.09
19	Verbenone	1205	1.20 ± 0.12	1.35 ± 0.12	0.90 ± 0.09	0.70 ± 0.02	0.50 ± 0.12
20	Pulegone	1237	0.70 ± 0.10	0.70 ± 0.10	0.70 ± 0.01	1.00 ± 0.02	0.60 ± 0.10
21	Carvotanacetone	1247	0.20 ± 0.01	0.20 ± 0.01	0.19 ± 0.00	0.13 ± 0.02	0.12 ± 0.04
22	Thymoquinone	1252	0.45 ± 0.00	0.40 ± 0.00	0.20 ± 0.00	0.20 ± 0.00	0.32 ± 0.02
23	Piperitone	1252	0.10 ± 0.00	0.14 ± 0.00	0.12 ± 0.01	0.12 ± 0.01	0.14 ± 0.01
24	Isobornyl acetate	1285	0.11 ± 0.00	0.11 ± 0.00	0.08 ± 0.00	0.07 ± 0.01	0.10 ± 0.02
25	Eugenol	1359	1.10 ± 0.01	1.19 ± 0.01	1.21 ± 0.25	1.20 ± 0.01	1.32 ± 0.21
26	Caryophyllene <(E)->	1419	0.85 ± 0.01	0.86 ± 0.01	0.90 ± 0.01	0.92 ± 0.01	1.13 ± 0.03
27	Germacrene D	1481	2.30 ± 0.01	2.85 ± 0.01	1.08 ± 0.03	0.98 ± 0.01	2.05 ± 0.15
28	Selinene <β->	1490	0.45 ± 0.01	0.47 ± 0.01	0.48 ± 0.05	0.46 ± 0.01	0.47 ± 0.05
	All identified components		90.15	91.81	98.82	93.05	90.02

[a] SA: Salicylic acid; [b] CTS: Chitosan; [c] Retention indices relative to n-alkans (C5-C22) on HP 5MS column; [d] The result are expressed as means ± SD (n=3); [e] Means with similar letter in % 5 level of LSD test are not significant.

Both foliar application methods led to a notable increase in EO yield compared to the control. The most significant enhancements were observed at 0.2 mg L^{-1} and 0.4 mg L^{-1} JA concentrations, with increases of 35% and 32.3%, respectively. However, the trend of increasing yield plateaued beyond 0.4 mg L^{-1}, indicating a threshold effect. These results underscore the dose-dependent influence of JA on EO biosynthesis in *A. gypsicola*. Previous studies have reported EO yields for wild *A. gypsicola* in Turkey ranging from 0.60% to 1.20%, with variability attributed to ontogenetic, morphogenetic, and diurnal factors (Açıkgöz 2019; Açıkgöz 2020). Other *Achillea* species have shown broader yield ranges, from 0.05% to 2.70% (Mohammadhosseini et al. 2017; Amssayef et al. 2024; Vojoudi et al. 2024). While several studies confirm that hormone treatments can enhance EO yield (El-Ziat et al. 2024; Medeiros et al. 2024), others report no significant effect (Pirbalouti et al. 2019). In the present study, both

JA treatments significantly improved EO yield. The EO composition analysis identified 28 compounds, accounting for 90.02% to 98.82% of the total oil content. Major constituents included borneol, camphor, 1,8-cineole, terpinen-4-ol, lavandulol and cis-4-thujanol. JA treatments significantly altered the proportions of these compounds. Notably, 1,8-cineole content ranged from 15.67% to 25.70%, with the highest level observed at 0.2 mg L^{-1} JA, representing a 64% increase. Camphor levels increased across all treatments, particularly at 0.2 and 0.4 mg L^{-1}, with 0.59- and 0.45-fold increases, respectively. Conversely, borneol, lavandulol, cis-4-thujanol and terpinen-4-ol levels declined under JA influence. Historical data indicate that EO composition in *A. gypsicola* varies with phenological stages. For instance, cis-4-thujanol, 1,8-cineole, and terpinen-4-ol dominate before flowering, while menthol and 1,8-cineole peak during full bloom, and borneol and camphor are more abundant post-flowering (Açıkgöz 2019; Açıkgöz 2020). These shifts are influenced by harvest timing, genetic factors (Sharma et al. 2019), environmental conditions (Pant et al. 2021), and post-harvest processes (Ay et al. 2023a; Ay et al. 2023b). Comparative studies on other *Achillea* species reveal diverse EO profiles. For example, *A. biebersteinii* contains high levels of 1,8-cineole (45.2%) and ascaridole (43.22%) (Mirahmadi and Norouzi 2017), while *A. kellalensis* and *A. wilhelmsii* are rich in lavandulyl acetate (26.19%) and chamazulene (52.60%), respectively (Ghasemi Pirbalouti 2017). *A. fragrantissima* is characterized by artemisia ketone (22.11%) and β-thujone (31.86%) (Alsohaili 2018) and *A. wilhelmsii* also contains neoiso-dihydrocarveol acetate, trans-piperitol, and chrysanthenone (Saeidi et al. 2018). This study is among the first to examine cultivated *A. gypsicola*, identifying camphor (40.17–43.53%), 1,8-cineole (22.01–49.36%), and borneol (9.50–22.62%) as dominant constituents (Açıkgöz 2019; Açıkgöz 2020). Elicitor treatments, including JA, salicylic acid (SA), and chitosan, are known to modulate EO biosynthesis in medicinal and aromatic plants by activating secondary metabolism (Silva-Santos et al. 2023; Miladinova-Georgieva et al. 2022; Jeyasri et al. 2023; Kırgeç et al. 2023).

3.2. Antimicrobial activity of *A. gypsicola* essential oils

The antimicrobial potential of essential oils (EOs) derived from *A. gypsicola* was assessed against a panel of microorganisms, including three Gram-negative bacteria, four Gram-positive bacteria, one yeast strain, and two fungal species. Notable inhibition zones were recorded for *E. coli* (21.2 mm), *Pseudomonas aeruginosa* (20.4 mm) and *Staphylococcus aureus* (25.3 mm) following treatment with 0.4 mg L^{-1} jasmonic acid (JA). The most pronounced activity was observed against *Bacillus subtilis* (28.8 mm) with 0.2 mg L^{-1} JA, followed by 0.4 mg L^{-1} (26.1 mm) and 0.1 mg L^{-1} (23.4 mm). For *Streptococcus faecalis*, Listeria monocytogenes, and *Saccharomyces cerevisiae*, the highest inhibition was achieved with 0.2 mg L^{-1} JA (22.1 mm, 27.3 mm, and 16.3 mm, respectively), while 0.4 mg L^{-1} JA also demonstrated substantial effects (23.2 mm, 24.2 mm, and 17.4 mm, respectively). In contrast, salicylic acid (SA) at 2 mM exhibited the strongest antifungal activity against *Candida albicans* (19.8 mm) and *Aspergillus niger* (19.2 mm), outperforming the water-ethanol control. The 0.4 mg L^{-1} JA treatment produced a larger inhibition zone against *E. coli* (20.4 mm) than ampicillin, and the 0.8 mg L^{-1} JA dose showed greater efficacy against *P. aeruginosa* and *S. aureus* (22.1 mm and 26.4 mm, respectively) compared to gentamicin (23 mm and 28 mm, respectively). Minimum inhibitory concentration (MIC) values for *A. gypsicola* EOs ranged from 9.0 to 72 μg mL^{-1} for Gram-positive bacteria, 9.0 to 144 μg mL^{-1} for Gram-negative bacteria, and 18 to 144 μg mL^{-1} for fungal strains. The most potent MICs were observed with 0.2 and 0.4 mg L^{-1} JA treatments, particularly against *Proteus vulgaris* (18 μg mL^{-1}), *S. aureus* (9.0 μg mL^{-1}), and *B. subtilis* (9.0 μg mL^{-1}). Other treatments were less effective compared to the positive controls. These findings align with previous research highlight the antimicrobial efficacy of various *Achillea* species. A common feature among previous studies is their emphasis on evaluating the antimicrobial properties of naturally derived raw materials such as plant extracts and essential oils rather than focusing on cultivation practices. However, it is well-established that agronomic interventions

can significantly enhance the quality and efficacy of plant-derived extracts and EOs (Ay et al. 2023a; Ay et al. 2023b; Kırgeç et al. 2023). Expanding research into these cultural practices may offer promising strategies to counteract the adaptive mechanisms of pathogenic microorganisms. This study specifically aims to improve the accumulation of secondary metabolites (SMs), which play a critical role in plant defense, through the application of JA. One of the earliest plant defense responses involves the rapid and transient production of reactive oxygen species (ROS), which initiates a cascade of protective mechanisms against biotic stressors. Numerous investigations have demonstrated that elicitors such as JA and SA promote the biosynthesis and accumulation of SMs in plants (Cui et al. 2024; Novikova et al. 2024). The antimicrobial potency of plant extracts and EOs is influenced by the concentration and interaction of their constituent compounds. These interactions whether synergistic or antagonistic can significantly alter their effectiveness (Açıkgöz 2020). Moreover, the composition of these bioactive compounds is subject to variation across different vegetative stages (Ay et al. 2023a; Kırgeç et al. 2023). Therefore, optimizing the accumulation of these metabolites through natural elicitors offers a sustainable approach to managing microbial resistance without contributing to soil contamination.

3.3. Total flavonoid and phenolic contents

The total phenolic content (TPC) of *Achillea gypsicola* showed a marked increase compared to the control, depending on the type and concentration of the elicitor applied. TPC values ranged from 329.7 to 470.2 mg GAE g^{-1} DW, with the highest concentration recorded in the 0.2 mg L^{-1} jasmonic acid (JA) treatment (470.2 mg GAE g^{-1} DW), representing a 45.3% increase over the control. Similarly, the 0.4 mg L^{-1} JA dose resulted in a 30.1% enhancement. While chitosan (CTS) treatments also led to significant increases in TPC, JA applications were found to be more effective, with the 0.2 mg L^{-1} JA dose yielding the highest phenolic accumulation. In contrast, JA treatments were more influential in boosting total flavonoid content (TFC). TFC values ranged from 97.7 to 173.9 mg QE g^{-1} DW, with the most substantial increases observed in the 0.2 mg L^{-1} and 0.4 mg L^{-1} JA treatments (173.7 and 156.3 mg QE g^{-1} DW, respectively). These findings suggest that JA is particularly effective in enhancing flavonoid biosynthesis. Variations in TPC and TFC among *Achillea* species are commonly influenced by factors such as genotype, plant organ, developmental stage, and cultivation practices (Binobead and Aziz 2024; Bouteche et al. 2024; Kbaydet et al. 2024; Raudone et al. 2024; Siles-Sánchez et al. 2024). To optimize these bioactive properties in *A. gypsicola*, JA treatments at 0.2 and 0.4 mg L^{-1} are recommended. JA is known to translocate from the site of application to other plant tissues, enabling systemic responses (Schweiger et al. 2014; Mozafari et al. 2018). As a derivative of cinnamic acid, JA plays a regulatory role in the shikimic acid pathway, which is central to the biosynthesis of phenolic compounds (Hayat et al. 2007). The observed increase in phenolic content following JA application may be attributed to its involvement in this metabolic route.

4. Conclusions

This study demonstrated the potential of jasmonic acid as a powerful elicitor to enhance the phytochemical profile and biological efficacy of *Achillea gypsicola*, a vulnerable and medicinally important endemic species in Turkey. Over two growing seasons, foliar application of JA, particularly at concentrations of 0.2 and 0.4 mg L^{-1}, significantly increased essential oil yield. Gas chromatography–mass spectrometry analyses revealed that these treatments also led to elevated levels of key bioactive constituents such as camphor, 1,8-cineole, and borneol. Moreover, the total phenolic content (TPC) and total flavonoid content (TFC) were markedly enhanced, with the highest values recorded at the 0.2 mg L^{-1} JA dose, indicating a strong stimulatory effect on secondary metabolism pathways. These biochemical enhancements translated into superior antimicrobial efficacy of the essential oils, particularly against *Bacillus subtilis*, *Escherichia coli*, and *Staphylococcus aureus*, with substantial inhibition zones and low

minimum inhibitory concentration (MIC) values. Overall, JA not only increased the quantity but also improved the bio efficacy of essential oil components in *A. gypsicola*. The findings highlight the value of elicitor-based agronomic practices as a sustainable strategy for enriching the pharmacological quality of medicinal and aromatic plants. This work provides a promising model for integrating natural plant defense mechanisms with cultivation strategies to sustainably boost the production of high-value secondary metabolites.

REFERENCES

Açıkgöz MA. 2017. *Achillea gypsicola* türünde kallus kültürü ile sekonder metabolit üretim potansiyelinin belirlenmesi. Ordu University, Doctoral dissertation, PhD Thesis (Printed), Ordu.

Açıkgöz MA. 2019. Evaluation of phytochemical compositions and biological properties of *Achillea gypsicola* at different phenological stages. Chem. Biodivers. 16(12), e1900373. https://doi.org/10.1002/cbdv.201900373.

Açıkgöz MA. 2020. Determination of essential oil compositions and antimicrobial activity of *Achillea gypsicola* Hub. Mor. at different plant parts and phenological stages. J. Essent. Oil Res. 32 (4), 331–347. https://doi.org/10.1080/10412905.2020.1750496.

Alsohaili S. 2018. Seasonal variation in the chemical composition and antimicrobial activity of essential oil extracted from *Achillea fragrantissima* grown in northern-eastern Jordanian desert. Journal of Essential Oil Bearing Plants, 21(1), 139-145. https://doi.org/10.1080/0972060X.2018.1446848.

Amssayef A, Bouchaane H, Soulaimani B, Abbad I, Bouadid I, Qabouche A, Eddouks M. 2024. Anti-hyperlipidemic effect and phytochemical analysis of essential oil from *Achillea ageratum* L. Journal of Essential Oil Bearing Plants, 1-9. https://doi.org/10.1080/0972060X.2024.2367049.

Ay EB, Açıkgöz MA, Kocaman B, Mesci S, Kocaman B, Yıldırım T. 2023a. Zinc and phosphorus fertilization in *Galanthus elwesii* Hook: Changes in the total alkaloid, flavonoid, and phenolic content, and evaluation of anti-cancer, anti-microbial, and antioxidant activities. Scientia Horticulturae, 317, 112034. https://doi.org/10.1016/j.scienta.2023.112034.

Ay EB, Açıkgöz MA, Kocaman B, Güler SK. 2023b. Effect of jasmonic and salicylic acids foliar spray on the galanthamine and lycorine content and biological characteristics in *Galanthus elwesii* Hook. Phytochemistry Letters, 57, 140-150. https://doi.org/10.1016/j.phytol.2023.08.010.

Bari R, Jones, JDG. 2009. Role of plant hormones in plant defence responses. Plant Molecular Biology, 69(4), 473–488. https://doi.org/10.1007/s11103-008-9435-0.

Ben Hsouna A, Sadaka C, Generalić Mekinić I, Garzoli S, Švarc-Gajić J, Rodrigues F, Mnif W. 2023. The chemical variability, nutraceutical value, and food-industry and cosmetic applications of citrus plants: A critical review. Antioxidants, 12(2), 481. https://doi.org/10.3390/antiox12020481.

Berrocal-Lobo, M, Molina A, Solano R. 2002. Constitutive expression of ERF1 in Arabidopsis confers resistance to necrotrophic fungi. Plant Journal, 29(1), 23–32.

Betlej I, Andres B, Cebulak T, Kapusta I, Balawejder M, Jaworski S, Borysiuk P. 2023. Antimicrobial properties and assessment of the content of bioactive compounds *Lavandula angustifolia* Mill. cultivated in Southern Poland. *Molecules*, 28(17), 6416. https://doi.org/10.3390/molecules28176416.

Binobead MA, Aziz IM. 2024. Chemical composition and biological properties of *Achillea cucullata* extracts from leaves and flowers. Separations, 11(8), 236. https://doi.org/10.3390/separations11080236.

Bouteche A, Touil A, Akkal S, Bensouici C, Nieto G. 2024. Phenolic constituents, photoprotective effect and antioxidant capacities of *Achillea ligustica* All. Molecules, 29(17), 4112. https://doi.org/10.3390/molecules29174112.
Cui J, Wang Y, Liang X, Zhao J, Ji Y, Tan W, Guo Z. 2024. Synthesis, antimicrobial activity, antioxidant activity and molecular docking of novel chitosan derivatives containing glycine Schiff bases as potential succinate dehydrogenase inhibitors. International Journal of Biological Macromolecules, 267, 131407. https://doi.org/10.1016/j.ijbiomac.2024.131407.
Dilek A, Batı Ay E, Açıkgöz MA, Kocaman B. 2022. The effect of sorbitol applications on total phenolic, flavonoid amount, and antioxidant activity in Safflower (*Carthamus tinctorius* L.). International Journal of Agriculture Environment and Food Sciences, 6(4), 614-621. https://doi.org/10.31015/jaefs.2022.4.15.
Dong N, Lin H. 2021. Contribution of phenylpropanoid metabolism to plant development and plant-environment interactions. Journal of Integrative Plant Biology, 63(1), 180–209.
El-Ziat RAM, Saudy HS, Hewidy M. 2024. The alteration in physiological status, growth and essential oil profile of French Marigold (*Tagetes patula* L.) owing to seaweed extract and salicylic acid application. Journal of Soil Science and Plant Nutrition, 1-14. https://doi.org/10.1007/s42729-024-01811-z.
Farajpour M, Ebrahimi M, Sadat-Hosseini M, Al-Fekaiki DF, Baghizadeh A. 2024. Multivariate analysis of the phytochemical composition and antioxidant properties in twenty-five accessions across three Achillea species. Scientific Reports, 14(1), 11843. https://doi.org/10.1038/s41598-024-62834-1.
Gabbanini S, Neba JN, Matera R, Valgimigli L. 2024. Photochemical and oxidative degradation of chamazulene contained in Artemisia, Matricaria and Achillea essential oils and setup of protection strategies. Molecules, 29(11), 2604. https://doi.org/10.3390/molecules29112604.
Ghasemi Pirbalouti A. 2017. Chemical composition of the essential oils from the leaves and flowers of two *Achillea* species from Iran. Journal of Essential Oil Bearing Plants, 20(1), 205–214. https://doi.org/10.1080/0972060X.2017.1282842.
Gharsallah K, Rezig L, Rajoka MSR, Mehwish HM, Ali MA, Chew SC. 2023. Moringa oleifera: Processing, phytochemical composition and industrial application. South African Journal of Botany, 160, 180-193. https://doi.org/10.1016/j.sajb.2023.07.008.

Gholamipourfard K, Salehi M, Banchio E. 2021. Mentha piperita phytochemicals in agriculture, food industry and medicine: Features and applications. South African Journal of Botany, 141, 183-195. https://doi.org/10.1016/j.sajb.2021.05.014.
Huang X, Xu N, Liu Z, Li H, Lu H, Li J. 2024. Chemical Composition of *Achillea millefolium* L. and Their Anti-Inflammatory Activity. Chemistry & Biodiversity, e202400946. https://doi.org/10.1002/cbdv.202400946.
Ilardi V, D'Agostino G, Bruno M. 2024. The chemical composition of the aerial parts essential oil of *Achillea cretic*a L. (*Asteraceae*) growing wild in Crete (Greece). Natural Product Research, 38(8), 1451-1456. https://doi.org/10.1080/14786419.2022.2148247.
Jeyasri R, Muthuramalingam P, Karthick K, Shin H, Choi SH, Ramesh M. 2023. Methyl jasmonate and salicylic acid as powerful elicitors for enhancing the production of secondary metabolites in medicinal plants: an updated review. Plant Cell, Tissue Organ Cult. (PCTOC) 153, 447–458. https://doi.org/10.1007/s11240- 023-02485-8.
Kemal ME, Bakchiche B, Kemal M, Cheraif K, Kara Y, Bardaweel SK, Ghareeb MA. 2023. Six Algerian plants: Phenolic profile, antioxidant, antimicrobial activities associated with different simulated gastrointestinal digestion phases and antiproliferative properties. Journal of Herbal Medicine, 38, 100636. https://doi.org/10.1016/j.hermed.2023.100636.

Kbaydet O, Abou-Ela M, Raafat K. 2024. Achillea extracts elicit anti-diabetic neuropathic pain by modulating inflammatory cytokines. Journal of Traditional and Complementary Medicine. https://doi.org/10.1016/j.jtcme.2024.04.012.
Kırgeç Y, Batı-Ay E, Açıkgöz MA. 2023. The effects of foliar salicylic acid and zinc treatments on proline, carotenoid, and chlorophyll content and antioxidant enzyme activity in Galanthus elwesii Hook. Horticulturae, 9(9), 1041. https://doi.org/10.3390/horticulturae9091041.
Krokene P. 2008. Methyl jasmonate and oxalic acid treatment of Norway spruce: defense responses and increased resistance against fungal infection. Tree Physiology, 28, 29–35.
Loake G, Grant, M. 2007. Salicylic acid in plant defence—the players and protagonists. Current Opinion in Plant Biology, 10, 466–472.
Lorenzo O. 2003. Ethylene response factor1 integrates signals from ethylene and jasmonate pathways in plant defense. Plant Cell, 15(1), 165–178.
Mandal S. 2010. Induction of phenolics, lignin and key defense enzymes in eggplant roots in response to elicitors. African Journal of Biotechnology, 9, 8038–8047.
Medeiros APR, Leite JJF, de Assis RMA, Rocha JPM, Bertolucci SKV, Pinto JEBP. 2024. Application of natural elicitors to promote growth, photosynthetic pigments, and the content and composition of essential oil in Melissa officinalis L. Industrial Crops and Products, 208, 117885. https://doi.org/10.1016/j.indcrop.2023.117885.
Miladinova-Georgieva K, Geneva M, Stancheva I, Petrova M, Sichanova M, Kirova E. 2022. Effects of different elicitors on micropropagation, biomass and secondary metabolite production of Stevia rebaudiana Bertoni—a review. Plants 12, 153. https://doi.org/10.3390/plants12010153.
Mirahmadi SF, Norouzi, R. 2017. Chemical composition, phenolic content, free radical scavenging and antifungal activities of Achillea biebersteinii. Food Bioscience, 18, 53–59. https://doi.org/10.1016/j.fbio.2017.04.004.
Mohammadhosseini M, Sarker SD, Akbarzadeh A. 2017. Chemical composition of the essential oils and extracts of Achillea species and their biological activities: A review. Journal of ethnopharmacology, 199, 257-315. https://doi.org/10.1016/j.jep.2017.02.010.
Mozafari AA, Havas F, Ghaderi N. 2018. Application of iron nanoparticles and salicylic acid in in vitro culture of strawberries (Fragaria× ananassa Duch.) to cope with drought stress. Plant Cell, Tissue and Organ Culture (PCTOC), 132, 511-523. https://doi.org/10.1007/s11240-017-1347-8.

Najafian S, Afshar M, Radi M. 2022. Annual Phytochemical variations and antioxidant activity within the aerial parts of *Lavandula angustifolia*, an evergreen medicinal plant. Chemistry & Biodiversity, 19(10), e202200536. https://doi.org/10.1002/cbdv.202200536.
Negreiros MDO, Pawlowski Â, Zini CA, Soares GLG, Motta ADS, Frazzon APG. 2016. Antimicrobial and antibiofilm activity of Baccharis psiadioides essential oil against antibiotic-resistant Enterococcus faecalis strains. Pharmaceutical Biology, 54(12), 3272-3279. https://doi.org/10.1080/13880209.2016.1223700.
Niazipoor G, AghaAlikhani M, Mokhtassi-Bidgoli A, Iriti M, Vitalini S. 2024. Phytochemical analysis and allelopathic potential of essential oil of yarrow (Achillea spp.) ecotypes against redroot pigweed (Amaranthus retroflexus L.). Heliyon. https://doi.org/10.1016/j.heliyon.2024.e26101.
Novikova II, Popova EV, Kovalenko NM, Krasnobaeva IL. 2024. The effect of Bacillus subtilis in combination with chitosan salicylate on peroxidase and catalase activity in *B. sorokiniana* infected wheat. Applied Biochemistry and Microbiology, 60(2), 241-250. https://doi.org/10.1134/S0003683824020121.

Pant P, Pandey S, Dall'Acqua S. 2021. The influence of environmental conditions on secondary metabolites in medicinal plants: A literature review. Chemistry & Biodiversity, 18(11), e2100345. https://doi.org/10.1002/cbdv.202100345.
Pirbalouti AG, Nekoei M, Rahimmalek M, Malekpoor F. 2019. Chemical composition and yield of essential oil from lemon balm (Melissa officinalis L.) under foliar applications of jasmonic and salicylic acids. Biocatalysis and agricultural biotechnology, 19, 101144. https://doi.org/10.1016/j.bcab.2019.101144.
Raudone L, Vilkickyte G, Marksa M, Radusiene J. 2024. Comparative phytoprofiling of *Achillea millefolium* morphotypes: assessing antioxidant activity, phenolic and triterpenic compounds variation across different plant parts. Plants, 13(7), 1043. https://doi.org/10.3390/plants13071043.
Real N, Pons-Solé G, Luque J, Llugany M, Martos S. 2025. Salicylic acid and methyl jasmonate activate key genes of plant-defense pathways conferring partial protection to *Polystigma amygdalinum* in a susceptible almond cultivar. Journal of Plant Physiology, 314, 154615. https://doi.org/10.1016/j.jplph.2025.154615.
Sacchetti G, Maietti S, Muzzoli M, Scaglianti M, Manfredini S, Radice M, Bruni R. 2005. Comparative evaluation of 11 essential oils of different origin as functional antioxidants, antiradicals and antimicrobials in foods. Food chemistry, 91(4), 621-632. https://doi.org/10.1016/j.foodchem.2004.06.031.
Saeidi K, Moosavi M, Lorigooini Z, Maggi F. 2018. Chemical characterization of the essential oil compositions and antioxidant activity from Iranian populations of *Achillea wilhelmsii* K. Koch. industrial crops and products, 112, 274-280. https://doi.org/10.1016/j.indcrop.2017.12.007.
Schweiger R, Heise AM, Persicke M, Müller C. 2014. Interactions between the jasmonic and salicylic acid pathway modulate the plant metabolome and affect herbivores of different feeding types. Plant, Cell & Environment, 37(7), 1574-1585. https://doi.org/10.1111/pce.12257.
Sharma M, Koul A, Sharma D, Kaul S, Swamy MK, Dhar MK. 2019. Metabolic engineering strategies for enhancing the production of bio-active compounds from medicinal plants. Natural Bio-active Compounds: Volume 3: Biotechnology, Bioengineering and Molecular Approaches, 287-316. https://doi.org/10.1007/978-981-13-7438-8_12.
Siles-Sánchez MDLN, Fernández-Jalao I, Jaime De Pablo L, Santoyo S. 2024. Design of chitosan colon delivery micro/nano particles for an *Achillea millefolium* extract with antiproliferative activity against colorectal cancer cells. Drug Delivery, 31(1), 2372285. https://doi.org/10.1080/10717544.2024.2372285.

Silva-Santos L, Neto LP, Corte-Real N, Sperandio MVL, Camara CAG, Moraes MM, Ulisses C. 2023. Elicitation with methyl jasmonate and salicylic acid increase essential oil production and modulate physiological parameters in Lippia alba (Mill) NE Brown (Verbenaceae). Journal of Plant Growth Regulation, 42(9), 5909-5927. https://doi.org/10.1007/s00344-023-10976-3.
Tundis R, Grande F, Occhiuzzi MA, Sicari V, Loizzo MR, Cappello AR. 2023. Lavandula angustifolia mill. (Lamiaceae) ethanol extract and its main constituents as promising agents for the treatment of metabolic disorders: chemical profile, in vitro biological studies, and molecular docking. Journal of Enzyme Inhibition and Medicinal Chemistry, 38(1), 2269481. https://doi.org/10.1080/14756366.2023.2269481.
Ugbogu EA, Okoro H, Emmanuel O, Ugbogu OC, Ekweogu CN, Uche M, Ijioma SN. 2024. Phytochemical characterization, anti-diarrhoeal, analgesic, anti-inflammatory activities and toxicity profile of Ananas comosus (L.) Merr (pineapple) leaf in albino rats. Journal of Ethnopharmacology, 319, 117224. https://doi.org/10.1016/j.jep.2023.117224.

Vojoudi S, Sefidkon F, Salehi Shanjani P. 2024. Essential oil variation of *Achillea filipendulina* populations in farm condition. Journal of Essential Oil Research, 36(2), 164-172. https://doi.org/10.1080/10412905.2024.2320347.
Yapar EA, Gökçe EH, Şahiner A, İnal E, Ulusoy Ş, Souto EB, Kartal M. 2024. Phytoactive essential oils-composed water-free organogels: development, characterization and proof of antibacterial activity. Journal of Drug Delivery Science and Technology, 105811. https://doi.org/10.1016/j.jddst.2024.105811.
Zengin G, Yagi S, Selvi S, Cziáky Z, Jeko J, Sinan KI, Boczkaj G. 2023. Elucidation of chemical compounds in different extracts of two Lavandula taxa and their biological potentials: Walking with versatile agents on the road from nature to functional applications. Industrial Crops and Products, 204, 117366. https://doi.org/10.1016/j.indcrop.2023.117366.

DERİNLİKÇE AYRILABİLİR EVRİŞİM VE KAPILI DİKKAT İLE 12-LEAD EKG'DE ÇOK-ETİKETLİ SINIFLANDIRMA

Muhammed Şehmuz ŞAHİN
Kütahya Dumlupınar Üniversitesi, Mühendislik Fakültesi, Bilgisayar Mühendisliği Bölümü, Kütahya
ORCID: 0009-0006-8704-3709
Pınar ÖZEN
Kütahya Dumlupınar Üniversitesi, Mühendislik Fakültesi, Bilgisayar Mühendisliği Bölümü, Kütahya
ORCID: 0000-0001-9884-2860

ÖZET
Elektrokardiyografi (EKG) sinyallerinin bilgisayar destekli analizi ve işlenmesi kardiyovasküler rahatsızlıkların belirlenmesinde ve teşhisinde ciddi bir öneme sahiptir. 12-derivasyonlu EKG, birden çok kardiyak anormalliğin eşzamanlı iz düşümünü içerir ve kardiyovasküler problemlerin detaylı analizi için detaylı veri sağlar. Bu çalışmada PTB-XL veri setinden 10 saniyelik (100 Hz) 12-lead EKG kayıtları kullanılmıştır. Veri setinde etiketlenen 5 adet temel kardiyovasküler rahatsızlığın (Normal EKG (NORM), Miyokard İnfarktüsü (MI), ST/T Değişikliği (STTC), İleti Bozukluğu (CD) ve Hipertrofi (HYP)) sınıflandırılması, önerilen derinlikçe ayrılabilir evrişim blokları ve zaman ekseninde kapılı dikkat havuzlamasını birleştiren hafif bir evrişimsel sinir ağı (CNN) ile gerçekleştirilmiştir. Sınıflandırma problemindeki sınıf dengesizliği, sınıf-başına ağırlıklı Focal Loss ve Ağırlıklı Rastgele Örnekleme ile ele alınmıştır. Ayrıca karar eşikleri, yalnızca eğitim verisi üzerinde 5-katlı iç doğrulamada belirlenmiştir. Veri seti %80-%20 oranında eğitim/test verilerine bölünerek değerlendirme için kullanılmıştır. Değerlendirme aşamasında ortalama kesinlik (AP), ortalama Alıcı İşletim Karakteristiği Eğrisi Altındaki Alan (ROC-AUC) ve mikro ve makro F1 skorları parametreleri kullanılarak önerilen modelin başarısı değerlendirilmiştir. Önerilen model ile test verileri ile ortalama kesinlik 0.789, ortalama ROC-AUC 0.910 ve makro-F1 0.718 olarak elde edilmiştir. Sınıf bazında sınıflandırma başarım oranları makro F1 skorları cinsinden incelendiğinde NORM (0.828) ve STTC (0.738) güçlü, MI (0.714) ve CD (0.704) orta-yüksek, HYP (0.605) ise kabul edilebilir düzeyde başarım göstermiştir. Mikro-F1 ile makro-F1'in yakınlığı, modelin baskın sınıflara belirgin bir sapma göstermediğini işaret etmiştir. Sonuç olarak, hafif CNN ile kapılı dikkat havuzlamasının birleşimi, 12-lead 10 saniyelik EKG'den beş temel kardiyovasküler rahatsızlığın çok-etiketli sınıflandırılmasında düşük işlem yüküyle anlamlı bir başarı sağlamıştır.
Anahtar Kelimeler: Elektrokardiyografi, çok-etiketli sınıflandırma, derinlikçe ayrılabilir evrişim ağı.

MULTI-LABEL CLASSIFICATION IN 12-LEAD ECG WITH DEPTHWISE-SEPARABLE CONVOLUTION AND GATED ATTENTION

ABSTRACT
Computer-aided analysis and processing of electrocardiography (ECG) signals play a critical role in identifying and diagnosing cardiovascular disorders. The 12-lead ECG captures the simultaneous projections of multiple cardiac abnormalities and provides rich data for detailed analysis of cardiovascular problems.
In this study, 10-second (100 Hz) 12-lead ECG recordings from the PTB-XL dataset were used. The classification of five principal cardiovascular conditions labeled in the dataset Normal ECG (NORM), Myocardial Infarction (MI), ST/T Change (STTC), Conduction Disturbance (CD), and Hypertrophy (HYP) was performed using a lightweight convolutional neural network

(CNN) that combines depthwise-separable convolutional blocks with gated attention pooling along the temporal axis. Class imbalance was addressed with class-wise weighted Focal Loss and a Weighted Random Sampler. In addition, decision thresholds were determined via 5-fold inner validation using only the training data. The dataset was split 80/20 into training and test sets for evaluation. Model performance was assessed using Average Precision (AP), Area Under the Receiver Operating Characteristic Curve (ROC-AUC), and micro/macro F1 scores.
On the test set, the proposed model achieved an average precision of 0.789, an average ROC-AUC of 0.910, and a macro-F1 of 0.718. Examining macro-F1 by class, performance was strong for NORM (0.828) and STTC (0.738), moderate-to-high for MI (0.714) and CD (0.704), and acceptable for HYP (0.605). The closeness of micro-F1 and macro-F1 indicates that the model does not exhibit marked bias toward dominant classes.
In conclusion, the combination of a lightweight CNN with gated attention pooling delivers meaningful performance for multi-label classification of five key cardiovascular conditions from 10-second 12-lead ECG signals, while maintaining a low computational burden.
Keywords: Electrocardiography; multi-label classification; depthwise-separable convolutional network.

1. INTRODUCTION

Cardiovascular diseases are among the leading causes of death worldwide (Tsao et al., 2023). Electrocardiography (ECG) is a non-invasive, low-cost and rapidly applicable method for evaluating the electrical activity of the heart and therefore plays a central role in the early diagnosis and follow-up of cardiovascular diseases (Ramanathan et al., 2004). However, manual interpretation of ECG recordings is time-consuming and involves inter-observer and intra-observer variability (Hamilton et al., 2005; Sharma et al., 2022; Ding et al., 2024). Therefore, the use of machine learning (ML) and deep learning (DL) methods to automatically capture complex patterns embedded in ECG signals is becoming increasingly common (Ebrahimi et al., 2020; Ribeiro et al., 2020; Ansari et al., 2023).

In the literature, ECG-based studies have proposed different modeling strategies for automatic detection of cardiac abnormalities. Corino and Mainardi (2024) classified left ventricular hypertrophy (LVH) with manually extracted features and classical ML methods, but this approach limited scalability to different scenarios due to the features being dataset and application specific.

Lee et al. (2022) reported LVH prediction using deeper convolutional neural network (CNN) architectures, but the multi-million parameter count increased computational and memory requirements for implementation in portable/embedded systems. The EchoNet-LVH model proposed by Duffy et al. (2021) demonstrated high accuracy on echocardiogram video data, but this image-based workflow differs significantly from ECG signal-based solutions in terms of hardware and data flow. While these studies demonstrate the potential of data-driven approaches, they generally focus on a single abnormality or a specific modality and do not model multiple ECG-based diagnostic categories together. In clinical practice, multiple abnormalities can be found simultaneously in a single 12-lead ECG recording (concurrent conduction disturbance with myocardial infarction). In the PTB-XL dataset, these findings are summarized under five diagnostic superclasses: normal ECG (NORM), myocardial infarction (MI), ST/T changes (STTC), conduction disturbances (CD), and hypertrophy (HYP) (Wagner et al., 2020). Formulating the problem as a multi-label classification on these five superclasses is more relevant to clinical reality. However, it poses a more challenging learning problem than traditional single-label classification setups.

This study addresses the multi-label classification of these five diagnostic superclasses from 10-second, 12-lead ECG recordings. Our research hypothesis is that the combined use of depthwise separable convolution (DSC) and a time-gated attention mechanism can achieve

similar accuracy levels to classical CNN architectures with a lower number of parameters. This lightweight architecture makes it more feasible to embed it in portable or edge ECG devices with computational and memory constraints.

2. MATERIAL AND METHOD

In this section, the selection of the PTB-XL ECG dataset (Wagner et al., 2020), the applied preprocessing steps, and the proposed CNN architecture, which consists of depthwise separable convolution blocks and gated attention pooling, are presented in detail. Figure 1 summarizes the overall block diagram of the study. Twelve-lead, 10-second ECG recordings from the PTB-XL dataset are first filtered, normalized, and segmented, and then fed into a lightweight CNN architecture that includes depthwise-separable convolutional layers, max pooling, dropout, and gated attention pooling in the time domain. In the model's multi-label output layer, sigmoid probabilities are generated for the labels NORM, MI, STTC, CD, and HYP, and classification performance is evaluated based on these outputs.

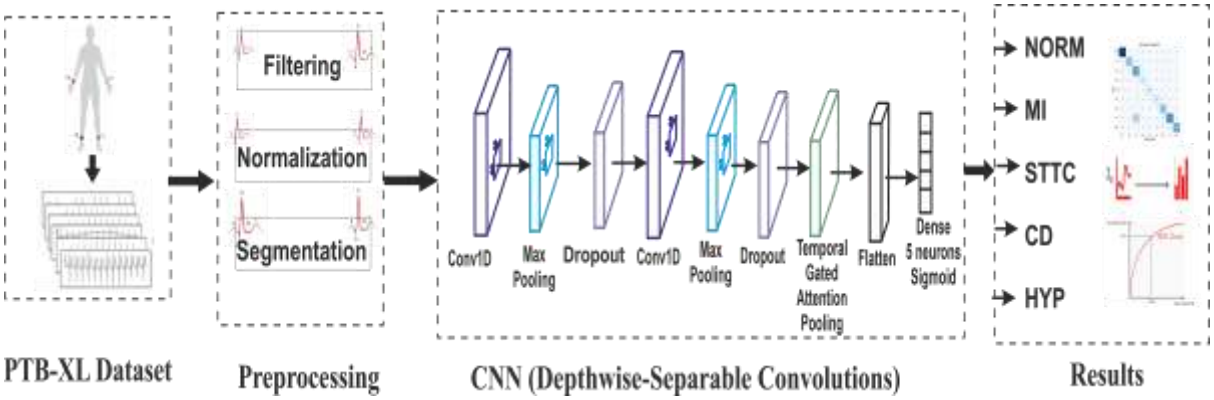

Figure 1. General block diagram of the study.

2.1 Dataset

The PTB-XL dataset was used in the study (Wagner et al., 2020). The dataset consists of 10-second, 12-lead ECG recordings and includes two different versions with sampling rates of 100 Hz and 500 Hz. Diagnoses were categorized into five main classes NORM, MI, STTC, CD, and HYP. Class imbalance was present in the data, and the distribution of the data is shown in Table 1.

Table 1. Distribution of classes in the PTB-XL dataset.

Class	Record	Rate (%)
NORM	8736	41.5
MI	5471	26.0
STTC	4191	19.9
CD	1611	7.6
HYP	721	3.4

As shown in Table 1, the NORM class contains the largest number of records, whereas HYP is the smallest.

2.2. Preprocessing

In this study, the 12-lead ECG signals used as input by the model underwent basic preprocessing before training. Raw recordings were first filtered with a 0.5–40 Hz bandpass Butterworth filter,

then z-score normalization (Equation 1) was applied to each recording, and finally, they were segmented into fixed-duration segments. This provided the model with cleaner, more consistent, and comparable signals.

$$x' = \frac{x - \mu}{\sigma}$$

In Equation 1, x denotes the raw signal, μ is the mean of the corresponding recording, and σ is its standard deviation. This process stabilized the training process by ensuring that all leads entered the model at similar scales. The input signals consisted of 12-lead ECG recordings sampled at 100 Hz over a duration of 10 seconds. Figure 2 shows the raw signal and the filtered and normalized signal, one below the other.

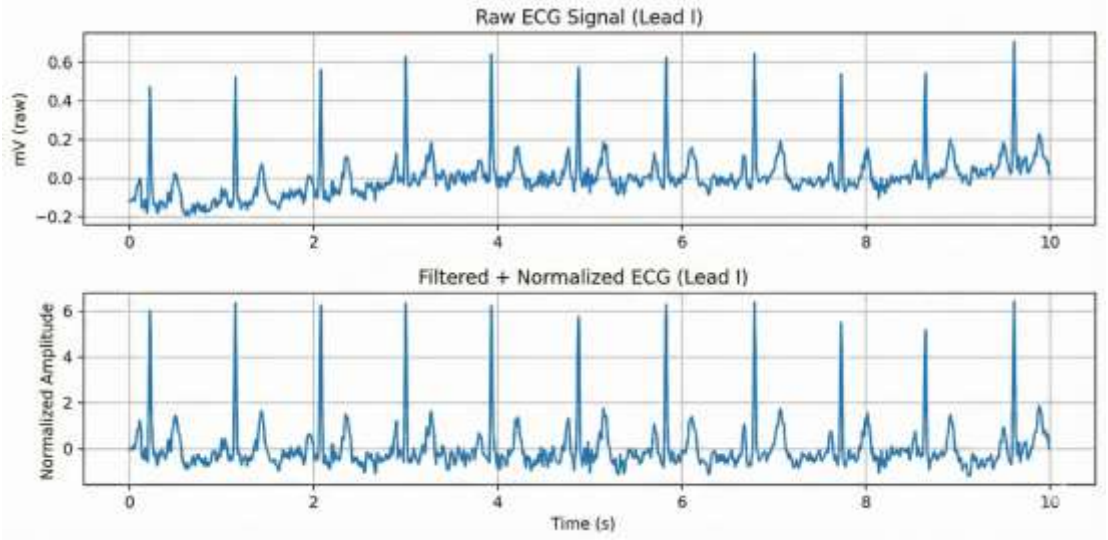

Figure 2. Comparison of the raw ECG signal with the processed signal obtained after 0.5–40 Hz band-pass Butterworth filter and z-score normalization (Lead I, 10 s, 100 Hz).

2.3. Model Architecture

The proposed model is a lightweight CNN architecture consisting of depthwise-separable convolution (DSC) blocks and gated attention pooling applied in the time domain. The block diagram of the proposed DSC and Gated Attention-based CNN architecture is given in Figure 3. DSC performs convolution in two stages (channel-based depthwise filtering and 1×1 pointwise convolution), significantly reducing the number of parameters compared to classical 1D-CNN layers. To more effectively summarize diagnostic information in the temporal domain, gated attention pooling is applied to the latent representations after convolution. This mechanism generates an attention coefficient for each time step, ensuring that regions with dense information contribute more to the output and reducing information loss compared to fixed average pooling. Multi-label probability outputs were obtained for five diagnosis classes using a fully connected layer with sigmoid activation in the last layer.

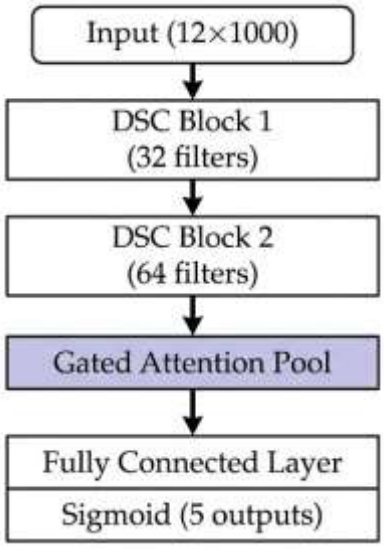

Figure 3. Block diagram of the proposed Depthwise Separable Convolution (DSC) and Gated Attention based CNN architecture.

2.4. Training the Model

The model was trained using the PyTorch library. Adam was chosen as the optimization algorithm, the learning rate was 1e-4, the mini-batch size was 64, and the training duration was 20 epochs. To mitigate the class imbalance problem in the dataset, a two-stage strategy was implemented. First, a Weighted Random Sampler was used in the mini-batch generation phase to ensure a balanced class distribution at each iteration. Second, class-specific weights were incorporated into the loss function. The weight coefficient w_c for each class c is calculated by taking the inverse of the relative frequency of the relevant class in the data set, as shown in Equation 2.

$$w_c = \frac{1}{f_c} \tag{2}$$

f_c, in the equation represents the number of samples (or normalized frequency) of class c in the training set. The Focal Loss function was used in the optimization of the model, and the focusing parameter was selected as $\gamma = 2$. To prevent data leakage, a patient-wise strategy was implemented during the dataset splitting phase. This split was designed to ensure that all records from the same patient were included in either the training or test sets, with the dataset being split into 80% training and 20% testing. The thresholds defining the decision boundaries were determined using a 5-fold cross-validation performed solely on the training data, completely isolating the test set from the model. In this process, threshold values that maximized the macro-F1 score, which is robust to class imbalance, were selected.

3. RESULTS AND DISCUSSION

In this section, the performance of the proposed depthwise separable convolution (DSC) and gated attention-based CNN architecture on the PTB-XL dataset is presented and the obtained findings are compared with the studies in the literature. First, class-by-class F1 scores and overall evaluation metrics (micro/macro F1, ROC-AUC, AP) are reported, followed by a detailed discussion of the model's performance on minority classes and parameter efficiency. Finally, the clinical significance of the results is evaluated in the context of similar approaches reported in the literature and the study's limitations. Class-by-class F1 score metrics are presented in Table 2.

Table 2. F1 scores by class.

Class	F1 Score
NORM	0.828
MI	0.714
STTC	0.738
CD	0.704
HYP	0.605

In addition to the overall performance summarized in Table 2, the model's inter-class discrimination is visualized in Figure 4. Examining class-based performance, the highest performance was achieved in the NORM class with an F1 score of 0.828. This can be explained by the morphological stability of normal sinus rhythm and its high representativeness in the dataset. Among the pathological classes, the STTC (0.738), MI (0.714), and CD (0.704) classes exhibited close and competitive performance. On the other hand, the HYP class showed the lowest performance with an F1 score of 0.605. The potential for hypertrophy-specific waveform changes (QRS widening or voltage criteria) to be confused with other conduction abnormalities and the high intraclass variation are considered the main factors that make this class difficult to identify.

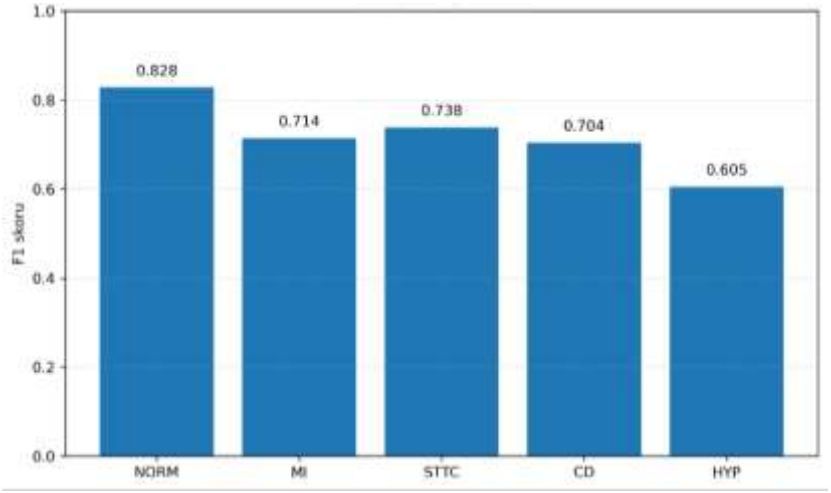

Figure 4. Graph showing F1 scores by class.

To demonstrate the statistical reliability of the measurements, 95% bootstrap confidence intervals (with n=1000 resampling) were calculated on a per-class basis. Given the imbalance in the dataset, the ROC-AUC metric was also included in the performance evaluation. The closeness of the scores indicates that the model has a balanced generalization ability across all classes, rather than learning only the dominant classes (bias). To evaluate the balance between computational cost and performance of the proposed architecture, a comparative analysis with a classical 1D-ResNet structure and a deep learning model presented in the literature for a similar task (Lee et al., 2022) is presented in Table 3.

Table 3. Model comparison (parameter efficiency and performance).

Model	Parameter (M)	ROC-AUC	Macro-F1
ResNet-12lead (classic)	1.40	0.905	0.703
Lee et al. (2022) *	2.60	0.912	0.715

Proposed (DSC + Gated Attention)	0.50	0.910	**0.718**

When evaluating the comparison in Table 3, methodological differences should be considered. 'ResNet-12lead' and our proposed model are directly comparable, having been trained under the same training/testing protocol and PTB-XL superclass taxonomy. However, data from Lee et al. (2022) is included in the table as a representative reference reflecting the level of success in the literature. Because there may be differences in the preprocessing steps or cross-validation setups of the relevant studies, this line can be interpreted as demonstrating the proposed model's success in converging with literature standards rather than a head-to-head competition. The model's most significant advantage is its ability to maintain or even improve critical metrics such as ROC-AUC and Macro-F1 while achieving an approximately 65% reduction in the number of parameters compared to conventional architectures. This efficiency offers a critical advantage for real-time ECG analysis, particularly in portable devices and embedded systems where processor power and energy budgets are limited.

The study's findings should be evaluated within the framework of certain limitations. Since the analyses were conducted on a single public dataset (PTB-XL), data distribution shifts that could arise from different devices or clinical settings were excluded. Furthermore, the small number of samples in the HYP (Hypertrophy) class compared to other classes stands out as a performance inhibitor. Future studies aim to utilize multicenter datasets and incorporate various artifact simulations to improve the model's generalization ability and robustness to noise.

4. CONCLUSION

In this study, a lightweight CNN architecture combining depthwise separable convolution (DSC) and gated attention mechanisms is presented for the detection of five basic cardiac abnormalities from 12-channel ECG signals. The proposed method significantly reduces model complexity and parameter count compared to similar deep networks in the literature, while achieving competitive performance on clinically critical metrics such as Macro-F1 and ROC-AUC. The F1 score (0.605) obtained in the HYP class, where class imbalance is particularly high, demonstrates that the model is capable of distinguishing not only dominant classes but also rare pathologies.

The findings demonstrate that the proposed architecture is an efficient candidate solution for portable ECG devices and edge computing applications requiring low processing power. Future work will focus on Explainable Artificial Intelligence (XAI) techniques to increase the clinical reliability of the model, and in this context, we aim to visualize the decision-making mechanism using 1D-Grad-CAM heat maps and SHAP values.

REFERENCES

Ansari, Y., Mourad, O., Qaraqe, K., & Serpedin, E. (2023). Deep learning for ECG Arrhythmia detection and classification: an overview of progress for period 2017–2023. *Frontiers in Physiology*, *14*, 1246746.

Duffy, G., Cheng, P. P., Yuan, N., He, B., Kwan, A. C., Shun-Shin, M. J., ... & Ouyang, D. (2022). High-throughput precision phenotyping of left ventricular hypertrophy with cardiovascular deep learning. JAMA cardiology, 7(4), 386-395.

Ebrahimi, Z., Loni, M., Daneshtalab, M., & Gharehbaghi, A. (2020). A review on deep learning methods for ECG arrhythmia classification. *Expert Systems with Applications: X*, *7*, 100033.

Hamilton, R. M., Houston, A. B., McLeod, K., & Macfarlane, P. W. (2005). Evaluation of pediatric electrocardiogram diagnosis of ventricular hypertrophy by computer program compared with cardiologists. Pediatric cardiology, 26(4), 373-378.
Ramanathan, C., Ghanem, R. N., Jia, P., Ryu, K., & Rudy, Y. (2004). Noninvasive electrocardiographic imaging for cardiac electrophysiology and arrhythmia. *Nature medicine*, *10*(4), 422-428.
Ribeiro, A. H., Ribeiro, M. H., Paixão, G. M., Oliveira, D. M., Gomes, P. R., Canazart, J. A., ... & Ribeiro, A. L. P. (2020). Automatic diagnosis of the 12-lead ECG using a deep neural network. *Nature communications*, *11*(1), 1760.
Ryu, J., Lee, Y., Kang, H., Lee, S., Park, Y., & Yang, S. (2022, February). An artificial intelligence framework for improving predictive performance of left ventricular hypertrophy using electrocardiography. In 2022 International Conference on Electronics, Information, and Communication (ICEIC) (pp. 1-3). IEEE.
Sengupta, S., Ghosh, U., Sarkar, S., & Das, S. (2017). Characterization of Left Ventricular Hypertrophy via Fractional Derivatives. arXiv preprint arXiv:1711.04860.
Sharma, A., Miranda, D. F., Rodin, H., Bart, B. A., Smith, S. W., & Shroff, G. R. (2022). Interobserver variability among experienced electrocardiogram readers to diagnose acute thrombotic coronary occlusion in patients with out of hospital cardiac arrest: Impact of metabolic milieu and angiographic culprit. *Resuscitation*, *172*, 24-31
Taconné, M., Corino, V. D., & Mainardi, L. (2024). An ECG-Based Model for Left Ventricular Hypertrophy Detection: A Machine Learning Approach. IEEE Open Journal of Engineering in Medicine and Biology.
Tison, G. H., Zhang, J., Delling, F. N., & Deo, R. C. (2019). Automated and interpretable patient ECG profiles for disease detection, tracking, and discovery. Circulation: Cardiovascular Quality and Outcomes, 12(9), e005289.
Tsao, C. W., Aday, A. W., Almarzooq, Z. I., Anderson, C. A., Arora, P., Avery, C. L., ... & American Heart Association Council on Epidemiology and Prevention Statistics Committee and Stroke Statistics Subcommittee. (2023). Heart disease and stroke statistics—2023 update: a report from the American Heart Association. *Circulation*, *147*(8), e93-e621.
Wagner, P., Strodthoff, N., Bousseljot, R. D., Kreiseler, D., Lunze, F. I., Samek, W., & Schaeffter, T. (2020). PTB-XL, a large publicly available electrocardiography dataset. Scientific data, 7(1), 1-15.

REAL ESTATE SEARCH WITH THE HELP OF PARAMETER DICTIONARIES AND NATURAL LANGUAGE PROMPTS

Dr. Cemil GÜNDÜZ
Uşak University, Distance Education Vocational School
Department of Computer Technologies, 64100, Uşak
ORCID ID: 0000-0002-9814-7099

ABSTRACT
While e-commerce platforms allow users to search with numerous filtering options, this complicates the user experience. Choosing appropriate filtering combinations can be challenging, especially in situations where multiple criteria must be selected. This study proposes a system that automatically converts users' search intentions expressed in natural language into structural filters, generating URLs that directly list the desired listings on a real estate platform.
In the first part of the study, the filtering criteria on the ad platform's filtering page and the values they can take were recorded and a parameter dictionary was created. The parameter dictionary contains the parameter names and corresponding values for 15 of the filtering options for real estate listings on the listing site, such as price, number of floors, who posted the listing, number of rooms, and whether or not there is parking. This dictionary, which serves as a knowledge base, is fed into a large language model along with the user command. The parameters corresponding to the user's requests and their values are extracted using a text2json process. These parameters are then converted into a URL that will redirect to the search page, using the parameter dictionary.
The study increases the efficiency of information access processes, accelerates decision-making and information seeking behaviors, and reduces the cognitive load on the user, especially in multi-parameter applications such as real estate search. The natural language interface strengthens accessibility by eliminating technical barriers, especially when interacting with data-based systems. In this respect, the system offers an innovative approach in terms of both user experience and functionality of information systems.
Keywords: Natural language processing, management information systems, structured data extraction from text, user decision support system

PARAMETRE SÖZLÜKLERİ YARDIMI VE DOĞAL DİL KOMUTLARI İLE EMLAK ARAMA

ÖZET
Elektronik ticaret platformları, kullanıcıların çok sayıda filtreleme seçeneğiyle arama yapmasına olanak tanısa da bu durum kullanıcı deneyimini karmaşıklaştırmaktadır. Özellikle emlak ilan siteleri gibi çok sayıda kriter seçmek gereken durumlarda uygun filtreleme kombinasyonları seçmek zorlayıcı olmaktadır. Bu çalışmada, kullanıcıların doğal dilde ifade ettikleri arama niyetlerini otomatik olarak yapısal filtrelere dönüştürerek bir emlak ilan platformunda aranılan ilanları doğrudan listeleyecek URL'ler üreten bir sistem önerilmektedir. Çalışmanın ilk kısmında, ilan platformunun filtreleme sayfasındaki filtreleme kriterleri ve alabilecekleri değerler kaydedilmiş ve bir parametre sözlüğü oluşturulmuştur. Parametre sözlüğünde; ilan sitesindeki emlak ilanlarının filtreleme seçeneklerinden fiyat, kat sayısı, ilanın kim tarafından verildiği, oda sayısı, otopark olup olmaması gibi 15 tanesine ait parametre isimleri ve bu parametrelerin alabilecekleri değerlerin karşılıkları yer almaktadır. Bilgi tabanı

olarak görev yapan bu sözlük, kullanıcı komutu ile birlikte bir büyük dil modeline verilerek kullanıcının taleplerinin karşılığı olan parametreler ve alacakları değerler bir text2json işlemi yardımı ile çıkarılmaktadır. Ardından bu parametreler yine parametre sözlüğünden yararlanılarak arama sayfasına yönlendirecek olan bir URL'e dönüştürülmektedir.
Çalışma, bilgiye erişim süreçlerinin etkinliğini artırmakta, karar alma ve bilgi arama davranışlarını hızlandırmakta ve özellikle emlak arama gibi çok parametreli uygulamalarda kullanıcı üzerine düşen bilişsel yükü azaltmaktadır. Doğal dil arayüzü, özellikle veri tabanlı sistemlerle etkileşimde teknik bariyerleri ortadan kaldırarak erişilebilirliği güçlendirmektedir. Bu yönüyle sistem hem kullanıcı deneyimi hem de bilgi sistemlerinin işlevselliği açısından yenilikçi bir yaklaşım sunmaktadır.
Anahtar kelimeler: Doğal dil işleme, yönetim bilişim sistemleri, metinden yapılandırılmış veri çıkarma, kullanıcı karar destek sistemi

1. INTRODUCTION

Real estate platforms offer numerous filters to meet users' complex requirements. To access the listings they are looking for, users have to select dozens of filters such as city, district, neighborhood, price range, number of rooms, building age, floor count, heating type, and whether it is furnished or not. Interacting with so many parameters creates a serious cognitive load, especially for users working from mobile devices or those who want to get quick results. In this context, human-computer interaction has turned to alternative interaction forms such as natural language commands to make complex information systems user-friendly.

Natural language interfaces allow the user to communicate with the system without knowing the technical and complex infrastructure in the background of the system. Users only state their intention or request in a natural conversational form or as natural language texts. The system converts this expression into a structured query. For example, a user input such as "I want a 2+1 rental apartment in Usak city's Merkez dsitirct" is separated into meaningful parts by the system, and after the filtering criteria are determined, they are converted into parameters and directed to the search page of the site. Thus, users reach the results with a single prompt instead of selecting the desired criteria from complex filtering forms on the interface.

The main purpose of this study is to develop a system that can filter real estate listings on a real estate listing site using natural language commands. The developed system first separates user inputs into their semantic components, then matches them with predefined values in the parameter dictionary collected from the listing site and automatically generates the search URL. In this context, the system acts as a bridge between natural language processing and information retrieval systems. In the remainder of the study, studies fulfilling similar purposes in the literature will be included, the working method and components of the system will be mentioned, accuracy rates with different scenarios and user inputs will be presented, and suggestions for future studies will be offered.

2. RELATED WORK

Natural language interfaces are a field that has been worked on for a long time to facilitate users' interaction with the complex interfaces of computer systems. Although early studies focused on systems deriving SQL queries from natural language, today, with the development and widespread use of large language models, many applications such as web search engines, e-commerce sites, and information management systems benefit from these studies (Qin et al., 2022).

One of the study areas of natural language processing is converting user texts into structured data formats (Dagdelen et al., 2024; Dunn et al., 2022). Spelling mistakes, errors, and redundancies found in natural language texts become more accurately interpretable by computer systems when the texts are converted into a structured format (Rahman et al.,

2024). These structured data can be SQL queries for a database management system (Bogin et al., 2019), markup languages such as HTML, XML, UML (Feng et al., 2023), or in the json format commonly used in web applications (Escarda et al., 2024).

Large language models are widely used for many purposes today. Especially with the development of language models that can also use the context given to them in recent years, the models give successful results in many natural language processing applications by using both their generalization capabilities and the given context. Jarin et al. (2024) developed a system that generates json formatted data from natural language texts in the Indonesian language and uses this data in the API calls of the information system, enabling users to make easier searches in geographic information systems. Similarly, Escarda et al. (2024) were able fine-tune a large natural language model to create json data for the API of a commercial software system.

In an electronic commerce site, the first thing users usually do to find the product they are looking for is to use the search engine (Yang et al., 2018). However, this is not possible in applications such as real estate listing sites. Because in these sites, there are no directly determining keywords for listings such as product code, product name, model number as in other e-commerce sites. Users benefit more intensively from filtering features instead of search. Therefore, real estate listing platforms benefit more from natural language interfaces. Zillow, a US-based real estate listing site, offers a feature that allows filtering with natural language using a statistical language model in its mobile applications (*Zillow*, n.d.)

Current interfaces on platforms operating in Turkey, such as sahibinden.com, direct the user to filter with numerous drop-down menus, boxes, and numeric entries. This negatively affects the user experience and prolongs the search time. A natural language filtering system to be developed internally for these platforms can efficiently benefit from text2SQL methods. However, if a similar operation is desired to be performed from outside the platform; access to search results can be provided either via an API call or by scraping the platform filtering options with methods such as web scraping then redirecting user to related search results (Escarda et al., 2024; Jarin et al., 2024; Li et al., 2025).

Since this study is not directly related to a listing site, a method of creating a URL that will redirect to results by scanning platform data was preferred. When viewed from the perspective of natural language processing, although this study is close to the field of text-based query parsing, it is also a study that works using parameter matching. Therefore, the system can provide a high accuracy rate without requiring complex language modeling methods.

3. MATERIALS AND METHOD

In this section, the architecture of the proposed system is mentioned, the web scraping stage and structure of the used parameter dictionary are descirbed, and the other components of the system, URL generation and user interface parts, are included.

3.1. System Architecture

The proposed listing search system with natural language prompts consists of three components. These are; the knowledge base or parameter dictionary containing the filtering options on the search page of the real estate listing site and the values they can take, the large language model used to parse user prompts and create structured filtering options, and the user interface that will take promtps from the user and redirect to the result page. The general process mode of the system is as follows:

- User gives a prompt using the user interface
- User prompt send to LLM for parsing (text2json)
- Parsed data is processed with the help of knowledge base
- URL parameters are extracted and sent to UI

To enable this process, first of all, it is necessary to examine the filters on the search page of the real estate listing site, determine the filters to be used in the system, and determine the values these filters can take. Because a large part of these filters are categorical and work in a limited domain. Within the scope of this study, 15 filtering criteria in the search page are included. These filtering options and the values they can take are presented in the Table 1 below, and to create this table, a one-time scrape operation was performed on the search page, and the values of each filter and the equivalents of the values in the URL were scraped and saved to parameter dictionary.

Table 1. Filters Used in the Real Estate Listing Site

Filter Type	Data Type	Sample Values
Listing Category	Categorical	For Sale, For Rent
City	Categorical	Uşak, İzmir, İstanbul, …
District	Categorical	Merkez, Sivaslı, Bahçeşehir, Kadıköy…
Neighborhood	Categorical	Cumhuriyet Mah., Bölme Köyü, …
Price	Discrete	10000, 100000…
Square Meters (Field)	Discrete	70, 120, 169…
Room Count	Categorical	Studio, 1+1, 3+1, 4+2, …
Building Age	Categorical	0, 1, 5-10, …
Listings Floor	Categorical	Floor level, 3, 5, …
Heating	Categorical	Stove, LNG, Central…
Elevator	Categorical	Yes, No
Parking	Categorical	Open, Covered…
Furnished	Categorical	Yes, No
In-site	Categorical	Yes, No
From	Categorical	Realtor, Owner…

On the real estate listing site, each filter and every value each filter can take has a numerical equivalent in the URL. For example; The Uşak province Merkez district is expressed with the number 838 in the "address_town" filter; the "Rental Apartment" value is expressed with the number 16633 in the "category" filter. In this case, the address of the page where a person looking for a rental apartment in Uşak Merkez, who first selects "Rental" as the category then "Apartment" from the filtering options, and selects "Uşak" as the city and "Merkez" as the district, will be as follows: arama?address_town=838&category=16633.

The purpose of the parameter dictionary is to hold all these filtering options and the values the filters can take together with the numerical equivalents of these values in the url. The values obtained after the scrape process were saved as a json file.

The parameter dictionary gives the system both a modular and an extensible structure. Adding new filters only requires making a new parameter definition to the JSON file. Thus, the system can be updated dynamically and can easily adapt to the API or parameter changes of the real estate listing site.

3.2. Analysis of Natural Language Prompts

In the proposed system users' their intents to the system via a web interface using natural language inputs. Natural language inputs are passed through a rule-based parsing process. The aim here is to identify the meaningful filtering entities within the sentence. A large language model is used for this purpose and it returns filtering options in json format as a result. To achieve this, available filtering options are given to the large language model. As a result of a prompt such as "I am looking for a 3+1 rental apartment in Uşak Merkez" given to the large language model, the model returns a json file similar to the following:

{
"address_city": "Uşak",
"address_district": "Merkez",
"category": "Kiralık Daire",
"room_count": "3+1"
}

The parameters obtained as a result of this analysis are matched with their equivalents in the parameter dictionary and filter values with the help of a rule-based system created. The core of the system is the process of converting the combined parameters into a valid query URL. This process involves the detection of matching parameters and the creation of key-value pairings using the parameter dictionary. The result of this marching operation for the filtering options above is as follows:
arama?address_city=64&address_district =838&category=16624&a20=38474.
Using a rule-based matching method enables the system to work without being dependent on a database and to create URLs without possessing all the platform data.

3.3. User Interface

A user interface is needed to receive search prompts from the user, to return the system's result, and to redirect user to related search page. Since this study was done as a proof-of-concept, it was not deemed necessary to develop a complex interface, and a simple text entry form was utilized. The search prompt entered by the user is processed on a web server in the background, and the URL, which is the system result, is sent to the web interface and stored as link of a button. The user is directed to the page where the listings are located by clicking the button.

4. RESULTS

The proposed system was prepared as a Python-based web application and presented to the service of test users. In the application, the user prompt is received via the text entry field on the user interface and sent to the backend with a REST API. The backend analysis engine performs parameter matching using the parameter dictionary, creates the URL, and sends it to the user interface. In the test of the developed system, it was tried with 20 different Turkish prompts and each prompt presented the accuracy rates given in Table 2. The test commands are presented at the end of the study as Appendix and each prompt named P(i). Table 2 includes the number of filters contained in each command and correctly detected by the system.

Table 2. Actual and True Rates for each Prompt

Prompt	Actual Filter Count	Detected Filter Count
P1	2	2
P2	2	2
P3	5	3
P4	3	3
P5	3	3
P6	4	4
P7	3	3
P8	4	4
P9	6	4
P10	7	5
P11	7	7
P12	6	5
P13	7	7
P14	7	7

P15	7	7
P16	13	13
P17	13	11
P18	13	13
P19	12	12
P20	14	14
Total	**138**	**129**

When the test results were examined, it was seen that 129 of the total 138 filters in the 20-prompt test data were detected, achieving 93.47% accuracy. In the qualitative examinations made, it was noticed that missing filters were seen more frequently when attempting multiple filterings in the number of floors. For example, in an expression like "at least 2+1", while 1+1, 2+0 filters should also be added for the room count, only the 2+1 filter was added. This was presented as a missing filter. A similar situation applies to parking; in an expression like "must have parking", since only the "Open Parking" filter was added while both "Open Parking" and "Covered Parking" should have been added, a missing filter evaluation was made.

5. DISCUSSIONS

This study shows that natural language-based interactions greatly improve the filtering experience, especially in cases where it is not possible to access the product directly, such as real estate listing sites. However, some limitations of the system should also be expressed. First, since this study was done as a proof-of-concept for the development of such a system, a knowledge base was prepared by handling only the districts and neighborhoods of Uşak province. The obtained results revealed that the knowledge base can be expanded and successfylly implemented for all provinces.

Secondly, it was observed that Turkish expressions for expressing room counts like "2+1" for "2 bedrooms and 1 living room" made it difficult for the system to understand less/more quantifiers. It is foreseen that this problem can be overcome with a preprocessing that can be done in the knowledge base or an improvement to be made in the parameter matching stage.

In the future, instead of the general-purpose large language model used in the system, it is planned to use a large language model that is customized and fine-tuned only for this purpose, as in the study of Escarda et al. (2024). In this way, it will be possible to conduct chat-based searches with the large language model and to develop a structure where filters can be added and removed with natural language commands during the chat. With the special large language model to be developed, it is also planned to carry out studies to contextually make sense of the user's intention (e.g., "rental apartment for student", "suitable house for disabled").

6. CONCLUSION

In this study, an system showing the usability of natural language commands in real estate filtering processes is proposed. The proposed system makes sense of numerous search filters used on a real estate listing site operating in Turkey from natural language inputs, matches them with correct URL parameters, and redirects users to the search page that will present the search results directly. Results obtained from the use of the system revealed that natural language-based interactions simplify complex filtering systems and increase accessibility in terms of human-computer interaction while reducing cognitive load. The system can be easily improved and used for different platforms thanks to its flexible knowledge-based architecture. In this aspect, the study serves as a reference for future user-centered systems both technically and in terms of design.

REFERENCES

Bogin, B., Berant, J., & Gardner, M. (2019). Representing Schema Structure with Graph Neural Networks for Text-to-SQL Parsing. In A. Korhonen, D. Traum, & L. Màrquez (Eds.), *Proceedings of the 57th Annual Meeting of the Association for Computational Linguistics* (pp. 4560–4565). Association for Computational Linguistics. https://doi.org/10.18653/v1/P19-1448

Dagdelen, J., Dunn, A., Lee, S., Walker, N., Rosen, A. S., Ceder, G., Persson, K. A., & Jain, A. (2024). Structured information extraction from scientific text with large language models. *Nature Communications*, *15*(1), 1418. https://doi.org/10.1038/s41467-024-45563-x

Dunn, A., Dagdelen, J., Walker, N., Lee, S., Rosen, A. S., Ceder, G., Persson, K., & Jain, A. (2022). *Structured information extraction from complex scientific text with fine-tuned large language models* (No. arXiv:2212.05238). arXiv. https://doi.org/10.48550/arXiv.2212.05238

Escarda, M., López-Riobóo Botana, I., Barro-Tojeiro, S., Padrón-Cousillas, L., Gonzalez-Vázquez, S., Carreiro-Alonso, A., & Gómez-Area, P. (2024). *LLMs on the Fly: Text-to-JSON for Custom API Calling*.

Feng, W., Zhu, W., Fu, T., Jampani, V., Akula, A., He, X., Basu, S., Wang, X. E., & Wang, W. Y. (2023). *LayoutGPT: Compositional Visual Planning and Generation with Large Language Models* (No. arXiv:2305.15393). arXiv. https://doi.org/10.48550/arXiv.2305.15393

Jarin, A., Santosa, A., & Yaniasih, Y. (2024). Using LLM to Convert Bahasa Indonesia Commands into JSON Structures for GIS System API. *2024 International Conference on Computer, Control, Informatics and Its Applications (IC3INA)*, 394–399. https://doi.org/10.1109/IC3INA64086.2024.10732440

Li, C., Shao, Y., Li, Y., & Liu, Z. (2025). *SEA-SQL: Semantic-Enhanced Text-to-SQL with Adaptive Refinement* (No. arXiv:2408.04919). arXiv. https://doi.org/10.48550/arXiv.2408.04919

Qin, B., Hui, B., Wang, L., Yang, M., Li, J., Li, B., Geng, R., Cao, R., Sun, J., Si, L., Huang, F., & Li, Y. (2022). *A Survey on Text-to-SQL Parsing: Concepts, Methods, and Future Directions* (No. arXiv:2208.13629). arXiv. https://doi.org/10.48550/arXiv.2208.13629

Rahman, S., Labib, M. A., & Murad, H. (2024). Visualizations of Natural Texts: A Survey on Text-to-Structured Data Transformations. *2024 27th International Conference on Computer and Information Technology (ICCIT)*, 2887–2892. https://doi.org/10.1109/ICCIT64611.2024.11022561

Yang, Y., Gong, Y., & Chen, X. (2018). *Query Tracking for E-commerce Conversational Search: A Machine Comprehension Perspective* (No. arXiv:1810.03274). arXiv. https://doi.org/10.48550/arXiv.1810.03274

Zillow's AI-powered home search gets smarter with new natural language features. (n.d.). Zillow Group Inc. Retrieved November 10, 2025, from https://investors.zillowgroup.com/investors/news-and-events/news/news-details/2024/Zillows-AI-powered-home-search-gets-smarter-with-new-natural-language-features/default.aspx

APPENDIX: Test Prompts Used in the Study

P1 Uşak'ta satılık daire arıyorum.
I'm looking for an apartment for sale in Uşak.

P2 Öğrenciyim sahibinden kiralık ev arıyorum.
I'm a student looking for a rental house directly from the owner.

P3 Merkezde en az 3 odalı satılık ev istiyorum.
I want a house for sale with at least 3 rooms in the city center.

P4 Uşak Merkez'de 1 milyon TL altında satılık ev arıyorum.
I'm looking for a house for sale under 1 million TL in Uşak City Center.

P5 Sivaslı'da site içinde satılık daire arıyorum.
I'm looking for an apartment for sale within a gated community in Sivaslı.
P6 Uşak'ta 2+1 daire arıyorum, bina yaşı 5-10 arasında olsun.
I'm looking for a 2+1 apartment in Uşak, building age between 5-10 years.
P7 Ulubey'de kiralık daire arıyorum, merkezi ısıtmalı olsun.
I'm looking for a rental apartment in Ulubey with central heating.
P8 Merkezde sahibinden kiralık ev arıyorum açık veya kapalı otoparklı olsun.
I'm looking for a rental house directly from the owner in the center with open or covered parking.
P9 Uşak Merkez Aybey Mahallesi'nde en az 2+1 kiralık daire arıyorum, eşyalı ve doğalgaz sobalı olsun.
I'm looking for at least a 2+1 rental apartment in Uşak Merkez Aybey District, furnished with a natural gas stove.
P10 Sivaslı Atatürk Mahallesi'nde 1+1 kiralık daire arıyorum, 5 bin TL altında, eşyalı ve 3. katta.
I'm looking for a 1+1 rental apartment in Sivaslı Atatürk District, under 5,000 TL, furnished and on the 3rd floor.
P11 Uşak Merkez'de 3+1 satılık daire arıyorum, 2 milyon TL'ye kadar, bina yaşı 1, eşyalı ve asansörlü.
I'm looking for a 3+1 apartment for sale in Uşak Center, up to 2 million TL, building age 1 year, furnished with elevator.
P12 Banaz'da kiralık villa arıyorum, 200 m² civarı, kat kaloriferiyle ısıtmalı, eşyalı ve açık otoparklı.
I'm looking for a rental villa in Banaz, around 200 m², with floor heating system, furnished with open parking.
P13 Sivaslı'da 90 m² civarı satılık daire arıyorum, bina yaşı 0, merkezi sistemli ve site içinde.
I'm looking for an apartment for sale around 90 m² in Sivaslı, brand new building, with central heating system and within a gated community.
P14 Uşak Merkez'de 1+1 kiralık daire arıyorum, 7 bin TL altında, eşyalı, 5. katta ve asansörlü.
I'm looking for a 1+1 rental apartment in Uşak Center, under 7,000 TL, furnished, on the 5th floor with elevator.
P15 Sahibinden kiralık villa arıyorum en az 150m², bina yaşı 0, kat kaloriferiyle ısıtmalı, eşyalı ve site içinde.
I'm looking for a rental villa directly from the owner, at least 150 m², brand new building, with floor heating system, furnished and within a gated community.
P16 Banaz Atatürk Mahallesi'nde emlak ofisinden kiralık 4+2 villa bakıyorum. 30 bin TL'ye kadar, 200 m² civarı, bina yaşı 0, yüksek giriş, kat kaloriferi, eşyalı, açık otoparklı, site içinde.
I'm looking for a 4+2 rental villa through a real estate office in Banaz Atatürk District. Up to 30,000 TL, around 200 m², brand new building, high entrance, floor heating, furnished, open parking, within a gated community.
P17 Sivaslı Bölme Köyü'nde satılık 2+1 müstakil ev arıyorum. 950 bin TL'ye kadar, 90 m² civarı, bina yaşı 1, 1. katta, doğalgaz sobası, açık otoparklı, eşyasız, site dışında, sahibinden.
I'm looking for a 2+1 detached house for sale in Sivaslı Bölme Village. Up to 950,000 TL, around 90 m², building age 1 year, on the 1st floor, natural gas stove, open parking, unfurnished, outside gated community, directly from owner.
P18 Banaz Cumhuriyet Mahallesi'nde satılık 5+1 villa arıyorum. 3 milyon TL'ye kadar, 250 m² civarı, bina yaşı 0, yüksek giriş, kat kaloriferi, asansör var, kapalı otoparklı, eşyalı, site içinde, emlak ofisinden.

I'm looking for a 5+1 villa for sale in Banaz Cumhuriyet District. Up to 3 million TL, around 250 m², brand new building, high entrance, floor heating, with elevator, covered parking, furnished, within gated community, through real estate office.

P19 Bölme Köyü'nde kiralık 4+1 villa arıyorum. 25 bin TL'ye kadar, 180 m² civarı, bina yaşı 0, yüksek giriş, kat kaloriferi, açık otoparklı, eşyalı, site içinde, sahibinden.

I'm looking for a 4+1 rental villa in Bölme Village. Up to 25,000 TL, around 180 m², brand new building, high entrance, floor heating, open parking, furnished, within gated community, directly from owner.

P20 Sivaslı Cumhuriyet Mahallesi'nde kiralık 2+1 daire arıyorum. 9 bin TL'ye kadar, 90 m² civarı, bina yaşı 5-10, 3. katta, merkezi ısıtma, asansör yok, açık otoparklı, eşyalı, site dışında, sahibinden.

I'm looking for a 2+1 rental apartment in Sivaslı Cumhuriyet District. Up to 9,000 TL, around 90 m², building age 5-10 years, on the 3rd floor, central heating, no elevator, open parking, furnished, outside gated community, directly from owner.

KUTSAL MEKÂN VE KUTSAL ZAMAN İLİŞKİSİ: RİTÜEL, ALGI VE PRATİK

Tuğrul BALABAN
Doç. Dr., Sinop Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü,
tbalaban@sinop.edu.tr, Sinop
ORCID: 0000-0003-2975-9347

ÖZET

Bu çalışmada halk inançları ve halk hekimliği uygulamalarında "kutsal mekân" (türbe, yatır, ocak) ve "kutsal zaman" (haftanın belirli zaman/günleri) arasındaki ilişki ve bu ilişkinin şekillendirdiği ritüelistik pratikler incelenmektedir. Elde edilen veriler, belirli günlerin farklı sağlık ve inanç ihtiyaçları için sistematik olarak tercih edildiğini göstermektedir. Buna göre coğrafi ve kültürel bağlamlarda farklılaşan yerel inanç sistemlerinin mekânsal kutsallığı zamansal ritüellerle nasıl pekiştirdiği analiz edilmeye çalışılmıştır.

Temel iddia belirli günlerin tercih edilmesinin rastgele olmayıp, büyüsel-dinsel ve sosyo-kültürel etkenlerle belirlenen "kutsal zaman döngüsü"nün bir yansıması olduğudur. Ziyaret ve sağaltım pratiklerinde cuma gününün ve özellikle perşembeyi cumaya bağlayan gecenin baskın şekilde tercih edilmesi, İslamiyet'in bu günlere atfettiği "Mübarek Gün" veya "Kutlu Gün" algısıyla doğrudan ilişkilidir. Bu durum, zamana bağlı olarak duanın kabul göreceği ve manevi gücün yoğunlaştığına dair kolektif bir inancı işaret eder. Bununla birlikte, mekânın ve ritüelin gücünü artıran başka zamanlar da mevcuttur. Çarşamba günü, özellikle siğil ve sarılık gibi rahatsızlıkların tedavisinde sıklıkla "üç çarşamba üst üste" kuralıyla tekrarlanarak uygulanır. Bu periyodik tekrar ve üç sayısının kullanımı, pratiklere sihirsel ve dinsel bir nitelik kazandırmakta ve bu uygulamaların Şamanik etkileşim izleri taşıdığı yönündeki kuramsal açıklamalara zemin hazırlamaktadır. Öte yandan, salı ve çarşamba günleri gibi bazı günler, uğursuzluk (yasak) inançlarıyla ilişkilendirilerek ağaç kesme, çamaşır yıkama veya hacamat gibi eylemlerden kaçınılan "sakıncalı zamanlar" olarak da karşımıza çıkmaktadır. Bu ikili durum kutsalın sadece olumlu değil aynı zamanda potansiyel tehlikeler barındıran bir alan olduğu algısını güçlendirir.

Ayrıca, ocaklıların tedaviyi uyguladıkları günleri belirlerken "Ocağımızın tutması bu şekilde, eskiden beri böyle yapılır" veya "el aldıkları ocaklının gün şartına uydukları" şeklindeki ifadeleri, sözlü gelenek ve aktarım (udum) yoluyla oluşan ritüel otoritesinin, kutsal zaman seçiminde temel motivasyon olduğunu göstermektedir. Kutsal zaman bu bağlamda, yalnızca dini bir takvim değil, aynı zamanda halk hekimliği uygulayıcısının gücünü ve tedavinin etkinliğini garanti altına alan bir periyodik düzendir.

Sonuç olarak bildiri, kutsal mekân ve zamanın birbirini tamamlayarak algı ve pratik üzerinde kolektif etki yarattığını ve bu etkileşimin, inanç/sağlık arayışında olan bireylerin ritüelistik eylemlerini yapılandıran temel kuramsal çerçeveyi oluşturduğunu vurgulamaktadır. Kutsal mekân (türbe, yatır, ocak, mezar) ve kutsal zaman ilişkisinin, halk inancında tesadüfi değil aksine geleneksel bilginin İslamiyet'in ve yerel inanç sistemlerinin (Şamanik izler dahil) birleşimiyle oluşmuş köklü ve sistematik bir ritüel pratiği olduğu görülmektedir. Bu zaman-mekân eşleşmeleri, hastaların tedaviye olan inancını pekiştirmekte ve sağaltım sürecine büyüsel-dinsel bir güç katmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Halk hekimliği, üçleme ritüeli, sayısal sembolizm, sağaltma, ocak/ocaklı

THE RELATIONSHIP BETWEEN SACRED SPACE AND SACRED TIME: RITUAL, PERCEPTION AND PRACTICE

ABSTRACT

This study examines the complex relationship between "sacred space" (shrines, tombs, healing centers) and "sacred time" (specific times/days of the week) in folk beliefs and folk medicine practices, as well as the ritualistic practices shaped by this relationship. The data obtained shows that certain days are systematically preferred for different health and belief needs. Accordingly, the study attempts to analyze how local belief systems, which differ in geographical and cultural contexts, reinforce spatial sacredness through temporal rituals.

The main argument is that the preference for certain days is not random but reflects a "sacred time cycle" determined by magical-religious and socio-cultural factors. The predominant preference for Friday, and especially the night connecting Thursday to Friday, in visitation and healing practices is directly related to the perception of these days as "Blessed Day" or "Holy Day" attributed by Islam. This indicates a collective belief that prayers will be accepted and spiritual power intensifies depending on time. However, there are other times that enhance the power of place and ritual. Wednesday is frequently applied, especially for the treatment of ailments such as warts and jaundice, with the rule of "three consecutive Wednesdays." This periodic repetition and use of the number three give magical and religious qualities to the practices and provide a basis for theoretical explanations suggesting these practices bear traces of Shamanic interaction. On the other hand, certain days such as Tuesday and Wednesday also emerge as "problematic times" associated with beliefs of bad luck (prohibition), when activities like cutting trees, washing clothes, or cupping are avoided. This dualistic situation strengthens the perception that the sacred is not only positive but also an area with potential dangers.

Moreover, expressions by folk healers when determining the days they apply treatment, such as "This is how our healing center works, it has been done this way since ancient times" or "they comply with the day condition of the healer from whom they received the practice," indicate that ritual authority formed through oral tradition and transmission (udum) is the primary motivation in selecting sacred time. In this context, sacred time is not merely a religious calendar but also a periodic order that guarantees the power of the folk medicine practitioner and the effectiveness of the treatment.

As a result, the statement emphasizes that sacred space and time complement each other, creating a collective effect on perception and practice, and this interaction forms the fundamental theoretical framework that structures the ritualistic actions of individuals seeking faith/health. It is observed that the relationship between sacred space (shrine, hearth) and sacred time is not coincidental in folk belief, but rather a deeply rooted and systematic ritual practice formed by the combination of traditional knowledge, Islam, and local belief systems (including Shamanic traces). These time-space pairings reinforce patients' belief in treatment and add a magical-religious power to the healing process.

Keywords: Folk medicine, triplication ritual, numerical symbolism, remedy, the hearth / the hearth members.

1. GİRİŞ

Kutsal mekân ve kutsal zaman ilişkisi, insanların dini ve kültürel yaşamlarında önemli bir konumda yer almaktadır. Türk halk hekimliği geleneğinde, özellikle türbeler, yatırlar ve ziyaret yerlerinin ziyaret edilmesi belirli günlerde daha kutsal kabul edilmekte, bu dönemlerde gerçekleştirilen ritüeller ve pratikler hasta iyileştirme amacıyla yoğunlaşmaktadır.

Kutsal olan, profan olan (gündelik hayat) ile karşılaştığında ona belirli davranışlar ve ritüellerle yaklaşmayı gerektiren bir niteliğe sahiptir. Genel olarak kutsal, topluluk tarafından ortak olarak kabul edilen, saygı ve korku duygularını uyandıran şey olarak değerlendirilebilir. Modern antropoloji ve din bilimi alanında kutsal, mekânsal, zamansal ve sosyal boyutlarıyla ele

alınmaktadır. Türk Halk Hekimliği geleneğinde, dertlere deva ve hastalıklara şifa amacıyla ziyaret edilen türbeler, yatırlar ve kutsal mekânlar inanç ve ritüellerin merkezinde bulunan sembolik alanlar olarak işlev görmektedir.

Bu çalışmanın merkezi problemi, Türk halk hekimliğinde kutsal mekân ve kutsal zamanın nasıl bir bütünlük oluşturduğu ve bu bütünlüğün pratik uygulamalara nasıl yansıdığı sorusudur. Veriler açıkça göstermektedir ki bir türbe veya yatırın şifa verir olarak kabul görmesi yalnızca o mekânın özellikleri ile değil aynı zamanda o mekânın belirli günlerde ziyaret edilmesinin gerekliliği ile ilişkilidir. Türkiye'nin çeşitli bölgelerinde yer alan türbeler için çarşamba, perşembe ve cuma günleri ziyaret genellikle daha etkili kabul edilmektedir.

2. KUTSAL ZAMAN: HAFTALIK VE DÖNEMSEL ZAMAN

2.1. Haftalık Kutsal Günler

Türk halk hekimliğinde haftanın belirli günleri yapılan pratiklerin etkinliği ve işlevselliğine doğrudan etki etmektedir. Ocaklara, şifalı sulara ve yatırlara gidilmesi belirli günlerle sınırlandırılmakta, bu günler dışında ziyareti yapılan tedavinin başarı oranının düşük olduğuna inanılmaktadır. Eldeki verilere göre çoğu ocağa çarşamba ve cuma günleri gidilmektedir. Yatırlar ve ziyaret yerleri için ise genel olarak cuma günü tercih edilmektedir. Bu görüşmelerde cuma günlerinin özellikle tercih edildiği ve duanın ancak o gün kabul göreceği belirtilmiştir (Ünal, 2019: 133).

Salı günü ise, halk hekimliğinde ayrı bir önem taşımaktadır. Birçok türbenin adı işlevine ya da ziyaret edildiği güne göre belirlenmektedir. Örneğin, İzmir'de "Sali Dede" adıyla bilinen ziyaret yeri asıl ismi Salih Dede olan zatın ziyaretlerinin salı günü yapılmasından dolayı bu isimle anılmaya başlamıştır (Güzey, 2020: 210). Salı günü yapılan ziyaretlerde en belirgin uygulama mum yakmaktır. Bunun dışında duvara taş yapıştırıldığı da gözlemlenmiştir. Eğer taş duvarda kalırsa dileğin kabul olacağına inanılmaktadır (Güzey, 2020:211).

Perşembe günü ise özellikle çocuk isteyen kadınların ziyaretleri için tercih edilmektedir. Türbeleri çoğunlukla çocuk isteyen kadınlar ziyaret etmektedir. Her bir dilek için üç perşembe günü peş peşe ziyarete gidilir ve üçüncü perşembe helva dağıtılır. Diyarbakır'da Emir Sultan Türbesi'nde, dileğin hızlı gerçekleşmesini isteyenlerin cuma günü sala vakti ile ezan vakti arasındaki zaman diliminde dua etmeleri önerilmektedir (Güzey, 2020: 321).

2.2. Üç Günlük Ritüel Döngüsü

Türk halk hekimliğinin en belirgin özelliklerinden biri, tedavi uygulamalarının "üç günlük döngü" şeklinde yapılmasıdır. Eldeki verilere göre bazı mekânlarda şifa bulmak için salı, perşembe, salı olmak üzere üç gün gitmek gerekmektedir. Bu üç günün sırasının bozulması halinde şifa bulunamayacağına inanılmaktadır (Sheu, 2024: 275).

Egzama tedavisi bu ritüel döngüsünün en iyi örneklerinden biridir. Van ve çevresinde, egzamanın tedavisi için ziyaret ağacının altındaki şifalı çamur üç çarşamba bir cuma sürülmektedir. Baharat ve acıdan uzak durulması, kına okutulması gibi uygulamalar, bu üç günlük döngüyü desteklemektedir (Şevli, 2023: 137). Benzer şekilde, yara tedavisi için de çarşamba-cuma-çarşamba şeklinde bir döngü izlenmektedir.

2.3. Belirli Dönem ve Mevsimler

Haftanın yanında ay başı ve mevsimsel geçişler de kutsal zamanı belirlemektedir. Türbe ziyaretleri genelde perşembe günleri yapılırken, özellikle her yılın on ikinci ayının on ikinci gününde ziyarete gelenlerin olduğu bilinmektedir (Köse, 2019: 183). Bu bilgi, halk hekimliğinin mevsimsel ve takvimsel döngülere ne kadar duyarlı olduğunu göstermektedir. Arnavutluk'ta, Aziz Ndou tapınağına yapılan hac ziyaretleri, mart ayının ortasına denk gelen on üç martta başlamakta ve on üç haziranda doruk noktasına ulaşmaktadır. On üçüncü salı gününde kaya oluşumlarının yanında mum yakılmakta ve kilisede veya çevredeki kutsal yerlerde dua edilmektedir. Bu dönemde yapılan duaların kabul edileceğine inanılmaktadır (Shehu, 2024: 242).

3. KUTSAL MEKÂN: TÜRBELER, YATIRLAR VE ŞİFALI SU KAYNAKLARI

3.1. Türbeler ve Ziyaret Yerleri Olarak Kutsal Mekân

Türbe, Türk halk hekimliğinin en temel kutsal mekânıdır. Türbeler yalnızca dini anlamda değil, tıbbi anlamda da şifa merkezi olarak işlev görmektedir. Türbe perşembe ve cuma günlerinde ziyaret edilmektedir. Bu kutsal mekânı ziyaret etmenin sebepleri arasında; çocuk sahibi olma, erkek çocuk doğurma, depresyon ve sinirsel hastalıklara şifa, konuşmayan ve yürümeyen çocukları iyileştirme, gençlerin kısmetlerinin açılması gibi nedenler yer almaktadır (Shehu, 2024: 187).

Perşembe günleri Allah'a ve velilerine şükran duygularını sunmak maksadıyla türbelerde mum yakılması da yaygın bir gelenektir. Özellikle mum Allah'ın nurunun bâtın (görünmeyen) ve zahir (görünen) âlemde varlığını simgelemektedir (Çal, 2020: 53). Bu pratik, kutsal mekâna yüklenen anlam ve işlevselliği açıkça ortaya koymaktadır.

3.2. Hastalık Türlerine Göre Kutsal Mekânlar

Türk halk hekimliğinde, farklı hastalıkların tedavisi için farklı kutsal mekânlar tercih edilmektedir. Bu durum, mekânın özelliğinin ve onunla ilişkilendirilen veli veya azizin gücünün, hasta iyileştirmede merkezi rol oynadığını göstermektedir. Romatizma hastalığı için Siirt'te Şeyh İsmail Türbesi, en çok romatizma hastalığından muzdarip olan kişilerin uğrak mekânı konumundadır. Türbeye salı veya perşembe günleri gidilmektedir (Altındağ, 2021: 240). Baş ağrısı için ise Şeyh Ebu'l Vefa Türbesi tercih edilmektedir. Türbe salı günleri baş ağrısından muzdarip olan kişilerin rağbet ettiği zamandır (Altındağ, 2021: 251).

Sarılık hastalığının tedavisinde çok çeşitli türbeler ve yatırlar kullanılmaktadır. Şeyh Muhammed Tarmilî Türbesi, sarılık hastalığından dolayı türbeye gidilecek ise herhangi bir günde ziyaret edilmesinde bir sakınca bulunmamakla birlikte, salı günleri bu niyet için makbuldür. Sarılık hastası, kuyudaki sudan hem içer hem de bu su ile banyo yapar. Yıkanma esnasında "Ey Termol, siyahlık ve sarılıkları götür, pembelik ve beyazlıkları getir!" diye dua edilir (Altındağ, 2021: 256).

4. RİTÜEL VE PRATİK: KUTSAL ZAMANIN MEKÂN ÜZERİNDEKİ ETKİSİ

4.1. Oruç ve İbadet Uygulamaları

Oruç tutma ve türbeyi ziyaret etme, kutsal zamanın mekân üzerinde oluşturduğu etkileri gösteren önemli uygulamalardır. Aziz Ndou'ya büyük bir bağlılık duyan müminler, on üç hazirana kadar her salı günü oruç tutmaktadırlar (Shehu, 2024: 243). Bu uygulamada görüldüğü gibi, belirli bir zaman dilimi (üç aylık süre) boyunca haftalık bir ritüel (her salı günü oruç) tekrar edilerek, mekâna yönelik bağlılık güçlendirilmektedir.

4.2. Adak ve Kurban Uygulamaları

Adak ve kurban kesilmesi kutsal mekâna yapılan ziyaretin sonlandırılmasında ve isteğin kabul olmasının simgeleştirilmesinde önemli bir rol oynamaktadır. Fıtık hastalığından muzdarip olanlar, Pelit evliyasının türbesine getirilmektedir. İyileşenler horoz veya tavuk kesmektedirler (Ünalan, 2021: 157). Çocuk sahibi olmak amacıyla yapılan ziyaretlerde ise, türbeye ziyaretten sonra arılık bırakılmakta ve çocuğun olması için adak adanmaktadır. Kadınlar türbede mum yakıp yemenisini, saçını ve kıyafetini buraya bağlamaktadırlar. Genellikle bu ziyaret çarşamba akşamı yapılmakta ve üç çarşamba devam ettirilmektedir (Ünalan, 2021: 294).

Cuma günü mezarlık ziyaretleri, kutsal zaman ve kutsal mekânın kesişme noktasını açıkça göstermektedir. Cuma günü gerçekleştirilen mezarlık ziyaretleri ya cuma namazından önce ya da cuma namazından sonradır. Bunun nedeni, şehitlerin namaza gittiği inancıdır. (Türksever, 2014: 27).

5. HASTALIK VE TEDAVİ PRATİKLERİNİN ZAMANSAL BOYUTU

5.1. Çocuk Sağlığı ve Kısmet Açma

Çocuk isteyen ve çocuğu hastalanan kişiler, türbeleri ziyaret ederken belirli zamansal döngüleri takip etmektedirler. Bölgede bulunan çeşitli türbelere, her bir dilek için üç perşembe günü peş

peşe gidilmektedir. Diyarbakır'da bulunan Harun Peygamber ziyaretine, çocuğu olmayan kadınlar çarşamba günleri gitmektedirler. Halk, burada Harun Peygamber ile oğlu Ruveym'in yattığına inanmaktadır (Uman, 2023: 94). Çüngüş'te bulunan Şeyh Hasan Türbesi, cuma akşamları (perşembeyi cumaya bağlayan) ziyaret edilmektedir. Çocuğu olmayan/yaşamayan kadınlar ve hasta olan bireyler bu yatıra gelir veya getirilir. Hasta çocuk, "Ya Rabbim bunu ya içeri ya da dışarı - ya ölsün ya yaşasın" sözleri eşliğinde üç kez türbenin penceresinden içeriye sokulup çıkarılmaktadır (Uman, 2023: 99). Van'da Şeyh Abdurrahman Gazi Türbesi'nde ise çocuğunun olmasını isteyen bir kadın yedi perşembe o türbeye gitmektedir. Çocuğu hastalanan, ateşlenen biri çocuğunu oraya götürüp şipanasına (kapı eşiği) bırakırsa çocuğu düzelmektedir (Şevli, 2023: 226).

5.2. Psikiyatrik Hastalıklar ve Uzun Süreli Tedavi

Akıl hastalığı, cin çarpması ve benzeri psikolojik hastalıkların tedavisinde daha uzun süreli ve sistematik zamansal döngüler kullanılmaktadır. Adıyaman bölgesinde din ve inanç ile ilgisi olan hastalıklar genellikle perşembe ve cuma günü tedavi edilmektedir. Akıl hastalıkları, cin çarpması ve bayılmak gibi psikolojik hastalıkları olan kişiler üst üste üç perşembe ya da üç cuma günü ziyaretlere veya türbelere gitmektedirler (Çifçi, 2019: 226). Gittikleri ziyarette (kalınacak yer varsa) bir gece uyumaktadırlar. Gece boyunca dua etmektedirler. Gittikleri gün ya da ertesi gün Allah rızası için lokmalar dağıtılmaktadır.

Cizre'de yer alan Şeyh Abdurrahmane Veli Türbesi üç perşembe peş peşe, ikindi ezanından sonra ziyaret edilmektedir. Buraya hastalar şifa bulmak dahil her türlü murat için gitmektedirler. Bir rivayete göre, üçüncü perşembeden sonra veliyi ziyaret eden kişinin yanına bir güvercin konmaktadır. Bu, duasının kabul olduğuna işaret etmektedir (Özen, 2024: 120).

5.3. Sinir ve Kas Hastalıkları

Felç ve inme hastalığının tedavisinde belirli türbeler uzun süreli ve sistematik ziyaretler için tercih edilmektedir. Hacı Hasan Baba Türbesi, çoğunlukla felçli ve sakat hastaların ziyaret ettiği bir mekândır. Perşembe günü gelindiğinde ve burada bir gece kalındığında, hastaların iyileştiğine dair inanç mevcuttur. (Altındağ, 2021: 261).

6. TEMAS PRENSİPLERİ (TOPRAK VE SU)

Türk halk hekimliğinin en önemli pratikleri arasında, kutsal mekândaki toprak ve su ile doğrudan temas bulunmaktadır. Bu temas, kutsal gücün hasta kişiye aktarılması olarak algılanmaktadır. Şeyh Aziz Türbesi'ne sarılık için gelen hastanın yanında haşlanmış yumurta getirilmektedir. Getirdiği yumurtanın beyazını toprağa sürüp yedikten sonra sarısını bırakmaktadır. Ayrıca gelen hastaların buradan bir miktar toprak aldıkları belirtilmiştir (Sarıaydın, 2021: 80)

Sıhhat Çeşmesi adlı şifalı su kaynağında, erkekler ve kadınlar sırayla salı ve perşembe günleri olmak üzere bu çeşmenin suyunda yıkamaktadırlar. Türbenin toprağını sıhhat çeşmesinin suyu ile çamur haline getirerek ağrıyan yerlerine sürmekte, ardından burada banyo yapmaktadırlar (Altındağ, 2021: 262). Diyarbakır'da Gamgötürmez kaynak suyundan gelen hastalar içmekte veya etraftan toplanan otları kaynatıp banyo yapmaktadırlar. Ekseriyetle çarşamba, cuma, pazar günleri üç gün bu yatıra götürüldüğünde, son banyodan sonra hastada iyileşme görülmektedir. Halk arasında "hastayı çimlendirme" denilmektedir (Uman, 2023: 107).

7. MEKÂNSAL BELLEK

Türk halk hekimliğinde kutsal mekânlar zamanla toplumsal belleğe dahil olur. Tire Pazarı'nın kuruluş yeri, özellikle salı ve cuma günü türbenin önüne kurulduğu için yoğun ziyaretler bu günlerde yapılmaktadır. Parktan geçen herkes türbenin önünde dua ederek yoluna devam etmektedir. Türbenin içinde mezarların çevresine seccade ve halılar serilmiş, mezarların hepsinin üstüne onlarca tespih bırakılmıştır. Bu tespihler, getirenlerin adak olarak koydukları tespihlerdir (Güzey, 2020: 293). Pelit Evliyasını ziyarete gelen aydaş kadın ve çocuklar türbe bahçesindeki kabinde yıkamakta veya onlara nazar duası okumaktadır (Ünalan, 2021: 58).

8. RİTÜEL VE ZAMAN

Türk halk hekimliğinde, ritüellerin etkinliği büyük ölçüde zamansal tabiatına bağlıdır. Çocuğu olmayan bir kadının, Diyarbakır'da bulunan "çocuk dileme" türbesinde, çarşamba akşamı yapılan ziyareti sonrası çocuk sahibi olması, zamansal uyumluluğun ne kadar kritik olduğunu göstermektedir. Demir Gömlek Türbesi örneğinde, "Üç çarşamba götürürler çelimsiz, yarmaz çocukları. Küçükken benim oğlanı da götürdüm. Yemiyordu yemeye başladı" şeklindeki tanıklık, üç haftalık bir döngü içinde çocuk davranışının değişmesini örneklemektedir (Arslan, 2020: 144).

Romatizmadan şifa bulmak için Adıyaman'daki Yel Baba türbesine gidenlerin, perşembeyi cumaya bağlayan gece türbeyi ziyaret ederek, türbeye el sürerek ağrıyan bölgelerini ovarmaları, zamansal ve mekansal pratiklerin birleşimini göstermektedir. Bazıları türbe etrafındaki topraktan alır, eve getirir; toprağı suya karıştırarak dinlendirdikten sonra suyla yıkanmaktadırlar. Bu suyun kendilerini iyileştireceğine inanılmaktadır (Çifçi, 2019: 55).

SONUÇ

Türk halk hekimliğine yönelik bu araştırma, kutsal mekân ve kutsal zamanın ayrı ayrı değil, iç içe geçmiş ve tamamlayıcı bir bütünlük içinde işlediğini açıkça ortaya koymaktadır. Bir türbe veya yatırın şifalı kabul edilmesi, yalnızca o fiziksel mekânın özellikleri ile değil, aynı zamanda o mekânın belirli günlerde ve belirli zamansal döngülerde ziyaret edilmesinin bir gereklilik olmasıyla ilişkilidir. Çarşamba, perşembe, cuma, salı gibi haftanın günleri aylık döngüler, mevsimsel geçişler ve özellikle üç günlük ritüel döngüleri halk hekimliğinin zamansal yapısının temel unsurlarını oluşturmaktadır.

Ritüel pratikleri (oruç, mum yakma, dua, kurban kesme, toprak ve su ile temas) ve bu pratiklere yüklenen anlamlar, kutsal mekân ile kutsal zamanın eklemlenmesini sağlamaktadır. Hastalık türlerine göre farklı türbelerin tercih edilmesi ve farklı zamansal döngülerin izlenmesi, Türk halk hekimliğinin sembolik sistem olduğunu ve bu sistemin mekânsal-zamansal koordinasyon etrafında organize edildiğini göstermektedir.

Sonuç olarak, Türk halk hekimliğinde kutsal mekân ve kutsal zaman, hastalık-sağlık, ölüm-yaşam, profan-kutsal arasındaki geçişleri yönetmekte, bu geçişlerin sosyal, kültürel ve duygusal yönlerini düzenlemektedir. Bu çalışmada ortaya konan veriler, halk hekimliğinin "başa çıkma mekanizması" olmanın ötesinde toplumsal bellekte ve kolektif hafızada kutsal zamanın ve kutsal mekânın ne anlama geldiğini tanımlayan bir kültürel pratik sistemi olduğunu göstermektedir.

KAYNAKLAR

Altındağ, N. (2021). *Siirt'in Kurtulan İlçesinde Halk Hekimliği Uygulamaları* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Arslan, M. (2020). *Halk Hekimliği Bağlamında Ocaklar: Karaman Yöresi Örneği* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Gazi Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Çal, İ. (2020). *Amasya Bölgesi Alevi Ocaklarında İnanç ve Ritüeller: Ali Pir Civan Ocağı Örneği* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Çağ Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Çifçi, T. (2019). *Adıyaman ve Çevresinde Halk İnançları ve Halk Hekimliği* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Dicle Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Güzey, G. Z. (2020). *İzmir'deki Kutsal Ziyaret Yerleri Etrafında Oluşan İnanç ve Uygulamalar* [Yayımlanmamış doktora tezi]. Ege Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Köse, F. (2019). *Nevşehir-Hacıbektaş İlçesi Alevi-Bektaşi İnanç Sisteminde Eski Türk İnanışlarının İzleri* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Özen, L. (2024). *Türk Halk Bilimi Cizre Halk Hekimliği* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi] Mardin Artuklu Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü.

Sarıayın, N. (2021). *Elazığ İli Baskil İlçesi Halk Hekimliği* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Shehu, F. (2024). *Arnavutluk Türbe ve Yatırları Etrafında Oluşan İnanç ve Uygulamalar* [Yayımlanmamış doktora tezi]. Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.
Şevli, D. (2023). *Uygulamalı Halk Bilimi Bağlamında Van ve Çevresinde Halk Hekimliği* [Yayımlanmamış doktora tezi]. Fırat Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.
Türksever, Z. (2014). *Türk Halk İnanışlarında Şehitlik Üzerine Halk Bilimsel Bir İnceleme: Edirnekapi Örneği* [Yayımlanmamış doktora tezi]. İstanbul Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.
Uman, T. (2023). *Diyarbakır Merkez ve Çevresi (İlçeleri) Halk Hekimliği* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Batman Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü.
Ünal, Ö. (2019). *Hatay'ın Dörtyol İlçesinde Halk Hekimliği* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Gazi Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.
Ünalan, Ö. (2021). *Alanya'da Halk Hekimliği* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Atatürk Üniversitesi, Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü.

HALK HEKİMLİĞİNDE SAYISAL TEDAVİ: ÜÇLEME RİTÜELİ

Tuğrul BALABAN
Doç. Dr., Sinop Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü,
ORCID: 0000-0003-2975-9347

ÖZET
Türk halk hekimliği geleneğinde tedavi uygulamalarının belirli sayısal tekrarlarla yapılması, sembolik ve pratik bir sistem oluşturur. Bu çalışma, "üçleme" ritüelinin halk hekimliğinde merkezi rolünü inceleyerek, sayısal sembolizmin tedavi mekanizmasındaki işlevini analiz etmektedir.
Belirli hastalıkların tedavisinde üç, yedi, kırk gibi sayıların seçilmesi rastlantı değil, çeşitli kültürel ve dini köklerle bağlantılıdır. Siğil, temre, sarılık, aydaşlık ve konuşamayan çocuk gibi kronik hastalıkların tedavisi tipik olarak "üç Çarşamba", "üç Perşembe" veya "üç hafta" gibi üçlü döngüler halinde uygulanmaktadır. Bu sayısal tekrar, tedavi ritüelini sistematik bir düzene oturturken, aynı zamanda hastalığın iyileşme sürecini kültürel olarak yapılandırmaktadır.
Çalışmada üçlemenin üç temel işlevi öne çıkmaktadır: Sembolik olarak, üç sayısı kozmolojik bütünlüğü (üst, orta, alt dünya) temsil eder. Pratik-psikolojik olarak, tekrarlı uygulamalar hastalının tedaviye uyumunu sağlayıp tedaviye inanç mekanizmasını kuvvetlendirir. Toplumsal olarak da üçleme ritüelleri tedavi sürecini sosyal bir olay haline getirerek, bireyi toplumsal ağlara entegre eder.
Ocaklıların (geleneksel hekimlerin) ifadelerine göre, "hastalık tedavisindeki pratiğin üçe tamamlanmaması durumunda tedavinin başarısız olacağı" yaygın kanaat olarak görülür. Bu yapı, hastalının tekrar ziyaretler aracılığıyla tedavi sürecine aktif olarak katılımını güvence altına alır.
Araştırma, sayısallaştırılmış tedavi sisteminin biyolojik, psikolojik ve kültürel boyutları birleştiren bir mekanizma olduğunu göstermektedir. Halk hekimliği uygulamalarında sayısal tekrar (özellikle üçleme), hastalığın tedavisini sosyal olarak görünür hale getirerek hasta ile toplum arasında paylaşılan bir olguya dönüştürür. Belirli sayıda tekrarlanan tedavi uygulamaları, hastaya tedavi sürecini kontrol etme hissi verir ki hasta her hafta aynı gün ocaklıya gittiğini bildiğinden, iyileşme süreci öngörülebilir ve yönetilebilir görünür. İlaveten sayısal düzenlilik (her çarşamba, üç hafta boyunca gibi) ile tedaviye sembolik bir bütünlük kazandırır ve hastanın tedaviye olan inancını güçlendirir. Buna göre üçleme ritüeli bir tedavi yöntemi olmanın ötesinde hasta-hekim-toplum arasında anlamlandırılan ve paylaşılan bir kültürel deneyimdir. Bu sistem, modern tıp ile geleneksel bilgi arasındaki karşıtlığı aşarak, kültürel bağlamda hastalığın manipüle edilerek nasıl "tedavi edilebilir" hale getirildiğini göstermektedir.
Anahtar Kelimeler: Halk hekimliği, üçleme ritüeli, sayısal sembolizm, sağaltma, ocak/ocaklı

NUMERICAL TREATMENT IN FOLK MEDICINE: THE TRIPLICATION RITUAL

ABSTRACT
In the Turkish folk medicine tradition, performing treatment applications with specific numerical repetitions creates a symbolic and practical system. This study analyzes the function of numerical symbolism in the treatment mechanism by examining the central role of the "triplication" ritual in folk medicine.
The selection of numbers such as three, seven, forty in the treatment of certain diseases is not coincidental but is connected to various cultural and religious roots. The treatment of chronic conditions such as warts, ringworm, jaundice, malnutrition, and speech delay in children is typically applied in triple cycles like "three Wednesdays", "three Thursdays", or "three weeks".

This numerical repetition places the treatment ritual into a systematic order while culturally structuring the healing process of the disease.
The study highlights three fundamental functions of triplication: Symbolically, the number three represents cosmological integrity (upper, middle, lower world). Practically and psychologically, repetitive applications ensure the patient's adherence to treatment and strengthen the belief mechanism in the treatment. Socially, triplication rituals transform the treatment process into a social event, integrating the individual into social networks.
According to the expressions of “ocaklı” (traditional healers), “if the practice in disease treatment is not completed three times, the treatment will fail” is seen as a common belief. This structure ensures the patient's active participation in the treatment process through repeated visits.
The research shows that the numerically structured treatment system is a mechanism that combines biological, psychological, and cultural dimensions. In folk medicine practices, numerical repetition (especially triplication) makes the treatment of the disease socially visible, transforming it into a phenomenon shared between the patient and society. Treatment applications repeated a certain number of times give the patient a sense of controlling the treatment process; since the patient knows they visit the healer on the same day each week, the healing process appears predictable and manageable. Additionally, numerical regularity (such as every Wednesday for three weeks) gives symbolic integrity to the treatment and strengthens the patient's belief in the treatment. Accordingly, the triplication ritual is beyond being a treatment method; it is a cultural experience that is given meaning and shared among patient-healer-society. This system demonstrates how disease can be manipulated to become “treatable” in a cultural context, transcending the opposition between modern medicine and traditional knowledge.
Keywords: Folk medicine, triplication ritual, numerical symbolism, remedy, the hearth / the hearth members.

1. GİRİŞ

Halk hekimliği, tarih boyunca toplumların hastalıklarla mücadelede geliştirdikleri rasyonel ve irrasyonel unsurları bir arada içeren sağaltma sistemidir. Bu sistemler tıbbi bilgiler kadar dinsel inançlar, mitolojik unsurlar ve sembolik uygulamalarla entegre olmuştur. Hastalığın yalnızca fizyolojik bir bozukluk değil aynı zamanda manevi, sosyal ve kozmik dengenin bozulması olarak algılandığı geleneksel toplumlarda, şifa arayışı kültürel kodlarla derinlemesine iç içe geçmiştir. Bu sembollerin özellikle sayılar etrafında görünür olduğu bilinmektedir. Sayıların iyileştirme gücüne dair inanç, ritüellerin yapılandırılmasında da merkezi bir rol oynamaktadır. Özellikle tedavi sürelerinin, tekrar sayılarının ve tercih edilen günlerin sayısal örüntüler içinde yapılandırılması bu durumun somut göstergesidir. Sayılar, neredeyse tüm kültür ve medeniyetlerde sembolik anlam taşırlar. Bunların arasında üç sayısı, mitolojik ve dinsel geleneğin çoğunda özel bir yeri vardır. Sayıların tılsımlı unsurlar olarak değerlendirilerek gizil güçlere sahip olduğu inancı çevrelerinde büyüsel bazı davranışların da şekillenmelerine yol açmıştır. 1, 3, 7, 9 ve 40 rakamları dünyanın hemen her yerinde çeşitli anlamlar yüklenmiştir. “Kutsallığına inanılan sayıların en eskisi ve en yaygını üçtür. Ernst Cassier’e göre üç sayısı bütün insanlığın manevi mirası olup kutsallığı; göklerin, yerlerin ve suların üç ayrı varlık olarak eski çağ insan düşüncesinde yer almasından kaynaklanmaktadır. Çok tanrıcılığın üç biçimli tanrılarından tek tanrıcılığın üç görünümlü tek tanrılarına kadar bütün tanrılık alanı üçlemelerle doludur” (Bayat, 2000:11). Türk Halk Hekimliği uygulamalarında “üç” sayısı ve bunun etrafında gelişen üçleme ritüeli, iyileşme sürecini destekleyen en yaygın ve dikkat çekici unsurlardan biridir. Üç sayısı, kutsallığı, tamamlama, denge ve döngüsellik simgesi olarak kabul edilmiş; bu anlam, doğrudan halk hekimliği pratiklerine aktarılmıştır. Üçleme ritüeli ya da sayısal tedavi bir sağaltım eyleminin gücünü artırmak, şifayı kesinleştirmek ve hastalığı

tamamen vücuttan uzaklaştırmak amacıyla kullanılan yaygın bir formüldür. Herhangi bir müdahalenin tekrarlama sayısı olarak haftanın belirli günleriyle özellikle art arda üç gün veya üç hafta boyunca uygulanması ve özellikle Çarşamba gibi özel günlerin tercih edilmesi esasına dayanır. Türk kültüründe üç sayısı başlangıç, orta ve son; tanrı, insan ve evren; yeraltı (alt/karanlık dünya), yeryüzü (orta dünya) ve gökyüzü (yukarı dünya); beden, can ve ruh gibi sembolleri ile kapsayıcı bir şekilde düşünülmüştür.

Türkiye'nin farklı bölgelerinden derlenen veriler, üç sayısının yalnızca bir tekrar sayısı olmadığını, aynı zamanda tedavinin etkinliğini sağlayan kutsal ve sembolik bir unsur olduğunu ortaya koymaktadır. Elde edilen veriler ışığında, Türk Halk Hekimliğinde üçleme ritüelinin, sarılık, siğil, nazar, aydaşlık (gelişme geriliği) gibi hem fizyolojik hem de psikolojik hastalıkların tedavisinde bir zorunluluk olarak ortaya çıktığı gözlemlenmektedir. Uygulamalar, abdest, dua ve türbe ziyaretleri gibi dinsel unsurlarla, göçertme, üç yol ağzı ve kutsal nesne kullanımı gibi büyüsel unsurların bir sentezini sunmaktadır.

Bu kapsamda araştırma, Türk halk hekimliği geleneğinde "üçleme" olarak adlandırılan bu ritüel pratiklerin kuramsal çerçevesini ve pratik işlevselliğini analiz etmeyi amaçlamaktadır. Ritüelin hastalıklar bağlamında uygulanma biçimlerini, tercih edilen günlerin (özellikle Çarşamba) nedenlerini ve bu pratiklerin ardındaki kültürel, dinsel ve büyüsel inanç katmanlarını çözümlemeyi hedeflemektedir. Elde edilecek bulgular, geleneksel şifa arayışındaki sayı sembolizminin ve ritüel tekrarının kültürel işlevini ortaya koyarak, halk hekimliği literatürüne analitik bir katkı sunacaktır. Çalışma nitel araştırma yöntemine dayanmaktadır. Veri kaynağı olarak, Türkiye'nin farklı coğrafyalarında yapılan halk hekimliği araştırmalarından elde edilen akademik tez ve makaleler kullanılmıştır. Toplanan veriler kategorize edilmiş, üçleme ritüelinin farklı hastalık türleriyle olan ilişkisi ve sembolik anlamı ortaya konulmaya çalışılmıştır.

2. ÜÇLEME RİTÜELİNİN GÖRÜNÜMLERİ

2.1. Çarşamba Günü ve Üç Sayısı

Halk hekimliği uygulamalarında en yaygın görülen uygulama tedavilerin üç çarşamba üst üste tekrarlanmasıdır. Bu uygulamaya dermatolojik rahatsızlıklardan psikolojik hastalıklara, çocuk sağlığından kronik rahatsızlıklara kadar geniş bir çerçevede yer verilmektedir.

Sarılık hastalığının tedavisinde bu yapı açıkça gözlemlenmektedir. Balıkesir yöresinde sarılık tedavisi için ocaklıların iki seans normal uygulama yaptığı üçüncü seansın ise mutlaka pazartesi veya cumartesi günlerine denk getirildiği belirtilmektedir (Koç, 2019: 132). Benzer şekilde, Mersin yöresinde sarılık tedavisi için hastalar üç cumartesi veya üç çarşamba ocağa giderler (Gülenç Kösemek, 2022: 16-17). Van ve çevresinde sarılık tedavisi için üç çarşamba üst üste halk hekimlerine gidilir, kulak arkası ve dilin altı kesilerek kan akıtılır (Şevli, 2023: 96-97). Adana yöresinde sarılık ocağı hastanın alnına jiletle çizikler atarak hazırladığı merhemi sürer ve üç çarşamba hastayı okur (Özgen, 2007: 29).

Uygulamalarda üç sayısının ritüelistik önemi ile çarşamba gününün uğurlu gün inancının birleştiği görülmektedir. Üç çarşamba tercihi hastalığın türünden ve uygulamanın yapıldığı bölgeden bağımsız olarak geniş bir alanda başvurulan bir yöntemdir. Tedavilerin "üç çarşamba üst üste" tekrarlanması, ritüelin gücünü pekiştirme ve şifayı tamamlama inancına dayanır. Uygulamanın büyüsel ve dinsel etkisini garanti altına alan bir kutsal ölçü olarak işlev gören tekrar ile pratiklerin bir iki kez yapıldıktan sonra kesilmesi durumunda hastalığın geri döneceği inancı bu üçlemenin zorunluluğunu pekiştirir. "Üçleme" süreci, hastalığın vücudu terk etmesi için gereken sürenin sembolik olarak belirlenmesidir.

2.2. Deri Hastalıklarında Üçleme

Deri hastalıkları kategorisinde üçleme ritüeli yoğun biçimde uygulanmaktadır. Temre (dermatologik bir rahatsızlık) tedavisinde bu yapı açıkça görülmektedir. Alanya'da temre tedavisi için ocaklı abdest aldıktan sonra üç gün tükürerek tedavi eder (Ünalan, 2021: 126-127). Diyarbakır'ın Hani ilçesinde ocaklı kadın, iğneyi tükürükle ıslatıp temrenin etrafında yedi defa döndürür ve bu uygulamayı üç çarşamba üst üste tekrar eder (Uman, 2023: 48). İslahiye

yöresinde temre yaraları el almış kişiler tarafından kopya kalemi ile çizilir ve bu işlem üç çarşamba tekrar edilir (Gökçe Şentürk, 2019: 67). Siğil tedavisinde de benzer bir tedavi görülmektedir. Hatay yöresinde ocaklı çarşamba günü veya cuma namazından önce toprağa bastırdığı parmağını siğil üzerine basar ve Kur'an ayetleri en az yedi kez tekrar edilir, siğilin üç gün içinde kuruyacağına inanılır (Atahan, 2019: 67-68). Alanya'da siğil geçmezse üç çarşamba aynı işlem tekrarlanır (Ünalan, 2021: 126). Bitlis'te siğil ocağı arpa ezilip hamur haline getirilerek siğillere sürülür ve dua okunur, bu uygulama üç çarşamba boyunca yapılır (Yetgin, 2022: 37). Egzama tedavisinde de üçleme deseni devam etmektedir. Van yöresinde cami hocasına kına okutturulur ve üç çarşamba üst üste egzamalı bölgeye sürülür (Şevli, 2023: 65-66). Mantar hastalığında söğüt ağacından alınan dal ateşte ısıtılarak dağlama işlemi uygulanır ve bu işlem üç defa yapılır, uygulamanın çarşamba veya cuma günü gerçekleştirilmesi gerekir (Atahan, 2019: 64).

Uygulamalarda üç sayısı ve çarşamba günü birlikteliğinin yanı sıra ritüele tükürük, iğne, çizik ve dağlama gibi fiziksel temas unsurlarının yoğun bir şekilde eşlik ettiğini ortaya koyar. Yine eylemin gücünü artırma ve kesinleştirme motivasyonuna dayanır ve şifanın hemen değil ritüel tamamlandıktan sonra geleceği inancını simgeler. Deri hastalıkları vücudun görünen yüzeyinde olduğu için tedavilerde doğrudan fiziksel müdahale içeren unsurlar yoğunlaşır: Alanya'da Temre tedavisi için ocaklının üç gün tükürerek tedavi etmesi ve Hani'de iğnenin tükürükle ıslatılması, tükürüğün halk hekimliğinde hem temizleyici hem de büyüsel bir güç olarak kullanıldığını gösterir. Tükürük, özellikle dinsel metinlerle (ve dua) birleştiğinde, şifanın ocaklının bedeninden çıkan bir sıvı aracılığıyla hastanın bedenine aktarılması işlevini görür.

2.3. Nazara Karşı Üçleme

Nazar inancı ve tedavisinde üçleme ritüeli merkezi bir rol oynamaktadır. Erdemli yöresinde nazarlı kişiye üç çarşamba kurşun dökülerek nazarının geçmesi amaçlanır (Çetinel, 2019: 175). Diyarbakır'da bir bardak sirkeye bir avuç kaya tuzu karıştırılır, nazar duası ve El-Fetih esması okunur, bu uygulama üç çarşamba tekrarlanır (Uman, 2023: 86).

Türk Halk Hekimliğinde nazar (kem göz) inancının tedavisinde üçleme ritüelinin hem büyü hem de dinsel-koruyucu pratiklerin merkezinde yer aldığını göstermektedir. Nazar, genellikle ani hastalık, başarısızlık veya talihsizlik getirdiğine inanılan bir durumdur. Bu nedenle tedavi ritüelleri de korunma ve temizleme amacı taşır. Kurşun dökme, nazarı temsil eden negatif enerjiyi somutlaştırıp sıvıdan katıya geçirerek hapseden ve vücuttan uzaklaştıran güçlü bir büyüsel göçürme eylemidir. Bu işlemin çarşamba günü tercih edilmesi, o günün uğurlu ve etkili olduğu inancına bağlanırken üç kez tekrarlanması ritüelin etkisini kesinleştiren sayısal gücü temsil eder. Ayrıca el-Fetih esmasının ve nazar duasının okunması ise uygulamaya tamamen dinsel bir koruma niteliği katar. Dinsel okuma ne kadar güçlü olursa olsun, ritüelin şifasının tamamlanması için üç çarşamba tekrar edilmesi gerektiği inancı, sayısal ritüelin dinsel pratikler üzerindeki etkisini gösterir.

2.4. Çocuk Hastalıklarında Üçleme

Çocuk sağlığı ile ilgili uygulamalarda üçleme ritüeli yaygın biçimde görülmektedir. Midyat'ta yemeyen, içmeyen, zayıf çocuklar için kıyık ocağına gidilir. Çocuk yaşlı ağaçların kökünden üç çarşamba İhlas okunarak geçirilir (Algan, 2023: 90). Aydaş (gelişemeyen çocuk) tedavisinde üçleme oldukça belirgindir. Karaman yöresinde aydaş çocuklar üç çarşamba ocak evinde yıkanır (Arslan, 2020: 86). Alanya'da aydaş çocuk üç yol ayrımında çimdirilerek tedavi edilir, bu işlem üç çarşamba yapılır (Ünalan, 2021: 98).

Uygulamalarda çocuk sağlığı ve gelişimi ile ilgili sorunların tedavisi için üçleme ritüelinin temel bir koruyucu ve sağaltıcı mekanizma olarak işlediği görülür. Veriler, Türk Halk Hekimliğinde çocuk sağlığı ve gelişimi ile ilgili sorunların tedavisinde üçleme ritüelinin temel bir koruyucu ve sağaltıcı mekanizma olarak işlediğini göstermektedir. Özellikle "kıyık" (iştahsızlık, zayıflık) ve "aydaş" (gelişme geriliği, çelimsizlik) gibi durumlar çocuk üzerindeki bir ağırlık veya olumsuz etki olarak algılanmakta ve bu etkiyi kaldırmak için ritüelistik tekrara

başvurulmaktadır. Çocuk hastalıklarında sağaltım için yine en çok tercih edilen zaman dilimi "üç çarşamba"dır. Bu süreklilik, hastalık etkenini tamamen ortadan kaldırmak için gerekli olan ritüelistik döngünün tamamlanması inancına dayanır. Karaman yöresindeki aydaş ocaklısı yakın yerden gelen ailelerden çocuğu üç Çarşamba getirmelerini isterken uzaktan gelenler için ise niyet ederek üç defa yıkama işlemini yapmalarını önermektedir. Bu durum, üçleme kuralının fiziksel (üç hafta) veya sembolik (üç yıkama/tekrar) olarak uygulanabildiğini ve niyetin ritüelin bir parçası olduğunu gösterir. Çocuk hastalıkları tedavisindeki uygulamalar, hastalığı/olumsuzluğu sembolik olarak çocuğun üzerinden başka bir yere aktarma (göçürme) veya temizleme temasını yoğun bir şekilde içerir: Midyat'ta kıyık çocukların üç çarşamba yaşlı, uğurlu ağaçların kökünden İhlas Suresi okunarak geçirilmesi, çocuğun zayıflığına neden olan kötülüklerin doğaya veya ağaca devredilmesi (göçürülmesi) ritüelini simgeler. Aynı zamanda ağacın "uğurlu" olması, bu eyleme dinsel ve büyüsel bir güç katar. Aydaş çocukların Karaman'da ocak evinde yıkanması ve Alanya'da üç yol ayrımında çimdirilmesi, hastalığı/ağırlığı su ve ritüelistik mekan aracılığıyla temizleme amacını taşır. Üç yol ayrımı, halk inançlarında kötü ruhların ve büyüsel güçlerin kesiştiği, dolayısıyla hastalığın bırakılıp gideceği bir alan olarak kabul edilir. Bulgular, çocuk sağlığı sorunlarında üçleme ritüelinin, hem tedavi sürecini yapılandıran bir zaman çizelgesi hem de sembolik temizlik ve göçürme eylemlerini etkinleştiren temel bir sayısal düşünme biçimi olduğunu ortaya koymaktadır.

2.5. Türbe ve Ziyaret Yerleri Ziyaretlerinde Üçleme

Kutsal mekanlara yapılan ziyaretlerde de üçleme örüntüsü görülmektedir. Diyarbakır'ın Hazro ilçesindeki Şeyh Hasane Zeraki ziyaretine felçli hastalar üç çarşamba götürülür (Uman, 2023: 99). Adıyaman'da psikolojik hastalığı olanlar üst üste üç perşembe veya üç cuma günü ziyaretlere gider (Çifçi, 2019: 226). Siirt'in Kurtulan ilçesinde Şeyh Hasan Zerraki Türbesi'ne felç tedavisi için üç perşembe üst üste gidilir (Altındağ, 2021: 261). Siroz hastası üç hafta üst üste salı günü olmak üzere türbeyi ziyaret eder (Altındağ, 2021: 256).

Türk Halk Hekimliğinde türbe ve ziyaret yerlerinin yalnızca fiziksel hastalıkların değil, aynı zamanda manevi ve psikolojik rahatsızlıkların tedavisinde de kullanıldığını ve bu ziyaretlerin etkinliğinin üçleme ritüeli ile sağlandığını göstermektedir. Bu bağlamda, ritüelistik tekrar, mekânın kutsallığı ile birleşerek şifa gücünü katlamaktadır. Ziyaret yerlerindeki üçleme ritüeli, hastalığın türüne ve ritüelin amacına göre gün seçiminde esneklik gösterirken, "üç" sayısındaki ısrarı korur: Felçli hastalar, Diyarbakır'da üç Çarşamba ve Siirt'te üç Perşembe üst üste Şeyh Hasan Zerraki Türbesi'ne götürülür. Bu durum, ağır fiziksel/nörolojik rahatsızlıkların tedavisinde bu günlerin ve türbenin özel bir güce sahip olduğuna inanıldığını gösterir. Akıl hastalığı, cin çarpması gibi psikolojik hastalıkları olan kişiler, Adıyaman'da üst üste üç Perşembe ya da üç Cuma günü ziyaretlere gider. Perşembeyi cumaya bağlayan gece (mübarek gün başlangıcı) türbede kalmak da benzer ritüellerde görülür. Bu günler İslam inancında mübarek kabul edildiği için manevi kaynaklı görülen hastalıkların tedavisinde tercih edilmektedir. Ziyaretin üç hafta/gün boyunca tekrarlanması, hastanın şifaya olan güçlü itikadını (inancını) gösterir. Türbelerde su içme, yıkanma, terlik sürme gibi ritüelistik eylemlerin de (tıpkı ocaklardaki tükürük, kına gibi) yapıldığı görülür. Bu materyaller, üçleme süreci boyunca kullanılarak, türbenin kutsal enerjisini hastaya aktarma işlevini üstlenir.

2.6. Üçlemenin İstisnaları ve varyasyonları

Her ne kadar üç sayısı baskın olsa da bazı uygulamalarda tek seans veya yedi tekrar gibi varyasyonlar görülmektedir. Hatay yöresinde ocaklı Kur'an ayetlerini en az yedi kez tekrar eder (Atahan, 2019: 67-68). Ancak bu varyasyonlar bile çoğunlukla üçleme deseni içinde yer alır. Örneğin bir seansta yedi kez tekrarlanan bir eylem, toplam üç seans boyunca uygulanmaktadır. Bazı uygulamalarda üçlemenin sırası önemlidir. Arnavutluk'ta türbe ziyaretinde bu üç günün sırasının bozulması halinde şifa bulunamayacağına inanılmaktadır (Shehu, 2024: 275). Yedi tekrarlı uygulamanın, genellikle toplam üç seans boyunca yapılması sayılar arasında da bağ kurar. Yedi sayısal biriminin baskın olan üçleme döngüsü (üç seans/hafta) içinde bir adım veya

aşama olarak kullanıldığını gösterir. Yani yedi tekrar, üçleme ritüelinin etkisini artırmak için kullanılan bir araçtır ve ana kuralı değiştirmemektedir.

SONUÇ

Türk halk hekimliği uygulamalarında üçleme ritüeli, coğrafi ve kültürel farklılıklara rağmen dikkate değer bir tutarlılık göstermektedir. Balıkesir'den Van'a, Adana'dan Diyarbakır'a kadar geniş bir coğrafyada, farklı hastalık kategorilerinde "üç Çarşamba" formülasyonu neredeyse standart bir uygulama olarak karşımıza çıkmaktadır.

Bu ritüelin yaygınlığı ve sürekliliği, sadece geleneksel bir alışkanlık olmadığını ve sembolik anlamlar taşıdığını göstermektedir. Üç sayısı hem İslami hem de İslamiyet öncesi Türk inanç sistemlerinde kutsal kabul edilen bir sayı olarak halk hekimliği uygulamalarına hem dinsel hem de büyüsel bir meşruiyet kazandırmaktadır.

Çarşamba gününün tercih edilmesi, İslami takvim sistemi içinde özel bir güne atfedilen kutsallık anlayışını yansıtmaktadır. Ancak perşembe, cuma ve salı günlerinin de bazı uygulamalarda tercih edilmesi, günlerin kutsallığı konusunda bölgesel farklılıkların olduğunu göstermektedir.

Üçleme ritüelinin bir diğer önemli işlevi, tedavi sürecine bir yapı ve düzen kazandırmasıdır. Hastanın ve ailesinin tedaviye olan bağlılığını test eder, sabır ve inanç gerektirir. Ritüelin tamamlanmaması durumunda iyileşmenin gerçekleşmeyeceği inancı, hastayı tedavi sürecine tam olarak dahil eder ve sorumluluk hissi yaratır.

Modern tıp uygulamalarının yaygınlaşmasına rağmen, üçleme ritüelinin halk hekimliğinde devam etmesi, geleneksel tedavi sistemlerinin toplumsal bellekteki gücünü ve insanların kültürel kökenlerine olan bağlılığını göstermektedir.

KAYNAKLAR

Algan, F. (2023). *Midyat'ta Halk Hekimliği* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Altındağ, N. (2021). *Siirt'in Kurtulan İlçesinde Halk Hekimliği Uygulamaları* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Arslan, M. (2020). *Halk Hekimliği Bağlamında Ocaklar: Karaman Yöresi Örneği* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Gazi Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Atahan, O. (2019). *Hatay Yöresi Halk Hekimliği* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Bayat, A. H. (2000). *Türk Kültüründe Üçlü Sözler*. İstanbul: Türk Dünyası Araştırmaları Vakfı.

Çetinel, E. (2019). *Erdemli'de Halk Hekimliği Uygulamaları ve İnanışları* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Çifçi, T. (2019). *Adıyaman ve Çevresinde Halk İnançları ve Halk Hekimliği* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Dicle Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Gökçe Şentürk, M. (2019). *İslahiye'de (Gaziantep) Halk Hekimliği* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Gaziantep Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Gülenç Kösemek, K. (2022). *Ankara İli Bala İlçesi Halk Hekimliğinde Ocaklık Geleneği* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü.

Koç, H. (2019). *Balıkesir'de Sağaltıcı Ocaklar ve Halk Hekimliği Uygulamaları* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Balıkesir Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Özgen, Z. N. (2007). *Adana (Merkez) Halk Hekimliği Araştırması* [Yayımlanmamış doktora tezi]. Çukurova Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Shehu, F. (2024). *Arnavutluk Türbe ve Yatırları Etrafında Oluşan İnanç ve Uygulamalar* [Yayımlanmamış doktora tezi]. Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Şevli, D. (2023). *Uygulamalı Halk Bilimi Bağlamında Van ve Çevresinde Halk Hekimliği* [Yayımlanmamış doktora tezi]. Fırat Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Uman, T. (2023). *Diyarbakır Merkez ve Çevresi (İlçeleri) Halk Hekimliği* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Batman Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü.
Ünalan, Ö. (2021). *Alanya'da Halk Hekimliği* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Atatürk Üniversitesi, Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü.
Yetgin, F. (2022). *Bitlis'te Halk Hekimliği* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Muş Alparslan Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

KAVUN (*Cucumis melo* L.) MEYVESİ VE ATIKLARININ BESİNSEL BİLEŞİMİ VE FONKSİYONEL ÖZELLİKLERİ

Zeynep ER
Tokat Gaziosmanpaşa University, Faculty of Engineering and Architecture, Department of Food Engineering, 60250 Tokat, Türkiye
ORCID ID: 0009-0005-2277-0107
Arş. Gör. Dr. Semra TOPUZ TÜRKER
Tokat Gaziosmanpaşa University, Faculty of Engineering and Architecture, Department of Food Engineering, 60250 Tokat, Türkiye
ORCID ID: 0000-0002-9122-0839
Prof. Dr. Mustafa BAYRAM
Tokat Gaziosmanpaşa University, Faculty of Engineering and Architecture, Department of Food Engineering, 60250 Tokat, Türkiye
ORCID ID: 0000-0002-8232-226X

ÖZET
Kavun (*Cucumis melo* L.), Cucurbitaceae familyasına ait olup, yüksek besin değeri, hoşa giden aroması ve ekonomik önemi nedeniyle dünya genelinde yaygın olarak yetiştirilen önemli bir tarım ürünüdür. Taze tüketiminin yanı sıra meyve suyu, reçel, dondurma, yoğurt, tatlı ve pastacılık ürünleri gibi farklı gıda endüstrilerinde hammadde olarak değerlendirilmektedir. Ayrıca kozmetik sektöründe de doğal aroma ve biyoaktif içerikleri sayesinde kullanım alanı bulmaktadır. Küresel ölçekte kavun üretimi sonucunda önemli miktarda biyolojik atık oluşmaktadır. Bu atıkların etkin şekilde değerlendirilmesi, yalnızca çevresel sürdürülebilirliğe katkı sağlamakla kalmayıp, aynı zamanda ekonomik açıdan katma değerli ürünlerin geliştirilmesine de olanak sunmaktadır. Besin bileşimi açısından kavun; C vitamini, provitamin A, folik asit, tiamin ve riboflavin bakımından zengin olup, yüksek su içeriği ve düşük enerji değeriyle beslenmede önemli bir yere sahiptir. Özellikle meyvenin kabuk ve çekirdek kısımları, yüksek düzeyde fenolik bileşikler, flavonoidler ve karotenoidler gibi antioksidan bileşenler içermekte; bu yönüyle beslenme, farmasötik ve fonksiyonel gıda uygulamaları açısından dikkat çekici bir potansiyele sahiptir. Yapılan çalışmalar, bu biyoaktif bileşiklerin antioksidan, antimikrobiyal, antidiyabetik, antiinflamatuar ve antikanserojen özellikler gösterdiğini ortaya koymaktadır. Bu çalışmanın amacı, kavun meyvesinin ve üretim esnasında oluşan atıklarının (çekirdek ve kabuk) besin ögeleri ile fonksiyonel özelliklerini bilimsel bir perspektiften değerlendirmek ve sürdürülebilir kullanım olanaklarına ışık tutmaktır.
Anahtar kelimeler: Kavun, meyve atığı, biyoaktif bileşikler, besin bileşimi

NUTRITIONAL COMPOSITION AND FUNCTIONAL PROPERTIES OF MELON FRUIT (*Cucumis melo* L.) AND ITS WASTE

ABSTRACT
Melon (*Cucumis melo* L.) belongs to the Cucurbitaceae family and is an important agricultural product widely cultivated worldwide due to its high nutritional value, pleasant aroma, and economic importance. In addition to fresh consumption, it is used as a raw material in various food industries such as fruit juice, jam, ice cream, yogurt, desserts, and pastry products. It also finds application in the cosmetics industry due to its natural aroma and bioactive compounds. Melon production worldwide gives rise to considerable quantities of biological waste. The effective utilization of this waste not only contributes to environmental sustainability but also enables the development of economically valuable products. In terms of nutritional composition, melon is rich in vitamin C, provitamin A, folic acid, thiamine, and riboflavin, and

plays an important role in nutrition due to its high water content and low energy value. In particular, the peel and seeds of the fruit contain high levels of antioxidant components such as phenolic compounds, flavonoids, and carotenoids, making it a promising candidate for nutritional, pharmaceutical, and functional food applications. Studies have shown that these bioactive compounds exhibit antioxidant, antimicrobial, antidiabetic, anti-inflammatory, and anticarcinogenic properties. The aim of this study is to evaluate the nutritional elements and functional properties of melon fruit and its production waste (seeds and peel) from a scientific perspective and to shed light on opportunities for sustainable use.
Keywords: Melon, fruit waste, bioactive compounds, nutrient composition

Giriş

Kavun (*Cucumis melo* L.), salatalık, balkabağı ve karpuz gibi Cucurbitaceae familyasına ait olup, besin değeri ve ekonomik önemi yüksek bir tarım ürünüdür (Güzel ve Akpınar, 2019; Silva ve ark., 2020). Meyveler morfoloji, boyut, şekil, renk, doku ve lezzet açısından büyük çeşitlilik göstermektedir. *Cucumis melo* L. 50 g'dan 15 kg'a kadar değişen meyve ağırlığı ve tek evcikli sarı çiçekleri ile *Cucumis* cinsinin en çeşitli türlerinden biridir (Teksoy, 2020; Nuñez-Palenius ve ark., 2008). Türkiye'de üretimin %85'i İnodorus grubu çeşitlerden oluşmakta olup, yaygın olarak Hasanbey, Kırkağaç, Van, Topatan, Sarı Dilimli, Çitili, Mollaköy, Honeydew, Casaba, Galia ve Ankara Kavunu yetiştirilmektedir (Kurnaz, 2020).
Atıkların geri dönüşüm süreçlerine dâhil edilmeden bertaraf edilmesi önemli madde ve enerji kayıplarına yol açmakta; artan nüfus ve tüketim doğal kaynaklar üzerindeki baskıyı artırarak kaynak verimliliğini zorunlu kılmaktadır. Bu nedenle israfın önlenmesi ve atıkların kaynağında ayrılarak geri dönüştürülmesini temel alan "sıfır atık" yaklaşımı giderek yaygınlaşmaktadır (Ünlü ve ark., 2023). Sanayileşmeyle artan kentsel atıklar çevresel risk oluşturduğundan, özellikle bitkisel atıkların ayrı toplanması hem geri dönüşüm verimliliğini yükseltmekte hem de yüksek katma değerli ürünlerin elde edilmesine olanak sağlamaktadır. Ayrıca kompost üretimine de katkı sunmaktadır. Kavun (*Cucumis melo* L.) ise taze tüketimin yanı sıra meyve suyu, reçel, dondurma, yoğurt, tatlı ve pastacılık ürünleri gibi çok çeşitli gıda endüstrilerinde kullanılmaktadır (Güzel ve Akpınar, 2019).

Kavun işleme sürecinde kabuk ve çekirdek dâhil 8–20 milyon tonluk küresel atık oluştuğu bildirilmektedir (Güney ve ark., 2024). Taze meyvenin yalnızca %38–42'si değerlendirilebilirken, %58–62'si işlenemeyen atık olarak ortaya çıkmaktadır (Rolim ve ark., 2019). Literatür, bu atıkların sadece kompost veya yem olarak kullanılmasının ötesinde, sahip oldukları değerli fitokimyasalların gıda, ilaç ve kozmetik sanayilerinde değerlendirilmesi gerektiğini vurgulamaktadır (Güzel ve Akpınar, 2019).

Bu derleme, işleme atığı olarak ortaya çıkan kavun kabuk ve çekirdeğinin besin ögeleri ile fonksiyonel özelliklerini ve katma değerli ürünlere dönüştürülme potansiyelini literatür ışığında özetlemektedir.

Kavun Meyvesinin Bileşenleri

Kavun, hem temel makro besin ögeleri hem de fonksiyonel biyoaktif bileşenler yönünden zengin bir meyve olup insan sağlığını destekleyici etkileri nedeniyle fonksiyonel gıda olarak değerlendirilmeye uygundur (Teksoy, 2020). Kavun; karbonhidratlar, çeşitli vitamin ve minerallerin yanı sıra, protein ve yağ içeriğiyle de besin değeri yüksek bir meyvedir. Kavun meyvesinin besin bileşenleri Tablo 1'de verilmiştir.

Tablo 1. Kavun meyvesinin bileşenleri (Pozan, 2019; Teksoy, 2020).

Bileşik	Miktar (100 g'da)
Su	87–92 g
Karbonhidrat	6–15 g
Toplam Şeker	7–12 g
Potasyum	130–330 mg
Enerji	18–53 kcal
Fosfor	7–57 mg
Kalsiyum	5–18 mg
Magnezyum	8–17 mg
Protein	0.6–1.2 g
A Vitamini (β-Karoten)	2000–3000 IU
C Vitamini	6–60 mg
Demir	0.2–0.6 mg
B1 Vitamini	0.06 mg
B2 Vitamini	0.02 mg
Yağ	0.1–0.2 g

Manchali ve ark. (2021), kavunun karbonhidrat bileşiminin büyük ölçüde glukoz, fruktoz ve sakkarozdan; lif içeriğinin ise pektin, selüloz ve hemiselüloz gibi polisakkaritlerden oluştuğunu bildirmiştir. Kavun, C vitamini, provitamin A, folik asit, tiamin ve riboflavin açısından zengin yapısı, düşük enerji değeri ve yüksek su içeriğiyle önemli antioksidan ve antiinflamatuar etkilere sahiptir (Tepe, 2023). Fenolik bileşikler ve flavonoidlerce zengin olması, oksidatif stresin azaltılmasına ve böylece kardiyovasküler, nörodejeneratif hastalıklar ile kanser riskinin düşürülmesine katkı sağlayabileceğini göstermektedir (Teksoy, 2020).

Kavun posasının toplam fenolik içeriği 167.1 mg GAE/kg taze ağırlık olarak belirlenmiştir (Gómez-García ve ark., 2020). Meyvede 4-hidroksibenzoik asit, klorojenik asit ve kumarik asit gibi fenolik asitlerin (Benmeziane-Derradji ve ark., 2022) yanı sıra rutin ve kuersetin gibi flavonoidlerin bulunduğu da rapor edilmiştir (Gómez-García ve ark., 2020).

Kavunun aroma profili, esterler, aldehitler, alkoller, terpenoidler, furanlar, ketonlar, laktonlar ve benzen türevleri gibi uçucu bileşiklerin sentezine dayanmaktadır. Kavunda şimdiye kadar 500'den fazla uçucu bileşik tanımlanmıştır. Esterler daha tatlı ve meyvemsi, aldehitler ise taze ve yeşil aromalarla ilişkilidir. Genetik yapı, çevresel koşullar ve hasat sonrası işlemler aroma oluşumunda belirleyicidir. Aromatik genotipler ester bakımından zengin ve kompleks aroma profillerine sahipken, aromatik olmayan genotiplerde aldehit ve alkoller baskındır; klimakterik çeşitler ise daha fazla ve çeşitli uçucu bileşik üretmektedir (Mayobre ve ark., 2021; Mayobre ve ark., 2024).

Kavun Meyvesinin Atıkları

Gıda atıkları, çiftlikten tüketiciye kadar gıdanın yaşam döngüsünde kaybolan çiğ veya pişmiş tüm gıda malzemelerini kapsar (Avrupa Komisyonu, 2010). Bu yan ürünler, vitamin, mineral, lif, yağ ve biyoaktif bileşikler açısından zengin olup, insan diyetine dahil edilme potansiyeline sahiptir. Kavun yan ürünleri, hem sağlık ve refahı destekleyen yeni gıdaların üretiminde kullanılabilir (Silva ve ark., 2020) hem de gıda endüstrisi, yem üretimi, biyoyakıt, su arıtımı ve biyokompozit malzeme üretimi gibi birçok sektörde değerlendirilebilecek bir biyokütle kaynağıdır (Dimtsas ve ark., 2024; Hussain ve ark., 2024). Kavun atıkları arasında en önemli bileşenler çekirdek ve kabuktur. Kavun meyvesinin farklı yan ürünlerinden elde edilen ekstraktların toplam fenolik ve toplam flavonoid miktarları Tablo 2'de verilmiştir.

Tablo 2. Kavun meyvesinin farklı yan ürünlerinden elde edilen ekstraktların toplam fenolik ve toplam flavonoid miktarları (Gómez-García ve ark., 2020).

Ekstrakt Türü	**Numune Türü**	**Toplam fenolik madde (mg GAE/g)**	**Toplam flavonoid (mg KE/g)**
Yaprak	*C. melo* L.	111.77	59.48
Pulp (Et)	-	80.98	78.88
Kabuk	Ambrosia	1.45	-
	Canary	2.40	-
	Cantaloupe	0.90	-
	Cantaloupe	25.48	15.19
	Charentias	1.19	-
	Galia	2.96	-
	Goddess	1.36	-
	Hami	2.08	-
	Hamigold	21.60	-
	Honeydew	0.96	-
	Santaclaus	1.63	-
	Tuscan	0.69	-
	Vine	1.42	-
Ham Kabuk	*C. melo* L.	357.80	204.28
LiyofilizeKabuk		227.07	199.98
Fırınlanmış Kabuk		149.83	106.18
Çekirdek		99.69	3.61
	Golden	29.39	20.67
	Maazoun	3.04	0.87

Kavun Çekirdeği

Kavun çekirdekleri, çeşit, bölge, iklim ve yetiştirme koşullarına bağlı olarak değişmekle birlikte genel olarak yüksek yağ, protein ve mineral içeriğine sahiptir (Zhang ve ark., 2024). İçeriğinde %30–40 yağ (linoleik %53.9, palmitik %23.9, oleik %12.1, stearik %5.7), %15–25 protein (arjinin, aspartik asit ve glutamat yönünden zengin; metiyonin ve lisin sınırlı), %15 lif, potasyum, kalsiyum, magnezyum, demir, çinko, fosfor gibi mineraller ve B, C, E vitaminleri bulunur. Enerji değeri yaklaşık 598 kcal/100 g'dır (Pozan, 2019; Rolim ve ark., 2019; Manchali ve ark., 2021) (Tablo 3). Amino asit profili soya fasulyesine benzerdir, ancak triptofan ve tirozin açısından daha zengindir (Enujiugha ve ark., 2023). İçerdiği yüksek yağ oranı ve düşük asit ile peroksit değerleri, kavun çekirdeği yağının endüstriyel kullanımda oksidatif olarak dayanıklı olduğunu göstermektedir (Zhang ve ark., 2024).

Tablo 3. Kavun çekirdeğinin bileşimi (Zhang ve ark., 2024).

Bileşen	**Oran (%)**
Protein	14.91 – 34.63
Yağ	25.0 – 44.5
Kül	2.4 – 5.1
Lif	4.5 – 34.08

Diyet lifi içeriği %19.52 ile %34.08 arasında değişmekte ve çözünür ile çözünmeyen diyet lifi oranları farklılık gösterebilmektedir. Çözünmeyen diyet lifi, kavun çekirdeklerindeki ana diyet lifi türüdür (Zhang ve ark., 2024). Kavun çekirdekleri, lignin, selüloz, hemiselüloz ve pektin gibi bileşenler içermeleri nedeniyle lignoselülozik özellik gösteren tarımsal atıklar arasında yer almaktadır. Bu tarımsal atıklar; etanol, glikoz, protein, enzim, aromatik bileşikler ve prebiyotik maddeler gibi endüstriyel açıdan değerli bazı biyoteknolojik ürünlerin üretiminde önemli bir potansiyele sahiptir (Rolim ve ark., 2019).

Kavun çekirdekleri, yüksek antioksidan içeriği ve fitokimyasal bileşenleri sayesinde beslenme ve sağlık açısından önemli potansiyel taşımaktadır (Gómez-García ve ark., 2020). Bu çekirdekler, antiinflamatuar, antioksidan, antiülser, antikanser, hepatoprotektif, antidiyabetik, analjezik, nefroprotektif ve immünomodülatör gibi çok yönlü farmakolojik etkilere sahiptir (Kurnaz, 2020; Güney ve ark., 2024; Raja Soh ve ark., 2024). Çekirdek ekstraktlarında toplam fenolik içerik 285 mg GAE/100 g, toplam flavonoid içeriği ise 162 µg rutin eşdeğeri (RE)/100 g olarak belirlenmiş, bu da antioksidan kapasitesini ve sağlık faydalarını desteklemektedir. Kavun çekirdekleri, bu özellikleri ile hem gıda takviyeleri hem de fonksiyonel gıda bileşenleri olarak değerlendirilebileceğini göstermiştir (Gómez-García ve ark., 2020).

Kavun çekirdekleri potasyum, magnezyum, kalsiyum ve sodyum gibi mineraller açısından da dikkat çekmektedir (Tablo 4).

Tablo 4. Kavun çekirdeği mineral içeriği (Zhang ve ark., 2024).

Mineral	**Miktar** (mg/100 g)
Potasyum	509.80 – 1148.75
Magnezyum	101.72 – 1062.25
Kalsiyum	55.39 – 691.90
Sodyum	41.18 – 400.00
Demir	2.69 – 23.13
Çinko	2.34 – 9.40
Bakır	0.53 – 64.86

Kavun Kabuğu

Kavun kabuklarının nem içeriği % 6.49-16.95 arasında değişmektedir. Kavun kabukları, temel olarak karbonhidrat ve protein içeriğiyle öne çıkar. Yine kavun kabukları da kavun çekirdekleri gibi lignin, selüloz, hemiselüloz ve pektin gibi bileşenler içermeleri nedeniyle lignoselülozik özellik gösteren tarımsal atıklar arasında yer almaktadır (Rolim ve ark., 2019) (Tablo 5).

Gómez-García ve ark. (2021), entegre sıfır atık geri kazanım süreci kullanarak meyve işleme endüstrisinde üretilen kavun (Inodorus çeşidi) kabuklarının biyoaktif bileşik kaynağı olarak potansiyelini değerlendirmiştir. Kabuklar farklı fiziksel işlemlerden geçirilerek üç temel fraksiyona ayrılmıştır: katı fraksiyon (SF), sıvı fraksiyon (LF) ve taze pelet fraksiyonu (PF(f)). İşlem süreci şöyle gerçekleşmiştir: Çözdürülen kabuklar santrifüjlü meyve sıkacağı ile işlenerek taze katı fraksiyon (FSF) ve meyve suyu fraksiyonu (JF) elde edilmiştir. FSF sıvısından arındırılarak kurutulmuş ve SF'ye dönüştürülmüştür. FSF ve JF'den elde edilen sıvılar birleştirilip santrifüjlenerek üstte kalan sıvı LF, çöken katı ise PF olarak ayrılmıştır. PF, ikiye bölünerek bir kısmı dondurulmuş, diğer kısmı ise kurutulmuştur. Kavun kabuğunun fraksiyonlarının bileşimi Tablo 5'te verilmiştir.

Tablo 5. İnodorus kavun kabuklarından elde edilen üç farklı fraksiyonun kimyasal bileşimi (kuru madde olarak % (g/100 g KM)) (Gómez-García ve ark., 2021).

Bileşen (%)*	**Katı Fraksiyon (SF)**	**Sıvı Fraksiyon (LF)**	**Pellet Fraksiyon (PF)**
Toplam Protein	0.82 ± 0.07	21.90 ± 3.53	34.90 ± 0.84
Yağ	1.48 ± 0.31	0.25 ± 0.07	5.07 ± 0.01
Kül	4.86 ± 0.08	11.50 ± 0.02	7.77 ± 0.21
Toplam Karbonhidrat**	84.81 ± 0.14	66.40 ± 1.20	52.26 ± 1.67
Toplam Lif	44.42 ± 0.39	29.27 ± 1.02	26.63 ± 0.67
Çözünmeyen Diyet Lifi	40.39 ± 0.16	8.72 ± 0.33	16.93 ± 1.48
Çözünür Diyet Lifi	4.03 ± 0.56	20.55 ± 2.27	9.70 ± 1.02

Kavun kabukları, fenolik bileşikler, flavonoidler ve karotenoidler gibi biyoaktif maddeler bakımından zengindir ve bu bileşenler antioksidan, antimikrobiyal, antidiyabetik, antiinflamatuar ve antikanser etkiler göstermektedir (Gómez-García ve ark., 2020). Ayrıca lif, protein ve karotenoid açısından zengin oluşu, kabukların fonksiyonel gıda, doğal antioksidan

katkı maddesi veya farmasötik ürünlerde kullanım potansiyelini göstermektedir (Gómez-García ve ark., 2021).

Kavun kabuğu unu, başta lösin ve fenilalanin gibi amino asitlerin yanı sıra potasyum, kalsiyum, fosfor, demir, manganez ve çinko gibi mineralleri de içermektedir (Silva ve ark., 2025a) (Tablo 6).

Tablo 6. Kavun kabuğunun mineral madde içeriği (Almuhamed, 2022).

Mineral	**Miktar (mg/100 g)**
Çinko	2.3 ± 0.5
Demir	3.4 ± 0.8
Bakır	8.9 ± 1
Manganez	4.1 ± 0.1
Potasyum	1791.9 ± 448
Sodyum	277.9 ± 67.4
Magnezyum	180.5 ± 3.8
Kalsiyum	4201.4 ± 349.7

Güzel ve Akpınar (2019) kivi (*Actinidia deliciosa*), kavun (*Cucumis melo*), domates (*Solanum lycopersicum*), elma (*Malus domestica*), ayva (*Cydonia oblonga*) ve nar (*Punica granatum*) kabukları üzerinde yaptığı çalışmada meyveler; kül, yağ, β-karoten ve askorbik asit gibi önemli bileşenler açısından incelenmiştir. Kavun kabuğundaki β-karoten içeriği 93.29 ppm ile en yüksek değeri göstermiştir. Askorbik asit içeriği açısından ayva kabuğu 100.00 mg/100 g ile öne çıkarken kavun kabuğunun 26.42 mg/100 g düzeyinde askorbik asit içerdiği saptanmıştır (Tablo 7).

Tablo 7. Kavun kabuğu fraksiyonlarının bileşimi [kuru madde bazında (g/100 g KM)] (Gómez-García ve ark., 2021).

Bileşen	**Katı Fraksiyon (SF)**	**Pellet Fraksiyon (PF – F-D)**	**Sıvı Fraksiyon (LF)**
Asitte Çözünmeyen Lignin	23.37 ± 3.67	18.35 ± 1.54	–
Asitte Çözünür Lignin	3.09 ± 0.12	3.91 ± 0.05	–
Glikoz	27.68 ± 1.68	17.01 ± 0.39	–
Ksiloz	6.84 ± 0.37	4.37 ± 0.19	–
Arabinoz	1.38 ± 0.39	0.60 ± 0.16 –	–

Kavun kabuğundan pektin ekstraksiyonu üzerine yapılan çalışmalar, bu atığın aynı zamanda tekstür düzenleyici ve emülsifiye edici özellik taşıyan bileşenler içerdiğini göstermektedir (Tablo 8) (Almuhamed, 2022).

Tablo 8. Kavun kabuğunun bileşenleri ve fonksiyonel özellikleri (Almuhamed, 2022).

Bileşen	Değer	Açıklama / Kaynak
Nem İçeriği	%6.49 – %16.95	Raf ömrü açısından olumlu (Al-Sayed & Ahmed, 2013)
Toplam Fenolik Madde	332 mg/100 g	Antioksidan potansiyel
3-Hidroksibenzoik Asit	33.45 mg/100 g	Majör fenolik bileşik
İsovanilik Asit	23.70 mg/100 g	Diğer önemli fenolik bileşik
m-Kumarik Asit	19.91 mg/100 g	Diğer önemli fenolik bileşik
Toplam Flavonoid İçeriği	262 µg CA/100 g	Fenolik bileşik türü
Toplam Karotenoid	124.61 µg/g	Antioksidan pigment
Toplam Klorofil	78.77 ± 7.90 µg/g	Yeşil pigment ve antioksidan
Klorofil a	45.82 ± 5.13 µg/g	Ana klorofil tipi
Klorofil b	32.95 ± 2.99 µg/g	Yardımcı klorofil tipi
Toplam Diyet Lifi	%41.69	Sindirim sistemi için önemli

Bazı kavun çeşitlerinin kabuk ekstraktlarındaki bireysel fenolik bileşikleri ve miktarları Tablo 9'da verilmiştir.

Tablo 9. Bazı kavun çeşitlerinin kabuk ekstraktlarının bireysel fenolik bileşikleri (Gómez-García ve ark., 2020).

Bileşik Adı	Bileşik Sınıfı	Galia M (mg/100 mL)	Galia H (mg/100 mL)	Cantaloupe (mg/100 g DM)	Maazoun (mg/100 g DM)
Isovanilik Asit	Hidroksibenzoik Asit	30	33	23.70	-
3-Hidroksi Benzoik Asit	Hidroksibenzoik Asit	48	53	33.45	-
Klorojenik Asit	Hidroksisinamik Asit	45	16	8	8.25
Neoklorojenik Asit	Hidroksisinamik Asit	33	31	-	-
Luteolin-7-O-Glukozid	Flavonlar	55	60	-	16.51
Apijenin-7-O-Glukozid	Flavonlar	18	20	-	29.34

Kuersetin-3-Galaktozid	Flavonol	2	5	-	-
Galik Asit	Hidroksibenzoik Asit	-	-	245	12.07
Rutin	Flavonoid	-	-	6	-
Ferulik Asit	Hidroksibenzoik Asit	-	-	9	-
Ellajik Asit	Hidrolizlenebilir Tanen	-	-	57	-
Kuersetin	Flavonol	-	-	2	-
Kaempferol	Flavonol	-	-	32	-
Hidroksi Tirosol	Feniletil Alkol	-	-	-	9.11
Protokateşik Asit	Hidroksibenzoik Asit	-	-	-	3.46
Tirosol	Fenolik Alkol	-	-	-	11.35
4-Hidroksi Benzoik Asit	Hidroksibenzoik Asit	-	-	-	8.62
Narinjenin	Flavonoid Glikosidleri	-	-	-	11.58
Oleuropein	Sekoiridoitler	-	-	-	18.88
m-Kumarik Asit	Hidroksisinamik Asit	-	-	-	19.91
Fenilasetik Asit	Benzil Asetik Asit	-	-	-	3.27
Luteolin	Flavonlar	-	-	-	6.73
Pinoresinol	Lignan	-	-	-	1.92
Flavon	Flavonlar	-	-	-	13.51
Amentoflavon	Flavonlar	-	-	-	2.69

Kısaltmalar: Galia M: Meksika'dan Galia kavunu; Galia H: Honduras'tan Galia kavunu; DM: kuru madde.

Kavun Çekirdek ve Kabuğunun Fonksiyonel Özellikleri

Kavun meyvesi besinsel içeriğinin yanı sıra kabuk ve çekirdek gibi atık kısımlarında bulunan fonksiyonel bileşenler açısından da değerli bir kaynak olup (Silva ve ark., 2025b) son yıllarda bu bitkisel atıkların biyoaktif bileşenlerce zengin olduğu ve kavun posası, kabuğu ve çekirdeği gibi bitkisel atıkların biyoaktif maddeler açısından zengin olduğu ve nano enkapsülasyon, protein bazlı taşıyıcı sistemler gibi çeşitli teknolojik yöntemlerle fonksiyonel ürün geliştirme süreçlerine entegre edilebildiği gösterilmiştir. Bu bölümde kavun ve atıklarının fonksiyonel özelliklerine yönelik güncel çalışmalardan seçilmiş örnekler sunulmaktadır.

Silva ve ark. (2025c), kavun posasındaki fenolik bileşiklerin protein bazlı nanopartiküllerle kapsüllenmesi sonucunda antioksidan aktivitenin yaklaşık altı kat arttığını ve bu teknolojinin fenoliklerin çözünürlüğünü, biyoyararlanımını ve yapısal kararlılığını belirgin şekilde iyileştirerek ticari olarak değerlendirilebilir fonksiyonel bileşenler sunduğunu bildirmiştir.

Nakajima ve ark. (2009), stres kaynaklı hafıza bozukluklarına karşı antioksidanların etkilerini incelemişlerdir. Kavundan elde edilen ve gliadin ile birleştirilen bir süperoksit dismutaz (SOD) formu olan GliSODin ile α-tokoferolün stres altındaki farelerde hafıza bozukluğunu önlediğini, oksidatif stresi azalttığını ve hücre yenilenmesini desteklediğini belirterek bu bileşiklerin beyin sağlığını koruyucu ve nörogenez artırıcı özelliklere sahip olabileceği gösterilmiştir.

Lee ve ark. (2018), genetik olarak leptin eksikliği bulunan Lep ob/Lep ob farelerinde kavunun obeziteye bağlı insülin direnci üzerindeki etkilerini incelemişlerdir. Kavun uygulamasının açlık kan şekeri, oral glukoz tolerans testi, serum insülin direnci, HOMA-IR ve lipid profili ölçümleri ile kan şekeri kontrolünü iyileştirdiği; yağ dokusu ve kanda makrofaj- monosit analizleriyle doğrulanan inflamasyonu azalttığı ve bağırsak mikrobiyota kompozisyonunu olumlu etkilediği belirtilmiş olup, bu bulgular kavunun obeziteye bağlı insülin direnci ve inflamasyonu azaltmada, bağırsak mikrobiyotasını modüle eden potansiyel bir tedavi yaklaşımı olabileceğini sunmuştur.

Srivastava ve ark. (2020), *Cucumis melo* var. *momordica* meyve ekstraktının antidiyabetik ve antihiperlipidemik etkilerini inceleyerek özellikle tolüen fraksiyonunun diyabetik hayvanlarda 7 ve 28. günler arasında kan glikoz ile trigliserid, LDL ve VLDL düzeylerini belirgin şekilde düşürerek değerleri normale yaklaştırdığını; meyve ekstraktının ise benzer ancak daha zayıf etkiler gösterdiğini bildirmiştir.

Medeiros ve ark. (2024), kavun posası ununun kek üretiminde kullanılmasının besin değeri ve antioksidan kapasitesine etkilerini incelemişlerdir. Kavun posası ununun kek üretiminde kullanılmasının besin değeri ve antioksidan kapasitesini artırdığını, %25 ve %50 oranında kavun unu ilavesinin lif, protein ve lipit içeriklerini yükselttiğini; mikrobiyolojik olarak güvenli olduğunu ve duyusal analizlerde yüksek beğeni puanı aldığı gösterilmiştir.

Niu ve ark. (2025), *Lactiplantibacillus plantarum* N13 probiyotik suşu ile yapılan fermantasyonun kavun suyunun biyolojik aktivitesi ve metabolik profili üzerindeki etkilerini incelemişlerdir. Fermantasyonun pH'ı düşürdüğünü, çözünür katı ve indirgen şeker düzeylerini azaltırken, fenolik bileşiklerin salınımını artırarak antioksidan aktiviteyi güçlendirdiğini; pektinaz ve selülaz enzimleri indirgen şeker ve fenol miktarını yükselttiğini, ısıl işlem bu bileşenlerin seviyesini düşürmüştür. Probiyotik fermantasyon, kavun suyunun biyolojik aktivitesini özellikle belirgin şekilde artırdığı görülmüştür.

Teksoy (2020), kavun çekirdeğinin probiyotiklerin fermantasyon ortamı olarak kullanılabilirliğini incelemiştir. Kavun çekirdeğinin probiyotikler için uygun bir fermantasyon ortamı olduğunu göstermiştir. %10 kavun çekirdeği içeren besiyerlerinde özellikle *L. acidophilus* güçlü gelişim göstermiş, pH düşüşü organik asit üretimini işaret etmiştir. Fermantasyon sonrası DPPH radikal süpürme kapasitesi ve toplam fenolik madde artmış, böylece kavun çekirdeğinin mikrobiyal büyümeyi desteklediği ve antioksidan özellikleri güçlendirdiği görülmüştür.

Pozan (2019), kavun çekirdeği tozunun %10, %20, %30 ve %40 oranlarında erişte üretiminde kullanımının besin içeriği ve kalite özelliklerine etkilerini incelemiştir. Erişteye %10–40

oranlarında eklenen kavun çekirdeği tozunun besin değerini (lif, protein, yağ, mineral) artırdığını, ancak ürünün rengini koyulaştırdığını ve duyusal beğeniyi özellikle yüksek katkı oranlarında düşürdüğünü belirtmiştir. Su absorpsiyonu ve hacim artışı katkıyla birlikte yükselmiş; genel olarak kavun çekirdeği sürdürülebilir ve besleyici bir katkı maddesi olarak değerlendirilmiştir.

Salkım (2022), kefir üretiminde kavun çekirdeği şerbetini (sübye) süt ikamesi olarak değerlendirmiştir. Farklı oranlarda süt–sübye karışımlarından üretilen kefirlerde, en yüksek serum ayrılması %100 sübye içeren örnekte görülmüş; su tutma kapasitesi en yüksek kontrolde, en düşük ise sübye oranı en yüksek kefirde saptanmıştır. Depolama boyunca protein genel olarak azalırken sübye içerenlerde 14. günde artış gözlenmiştir. Duyusal açıdan B (%75 süt + %25 sübye) ve C (%50 süt + %50 sübye) grupları kontrolün ardından en çok beğenilen ürünler olmuştur. Çalışma, sübyenin kefirde süt ikamesi olarak kullanılabilir olduğunu göstermektedir.

Çağındı ve ark. (2023), kavun çekirdeği ununun gıda ürünlerinde kullanımını incelemişlerdir. Çağındı ve ark. (2023), keklere %40–60 oranında eklenen kavun çekirdeği ununun özellikle potasyum ve magnezyum açısından besin değerini artırdığını, bazı doku değişiklikleri yaratsa da %40 katkının duyusal olarak kabul edilebilir olduğunu belirtmiştir. Çalışma, kavun çekirdeği ununun fırıncılık ürünlerinde besleyici bir alternatif olabileceğini göstermektedir.

Ijarotimi ve ark. (2022), beyaz kavun çekirdeği (*Cucumeropsis mannii*) ununun tam yağlı, yağsız ve protein izolatı formlarının kimyasal bileşim, antioksidan kapasite ve metabolik enzim inhibitör etkilerini incelemişlerdir. Beyaz kavun çekirdeği unu ve özellikle protein izolatının yüksek protein ve mineral içeriğine sahip olduğunu, en güçlü antioksidan aktiviteyi ve metabolik enzim (α-amilaz, α-glukozidaz, ACE) inhibisyonunu gösterdiğini belirtmiştir. Bulgular, protein izolatının diyabet ve hipertansiyon yönetiminde fonksiyonel gıda potansiyeli taşıdığını ortaya koymaktadır.

Silva ve ark. (2025a), kavun kabuğu ununun amino asit ve mineral içeriğini analiz etmiş ve %50 ile %100 oranında un içeren bisküvi ve muffin formülasyonları geliştirmişlerdir. Kavun kabuğu ununun mineral ve amino asit açısından zengin olduğunu ve %50–100 oranlarında eklendiğinde bisküvi ve muffinlerde magnezyum, fosfor, molibden ve manganez biyoerişilebilirliğini artırdığını göstermiştir. Duyusal olarak her iki ürün kabul görmüş; %50 unlu bisküvi 6, %100 unlu muffin 5 puan almıştır. Çalışma, kavun kabuğu ununun fonksiyonel gıdalarda besleyici ve güvenli bir bileşen olabileceğini ortaya koymaktadır.

Gómez-García ve ark. (2022), kavun kabuğu ununu in vitro sindirim ve fekal fermantasyon modelleriyle değerlendirmişlerdir. Kavun kabuğu ununun sindirim sonrası fenolik bileşiklerini belirgin şekilde artırdığını, antioksidan kapasitesini yükselttiğini ve fekal fermantasyonda *Lactobacillus* ile *Bifidobacterium* türlerini desteklediğini göstermiştir. Ayrıca kısa zincirli yağ asitlerinin (asetat, propiyonat, bütirat) üretimini artırarak prebiyotik ve mikrobiyota düzenleyici etki ortaya koymuştur.

Al-Sayed ve ark. (2013), karpuz ve Sharlyn kavun kabuğu tozlarının fiziksel ve kimyasal özelliklerini inceleyerek kek formülasyonlarında buğday unu ve yağın kısmi ikamesi potansiyelini değerlendirmiştir. Karpuz ve Sharlyn kavun kabuğu tozlarının kek üretiminde buğday unu ve yağı kısmen ikame edebildiğini; karpuz kabuğunun daha yüksek besin ve antioksidan içeriğe, Sharlyn kabuğunun ise daha iyi su/yağ bağlama kapasitesine sahip olduğunu bildirmiştir. Her iki kabuk tozu da kek hacmini artırmış, bayatlamayı geciktirmiş ve lipit oksidasyonunu azaltmıştır.

Sonuç

Kavun; C vitamini, β-karoten, potasyum, folik asit ve diyet lifi içeriği ile bağışıklık, görme, cilt ve kardiyovasküler sağlığı destekler. Fenolik bileşikler ve flavonoidler açısından zengin olması, kavunu güçlü antioksidan kapasiteye sahip fonksiyonel bir gıda yapar. Çekirdekler yağ, protein ve lif içeriği ile bitkisel yağ üretimi, protein katkılı gıdalar ve fonksiyonel takviyeler için potansiyel sunarken; kabuk ve posalar lif ve fenolik bileşik açısından zengin un veya ekstrakt formunda pastacılık ve gıda teknolojisi uygulamalarında değerlendirilebilir. Bu yan ürünlerin katma değerli ürünlere dönüştürülmesi çevresel sürdürülebilirlik ve ekonomik kalkınma açısından stratejik öneme sahiptir; ileri teknolojiler (nano enkapsülasyon, fermantasyon, biyoyararlanımı artırılmış taşıyıcı sistemler) ile işlenmeleri atık yönetimi ve fonksiyonel gıda geliştirme politikalarına rehberlik edebilir.

KAYNAKÇA

1. Almuhamed, M. (2022). *Atık kavun kabuğu ekstraktının biyoaktif özelliklerinin ve lipit oksidasyonu üzerine etkisinin araştırılması* (Yüksek lisans tezi, İnönü Üniversitesi). https://tez.yok.gov.tr/
2. Al-Sayed, H. M. A., & Ahmed, A. R. (2013). Utilization of watermelon rinds and sharlyn melon peels as a natural source of dietary fiber and antioxidants in cake. *Annals of Agricultural Sciences, 58*(1), 83–95.
3. Benmeziane-Derradji, F., Aoun, S., Cherifi, A., & Djermoune-Arkoub, L. (2022). Melon peel powder: Phytochemical screening, antioxidant contents, functional properties for food application. *Journal of Food Science Research, 7*(2), 97–108.
4. Çağındı, Ö., Erdağ Akca, E., & Köse, E. (2023). Melon seed: A nutritionally valuable by-product and its effects on cake quality. *Food Chemistry, 427*, 136679.
5. Dimtsas, V., Douma, A., Soukia, D., Chatzimitakos, T., Athanasiadis, V., Kotsou, K., Bozinou, E., & Lalas, S. I. (2024). Exploring varied (green) extraction methods to optimize Galia melon peel antioxidant potential. *Separations, 11*(5), 135.
6. Enujiugha, V. N., Adeyemo, M. B., & Adisa, A. M. (2023). Nutritional and safety implications of consuming melon seeds and impacts on international trade: A review. *Food and Humanity, 1*, 241–249.
7. European Commission. (2010). *Functional foods* (pp. 1–24). https://www.eurosfaire.prd.fr/7pc/documents/1276590504_functional_foods_en_publi_ce.pdf
8. Gómez-García, R., Campos, D. A., Aguilar, C. N., Madureira, A. R., & Pintado, M. (2020). Valorization of melon fruit (Cucumis melo L.) by-products: Phytochemical and biofunctional properties with emphasis on recent trends and advances. *Trends in Food Science & Technology, 99*, 507–519.
9. Gómez-García, R., Campos, D. A., Oliveira, A., Aguilar, C. N., Madureira, A. R., & Pintado, M. (2021). A chemical valorisation of melon peels towards functional food ingredients: Bioactives profile and antioxidant properties. *Food Chemistry, 335*, 127579.
10. Gómez-García, R., Sánchez-Gutiérrez, M., Freitas-Costa, C., Vilas-Boas, A. A., Campos, D. A., Aguilar, C. N., Madureira, A. R., & Pintado, M. (2022). Prebiotic effect, bioactive compounds and antioxidant capacity of melon peel (Cucumis melo L. inodorus) flour subjected to in vitro gastrointestinal digestion and human faecal fermentation. *Food Research International, 154*, 111045.
11. Güney, S. K., Öztaylan, S., Pamukoğlu, A., & İlan, M. E. (2024). Kavun suyu ve kavun sübyesinden ürün geliştirilmesi ve duyusal değerlendirmesi. *Akademik Sosyal Araştırmalar Dergisi (SOBİDER), 11*(68), 108–120.

12. Güzel, M., & Akpınar, Ö. (2019). Meyve ve sebze kabuklarının fitokimyasal ve antioksidan özelliklerinin incelenmesi [Investigation of phytochemical and antioxidant properties of fruit and vegetable peels]. *GÜFBED/GUSTIJ, 9*(4), 768–780.
13. Hussain, A., Laaraj, S., Tikent, A., Elfazazi, K., Adil, M., Parveen, S., Bouhrim, M., Mothana, R. A., Noman, O. M., Eto, B., Yaqub, S., Fatima, H., & Firdous, N. (2024). Physicochemical and phytochemical analysis of three melon fruit (canary melon, watermelon, and muskmelon) peels, and their valorization in biscuits development. *Frontiers in Sustainable Food Systems, 8*, Article 1444017.
14. Ijarotimi, O. S., Wumi-Adefaye, O. A., Oluwajuyitan, T. D., & Oloniyo, O. R. (2022). Processed white melon seed flour: Chemical composition, antioxidant, angiotensin-1-converting and carbohydrate-hydrolyzing enzymes inhibitory properties. *Applied Food Research, 2*(1), 100074.
15. Kurnaz, H. İ. (2020). *Cucumis melo L. meyvesinin SPME ile uçucu bileşiklerinin ve meyve sabit yağının kimyasal bileşiminin araştırılması* (Yüksek lisans tezi, Anadolu Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü). https://tez.yok.gov.tr/
16. Lee, D., Yoo, J. H., & Lee, B.-C. (2018). Therapeutic effect of Cucumis melo L. extract on insulin resistance and the gut microbiome in Lep^ob/Lep^ob mice. *Evidence-Based Complementary and Alternative Medicine, 2018*, 8159261.
17. Manchali, S., Murthy, K. N. C., Vishnuvardana, & Patil, B. S. (2021). Nutritional composition and health benefits of various botanical types of melon (Cucumis melo L.). *Plants, 10*(9), 1755.
18. Mayobre, C., Garcia-Mas, J., & Pujol, M. (2024). A matter of smell: The complex regulation of aroma production in melon. *Food Chemistry, 460*(Part 2), Article 140640.
19. Mayobre, C., Pereira, L., Eltahiri, A., Bar, E., Lewinsohn, E., Garcia-Mas, J., & Pujol, M. (2021). Genetic dissection of aroma biosynthesis in melon and its relationship with climacteric ripening. *Food Chemistry, 353*, Article 129484.
20. Medeiros, L. D. G. de, Carvalho, L. B. A. de, Freitas, E. P. S., Porto, D. L., Aragão, C. F. S., Sousa Júnior, F. C. de, Damasceno, K. S. F. da S. C., Assis, C. F. de, Morais, A. H. A., & Passos, T. S. (2024). Alternative flours from pulp melons (Cucumis melo L.): Seasonality influence on physical, chemical, technological parameters, and utilization in bakery product. *Heliyon, 10*(9), e29609.
21. Nakajima, S., Ohsawa, I., Nagata, K., Ohta, S., Ohno, M., Ijichi, T., & Mikami, T. (2009). Oral supplementation with melon superoxide dismutase extract promotes antioxidant defences in the brain and prevents stress-induced impairment of spatial memory. *Behavioural Brain Research, 200*(1), 15–21.
22. Niu, H., Zhou, X., Lyu, C., Wang, D., Zheng, J., Cheng, J., & An, R. (2025). Evaluating the effects of a pectinolytic probiotic strain as replacement of enzymatical treatments in melon juice pre-alcohol fermentation. *International Journal of Food Microbiology, 435*, 111171.
23. Nuñez-Palenius, H. G., Gomez-Lim, M., Ochoa-Alejo, N., Grumet, R., Lester, G., & Cantliffe, D. J. (2008). Melon fruits: Genetic diversity, physiology, and biotechnology features. *Critical Reviews in Biotechnology, 28*(1), 13–55.
24. Pozan, K. (2019). *Erişte üretiminde kavun çekirdeği tozu kullanımı ve bazı özelliklerinin belirlenmesi* (Yüksek lisans tezi, Pamukkale Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü). https://tez.yok.gov.tr/
25. Raja Soh, R. S., Hapidin, H., & Kasiram, M. Z. (2024). A scoping review on Cucumis melo and its anti-cancer properties. *Malaysian Journal of Medical Sciences, 31*(4), 63–77.
26. Rolim, P. M., Seabra, L. M. J., & Macedo, G. R. de. (2019). Melon by-products: Biopotential in human health and food processing. *Food Reviews International, 36*(1), 15–38.

27. Salkım, O. (2022). *Kavun çekirdeği şerbetinin (sübye) kefir yapımında kullanım olanaklarının araştırılması* (Yüksek lisans tezi, Alanya Hamdullah Emin Paşa Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü). https://tez.yok.gov.tr/
28. Silva, M. A., Albuquerque, T. G., Alves, R. C., Oliveira, M. B. P. P., & Costa, H. S. (2020). Melon (Cucumis melo L.) by-products: Potential food ingredients for novel functional foods? *Trends in Food Science and Technology*, *98*, 181–189.
29. Silva, M. A., Albuquerque, T. G., Espírito Santo, L., Motta, C., Almeida, A., Azevedo, R., Alves, R. C., Oliveira, M. B. P. P., & Costa, H. S. (2025a). Exploring the functional features of melon peel flour for healthier bakery products. *Foods*, *14*(1), 40.
30. Silva, M. A., Albuquerque, T. G., Ferreira, D. M., Alves, R. C., Oliveira, M. B. P. P., & Costa, H. S. (2025b). Nutritional and bioactive profiling of Cucumis melo L. by-products: Towards a circular food economy. *Molecules*, *30*(6), 1287.
31. Silva, T. E. B. da, Oliveira, Y. P. de, Carvalho, L. B. A. de, Santos, J. A. B. dos, Lima, M. dos S., Fernandes, R., Assis, C. F. de, & Passos, T. S. (2025c). Nanoparticles based on whey and soy proteins enhance the antioxidant activity of phenolic compound extract from cantaloupe melon pulp flour (Cucumis melo L.). *Food Chemistry*, *464*(Part 2), 141738.
32. Srivastava, A. K., Mukerjee, A., & Tripathi, A. (2020). Antidiabetic and antihyperlipidemic activities of Cucumis melo var. momordica fruit extract on experimental animals. *Future Journal of Pharmaceutical Sciences*, *6*(1), 92.
33. Teksoy, Ş. (2020). *Karpuz ve kavun çekirdeklerinin bazı probiyotik bakterilerin gelişmesi üzerine etkisinin in vitro incelenmesi* (Yüksek lisans tezi, Bursa Uludağ Üniversitesi). https://tez.yok.gov.tr/
34. Tepe, T. K. (2023). *Kavun ve karpuz cipsi üretiminde farklı kurutma yöntemleri ve ön işlemlerin bazı kuruma ve kalite parametreleri üzerine etkisi* (Doktora tezi, Pamukkale Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü). https://tez.yok.gov.tr/
35. Ünlü, A., Arslan, Z. F., Arslan, R., & Ceylan, F. (2023). Ülkesel ve bölgesel ölçekte Türkiye'nin bitkisel atık miktarları. *Düzce Üniversitesi Ziraat Fakültesi Dergisi*, *1*(1), 26–37.
36. Ünlütürk, A., & Turantaş, F. (2015). *Gıdaların mikrobiyolojik analizi* (4. baskı). Ege Üniversitesi, İzmir.
37. Zhang, G., Li, Z., Liu, L., & Xiang, Q. (2024). Road to valorisation of melon seeds (Cucumis melo L.): A comprehensive review of nutritional profiles, biological activities, and food applications. *Sustainable Food Technology*, *2*(5), 1166–1182.

ALT EKSTREMİTE İZOMETRİK KAS ASİMETRİLERİ SPRİNT PERFORMANSI İLE İLİŞKİLİ DEĞİLDİR

Betül ATEŞ
Ordu Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Spor Bilimleri Fakültesi, Ordu, Türkiye
ORCID ID: 0009-0000-1934-4936
Cengiz ÖLMEZ
Ordu Üniversitesi, Spor Bilimleri Fakültesi, Ordu, Türkiye
ORCID ID: 0000-0001-8584-6272

ÖZET
Sprint performansı, çok sayıda nöromüsküler ve biyomekanik faktörün etkileşimi ile şekillenmektedir. İzometrik kuvvet ölçümleri kas asimetrilerini değerlendirmek için yaygın olarak kullanılsa da sprint performansına katkısı net değildir. Bu çalışmanın amacı, diz fleksörleri, diz ekstansörleri, ayak bileği dorsifleksörleri ve plantar fleksörlerinin izometrik kas asimetrisi değerleri ile sprint zamanı arasındaki ilişkileri incelemektir. Çalışmaya 24 erkek futbolcu katılmıştır. Diz fleksiyon/ekstansiyon ve ayak bileği dorsifleksiyon/plantar fleksiyon izometrik kuvvet testleri gerçekleştirilmiştir. Sprint performansı 10 m üzerinden ölçülmüştür. Kas asimetrisi değerleri ile sprint zamanı arasındaki ilişkiler Pearson korelasyon analizi ile test edilmiştir. Alt ekstremite kas asimetrileri ile sprint zamanı arasındaki ilişkilerin anlamlı olmadığı tespit edildi ($p > 0.05$). Bulgular, alt ekstremite izometrik kas asimetrilerinin sprint performansı üzerinde belirleyici bir etkisinin olmadığını göstermektedir. Sprint performansının daha çok dinamik ve patlayıcı kuvvet özelliklerine dayalı olduğu düşünülmektedir. Antrenörler ve uygulayıcılar, sprint gelişimini desteklemek için izometrik kas asimetrilerinin ötesinde dinamik kuvvet ve güç odaklı yaklaşımlara yönelmelidir.
Anahtar kelimeler: İzometrik güç, Kas asimetrisi, Sprint performansı, Futbolcular

LOWER-LIMB ISOMETRIC MUSCLE ASYMMETRIES ARE NOT ASSOCIATED WITH SPRINT PERFORMANCE

ABSTRACT
Sprint performance is shaped by the interaction of numerous neuromuscular and biomechanical factors. Although isometric strength measurements are widely used to assess muscle asymmetries, their contribution to sprint performance remains unclear. The aim of this study was to examine the relationships between isometric muscle asymmetry values of the knee flexors, knee extensors, ankle dorsiflexors, and plantar flexors, and sprint time. Twenty-four male soccer players participated in the study. Isometric strength tests for knee flexion/extension and ankle dorsiflexion/plantar flexion were performed. Sprint performance was assessed over 10 meters. The relationships between muscle asymmetry values and sprint time were tested using Pearson correlation analysis. No significant relationships were found between lower-limb muscle asymmetries and sprint time ($p > 0.05$). The findings indicate that lower-limb isometric muscle asymmetries do not have a determining effect on sprint performance. It is thought that sprint performance relies more on dynamic and explosive strength characteristics. Coaches and practitioners should therefore focus on dynamic strength and power-oriented approaches beyond isometric muscle asymmetries to support sprint development.
Keywords: Isometric strength, muscle asymmetry, sprint performance, soccer players

1. INTRODUCTION
Lower-limb strength, neuromuscular coordination, and inter-limb symmetry are widely recognized as fundamental components influencing athletic performance, movement efficiency, and injury risk in sports that demand high-intensity lower-extremity efforts (Bishop et al., 2021). Strength asymmetries between the dominant and non-dominant legs have been associated with altered biomechanical patterns, reduced performance stability, and an increased

risk of lower-limb injuries, particularly in sports requiring frequent acceleration–deceleration and change-of-direction actions (Impellizzeri et al., 2007; Dos'Santos et al., 2018). However, the extent to which such asymmetries affect performance in explosive tasks—especially sprinting—remains unclear and continues to be debated in the literature.

Sprinting is a complex athletic activity that requires high ground reaction force production, efficient inter-joint (hip–knee–ankle) force transmission, and an optimal interaction between step frequency and step length (Morin et al., 2015). From a neuromechanical perspective, sprint performance largely depends on the ability to generate high forces within very short time intervals. Consequently, dynamic concentric–eccentric muscle actions and the rate of force development (RFD) are critical determinants of sprint success (Aagaard et al., 2002; Morin & Samozino, 2016). In this context, it has been argued that isometric strength assessments may not fully reflect the high-velocity and dynamic force requirements of sprinting; therefore, the relationship between isometric strength asymmetries and sprint performance has remained contentious.

Findings in the literature are inconsistent regarding the association between inter-limb strength asymmetry and sprint performance. Some researchers propose that strength asymmetries may disrupt force-transfer sequencing and thus reduce sprint efficiency (Lockie et al., 2014; Fort-Vanmeerhaeghe et al., 2016). Conversely, other studies suggest that especially isometric asymmetries exert limited influence on short-distance sprint performance, reporting that athletes can compensate for such imbalances through reactive strength, stretch–shortening cycle efficiency, or neuromuscular timing strategies (Maloney, 2019; Bishop et al., 2018). Given that sprint performance is primarily dependent on dynamic force production and high-velocity muscle actions, isometric strength asymmetry may be a secondary factor in determining sprint outcomes.

Therefore, further research is needed to clarify the contribution of isometric strength asymmetries to short-distance sprint performance. This study aims to examine the relationships between inter-limb isometric strength asymmetries observed in major lower-limb muscle groups (knee flexors, knee extensors, ankle dorsiflexors, and plantar flexors) and 10-meter sprint time. In doing so, the findings may provide valuable insights for coaches and performance specialists regarding whether static strength imbalances meaningfully influence sprint ability.

The purpose of this research is to elucidate the role of isometric strength imbalances in determining sprint performance and to provide a scientific framework that may guide practitioners in prioritizing either the reduction of isometric strength asymmetries or the enhancement of dynamic strength, power, and reactive capacity—widely considered the primary determinants of sprint performance.

2. MATERIAL AND METHODS

2.1. Participants

Twenty-four amateur male football players who engaged in regular training at least three days per week voluntarily participated in this study. Inclusion criteria required participants to have no lower-limb injuries within the past six months and to possess a minimum of three years of training experience. Individuals with current musculoskeletal injuries, neurological disorders, or pain reported during maximal contraction were excluded from the study. All participants were informed about the procedures and signed a voluntary consent form in accordance with the Declaration of Helsinki.

2.2. Data Collection Instruments

A cross-sectional correlational design was employed to investigate the relationship between isometric strength asymmetries of lower-limb muscle groups and 10-meter sprint performance. All tests were conducted within a single session to minimize fatigue and daily performance variability. Participants were instructed to refrain from strenuous physical activity for 48 hours prior to testing.

2.3. Test Procedures

2.3.1. Warm-Up Protocol

Participants completed a standardized 10-minute warm-up consisting of 5 minutes of light jogging, dynamic mobilization exercises for the hip–knee–ankle joints, and three submaximal accelerations over 10 meters.

2.3.2. Isometric Strength Tests

Isometric muscle strength of the knee flexors, knee extensors, ankle dorsiflexors, and plantar flexors was measured using an isokinetic dynamometer (Cybex Humac Norm). All testing procedures were conducted in accordance with standardized protocols recommended in the literature (Aagaard et al., 2002; Bishop et al., 2018).

2.3.3. Isometric Strength of Knee Extensors and Flexors

Participants were seated with the hip flexed to approximately 85°, and the trunk, pelvis, and thigh were securely stabilized. The lever arm of the dynamometer was aligned with the lateral femoral condyle.

Knee extensor strength: measured at 45° of knee flexion.

Knee flexor strength: measured at 45° of knee flexion.

For each muscle group, three maximal isometric contractions lasting 5 seconds were performed, with 60 seconds of rest between trials. The highest peak torque value was used for analysis**.**

2.3.4. Isometric Strength of Ankle Dorsiflexion and Plantar Flexion

Participants were seated with the knee positioned at approximately 20° of flexion. The ankle was stabilized in a neutral 90° position.

Measurements included:

- Dorsiflexion at a 90° ankle angle
- Plantar flexion at a 90° ankle angle

For each movement, three isometric contraction trials of 5 seconds were performed, with 60 seconds of rest between repetitions. The highest peak force value was used for analysis.

2.3.5. Asymmetry Calculation

Inter-limb strength asymmetry was calculated using the commonly applied percentage difference formula reported in the literature (Bishop et al., 2021).

$$\text{Asymmetry (\%)} = (|\text{Right} - \text{Left}| / \max(\text{Right}, \text{Left})) \times 100$$

Asymmetry values were computed separately for each muscle group.

2.3.6. Sprint Performance Test

Sprint performance was assessed using an electronic timing system placed at the 0 m (start) and 10 m (finish) marks. Participants performed three maximal 10-meter sprints from a standing start, with 2–3 minutes of passive rest between trials. The fastest sprint time was used for analysis. Procedures were based on protocols widely used in sprint performance research (Morin et al., 2015; Lockie et al., 2014).

2.4. Statistical Analysis

Data normality was evaluated using the Shapiro–Wilk test. Descriptive statistics were presented as mean ± standard deviation. Pearson's correlation coefficient was used to examine the relationships between isometric strength asymmetries and 10-meter sprint time. Statistical significance was set at $p < 0.05$. All analyses were performed using SPSS software**.**

3. RESULTS AND DISCUSSION

In this study, the average 10 m sprint performance was found to be 1.82 ± 0.17 seconds, and lower-limb asymmetry values were particularly pronounced in ankle plantar flexion (29.13% ± 14.70%). However, no significant relationships were observed between knee or ankle asymmetries and 10 m sprint performance ($p > 0.05$). These findings align with studies reporting that lower-limb asymmetries do not necessarily impair sprint performance (Kaçoğlu, 2019). Ličen and Kozinc (2023) suggest that the asymmetry–performance relationship is task-

specific, and compensatory contributions from the stronger limb may be effective in short linear sprints.

Conversely, several studies have demonstrated that inter-limb asymmetries may exert a more pronounced influence on agility, jump performance, and explosive power (Ding et al., 2024; Exell et al., 2016). Given that the ankle joint is a key determinant of the propulsive phase during sprinting, the high level of plantar flexion asymmetry is noteworthy. However, the lack of reflection of this asymmetry on short-distance sprint performance may be explained by neuromechanical adaptations and compensatory strategies employed during sprinting. Furthermore, high levels of lower-limb asymmetry have been reported to increase injury risk.

In this context, our findings indicate that evaluating sprint performance should not be limited to linear speed metrics alone; instead, measures such as change-of-direction ability, jump performance, and fatigue-induced repeated sprint ability should also be considered. Future studies should aim to identify threshold-based asymmetry values across different motor skills, which would be valuable for both performance enhancement and injury risk management.

4. CONCLUSIONS

This study examined the relationships between 10 m sprint performance and lower-limb asymmetry levels, revealing that asymmetry ratios did not significantly affect 10 m sprint performance. This suggests that short-distance linear sprint performance may tolerate the effects of asymmetry through compensatory contributions of the stronger limb. However, the high level of plantar flexion asymmetry should not be overlooked, as it may have long-term implications for injury risk and other motor performance outcomes. For a comprehensive development of sprint performance, lower-limb asymmetries should be assessed in conjunction with sport-specific movement tasks such as change-of-direction actions, jumping, and repeated sprinting.

In conclusion, the asymmetry–performance relationship appears to be task-specific, and the neuromechanical factors influencing sprint performance warrant further investigation. Future research should aim to establish different asymmetry thresholds and determine their impact on both performance and injury risk, thereby providing important guidance for training program design.

REFERENCES

Aagaard, P., Simonsen, E. B., Andersen, J. L., Magnusson, P., & Dyhre-Poulsen, P. (2002). Increased rate of force development and neural drive of human skeletal muscle following resistance training. *Journal of Applied Physiology, 93*(4), 1318–1326.

Bishop, C., Lake, J., Loturco, I., Papadopoulos, K., Turner, A., & Read, P. (2021). Inter-limb asymmetries: Understanding how to calculate differences and the impact on performance. *Strength and Conditioning Journal, 43*(1), 10–20.

Bishop, C., Turner, A., & Read, P. (2018). Effects of interlimb asymmetries on acceleration and change of direction speed: A systematic review and meta-analysis. *Journal of Sports Sciences, 36*(11), 1134–1144.

Cormie, P., McGuigan, M. R., & Newton, R. U. (2011). Developing maximal neuromuscular power. *Sports Medicine, 41*(1), 17–38.

Ding, L., Li, Z., Du, X., & Huang, H. (2024). Associations between inter-limb asymmetry in lower-limb strength and jump performance. Symmetry, 16(11), 1421.

Dos'Santos, T., Thomas, C., Jones, P. A., & Comfort, P. (2018). Asymmetries in change of direction performance: A critical review. *Journal of Strength and Conditioning Research, 32*(11), 3227–3237.

Exell, T., Irwin, G., & Kerwin, D. G. (2016). Strength and performance asymmetry during maximal-velocity sprint running. *Medicine & Science in Sports & Exercise.*

Fort-Vanmeerhaeghe, A., Gual, G., Romero-Rodríguez, D., & Unnithan, V. (2016). Lower limb neuromuscular asymmetry in volleyball and basketball players. *Journal of Human Kinetics, 50*, 135–143.
Impellizzeri, F. M., Rampinini, E., Maffiuletti, N., & Marcora, S. (2007). Inter-limb asymmetry in elite soccer players. *Journal of Sports Sciences, 25*(10), 1205–1210.
Kaçoğlu, C. (2019). Relationship between lower extremity strength asymmetry and sprint/jump performance in physically active individuals. *Türk Spor ve Egzersiz Dergisi*, *21*(2), 204–210.
Ličen, U., & Kozinc, Ž. (2023). The influence of inter-limb asymmetries in muscle strength and power on athletic performance: A review. *Montenegrin Journal of Sports Science and Medicine, 19*(1), 75–86.
Lockie, R. G., Dawes, J. J., Jones, M. T., & Chavez, A. (2014). Relationship between unilateral jump ability and asymmetry on multidirectional speed in team-sport athletes. *Journal of Strength and Conditioning Research, 28*(12), 3557–3566.
Maloney, S. J. (2019). The relationship between asymmetry and athletic performance: A critical review. *Strength and Conditioning Journal, 41*(6), 63–76.
Morin, J.-B., & Samozino, P. (2016). Interpreting power–force–velocity profiles for individualized and specific training. *International Journal of Sports Physiology and Performance, 11*(2), 267–272.
Morin, J.-B., Gimenez, P., Edouard, P., Arnal, P. J., Jimenez-Reyes, P., Samozino, P., & Mendiguchia, J. (2015). Sprint acceleration mechanics: The major role of propulsion. *Scandinavian Journal of Medicine & Science in Sports, 25*(5), 630–639.

ÖĞRENCİLERİN BİLİŞSEL DUYGU DÜZENLENME STRATEJİLERİ VE DUYGUSAL ZEKÂ DÜZEYLERİ ARASINDAKİ İLİŞKİNİN İNCELENMESİ

Candan TERZİOĞLU
Alanya Alaaddin Keykubat Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Alanya, Antalya
ORCID: 0000-0002-0693-4096
Sıla YILDIRIM
Bağımsız Araştırmacı

ÖZET

Duygusal zekâ, bireylerin duygularını algılama, değerlendirme ve yönetme becerilerini kapsayan, stresli yaşam olaylarıyla başa çıkmada önemli bir psikolojik kaynak olarak kabul edilmektedir. Son yıllarda yapılan çalışmalar, duygusal zekânın bilişsel duygu düzenleme stratejileriyle yakından ilişkili olduğunu ve bu iki yapının bireylerin psikolojik iyi oluşuna anlamlı katkılar sunduğunu göstermektedir. Bu araştırma, hemşirelik öğrencilerinin bilişsel duygu düzenleme stratejileri ile duygusal zekâ düzeyleri arasındaki ilişkiyi incelemek amacıyla yürütülmüştür.

Tanımlayıcı nitelikteki çalışma, 2022–2023 ve 2023–2024 akademik yıllarında bir devlet üniversitesinin Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü'nde öğrenim gören 430 öğrenciden 365'inin katılımıyla gerçekleştirilmiştir. Veriler, Tanıtıcı Bilgi Formu, Bilişsel Duygu Düzenleme Ölçeği ve Duygusal Zekâ Değerlendirme Ölçeği kullanılarak toplanmıştır. Verilerin analizi SPSS 25.0 programı ile yapılmış; normal dağılım Kolmogorov-Smirnov testiyle değerlendirilmiş ve non-parametrik testler uygulanmıştır. Araştırma için etik kurul ve kurum izinleri alınmış, öğrencilere bilgilendirilmiş onam verilmiştir.

Katılımcıların %62.5'i kadın, %37.5'i erkektir. En yoğun yaş grubu 21–22 (%37.8) olup öğrencilerin %34.2'si birinci sınıftır. Bölümü seçme nedeni olarak öğrencilerin %41.4'ü kişisel isteğini belirtmiştir. BDDÖ alt boyut ortalamaları 10.5 ile 14.3 arasında; duygusal zekâ alt boyut ortalamaları ise 23.8 ile 26.6 arasında değişmiştir. Öğrencilerin %47.1'inin duygusal zekâ düzeyi düşük, %36.2'sinin normal ve %16.7'sinin yüksek düzeyde olduğu saptanmıştır. Sınıf düzeyi ile duygusal zekâ arasında anlamlı fark bulunmuş, sınıf arttıkça duygusal zekâ düzeyinin anlamlı biçimde yükseldiği belirlenmiştir ($p<0.05$). Bilişsel duygu düzenleme alt boyut puanlarının birbirine yakın olduğu ve öğrencilerin stresli durumlarda bilişsel stratejileri aktif biçimde kullandıkları saptanmıştır.

Bulgular, hemşirelik öğrencilerinin duygusal zekâ düzeyleri ile bilişsel duygu düzenleme stratejileri arasında anlamlı bir ilişki olduğunu göstermektedir. Hemşirelik eğitiminde duygusal farkındalık, özdenetim ve bilişsel baş etme becerilerini geliştirmeye yönelik programların desteklenmesi, öğrencilerin mesleki ve kişisel gelişimlerine önemli katkılar sağlayacaktır.

Anahtar Kelimeler: Bilişsel duygu düzenleme, duygusal zekâ, hemşirelik öğrencileri, duygusal farkındalık

*TÜBİTAK 2209/A Destek Programı ile desteklenmiştir.

EXAMINING THE RELATIONSHIP BETWEEN STUDENTS' COGNITIVE EMOTION REGULATION STRATEGIES AND THEIR EMOTIONAL INTELLIGENCE LEVELS

ABSTRACT

Emotional intelligence, encompassing individuals' ability to perceive, evaluate, and manage their emotions, is considered an important psychological resource for coping with stressful life events. Recent studies have shown that emotional intelligence is closely related to cognitive

emotion regulation strategies, and that these two constructs contribute significantly to individuals' psychological well-being. This study was conducted to examine the relationship between cognitive emotion regulation strategies and emotional intelligence levels in nursing students.
This descriptive study was conducted with the participation of 365 of 430 students enrolled in the Department of Nursing at the Faculty of Health Sciences at a state university during the 2022–2023 and 2023–2024 academic years. Data were collected using an Introductory Information Form, the Cognitive Emotion Regulation Scale, and the Emotional Intelligence Assessment Scale. Data analysis was conducted using SPSS 25.0 software; normal distribution was assessed using the Kolmogorov-Smirnov test, and non-parametric tests were applied. Ethics committee and institutional approvals were obtained for the study, and the students gave informed consent.
62.5% of the participants were female and 37.5% were male. The largest age group was 21–22 (37.8%), and 34.2% of the students were first-year students. 41.4% of the students stated personal desire as the reason for choosing the department. The BDDAS subscale means ranged from 10.5 to 14.3, and the emotional intelligence subscale means ranged from 23.8 to 26.6. It was determined that 47.1% of the students had low emotional intelligence levels, 36.2% had normal levels, and 16.7% had high levels. A significant difference was found between grade level and emotional intelligence, and it was determined that emotional intelligence levels increased significantly as the grade increased ($p<0.05$). It was determined that the cognitive emotion regulation subscale scores were close to each other, and the students actively used cognitive strategies in stressful situations.
The findings indicate a significant relationship between nursing students' emotional intelligence levels and cognitive emotion regulation strategies. Supporting programs aimed at developing emotional awareness, self-regulation, and cognitive coping skills in nursing education will significantly contribute to students' professional and personal development.
Keywords: Cognitive emotion regulation, emotional intelligence, nursing students, emotional awareness
*Supported by TUBITAK 2209/A Support Program.

GİRİŞ

Geçmişten günümüze kadar süregelen zamanda insan yaşamının mutlak ve ayrılmaz bir parçası olan duygular, insan deneyiminin merkezinde yer almaktadır (Keskin ve ark. 2020). Duygu deneyimi, üzüntü ve öfkeden sevinç ve heyecana kadar evrenseldir. Araştırmalar, duyguların yargılama ve seçim üzerinde önemli ve doğrudan bir etkiye sahip olabileceğini göstermektedir. Bu nedenle duygular insan deneyimini renklendirir, derinleştirir ve zenginleştirir (Bhayana ve ark.2015).

Her birey duygularını aynı şekilde yaşamaz ve anlamlandırmaz. Duygular farklı farklı tecrübe edilerek deneyimlenir. Bireylerin hem kendi duygularını hem çevresindeki insanların duygularını doğru bir şekilde anlayıp değerlendirebilmesi ve duygularını istediği şekilde yönlendirip davranışa dönüştürmesine duygusal zekâ denir. Mayer ve Salovey (1995) duygusal zekayı, bireyin kendi ve başkalarının duygularını gözlemleme, bu duygular arasında ayrım yapma ve elde ettiği bilgilerin ışığında kendi düşünce ve davranışlarına yön vermesi olarak tanımlamaktadırlar (Bakan & Güler 2017). Duygusal zekâ algılama, işlemleme, düzenleme ve duygusal bilginin kullanımındaki kişisel eğilimleri vurgulamakta, kişinin kendi içsel değerlendirmesiyle ilgili (farklı ortamlarda tutarlı olan davranışlar, iyimserlik, güvenli girişkenlik, empati gibi belirli davranış ya da özelliklerde kendini gösteren) nitelikleri kapsamaktadır. Aynı zamanda negatif duyguların azaltılmasında ve olumsuz duyguların, olumlu duygularla yer değiştirmesine yardımcı olmaktadır. Olumsuz bir durumla

karşılaşıldığında, yüksek duygusal zekâ düzeyine sahip bireylerde, durumun olumlu yanını görme eğilimi yüksek, var olan olumsuz durumla baş edebilecek olumlu duygulara sahip ve problemle baş edebilmek için hangi yollardan gidilebileceği konusunda anlayış kazanmış olması beklenmektedir. Duygusal zekâ düzeyi yüksek bireyler, kendilerinin önemli yönlerini tanımlamak için gerekli bireysel farkındalığa ve zor durumla baş edebilmek için daha yeterli baş etme mekanizmalarına sahip, "yaşanılan durumu" bir tehdit olarak görmektense; "gelişim fırsatı" olarak görmek konusunda oldukça gelişmiş bireylerdir (Göçet Tekin 2014). Yüksek duygusal zekaya sahip bireylerin; performanslarını göstermede daha etkin, iletişim ve sosyal becerileri yüksek, yaşam doyumuna sahip, duygularını ortaya koyabilen ve uygun duygusal tepkiyi verme düzeyleri daha yüksek, ilişkilerindeki değişimlere karşı duygularını daha tutarlı olarak ayarlayabilen ve etkileşimde oldukları insanların duygularını düzenleme becerilerine sahip bireyler oldukları görülmektedir (İşmen, 2004; Doğan ve Demiral, 2007; İkiz ve Kırtıl-Görmez, 2010; Bakan & Güler 2017 ; Yorulmaz & Kıraç 2019; Yüksel ve ark.2021).

Duyguları anlama, duyguları bilişsel süreçlerde kullanabilme ve yönetebilme becerisi duygusal zekânın temelini oluşturmaktadır (Kartol & Erçevik 2020). Hem kendi duygularımızı hem çevremizdeki insanların duygularını anlayabilmemiz için öncelikli olarak duygularımızı bilişsel alanda düzenlememiz gerekmektedir. Duygular, içsel ve kişiler arası süreçlerle düzenlenir (Gregoire ve diğerleri, 2015; Hofmann, 2014). Daha doğrusu, içsel kişilerarası duygu düzenleme, bir kişinin duygularının başka bir kişinin yardımıyla düzenlendiği bir süreci ifade ederken, dışsal kişilerarası duygu düzenleme, bir bireyin başkalarının duygularını düzenlediği bir süreçtir (Hofmann ve ark. 2016). Biliş ve davranış, duygu düzenlemede stresli olaylarla başa çıkmada merkezi bir rol oynar (Compas ve ark. 2017; Kraaij ve Garnefski, 2019). Stresli olaylarla başa çıkma ve duyguları düzenleme yeteneğinin, stresörler ile psikopatolojik stresörler arasındaki ilişkilerde merkezi bir rol oynadığı tespit edilmiştir (Sloan ve ark., 2017). Duygu düzenleme, bireylerin hangi duygulara ve ne zaman sahip olduklarını kontrol etme süreçlerini tanımlar (Bucich ve MacCann, 2019). Aynı zamanda duygu düzenleme sosyal ilişkilerde ve genel sağlıkta önemli bir rol oynayan duygusal tepkileri değerlendirme, denetleme ve ayarlama yeteneğidir (Wang ve diğerleri, 2019).

Bilişsel duygu düzenleme ise, genel olarak birey için problem yaratan ve bireye sıkıntı veren duyguların ruhsal yollar (bilişsel stratejiler) aracılığıyla üstesinden gelinmesi olarak tanımlanmaktadır (Kobylińska & Kusev, 2019). Bir diğer tanımda ise bireyin yaşadığı olaylar karşısında duygularının harekete geçmesi sonucunda yaşanılan duygusal deneyimin biçimini ya da önemini değiştirmek amacıyla gerçekleştirilen bilinçli tepkiler olarak ifade edilmektedir. Yani bilişsel duygu düzenleme, duygusal uyarıcıların bilişsel yöntemler kullanılarak yönetilmesi ve bilişsel olarak başa çıkılmasını kapsamaktadır. Bilişsel duygu düzenleme sayesinde bireyler, duygularını düzenleyerek bireye stres veren ve iyi oluşunu tehdit eden olaylar karşısında meydana gelen yoğun duygularla daha kolay başa çıkabilmektedirler. Bu noktada bilişsel duygu düzenleme kavramı bilişsel başa çıkma kavramı ile eşdeğer bir yapı olarak kabul edilmektedir. Birey tarafından zorlayıcı olarak kabul edilen, bireyi tehdit eden ve onda strese neden olan olaylar karşısında bireyin temel ihtiyaçları uğruna çaba harcaması başa çıkma olarak tanımlanmaktadır (Quintana-Orts ve ark. 2020; Zeabad ve ark. 2021; Tuncalı 2022). Garnefski ve diğerleri (2001), bu tanımdan hareketle başa çıkmayı gerektiren tüm sorunların aslında duygu düzenlemenin alanına girdiğini ifade etmektedirler (Garnefski ve ark. 2001). Bilişsel duygu düzenleme, bireylerin sağlıklı işleyişe sahip olması ve iyi oluşları açısından oldukça önemli unsurlardan bir tanesidir (Aldao, Gee, Reyes & Seager, 2016).

Hayatın her döneminde duyguları tanımak, değerlendirmek ve düzenlemek önem taşımaktadır. Ancak yetişkinliğe geçiş dönemi olan ve kişisel gelişim fırsatlarının oldukça fazla olduğu üniversite hayatında bu durum daha da önem kazanmaktadır. Hele ki insan hayatına dokunan, kişilerarası ilişkilerin, iletişimin ve iş birliğinin ön planda olduğu sağlık bilimleri ve özellikle hemşirelik eğitimi alan üniversite öğrencileri için duygusal farkındalık vazgeçilmezdir.

Hemşirelerin profesyonel meslek hayatı içerisinde hastalarla iyi bir ilişki kurabilen, duygusal zekâsı gelişmiş, kendi duygularının farkında olan, duygularını yönetebilen, empati yapabilen, kendi kendini motive edebilen, etkili iletişim kurabilen ve ilişkilerini kontrol edebilen dolayısı ile sorunlarıyla etkin baş edebilen, bireyler olması beklenmektedir. Hemşireler gelişmiş duygusal zekâ ve duyguları düzenlemeleri sayesinde kritik durumlarda doğru kararlar verebilir, iş arkadaşlarıyla sağlıklı ekip çalışması oluşturabilir ve hastalarıyla etkin iletişime geçerek verdikleri bakım uygulamaları ile bakım kalitesini ve hasta memnuniyetini arttırabilirler (Baykara-Göçmen 2010; Tatar ve ark. 2011; Akbolat ve Işık 2012; Kesen ve ark. 2013). Kendisini gerçekleştirebilen hemşirelerin hem kendi ruh sağlıklarını koruyabilecekleri hem de hastalara bakım verirken bu becerileri kullanarak ve öğreterek toplumun ruh sağlığını korumaya katkıda bulunabilecekleri düşünülmektedir (Karabulutlu ve ark. 2011; Tambağ ve ark. 2014).

Uluslararası alan yazında üniversite öğrencilerinin bilişsel duygu düzenleme ve duygusal zekâ arasındaki ilişkiyi inceleyen sınırlı sayıda çalışma (Extremera ve ark. 2020; Quintana-Orts 2020; Thomas 2020) bulunmakla birlikte ülkemizde hem diğer eğitim alanlarında hem de hemşirelik öğrencilerinde böyle bir çalışmaya rastlanılmamıştır.

Hemşirelik öğrencilerinin bilişsel duygu düzenleme stratejileri ve duygusal zekâ düzeyi arasındaki ilişkinin belirlenmesinin, Yükseköğretimin sürdürülebilir kalkınma hedefleri doğrultusunda, geleceğin çalışanlarının optimal refah düzeyini sağlamak adına iş yaşamına başlamadan önce öğrencilerin kişisel gelişimini desteklemeye ve kişisel güçlerini arttırmaya yönelik uygulamalara ışık tutacağı düşünülmektedir. Bu nedenle bu araştırmada, hemşirelik öğrencilerinin bilişsel duygu düzenlenme stratejileri ve duygusal zekâ düzeyleri arasındaki ilişkinin incelenmesi amaçlanmıştır.

YÖNTEM

Bu araştırma, hemşirelik öğrencilerinin bilişsel duygu düzenleme stratejileri ile duygusal zekâ düzeyleri arasındaki ilişkinin incelenmesi amacıyla tanımlayıcı ilişkisel desende gerçekleştirilmiştir. Araştırmanın evrenini, 2022–2023 ve 2023–2024 akademik yıllarında bir devlet üniversitesinin Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü'nde öğrenim gören toplam 430 öğrenci oluşturmuştur. Örneklem seçimine gidilmeyerek tüm evrene ulaşılması hedeflenmiş ve araştırma, çalışmaya gönüllü olarak katılım gösteren 365 öğrenci ile tamamlanmıştır.

Araştırmanın içleme kriteri, ilgili üniversitenin Hemşirelik Bölümü öğrencisi olmak olarak belirlenmiştir. Çalışmaya katılmaya gönüllü olmayan öğrenciler ile herhangi bir sağlık kuruluşunda aktif olarak çalışan ya da daha önce çalışma deneyimi bulunan öğrenciler araştırma dışında tutulmuştur.

Veri Toplama Araçları

Araştırma verileri, "Tanıtıcı Bilgi Formu", "Bilişsel Duygu Düzenleme Ölçeği (BDDÖ)" ve "Duygusal Zekâ Değerlendirme Ölçeği" kullanılarak toplanmıştır.

Tanıtıcı Bilgi Formu, araştırmacılar tarafından hazırlanmış olup öğrencilerin yaş, cinsiyet, sınıf düzeyi, bölümü tercih etme nedeni ve akademik not ortalaması gibi sosyodemografik özelliklerini içeren maddelerden oluşmaktadır.

Bilişsel Duygu Düzenleme Ölçeği (BDDÖ), Garnefski, Kraaij ve Spinhoven (2001) tarafından geliştirilmiş, Türkçe uyarlaması Onat ve Otrar (2010) tarafından yapılmıştır. Ölçek, bireylerin stresli yaşam olayları karşısında kullandıkları bilişsel duygu düzenleme stratejilerini ölçmektedir. Beşli Likert tipinde (1=hiç uygun değil, 5=tamamen uygun) yapılandırılan ölçek toplam 36 maddeden ve dokuz alt boyuttan oluşmaktadır: kendini suçlama, kabul etme, ruminasyon, pozitif tekrar odaklanma, plana tekrar odaklanma, pozitif yeniden değerlendirme, bakış açısına yerleştirme, yıkım (felaketleştirme) ve diğerlerini suçlama. Alt boyutlardan alınan yüksek puan, ilgili stratejinin daha yaygın kullanıldığını göstermektedir. Ölçeğin Cronbach alfa iç tutarlılık katsayısı .67–.81 arasında, Türkçe uyarlamada ise α=.78 olarak bildirilmiştir.

Duygusal Zekâ Değerlendirme Ölçeği, Nick Hall (1999) tarafından geliştirilmiş olup Türkçe uyarlaması Ergin (2000) tarafından yapılmıştır. Ölçek bireylerin duygusal zekâ düzeylerini değerlendirmeyi amaçlamakta ve toplam 30 madde ile beş alt boyuttan oluşmaktadır: duygusal farkındalık, duygularını yönetme, öz motivasyon, empati ve ilişkileri yönetme. Maddeler altılı Likert tipi (1=katılmıyorum, 6=tamamen katılıyorum) üzerinden puanlanmaktadır. Ölçek toplam puanı, duygusal zekâ düzeyini kategorize etmektedir: 155 ve üzeri puan yüksek, 130–154 arası puan normal, 129 ve altı puan ise düşük duygusal zekâ düzeyini göstermektedir.

Verilerin Toplanması ve Analizi

Veriler, 2022–2023 ve 2023–2024 akademik dönemlerinde araştırma kapsamında yüz yüze yöntemle toplanmıştır. Elde edilen verilerin değerlendirilmesinde SPSS 25.0 (Statistical Package for Social Sciences) paket programı kullanılmıştır. Sürekli değişkenlere ilişkin tanımlayıcı istatistikler ortalama ve standart sapma, kategorik değişkenlere ilişkin tanımlayıcı istatistikler ise frekans ve yüzde biçiminde özetlenmiştir.

Verilerin normal dağılıma uygunluğu Kolmogorov–Smirnov testi ile değerlendirilmiş ve değişkenlerin normal dağılım göstermediği belirlenmiştir. Bu nedenle analizlerde nonparametrik testler tercih edilmiştir. Cinsiyet değişkeni ile duygusal zekâ düzeyleri arasındaki ilişkinin incelenmesinde Ki-Kare testi, duygusal zekâ toplam puanı ve alt boyut puanlarının sınıf düzeyine göre farklılık gösterip göstermediğinin belirlenmesinde ise Kruskal–Wallis testi kullanılmıştır. Tüm istatistiksel değerlendirmelerde anlamlılık düzeyi $p<0.05$ olarak kabul edilmiş ve sonuçlar %95 güven aralığında raporlanmıştır.

Araştırmanın Etik Yönü

Araştırmanın yürütülebilmesi için bir devlet üniversitesinin Klinik Araştırmalar Etik Kurulu'ndan 14.12.2022 tarihli ve 14-04 sayılı karar ile etik onay alınmıştır. Ayrıca Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümünden yazılı kurum izni temin edilmiştir. Araştırmaya katılacak öğrencilere çalışma amacı açıklanmış, verilerin yalnızca bilimsel amaçlarla kullanılacağı belirtilmiş ve katılımın tamamen gönüllülük esasına dayandığı ifade edilmiştir. Tüm katılımcılardan bilgilendirilmiş gönüllü onam alınmıştır. Araştırma süreçleri boyunca gizlilik ve etik ilkeler titizlikle gözetilmiştir.

BULGULAR

Tablo 1. Öğrencilerin Tanıtıcı Bilgilerine İlişkin Dağılımlar

Özellik	Grup	n	%
Cinsiyet	Kadın	228	62.5
	Erkek	137	37.5
Yaş	17-18	25	6.8
	19-20	131	35.9
	21-22	138	37.8
	23-24	59	16.2
	25-26	8	2.2
	27 ve üstü	4	1.1
Sınıf	1.sınıf	125	34.2
	2. sınıf	81	22.2
	3. sınıf	76	20.8
	4.sınıf	83	22.7
Tercih Sebebi	Kendim istediğim için	151	41.4
	Aile üyelerim istediği için	42	11.5
	Kolay iş bulabilmek için	142	38.9
	Arkadaşlarım önerdiği için	3	.8

	Diğer	27	7.4
Akademik Not Ortalaması			
	2.00-2.50	44	12.1
	2.51-3.00	136	37.3
	3.01-3.50	150	41.1
	3.51-4.00	35	9.6

Tablo 1'de araştırmaya katılan öğrencilerin tanıtıcı bilgilerine ilişkin dağılımlar yer almaktadır. Ankete katılan 365 öğrencinin % 62.5'i kadın, %37.5'i ise erkektir. Öğrencilerin %37.8'i 21-22 yaş aralığında, %35.9'unun da 19-20 yaş aralığında olduğu belirlenmiştir. Katılımcıların %34.2'sinin 1. Sınıf, %22.2'nin 2. Sınıf, %20.8'inin 3. Sınıf, % 22.7'sinin ise 4. Sınıfta öğrenci olduğu saptanmıştır. Öğrencilerin bölümü tercih etme sebebi sorulduğunda %41.4'ünün kendi istediği, %38.9'unun kolay iş bulabilmek, %11.5'inin ise aile üyeleri istediği için seçtiğini ortaya koymuştur. Öğrencilerin akademik not ortalamaları incelendiğinde %41.1'inin 3.01-3.50, %37.3'ünün 2.51-3.00, %12.1'inin 2.00-2.50, %9.6'sı ise 3.51-4.00 aralığında olduğu belirlenmiştir.

Tablo 2. Tanımlayıcı İstatistikler

Ölçekler ve Alt Ölçek Puanları	Sayı	Minimum	Maksimum	Ortalama	Standart Sapma (SS)
Bilişsel Duygu Düzenleme Ölçeği Alt Boyutları					
Kendini suçlama	365	4.00	49.00	11.2384	3.83315
Kabul etme	365	4.00	20.00	12.1671	2.92808
Düşünmeye odaklanma	365	4.00	20.00	13.5699	2.98691
Pozitif tekrar odaklanma	365	4.00	20.00	12.7233	2.76410
Plana tekrar odaklanma	365	4.00	20.00	14.3836	3.15022
Pozitif gözden geçirme	365	4.00	35.00	14.2164	3.51054
Bakış açısına yerleştirme	365	4.00	20.00	12.2164	3.00910
Yıkım	365	4.00	20.00	10.5507	3.56352
Diğerlerini suçlama	365	4.00	20.00	11.2849	3.70564
Duygusal Zekâ Ölçeği Alt Boyutları					
Farkındalık	365	6.00	55.00	26.6164	7.69478
Kendi duygularını yönetme	365	7.00	36.00	23.8521	6.43181
Öz motivasyon	365	6.00	36.00	24.8110	6.51076
Empati	365	7.00	36.00	26.1890	6.62412
Diğerlerinin duygularını yönetme	365	7.00	36.00	25.0603	6.21825

Tablo 2'de tanımlayıcı istatistiklerde bilişsel duygu düzenleme ölçeği ile duygusal zekâ ölçeğinin alt boyutlarının ortalamalarına yer verilmiştir. Bilişsel duygu düzenleme alt boyut ortalamalarının 10.55 ile 14.38 arasında değiştiği görülmektedir. En yüksek ortalama "plana tekrar odaklanma" (Ort.=14.38), en düşük ortalama ise "yıkım/felaketleştirme" (Ort.=10.55) alt boyutuna aittir. Bu bulgu, öğrencilerin stresli durumlarda daha çok plan yapma ve çözüm üretmeye odaklanan bilişsel stratejiler kullandıklarını, yıkıcı veya felaketleştirici düşünme

eğilimlerinin daha düşük düzeyde olduğunu göstermektedir. Duygusal zekâ ölçeği alt boyutlarında ortalamaların 23.85 ile 26.61 arasında değiştiği; en yüksek ortalamanın "duygusal farkındalık" (Ort.=26.61) ve "empati" (Ort.=26.18) boyutlarında olduğu belirlenmiştir. Bu sonuçlar, öğrencilerin kendi duygularını tanıma ve başkalarının duygularını anlama konusunda güçlü olduklarını, buna karşın "kendi duygularını yönetme" boyutunda göreceli olarak daha düşük ortalamaya sahip olduklarını göstermektedir (Ort.=23.85). Her iki ölçeğin alt boyut puanlarının birbirine yakın olması, öğrencilerin duygu düzenleme ve duygusal zekâ becerilerini genel olarak dengeli düzeyde kullandıklarını ve bilişsel baş etme stratejilerini aktif biçimde uyguladıklarını ortaya koymaktadır.

Tablo 3. Duygusal Zekâ Ölçeği Düzeyine İlişkin Dağılımlar

Duygusal Zekâ Ölçeği Düzeyleri	n	%
Düşük	172	47.1
Normal	132	36.2
Yüksek	61	16.7
Toplam	365	100.0

Tablo 3'te öğrencilerin Duygusal Zekâ Ölçeği toplam puanlarına göre kategorik dağılımları verilmiştir. Buna göre öğrencilerin %47.1'inin duygusal zekâ düzeyinin düşük olduğu, %36.2'sinin normal düzeyde bulunduğu ve yalnızca %16.7'sinin yüksek duygusal zekâ düzeyine sahip olduğu belirlenmiştir. Bu bulgu, örneklemde yer alan öğrencilerin önemli bir bölümünün duygusal farkındalık, özdenetim, motivasyon, empati ve ilişki yönetimi gibi duygusal zekâ bileşenlerinde geliştirilmesi gereken yönler bulunduğunu göstermektedir. Normal ve yüksek düzeyde duygusal zekâya sahip öğrencilerin toplam oranının %52.9 olması, öğrencilerin yarısından biraz fazlasının duygusal süreçleri yönetmede daha yeterli olduğunu işaret etmektedir. Genel olarak değerlendirildiğinde, öğrencilerin duygusal zekâ düzeylerinin düşük–orta aralığında yoğunlaştığı ve bu düzeyin eğitimsel müdahalelerle geliştirilebilir nitelikte olduğu söylenebilir.

Tablo 4. Duygusal Zekâ Ölçeğinin Toplam ve Alt Boyut Puanları ile Sınıf Düzeylerinin Karşılaştırılması

	DZÖ Farkındalık	**DZÖ Kendi duygularını yönetme**	**DZÖ Öz motivasyon**	**DZÖ Empati**	**DZÖ Diğerlerinin duygularını yönetme**	**DZÖ Kesim puanları**		
	Ortanca	**Ortanca**	**Ortanca**	**Ortanca**	**Ortanca**	**Düşük**	**Orta**	**Yüksek**
Sınıf 1.sınıf	27.00	24.00	25.00	28.00	27.00	60	45	20
2.sınıf	28.00	24.00	25.00	28.00	27.00	40	29	12
3.sınıf	25.00	21.00	24.00	25.00	24.00	46	21	9
4.sınıf	29.00	25.00	29.00	29.00	28.00	26	37	20
Pearson Chi-Square Tests 14.559 p= 0.024								

Tablo 4'te öğrencilerin duygusal zekâ ölçeği alt boyutlarına ilişkin ortanca (median) değerler ile duygusal zekâ düzeylerinin sınıf düzeyine göre dağılımları sunulmaktadır. Bulgular, sınıf düzeyi arttıkça duygusal zekâ alt boyutlarında genel bir yükselme eğilimi olduğunu göstermektedir. Birinci sınıf öğrencilerinde farkındalık (Ortanca=27), empati (Ortanca=28) ve diğerlerinin duygularını yönetme (Ortanca=27) alt boyutlarında orta düzeyde puanlar görülürken, dördüncü sınıf öğrencilerinde bu değerlerin belirgin biçimde yükseldiği (farkındalık=29; empati=29; diğerlerinin duygularını yönetme=28) saptanmıştır. Benzer şekilde "öz motivasyon" boyutu birinci sınıflarda Ortanca=25 iken dördüncü sınıflarda Ortanca=29'a yükselmiştir. "Kendi duygularını yönetme" alt boyutunda da sınıf düzeyine paralel artış gözlenmiştir.

DZÖ kesim puanlarına göre değerlendirildiğinde, birinci sınıf öğrencilerinin 60'ı düşük, 45'i orta ve 20'si yüksek düzeyde duygusal zekâya sahipken; dördüncü sınıflarda düşük düzeydeki öğrenci sayısının belirgin biçimde azaldığı (n=26), orta ve yüksek düzeydeki öğrenci sayılarının arttığı (n=37 ve n=20) görülmektedir. Bu durum, eğitim sürecinin ilerlemesiyle öğrencilerin duygusal zekâ becerilerinde gelişim olduğunu göstermektedir.

Yapılan Pearson Ki-Kare testi sonucunda, sınıf düzeyi ile duygusal zekâ düzeyleri arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki bulunduğu belirlenmiştir (X^2=14.559, p=0.024). Bu bulgu, duygusal zekânın öğrenim süreci boyunca artış gösterdiğini desteklemektedir.

TARTIŞMA

Bu araştırmada öğrencilerin bilişsel duygu düzenleme stratejileri ile duygusal zekâ düzeyleri arasındaki ilişkinin incelenmesi amaçlanmış ve elde edilen bulgular literatürle büyük ölçüde paralellik göstermiştir. Araştırmada duygusal zekâ düzeylerinin düşük–orta aralığında yoğunlaştığı belirlenmiştir. Araştırmada öğrencilerin duygusal zekâ düzeylerinin çoğunlukla düşük–orta aralığında toplandığı görülmüştür. Bu bulgu, duygusal zekânın öğrenilebilir ve gelişimsel bir yapı olduğunu belirten Mayer ve ark. (2004)'nın kuramsal modeliyle uyumludur. Bu açıdan çalışmamızda sınıf düzeyi arttıkça duygusal zekâ puanlarının anlamlı biçimde yükselmesi ($p<0.05$), literatürde duygusal zekânın öğrenilebilir ve geliştirilebilir bir beceri olduğunu vurgulayan çalışmalarla uyumludur (Goleman, 1995; Mayer ve ark, 2004).

Bilişsel duygu düzenleme stratejileri açısından bakıldığında, öğrencilerin plan yapma, pozitif yeniden değerlendirme ve duygularını yeniden yapılandırmaya yönelik stratejileri daha sık kullandıkları görülmektedir. Garnefski ve ark. (2007), uyarlanabilir bilişsel duygu düzenleme stratejilerinin genç yetişkinlerde psikolojik iyi oluşla yakından ilişkili olduğunu ve stresle başa çıkma sürecini olumlu etkilediğini belirtmiştir. Çalışmamızda felaketleştirme ve diğerlerini suçlama gibi uyumsuz stratejilerin daha düşük ortalamalara sahip olması, öğrencilerin daha işlevsel bilişsel baş etme yöntemlerini benimsediğini göstermektedir.

Araştırmada bulgular, duygusal zekâ düzeyleri ile bilişsel duygu düzenleme stratejileri arasında anlamlı bir ilişki bulunduğunu da ortaya koymuştur. Bu sonuç; duygusal farkındalık ve duygu yönetimi becerileri yüksek olan genç yetişkinlerin stresli durumlarda daha uyarlanabilir bilişsel stratejiler kullandığını bildiren çalışmalarla paraleldir (Demirci & Yöyen, 2020). Aynı şekilde, duygusal zekâ düzeyi yükseldikçe problem çözme becerilerinin güçlendiğini ortaya koyan Tetik ve Açıkgöz'ün (2013) bulguları, bu çalışmanın sonuçlarını desteklemektedir. Dördüncü sınıf öğrencilerinin duygusal zekâ düzeylerinin daha yüksek bulunması; klinik deneyim, hasta iletişimi ve uygulamalı dersler gibi etkileşim temelli süreçlerin duygusal becerileri geliştirdiğini düşündürmektedir.

Genel olarak değerlendirildiğinde, bu araştırmanın sonuçları duygusal zekânın ve bilişsel duygu düzenleme becerilerinin hem bireysel iyi oluş hem de mesleki yeterlik açısından kritik önemde olduğunu göstermektedir. Eğitsel müdahalelerin, duygusal farkındalık, özdenetim, empati ve bilişsel yeniden yapılandırma becerilerini güçlendirmeye yönelik olarak yapılandırılması, öğrencilerin hem akademik hem de mesleki yaşamlarında önemli kazanımlar sağlayacaktır.

SONUÇ VE ÖNERİLER

Bu araştırmada öğrencilerin bilişsel duygu düzenleme stratejileri ile duygusal zekâ düzeyleri arasındaki ilişki incelenmiş ve elde edilen bulgular, duygusal süreçler ile bilişsel baş etme mekanizmalarının birbirini tamamlayan yapılar olduğunu göstermiştir. Araştırma sonuçları, öğrencilerin duygusal zekâ düzeylerinin büyük ölçüde düşük–orta aralığında yoğunlaştığını, sınıf düzeyi arttıkça duygusal zekânın anlamlı biçimde yükseldiğini ve öğrencilerin stresli durumlarda daha çok uyarlanabilir bilişsel stratejilere yöneldiğini ortaya koymuştur.

Bu doğrultuda araştırmadan elde edilen sonuçlar, öğrencilerin duygusal farkındalık, özdenetim, empati ve bilişsel yeniden değerlendirme becerilerini güçlendirmeye yönelik düzenlemelerin eğitim programları içine entegre edilmesinin önemine işaret etmektedir. Özellikle klinik uygulamalara hazırlık sürecinde duygusal becerilerin desteklenmesi, öğrencilerin hem kişiyle iletişim becerilerini hem de stresle baş etme kapasitelerini artıracaktır. Ayrıca psikodrama, rol oynama, duygu farkındalığı atölyeleri ve bilişsel yeniden yapılandırma temelli mikro eğitimlerin müfredata dahil edilmesi öğrencilerin duygusal ve bilişsel becerilerini geliştirmede etkili olabilir.

Gelecek araştırmaların, farklı üniversiteler ve daha geniş örneklemlerle yürütülmesi, boylamsal tasarımlar kullanılması ve psikolojik iyi oluş, akademik başarı veya klinik performans gibi değişkenlerle ilişkisinin incelenmesi önerilmektedir. Bu tür çalışmalar, duygusal zekâ ve bilişsel duygu düzenleme stratejilerinin genç yetişkin gelişimi üzerindeki etkilerini daha kapsamlı şekilde ortaya koyacaktır.

Sonuç olarak, duygusal zekânın ve bilişsel duygu düzenleme becerilerinin güçlendirilmesi, öğrencilerin hem akademik yaşamlarında hem de profesyonel rollerinde daha bütüncül, etkili ve sağlıklı bir uyum süreci geliştirmelerine katkı sunacaktır.

KAYNAKÇA

Aldao, A., Gee, D. G., Reyes, A. & Seager, I. (2016). Emotion regulation as a trans diagnostic factor in the development of internalizing and externalizing psychopathology: Currentand future directions. Development and Sychopathology, 28(4), 927-946.

Akbolat M, Işık O. Sağlık Çalışanlarının Duygusal Zeka Düzeylerinin Motivasyonlarına Etkisi. Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi. 2012;32:109-23.

Bakan, İ., & Güler, B. (2017). Duygusal zekânın, yaşam doyumu ve akademik başarıya etkileri ve demografik özellikler bağlamında algı farklılıkları. Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar Dergisi, 19(33), 1-11.

Baykara Göçmen Z. (2010) Hemşirelik bakımında hemşirenin mesleki özerkliğinin değerlendirilmesi: Niteliksel bir çalışma. Ankara Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Tıp Tarihi ve Etiği Anabilim Dalı, Doktora Tezi.

Bhayana T. K., & Ahuja, S. (2015).Cognitive Emotion Regulation and Emotional Intelligence among Boys And Girls of Class Tenth. International Research Journal of Management Sociology & Humanity (IRJMSH), 6(11).

Bucich, M., & MacCann, C. (2019). Emotional intelligence and day-to-day emotion regulation processes: Examining motives for social sharing. Personality and Individual Differences, 137, 22–26.

Compas, B. E., Jaser, S. S., Bettis, A. H., Watson, K. H., Gruhn, M. A., Dunbar, J. P., Williams, E., & Thigpen, J. C. (2017). Coping, emotion regulation, and psychopathology in childhood and adolescence: A meta-analysis and narrative review. Psychological Bulletin, 143(9), 939–991.

Demirci, O. O., & Yöyen, E. G. (2020). Bilişsel esnekliğin bilişsel duygu düzenleme üzerindeki etkisi. Uludağ Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Sosyal Bilimler Dergisi, 21(39), 651–684.

Doğan, S. & Demiral, Ö. (2007). Kurumların başarısında duygusal zekânın rolü ve önemi. Yönetim ve Ekonomi: Celal Bayar Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi, 14(1), 209-230.
Ergin, F. E. (2000). Üniversite öğrencilerinin sahip oldukları duygusal zeka düzeyi ile 16 kişilik özelliği arasındaki ilişki üzerine bir araştırma (Yüksek lisans tezi). Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Konya.
Extremera, N., Sánchez-Álvarez, N., & Rey, L. (2020). Pathways between ability emotional intelligence and subjective well-being: Bridging links through cognitive emotion regulation strategies. Sustainability, 12(5), 2111.
Hofmann, S. G. (2014). Interpersonal emotion regulation model of mood and anxiety disorders. Cognitive Therapy and Research, 38(5), 483–492.
Hofmann, S. G., Carpenter, J. K., & Curtiss, J. (2016). Interpersonal emotion regulation questionnaire (IERQ): Scale development and psychometric characteristics. Cognitive Therapy andResearch, 40(3), 341–356.
Garnefski, N., Kraaij, V. & Spinhoven, P. (2001). Negative life events, cognitive emotion regulation and emotional problems. Personality and Individual differences, 30(8), 1311- 1327.
Goleman, D. (1995). Emotional intelligence. Bantam Books.
Gregoire, S., Lachance, L., & Taylor, G. (2015). Mindfulness, mental health and emotion regulation among workers. International Journal of Wellbeing, 5(4), 96–119.
Göçet Tekin, E. (2014). Üniversite öğrencilerinin psikolojik iyi olma duygusal zekâ ve sosyal iyi olma düzeyleri arasındaki ilişkilerin incelenmesi. Elementary Education Online, 13(4), 1240-1248, 2.
İkiz, F. E., & Kırtıl-Gormez, S. (2010). İlköğretim ikinci kademe öğrencilerinde duygusal zekâ ve yaşam doyumunun incelenmesi. İlköğretim Online, 9(3).
İşmen, A.E. (2004). Duygusal zeka ve zile işlevleri arasındaki ilişki. Balıkesir Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi. 7 (11), 55-75.
Karabulutlu, E. Y., Yılmaz, S., & Yurttaş, A. (2011). Öğrencilerin duygusal zekâ düzeyleri ile problem çözme becerileri arasındaki ilişki. Psikiyatri Hemşireliği Dergisi, 2(2), 75-79.
Kartol, A., & Erçevik, A. (2020). Üniversite Öğrencilerinde Duygusal Zeka Ve Yaşam Doyumu: Yaşamda Anlamın Aracı Rolü. Kastamonu Eğitim Dergisi, 28(2), 718-728.
Kesen, N. F., Kırlıoğlu, M., & Deniz, M. E. (2013). Öğretmenlerin Yaşam Doyumu ve Duygusal Zekâ Düzeyleri. Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Meslek Yüksek Okulu Dergisi, 16(1), 113-141.
Keskin, E., Yayla, Ö., & Aktaş, F. (2020). Duygusal zeka, kariyer uyumu ve yaşam doyumu arasındaki ilişkiler: Turizm sektörü çalışanları üzerine bir araştırma. İşletme Araştırmaları Dergisi, 12(3), 2985-2995.
Kraaij, V., & Garnefski, N. (2019). The behavioral emotion regulation questionnaire: Development, psychometric properties and relationships with emotional problems and the cognitive emotion regulation questionnaire. Personality and Individual Differences, 137, 56–61.
Kobylińska, D., & Kusev, P. (2019). Flexible emotion regulation: How situational demands and individual differences influence the effectiveness of regulatory strategies. Frontiers in Psychology, 10, 1–9.
Mayer, J. D., & Salovey, P. (1995). Emotional intelligence and the construction and regulation of feelings. Applied and preventive psychology, 4(3), 197-208.
Onat O, Otrar M. (2010).Bilişsel duygu düzenleme ölçeğinin Türkçeye uyarlanması: Geçerlik ve güvenirlik çalışmaları. Marmara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Dergisi, 31:123-143
Quintana-Orts, C., Mérida-López, S., Rey, L., Neto, F., & Extremera, N. (2020). Untangling the emotional intelligence-suicidal ideation connection: The role of cognitive emotion regulation strategies in adolescents. Journal of clinical medicine, 9(10), 3116.

Sloan, E., Hall, K., Moulding, R., Bryce, S., Mildred, H., & Staiger, P. K. (2017). Emotion regulation as a transdiagnostic treatment construct across anxiety, depression, substance, eating and borderline personality disorders: A systematic review. Clinical Psychology Review, 57, 141– 163.
Tambağ, H., Kaykunoğlu, M., Gündüz, Z., & Demir, Y. (2014). Hemşirelik öğrencilerinin duygusal zeka düzeyleri ve etkileyen faktörler. Hemşirelikte Eğitim ve Araştırma Dergisi, 11(1), 41-6.
Tatar A, Tok S, Saltukoğlu G. Gözden geçirilmiş schutte duygusal zeka ölçeğinin Türkçe'ye uyarlanması ve psikometrik özelliklerinin incelenmesi. Klinik Psikofarmakoloji Bülteni. 2011,21:325-38.
Tetik, S., & Açıkgöz, A. (2013). Duygusal zeka düzeyinin problem çözme becerisi üzerindeki etkisi: Meslek yüksekokulu öğrencileri üzerine bir uygulama. Ejovoc (Electronic Journal of Vocational Colleges), 3(4), 87–97.
Thomas, E. A., Hamrick, L. A., Owens, G. P., & Tekie, Y. T. (2020). Posttraumatic growth among undergraduates: Contributions from adaptive cognitive emotion regulation and emotional intelligence. Traumatology, 26(1), 68.
Tuncalı, N. (2022). Öğretmen adaylarında bilişsel duygu düzenleme stratejileri ve akademik özyeterlik arasındaki ilişkinin incelenmesi (Master's thesis, Bursa Uludağ Üniversitesi).
Wang, M., Liang, Y., Zhou, N., & Zou, H. (2019). Chinese fathers' emotion socialization profiles and adolescents' emotion regulation. Personality and Individual Differences, 137, 33–38.
Yorulmaz, M., & Kıraç, R. (2019). Duygusal Zekâ İle İletişim Becerisi Arasindaki İlişkinin İncelenmesi. Assoc. Prof. Dr. Sedat Bostan Prof. Dr. Haydar Sur, 128.
Yüksel, M. Y., Saruhan, V., & Keçeci, B. (2021). Psikolojik Sağlamlığın Duygusal Zeka Ve Kişilerarası Duygu Düzenleme Açısından İncelenmesi. Marmara Üniversitesi Atatürk Eğitim Fakültesi Eğitim Bilimleri Dergisi, 53(53), 141-156.
Zeabadi, S. M., Hasandoost, F., Momeni, M., Goudarzian, A. H., & Hosseinigolafshani, S. (2021). Predictors of cognitive emotion regulation strategies: Iranian nurses. Journal of Education and Health Promotion, 10(1).

KETEN (*Linum usitatissimum* L.) TOHUMLARININ *IN VITRO* SÜRGÜN REJENERASYONU ÜZERİNE 2.4 D ETKİSİ

Muhammet Anıl AYDIN
Ege University, Graduate School of Natural and Applied Sciences, Izmir, Türkiye
ORCID ID: 0000-0001-6729-6465
Prof. Dr. Gülsüm ÖZTÜRK
Ege University, Faculty of Agriculture, Department of Field Crops, Izmir, Türkiye
ORCID ID: 0000-0002-8701-790X

ÖZET
Keten (*Linum usitatissimum* L.) hem yağ hem de lif amaçlı yetiştirilen bir endüstri bitkisidir. Yağlık çeşitler yağ, gıda, ilaç sanayi gibi alanlarda değerlendirilirken, lif amaçlı üretim daha çok tekstil ve kağıt sanayide yer bulmaktadır. Tohumu yüksek oranda α-linolenik asit, protein, mineraller ve B1 vitamini içermektedir. Bu çalışmada çok yönlü kullanıma sahip keten bitkisinin tohumlarının *in vitro* etkilerinin belirlenmesi amaçlanmıştır. Bu amaçla çalışmada steril edilen keten (*Linum usitatissimum* L.) tohumları temel ortam MS+2.4 D ile zenginleştirilmiş 0.5; 1.0 ve 2.0 mg/L ortamlarda kültüre alınmıştır. Çimlenme yüzdesi (% 83.3), sürgün sayısı (2.5 adet) ve sürgün uzunluğu (1.8 cm), bakımından 0.5 mg/L 2.4 D içeren ortamda gelişme sağlanmıştır. Bu çalışma, yağ ve lif üretimi bakımından farklı endüstrilerde kullanım alanına sahip olan bu bitkinin, *in vitro* çoğaltım potansiyelini ortaya koymaya yönelik bir temel çalışma niteliği taşımaktadır.
Anahtar kelimeler: Keten *(Linum usitatissimum L.),* sürgün, 2.4 D

EFFECT OF *2,4-DICHLOROPHENOXYACETIC ACID* ON *IN VITRO* SHOOT REGENERATION IN FLAX (*Linum usitatissimum* L.)

ABSTRACT
Flax (*Linum usitatissimum* L.) is an industrial plant cultivated for both oil and fiber production. Nor only oil-type varieties are utilized in the food, pharmaceutical, and oil industries, but also fiber-type varieties are mainly used in the textile and paper industries. By the time, the seeds are rich in α-linolenic acid, protein, minerals, and vitamin B1. This study aimed to determine the *in vitro* shoot formation of flax seeds, a plant with versatile industrial applications. For this purpose, sterilised flax (*Linum usitatissimum* L.) seeds were cultured on MS basal medium supplemented with 2,4-D at concentrations of 0.5 mg/L, 1.0 mg/L, and 2.0 mg/L. The highest germination rate (83.3%), shoot number (2.5 shoots), and shoot length (1.8 cm) were obtained on the medium containing 0.5 mg/L 2,4 D. This study represents a preliminary investigation to reveal the *in vitro* propagation potential of this plant, which has a wide range of uses in various industries for oil and fiber production.
Keywords: Flax *(Linum usitatissimum L.),* shoot, 2.4 D

GİRİŞ
Keten (*Linum usitatissimum* L.), Linaceae familyasının, Linum cinsine ait, ekonomik ve tarımsal açıdan değerli bir endüstri bitkisidir (Çopur ve ark., 2005; Keskin ve ark., 2020; Raole and Raole, 2022). Lif ve yağ üretiminde kullanılması nedeniyle yüksek katma değere sahip keten (*Linum usitatissimum* L.), bu özellikleri sayesinde günümüzde de önemini korumaktadır. Lif üretimi amacıyla yetiştirildiğinde tekstil, halat, balık ağı ve kâğıt sanayisi gibi birçok sektörde değerlendirilirken; yağ üretimi amacıyla yetiştirildiğinde ise gıda, boya ve ilaç sanayisi gibi çeşitli alanlarda kullanılmaktadır (Diederichsen and Richards, 2003; Çil, 2025).

Yağ ve lif üretiminin yanı sıra keten tohumu, yüksek düzeyde α-linolenik asit, lignin, protein, mineraller ve B1 vitamini, esansiyel yağ asitleri, diyet lifi içeriği sayesinde hem yem hem de gıda kaynağı olarak değerlendirilmektedir (Kajla et al., 2015; Goyal et al., 2016; Dzuvor et al., 2018; Lee et al., 2020). Keten, %30–45 oranındaki yağ %20–30 protein içermekte olup, bu proteinin yaklaşık %80'i globulin, %20'si ise glutelinden oluşmaktadır (Hall et al., 2006). Yağında bulunan %50–60 oranında yüksek linolenik asit ile fonksiyonel gıdalar başta olmak üzere, sağlık ürünleri, boya ve vernik gibi çeşitli ürünlerin üretiminde hammadde kaynağı olarak değerlendirilmektedir (Cui et al., 2022).

Keten bitkisin bu çok yönlü kullanımı bu bitkinin klasik üretimi yanında *in vitro* çoğaltım olanaklarının da araştırılması için önemlidir. Özellikle yüksek linolenik asit içeriği çeşitlerin ıslah çalışmalarında değerlendirilebilir (İncekara, 1979; Ozturk, 2021). Bu yöntem ile bitkilerde varyasyon oluşturmadan çoğaltım yapılabilmesi, aklimitizasyon ile bitkilerin dış koşullara alıştırılması (Hartman, 1997; Akyüz, 2018) gibi pek çok avantaja sahip olmaktadır.

Bu çalışma keten bitkisinin tohumlarının *in vitro* koşullarda farklı 2.4 D içeren besin ortamlarında gelişim yeteneklerinin belirlenmesi amaçlanmıştır. Böylece gerek yağ gerek lif olarak çok yönlü kullanım alanına sahip bu bitkinin tohumlarının *in vitro* çoğaltımı için temel oluşturacak bir çalışma literatüre kazandırılacaktır.

MATERYAL VE YÖNTEM

Çalışma Ege Üniversitesi Ziraat Fakültesi Tarla Bitkileri Bölümü Doku Kültürü Laboratuvarında gerçekleştirilmiştir. Çalışmada genetik materyal olarak keten tohumları kullanılmıştır. Keten tohumları % 96'lik etil alkolde 30 dakika bekletilmiş, laminar flow kabin içinde % 70'lik etil alkol ve % 5'lik NaClO (Sodyum hipoklorit) içerisinde 5 dakika steril edilmiş, kurutma kâğıdı ile kurulanarak ve besin ortamlarına alınmıştır. Çalışmada MS temel ortamı içeren 0.5; 1.0 ve 2.0 mg/L oranında 2.4 D içeren oksin ortamlarında kültüre alınmış, gelişimleri için 25°C'de 16 saat aydınlık 8 saat karanlık fotoperiyotta iklim odasına gerçekleştirilmiştir. Tesadüf parselleri deneme deseninde 2 tekerrürlü kurulan *in vitro* denemede her tekerrür için 5 tüp, her tüp için 3 tohum olacak şekilde düzenlenmiştir. Yaklaşık 4 hafta sonra çimlenme oranı (%), sürgün sayısı, sürgün uzunluğu (cm) gözlemleri yapılmıştır. İncelenen özellikler bakımından elde edilen sonuçlar değerlendirilmiş (Acikgoz et al., 2004) ve ortalamalar karşılaştırılmıştır (Steel and Torrie, 1980).

BULGULAR VE TARTIŞMA

Keten tohumlarının 3 farklı 2.4 D içeren besin ortamlarında çimlenme oranı (%), sürgün sayısı, sürgün uzunluğu (cm) özelliklerine ait ortalamalar, LSD ve F değerleri Çizelge 1'de verilmiştir. Söz konusu özelliklere ait histogramlar da Şekil 1'de sunulmuştur.

Çizelge 1. Keten *(Linum usitatissimum L.)*'un 2.4 D içeren ortamlarında *in vitro* çimlenme oranı (%), sürgün sayısı, sürgün uzunluğu (cm) özelliklerine ait ortalamalar, LSD ve F değerleri

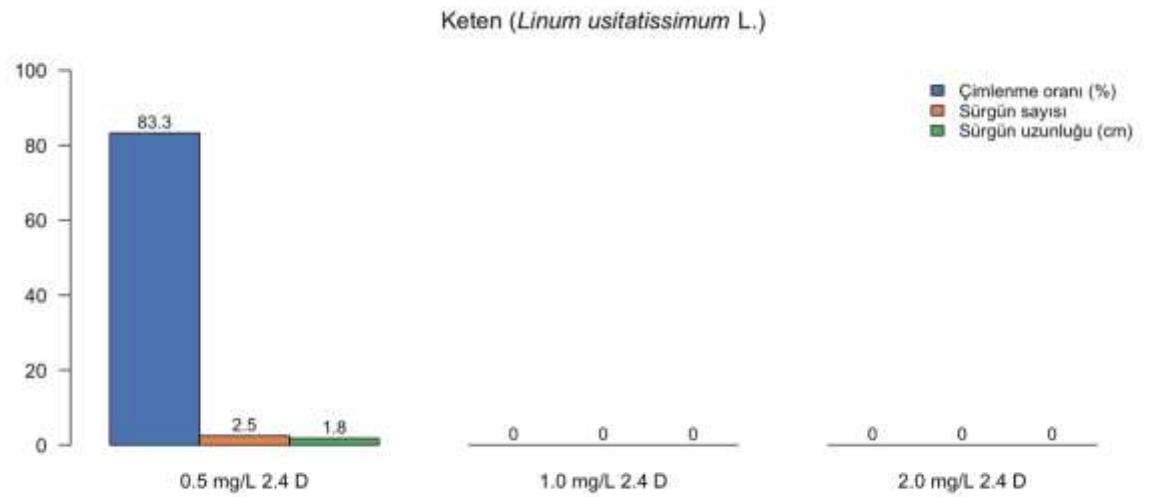
Ortam no	Ortam	Çimlenme oranı (%)	Sürgün sayısı	Sürgün uzunluğu (cm)
1	0.5 mg/L 2.4 D	83.3	2.5	1.8
2	1.0 mg/L 2.4 D	Gelişme yok	Gelişme yok	Gelişme yok
3	2.0 mg/L 2.4 D	Gelişme yok	Gelişme yok	Gelişme yok
$LSD_{(0.05)}$		43.388	1.299	0.390
F		24.880*	25.000**	136.111**

*: p≤0.05 düzeyinde anlamlı

**: p≤0.01 düzeyinde anlamlı

Çizelge 1 F değerleri incelendiğinde Keten (*Linum usitatissimum* L.) tohumlarının çimlenme oranı bakımından p≤0.05 düzeyinde, sürgün sayısı ve sürgün uzunluğu bakımından p≤0.01

olasılık düzeyinde önemli bulunmuştur. Çimlenme oranı bakımından besin ortamları karşılaştırıldığında 0.5 mg/L 2.4 D içeren ortamın % 83.3 ile öne çıktığı görülmüştür. Sürgün sayısı ve sürgün uzunluğu bakımından Çizelge 1 incelendiğinde 0.5 mg/L 2.4 D içeren ortamın sırasıyla 2.5 adet ve 1.8 cm ile başarılı olduğu görülmüştür. Çimlenme oranı (%), sürgün sayısı ve sürgün uzunluğu (cm) bakımından 1.0 mg/L 2.4 D ve 2.0 mg/L 2.4 D içeren ortamlarda gelişme sağlanamamıştır. Keten *(Linum usitatissimum* L.*)* farklı oksin (2.4 D) içeren besin ortamlarında *in vitro* çimlenme yüzdesi (%), sürgün sayısı, sürgün uzunluğu (cm) özelliklerine ait ortalamalarını dağılımı Şekil 1'de verilmiştir.

Şekil 1. Keten *(Linum usitatissimum* L.)'un 2.4 D içeren besin ortamlarında çimlenme oranı (%), sürgün sayısı ve sürgün uzunluğu (cm) ortalamalarının dağılımı

SONUÇ

Yağ ve lif üretimi yönünde çeşitli sektörlerde kullanım alanına sahip bu bitkinin, *in vitro*'da 2.4 D içeren ortamda rejenerasyon gösterdiği ve *in vitro* çoğaltım potansiyeli olduğu bir ön çalışma gerçekleştirilmiştir. Bu çalışma gelecek araştırmalarda farklı büyüme düzenleyicileri, besin ortamları ve eksplant tipleri ile daha kapsamlı çalışmalar için temel oluşturacaktır.

KAYNAKLAR

Acikgoz, N., Ilker, E., Gokcol, A., 2004. Evaluation of biological research in computer. E.U. TOTEM, Publication No:2, Izmir (in Turkish).

Akyüz E. 2018. Bazı *Fritillaria* türlerinde *ın vıtro* soğancık üretimi ve dış koşullara alıştırma çalışmaları. Hacettepe Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü, Biyoloji Ana Bilim Dalı Yüksek Lisans Tezi, Ankara.

Cui, Z., B. Yan, Y. Gao, B. Wu, Y. Wang, H. Wang, P. Xu, B. Zhao, Z. Cao, Y. Zhang, Y. Xie, Y. Hu, X. Ma and J. Niu. 2022. Agronomic cultivation measures on productivity of oilseed flax: A review. Oil Crop Sci., 7(1): 53-62. https://doi.org/10.1016/j.ocsci.2022.02.006

Çil, O.A., 2025. Bazı Keten (*Linum usitatissimum* L.) Çeşitlerinin Çukurova Koşullarında Agronomik, Verim ve Bazı Kalite Özellikleri Yönünden Karakterizasyonu, Çukurova Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Tarla Bitkileri Bölümü Yüksek Lisans Tezi, Adana.

Çopur, O., Gür, M., Karakuş, M. ve Demirel, U., 2005, Yağlık keten (Linum usitatissimum L.) çeşitlerinde tohum verimi ve verim unsurları arası ilişkilerin korelasyon ve path analizleri ile belirlenmesi, Türkiye VI. Tarla Bitkileri Kongresi, 975-980.

Diederichsen, A. and K. W. Richards, 2003: Cultivated flax and the genus Linum L. – taxonomy and germ plasm conservation. In A. Muir and N. Westscott (eds), Flax, Genus Linum, 22— 54. Taylor & Francis, London, England.

Dzuvor, C.K.O., J.T. Taylor, C. Acquah, S. Pan and D. Agyei. 2018. Bioprocessing of functional ingredients from flaxseed. Molecules, 23(10): 2444. https://doi.org/10.3390/ molecules 23102444.
Goyal A, Sharma V, Sihag MK, Singh AK, Arora S, Sabikhi L. 2016. Fortification of dahi (Indian yoghurt) with omega3 fatty acids using microencapsulated flaxseed oil microcapsules. Journal of Food Science and Technology, 53:2422-2433. https://doi.org/10.1007/s13197-016-2220-1
Hall, C., Tulbek, M.C., Xu, Y. 2006. Flaxseed. In: Advancesin Food and Nutrition Research. Academic Press, Elsevier, Vol. 51, pp. 1-97, 2006. https://doi.org/10.1016/S1043-4526(06)51001-0.
Hartman, H.T. 1997. Kester, D.E., Plant Propagation: Principels and Practices, -Hall, New Jersey.
İncekara, F., 1979. Endüstri bitkileri ve ıslahı-lif bitkileri ve ıslahı. Ege ÜniversitesiZiraat Fakültesi Yayınları.(1). 65. İzmir.
Kajla P, Sharma A, Sood D.R. 2015. Flaxseed- a potential functional food source. Journal of Food Science and Technology, 52 (4):1857-1871. https://doi.org/10.1007/s13197-014-1293-y
Keskin, N. Ç., Öztürk, Ö., Eğribaş, Z. E., Yılmaz, E., 2020. Bazı yağlık keten çeşitlerinde farklı sıra aralıklarının verim ve verim unsurları üzerine etkilerinin belirlenmesi. Ziraat Fakültesi Dergisi, 109-120.
Lee, C. H., Khalina, A., Lee, S., and Li, M. 2020. A comprehensive review on bast fibre retting process for optimal performance in fibre-reinforced polymer composites. Advances in Materials Science and Engineering. 2020. 1-27.
Murashige, T. and Skoog, F., 1962, A revised medium for rapid growth and bioassay with tobacco cultures, Physiol. Plant., 15:473-479.
Ozturk, G., 2021. In Vitro Regeneratıon of Snowdrop (*Galanthus woronowoii*), MAS Journal of Applied Sciences 6(4): 1027–1033.
Raole, V.M., & Raole, V.V. 2022. Flaxseed and seed oil: Functional food and dietary support for health. EAS Journal of Nutrition and Food Sciences, 4 (2), 68-77. https://doi.org/10.36349/easjnfs.2022.v04i02.007
Steel, R.G.D. and J.H. Torrie. 1980. Principles and Procedures of Statistics, McGaw-Hill Book Company, Inc. N.Y.

ÇALIŞANLARDA SOSYAL MEDYA BAĞIMLILIĞI, DİJİTAL YORGUNLUK VE İŞ PERFORMANSI İLİŞKİSİ

Damla Seda TOSUN
Department of Public Relations and Publicity, Faculty of Communication, Atatürk University
ORCID: https://orcid.org/0000-0003-2898-3750

ÖZET

Sosyal medya bağımlılığı, bireylerin sosyal medya platformlarını aşırı ve kontrolsüz biçimde kullanmaları sonucu günlük yaşam aktivitelerini olumsuz etkileyen davranışsal bir bağımlılık türüdür. Bu bağımlılık, zamanla bireylerde dikkat dağınıklığı, üretkenlikte azalma ve psikolojik yorgunluk gibi sonuçlara yol açabilmektedir. Özellikle genç yetişkinler ve çalışanlar arasında yaygınlaşan sosyal medya bağımlılığı, dijital çağın en önemli psikososyal sorunlarından biri haline gelmiştir. Bu çalışma, çalışanlarda sosyal medya bağımlılığı, dijital yorgunluk ve iş performansı arasındaki ilişkiyi kuramsal ve literatür temelli bir bakış açısıyla incelemektedir. Dijitalleşmenin hızla yaygınlaşması, çalışanların iş ve iş dışı zamanlarında da sosyal medya ile yoğun etkileşim içinde olmalarına neden olmakta, bu durum zamanla dijital yorgunluk ve bilişsel tükenmişlik gibi olguları tetiklemektedir. Literatürde, sosyal medya bağımlılığının bireylerin zihinsel kaynaklarını tükettiği ve iş yerinde dikkat dağınıklığı ile düşük performansa yol açtığına dair bulgulara sıkça rastlanmaktadır. Bu bağlamda çalışma, sosyal medya kullanımının sınırları belirsiz hale gelen iş-yaşam dengesi üzerindeki etkilerini ve bunun iş performansına yansımalarını tartışmaktadır. Araştırma, sosyal medya bağımlılığı ile dijital yorgunluk arasında çift yönlü bir etkileşim olduğunu ve her iki kavramın da çalışan performansını etkileyebileceğini öne süren kuramsal modelleri derleyip analiz etmektedir. Bu bağlamda çalışma, ilgili kavramlar arasındaki ilişkileri bütüncül bir yaklaşımla ele alarak hem literatüre katkı sunmakta hem de örgütsel bağlamda yeni araştırma alanlarına zemin hazırlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sosyal Medya Bağımlılığı, Dijital Yorgunluk, Dijital Tükenmişlik, İş Performansı

RELATIONSHIP BETWEEN SOCIAL MEDIA ADDICTION, DIGITAL FATIGUE AND JOB PERFORMANCE IN EMPLOYEES

ABSTRACT

Social media addiction is a behavioral addiction that negatively impacts daily life activities due to individuals' excessive and uncontrolled use of social media platforms. Over time, this addiction can lead to consequences such as distraction, decreased productivity, and psychological fatigue. Social media addiction, particularly prevalent among young adults and workers, has become one of the most significant psychosocial problems of the digital age. This study examines the relationship between social media addiction, digital fatigue and job performance in employees from a theoretical and literature-based perspective. The rapid spread of digitalization causes employees to interact intensively with social media both during work and non-work hours, which in time triggers phenomena such as digital fatigue and cognitive burnout. In the literature, it is frequently found that social media addiction consumes individuals' mental resources and leads to distraction and low performance at work. In this context, the study discusses the effects of social media use on the blurred work-life balance and its reflections on job performance. The research compiles and analyzes theoretical models that suggest a bidirectional interaction between social media addiction and digital fatigue, and that both concepts can affect employee performance. In this context, the study not only contributes

to literature by considering the relationships between the relevant concepts with a holistic approach but also paves the way for new research areas in the organizational context.
Keywords: Social Media Addiction, Digital Fatigue, Digital Burnout, Work Performance

1. GİRİŞ

Son yıllarda bilişim teknolojilerindeki hızlı gelişmelerle birlikte, internet temelli sosyal medya uygulamalarının yaygınlaşması hem bireyler arası hem de kitle iletişimi düzeyinde internetin merkezi bir konum kazanmasına neden olmuştur. Bu doğrultuda sosyal medya, çağdaş iletişim araçları arasında en dikkat çeken ve en yoğun biçimde tercih edilen uygulamalardan biri hâline gelmiştir. Sosyal medya kullanım oranlarındaki dikkate değer artış, yakın gelecekte internet erişiminin büyük bir kısmının bu platformlar aracılığıyla sağlanacağına yönelik öngörüleri desteklemektedir. Kullanıcılar sosyal medya aracılığıyla yalnızca iletişim kurmakla kalmamakta; aynı zamanda oyun oynama, bilgiye ulaşma ve çeşitli konularda araştırma yapma gibi pek çok ihtiyacını da karşılayabilmektedir. Bu durum, bireylerin aradıkları pek çok hizmete sosyal medya üzerinden ulaşabilmeleri sayesinde, alternatif araçlara duyulan gereksinimin azaldığı düşüncesini doğurmaktadır (Balcı vd., 2020). İnternetin yaygınlaşması ve internete erişim sağlayan cihazların kullanımındaki artış, sosyal medya bağımlılığının daha görünür hale gelmesine neden olmuştur. Günümüzde sosyal medya bağımlılığı, bireyleri ve toplumu çeşitli açılardan olumsuz etkileyen ciddi bir toplumsal sorun niteliği kazanmıştır (Acar, 2024). Bununla birlikte, aşırı ve kontrolsüz kullanım bireylerin kişisel, sosyal, akademik ve mesleki yaşamlarında çeşitli sorunlar yaratabilmekte; bu da sosyal medyanın giderek bir "küresel tüketim olgusu" na dönüşmesine yol açmaktadır (Balcı vd., 2020).

Dijital çağın etkisiyle birlikte sosyal medya, bireylerin günlük yaşamlarının ayrılmaz bir unsuru haline gelmiş; bu durum yalnızca kişisel yaşamı değil, iş hayatını da derinden etkilemiştir. Sosyal medya platformlarının artan kullanımı, özellikle kamu sektöründe görev yapan bireylerin iş verimliliği üzerinde doğurabileceği etkiler açısından çeşitli kaygıları gündeme getirmektedir. Kamu çalışanları, toplumun temel hizmetlere erişimini sağlama sorumluluğu taşıdıkları için, bu tür platformlarla olan ilişkilerinin mesleki performans üzerindeki yansımalarının incelenmesi önem arz etmektedir. Nitekim sosyal medya bağımlılığı, çalışanların iş yerindeki dikkat ve motivasyon düzeylerini olumsuz yönde etkileyebilmekte; bu durum da görev performansında düşüşlere neden olabilmektedir (Çetinceli & Acar, 2023).

Dijital teknolojilerin günlük yaşam pratiklerine artan entegrasyonu, bireylerde bilişsel, duygusal ve fiziksel düzeyde yorgunluk belirtileriyle kendini gösteren “dijital yorgunluk (tükenmişlik)” olgusunu beraberinde getirmektedir. Bu durum, uzun süreli dijital etkileşim neticesinde oluşmakta; dikkat eksikliği, sinirlilik, zihinsel aşırı yüklenme ve psikosomatik yakınmalar gibi belirtilerle tanımlanmaktadır. Geleneksel fiziksel yorgunluktan farklı olarak dijital tükenmişlik, sürekli çoklu görev yürütme, yoğun bilgi akışı, ekran karşısında geçirilen zamanın fazlalığı ve sürekli bağlantıda olma baskısının bir sonucu olarak çok boyutlu bir yapıya sahiptir. Konuya ilişkin akademik çalışmalar, dijital tükenmişliği çeşitli alt başlıklar altında incelemektedir: zorlayıcı teknoloji kullanımına dayalı dijital bağımlılık, duygusal yıpranma ile karakterize edilen psikolojik tükenmişlik, odaklanma güçlüğü ve tükenmişlik belirtilerini içeren fiziksel/zihinsel tükenmişlik ve uzun süreli cihaz kullanımına bağlı olarak ortaya çıkan baş ağrısı, kas gerginliği ve uyku bozuklukları gibi psikosomatik sorunlar (Kovan, 2025).

İş performansı, bireylerin görev ve sorumluluklarını hangi düzeyde yerine getirdiklerini ortaya koyan ve doğrudan örgütsel başarıyla bağlantılı olan temel bir kavramdır. Bu performans düzeyi; bireyin sahip olduğu bilgi, beceri, tutum ve motivasyon gibi faktörlerden etkilenmektedir. İş performansı yalnızca elde edilen çıktılarla değil, aynı zamanda sürecin ne kadar etkili yürütüldüğüyle de değerlendirilir. Bu bağlamda, bireysel çabaların kurumsal hedeflerle ne ölçüde uyum sağladığı performans değerlendirmelerinde belirleyici bir unsur

olarak öne çıkar. Dolayısıyla iş performansı hem çalışanların etkinliğini hem de örgütün genel verimliliğini anlamada kritik bir ölçüt niteliğindedir (Güneş, 2025). Sosyal medya bağımlılığı ile ilgili diğer bir kavram ise "sanal aylaklık" tır. Sosyal medya bağımlılığı ile yakından ilişkili olan sanal aylaklık (cyberloafing), çalışanların iş saatleri içinde görev dışı dijital aktivitelerle meşgul olması durumunu tanımlar. Bu davranış biçimi, iyi yönetilmediği takdirde işletme performansı üzerinde çeşitli olumsuz sonuçlara yol açabilmektedir. Özellikle işlerin gecikmesi, zamanın verimsiz kullanımı ve diğer çalışanların iş yükünün artması gibi durumlar, hem bireysel performansta düşüşe hem de ekip verimliliğinde bozulmalara neden olabilmektedir. Sanal aylaklık, sadece bireyin üretkenliğini değil, dolaylı olarak ekip dinamiklerini ve kurumun genel işleyişini de sekteye uğratabilmektedir (Takoğlu, 2025).

Bu doğrultuda çalışma, kamu ve özel sektörde görev yapan çalışanlar özelinde sosyal medya bağımlılığı ile dijital yorgunluk arasındaki ilişkileri inceleyerek, bu iki değişkenin iş performansı üzerindeki etkilerini analiz etmeyi amaçlamaktadır. Sosyal medya kullanımındaki artışın çalışanların dikkat, motivasyon ve genel verimliliği üzerinde yaratabileceği olumsuzluklar; aynı zamanda dijital tükenmişliğin bireysel ve kurumsal performansa yansımaları, araştırmanın odak noktasını oluşturmaktadır. Bu bağlamda araştırma, sosyal medya bağımlılığı ve dijital yorgunluğun görev performansı üzerindeki etkilerini ortaya koyarak, kurumların daha etkili dijital iletişim ve çalışma stratejileri geliştirmelerine katkı sağlamayı hedeflemektedir.

2. SOSYAL MEDYA BAĞIMLILIĞI

Sosyal medya, günümüz bireylerinin günlük yaşam pratiklerine derinlemesine entegre olmuş bir iletişim aracı olarak öne çıkmaktadır. Yaşamı kolaylaştırıcı yönleriyle birlikte, bireylerin psikososyal dengesi üzerinde çeşitli olumsuz etkiler yaratabilmektedir. Nitekim sosyal medya, mesleki bilgiye erişim ve ağ kurma imkânları sunarken; aynı zamanda bireylerin zaman ve enerjisini tüketmekte, bu da yaşam ritminin bozulmasına ve psikolojik dengenin zedelenmesine yol açabilmektedir (Han vd., 2020). Sosyal medya bağımlılığı, internet bağımlılığının alt türlerinden biri olarak değerlendirilmektedir. Bu tür bağımlılığa sahip bireyler, sosyal medya platformlarında aşırı zaman geçirme eğiliminde olup, sürekli bilgiye erişme arzusu, sanal iletişim kurma ihtiyacı ve bu iletişim biçiminin doğurduğu çeşitli sorunlarla karşı karşıya kalmaktadır. Bu durum, bireyleri sosyal medyada daha fazla vakit geçirmeye zorlayarak bir tür davranış kalıbına dönüşmekte ve bu davranış biçimi literatürde sosyal medya bağımlılığı olarak tanımlanmaktadır. Andreassen ve arkadaşları (2014), sosyal medya bağımlılığını; bireylerin sosyal medya platformlarına aşırı ilgi göstermeleri, bu mecralarda çevrim içi kalma konusunda yoğun bir istek duymaları ve sosyal yaşantı, akademik ya da mesleki sorumluluklar ile kişilerarası ilişkiler üzerinde olumsuz etkiler oluşturacak düzeyde zaman harcamaları şeklinde tanımlamaktadır. Her ne kadar sosyal medya bağımlılığı, DSM-V'te klinik bir bozukluk olarak yer almasa da alan yazın incelendiğinde bu olgunun davranışsal bir bağımlılık türü olarak ele alındığı görülmektedir (Genç, 2024).

Sosyal medyanın birey üzerindeki etkilerini inceleyen ilk dönem araştırmalar, genellikle bu platformların kullanıcıya sağladığı olanaklara ve kullanım amaçlarına odaklanmıştır. Ancak son yıllarda yapılan çalışmalar, bu platformların yoğun kullanımının bireysel ve toplumsal düzeyde çeşitli olumsuz sonuçlar doğurabileceğini göstermeye başlamıştır. Bu bağlamda, sosyal medya bağımlılığıyla ilişkilendirilen başlıca problemler arasında akademik performansta düşüş, yüz yüze iletişimin azalması, sosyal izolasyon eğilimleri, kişilik yapısında değişiklikler, gerçeklikten kopma, çeşitli sağlık sorunlarının ortaya çıkması, sağlıksız duygusal ilişkiler, siber zorbalık ve mağduriyet, sanal cinsel içerikli davranışlar, çocukların istismara açık hale gelmesi ve zaman yönetiminde yetersizlik gibi durumlar yer almaktadır. Sayılan tüm bu etkiler, sosyal medyanın kontrolsüz kullanımı ile doğrudan ilişkilidir. Bu nedenle, sosyal medya bağımlılığı; tıpkı diğer davranışsal bağımlılıklar gibi, çağdaş toplumlarda önem arz eden ciddi bir halk sağlığı sorunu olarak değerlendirilmektedir (Acar, 2024).

Sosyal medya kullanımına ilişkin öne sürülen kuramsal yaklaşımlardan biri de bireylerin ait olma gereksinimini karşılamaya yönelik eğilimlerini vurgulamaktadır. Bu kurama göre, başkaları tarafından önemsenmediklerini düşünen bireyler, sosyal çevreden gelen olumsuz tepkilere karşı daha yüksek duyarlılık geliştirme eğilimindedir. Bu duyarlılığın özellikle sosyal medya ortamlarında daha belirgin hale geldiği ifade edilmektedir. Söz konusu bireylerin dışsal onay ihtiyacına daha fazla odaklandıkları, çevrelerindeki kişilerin kendileri hakkında ne düşündüğüne ilişkin algılarının yüksek olduğu ve bu durumun sosyal medya kullanımının yoğunluğunu artırdığı ileri sürülmektedir (Mutlu, 2025).

Bağımlı bireyler, suçluluk, kaygı, huzursuzluk, çaresizlik ve depresyon gibi olumsuz duyguları hafifletmek ve kişisel problemlerden uzaklaşmak amacıyla sıklıkla sosyal medya platformlarına yönelmektedir. Sosyal medya kullanımının sınırlandırılması durumunda ise bu bireylerde stres, huzursuzluk, gerginlik ya da öfke gibi tepkiler gözlemlenebilmektedir. Ayrıca bu kişiler, sosyal medya kullanım süresini azaltmaya yönelik önerilere karşı genellikle direnç göstermekte ve çevresinden gelen tavsiyeleri dikkate almamaktadır. Sosyal medya bağımlılığı, bireylerin hobilerine, işlerine, boş zaman aktivitelerine ve fiziksel aktivitelere daha az zaman ayırmalarına neden olmakta; bu durum da aile bireyleri, eşler ve arkadaşlar ile olan ilişkilerde çatışmalara yol açabilmektedir. Nitekim bazı araştırmalar, bireylerin günlük Facebook kullanım süresi ile yalnızlık düzeyleri arasında anlamlı ve pozitif bir ilişki olduğunu ortaya koymuştur. Uzun süreli sosyal medya kullanımı, bireyin evde daha fazla zaman geçirmesine ve yüz yüze sosyal etkileşimlerinin azalmasına neden olmaktadır. Sosyal medya karşısında geçirilen sürenin artması, bireyin çevresinde gelişen olaylara karşı duyarsızlaşmasına ve zamanla daha içine kapanık, sosyal ilişkilerden uzak bir yaşam tarzı benimsemesine yol açmaktadır (Balcı vd., 2020).

Sosyal medya bağımlılığı, bireylerin temel ihtiyaçlarını ve günlük aktivitelerini ihmal etmelerine yol açarak yaşam kalitesini olumsuz yönde etkileyebilmektedir. Uyku düzeninin bozulması, beslenme alışkanlıklarının değişmesi ve sosyal etkileşimlerin azalması gibi sonuçlar, bu bağımlılığın bireysel düzeydeki etkilerine örnek olarak gösterilebilir. Özellikle çalışma yaşamında, bu durum daha ciddi sonuçlar doğurabilmektedir. Sosyal medya bağımlılığına eşlik eden ve bireyin güncel gelişmeleri kaçırma endişesi olarak tanımlanan "FoMO" (Fear of Missing Out), çalışanların görevlerini yerine getirme kapasitelerini olumsuz yönde etkileyebilir. Dijital çağın etkisiyle sosyal medya platformlarının yaygınlaşması, bireylerin günlük yaşam alışkanlıklarını ve iş yaşamını önemli ölçüde dönüştürmüştür. Bu platformların yoğun şekilde kullanılması, kamu çalışanları gibi topluma doğrudan hizmet sunan kesimlerin iş verimliliği açısından kaygı verici sonuçlara neden olabilmektedir. Kamu sektöründe görev yapan bireylerin sosyal medya ile ilişkilerinin görev performansı üzerindeki etkilerini anlamak, hizmet kalitesinin sürdürülebilirliği açısından kritik öneme sahiptir. Bu doğrultuda, sosyal medya bağımlılığı ve ona eşlik eden gelişmeleri kaçırma korkusunun çalışan verimliliği üzerindeki etkilerinin araştırılması önem arz etmektedir (Çetinceli & Acar, 2023).

3. DİJİTAL YORGUNLUK

Günümüzde bireyler, iş, iletişim ve eğlence gibi amaçlarla dijital cihazlar aracılığıyla giderek daha fazla zaman geçirmekte ve bu durum, dijital yorgunluk hissini tetikleyen önemli bir unsur hâline gelmektedir. Teknolojik ilerlemelerin hız kazanması, dijital yorgunluğun daha iyi anlaşılmasını ve bu konuda geçerli ölçüm araçlarının geliştirilmesini zorunlu kılmaktadır. Özellikle akıllı telefonların yaygın kullanımı ve dijital ortamlarda sürekli çevrimiçi olma baskısı, bireylerin dijital tükenmişlik algılarının detaylı biçimde değerlendirilmesini gerektirmektedir. Dijital yorgunluk, yalnızca bireyin sağlık ve psikolojik iyilik hâlini değil, aynı zamanda yaşam rutinlerini de olumsuz yönde etkileyebilecek bir durumdur. Literatürde dijital yorgunluk ile bilişsel performans düşüşü, uyku düzeninin bozulması ve artan stres seviyeleri arasında anlamlı bağlantılar olduğu vurgulanmaktadır. Bu nedenle, dijital yorgunluğun etkili biçimde yönetilmesi hem bireysel hem de toplumsal refah açısından önem arz etmektedir (Tutar

& Mutlu, 2024). Dijital teknolojiler, günlük rutinlere giderek daha fazla entegre oldukça, bilişsel, duygusal ve fiziksel baskılar ortaya çıkar. Bu baskılar birlikte dijital yorgunluk olarak adlandırılır. Bu tükenmişlik durumu, uzun süreli dijital etkileşim sonucu oluşur ve dikkat dağınıklığı, sinirlilik, zihinsel yüklenme ve psikosomatik şikayetlerle (örneğin baş ağrısı, kas gerginliği, uyku sorunları) karakterize edilir. Geleneksel, fiziksel efor ya da tekil stres kaynaklarından kaynaklanan yorgunluktan farklı olarak, dijital yorgunluk çok boyutludur; sürekli çoklu görevler yapma, bilgi aşırı yüklemesi, ekranlara maruz kalma ve sürekli bağlı kalma baskısından kaynaklanır (Kovan, 2025).

Günümüz dijitalleşen yaşam tarzında, ekran başında geçirilen sürenin artması, dijital yorgunluğun temel göstergelerinden biri olan görsel yorgunlukla kendini göstermektedir. Özellikle yetersiz ışıklandırılmış ortamlarda dijital ekranların neden olduğu yoğun parlama, gözlerde rahatsızlık, baş ağrısı ve fiziksel huzursuzluk gibi semptomlara yol açabilmektedir. Bunun yanı sıra, sürekli olarak sosyal medya bildirimleri, e-posta trafiği ve haber akışlarıyla karşı karşıya kalmak, bireyin bilgiye aşırı maruz kalmasına ve bilişsel yükün artmasına neden olmaktadır. Dijital ortamların bireyden sürekli erişilebilir olmasını talep etmesi, çoklu görevleri eş zamanlı yürütmeyi zorunlu hale getirmiştir. Özellikle mobil çalışma biçimleri ve evden çalışma düzenekleri, bu tür talepleri pekiştirmektedir. Sosyal medya platformlarında idealize edilmiş hayatların sürekli sergilenmesi, bireyde gündemi kaçırma korkusu (FOMO), yeterli olmama hissi ve duygusal tükenmişlik gibi özgün psikososyal sorunların ortaya çıkmasına zemin hazırlamaktadır. Dijital yorgunluk sadece bilişsel ve duygusal düzeyde değil, aynı zamanda fiziksel belirtilerle de kendini göstermektedir. Uzun süreli hareketsizlik, ekran odaklı yaşam tarzının bir sonucu olarak ortaya çıkar ve hem psikolojik hem de fizyolojik refahı olumsuz etkileyebilir. Bu durum; göz ve baş ağrıları, boyun kaslarında gerilim, kronik bitkinlik, uyku düzensizlikleri gibi fiziksel; dikkat dağınıklığı, unutkanlık, tahammülsüzlük, kaygı ve depresyon gibi zihinsel semptomlarla kendini gösterebilir. Ayrıca, sosyal bağların zayıflaması, içe kapanma ve motivasyon eksikliği de dijital tükenmişliğin yaygın psikososyal sonuçları arasında değerlendirilmektedir (Tutar & Mutlu, 2024).

Sosyal ağ yorgunluğu, modern iletişim teknolojilerinin sürekli çevrimiçi olmayı mümkün kılmasıyla ortaya çıkan, sosyal medya kullanımına bağlı bilişsel ve duygusal tükenme durumunu ifade eder. Ravindran ve arkadaşları (2014), bu olguyu; yorgunluk, öfke, sıkıntı, hayal kırıklığı ve kayıp gibi çok boyutlu ve öznel duyguların eşlik ettiği bir kullanıcı deneyimi olarak tanımlamaktadır. Sosyal medya etkileşimlerine yönelik motivasyon kaybı da bu yorgunluğun temel göstergelerinden biri olarak kabul edilmektedir.

Zhang ve arkadaşları (2016) ise sosyal ağ yorgunluğunu, dijital ortamlarda bireyin yaşadığı psikolojik tükenmişlik biçiminde tanımlar. Bu durum; can sıkıntısı, ilgisizlik ve duygusal tükenmişlik gibi olumsuz tepkilerle kendini gösterebilir. Benzer şekilde Technopedia (2011), sosyal medya platformlarında aşırı zaman geçirmenin bireyde bir tür geri çekilme ve kaçınma davranışına neden olduğunu vurgular. Özellikle çevrimiçi mahremiyete yönelik kaygılar, bu yorgunluğun önemli tetikleyicilerindendir. Ravindran ve ekibi (2014), gerçekleştirdikleri iki aşamalı çalışmada, Facebook kullanıcılarıyla yürüttükleri nicel ve nitel veri toplama süreci sonunda; yaş, kullanım sıklığı gibi değişkenlerin etkisine rağmen, sosyal medya kullanımının bireylerde bıkkınlık, sinirlilik ve hayal kırıklığı gibi duyguları tetiklediğini ortaya koymuştur. Bu bağlamda sosyal ağ yorgunluğu, yalnızca bireysel bir tepki değil; aynı zamanda dijital yaşamın karmaşıklığına karşı gelişen kolektif bir psikososyal sorundur (Tuncer & Levendeli, 2023).

Dijital yorgunluk, yalnızca fiziksel ya da duygusal düzeyde değil, aynı zamanda bireylerin üretkenlik düzeyleri ve öğrenme süreçleri üzerinde de belirgin olumsuzluklara yol açmaktadır. Öğrencilerle yürütülen çeşitli araştırmalar, ekran karşısında geçirilen uzun sürelerin dikkat süresini azalttığını ve bilgi işlemenin kalıcılığını olumsuz etkilediğini göstermektedir. Benzer şekilde, çalışan bireyler üzerinde yapılan çalışmalar da bu dijital

tükenmişliğin; iş verimliliğinde düşüş, motivasyon kaybı ve mesleki tükenmişlik belirtilerinde artışla ilişkili olduğunu ortaya koymaktadır. Bu noktada dikkat çekilmesi gereken temel unsur, dijital araçların çağdaş yaşamdan tamamen dışlanamayacağı gerçeğidir. Günümüzde iş hayatı, eğitim süreçleri ve sosyal etkileşimler büyük ölçüde dijital platformlar üzerinden yürütülmektedir. Dolayısıyla asıl mesele, dijital teknolojilerden kaçınmak değil; bu teknolojilerin bireysel, sosyal ve profesyonel yaşamda dengeli ve sağlıklı bir biçimde kullanılmasını sağlayacak stratejiler geliştirmektir (Psychology Times, 2023).

Sosyal medya kullanımına bağlı olarak gelişen sosyal ağ yorgunluğu, çalışan bireylerin zihinsel kaynaklarını önemli ölçüde tüketerek iş performansını olumsuz yönde etkilemektedir. Özellikle sosyal medya ortamlarında sürekli uyarılara maruz kalmak, bilgi akışını yönetmek, sosyal etkileşimlerde uygun tepki verme beklentilerini karşılamak gibi görevler, bireylerin dikkatini dağıtmakta ve bilişsel yükü artırmaktadır. Bu durum, çalışanların sınırlı olan zihinsel enerjilerini iş görevlerinden ziyade sosyal medya etkileşimlerine yönlendirmesine neden olarak, üretkenlik ve görev verimliliğinde düşüşe yol açabilmektedir. Literatürde, problemli sosyal medya kullanımının sosyal medya yorgunluğu ile pozitif yönde ilişkili olduğu ve bunun da fiziksel yorgunluk, tükenmişlik ve sinirlilik gibi belirtilerle kendini gösterdiği vurgulanmaktadır. Bu psikolojik ve fiziksel semptomlar, çalışanların işe odaklanmasını zorlaştırmakta, karar alma süreçlerini yavaşlatmakta ve görevleri zamanında tamamlama becerisini düşürmektedir. Ayrıca, sosyal medya kullanıcılarının içeriklere hızlı tepki verme ve sürekli çevrimiçi olma zorunluluğu hissetmeleri, zihinsel kaynakların sürekli uyarılmış bir durumda kalmasına neden olmaktadır. Bu ise bireylerin dijital platformlara aşırı odaklanarak gerçek iş yükünü ikinci plana atmasına ve iş görevlerinden uzaklaşmasına yol açmaktadır. Bu bağlamda, sosyal ağ yorgunluğu yalnızca bireyin psikolojik iyi oluşunu değil, aynı zamanda örgütsel verimliliği ve bireysel performansı da tehdit eden bir faktör haline gelmektedir (Balcı & Sarıtaş, 2025).

4. İŞ PERFORMANSI

Rekabetin yoğunlaştığı günümüz iş dünyasında, örgütler sürdürülebilirliklerini sağlamak adına performans ve performans yönetimi süreçlerine her zamankinden daha fazla önem atfetmektedir. İnsan kaynağı, işletmelerin yönetilmesi en karmaşık ve dinamik unsurlarından biri olarak kabul edilmekte olup, etkili biçimde yönlendirilmediği takdirde genel performansın düşmesine ve dolayısıyla kurumsal başarısızlığa yol açabilmektedir. Bu bağlamda, örgütlerin stratejik hedeflerine ulaşabilmeleri ve rekabet ortamında avantaj elde edebilmeleri, görevlerini etkili biçimde yerine getiren, yüksek performans sergileyen ve örgütsel başarıya doğrudan katkıda bulunan nitelikli çalışanlara sahip olmalarıyla mümkündür (Çetinceli & Acar,2023). İş performansı, örgütlerin etkinliği, verimliliği ve genel başarısı açısından kritik bir kavram olarak değerlendirilmektedir. Çalışanların sergilediği yüksek düzeyde performans, kurumun belirlenen hedeflerine ulaşmasında temel bir rol oynamaktadır. Bu kavram, bireylerin iş yerindeki görev ve sorumluluklarını gerçekleştirmek amacıyla ortaya koydukları çabaların toplamı olarak tanımlanabilir. Performans düzeyini etkileyen unsurlar; bireysel özelliklerden örgütsel yapılara, çevresel koşullardan toplumsal dinamiklere kadar geniş bir yelpazeye yayılmaktadır. Bu bağlamda, çalışanların görev tanımlarında yer alan sorumlulukları ne ölçüde yerine getirdiği, örgütsel hedeflere ne düzeyde katkı sağladığı ve bireysel çıktılarının yeterliliği, iş performansının belirleyici göstergeleri arasında yer almaktadır (Kenar vd., 2019).

Çalışanların mesleki gelişimleri ve performans düzeyleri, örgütsel başarının sürdürülebilirliği açısından stratejik bir kaynak niteliğindedir. Bu gelişimin sağlanması, yöneticilerin performans yönetimi süreçlerini daha etkili biçimde planlamalarını ve iş akışlarını yüksek verimlilikle yürütmelerini mümkün kılmaktadır. Öte yandan, çalışanların performansında yaşanan düşüklük, doğrudan üretim ve hizmet kalitesine olumsuz yansımakta, bu da örgütün genel başarı düzeyini negatif yönde etkilemektedir. Buna karşılık, bireysel

verimlilikteki artış, hem çıktı kalitesine olumlu katkı sağlamakta hem de örgütsel bağlılığı güçlendirmektedir. Aynı zamanda çalışanların hedef odaklılıklarını ve motivasyon düzeylerini de önemli ölçüde artırmaktadır (Güneş, 2025).

Sosyal medya bağımlılığı türlerinden biri akıllı telefon bağımlılığıdır. Literatürde yer alan çeşitli çalışmalar, akıllı telefon kullanımının iş yerindeki üretkenlik ve dikkat düzeyleri üzerinde olumsuz etkiler yarattığını ortaya koymaktadır. Thompson (2006), akıllı telefonların çalışanların zihinsel meşguliyetini artırdığını ve bu durumun iş verimliliğini düşürdüğünü belirtmiştir. Özellikle gelen çağrılar, çalışanların dikkatini dağıtmakta ve çağrıyı yanıtlama kararı sürecinde bile konsantrasyon kaybına yol açmaktadır. Konsantrasyonu yeniden toplamak ise zaman almakta ve üretkenliği sekteye uğratmaktadır. Nitekim çalışmasında katılımcıların yaklaşık %47'si, iş yerinde telefonla aranmanın rahatsız edici olduğunu ifade etmiştir. Benzer şekilde, Ray (2015), akıllı telefon bağımlılığının hem çalışanlar hem de organizasyonlar açısından olumsuz sonuçlar doğurabileceğine dikkat çekmektedir. Rolland (2011) ise, mobil cihaz kullanımının ABD şirketlerine yılda yaklaşık 588 milyar dolarlık bir verimlilik kaybına neden olduğunu ifade etmektedir. Çalışanların projeleri zamanında teslim edememeleri, dikkat dağınıklığı ve verimlilik kaybı ile doğrudan ilişkilendirilmektedir. Ayrıca, mobil cihazların iş yerinde sürekli kullanımı, çalışanların stres düzeylerini de artırmakta; iş ve özel yaşam arasındaki sınırların bulanıklaşmasına neden olmaktadır. Lin ve arkadaşlarının (2015) araştırması da akıllı telefon bağımlılığı ile verimlilik kaybı, kaygı ve stres düzeyleri arasında pozitif yönde anlamlı bir ilişki olduğunu ortaya koymaktadır. Lee (2012), çalışanların iş saatlerinde özel mesajlaşmalar yapmasının iş performansı üzerinde olumsuz etkiler yarattığını vurgulamıştır. Takao vd., (2009) ve Davey & Davey (2014) ise, akıllı telefonların aşırı kullanımının bağımlılığa dönüşebileceğini ve bu durumun doğrudan iş performansını düşürdüğünü belirtmişlerdir. Bu bulgular, yalnızca iş yaşamıyla sınırlı kalmayıp; Arefin vd., (2017), Samaha & Hawi (2016) ve Bian & Leung (2014) gibi araştırmacılar tarafından da akademik performans ve gündelik yaşam aktiviteleri üzerinde benzer etkilerle doğrulanmıştır. Sonuç olarak, akıllı telefonların iş ortamında kontrolsüz ve yoğun biçimde kullanılması; üretkenlik kaybı, dikkat dağınıklığı, stres artışı ve hedef odaklılıktan uzaklaşma gibi çok yönlü olumsuzluklara yol açmaktadır (Kenar vd., 2019).

SONUÇ

Bu çalışma, dijitalleşen iş yaşamında çalışanların sosyal medya bağımlılığı ve dijital yorgunluk düzeylerinin iş performansı üzerindeki etkilerini kuramsal ve literatür temelli bir yaklaşımla incelemiştir. Elde edilen bulgular doğrultusunda, sosyal medya bağımlılığı ve dijital yorgunluğun, bireylerin zihinsel kaynaklarını tüketerek dikkat dağınıklığına, motivasyon kaybına ve görev odaklılıkta azalmaya yol açtığı görülmektedir. Bu durum, çalışanların verimliliğini olumsuz etkileyerek iş süreçlerinin etkinliğini zedelemekte; örgütsel başarıya yönelik tehdit oluşturabilmektedir.

Araştırma bulguları, sosyal medya bağımlılığı ile dijital yorgunluk arasında karşılıklı bir etkileşim olduğunu ve bu iki kavramın birlikte değerlendirildiğinde iş performansını daha derinlemesine etkileyebileceğini göstermektedir. Sürekli çevrimiçi olma baskısı, çoklu görev yürütme zorunluluğu ve bilgiye aşırı maruz kalma, bireylerin dijital tükenmişlik düzeyini artırmakta ve iş yerinde dikkat sürekliliğini zorlaştırmaktadır. Özellikle kamu hizmeti gibi dikkat ve sorumluluk gerektiren alanlarda bu durum daha belirgin sonuçlar doğurabilmektedir.

Bu bağlamda, dijital çağın gereklerine uyum sağlarken, dijital araçların kullanımında bireysel farkındalık ve kurumsal düzenlemelerin artırılması büyük önem taşımaktadır. Kurumların, çalışanlarına dijital hijyen konusunda eğitimler sunmaları, dijital molalar teşvik etmeleri ve iş dışı dijital tüketimi dengeleyici stratejiler geliştirmeleri, uzun vadede performans üzerinde olumlu etkiler yaratabilecektir.

Sonuç olarak, dijital teknolojilerin sunduğu olanaklar ile ortaya çıkan dijital risklerin dengeli bir biçimde yönetilmesi, çalışan sağlığı ve kurumsal verimlilik açısından stratejik bir

gereklilik hâline gelmiştir. Bu çalışma, sosyal medya bağımlılığı ve dijital yorgunluğun, yalnızca bireysel düzeyde değil, aynı zamanda örgütsel bütünlük açısından da dikkate alınması gereken önemli faktörler olduğunu ortaya koymakta; bu alanda yapılacak ileri araştırmalar için kuramsal bir zemin sunmaktadır.

Kaynaklar

Acar, N. (2024). Sosyal medya bağımlılığı: *Kökenleri, tanı kriterleri ve tedavi teknikleri*. *The Turkish Online Journal of Design Art and Communication, 14*(4), 1099–1114. https://doi.org/10.7456/tojdac.1515522

Balcı, Ş., Karakoç, E., & Öğüt, N. (2020). Sağlık çalışanları arasında sosyal medya bağımlılığı: İki boyutlu benlik saygısının rolü. *Akdeniz İletişim Dergisi, (33),* 296–317. https://doi.org/10.31123/akil.693279

Çetinceli, K., & Acar, Ö. F. (2023). İş yerinde sosyal medya bağımlılığı, gelişmeleri kaçırma korkusu ve görev performansı arasındaki ilişki: Kamu çalışanları üzerine bir araştırma. *Sosyoekonomi ve Sosyal Araştırmalar Dergisi*, *23*(2), 70–82. https://doi.org/10.30976/susead.1348210

Genç, Ç. (2024). *Sağlık çalışanlarında sosyal medya bağımlılığı ve sanal kaytarma* (Yüksek lisans tezi, Sakarya Üniversitesi, İşletme Enstitüsü).

Güneş, C. (2025). *Örgütlerde yenilik yönetiminin iş performansına etkisinde dönüşümcü liderlik davranışının aracı rolü* (Doktora tezi, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü).

Han, R., Xu, J., Ge, Y., & Qin, Y. (2020). The impact of social media use on job burnout: The role of social comparison. *Frontiers in Public Health, 8,* Article 588097. https://doi.org/10.3389/fpubh.2020.588097

Kenar, G., Çetinkaya Bozkurt, Ö., Bulgurcu Gürel, E. B., & Ekşili, N. (2019). Akıllı telefon bağımlılığının iş performansı üzerindeki etkisi. *International Social Mentality and Researcher Thinkers Journal, 5*(25), 1456–1467.

Kovan, A. (2025). *Digital fatigue within the family: Psychosocial reflections of constant connectedness*. *Afyon Kocatepe Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, 27*(Aile Özel Sayısı), 333–350. https://doi.org/10.32709/akusosbil.1722337

Mutlu, Ş. (2025). *Sanal dünyada gerçek tutsaklık: Sosyal medya bağımlılığı üzerine bir derleme*. *Muş Alparslan Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, 5*(1), 19–38. https://doi.org/10.60107/maunef.1707352

Psychology Times. (2023, Aralık 15). *Dijital yorgunluk: Görünmez bir tükenmişlik hali*. https://psychologytimes.com.tr/dijital-yorgunluk-gorunmez-bir-tukenmislik-hali/

Takoğlu, E. (2025). *Sanal aylaklığın iş performansı, iş tatmini ve işten ayrılmalara etkisinin araştırılması: Azerbaycan örneği* (Yüksek lisans tezi, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi)

Tuncer, R. Z., & Levendeli, Ş. T. (2023). Bağımlı bireyden yorgun bireye: Dijital iletişim çağında sosyal ağ yorgunluğu. *Selçuk İletişim Dergisi, 16*(2), 479–507. https://doi.org/10.18094/JOSC.1296833

Tutar, H., & Mutlu, H. T. (2024). *Dijital yorgunluk ölçeği (DİYÖ): Geçerlilik ve güvenirlik çalışması*. *İletişim Kuram ve Araştırma Dergisi*, (67), 56–74. https://doi.org/10.47998/ikad.1426571

,

BİR BELGE OLARAK POSTA PULLARI: SAFRANBOLU SARAÇLAR EVİ

Ayşe Merve SARAÇOĞLU GEZER
Karabük University, Faculty of Architecture, Department of Architecture, 78600 Safranbolu, Karabük
ORCID ID: 0000-0001-6326-5151
Rumeysa TEKE
Karabük University, Faculty of Humanities and Social Sciences, Department of Art History, 78050 Merkez, Karabük
ORCID ID: 0000-0002-5620-4251
Ayşen Esra BÖLÜKBAŞI ERTÜRK
Karabük University, Faculty of Architecture, Department of Architecture, 78600 Safranbolu, Karabük
ORCID ID: 0000-0002-9218-0728

ÖZET
Posta pulları, ortaya çıktıkları 19. yüzyıldan itibaren sadece posta ücretinin karşılığını gösteren bir araç olmaktan çıkarak ülkelerin kültürel miraslarını, önemli olaylarını, ideolojik duruşlarını ve kolektif kimliklerini yansıtan simgesel ürünlere dönüşmüştür. Türkiye'de Cumhuriyet'in ilanından sonra pul tasarımları, ulusal kimliğin inşasında ve kültürel değerlerin tanıtımında etkin biçimde kullanılmış; mimarlık bu görsel dilin temel bileşenlerinden biri hâline gelmiştir. Bu çalışma, 1978 yılında yayımlanan "Geleneksel Türk Evleri" temalı posta pulu serisini ve bu seride yer alan yapılar arasındaki Safranbolu Saraçlar Evi'nin (Hatice Hanım Konağı) temsiliyetini incelemektedir. Araştırmada, filatelik materyal olarak pul tasarımlarının mimari temsile katkısı, kültürel mirasın görünür kılınmasındaki rolü ve bu seçimin dönemin kültürel politikaları bağlamındaki anlamı değerlendirilmiştir. Çalışma, mimari unsurların postada görsel bir dil olarak kullanılması üzerinden kültürel kimlik oluşturma sürecine dair bulgular sunmaktadır. Seride İstanbul, İzmit, Kula, Milas ve Safranbolu'dan seçilen beş konut yapısının farklı bölgesel mimari karakterleri yansıtacak biçimde tasvir edildiği; buna karşın Safranbolu'daki yapının adının belirtilmeyerek yalnızca "bir ev" olarak sunulmasının, Saraçlar Evi'nin filatelik bağlamda gölgede kaldığını gösterdiği tespit edilmiştir. Bu bağlamda araştırma, posta pullarının kent hafızasına katkıda bulunan, mimarlık mirasını belgeleyen ve tanıtan önemli bir kültürel araç olduğunu; 1978 serisinin ise geleneksel konut mimarisinin ulusal ölçekte görünürlüğünü artırarak kültürel miras bilincinin gelişimine katkı sunduğunu ortaya koymaktadır.
Anahtar Kelimeler: Kültürel miras, Safranbolu, mimarlık, geleneksel ev, posta pulu.

POSTAGE STAMPS AS DOCUMENTS: SAFRANBOLU SARAÇLAR HOUSE

ABSTRACT
Since their inception in the 19th century, postage stamps have ceased to be merely a means of displaying postage value, transforming into symbolic products reflecting countries' cultural heritage, significant events, ideological stances, and collective identities. After the proclamation of the Republic of Turkey, stamp designs were effectively used in the construction of national identity and the promotion of cultural values, with architecture becoming a fundamental component of this visual language. This study examines the "Traditional Turkish Houses" themed postage stamp series issued in 1978 and the representation of the Safranbolu Saraçlar Evi (Hatice Hanım Mansion) among the structures featured in this series. The research examines the contribution of stamp designs as philatelic material to architectural representation,

their role in making cultural heritage visible, and the significance of this selection within the context of the cultural policies of the period. The study presents findings on the process of cultural identity construction through the use of architectural elements as a visual language in postal mail. It was determined that five residential buildings selected from Istanbul, İzmit, Kula, Milas, and Safranbolu were depicted in the series to reflect distinct regional architectural characteristics. However, the fact that the Safranbolu building was presented simply as "a house" without a name suggests that the Saraçlar House remained overshadowed in the philatelic context. In this context, the research demonstrates that postage stamps are an important cultural tool that contributes to urban memory, documents, and promotes architectural heritage. The 1978 series, on the other hand, contributed to the development of cultural heritage awareness by increasing the visibility of traditional residential architecture on a national scale.
Keywords: Cultural heritage, Safranbolu, architecture, traditional house, postage stamp.

1. GİRİŞ

Posta pullarının tarihi, posta hizmetlerinin ücretlendirilmesi ve işlerlik kazanması amacıyla başlayan ve zamanla görsel, kültürel ve ideolojik bir materyale dönüşen uzun bir süreci kapsamaktadır (Aycil, 2021). Puldan önceki dönemlerde posta ücretleri alıcı tarafından ödenmekte ve bu ücretler mesafeye ve kağıt sayısına göre değiştiği için ödemenin hesaplaması oldukça karmaşık ve pahalı olmaktaydı. Alıcı ödemeli sistemde mektupların alınamama sorununa neden olmaktaydı. Posta pulunun modern hale gelmesinden önce bu duruma çözüm arayan birçok isim olmuştur. 1823 yılında İsveç'te De Treffenberg, 1830'larda İngiltere'de Charles Knight ve Charles Whiting, 1839'da ise Fransa'da Piron ve Grasset gibi mucitler, önceden basılmış veya damgalanmış kağıt ve zarflar kullanmayı önermişlerdir. Bununla birlikte, bugünkü posta puluna son şeklini veren kişinin İskoç matbaacı ve gazete müdürü James Chalmers olduğu kabul edilmektedir. Chalmers, gazetelerini abonelerine gönderirken üzerlerine matbaada basıp kestiği yuvarlak etiketleri yapıştırarak pratik bir çözüm geliştirmiştir. Başlangıçta yeterince ilgi görmeyen bu yenilikçi teknik, 1837 yılında bir başka İskoç olan Rowland Hill tarafından yeniden değerlendirilerek posta sisteminin temeli haline getirilmiştir (Düzenli ve Kavuran, 2004).

İlk yapışkanlı posta pulu olan “Penny Black” 1 Mayıs 1840’ta basılmış ve 6 Mayıs’ta kullanıma girmiştir. Üzerinde Kraliçe Victoria’nın profilden bir portresi bulunmaktadır (Şekil 1). Birkaç gün sonra iki penilik mavi bir pul daha çıkartılmıştır.

Şekil 1. Penny Black, 1840.

İngiltere’de yaşanan bu reformdan sonra 1843 yılında İsviçre ve Brezilya’da da pul kullanımına başlanmış, 1847’de Amerika’da Benjamin Franklin ve George Washington resimli ilk pullar bastırılmıştır. Osmanlı İmparatorluğu’nda ise 1840 yılında Posta Nezareti kurularak modern posta sistemine geçilmiştir. Sultan Abdulaziz döneminde, 13 Ocak 1863 tarihinde posta nazırı Agah Efendi girişimiyle ilk Osmanlı posta pulları tedavüle çıkarılmıştır (Yurteri ve Hanilçe, 2025). Sultan Abdulaziz’in tuğrasının yer aldığı pul, dikdörtgen biçimindedir ve ortada yer alan

tuğrada “Devlet-i Ali Osmaniye” yazılmıştır (Şekil 2).
Şekil 2. Dörtlü blok halindeki ilk Osmanlı posta pulu, 1863.

Cumhuriyetin ilanıyla birlikte pulların üzerindeki tasarımlar değişmiş, Mustafa Kemal Atatürk’ün portreleri ile ülkenin turistik ve kültürel değerleri pullarda yer almaya başlamıştır. Cumhuriyet döneminin ilk posta pulu, Ekim 1923 tarihinde basılan "Ayyıldızlı" seri pullarıdır (Şekil 3). Bu pullarla cumhuriyetin ilan edildiği tüm dünyaya duyurulmak istenmiş ve seri, uzun süre baskıda kalmıştır.

Şekil 3. Ayyıldız posta pulları, 1923 (URL-1).

2. POSTA PULLARINDA MİMARLIK

Mimari yapıların posta pullarında kullanılması, ülkelerin kimlik inşası süreçlerinde önemli bir araçtır. Pul üzerindeki bir mimari unsur hem yapının kendisini tanıtmakta hem de onun temsil

ettiği kültürel değerleri simgesel bir dile dönüştürmektedir. Türkiye'de de özellikle 1960'lardan itibaren posta pullarında kentler, anıtlar ve geleneksel yapılar sıkça yer almaya başlamıştır. Bu durum, mimari mirasın görsel bir ulusal sembole dönüştürülmesi sürecini, bir sonucu ve parçasıdır. Posta pullarında kültürel mirasın görünür kılınması ve mimari ayrıntıların grafik dile dönüşümü gibi etkenlerden dolayı pullarda mimarlığın kullanımı önem taşımaktadır. Tanıtım ve turizm amaçlı hazırlanan bu posta pullarıyla ulusal kimliğin simgesel inşasına da katkı sağlanmış olunmaktadır.

Posta pullarında yer alan görseller geniş kitlelere ulaşarak, pulda yer alan ögelerin tanınırlığını arttırmaktadır. Bu bağlamda mimarlık, posta pullarında yalnızca estetik bir öge olarak değil, kültürel hafızanın taşıyıcısı ve ulusal tanıtımın önemli bir parçası olarak değerlendirilmelidir. Sınırlı bir yüzeyde sunulan görselle birlikte yapının cephe düzeni, çevresi, malzemesi, dokusu ve oranlarıyla, mimari ayrıntılar grafik bir dile dönüştürülerek, yapı bir kent hafızası olarak tanıtılmış olmaktadır. Bu durum, mimarlığın grafik tasarımla da kurduğu ilişkiyi güçlendirmektedir.

3. POSTA PULLARINDA "GELENEKSEL TÜRK EVLERİ, 1978" SERİSİ

1978 yılında basımı gerçekleştirilen posta pulu koleksiyonlarından biri de 'Geleneksel Türk Evleri' başlıklı, beş yapıyı içeren bir seridir (Şekil 4). Bu seride İstanbul'dan Köprülü Amcazade Hasan Paşa Yalısı, (Kocaeli) İzmit'ten Saatçi Ali Efendi Konağı, (Manisa) Kula'dan Beyler Evi, (Muğla) Milas'tan Bahaddin Ağa Konağı (Aslanlı Ev) ve (döneminde Zonguldak, günümüzde Karabük) Safranbolu'dan bir ev görselleri yer almaktadır. Posta pullarından dördünde görselleri verilen evlerin isimleri geçerken, Safranbolu'daki evle ilgili tanımlama yapılmadığı, yalnızca 'bir ev' yazıldığı görülmektedir. Halbuki bu konak, Safranbolu kenti içinde önemli bir yer tutan Saraçlar Evi'dir.

Posta pullarından ikisi yatay (İstanbul ve Safranbolu), üçü dikey (İzmit, Kula, Milas) formda tasarlanmıştır. Pulların boyutlarının 52x36 mm ile 36x52 mm olduğu görülmektedir. Kenarları dantellidir. Pulların fiyatlandırması 1 Lira (İstanbul), 2,5 Lira (İzmit), 3,5 Lira (Kula), 5 Lira (Milas) ve 8 Lira (Safranbolu) olarak belirlenmiştir. Posta pullarının grafik tasarımı Tülin Tolun'a aittir (URL-2). Evler aslına uygun olarak çizilmiş, her birinde çıkmaların olduğu cepheler vurgulanmıştır. Evlerin kendisi ve çevrelerinin renklendirmelerinde de benzer pastel tonlar kullanılmış, gökyüzü için aynı mavi tonu tercih edilmiştir. Seçilen evlerin ikisi Marmara (İstanbul, İzmit), ikisi Ege (Kula, Milas), biri Karadeniz (Safranbolu) Bölgesi'nde yer almaktadır.

Şekil 4. 1978 tarihli geleneksel Türk evleri temalı posta pulu koleksiyonu (Saraçoğlu Gezer arşivi).

4. SARAÇLAR EVİ (HATİCE HANIM KONAĞI)

Karabük ili Safranbolu ilçesinde yer alan Saraçlar Evi (Hatice Hanım Konağı), Eski Çarşı Mevkii Pazar Meydanı'nda yer almaktadır (Şekil 5). Yapımı 1535 yılına tarihlenen ve Saraçzade ailesine ait olan yapı, 2003 yılında el değiştirmiş ve restore edilip, on odalı otel olarak kullanılmıştır. 2010 yılında çıkan bir yangında yanan konak (Şekil 6), günümüzde hala onarılamamış ve yanmış haliyle tüm olumsuz çevresel koşullarına açık olduğundan yıpranma süreci devam etmektedir (Şekil 7).

Şekil 5. Saraçlar Evi (URL-3).

Şekil 6. 2010'da çıkan yangın sonrası Saraçlar Evi (URL-4).

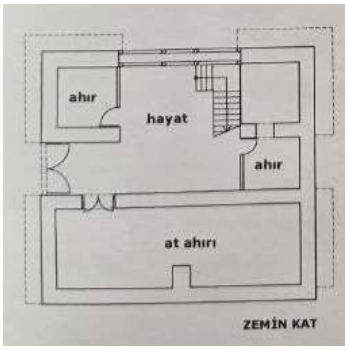
Şekil 7. Günümüzde Saraçlar Evi (Saraçoğlu Gezer arşivi).

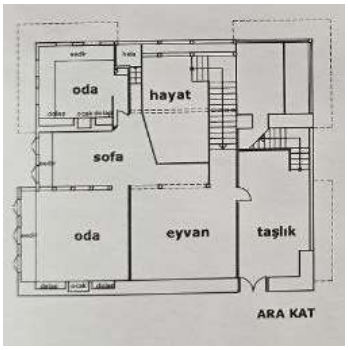
Safranbolu geleneksel konut mimarisi örneklerinden biri olan Saraçlar Evi, Safranbolu Eski Çarşı Bölgesi'nde bulunan Saraçzade ailesine ait konutlardan biridir (Şekil 8). Yapı, orta sofalı plan tipi örneğindedir (Eldem, 1954). Hanarası Sokak'tan zemin katına girilen yapının bu katında hayat ve ahırlar yer almaktadır. Bu sokak cephesinde, zemin kat ve ara kat yüksekliğinde glisten görülmektedir. Bu kattaki merdivenle ara kata ulaşılmakta, bu katta bir eyvan, iki oda arasında bir sofa ve bir de taşlık bulunmaktadır. Sofadan galeri boşluğuyla hayata bakılabilmektedir. Taşlık, Cinci Han Sokak'tan bir girişe ve ana yaşama alanı olan üst kata çıkan merdivene sahiptir. Üst katta dört oda ve odaların aralarında üç eyvan görülmektedir. ara katta Hanarası Sokak cephesinde, üst katta Cinci Han Sokak cephesinde birer hela bulunmaktadır (Şekil 9).

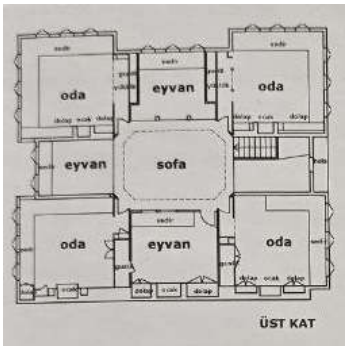

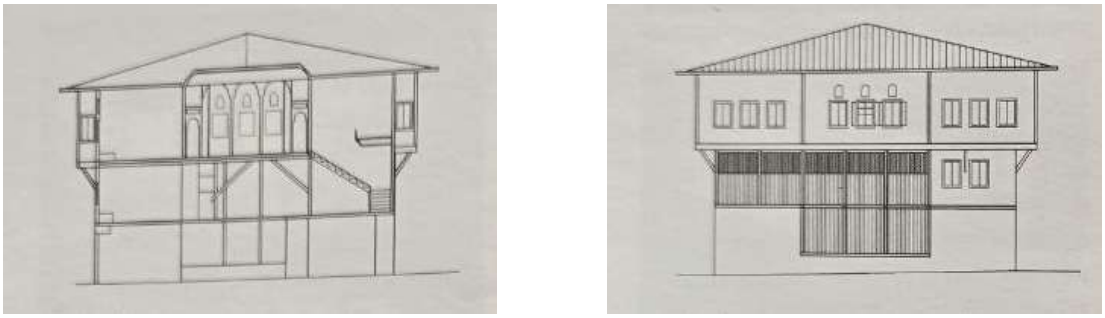
Şekil 8. Saraçlar Evi konumu (URL-5).

Bayazıt'ın aktarımlarına göre (2014), üst kattaki eyvanlardan birisi şeffaf duvarla sofadan bölünerek oda haline getirilmiş, birisi üzeri kemerli ahşap direklerle sofadan ayrılmış, birisi de sabit tefriş olan sedirlerle oturma alanı olarak düzenlenmiştir. Harem girişi zemin kattaki bahçe girişi iken, ara kattan taşlığa girilen giriş selamlık girişi olarak adlandırılmaktadır.

Şekil 9. Saraçlar Evi kat planları, kesit ve görünüşü (Bayazıt, 2014).
Saraçlar Evi, 2003 yılında satıldıktan sonra Hatice Hanım Konağı olarak işletildiği için dönemin haritalarında bu isim de yer almıştır (Şekil 10). Yaşanan yangın afeti bu işletme zamanında gerçekleştiği için, medyada haber yapılırken de yapı, yine bu isim üzerinden metinlere yansımıştır. Ancak aynı kitapta 638 numaralı olarak işaretlenen yapı 'Saraçlar Evi' adıyla tanıtılmıştır (Gönenç, 2005).

Şekil 10. Saraçlar Evi, 638 nolu yapı (Gönenç, 2005).

5. SONUÇ

Bu çalışma, posta pullarının yalnızca bir ücretlendirme aracı olmaktan çıkarak kültürel mirasın, ulusal kimliğin ve mimari değerlerin aktarımında güçlü bir görsel iletişim unsuru hâline geldiğini ortaya koymaktadır. Tarihsel süreçte değişen posta politikalarıyla birlikte pulların taşıdığı anlamlar da dönüşmüş; özellikle Cumhuriyet döneminde mimarlık mirasının tanıtımı açısından önemli bir araç olarak kullanılmıştır.

1978 yılında yayımlanan "Geleneksel Türk Evleri" temalı posta pulu serisi, bu dönüşümün somut örneklerinden biridir. Seride yer alan beş evin Türkiye'nin farklı illerinden seçilmesi, geleneksel konut mimarisinin bölgesel çeşitliliğini ulusal ölçekte görünür kılarken, bu yapıların grafik bir dile aktarılarak standardize edilmesi mimari kimliğin ortak bir görsel temsilini oluşturmuştur. Bu yönüyle pullar hem tanıtıcı hem de kültürel miras bilinci oluşturucu bir işleve sahiptir.

Safranbolu'dan seçilen ancak pul üzerinde yalnızca "bir ev" olarak adlandırılan Saraçlar Evi'nin (Hatice Hanım Konağı) temsil edilmesi ise ayrı bir önem taşımaktadır. Kentin Osmanlı dönemi sivil mimarisinin karakteristik öğelerini taşıyan bu konak, pul aracılığıyla Safranbolu'nun kültürel değerini erken bir tarihte ulusal dolaşıma sokmuştur. Ne var ki günümüzde yapının yangın sonrası harap durumda olması, mimari mirasın korunması konusundaki kırılganlığı da düşündürmektedir. Bu durum, pulda temsil edilen kültürel

varlıkların gerçek hayattaki korunma süreçleriyle ilişkisinin ne kadar önemli olduğunu göstermektedir.

Sonuç olarak, posta pulları mimarlığın estetik, tarihsel ve kültürel boyutlarını geniş kitlelere ulaştıran etkili bir araçtır. 1978 tarihli geleneksel evler serisi ve Saraçlar Evi örneği, görsel temsil gücü yüksek filatelik materyallerin kültürel miras farkındalığı oluşturmadaki rolünü açıkça göstermektedir. Bu tür çalışmalar, hem mimari yapıların belgelenmesine katkı sağlamakta hem de kültürel mirasın korunması ve tanıtılması adına önemli bir hafıza oluşturma işlevi görmektedir.

KAYNAKLAR

Aycil, S. (2021). "Posta Pullarının İşlevsel Yönü ve Menkul Kıymet Olarak Değerlendirilmesi", *Pamukkale Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 47, 333-357.

Bayazıt, N. (2014). "Safranbolu Geleneksel Konutları ve Toplumsal Değişme", Karabük: *Safranbolu Araştırmaları Merkezi Yayınları*, 83-84.

Düzenli, Ş. ve Kavuran, T. (2004). "Görsel İletişim Aracı Olan Pul'un Tarihi Gelişimi ve Grafik Ürün Olarak Önemi", *C.Ü. Sosyal Bilimler Dergisi*, 28(2), 187-204.

Eldem, S. H. (1954). "Türk evi plan tipleri", İstanbul: *İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Yayınları*, 9-13, 24.

Gönenç, G. (2005). "Safranbolu Guide", Karabük: Safranbolu Belediyesi Yayınları, 137, 156, 172.

Yurteri, H. ve Hanilçe, M. (2025). "Kız Kulesinin Posta Pullarından Seyri", *Tarih ve Gelecek Dergisi*, 11(3), 490-528.

URL-1: https://koleksiyonodasi.com/1923-yili-turk-pullari/ (Erişim tarihi: 2025)

URL-2: https://www.pulhane.com/katalogsayfalari/k197813.html (Erişim tarihi: 2025)

URL-3: https://www.instagram.com/p/C29SZXKscj_/ (Erişim tarihi: 2025)

URL-4: Karabük DHA (2010, 4 Mayıs). Safranbolu'da tarihi konak kül oldu. Milliyet. https://www.milliyet.com.tr/pembenar/safranbolu-da-tarihi-konak-kul-oldu-1233290 (Erişim tarihi: 2025)

URL-5: https://www.google.com/maps (Erişim tarihi: 2025)

KORUMA MI DÖNÜŞÜM MÜ? ÜRETKEN YAPAY ZEKÂDA METİNSİZ KOŞULLAMA İLE SANATSAL ÜRETİMLERİN ANALİZİ

Prof. Dr. Mustafa Cevat ATALAY
Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, Sanat ve Tasarım Fakültesi
https://orcid. org/0000-0002-7498-4722

Özet
Bu çalışmada çizim ve renkli çalışmalar, metinsiz görsel-koşullama altında Adobe Firefly modellerine entegre edilmiş AI uygulamalar Ait görsel çıktıların üzerinden incelenmiştir. Amaç, stil ve kompozisyon aktarımının çıktıya etkisini, aynı sanatçının üretimleri üzerinden sistem atik ve tekrarlanabilir biçimde ortaya koymaktır.
Girdi kümesi iki gruptan oluşmaktadır; kurşun kalem/mürekkep çizimler ile renkli ve dokulu resim çalışmaları, Firefly arayüzünde stil örnek sanatçı görseli ve kompozisyon referansı ayarları "maksimum kuvvet" düzeyinde kullanılmış, metin istemi yalnızca "." ile sınırlandırılmıştır. Modeller arasında Image 3, Image 4 ve Image 4 Ultra karşılaştırılmış; Flux 1. 1 Ultra ise yalnızca kontrol amacıyla değerlendirmeye dâhil edilmiştir. Her girdi için 3–5 varyasyon üretilmiştir.
Bulgulara göre Image 4 Ultra, Image 4 çizgi, tonu bir kabuk gibi görsellere eklemiştir. fakat insan görseli çıktılarına taşımıştır. Image 3, kompozisyonu basitleştirme eğilimi göstermesine rağmen esere görece daha yüksek sadakat göstermektedir. Flux 1. 1 Ultra ise görünürlüğü yüksek görselleri üretmiş ve Stil girdisini çıktılara dahil etmemiştir.
Sonuç olarak, "Image 3" sanatçı üslubunu korumada asistan olarak daha yararlı sayılabilir. Image 4 Ultra, İmage 4 insan figürü çıktılarına yönelmiş stil komutunu yalnızca kabuk olarak kullanmaktadır.
Anahtar kelimeler: Yapay zeka ve sanat, Adobe Firefly Image 3/4/4 Ultra, Stil aktarımı, Üretici yapay zekâ modelleri, Metinsiz görsel-koşullama

PRESERVATION OR TRANSFORMATION? ANALYSIS OF ARTISTIC PRODUCTIONS WITH TEXTLESS CONDITIONING IN GENERATIVE ARTIFICIAL INTELLIGENCE

Abstract
In this study, drawing and color artworks were examined using visual outputs from AI applications integrated into Adobe Firefly models under textless image conditioning. The aim was to demonstrate the impact of style and composition transfer on the output across the same artist's productions in a system-agile and repeatable manner.
The input set consisted of two groups: pencil/ink drawings and color and textured artworks. In the Firefly interface, the style sample artist image and composition reference settings were set to "maximum strength," and the text prompt was limited to "." Image 3, Image 4, and Image 4 Ultra were compared among the models; Flux 1.1 Ultra was included in the evaluation for control purposes only. Three to five variations were generated for each input.
According to the findings, Image 4 Ultra added line and tone to the images, like a shell, but carried them over to the human-like output. Image 3, despite tending to simplify the composition, exhibited relatively higher fidelity to the artwork. Flux 1.1 Ultra, on the other hand, produced highly visible images and did not include the Style input in the output. Consequently, "Image 3" can be considered more useful as an assistant in maintaining the artist's style. Image 4 Ultra uses the Style command, intended for Image 4 human figure outputs, only as a shell.

Keywords: Artificial intelligence and art, Adobe Firefly Image 3/4/4 Ultra, Style transfer, Generative AI models, Textless visual conditioning

Giriş

1. Sanatsal İfadede "Metinsiz" Paradigma

Günümüzde yapay zekanın (AI), görsel sanatlar alanında bir paradigma değişimini zorladığı görülmektedir. Buna göre, geleneksel üslupta çalışan ve bunla hayatını sürdüren ressamlarda AI görsel üretimlerinin zihinsel tartışmasını yapmaktadır. Görsel üretimler, AI estetiğinin olup olmadığı tartışmalarını alevlendirirken, artık bir estetik durumun olduğu açıktır. Ancak durumun ontolojik değerlendirmesi tartışılmakta ve tartışılmaya devam edecektir. AI üretimleri sanatçı niyetinden yoksundur. Ve algoritma üzerinden önceki verile bağlı olarak çalışmaktadır. Bu algoritmalar çeşitli araçlar yardımı ile emirler-komutlar- yardımı ile algoritmasının da teknik özelliğe uygun olarak görselleri oluşturmaktadır. Yalnız text to image difüzyon modellerin yükselişi, istem in niteliğini ve detaylarını insan tarafından ve belki de belli oranlarda, istem eğitimleri sağlanarak bu süreçte AI dil modellerinde kullanılabiliyor.

Bu çalışma kapsamında estetik bir analiz yapılarak, bu uygulamaların “metinsiz koşullanma “sürecine odaklanılmıştır. Metinsiz koşullanma AI uygulamaları derinden incelememiz gerekene bir paradigmadır. Çünkü, AI uygulamalar belli-detaylı düşülmüş istemleri gerçekleştirmek için tasarlanmıştır. Ancak, AI görsel üretim mekanizmalarında, dilsel komutların olmaması ve yüklenen imajlar için AI tepkisinin ölçülmesi kritik bir öneme sahiptir. Çalışma kapsamında ele alınan programlar sürekli gelişmekte ve sürümleri güncellenmekte ya da AI uygulamalarının bir set halinde verildiği bir kümeye dönüşmektedir. Bu çalışma kapsamında incelenen Adobe firefly uygulaması dahi araştırma sürecinde yeni modelini kullanıcılarının emrine sunmuştur. Bu da AI uygulamaların gelişiminin çok hızlı olduğunu ve dahası, tarihe not düşmek adına araştırmaların, güncelliğini hem yitirme tehlikesi göstermesi ama gelişimi ve değişimi kayıtlı hale getirmesi bakımından değerlendirilmelidir.

Metinsiz koşullanma paradigması oldukça enteresan bir araştırma konusu ve AI uygulamaya anlamlı bir metin yerine sadece “stil önerisinde” bulunan bir görsel yüklenmiştir. Örneklem olarak kullanılan çalışmalar, soyutlanmış çalışmalar, desenler, renkli akrilik çalışmalar belirlenmiştir. Çalışmalar ritimsel, akış halindedir ve çeşitli katmanları gösteren bir arkeolojiye sahiptir. Çalışmalar hem doğu hem de bastı sanatını sentezleyen bir ifadeye sahiptir. Seçilen örneklere göre, jest ve güçlü renklerle oluşturulan rastlantı ve frotaj tekniklerinin yanında dışavurumcu, biyomorfik desenlerin olduğun bir biçimlendirme tavırda söz konusudur. Çalışmalarda sıcak ve soğuk renk paletleri rastlantı karar matrislerine rağmen dengeli kullanılmaya çalışılmıştır. Çalışmalar akışkan ve dinamik iken dinginlik ve enerji arasında gerilimler var ve biçimler aksiyonlar halindedir.

Yazara ait çalışmaların en belirgin özelliği, asimetridir. Biçimlerde bozma, stilize etme veya otomatizm arasında psişik bir dizge oluşturma bulunmaktadır. Bu kapsamda; incelenen Simetrik ve idealize edilmiş veri setleriyle eğitilen yapay zeka; asimetrik sanatsal formları birer 'hata' olarak algılayıp standartlaştırmakta, bu durum çıktıların estetik derinliğini yitirerek yüzeysel bir 'poster estetiğine' indirgenmesine neden olmaktadır.

2. Uygulama

Bu özgün üretimler, veri olarak kullanılması en çok araştırılan konu olan” dil” bağlamını devre dışı bırakarak AI çıktılarının yapılarının değerlendirilmesi orijinal çalışmaların niyetini koruyup korumadığı veya hangi oranda değiştirdiği ve metinsiz bir çıktı istem inde aracın “halüsinasyon” oranını belirlemeye giriş yapma niyetindedir.

Bu çalışma kapsamında kullanılan modeller görsel bir çapa olarak çalışmaları kullanmış görünmektedirler. Çıktıların niteliksel analizi; metin komutu kullanılmaksızın gerçekleştirilen 'görselden görsele' (image-to-image) üretim süreçlerinde, sanatçı üslubunun ve estetik karakteristiğinin belirli örneklemlerde yapısal bir sadakatle korunduğunu ortaya koymaktadır. Bu çalışmanın anlaşılması için kritik bir eşiktir. Sanatçıya ait duygusal biçim tepkilerinin

korunması ile, yazara ait çalışılmaların daha iyi aktarımı sağlanmış olabilir mi? Metin tabanlı istemlerin kullanımı, görsel çıktıların belirliliğini ve teknik niteliğini artırırken sanatçının özgün üslubunda deformasyona neden olmaktadır; buna karşın metinsiz koşullama, içerik değişse dahi üslubun yapısal karakterini koruyarak yeni çıktıya daha başarılı bir şekilde adapte etmektedir.

3. Adobe Firefly

Uygulama, Adobe Firefly sanatçılara bir çok farklı detay ve istem önerisi ile sanatçıya bir cerrah seti sunmaktadır. Önce çıkan bu özellik sayesinde ve image to image seçeneğinin daha esnek ve detaylı yapısı sanatçılar için kendi çalışmalarını organize etmede bir set oluşturmaktadır. Bu bakımdan diğer AI uygulamalarına kıyasla bu ince detaylılığı "incelemeye elverişlidir.; Sanatçıya Ait görüntünün ana hatlarını ve stilini analiz eden bu yapı sayesinde, AI yapıların genelde yaptığı algoritmik, belirli temsilleri tekrar etme yerine, stil gücü butonun ayarlanması sayesinde sanatçıya ait hata, stil veya üslubunu korunmasını sağlayana "bir komut olarak" algılayabilmektedir. Bundan dolayı yüklenen çalışmanın otoritesini devam ettiren bir referans örneği olarak dikkat çekmektedir. Örneğin çalışmalardaki göz referansının sanatçı tarafından bozulması, stilize edilmesi düzeltilmek yerine korunma algoritmasında bulunabilir. Bu bağlamada yazara ait kontur stili, renklerde zıtlık ve yüksek karşılık rahatlıkla çıktılara "konu değişse "dahi yansıtılabilir.

4. Stil Referansı: Sanatçının Üslubunu Korumasına Dair

Salt yapay zeka (AI) çıktılarını doğrudan 'sanat yapıtı' olarak nitelendiren yaklaşımlar, sanatsal niyetin" neliği" ve eserin ontolojik aidiyeti bağlamında temel bir sorunsal teşkil etmektedir.

Jiang ve ark. (2023, s.365) temel argüman olarak; "yapay zeka sistemlerini"sanatçı" gibi konumlandıran insan biçimci (antropomorfik) yaklaşımın, hem etik sorumluluğu bulanıklaştırdığı hem de sanatın ontolojik özüne aykırı olduğu gerçeğidir." Demektedirler.

Zira bu üretim sürecindeki asıl kurucu fail tekil bir özne değil; en başta mühendisler, fotoğrafları hazırlayan anonim bütün kümeler, bu fotoğrafları WEB'e çeşitli uygulamalar aracı ile yükleyenler, web alanda bulunan en yoğunluklu görsel sanat yapıtlarına sahip sanatçılardan en az görünür olana kadar bütün imge üreticileri ve arka planda işleyen o devasa veri setidir.

Anonim ve kolektif bir veri hafızasının algoritmik kolajı olan yapay zeka çıktıları karşısında temel ontolojik sorunsal; bu görüntülerin, sanatçının yıllara dayanan jestsel pratiği, bedensel eylemi ve anlık tinsel durumlarıyla inşa ettiği özgün sanatsal evrenini gerçekten temsil edip edemeyeceğidir. Bugün "Sanatçılar, yapay zekânın o tekinsiz cazibesine ve "yabancı" doğasına kapılmaktadırlar ve; aynı zamanda insana özgü en dokunulmaz kale sayılan "sanatsal yaratıcılık" alanının tartışıldığını görmektedirler." (Stocker, Jandl, & Hirsch, 2021, s. 12).

Yapay zeka çıktılarının kendine özgü bir estetik fenomen oluşturduğu yadsınamaz bir gerçekliktir; ancak bu üretim sürecinde sanatçının istemler (prompt) yoluyla sunduğu referans veri (çapa), algoritmik inşanın devasa parametreleri karşısında sınırlı bir belirleyiciliğe sahiptir. Sanatçının kendi tarihselliğinde geçekleşen, bilişsel ve içkin sanat biçimlendirme ritmini yani biçimlendirme ögeleri üzerinden oluşması AI görsel yapıları tarafından yapılabiliyor mu? Bunu söylemek mümkün değildir. Sanatçının kendi "oluş" öyküsündeki tarihsel değişimindeki ve nesneye müdahale biçimini yeniden kurma girişimi bulunmamaktadır. Bu dünya verileri üzerinden eğitimi sağlanan ve birçok ananım imge arasından tetikleyici-çapa yardımı ile derlenip kolajlanmaktadır. Teknik olarak detaylandırılan ancak bu yüksek kaliteli işçiliğe rağmen teri planında herhangi bir "özgün niyet" bulunmayan, bütün ince işçiliğine rağmen sanatçının bağlamlarından kopuk, özgün üsluba sahip olmayan, cilalanmış bir etkide olduğunu öne sürmek mümkündür. Çizilen imgeler arasında kurulan espas ilişkileri, biçim iletişimleri biçimlerin uzayda yer alış formatları, kurma ve yapılandırma tavırlarının üzerinden eserin kendine ortaya koyması ve birçok geçmiş öğrenmeden ve duygulardan meydana gelen temel biçim üzerinden "hakikat" temsilinin bir başkasını, bir evreni gösterme üzerinden izleyicinin hakikati dolayısıyla kendini anlamasını?

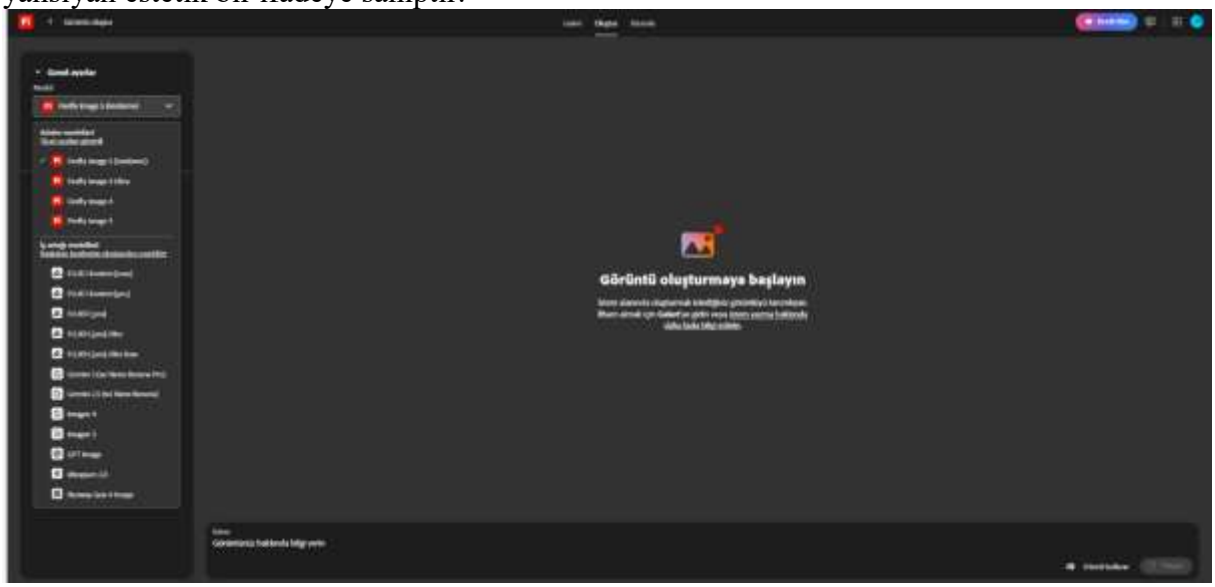
"Yapay öğrenmenin altında yatan ana teori istatistiğe dayanır;" (Alpaydın, 202.S. 35).

Yapay zeka tabanlı görsel üretimler; devasa veri setlerinin kategorizasyonu ve istatistiksel yeniden düzenlenmesine (rekonstrüksiyonuna) dayanan, insani kusurlardan arındırılarak sterilize edilmiş, ancak ontolojik hakikat değerinden yoksun ve mimesise (taklide) dayalı birer simülasyondan ibarettir denilebilir.

"Sanat ontolojisinin en temel sorusu olan "Bir sanat yapıtı ne tür bir varlıktır?" sorusudur. (**İnam,** 2012,s.60). Her zamana sanatın "**neliğine**[9]" ilişkin tartışma burada sözü edilen bir ontolojik statüde sanatsal evren içinde hangi "hakikate" gönderme yaptığı sorunludur. Ontolojik olarak diğer problem eserin kime ait olduğu problemedir. Hangi özne veya özneler tarafından yapılan bir süreç söz konudur? Ve şayet; karşımızdaki bu şey, gerçekten bir 'eser' olma iddiasında ise... ontolojik olarak, o donanımdan yazılıma, veriden mühendisine kadar; arka plandaki o görünmez yığının, hepsinin de bu varoluşta bir payı, bir izi vardır. İşte tam da bu çerçevede; salt metin-girdi, yani omutlarla, Yapay zeka çıktılarını doğrudan bir "sanat yapıtı" olarak konumlandırma gayreti, özünde ciddi bir niyet boşluğunu, belirgin bir ontolojik sakatlığı ve aidiyet meselesinde düğümlenen derin bir sorunu barındırır. Aksi halde yapılan şey, *poiesis* (yaratım) değil; gelişmiş bir simülasyondan ibarettir.

İstemlerin bütün karmaşıklığına ve detaycılığına rağmen, dizgesinde öncelikle sıralamanın önemi vurgulanmaktadır. Ve çıktı dizgesini etkileyen bir hiyerarşik dil söz konusudur bu nedenle toplam istem in her kelimesinin etki değeri aynı değildir.

Stil referans ise sanatçının renklerini ışıklandırması uygular ama ve dokularını ruh halini okuyamaz. Bu durum AI uygulamaların en büyük tartışmasıdır. Şöyle ki sanatçının psişik dünyasının var olduğu görsel yapılar eserde sadece "dijital veriler" olarak aynalanır ve bu yüzden psişik bir mahiyeti yoktur. Bu fotoğrafın icadı ve kullanılmasıyla ortaya çıkan bir duruma benziyor ve fotoğrafın ilk çıktığı zamanlar ki tartışmalarla benzeyen bazı yönleri var. Ressamlar, bu icat karşısında, fotoğrafların resimler gibi olmadığını söylemişlerdir. İşte ontolojik tartışma burada alevlenmektedir. Şu soru ile devam etmek yerindedir. Stil referansı ile aynalanan görüntüler acaba sanatçının bilinç edimlerini de aynalamak tamıdır? Buna hayır cevabı vermek yerindedir. Çünkü Walter Benjamın'ın (1892-1940) belirtiği gibi bu çoğaltılan fotoğraflar aurasını kaybetmiştir. Günümüzdeki AI, bu bakımdan farklı bir platformdan yansıyan estetik bir ifadeye sahiptir.

Ekran alıntısı: https://www. adobe. com/tr/products/firefly

[9] Sanatın neliği, özü ve tanımı üzerine şekillenen tartışmalarda; yapay zeka çıktılarının ontolojik düzlemde nerede konumlandığı, gerçek bir sanat eseri olma statüsüne yahut insani bir temele işaret eden hangi "hakikate" karşılık geldiği meselesi, belirsizliğini ve sorunlu yapısını korumaktadır.

Bu makale sürecinde kullanılan en son model olan "Image Model 4 Ultra yüksek doğruluk, kusursuz detay özelliklerine bağlı bir modeldir. Model 3 e göre büyük bir değişimdir ve canlılara Ait biçimlerinin *render*, teknik bir "hesaplanmış çıktı" olarak çok başarılı sonuçlar vermektedir. Ancak bu final değil ve uygulama gelişmeye devam etmektedir.
Yazara ait görüntüler fotogerçekçi bir nitelik taşımaz; stil daha ziyade, orijinal yapıttaki dışavurumcu sürrealizm ekseninde dizgelenen bir biçim bağlamını kapsar. Bu soyut ve figüratif yaklaşım, Ultra 4 uygulamasındaki sonuçları da zorunlu çıktılara yönlendirmiştir. Öte yandan Ultra 4 ile entegre çalışan Image 4 ve Flux modelleri yüksek kalitede görseller üretirken; keskinlik ve yüksek çözünürlük sağlama adına boş pikselleri dolduran o yapısal mekanizma, sanatçıya ait olmayan birtakım detayları da mecburen görselin içine dahil eder.

5. Veri Analizi: Karşılaştırmalı Tablolar

5. 1. Adobe Firefly – FLUX 1. 1 uygulaması sonuçları

Sunulan karşılaştırmalı tablo, "metinsiz koşullama" (prompt: ". ") ve "yüksek stil referansı" (strength=10) gibi uç parametrelerin, yankılanamadığını göstermektedir.

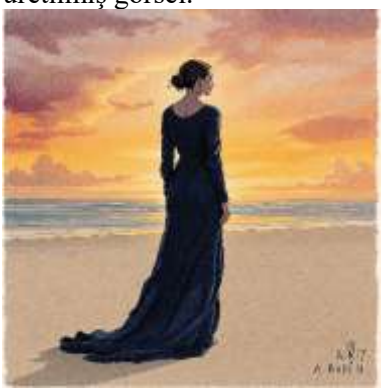
Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2013, kâğıt üzerine tükenmez ve rapido kalem, 20x29 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – FLUX 1. 1 Ultra modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2014, kâğıt üzerine tükenmez ve rapido kalem, 20x29 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – FLUX 1. 1 Ultra modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2025, kâğıt üzerine akrilik 22x22 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – FLUX 1. 1 Ultra modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2014, kâğıt üzerine tükenmez ve rapido kalem, 20x29 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – FLUX 1. 1 Ultra modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2014, kâğıt üzerine tükenmez ve rapido kalem, 20x29 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – FLUX 1. 1 Ultra modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2025, kâğıt üzerine akrilik, 19 × 27 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – FLUX 1. 1 Ultra modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2014, kâğıt üzerine tükenmez ve rapido kalem, 20x29 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – FLUX 1. 1 Ultra modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Sol tarafta yer alan desenlerde iç içe geçen o girift formlar, biçimler ve amorf birtakım "oluş" halleri; taze ve akışkan bir gestalt (bütünlük) olarak dikkati çekmektedir. Bunlar tam olarak tamamlanmamış, ucu açık bırakılmış ve desen niteliğini hala devam ettiren, süregiden eylemlerdir.Konturlar üst üste gelmiş ve çizgiler artık katmanları birbirine ekleyerek ya da üst üste bindirerek yeni alanlar, derinlikli espaslar inşaa etmişlerdir. Sağdaki AI uygulama çıktılarına göre, soldaki stil örneklerini baz almadığını ve daha çok nokta verisine kaynaklı olarak, klişe yani gün batımı ve kadın imgesinin çokluğuyla o eğitilen görüntülerin çok zor eğitilen AI uygulamaların aynı şekilde çıktılar dada belirsiz kalarak klişeye yöneldiğini ve orijinal eseri baz almadan doğrudan üretim modeline geçtiğini görmekteyiz.

5. 2. Adobe Firefly – image 4 Ultra modeli uygulaması sonuçları

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2014, kâğıt üzerine tükenmez ve rapido kalem, 20x29 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – image 4 Ultra modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2025, kâğıt üzerine akrilik 20x20 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – image 4 Ultra modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2014, kâğıt üzerine tükenmez ve rapido kalem, 20x29 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – image 4 Ultra modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2014, kâğıt üzerine tükenmez ve rapido kalem, 20x29 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – image 4 Ultra modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2013, kâğıt üzerine tükenmez ve rapido kalem, 20x29 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – image 4 Ultra modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2025, kâğıt üzerine akrilik 19 × 27 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – image 4 Ultra modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2014, kâğıt üzerine tükenmez ve rapido kalem, 20x29 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – image 4 Ultra modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Üst tabloda soldaki eserler açıklandığından bu tablo yorumunda soldaki çalışmalar ayrıca açıklanmayacaktır.

Karşılaştırma tablosundaki görsellere için stili transferi maksimum ve (strength=10) seçilmiştir. Çıktı sonuçları AI uygulama modelinin insansı refleks gösterdiğini ve beredeyse her biçimi insani bir modele çevirdiğini göstermektedir. Analize göre, sol tarafta bulunan orijinal desenler sağ tarafta koşulsuz olarak insan bedenine dönüştürülmüştür. Bulunan her leke, imge ve çizgi

AI aracın insan bedeni ile ilişki kurduğu bir im olmuştur. Prompt boş bırakıldığında (.), AI "fabrika ayarı" neredeyse her seferinde "estetikleştirilmiş, genç, beyaz, Avrupai bir kadın" imgesine çıktı olarak oluşturmaktadır.
Bunun nedeni öğrenme kaynakları olmalıdır. Buna göre, internetteki görsellerin ağırlığı batı kaynaklıdır ve öğrenmede bu veriler kullanılmaktadır. Bu imgeler, istem çapası, tetiği ile sınırlanmadığında bir anda istatiksel olarak en çok beğenilene, yayılanına kaymaktadır.

5. 3. Adobe Firefly – image 4 modeli uygulaması sonuçları

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2014, kâğıt üzerine tükenmez ve rapido kalem, 20x29 cm, sanatçının arşivi.

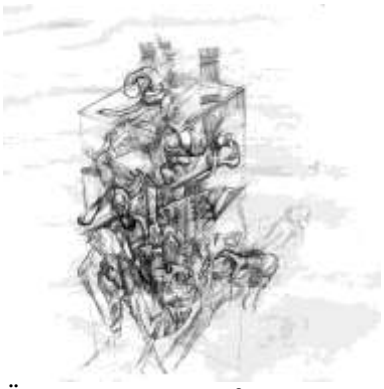
Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – image 4 modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2025, kâğıt üzerine akrilik, 22x22 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – image 4 modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2014, kâğıt üzerine tükenmez ve rapido kalem, 20x29 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – image 4 modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2014, kâğıt üzerine tükenmez ve rapido kalem, 20x29 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – image 4 modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2013, kâğıt üzerine tükenmez ve rapido kalem, 20x29 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – image 4 modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2025, kâğıt üzerine akrilik 19 × 27 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – image 4 modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2014, kâğıt üzerine tükenmez ve rapido kalem, 20x29 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – image 4 modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Genişletilmiş karşılaştırma paneli, önceki analizde saptadığımız "ontolojik çatışmayı" çok daha radikal ve sert bir düzleme taşıyor. "Metinsiz koşullama" (prompt: ".") ve "maksimum stil transferi" (strength=10) parametreleri altında; makinenin inatla insan biçimci (antropomorfik) bir çıktı üretme refleksi gösterdiği ortadadır. Sağ sütundaki sonuçlar, belirsiz isteme rağmen doğrudan insan yüzüne veya bedenine evrilmiş durumda. Stil özelliğinin en baskın konumda olduğu bu senaryoda bile beliren insan formu; özgün çalışmayı ve o biricik dokuyu, ne yazık ki sadece bir "kaplama malzemesine" indirgiyor. Örneğin; orjinal yapıtın rapido kalemle kurduğun o sıkışık, gerilimli, nefes aldırmayan ağ yapısı; AI çıktısında, standart bir 3D modelin üzerine giydirilmiş bir "karakalem filtresi" gibi durmaktadır. Samuray figüründe (1. görsel) veya oturan kadın figüründe görülen şey; orjinal yapıtın ontolojik tavrı değil, çizgi karakterinin "estetik bir kabuk" olarak ticari bir illüstrasyona dökülmesidir. Veri setindeki "insanlar tarafından oluşturulmuş bilinçaltı edimleri" burada ifşa olmuş mudur? İnternetteki görsel verinin devasa çoğunluğu "dijital portre sanatı" ve "kadın figürü" üzerine kurulu olduğu için; sistem serbest bırakıldığında (bir komutla kısıtlanmadığında), doğrudan bu baskın istatistiksel merkeze, o cazibe merkezine kaymaktadır. Bu tablo dizisi, esasen "Stil Referansı" teknolojisinin henüz ontolojik bir aktarım gücüne sahip olmadığını; yalnızca yüzeyde kalan, dekoratif bir mimesis (taklit) ürettiğini göstermektedir. AI, soldaki özgün yapıyı gerçekten "anlamak" ya da onunla aynı varoluş düzleminde buluşmak yerine, onu kendi ezberlediği o konforlu görsel evrene tercüme etmektedir; yani yapıtı alıp, istatistiksel olarak en güvenli, en çok tekrarlanmış, en "ortalama" imge havuzuna doğru çekmekte, orada yeniden kurgulamaktadır.

5 4. Adobe Firefly – image 3 modeli uygulaması sonuçları

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2014, kâğıt üzerine tükenmez ve rapido kalem, 20x29 cm, sanatçının arşivi.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2025 kâğıt üzerine akrilik, 22x22 cm, sanatçının arşivi.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2014, kâğıt üzerine tükenmez ve rapido kalem, 20x29 cm, sanatçının arşivi.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2014, kâğıt üzerine tükenmez ve rapido kalem, 20x29 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – image 3 modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – image 3 modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – image 3 modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – image 3 modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2014, kâğıt üzerine tükenmez ve rapido kalem, 20x29 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – image 3 modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2025, kâğıt üzerine akrilik, 19 × 27 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – image 3 modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Özgün eser: Mustafa Cevat Atalay, İsimsiz (baş figürü), 2014, kâğıt üzerine tükenmez ve rapido kalem, 20x29 cm, sanatçının arşivi.

Yapay zekâ çıktısı: Adobe Firefly – image 3 modeli ile, ". " prompt'u ve soldaki özgün eserin stil referansı (strength = 10) kullanılarak üretilmiş görsel.

Tablolar bize somut haritalar oluşturmuştur. Adobe Firefly'ın Image 3 ve Image 4 modelleri arasındaki "yorum farkı" açık bir biçimde gözükmektedir. Görseller modellere göre çok net olarak ayrımlanmış, gruplaşmıştır. Aynı özgün eserler kullanılmış olmasına rağmen, Image 3 Modeli (Daha eski/ham versiyon): Orjinal özgün eserindeki kaotik lekeleri ve çizgisel karmaşayı anlamlandırmakta zorlanıyor ve ortaya daha "hibrit", mimari ile organik olanın iç içe geçtiği, biraz daha tekinsiz formlar çıkarmıştır. Bazı desenleri mimari çizimler gibi çıktı

haline getirmiştir. Bu da 3 modelinden sonra ki modelin insansı üretim modeline benzememektedir.
Image 4 Ultra Modeli ; karmaşık, detaylı bir insansı modele çevirme noktasında oldukça başarılı ve her türlü çizgiyi hemen dahiyane bir portreye veya bedene dönüştürmektedir. Kadın, ve erkek figürlerin algoritmanın böyle yapılandığı veya veri havuzunun yükleri kaynaklı olduğu söylenebilir. Bu modelin geliştikçe ve yenilendikçe özgün image ile arasındaki bağlantının koparak, imgeleri kendi istediği çıktılara zorlamasını sağlamaktadır.

Sonuç

Bu deney serisi, göstermiştir ki istem kullanılmadan AI tepkileri, Flux 1. 1, Firefly Image 4 Ultra uygulama çıktısı olarak makinenin kendi bilinçdışında biriken o "en çok görünürlüğe sahip merkez görselleri" tercih ederek çıktı oluşturmaktadır. Stok fotoğraf estetiği, en çok tüketilen kültürel kalıplar, ve sosyal medya görsellerinin etkili olduğu bir çıktı söz konusudur. Bu ise orijinal sanatçı eserlerinin üslubunu çoğunlukla dışlayan bir yüzey rejimi kurmaktadır. Ayrıca, Image 4 Ultra modelinin, eserin o orijinal ontolojik yapısını göz ardı ederek, steril, pürüzsüz, ticari,ve-veya dayatmacı bir görsele dönüştürmesi söz konusudur.
Modeller, yalnızca çok belirsiz bir komut aldıklarında dahi, eğitim verilerinde istatistiksel olarak baskın olan görsel türlere doğru kaymakta, veri setinin ağırlık merkezine geri çekilmektedir. Özellikle Flux 1. 1 ve Firefly Image 3'te İnsan figürü, kadın portresi yönünde belirgin bir varsayılan sapma, Firefly Image 4'te bu sapmanın kısmen dengelendiği; Firefly Image 4 Ultra'da ise görece daha heterojen ve çok katmanlı bir içerik evrenine doğru açılma eğilimi olduğu söylenebilir. Yapay zekâ tabanlı görsel üretim modelleri, eğitildikleri veri setlerine sızmış önyargıları ısrarla yinelemektedirler; veri seçimi ve kurucu niyeti sorgulamadan, tamamen yansız veya nesnel bir üretim sergilemekten uzaktır.
Geleceğin ressamı, fiziksel tuval ve boyayla çalışırken eşzamanlı olarak ekrandaki yapay zekâ destekli varyasyonları deneyimleyen bir "siborg sanatçı" kimliğine mi bürünecektir? Eğer bu gerçekleşirse; bu hibrit düzende metin/prompt merkezli üretim geri çekilecek; yerini görselin, jestsel izin, yapısal referansın ve sanatçının şahsi üslup/arşivinin hüküm sürdüğü yeni bir görsel üretim rejimi alacaktır.

Kaynakça

Alpaydın, E. (2020). *Yapay öğrenme: Yeni yapay zekâ.* Tellekt.
İnam, A. (Ed.). (2012). *Estetik ve sanat felsefesi*. Anadolu Üniversitesi.
Jiang, HH, Brown, L., Cheng, J., Khan, M., Gupta, A., Workman, D.,... ve Gebru, T. (2023, Ağustos). Yapay Zeka Sanatı ve Sanatçılar Üzerindeki Etkisi. *2023 AAAI/ACM Yapay Zeka, Etik ve Toplum Konferansı Bildirileri* (s. 363-374).
Stocker, G., Jandl, M., & Hirsch, A. J. (Eds.). (2021). *The practice of art and AI: European ARTificial Intelligence Lab*. Hatje Cantz.

Yapay Zeka ve Dijital Araç Kullanım Beyanı: "Bu çalışmanın hazırlık sürecinde, metnin dil bilgisi kontrolü aşamalarında yapay zeka tabanlı dil modellerinden (LLM) *yardımcı araç* olarak faydalanılmıştır. Çalışmadaki tüm bilimsel hipotezler, veri analizi, sanat eleştirileri ve nihai metin kurgusu tamamen yazara aittir."

BİYOMORFİK FİGÜR: MODERNİST RESİM SANATINDA ORGANİK FORMUN ESTETİK YORUMLANIŞI

Prof. Dr. Mustafa Cevat ATALAY
Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, Sanat ve Tasarım Fakültesi
https://orcid. org/0000-0002-7498-4722

Özet

Organik biçimlerin sanat tarihinde her zaman sanatçının konusu ve esin kaynağı olduğunu ortaya koymaktır. 20. yüzyılda "sanatın tüm yorumları ve gelişim süreci, Endüstri Devrimi'nin de etkisiyle büyük bir değişime sahne olmuştur. Modern insanın yaşadığı kimlik, anlam, aidiyet ve varoluş sorunları; savaş, travma ve yabancılaşma gibi sarsıcı deneyimler, organik-biçimsel sanat diliyle kesişim noktaları yaratmıştır. Bu bağlamda, sanat yapıtları bu krizlerin nasıl yansıtıldığı ya da yorumlandığını görünür kılmıştır. Bu çalışmanın amacı, organik biçimlerin sanat tarihinde her zaman sanatçının konusu ve esin kaynağı olduğunu ortaya koymaktır.

Çalışma kapsamında, resim sanatında geometrik biçimlendirme anlayışının dışında, duran organik biçim ifadesinin; akışkanlık, bilinçdışı süreçler ve bedenleşme kavramları ile kurduğu potansiyel ilişkiler analiz çerçevesinde tartışılmaktadır.

Araştırmanın yöntemi, eser incelemesi ve karşılaştırmalar üzerinden bir analiz gerçekleştirmedir. Ayrıca, çalışma kapsamında uygulama esaslı araştırma gerçekleştirilmiştir. Bu bağlamda örneklem grubu; modernizmin Batılı öncüleri Joan Miro, Hans (Jean) Arp, Henry Moore ve Wols ile 1950'li yıllarda sürrealist eğilimli eserler veren Türk sanatçı Yüksel Arslan'ın yapıtlarından oluşturulmuştur. Belirlenen tüm eserler; kontur organikliği, boşluk/doluluk dengesi, jest ve doku özellikleri, antropo-zoomorfik (insan-hayvan biçimli) çağrışım potansiyeli, iç mekânsal boşlukların varlığı ve ölçek parametrelerini içeren kategorik bir şema ekseninde çözümlendi. Ayrıca, incelenen o teorik altyapının çağdaş bir yansımasını sunmak, o pratiği görünür kılmak adına; yazarın kendi üretimlerinden özgün bir uygulama çalışması da, "uygulamalar" başlığında eklenmiştir. Bulgular, incelenen eserlerdeki estetik yapılanmanın, sanatçının içsel dünyası ile izleyicinin algısı arasında yoruma açık ve çok *anlamlı* bir diyalog alanı yarattığını göstermektedir. Bu biçimlerin, hem yaratıcının var etme sürecinde, o *yapıp-etme* anında hem de izleyenin algılama, yorumlama anında ontolojik bir anlamsal uzam ürettiği, izleyici katlarında da yapının yenilendiği düşünülebilir.

Sonuç olarak bu çalışma, biyomorfik figürün, gözlenen dünya gerçekliğinden ayrılarak sanatçıların kişiselliğine bağlı indirgemeci, deneyimsel ve katmanlı bir görsel söylem oluşturma biçimlerini, seçili örnekler üzerinden ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Biyomorfizm, organik form, modernizm, sürrealizm

BIOMORPHIC FIGURE: THE AESTHETIC INTERPRETATION OF ORGANIC FORM IN MODERNIST PAINTING

Abstract

It is to reveal that organic forms have always been the subject and source of inspiration for the artist in the history of art. In the 20th century, all interpretations and developments of art underwent a major transformation, influenced by the Industrial Revolution. Modern people's problems of identity, meaning, belonging, and existence, along with traumatic experiences like war, trauma, and alienation, created intersections with the language of organic-formal art. In this context, artworks made visible how these crises were reflected or interpreted. The aim of this study is to demonstrate how organic forms have always been the subject and source of inspiration for artists throughout art history.

This study analyzes the potential relationships between the expression of organic form, which stands outside the understanding of geometric formation in painting, and the concepts of fluidity, unconscious processes, and embodiment.
The research methodology is an analysis conducted through artwork analysis and comparisons. Furthermore, the study conducted a practice-based research. In this context, the sample group included Western pioneers of modernism Joan Miro, Hans (Jean) Arp, Henry Moore, and Wols, as well as Turkish artist Yüksel Arslan, who produced works with a surrealist bent in the 1950s. All the selected works were analyzed within a categorical framework encompassing contour organicity, void/fullness balance, gestural and textural characteristics, anthropo-zoomorphic (human-animal-shaped) connotation potential, the presence of interior spatial voids, and scale parameters. Furthermore, to present a contemporary reflection of the theoretical foundation under consideration and to make that practice visible, an original practical work from the author's own productions was added under the heading "practices." The findings demonstrate that the aesthetic structuring in the examined works creates a multi-meaningful dialogue between the artist's inner world and the viewer's perception, open to interpretation. It can be argued that these forms generate an ontological semantic space both during the creator's process of creation, the moment of making and doing, and during the viewer's perception and interpretation, and that this structure is renewed on the viewing levels.

Consequently, this study reveals, through selected examples, how the biomorphic figure, detached from the reality of the observed world, creates a reductive, experiential, and layered visual discourse tied to the artists' individuality.

Keywords: Biomorphism; organic form; modernism; surrealism

GİRİŞ

Biyomorfizmin ontolojik kökenleri, her ne kadar Art Nouveau'nun o dekoratif ve organik repertuvarına yaslansa da; biçimsel inşa süreci salt tarihsel bir devamlılıktan ibaret değildir. Esas itibarıyla bu estetik tavır, **çizgisellik** ile **botanik morfoloji** arasında kurulan geçirgen ve diyalektik bir ilişkiye dayanır.

> "Biyomorfizm, yaşam, canlı fenomenler ve biyotikler için karmaşık bir terim olan "biyo" ile bir organın veya parçanın kolektif biçimi veya bileşimi olan "morfizm"in bir bileşimidir (Alloway, 1975, akt. Yoo, Cho, Eum ve Kam, 2020, s. 2)

Biyomorfizm kavramı, etimolojik kökenini Yunanca *bios* (yaşam) ve *morphe* (form) kelimelerinin ontolojik sentezinden oluşmaktadır. Modernizmin estetik kırılmalarıyla eşzamanlı olarak sahneye çıkan bu plastik ifade dili; doğadaki canlı organizmaların birebir temsili yerine, yaşamsal enerji ve sanatçının i. sel dünyasından soyut ve akışkan formlarda biçimsel olarak yeniden bedenleşmesidir.
Düşünürlerden "Bergson'un felsefesi, organik form, yaşamsal hareketin soyutlanması, ifade nesnesinin sürekliliği ve otomatizm gibi biyomorfik sanatın ifade özelliklerini etkiledi. (Yoo YS, Cho M, Eum JS and Kam SJ, 2020, s. 2).
Birinci Dünya Savaşı'nın yarattığı o derin toplumsal ve kişisel travma, sanatçıları salt gerçeklikten koparak; kendi içsel dünyalarına çekilmelerine ve **ontolojik bir sorgulamaya** itmiştir. Sanatçıların bir kısmı, dönemin radikal akımları olan Dada'nın nihilizmi ve Sürrealizmin psişik otomatizmiyle harmanlanan bu süreçte; sanatçının bilinçdışına ait arketipler, semboller ve işaretlerle taşıyıcı yüzeye aktarılmasına zemin hazırlamıştır. Bu noktada biçimlerin kendi akımının düşünce iklimi ile değerlendirmesiyle "Sürrealistlerin resimsel evreninden süzülen unsurlar burada bilhassa yarı-soyut biyomorfik kullanımı ve otomatizm kilit bir rol üstlenir" (Hopkins, 2004, s. 24).

Akım bununla da kalmamış ve geliştirici değişim sağlayıcı araştırmaları kapsamında ". . . Tek hücreli organizmaları veya fantazmagorik yaratıkları anımsatan amorf şekiller" kullanmaktan çekinmemiştir (Greenbaum, 1994, s. 198).

Biyomorfik çizimlerin o kendine has karakteristiği vardır. Bu ifade dilinin hem özgün hem de kişiselliğini artıran bir unsur olarak dikkat *çekmektedir*. Bu çizimler; vücut parçaları, organizmalar yahut bitkiler gibi canlı formları çağrıştıran, onlara öykünen bir takım senkronizasyon biçimler önerirken, aynı zamanda sanatçılara ait o kişiselliği de cesaretle göstermişleridir. Çizim mantığı itibarıyla doğal yaşam ile sanatçının özgün *disiplinde* yer alan bu çalışmalar doğal yaşam örgüsüne atfedilen biçimsel-çizgisel örmeklerle *yakınsak* bir ilişki diline sahiptir.

Bu dil belirli yönde biçimli ve kavramsal bir kurguya atıf yapan canlı yapıları imlerken, belli oranda da, sanatçı kişiselliğinin ve fantazyasının sınırlarında gezen bir dalgalanma içindedir. Bünyesinde taşıdığı amorf ifadelerle, yaşamsal öğelere doğrudan bir atıf yapmayarak yaşamı hem gizler hem de andırır; izleyiciye bunu sezdirmeyi önerir. Ama sezilse de sezilmese de bu imalar, izleyenlerle de beklenmedik, düşünsel bir estetik yorumlamayı teşvik eder. Canlıları imleyen bu akışkan çizgiler-biçimler;

> "Warburg'a göre, "antropomorfik ve biyomorfik imgeler yaratmanın, yaşamdaki olayların nedenlerini anlama çabası olduğunu açıkladı. Neden arayışının, tehdit edici olgulardan bir ölçüde kopuş yarattığına, hayal gücünün düşünmeye açtığı bir alan yarattığına inandığı bilişsel bir çaba olduğunu söyledi. Ancak, özünde antropojenik bir kopuş olan bu mesafe, modern teknoloji tarafından tehdit ediliyordu. " (Elder, 2013, s. 54).

Biyomorfik imge, salt bir form yığını değildir. İzleyenin izlediği yapı sayesinde ona ontolojik bir önerme sağlarken; katmanlı bir fosilleşmeye dair açık bir biçim sahası ve belirsizliği teşvik eden, o tekinsizliğe çağıran bir *auraya* sahiptir. İzleyicinin, önermeler ve kalıplar içinde *fenomenolojik* deneyimi sayesinde ancak eser yorumlanabilir, anlam kazanabilir. İnsan hayvan figürleri, tarihsel süreçte pek çok resim sanatçısı tarafından temel bir ifade aracı olarak *kullanılmıştır*. Biyomorfik figür önerisi ise, bilinçdışı süreçlerle bu figürlerden ayrılan ve özellikle "temsil" edilen o klasik figüratif anlayışla keskin bir farklılaşma, bir kopuş içindedir. Biyomorfik figürlerin ilginçliklerinden birisi daha; Bu sanat pratiğinde, hem sanatçının yaratımları, belki de fantazya-fütüristik geleceğe dair ipuçları önerirken, sanatçın bilinçdışı özerkliğini hem gösterir hem de göstermez.

Yöntemsel açıdan bakıldığında bu çalışma; biyomorfik görüntüleri mercek altına alan, onları analiz eden karşılaştırmalı bir vaka incelemesi, bir tür "görsel araştırma" olarak kurgulanmıştır.

Joan Miro (1893-1983)

Resim 1: Joan Miró, *Harlequin'in Karnavalı (Le Carnavald'Arlequin)*, 1924-1925, Tuval üzerine yağlıboya, 66 x 93 cm, Albright-Knox Sanat Galerisi, New York.

Resim 1 "*Harlequin'in Karnavalı"* künyeye göre yağlıboya bir çalışmadır. Çalışma yatay bir kompoziyondadır. Çalışma belli başlı iki bölüme ayrılmıştır. Sanatçının biyomorfik biçim anlayışı kendine özgüdür. Sanatçı biyomorfik yaklaşıma öncelik ederken sürrealist ki yaklaşımı ve primitif yaklaşımı esas alan bir yapıya sahiptir. Miro'nun resimleri çocuksu ve daha çok otomatik birtakım öğelerden yararlanmaktadır. Resimlerindeki tazelik renk ve biçim tercihinden kaynaklanmaktadır. Bu heyecanlı, enerjik palet yapısı izleyenlere güneşli- ışıklı bir alandaki renksel sezişi önerir. Miro, Uzak Doğu Asya ve Japon resmine öykünen ve azalan kontrol ve kontrolsüzlük arasında gidip gelen ve rastlantı ve estetik kaygılarla yapılmış ve rastlantıları dışlamaya bir yaklaşım olarak saflık ve zaman zaman evrensel bir resim yapma tavrı ve amacı içinde bulunmaktadır. Miro canlı ve cansız varlıkları parçalı formda ve organik formlar halinde bir araya getirilmesi hem sürrealist bir keşfin devamıdır hem de beraberinde bu analiz biyomorfik bir bütünlük içinde yeni tipolojisinin ortaya çıktığı bir tavır olarak dikkati çekmektedir. Bu anlamda çalışmalar "antolojik" bir yaklaşımda okumak da gerekebilir. Çalışma; imgelerin arkasında detaylı ve sıkı dokumalı ince bir takım düşünce ve davranışların olduğu söylenebilir. Aynı zamanda, otomatizmin imge çalışmalarının sanatçı kişiselliği ile ince ve Kıvrak çizgilerle yumuşaklığı yansıtan bir yapıda değerlendirilmelidir. Dolayısıyla sanatçının çalışmaları hem sürrealist bir etkileşim içerir.

Resim 1, deki eser; biyomorfik formalarına dair bir evren temsilidir. Sürrealizm mantığını devam ettirir. Hieronymus Bosch'a (1450-1516) atıf yapan bir "komposizyon" bağlantısı-esinlenmesi okunmaktadır. Organik formlar ile geometrik formlar arasında bir geçişkenlik kurulmuştur. Çalışmadaki biçimler hem hayvanlarla hem de insanlarla ilişkili bir melez ve "rüyacı-fantastik" biçimlendirme- yapıya sahiptir. Bu çalışmanın ana ekseninde antomorfik ve insan hayvan çağrışımın ifade eden bir melez, ifade yapı okunmaktadır. Resimdeki canlılar sanki bir evrendeki canlıların şema tize edilmesi gibidir. Hayvanlar kendi biçimsel öğelerinden ayrılarak yeni melez evrimlerini oluşturmuşlardır. Oysa bu yapıda insan gözler üzerinden temsil edilmiştir. İndirgenmiş-sadeleşmiş ve soyutlaşmış bir biçim diline sahiptirler. Çalışma evrenindeki bu yoğun çalışma entropiktir ve dağınıklığın sebebi sanatçın rastlantı faktörlerini de kullanmasıdır. Çalışmadaki bu evren bir akvaryum gibi mekânlar ve figürlerin süzülmesi ve amorf yapılarla ilişkiler "akışkan bir sıvı" içerisinde yaklaşımı sezdirir.

Hans (Jean) Arp, (1886-1966).

Resim 2: Hans Arp, *People arelikeFlies (İnsanlar Sinekler Gibidir)*, 1963, Kağıt üzerine renkli ağaç baskı ve suluboya, 32 x 23, 5 cm, Stiftung Arp e. V., Berlin.

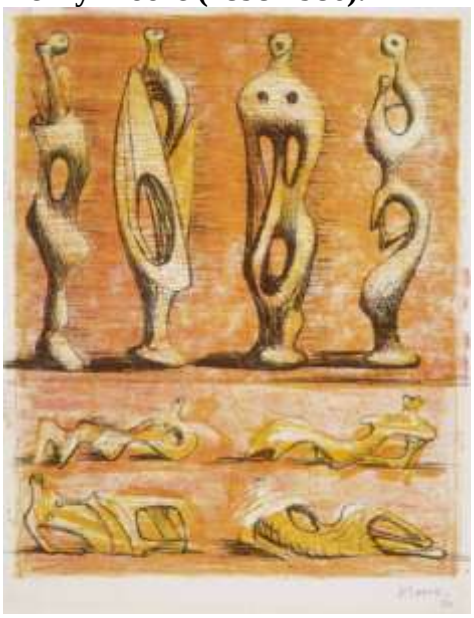
Resim 2 "*İnsanlar Sinekler Gibidir"* başlıklı eser, dikey bir kompozisyona sahiptir. Kağıt Üzerine yapılmıştır. Hans Arp, salt plastik sanatların sınırlarında gezinmekle kalmayıp, şiirsel imgelemle de yoğrulmuş disiplinlerarası bir yaratıcı özne olarak karşımıza çıkar. Sanatçı eserlerinin geneline dayanan bir ifade ile deneyci bir üretim metodunu benimsemiştir. Yapıtlarındaki kapalı gövdeli formlar, geometrik yapraklar ve antropomorfik (insan biçimci) atıflar; yalnızca geometrik bir alan kullanımı-yığma değildir. Adeta rastlantı karar matrislerine dayanan, mimari bir tektonik kurguyla biçimlenmiştir. Bu biçimler, durağan birer nesne olmayı reddeder. Hareket pozları biçimlerin akışkanlığı üzerinedir. Resim tekniğinin sabitlenmesi ile çeşitli aksiyon anlarında dondurulmuş dinamik "pozlar" dikkat çekicidir.

Biyomorfizm, Arp'ın rastlantı estetiğinde ilkel (*primitif*) biçimlerin saflığıyla modern biçim dilinin sadeliğini sentezleyen bir düşünsel düzleme oturur. Sanatçının, otomatizmin akışkan doğasından beslenerek; biçim planlamalarında rastlantısallık unsurunu bilinçli bir stratejiyle kendi "karar matrislerine" dahil ettiğini söylemek mümkündür.

Farklı nesneleri estetik birer göstergeye dönüştürme geleneğine yaslanan Arp, sanatı **deneyimsel** bir süreç olarak ele alan bir yüksek yaratıcılık zemininden beslenir. Güçlü ve yeni biçim, kompozisyon ve renk önermeleri; biçimsel yaklaşımı, canlı organizmaları referans alarak vücut parçalarına örtük göndermeler yapan bir sembolizme sahiptir. Hareketli kurguları ile statikliği reddeder. Aksiyonu sürekli bir dönüşüm ve yenilenme hali sergiler. Bu biyomorfik formlar, bilinçdışı ilişkilerini duygusal bir frekansta, yani izleyenin bağ kurma ediminde ele alır ve yaşamı, biçimsel öğeleri üzerinden sürrealist-soyut bir göstergeyi imler.

Arp'ın soyutlama dili, bu bağlamda geometrik katılığın soğukluğundan sıyrılarak kendini resimsel dilde "özel" ve "organik" bir konuma yerleştirir. Eğrisel ve akışkan çizgiler, yapısal bir kurguya sahip olsa da, esasen doğanın "görünüşünü" temel olarak değil, konu parçası olarak almaktadır.

Henry Moore (1898-1986).

Resim 3: Moore, H. (1950). *Ayakta ve yatan figürler* [*StandingandRecliningFigures*] [Üç renkli litografi, İngiliz el yapımı kâğıt üzerine; imge: 29, 8 × 24, 8 cm]. Henry Moore Foundation Collection, *Henry MooreCatalogueRaisonné: 1950–1959*, CGM 15. Baskıcı: W. S. Cowell Ltd., Ipswich; yayınevi: School Prints Ltd., Londra; sürüm: 50 numaralı baskı (1/50–50/50).

Resim 3, "*Ayakta ve yatan figürler*" çalışması bir desendir. Ancak renkli litografi olarak da üretilmiştir. Çalışma dik kompozisyona sahiptir. Bu desende yer alan heykel eskizleri niteliğinde ve taze bir etkiye sahiplerdir. Sanatçın heykel desenleri yuvarlak canlı biçimlere atıf yapan bir yapıyı sürdürür ve o biyomorfik bir biçem dili vardır. Sadeleştirilmiş, rafine edilmiş ve canlılıkla ilişki o özgün biyomorfik figür anlayışına bağlı desenlerde temel karakterini belirlemiştir. Bu kapsamda sanatçı, doğadan elde ettiği o canlılığa ait "fosilleşmiş" yapılara da öykünür ve doğa yaratmasının biçimsel estetiğini deneyimler. Doğanın o kendi içindeki biçimlendirme mantığına, o ontolojik sürece benzer bir form ve biçim yaklaşımını, çalışmalarına biçimsel bir ifade aracı olarak kazandırmıştır.

> "Biyomorfik soyutlama, insan figürünün anatomik doğruluğu ile doğada benzeri olmayan, fakat organik olanı ima eden soyut biçimler arasında konumlanan bir estetik tutumdur. " (Chryssovitsanou, 2013).

Sanatçının ilgi organik formlardır ve dikkat çekici bir yoğunlukta, adeta bir temel argüman gibi "bütün eserlerinin" biçimsel yapılarına yer etmiştir. Çalışmalarında genellikle indirgemeci, o "redüksiyonist" yaklaşımda davranır ve doğaya öykünen, onu taklit eden formlara ait bir çeteleden, bir repertuardan hareket eder. Bu nedenle doğacıdır. Doğayı sever ama onu temsil etmez, kendi içinde yeniden kurgular ve onunun biçimsel özüne öykünür. Örneğin; insan vücuduna dair çıkıntılar, yuvarlak ve canlı biçimler. . . adeta yaşayan ama donmuş bir imgeye aittir. Biyomorfik formların yanında, figürleri çeşitli parçalara ayırarak, onların ontolojik anlamını değiştiririken figürlerin içine yeni alanlar açarak boşluklar ve doğayla iletişimler kurmaktadır. Delikler; ışık noktaları, nefes alan boşluklar (*espas*) ve yeni bağlamlar, mekan ve heykele dair geleneğe öykünen bir statükoyu ve mekan tarafından çevrelenmeyi ikinci bir yere ekleyerek heykelin boşlukları içine mekanı eklemiştir. Bu sayede heykelleri, o ağır ve statü belirten hiyerarşik "yüce" estetiği yerine; yumuşak, esnek ve ışıkla yıkanan bir yapı oluşturabilir hale geldi. Bu birbirinden ayrı veya rahat yapılar ile klasik heykeldeki o katı anıtsallık kapsamını da dönüştürmüş, başkalaştırmış oldu.

Bu çalışmalarla hem sergilediği açık alanlar hem de heykellerinde yansıttığı canlı Biyomorfizim ile manzara-insan arasından bir çıkarım-benzeşim kurduğu söylenebilir. Doğal

akışkan formlar, alışılagelmişin dışında farklı estetik yargılara neden olmaktadır ve organik yapılara dayanan, gücünü oradan alan bir form dili sağlamaktadır.
Bu sayede o katı geometrik yapı reddedilmiş; düzensiz, otantik ve organik şans eseri meydana gelen biçimlerin, yaşamdan ilham alan bir yere konumlandırılmaktadır. Bu durum, bilinçaltı-bilinç bağlamında ele alınan Sürrealist anlayışa denk düşen bir tanımdır aslında. Bu aynı zamanda, kuru akılcılığa da bir tepki olarak değerlendirilebilecek bir yaklaşımla senkronizedir. Bu nedenle doğum, büyüme, yaşam gibi vitalist kavramlarla sıkı bir ilişki halindedir. Yaşamın özgün biçimler ile aktaran bu yaklaşım, izleyiciye tinsel ve duygusal bir bildirimde bulunmaktadır.

Wols (Alfred Otto Wolfgang Schulze) (1913-1951).

Resim 4: Wols, *Têteabîmée (Hırpalanmış Baş)*, yak. 1944, Kağıt üzerine mürekkep ve suluboya, 17 x 12, 2 cm, Städel Müzesi, Frankfurt.

Resim 4'deki "*Hırpalanmış Baş"* İsimli eser, dik bir kompozisyona sahiptir ve Kağıt üzerine mürekkep ve suluboya olarak yapılmıştır. Eser, dolma kalem ve fırça gibi araçlarla yapılmışa benziyor ve boyutları oldukça küçük bir çalışmadır. Canlılık ve dinamizmi plastik bir ifade diline *getiren* biyormorfik biçimle bu eserde insan başına ve yaşayan bir organizmaya atıf vardır. Bu baş, hırpalanmış, ezilmiş beklide dağılmıştır. Savaşın travmalarına veya sanatçının kendi travmalarına atıf eden çalışma, İnsan başı üzerinden bir travma ve analoji sağlar. Sanatçı çalışmalarında organik yapıyı tercih ederken, bilhassa hücresel yapı ile ilgili kurduğu *bağlam özgündür*. Çalışmaları etrafa yayılan, adeta *espas* içinde dağılan-çoğalan-üreyen bir boyuta sahip ve kontur dizgesi akademik bir desen yerine, psişik bir titreşime ve şematiğe aittir. Çalışma bir baş imgesidir esasen. Yüzey, Ağaç kabuğu be bir hücre dokusu gibidir adeta. Bu çalışma bozulmuş, yıkıma uğramış ve harap olmuş o anları içerir; ve bu nedenle gerçek temsilinden, o mimesisten uzaklaşmış, ontolojik olarak harap olmuş bir mahiyete sahiptir. Açıktır ki şiddet-varoluş sarmalında betimlenmiş, o gerilimi taşıyan bir figür olarak açıklanabilir.
Sanatçının oldukça hassas ve duygusal bir dönemine denk gelen bu çalışma, bir "yoksunluk" belirtecinin görünen yüzüne, o fenomenolojik kısmına dair fikir verir. Çalışmanın kağıt

yüzeyini, o *espas*ı bütünüyle doldurur. Yoğunluğu ve kağıdı doldurmaya dayalı duygusal bir aşkınlık, bir taşma temasındadır. Aynı zamanda sinir uçlarını, o nöronal ağları gösteren çizgiler; insan ve hayvan arasında kişiliğin yok olarak, eriyerek geçişkenliği göstermektedir.
Başın etrafı kesin konturlarla çizilmemiştir ve Kompozisyonla bütünleşme ihtiyacı vardır. Bu durum hem bir bakteri çoğalmasını hem de kişilik parçalanması, şizofrenik bir bölünme gibi yorumlanabilir. Bu yaklaşımlar, savaş travması ve bu varoluş travması ardından parçalanan, dağılan bir organik metafor olabilir.
Sanatçının belli bir organizmaya, (mantar-makteri) *benzeyen* bu yapıları son derece dikkat çekici bir hücre ve canlı metaforu ile *ilişkilendirilebilecek* güçlü bir bağlantısallığa sahiptir. Bağlantısallık; çizgiler, noktalar arasında kıpırdayan-hareket eden bir örgütlenmeye sahiptir.
Sanatçının bu biçimsel kişisel *örgüsü*, sanatına doğal bir özgünlük yaratır ve tekinsizdir. Çalışmalarında sanatçı, Paul Klee'nin (1879 -1940) biçimlendirme unsurlarına *rastlanan* sanatçı, Doğaya olan o derin *ilgilisini* ve merakını göstermektedir. Sanatçının çalışmaları izleyiciyi *düşünmeye çağıran organikliktedir*. *Ç*izgisel yapıtlarında *otomatizm* ile bilinçdışı kavramlar kapsamında; hücre yapısındaki o *akışkanlığı* eserlerine konturlar üzerinden *aktarmaktadır*.

Yüksel Arslan(1933- 2017).

Resim 5: Arslan, Y. Arture 53, 1967.
Ölçüsü belirtilmemiş.

Resim 5'deki " Arture" Başlıklı çalışma yatay bir kompozisyondur. Renk paleti Kahverengi okra ve krem tonlarındadır. Sanatçın İlişkiler serisi bağlamında biyomorfik formlara ait, kendine has bir çizim metodu vardır. Sanatçı, kendi tarafından uygulan bazı özel teknikleri; "Arture" serilerinde kendine özgü bir biçimlendirme sağlayabilmiştir. Çalışma bir at gövdesi iki başlı olarak çizilmiştir. Atın bir başı yere diğeri gökyüzüne bakar, buradan mitolojik bir okuma ile yer ve gök analojisi değerlendirilebilir. Karşısında duran sandalye üzerinde oturan bir iskelet-veya canlı vardır. Bu tam olarak belirlenmemiş sede, sandalye önemli bir imge olarak, "iktidarı" sembolize edebilir. Sanatçın diğer çalışmalarında da yer alan "melez" canlılar biyomorfik bağlamı rahatlıkla kurulabilecek düzeyde açıktır.
Sanatçın malzemenin canlılığına ve onun fosiline dayalı bu yaklaşımı, çizdiği figürle, o ontolojik varlıkla sıkı bir ilişki halindedir. Bu kapsamda kimlik-yabancılaşma konuları bir metafor düzleminde irdelenmiştir. Sanatçının biçimleri akışkan ve kıvraktır, espas içinde süzülür adeta. Bunun yanında, geometrik unsurlardan kaçınır ve organik bir kontur tercih eder. Resimlerindeki figürler eğriler içerir ve organik biçimleri anımsatır. Malzemeler özgü o tutumu, pre resimle onu yakınlaştırırken; Batı resim anlayışı ile o klasik mimesis geleneğiyle malzeme yönünden yolunu kesin olarak ayırmaktadır.

Sonuç

Joan Miro entropik bir espas oluşturmuştur. Bu makale kapsamında diğer sanatçıların çalışmalarından ayrılan bir özellik olarak gözükmektedir. Bu mekândaki biçimler, birbirleri ile ilişkili ve mekânla bağlantısallık kuran bir örgütlenmeye sahiptirler. *Miro'nun* çalışmasında boşluk, yani *espas*, başlı başına bir anlam katmanı oluşturuyor ve bize mekan üzerinden, o tinsel boşluk üzerinden bir yorumlama öneriyor.

Arp'ın biyomorfik formları, çeşitli aksiyon anlarından sonra, bir anda dondurulmuş dinamik "pozlar" gibidir. Arp, geometrik katılığı reddetmekle beraber, dışsal kontur rejiminde psiko dinamikleri harekete geçirici bir imge olarak önermektedir. Bu bakımdan önerisi biçimin bize yumuşaklık ve akışkanlık çizgileri ile ne önerdiğinin keşfi iken Miro'da biçimsel sembol evreninden seçilmiş ve evrensel bir dil-kelime dizgesi gibidir. Aynı grupla değerlendireli bileceğimiz özellikleri ise her iki ressamında konusunun uzağında doğa ve temsili bulunmaktadır. Yalnız, Miro'nun espas anlayışı manzaraya öykünür ama onu taklit etmez.
Moore ise biyomorfizm öykünme sahasını, fosil ve kemiklerin yankısından elde eder. Bu öykünme sayesinde dışsal canlı estetiğe bir gönderme yaparken yüce/hiyerarşik anıtsallığı kırıp yerine yumuşak, canlı ve esnek bir varoluş biçemi önermektedir. Wols ise "Hırpalanmış Baş" çalışmasında, Moore'un biçimlerine ait bütünlüklü ve yapıcı, esnek yapısı yerine travmatik, parçalanmış ve psişik bir öykünmeyi, biyomorfik ve çizgisel bilin kırıntılarına gönderme yapan konturlarla sağlar. Bu bakımdan estetik olarak, "çürüme, yayılma" gibi kavramları resimsel olarak deneyimlemiş olabilir. Arslan ise modern yapıdaki bütün malzemeleri reddettiği gibi onları vücut sıvılarından oluşturarak. Bedeni üzerinden öze dail doğacı ve arkeolojik bir etki yaratırken, "fosil" kavramını kendi eleştirel kimlik ve biyomorfik biçim yaklaşımı ile özel bir biyomorfizm kurar.
Her çalışma, kendi içlerinde özgün ve üslup olarak biriciktir. Çalışmaların hepsinde öncelikli hacim belirteci, leke değerinden ziyade "konturlar" üzerinden sağlanıyor. Biyomorfik" üretimleri, salt biçimsel bir tercih değil, ontolojik bir başkaldırıdır.

Kaynakça

Chryssovitsanou, V. (2013). Henry Moore ve Kiklad sanatı. *Arkeoloji Haberleri,* (134), 5-11.
Elder, R. B. (2013). *Dada, surrealism, andthecinematiceffect*. WilfridLaurierUniversityPress.
Greenbaum, T. (1994). Bizarrebijoux: surrealism in jewelry. *J. Decor. Propaganda Arts, 20,* 197-207.
Hopkins, D. (2004). *Dada andsurrealism* (A veryshortintroduction). Oxford UniversityPress.
Yoo YS, Cho M, Eum JS and Kam SJ (2020) BiomorphicClothingSculptureInterface as an EmotionalCommunication Space. Front. Psychol. 11:117. doi: 10. 3389/fpsyg. 2020. 00117

Görsel Kaynakça

Resim 1: https://artsandculture. google. com/asset/carnaval-d-arlequin-carnival-of-harlequin-joan-mir%C3%B3/RgH8MMLuWyoUCA?hl=en
Resim 2: Teuscher, J., &Würtenberger, L. (Ed.). (2018). *The art of Hans Arp after 1945* (Stiftung Arp e. V. Papers, Vol. 2). Stiftung Arp e. V.
Resim 3: https://catalogue. henry-moore. org/objects/8344/standing-and-reclining-figures?ctx=e93cca8fe9073050bd013e1e29275ce84aada8b9&idx=17
Resim 4:https://www. bildergipfel. de/fine_art_prints/search_by_art_styles/classic_modernism/tete_abimee_geschundener_kopf_um_1944_wols_alfred_o_w_schulze
Resim 5: Edgü, F., İpşiroğlu, M. Ş., Duru, O. ve Hilav, S. (2016). *Yüksel Arslan: İlişki, davranış, sıkıntılara övgü'denArture'lere (1955–1970).* Yapı Kredi Yayınları.

EKLER

Yazar Mustafa Cevat ATALAY'a Ait Uygulamalar

Çalışma öncelikle desen olarak 10*15 cm halinde tükenmez kalemle kağıda çizilmiştir. Bu resimler dijital görüntü haline getirildikten sonra, kontrastı artırılmıştır. Arkasından gerekli boyamalar sağlanmıştır. Çalışmaların hepsinde ontolojik bir deneyim vardır. Biçimler, organiktir ve konturlar mümkün olduğunca doğal nesnelerdeki kontur eşiği ile sanatçının özgün çalışması arasına konumlandırılmıştır. Bu modellerin yapımında en büyük etki ise "otomatizm" bağlamında bilinçdışı çizimlerinde figürlere dahil edilmesidir. Çizimler yerçekimi ile bağlarını kopartmış ya da koparmak üzere olan bir biyomorfik, gaz sıvı formu ve katı gövdeyle eriyerek

hareket eden kütle halindedir. Bu gerçek dünya ile ayrılan, ona veda eden bir ontolojiyi vurgular. Figürlerin bazıları havada süzülmekte, boşlukta ağırsızlıkça dolaşmaktadır. Bu nedenle ektoplazmik birer oluş görünümünde gibidir. Anatomik hassasiyet yerine yukarıya süzülen formların konturlar halinde ve aşağıdan itilen bir hava katmanı ile yukarıya evrilen bir alev katmanı gibi düşünülmüştür.

Resim 1: Mustafa Cevat Atalay *Biyomorfik Yükseliş*:Oluş, 2025 Kağıt üzerine tükenmez kalem ve dijital müdahale (Adobe Photoshop) 10 x15 cm

Resim 2: Mustafa Cevat Atalay *Biyomorfik Yükseliş*:Oluş, 2025 Kağıt üzerine tükenmez kalem ve dijital müdahale (Adobe Photoshop) 10 x15 cm

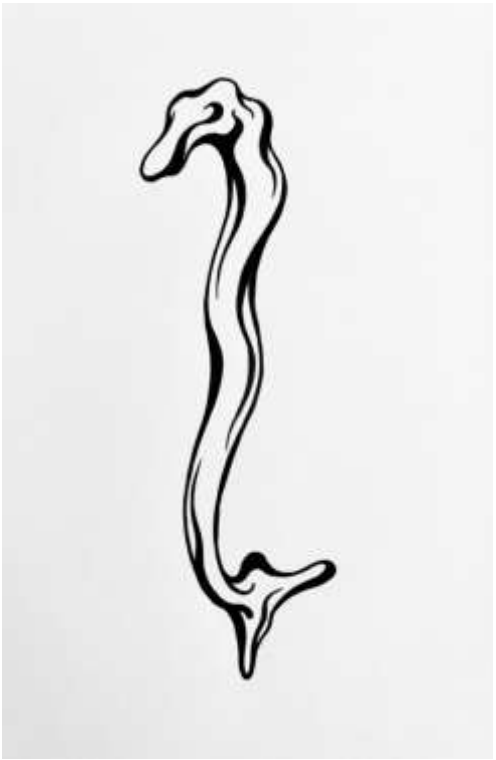
Resim 3: Mustafa Cevat Atalay *Biyomorfik Yükseliş*:Oluş, 2025 Kağıt üzerine tükenmez kalem ve dijital müdahale (Adobe Photoshop) 10 x15 cm

Resim 4: Mustafa Cevat Atalay *Biyomorfik Yükseliş*:Oluş, 2025 Kağıt üzerine tükenmez kalem ve dijital müdahale (Adobe Photoshop) 10 x15 cm

Resim 5: Mustafa Cevat Atalay *Biyomorfik Yükseliş*:Oluş, 2025 Kağıt üzerine tükenmez kalem ve dijital müdahale (Adobe Photoshop) 10 x15 cm

Resim 6: Mustafa Cevat Atalay *Biyomorfik Yükseliş*:Oluş, 2025 Kağıt üzerine tükenmez kalem ve dijital müdahale (Adobe Photoshop) 10 x15 cm

Resim 7: Mustafa Cevat Atalay *Biyomorfik Yükseliş*:Oluş, 2025 Kağıt üzerine tükenmez

Resim 8: Mustafa Cevat Atalay *Biyomorfik Yükseliş*:Oluş, 2025 Kağıt üzerine tükenmez

kalem ve dijital müdahale (Adobe Photoshop) 10 x15 cm

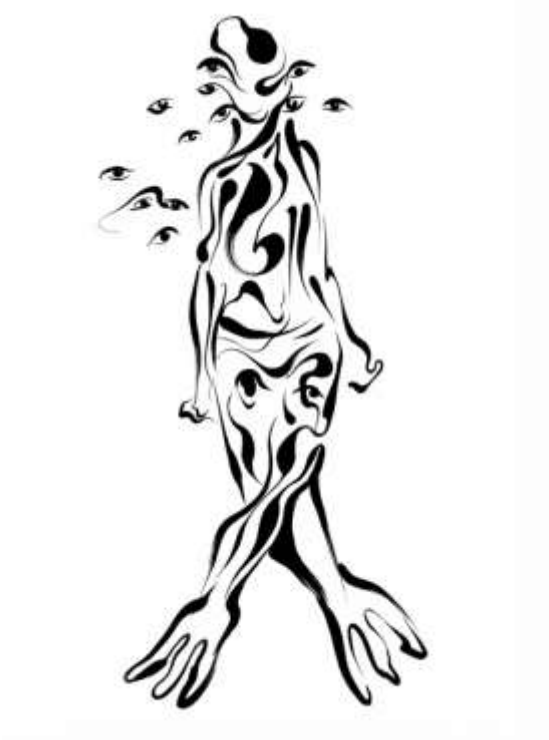

Resim 9: Mustafa Cevat Atalay *Biyomorfik Yükseliş*:Oluş, 2025 Kağıt üzerine tükenmez kalem ve dijital müdahale (Adobe Photoshop) 10 x15 cm

kalem ve dijital müdahale (Adobe Photoshop) 10 x15 cm

Resim 10: Mustafa Cevat Atalay *Biyomorfik Yükseliş*:Oluş, 2025 Kağıt üzerine tükenmez kalem ve dijital müdahale (Adobe Photoshop) 10 x15 cm

Resim 11: Mustafa Cevat Atalay *Biyomorfik Yükseliş*:Oluş, 2025 Kağıt üzerine tükenmez kalem ve dijital müdahale (Adobe Photoshop) 10 x15 cm

Resim 12: Mustafa Cevat Atalay *Biyomorfik Yükseliş*:Oluş, 2025 Kağıt üzerine tükenmez kalem ve dijital müdahale (Adobe Photoshop) 10 x15 cm

Resim 13: Mustafa Cevat Atalay *Biyomorfik Yükseliş*:Oluş, 2025 Kağıt üzerine tükenmez kalem ve dijital müdahale (Adobe Photoshop) 10 x15 cm

Resim 14: Mustafa Cevat Atalay *Biyomorfik Yükseliş*:Oluş, 2025 Kağıt üzerine tükenmez kalem ve dijital müdahale (Adobe Photoshop) 10 x15 cm

ÜNİVERSİTELERDE KALİTE YÖNETİM SÜREÇLERİNDE YÖNETİM BİLİŞİM SİSTEMLERİNİN ROLÜ: KAVRAMSAL BİR ÇERÇEVE

Dr. Üzeyir FİDAN
Usak University, Distance Education Vocational School, Uşak
ORCID ID: 0000-0003-3451-4344

ÖZET
Bu çalışma, üniversitelerde kalite yönetim süreçlerinde Yönetim Bilişim Sistemlerinin (YBS) rolünü açıklayan kapsamlı bir kavramsal çerçeve önermektedir. Yükseköğretimde kalite güvencesi, Yükseköğretim Kalite Kurulu'nun (YÖKAK) 2015 yılında kurulmasıyla birlikte Türkiye'de sistematik bir yapıya kavuşmuştur. Ancak kurumsal ve program akreditasyon süreçlerinin manuel yöntemlerle yürütülmesi, veri tutarlılığı, güvenilirlik ve zamanında karar alma açısından ciddi zorluklar yaratmaktadır. Akademisyenlerin akreditasyon süreçlerine ilişkin algılarını inceleyen çalışmalar, süreçlerin ek iş yükü ve zaman maliyeti yarattığını, ancak bilgi ve farkındalık düzeyinin yüksek olduğunu ortaya koymaktadır. Önceki çalışmalar, yükseköğretimde kalite yönetimi ve YBS uygulamalarının kesişiminde bütüncül bir modelin eksikliğini göstermektedir. Bu çalışmada önerilen kavramsal çerçeve, dört ana katmandan oluşmaktadır: Stratejik Yönetim Katmanı - kalite politikalarının belirlenmesi ve kurumsal performans izleme, Taktik/Süreç Yönetimi Katmanı - akreditasyon koordinasyonu ve eylem planı takibi, Operasyonel Yönetim Katmanı - öğrenci verileri, öğrenme çıktıları ve paydaş geri bildirimlerinin toplanması ve Analitik ve Karar Destek Katmanı - veri analizi, görselleştirme ve tahminleme. Her katman, ilgili YBS bileşenleri, veri girdileri, çıktıları ve kullanıcılarıyla detaylı olarak tanımlanmıştır. Çerçeveye entegre edilen beş seviyeli olgunluk modeli (Başlangıç, Temel Dijitalleşme, Entegre Sistemler, İleri Analitik, Optimizasyon), üniversitelerin mevcut durumlarını değerlendirmelerine ve aşamalı gelişim yol haritası oluşturmalarına olanak tanımaktadır. Çalışma, YBS destekli kalite yönetiminin kritik başarı faktörlerini (üst yönetim desteği, veri kalitesi, sistem entegrasyonu, kullanıcı kabulü, veri güvenliği) ve potansiyel zorluklarını (veri siloları, yüksek maliyet, değişime direnç, teknik kapasite yetersizliği) çözüm önerileriyle birlikte sunmaktadır. Önerilen çerçeve, hem akademik literatüre teorik katkı sağlamakta hem de uygulamacılara pratik bir yol haritası sunmaktadır. Gelecek araştırmalar için pilot uygulamalar, farklı üniversite tiplerinde karşılaştırmalı analizler ve kullanıcı kabul modellerine yönelik nicel değerlendirmeler önerilmektedir.
Anahtar kelimeler: Kalite yönetimi, yönetim bilişim sistemleri, yükseköğretim, akreditasyon, YÖKAK

THE ROLE OF MANAGEMENT INFORMATION SYSTEMS IN QUALITY MANAGEMENT PROCESSES IN UNIVERSITIES: A CONCEPTUAL FRAMEWORK

ABSTRACT
This study proposes a comprehensive conceptual framework explaining the role of Management Information Systems (MIS) in quality management processes at universities. Quality assurance in higher education has gained a systematic structure in Türkiye with the establishment of the Turkish Higher Education Quality Council (THEQC) in 2015. However, manual execution of institutional and program accreditation processes creates significant challenges in terms of data consistency, reliability, and timely decision-making. Studies examining academics' perceptions of accreditation processes reveal that these processes create additional workload and time costs, although awareness and knowledge levels remain high. Literature review demonstrates the lack of a holistic model at the intersection of quality

management and MIS applications in higher education. The proposed conceptual framework in this study consists of four main layers: Strategic Management Layer - establishing quality policies and monitoring institutional performance, Tactical/Process Management Layer - coordinating accreditation and tracking action plans, Operational Management Layer - gathering student data, learning outcomes, and stakeholder feedback, and Analytical and Decision Support Layer - data analysis, visualization, and forecasting. Each layer is defined in detail with its related MIS components, data inputs, outputs, and users. The five-level maturity model integrated into the framework (Initial, Basic Digitalization, Integrated Systems, Advanced Analytics, Optimization) enables universities to assess their current status and develop a phased improvement roadmap. The study presents critical success factors for MIS-supported quality management (top management support, data quality, system integration, user acceptance, data security) and potential challenges (data silos, high costs, resistance to change, technical capacity insufficiency) with solution proposals. The proposed framework provides both theoretical contributions to academic literature and a practical roadmap for practitioners. Pilot applications, comparative analyses across different university types, and quantitative evaluations of user acceptance models are recommended for future research.
Keywords: Quality management, management information systems, higher education, accreditation, THEQC

1. INTRODUCTION

Higher education institutions face the necessity of strengthening their quality assurance systems in response to increasing competition in a globalizing world, demands for accountability, and continuously evolving stakeholder expectations (Harvey & Newton, 2007). In the 21st century, universities are expected to demonstrate not only academic excellence but also institutional effectiveness, transparency, and a culture of continuous improvement (Cardoso et al., 2016). In this context, quality management processes have become central to universities' strategic priorities; compliance with national and international accreditation standards has become a critical requirement for institutional sustainability.

Quality assurance in higher education in Türkiye has gained a systematic structure with the establishment of THEQC (YÖKAK, 2023). Institutional accreditation, program evaluation, and external assessment processes necessitate universities' comprehensive data collection, analysis, and reporting capacities. However, the inability to automate these processes not only causes resource waste but also creates significant challenges in terms of data consistency, reliability, and timely decision-making (Fidan et al., 2022). Particularly complex processes such as learning outcomes assessment, program evaluation, graduate tracking, and systematic collection of stakeholder feedback cannot be effectively managed through traditional approaches.

MIS is defined as an interdisciplinary field encompassing technological and managerial solutions that enable organizations to manage their information and data resources in alignment with strategic objectives (Laudon & Laudon, 2020). Through components such as enterprise resource planning (ERP) systems, business intelligence and analytical tools, process automation, and decision support systems, the digitalization and optimization of complex organizational processes are made possible (O'Brien & Marakas, 2011). In recent years, the integration of advanced technologies such as artificial intelligence, big data analytics, and cloud computing into MIS infrastructures has led to revolutionary changes in institutional performance management (Chen et al., 2012).

MIS applications in higher education institutions are widely used in areas such as student information systems, academic personnel management, financial management, and institutional planning (Al-Gharaibeh & Malkawi, 2013). Although the use of business intelligence and

analytical applications in universities in Türkiye is gradually increasing, the level of integrated use of these systems with quality management processes remains limited (Ülker & Coşkun, 2021). There exists a significant gap in the literature regarding the direct contribution of MIS to quality assurance and its role in accreditation processes.

When examining the existing literature, quality management in higher education (Harvey & Green, 1993; Biggs, 2001; Rosa & Amaral, 2007) and MIS applications (Teo & Vogel, 2001; Al-Gharaibeh & Malkawi, 2013; Ülker & Coşkun, 2021) are addressed separately; however, no holistic conceptual model is proposed at the intersection of these two fields. Within the framework of the THEQC quality assurance system, a systematic approach is notably lacking regarding how MIS can be positioned at strategic, tactical, and operational levels and which technological components can support which quality processes. Concrete proposals also remain insufficient regarding how workload and time management issues experienced by academics in accreditation processes can be alleviated through technology-supported solutions (Fidan et al., 2022; Cengiz Tırpan et al., 2024).

This study aims to develop a comprehensive conceptual framework explaining the role of MIS in quality management processes at universities. The proposed framework presents a systematic roadmap for universities to integrate their digital transformation and quality management efforts by associating different layers of the quality assurance system with MIS components. The study also identifies critical success factors, potential challenges, and solution proposals for MIS-supported quality management.

2. LITERATURE REVIEW

This section examines the existing literature on quality management and MIS applications in higher education under three main headings: quality assurance and accreditation systems in higher education, MIS and its components, and MIS applications in higher education and their relationship with quality management.

2.1. Quality assurance and accreditation systems in higher education

The concept of quality has a multidimensional structure in the context of higher education that varies according to stakeholders. Harvey and Green (1993) revealed that quality can be defined from five different perspectives: quality as exception, quality as perfection, quality as fitness for purpose, quality as value for money, and quality as transformation. This multidimensional structure demonstrates that universities need to balance different stakeholders' expectations when designing their quality management systems. Biggs (2001), emphasizing the "reflective institution" characteristic of higher education institutions, stated that quality assurance should serve not only accountability but also the continuous improvement of teaching and learning quality.

Harvey and Newton (2007) indicate that quality assessment serves four fundamental purposes: accountability, control, compliance, and improvement. However, many quality assurance systems are criticized for facing the risk of bureaucratization and focusing on procedural compliance rather than the actual purpose of quality improvement. Rosa and Amaral (2007), examining self-assessment of higher education institutions from the EFQM Excellence Model perspective, emphasize that institutional quality management needs to be integrated with strategic planning, leadership, and process management.

THEQC (2023) has established a system that encourages universities to obtain accreditation at both institutional and program levels. Studies on the implementation of accreditation processes in Turkish higher education institutions reveal that academics' perceptions of these processes are complex. Fidan et al. (2022) found that academics' knowledge and awareness levels regarding accreditation processes are high, but the perception that the process creates additional workload and time costs is widespread. Cengiz Tırpan et al. (2024), examining MIS department academics' perceptions of accreditation processes, drew attention to the importance of digital

tools in process management. These findings emphasize the need for technology-supported solutions to enhance the effectiveness of quality management processes.

2.2. Management information systems and their components

MIS is defined as the integrated set of systems and technologies that organizations use to manage information resources, support decision-making, and increase operational efficiency (Laudon & Laudon, 2020). O'Brien and Marakas (2011) classify the fundamental components of MIS into five categories: hardware resources, software resources, data resources, communication networks, and human resources. These components work in an integrated manner across different application areas such as ERP systems, customer relationship management (CRM), supply chain management (SCM), and decision support systems.

Chen et al. (2012), emphasizing the role of business intelligence and analytical applications in the transformation from big data to big impact, revealed the critical importance of MIS in developing organizations' data-driven decision-making capacities. Business intelligence systems consist of components such as data warehouses, online analytical processing (OLAP), data mining, and visualization tools, supporting managers' strategic and operational decisions.

Today, the integration of advanced technologies such as artificial intelligence, machine learning, and big data analytics into MIS infrastructures is leading to a paradigm shift in institutional performance management. Predictive analytics and prescriptive analytics applications enable organizations to adopt proactive rather than reactive management approaches. The proliferation of cloud computing technologies increases the scalability and accessibility of MIS applications.

2.3. MIS applications in higher education and their relationship with quality management

MIS applications in higher education institutions are used across a wide spectrum including student information systems (SIS), learning management systems (LMS), academic personnel management, financial management, and institutional planning. Teo and Vogel (2001), in their study examining IT investments in Singapore's public sector, emphasized the importance of aligning educational institutions' technology investments with strategic objectives. Al-Gharaibeh and Malkawi (2013), examining the impact of MIS on the performance of public institutions in universities, revealed that MIS increases institutional effectiveness.

In the Turkish context, Ülker and Coşkun (2021) investigated the use of business intelligence and analytical applications in Turkish universities and found that although the prevalence of these applications is increasing, institutional capacity and maturity levels vary. It is observed that the integration of these systems with strategic planning and quality management processes is not yet at a sufficient level.

In the literature, MIS applications in higher education institutions are examined in areas such as student achievement tracking, early warning systems, graduate tracking, monitoring of institutional performance indicators, and resource management. However, the lack of a holistic framework proposal that encompasses all quality assurance processes and integrates different MIS components is noteworthy.

Analysis of the existing literature reveals significant gaps at the intersection of quality management and MIS applications in higher education. First, there is no systematic framework regarding how different layers of quality assurance processes can be supported with which MIS components. Second, practical models are limited regarding how Turkish universities can integrate their digital transformation efforts with quality management processes, specifically within the THEQC quality assurance system. Third, concrete proposals are insufficient regarding how workload and time management issues experienced by academics in accreditation processes can be alleviated through technology-supported solutions. This study

proposes a comprehensive conceptual framework explaining the role of MIS in quality management processes at universities to fill the identified gaps in the literature.

3. METHODOLOGY

This study is a theoretical research adopting a conceptual model development approach. The framework development process was conducted in three stages.

In the first stage, a comprehensive literature review was conducted on quality management and MIS applications in higher education. For this purpose, studies published between 2000-2024 were searched using the keywords "quality management," "higher education," "management information systems," "accreditation," and "THEQC" in the Web of Science and Dergipark databases. The initial search yielded 85 studies. The following criteria were applied in the selection process: (1) published in peer-reviewed journals or scientific conferences, (2) directly related to quality management and MIS applications in higher education, (3) containing findings that could provide theoretical contributions to conceptual framework development, (4) possessing sufficient methodological quality. Following the elimination process based on these criteria, 14 core sources were identified.

In the second stage, findings obtained from the literature were synthesized through thematic analysis, mapping the relationships between different layers of quality management and MIS components. During the thematic analysis process, quality management processes were categorized at strategic, tactical, and operational levels; MIS components and functions that could be used at each level were systematically matched.

In the third stage, the identified themes and relationships were structured as a multi-layered conceptual framework. The four main layers of the framework (strategic management, tactical/process management, operational management, analytical and decision support) were based on findings emerging from the literature synthesis. The maturity model was adapted to the higher education context based on organizational change and information systems maturity models. The validity of the framework was ensured by verifying its alignment with THEQC quality standards and international quality assurance approaches.

4. PROPOSED CONCEPTUAL FRAMEWORK

This section presents a multi-layered MIS framework designed to support quality management processes at universities.

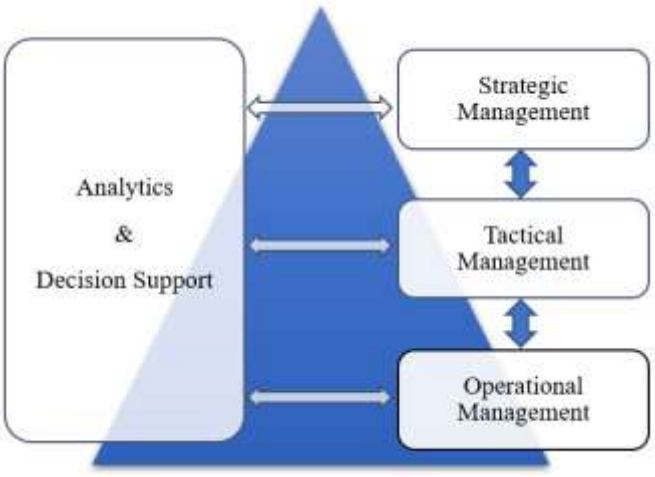

Figure 1. Conceptual framework

The proposed framework consists of four main layers: (1) Strategic Management Layer, (2) Tactical/Process Management Layer, (3) Operational Management Layer, and (4) Analytical and Decision Support Layer. These layers work in interaction with each other, supporting each phase of the quality management cycle (Plan-Do-Check-Act) and presenting an integrated approach (Figure 1).

The Strategic Management Layer represents the highest level where university administration establishes quality policies, defines institutional objectives, and monitors performance indicators (KPIs). This layer includes corporate performance management systems (CPM), balanced scorecard applications, and strategic planning modules. Management dashboards provide real-time performance data to the rectorate and senate, enabling data-driven strategic decisions and facilitating benchmarking analyses.

The Tactical/Process Management Layer is responsible for coordinating quality assurance processes. THEQC accreditation processes, program evaluation cycles, and internal and external assessment activities are managed at this layer. Workflow management systems facilitate document collection, document approval, and reporting operations by automating different stages of the accreditation process. Document management systems enable the organization of evidence pools, while action plan tracking modules support the monitoring of quality improvement activities and the institutionalization of a continuous improvement culture.

The Operational Management Layer ensures the systematic collection of data necessary for quality management. This layer includes SIS, LMS, academic personnel information systems, graduate tracking systems, and stakeholder feedback platforms. Automated assessment tools, course-program outcome matrix analysis modules, and competency-based evaluation systems are used for measuring learning outcomes. Survey management systems facilitate the collection and analysis of student satisfaction, employer feedback, and graduate tracking data. Mobile applications and web-based platforms increase the accessibility of data collection processes.

The Analytical and Decision Support Layer is a critical component where collected data is transformed into meaningful information. This layer houses data warehouses, business intelligence tools, visualization platforms, and advanced analytics applications. Descriptive analytics enables the reporting of past performance; diagnostic analytics identifies root causes of problems; predictive analytics forecasts future trends; and prescriptive analytics recommends optimal action plans. AI-supported early warning systems proactively detect potential issues such as student failure risk, decline in program quality, or deviations in accreditation requirements (Table 1).

These four layers work in interaction with each other within a hierarchical structure. Data collected at the operational layer is processed at the analytical layer, providing information to process management at the tactical layer and decision-making processes at the strategic layer. This cyclical structure supports the continuous improvement principle of quality management. Table 1 demonstrates the detailed components, data inputs, outputs, and users of each layer.

Table 1. Quality management layers and MIS components

Layer	Main Functions	MIS Components	Data Inputs	Outputs	Users
Strategic Management	• Quality policy • Corporate goals • KPI monitoring • Benchmarking	• CPM Systems • Balanced Scorecard • Executive Dashboard • Comparison Tools	• Performance data • Benchmark data • Strategic goals	• Performance reports • KPI dashboards • Management summary reports	• Rectorate • Senate • Quality Commission
Tactical Management	• Accreditation coordination • Program evaluation • Action plan monitoring	• Workflow Management • Document Management • Project Management • Accreditation Platforms	• Accreditation requirements • Evaluation data • Action plans	• SAC reports • Action tracking reports • Process charts	• Quality Coordination Office • Program Heads • Department Heads

Operational Management	• Data collection • Learning outcome measurement • Survey administration • Alumni tracking	• SIS • LMS • Survey Platforms • Graduate Tracking System • Mobile Applications	• Student data • Course grades • Survey responses • Alumni information	• Success reports • Output measurements • Satisfaction results • Employment reports	• Faculty Members • Students • Administrative Staff
Analytics & Decision Support	• Data integration • Analysis and visualization • Forecasting • Early warning	• Data Warehousing • Business Intelligence Tools • OLAP • AI/ML Modules • Visualization Tools	• Data from all tiers • Past performance • External data sources	• Visualizations • Predictive reports • Anomaly alerts • Trend analyses	• All levels of management • Quality Commission • Strategic Planning

4.1. Critical success factors

Five critical success factors have been identified for the successful implementation of the proposed conceptual framework (Table 2). Top management support and leadership is the most fundamental requirement of MIS-supported quality management. Strong ownership at the rectorate and senate levels ensures the allocation of necessary budget and the management of institutional change (Fidan et al., 2022). Data quality and integrity is the foundation of system reliability. Standard data formats, data validation mechanisms, and the single source of truth principle guarantee consistent and reliable information flow. System integration enables seamless communication between different MIS components. API-based integration architecture makes it possible for SIS, LMS, academic personnel systems, and quality management modules to work in synchronization.

Table 2. Critical success factors and implementation recommendations

Critical Success Factor	Importance Level	Implementation Recommendations	Expected Impact
Senior Management Support and Leadership	Very High	• Rectorate sponsorship • Senate approval • Budget allocation • Change management	Ensuring institutional ownership and continuity
Data Quality and Integrity	Very High	• Standard data formats • Validation mechanisms • Single-source principle • Data preprocessing	Reliable reporting and decision-making
System Integration	High	• API-based architecture • Central data repository • Real-time synchronization	Elimination of data silos and efficiency
User Acceptance and Competence	High	• Comprehensive training • User manuals • Technical support • Incentive mechanisms	Increased usage rates and reduced resistance
Data Security and Privacy	Very High	• ISO 27001 compliance • Access control • Data encryption • Regular auditing	Institutional trust and legal compliance

Data security and privacy is of critical importance, particularly regarding the protection of student and personnel data. Security policies compliant with ISO 27001 standards, access control mechanisms, and data encryption applications enhance system reliability.

4.2. Potential challenges and solution proposals

The main challenges that may be encountered in implementing MIS-supported quality management at universities and solution proposals can be summarized as follows (Table 3). Data silos and integration issues arise due to different departments using independent systems. The solution to this problem is enterprise data architecture design and the use of API-based integration platforms. High initial investment costs pose an obstacle, especially for universities with limited financial resources. A modular and phased implementation strategy enables the prioritization of critical components and gradual investment. Cloud-based SaaS (Software as a Service) solutions increase accessibility by reducing initial costs.

Resistance to change among academic staff is a significant obstacle in the adoption of new systems. To overcome this resistance, the benefits that the system provides to academics (workload reduction, ease of data access, reporting automation) need to be clearly communicated. Sharing success stories during the piloting process and incentivizing early adopters accelerates institutional acceptance. Technical support and capacity insufficiency is experienced particularly at universities with weak IT infrastructure. A hybrid model approach (combination of in-house and outsourcing) contributes to strengthening technical capacity. Inter-university collaboration and shared platform usage supports the efficient utilization of resources.

Table 3. Potential challenges and solutions

Challenge	Cause	Solution Proposal	Priority	Implementation Time
Data Silos and Integration Issues	Different departments using independent systems	API-based integration platforms, enterprise data architecture design	High	6-12 months
High Initial Investment Cost	Limited financial resources	Modular and phased implementation, cloud-based SaaS solutions	High	Gradual
Resistance to Change from Academic Staff	Difficulty adapting to new systems, workload perception	Clear communication of benefits, piloting, incentivizing early adopters	Medium	3-6 months
Technical Support and Capacity Insufficiency	Weak IT infrastructure	Hybrid model (in-house + outsourcing), inter-university collaboration	High	6-12 months
Data Security Concerns	Need to protect sensitive data	ISO 27001 compliant security policies, regular audits	Very High	Continuous

4.3. Maturity Model

A five-level maturity model has been developed for the implementation of the proposed framework (Table 4).

Table 4. MIS-supported quality management maturity model

Level	Definition	Key Features	Technologies	Duration
Level 1: Initial	Manual processes dominate	Excel-based, scattered data, reactive approach	Excel, basic tools	6-12 months
Level 2: Basic Digitalization	Basic systems utilized	Basic SIS, simple reporting, limited integration	SIS, basic LMS, reporting tools	12-18 months
Level 3: Integrated Systems	Systems integrated	Centralized data, automated reporting, BI tools	Integrated SIS-LMS, data warehouse, APIs	18-24 months
Level 4: Advanced Analytics	Predictive analytics used	AI applications, real-time dashboards, proactive	AI/ML modules, advanced analytics, mobile apps	24-36 months
Level 5: Optimization	Continuously learning systems	Autonomous processes, full integration, innovation	Autonomous systems, blockchain, IoT	36+ months

Level 1 (Initial) represents the stage where manual processes and Excel-based data management predominate. Level 2 (Basic Digitalization) is the period when basic SIS usage and simple reporting tools are implemented. Level 3 (Integrated Systems) is the maturity level where centralized data management, automated reporting, and business intelligence tools are integrated. Level 4 (Advanced Analytics) refers to the advanced level where predictive analytics, AI-supported decisions, and real-time management dashboards are utilized. Level 5 (Optimization) is the highest maturity level where continuously learning systems, full integration, and proactive quality management are achieved (Ülker & Coşkun, 2021). This multi-layered framework enables universities to assess their current status, determine target maturity levels, and develop a phased transition roadmap.

5. CONCLUSIONS

This study has developed a comprehensive conceptual framework explaining the role of MIS in quality management processes at universities. The proposed model presents an integrated approach by associating the strategic, tactical, operational, and analytical dimensions of quality assurance with MIS components.

The fundamental contributions of the study fill three main gaps identified in the literature: First, a systematic and integrated framework has been proposed showing which MIS components can support different layers of quality assurance processes. Second, a practical model has been developed for Turkish universities to integrate their digital transformation efforts with quality management processes, specifically within the THEQC quality assurance system. Third, concrete technology-supported solution proposals have been presented for workload and time management issues experienced by academics in accreditation processes. Fourth, a systematic tool has been provided through the five-level maturity model for universities to assess their current status and plan phased development.

Implementation of the proposed framework will provide significant benefits to universities. Automation of data collection and reporting processes will optimize the time that academic and administrative staff dedicate to quality management. Real-time data access and analytical capabilities will support management in making faster and more accurate decisions. Early

warning systems will enable the proactive detection and intervention of potential problems. Transparent and evidence-based reporting will strengthen accountability to stakeholders.

The study has several limitations. First, the proposed framework is at the conceptual level and has not been empirically validated. Second, the specific needs of universities with different sizes and resource capacities have not been detailed. Third, implementation costs and return on investment analyses are not included within the scope of the study. These limitations present important opportunities for future research.

Various recommendations can be offered for future research. Implementation of the proposed framework at pilot universities and testing through case studies will reveal the model's effectiveness in practice. Comparative analyses across different university types will evaluate the framework's adaptability to various contexts. Quantitative measurement of academics' and administrators' perceptions of MIS-supported quality management will contribute to the development of user acceptance models. Experimental studies on the use of artificial intelligence and machine learning algorithms in quality prediction will strengthen the system's analytical capacity.

In conclusion, quality assurance in higher education is becoming an increasingly complex and data-intensive process. MIS offers indispensable tools for managing this complexity and enhancing quality management effectiveness. The proposed conceptual framework presents a systematic roadmap for how Turkish universities can strengthen their quality management systems on their digital transformation journey. The study is expected to provide valuable contributions to both academic literature and practitioners

REFERENCES

Al-Gharaibeh, S. M., & Malkawi, N. M. (2013). The impact of management information systems on the performance of governmental organizations-Study at Jordanian ministry of planning. *International Journal of Business and Social Science, 4*(17), 101-109.

Biggs, J. (2001). The reflective institution: Assuring and enhancing the quality of teaching and learning. *Higher Education, 41*(3), 221-238. https://doi.org/10.1023/A:1004181331225

Cardoso, S., Rosa, M. J., & Stensaker, B. (2016). Why is quality in higher education not achieved? The view of academics. *Assessment & Evaluation in Higher Education*, *41*(6), 950-965. https://doi.org/10.1080/02602938.2015.1052775

Cengiz Tırpan, E., Coşkun, E., & Sütütemiz, N. (2024). A qualitative study on management information systems faculty members' perceptions of accreditation in Türkiye. *Acta Infologica*, *8*(2), 222-244. https://doi.org/10.26650/acin.1540603

Chen, H., Chiang, R. H., & Storey, V. C. (2012). Business intelligence and analytics: From big data to big impact. *MIS Quarterly*, *36*(4), 1165-1188. https://doi.org/10.2307/41703503

Fidan, M., Bıyıklı, F., & Özkara, B. (2022). Akademisyenler için akreditasyon ne anlama geliyor? Yükseköğretimde kalite üzerine nitel bir araştırma. *Sosyal Mucit Academic Review*, *3*(2), 213-236. https://doi.org/10.54733/smar.1166028

Harvey, L., & Green, D. (1993). Defining quality. *Assessment & Evaluation in Higher Education*, *18*(1), 9-34. https://doi.org/10.1080/0260293930180102

Harvey, L., & Newton, J. (2007). Transforming quality evaluation: Moving on. In D. F. Westerheijden, B. Stensaker, & M. J. Rosa (Eds.), *Quality assurance in higher education.* (pp. 225-245). Springer. https://doi.org/10.1007/978-1-4020-6012-0_9

Laudon, K. C., & Laudon, J. P. (2020). *Management information systems: Managing the digital firm* (16th ed.). Pearson.

O'Brien, J. A., & Marakas, G. M. (2011). *Management information systems* (10th ed.). McGraw-Hill/Irwin.

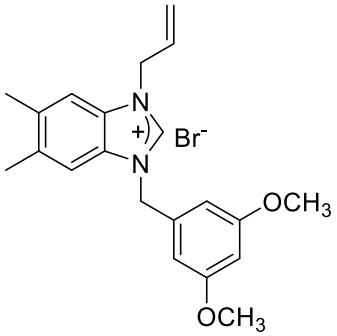
Rosa, M.J., & Amaral, A. (2007). A Self-assessment of Higher Education Institutions from the Perspective of the EFQM Excellence Model. In: Westerheijden, D.F., Stensaker, B., Rosa, M.J. (eds) *Quality Assurance in Higher Education. Higher Education Dynamics*, vol 20. Springer, Dordrecht. https://doi.org/10.1007/978-1-4020-6012-0_7

Teo, T. S., & Vogel, D. (2001). Analysis of IS/IT investments in Singapore public sector organizations: An exploratory study. *Journal of Global Information Management*, *9*(4), 38-48. https://doi.org/10.4018/jgim.2001100104
Ülker, G., & Coşkun, E. (2021). A research on the use of business intelligence and analytics applications at Turkish universities. *Proceedings*, *74*(1), 10. https://doi.org/10.3390/proceedings2021074010
YÖKAK. (2023). *Yükseköğretim kalite güvencesi yeterlilikler çerçevesi*. Yükseköğretim Kalite Kurulu. https://yokak.gov.tr

1-ALLİL-3-(3,5-DİMETOKSİBENZİL)-5,6-DİMETİLBENZİMİDAZOLYUM BROMÜRÜN HAZIRLANMASI VE YAPISAL ANALİZİ

Prof. Dr. Neslihan ŞAHİN
Cumhuriyet University, Faculty of Education, Department of Science Education, 58040, Sivas
ORCID: 0000-0003-1498-4170
Prof. Dr. Elvan ÜSTÜN
Ordu University, Faculty of Art and Science, Department of Chemistry, 52200 Ordu
ORCID: 0000-0002-0587-7261

ÖZET
Tarihsel olarak birçok farklı karben türü N-heterosiklik karbenler (NHC'ler) olarak tanımlanmıştır ve NHC'lerin yapısal tanımları genellikle birden fazla yoruma izin vermiştir. Genel anlamda, NHC'ler azot taşıyan heterosiklik bir çerçeve içinde gömülü bir karben merkezi içeren bileşikler olarak tanımlanabilir. İkame edicilerine, halka boyutuna ve heteroatom tabanlı stabilizasyonun derecesine göre değişen çok sayıda karben türü mevcuttur. İyi bilinen NHC aileleri arasında imidazolinilidenler, tetrahidropirimidinilidenler, N,N-diamidokarbenler ve benzimidazolilidenler bulunur. N-heterosiklik karbenler genellikle oldukça elektron zengini ligandlar olarak kabul edilirler. Bir NHC'nin elektron verici gücü, koordine metalin kimliği, karben iskeletine bağlı ikame ediciler ve metal merkezine bağlı diğer yardımcı ligandlar dahil olmak üzere çeşitli faktörlerden etkilenir. NHC'ler, karmaşık kararlılığa yol açan sterik ve elektronik davranışları nedeniyle geçiş metali katalizinde ligand olarak çok fazla uygulama kazanmıştır.
Bu çalışmada, 1-allil-3-(3,5-dimetoksibenzil)-5,6-dimetilbenzimidazolyum bromür tuzu sentezlendi. Yeni sentezlenen bileşiğin yapısı, ^{1}H ve $^{13}C\{^{1}H\}$ spektroskopisi olmak olmak üzere NMR spektroskopisi kullanılarak incelendi.

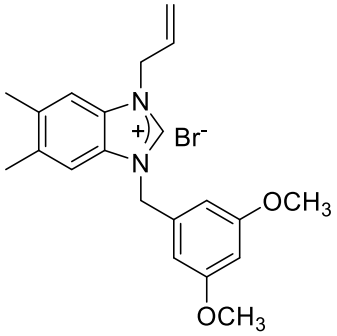
Anahtar Kelimeler: N-Heterosiklik karben, allil, NMR.

PREPARATION AND STRUCTURAL ANALYSIS OF 1-ALLYL-3-(3,5-DIMETHOXYBENZYL)-5,6-DIMETHYLBENZIMIDAZOLIUM BROMIDE

ABSTRACT
Many different carbene species were historically described as N-heterocyclic carbenes (NHCs), and structural definitions of NHCs have often allowed multiple interpretations. In general terms, NHCs can be described as compounds that contain a carbene center embedded within a nitrogen-bearing heterocyclic framework. Numerous carbene types exist, varying with respect to their substituents, ring size, and the extent of heteroatom-based stabilization. Among the well-known families of NHCs are imidazolinylidenes, tetrahydropyrimidinylidenes, N,N-diamidocarbenes and benzimidazolylidenes. N-Heterocyclic carbenes are generally considered

highly electron-rich ligands, though the extent of their π-accepting ability remains uncertain. The electron-donating strength of an NHC is influenced by several factors, including the identity of the coordinated metal, the substituents attached to the carbene framework, and the other co-ligands bound to the metal center. NHCs have gained much application as ligands for transition metal catalysis due to their steric and electronic behavior leading toward complex stability.

In this study, 1-allyl-3-(3,5-dimethoxybenzyl)-5,6-dimethylbenzimidazolium bromide salt was synthesized. The structural analysis of the newly synthesized compound were examined using NMR spectroscopy, including ^{1}H, and $^{13}C\{^{1}H\}$ spectroscopy.

Keywords: N-Heterocyclic carbene, allyl, NMR.

1. INTRODUCTION

N-Heterocyclic carbenes (NHCs) are a unique class of singlet carbenes in which a divalent, six-electron carbon center is incorporated into a nitrogen-containing heterocycle. Unlike most carbenes, which are highly reactive and exist only transiently in reactions such as cyclopropanations or C-H insertions, NHCs possess sufficient stability to be isolated and stored (Davies and Manning 2008). Their robustness has made them important tools in catalysis, materials science, and biomedical research. Building on earlier discoveries of metal-carbene complexes by Wanzlick, Schönherr, and Öfele, Arduengo's landmark 1991 report showed that placing the carbene carbon inside a nitrogen heterocycle with bulky substituents affords a stable, isolable NHC (Wanzlick and Schönherr 1968; Öfele 1968; Arduengo III et al 1991). Since then, the field has expanded rapidly, deepening our understanding of NHC behavior and enabling wide-ranging applications (Hopkinson et al 2014).

NHCs have moved beyond simply serving as phosphine replacements in metal catalysis. Their broad impact-from greener catalysis to sensing technologies and advanced synthetic methodologies where NHCs emerge as versatile and modular platforms (Hindi et al 2009). Structurally, NHCs combine inherent carbene reactivity with the stabilizing effects of a cyclic heteroatom framework. Several factors govern NHC stability and reactivity: the identity and position of heteroatoms, substituents near the carbene center, backbone saturation and substitution, and ring size. Adjacent nitrogen atoms withdraw σ-electron density from the carbene lone pair and donate π-electron density into the empty p-orbital, providing significant stabilization (Dröge and Glorius 2010). Bulky N-substituents prevent dimerization and tune electronic properties, while backbone unsaturation increases aromaticity and thermodynamic stability, as seen in imidazol-2-ylidenes (Heinemann et al 1996). A key distinguishing feature of NHCs is the high nucleophilicity of the carbene carbon, which strongly promotes binding to transition metals and underlies their extensive use in modern catalytic processes (Nelson and Nolan 2013)

Because of their strong σ-donor ability, N-heterocyclic carbenes (NHCs) have become some of the most widely used ligands for transition metals, and their capacity to form robust complexes was recognized long before free NHCs were isolated (Wanzlick and Schönherr 1968; Öfele 1968; Herrmann 2002). Following the introduction of NHC ligands, metal-NHC complexes

have been studied with increasing interest due to their catalytic and biological properties (Hao et al. 2024; Feng et al. 2024; Marzo 2021; Middya and Chattopadhyay 2025; Marichev et al 2022). Although numerous studies discuss the detailed nature of metal-carbene interactions, a key point is that NHCs function predominantly as strong σ-donor ligands with only modest π-accepting ability, setting them apart from Fischer- and Schrock-type carbenes (Fortman and Nolan 2011; Scattolin and Nolan 2020; Zhang and Zi 2015).

In this study, a new NHC precursor, 1-allyl-3-(3,5-dimethylbenzyl)-5,6-dimethylbenzimidazolium bromide (1), was successfully synthesized. Its structure was confirmed by comprehensive NMR analysis, including ^{1}H and $^{13}C\{^{1}H\}$ spectroscopy.

2. MATERIAL AND METHODS

2.1 General

Synthesis of compounds was done under argon in flame-dried glassware using standard Schlenk line techniques. Chemicals and solvents were purchased from Sigma Aldrich Co. (Dorset, UK). The solvents used were purified by distillation over the drying agents indicated and were transferred under Argon. ^{1}H NMR and ^{13}C NMR spectra were recorded using a Varian As 400 Mercury spectrometer operating at 400 MHz (^{1}H), 100 MHz (^{13}C) in $CDCl_3$ with tetramethylsilane as the internal reference.

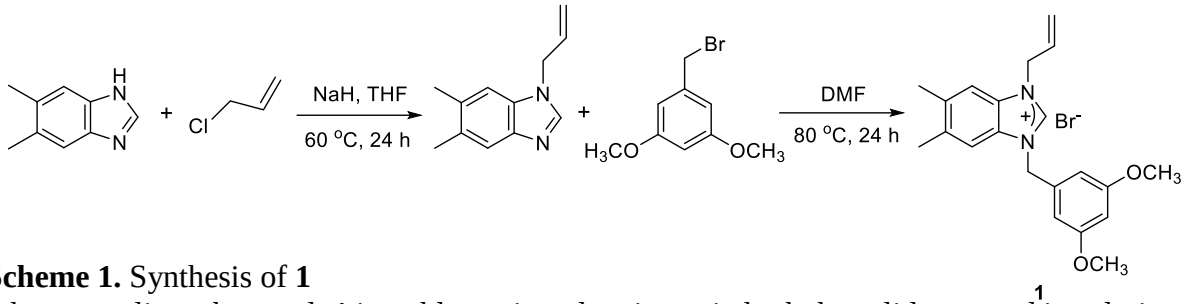
2.2. Synthesis of 1-allyl-3-(3,5-dimethoxybenzyl)-5,6-dimethylbenzimidazolium bromide

N-heterocyclic carbene salt (**1**) was synthesized following the procedure reported by Şahin (Şahin et al. 2019). 5,6-dimethylbenzimidazole (10 mmol) and NaH (10 mmol) were stirred in dry THF (30 mL) at room temperature for 1 h. Allyl chloride (10.1 mmol) was then added, and the reaction mixture was heated at 60 °C for 24 h. After cooling to room temperature, THF was removed under vacuum. The resulting solid was treated with dichloromethane (50 mL), filtered, and concentrated under reduced pressure. The residue was distilled to obtain 1-allyl-5,6-dimethylbenzimidazole. Subsequently, 1-allyl-5,6-dimethylbenzimidazole (1 mmol) and 3,5-dimethoxybenzyl bromide (1 mmol) were stirred in DMF (5 mL) at 80 °C for 24 h. Upon completion, the reaction mixture was filtered, and the solid was washed with diethyl ether and dried under vacuum. The crude product was recrystallized from dichloromethane/diethyl ether to afford the NHC salt 1-allyl-3-(3,5-dimethoxybenzyl)-5,6-dimethylbenzimidazolium bromide (**1**). Yield: 83%; m.p. 218-219 ^{o}C. ^{1}H NMR (400 MHz, $CDCl_3$) δ (ppm): 2.39 (s, 3H, $NC_6H_2N(CH_3)_2$-5,6), 2.41 (s, 3H, $NC_6H_2N(CH_3)_2$-5,6), 3.79 (s, 6H, $CH_2C_6H_3(OCH_3)_2$-3,5), 5.24 (d, 2H, NCH_2CHCH_2, J = 8 Hz), 5.44 (d, 1H, NCH_2CHCH_2, J = 8 Hz), 5.47 (s, 1H, NCH_2CHCH_2), 5.71 (s, 2H, $CH_2C_6H_3(OCH_3)_2$-3,5), 6.12 (quint, 1H, NCH_2CHCH_2, J = 4 Hz), 6.40 (s, 1H, Ar-*H*), 6.65 (s, 2H, Ar-*H*), 7.39 (s, 1H, Ar-*H*), 7.41 (s, 1H, Ar-*H*), 11.39 (s, 1H, NC*H*N). $^{13}C\{^{1}H\}$ NMR (100 MHz, $CDCl_3$) δ (ppm): 20.7, 20.8 ($NC_6H_2N(CH_3)_2$-5,6), 50.0 ($CH_2C_6H_3(OCH_3)_2$-3,5 51.2 (NCH_2CHCH_2), 55.8 ($CH_2C_6H_3(OCH_3)_2$-3,5), 121.6 (NCH_2CHCH_2), 135.0 (NCH_2CHCH_2), 100.8, 106.3, 113.2, 113.3, 129.7, 129.9, 137.5, 161.4 (Ar-*C*), 141.8 (N*C*HN).

3. RESULTS AND DISCUSSION

3.1. Structural analysis of compound

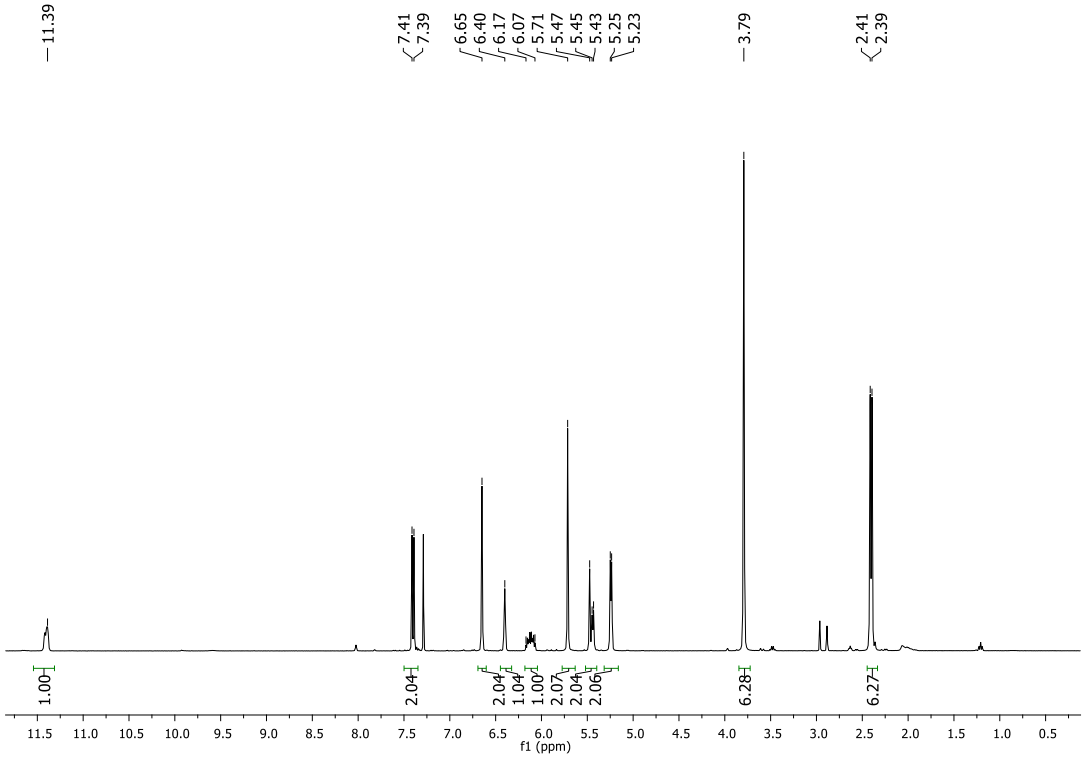
NHC salt **1** was synthesized following our previously reported procedure (Şahin et al. 2019). Initially, 5,6-dimethylbenzimidazole was treated with NaH in THF to generate the corresponding sodium benzimidazolate. Subsequently, allyl chloride was introduced into the reaction mixture to afford 1-allyl-5,6-dimethylbenzimidazole. In the final step, 1-allyl-5,6-dimethylbenzimidazole was reacted with 3,5-dimethoxybenzyl bromide to produce compound **1**. The overall synthetic pathway for NHC salt **1** is presented in Scheme 1. The structure of **1** was confirmed by ^{1}H and $^{13}C\{^{1}H\}$ NMR analysis.

Scheme 1. Synthesis of **1**

N-heterocyclic carbene salt **1** is stable to air and moisture in both the solid state and in solution. It dissolves readily in halogenated solvents such as dichloromethane and chloroform, as well as in polar solvents including dimethyl sulfoxide and ethyl acetate. NMR analysis of **1** was carried out in d-$CDCl_3$. In the ^{1}H NMR spectrum, the characteristic NC*H*N proton peak appeared as a sharp singlet at 11.39 ppm. Aromatic protons resonated between 7.41-6.40 ppm. The allylic N–C*H*$_2$ protons were observed at 5.24 ppm as a doublet, while the terminal C*H*$_2$ protons of the allyl group resonated at 5.44 ppm (doublet) and 5.47 ppm (singlet). The internal allylic C*H* signal was detected at 6.12 ppm as a quintet. The benzylic C*H*$_2$ protons appeared as a sharp singlet at 5.71 ppm. The methyl groups of salt 1 gave singlet signals at 2.39 and 2.41 ppm. The methoxy protons were seen at 3.79 ppm as a singlet.

In the ^{13}C NMR spectrum, aromatic carbons were detected between 100.8-161.4 ppm. The characteristic N*C*HN carbene carbon appeared at 141.8 ppm. The terminal *C*H$_2$ carbon of the allyl group resonated at 121.6 ppm, while the internal allylic *C*H and N-*C*H$_2$ carbons appeared at 135.0 and 51.2 ppm, respectively. The benzylic carbon was observed at 50.0 ppm, and signals at 20.7 and 20.8 ppm corresponded to the methyl carbons. The methoxy carbons were observed at 55.8 ppm. These spectral data are consistent with previously reported values for related NHC salts (Şahin-Bölükbaşı 2019). The ^{1}H and ^{13}C NMR spectra of compound **1** are presented in Figure 1.

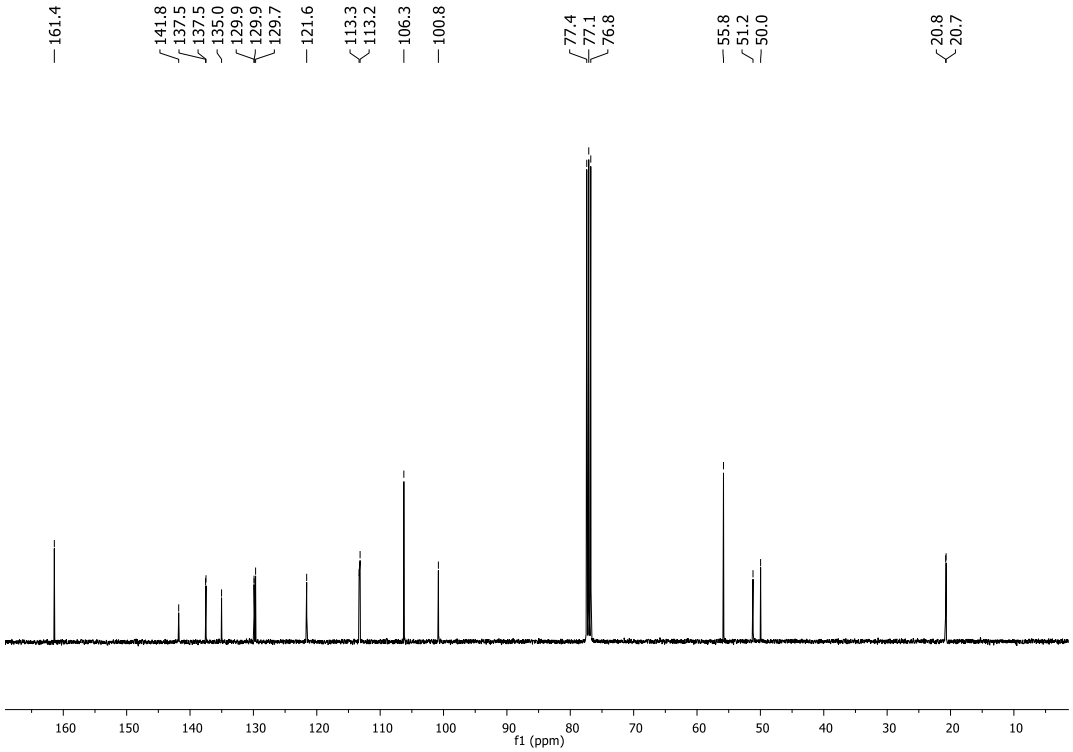

Figure 1. ^{1}H and $^{13}C\{^{1}H\}$ NMR spectrums of **1**

4. CONCLUSIONS

In this study, a new NHC salt, 1-allyl-3-(3,5-dimethoxybenzyl)-5,6-dimethylbenzimidazolium bromide, was successfully synthesized. Its structure was confirmed by ^{1}H and $^{13}C\{^{1}H\}$ NMR spectroscopy, and the compound has now been reported in the literature for the first time. Future work will focus on the preparation of a range of metal complexes derived from this salt, particularly silver and palladium complexes. Additionally, the catalytic properties and potential biological activities of these metal complexes will be explored.

REFERENCES

Arduengo III, A. J., Harlow, R. L., & Kline, M. (1991). A stable crystalline carbene. *Journal of the American Chemical Society*, *113*(1), 361-363.

Davies, H. M., & Manning, J. R. (2008). Catalytic C–H functionalization by metal carbenoid and nitrenoid insertion. *Nature*, *451*(7177), 417-424.

Dröge, T., & Glorius, F. (2010). The measure of all rings-N-heterocyclic carbenes. *Angewandte Chemie International Edition*, *49*(39), 6940-6952.

Feng, T., Zhang, L., Wu, S. X., Shi, X., & Han, Y. F. (2024). Applications of metal N-heterocyclic carbene complexes in olefin polymerizations. *Inorganic Chemistry Frontiers*.

Fortman, G. C., & Nolan, S. P. (2011). N-Heterocyclic carbene (NHC) ligands and palladium in homogeneous cross-coupling catalysis: a perfect union. *Chemical Society Reviews*, *40*(10), 5151-5169.

Hao, H. J., Chen, D. F., Zhang, W., Li, X., Wang, K. F., Lei, J. Y., & Tang, L. F. (2024). Synthesis and catalytic activity of silver N-heterocyclic carbene complexes based on bis (3, 5-dimethylpyrazol-1-yl) methyl-substituted pyridylimidazole. *Journal of Coordination Chemistry*, *77*(3-4), 375-391.

Heinemann, C., Müller, T., Apeloig, Y., & Schwarz, H. (1996). On the question of stability, conjugation, and "aromaticity" in imidazol-2-ylidenes and their silicon analogs. *Journal of the American Chemical Society*, *118*(8), 2023-2038.

Herrmann, W. A. (2002). N-heterocyclic carbenes: a new concept in organometallic catalysis. *Angewandte Chemie International Edition*, *41*(8), 1290-1309.

Hindi, K. M., Panzner, M. J., Tessier, C. A., Cannon, C. L., & Youngs, W. J. (2009). The medicinal applications of imidazolium carbene− metal complexes. *Chemical reviews*, *109*(8), 3859-3884.
Hopkinson, M. N., Richter, C., Schedler, M., & Glorius, F. (2014). An overview of N-heterocyclic carbenes. *Nature*, *510*(7506), 485-496.
Marichev, K. O., Patil, S. A., Patil, S. A., Heras Martinez, H. M., & Bugarin, A. (2022). N-heterocyclic carbene metal complexes as therapeutic agents: a patent review. *Expert opinion on therapeutic patents*, *32*(1), 47-61.
Marzo, L. (2021). Recent Advances in Organic Synthesis Using Light-Mediated N-Heterocyclic Carbene Catalysis. *European Journal of Organic Chemistry*, *2021*(33), 4603-4610.
Middya, P., & Chattopadhyay, S. (2025). An overview of synthesis, structure and biological application of N-heterocyclic carbene complexes of silver. *Journal of Molecular Structure*, *1324*, 140842.
Nelson, D. J., & Nolan, S. P. (2013). Quantifying and understanding the electronic properties of N-heterocyclic carbenes. *Chemical Society Reviews*, *42*(16), 6723-6753.
Öfele, K. (1968). 1, 3-Dimethyl-4-imidazolinyliden-(2)-pentacarbonylchrom ein neuer Übergangsmetall-carben-komplex. Journal of Organometallic Chemistry, 12(3), P42-P43.
Scattolin, T., & Nolan, S. P. (2020). Synthetic routes to late transition metal–NHC complexes. *Trends in Chemistry*, *2*(8), 721-736.
Şahin N, Şahin-Bölükbaşı S, Marşan H. (2019). Synthesis and antitumor activity of new silver (I)-N-heterocyclic carbene complexes. *Journal of Coordination Chemistry*, 72(22-24), 3602-3613.
Şahin-Bölükbaşı S, Şahin N, Tahir MN, Arıcı C, Cevik E, Gürbüz N, Cummings BS. (2019). Novel N-heterocyclic carbene silver (I) complexes: Synthesis, structural characterization, and anticancer activity. *Inorganica Chimica Acta*, 486, 711-718.
Wanzlick, H. W., & Schönherr, H. J. (1968). Direct synthesis of a mercury salt-carbene complex. *Angewandte Chemie International Edition*, *7*(2), 141-142.
Zhang, D., & Zi, G. (2015). N-heterocyclic carbene (NHC) complexes of group 4 transition metals. *Chemical Society Reviews*, *44*(7), 1898-1921.

MOLEKÜLER DOKİNG YÖNTEMİ İLE BENZİMİDAZOLYUM TUZLARININ SERUM ALBÜMİN VE DNA İLE BAĞLANMALARININ İNCELENMESİ

Prof. Dr. Elvan ÜSTÜN
Ordu University, Faculty of Science and Arts, Chemistry Department, Cumhuriyet Campus
ORCID: 0000-0002-0587-7261
Prof. Dr. Neslihan ŞAHİN
Cumhuriyet University, Faculty of Education, Department of Basic Education
ORCID: 0000-0003-1498-4170

ÖZET
Benzimidazoller, benzersiz kimyasal yapıları ve geniş biyolojik aktivite yelpazesiyle öne çıkan önemli bir heterosiklik bileşik sınıfını temsil eder. Yapısal çok yönlülükleri sayesinde benzimidazoller, tıbbi kimyada sıklıkla temel yapı taşları olarak kullanılır ve biyolojik aktiviteyi, seçiciliği ve biyoyararlanımı artırmak için kolay modifikasyona olanak tanır. DNA, protein ve enzim sentezi için gerekli genetik bilgiyi depolayarak ve böylece temel hücresel işlevleri düzenleyerek canlı organizmalarda temel bir rol oynar. DNA etkileşimlerinin araştırılması, DNA hedefli terapötiklerin rasyonel tasarımı için değerli bilgiler sağlar, hastalık mekanizmalarının anlaşılmasını derinleştirir ve ilaç etkinliği ve güvenliği hakkında kritik bilgiler sunar. Memelilerde en bol bulunan plazma proteinlerinden biri olan albümin, çok çeşitli endojen ve ekzojen moleküllerin taşınması ve kanın kolloid ozmotik basıncının korunması için gereklidir. Enzimatik aktiviteyi ve ilaç dağılımını düzenleyerek farmakokinetik ve toksikokinetik süreçlerde kilit bir rol oynar. Bu çalışmada, daha önce karakterize edilen 1-izopropil-3-(4-klorobenzil)-5,6-dimetilbenzimidazolyum klorür ve 1-izopropil-3-(4-metoksibenzil)-5,6-dimetilbenzimidazolyum klorür bileşikleri, daha önce bildirilen yönteme göre sentezlendi. DFT tabanlı bir hesaplamalı yaklaşım kullanılarak yapısal optimizasyon yapıldıktan sonra, moleküllerin DNA ve BSA bağlanma afiniteleri moleküler yerleştirme analizleri ile değerlendirildi. Ayrıca, farmakokinetik davranış ve ilaç benzerlik potansiyelini değerlendirmek için ADMET profilleri hesaplandı.
Anahtar Kelimeler: benzimidazol, moleküler doking, BSA-bağlanma, DNA-bağlanma

EVALUATION OF SERUM ALBUMIN AND DNA BINDING PROPERTIES OF BENZIMIDAZOLIUM SALTS BY MOLECULAR DOCKING METHOD

ABSTRACT
Benzimidazoles represent an important class of heterocyclic compounds distinguished by their unique chemical structures and broad range of biological activities. Owing to their structural versatility, benzimidazoles are frequently employed as core scaffolds in medicinal chemistry, allowing easy modification to enhance biological activity, selectivity, and bioavailability. DNA plays a fundamental role in living organisms by storing genetic information necessary for protein and enzyme synthesis, thereby regulating essential cellular functions. Investigating DNA interactions provides valuable insights for the rational design of DNA-targeted therapeutics, deepens understanding of disease mechanisms, and offers critical information regarding drug efficacy and safety. Albumin, one of the most abundant plasma proteins in mammals, is essential for transporting a wide variety of endogenous and exogenous molecules and maintaining the colloid osmotic pressure of blood. It plays a key role in pharmacokinetic and toxicokinetic processes by modulating enzymatic activity and drug distribution. In this study, the previously characterized compounds 1-isopropyl-3-(4-chlorobenzyl)-5,6-dimethylbenzimidazolium chloride and 1-isopropyl-3-(4-methoxybenzyl)-5,6-

dimethylbenzimidazolium chloride were synthesized according to the method reported previously. After structural optimization using a DFT-based computational approach, the DNA- and BSA-binding affinities of the molecules were evaluated through molecular docking analyses. Additionally, their ADMET profiles were calculated to assess pharmacokinetic behavior and drug-likeness potential.
Keywords: benzimidazole, molecular docking, BSA-binding, DNA-binding

1. INTRODUCTION

Benzimidazoles represent an important class of heterocyclic compounds distinguished by their unique chemical structures and broad range of biological activities (Chung et al. 2023). Derivatives such as albendazole and mebendazole exhibit potent antimicrobial effects against bacteria, fungi, and parasites, while certain analogs demonstrate antiviral properties by inhibiting viral replication in hepatitis and herpes infections. Some benzimidazole derivatives, including candesartan and telmisartan, function as angiotensin II receptor blockers (ARBs) and are clinically used in the treatment of hypertension(Brishty et al. 2021). Moreover, numerous studies have reported the anticancer, anti-inflammatory, and antioxidant properties of benzimidazole-based molecules. Owing to their structural versatility, benzimidazoles are frequently employed as core scaffolds in medicinal chemistry, allowing easy modification to enhance biological activity, selectivity, and bioavailability (Pathare and Bansode 2021).

DNA plays a fundamental role in living organisms by storing genetic information necessary for protein and enzyme synthesis, thereby regulating essential cellular functions. Due to this central role, DNA has become a major target for various small molecules, including anticancer agents and antibiotics. These compounds can interact directly with the DNA double helix or associate with DNA-binding proteins (Baguley et al. 2021). Investigating these interactions provides valuable insights for the rational design of DNA-targeted therapeutics, deepens understanding of disease mechanisms, and offers critical information regarding drug efficacy and safety (Şahin et al. 2025). Albumin, one of the most abundant plasma proteins in mammals, is essential for transporting a wide variety of endogenous and exogenous molecules and maintaining the colloid osmotic pressure of blood. It plays a key role in pharmacokinetic and toxicokinetic processes by modulating enzymatic activity and drug distribution (De Simone et al. 2021). Furthermore, albumin's physiological significance extends to its interactions with blood cells, vascular components, and extravascular tissues. Serum albumin also serves as a biomarker for enzymatic, inflammatory, and oxidative processes, with its concentration in the bloodstream varying depending on its binding affinity for small molecules (Üstün et al. 2024).

In this study, the previously characterized compounds 1-isopropyl-3-(4-chlorobenzyl)-5,6-dimethylbenzimidazolium chloride and 1-isopropyl-3-(4-methoxybenzyl)-5,6-dimethylbenzimidazolium chloride were synthesized according to the method reported by Şahin (2025). After structural optimization using a DFT-based computational approach, the DNA- and BSA-binding affinities of the molecules were evaluated through molecular docking analyses. Additionally, their ADMET profiles were calculated to assess pharmacokinetic behavior and drug-likeness potential.

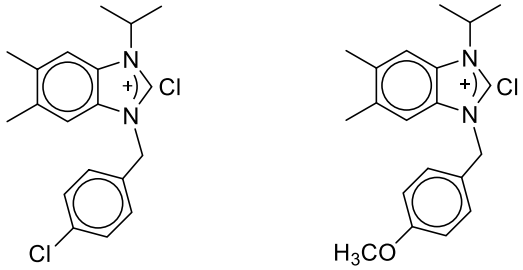

Figure 1. The structures of **1a** and **1b**

2. MATERIAL AND METHODS

Molecular Docking Method

The BSA- and DNA-binding affinities of the optimized benzimidazole derivatives were evaluated using molecular docking studies performed with AutoDockTools 4.2 (Morris et al., 2009). Molecular geometry optimizations were carried out using the ORCA package with the BP86 functional and the def2-SVP basis set (Neese, 2012). The crystal structures of bovine serum albumin (BSA; PDB ID: 4f5s) (Bujacz, 2012) and DNA (PDB ID: 1bna) (Drew et al., 1981) were retrieved from the RCSB Protein Data Bank (https://www.rcsb.org/). Prior to docking, both biomacromolecules were converted into PDBQT format and treated as rigid structures. Polar hydrogen atoms and Kollman charges were added, while water molecules were removed. Docking simulations were conducted using the Lamarckian Genetic Algorithm with a population size of 150. The ligand molecules were saved in PDBQT format with assigned Gasteiger charges, and docking was initiated from random conformations of each molecule (Serdaroğlu et al., 2024). Visualization and interaction analyses of the docking results were performed using Discovery Studio 4.1.0.

ADMET Method

The pharmacokinetic properties and drug-likeness of the benzimidazole derivatives were evaluated according to their ADME parameters using the SwissADME web tool (Daina et al., 2017). The Simplified Molecular Input Line Entry System (SMILES) representations of the compounds were generated with Discovery Studio 4.1.0.

3. RESULT AND DISCUSSION

The interactions between small drug molecules and biomacromolecules such as proteins and enzymes are of great significance, as these interactions can influence and regulate biological activity. Serum albumin serves not only as a key transport protein but also as an important biomarker for liver and kidney diseases. Drug molecules can bind to this protein, potentially affecting the albumin concentration in the bloodstream (De Simone et al., 2021). In experimental studies, Bovine Serum Albumin (BSA) is commonly used as an analog of human serum albumin to investigate molecular binding properties. In this study, the interactions of two benzimidazole derivatives with the crystal structure of BSA were examined using molecular docking methods. According to the results, molecule **1a** has the better binding affinity with -8.50 kcal/mol while the binding value of molecule **1b** is -7.81 kcal/mol. Both molecules were interacted with the same residue of the target molecule. Molecule **1a** has pi-interactions with His145 and Arg458, alkylic interactions with Pro110, Arg144, Pro146, Ala193, and Arg196, and van der Waals interactions with Asp108, Ser192, Leu454, and Asn457, while molecule **1b** has H-bonds with Leu189, Glu424, pi-interaction with Arg458, alkylic interactions with Pro110, His145, Pro146, Ala193, and Arg196 in addition to van der Waals interactions with Asp108, Ser109, Arg144, Tyr147, Ser192, Val425, Ser428, Leu454, Ile455, and Val461 (Figure 2).

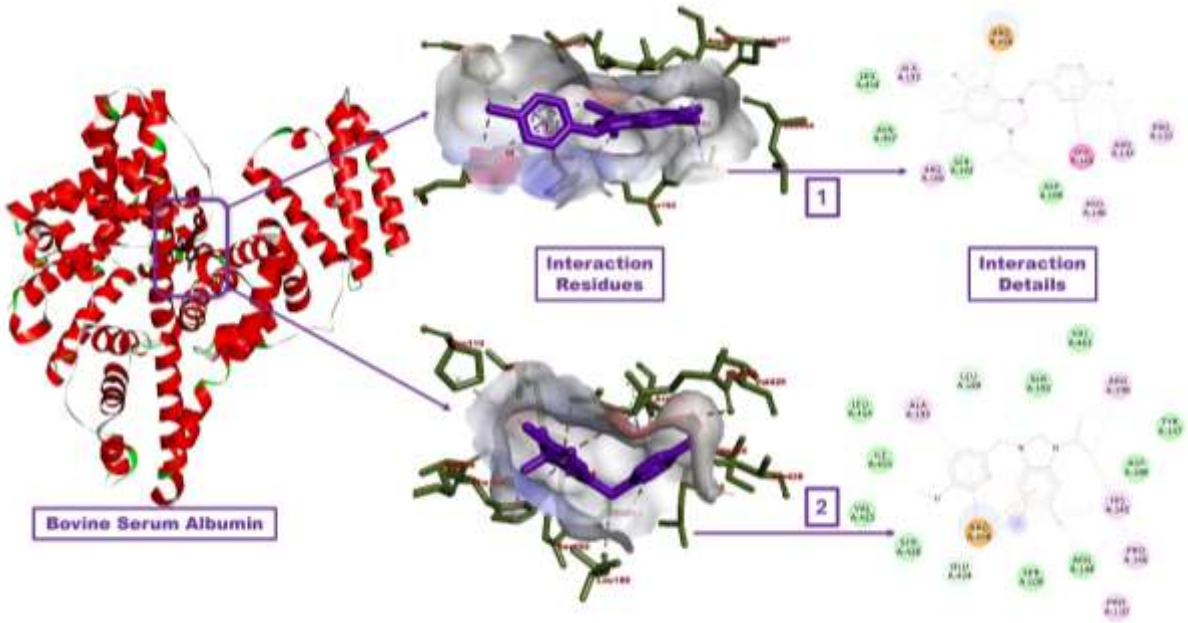

Figure 2. Interaction details and interaction residues of **1a**, and **1b** against BSA

DNA plays a vital role in fundamental biological processes such as cell growth, making it one of the most essential biomolecules in living organisms. However, it is highly vulnerable to irreversible chemical and physical modifications that can cause both short- and long-term biological consequences. Since many small molecules can interact with DNA through covalent or non-covalent binding, they may alter the structure and function of proteins and enzymes essential for cellular function. On the other hand, some small molecules can be specifically designed to bind DNA and regulate gene expression, presenting therapeutic potential in the treatment of various diseases. Therefore, studying the interactions between small molecules and DNA provides important insights into their biological mechanisms, especially in relation to cancer and other genetic disorders. Consequently, numerous studies have focused on evaluating the DNA-binding properties of newly synthesized drug candidates (Sheng et al. 2013). In this study, the interactions of two benzimidazole molecules against DNA crystal structures were evaluated molecular docking methods. According to the results, molecule **1b** has the better binding affinity with -4.58 kcal/mol while the binding value of molecule **1a** is -4.53 kcal/mol. Both molecules were interacted with the same residue of the target molecule including Ade6, Thy7, Thy8 and Cyt9 (Figure 3).

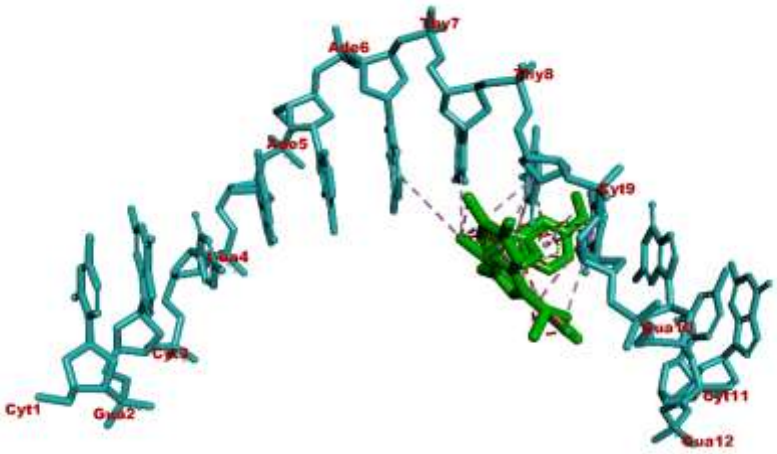

Figure 3. Interaction residues of **1a** and **1b** against DNA

Both benzimidazole derivatives were evaluated for their ADME properties to better understand their drug-likeness and pharmacokinetic profiles. Drug-likeness was determined based on several well-established criteria, including those proposed by Lipinski (2000), Ghose et al.

(1999), Veber et al. (2002), Egan et al. (2000), and Muegge et al. (2001), along with the Bioavailability Score (Martin 2005). According to Lipinski's rule of five (Pfizer filter), compounds with a molecular weight below 500 Da, a log P value under 5, no more than 5 hydrogen-bond donors, and no more than 10 hydrogen-bond acceptors are expected to possess good oral bioavailability (applicable to over 90% of drug candidates). The benzimidazole derivatives investigated in this study satisfy both Lipinski's and Ghose's criteria. Although they show one violation of Muegge's (Bayer filter) rules, their calculated Bioavailability Score (Abbott filter) is 0.55. Furthermore, according to Veber's (GlaxoSmithKline filter) and Egan's (Pharmacia filter) criteria, these molecules can still be regarded as promising drug candidates. The selected ADME results are summarized in Table 1.

Table 1. Some pharmacokinetic and drug-likeness properties of the molecules

Molecules	Mol. Wt. (g/mol)	M Log P	TPSA	BBB	CYP3A4	CYP2C9	Pgp	Skin Permeation
1a	313.84	4.68	6.48	Yes	Yes	No	Yes	-4.17
1b	309.43	3.80	15.71	Yes	Yes	No	Yes	-4.62

4. CONCLUSIONS

The previously characterized compounds 1-isopropyl-3-(4-chlorobenzyl)-5,6-dimethylbenzimidazolium chloride and 1-isopropyl-3-(4-methoxybenzyl)-5,6-dimethylbenzimidazolium chloride were synthesized according to the method reported previously. After structural optimization using a DFT-based computational approach, the DNA- and BSA-binding affinities of the molecules were evaluated through molecular docking analyses. 1a has better binding affinity against BSA, while stronger DNA-binding interactions were determined against DNA. Additionally, their ADMET profiles were calculated to assess pharmacokinetic behavior and drug-likeness potential. The benzimidazole derivatives investigated in this study satisfy both Lipinski's and Ghose's criteria.

REFERENCES

Baguley BC, Drummond CJ, Chen YY, Finlay GJ. (2021). DNA-binding anticancer drugs: One target, two actions. Molecules, 26(3), 552.

Brishty SR, Hossain MJ, Khandaker MU, Faruque MRI, Osman H, Rahman SA. (2021). A comprehensive account on recent progress in pharmacological activities of benzimidazole derivatives. Frontiers in Pharmacology, 12, 762807.

Bujacz A. (2012). Structures of bovine, equine and leporine serum albumin. *Biological Crystallography*, *68*(10), 1278-1289.

Chung NT, Dung VC, Duc DX (2023). Recent achievements in the synthesis of benzimidazole derivatives. RSC Advances, 13(46), 32734-32771.

Daina A, Michielin O, Zoete V. (2017). SwissADME: a free web tool to evaluate pharmacokinetics, drug-likeness and medicinal chemistry friendliness of small molecules. Scientific reports, 7(1), 42717.

De Simone G, di Masi A, Ascenzi P. (2021). Serum albumin: a multifaced enzyme. *International journal of molecular sciences*, *22*(18), 10086.

Drew HR, Wing RM, Takano T, Broka C, Tanaka S, Itakura K, Dickerson RE. (1981). Structure of a B-DNA dodecamer: conformation and dynamics. *Proceedings of the National Academy of Sciences*, *78*(4), 2179-2183.

Egan WJ, Merz KM, Baldwin JJ. (2000). Prediction of drug absorption using multivariate statistics. Journal of medicinal chemistry, 43(21), 3867-3877.

Ghose AK, Viswanadhan VN, Wendoloski JJ. (1999). A knowledge-based approach in designing combinatorial or medicinal chemistry libraries for drug discovery. 1. A qualitative and quantitative characterization of known drug databases. Journal of combinatorial chemistry, 1(1), 55-68.

Lipinski CA. (2000). Drug-like properties and the causes of poor solubility and poor permeability. Journal of pharmacological and toxicological methods, 44(1), 235-249.
Martin YC. (2005). A bioavailability score. Journal of medicinal chemistry, 48(9), 3164-3170.
Morris GM, Huey R, Lindstrom W, Sanner MF, Belew RK, Goodsell DS, Olson AJ. (2009). AutoDock4 and AutoDockTools4: Automated docking with selective receptor flexibility. Journal of computational chemistry, 30(16), 2785-2791.
Muegge I, Heald SL, Brittelli D. (2001). Simple selection criteria for drug-like chemical matter. Journal of medicinal chemistry, 44(12), 1841-1846.
Neese F. (2012). The ORCA program system. *Wiley Interdisciplinary Reviews: Computational Molecular Science*, *2*(1), 73-78.
Pathare B, Bansode T. (2021). Biological active benzimidazole derivatives. Results in Chemistry, 3, 100200.
Şahin N, Üstün E, Tutar U, Çelik C. (2025). Analysis of antimicrobial activity and biofilm inhibition of Ag-NHC complexes by in-vitro and molecular docking method. *Future Medicinal Chemistry*, *17*(17), 2087-2100.
Şahin N. (2025). Direct arylation of heteroarenes catalyzed by palladium complexes based on N-isopropyl-substituted N-heterocyclic carbenes. *Inorganica Chimica Acta*, *574*, 122355
Serdaroğlu G, Uludağ N, Üstün E. (2024). Green synthesis of pyrrole derivatives catalyzed by molecular sieves: DFT, ADMT, and molecular docking investigations. *ChemistrySelect*, *9*(9), e202400019.
Sheng J, Gan J, Huang Z. (2013). Structure-based DNA-targeting strategies with small molecule ligands for drug discovery. *Medicinal research reviews*, *33*(5), 1119-1173.
Üstün E, Şahin N. (2024). Insight into the effect of Ca2+, Mg2+ and Zn2+ on serum albumin interaction of benzimidazole-type new isopropyl substituted N-heterocyclic carbene molecules. *Journal of Photochemistry and Photobiology A: Chemistry*, *447*, 115282.
Veber DF, Johnson SR, Cheng HY, Smith BR Ward KW, Kopple KD. (2002). Molecular properties that influence the oral bioavailability of drug candidates. Journal of medicinal chemistry, 45(12), 2615-2623.

DİKKAT EKSİKLİĞİ/ HİPERAKTİVİTE BOZUKLUĞU (DEHB/ ADHD) HAKKINDA SIK SORULAN SORULARA (SSS) DOĞAL DİL İŞLEYEN SOHBET ROBOTLARINDAN (NLPC) ALINAN CEVAPLARIN KARŞILAŞTIRMALI ANALİZİ

Murat Özgür SEMİZ
Gazi University, Institute of Informatics, Department of Health Informatics, Tunus Cad. No:35 Kavaklıdere Çankaya/ANKARA
ORCID: 0009-0002-0020-0339
Prof.Dr. Serdar KULA
Gazi University, Institute of Informatics, Department of Health Informatics, Tunus Cad. No:35 Kavaklıdere Çankaya/ANKARA
ORCID: 0000-0002-0728-1648

ÖZET

Amaç: Son yıllarda yapay zeka destekli doğal dil işleyen sohbet robotlarının (*Natural Language Processing Chatbot* - NLPC) kullanımının hızla artması, bireylerin birçok alanda olduğu kadar, sağlık bilgilerine de erişim alışkanlıklarını köklü bir şekilde değiştirmektedir. Arama motorlarının sunduğu karmaşık ve filtrelenmesi zor bilgi yığınlarının aksine, NLPC'ler kullanıcılara kişiselleştirilmiş, hızlı ve anlaşılır tıbbi tavsiyeler sunma potansiyeline sahiptir. Ancak literatürde; koroner arter hastalığı, üroloji ve radyoloji gibi farklı alanlarda yapılan önceki çalışmalar, bu araçların klinik doğruluk, tutarlılık ve karmaşık tıbbi terminolojiyi işleme konularında değişken performans gösterdiğini ve riskler barındırdığını ortaya koymuştur. Sağlık bilişimi alanında bir yüksek lisans tezi olarak hazırlanmakta olan bu çalışma, psikiyatrik bir rahatsızlık olan Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu (DEHB) özelinde, NLPC'lerin hasta sorularına verdiği yanıtların niteliğini ve güvenilirliğini değerlendirmeyi amaçlamaktadır.

Yöntem: Araştırma kapsamında, DEHB alanında otorite kabul edilen uluslararası sağlık kuruluşlarının web sitelerinde yer alan "Sıkça Sorulan Sorular" derlenmiştir. Belirlenen sorular, yapay zeka modellerine hem Türkçe hem de İngilizce dillerinde yöneltilmiş, yanıtların tutarlılığını test etmek amacıyla işlem bir hafta arayla tekrarlanmıştır. Böylece NLPC'lerin soruları yanıtlamadaki başarı oranları İngilizce ve Türkçe dillerinde ayrı ayrı ele alınacak ve elde edilen veriler, alanında uzman psikiyatristler tarafından, yanıtı üreten kaynak bilinmeksizin kör bir şekilde değerlendirilecektir. Yanıtlar; doğruluk, anlaşılırlık ve konuyla ilgililik bağlamında "kapsamlı/doğru"dan "tamamen yanlış/ilgisiz"e uzanan dörtlü bir skala üzerinden puanlanacaktır.

Beklenen Bulgular ve Sonuç: Bu çalışma, yapay zeka modellerinin İngilizce ve Türkçe dil performansları arasındaki farkları ortaya koyarken, aynı zamanda bu araçların DEHB konusunda bir hasta eğitim aracı olarak yeterliliğini analiz edecektir. Araştırma sonuçları, NLPC'lerin sağlık danışmanlığındaki potansiyelini, bilgi eksikliği veya yanlış yönlendirme risklerini belirleyerek literatüre özgün bir katkı sağlayacaktır.

Anahtar Kelimeler: Yapay Zeka, Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu (DEHB), Doğal Dil İşleme, Hasta Eğitimi, Sağlık Bilişimi.

COMPARATIVE ANALYSIS OF RESPONSES FROM NATURAL LANGUAGE PROCESSING CHATBOTS (NLPCS) TO FREQUENTLY ASKED QUESTIONS (FAQS) ABOUT ATTENTION DEFICIT/HYPERACTIVITY DISORDER (ADHD)

ABSTRACT

Objective: The rapid proliferation of AI-supported natural language processing chatbots (NLPCs) significantly transforms how individuals access health information as well as in many other areas. Unlike search engines that present complex information stacks requiring filtration, NLPCs have the potential to offer personalized, rapid, and comprehensible medical advice. However, previous studies in literature focusing on fields such as coronary artery disease, urology, and radiology have revealed that these tools exhibit variable performance regarding clinical accuracy, consistency, and processing complex medical terminology, thereby posing certain risks. This study, which will be prepared as a master's thesis in the field of health informatics, aims to evaluate the quality and reliability of responses provided by NLPCs specifically regarding Attention Deficit Hyperactivity Disorder (ADHD).

Method: Within the scope of the research, "Frequently Asked Questions" have been compiled from the websites of international health organizations accepted as authorities in the field of ADHD. The identified questions have been directed to AI models in both Turkish and English, and the process have been repeated one week later to test the consistency of the responses. Thereby the success rates of NLPCs in answering the questions will be separately handled in English and Turkish. The obtained data will be blindly evaluated by expert psychiatrists without knowing the source generating the response. Responses will be scored on a four-point scale ranging from "comprehensive/correct" to "completely wrong/irrelevant" in the context of accuracy, comprehensibility, and relevance.

Expected Results and Conclusion: This study will reveal the differences between the English and Turkish language performances of AI models while analyzing the adequacy of these tools as patient education instruments for ADHD. The research results will provide an original contribution to the literature by determining the potential of NLPCs in health counseling, as well as the risks of information deficiency or misleading guidance.

Keywords: Artificial Intelligence, Attention Deficit Hyperactivity Disorder (ADHD), Natural Language Processing, Patient Education, Health Informatics

GİRİŞ

Bu çalışma, sunumunun yapıldığı ISARC 8. Uluslararası Selçuk Bilimsel Araştırmalar Kongresi tarihi olan 30 Kasım 2025 itibarı ile, Sağlık Bilişimi Ana Bilim Dalında hazırlanmakta olan bir yüksek lisans tez çalışmasıdır. Psikiyatrik bir rahatsızlık olan Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu (DEHB) hakkında uluslararası sağlık kuruluşları ve düzenleyici kurumların web sitelerinde konuyla ilgili hastalar veya konuyla ilgilenenler tarafından “Sıkça Sorulan Sorular” kapsamında kayıtlı bulunan sorular içinden seçilerek hazırlanan 50 sorudan oluşan bir liste, yapay zeka destekli büyük dil modellerine (NLPC) yöneltilmiştir. Alınan cevaplar, uzman hekimlerin desteği ile, doğruluk, anlaşılırlık, tutarlılık, konuyla ilgililik, yeniden üretilebilirlik bağlamında değerlendirilecektir.

Çocuklarda yaklaşık %5,9 ve yetişkinlikte %2,5 yaygınlığa sahip olan dikkat eksikliği hiperaktivite bozukluğu (DEHB), kişilere bireysel eziyet ve ekonomik yük getirmesiyle bilinen önemli bir nörogelişimsel bozukluktur. Etiyolojisi, genetik, nörobiyolojik ve çevresel faktörlerin bir kombinasyonundan etkilenen karmaşık bir yapıya sahip olan DEHB'nin altında yatan kesin mekanizmalar, kısmen heterojen yapısı nedeniyle, kapsamlı araştırmalara rağmen henüz yeterince anlaşılamamıştır.

Yapay zeka destekli doğal dil işleyen sohbet robotlarının (NLPC) yaygınlaşmasıyla, çok daha fazla insan sağlık bilgisine erişim imkanına erişmeye başlamıştır. NLPC’lerin soru cevaplama

performansları, hekimlerde klinik karar destek sistemleri açısından olduğu kadar hastalar ve hasta yakınlarında da hastalıkların doğası ve tedavisi gibi konularda ilgi odağı olmuştur. NLPC'lerin ürettiği cevapların başta doğruluğu olmak üzere sağlık alanında kaliteli bilgi sağlayıp sağlamadığı, ve ne ölçüde sağladığı, Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu (DEHB) özelinde araştırılacaktır.

Sağlık alanında yapılan literatür incelemesi, NLPC'lerin sağlık alanında değişen düzeylerde doğruluk ve anlaşılırlıkta yanıtlar verebildiğini göstermektedir; bununla birlikte model ve konu bazında performans farklılıkları, kaynak gösterme eksikliği ve teknik terminolojiye ilişkin sınırlılıklar raporlanmıştır.

Pay et al.'ın yaptığı çalışmada, ChatGPT, Gemini ve Bing gibi doğal dil işleyen sohbet robotlarının koroner arter hastalığı ile ilgili sık sorulan sorulara verdiği yanıtların doğruluğu ve tekrarlanabilirliğinin kontrolü yapılmıştır. Bing ve Gemini ile karşılaştırıldığında ChatGPT'nin daha hassas ve doğru cevaplar sağladığı bulunmuştur.

H.A.K. Hillmann et al.'ın yaptığı çalışma, atriyal fibrilasyon (AF) ve klinik implante edilebilir elektronik cihazlar (CIED) ile ilgili sorulara Doğal dil işleyen farklı sohbet botları (NLPC)'ler tarafından verilen yanıtların farklı yönlerini değerlendirmeyi amaçlamıştır. Oluşturulan yanıtların okunabilirliği ve soru bağlamına uygunluklarının sınırlı olduğu ve NLPC'ler arasında da farklılık gösterdiği, önemli hususların çoğunlukla göz ardı edildiği sonucuna varılmıştır.

Carlson et al.'ın yaptığı çalışma, üroloji alanında en sık sorgulanan prosedürlerden biri olan vazektomi ile ilgili hasta sorularını yanıtlamada yapay zeka sohbet robotlarının doğruluğunu ve okunabilirliğini aydınlatmayı amaçlamıştır. Beş yapay zeka sohbet robotunun ortalama olarak en azından "biraz doğru" başarı elde edebildiği, okunabilirlik puanları arasında hissedilir farklar bulunduğu, bununla birlikte, cevapların doğrulukları arasında önemli bir fark bulunmadığı görülmüştür.

Rahsepar et al.'ın yaptığı çalışmada, akciğer kanserinin önlenmesi, taranması ve radyoloji raporlarında yaygın olarak kullanılan terminoloji ile ilgili olarak, uzman olmayan kişilerce sorulmuş sorulara, ChatGPT ve Google Bard'ın herkese açık versiyonları tarafından oluşturulan yanıtların doğruluğu ve tutarlılığı değerlendirilmiş ve karşılaştırılmış, ve yanıtlarda ChatGPT, Google Bard'dan daha yüksek doğruluk ve tutarlılık yüzdesine sahip olsa da, ne ChatGPT ne de Google Bard'ın tüm soruları doğru ve %100 tutarlılıkla yanıtlamadığı görülmüştür.

Hernandez et al'ın çalışmasında, Tip 2 diyabetin artan prevalansının tetiklediği hasta eğitimi ihtiyacına NLPC'nin vereceği yanıt, uzman hekimler tarafından hazırlanan 70 sorunun ChatGPT'ye 3'er kez sorulması yoluyla test edilmiş, yanıtlar, tanı, önleme, komplikasyonlar ve bunların yönetimi kapsamında iki uzman hekim tarafından değerlendirilmiş ve alınan yanıtlar %98,5 (70 soruda 69) oranında uyumlu olarak değerlendirilmiştir. Buna karşın nadir de olsa hatalar sebebiyle yanıtların klinik doğrulama ve insan denetimi gerektiği görüşü vurgulanmıştır.

Lee et al, kardiyovasküler hastalıkların önde gelen risk faktörlerinden hiperlipidemi ile ilgili Cleveland Clinic'ten derlenen 25 soruyu ChatGPT'nin ücretli (sürüm 4.0) ve ücretsiz (sürüm 3.5) sürümlerine sormuş, NLPC'lerin performansı hakkında, verilen yanıtların 'doğru', 'kısmen doğru' ve 'yanlış' olarak değerlendirilmesi ve 'yanıtların okunabilirliği' derecesi kapsamlarında çıkarımda bulunmuştur. Kısmen doğru bilgilerin de etkin olduğu sonuçlarda bilgilerin doğruluğunda ChatGPT 4.0 daha yüksek performans gösterdiği, okunabilirlik performansında ChatGPT-3.5'in ortalama okuma düzeyi daha yüksek ve yanıtları daha uzunken, ChatGPT-4.0 daha kısa ve daha okunabilir yanıtlar verdiği görülmüştür.

Psikiyatri alanında öne çıkan bir çalışma olarak, Sezgin et al.'ın yaptığı çalışmada, klinik doğruluğa (mevcut tıbbi bilgileri yansıtan bağlamsal olarak uygun bir yanıt) dayalı olarak sık sorulan Doğum Sonrası Depresyonuyla ilgili sorulara, LLM tarafından oluşturulan yanıtların kalitesini değerlendirilmiştir. Bu çalışma ile, Bard ve ChatGPT tarafından verilen yanıtların bir tanesi hariç tamamı, yanıtlarındaki bilgiler için bir kaynak sağlamadığı, birçok yanıtta, bir sağlık kuruluşu veya ruh sağlığı uzmanına danışmayı önerdiği, Google Arama sonuçları, Bard

ve ChatGPT'ye kıyasla ortalamanın altında kalite olarak derecelendirilmiştir. Genel olarak, LLM'lerin, klinik olarak doğru ve Google Arama sonuçlarından daha kaliteli yanıtlar sağlama açısından umut vaat ettiği sonucuna varılmıştır.

ARAŞTIRMA, YÖNTEM VE AMAÇLANAN BULGULAR

NLPC'lere yöneltilen sorular, bu alanda otorite olarak kabul edilen kurumların (uluslararası) derneklerin web sitelerinden temin edilmiştir. Bu sitelerden alınan sorular, önem ve amaca uygunluk bağlamında bir süzgeçten geçirilerek 50 soruluk bir liste halinde derlenmiştir.
Oluşturulan listedeki sorular, NLPC'lere hem Türkçe, hem de İngilizce olarak ayrı ayrı oturumlarda yönlendirilmiştir.
Sorular, NLPC'lere bir hafta ara ile iki defa sorulmuş ve her oturum için alınan yanıtlar ayrı ayrı kaydedilmiştir.
Çalışmada test edilmek üzere 3 NLPC seçilmiştir. Bunlar, ChatGPT, Gemini ve Copilot'tur. NLPC'lerin ücretli ve ücretsiz sürümleri arasındaki farkın gözlemlenmesi amacıyla her bir NLPC için bu bağlamda da ayrı ayrı oturumlar gerçekleştirilmiştir. Oturum bilgilerine ait ayrıntılar, Tablo 1'de gösterilmektedir.

Tablo 1. DEHB hakkında sık sorulan soruların NLPC'lere yöneltildiği oturumlar

Oturum Bilgileri	ChatGPT	Gemini	Copilot
18.09.2025 Türkçe	Plus 1.2025.224	Pro 2.5 Flash	Pro Smart GPT-5
	Free	Free 2.5 Flash	Free Smart GPT-5
18.09.2025 İngilizce	Plus 1.2025.224	Pro 2.5 Flash	Pro Smart GPT-5
	Free	Free 2.5 Flash	Free Smart GPT-5
25.09.2025 Türkçe	Plus 1.2025.224	Pro 2.5 Flash	Pro Smart GPT-5
	Free	Free 2.5 Flash	Free Smart GPT-5
25.09.2025 İngilizce	Plus 1.2025.224	Pro 2.5 Flash	Pro Smart GPT-5
	Free	Free 2.5 Flash	Free Smart GPT-5

Oturumlarda, NLPC'nin önceki soru ve yanıtlardaki verilerden referans almasını önlemek amacıyla, her soru-yanıt kaydedildikten sonra NLPC ekranından silinerek bir sonraki soru "Yeni sohbet" penceresi aracılığıyla sorulmuştur.
Yanıtlar, alanında uzman iki hekim tarafından soruların kaynakları ve soruları yanıtlayan NLPC tipi bilinmeksizin, kör bir şekilde değerlendirilecektir.
Bu değerlendirmede iki uzman psikiyatr, bağımsız olarak cevapları;
(1) kapsamlı/doğru,
(2) eksik/kısmen doğru,
(3) doğru ve yanlış/yanıltıcı karışımı, ve
(4) tamamen yanlış/ilgisiz olarak, 4 gruba ayıracaktır.
Her NLPC'nin yanıtlarının doğruluğu ve tekrarlanabilirliği değerlendirilecektir.
Her soruya verilen yanıtlar yüzde tabanlı olarak dökümante edilecektir.
Skorlama sonuçları, ölçtüğü kriterlere göre ayrı ayrı sunulacaktır.

TARTIŞMA VE ÇALIŞMANIN BEKLENEN SONUÇLARI

Bu çalışmaların güçlü yönleri, yapay zekânın, araştırılan sağlık alanlarında değişen seviyelerde olmakla birlikte doğru cevaplar sağlayarak hasta eğitimini artırma potansiyelini ortaya koymasıdır. Arama motorları, kullanıcıların sonuçları hızlı bir şekilde filtrelemesine ve bir konu hakkında farklı bakış açıları kazanmasına olanak tanıyan çok çeşitli bilgi kaynakları sunmaktadır. Bununla birlikte, alakasız veya güvenilmez bilgileri de döndürerek kullanıcıların

doğru ve güvenilir yanıtlar bulmak için birden çok sonucu gözden geçirmesini gerektirebilirler. ChatGPT gibi NLPC'ler ise, kolay anlaşılır tıbbi tavsiyeler verebildikleri için tıbbi içeriğe erişimi optimal düzeyde sağlama kapasitesine sahiptir. Bu araçlar, kullanıcının sorgusuna göre doğrudan ve anında kişiselleştirilmiş yanıtlar sunarak uzman bilgi ve bilgilerine hızlı erişim sağlamaktadır. Bu tür çalışmalar, NLPC tasarlayıcılarına, ilgili alanlarda bilgi eksikliği, yanlışlığı ve anlaşılabilirlik eksikliği gibi riskleri gösterebilir ve bunları düzeltme ve geliştirme yönünde ışık tutabilir. Ayrıca NLPC'lerin iki farklı dil başarısı da değerlendirilecektir.

Çalışmaların zayıf yönleri ise, NLPC'lerin karmaşık veya teknik tıbbi terminoloji ile karşı karşıya kaldıklarında doğru yanıtlar vermekte zorluk çekmeleri, ve sınırlı ve oldukça spesifik bir alanda NLPC performansının değerlendirilecek olması şeklinde özetlenebilir.

Bu çalışma ile, Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu alanında otorite olarak kabul edilen kurumların (uluslararası) derneklerin web sitelerinden temin edilen sık sorulan sorulara NLPC'lerin yanıtlarının yeterliliği, bu soruların İngilizce ya da Türkçe olarak sorulmasının yanıtlar üzerindeki etkisi, ve sonuç olarak, sağlık alanında NLPC'lerin bir danışma modeli olarak yeterliliği hakkında önemli bir farkındalık sağlanacaktır, NLPC tasarımcılarına ve sağlık profesyonellerine bu araçların hasta bilgilendirmede güvenilirlik sınırlarını, geliştirilmesi gereken alanları ve çok dilli uygulamalardaki performans farklılıklarını göstermede yol gösterici olacaktır.

KAYNAKLAR

Pay, L. (2025). Comparative Evaluation of Chatbot Responses on Coronary Artery Disease. *Turk Kardiyoloji Dernegi Arsivi-Archives of the Turkish Society of Cardiology*, 35–43. https://doi.org/10.5543/tkda.2024.78131

Hillmann, H. A. K., Angelini, E., Nizar Karfoul, Feickert, S., Mueller-Leisse, J., & Duncker, D. (2023). Accuracy and comprehensibility of chat-based artificial intelligence for patient information on atrial fibrillation and cardiac implantable electronic devices. *Europace*, *26*(1). https://doi.org/10.1093/europace/euad369

Güneş, Y. C., Cesur, T. (2024). Large Language Models: Could They Be the Next Generation of Clinical Decision Support Systems in Cardiovascular Diseases? The Anatolian Journal of Cardiology, 371–372. https://doi.org/10.14744/anatoljcardiol.2024.4469

Lee, T. J., Rao, A. K., Campbell, D. J., Radfar, N., Dayal, M., & Ayham Khrais. (2024). Evaluating ChatGPT-3.5 and ChatGPT-4.0 Responses on Hyperlipidemia for Patient Education. Cureus. https://doi.org/10.7759/cureus.61067

Carlos Martínez Hernández, González, A., Anastasiia Polianovskaia, Raúl Sánchez, Veronica Muyolema Arce, Mustafa, A., Ekaterina Vypritskaya, O. Gutiérrez, Muhammad Adnan Bashir, & Ashkan Eighaei Sedeh. (2023). The Future of Patient Education: AI-Driven Guide for Type 2 Diabetes. Cureus. https://doi.org/10.7759/cureus.48919

Carlson, J. A., Cheng, R. Z., Lange, A., Nagalakshmi, N., Rabets, J., Shah, T., & Sindhwani, P. (2024). Accuracy and Readability of Artificial Intelligence Chatbot Responses to Vasectomy-Related Questions: Public Beware. Cureus. https://doi.org/10.7759/cureus.67996

Amir Ali Rahsepar, Tavakoli, N., Kim, H. J., Hassani, C., Fereidoun Abtin, & Arash Bedayat. (2023). How AI Responds to Common Lung Cancer Questions: ChatGPT Vs Google Bard. Radiology, 307(5). https://doi.org/10.1148/radiol.230922

Sezgin, E., Chekeni, F., Lee, J., & Keim, S. (2023). Clinical Accuracy of Large Language Models and Google Search Responses to Postpartum Depression Questions: Cross-Sectional Study. Journal of Medical Internet Research, 25(1), e49240. https://doi.org/10.2196/49240

Selaskowski, B., Reiland, M., Schulze, M., Aslan, B., Kannen, K., Wiebe, A., Wallbaum, T., Boll, S., Lux, S., Philipsen, A., & Braun, N. (2023). Chatbot-supported psychoeducation in adult attention-deficit hyperactivity disorder: randomised controlled trial. *BJPsych Open*, *9*(6), e192. https://doi.org/10.1192/bjo.2023.573

Otal, H. T., Faraone, S. V., & Canbaz, M. A. (2025). A New Perspective on ADHD Research: Knowledge Graph Construction with LLMs and Network Based Insights. *Studies in Computational Intelligence*, 337–349. https://doi.org/10.1007/978-3-031-82427-2_28

ORTAOKUL MATEMATİK ÖĞRETMENLERİNİN GEOGEBRA DESTEKLİ ÇEVRE VE ALAN İLİŞKİSİNİN ÖĞRETİMİNE YÖNELİK GÖRÜŞLERİ

Ayşe Naz AYBEY
Bursa Uludağ Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Matematik Eğitimi
ORCID: 0009-0002-1835-7772
Prof. Dr. Gül KALELİ YILMAZ
Bursa Uludağ Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Matematik ve Fen Bilimleri Eğitimi, Matematik Eğitimi
ORCID: 0000-0002-8567-3639
Prof. Dr. Muhamet Emin ÖZDEMİR
Bursa Uludağ Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Matematik ve Fen Bilimleri Eğitimi, Matematik Eğitimi
ORCID: 0000-0002-5992-094X

ÖZET
Bu araştırmanın amacı, ortaokul matematik öğretmenlerinin çevre ve alan ilişkisinin GeoGebra destekli öğretimine yönelik görüşlerini incelemektir. Çevre ve alan kavramları, öğrencilerin sıkça kavram yanılgılarına düştüğü önemli geometrik konular arasında yer almaktadır. Özellikle çevre ile alanı birbirine karıştırma, formülleri ezberleme eğilimi ve soyut düşünme güçlüğü gibi problemler, bu kavramların öğretimini güçleştirmektedir. Bu bağlamda, görselleştirme ve etkileşim imkanı sunan dinamik matematik yazılımlarından biri olan GeoGebra' nın bu kavramların öğretiminde nasıl bir yol oynadığına ilişkin öğretmen görüşlerinin incelenmesi önemli görülmektedir. Bu doğrultuda belirlenen araştırma problemi "Ortaokul matematik öğretmenlerinin çevre ve alan ilişkisinin GeoGebra destekli öğretimine yönelik görüşleri nelerdir?" şeklindedir. Araştırma, nitel araştırma yöntemlerinden durum çalışması deseniyle yürütülmüştür. Çalışmanın katılımcılarını amaçlı örnekleme yoluyla seçilen 6 ortaokul matematik öğretmeni oluşturmaktadır. GeoGebra etkinliği üzerinden öğretmenlerden görüş alınacağı için öğretmenlerin uygulama konusunda temel bilgi ve becerilere sahip olması dikkate alınarak bu seçim yapılmıştır. Araştırmacı tarafından alan ve çevre ilişkisine yönelik seçilen GeoGebra etkinliği katılımcılara online ortamda uygulanmıştır. Daha sonra katılımcılardan 8 açık uçlu sorudan oluşan veri toplama aracını doldurmaları istenmiştir. Veriler, yarı yapılandırılmış görüşme formu aracılığıyla toplanmış ve içerik analizi yöntemiyle çözümlenmiştir. Çalışmada ulaşılan bulguların sonucunda, öğretmenlerin büyük çoğunluğu GeoGebra'nın çevre ve alan kavramlarının anlaşılmasını kolaylaştırdığını, somutlaştırdığını, kalıcı öğrenmeleri desteklediğini belirtmişlerdir. Aynı zamanda öğretmenlerin çoğu GeoGebra kullanımının derste zamanı verimli kullanmayı desteklediğini ifade ederken GeoGebra' nın derse hazırlık süreci açısından ek yük getirebileceğini belirtmişlerdir. Öğretmenlerin çoğuna göre GeoGebra öğrenciler için eğlenceli ve keyifli bir öğrenme ortamı sunmaktadır. Öğretmenler, öğretimi desteklediği için genel olarak GeoGebra' yı olumlu değerlendirmişlerdir. Aynı zamanda öğretmenler, GeoGebra' nın matematik derslerinde kullanımı için eğitimlerin yaygınlaştırılmasını talep etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Çevre ve Alan İlişkisi, GeoGebra, Teknoloji Destekli Matematik Öğretimi, Ortaokul Matematik Öğretmenleri.

MIDDLE SCHOOL MATHEMATICS TEACHERS' VIEWS ON TEACHING THE RELATIONSHIP BETWEEN PERIMETER AND AREA USING GEOGEBRA

ABSTRACT

The purpose of this study is to examine middle school mathematics teachers' views on teaching perimeter and area concepts using GeoGebra. Perimeter and area are important geometric topics where students frequently encounter misconceptions. Problems such as confusing perimeter and area, a tendency to memorize formulas, and difficulty with abstract thinking complicate the teaching of these concepts. In this context, it is considered important to examine teachers' views on how GeoGebra, a dynamic mathematics software that offers visualization and interaction opportunities, plays a role in teaching these concepts. Accordingly, the research problem identified is "What are middle school mathematics teachers' views on teaching the relationship between perimeter and area using GeoGebra?" The research was conducted using the case study design, one of the qualitative research methods. The participants of the study consisted of 6 middle school mathematics teachers selected through purposive sampling. Since the teachers' opinions would be gathered through a GeoGebra activity, this selection was made considering that the teachers had basic knowledge and skills in the application. The GeoGebra activity selected by the researcher regarding the area and perimeter relationship was administered to the participants online. Participants were then asked to complete a data collection tool consisting of 8 open-ended questions. The data were collected using a semi-structured interview form and analyzed using content analysis. As a result of the findings obtained in the study, the vast majority of teachers stated that GeoGebra facilitates and concretizes the understanding of the concepts of environment and area and supports lasting learning. At the same time, while most teachers stated that the use of GeoGebra supports the efficient use of time in class, they also stated that GeoGebra may add an additional burden in terms of the lesson preparation process. According to most teachers, GeoGebra provides a fun and enjoyable learning environment for students. Teachers generally evaluated GeoGebra positively because it supports teaching. At the same time, teachers requested that training on the use of GeoGebra in mathematics lessons be made more widespread.

Keywords: Perimeter and Area Relationship, GeoGebra, Technology-Supported Mathematics Teaching, Middle School Mathematics Teachers.

1.GİRİŞ

Geometri, matematiğin; nokta, doğru, düzlem, iki ve üç boyutlu şekiller ile bunlar arasındaki ilişkileri inceleyen, ayrıca bu şekillerin uzunluk, açı, alan ve hacim gibi ölçüsel özelliklerini konu alan bir bilim dalıdır (Baykul, 2000). Geometrik kavramlara ilişkin ölçme öğrenme alanındaki literatür incelendiğinde, genel olarak öğrencilerin ölçme ile ilgili kavramları anlamada sıkıntılar yaşadıkları; alan, çevre ve hacim gibi kavramların anlamlarını bilmeden ve mantığını anlamadan, ezbere öğrenilen formüller ile sonuca ulaşmaya çalıştıkları görülmektedir (Dağlı, 2010). Literatürdeki araştırmaların diğer bir ortak sonucu ise, alan ve çevre kavramlarının öğrencilerin en çok hata yaptıkları ve anlamada zorlandıkları kavramlar arasında bulunmasıdır (Chappell & Thompson, 1999; Woodward & Byrd, 1983; akt.Tan Şişman & Aksu, 2009). Kidman ve Cooper' ın (1997) dikdörtgenin alanını belirlemede 4. 6. ve 8. sınıf öğrencilerinin uzunluk ve genişliği nasıl kullandıklarını araştırmak amacıyla yaptığı çalışmanın sonucunda, sınıf fark etmeksizin, öğrencilerin büyük bir kısmının alan kavramını, dikdörtgenin kenar uzunlukları toplamı şeklinde ifade ettikleri ortaya çıkmıştır. Kamii ve Kysh (2006) tarafından yapılan diğer bir çalışmada, 4. sınıftan 8. sınıfa kadar birçok öğrencinin 'kare' yi alan ölçme birimi olarak düşünmedikleri ortaya çıkmıştır. Aynı çalışmanın alan korunumu sonuçlarına göre, 8.sınıf öğrencilerinin %33'ü bir şeklin parçalarına ayrılıp, aynı parçalar

kullanılarak oluşturulan yeni şeklin alanının değiştiğine inandıkları bulunmuştur (Tan Şişman & Aksu, 2009). Moreira ve Contente' nın (1997), yedinci sınıf öğrencilerinin alan ve çevre kavramlarını birbirleri ile karıştırdıklarını ve bu kavramlar arasında doğrusal ilişki olduğunu düşündüklerini tespit etmiştir. Bu çalışmanın sonucuna paralel olarak Emekli' nin (2001) yaptığı çalışmada 7. ve 8. sınıf öğrencilerinin çevre ve alan kavramlarında ve bunlarla ilgili formüllerde ciddi güçlük ve yanılgılara sahip olduğu belirtilmiştir. Daha önce yapılan çalışmalardan çıkan sonuçlar özetlenecek olursa, ilköğretim öğrencilerinin alanın korunumu, çevre ve alan formülleri, çevre ve alan arasındaki ilişki, alan ölçme birimi konularında güçlük çektikleri ve kavram yanılgılarına sahip oldukları görülmüştür (Tan Şişman & Aksu, 2009).
Öğrencilerin çevre ve alan kavramlarını çok iyi anlamamaları ve kavram yanılgılarına sahip olmaları; matematik derslerinde geometrik şekillerin çevre ve alan kavramlarının formüllerle ifade edilerek birbirini takip eden bir prosedür şeklinde öğretilmesinden kaynaklanmaktadır (Hacıömeroğlu & Apaydın, 2009). Bu nedenle öğrencilerin çevre ve alan kavramlarını daha kalıcı bir şekilde öğrenmeleri sağlanmalıdır (Moyer, 2001). Kavramların birbiriyle ilişkilendirildiği, kavramlara yönelik keşiflerin, genellemelerin ve ispatların yapılabildiği öğretim ortamlarının oluşmasına olanak sağlayan dinamik geometri yazılımları öğrencilerin beceriler geliştirmesine yardımcı olmaktadır (Açıkgül, 2017; Chan ve Leung , 2014; Samur, 2015; akt. Kılıç & Kaleli Yılmaz, 2024).
Dinamik yazılımlar arasında matematik öğretiminde en çok tercih edilen yazılımlardan biri olan GeoGebra ile birlikte teknoloji destekli etkinlikler tasarlanmaktadır (Kılıç & Kaleli Yılmaz, 2024). Alanyazın incelendiğinde teknoloji destekli etkinliklerle yürütülen matematik derslerinin faydalarını ortaya koyan çalışmalar bulunmaktadır (Kutluca & Zengin, 2011; Gürbüz, 2007; Reis & Özdemir, 2010). Bu çalışmalar incelendiğinde dinamik yazılımlar ile hazırlanan etkinliklerin matematiği keşfetme sürecine katkı sağladığı, öğrencilerin matematiksel yapılar arasındaki ilişkileri görmesini kolaylaştırdığı, öğrenme ve öğretme sürecini zevkli kıldığı sonucuna varılmıştır (Kutluca & Zengin, 2011). Bu sürece öğretmen adayları açısından bakıldığında ise, dinamik matematik yazılımı kullanımının daha çok görselleştirme, anlamayı kolaylaştırma, akılda kalıcılık sağlama ve somutlaştırma gibi özellikler üzerinde durdukları belirlenmiştir (Zengin, Kağızmanlı, Tatar & İşleyen, 2013). Yapılan bu değerlendirmeler doğrultusunda, öğretmenlerin derslerinde dinamik yazılımlardan biri olan GeoGebra ile birlikte teknoloji destekli etkinliklerin kullanımına yönelik görüşlerinin önemli olduğu düşünülmektedir. Bu amaç özelinde, ortaokul matematik öğretmenlerinin çevre ve alan konularının öğretimine yönelik hazırlanmış teknoloji destekli etkinlik üzerinden, öğretmenlerin derslerinde kullanabilecekleri GeoGebra uygulamasına ait düşüncelerinin incelenmesi gerekli görülmüştür.

1.1.Çalışmanın Amacı

Bu çalışmada 7.sınıf geometri ve ölçme öğrenme alanına ait dikdörtgenin çevre uzunluğuyla alanını ilişkilendirmeye yönelik dinamik matematik yazılımı GeoGebra' da hazırlanmış etkinliğin etkililiğinin ortaokul matematik öğretmen görüşleri bağlamında incelenmesi amaçlanmıştır. Bu amaç doğrultusunda belirlenen araştırma problemi "Matematik öğretmenlerinin çevre ve alan ilişkisinin GeoGebra destekli öğretimine yönelik görüşleri nelerdir?" şeklindedir.

2. YÖNTEM

2.1.Araştırma Deseni

Bu çalışmada ilköğretim matematik öğretmenlerinin çevre ve alan kavramlarının öğretiminde GeoGebra uygulamasının kullanılmasına yönelik düşünceleri hakkında kapsamlı bilgi edinmek amacıyla durum çalışması yöntemi tercih edilmiştir. Durum çalışması; araştırılan durumun derinlemesine incelendiği, verilerin az sayıda katılımcıdan toplandığı ve bir ya da daha fazla veri toplama aracının kullanıldığı bir yöntemdir (Kaleli Yılmaz & Ergün, 2017).

2.2.Çalışma Grubu

Bu araştırmanın çalışma grubunu araştırma problemine uygun olarak toplam 6 ortaokul matematik öğretmeni oluşturmaktadır. Bu kapsamda araştırmada katılımcılar gönüllülük esasına göre amaçlı örnekleme yöntemlerinden olan ölçüt örneklemesi kullanılarak seçilmiştir. Bu çalışma grubunun seçilmesinde alınan ölçüt GeoGebra uygulamasını kullanmayı bilen ortaokul matematik öğretmenleri olması olarak belirlenmiştir. GeoGebra etkinliği üzerinden öğretmenlerden görüş alınacağı için öğretmenlerin uygulama konusunda temel bilgi ve becerilere sahip olması dikkate alınarak bu seçim yapılmıştır. Bu gerekçelere dayanarak seçilen katılımcılar Ö1, Ö2, Ö3, Ö4, Ö5 ve Ö6 olarak isimlendirilmiş ve bilgileri Tablo 1' de sunulmuştur.

Tablo 1. Katılımcılara İlişkin Bilgiler

Öğretmen Kodu	**Cinsiyet**
Ö1, Ö2, Ö3, Ö4, Ö5	Kadın
Ö6	Erkek

2.3.Verilerin Toplanması ve Veri Toplama Araçları

Araştırmacı tarafından alan ve çevre ilişkisine yönelik seçilen GeoGebra etkinliği katılımcılara online görüşme ile sunulmuştur. Daha sonra katılımcılardan 8 açık uçlu sorudan oluşan yarı yapılandırılmış görüş formunu doldurmaları istenmiştir. Veri toplama aracındaki sorular çevre ve alan konuları ile ilgili seçilen GeoGebra etkinliği dikkate alınarak hazırlanmıştır. Etkinlik ile öğrencilerin alan ve çevre kavramlarını öğrenmeleri ve kenar uzunlukları doğal sayı olan bir dikdörtgenin alanının ölçüsü verildiğinde çevre uzunluğunu, çevre uzunluğu verildiğinde alanını yorumlayabilmeleri amaçlanmaktadır. Aynı zamanda etkinlikte öğrencilerden alanı ve çevreyi hesaplamaları istenmekte olup cevaplarına göre dönüt verilmektedir.

2.4.Verilerin Analizi

Araştırmada yarı yapılandırılmış görüş formu ile elde edilen veriler içerik analizi yöntemi ile analiz edilmiştir. İçerik analizinde amaç; verileri derinlemesine inceleyerek tekrar eden verileri sistematik bir şekilde düzenleyerek kod, kategori ve temalar altında toplayarak ortaya koymaktır (Çepni, 2018). Bu doğrultuda toplanan verilerin kodlanmasında veriler detaylıca incelenmiş ve anahtar kelimeler oluşturulmuştur. Ardından bu anahtar kelimelere uygun olarak kodlamalar yapılmıştır. Kodlamaların güvenirliğinin sağlanması için aradan yaklaşık bir ay geçtikten sonra kodlamalar tekrar edilmiştir. Kodlamaların birbiri ile uyumlu olduğu görüldükten sonra veriler uygun kategoriler ve temalar altında toplanmıştır. Bulgular bölümünde ise veriler kod, kategori ve temalara uygun olarak tablolar halinde verilmiştir.

3.BULGULAR VE SONUÇ

Bulgular, kullanışlılık (kavram öğretimi açısından), zaman/süre yönetimi, öğrenci katılımı, genel değerlendirme ve öneriler üzerinden tek tek ele alınmıştır. Elde edilen bulgularda matematik öğretmenleri için Ö1, Ö2, Ö3 gibi takma isimler kullanılmıştır. Öğretmenlerin GeoGebra ile çevre-alan öğretimine yönelik görüşlerini değerlendirebilmek için bulgular tablolar halinde sunulmuştur.

Tablo 2. GeoGebra Kullanımının Alan-Çevre Kavramlarını Anlamalarına Katkıları

Temalar	Kategoriler	Kodlar	Katılımcı Cevaplarından Örnekler	Frekans
Bilişsel Katkılar	Somutlaştırma ve Görselleştirme	Somutlaştırma	Ö1, Ö2	2
		Görselleştirme	Ö2, Ö3, Ö4	3
	Kalıcılık ve Anlamlı Öğrenme	Kalıcı Öğrenme	Ö1, Ö4	2
		Kavramsal İlişki Kurma	Ö3, Ö4	2
	Kavram Yanılgılarını Azaltma	Kavram Yanılgısına Müdahale	Ö4, Ö5	2
		Kavram Yanılgısını Önleme	Ö6	1
Öğrenme Süreci Katkıları	Etkili Öğrenme Süreci	Odaklanma	Ö5	1
		Geri dönüt	Ö5	1

Tablo 2'ye göre, matematik öğretmenlerinin hepsi GeoGebra' nın öğrencilerin zihinsel süreçlerine ve kavramsal anlayışına yönelik olumlu etkilerinden bahsetmiştir. Ayrıca Ö5, GeoGebra' nın öğretim sürecini daha verimli, etkileşimli ve odaklanmayı sağlayıcı hale getirdiğini vurgulamıştır.

Tablo 3. GeoGebra' nın Alan-Çevre Kavramlarını Öğretirken Kullanışlılığı

Temalar	Kategoriler	Kodlar	Katılımcı Cevaplarından Örnekler	Frekans
Süreç Kolaylığı	Zaman ve Kullanım Kolaylığı	Kullanışlılık	Ö1, Ö3, Ö4, Ö6	4
		Zaman Tasarrufu	Ö3	1
Bilişsel Katkılar	Somutlaştırma ve Görselleştirme	Somutlaştırma	Ö1, Ö4	2
		Görselleştirme	Ö2	1
		Dinamik Yapı	Ö2, Ö5	2
	Etkin ve Anlamlı Öğrenme	Etkileşim	Ö4	1
		Anlamlı ve Kalıcı Öğrenme	Ö4	1
Teknolojik Sınırlılıklar	Erişim ve Teknolojik Sınırlılıklar	Sıradanlık	Ö5	1
		Fırsat Eşitsizliği	Ö6	1

Tablo 3' teki öğretmen görüşlerine göre çoğunluğu kullanışlı, somutlaştırıcı ve dinamik bir araç olduğunu ifade etmiştir. Ayrıca zaman tasarrufu sağlar, öğrencinin aktif katılımını ve kalıcı öğrenmesini destekler şeklinde ifadelerde bulunmuşlardır. Ancak teknolojik erişim sınırlılıklarının bazı öğrenciler için fırsat eşitsizliği yaratabileceğini bir öğretmen belirtmiştir. Bir öğretmen ise teknolojiye ulaşım imkanı fazla olan öğrencilere sıradan gelebileceğini belirtmiştir.

Tablo 4. GeoGebra Destekli Öğretimin Ders Süresinin Verimli Kullanımına Etkileri

Temalar	Kategoriler	Kodlar	Katılımcı Cevaplarından Örnekler	Frekans
Zaman Kullanımına Katkılar	Zaman Yönetimi	Zaman Tasarrufu	Ö1, Ö2, Ö4, Ö5, Ö6	5
Öğrenme Sürecine Katkılar	Öğrenme Etkinliği ve Katılım	Hızlı Öğrenme	Ö3, Ö4	2
		Etkin Katılım	Ö4	1

Tablo 4' teki öğretmenlerin görüşlerine göre, GeoGebra ders süresini verimli kullanmayı sağlar. Zaman tasarrufu sağlar, öğrencilerin kısa sürede daha fazla örnekle karşılaşmasını ve aktif katılımını arttırır.

Tablo 5. GeoGebra Kullanmanın Hazırlık Süresi Açısından Ek Yük Algısı

Temalar	Kategoriler	Kodlar	Katılımcı Cevaplarından Örnekler	Frekans
Ek Yük Algısı	Olumsuz	Başlangıçta yük	Ö4, Ö6	2
		Yükünü hafifletir	Ö1	1
	Olumlu	Getirmez	Ö3, Ö5	2
Kolaylık ve Fayda	Fayda ve Kolaylaştırıcı Etkenler	Öğretimsel fayda	Ö4, Ö2	1
		Uzun vadeli fayda	Ö6	1
		Tasarruf sağlar	Ö1, Ö3	2
		Hazır kaynak kullanımı	Ö5	1

Tablo 5' e göre, hazırlık süresi açısından GeoGebra kullanımında iki öğretmen bu durumunun başlangıçta yük getireceğini belirtmiştir. Ek yük getirmeyeceğini ve yükünü hafifleteceğini belirten öğretmenler mevcuttur. Ayrıca öğretmenlerden birkaçı GeoGebra' nın uzun vadede sağladığı faydaların bu yükü tolere edeceğini ifade etmişlerdir.

Tablo 6. GeoGebra İle Yapılan Etkinliklerin Öğrencilerin Derse Olan İlgi ve Motivasyonlarına Etkisi

Temalar	Kategoriler	Kodlar	Katılımcı Cevaplarından Örnekler	Frekans
Duyuşsal Katkılar	İlgi ve Motivasyon Artışı	İlgi Artışı	Ö1, Ö2, Ö4, Ö5	4
		Motivasyon Artışı	Ö1, Ö2, Ö3, Ö4, Ö5, Ö6	6
Teknolojik Etkileşim	Teknolojik Yeniliğin Etkisi	Verimli Öğrenme Ortamı	Ö2	1
		Çoklu duyuya hitap	Ö1	1
Bağlamsal Faktörler	Bağlama Bağlılık	Etkinin Çevresel/yaş faktörüne bağlılığı	Ö3	1
		Teknolojiye Alışkanlık	Ö3, Ö5	2

Tablo 6' daki öğretmen görüşlerine göre, GeoGebra öğrencilerin derse ilgisini ve motivasyonunu artırmakta, sınıf ortamını daha canlı ve katılımcı hale getirmektedir. Teknolojik yenilik ve çoklu duyuya hitap etme özellikleriyle öğrencilerde dikkat çekici bir öğrenme deneyimi yaratmaktadır. Ancak, teknolojiye alışkın öğrencilerde veya teknolojik imkanların çok yaygın olduğu ortamlarda bu etkinin azalacağından bahsetmişlerdir.

Tablo 7. GeoGebra' nın Eğlenceli Öğrenme Ortamı Sunma Açısından Değerlendirilmesi

Temalar	Kategoriler	Kodlar	Katılımcı Cevaplarından Örnekler	Frekans
Eğlenceli Öğrenme Ortamı Sunma Algısı	Olumlu	Eğlenceli	Ö1, Ö3, Ö4, Ö5	4
	Kısmen Olumlu	Eğlenceliliği Arttırma Önerisi	Ö6	1
	Olumsuz	Eğlenceden çok öğretici	Ö2	1
Sınırlılıklar ve Geliştirme Önerileri	Geliştirilmesi Gereken Yönler	Uzun Sürede Sıkıcılık	Ö6	1
		Oyunlaştırma Gerekliliği	Ö6	1
Yararları	Faydalı Yönler	Öğrenmeye İstek	Ö3, Ö4, Ö5	3

Tablo 7' deki öğretmen görüşlerine göre; GeoGebra, öğrenciler için eğlenceli ve keyifli bir öğrenme ortamı sunmaktadır. Öğrencilerin olumlu tutum geliştirmelerini, istekle katılmalarını ve kavramları deneyimleyerek öğrenmelerini desteklemektedir. Ancak bazı öğretmenlere göre,

uzun süreli kullanımda sıkıcı hale gelebilmekte ve daha fazla oyunlaştırma veya yenilikçi içerik ile desteklenmesi gerektiği düşünülmektedir.

Tablo 8. GeoGebra'yı Genel Olarak Değerlendirme

Temalar	Kategoriler	Kodlar	Katılımcı Cevaplarından Örnekler	Frekans
GeoGebra Genel Algı	Olumlu	Olumlu	Ö2, Ö3, Ö4, Ö5, Ö6	5
	Olumlu-Olumsuz Denge	Olumlu ve Olumsuz yönler	Ö1	1
Sebepler	Yararları	Zaman ve Maliyet Tasarrufu	Ö3	3
		Öğretimi Destekleme	Ö2, Ö4, Ö6	3
		Zaman Yönetimi	Ö5	1
	Sınırlılık	Teknolojik Alt yapı istemesi	Ö1	1

Tablo 8'e göre öğretmenler GeoGebra' yı genel olarak olumlu bir öğretim aracı olarak değerlendirmiştir. Matematik öğretmenleri; öğretimi destekleyen, öğrenme ortamını zenginleştiren ve zaman tasarrufu sağlayan bir program olduğunu belirtmişlerdir. Ancak bazı öğretmenler, teknolojik alt yapı eksikliği nedeniyle kullanımının sınırlı kalabildiğini vurgulamışlardır.

Tablo 9. GeoGebra' nın Matematik Derslerinde Kullanımını Geliştirmek İçin Öğretmen İhtiyaçları

Temalar	Kategoriler	Kodlar	Katılımcı Cevaplarından Örnekler	Frekans
Eğitim ve Mesleki Gelişim	Eğitim ve Yaygınlaştırma	Yapılandırılmış Eğitim İhtiyacı	Ö1	1
		Hizmet İçi Eğitim	Ö2, Ö4	2
		Uygulamalı Eğitim	Ö3, Ö4	2
		Uygulama Odaklı ve Hızlı Eğitim	Ö5	1
		Çevrimiçi Eğitim	Ö6	1
Kalıcı Kaynak ve İşbirliği	Destekleyici Materyaller ve Ortam	Rehber Materyal ve Paylaşım Platformları	Ö4	1
Sistemik Teşvik ve Zorunluluk	Uygulama ve Entegrasyon	Kullanım Zorunluluğu/Teşvik	Ö3	1

Tablo 9' a göre öğretmenler, GeoGebra' yı yapılandırılmış, uygulamalı ve düzeylerine uygun hizmet içi eğitimlerle öğrenmek istemişlerdir. Eğitimlerin teorik değil uygulama odaklı olması gerektiğini vurgulamışlardır. Ayrıca bir öğretmen süreci desteklemek için rehber materyallere ihtiyaç duyulduğunu ve hazırlanan etkinliklerin işbirliği sağlayacak platformlarda paylaşılması gerektiğini düşünmektedir. Bir öğretmen ise, GeoGebra kullanımını yaygınlaşması için bazı konularda kullanım zorunluluğu getirilmesi gerektiğini ifade etmiştir.

4. TARTIŞMA, SONUÇ VE ÖNERİLER

Bu bölümde sonuçlar literatüre dayanarak tartışılmış ve önerilerde bulunulmuştur. Çalışmada, öğretmenlerin büyük çoğunluğu GeoGebra dinamik yazılımını çevre ve alan kavramlarını somutlaştırmada ve kalıcı öğrenmeyi sağlamada oldukça faydalı bulduğunu belirtmişlerdir. Bu sonuç; Zengin (2015), Kaleli Yılmaz (2015)' in çalışmalarındaki GeoGebra dinamik yazılımının kalıcılığı desteklediği sonucu ile örtüşmektedir. Öğretmenler, uygulamanın aynı zamanda derslerde zamanı verimli kullanmayı desteklediğini ve öğrencilerin derse olan ilgi ve motivasyonlarını artırdığını ifade etmişlerdir. Bu bulgular, GeoGebra' nın matematik

konularını daha anlaşılır hale getirerek öğrenmeyi kolaylaştırdığı yönündeki Zengin (2017), Küçükkahveci & Kaçar (2021) çalışmalarının sonuçlarıyla örtüşmektedir.

Öğretmenler tarafından uygulamanın en başta hazırlık süreci açısından ek yük getirme ihtimali bulunsa da, uzun vadede sağladığı faydaların bu yükü dengelediği düşünülmektedir. Bununla birlikte, bir kısım öğretmen uzun süreli kullanımda sıkıcılık riskine dikkat çekerek GeoGebra' nın daha fazla oyunlaştırma ile desteklenmesi gerektiğini belirtmişlerdir. Matematik öğretmenlerinin GeoGebra kullanımı hakkında genel olarak olumlu düşüncelere sahip olmaları, GeoGebra etkinliklerini derslerinde kullanacaklarını düşündürtmektedir. Bu durum, Kılıç & Kaleli Yılmaz (2024)' ün yaptıkları çalışma ile örtüşmektedir. Genel olarak olumlu değerlendirilen bu aracı daha etkili kullanmak amacıyla öğretmenler, matematik derslerinde uygulamanın kullanımı için uygulamalı ve hizmet içi eğitimlerin yaygınlaştırılmasını talep etmektedirler. Bu durum, Ceylan (2012), Kılıç & Kaleli Yılmaz (2024)' ün yaptıkları çalışmalardaki dinamik geometri yazılımı destekli öğretimin yaygınlaştırılması düşüncesi ile paralellik göstermektedir. Ayrıca, öğretmenler GeoGebra kullanımını destekleyecek rehber materyallere ve iş birliği platformlarına ihtiyaç duymaktadırlar.

GeoGebra' nın matematik derslerinde kullanımının yaygınlaştırılması amacıyla, öğretmenlerin talepleri doğrultusunda uygulamalı ve çevrim içi, hizmet içi eğitimler yaygınlaştırılmalıdır. Öğretmenler arasındaki bilgi ve deneyim paylaşımını teşvik etmek için rehber materyaller içeren ve iş birliğini sağlayacak merkezi platformlar oluşturulması önerilir. Ayrıca, GeoGebra ile oluşturulan öğrenme ortamlarının kalıcılığını ve öğrencilerin ilgisini sürdürmek amacıyla, özellikle uzun süreli kullanımlarda, etkinliklerin oyunlaştırma yöntemleriyle desteklenmesi düşünülmelidir.

KAYNAKÇA

Açıkgül, K. (2017). *GeoGebra destekli mikro öğretim uygulaması ve oyunlaştırılmış teknolojik pedagojik alan bilgisi (TPAB) etkinliklerinin ilköğretim matematik öğretmen adaylarının TPAB düzeylerine etkisi* [Yayınlanmamış doktora tezi]. İnönü Üniversitesi.

Baykul, Y. (2000). *İlköğretimde matematik öğretimi: 1-5. Sınıflar için* (4. Baskı). PegemA yayıncılık.

Ceylan, T. (2012). *Geogebra yazılımı ortamında ilköğretim matematik öğretmen adaylarının geometrik ispat biçimlerinin incelenmesi* [Yüksek lisans tezi, Ankara Üniversitesi].

Chan, K. K., & Leung, S. W. (2014). Dinamik geometri yazılımı matematik başarısını artırır: Sistematik inceleme ve meta-analiz. *Journal of Educational Computing Research, 51*(3), 311-325.

Chappell, M. F., & Thompson, D. R. (1999). Perimeter or area?: Which measure is it? *Mathematics Teaching in the Middle School, 5*(1), 20-23.

Çepni, S. (2018). *Araştırma ve proje çalışmalarına giriş.* (8.Baskı). Trabzon: Celepler Matbaacılık.

Dağlı, H. (2010). *İlköğretim beşinci sınıf öğrencilerinin çevre, alan ve hacim konularına ilişkin kavram yanılgıları* [Yüksek lisans tezi, Afyon Kocatepe Üniversitesi].

Emekli, A. (2001). *Ölçüler konusunun öğretiminde yanılgıların teşhisi ve alınması gereken tedbirler* [Yayınlanmamış yüksek lisans tezi]. Selçuk Üniversitesi.

Gürbüz, R. (2007). Olasılık konusunda geliştirilen materyallere dayalı öğretime ilişkin öğretmen ve öğrenci görüşleri. *Kastamonu Üniversitesi Kastamonu Eğitim Dergisi, 15*(1), 259-270.

Hacıömeroğlu, G., & Apaydın, S. (2009). Tangram etkinliği ile çevre ve alan hesabı. *İlköğretim Online, 8*(2), 1-6.

Kaleli Yılmaz, G., & Ergün, A. (2017). Mikro-Öğretim Yöntemi Matematik Öğretmeni Adaylarının Teknoloji Kullanım Düzeylerini Nasıl Değiştirmektedir? Bayburt Eğitim Fakültesi Dergisi, 12(24), 573-592.

Kamii, C., & Kysh, J. (2006). The difficulty of “length x width”: Is a square the unit of measurement? *Journal of Mathematical Behavior, 25,* 105-115.
Kidman, G., & Cooper, T. J. (1997). Area integration rules for grades 4, 6, 8 students. In E. Pehkonen (Ed.), *Proceedings of the 21st Annual Conference of the International Group for the Psychology of Mathematics Education* (Vol. 3, pp. 132-143). University of Finland.
Kılıç, B., & Yılmaz, G. K. (2024). 7. Sınıf Matematik Dersi Geometri Öğrenme Alanına Yönelik Hazırlanan GeoGebra Etkinliklerinin Etkililiğinin Öğretmen Görüşleri Kapsamında İncelenmesi. *Turkish Journal of Mathematics Education, 5*(2).
Küçükkahveci, M. Ö., & Kaçar, A. (2021). Matematik öğretmen adaylarının çoklu çözüm gerektiren problemi GeoGebra ortamında çözme süreçlerinin incelenmesi. *Trakya Eğitim Dergisi, 11*(3), 1548-1560.
Kutluca, T., & Zengin, Y. (2011). Matematik öğretiminde GeoGebra kullanımı hakkında öğrenci görüşlerinin değerlendirilmesi. *Dicle Üniversitesi Ziya Gökalp Eğitim Fakültesi Dergisi,* (17), 160-172.
Moreira, C. Q., & Contente, M. do R. (1997). The role of writing to foster pupil’s learning about area. In E. Pehkonen (Ed.), *Proceedings of the 21st PME International Conference* (Vol. 3, pp. 256-263).
Moyer, P. S. (2001). Are we having fun yet? How teachers use manipulatives to teach mathematics. *Educational Studies in Mathematics, 47,* 175–197.
Reis, Z. A., & Özdemir, Ş. (2010). Using GeoGebra as an information technology tool: Parabola teaching. *Procedia Social and Behavioral Sciences, 9,* 565-572.
Şişman, G. T., & Aksu, M. (2009). Yedinci sınıf öğrencilerinin alan ve çevre konularındaki başarıları. *İlköğretim Online, 8*(1), 243-253.
Woodward, E., & Byrd, F. (1983). Area: Included topic, neglected concept. *School Science and Mathematics, 83,* 343–347.
Yilmaz, G. K. (2015). The Effect of Dynamic Geometry Software and Physical Manipulatives on Candidate Teachers' Transformational Geometry Success. *Educational Sciences: Theory and Practice, 15*(5), 1417-1435.
Zengin, Y., Kağızmanlı, T. B., Tatar, E., & İşleyen, T. (2013). Bilgisayar destekli matematik öğretimi dersinde dinamik matematik yazılımının kullanımı/The use of dynamic mathematics software in computer assisted mathematics instruction course. *Mustafa Kemal Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 10*(23), 167-180.
Zengin, Y. (2015). *Dinamik matematik yazılımı destekli işbirlikli öğrenme modelinin ortaöğretim cebir konularının öğrenimi ve öğretiminde uygulanabilirliğinin incelenmesi* [Yayınlanmamış doktora tezi]. Atatürk Üniversitesi.
Zengin, Y. (2017). The potential of GeoGebra software for providing mathematical communication in the light of pre-service teachers' views. *Necatibey Faculty of Education Electronic Journal of Science & Mathematics Education, 11*(1).

YAŞLANAN TOPLUMLAR İÇİN EVRENSEL TASARIM YAKLAŞIMLARI: TÜRKİYE PERSPEKTİFİNDEN BİR İRDELEME

Berat Taha UZUNAL
Karabük Üniversitesi, Başak Cengiz Mimarlık Fakültesi, Mimarlık Ana Bilim Dalı
Karabük, Türkiye
ORCID: 0009-0002-4958-6500

Doç. Dr. Çiğdem BOGENÇ
Karabük Üniversitesi, Başak Cengiz Mimarlık Fakültesi, Peyzaj Mimarlığı Bölümü
Karabük, Türkiye
ORCID: 0000-0003-2790-6614

ÖZET

Son yıllarda ortalama yaşam süresinin artması ve doğurganlık oranlarının düşmesi, nüfus yapısında önemli bir dönüşüme yol açmış ve yaşlı bireylerin oranı hızla yükselmiştir. Bu demografik değişim, bağımsız yaşam, hareketlilik ve mekânsal kullanım açısından yeni gereksinimler doğurmuştur. Bu noktada şehirlerin, konutların ve kamusal alanların erişilebilir, güvenli ve kapsayıcı biçimde planlanması kritik önem taşımaktadır. Evrensel tasarım ilkeleri, farklı yaş ve yetkinlik gruplarının mekânları eşit koşullarda kullanabilmesini sağlayarak yaşlanan toplumların karşılaştığı mimari engellere çözüm sunmaktadır. Bu çalışmanın amacı, Türkiye'de yaşlanan nüfusun kentsel ve yapılı çevrede karşılaştığı erişim sorunlarını evrensel tasarım yaklaşımları çerçevesinde incelemek ve uluslararası örneklerle karşılaştırarak geleceğe yönelik öneriler geliştirmektir. Türkiye'de kamusal alanlar, toplu taşıma yapıları, konutlar ve sağlık tesislerinde erişilebilirliği sınırlayan sorunlar devam etmektedir. Bu durum, mimari mekânların kullanıcı çeşitliliğini yeterince karşılayamadığını ortaya koymaktadır. Uluslararası deneyimler, mimari mekânlarda evrensel tasarım uygulamalarının yalnızca erişilebilirlik sağlamakla kalmadığını, aynı zamanda kullanıcıların bağımsızlığını ve mekânların sürdürülebilirliğini desteklediğini göstermektedir. Özellikle gelişmiş ülkelerde yaş dostu kent politikaları ile bütüncül mekânsal çözümler geliştirildiği, bunun da yapı ölçeğinden kentsel ölçeğe kadar erişilebilirliği güçlendirdiği görülmektedir. Çalışmada elde edilen bulgular evrensel tasarımın yalnızca fiziksel engelleri kaldırmak değil, aynı zamanda mimari mekânların bütün kullanıcılar için kapsayıcı biçimde tasarlanmasını gerekli kıldığını göstermektedir. Ulusal stratejilerde bu yaklaşımın önceliklendirilmesi, tasarım süreçlerinde disiplinler arası iş birliğinin artırılması ve kullanıcı katılımının sağlanması, yaşlanan toplum için erişilebilir ve sürdürülebilir bir yapılı çevre oluşturulmasının temel koşulu olduğu görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Evrensel Tasarım, Erişilebilirlik, Yaşlılık, Aktif Yaşlanma

UNIVERSAL DESIGN APPROACHES FOR AGING SOCIETIES: AN EXAMINATION FROM THE PERSPECTIVE OF TURKEY

ABSTRACT

In recent years, the increase in average life expectancy coupled with declining fertility rates has led to a significant transformation in demographic structure, resulting in a rapid rise in the proportion of elderly individuals. This demographic shift has engendered new requirements regarding independent living, mobility, and spatial utilization. In this context, the planning of cities, residential areas, and public spaces in an accessible, safe, and inclusive manner is of critical importance. Universal design principles offer solutions to the architectural barriers faced by aging societies by ensuring that diverse age and ability groups can utilize spaces under equal conditions. The aim of this study is to examine the accessibility challenges encountered by the aging population in Turkey within the urban and built environments through the lens of universal design approaches, and to develop future-oriented recommendations by comparing

these with international precedents. Issues limiting accessibility persist in public spaces, public transportation facilities, residential buildings, and healthcare facilities in Turkey. This situation reveals that architectural spaces fail to adequately accommodate user diversity. International experiences demonstrate that universal design applications in architectural spaces not only provide accessibility but also support user independence and the sustainability of the spaces. It is observed, particularly in developed countries, that holistic spatial solutions are developed through age-friendly city policies, thereby enhancing accessibility from the building scale to the urban scale. The findings obtained in this study indicate that universal design necessitates not merely the removal of physical barriers, but also the inclusive design of architectural spaces for all users. Prioritizing this approach in national strategies, enhancing interdisciplinary collaboration during design processes, and ensuring user participation have been identified as fundamental prerequisites for creating an accessible and sustainable built environment for an aging society.
Keywords: Universal Design, Accessibility, Aging, Design for Everybody, Active Aging

1. GİRİŞ

1.1. Yaşlılık, Aktif Yaşlanma ve Yaşlı Nüfus

Yaşlanma tabiattaki her canlı varlığın yaşam sürecindeki doğumdan ölüme kadar süren değişim sürecini ifade etmektedir (Kalınkara, 2014). Yaşlılık kavramı biyolojik, kronolojik, sosyolojik, psikolojik ve toplumsal yaşlanma olarak ele alınabilse de genel kullanımda en fazla kronolojik yaşlanma üzerinden tanım yapılmaktadır (Settersten ve Mayer, 1997). Kronolojik yaşlanma takvim yaşı üzerinden yapılan yaşlanma ölçütü tanımıdır (Şentürk,2020). Yaşlanma ile birlikte fiziksel engellerin artmasından dolayı bireyler sosyal hayattan kopmaktadır (Lök ve Lök,2016). Bu nedenle yaşlı bireylerin toplumsal yaşamdan kopmalarını önlemek için aktif yaşlanma anlayışının benimsenmesi önem taşımaktadır. Aktif yaşlanma, bireylerin sağlık, güvenlik ve toplumsal katılım fırsatlarını sürdürerek yaşam kalitelerini artırmayı hedeflemektedir (Caner vd.,2013).

Toplumların yaşlanması olgusu, temel olarak doğurganlık oranlarının azalması ve doğuşta beklenen yaşam süresinin uzamasıyla açıklanmaktadır (Çuhadar ve Lordoğlu,2016). Tıp alanındaki gelişmeler, bulaşıcı hastalıkların kontrol altına alınması, beslenme ve yaşam standartlarının yükselmesi, sağlık hizmetlerine erişimin artması ve yaşam koşullarının iyileşmesi, bireylerin daha uzun süre yaşamasına olanak sağlamıştır (Bayrak,2025). Bununla birlikte, modernleşme ve kentleşme süreçleri doğurganlık oranlarının düşmesine, dolayısıyla genç nüfusun azalmasına yol açmıştır (Chani vd.,2011). Ortaya çıkan bu demografik dönüşüm, toplumların nüfus piramitlerinin yapısını köklü biçimde değiştirmekte, genç nüfusun oranı azalırken yaşlı nüfusun oranı giderek artmaktadır.

DSÖ'ne göre yaşlılık kronolojik sınıflandırmaya göre;
0-18 yaş arası: ergen, 18-65 yaş arası: genç, 65-74 yaş arası: genç-yaşlı, 74-84 yaş arası: yaşlı, 85 yaş ve üzeri: çok yaşlı kabul edilmektedir (Erik vd.,2019).

Dünya genelindeki veriler, yaşlanma olgusunun giderek hızlandığını göstermektedir. 1974'te küresel ölçekte 65 yaş üzeri bireylerin nüfus içindeki oranı %5,5 iken, bu oran 2024 yılında yaklaşık iki kat artış göstererek %10,3'e ulaşmıştır. Birleşmiş Milletler 'in öngörülerine göre, 2024–2074 arasında söz konusu oran tekrar iki katına çıkarak %20,7 seviyesine erişecektir. Aynı dönemde 80 yaş ve üzerindeki nüfusun ise üç katından fazla büyüme göstermesi beklenmektedir (WHO,2025).

Türkiye'de yaşlı nüfusun toplam nüfus içindeki payı yıllar içinde istikrarlı biçimde artmıştır. 2000 yılında 65 yaş ve üzeri bireylerin oranı %5,7 iken, 2023'te bu oran %10'un üzerine çıkmıştır (Şekil 1). Aynı dönemde çocuk nüfusun payı %29,8'den %21,4'e gerilemiş, hatta 1935'ten 2023'e kadar neredeyse yarı yarıya azalmıştır. Günümüzde 15 yaş altı bireyler toplam nüfusun yalnızca beşte birinden biraz fazlasını oluştururken, 15–64 yaş grubundaki çalışma çağındaki nüfus %68,3 ile en geniş kesimi meydana getirmektedir. Bu veriler, Türkiye'nin demografik yapısında yaşlanma eğiliminin belirginleştiğini göstermektedir (Ergöçmen,2025).

Şekil 1. Türkiye'nin Yaş Gruplarına Göre Dağılımı (TUİK,2024)

Yaşlı nüfusun artışı, yalnızca demografik bir olgu değil, aynı zamanda ekonomik, sosyal ve mekânsal boyutları olan bir dönüşümdür (Özgür ve Yakar,2021). Bireylerin yaşlılık döneminde fiziksel ve bilişsel kapasitelerinde azalmalar, bağımsız yaşam becerilerinde sınırlanmalar ve sosyal hayata katılımda kısıtlılıklar ortaya çıkabilmektedir (Tajvar vd.,2008). Özellikle hareket kabiliyeti sınırlı bireyler, toplumsal, kültürel ve ekonomik yaşama daha düşük düzeyde katılabilmekte, bu durum mekânsal düzenlemelerin önemini artırmaktadır (Erten ve Aktel,2020). Bu nedenle, yaşlılığın bireysel bir süreç olmasının ötesinde toplumsal yaşama ve mekânsal kullanıma doğrudan etki eden bir olgu olarak ortaya çıkmaktadır.
Bu bağlamda yaşlılık kavramı bireysel özellikleri ve toplumsal dinamikleriyle çok boyutlu bir süreç olarak değerlendirilmelidir. Dünya genelinde ve Türkiye'de yaşlı nüfusun hızla artması, kentlerin, konutların ve kamusal alanların yeniden düşünülmesini zorunlu kılmaktadır (Lawton & Simon, 1968). Bu noktada evrensel tasarım ilkeleri, yaşlı bireylerin bağımsızlığını, hareketliliğini ve toplumsal katılımını destekleyerek yaşlanmanın getirdiği mekânsal engelleri aşmada kritik bir araç olarak öne çıkmaktadır (Beard ve Petitot,2010). Çalışmanın devamında yaşlı bireylerin mekânsal gereksinimlerinin incelenmesi, Türkiye'deki mevcut durumun değerlendirilmesi ve uluslararası örneklerle karşılaştırılması bu çerçevede ele alınacaktır.

2. YÖNTEM

Bu çalışmada ilk olarak literatür taraması ile yaşlılık ve yaşlanan toplum kavramları hakkında genel bilgiler derlenmiştir. Yaşlanan bireylerin mekânsal gereksinimleri irdelenerek evrensel tasarım prensipleri kapsamında çözüm önerileri geliştirilmiştir. Ardından dünyadaki yaşlı dostu kentler arasında mekânsal çözümlerinde başarılı kabul edilen Japonya'nın Akita ve Fransa'nın Dijon kentlerinde yaşlanan nüfusundaki bireylere yönelik yaklaşımları incelenmiştir. Elde edilen veriler incelenerek Türkiye'nin yaşlanan nüfusuna yönelik ihtiyaçlarına çözüm önerileri sunulmuştur.

3. BULGULAR

Gelişmiş ülkelerde artan kentleşme ve nüfusun yaşlanması birbiri ile bağlantılı olarak ilerlemektedir. Gelişmiş ülkelerin nüfusunun %80'i kent alanlarında yaşamaktadır (Beard ve Petitot,2010). Bu durum kentlerin demografik yapısını doğrudan belirlemekte ve erişilebilir kent ve çevre ihtiyacını doğurmaktadır (Gillian ve Windlea,2006). Nitekim kent yaşamında yaşlı bireylerin karşılaştığı en belirgin sorunlardan biri erişilebilirlik alanında kendini göstermektedir (Danış,2009). Kent içeresindeki kaldırımların standart dışı yüksekliklerde olması, rampa eksiklikleri, düzensiz parke taşları ve yetersiz yaya geçitleri yaşlı bireyler için günlük yaşamı doğrudan zorlaştırmaktadır (Cervero,2005). Buna karşılık, bazı kentlerde bu konuda dikkate değer gelişmeler yaşanmaktadır. Yaşlı dostu topluluklar, yaşlı bireylerin bağımsız olarak topluma katılabildiği ve temel ihtiyaçlarını karşılayabildiği bir oluşumdur (Lehning vd.,2007). Yaşlı dostu kentler ve topluluklar kavramının oluşmasındaki önemli adımlardan biri Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ)'nün Yaşlı Dostu Kent modelidir. Bu model ülkelerin mevcut durumlarının analiz edilerek çözüm önerileri sunan bir kılavuz niteliğindedir. Bu kapsamda yaşlıların kentlerde karışılacağı zorluklar ve ihtiyaç duyacağı eylemler sekiz alanda derlenmiştir (WHO,2007).
Bu alanlar aşağıdaki şekilde gösterilmektedir.

Şekil 2. Yaşlı Dostu Kent Modeli (WHO,2007)

Dış mekanlar ve binalar, yaşlı bireylerin bağımsız olarak hareket edebilmesi ve yaşam kalitelerini arttırabilmesi için mimari düzenlemeleri kapsamaktadır. Bu alanda düzenli rekreasyon alanları, planlanmış yürüyüş ve bisiklet güzergahları, aralıklı dinlenme noktaları, erişilebilir kamu yapıları, uygun standartlarda yaya kaldırımı, merdiven ve rampaların tasarlanması gibi öneriler sunmaktadır (WHO,2007).

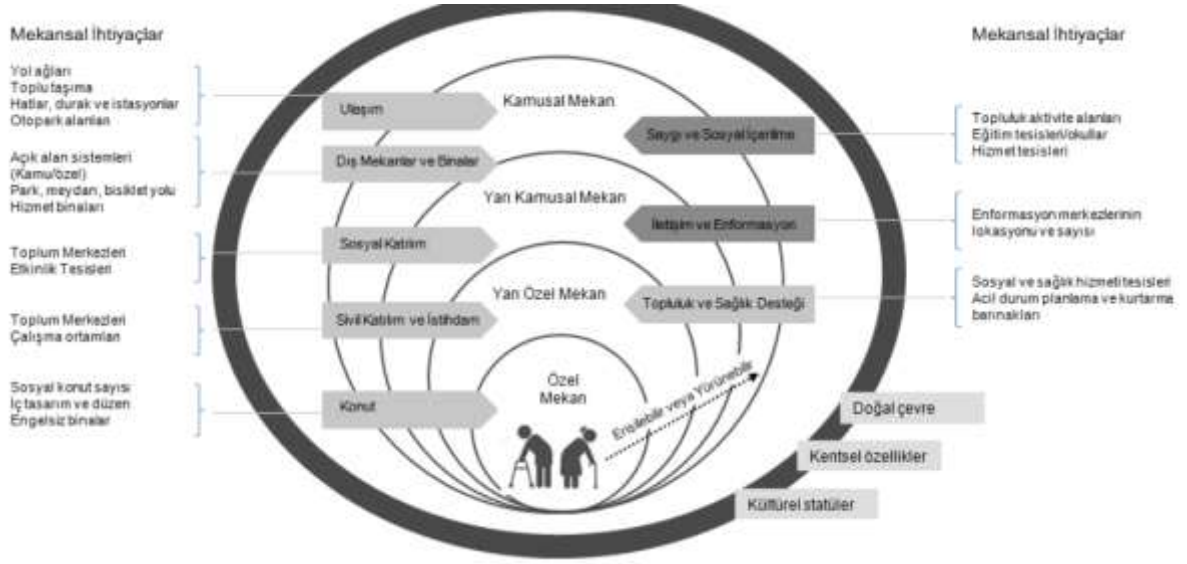
Şekil 3. Peyzaj tasarımcısı Arja Paula'nın Yaşlı Parkı Tasarımı (URL-1)

Yaşlı Dostu Kent Modeli, mekânsal kamusallık perspektifinden incelendiğinde, özel, yarı özel ve kamusal alanlarda yaşlı bireylerin farklı ihtiyaçlarını ortaya koymaktadır. Özel alanlarda konutların iç düzeni, engelsiz erişim ve sosyal konut sayısı, yaşlıların yaşam kalitesi ve güvenliği açısından temel önceliklerdir.

Şekil 4. Yaşlı Dostu Mutfak Tasarımı (URL-2)

Yarı özel mekânlarda ise sivil katılım, istihdam ve toplumsal ile sağlık desteklerinin mekânsal karşılıkları önem kazanmaktadır; bu bağlamda toplum merkezleri, etkinlik ve çalışma alanları ile sağlık hizmeti sunan tesisler öne çıkmaktadır. Ayrıca, yarı-kamusal alanlarda enformasyon merkezleri ve nitelikli iletişim araçları, yaşlıların doğru ve hızlı bilgiye ulaşmasını sağlayarak sosyal iletişimi desteklemektedir. Kamusal mekânlarda ise güçlü kamusallık, ulaşım altyapısı, dış mekânlar ve binalar ile toplumsal kapsayıcılık gereksinimlerini belirginleştirmektedir; yol ağları, toplu taşıma hatları, duraklar, parklar, meydanlar, bisiklet yolları ve hizmet binaları erişilebilirliği artırırken, okul ve etkinlik alanları sosyal içerilmeyi desteklemektedir. Örneğin, çeşitli etkinliklerin gerçekleştirildiği engelsiz ve erişilebilir tesisler ile dış mekânlar, yaşlıların toplumsal etkileşimini güçlendirmekte ve modelin sekiz alanı boyunca bütüncül bir mekânsal yaklaşım gerektirmektedir.

Şekil 3. İyi yaşlanma kentsel planlama modeli (Chao,2018)

Kullanıcı çeşitliliğini merkeze alan tasarım yaklaşımlarından biri evrensel tasarımdır. Bu yaklaşım, yaş, yetenek ve durum farklılıklarına rağmen kullanıcıların çevrelerini ve ürünleri en erişilebilir şekilde kullanabilmesini hedeflemektedir (Hatırnaz,2019). Evrensel tasarım temelde engelli bireyler için ortaya çıkan bir yaklaşım olsa da önerileri ile herkes için tasarım fikrini benimsetmiştir (Mishchenko,2014). Evrensel tasarımın temelleri Ronald L. Mace tarafından 1989'da atılmıştır. Bu yaklaşım, 1996'da North Carolina State Üniversitesi bünyesinde Evrensel Tasarım Merkezi'nin kurulmasıyla kurumsal bir kimlik kazanmıştır. Merkez, 1997'de kavramı daha anlaşılır kılmak ve herkes için tasarıma rehberlik etmek amacıyla yedi temel ilke geliştirmiştir (Story,2001).

Eşit Kullanım	Tasarımlar, farklı yeteneklere sahip bireylerin kullanımına uygun olmalı ve erişim imkânı bulunmalıdır.
Kullanımda Esneklik	Tasarımlar, farklı kullanıcı tercihlerini karşılayacak şekilde esneklik sunmalı ve çeşitli kullanım seçenekleri sağlamalıdır.
Basit ve Anlaşılır Kullanım	Tasarım, değişken okuma seviyeleri ve dil yeterliliklerine sahip kullanıcılar tarafından kolayca anlaşılabilir olmalıdır.
Algılanabilir Bilgilendirme	Tasarım, çevresel faktörlerden veya kullanıcıların duyusal farklılıklarından etkilenmeden gerekli bilgiyi iletebilmelidir.
Hata Toleransı	Tasarım, kazara veya istem dışı yapılan eylemlerden kaynaklanabilecek riskleri ve olumsuz sonuçları en aza indirmelidir.
Düşük Fiziksel Çaba	Tasarım, kullanıcıdan minimum güç harcamasını talep etmeli ve fiziksel çabayı azaltacak şekilde tasarlanmalıdır.
Uygun Boyut ve Mekân	Tasarım, kullanıcıların erişim ve kullanımını engellemeyecek yeterli alan sağlayacak biçimde düzenlenmelidir.

Tablo 1. Evrensel Tasarım İlkeleri
(The Center For Unıversal Desıgn, NC State University, 1997)

Türkiye'de yaşlı nüfusun 2019–2024 arasında %20,7 artarak 9,1 milyona ve toplam nüfusun %10,6'sına ulaştığı görülmektedir (TÜİK, 2024). Bu artış, konut, kamusal alan ve ulaşım altyapısında erişilebilirlik gereksinimini artırmıştır. Evrensel tasarım, yaş ve yetenek farkı gözetmeksizin herkesin çevreyi kullanabilmesini amaçlayan bir yaklaşımdır (Dostoğlu, Şahin & Taneli, 2009). Türkiye'de 5378 sayılı Engelliler Hakkında Kanun ve Erişilebilirlik İzleme ve Denetleme Yönetmeliği erişilebilir çevreyi yasal zorunluluk haline getirmiştir (Şahin ve Çiftyıldız,2024). Ayrıca TS 9111 ile özürlüler ve hareket kısıtlılığı bulunan bireyler için binalarda ulaşılabilirlik gerekleri ve TS 12576 kaldırım ve yaya geçitlerinde ulaşılabilirlik için yapısal önlemler ve işaretlemelerin tasarım standartları, binalar ve şehir içi yollar için erişilebilir tasarım ölçütlerini tanımlamıştır (Arslantaş ve Güngör,2014). Ancak uygulamada standartların yetersiz uygulanması, bakım eksiklikleri ve mevcut yapı stokunun uyarlanmasında yetersizlikler sürmektedir (Tutal, 2016). Buna rağmen 2020 yılının "Erişilebilirlik Yılı" olarak belirlenmesi gibi yaklaşımlar, belediyeler arası ödül programları ve atölyeler farkındalığı artırmıştır (Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı, 2020). Son yıllarda yapılan çalışmalar, yaşlı bireylerin yerinde yaşlanmasını destekleyen evrensel tasarımın hem fiziksel hem dijital alanlarda yaygınlaştırılması gerektiğini vurgulamaktadır.

3.1. Dünyadan Yaşlı Dostu Kent Örnekleri

3.1.1. Akita, Japonya

Japonya demografik verilere göre günümüzün en hızlı yaşlanan toplumlarındandır (Cantürk,2021). Ülkede 65 yaş ve üzeri nüfus oranı BM verilerine göre 2022 yılı itibarıyla %29,9 seviyesine ulaşmıştır. Bu oran ile Monako'dan sonra dünyanın en yaşlı ikinci ülkesi konumundadır (Bulut,2024). Japonya küresel ölçekte "süper yaşlı toplum" kategorisinde değerlendirilmektedir (Cabinet Office,2018). Artan yaşam süresi, düşük doğurganlık oranı ve kırsal bölgelerden büyük şehirlere göç eğilimleri, yalnızca sosyal politikaları değil, aynı zamanda şehircilik ve mimarlık yaklaşımlarını da yeniden şekillendirmiştir (Inoue ve Inoue,2024). Bu bağlamda ülke genelinde engelsiz yaşam ve evrensel tasarım ilkeleri yasal mevzuat ve uygulama rehberleri aracılığıyla kentsel planlama süreçlerine dâhil edilmiştir.

Bu dönüşümün en dikkat çekici örneklerinden biri, Tohoku bölgesinde yer alan Akita kentidir. Doğal çevresi, tarımsal üretim kültürü ve dağlık topografyasıyla bilinen kent, aynı zamanda Japonya'nın en yüksek yaşlı nüfus oranına sahip bölgelerinden biridir. 2023 yılı itibarıyla Akita ilinde 65 yaş ve üzeri nüfus oranı %36'ya ulaşmıştır (Akita Prefectural Government, 2023). Genç nüfusun büyük kentlere göç etmesiyle birlikte Akita, yaşlı bireylerin yoğunlukta olduğu bir demografik yapıya evrilmiştir. Bu gelişme karşısında yerel yönetimi "yaşlı dostu şehir" politikalarını yalnızca sosyal refah bağlamında değil, mekânsal sürdürülebilirlik çerçevesinde ele almaya yöneltmiştir (Kadoya,2013).

Akita yönetimi, Japonya'nın ulusal düzeyde yürüttüğü "Yaşlı Dostu Şehirler ve Topluluklar Girişimi" (WHO, 2007) programı ile uyumlu biçimde 2003 yılında "Akita Yaşlı Dostu Şehir Eylem Planı" uygulamaya koyulmuştur. Kent Japonya'nın hızla yaşlanan nüfusuna uyum sağlamak için geliştirdiği politikalarla, ülkenin yaşlı dostu şehircilik yaklaşımının öncü örneklerinden biri olarak öne çıkmaktadır. Eylem planına göre, 2045'e kadar kentin nüfusunun 226 bine düşmesi, buna karşın 65 yaş ve üzeri nüfus oranının %46,8'e ulaşması beklenmektedir. Bu demografik eğilim, kentsel planlamada erişilebilirlik, güvenlik ve sosyal katılım ilkelerinin bütüncül biçimde ele alınmasını zorunlu kılmıştır (Akita City Government, 2022).

Akita'nın eylem planı, kamu yönetimi, özel sektör ve yerel topluluklar arasında kurulan üçlü iş birliği modeli üzerine inşa edilmiştir. Bu model, kentsel mekânın yalnızca fiziksel erişilebilirliğini değil, aynı zamanda yaşlı bireylerin toplumsal aidiyetini güçlendirmeyi amaçlamaktadır. Kentin planlama belgelerinde, kamusal alanlardan konut tasarımlarına kadar her ölçekte erişilebilirlik temel alınmıştır (Akita City Government, 2022; Doran et al., 2025).

Fiziksel erişimin sağlanabilmesi için güvenli kaldırım, engelsiz yol ve iklim koşullarına uyumlu çevre tasarımının önemini plandaki aksiyonlarda bulunmaktadır (Yamada et al., 2023).

Soğuk iklim koşullarına sahip Akita'da, ısıtmalı kaldırımlar, kaymaz yüzey kaplamaları ve kar tutmayan rampalar gibi mimari çözümler standart hâle gelmiştir (Firestone, 2018). Konut tasarımlarında ise eşiksiz girişler, geniş dönüş alanları ve ergonomik tutamak sistemleri bulunmaktadır (Eyong Christian, 2013).

2016'da tamamlanan çok kuşaklı belediye binası, hem idari merkez hem de toplumsal etkileşim alanı olarak kullanılmaktadır. Afet toplanma alanı işlevinin yanı sıra, vatandaşların sosyalleşebileceği erişilebilir bir kamusal mekân olarak planlanmıştır. Yapı, danışma hizmeti, tekerlekli sandalye noktaları ve yürüme destekleri ile donatılmış olup, baston tutucusu olan oturma düzenleri gibi ayrıntılar ile evrensel tasarım prensiplerini yansıtmaktadır (Firestone,2018)

Akita Belediye Binasındaki Tasarımlar (URL-3)

3.1.2. Dijon, Fransa

Fransa'nın Bourgogne-Franche-Comté bölgesinin orta büyüklükteki kenti Dijon, yaşlı nüfusun hızla arttığı gelişmiş kentlerden biridir. Ulusal İstatistik ve Ekonomik Araştırmalar Enstitüsü'ne göre 2022 yılında nüfusun %22,9'i 60 yaş ve üzerindedir (INSEE,2022). Yaşam süresinin uzaması, doğurganlık oranlarının düşmesi ve kırsal kesimlerden kente göç, kentteki demografik yapıyı değiştirmiştir. Bu değişim, kentin sosyal politikalarını ve kentsel planlamasını yeniden şekillendirmiştir.

Dijon Belediyesi, 2010 yılında Dünya Sağlık Örgütü'nün "Yaşlı Dostu Şehirler ve Topluluklar" programına katılmıştır (WHO, 2010). Bu adım, yaşlı bireylerin yaşam kalitesini artırmaya yönelik bütüncül bir sürecin başlangıcı olmuştur. Belediye, erişilebilirlik, hareketlilik ve sosyal katılım konularını öncelikli politika alanları olarak belirlemiştir (Ville de Dijon, 2025).

Dünya Sağlık Örgütü'nün yayımladığı raporlarda Dijon'un uyguladığı pratik düzenlemeler örnek olarak gösterilmektedir. Şehir, yaşlı bireylerin merkez bölgelere daha kolay ulaşması için bazı alanları yayalaştırmıştır. Tramvay platformları yeniden düzenlenmiş, bank ve oturma alanları artırılmıştır. Kaldırımlar alçaltılmış ve daha fazla kamusal tuvalet yapılmıştır Bu değişiklikler, şehir merkezinin yaşlılar için daha erişilebilir hale gelmesini sağlamıştır. Ayrıca, yaya dolaşımını kolaylaştırmış ve kamusal alan kullanımını artırmıştır (World Health Organization, 2021).

Dijon Kentsel Yayalaştırma Projesi (URL-4)

Dijon'daki yaşlı dostu planlama politikaları, belediye, özel sektör ve sivil toplum kuruluşları arasında kurulan iş birliği modeliyle yürütülmektedir. Bu model, sadece fiziksel erişimi değil, yaşlı bireylerin toplumsal katılımını da güçlendirmeyi amaçlamaktadır. Konut projeleri ve kamusal alan düzenlemeleri için planlamalar bu modele göre tasarlanmaktadır (Ville de Dijon, 2020)(URL-4)

2018 yılında l'Observatoire de l'Âge tarafından ikinci kez düzenlenen yaşlı bireylerin kent içinde aktif ve bağımsız biçimde hareket etmelerini teşvik etmek amacıyla "Hareketlilik Günü" etkinliği düzenlenmiştir. Etkinlikte katılımcılara, yaş ve fiziksel kapasitelerine uygun bisiklet, üç tekerlekli bisiklet, elektrikli bisiklet veya scooter gibi araçları deneme fırsatı sunarak yaş dostu kentsel hareketlilik anlayışının yaygınlaştırılması hedeflenmiştir (URL-4)

Dijon Hareketlilik Günü Etkinliği (URL-5)

4. SONUÇ VE ÖNERİLER

Küresel ölçekte yaşlanan nüfus, demografik yapıyı değiştirmesinin ötesinde, toplumsal, ekonomik ve mekânsal sistemlerin yeniden kurgulanmasını zorunlu kılan bir durum haline gelmiştir. Türkiye özelinde incelendiğinde, artan yaşam süresi ve azalan doğurganlık oranları nüfus piramidinde yaşlı nüfusun ağırlığını belirgin biçimde artırmaktadır. Bu durum, kamusal mekânların, konut yapılarının ve kentsel altyapının erişilebilirlik ve kapsayıcılık ilkeleri doğrultusunda yeniden ele alınmasını gerektirmektedir. Bu çalışma, yaşlanan toplumlarda evrensel tasarım yaklaşımlarını irdeleyerek, Türkiye için mekânsal sürdürülebilirlik ve toplumsal kapsayıcılık açısından çözüm önerileri sunmaktadır.

Elde edilen bulgular, evrensel tasarımın fiziksel engellerin ortadan kaldırmasının yanı sıra toplumsal eşitlik ve adil kent kullanımını sağladığını ortaya koymuştur. Japonya'nın Akita kenti ile Fransa'nın Dijon kentinde uygulanan politikalar bütüncül planlama anlayışı, katılımcı yaklaşım ve disiplinler arası iş birliğinin sağlandığı modeller olarak öne çıkmaktadır. Bu örnekler, mekânsal erişilebilirliğin sosyal katılım, güvenlik ve aidiyet duygusuyla bütünleştiği

bir yaşanabilirlik anlayışını temsil etmektedir. Türkiye'de ise erişilebilirlik konusundaki yasal düzenlemelere rağmen, uygulama süreçlerinde standartların yetersiz uygulanması, denetim eksiklikleri ve mevcut yapı stokunun uyarlanmasındaki sınırlılıklar, evrensel tasarımın mekânsal yaşama bütüncül biçimde entegre edilmesini engellemektedir. Bu durum, erişilebilirliğin bir mimari standart olmanın ötesine geçerek tasarım kültürünün bir bileşeni haline getirilmesi gerekliliğini ortaya koymaktadır.

Türkiye açısından öncelikli gereklilik, evrensel tasarım ilkelerinin ulusal mekânsal stratejilere bütüncül biçimde dâhil edilmesidir. Kentsel planlama, konut üretimi, ulaşım altyapısı ve kamusal alan düzenlemelerinde yaş dostu yaklaşımlar, engellilik bağlamından çıkarılarak yaşam döngüsünün tüm evrelerini kapsayacak biçimde genelleştirilmelidir. Tasarım süreçlerinde disiplinler arası iş birliği mekanizmalarının geliştirilmesi, kullanıcı temelli veri toplama yöntemlerinin kullanılması ve yerinde yaşlanma ilkesine dayalı mekânsal modellerin yaygınlaştırılması önem arz etmektedir. Ayrıca, dijital teknolojilerin ve akıllı kent bileşenlerinin erişilebilirlik amaçlı entegrasyonu, yaşlı bireylerin bağımsız yaşam becerilerini güçlendirecek yenilikçi bir yönelim olarak değerlendirilmelidir.

Sonuç olarak, yaşlanan toplumlar için evrensel tasarım yaklaşımları, yalnızca erişilebilir çevrelerin değil, aynı zamanda adil, kapsayıcı ve sürdürülebilir kentlerin inşası için temel bir stratejik çerçeve sunmaktadır. Türkiye'de yaşlanan nüfus yapısı, şehir planlama politikalarının, mimari uygulamaların ve toplumsal farkındalık süreçlerinin yeniden değerlendirilmesini gerektirmektedir. Bu kapsamda, evrensel tasarım anlayışı; yaşlanmanın neden olduğu mekânsal ve sosyal sınırlamaları ortadan kaldırarak, yaşlı bireylerin toplumun aktif ve bütünleşik bir parçası olmasını sağlamada anahtar rol üstlenmektedir.

KAYNAKÇA

Velittin Kalınkara, Temel Gerontoloji Yaşlılık Bilimi, Nobel Yayın Evi, Ankara, 2. Basım, 2014, s. 1.

Settersten, R. A. ve Mayer, K. U. (1997). The measurement of age, age structuring, and thelife course. Annual Review of Sociology, 23(1): 233-261.

Şentürk, Ü., 2020. Yaşlılık Sosyolojisi-Yaşlılığın Toplumsal Yörüngeleri. Dora Basım- Yayın Dağıtım, II. Baskı, Sertifika No: 44955, Bursa, 237s.

Lök, N., & Lök, S. (2016). Yaşlıların fiziksel aktivite düzeyleri ile bilişsel durumları arasındaki ilişki. Yeni Symposium, 54(2),21-24. https://doi.org/10.5455/NYS.2016006

Caner, Ö.C., Gözün, G., Hilwah, A. & Gökçek, M. (2013). Yaşlı Dostu Şehirler: Kavramsal Çerçeve ve Örneklerle Değerlendirmeler, Güneş Tıp Kitabevleri, Ankara.

GÜRSOY ÇUHADAR, S., & Lordoğlu, K. (2016). DEMOGRAFİK DÖNÜŞÜM SÜRECİNDE TÜRKİYE'DE YAŞLANMA VE SORUNLAR. Journal of Faculty of Political Science, (54).

Bayrak, S., Evrensel Tasarım Ve Erişilebilirlik Kapsamında Huzurevi Yapılarının Değerlendirilmesi, Yüksek Lisans Tezi, Yozgat Bozok Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Yozgat.

Chani, M. I., Shahid, M., & Ul, H. M. (2012). Some socio-economic determinants of fertility in Pakistan: an empirical analysis. Актуальні проблеми економіки, (5), 477-484.

Erik, H. E., Kuzu, A., Aydın, C., Yıldız, M., Keskinkılıç, H. G., Şengelen, M., & Aslan, D. (2019). DÜNYA SAĞLIK ÖRGÜTÜ AVRUPA BÖLGESİ'NDE YAŞLANMA ve İLGİLİ ÖLÇÜTLERİN DEĞERLENDİRİLMESİ. Sürekli Tıp Eğitimi Dergisi, 28(1), 17-25.

AKADLI ERGÖÇMEN, B. (2025). TÜRKİYE NÜFUSU: DEMOGRAFİK DEĞİŞİMLER VE YAŞLANAN TOPLUM. Community & Physician/Toplum ve Hekim, 40(1).

Türkiye İstatistik Kurumu (TUİK). (2024a) Adrese Dayalı Nü-fus Kayıt Sistemi Sonuçları, 2023. Haber Bülteni, Sayı: 49684
Özgür, E. M., & Yakar, M. (2021). Coğrafya önemlidir!: nüfus yaşlanmasına mekânsal bir perspektiften bakmak. Senex: Yaşlılık Çalışmaları Dergisi, 5(2), 3-29.
Tajvar, M, Arab M. ve Montazeri, A.(2008). Determinants of health-related quality of life in elderly in Tehran, Iran. BMC Public Health, 8: 323.
Erten, Ş., & Aktel, M. (2020). ENGELLİLERİN ERİŞEBİLİRLİK HAKKI: ENGELSİZ KENT YAKLAŞIMI ÇERÇEVESİNDE BİR DEĞERLENDİRME. Süleyman Demirel Üniversitesi Vizyoner Dergisi, 11(28), 898-912.
Lawton, M. P., & Simon, B. (1968). The ecology of social relationships in housing for the elderly. The Gerontologist, 8(2), 108-115.
Beard, J.R. & Petitot, C. (2010) "Ageing and Urbanization: Can Cities Be Designed toFoster Active Ageing?", Public Health Reviews, 32(2):427-450.
S. Gillian, V.B. Windlea, Housing related difficulties, housing tenureand variations in, Health Place (2006) 267–278.
Danış, M. Z. (2009). Türkiye'de yaşlı nüfusun yalnızlık ve yoksulluk durumları ve sosyal hizmet uygulamaları açısından bazı çıkarımlar. Toplum ve Sosyal Hizmet, 20(1), 67- 83.
Cervero, R., 2005, Accessible Cities and Regions: A Framework for Sustainable Transport and Urbanism in the 21st Century, Working Paper UCB-ITS-VWP-2005-3, UC Berkeley Center For Future Urban Transport.
Lehning, A., Chun, Y., Scharlach, A. (2007). Structural barriers to developing 'aging-friendly' communities. Public Policy & Aging Report.
World Health Organization-WHO (2007a). Global Age-Friendly Cities: A Guide. Geneva, Switzerland: World Health Organization. 15.09.2025 tarihinde https://apps.who.int/iris/bitstream/handle/10665/43755/9789241547307_eng.pdf?sequence=1&isAllowed=y adresinden alındı.
Chao, T.-YS (2018). Planning for Greying Cities: Age-friendly City Planning and Design Research and Practice. New York: Routledge.
Hatırnaz, A. A. (2019). ERGONOMİ ÇERÇEVESİNDE EŞİTLİKÇİ MEKAN ÜRETİM YAKLAŞIMI OLARAK "EVRENSEL TASARIM" KAVRAMI. Ergonomi, 2(3), 178-193.
Mishchenko, E. D., (2014). Herkes İçin/ile Tasarım: Evrensel Tasarıma Katılımcı Bir Yaklaşım Deneyimi, Mimar.ist,Mayıs 2014/2
Story, M. F. (2001). Principles of universal design. Universal design handbook, 2.
Dostoğlu, N., Şahin, E., Taneli, Y. (2009). Evrensel Tasarım: Tanımlar, Hedefler, İlkeler. Mimarlık Dergisi 347,34-41.
Şahin, H., & Çiftyıldız, K. (2024). Engelsiz Kent Tasarımlarının Mevzuat Bakımından Değerlendirilmesi. Şura Akademi (5 ERİŞİLEBİLİRLİK), 37-50.
Arslantaş, A. ve Güngör, C. (2014). Ankara'daki Belediye Binaları ve Çevrelerinin Erişilebilirlikle İlgili Türk Standartları Açısından İncelenmesi. Gazi Üniversitesi Fen Bilimleri Dergisi Bölüm B: Sanat Beşeri Bilimler Tasarım ve Planlama , 2 (2), 89-100.
Tutal, O. (2016). Yaşlılık, yaşam çevresi ve evrensel tasarım. Yaşlılık: Disiplinlerarası Yaklaşım, Sorunlar, Çözümler-2, 489-502.
Cabinet Office. (2018). Annual report on the aging society:2018. Retrieved fromhttps://www8.cao.go.jp/kourei/whitepaper/w-2018/gaiyou/pdf/1s1s.pdf
Inoue, T., & Inoue, N. (2024). The future process of japan's population aging: A cluster analysis using small area population projection data. Population Research and Policy Review, 43(4), 58.
Kadoya, Y. (2013). Towards an age-friendly city: The constraints preventing the elderly's participation in community programs in Akita City (No. 870). ISER Discussion Paper.

Firestone, S. (2018). Age-Friendly Akita-City in Action. AARP International: The Journal. https://doi.org/10.26419/INT.00001.020
Dijon Métropole. (2018). *Personnes âgées*. Ville de Dijon. https://www.dijon.fr/dijon-a-votre-service/personnes-agees
World Health Organization. (n.d.). *Case study: The age-friendly programme in Dijon*. Age-friendly Cities and Communities. https://extranet.who.int/agefriendlyworld/resources/age-friendly-case-studies/dijon/
URL-1 : https://jupiterplay.co.uk/news/how-to-design-a-functional-senior-park/
URL-2 : https://www.izmirbtdanismanlik.com/post/engelli-dostu-ev-calismasi
URL3:https://extranet.who.int/agefriendlyworld/wpcontent/uploads/2018/04/AkitaCity_AARPTheJournal2018.pdf
URL-4: https://extranet.who.int/agefriendlyworld/resources/age-friendly-case-studies/dijon/
URL-5: https://www.bienpublic.com/edition-dijon-ville/2017/09/19/premiere-journee-de-la-mobilite-des-seniors

KAMUSAL MEKANA ERİŞİM BAĞLAMINDA ISO21542'NİN İRDELENMESİ

Berat Taha UZUNAL
Karabük Üniversitesi, Başak Cengiz Mimarlık Fakültesi, Mimarlık Ana Bilim Dalı
Karabük, Türkiye
ORCID: 0009-0002-4958-6500

Doç. Dr. Çiğdem BOGENÇ
Karabük Üniversitesi, Başak Cengiz Mimarlık Fakültesi, Peyzaj Mimarlığı Bölümü
Karabük, Türkiye
ORCID: 0000-0003-2790-6614

ÖZET

Kamusal alanların erişilebilirliği, erişim kısıtı olan bireylerin toplumsal yaşama eşit ve tam katılımı için temel bir gerekliliktir. ISO 21542 standardı, bu ihtiyaca yönelik yapılı çevrede erişilebilirliğin sağlanması için uluslararası kabul görmüş teknik bir çerçeve sunmaktadır. Bu standart, kamusal mekanların erişim kısıtı yaşayan bireyler tarafından bağımsız ve güvenli bir şekilde kullanılabilmesi için dolaşım yolları, rampalar, ıslak hacimler, bilgilendirme ve yönlendirme sistemleri gibi kritik yapısal elemanlara yönelik ayrıntılı tasarım kriterleri ve performans gereklilikleri belirlemektedir. Bu çalışmada, ISO 21542'nin teknik çözümlerini kamusal mekanlara erişim bağlamındaki yeri ve genel uygulanabilirliği bağlamında irdelenmektedir. Kavramsal çerçeve erişilebilirlik ve evrensel tasarım kavramları etrafında şekillenmiş ve erişilebilir kamusal alanların mekânsal kullanım kalitesi ve bağımsız hareket üzerindeki doğrudan etkisi vurgulanmıştır. Çalışmada, literatür taraması ve ISO 21542 standardının teknik gerekliliklerini irdeleyen bir doküman analizine dayanmaktadır. Elde edilen bulgular, standardın teknik açıdan son derece yeterli ve kapsamlı olduğunu göstermiştir. ISO 21542, rampa eğimleri, ıslak hacim ölçüleri ve bilginin en az iki duyu aracılığıyla iletilmesi gibi net kriterler sunmaktadır. Çalışmada, standardın en önemli katkısının, erişilebilirlik çözümlerini tasarımcının bireysel yorumuna bırakmayarak, ölçülebilir, tutarlı ve objektif bir kritere bağlaması olduğu tespit edilmiştir. Kamusal mekanlarda evrensel tasarım ilkelerinin tam anlamıyla hayata geçirilebilmesi için, ISO 21542'nin sunduğu bu kapsamlı teknik çerçevenin etkin bir şekilde uygulanması ve denetlenmesinin temel gereklilik olduğu sonucuna varılmıştır. Bu bağlamda, ilgili kamu kurumları ve yerel yönetimlerin denetim sorumluluklarını artırması ve başta mimar ve mühendisler olmak üzere tüm uygulayıcılara yönelik teknik eğitimlerin yaygınlaştırılması çalışmanın temel önerilerini oluşturmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kamusal Mekân, ISO21542, Erişilebilirlik, Herkes İçin Tasarım

AN EXAMINATION OF ISO 21542 IN THE CONTEXT OF PUBLIC SPACE ACCESSIBILITY

ABSTRACT

Accessibility of public spaces is a fundamental requirement for the equal and full participation of individuals with restricted access in social life. The ISO 21542 standard presents an internationally recognized technical framework for ensuring accessibility in the built environment to address this need. This standard specifies detailed design criteria and performance requirements for critical structural elements—such as circulation routes, ramps, sanitary facilities, and information and wayfinding systems—to ensure public spaces can be used independently and safely by individuals with restricted access. This study examines the role and general applicability of ISO 21542's technical solutions within the context of access to public spaces. The conceptual framework is shaped around the concepts of accessibility and universal design, emphasizing the direct impact of accessible public spaces on the spatial

quality of use and independent movement. The study is based on a literature review and a document analysis examining the technical requirements of the ISO 21542 standard. The findings indicate that the standard is technically highly sufficient and comprehensive. ISO 21542 presents clear criteria, such as ramp gradients, dimensions for sanitary facilities, and the communication of information via at least two sensory modalities. It was determined that the standard's most significant contribution is that it binds accessibility solutions to measurable, consistent, and objective criteria, rather than leaving them to the designer's individual interpretation. It is concluded that for the full implementation of universal design principles in public spaces, the effective implementation and enforcement of this comprehensive technical framework provided by ISO 21542 is an essential requirement. In this context, the main recommendations of the study include the enhancement of inspection responsibilities by relevant public institutions and local authorities, and the widespread provision of technical training for all practitioners, particularly architects and engineers.
Keywords: Public Space, ISO 21542, Accessibility, Universal Desing

1. GİRİŞ

Kentler, binalar, altyapı sistemleri ve açık alanların birleşiminden oluşmaktadır (Lynch,1960). Bu sistem içinde kamusal mekanlar, kentsel dolaşımın ve ortak faaliyetlerin gerçekleştiği fiziksel alanları tanımlamaktadır (Erdönmez ve Çelik,2016). Bu mekanlara meydanlar, parklar, kütüphaneler, caddeler, kaldırımlar ve toplu taşıma terminalleri gibi alanlar örnek gösterilebilir (Güzel ve Sönmez,2020). Bu alanların temel işlevi, kent sakinlerinin rekreasyon, dinlenme ve bir yerden bir yere bağımsız hareket etme gibi eylemlerini gerçekleştirmelerine olanak tanımaktır. Kamusal mekanların tasarım kalitesi, bu işlevlerin ne ölçüde yerine getirilebildiği ile doğrudan ilişkilidir (Gehl,2001).

Temelde bir mekânın kamusal veya halka açık olarak tanımlanması, onun pratikte herkes tarafından kullanılabilir olduğu anlamına gelmemektedir. Yapılı çevrenin fiziksel tasarımı, kentsel donatılar ve bilgilendirme sistemleri, toplumun belirli kesimleri için fiziksel engeller oluşturabilmektedir (Madanipour,1999). Merdivenler, dar geçişler, yetersiz aydınlatma, karmaşık yönlendirme veya dokunsal yüzey eksikliği gibi tasarım eksiklikleri, bazı bireylerin bu mekanları kullanmasını zorlaştırmaktadır. Bu durum, kamusal mekânın temel işlevselliğini kısıtlamaktadır. Bu sorunu çözmek için yapılı çevrenin tasarımında erişilebilirlik kavramı merkezi bir rol üstlenmektedir (Aygün vd,2018).

Erişilebilirlik kavramı, bir mekânın, ürünün veya hizmetin, erişim kısıtı olan bireyler de dahil olmak üzere, herkes tarafından bağımsız, güvenli ve konforlu bir şekilde kullanılabilmesini tanımlamaktadır (WHO,2007). Erişim kısıtlamaları, yalnızca kalıcı fiziksel engeli olan bireyleri kapsamamaktadır. Bunun dışında pusetli ebeveynler, hamileler, geçici yaralanması olanlar, yaşlı bireyler, görme veya işitme gibi duyusal farklılıklara sahip olanlar ya da bilişsel zorluk yaşayanlar gibi geniş bir kullanıcı yelpazesini kapsamaktadır (Steinfeld ve Maisel,2012). Bu yaklaşım, erişilebilirliği belirli bir kullanıcı grubuna yönelik bir gereklilikten çıkarıp, genel nüfusun değişken ihtiyaçlarını karşılayan bir tasarım problemi haline getirmektedir.

Bu probleme yönelik olarak, 1980'lerden itibaren Evrensel Tasarım yaklaşımı, mimarlık ve tasarım disiplinlerinde teknik bir temele oturtulmuştur (Iwarsson ve Ståhl,2003). Evrensel tasarım prensipleri mekanları "engelliler ve diğerleri" olarak ayıran özel çözüm anlayışını benimsememektedir. Bunun yerine geniş bir kullanıcı yelpazesi için işlevsel ve sürdürülebilir olan tek bir tasarım çözümü üretmeyi hedeflemektedir (Story,1998). Kamusal mekanlar, kullanıcı çeşitliliğinin en fazla olduğu alanlardan biri olduğundan dolayı Evrensel Tasarım ilkelerinin uygulanmasını gerektiren başlıca alanlardandır.

Herkes için tasarım yaklaşımının mimari uygulamalarda somut ve tutarlı olması gerekmektedir. Tasarımcının veya uygulayıcının bireysel yorumuna bırakılan erişilebilirlik çözümleri, genellikle yetersiz, standart dışı veya sonradan ekleme uygulamalar ile

sonuçlanmaktadır (Watchorn vd.,2023). Kamusal alanda rampanın eğimi, asansör kapısının açık kalma süresi veya yönlendirici bir yüzeyin konumu gibi ögeler bireysel yoruma bırakılmamalıdır (Çiftçi ve Kayhan Tunalı,2021). Teknik detaylarda tutarlılığı ve işlevselliği sağlamak için objektif bir standart gerekmektedir. Bu ihtiyaca yönelik olarak, asgari gereklilikleri belirlemek ve denetim için bir temel oluşturmak amacıyla uluslararası standartlar geliştirilmiştir.

Bu ihtiyaca yanıt veren en kapsamlı ve küresel ölçekte kabul görmüş teknik rehberlerden biri "ISO 21542: Yapılı çevrenin erişilebilirliği ve kullanılabilirliği" standardıdır. ISO 21542'nin gelişimi, tek bir standardın küresel gerekliliğini ortaya koyan uzun bir sürecin ürünüdür (Kose,2021). 20. yüzyılın sonlarında, başta ABD (ADA- Americans with Disabilities Act) ve Birleşik Krallık (DDA- Disability Discrimination Act) olmak üzere birçok gelişmiş ülke, kendi ulusal erişilebilirlik standartlarını ve yasal çerçevelerini oluşturmuştu (Cheausuwantavee ve Cheausuwantavee,2012). Ancak, uluslararası hareketliliğin ve ticaretin artması, standartların da ortak çatıda buluşma ihtiyacını doğurmuştur (Algan,2020). Uluslararası Standartlar Örgütü (ISO), bu farklı ulusal yaklaşımları ve en iyi uygulamaları sentezleyerek ortak bir teknik dil oluşturmayı hedeflemiştir. İlk olarak 2011 yılında yayınlanan ve daha sonra 2021'da kapsamlı bir revizyondan geçerek yeniden yayınlanan ISO 21542, bu ortak dili oluşturmayı hedeflemektedir (ISO,2021)

2. YÖNTEM

Bu çalışmada ilk olarak literatür taraması ile kamusal mekân ve erişilebilirlik standartlarının gelişimi hakkında genel bilgiler derlenmiştir. ISO 21542 standartları incelenerek kamusal alanlardaki rolü irdelenmiştir. Elde edilen bilgiler derlenerek kamusal alanlarda ISO21542 standartının erişilebilirliğe katkılarına vurgu yapılmıştır.

3. BULGULAR

ISO 21542, bir binanın veya kamusal alanın planlama aşamasından inşaatın tamamlanmasına kadar erişilebilirliğini sağlamak için mimari tasarımın birçok aşamasını kapsayan teknik bir dokümandır (Word Bank,2022). Yapılı çevrenin erişilebilirliği ve kullanılabilirliği üzerine temel bir referans olan ISO 21542 standardı spesifik teknik ölçülendirmelerin yanı sıra erişilebilirliği bütüncül bir yaklaşımla ele alan kavramsal bir çerçeve sunmaktadır. Yapılı çevreyi çeşitli bileşenleriyle ele almakta ve aşağıdaki bölümler için ölçülebilir kriterler sunmaktadır.

Yapıya Adil Yaklaşım: Bu ilke, kullanıcıların yapı ve çevresine erişimini kapsamaktadır. Örneğin belirlenmiş özel park alanlarının sağlanması, araç ve bisiklet yollarından ayrılmış yaya rotaları, güzergahta basamak veya engellerin bulunmaması, otopark ve toplu taşıma duraklarının kısa mesafelerde olması ve tüm bu lokasyonlara yönlendirmeler bulunması, yeterli aydınlatma ve görsel kontrastla desteklenmesini içermektedir (ISO21542).

Kamusal Girişler Yoluyla Adil Giriş: Yapıya girişte ayrımcılığın önlenmesini hedeflemektedir. Bu durum ana girişlerin kolayca bulunabilmesi, girişte basamak ve engellerin olmaması, geniş kapı açıklıkları, kapının önünde yeterli manevra alanı bırakılması, kapıları çalıştırmak için fazla güç gerektirmemesi ve giriş bölgesinin iyi yönlendirme, aydınlatma ve görsel kontrast ile donatılması anlamına gelmektedir (ISO21542).

Yapının Yatay Dolaşımında Yolların Adil Kullanımı: Yapı içindeki koridor ve geçişlerin herkes tarafından kullanımını tanımlamaktadır. Yatay sirkülasyonda basamak veya engellerin olmaması, yeterli manevra alanı (örn. tekerlekli sandalye dönüşleri için) olması, geniş kapı açıklıkları ve kolay açılıp kapanan kapıların bulunması, uzun sirkülasyon alanlarında dinlenme noktaları tasarlanması, net ve anlaşılır bir mekânsal düzen ve iyi yönlendirme, aydınlatma ve görsel kontrast bulunması ilkenin temel bileşenleridir (ISO21542).

Yapıların Dikey Dolaşımında Adil Erişim: Katlar arası geçişte tüm kullanıcıların aynı yolları kullanabilmesini içermektedir. Bu kriter merdivenlerde rıhtların ve basamakların uygun ölçülerde tasarlanasını ve geniş girişli seviye farkı olmayan asansörler gerektirmektedir (ISO21542).

Mekanların Adil Kullanımı: Mekanların temel işlevinden herkesin faydalanabilmesini hedeflemektedir. Mekânda geniş dolaşım alanı ve çeşitli oturma olanakları sunulmalıdır. Fiziksel erişimin yanı sıra, iyi akustik koşullar, işitme destek sistemleri, yeterli aydınlatma ve görsel kontrast sağlanması da bu kapsama girmektedir (ISO21542).
Ekipman ve Tesislerin Adil Kullanımı: Bina içindeki donatıların (banko, otomat, panel vb.) kullanımını kapsamaktadır. Yapı içindeki ekipmanların anlaşılmasının ve çalıştırılmasının kolay olması, çevresinde yeterli manevra alanı bulunması, uygun bir kullanım yüksekliğinde olması ve bilginin en az iki duyu aracılığıyla (örn. hem görsel hem işitsel) alınabilmesini gerektirmektedir (ISO21542).
Tuvalet ve Islak Hacimlerin Adil Kullanımı: Bu ilke erişilebilir ıslak hacimlerin tasarımını detaylandırmaktadır. Islak hacimler yönlendirme ile kolayca bulunabilmelidir. İçerde yeterli manevra alanı olmalıdır. Ayrıca tekerlekli sandalyeden klozete geçişte destek tutamakları bulunmalıdır. Uygun yükseklikte ve mekanizmada yerleştirilmiş lavabo, ayna, sabunluk bulunmalıdır. Kolay kullanılan armatürler ile kesintisiz aydınlatma sağlanmalıdır (ISO21542).
Adil Çıkış ve Tahliye Yolları ile Net Acil Durum Planlaması: Acil durumlarda herkesin güvenliğini sağlamayı hedeflemektedir. Tahliye rotalarında basamak veya engel olmaması, yangına karşı korumalı liftler ve asansörler bulunması, aydınlatmalı yönlendirme levhaları ile kaçış rotasının aydınlatmasının sağlanması ile erişilebilir tahliye sağlanmalıdır (ISO21542).
Önemli Bilgilerin İki veya Daha Fazla Duyu Aracılığıyla İletilmesi: Bilginin (uyarı, yönlendirme, bilgilendirme) farklı duyusal yeteneklere sahip kişilere ulaştırılmasını zorunlu kılmaktadır. Bu ilke bilginin görsel, işitsel ve dokunsal kanallar aracılığıyla sunulması anlamına gelmektedir (ISO21542).
Bu kriterler, ISO 21542'nin kamusal alanların herkes tarafından eşit şekilde kullanılması ön planda tutularak oluşturulmuştur. Standardın asıl önemi; bir kent meydanı, park veya ulaşım terminali gibi karmaşık, çoklu fonksiyona sahip ve kullanıcı çeşitliliğinin en yüksek olduğu alanlara bütüncül bir tasarım mantığı getirmesidir. Kamusal mekanların işlevselliğini artırmayı hedefleyen bu yaklaşımlar, farklı yapısal ihtiyaçlara eşit erişim imkânları sunmaya yöneliktir.
Standardın yalnızca fiziksel değil, duyusal ve bilişsel gereksinimleri de kapsaması, kamusal alanların değişken kullanıcı profiline yanıt verebilmesi için kritik bir katkıdır. Bu standart sayesinde kamusal alan tasarımı, tasarımcının bireysel yorumuna veya sonradan eklenen çözümlere bırakılmak yerine, Evrensel Tasarım ilkelerini temel alan, ölçülebilir, tutarlı ve denetlenebilir objektif bir zemine oturtulmaktadır. Bu bulgular, standardın teknik açıdan yeterli bir rehber olduğunu ve erişilebilirlik yönünde küresel bir standart olarak kullanılabileceğini göstermektedir.

4. SONUÇ VE ÖNERİLER

Bu çalışmada, kamusal mekanların erişim kısıtı olan bireyler de dahil olmak üzere herkes tarafından eşit, bağımsız ve güvenli kullanımını hedefleyen ISO 21542 standardının teknik çerçevesi ve uygulanabilirliği irdelenmiştir. Yapılan ISO21542 doküman analizi ve literatür taraması sonucunda, standardın teknik açıdan kapsamlı ve evrensel tasarım ilkeleriyle uyumlu olduğu tespit edilmiştir. ISO 21542, rampa eğimlerinden yönlendirici yüzeylere, ıslak hacim ölçülerinden acil durum tahliyesine kadar yapılı çevrenin tüm kritik bileşenlerini ele almaktadır. Standardın önemi, erişilebilirliği "bireysel yoruma" veya "sonradan eklenen" çözümlere bırakmadan, ölçülebilir, tutarlı ve objektif bir zemine oturtmasıdır. Özellikle, yalnızca fiziksel erişimi değil, aynı zamanda bilginin en az iki duyu aracılığıyla iletilmesi gibi kriterlerle duyusal ve bilişsel gereksinimleri de kapsaması, onun kamusal alanların değişken kullanıcı profiline

yanıt verebildiğini göstermektedir. Bu bağlamda, kamusal mekanlarda gerçek bir erişilebilirliğin sağlanması için ISO 21542'nin sunduğu teknik kriterlerin denetlenebilir ve etkin bir şekilde uygulanması temel gerekliliktir. Bu hedefe ulaşmak için öncelikli öneri, yerel yönetimlerin ve ilgili kamu kurumlarının tasarım ve uygulama süreçlerindeki denetim sorumluluklarını artırmasıdır. ISO 21542 kriterleri, projelerin ihale, uygulama ve geçici kabul aşamalarında uyulması zorunlu, yaptırıma tabi bağlayıcı maddeler olarak şartnamelerde ve ilgili yönetmeliklerde net bir şekilde yer almalıdır. Buna ek olarak, standardın teknik detaylarının doğru anlaşılması ve uygulanması için mimar, peyzaj mimarı, plancı ve mühendisler başta olmak üzere tüm uygulayıcılara yönelik meslek içi teknik eğitimlerin sürekli hale getirilmesi ve yaygınlaştırılması gerekmektedir. Bu eğitimler, ilgili meslek odaları ve üniversitelerin mimarlık ve mühendislik fakültelerinin müfredatlarına entegre edilerek, farkındalığın ötesinde teknik bir yetkinlik kazandırılmalıdır.

Çalışmada ISO2154'nin erişilebilirliğe geniş çerçeveden bakan yaklaşımı vurgulanarak gelecek çalışmalarda, mevcut kamusal mekanların ISO 21542 kriterlerine ne düzeyde uyduğunu analiz eden saha çalışmaları ve karşılaştırmalı vaka analizleri yapılması önerilmektedir. Böylece, uygulamada karşılaşılan denetim eksikliklerinin altındaki yatan nedenleri anlamak amacıyla uygulayıcılar ve denetçiler ile yapılacak nitel araştırmalar, alana önemli teorik ve pratik katkılar sunacaktır.

KAYNAKÇA

Lynch, K. (2023, November). The image of the city (1960). In Anthologie zum Städtebau. Band III: Vom Wiederaufbau nach dem Zweiten Weltkrieg bis zur zeitgenössischen Stadt (pp. 481-488). Gebr. Mann Verlag.

Erdönmez, E., & Çelik, F. (2016). Kentsel mekânda kamusal alan ilişkileri. TÜBA-KED Türkiye Bilimler Akademisi Kültür Envanteri Dergisi, (14), 145-163.

İmren Güzel, B. & Özdemir Sönmez, N. (2020). "Kamusal Mekanlarda Kültür Kavramının Etkisi" International Social Sciences Studies Journal, (e-ISSN:2587-1587) Vol:6, Issue: 59; pp:1333-1347.

GEHL, J., (2001),Life Between Buildings, Danish Architectural Press, Copenhagen.

Madanipour, A. (1999). Why are the design and development of public spaces significant for cities?. Environment and planning B: Planning and Design, 26(6), 879-891.

Aygün, E., Korkut, A., & Kiper, T. (2018). Engelli bireyler için kentsel dış mekanlara erişilebilirliğin incelenmesi: Tekirdağ örneği. *Artium*, *6*(2), 20-32.

WHO, 2007. Global Age - Friendly Cities: A Guide World Health Organization Ageing and Life Course, Family and Community Health. Web sitesi http://www.who.int/ageing/publications/Global_age_ friendly_cities_Guide_English.pdf, ISBN: 9789241547307

Steinfeld, E., & Maisel, J. (2012). *Universal design: Creating inclusive environments*. John Wiley & Sons.

Iwarsson, S., & Ståhl, A. (2003). Accessibility, usability and universal design—positioning and definition of concepts describing person-environment relationships. *Disability and rehabilitation*, *25*(2), 57-66.

Story, M. F. (1998). Maximizing usability: the principles of universal design. *Assistive technology*, *10*(1), 4-12.

Watchorn, V., Hitch, D., Tucker, R., Frawley, P., Aedy, K., & Grant, C. (2023). Evaluating universal design of built environments: an empirical study of stakeholder practice and perceptions. *Journal of Housing and the Built Environment*, *38*(3), 1491-1510.

Çiftci, S. K., & Kayhan Tunalı, S. (2021). Evrensel tasarım kapsamında kamusal iç mekânlarda biçimlenme. *Journal of ınternational social research*, *14*(77).

Kose, S. (2021). From barrier-free to universal/inclusive design: how far have we progressed during these 60 years in Japan?. In Universal Design 2021: From Special to Mainstream Solutions (pp. 32-40). IOS Press.
Cheausuwantavee, T., & Cheausuwantavee, C. (2012). Rights, equality, educational provisions and facilities for students with disabilities in Thailand: Legal and practical perspectives over the past decade. Disability, CBR & Inclusive Development, 23(1), 70-91.
Algan, F. M. (2020). Standardizasyon sisteminin yönetişimi. Verimlilik Dergisi, (4), 175-201.
ISO 21542:2021 Building construction — Accessibility and usability of the built environment. Vernier, Geneva: International Organization for Standardization.
World Bank. 2022. Technical Note on Accessibility. Washington,DC: World Bank.

CAUSES AND CONSEQUENCES OF TECHNOSTRESS FROM TEACHERS' PERSPECTIVES

Doç. Dr. Burak AYÇİÇEK
Tokat Gaziosmanpaşa University, Faculty of Education, Department of Educational Sciences, Tokat
ORCID: 0000-0001-8950-2207
Doç. Dr. Şenol ORAKCI
Aksaray University, Faculty of Education, Department of Educational Sciences, Aksaray
ORCID: 0000-0003-1534-1310

ABSTRACT
Teachers are increasingly exposed to technology-related stress with the rapid digitalization of schools and the growing reliance on educational technologies. The aim of this study is to explore the causes and consequences of technostress from the perspectives of teachers. The study was designed with phenomenology, one of the qualitative research methods, and conducted with 26 teachers working in three different high schools in Turkey, selected through convenience sampling. Data were collected via an open-ended question form developed by the researchers. The data were analyzed using content analysis. According to the findings, it was found that the participants mainly attributed causes of technostress to time-consuming process of learning new technologies, lack of adequate technical support, technical failures and need for basic technology training. In addition, the results indicate that problems in teaching processes, anxiety about making mistakes and low technology-use competence are perceived as chief factors that cause technostress. In terms of consequences of technostress, the participants reported that technostress negatively affected teaching-learning processes and job performance. Moreover, it was found that technostress led to traditional practices, technology avoidance, and emotional distress. These findings highlight the need for teacher-focused professional development and accessible technical support to reduce technostress in educational settings.
Keywords: Technostress, teachers, technology integration, teaching-learning processes

ÖĞRETMENLERİN BAKIŞ AÇISINDAN TEKNOSTRESİN NEDENLERİ VE SONUÇLARI

ÖZET
Okulların hızla dijitalleşmesi ve eğitim teknolojilerine olan bağımlılığın artmasıyla birlikte, öğretmenler giderek daha fazla teknoloji kaynaklı strese maruz kalmaktadır. Bu çalışmanın amacı, öğretmenlerin bakış açılarından teknostresin nedenlerini ve sonuçlarını incelemektir. Çalışma, nitel araştırma yöntemlerinden biri olan fenomenoloji ile tasarlanmış ve Türkiye'deki üç farklı lisede çalışan, uygun örnekleme yoluyla seçilen 26 öğretmenle gerçekleştirilmiştir. Veriler, araştırmacı tarafından geliştirilen açık uçlu bir soru formu aracılığıyla toplanmıştır. Veriler içerik analizi kullanılarak analiz edilmiştir. Elde edilen sonuçlar, öğretmenlerin teknostresin nedenlerini öncelikle yeni teknolojileri öğrenmenin zaman alıcı olmasına, yeterli teknik desteğin olmamasına, teknik aksaklıklara ve temel teknoloji eğitimi ihtiyacına bağladıklarını ortaya koymuştur. Ayrıca, sonuçlar; öğretim süreçlerindeki sorunların, hata yapma kaygısının ve düşük teknoloji kullanım becerisinin teknostrese neden olan başlıca

faktörler olarak algılandığını göstermektedir. Teknostresin sonuçları açısından, katılımcılar teknostresin öğretme-öğrenme süreçlerini ve iş performansını olumsuz etkilediğini belirtmişlerdir. Ayrıca, teknostresin geleneksel öğretim uygulamalarına, teknolojiden kaçınmaya ve duygusal sorunlar yaşamaya yol açtığı belirlenmiştir. Bu sonuçlar, eğitim ortamlarında teknostresi azaltmak için öğretmen odaklı mesleki gelişimin ve erişilebilir teknik desteğin gerekliliğini vurgulamaktadır.
Anahtar Kelimeler: Teknostres, öğretmenler, teknoloji entegrasyonu, öğretme-öğrenme süreçleri

1.INTRODUCTION

Today, technology has become integrated into almost every aspect of life. As people's needs and expectations change, technological tools and applications are constantly renewed; consequently, it has become necessary for society to possess a certain level of technology-use skills. A lack of knowledge about technology, the complexity of systems, and uncertainty in processes can increase individuals' workload by requiring more time and effort to complete the same tasks. The cognitive, emotional, and behavioral strains that emerge from these difficulties are conceptualized in the literature as "technostress" (Tarafdar et al., 2019). Brod (1984), the first scholar to introduce the concept of technostress, defines it as a form of stress that arises when individuals struggle to cope with computer technologies and fail to adapt to new technological systems.

Technostress is described as negative effects of technology on individuals' attitudes, thoughts and behaviours, as well as on their psychological well-being (Tu et al., 2005; Weil & Rosen, 1997). According to Chen (2012), technostress emerges in the field of education, as in many other occupational domains, as anxiety about technology and a perceived lack of self-efficacy among individuals. When educators perceive technology integration in their courses as a difficult process, they often fail to fully benefit from the potential of technology (Ertmer et al., 2012).

Tarafdar et al. (2019) conceptualize the sources of technostress in five dimensions: techno-uncertainty, techno-overload, techno-complexity, techno-invasion, and techno-insecurity. Techno-uncertainty refers to the rapid pace of technological change, which can quickly make existing knowledge and skills obsolete and create a constant pressure for individuals to update themselves. Techno-overload denotes the increase in the amount and speed of work as information and communication technologies become embedded in work processes and expand employees' tasks and responsibilities. Techno-complexity includes the difficulty of understanding and using technological systems, requiring considerable effort from individuals to adapt to new tools and applications. Techno-invasion describes the pressure arising from being continuously reachable through digital technologies, which blurs the boundaries between work and private life. Lastly, techno-insecurity is associated with employees' fears of losing their jobs or falling behind when they feel unable to keep up with technological demands.

Based on the related literature, the present study is significant because it examines technostress specifically from the perspective of teachers, who are required to integrate rapidly evolving technologies into instructional practices. By focusing on teachers' views, it was aimed to deepen understanding of the causes and consequences of technostress in school settings and to derive implications for professional development and technical support mechanisms that can foster more sustainable technology integration in education.

This study aims to explore the causes and consequences of technostress based on teachers' perspectives. To this end, answers to the following questions were sought:

1. What are the causes of technostress according to teachers?
2. What are the consequences of technostress according to teachers?

2.METHOD

2.1. Study Design

The study was designed with phenomenology, enabling a qualitative exploration of the essence of the phenomenon through participants' experiences (Creswell & Poth, 2016). The present study sought to explore teachers' perspectives on the causes and consequences of technostress in depth.

2.2. Study Group

The study group consisted of 26 teachers working in three different high schools in Turkey. The participants were selected through convenience sampling, which is one of the non-random sampling methods. Information on the participants' demographic characteristics is presented in Table 1.

Table 1. Demographic characteristics of the sample

Gender	***f***	**%**
Female	14	54
Male	12	46
Branch		
English	9	35
Mathematics	6	23
Turkish	5	19
Chemistry	4	15
Biology	2	8
Total	**26**	**100**

2.3. Data Collection Tool

In the current study, data were collected using an open-ended question form developed by the researchers. The form consisted of two parts: the first section included items on teachers' demographic characteristics, while the second section contained open-ended questions designed to examine teachers' views on the causes and consequences of technostress.

2.4. Data Collection Process

Participants were informed in advance about the aims and procedures of the study. The sample was selected so as to include teachers from different branches. Data were obtained via Google Forms during the fall semester of the 2025-2026 academic year.

2.5. Data Analysis

The data of this study were analyzed using content analysis. This approach involves systematically organizing the data and identifying underlying categories, themes and relationships that help to explain the phenomenon (Yıldırım & Şimşek, 2013). Themes were generated in line with the research questions. Participants' responses were compared in terms of similarities and differences, and corresponding codes were developed. The participants were assigned as T1, T2…

In-depth interviews were carried out, direct quotations from teachers' statements were used in reporting the findings, and experts' opinions was obtained during the data collection and analysis process to ensure the validity of the study. To ensure reliability, the formula proposed by Miles and Huberman (2015) was used. The researchers and two experts, in the department

of educational sciences, independently coded the data, and the level of agreement between coders was calculated. Miles and Huberman (2015) suggest that an agreement rate of .70 or above is acceptable; in this study, the agreement coefficient was found to be .94, indicating a high level of reliability.

3. FINDINGS

In this section, the findings of the study are presented in line with the research sub-problems.

3.1. Findings Regarding Teachers' Perspectives on the Causes of Technostress

The findings related to the causes of technostress are presented in Table 2.

Table 2. Causes of technostress

Theme	Codes	*f*
Causes of technostress	Time-consuming process of learning new technologies	18
	Lack of adequate technical support	16
	Technical failures	14
	Need for basic technology training	10
	Problems in teaching processes	8
	Anxiety about making mistakes	8
	Low technology-use competence	4

The following excerpts present participants' direct statements related to this theme and codes.

"…When something goes wrong in the system, there is rarely anyone I can reach immediately. I spend more time trying to fix technical problems than actually preparing or delivering my lessons..." (T7)

"…We are expected to use various digital tools in our classes, but nobody really teaches us how. Many of us are learning by trial and error, and that constant uncertainty is very stressful." (T9)

"I tend to get anxious when I have to use unfamiliar software in class. Even small issues make me nervous, and I worry that students or colleagues will think I am incompetent." (T14)

"…I don't feel very skilled with digital tools, so even simple tasks take me much longer than they should. While I am still trying to figure out the system, my students lose interest and I feel ineffective as a teacher." (T18)

3.2. Findings Regarding Teachers' Perspectives on the Consequences of Technostress

The findings related to the consequences of technostress are presented in Table 3.

Table 3. Consequences of technostress

Theme	Codes	*f*
Consequences of technostress	Negative impact on teaching-learning processes	15
	Decrease in job performance	13
	Return to traditional practices	11
	Technology avoidance	10
	Emotional distress	8

The views of the participants are conveyed through the following comments.

"When I am busy dealing with technical issues, I cannot fully focus on pedagogy. Instead of thinking about how to engage my students, I am thinking about whether the platform will work or if the file will open..." (T5)

"…When I struggle with technology, I notice that my performance as a teacher drops dramatically. I postpone grading, avoid preparing new materials, and end up doing only the minimum…" (T16)

"Because I am afraid the system will crash or something will go wrong, I avoid using more interactive digital tools. I keep going back to traditional methods, even when I know they are not the most effective for my students." (T12)

"...After so many bad experiences with platforms and devices, I have avoided technology whenever possible. If there is a paper-based or offline option, I always choose that, just to protect myself from the stress." (T19)

4. DISCUSSION, CONCLUSION AND RECOMMENDATIONS

The findings of the study revealed that the participants mostly mentioned that learning to use new systems takes a long time, that technical support is insufficient, that technical problems occur during use, and that they need more basic training on digital tools. This is in line with the results of Al-Fudail and Mellar (2008), who identified several key sources of technostress among teachers, including the substantial amount of time required to learn how to use technology, difficulties in accessing adequate technical support, and the need for additional training in basic technology skills. Similarly, Çoklar et al. (2016) reported that a range of factors, such as individual difficulties, technical failures, problems related to educational processes, health-related issues, and time management challenges, were associated with teachers' experiences of technostress. The results also indicate that low technology-use competence is perceived as a chief factor that causes technostress. It can be said that the participants who feel less competent with digital tools may experience more anxiety when using unfamiliar software. This supports previous studies showing that technology-use competence can reduce technostress (Lee, 2018; Li & Wang, 2020). In this respect, the findings suggest that

strengthening teachers' digital skills and self-efficacy may be an effective step in preventing or reducing technostress.

In terms of consequences, teachers reported that technostress has negative effects on teaching-learning processes and job performance, and that it can lead to traditional teaching practices, technology avoidance and emotional distress. The participants stated that dealing with technical problems distracts them from pedagogical concerns, disrupts the flow of lessons and leads them to choose simpler, less technology-intensive activities. These results are consistent with studies reporting that technostress negatively affects both teaching-learning processes and professional performance (Akgün, 2019; Jena, 2015; Lee, 2018). It can be said that technostress may cause teachers to distance themselves from innovative practices, even when they recognize the potential of technology. Furthermore, in the study conducted by Christian et al. (2020), it is noted that all stakeholders in the education system may experience technostress, which, in turn, can negatively influence the quality of education.

Overall, the study shows that technostress among teachers has both individual and institutional sources and that it may hinder efforts to achieve effective and sustainable technology integration in schools. Based on these results, it is recommended that schools provide targeted professional development to strengthen teachers' technology-use competence and offer accessible, timely technical support for frequently used systems. Teacher-focused training programmes should be organized on a regular basis to enhance teachers' technology-use competence and to support them in managing technostress more effectively.

REFERENCES

Akgün, F. (2019). Öğretim elemanlarının bilgi ve iletişim teknolojilerine yönelik kabulleri ve teknostres algıları arasındaki ilişkinin incelenmesi. *Eğitim Bilimleri Araştırmaları Dergisi, 9*(2), 40-66.

Al-Fudail, M., & Mellar, H. (2008). Investigating teacher stress when using technology. *Computers & Education, 51*(3), 1103-1110.

Brod, C. (1984). *Technostress: the human cost of the computer revolution*. Addison-Wesley Publishing Company.

Chen, T. K. (2012). Elementary EFL teachers' computer phobia and computer self-efficacy in Taiwan. *The Turkish Online Journal of Educational Technology, 11*(2), 100-107.

Christian, M., Purwanto, E., & Wibowo, S. (2020). Technostress creators on teaching performance of private universities in Jakarta during Covid-19 pandemic. *Technology Reports of Kansai University, 62*(6), 2799-2809.

Creswell, J. W., & Poth, C. N. (2016). *Qualitative inquiry and research design: Choosing among five approaches*. Sage publications.

Çoklar, A. N., Efilti, E., Şahin, Y. L., & Akçay, A. (2016). Determining the reasons of technostress experienced by teachers: A qualitative study. *Turkish Online Journal of Qualitative Inquiry, 7*(2), 71-96. https://doi.org/10.17569/tojqi.96082

Ertmer, P. A., Ottenbreit-Leftwich, A. T., Sadik, O., Sendurur, E., & Sendurur, P. (2012). Teacher beliefs and technology integration practices: A critical relationship. *Computers and Education, 59*(2), 423-435. https://doi.org/10.1016/j.compedu.2012.02.001

Jena, R.K. (2015). Technostress in ICT enabled collaborative learning environment: An empirical study among Indian academician. *Computers in Human Behavior, 51*, 1116-1123. https://doi.org/10.1016/j.chb.2015.03.020

Lee, J.Y. (2018). Mediating effect of stress coping in the relationship between technostress and teacher efficacy of early childhood teachers. *Korean Journal of Stress Research, 26*(1), 46-51. https://doi.org/10.17547/kjsr.2018.26.1.46

Li, L., Wang, X. (2021). Technostress inhibitors and creators and their impacts on university

teachers work performance in higher education. *Cognition Technology & Work*, 23, 315-330. https://doi.org/10.1007/s10111-020-00625-0
Miles, M. B., & Huberman, A. M. (2015). *Nitel veri analizi.* (Çev. Ed. S. Akbaba-Altun ve A. Ersoy). Pegem Akademi.
Tarafdar, M., Cooper, C. L., & Stich, J-F. (2019). The technostress trifecta: Techno eustress, techno distress and design: Theoretical directions and an agenda for research. *Information Systems Journal, 29*, 6-42. https://doi.org/10.1111/isj.12169
Tu, Q., Wang, K., & Shu, Q. (2005). Computer-related technostress in China. *Communications of the ACM*, *48*(4), 77-81. https://doi.org/10.1145/1053291.105332
Weil, M. M., & Rosen, L. D. (1997). *Technostress: Coping with technology@ work@ home@ pl*ay. Wiley.
Yıldırım, A., & Şimşek, H. (2013). *Sosyal bilimlerde nitel araştırma yöntemleri*. Seçkin Yayıncılık.

İHYÂ VE TECDÎDİN KAVRAMSAL ÇERÇEVESİ: VAHİY, TARİH VE SOSYO-PSİKOLOJİK DEĞİŞİM

Fikrullah ÇAKMAK
Dr. Öğr. Üyesi Atatürk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Kelam Anabilim Dalı, Erzurum,
ORCID: 0000-0002-4559-7117

ÖZET
İslam düşüncesinde ihyâ ve tecdîd kavramları, klasik literatürde geniş bir kullanım alanı bulan fakat anlam sınırları tam olarak belirginleşmemiş iki temel terimdir. Tecdîd tartışmaları çoğu kez yenileme söylemi üzerinden yürütülse de asıl mesele ilahi metnin hangi tarihsel bilinç ve hangi insan tasavvuru üzerinden anlaşıldığıdır. Bu yorumlama meselesi, tecdîdin neyi hedeflediğini belirlediği gibi ihyânın hangi bağlamda anlam kazandığını da şekillendirir. İnsanlık tarihi boyunca din, insanın vazgeçemediği bir zorunluluk olmuştur. Ancak insanın psikolojisi, toplumsal yapısı ve düşünme biçimi değiştikçe Allah–insan ilişkisini anlamlandırma biçimi de sürekli farklılaşmıştır. Vahyin ve peygamberliğin işlevi tam da bu noktada ortaya çıkar. Dünyevileşme yoluyla görünmez hale gelen ilahi gerçekliği yeniden ortaya çıkarmak bu olguların temel işlevi olarak kendini gösterir. Buna karşılık tarih boyunca ortaya çıkan tecdid hareketlerinin önemli kısmı bu sosyolojik ve psikolojik dönüşüm gerçeğini ihmal ederek metni yalnızca zaman dışı saf bir norm olarak ele almış böylece ihyânın asıl amacı noktasına eksik değerlendirmelerde bulunmuşlardır. Modern dönemde İslam dünyasında tecdîdin yeniden gündeme gelişinin nedeni siyasi çöküşlerin yanısıra metni ve dini anlamlandırma yetisinin toplumsal dönüşüm karşısında yetersiz kalmasıdır. Müslüman toplumların modern bilgi, otorite ve birey anlayışıyla karşılaşması, vahyin tarihsel bağlamında şekillenen tevhid, kader, irade ve ahlakî sorumluluk gibi temel kavramların sabit ve değişmez anlamlara sahip olduğu yönündeki geleneksel kabulleri yeniden tartışmaya açmıştır. Çalışma, tecdid ve ihyâ düşüncesinde Allah–insan ilişkisini yeniden inşa edilirken zaman ve mekân olgusunu nasıl değerlendirildiğini, yeniden yorumların gerçekten bir ihyâ niteliği taşıyıp taşımadığını ve İslam geleneğinde sürekli tekrar eden Kur'an ve sünnete dönüş çağrısının ne tür metodolojik sorunlar ürettiğini analiz etmektedir.
Anahtar Kelimeler: İlahiyat, İhyâ, Tecdid, Vahiy, Sosyoloji

CONCEPTUAL FRAMEWORK OF IHYĀ AND TAJDĪD: REVELATION, HISTORY, AND SOCIO-PSYCHOLOGICAL CHANGE

ABSTRACT
In Islamic thought, the concepts of ihyā (revitalization) and tajdīd (renewal) are two fundamental terms that appear widely in the classical literature but whose semantic boundaries are not fully defined. Although discussions on tajdīd are often framed through the discourse of "renewal," the real issue concerns the historical consciousness and the conception of the human being through which the divine text is understood. This interpretive problem not only determines what tajdīd aims to accomplish but also shapes the context in which ihyā acquires its meaning. Throughout human history, religion has remained an indispensable necessity. Yet as human psychology, social structures, and modes of thinking have changed, the ways in which the God–human relationship is interpreted have continuously transformed. The function of revelation and prophethood emerges precisely at this point. Making the divine reality—obscured through processes of secularization and worldliness—visible again constitutes their essential role. In contrast, many tajdīd movements that emerged throughout history neglected this sociological and psychological transformation and approached the text merely as a timeless normative entity, thereby offering incomplete assessments regarding the actual purpose of ihyā.

In the modern period, the renewed prominence of tajdīd in the Islamic world stems not only from political decline but also from the inadequacy of traditional modes of interpreting the text and religion in the face of societal transformation. The encounter of Muslim societies with modern forms of knowledge, authority, and conceptions of the individual has brought into question the long-standing assumption that fundamental concepts—such as tawḥīd, destiny (qadar), human will (irāda), and moral responsibility—possess fixed and unchanging meanings established in the historical context of revelation. This study analyzes how the notions of time and space are evaluated in reconstructing the God–human relationship within tajdīd and ihyā thought, whether contemporary reinterpretations genuinely constitute a form of ihyā, and what methodological problems are produced by the frequently repeated call in the Islamic tradition to "return to the Qur'an and the Sunnah.".
Keywords: Theology, Ihyā, Tajdīd, Revelation, Sociology

GİRİŞ

İslam geleneğinde Hz. Peygamber'den itibaren vahyi doğru anlama çabası bireysel tekamülün, toplumsal düzenin ve kültürel inşanın temel belirleyicilerinden biri olmuştur. Vahiy ve peygamberlik, yalnızca yeni bilgi getiren bir bildirim olmamıştır. Bunun yanında mevcut toplumsal yapının ürettiği bozulmaları tashih ederek Allah–insan ilişkisini belirli bir tarihsel bağlam içinde yeniden kuran bir müdahale olarak anlaşılmalıdır (İlhan, 2015). Bu çerçevede ihyâ ve tecdîd kavramları, klasik literatürde sıkça başvurulan fakat anlam sınırları tam olarak netleştirilememiş iki anahtar terim olarak öne çıkar. İhyâ, genellikle ilahi hakikatin görünürlüğünü artırma ve dinî bilinçteki körelmeyi giderme, tecdîd ise vahye sonradan eklemlenen, onu gölgeleyen veya dönüştüren unsurları ayıklama yönelimini ifade eder (Yazçiçek, 2008).

Bununla birlikte, ihyâ ve tecdîd üzerine yapılan çalışmalarda bu kavramların çoğu zaman yenileme ve canlandırma gibi genel anlamlarla ele alındığı, din–metin–insan ilişkisinin tarihsel çerçevede nasıl kurulduğu sorusunun ise her zaman aynı ölçüde merkeze alınmadığı görülmektedir. Bu yüzeysellik, ilahi metnin İslam düşüncesinde çoğu zaman evrensel niteliği öne çıkarılarak okunması ve bu nedenle tarihsel bağlamının yorumda yeterince dikkate alınmamasıyla ilişkilendirilebilir. Böyle bir yaklaşım, vahyin indiği toplumun zihniyeti, dili, psikolojik ihtiyaçları ve sosyal düzeni gibi tarihsel unsurların yorum sürecinde geri planda kalmasına yol açmıştır. Bu bağlamsal unsurlar dikkate alınmadığında ise tevhid, kader, irade, otorite ve ahlaki sorumluluk gibi kavramlar, tarihsel işlevlerinden koparılarak sabit ve mutlak metafizik kategoriler şeklinde okunmaya başlanmıştır. Oysa din değişmez bir hakikate işaret etse de bu hakikatin anlaşılma biçimi, insanın psiko-sosyal ve kültürel dünyasıyla birlikte sürekli değişmektedir (Ağırman, 2007; Okumuş, 2009). Tam da bu nedenle hakikatin sabit, insanın ise değişken oluşu, ihyâ ve tecdîd kavramlarının teorik ağırlık kazandığı kavramsal ekseni oluşturmaktadır.

Bu bağlamda ihyâ ve tecdîdi yalnızca doktrinel sapmaları düzeltme veya tarihsel bozulmaları tamir etme girişimleri olarak görmek yeterli değildir. Asıl mesele, ilahi metnin hangi tarihsel bilinçle, hangi insan tasavvuru ve hangi sosyo-psikolojik gerçeklik üzerinden okunduğu sorusudur. İhyâ ve tecdîd söylemleri, kaçınılmaz olarak vahiy–tarih–insan üçgeninde konumlanmakta, dini metnin sabit kabul edilen içeriği ile insan tecrübesinin değişken yapısı arasındaki ilişkiyi yeniden tanımlamaya yönelmektedir. Bu nedenle ihyâ yalnızca ilk hale dönüş iddiası olmamalıdır. İlahi hakikatin çağdaş bağlamda nasıl görünür kılınacağına dair bir bilinç problemi olarak düşünülmelidir. Tecdîd ise metnin otoritesini koruyarak tarihsel ve kültürel tortuları ayıklama meselesi olarak yeniden değerlendirilmelidir.

Bu bildirinin amacı, ihyâ ve tecdîd kavramlarını sözlük ve tarihsel kullanımlarının ötesine taşıyarak, vahiy–tarih–insan ilişkisi bağlamında kavramsal bir çerçeve içinde yeniden konumlandırmaktır. Çalışma, özellikle modern dönemde güç kazanan tecdîd söylemlerini, ilahi

metnin sabitliği ile insanın psiko-sosyal değişimi arasındaki gerilim ekseninde ele almakta ve bu iki kavramın birbirine karışmasına yol açan tarihsel ve metodolojik sebepleri tartışmaya açmaktadır. Böylece ihyâ ve tecdîd, normatif birer slogan olmaktan ziyade İslam düşüncesinde yorum faaliyetinin imkân ve sınırlarını görünür kılan teorik kavramlar olarak analiz edilmektedir.

ARAŞTIRMA VE BULGULAR

1. Din, Vahiy ve Tarih: İhyâ ve Tecdîdin Kavramsal Temeli

Din, insanlık tarihi boyunca yalnızca metafizik bir inanç sistemi değil, insanın varoluşunu anlamlandırma çabasının merkezinde yer alan kurucu bir olgudur (Şentürk & Yakut, 2014). İnsan, var olduğu andan itibaren aşkın bir varlık fikrine ihtiyaç duymuştur. Bu ihtiyaç hem insanın varoluşsal güvensizliğini hem de toplumsal düzen arayışını şekillendirmiş, din bu nedenle zorunlu bir gerçeklik olarak görülmüştür. Ancak bu zorunluluk, değişmeyen statik bir yapıyı değil insanın değişen psiko-sosyal ve kültürel şartlarına paralel olarak yeniden inşa edilen bir anlamlar bütününü ifade eder. Din değişmez bir hakikati temsil eder. Fakat bu hakikatin anlaşılma biçimi tarih boyunca değişmiştir. İhyâ ve tecdîd tartışmalarının kavramsal zemini tam da burada ortaya çıkar. Hakikat sabittir, insan sabit değildir. Dolayısıyla sabit olanın değişen tarafından nasıl anlaşıldığı bu iki kavramın belirleyici eksenini oluşturur.

İslam düşüncesinde vahyin geliş amacı, insanın dünyayla ilişkisini ortadan kaldırmak değildir. Bu ilişkiyi Allah–insan bağının kopmayacağı bir düzlemde yeniden düzenlemektir. Tarih boyunca peygamberlerin gerçekleştirdiği faaliyet, ilahi hakikatin görünürlüğünü artırmak olarak tanımlanabilir. Bu görünürlük zamanla dünyevileşme, alışkanlık, sosyolojik şartlar veya güç ilişkileri tarafından gölgelenebilir. Bu nedenle ihyâ, var olan hakikatin yeniden ortaya çıkarılması, tecdîd ise hakikatin üzerini örten yerleşik yanlışların temizlenmesi şeklinde iki farklı fakat birbiriyle ilişkili işlev üstlenir (Yazçiçek, 2008).

Kur'an'ın temel kavramları, metnin tarihsel karakterini özellikle açığa çıkarır. Örneğin hidayet, dalalet, kader, irade ve benzeri kavramlar çoğu zaman tarihsel bağlamdan koparılarak mutlak metafizik anlamlara indirgenmiştir. Oysa bunlar vahyin indiği dönemin zihniyetini dönüştürmeye yönelik seçilmiş tarihsel müdahalelerdir. Hidayet ve dalalet sadece teolojik kategoriler olmayıp bunun yanında belirli bir toplumu ıslah etmeye yönelik tarihsel işaretlerdir (Önal, 2021). Kader ve irade kavramları ise toplumun mevcut güç ilişkileri ve kadercilik eğilimlerine karşı bir düzeltme işlevi görür (Şahin, 2011). Bu kavramların tarihsel bağlamı dikkate alınmadığında dini düşünce donuklaşır, Allah–insan ilişkisi insan iradesini yok sayan mutlak ilahi belirlenimcilikle özdeşleşir ve tecdîd girişimleri sık sık başarısız olur. Sorun metnin bozulması değil metni anlamlandıran insan bilincinin değişmesine rağmen metnin zaman-dışı bir kategori olarak ele alınmasıdır**.**

Din durağan bir kurum değil sosyolojik açıdan organik bir yapıdır. Toplumun ekonomik, kültürel ve psikolojik yapısı değiştikçe dinin yorumlanma biçimi de değişir (Ağırman, 2007).. Bu kaçınılmaz değişimin vahiy tarafından tanındığını gösteren iki temel yapı vardır: Birincisi vahyin tarih içinde yeniden ve tedricen gönderilmesidir. Vahyin farklı dönemlerde farklı topluluklara tedricen indirilmesi, ilahi iradenin insanın değişen ihtiyaçlarını dikkate aldığını gösterir. İkincisi ise içtihad mekanizmasının varlığıdır. Bu mekanizma metnin anlamının tek bir tarihsel forma sabitlenemeyeceği bilakis sürekli yeniden üretilmesi gerektiği fikrinin kurumsal ifadesidir.

Tecdîd, İslami literatürde genelde dinin saf haline dönme, sapmaları düzeltme ve metni yeniden anlaşılır kılma çabası olarak değerlendirilmiştir. İbn Manzûr, Fîrûzâbâdî ve geleneksel sözlüklerin verdiği anlamlar, tecdîdin temel işlevinin bozulmuş olanı düzeltmek olduğunu vurgular (Aydın, 2018). Ancak bu kavram tarih boyunca çoğu kez genelde toplumsal değişime karşı ortaya çıkan tepkici hareketlerin meşruiyet aracı haline gelmiştir. Böylece tecdîd bazen toplumun doğal değişim süreçlerini reddeden korumacı ideolojiye dönüşmüş bazen de nassın

tarihsel bağlamından koparılarak mutlaklaştırıldığı katı literalizmin aracı olmuştur (Ağırman, 2007).

İhyâ kavramı, tecdîdden daha farklı bir işlevi yerine getirir. İhyâ, bozulanı düzeltmek anlamında değildir bilakis kaybolanı görünür kılmak, unutulmuş olanı hatırlatmak ve ilahi hakikatin asli konumunu yeniden tesis etmek anlamına gelir. Peygamberlerin şirkle mücadelesi bu bağlamda en belirgin örnektir. Şirk, sadece inançla ilgili bir hata değildir. İnsanın Tanrı gerçeğini kendi dünya çıkarlarına göre kullanmasıdır (Yazçiçek, 2008). Bu açıdan bakıldığında ihyâ, toplumsal ve psikolojik düzeyde oluşmuş bir körlüğü gidermek için yapılan köklü bir müdahaledir. Dolayısıyla ihyâ, yalnızca metne dönüş değil insanın ilahi hakikati yeniden idrak etmesini sağlayan bir bilinç yenilenmesidir.

İslam düşüncesinin erken ve klasik dönemlerinde ihyâ ve tecdîd girişimleri çoğu zaman metnin zahirine odaklanmış, insanın psiko-sosyal değişimi göz ardı edilmiştir (Gümüşoğlu, 2013). Bu durum, vahyin indiği dönemin tarihsel gerçekliğini tüm zamanlara şamil kabul eden bir anlayışı beslemiştir. Oysa vahiy, belirli bir toplumun gerçekleri üzerine inmiş, o toplumun diliyle konuşmuş, o toplumun sorunlarını hedef almış, o toplumun psikolojik ve kültürel yapısını dönüştürmeyi amaçlamıştır. Vahyin tarihsel bağlamı, akademik bilgi olmayıp metnin doğru anlaşılmasının zorunlu koşuludur. Bu bağlam dikkate alınmadığında ortaya iki uç çıkmaktadır: Birincisi tarihselliği yok sayıp vahyi tüm zamanlara aynı biçimde uygulamaya çalışan literalist yaklaşım, ikincisi ise vahyin otoritesini zayıflatıp insanı merkeze alan seküler reformizmdir (Görmez, 2002). Her iki uç, ihyâ ve tecdîdin temel mantığına aykırıdır. Çünkü ihyâ ve tecdîd ne kayıtsız reformdur ne de körü körüne taklittir. Her ikisi de vahyin maksadına uygun bir yeniden konumlandırma çabasıdır. Ancak bu çabanın doğru zeminde gerçekleşebilmesi için insanın psiko-sosyal değişiminin göz ardı edilmemesi gerekir.

İhyâ ve tecdîdin kavramsal temeli, zorunlu olarak vahiy–tarih–insan üçgeninde kurulmalıdır. Bu üçgende vahiy değişmez sabit hakikati, insan değişen ve dönüşen varlığı, tarih ise bu ikisi arasındaki ilişkiyi şekillendiren sahneyi temsil eder. Bu çerçevede ihyâ, ilahi hakikatin tarihte yeniden görünür kılınması, tecdîd ise bu görünürlüğü engelleyen psiko-sosyal ve kültürel unsurların farkına varılması anlamına gelir. Böylece her iki kavram da dinin sabitelerini korurken insanın değişen gerçekliğine duyarlı olmayı hedefler.

2. Geleneksel İhyâ/Tecdîd Arayışlarının Sorunları: Psiko-Sosyal Değişimin İhmal Edilmesi

İslam düşüncesinde ihyâ ve tecdîd, dinin özünü yeniden görünür kılma ve din içi sapmaları tashih etme amacıyla geliştirilmiş kavramlar olarak kabul edilse de tarihsel süreçte bu kavramların işleyişinde önemli metodolojik sorunlar ortaya çıkmıştır (Yazçiçek, 2008). Bu sorunların merkezinde insanın psiko-sosyal değişim gösteren bir varlık olduğu gerçeğinin ihmal edilmesi bulunmaktadır. Dini metinlerin sabit, insanın ise değişken olduğu gerilimi, ihyâ ve tecdîdin tarih boyunca neden çoğu zaman yüzeysel kaldığını açıklayan temel teorik zemindir (Görmez, 2002; Gümüşoğlu, 2013). Vahiy, belirli bir tarihsel bağlam içinde insanı dönüştürmek üzere gelmiştir. Ancak bu bağlamın sonraki dönemlerde aynen korunması mümkün olmadığı halde pek çok tecdîd girişimi vahyi tarih-üstü bir kategoriye dönüştürerek insanı metne uydurmaya çalışmıştır.

Nassın doğru anlaşılmasında zaman-mekânın rolünün göz ardı edilmesi bu sorunun en açık görünümüdür. İslam düşüncesinde tarih boyunca önemli bir yer tutan maslahat yaklaşımı bile bu sorunu tamamen çözmemiştir. İhyâ, vahyin insanı dönüştürücü niteliğini güçlendirmeyi hedeflerken tecdîd ise insanın ürettiği yanlış anlamaları temizlemeyi amaçlar. Ancak bu iki süreç insanın psiko-sosyal gerçekliği dikkate alınmadan işletildiğinde birbirine karışmış, hatta çoğu zaman birbirinin zıddı sonuçlar doğurmuştur.

Tarihsel süreçte ortaya çıkan ihyâ ve tecdîd hareketlerinin karşılaştığı bir diğer temel sorun, vahyin indiği dönemin psiko-sosyal gerçekliğinin tüm zamanlara aynen taşınmasıdır. Bu sorun, özellikle erken dönem literalist yaklaşımlarda belirgin şekilde görülür. Kur'an'ın belirli

kavramlarının tarihsel bağlamdan koparılması, Allah–insan ilişkisini mutlak irade düzenine hapseden bir anlayışı beslemiştir. Oysa bu kavramlar belirli bir toplumu dönüştürmeye yönelik tarihsel müdahalelerdir ve bağlamdan koparıldıklarında teolojik anlamda katılık üretirler. Böyle bir katılık, tecdîd girişimlerinin insanın değişen düşünce yapısını kavrayamamasına yol açar böylece tecdîd, bir tür geleneksel muhafazakarlığın teolojik argümanına dönüşür (Görmez, 2002).

En dikkat çekici sorunlardan biri, tevhid kavramının ideolojik bir söyleme dönüştürülmesidir (Polat, 2024). Tarih boyunca bazı ihyâ hareketleri tevhidi toplumun tüm davranışlarını belirleyen bir kimlik kategorisi olarak kullanmıştır. Kur'an'ın tevhid vurgusunu tarihsel bağlamının göz ardı edilmesi ve ideolojik bir çizgi olarak mutlaklaştırmak, Allah–insan ilişkisinin dinamik yapısını statikleştirmiş, ihyâ iddiası taşıyan hareketlerin çoğunda tevhidi politik bir söylem haline getirmiş ve ilahi metnin asli maksadını göz ardı ettirmiştir.

Geleneksel ihyâ girişimlerinde istenilen sonucun elde edilmemesinin bir diğer nedeni, bidat tartışmalarına aşırı odaklanmalarıdır. Tarih boyunca pek çok ihyâ hareketi, toplumsal ve düşünsel dönüşümün ürettiği büyük yapısal sorunlara değil ibadetlerde ve dini pratiklerde ortaya çıkan görünür farklılıklara yönelmiştir. Böylece ihyâ amacından saparak yüzeysel bir normatif kontrol mekanizmasına dönüşmüş, toplumun derin psikolojik ve sosyolojik dönüşümünü dikkate almayan, ritüel-düzen odaklı bir ıslah hareketi hâline gelmiştir. Oysa vahiy, ibadet formlarından önce insanın dünyayı, toplumu ve kendisini nasıl algıladığını dönüştürmeyi amaçlayan köklü bir müdahaledir. Bidat tartışmalarının merkezileştirilmesi bu dönüşümün niteliği gölgelemiştir (Görmez, 2002).

İhyâ ve tecdîdin tarihsel işlevlerinin zaman zaman birbirine yaklaşmasının temel sebeplerinden biri, dini yorumun sürekliliği ile tarihsel bağlamın değişkenliği arasındaki ilişkinin yeterince dikkate alınmamasıdır. İslam düşüncesinde alimler, içinde bulundukları dönemin ihtiyaçlarına cevap verebilmek amacıyla çeşitli tecdîd girişimlerinde bulunmuşlardır. Ancak vahyin indiği ilk ortamın psikolojik ve toplumsal şartları ile kendi dönemlerinin sosyo-kültürel koşulları arasındaki farklılık her zaman yeterince analiz edilemediğinde bazı tecdîd çabaları daha muhafazakar yoruma yönelmiş bazıları ise toplumsal değişimi yeterince hesaba katmayan katı bir metin merkezliliğe evrilmiştir (Gümüşoğlu, 2013). En çarpıcı örnek, vahyin indiği dönemin toplumsal ilişkilerinin bütün çağlara doğrudan şablon olarak taşınmasıdır. Oysa vahiy hem evrensel ilkeler hem de indiği dönemin toplumsal koşullarıyla birlikte şekillenen çok katmanlı bir yapıya sahiptir (Bor, 2011; Eyüpoğlu & Yıldız, 2015). Bu içerik tarihsel bağlamından koparıldığında anlam kaymaları ortaya çıkması kaçınılmaz hale gelir.

Geleneksel ihyâ ve tecdîd girişimlerinin önemli bir kısmında dini sabiteler ile toplumsal değişim arasındaki dengenin kurulması zorluklarla karşılaşmıştır. Sabite olan vahiy ile değişken olan insan arasında yeterli bir köprü kurulamaması, iki farklı eğilimin ortaya çıkmasına neden olmuştur: Vahyin değişmezliğine yapılan vurgu zaman zaman insanın değişen doğasının yeterince dikkate alınmamasına, insanın değişimine yapılan aşırı vurgu ise vahyin dönüştürücü etkisinin zayıflamasına yol açabilmiştir. Bu ikilem içinde ihyâ ve tecdîdin hedefleri zaman zaman belirsizleşmiş bu kavramlar farklı dönemlerde hem reformist hem muhafazakâr yaklaşımların argümanı olarak kullanılmıştır (Esen, 2009).

Reform ile tecdîdin karıştırılması bu belirsizliğin önemli bir göstergesidir. Reform kavramı ilahi iradenin yerine insan iradesinin geçirilmesini ifade ederken, tecdîd ilahi iradenin bozulmuş yorumlarını düzeltme çabasını temsil eder. Modern dönemde, özellikle Batı düşüncesiyle karşılaşma sonucu ortaya çıkan fikri etkileşimler, tecdîdin bazı durumlarda reformist bir çizgiye kaymasına neden olmuştur (Aktay, 2008). Bu süreçte tecdîd, vahyin bağlayıcılığını koruyan bir gelenek içi tashih hareketi olmaktan ziyade modern seküler aklın talepleriyle diyalog içinde yeniden yapılandırma çabasına dönüşebilmiştir.

Kur'an ve sünnete dönüş söylemi de bu bağlamda tartışmaya açıktır. Yüzeyde güçlü ve kesin bir çağrı gibi görünse de bu söylemin hangi tarihsel bilinçle gerçekleştirileceği yeterince açık

değildir. Kur'an ve sünnetin hangi dönemin sosyo-psikolojik yapısı üzerinden anlaşılacağı, hangi yöntemle yorumlanacağı ve hangi tarihsel bağlamın esas alınacağı gibi sorular çoğu zaman net bir şekilde cevaplanmamaktadır. Bu durum, söylemin zaman zaman tarihsel derinlikten yoksun bir çağrı olarak kalmasına yol açabilmektedir.

SONUÇ

İhyâ ve tecdîd tartışmalarının klasik literatürde kazandığı konum ile modern dönemde karşılaştığı sorunlar, bu iki kavramı yeniden ele almayı gerekli kılmaktadır. Çalışmanın ortaya koyduğu temel çerçeve, ihyâ ve tecdîdin yalnızca geçmişin dini mirasını koruma veya düzeltme çabası olarak değil aynı zamanda vahiy–tarih–insan ilişkisinin güncel şartlarda nasıl yeniden kurulabileceğine dair metodolojik bir mesele olarak görülmesi gerektiğini göstermektedir. Bu çerçeve ekseninde güncel tartışmaların daha sağlıklı bir zemine taşınabilmesi için bazı teorik ve yöntemsel açıların geliştirilmesi yararlı görünmektedir.

İlk olarak, ihyâ ve tecdîd kavramlarının çoğu kez birbirinin yerine kullanılmasına yol açan kavramsal bulanıklığın giderilmesi önemlidir. Bu iki terimin tarihsel süreçte kazandığı işlev farklılaşmalarının, günümüzün yorum faaliyetleri açısından analitik bir ayrım olarak işlenmesi mümkündür. Böyle bir ayrım, dini düşüncenin hem metne sadakat hem de tarihsel değişimi tanıyan bir perspektifle yeniden değerlendirilmesine katkı sağlayabilir.

İkinci olarak, ihyâ ve tecdîd faaliyetlerinin başarıya ulaşmasını engelleyen temel unsurlardan biri olan psiko-sosyal değişim gerçeğinin daha sistematik biçimde dikkate alınması gerekmektedir. İnsan tecrübesinin tarihsel, kültürel ve zihinsel dönüşümlere açık bir yapıya sahip olduğu kabul edildiğinde, metin merkezli yaklaşımların bu değişkenliği hesaba katarak yeni yöntem arayışlarına yönelmesi kaçınılmazdır. İhyâ ve tecdîd tartışmalarının insanın dünyayı algılayış biçimindeki dönüşümleri inceleyen disiplinlerle ortaklaşa yürütülmesi daha kapsayıcı sonuçlar doğurabilir.

Üçüncü olarak, vahyin hem evrensel bir referans alanı hem de belirli tarihsel bağlamlarda somutlaşan bir hitap biçimi olduğu gerçeği, yorum faaliyetlerinde çift yönlü bir dikkat gerektirmektedir. Bu nedenle ne tarihsel bağlamın tümüyle sabitlenmesi ne de metnin tarihselliğini mutlaklaştıran yaklaşımlar, ihyâ ve tecdîdin amaçladığı yenilenmeyi tam olarak karşılayabilir. Bunun yerine, metnin maksadını merkeze alan ve tarihsel bağlamın işlevsel rolünü açıklıkla değerlendiren bir yöntem, kavramların modern dünyada daha dengeli kullanılmasına imkân verebilir.

Dördüncü olarak, modern dönemde yaşanan siyasal, bilimsel ve kültürel dönüşümlerin tecdîd hareketleri üzerinde oluşturduğu etki yeniden düşünülmelidir. Bu durum, geleneksel literatürdeki tecdîd tasavvurunun modern meselelerle karşılaşma biçimini açıklığa kavuşturmayı gerektirir. Metnin otoritesini koruyan fakat modern bilgi biçimleriyle ilişki kurabilen bir yaklaşım, tecdîd kavramının hem tarihsel sürekliliğini hem de çağdaş sorunlara cevap üretme kapasitesini geliştirebilir.

Son olarak, ihyâ ve tecdîdin birbirinden ayrışan yönleri kadar kesişen amaçlarının da bütüncül bir perspektifle yeniden tanımlanması önemlidir. Her iki kavramın da nihai gayesi, ilahi hakikatin insan tecrübesinde görünürlüğünü ve etkinliğini sürdürmesidir. Bu nedenle ihyâ ve tecdîd, karşıt iki uç olmayıp aynı çabanın farklı düzlemleri olarak ele alınabilir. Ancak bu bütünleştirici bakışın mümkün olabilmesi kavramların tarihsel, sosyolojik ve psikolojik boyutlarının derinlikli bir okumasını gerektirir.

Bu çerçevede, ihyâ ve tecdîd tartışmalarının güncel bağlamda yeniden ele alınması, İslam düşüncesinin hem kendi tarihsel mirasını daha sağlıklı değerlendirmesine hem de modern dünyanın ortaya çıkardığı yeni sorulara daha bütünlüklü cevaplar geliştirmesine katkı sunabilir. Böyle bir yaklaşım, kavramların polemik alanı olmaktan çıkarak, dini düşüncenin gelişimine yönelik yapıcı bir imkân haline gelmesini sağlayacaktır.

KAYNAKÇA

Ağırman, C. (2007). Muhammed Zahid el-Kevseri'ye Göre "Sünnet-i Hasene" Hadisi Bağlamında Dinde Tecdid İmkanı, Alanı ve Sınırları. *Uluslararası Düzceli M. Zahid Kevseri Sempozyumu*, 679-687.

Aktay, Y. (2008). Reform, İctihad ve Tecdid Bağlamında İslâm ve Hayat. *Milel ve Nihal*, *5*(2), 43-73.

Aydın, M. (2018). Muhammed Reşîd Rızâ Hayatı, Eserleri, Kişiliği, Tecdîd ve Islâh Anlayışı. *Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi*, *XI*(58), Article 58.

Bor, İ. (2011). Vahiy-Kültür İlişkisi. *Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, *52*(1), 121-141. https://doi.org/10.1501/Ilhfak_0000001060

Esen, M. (2009). Dini Düşüncede Tecdit. *KADER Kelam Araştırmaları Dergisi*, *7*(2), 39-52. https://doi.org/10.18317/kader.80057

Eyüpoğlu, O., & Yıldız, M. (2015). Kur'an ve Tarihsellik: Beşeri Eylemin Toplumsal Sınırı. *Ondokuz Mayıs Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, *37*, 97-130. https://doi.org/10.17120/omuifd.82723

Görmez, M. (2002). İslam Tecdid Geleneği ve Musa Carullah Bigiyev. *Ölümünün 50. yıldönümünde Musa Carullah Bigiyef (1875-1949) (Sempozyum)*, 123-128.

Gümüşoğlu, H. (2013). İmâm-ı Rabbânî'nin Tecdid Hareketinde Ehl-i Sünnet İtikadının Önemi. *Fırat Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, *XVIII*(2), Article 2.

İlhan, M. (2015). Kur'an'da Peygamberin Görev ve Özellikleri. *Manisa Celal Bayar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, *13*(3), 87-118. https://doi.org/10.18026/cbusos.26500

Okumuş, E. (2009). Toplumsal Değişim ve Din. *Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi*, *8*(30), 323-347.

Önal, R. (2021). *İslam Teolojisinde İnsan Özgürlüğü Bağlamında Hidâyet Ve Dalâletin Teolojik Temelleri Theological Fundamentals Of Guidance And Heresyin The Context Of Human Freedom In Islamic Theology*.

Polat, K. (2024). *İbn Teymiyye'nin Tevhid anlayışı ve Vehhabiliğe etkileri* [Ph.D.]. https://www.proquest.com/docview/3061510760/abstract/59FB43DB665F48FDPQ/1

Şahin, H. (2011). İlk Dönem Kader Tartışmalarında Siyasetin Rolü. *Atatürk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, *36*, 47-70.

Şentürk, H., & Yakut, S. (2014). Hayatın Anlamı ve Din. *Süleyman Demirel Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, *33*, 45-60.

Yazçiçek, R. (2008). Din, Tecdid ve Reform Kavramları Üzerine Mülahazalar. *Milel ve Nihal (Dergi)*, *V*(2), Article 2.

ÖNİŞLEME YÖNTEMLERİNİN BEYİN MR GÖRÜNTÜLERİNDE TÜMÖR SINIFLANDIRMASINA ETKİSİ

Evin ŞAHİN SADIK
Kütahya Dumlupınar University, Engineering Faculty, Department of Electrical-Electronics Engineering, 43000 Kütahya
ORCID: 0000-0002-2212-4210

ÖZET
Beyin tümörlerinin doğru ve hızlı bir şekilde sınıflandırılması, erken tanı ve tedavi planlaması açısından kritik önem taşımaktadır. Manyetik rezonans (MR) görüntüleme, yüksek doku kontrastı sayesinde bu alanda en yaygın kullanılan yöntemlerden biridir. Ancak görüntü kalitesi çekim protokollerine, cihaz farklılıklarına ve gürültü düzeylerine bağlı olarak önemli ölçüde değişiklik gösterebilmektedir. Bu nedenle derin öğrenme tabanlı sınıflandırma modellerinin başarısı, uygulanan önişleme adımlarına duyarlıdır.
Literatürde çeşitli önişleme teknikleri önerilmiş olsa da bu tekniklerin farklı veri seti yapılarında nasıl performans gösterdiğine ilişkin karşılaştırmalı analizler sınırlıdır. Bu çalışma, beyin MR görüntülerinde tümör sınıflandırması için kullanılan dört farklı önişleme yönteminin (temel yeniden boyutlandırma, histogram eşitleme, Gaussian tabanlı gürültü azaltma ve agresif veri artırma) performansa etkisini iki farklı veri seti üzerinde değerlendirmiştir. Heterojen ve düşük örnek sayılı veri setinde önişleme adımları modele doğrudan etki ederken, büyük ölçekli ve homojen (Br35H) veri setinde tüm yöntemler %98–99 seviyelerinde benzer performans göstermiştir.
Heterojen veri setinde histogram eşitleme ve agresif veri artırma, anatomik dokuyu bozduğu için performans kaybına yol açmıştır. Gaussian filtresi ise sınırlı iyileşme sağlamış, en istikrarlı sonuç temel yeniden boyutlandırma yöntemiyle elde edilmiştir. Buna karşılık Br35H veri setinde tüm yöntemler yüksek doğruluk korumuş ve en kararlı yaklaşım minimal önişleme içeren temel yeniden boyutlandırma yöntemi olmuştur.
Bu sonuçlar, önişleme stratejisinin faydasının veri setinin yapısına bağlı olduğunu göstermektedir. Küçük ve gürültülü veri setlerinde agresif işlemler performansı düşürürken, büyük ve temiz veri setlerinde model zaten doygun performansa ulaşmaktadır. Dolayısıyla MR görüntüleri için doku bütünlüğünü koruyan sade önişleme yöntemleri genellikle daha güvenilirdir.
Anahtar kelimeler: Beyin MR, tümör sınıflandırma, önişleme, histogram eşitleme, gürültü azaltma, veri artırma, derin öğrenme.

THE IMPACT OF PREPROCESSING METHODS ON TUMOR CLASSIFICATION IN BRAIN MRI IMAGES

ABSTRACT
Accurate and rapid classification of brain tumors is critical for early diagnosis and treatment planning. Magnetic resonance (MRI) imaging is one of the most widely used methods in this field, thanks to its high tissue contrast. However, image quality can vary significantly depending on acquisition protocols, device variations, and noise levels. Therefore, the success of deep learning-based classification models is sensitive to the preprocessing steps applied.
While various preprocessing techniques have been proposed in the literature, comparative analyses of their performance on different dataset structures are limited. This study evaluated the performance impact of four different preprocessing methods (baseline resizing, histogram equalization, Gaussian-based denoising, and aggressive data augmentation) used for tumor classification in brain MRI images on two different datasets. While the preprocessing steps

directly impacted the model on the small and heterogeneous dataset, all methods performed similarly on the large and clean Br35H dataset, at 98–99% accuracy.
On the small dataset, histogram equalization and aggressive data augmentation resulted in performance loss due to distortion of anatomical texture. The Gaussian filter provided limited improvement, with the most consistent results obtained with the baseline resizing method. In contrast, on the Br35H dataset, all methods maintained high accuracy, and the most stable approach was the baseline resizing method with minimal preprocessing.
These results demonstrate that the effectiveness of a preprocessing strategy depends on the structure of the dataset. While aggressive processing degrades performance on small and noisy datasets, the model already reaches saturation on large and clean datasets. Therefore, for MRI images, simple preprocessing methods that preserve tissue integrity are generally more reliable.

Keywords: Brain MRI, tumor classification, preprocessing, histogram equalization, noise reduction, data augmentation, deep learning.

1. INTRODUCTION

Accurate and early diagnosis of brain tumors is critical for determining appropriate treatment strategies and predicting the patient's clinical course (Louis et al., 2021). Magnetic resonance (MR) imaging is the most widely used imaging method in the evaluation of brain tumors due to its high soft tissue contrast and non-invasive nature (Lu et al., 2004). Manual interpretation of MRI images is time-consuming, requires expertise, and is subject to observer variability. Therefore, automated tumor classification systems are becoming increasingly important in clinical decision support processes.
Deep learning-based methods offer powerful results in medical image classification, especially through convolutional neural networks (CNN). (Litjens et al., 2017). However, MRI images may have limited performance when used directly for deep models due to noise, contrast differences, magnetic field inhomogeneity, and variations resulting from acquisition protocols. Therefore, preprocessing steps play a critical role in improving image quality and supporting the model's learning process. Preprocessing offers potential benefits in both reducing noise and making anatomical structures more distinct, but some aggressive operations can negatively impact model performance by distorting image texture.
Although different preprocessing strategies are proposed in the existing literature, it is reported that the effect of these processes on the classification performance varies depending on factors such as the quality, size and heterogeneity of the dataset (Ghosh & Jayanthi, 2025; Shen, Wu, & Suk, 2017). Therefore, studies examining how preprocessing steps behave under different data characteristics are gaining importance (Goceri, 2023; Maharana, Mondal, & Nemade, 2022). This study aims to contribute to the findings on this subject by comparing four common preprocessing techniques on two differently structured MR image datasets.
In this context, baseline resizing, histogram equalization, Gaussian-based denoising, and robust data augmentation methods were tested using the ResNet18 architecture. In all experiments, the model and training protocol were kept constant, and only the preprocessing step was changed to examine the impact of each step on classification. This aims to provide a comprehensive evaluation of the effectiveness of preprocessing strategies on both a heterogeneous dataset and the large-scale, homogeneous Br35H dataset.

2. MATERIAL AND METHODS

In this study, two different datasets were used to evaluate the impact of different preprocessing strategies on tumor classification in brain MRI images. The general block diagram of the study is shown in Figure 1. Both datasets consist of brain MRI images with and without tumors, and

the same model architecture and training protocol were applied to examine the impact of the preprocessing steps in isolation.

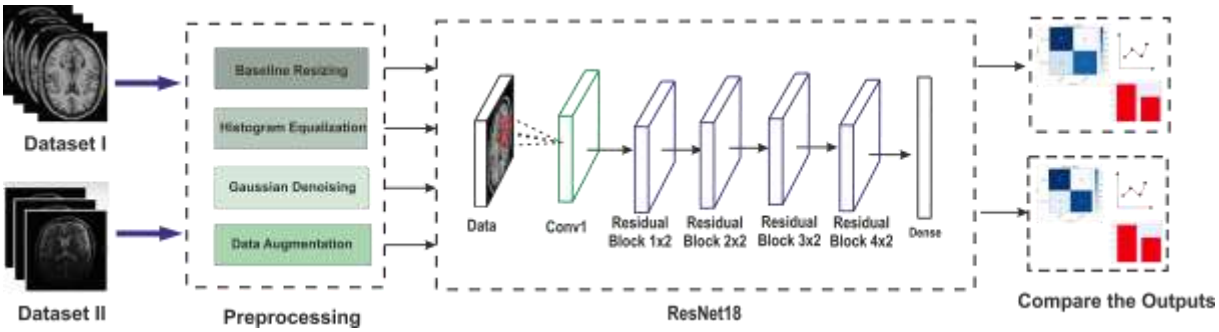

Figure 1. General Block Diagram of Study.

The preprocessing phase includes four different preprocessing strategies: baseline resizing, histogram equalization, Gaussian denoising, and data augmentation. All preprocessing methods were implemented using PyTorch transformations, which were kept constant throughout the training to ensure comparable effects on the model.

The images obtained after preprocessing were fed to the ResNet18 architecture pre-trained on ImageNet (Deng et al., 2009; He, Zhang, Ren, & Sun, 2016). As seen in the figure, the model contains four residual block groups after the input convolution layer, and this structure reduces the gradient fading problem encountered in deep learning models and enables deeper representation learning (He et al., 2016). In this study, only the last fully connected layer was rearranged according to the number of classes, and the weights of the previous layers were preserved with the transfer learning approach.

The same training settings were used for each preprocessing strategy. The datasets were divided into training, validation, and test subsets to evaluate the overall performance of the model. At the end of the experimental process, the outputs of each preprocessing method were compared and analyzed using accuracy, precision, recall, F1 score, and confusion matrix. This systematically demonstrated the impact of preprocessing steps on tumor classification in MR images.

2.1. Dataset

This study was conducted on two different brain MRI image datasets to evaluate the impact of preprocessing methods on classification performance. The datasets differ significantly in their structural characteristics, sample numbers, and image quality. Thus, we systematically examined how preprocessing strategies perform in both heterogeneous and homogeneous dataset scenarios.

The first dataset is a small-scale brain tumor dataset called "Brain MRI Images for Tumor Detection" (Chakrabarty, 2019). available on Kaggle and is frequently used in the literature. This dataset consists of a limited number of 2D MRI slices (155 with tumors, 98 without) and is heterogeneous in terms of resolution, contrast, and image noise. Furthermore, there is a significant imbalance between classes. These features make the dataset more challenging and sensitive to preprocessing steps.

The second dataset Br35H (Hamada, 2020), is a larger and more homogeneous brain tumor dataset containing 3000 images. Tumor and non-tumor classes are represented more evenly, with images of more similar contrast and quality. Therefore, this dataset provides a cleaner and larger sample size, providing a suitable reference for evaluating the effectiveness of preprocessing methods and enabling the model to achieve higher levels of accuracy.

2.2. Preprocessing

In this study, we evaluated four different preprocessing strategies to examine their impact on the classification performance of brain MRI images. In all methods, images were first converted to a single channel and then resized to 224×224 pixels to match the model's input size.

In the baseline preprocessing method, images were only resized and normalized to [0,1]. This approach was used as the baseline for comparisons because it minimally altered the texture.

Histogram equalization (Pizer et al., 1987) aims to increase contrast by redistributing the gray level histogram to make brightness differences in the image more visible. While this method is particularly useful in low-contrast MRI images, it can negatively impact classification performance by overemphasizing some textural details.

In the Gaussian denoising method (Gonzalez, 2009), a Gaussian filter is applied to reduce high-frequency noise in the image and achieve a smoother structural appearance. This process has the potential to provide slight improvements in small datasets because it does not significantly distort the texture.

The data augmentation method (Kebaili, Lapuyade-Lahorgue, & Ruan, 2023) employed an aggressive data augmentation suite, including rotations, horizontal/vertical flips, random brightness-contrast variation, cross-sectional cropping, and slight geometric distortions, to increase the diversity of the training data. While this approach is generally useful for large and balanced datasets, it can cause performance degradation due to anatomical distortion in small and heterogeneous datasets.

2.3. Model Architecture

In this study, the ResNet18 architecture was used as the classification model. ResNet18 is a residual connection-based architecture proposed to address the gradient fading problem seen in deep convolutional neural networks. The model has a relatively lightweight structure consisting of 18 layers and is known for its high generalization capacity, especially on small and medium-sized datasets.

ResNet's fundamental structure includes short-circuit connections that perform identity mapping between input and output. This allows the network to learn deeper representations without losing gradient flow even as the number of layers increases. The ResNet18 model used in this study was initialized with weights pre-trained on ImageNet, and only the final fully connected layer was restructured to accommodate the number of classes. Thus, using a transfer learning approach, general visual features in the early layers were preserved, while adjustments specific to medical images were learned during the fine-tuning process.

The main reasons for choosing the ResNet18 architecture in this study are its low computational cost, its successful performance with limited data, its widespread use in the medical image processing literature, and its stable basis for monitoring the effects of different preprocessing strategies. In all experiments, the model architecture was kept constant, and only the preprocessing steps were varied to analyze their effects in isolation.

3. RESULTS AND DISCUSSION

In this section, the classification performance of four different preprocessing methods (baseline resizing, histogram equalization, Gaussian denoising, and data augmentation) is comparatively evaluated on both the heterogeneous dataset and the large-scale Br35H dataset.

In the first stage of the study, the effects of the four different preprocessing methods on the heterogeneous dataset are evaluated. The confusion matrices of the heterogeneous dataset are given in Figure 2.

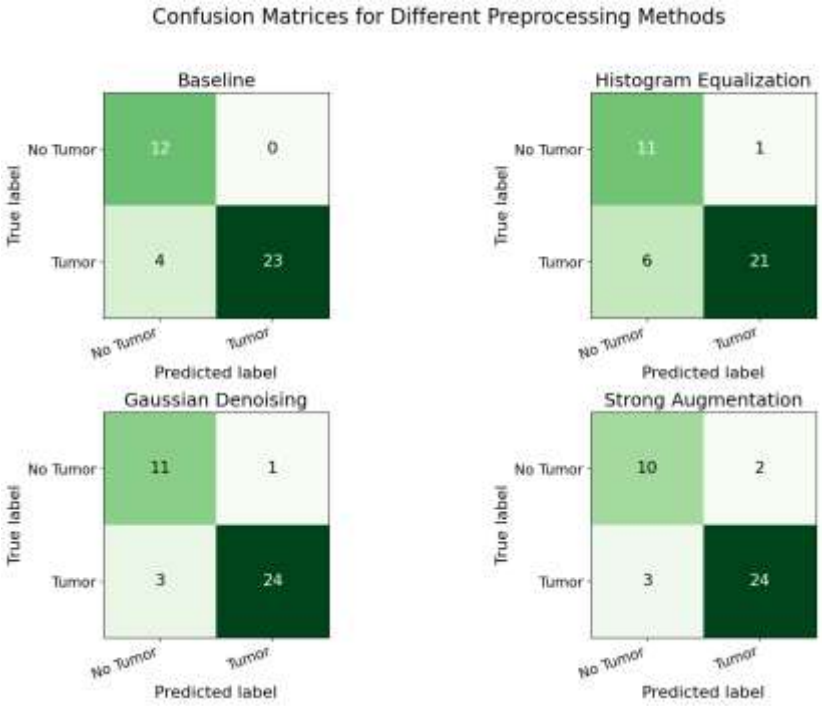

Figure 2. Confusion matrices of the heterogeneous and small dataset.

The macro-average performance metrics for the small dataset are presented comparatively in Figure 3. According to Figure 3, the highest precision, sensitivity, F1-score, and accuracy were achieved with the baseline resizing method. Histogram equalization performed the least well across all metrics. The Gaussian filter ranked second, while strong data augmentation made only a limited contribution on the small dataset. These findings suggest that aggressive preprocessing methods can negatively impact the classification model in datasets with small images and high structural diversity.

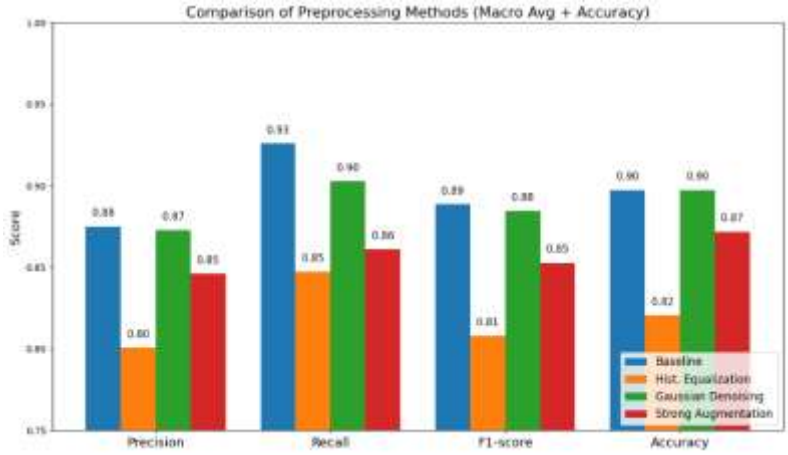

Figure 3. Evaluation metrics for a heterogeneous and small dataset.

The confusion matrices of the Br35H large-scale dataset are given in Figure 4. Since this dataset has a much cleaner and more homogeneous structure, the model achieves high accuracy levels with all four preprocessing methods.

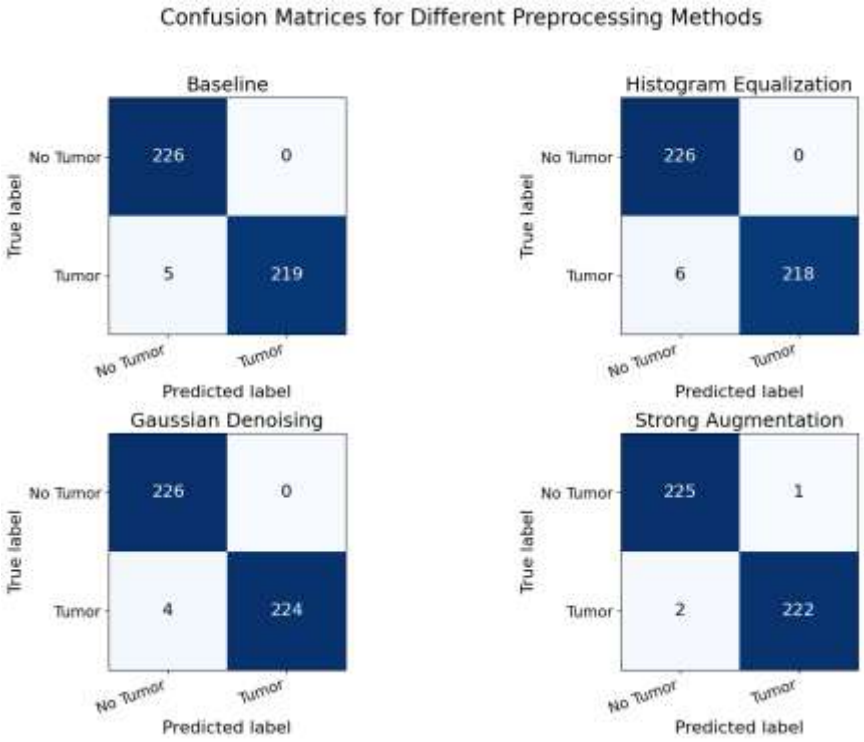

Figure 4. Confusion matrices of large-scale and homogeneous data set (Br35H).

The macro-average metrics for the Br35H dataset are summarized in Figure 5. According to Figure 5, all methods are within the 98–99% accuracy range, and the differences between the metrics are minimal. These results demonstrate that homogeneous datasets are more robust to changes in the model's preprocessing steps. For datasets with sufficient sample diversity, operations such as strong data augmentation and Gaussian filtering can provide limited improvements.

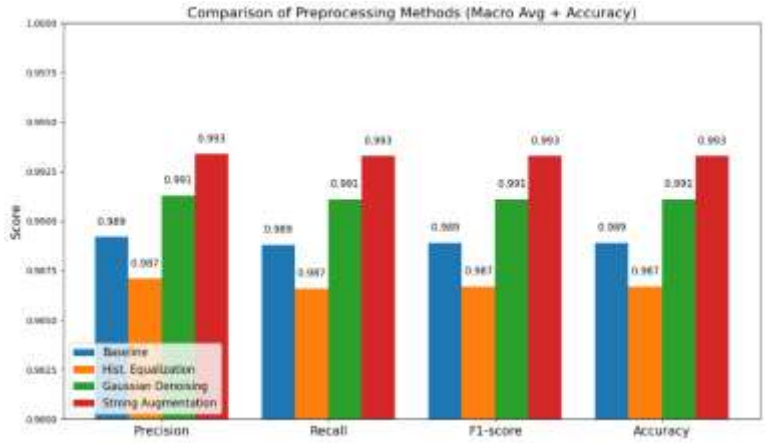

Figure 5. Evaluation metrics for the large-scale and homogeneous dataset (Br35H).

Generally, when considering both datasets together, the effectiveness of preprocessing techniques appears to be directly related to the dataset's size and structural characteristics. While aggressive preprocessing methods degrade model performance on small and heterogeneous datasets by distorting anatomical tissue, baseline resizing with minimal preprocessing proved to be the most stable and reliable approach. In contrast, on the Br35H dataset, all preprocessing methods performed similarly well because the model already had sufficient learning capacity. These findings demonstrate that simple preprocessing strategies that preserve tissue integrity are more reliable in most cases in medical image analysis.

Key limitations of the study include that the classification was performed only at the binary level and that only ResNet18 and fixed preprocessing settings were evaluated. Therefore, the results need to be validated with larger, multi-center, and multi-class datasets.

4. Conclusions

In this study, we investigated the effects of four different preprocessing strategies baseline resizing, histogram equalization, Gaussian denoising, and data augmentation on tumor classification performance in brain MRI images. Experiments were conducted on two different data sets.

The results show that the effect of preprocessing depends strongly on the characteristics of the dataset. On a small and irregular dataset, aggressive preprocessing (histogram equalization and strong data augmentation) degraded the texture information and degraded the model performance. While Gaussian denoising provided limited improvement, the highest and most consistent performance was achieved with the baseline preprocessing approach.

In contrast, on the Br35H dataset, all methods produced near-saturated accuracies in the 98–99% range. However, even under these conditions, the most consistent performance was achieved with the baseline approach that included minimal preprocessing. This suggests that the impact of preprocessing steps diminishes when the dataset is sufficiently large and clean.

Overall, the findings suggest that simple preprocessing methods that preserve tissue integrity for tumor classification in brain MRI images are more reliable on small or heterogeneous datasets, while excessive preprocessing provides no additional benefit on large datasets. Future studies could investigate the impact of different MRI sequences, 3D data processing, and adaptive preprocessing approaches on the model.

REFERENCES

Chakrabarty, N. (2019). Brain MRI images for brain tumor detection. *J. Exp. Med*, *216*, 539–555.

Deng, J., Dong, W., Socher, R., Li, L.-J., Li, K., & Fei-Fei, L. (2009). Imagenet: A large-scale hierarchical image database. 2009 IEEE Conference on Computer Vision and Pattern Recognition, 248–255. Ieee.

Ghosh, T., & Jayanthi, N. (2025). Impact of preprocessing techniques on MRI-based brain tumor detection. Multimedia Tools and Applications, 1–20.

Goceri, E. (2023). Medical image data augmentation: techniques, comparisons and interpretations. Artificial Intelligence Review, 56(11), 12561–12605.

Hamada, A. (2020). Br35H: Brain Tumor Detection 2020 [Dataset]. Kaggle. https://www.kaggle.com/datasets/ahmedhamada0/brain-tumor-detection

Gonzalez, R. C. (2009). Digital image processing. Pearson education india.

He, K., Zhang, X., Ren, S., & Sun, J. (2016). Deep residual learning for image recognition. Proceedings of the IEEE Conference on Computer Vision and Pattern Recognition, 770–778.

Kebaili, A., Lapuyade-Lahorgue, J., & Ruan, S. (2023). Deep learning approaches for data augmentation in medical imaging: a review. Journal of Imaging, 9(4), 81.

Litjens, G., Kooi, T., Bejnordi, B. E., Setio, A. A. A., Ciompi, F., Ghafoorian, M., … Sánchez, C. I. (2017). A survey on deep learning in medical image analysis. Medical Image Analysis, 42, 60–88.

Louis, D. N., Perry, A., Wesseling, P., Brat, D. J., Cree, I. A., Figarella-Branger, D., … Reifenberger, G. (2021). The 2021 WHO classification of tumors of the central nervous system:

a summary. Neuro-Oncology, 23(8), 1231–1251.
Lu, S., Ahn, D., Johnson, G., Law, M., Zagzag, D., & Grossman, R. I. (2004). Diffusion-tensor MR imaging of intracranial neoplasia and associated peritumoral edema: introduction of the tumor infiltration index. Radiology, 232(1), 221–228.
Maharana, K., Mondal, S., & Nemade, B. (2022). A review: Data pre-processing and data augmentation techniques. Global Transitions Proceedings, 3(1), 91–99.
Pizer, S. M., Amburn, E. P., Austin, J. D., Cromartie, R., Geselowitz, A., Greer, T., … Zuiderveld, K. (1987). Adaptive histogram equalization and its variations. Computer Vision, Graphics, and Image Processing, 39(3), 355–368.
Shen, D., Wu, G., & Suk, H.-I. (2017). Deep learning in medical image analysis. *Annual Review of Biomedical Engineering*, *19*(1), 221–248.

GÖRME ENGELLİ KADINLARDA ÜREME SAĞLIĞI

Ebe Cennet CÜCİ
Selçuk University, Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery, 42100, Selçuklu,Konya
ORCID ID: 0009-0008-6203-1909
Doç. Dr. Seyhan ÇANKAYA
Selçuk University, Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery, 42100, Selçuklu, Konya
ORCID ID: 0000-0003-0433-2515

ÖZET

Engelli kadınlar, diğer kadınlar gibi yaşam boyu çeşitli üreme sağlığı sorunlarıyla karşılaşmakta ve bu sorunların önlenmesi ile tedavisi için kapsamlı üreme sağlığı hizmetlerine gereksinim duymaktadır. Kadın yaşam döngüsünün menarş, gebelik, doğum, ebeveynlik ve menopoz gibi farklı evrelerinde, engelli kadınların özel gereksinimleri daha belirgin hâle gelmektedir. Özellikle görme engelli kadınlar, obstetrik ve jinekolojik hizmetlere erişimde güçlük yaşamakta, yeterli bilgi ve bakımı alamamaktadır. Dünya genelinde engelli bireyler, nüfusun yaklaşık %15'ini oluşturarak yaklaşık 1 milyar kişiye karşılık gelmekte ve bu yönüyle "dünyanın en büyük azınlık grubu" olarak tanımlanmaktadır. Dünya Sağlık Örgütü verilerine göre yaklaşık 285 milyon kişi orta veya şiddetli görme bozukluğu ya da körlük yaşamaktadır ve bu grubun %82'si 50 yaş ve üzerindedir. Türkiye'de ise Engelli ve Yaşlı İstatistik Bülteni'ne göre 15 yaş ve üzerindeki bireyler arasında görme sorunu oranı %5,8 olup, bu oran kadınlarda %7,2, erkeklerde %4,4'tür. Bu veriler, görme engelli kadınların önemli bir halk sağlığı grubunu oluşturduğunu göstermektedir. Görme engelli kadınlar, menstrual hijyen yönetimi, gebelik, doğum ve doğum sonu dönemlerde çeşitli zorluklarla karşılaşmaktadır. Menstrual hijyen konusunda bilgi eksiklikleri ve yanlış uygulamalar, enfeksiyon riski başta olmak üzere üreme sağlığını olumsuz yönde etkilemektedir. Gebelik sürecinde fizyolojik değişimlere uyum sağlama, çevresel güvenliğin korunması ve sağlık hizmetlerine erişim konularında yaşanan kısıtlılıklar, bu grubun özel destek gereksinimini artırmaktadır. Bu süreçte sesli rehberlik, Braille materyaller ve dokunsal eğitim gibi erişilebilir doğum öncesi bakım uygulamalarının kullanılması, hem bakım kalitesini hem de güven duygusunu güçlendirmektedir. Doğum sonrası dönemde ise bebek bakımı, emzirme ve ev güvenliği gibi konularda sürdürülebilir destek hizmetleri gereklidir. Bu bağlamda, sağlık profesyonellerinin özellikle ebelerin, duyusal temelli öğretim yöntemleriyle bireyselleştirilmiş eğitim ve danışmanlık sunmaları büyük önem taşımaktadır. Görme engelli kadınların üreme ve cinsel sağlık gereksinimlerinin karşılanması; sağlık hizmetlerinde eşitlik, erişilebilirlik ve güvenliğin sağlanması açısından temel bir gerekliliktir. Dolayısıyla, görme engelli kadınların üreme sağlığı sonuçlarını iyileştirmede ebelik bakımının kapsayıcı, erişilebilir ve duyarlı bir yaklaşımla sunulması hayati bir rol oynamaktadır.

Anahtar kelimeler: Görme Engelli Kadınlar, Üreme Sağlığı, Menstrual Hijyen, Gebelik, Doğum, Doğum Sonrası Dönem, Multidisipliner Yaklaşım

REPRODUCTIVE HEALTH IN VISUALLY IMPAIRED WOMEN

ABSTRACT

Women with disabilities experience a wide range of reproductive health challenges throughout their lives and require comprehensive reproductive health services for the prevention and management of these issues. Across the female life cycle—including menarche, pregnancy, childbirth, parenting, and menopause—the specific needs of women with disabilities become increasingly evident. Particularly, women with visual impairments face significant barriers in accessing obstetric and gynecological services and often receive

insufficient information and care. Globally, individuals with disabilities constitute approximately 15% of the population—around 1 billion people—making them the world's largest minority group. According to the World Health Organization, about 285 million people live with moderate or severe visual impairment or blindness, and 82% of this population is aged 50 years or older. In Türkiye, the Disability and Elderly Statistics Bulletin reports that the prevalence of visual impairment among individuals aged 15 and older is 5.8%, with rates of 7.2% in women and 4.4% in men. These data highlight that visually impaired women represent an important public health group.Women with visual impairments encounter various challenges in menstrual hygiene management, pregnancy, childbirth, and the postpartum period. Lack of knowledge and improper menstrual hygiene practices can negatively affect reproductive health, particularly by increasing the risk of infection. During pregnancy, difficulties in adapting to physiological changes, ensuring environmental safety, and accessing health services increase the need for specialized support. Using accessible antenatal care practices such as audio guidance, Braille materials, and tactile education enhances both the quality of care and the sense of security for these women. In the postpartum period, ongoing support is essential for infant care, breastfeeding, and home safety. In this context, healthcare professionals—especially midwives—play a crucial role in providing individualized education and counseling through sensory-based teaching methods. Ensuring the reproductive and sexual health needs of women with visual impairments is fundamental to promoting equity, accessibility, and safety within healthcare services. Therefore, inclusive, accessible, and responsive midwifery care is vital for improving reproductive health outcomes among visually impaired women.
Keywords: Visually Impaired Women, Reproductive Health, Menstrual Hygiene, Pregnancy Childbirth, Postpartum Period, Multidisciplinary Approach

1.GİRİŞ

Engelli kadınlar da diğer kadınlarda olduğu gibi yaşam boyu üreme sağlığı sorunları ile karşılaşmakta ve bu sorunların önlenmesi ve tedavisi için üreme sağlığı hizmetlerine ihtiyaç duymaktadırlar (Kızılkaya Beji 2022). Özellikle görme engelli kadınlar, obstetrik ve jinekolojik hizmetlere erişimde güçlük yaşamakta, yeterli bilgi ve bakımı alamamaktadır.

Engelli kadınlar, üreme sağlığına yönelik, cinsel sağlık, menstrual siklus, gebelik, doğum ve çocuk sahibi olma, aile planlaması sorunlarının yanı sıra engelli bireylere yönelik sağlık hizmetleri alanındaki altyapı ve eğitim sorunları nedeniyle üreme sağlığı hizmetlerine erişimde eşitsizlikler yaşamaktadır (Nelson 2020). Kadında görme yetersizliğinin bulunması, gelişim sürecini ve eğitim olanaklarından yararlanma durumunu önemli ölçüde sınırlayabilmektedir (MEB 2013). Bu durum, özellikle görme engelli kadınların üreme sağlığı alanında karşılaştıkları engelleri daha belirgin hâle getirmektedir. Engelli kadınların üreme sağlığı konuları; tıbbi, sosyal ve etik boyutlarıyla kapsamlı bir araştırma ve bakım alanı oluşturmakta, bu alanda yürütülen çalışmalar hem bireylerin özel gereksinimlerinin anlaşılması hem de sağlık hizmetlerinde eşitlik ve erişilebilirliğin artırılması açısından kritik önem taşımaktadır. Bu nedenle sağlık profesyonellerinin yaklaşımı, engelli kadınların üreme sağlığı sürecindeki benzersiz ihtiyaçlarını gözeten, bireyselleştirilmiş ve erişilebilir bakım uygulamaları ile desteklenmelidir (Dinç 2024).

2.AMAÇ

Bu derleme çalışmasının amacı; görme engelli kadınların üreme sağlığına ilişkin deneyimlerini literatür doğrultusunda incelemeyi ve sağlık eşitliğinin sağlanmasına yönelik iyileştirme önerilerini ortaya koymaktır.

3.YÖNTEM

Bu çalışma bir literatür derlemesi olup PubMed, Google Scholar, Selçuk Üniversitesi Kütüphanesi VetisBT ve Web of Science veri tabanları taranarak yürütülmüştür. Derlemeye, 2015–2024 yılları arasında yayımlanmış ve konu ile doğrudan ilişkili ulusal ve uluslararası

çalışmalar dahil edilmiştir. Konu dışı olan, tam metnine erişilemeyen veya eksik veri içeren araştırmalar ise dışlama kriterleri kapsamında değerlendirilmiştir.

4.BULGULAR

4.1. Görme Engelli Kadınlarda Üreme Sağlığı

Türkiye'de Engelli ve Yaşlı İstatistik Bülteni'ne göre 15 yaş ve üzerinde görme sorunu olan toplam bireylerin oranı %5,8 iken bu oran kadınlarda %7,2 erkeklerde ise %4,4'tür (Türkiye Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı 2023). Görme engelli kadınlar üreme sağlığı açısından da obstetrik ve jinekolojik hizmetlere yeteri kadar ulaşamamakta ve gereken hizmeti almakta güçlük çekmektedir (Taner et al. 2021).

Ülkemizde Bozkurt ve ark. (2017), tarafından yürütülen bir çalışmada görme engelli kadınların en fazla yaşadığı üreme sağlığı sorunlarının çoğunlukla akıntı, enfeksiyon, fetüsün engelli olmasına bağlı küretaj, polimenore, hipermenore olduğu bildirilmiştir (Bozkurt et al. 2017).

Engelli kadınların üreme sağlığı ile ilgili yaşadıkları sorunların temelinde sağlık hizmetlerine erişim güçlükleri yer almaktadır. Bu güçlüklerin başlıca nedenleri; fiziksel erişim engelleri (taşıma zorlukları, kliniklerin uzaklığı, rampa ve uygun muayene masalarının bulunmaması), bilgi ve iletişim materyallerinin yetersizliği (Braille alfabesinde veya görsel materyallerin eksikliği), sağlık çalışanlarının olumsuz tutumları, bilgi ve beceri eksiklikleri, hizmet sunumunda koordinasyon yetersizliği ve kaynak eksikliğidir (Addlakhan et al. 2020;Karataş et al. 2020). Bu engeller göz önünde bulundurulduğunda, görme engelli kadınların üreme sağlığının değerlendirilmesinde menstrual siklus gebelik doğum ve postpartum döneme ilişkin deneyim ve gereksinimlerin ele alınması da önemli bir başlık olarak karşımıza çıkmaktadır.

4.2.Görme Engelli Kadınlarda Menstrual Siklus ve Hijyen

Görme engellilerde menarş yaşı hem engelin var oluş zamanına hem de engelin dercesine göre değişiklik gösterebilmektedir. Tam görme engelli olan, ışık algısı olan görme engellilere göre menarş yaşı daha erken olmakta, özellikle doğumdan itibaren tam görme engelli olan kadınlar diğerlerine göre en az 6 ay daha erken ya da benzer zamanda menstruasyon görmeye başlamaktadır (Joshi et al. 2015). Menstruasyon döneminde yapılan hatalı uygulamalar (Arar et al. 2021), hem üreme dönemini hem de yaşamının sonraki dönemlerini olumsuz etkilemektedir. Bu nedenle kadının doğru hijyen alışkanlıklarına sahip olması genel sağlığı ve yaşam kalitesi için önemlidir (Dündar et al. 2018). Görme yetersizliği olan kadınların menstrual siklus yönetimine yönelik bilgi yetersizliği, ped yerleştirme ve değiştirme konusunda eksik ya da yanlış uygulama tutumu ve desteğin yetersiz olması (Dündar et al. 2018), Cilt tahrişi, koku, sızıntı ve vajinal idrar yolu enfeksiyonları gibi üreme sağlığını etkileyen önemli özel sorunlar olarak karşımıza çıkmaktadır.Menstrual siklusta hijyen yönetimi bu yüzden görme duyusunun önemini artırmaktadır (Ertem 2020). Kişisel hijyen becerileri açısından tek başına tuvalete gidebilme, ped/tamponlarını kontrol edebilme ve değiştirebilme ve kirli pedlerini uzaklaştırabilme durumları değerlendirilmelidir (Dündar et al. 2018). Görme engelli kadınlar regl dönemini takip etme, hijyen ürünlerini doğru şekilde satın alma ve kullanma konusunda zorluk yaşayabilmekte; farklı ped çeşitlerini tanımlamak ve seçmek de bu süreci daha da güçleştirmektedir (Dündar et al. 2020)

UNICEF, görme engelli kız ve kadınların menstrüel sağlık ve hijyen konusunda erişimlerinin artırılması için özel eğitim materyalleri geliştirmiştir. 2018 yılında UNICEF ve Plus Public Foundation iş birliğiyle Kırgızistan'da yürütülen proje kapsamında görme ve işitme engelli çocuklar için kapsamlı ve erişilebilir materyaller üretilmiştir. Bu materyaller arasında sesli kitaplar (Büyümek ve Gelişmek, Akylai Büyüyor, Kızımla Konuşmak), Braille (Kabartma -Braille Alfabesini) kitaplar, yer almaktadır. Sesli kitaplar, menstrüasyon, hijyen, güvenli davranışlar ve çocuk hakları konularını sade ve yaşa uygun dille anlatırken; Braille kitaplar, görme engelli çocukların okuyabileceği formatta aynı içerikleri sunar. Görme engelliler için sesli betimleme (audio description) içermektedir. Eğitimde kullanılan yöntemler arasında sesli rehberlik, dokunsal (tactile) kitaplar görme engelli kullanıcılar için sesli destek ve hatırlatıcılar

sunmaktadır. Bu yaklaşımlar sayesinde görme engelli kız çocukları menstrüasyon sürecini anlamış, hijyen becerilerini kazanmış ve utanmadan konuşabilme yetisi geliştirmiştir. UNICEF'in vurgusu, engelli kız ve kadınların hem cinsiyetleri hem de engelleri nedeniyle çifte ayrımcılığa maruz kaldığı ve bu nedenle menstrüasyon eğitimi ve materyallerinin erişilebilir formatlarda sunulmasının hayati önemde olduğudur (UNICEF 2020).

Görme engelli adolesanlarda menstrual hijyen yönetimi, üreme sağlığı gereksinimlerinden biri olup, bu dönemde verilecek özel eğitim ve danışmanlık büyük önem taşır. Eğitim, görmeye dayalı değil, dokunma ve işitme gibi diğer duyulara odaklanmalı; kanamanın başladığını veya bittiğini hissetme, siklusun yaklaşımını fark etme ve vulvada kuruluk, nemlilik, koku, premenstrual semptomlar gibi duyusal işaretleri tanıma becerilerini geliştirmeye yönelik olmalıdır (Duman 2018)

4.3. Görme Engelli Kadınlarda Gebelik ve Doğum Süreci

Toplumlar engelli bireylerin cinsel yönden aktif olduklarını, flört edebileceklerini, evlenebileceklerini, gebe kalabileceklerini, çocuk doğurabileceklerini ve anne olabileceklerini göz ardı etmektedir (Topaloğlu Ören 2018). Sosyal çevre tarafından yeterli destek sağlanmadığında, görme engelli kadınların annelik rolünü benimseme ve gebelik sürecini sağlıklı bir şekilde yönetme süreçleri olumsuz etkilenebilmektedir (Güngör 2017).

Bu nedenle, görme engelli kadınlara yönelik gebelik ve doğum öncesi bakım hizmetlerinin hem nicelik hem de nitelik açısından yeterli düzeyde sunulması, gebelik sürecinde güvenliğin sağlanması, düşme riskinin azaltılması ve anne-bebek sağlığının korunması açısından büyük önem taşımaktadır (Gedikli 2024). Görme engelli kadınlar gebelik sürecinde fizyolojik değişiklikleri fark etme ve uyum sağlama süreçlerinde ek güçlüklerle karşılaşmaktadırlar Gebelikte artan kilo, postür değişiklikleri ve ağırlık merkezinin öne doğru kayması, görme engelli kadınlarda denge problemlerine ve düşme riskinin artmasına yol açabilir. Bu nedenle gebelik sürecinde güvenli hareket alanlarının oluşturulması, hareket sırasında rehber desteği sağlanması önemlidir (Ekrem et al. 2023).

Görme yetersizliği olan gebelerde doğum öncesi dönemde uygun doğum ortamının hazırlanması ve doğum ekibiyle planlama yapılması önemlidir. Ebeler, obstetrik değerlendirmeleri gerçekleştirmek ve sezaryen kararı durumunda sezaryenin yararlarını açıklayarak kadının kaygılarını azaltmalıdır. Ayrıca bu gebeler için, sesle iletişimin kolay kurulabildiği bir oda sağlanması önerilmektedir (Duman 2018; Biel et al. 2020). Doğum öncesi bakımda sesli rehberlik, Braille materyaller ve dokunsal eğitim gibi erişilebilir bilgilendirme yöntemlerinin kullanılması, bakım kalitesini ve gebelikte güven duygusunu artırmaktadır (Taner et al. 2021). Ve bu uyarlamalar erişilebilir tüm alanlarda yaygınlaştırılmalıdır (Gedikli 2024).

Diamanti ve ark 2021 yaptığı bir çalışmada, Doğum eylemi sırasında iletişim eksikliği, engelli kadınların karşılaştığı temel sorunlardan biridir. Özellikle görme engelli kadınların sağlık profesyonelleriyle sağlıklı bir iletişim kurabilmesi için tercüman desteği ve yardımcı cihazların temin edilmesi son derece önemlidir. Ancak engelli kadınlar bu süreçte tercüman desteğinin sürdürülmesinde zorlandıklarını ya da bu desteğin sürekliliğini sağlanmadığını söylüyor (Diamanti et al. 2021).

Doğum tarihinin yaklaşmasıyla birlikte kadınların refakatçi ve ulaşım planı yapmaları, engelli kadınlarla deneyimi olan bir hekimden süreç hakkında bilgi almaları ve doğum ortamını önceden görerek ihtiyaçlarını iletmeleri önerilmektedir (Kızılkaya Beji 2022).

4.4.Görme Engelli Kadınlarda Postpartum Dönem ve Emzirme

Doğum sonu bakımda, görme engelli kadınlar daha fazla zorluk yaşamaktadır (Frederick 2019). Bu nedenle, doğum sonu bakım süreçlerinin görme engelli kadınlar için erişilebilir ve güvenli şekilde düzenlenmesi büyük önem taşımaktadır. Doğum sonrası hastanede, görme engelli kadınların ihtiyaçlarına uygun geniş odalar sağlanmalıdır Hasta odaları ve bakım alanları, Braille işaretleri, büyük yazılı tabelalar ve kaymaz zemin gibi erişilebilir

düzenlemelerle donatılmalıdır. Ayrıca mobilyaların uygun yerleşimi ile banyo–tuvalet alanlarına yakınlık sağlanmalı ve tedavi prosedürleri Braille bilgilendirmelerle desteklenmelidir (Mazurkiewicz et al. 2018). Doğum sonrası ebeveynler için bebeğin hareketlerini algılama ve olası kazaları önleme açısından özel tasarlanmış hareket sensorlu uyarıcılar almaları önerilmelidir (Güngör 2017; Kokanalı 2018; Çirban 2023)

Hankó ve arkadaşları (2022), görme engelli kadınların gebeliği ve anneliği, görme engeli olmayanlarla benzer deneyimlediklerini ancak Görme engelli annelerin, annelik deneyimlerinde genellikle günlük yaşamda karşılaşılan zorluklara daha fazla odaklandıkları, oysa görme engeli olmayan annelerin ise daha çok çocuklarının geleceğiyle ilgili kaygılar taşıdıkları tespit edilmiştir (Hankó et al. 2022). Görme engelli anneler, göz teması kuramadıkları için iletişimde zorluk yaşamaktadırlar ve bunun yerine dokunma, palpasyon ve işitsel yöntemleri kullanmaktadırlar (Commodari 2022; Moghadam 2017). Anneler ile emzirme ve memeyi tutuş pozisyonları ile ilgili motivasyonel görüşme yapılabilir, yetişkin öğretim teknikleri ile uygulamalı danışmanlık verilebilir (Güngör 2017; Kokanalı 2018; Çirban 2023).

Tefera Nidaw ve ark (2017) yaptığı çalışmada ise, Etiyopya'da görme engelli kadınların, bebek bakımında destek almadıklarında anneliği çok zor bulduklarını ve yakınlarının çocuk bakımında rehber olduklarını göstermiştir. Kadınlar, anneliğin psikolojik ve sosyal olarak kendilerini güçlendirdiğini belirtmiş, ancak sağlık çalışanlarının cinsellik, gebelik ve doğum bilgisi sağlamaması nedeniyle görmezden gelindiklerini hissetmişlerdir (Tefera Nidaw et al. 2017). Andrews ve ark (2021) yaptığı çalışmada ABD'de fiziksel ve duyusal engeli olan 24 kadın ile yapılan bir araştırmada, görme engelli annelerin emzirme danışmanlarının talimatlarını anlama konusunda zorlandığı ve kendilerine yön tarifleri ile örneğin sağ, sol, 6 ve 12 hizasını baz alarak anlatmanın onlar için daha kolaylık sağladığını belirtmişlerdir. Araştırmada engelli anneler hem toplum tarafından hem de sağlık çalışanları tarafından emzirme konusunda yoğun bir baskı hissettiklerini ifade etmişlerdir (Andrews et al., 2021).

4.5.Görme Engelli Kadınların Üreme Sağlığını Etkileyen Engeller

Görme engelli kadınların üreme sağlığı hizmetlerine erişiminde karşılaştıkları engeller sağlık sistemiyle ilgili ulusal engeller ile psikolojik, davranışsal, toplumsal, fiziksel, ekonomik ve eğitimle ilgili bireysel engeller olarak gruplandırılabilir (Ganle et al., 2020 ; Kokanalı et al. 2018). Ve aşağıdaki şekilde sıralanabilir:

Kültürel Engeller,Fiziksel Engeller (Erişilebilir olmayan fiziki çevre, yön bulma güçlüğü, uygun işaretleme ve düzenlemenin olmaması), Psikolojik Engeller, Ekonomik Engeller, Eğitim Engelleri, Sağlık Personelini Davranışı ve Sağlık Kuruluşu Engelleri Sağlık Hizmetlerine Erişimin Önündeki Engeller, Toplumsal Statü, Davranışlar ve Aile içindeki Karşılaşılan Engellerdir.

4.6.Görme Engelli Kadınlarda Üreme Sağlığı ve Ebelik Rolü

- Ebeler, görme yetersizliğinin nedenleri ve bu bireylerin özel eğitime gereksinimi olduğunun farkına varıp, üreme sağlığı ve cinsel sağlığa yönelik eğitim programları geliştirmelidir (Mitra et al. 2015).
- Eğitim verici rolü olan ebeler, görme engeli olan kadınlara bütüncül olarak yaklaşmalı ve üreme sağlığa yönelik bilgi ve danışmanlık sağlamalıdır (Mitra et al. 2015; Daşıkan et al. 2017).
- Ebeler, görme engelli kadınlara önyargısız ve kişiye özgü bakım sunmalı; iletişimde dokunsal ve işitsel yöntemleri kullanarak erişilebilir bilgi sağlamalıdır (De França et al. 2019).
- Gebelik, doğum ve doğum sonrası süreçlerde görme engelli kadınların özel ihtiyaçlarına göre bireyselleştirilmiş bakım planları oluşturulmalı ve gerekli durumlarda multidisipliner destek sağlanmalıdır (Akasreku et al. 2018)

6.SONUÇ

Literatür taramaları sonucu görme engelli olan kadınlarda üreme sağlığı ve cinsel sağlığa yönelik saptanan temel sorunların menstrual siklus yönetimi ve hijyen, cinsel sağlık, gebelik,

doğum, emzirme ve aile planlaması konularında bilgi eksikliği, jinekolojik kontrollerin ihmali, sağlık hizmetine erişimde yaşanan güçlükler ve sağlık profesyonellerinin olumsuz tutumuna ilişkin sorunlar olduğu görülmektedir. Görme engelli kadınlar, üreme sağlığı hizmetlerine erişimde çok sayıda fiziksel, psikolojik ve toplumsal engelle karşılaşmaktadır. Menstrual hijyen, gebelik, doğum ve postpartum süreçlerde özel gereksinimler dikkate alınmalıdır. Ebeler ve sağlık profesyonelleri, bireyselleştirilmiş, erişilebilir ve destekleyici bakım sunarak kadınların güvenini artırabilir ve sağlık hizmetlerinde eşitliği sağlayabilir. Görme yetersizliği olan kadınlara üreme sağlığına yönelik eğitim ve danışmanlık verilirken, işitsel, dokunsal ve materyallerin kullanılması, Braille alfabesi ile yazılmış broşürlerin olması, seslendirilmiş broşürlerin, kitapçıkların sayıca yeterli olması ve inovatif materyaller geliştirilmesi gerektiği düşünülmektedir. Üreme sağlığına yönelik danışmanlık rolü olan ebelerin bu alanda eğitim verebilmek üzere desteklenmeleri gerekmektedir.

7. KAYNAKÇA

Addlakha, R., Price, J., & Heidari, S. (2020). Disability and sexuality: Claiming sexual and reproductive rights. Reproductive Health Matters, 25(50), 4–9. https://doi.org/10.1080/09688080.2017.1336375

Akasreku, B. D., Habib, H., & Ankomah, A. (2018). Pregnancy in disability: Community perceptions and personal experiences in a rural setting in Ghana. Journal of Pregnancy, 2018, 8096839. https://doi.org/10.1155/2018/8096839

Andrews, E. E., Powell, R. M., & Ayers, K. B. (2021). Experiences of breastfeeding among disabled women. Women's Health Issues, *31*(1), 82–89. https://doi.org/10.1016/j.whi.2020.08.005

Arar, M. A., Erbil, N., & Yıldırım, F. (2021). Engelli kadınlarda üreme sağlığı sorunları ve hemşirelik yaklaşımı. Androloji Bülteni (Andrology Bulletin), 23(4), 148–154.

Biel, F., Darney, B., Caughey, A., & Horner-Johnson, W. (2020). Medical indications for primary cesarean delivery in women with and without disabilities. Journal of Maternal-Fetal & Neonatal Medicine, 33(20), 3391–3398. https://doi.org/10.1080/14767058.2019.1676611

Bozkurt, Ö. D., Parlakyıldız, E., Küççük, M., Emektar, D., Gerekli, B., Koç, B., & ark. (2019, Nisan). Görme engelli kadınların üreme sağlığı sorunları ve sağlık çalışanlarından beklentileri: Hemşirelik öğrencileri ekip çalışması. 18. Ulusal Hemşirelik Öğrencileri Kongresi, Afyonkarahisar, Türkiye.

Commodari, E., La Rosa, V. L., & Nania, G. S. (2022, January). Pregnancy, motherhood and partner support in visually impaired women: A qualitative study. International Journal of Environmental Research and Public Health, 19(7), 4308. https://doi.org/10.3390/ijerph19074308

Çirban, E., Demirel Bozkurt, Ö., & Daşıkan, Z. (2023). Engelli kadın olarak anne olmak / Being a mother as a disabled woman. Ordu University Faculty of Health Sciences, Department of Nursing.

Daşıkan, Z., & Sevil, Ü. (2017). Kadınlarda jinekolojik muayeneyi engelleyen psikososyal faktörler. STED, 26(2), 75–83.

De França, I. S., Coura, A. S., de Sousa, F. S., da Silva Aragão, J., Silva, A. F., & Dos Santos, S. R. (2019). Acquiring of knowledge about sexual health by blind people: An action research [Aquisição de conhecimentos sobre saúde sexual por pessoas cegas: Uma pesquisa-ação]. Revista Latino-Americana de Enfermagem, 27, e3163. https://doi.org/10.1590/1518-8345.3123.3163

Diamanti, A., Sarantaki, A., Gourounti, K., & Lykeridou, A. (2021). Perinatal care in women with vision disorders: A systematic review. Maedica, 16(2), 261–267. https://doi.org/10.26574/maedica.2021.16.2.261

Dinç, A. (2024). Sağlık & Bilim 2024: Ebelik-I (1. basım). Efe Akademik Yayıncılık. https://doi.org/10.59617/efepub2024113
Duman, M. (2018). Engelli bireylerin üreme sağlığı sorunları. In S. Timur Taşhan & B. Erci (Eds.), Her yönüyle engellilik (1. baskı, ss. 274–299). Anadolu Nobel Tıp Kitabevleri.
Dündar, T., & Özsoy, S. (2018). Menstrual hijyen ve görme engelliler [Menstrual hygiene and visually impaired women]. Hemşirelikte Eğitim ve Araştırma Dergisi, 15(3), 192–194. https://doi.org/10.5222/HEAD.2018.192
Dündar, T., & Özsoy, S. (2020). Menstrual hygiene management among visually impaired women. British Journal of Visual Impairment, 38(3), 1-16. https://doi.org/10.1177/0264619620911441
Ekrem, E. C., Bozkurt, Ö. D., & Daşikan, Z. (2023). Engelli kadın olarak anne olmak. Ordu Üniversitesi Hemşirelik Çalışmaları Dergisi, 6(1), 238–246. https://dergipark.org.tr/tr/pub/ouders
Frederick, A. (2019). Between stigma and mother-blame: Blind mothers' experiences in USA hospital postnatal care. Sociology of Health & Illness, 37(8), 1127–1141. https://doi.org/10.1111/1467-9566.12280
Ganle, J. K., Baatiema, L., Quansah, R., & Danso-Appiah, A. (2020). Barriers facing persons with disability in accessing sexual and reproductive health services in sub-Saharan Africa: A systematic review. PLoS ONE, 15(10), e0238585. https://doi.org/10.1371/journal.pone.0238585
Gedikli, G., & Aydın Doğan, R. (2024). Engelli kadınların annelik deneyimi: Görme ve işitme engelli bireylerin gebelik ve doğum süreçlerinde karşılaştıkları zorluklar ve yaklaşımlar Sağlık Bilimlerinde Kadın Sağlığı, Gebelik ve Yenidoğan Bakımı (Bölüm 12, ss. 153–163). Özgür Yayınları. https://doi.org/10.58830/ozgur.pub588.c2450
Güngör, İ. (2017). Engelli kadınlarda üreme sağlığı. In N. Kızılkaya Beji (Ed.), Hemşire ve ebelere yönelik kadın sağlığı ve hastalıkları (Genişletilmiş 2. baskı, ss. 171–201). Nobel Tıp Kitabevi.
Hankó, C., Pohárnok, M., Lénárd, K., & Bíró, B. (2022). Motherhood experiences of visually impaired and normally sighted women. Human Arenas, 7(1), 127–155. https://doi.org/10.1007/s42087-021-00217-1
Joshi, G. A., & Joshi, P. G. (2015). Study of menstrual patterns in adolescent girls with disabilities in a residential institution. International Journal of Adolescent Medicine and Health, 27(1), 65–68.
Karataş, K., & Çifçi, G. E. (2020). Türkiye'de engelli kadın olmak: Deneyimler ve çözüm önerileri. The Journal of International Social Research, 3(13), 148–152.
Kokanalı, D., Karaca, M., Özel, Ş., & Üstün, Y. E. (2018). Engelli kadınlarda üreme sağlığı. Jinekoloji-Obstetrik ve Neonatoloji Tıp Dergisi, 15(1), 28–30. https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/932346
Mazurkiewicz, B., Stefaniak, M., & Dmoch-Gajzlerska, E. (2018, October). Perinatal care needs and expectations of women with low vision or total blindness in Warsaw, Poland. Disability and Health Journal, 11(4), 618–623. https://doi.org/10.1016/j.dhjo.2018.03.002
Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) (2013). Çocuk gelişimi ve eğitimi. Görme engelliler. Ankara, 2013.
Mitra, M., Long-Bellil, L. M., Smeltzer, S. C., & Iezzoni, L. I. (2015). A perinatal health framework for women with physical disabilities. Disability and Health Journal, 8(4), 499–506.
Nelson, B., Odberg Pettersson, K., & Emmelin, M. (2020). Experiences of teaching sexual and reproductive health to students with intellectual disabilities. Sex Education, 20(4), 398–412. https://doi.org/10.1080/14681811.2019.1696889

Taner, A., & Demirel Bozkurt, Ö. (2021). Görme yetersizliği olan kadınların üreme sağlığı sorunları ve çözüm yolları. *Dokuz Eylül Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi Elektronik Dergisi, 14*(1), 84–91. https://dergipark.org.tr/tr/pub/deuhfed

Tefera Nidaw, B., Engen, M. V., Klink, J. J. V. D., & Schippers, A. (2017). The grace of motherhood: Disabled women contending with societal denial of intimacy, pregnancy, and motherhood in Ethiopia [PDF].

Topaloğlu Ören, E. D. (2018). Evli olan fiziksel engelli kadınların cinsellik ve cinsel sağlık konusundaki yaşam deneyimleri: Bir gömülü kuram çalışması (Yayımlanmamış doktora tezi). T.C. Ege Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, İzmir.

Türkiye Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı, Engelli ve Yaşlı Hizmetleri Genel Müdürlüğü. (2023, Temmuz). Engelli ve Yaşlı İstatistik Bülteni. https://www.aile.gov.tr/media

United Nations Children's Fund [UNICEF]. (2020). *Menstrual health and hygiene for girls and women with disabilities: Guidance note.* UNICEF. https://www.unicef.org/media/98881/file/MHH-Disabilities-Guidance-Note-ENG.pdf

HEMŞİRELİK ÇALIŞMALARINDA HİPERTANSİYONUN FARKINDALIĞI, TUTUMLARI VE SAĞLIK OKURYAZARLIĞINA YÖNELİK EĞİLİMLER: KÜRESEL BİBLİYOMETRİK ANALİZ (1977–2025)

Araş. Gör. Dr. Ayşe DAĞISTAN AKGÖZ
Department of Public Health Nursing**,** Faculty of Nursing, Akdeniz University, Dumlupınar Bulvarı, 07058, Antalya, Türkiye
ORCID ID: 0000-0002-2933-3402

ÖZET
Bu çalışma, 1977–2025 yılları arasında hemşirelik alanında hipertansiyon farkındalığı, tutumları ve sağlık okuryazarlığına yönelik bilimsel üretimin kapsamlı bir bibliyometrik analizini sunmaktadır. Web of Science veri tabanından elde edilen 645 yayın, Bibliometrix, Biblioshiny ve VOSviewer yazılımları kullanılarak yıllara göre yayın eğilimleri, uluslararası işbirliği ağları, atıf dinamikleri, anahtar kelime kümeleri ve tematik evrim açısından değerlendirilmiştir. Bulgular, 2005 sonrasında giderek hızlanan akademik üretimin özellikle 2018'den itibaren belirgin biçimde arttığını göstermekte; bu durum hipertansiyon yönetiminde hemşirelik rollerinin küresel ölçekte önem kazandığını ortaya koymaktadır. Anahtar kelime analizinde hypertension, prevalence, management, awareness ve health literacy gibi terimlerin yoğunlaşması, literatürün giderek hastaların bilgi düzeyi, öz-yönetim becerileri, tedaviye uyum ve davranış değişikliği üzerine odaklandığını göstermektedir. Tematik haritada "hypertension–patients–health" kümesinin motor tema olarak konumlanması, hemşirelik araştırmalarının temel yönlendirici alanını yansıtırken; "cardiovascular–prevention–quality" temasının temel ancak gelişime açık bir alan olduğunu göstermektedir. Ülke bazlı analizler, ABD'nin hem üretkenlik hem de uluslararası işbirliğinde lider olduğunu ortaya koymakta, buna karşın düşük ve orta gelirli ülkelerde araştırma yoğunluğunun görece sınırlı kaldığını göstermektedir. Genel olarak çalışma, hipertansiyon kontrolünde hemşirelerin eğitici, danışmanlık sağlayıcı ve öz-yönetim destekleyici rollerinin giderek güçlendiğini; gelecekte sağlık okuryazarlığına dayalı müdahalelerin, dijital sağlık uygulamalarının ve kültürel bağlama duyarlı eğitim modellerinin geliştirilmesinin önem taşıdığını vurgulamaktadır.
Anahtar kelimeler: hipertansiyon, sağlık okuryazarlığı, hemşirelik, farkındalık, tutumlar, öz-yönetim, bibliyometrik analiz

TRENDS IN HYPERTENSION AWARENESS, ATTITUDES, AND HEALTH LITERACY IN NURSING STUDIES: A GLOBAL BIBLIOMETRIC ANALYSIS (1977–2025)

ABSTRACT
This study presents a comprehensive bibliometric analysis of scientific publications on hypertension awareness, attitudes, and health literacy in the field of nursing between 1977 and 2025. A total of 645 articles retrieved from the Web of Science database were examined using Bibliometrix, Biblioshiny, and VOSviewer to explore publication trends, international collaboration networks, citation patterns, keyword co-occurrence structures, and thematic evolution. The findings reveal a steady rise in scientific output after 2005, with a marked acceleration beginning in 2018, reflecting the growing global relevance of nursing roles in hypertension prevention and management. Keyword analysis shows a strong concentration around terms such as hypertension, prevalence, management, awareness, and health literacy, indicating a shift in the literature toward patient knowledge, self-management competencies, treatment adherence, and behavior change–oriented interventions. The thematic map highlights the "hypertension–patients–health" cluster as a dominant motor theme driving the field, while "cardiovascular–prevention–quality" appears as a fundamental but still developing research

area. Country-level analyses demonstrate that the United States leads in both productivity and collaborative strength, whereas research contributions from low- and middle-income countries remain comparatively limited. Overall, the study underscores the increasingly central role of nurses as educators, counselors, and facilitators of behavior change in hypertension management, emphasizing the need for future efforts to strengthen health literacy–based interventions, integrate digital health tools, and promote culturally sensitive educational models.
Keywords: hypertension, health literacy, nursing, awareness, attitudes, self-management, bibliometric analysis

1. GİRİŞ

Hipertansiyon, hem dünya genelinde hem de belirli ülke örneklerinde önemli bir morbidite ve mortalite nedenidir ve inme ile kardiyovasküler hastalıklar için başlıca risk faktörü olarak tanımlanmaktadır (Chen & Hu, 2014; Du et al., 2018). Amerika Birleşik Devletleri'nde yetişkinlerin yaklaşık üçte birinin, yani yaklaşık 67 milyon kişinin hipertansiyonu olduğu, 2008 yılında erkek ölümlerinin %43,9'unun ve kadın ölümlerinin %56,1'inin hipertansiyonla ilişkili bulunduğu, buna karşın hipertansiyonu olan bireylerin yarısından azında kan basıncının kontrol altında olduğu ve buna bağlı yıllık sağlık harcamasının 47,5 milyar dolar olarak tahmin edildiği bildirilmektedir (Chen & Hu, 2014; Jones et al., 2017). Benzer biçimde, küresel düzeyde yapılan değerlendirmeler hipertansiyonun 2025 yılına kadar yaklaşık 1,5 milyar insanı etkileyeceğini ve yükselmiş kan basıncının hastalıklar arasında sakatlığa göre ayarlı yaşam yılı kaybı açısından önde gelen risk faktörü olduğunu ortaya koymaktadır (Du et al., 2018).

Hipertansiyonun küresel yükü, etnik ve sosyo-ekonomik gruplar arasında belirgin eşitsizliklerle daha da ağırlaşmaktadır. Örneğin, Çin kökenli Amerikalıların hipertansiyon prevalansı Kafkasyalılara benzer olsa da, antihipertansif tedavi almakta olan Çin kökenli Amerikalılar arasında kontrolsüz hipertansiyon oranları daha yüksektir ve bu durum biyolojik, genetik, sosyokültürel ve çevresel etmenlerin yanı sıra sağlık davranışları ve sağlık okuryazarlığı ile ilişkilendirilmektedir (Chen & Hu, 2014).

Bu bağlamda sağlık okuryazarlığı, hipertansiyon yönetiminde temel bir belirleyici olarak öne çıkmaktadır. Sağlık okuryazarlığı bireylerin temel sağlık bilgilerini ve hizmetlerini elde etme, anlama ve uygun sağlık kararları vermek için kullanma düzeyi olarak tanımlanmakta; yeterli sağlık okuryazarlığına sahip bireylerin yazılı eğitim materyallerini okuma-anlama, sağlık profesyonelleriyle etkili iletişim kurma, tedavi seçeneklerini değerlendirme ve ilaç dozları gibi sayısal bilgileri yorumlama becerilerine sahip olduğu vurgulanmaktadır (Du et al., 2018).

Afrika kökenli Amerikalı kadınlarda yapılan çalışmalarda da, katılımcıların hipertansiyon bilgi düzeyleri genel olarak iyi görünse bile, hipertansiyonun belirtileri, strese atfedilen nedensellik, hastalığın "iyileşebilirliği" ve egzersizin süresi gibi konularda yaygın yanlış inanışların devam ettiği ve bilgi düzeyi ile kan basıncı kontrolü arasında anlamlı bir ilişki saptanmadığı gösterilmiştir (Jones et al., 2017).

Son yıllarda sağlık okuryazarlığı kavramının hipertansiyona özgü bileşenleri üzerinde durulmakta ve "hipertansiyon okuryazarlığı" kavramı hemşirelik literatüründe giderek daha sık kullanılmaktadır. Konlan ve arkadaşlarının (2023) kavram analizi, hipertansiyon okuryazarlığının temel özelliklerini; hipertansiyonla ilgili bilgi arama becerileri, kan basıncı ölçümleri ve ilaçlarla ilişkili sayısal bilgileri anlama ve hipertansiyonun önlenmesine yönelik bilgiyi kullanma olarak tanımlamaktadır. Aynı çalışmada, formal eğitim ve bilişsel, sosyal ve ekonomik deneyimlerin hipertansiyon okuryazarlığının öncülleri olduğu; artmış sağlık farkındalığı, iyileşmiş öz-bildirilen sağlık durumu ve önleyici davranışların benimsenmesinin ise temel sonuçlar olarak ortaya çıktığı belirtilmektedir (Konlan et al., 2023). Kavramın hem kronik hastalıkların önlenmesi hem de özellikle düşük gelirli ve sağlık okuryazarlığı düşük toplumlarda hipertansiyonun kontrolü açısından kritik olduğu; buna karşın hipertansiyon

okuryazarlığına ilişkin bulguların farklı popülasyonlara dağılmış, kavramsal olarak parçalı ve hemşirelik bakış açısından sistematik olarak derlenmemiş olduğu vurgulanmaktadır (Konlan et al., 2023; Du et al., 2018).

Hemşireler bir yandan hipertansiyon taraması, risk değerlendirmesi, eğitim ve danışmanlık gibi rolleriyle hastaların öz-yönetim becerilerini desteklerken; diğer yandan kültürel ve sosyo-ekonomik engelleri tanımlayarak sağlık okuryazarlığını güçlendirebilecek benzersiz bir konuma sahiptir (Jones et al., 2017; Chen & Hu, 2014). Ancak mevcut çalışmalar daha çok belirli gruplar (örneğin Çin kökenli Amerikalılar, Afrika kökenli Amerikalı kadınlar veya Gana toplumu) üzerinde yoğunlaşmakta; hemşirelikte hipertansiyon farkındalığı, tutumları ve sağlık okuryazarlığına ilişkin araştırma eğilimlerinin, tematik odakların ve zaman içindeki dönüşümün küresel ölçekte sistematik olarak haritalandırıldığı kapsamlı bir bibliyometrik değerlendirme sınırlı görünmektedir. Bu nedenle, hemşirelik alanında hipertansiyon farkındalığı, tutumları ve sağlık okuryazarlığına yönelik çalışmaların küresel düzeyde nasıl geliştiğini incelemek, gelecekte planlanacak eğitim müdahaleleri ve politika önerileri için önemli bir gereksinim olarak ortaya çıkmaktadır.

Amaç

Bu araştırmanın amacı, hemşirelik alanında hipertansiyon farkındalığı, tutumları ve sağlık okuryazarlığına ilişkin bilimsel yayınların bibliyometrik yöntemlerle kapsamlı bir şekilde analiz edilmesidir. Çalışma, 1977–2025 yılları arasında hipertansiyonun tanılanması, yönetimi, davranış değişikliği, hasta eğitimi ve sağlık okuryazarlığına yönelik hemşirelik literatürünün gelişimini ortaya koymayı; araştırma temalarını, işbirliği ağlarını, atıf örüntülerini ve alandaki küresel eğilimleri görünür kılmayı hedeflemektedir.

Araştırma Soruları:

- Hemşirelikte hipertansiyon farkındalığı, tutumları ve sağlık okuryazarlığına yönelik yayınların yıllara göre dağılımı nasıldır?
- Bu alanda en üretken ülkeler, kurumlar ve yazarlar kimlerdir?
- Hemşirelikte hipertansiyon farkındalığı ve sağlık okuryazarlığı konularında en çok atıf alan makaleler, dergiler ve yazarlar hangileridir?
- Anahtar kelime analizine göre literatürde hangi temalar öne çıkmaktadır?
- Bu alandaki bilimsel işbirliği ağları (ülkeler arası, kurumlar arası ve yazarlar arası) nasıl bir yapı göstermektedir?
- Zaman içinde hipertansiyon farkındalığı ve sağlık okuryazarlığı temalarının evriminde hangi eğilimler gözlenmektedir?

2. YÖNTEM

Araştırma Tasarımı

Bu çalışma, tanımlayıcı nitelikte bir bibliyometrik analiz olarak yürütülmüştür. Araştırmanın amacı doğrultusunda, hemşirelik alanında hipertansiyon farkındalığı, tutumları ve sağlık okuryazarlığına ilişkin bilimsel yayınların yapısal ve tematik özellikleri incelenmiştir. Bu kapsamda, yayın eğilimleri, yazar işbirliği ağları, ülke ve kurum dağılımları ile kavramsal temalar analiz edilmiştir.

Veri Kaynakları ve Kapsam

Araştırmanın verileri, hemşirelik ve sağlık bilimleri alanında en kapsamlı iki uluslararası veri tabanı olan **Web of Science (WoS) Core Collection** ‘dan elde edilmiştir. Arama süreci, 1977–2025 yılları arasındaki dönemi kapsamaktadır.

Çalışmaya yalnızca aşağıdaki ölçütleri karşılayan yayınlar dâhil edilmiştir:

- Konusu hemşirelik alanında hipertansiyon farkındalığı, tutumları ve sağlık okuryazarlığına ilişkin çalışmalar;
- Hemşirelik alanında yürütülmüş veya hemşirelik uygulamalarını içeren;
- Makale, derleme veya sistematik inceleme türündeki çalışmalar;

- İngilizce veya Türkçe yayımlanmış araştırmalar.

Editöre mektup, özet bildiri, konferans notu ve kitap bölümleri kapsam dışı bırakılmıştır.

Veri Toplama Süreci

Arama stratejisi her iki veri tabanında da benzer biçimde uygulanmıştır. Web of Science veri tabanında **Topic (TS)** alanında şu sorgu kullanılmıştır:

("hypertension" OR "high blood pressure") AND ("awareness" OR "attitudes" OR "knowledge" OR "health literacy") AND ("nursing" OR "nurse" OR "nursing education")

Elde edilen sonuçlar **BibTeX (.bib)** formatında dışa aktarılmıştır. Çift kayıtlar kaldırılmış, başlık ve özet düzeyinde içerik uygunluğu kontrol edilmiştir.

Veri Analizi

Bibliyometrik veriler Biblioshiny (Bibliometrix R paketi arayüzü) yazılımı kullanılarak analiz edilmiştir (tanımlayıcı istatistikler, yıllara göre yayın eğilimleri, üretken yazarlar, kaynak analizi ve tematik evrim değerlendirmesi için).

Analiz kapsamında aşağıdaki göstergeler hesaplanmıştır:

- Yıllık yayın sayısı ve büyüme oranı
- Ülke, kurum ve yazar bazında üretkenlik
- Atıf analizi (citation analysis)
- Anahtar kelime sıklığı ve tematik kümelenme
- Zaman içindeki tematik evrim (trend topics)

Sonuçlar, görsel haritalar ve grafikler aracılığıyla sunulmuş, elde edilen bulgular tematik bağlamda yorumlanmıştır.

Veri setindeki 645 yayın analiz edilmiştir. Yazarlar tarafından sağlanan anahtar kelimelerin analizi yayınların içeriğini daha kapsamlı sunacağı ve hemşirelik disiplinindeki alanları sunacağı için bu çalışmada Anahtar Kelimeler Plus yerine tercih edilmiştir. Çalışmada bilgi akış ağının haritaları ve grafiksel görselleştirmeleri bibliometrix R paketi, VOSviewer ve WoSCC veritabanı kullanılarak gerçekleştirildi. Alandaki hot topicslerin belirlenmesinde yazarlar tarafından sağlanan anahtar kelimelerin kronolojik yapısının analizi ve değerlendirilmesi VOSviewer kullanılarak yapılmıştır (Van Eck & Waltman, 2010).

Araştırmaların odak noktalarını ve tematik eğilimlerini belirlemek için trend konular ve tematik harita eş-oluşum haritası analizleri kullanılmıştır. Tematik haritadaki dört çeyreğin tanımı şu şekildedir:

(1) Motor temalar: Bu temalar sağ üst çeyrekteki kümeleri temsil eder. Bu temalar, güçlü merkeziliğe ve yüksek yoğunluğa sahip kümelerden oluşur.

(2) Niş temalar: Bu temalar sol üst çeyrekteki kümelerdir. Bu temalar, diğer temalarla az ama güçlü bağlantılara sahip, düşük merkezilik ve yüksek yoğunluklu kümeleri içerir.

(3) Temel temalar: Bu temalar sağ alt çeyrekteki temalardır. Bu temalar, diğerleriyle çok sayıda ilişkiye sahiptir, ancak bu ilişkiler zayıftır.

(4) Ortaya çıkan veya azalan temalar: Bu temalar sol alt çeyrekteki kümelerdir. Bu temalar, diğerleriyle az ve zayıf bağlantılara sahip kümeleri temsil eder (López-Robles et al., 2021; Sott et al., 2020).

Etik

Çalışmanın etik kurul izni gerektiren analizleri kapsamaması, ikincil veriye dayalı bibliyometrik ve içerik analizi gerçekleştirilecek olması nedeniyle etik kurul onayı alınmamıştır.

3. BULGULAR

Performance Analizi

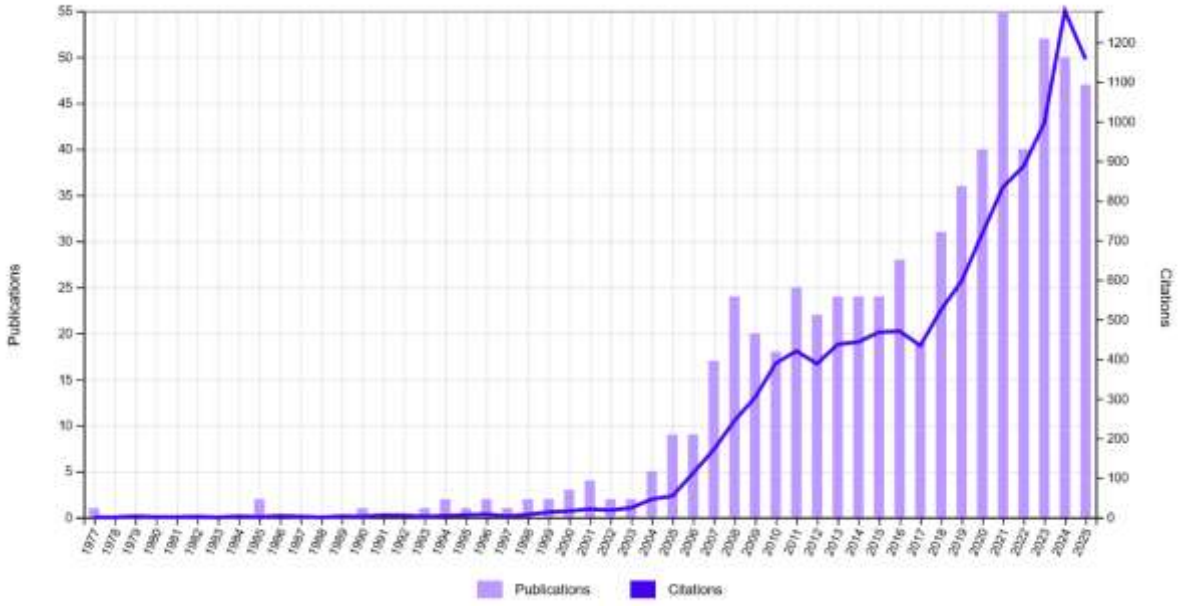
Yapılan analize göre, 1977 ve 2025 yılları arasındaki 48 yıllık dönemde hemşirelik alanında hipertansiyon farkındalığı, tutumları ve sağlık okuryazarlığına ilişkin toplam 645 yayın (yalnızca makale ve derleme makaleleri) ulaşılmıştır. Bu yayınlara 3319 yazar, 344 kaynak ve

1558 anahtar kelime ile katkı sağlamıştır. Yayınlarda toplam 21.837 referans kullanılmış olup yıllık büyüme oranı %8.67 olarak belirlenmiştir (Şekil-1).
https://www.webofscience.com/wos/woscc/summary/c14cdc7d-3965-42eb-a194-2d92961846f8-018a7a50e8/relevance/1

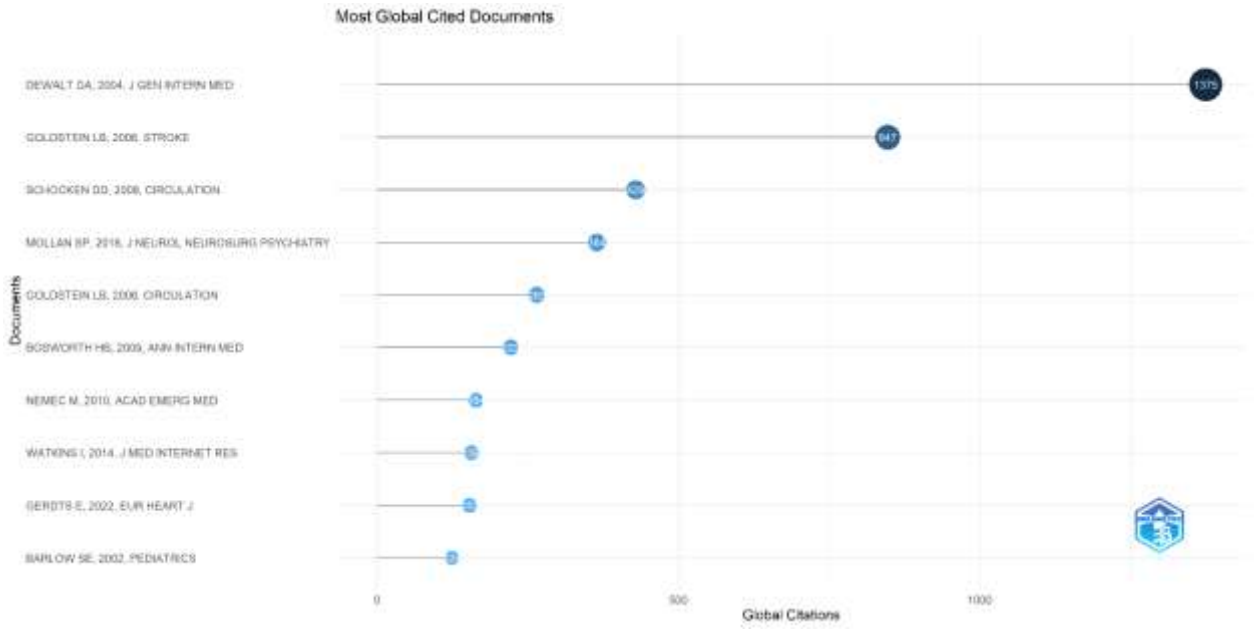
Şekil-1. Temel veriler

Şekil-2 ‘de 1977–2025 yılları arasında hipertansiyon farkındalığı, tutumları ve sağlık okuryazarlığına yönelik hemşirelik yayınlarının gelişimini göstermektedir. 2000’li yıllara kadar oldukça sınırlı sayıda yayın olduğu görülmekte; 2005 sonrasında ise belirgin bir artış eğilimi başlamaktadır. 2010’dan itibaren yıllık yayın sayısındaki istikrarlı yükseliş dikkat çekmekte ve özellikle 2018 sonrası dönemde üretimde hızlı bir ivmelenme gerçekleşmiştir. Yayın sayısının 2022–2024 yılları arasında en yüksek düzeye ulaşması, konunun küresel ölçekte giderek daha fazla önem kazandığını göstermektedir.
Atıf sayılarındaki artış eğilimi de yayın üretimiyle paralel seyretmekte olup, özellikle 2015 sonrası belirgin bir yükseliş gözlenmektedir. 2023 yılında atıf sayısının zirveye ulaşması, bu dönemde yapılan çalışmaların literatürde yüksek görünürlük ve etki yarattığını göstermektedir. Genel olarak grafik, hem yayın üretiminin hem de atıf hacminin zaman içinde güçlü bir yükseliş eğilimi sergilediğini ve hipertansiyon farkındalığı–sağlık okuryazarlığı temasının hem klinik uygulamalar hem de akademik araştırmalar açısından giderek daha kritik bir alan hâline geldiğini ortaya koymaktadır (Şekil-2).

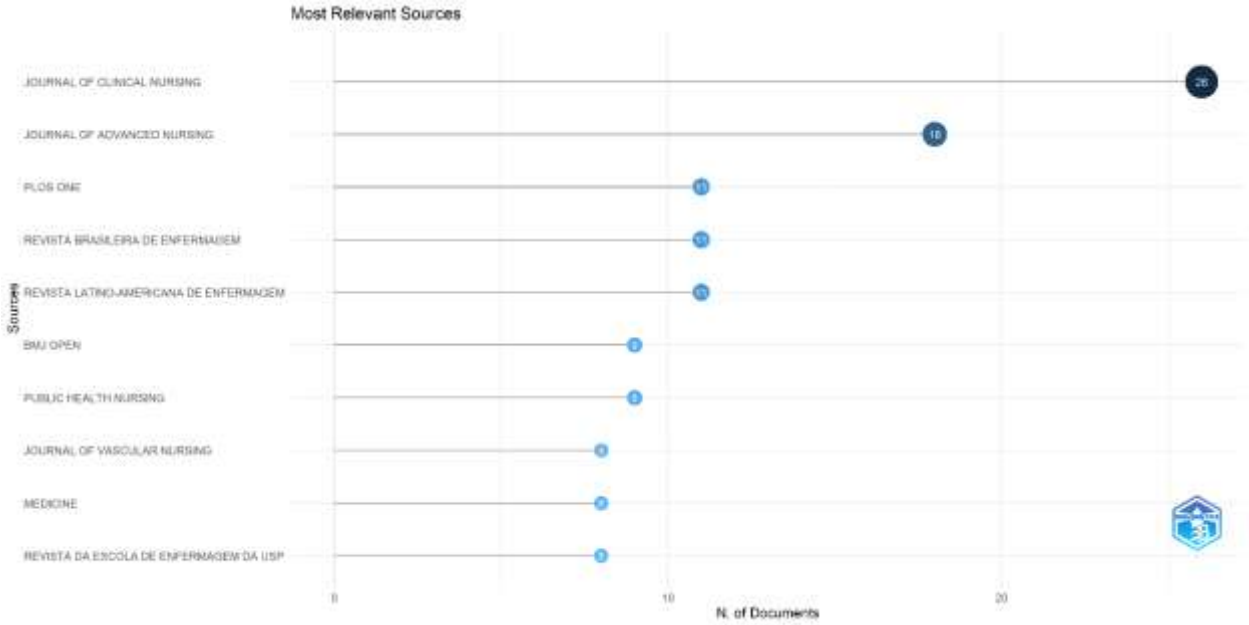
Şekil-2. Yıllara Göre Yayın ve Atıf Eğilimleri

Konuyla ilgili en etkili yayınların listesi Şekil 3'de sunulmuştur. Konuyla ilgili en çok atıf alan DeWalt ve ark. (2004) (1375 atıf) ile Goldstein ve ark. (2006) (847 atıf) yaptığı çalışma olmuştur. Bu iki yüksek atıf alan çalışma, sağlık okuryazarlığı ve kardiyovasküler risk yönetimi alanlarında temel referans niteliğindedir. DeWalt ve ark. (2004), düşük sağlık okuryazarlığının olumsuz sağlık sonuçlarıyla güçlü şekilde ilişkili olduğunu göstererek kronik hastalık yönetimi ve hasta eğitimi çalışmalarına yön veren öncü bir sistematik derleme sunmuştur. Goldstein ve ark. (2006) ise iskemik strokun birincil korunmasına yönelik kapsamlı, kanıta dayalı AHA/ASA kılavuzunu oluşturarak hipertansiyon, diyabet ve yaşam tarzı faktörlerinin yönetimine ilişkin klinik ve halk sağlığı uygulamalarında geniş ölçekte kullanılan önemli bir kaynak üretmiştir. Her iki çalışma da alanın temel kavramlarını tanımlaması, geniş klinik uygulama alanlarına hitap etmesi ve politika ile uygulamayı şekillendirmesi nedeniyle literatürde yüksek atıf almıştır.

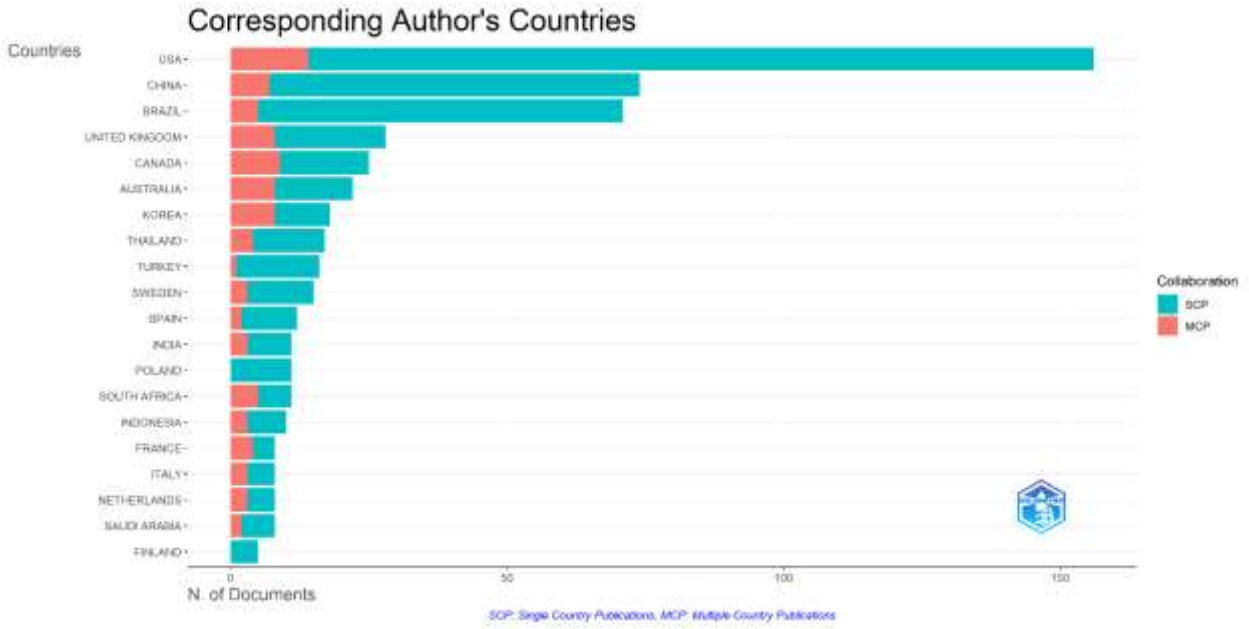
Şekil 3. List of the 10 most etkili articles

Hemşirelikte kardiyovasküler hastalıkların önlenmesine yönelik çalışmaların en fazla yayımlandığı derginin *Journal of Clinical Nursing* olduğu belirlenmiştir (n=26). Bunu, 18 yayın ile *Journal of Advanced Nursing* takip etmiştir (Şekil 4).

Şekil 4. List of the 10 most productive journals

ABD, konuya ilişkin en üretken ülkeler arasında lider konumda olmuştur. Bu konuda 142 yayın üretmiştir. Ayrıca ABD, diğer ülkelerle 14 ortak yayın gerçekleştirerek bu alanda da ilk sırada yer almıştır. Alanda en üretken ikinci ülke ise 67 yayın ile Çin olmuştur (Şekil 5).

Şekil 5. En üretken ve etkili 10 ülkenin listesi

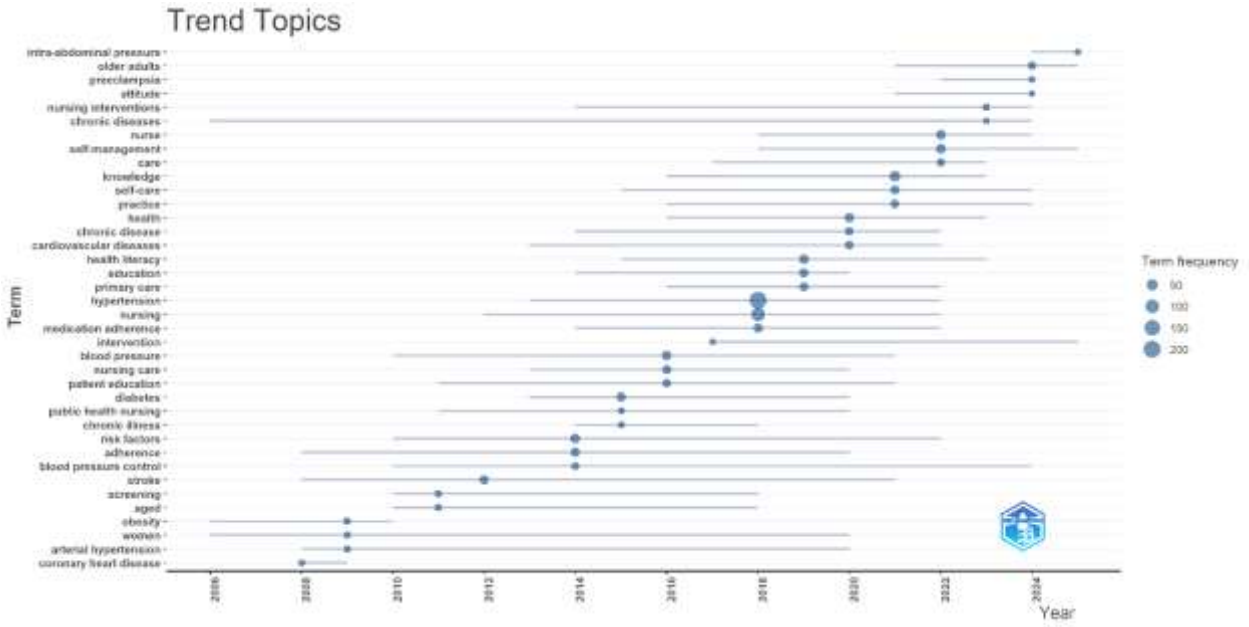
Hemşirelik alanında hipertansiyon farkındalığı, tutumları ve sağlık okuryazarlığına ilişkin bilimsel yayınlarda yazarlar tarafından en sık kullanılan anahtar kelimeler *hypertension* (n=113), *management* (n=98), *prevelance* (n=77), *awareness* (n=68) olmuştur (Şekil 6).

Şekil 6. Anahtar kelime bulutu

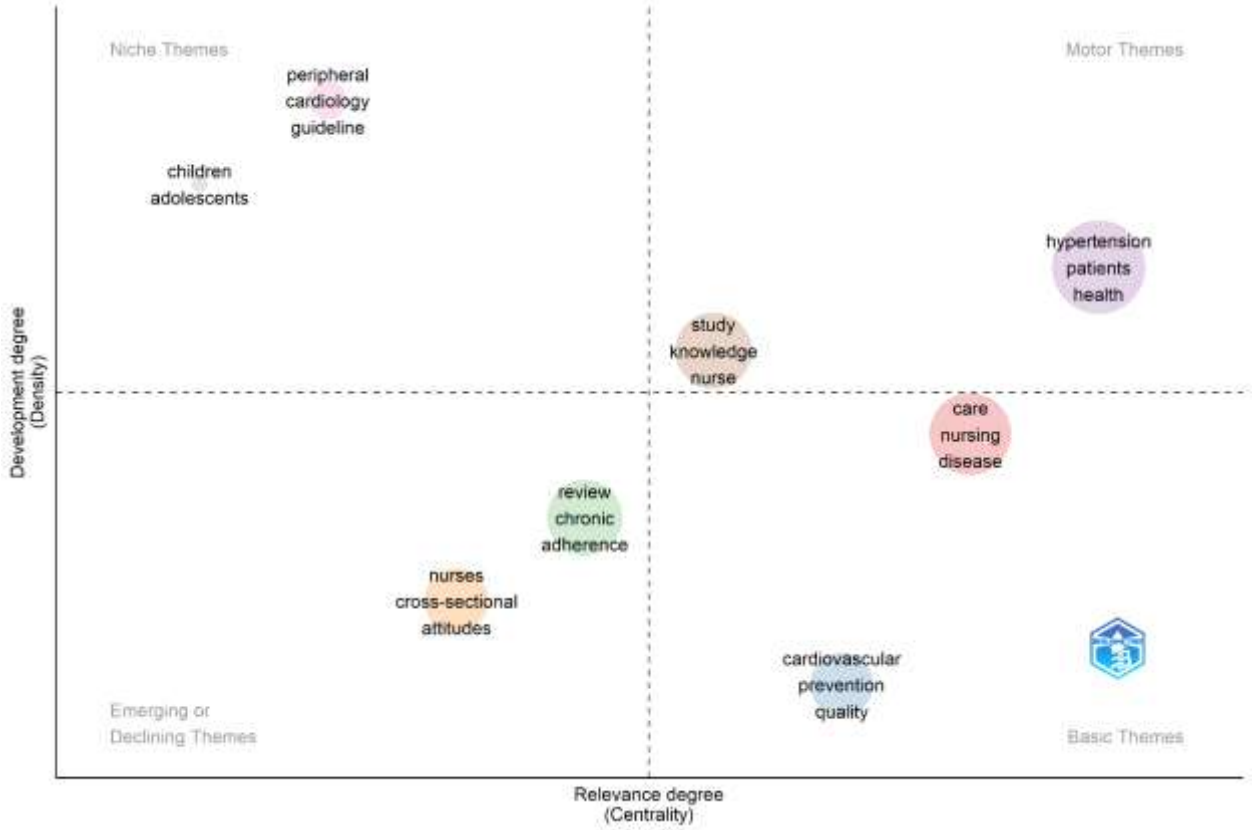
Şekil 7, hemşirelikte hipertansiyon, sağlık okuryazarlığı ve kronik hastalık yönetimi alanlarında 2006–2025 yılları arasında öne çıkan araştırma temalarının zaman içindeki gelişimini göstermektedir. 2010'lu yılların başında "screening", "risk factors", "stroke", "aged" ve "women" gibi temel halk sağlığı ve demografik odaklı kavramların ön planda olduğu görülmektedir. 2014–2018 döneminde "blood pressure control", "medication adherence", "self-care", "self-management", "patient education" ve "primary care" gibi davranış değişikliği ve yönetim odaklı temaların belirgin biçimde yükselişe geçtiği dikkat çekmektedir. Bu durum, hipertansiyon yönetiminde klinik müdahalelerden çok, **öz-yönetim, eğitim ve sağlık okuryazarlığı** temalarının önem kazandığını göstermektedir.

2018 sonrası dönemde "health literacy", "nursing interventions", "chronic diseases", "knowledge", "attitude" ve "older adults" anahtar kavramlarının yüksek sıklıkla kullanılması, hemşirelik araştırmalarında **hasta eğitimi, tutumlar, yetkinlik ve yaşlı popülasyon yönetimi** gibi alanların merkezî bir konuma yerleştiğini ortaya koymaktadır. Son yıllarda görülen "intra-abdominal pressure", "preeclampsia" gibi daha klinik ve spesifik temalar ise alanın giderek çeşitlendiğini ve alt çalışma alanlarının geliştiğini göstermektedir. Genel olarak grafik, hipertansiyon ve kronik hastalık yönetimine yönelik hemşirelik araştırmalarının zaman içinde **risk faktörleri → öz-yönetim → sağlık okuryazarlığı → yaşlı sağlığı ve kapsamlı hemşirelik müdahaleleri** ekseninde evrildiğini göstermektedir.

Şekil 7. Trend konular

Şekil 8, hipertansiyon ve kronik hastalık yönetimine yönelik hemşirelik araştırmalarında temaların merkezilik ve gelişmişlik düzeylerine göre dağılımını göstermektedir. "Hypertension–patients–health" kümesinin motor temalar arasında yer alması, alanın en etkili ve yön verici araştırma konularını oluşturduğunu göstermektedir. "Cardiovascular–prevention–quality" temasının temel temalar bölümünde bulunması ise kardiyovasküler hastalıkların önlenmesi ve bakım kalitesinin literatürde önemli, ancak gelişmeye açık bir alan olduğunu ifade etmektedir. Niş temalar olarak görülen "cardiology", "guideline" ve pediatrik odaklı temalar, daha spesifik ve sınırlı ancak derinleşen araştırma alanlarını yansıtmaktadır. Buna karşılık "nurses–cross-sectional–attitudes" kümesinin düşük merkeziyet düzeyinde bulunması, hemşire tutum ve bilgi düzeyi çalışmalarının henüz sınırlı bir etkiye sahip olduğunu göstermektedir (Şekil 8).

Şekil 8. Tematik harita

4. SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER

Bu bibliyometrik analiz, 1977–2025 yılları arasında hemşirelik alanında hipertansiyon farkındalığı, tutumları ve sağlık okuryazarlığına ilişkin 645 yayının incelenmesiyle gerçekleştirilmiştir. Bulgular, 2005 sonrasında hızlanan ve 2018'den itibaren belirgin biçimde artan üretimle birlikte alanın küresel ölçekte giderek önem kazandığını göstermektedir. En sık kullanılan anahtar kelimelerin *hypertension, management, prevalence, awareness* olması, çalışmaların büyük ölçüde hipertansiyonun tanılanması, yönetimi ve sağlık okuryazarlığı odaklı yürütüldüğünü ortaya koymuştur. ABD'nin hem üretkenlik hem de uluslararası işbirliğinde lider konumda olması, araştırma kapasitesinin ve klinik uygulama odaklı bilimsel üretimin yoğunluğunu yansıtmaktadır. Trend analizleri, literatürün risk faktörleri ve taramadan öz-yönetim, davranış değişikliği, hasta eğitimi ve sağlık okuryazarlığına doğru evrildiğini göstermiş; tematik harita ise *hypertension–patients–health* kümesinin alanın en güçlü ve yönlendirici teması olduğunu ortaya koymuştur.

Çalışmanın bulguları, hipertansiyon yönetiminde hemşirelerin eğitici, danışmanlık sağlayıcı ve davranış değişikliği destekleyici rollerinin giderek merkezileştiğini göstermektedir. Özellikle 2014 sonrası dönemde *self-management, medication adherence, patient education* gibi temaların yükselişi, hipertansiyon kontrolünün yalnızca klinik tedavi değil, hastaların günlük yaşam pratiklerini ve bilgi düzeylerini güçlendirmeyi gerektirdiğini vurgulamaktadır. Son yıllarda sağlık okuryazarlığının literatürde daha sık görünür olması, hemşirelik araştırmalarında bu kavramın temel belirleyici olarak kabul edilmeye başladığını göstermektedir. Konlan ve ark. (2023) tarafından tanımlanan "hipertansiyon okuryazarlığı" kavramının yükselişi, hemşirelerin bilgi aktarımının ötesine geçerek hastaların sayısal bilgiyi anlama, ölçüm sonuçlarını yorumlama ve tedavi planına uyumu geliştirme gibi kritik bileşenlere odaklanması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Tematik haritada “cardiology–guideline” gibi daha spesifik temaların niş olarak kalması, bu alanların kapsamlı ancak daha dar bir araştırma topluluğu tarafından yürütüldüğüne işaret etmektedir. Buna karşın *nurses–attitudes–cross-sectional* temasının düşük merkeziyet göstermesi, hemşirelerin bilgi, tutum ve uygulamalarına ilişkin çalışmaların klinik ve politik yansımalarının henüz sınırlı olduğunu düşündürmektedir. Ayrıca, ülkeler arasındaki üretkenlik farkları (örneğin ABD’nin yüksek yayın hacmine karşılık düşük ve orta gelirli ülkelerin daha zayıf temsili), hipertansiyon yönetimindeki küresel eşitsizlikleri araştırma alanına da yansıtmaktadır. Bu durum, özellikle sağlık okuryazarlığının düşük olduğu toplumlarda daha fazla araştırma ve müdahale gereksinimine işaret eder niteliktedir.

ÖNERİLER

1. Hemşirelik uygulamalarında sağlık okuryazarlığına dayalı eğitim modellerinin güçlendirilmesi gerekir. Hipertansiyon kontrolünün büyük ölçüde hastanın davranış değişikliği ve bilgi düzeyine bağlı olduğu göz önünde bulundurulduğunda, hemşirelerin standart eğitimden ziyade sağlık okuryazarlığına uyarlanmış öğretim yöntemleri kullanması önerilmektedir.
2. Düşük ve orta gelirli ülkelerde araştırma kapasitesinin artırılması önemlidir. Küresel literatürdeki dengesizlikler, hipertansiyonun en yüksek yükü taşıyan toplumlarda daha fazla hemşirelik temelli araştırmaya ihtiyaç olduğunu göstermektedir.
3. Hemşirelerin tutum ve bilgi düzeyine ilişkin çalışmalar teşvik edilmelidir. Tematik haritada bu alanın düşük merkeziyet göstermesi, gelecekte hemşirelerin hipertansiyon yönetimindeki yetkinliklerinin, algılarının ve eğitim gereksinimlerinin daha derinlemesine incelenmesi gerektiğini ortaya koymaktadır.
4. Dijital sağlık araçlarının (mHealth, tele-sağlık) hemşirelik müdahalelerine entegrasyonu desteklenmelidir. Son yıllarda yükselen dijital yaklaşımlar, özellikle ilaç uyumu, kan basıncı takibi ve eğitim materyallerinin kişiselleştirilmesi açısından önemli katkılar sağlayabilir.
5. Yaşlı popülasyona yönelik hemşirelik araştırmaları genişletilmelidir. Trend analizinde *older adults* temasının yükselen bir alan olması, yaşlanma ile birlikte hipertansiyon yükü artacağı için hem klinik hem de toplumsal düzeyde öncelikli çalışma alanı olduğunu göstermektedir.
6. Davranış değişikliğini hedefleyen hemşirelik müdahalelerine yönelik randomize kontrollü çalışmalar artırılmalıdır. Mevcut literatürün önemli kısmının gözlemsel çalışmalardan oluşması, müdahale çalışmalarının sınırlı kaldığını göstermektedir.

KAYNAKLAR

Chen, M. L., & Hu, J. (2014). Health disparities in Chinese Americans with hypertension: A review. *International Journal of Nursing Sciences, 1*(3), 318–322. https://doi.org/10.1016/j.ijnss.2014.07.002

DeWalt, D. A., Berkman, N. D., Sheridan, S., Lohr, K. N., & Pignone, M. P. (2004). Literacy and health outcomes: A systematic review of the literature. *Journal of General Internal Medicine, 19*(12), 1228–1239. https://doi.org/10.1111/j.1525-1497.2004.40153.x

Du, S. Y., Zhou, Y., Fu, C., Wang, Y., Du, X. J., & Xie, R. (2018). Health literacy and health outcomes in hypertension: An integrative review. *International Journal of Nursing Sciences, 5*(3), 301–309. https://doi.org/10.1016/j.ijnss.2018.06.001

Garner, S. L., George, C. E., Young, P., Hitchcock, J., Koch, H., Green, G., … Norman, G. (2020). Effectiveness of an mHealth application to improve hypertension health literacy in India. *International Nursing Review, 67*(4), 476–483. https://doi.org/10.1111/inr.12616

Goldstein, L. B., Adams, R., Alberts, M. J., Appel, L. J., Brass, L. M., Bushnell, C. D., … Wolf, P. A. (2006). Primary prevention of ischemic stroke: A guideline from the American Heart Association/American Stroke Association Stroke Council. *Stroke, 37*(6), 1583–1633. https://doi.org/10.1161/01.STR.0000223048.70103.F1

Jones, L. M., Rosemberg, M. A. S., & Wright, K. D. (2017). Opportunities for the advanced practice nurse to enhance hypertension knowledge and self-management among African American women. *Clinical Nurse Specialist, 31*(6), 311–318. https://doi.org/10.1097/NUR.0000000000000331

Konlan, K. D., Lee, H., & Choi, E. K. (2023). Hypertension literacy: Concept analysis. *Nursing Open, 10*(9), 6078–6090. https://doi.org/10.1002/nop2.1829

López-Robles, J. R., Cobo, M. J., Gutiérrez-Salcedo, M., Martínez-Sánchez, M. A., Gamboa-Rosales, N. K., & Herrera-Viedma, E. (2021). 30th anniversary of Applied Intelligence: A combination of bibliometrics and thematic analysis using SciMAT. *Applied Intelligence, 51*(9), 6547–6568. https://doi.org/10.1007/s10489-021-02584-z

Sott, M. K., Bender, M. S., Furstenau, L. B., Machado, L. M., Cobo, M. J., & Bragazzi, N. L. (2020). 100 years of scientific evolution of work and organizational psychology: A bibliometric network analysis from 1919 to 2019. *Frontiers in Psychology, 11*, Article 598676. https://doi.org/10.3389/fpsyg.2020.598676

Van Eck, N., & Waltman, L. (2010). Software survey: VOSviewer, a computer program for bibliometric mapping. *Scientometrics, 84*(2), 523–538. https://doi.org/10.1007/s11192-009-0146-3

HEMŞİRELİKTE KARDİYOVASKÜLER HASTALIKLARIN ÖNLENMESİNE YÖNELİK ÇALIŞMALARIN BİBLİYOMETRİK ANALİZİ

Araş. Gör. Dr. Ayşe DAĞISTAN AKGÖZ
Department of Public Health Nursing**, Faculty of Nursing, Akdeniz University,**
Dumlupınar Bulvarı, 07058, Antalya, Türkiye
ORCID ID: 0000-0002-2933-3402

ÖZET

Bu bibliyometrik analiz, 2000–2025 yılları arasında hemşirelikte kardiyovasküler hastalıkların (KVH) önlenmesine yönelik bilimsel üretimin yapısını, eğilimlerini ve araştırma boşluklarını belirlemeyi amaçlamaktadır. Web of Science Core Collection veri tabanında hemşirelik ve kardiyovasküler hastalıkların önlenmesine odaklanan yayınlar taranmış; 1326 çalışma bibliometrix, Biblioshiny yazılımları kullanılarak analiz edilmiştir. Yayın eğilimleri, atıf analizi, anahtar kelime bulutları, işbirliği ağları, trend konular ve tematik harita değerlendirmeleri yapılmıştır. Çalışma dönemi boyunca yayınlarda istikrarlı bir artış saptanmış, özellikle 2010 sonrası üretimde belirgin bir yükseliş olduğu görülmüştür. ABD'nin en üretken ülke olduğu, "prevention", "cardiovascular disease", "risk" ve "management" kavramlarının literatürde merkezi temalar olarak öne çıktığı belirlenmiştir. Atıf analizinde Mozaffarian & Rimm (2006) ve Gaskin & Richard (2012) çalışmalarının en etkili yayınlar olduğu görülmüştür. Trend analizleri, araştırma yönelimlerinin klinik odaklı temalardan dijital sağlık, yaşam tarzı değişiklikleri, sağlık okuryazarlığı ve birinci basamak temelli önleme yaklaşımlarına doğru kaydığını göstermiştir. Tematik harita sonuçları, "cardiovascular disease–nursing–prevention" kümesinin motor tema olduğunu ortaya koymuştur. Hemşirelikte KVH'nin önlenmesine yönelik araştırmaların hacmi ve etkisi giderek artmaktadır. Bulgular, hemşirelik müdahalelerinin risk yönetimi, yaşam tarzı danışmanlığı ve toplum temelli önleme stratejilerinde kritik rol oynadığını göstermektedir. Çalışma, gelecekte dijital sağlık uygulamaları, frailty, sağlık eşitsizlikleri ve maliyet-etkililik analizlerine odaklanan araştırmaların alana önemli katkı sağlayacağını göstermektedir.

Anahtar kelimeler: Kardiyovasküler hastalık, hemşirelik, önleme, bibliyometrik analiz, risk yönetimi, sağlık teşviki

BIBLIOMETRIC ANALYSIS OF STUDIES ON THE PREVENTION OF CARDIOVASCULAR DISEASES IN NURSING

ABSTRACT

This bibliometric analysis aims to examine the structure, trends, and research gaps in studies related to the prevention of cardiovascular diseases (CVDs) within the field of nursing between 2000 and 2025. Publications focusing on nursing and cardiovascular disease prevention were retrieved from the Web of Science Core Collection. A total of 1326 studies were analyzed using bibliometrix, Biblioshiny. Publication trends, citation analyses, keyword networks, collaboration patterns, trend topics, and thematic mapping were evaluated. A steady increase in scientific production was observed over the study period, with a sharp rise after 2010. The United States was identified as the most productive country. "Prevention," "cardiovascular disease," "risk," and "management" emerged as central themes in the literature. Citation analysis revealed Mozaffarian & Rimm (2006) and Gaskin & Richard (2012) as the most influential works. Trend analyses indicated a shift from clinically oriented topics toward digital health, lifestyle modification, health literacy, and primary care–based prevention. The thematic map showed that the "cardiovascular disease–nursing–prevention" cluster represents the field's motor theme. Research on CVD prevention in nursing has expanded significantly in volume

and impact. Findings highlight the essential role of nursing interventions in risk management, lifestyle counseling, and community-based prevention strategies. The study suggests that future research should focus on digital health technologies, frailty, health equity, and cost-effectiveness evaluations.
Keywords: Cardiovascular disease, nursing, prevention, bibliometric analysis, risk management, health promotion

1. GİRİŞ

Kardiyovasküler hastalıklar (KVH), dünya genelinde mortalite ve morbiditenin önde gelen nedenleri arasında yer almaya devam etmektedir. Dünya Sağlık Örgütü verilerine göre KVH'ye bağlı ölümler her yıl giderek artmakta ve bu durum, risk faktörlerinin yaygınlığı ve yaşam tarzı değişikliklerinin yetersiz uygulanması ile daha da belirginleşmektedir (World Health Organization (WHO), 2024). Hemşireler, birinci basamaktan hastanelere kadar sağlık sisteminin tüm kademelerinde yer alan ve bireylerle en fazla etkileşim içinde olan profesyoneller olarak KVH'nin önlenmesinde kritik bir konuma sahiptir. Bu nedenle hemşirelik disiplininde KVH'ye yönelik önleme stratejilerinin araştırılması, geliştirilmesi ve etkinliğinin değerlendirilmesi giderek önem kazanmaktadır.

Son yıllarda hemşirelik temelli kardiyovasküler koruyucu müdahaleler üzerine yapılan çalışmalar, hem hastalık riskini azaltma hem de yaşam kalitesini artırma açısından önemli bulgular ortaya koymaktadır. Örneğin Crespo Garea ve Ferreira Díaz (2025), hemşirelerin sağlık eğitimi, risk faktörü yönetimi ve bireyselleştirilmiş danışmanlık gibi uygulamalarla KVH'nin tüm düzeylerinde etkili bir rol üstlendiklerini göstermektedir. Benzer şekilde Jolly ve arkadaşları tarafından yürütülen hedefli vaka bulma programları, hemşire liderliğindeki tarama ve yönlendirmenin yüksek riskli bireylerde tedavi başlatma oranlarını anlamlı şekilde artırdığını ortaya koymuştur (Hemming et al., 2016). Bu bulgular, hemşirelerin KVH'nin erken tanı ve yönetiminde önemli bir aktör olduğunu desteklemektedir.

Hemşirelik uygulamalarının yalnızca etkin değil, aynı zamanda maliyet açısından da avantajlı olduğu bilinmektedir. Allen ve arkadaşları (2014), hemşire pratisyenler ve toplum sağlığı çalışanlarından oluşan ekiplerin kardiyovasküler risk faktörlerini azaltmada maliyet-etkin bir yaklaşım sunduğunu belirtmiştir. Küresel ölçekte incelendiğinde de hemşire temelli önleyici stratejilerin, düşük ve orta gelirli ülkelerde KVH'ye bağlı yükün azaltılmasında kritik bir role sahip olduğu vurgulanmaktadır (Berra et al., 2013).

KVH'nin önlenmesine yönelik müdahalelerde sağlık okuryazarlığı da önemli bir belirleyici olarak ortaya çıkmaktadır. Sağlık okuryazarlığı düşük bireylerin risk faktörlerini yönetmede daha fazla güçlük yaşadığı, buna karşın hemşire koordinasyonundaki ikincil koruma programlarının bu eşitsizliği azaltmada etkili olduğu gösterilmiştir (van Schaik et al., 2017). Bu durum, hemşirelik hizmetlerinin sadece klinik değil, aynı zamanda eğitimsel ve davranış değişikliği odaklı bileşenlere sahip olması gerektiğini ortaya koymaktadır.

KVH alanında yapılan araştırmaların hacmi ve çeşitliliği hızla artarken, hemşirelikte kardiyovasküler hastalıkların önlenmesine yönelik bilimsel üretimin yapısını, eğilimlerini ve araştırma boşluklarını ortaya koymak için bibliyometrik analizlerin yapılması önem taşımaktadır. Bibliyometrik analizler, alanın gelişimini, en etkili yayınları, yazar ağlarını ve araştırma yönelimlerini sistematik bir şekilde inceleme olanağı sunar. Bu çalışma, hemşirelikte kardiyovasküler hastalıkların önlenmesine yönelik literatürü bibliyometrik olarak analiz etmeyi ve alanın bilimsel görünümünü ortaya koymayı amaçlamaktadır. Böylece hemşirelikte koruyucu kardiyoloji uygulamalarının araştırma trendleri belirlenerek gelecekteki çalışmalar için stratejik öneriler geliştirilmesi hedeflenmektedir.

Amaç

Bu araştırmanın amacı, kardiyovasküler hastalık risk faktörlerinin tanılanması, izlenmesi ve önlenmesine yönelik hemşirelik çalışmalarının bibliyometrik yöntemlerle analiz edilmesidir.

Çalışma, hemşirelik alanında KVH'nin önlenmesine ilişkin yayınların yıllar içindeki gelişimini, temel araştırma temalarını, işbirliği ağlarını ve literatürdeki genel eğilimlerini ortaya koymayı hedeflemektedir.

Araştırma Soruları:

- Hemşirelikte KVH'nin önlenmesine yönelik yayınların yıllara göre dağılımı nasıldır?
- Bu alanda en üretken ülkeler, kurumlar ve yazarlar kimlerdir?
- KVH önleme çalışmalarında en çok atıf alan makaleler ve dergiler hangileridir?
- Anahtar kelime analizine göre literatürde hangi temalar öne çıkmaktadır?
- Ülkeler ve araştırmacılar arasındaki bilimsel işbirliği ağları nasıl bir yapıya sahiptir?
- Zaman içinde KVH önleme temalarının gelişiminde hangi eğilimler gözlenmektedir?

2. YÖNTEM

Araştırma Tasarımı

Bu çalışma, tanımlayıcı nitelikte bir bibliyometrik analiz olarak yürütülmüştür. Araştırmanın amacı doğrultusunda, kardiyovasküler hastalık risk faktörlerinin tanılanması, izlenmesi ve önlenmesine yönelik hemşirelik çalışmalarının yapısal ve tematik özellikleri incelenmiştir. Bu kapsamda, yayın eğilimleri, yazar işbirliği ağları, ülke ve kurum dağılımları ile kavramsal temalar analiz edilmiştir.

Veri Kaynakları ve Kapsam

Araştırmanın verileri, hemşirelik ve sağlık bilimleri alanında en kapsamlı iki uluslararası veri tabanı olan **Web of Science (WoS) Core Collection** 'dan elde edilmiştir. Arama süreci, 2000–2025 yılları arasındaki dönemi kapsamaktadır.

Çalışmaya yalnızca aşağıdaki ölçütleri karşılayan yayınlar dâhil edilmiştir:

- Konusu kardiyovasküler hastalık risk faktörlerinin tanılanması, izlenmesi ve önlenmesine yönelik hemşirelik çalışmaları olan;
- Hemşirelik alanında yürütülmüş veya hemşirelik uygulamalarını içeren;
- Makale, derleme veya sistematik inceleme türündeki çalışmalar;
- İngilizce veya Türkçe yayımlanmış araştırmalar.

Editöre mektup, özet bildiri, konferans notu ve kitap bölümleri kapsam dışı bırakılmıştır.

Veri Toplama Süreci

Arama stratejisi her iki veri tabanında da benzer biçimde uygulanmıştır. Web of Science veri tabanında **Topic (TS)** alanında şu sorgu kullanılmıştır:

("nursing" OR "nurse") AND ("cardiovascular disease" OR "CVD" OR "heart disease" OR "cardiovascular risk") AND ("prevention" OR "risk assessment" OR "risk reduction" OR "health promotion")

Elde edilen sonuçlar **BibTeX (.bib)** formatında dışa aktarılmıştır. Çift kayıtlar kaldırılmış, başlık ve özet düzeyinde içerik uygunluğu kontrol edilmiştir.

Veri Analizi

Bibliyometrik veriler Biblioshiny (Bibliometrix R paketi arayüzü) yazılımı kullanılarak analiz edilmiştir (tanımlayıcı istatistikler, yıllara göre yayın eğilimleri, üretken yazarlar, kaynak analizi ve tematik evrim değerlendirmesi için).

Analiz kapsamında aşağıdaki göstergeler hesaplanmıştır:

- Yıllık yayın sayısı ve büyüme oranı
- Ülke, kurum ve yazar bazında üretkenlik
- Atıf analizi (citation analysis)
- Anahtar kelime sıklığı ve tematik kümelenme
- Zaman içindeki tematik evrim (trend topics)

Sonuçlar, görsel haritalar ve grafikler aracılığıyla sunulmuş, elde edilen bulgular tematik bağlamda yorumlanmıştır.

Veri setindeki 1326yayın analiz edilmiştir. Yazarlar tarafından sağlanan anahtar kelimelerin analizi yayınların içeriğini daha kapsamlı sunacağı ve hemşirelik disiplinindeki alanları sunacağı için bu çalışmada Anahtar Kelimeler Plus yerine tercih edilmiştir. Çalışmada bilgi akış ağının haritaları ve grafiksel görselleştirmeleri bibliometrix R paketi, VOSviewer ve WoSCC veritabanı kullanılarak gerçekleştirildi. Alandaki hot topicslerin belirlenmesinde yazarlar tarafından sağlanan anahtar kelimelerin kronolojik yapısının analizi ve değerlendirilmesi VOSviewer kullanılarak yapılmıştır (Van Eck & Waltman, 2010).
Araştırmaların odak noktalarını ve tematik eğilimlerini belirlemek için trend konular ve tematik harita eş-oluşum haritası analizleri kullanılmıştır. Tematik haritadaki dört çeyreğin tanımı şu şekildedir:
(1) Motor temalar: Bu temalar sağ üst çeyrekteki kümeleri temsil eder. Bu temalar, güçlü merkeziliğe ve yüksek yoğunluğa sahip kümelerden oluşur.
(2) Niş temalar: Bu temalar sol üst çeyrekteki kümelerdir. Bu temalar, diğer temalarla az ama güçlü bağlantılara sahip, düşük merkezilik ve yüksek yoğunluklu kümeleri içerir.
(3) Temel temalar: Bu temalar sağ alt çeyrekteki temalardır. Bu temalar, diğerleriyle çok sayıda ilişkiye sahiptir, ancak bu ilişkiler zayıftır.
(4) Ortaya çıkan veya azalan temalar: Bu temalar sol alt çeyrekteki kümelerdir. Bu temalar, diğerleriyle az ve zayıf bağlantılara sahip kümeleri temsil eder (López-Robles et al., 2021; Sott et al., 2020).

Etik

Çalışmanın etik kurul izni gerektiren analizleri kapsamaması, ikincil veriye dayalı bibliyometrik ve içerik analizi gerçekleştirilecek olması nedeniyle etik kurul onayı alınmamıştır.

3. BULGULAR

Performance Analizi

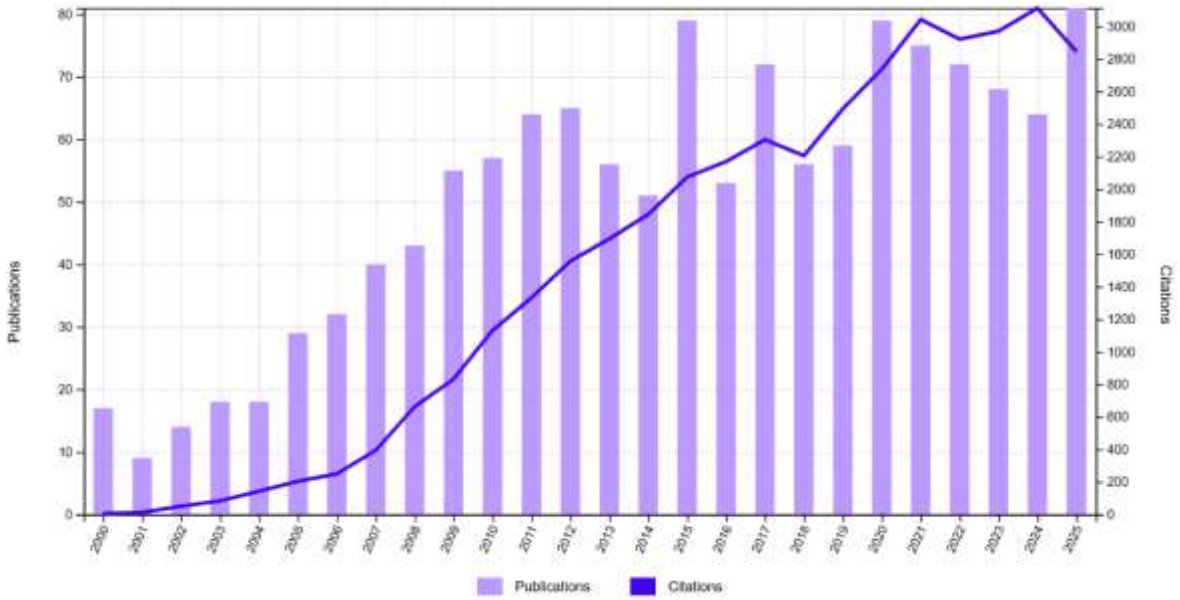
Yapılan analize göre, 2000 ve 2025 yılları arasındaki 25 yıllık dönemde hemşirelikte kardiyovasküler hastalıkların önlenmesine yönelik toplam 1326 yayın (yalnızca makale ve derleme makaleleri) ulaşılmıştır. Bu yayınlara 6943 yazar, 533 kaynak ve 2610 anahtar kelime ile katkı sağlamıştır. Yayınlarda toplam 50.086 referans kullanılmış olup yıllık büyüme oranı %-10.32 olarak belirlenmiştir (Şekil-1).
https://www.webofscience.com/wos/woscc/summary/d135fa39-4cb7-4d3c-aa1b-b9dea11aaa4e-018a3903f4/relevance/1

Şekil-1. Temel veriler

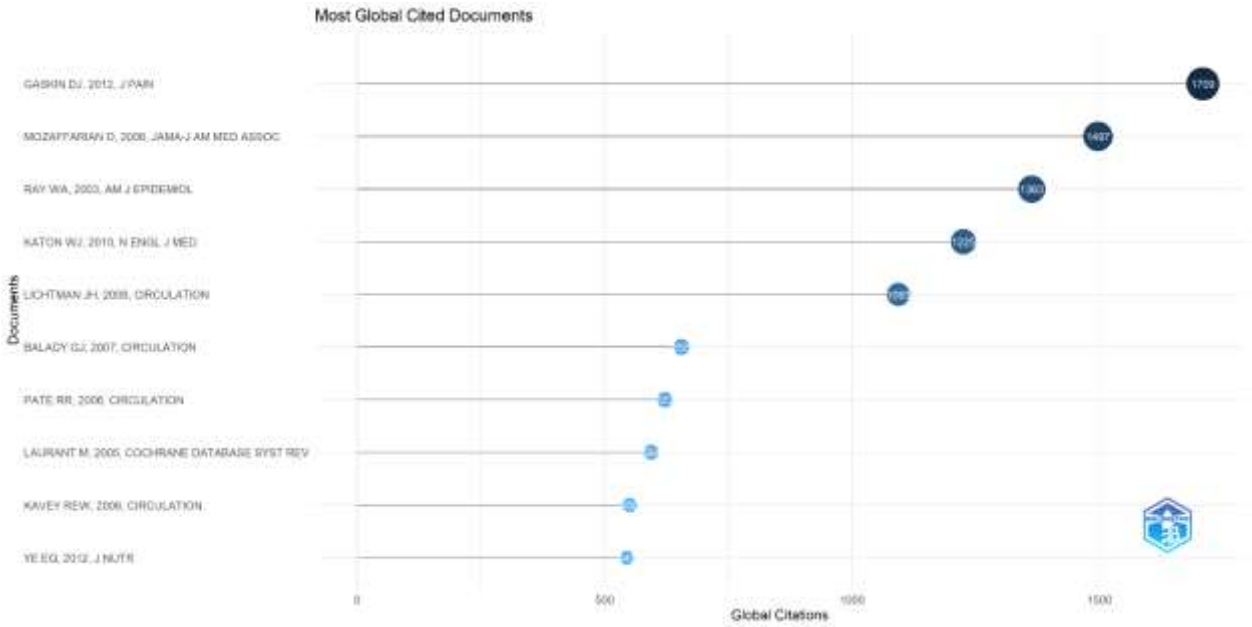
Hemşirelikte kardiyovasküler hastalıkların önlenmesine yönelik çalışmalar her yıl yayımlanmaktadır ve bu yayınlara yapılan atıf sayılarındaki eğilimler Şekil 2'de sunulmuştur. Grafik, 2000 yılından günümüze yayın sayılarında düzenli ve belirgin bir artış olduğunu

göstermektedir. Özellikle 2010 sonrasında üretimde hızlı bir yükseliş görülmüş ve 2021–2025 döneminde yıllık yayın sayıları 70'in üzerine çıkmıştır. Atıf sayıları da yayın trendini takip ederek yıllar içinde istikrarlı biçimde artmış, 2021–2023 döneminde en yüksek seviyelerine ulaşmıştır. Bu sonuçlar, ilgili araştırma alanında bilimsel ilginin ve literatürdeki görünürlüğün yıllar içinde önemli ölçüde arttığını göstermektedir (Şekil-2).

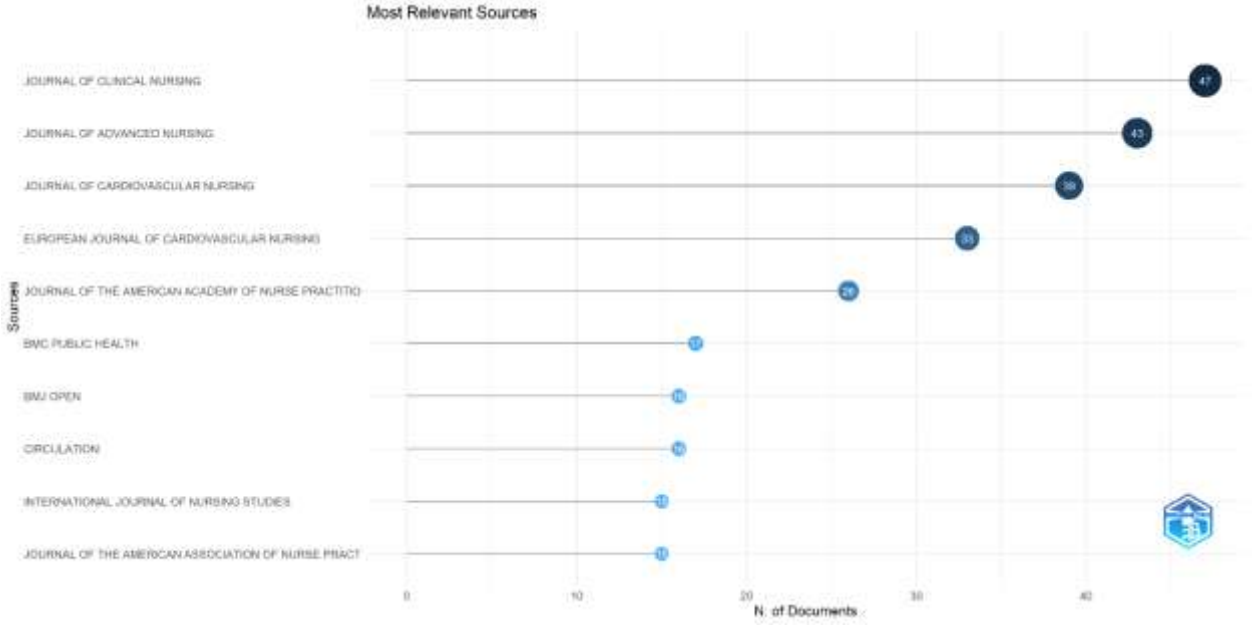
Şekil-2. Yıllara Göre Yayın ve Atıf Eğilimleri

Konuyla ilgili en etkili yayınların listesi Şekil 3'de sunulmuştur. Konuyla ilgili en çok atıf alan Gaskin ve Richard'ın (2012) çalışması ABD'de kronik ağrının sağlık sistemi ve toplum üzerinde oluşturduğu ekonomik yükü detaylı biçimde hesaplayarak sağlık politikası, maliyet-etkililik, halk sağlığı ve klinik yönetim alanlarında sıkça kullanılan temel bir kaynak hâline gelmiştir (Gaskin & Richard, 2012). Bu makale 1709 atıf ile en çok atıf alan çalışma olmuştur. Bu alandaki ikinci en etkili yayın ise, Mozaffarian ve Rimm (2006) tarafından yapılan çalışmadır. Bu çalışmada, balık tüketiminin kardiyovasküler hastalık riskini azaltıcı etkileri ile balıklardaki kirleticilerin potansiyel zararlarını birlikte değerlendirerek beslenme ve KVH alanında temel başvuru kaynağı hâline gelmiştir; geniş veri setleri ve yarar-risk dengesini net biçimde ortaya koyması, çalışmayı çok disiplinli araştırmalar için referans noktası yapmıştır . Bu yayın ise 1497atıf almıştır (Şekil 3). Her iki çalışma da kapsamlı metodolojileri, geniş etki alanları ve uygulamaya yönelik güçlü çıkarımları nedeniyle literatürde en çok atıf alan çalışmalar arasına girmiştir.

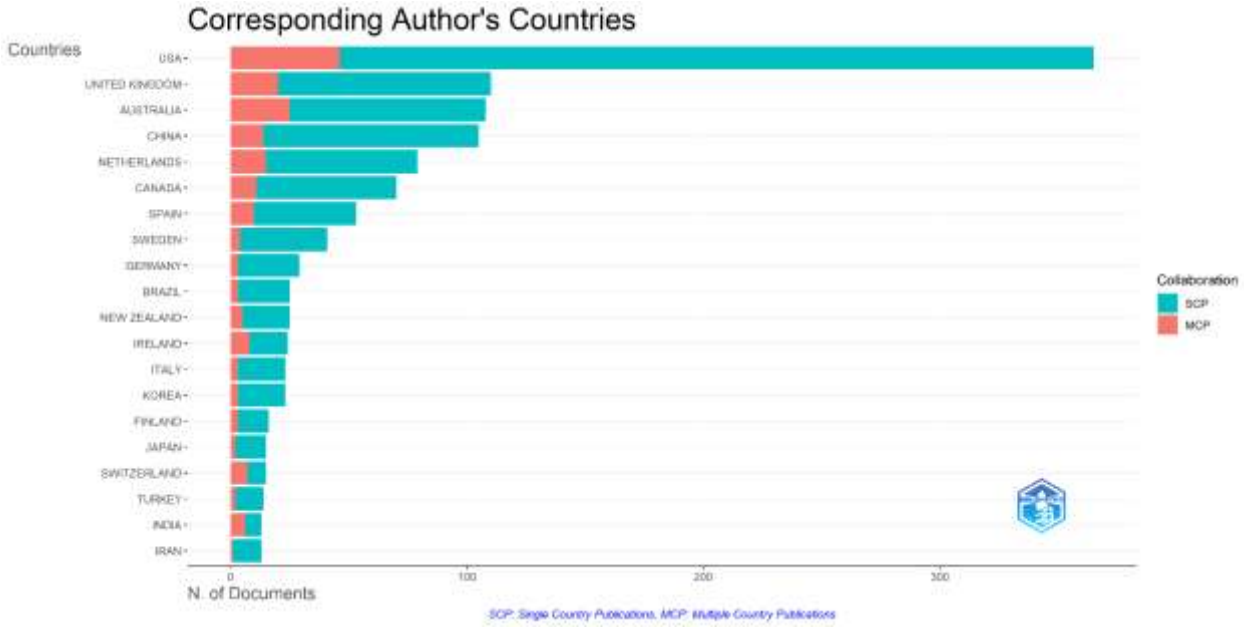
Şekil 3. List of the 10 most etkili articles

Hemşirelikte kardiyovasküler hastalıkların önlenmesine yönelik çalışmaların en fazla yayımlandığı derginin *Journal of Clinical Nursing* olduğu belirlenmiştir (n=47). Bunu, 43 yayın ile *Journal of Advanced Nursing* takip etmiştir (Şekil 4).

Şekil 4. List of the 10 most productive journals

ABD, konuya ilişkin en üretken ülkeler arasında lider konumda olmuştur. Bu konuda 319 yayın üretmiştir. Ayrıca ABD, diğer ülkelerle 49 ortak yayın gerçekleştirerek bu alanda da ilk sırada yer almıştır. Alanda en üretken ikinci ülke ise 90 yayın ile United Kingdom olmuştur (Şekil 5).

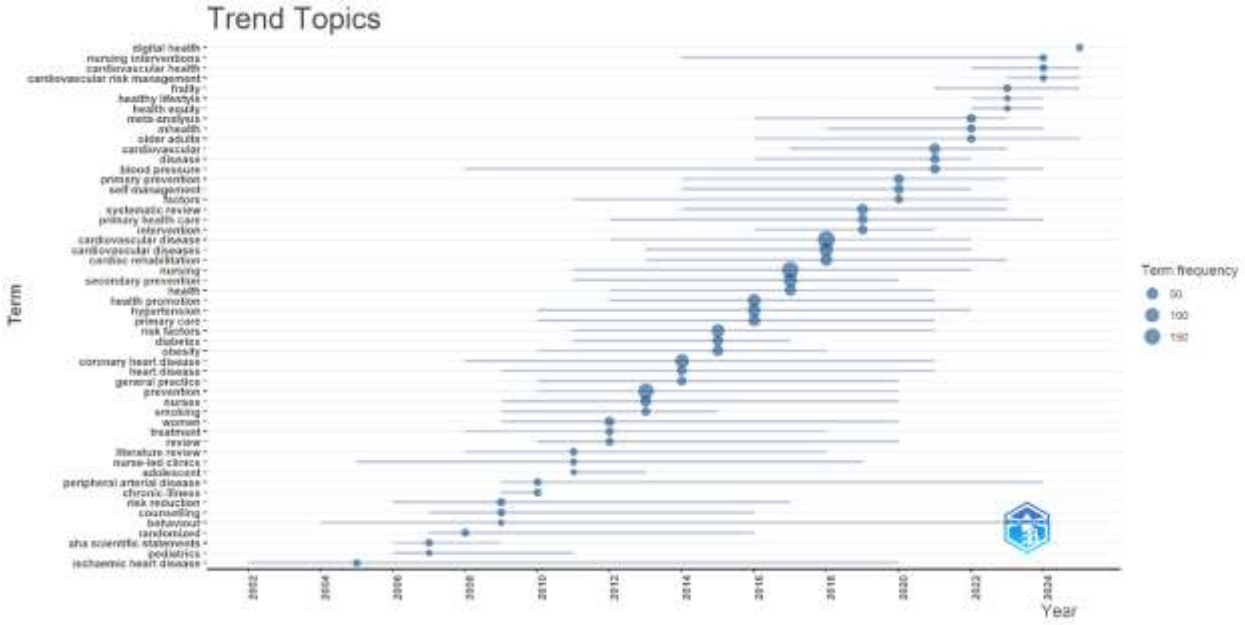
Şekil 5. En üretken ve etkili 10 ülkenin listesi

Hemşirelikte kardiyovasküler hastalıkların önlenmesine yönelik çalışmalarda yazarlar tarafından en sık kullanılan anahtar kelimeler *prevention* (n=306), *coronary-heart-disease* (n=225), *management* (n=191), *cardiovascular-disease* (n=188), *risk* (n=182) olmuştur (Şekil 6).

Şekil 6. Anahtar kelime bulutu

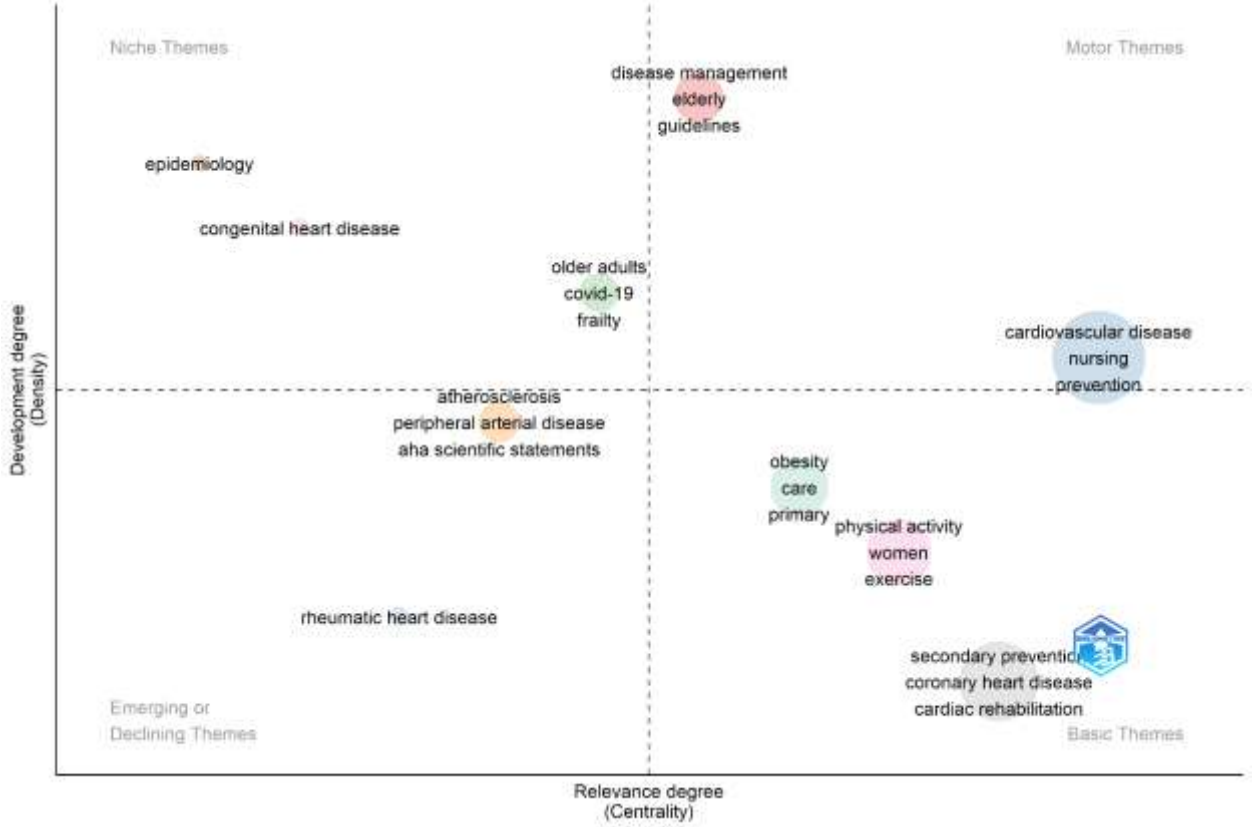
Şekil 7, yıllara göre araştırmalarda öne çıkan kavramların nasıl değiştiğini göstermektedir. 2000'li yılların başında "ischemic heart disease", "pediatrics", "risk reduction" ve "peripheral arterial disease" gibi klinik odaklı terimlerin yoğunlaştığı görülürken; 2010 sonrası dönemde "primary care", "secondary prevention", "cardiac rehabilitation", "health promotion" ve "self-management" kavramlarının daha sık kullanıldığı dikkati çekmektedir. 2015 yılından itibaren ise hemşirelikte davranış değişikliği ve yaşam tarzı yaklaşımına yönelik ilginin arttığı; "hypertension", "diabetes", "obesity", "healthy lifestyle", "frailty" ve "blood pressure" gibi terimlerin ön plana çıktığı gözlenmektedir.
2020 sonrası dönemde "digital health", "m-health", "meta-analysis", "health equity" ve "nursing interventions" gibi daha çağdaş ve teknoloji-temelli araştırma başlıklarının belirgin biçimde yükseldiği görülmektedir. Özellikle "cardiovascular health", "cardiovascular risk management" ve "primary prevention" kavramlarının bu dönemde yoğunlaşması, hemşirelikte koruyucu sağlık hizmetlerine ve risk yönetimine yönelik ilginin arttığını göstermektedir. Son yıllarda öne çıkan "older adults", "frailty" ve "chronic illness" terimleri ise yaşlanan nüfusla birlikte hemşirelik araştırmalarının kronik hastalık yüküne odaklandığını ortaya koymaktadır.

Şekil 7. Trend konular

Şekil 8, araştırma alanındaki temaların merkezilik (relevance) ve yoğunluk (development) düzeylerine göre dağılımını göstermektedir. "Cardiovascular disease", "nursing" ve "prevention" kavramlarının sağ üst bölgeye yakın konumlanması, bu temaların alanın **motor (driving) temaları** olduğunu ve literatürde hem yüksek önem hem de güçlü bir yapısal bağlam taşıdığını göstermektedir. "Disease management", "elderly" ve "guidelines" ise yüksek yoğunluk ancak sınırlı merkezilikleri nedeniyle **niche (uzmanlaşmış) temalar** olarak öne çıkmaktadır.
Öte yandan "obesity", "primary care", "physical activity", "exercise" ve "women" kavramları orta düzey merkezilik ve gelişmişliğe sahip olup, araştırma alanının **temel fakat gelişim sürecindeki** konularını temsil etmektedir. "Secondary prevention", "coronary heart disease" ve "cardiac rehabilitation" ise düşük yoğunluk ve orta merkezilikleriyle **temel (basic) temalar** arasında yer almakta; klinik uygulamaların temel bileşenleri olarak sürdürülen ancak araştırma

derinliği açısından sınırlı gelişim gösteren alanları işaret etmektedir. Alt sol bölgede yer alan "rheumatic heart disease" gibi kavramlar ise **azalan ya da ortaya çıkan temalar** olarak sınıflandırılmakta ve güncel literatürde daha düşük odak düzeyine sahip görünmektedir.
Bu dağılım, hemşirelikte kardiyovasküler sağlık araştırmalarının güncel olarak önleyici bakım, risk yönetimi ve klinik hemşirelik uygulamaları etrafında yoğunlaştığını, buna karşılık yaşlı sağlığı, bakım kılavuzları ve hastalık yönetimi konularının giderek daha uzmanlaşmış alt alanlara dönüştüğünü göstermektedir (Şekil 8).

Şekil 8. Tematik harita

4. SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER

Sonuç

Bu bibliyometrik analiz, 2000–2025 yılları arasında hemşirelikte kardiyovasküler hastalıkların (KVH) önlenmesine yönelik bilimsel üretimin istikrarlı biçimde arttığını göstermektedir. Analiz edilen 1326 yayın, hemşireliğin kardiyovasküler sağlık alanında giderek güçlenen bir araştırma alanı olduğunu ortaya koymuştur. Yayın sayılarındaki artışa paralel şekilde atıf sayılarının da yükselmesi, literatürün etkisinin son yıllarda belirgin biçimde arttığını göstermektedir. Atıf analizi, Mozaffarian ve Rimm (2006) ile Gaskin ve Richard'ın (2012) çalışmalarının alana yön veren temel referans niteliğinde olduğunu ortaya koymuştur. En üretken ülkeler arasında ABD'nin belirgin üstünlüğü, hem araştırma kapasitesinin hem de KVH temelli hemşirelik çalışmalarının küresel ölçekte en yoğun bu ülkede yürütüldüğünü düşündürmektedir.
Anahtar kelime ve tematik analizler, KVH önleme çalışmalarında "prevention", "cardiovascular disease", "risk" ve "management" gibi terimlerin merkezde yer aldığını gösterirken, zaman içinde araştırma eğilimlerinin klinik yönetimden sağlık davranışları, yaşam

tarzı değişikliği, dijital sağlık ve sağlığın sosyal belirleyicilerine doğru kaydığını ortaya koymuştur. Tematik harita bulguları, "cardiovascular disease–nursing–prevention" ekseninin alanın motor temaları olduğunu; "obesity", "primary care", "exercise" ve "women" gibi kavramların ise gelişmekte olan temel temaları oluşturduğunu göstermektedir.

Tartışma

Bu çalışmada elde edilen bulgular, hemşirelik disiplininin KVH'nin önlenmesi alanında giderek daha stratejik bir konuma sahip olduğunu doğrulamaktadır. Yayın eğilimleri, 2010 sonrası dönemde kardiyovasküler risk yönetimi, davranış değişikliği, fiziksel aktivite ve beslenme gibi koruyucu müdahalelere yönelik araştırmaların hızla arttığını göstermektedir. Bu artış, küresel klinik kılavuzlarda risk faktörlerinin erken tanılanması, yaşam tarzı değişiklikleri ve birinci basamak temelli bakım modellerinin güçlendirilmesine yönelik vurgular ile uyumludur.

Atıf analizinde öne çıkan iki temel makale, alanın kavramsal sınırlarını belirleyen farklı fakat tamamlayıcı araştırma perspektiflerini temsil etmektedir. Mozaffarian ve Rimm'in (2006) çalışması, KVH'nin primer önlenmesinde yaşam tarzının önemini vurgularken; Gaskin ve Richard (2012) çalışması sağlık yükü ve ekonomik boyutu ile KVH önleme stratejilerinin sistem düzeyinde önemini ortaya koymaktadır. Bu durum, hem bireysel davranış değişikliği hem de sağlık politikalarının KVH önleme çalışmalarında temel belirleyiciler olduğunu göstermektedir.

Tematik evrim analizi, hemşirelik araştırmalarının 2000'li yılların başında daha çok klinik odaklı (ör. iskemik kalp hastalığı, periferik arter hastalığı) konular üzerinde yoğunlaştığını; ancak 2015 sonrası dönemde hemşirelik uygulamalarının sağlık okuryazarlığı, davranış değişikliği modelleri, dijital sağlık teknolojileri, frailty ve kronik hastalık yönetimi gibi alanlara kaydığını göstermektedir. Bu bulgular, hemşirelikte bütüncül bakım, öz-yönetim, danışmanlık ve toplum temelli girişimlerin giderek güçlendiğini düşündürmektedir.

Tematik harita bulgularında "disease management", "elderly" ve "guidelines" gibi konuların niş temalar olarak belirlenmesi, yaşlanan nüfus ve multimorbiditeye bağlı olarak bu alanlarda uzmanlaşmış araştırmalara olan gereksinimi ortaya koymaktadır. Buna karşılık temel temalar arasında yer alan "secondary prevention" ve "cardiac rehabilitation" başlıklarının düşük yoğunluk göstermesi, bu alanlarda hemşirelik araştırmalarının daha fazla derinleşmeye ihtiyaç duyduğunu düşündürmektedir.

Öneriler

Bu bibliyometrik analiz doğrultusunda, hemşirelikte KVH'nin önlenmesine yönelik gelecekteki araştırma ve uygulamalara ilişkin aşağıdaki öneriler geliştirilmiştir:

Araştırma Önerileri

1. **Dijital sağlık, m-sağlık, tele-takip ve yapay zekâ uygulamalarının** KVH risk yönetimindeki etkinliğini değerlendiren çalışmalar artırılmalıdır.
2. "Frailty", "older adults", "health equity" ve "social determinants of health" gibi yükselen temalar üzerine daha kapsamlı ve disiplinler arası araştırmalar yapılmalıdır.
3. **Sekonder koruma, kardiyak rehabilitasyon ve yaşam tarzı danışmanlığı** gibi temel temalar, daha kapsamlı randomize kontrollü çalışmalar ile desteklenmelidir.
4. Hemşirelik müdahalelerinin maliyet-etkililiğini değerlendiren ekonomik analiz çalışmalarına ihtiyaç vardır.
5. Düşük ve orta gelirli ülkelerdeki hemşirelik temelli KVH önleme programlarına yönelik araştırmalar artırılmalıdır.

Uygulama Önerileri

1. Birinci basamakta hemşire liderliğinde **risk değerlendirme ve danışmanlık modelleri** yaygınlaştırılmalıdır.

2. KVH'nin önlenmesinde hemşirelerin rolünü güçlendirmek için sağlık okuryazarlığını artırmaya yönelik eğitim programları geliştirilmelidir.
3. Multidisipliner ekiplerde hemşirelerin görev tanımları güçlendirilerek davranış değişikliği temelli müdahalelerin yaygınlaştırılması sağlanmalıdır.
4. Hastaneler ve toplum sağlığı merkezlerinde **hemşirelik temelli yaşam tarzı değişikliği programları** standardize edilmelidir.

Politika Önerileri

1. Ulusal KVH önleme stratejilerinde hemşirelerin rolü açık biçimde tanımlanmalı ve desteklenmelidir.
2. Toplum sağlığı hemşireliği kadroları güçlendirilerek risk belirleme ve danışmanlık hizmetlerinin kapsamı genişletilmelidir.
3. Sağlık sistemlerinde KVH'nin önlenmesine yönelik **hemşire liderliğinde tarama ve takip programları** için finansal ve yapısal destek sağlanmalıdır.

KAYNAKLAR

Allen, J. K., Dennison Himmelfarb, C. R., Szanton, S. L., & Frick, K. D. (2014). Cost-effectiveness of nurse practitioner/community health worker care to reduce cardiovascular health disparities. *Journal of Cardiovascular Nursing, 29*(4), 308–314.

Berra, K., Fletcher, B., Hayman, L. L., & Houston Miller, N. (2013). Global cardiovascular disease prevention: A call to action for nursing—Executive summary. *Journal of Cardiovascular Nursing, 28*(6), 505–513.

Crespo Garea, S., & Ferreira Díaz, M. J. (2025). Nursing interventions for cardiovascular disease prevention: A narrative review of evidence-based strategies. *BMC Nursing, 24*, 1269. https://doi.org/10.1186/s12912-025-03885-1

Gaskin, D. J., & Richard, P. (2012). The economic costs of pain in the United States. *Journal of Pain, 13*(8), 715-724. doi:10.1016/j.jpain.2012.03.009

Hemming, K., Ryan, R., Gill, P., Westerby, P., Jolly, K., & Marshall, T. (2016). Targeted case finding in the prevention of cardiovascular disease: A stepped wedge cluster randomised controlled trial. *British Journal of General Practice*, e758–e766. https://doi.org/10.3399/bjgp16X686629

López-Robles, J. R., Cobo, M. J., Gutiérrez-Salcedo, M., Martínez-Sánchez, M. A., Gamboa-Rosales, N. K., & Herrera-Viedma, E. (2021). 30th anniversary of *Applied Intelligence*: A combination of bibliometrics and thematic analysis using SciMAT. *Applied Intelligence, 51*(9), 6547–6568. https://doi.org/10.1007/s10489-021-02584-z

Mozaffarian, D., & Rimm, E. B. (2006). Fish intake, contaminants, and human health: evaluating the risks and the benefits. *JAMA, 296*(15), 1885-1899. doi:10.1001/jama.296.15.1885

Sott, M. K., Bender, M. S., Furstenau, L. B., Machado, L. M., Cobo, M. J., & Bragazzi, N. L. (2020). 100 years of scientific evolution of work and organizational psychology: A bibliometric network analysis from 1919 to 2019. Frontiers in Psychology, 11, Article 598676. https://doi.org/10.3389/fpsyg.2020.598676

Van Eck, N., & Waltman, L. (2010). Software survey: VOSviewer, a computer program for bibliometric mapping. Scientometrics, 84(2), 523–538. https://doi.org/10.1007/s11192-009-0146-3

van Schaik, T. M., Jørstad, H. T., Twickler, T. B., Peters, R. J. G., Tijssen, J. P. G., Essink-Bot, M. L., & Fransen, M. P. (2017). Cardiovascular disease risk and secondary prevention among patients with low health literacy. *Netherlands Heart Journal, 25*, 446–454. https://doi.org/10.1007/s12471-017-0963-6

World Health Organization (WHO). (2024). Cardiovascular diseases (CVDs). Retrieved from https://www.who.int/health-topics/cardiovascular-diseases#tab=tab_1

MAYDANOZ (*Petroselinum crispum* Mill.)'UN MİKROÇOĞALTIM POTANSİYELİ

Muhammet Anıl AYDIN
[1]Ege University, Graduate School of Natural and Applied Sciences, Izmir, Türkiye
ORCID ID: 0000-0001-6729-6465
Prof. Dr. Gülsüm ÖZTÜRK
[2]Ege University, Faculty of Agriculture, Department of Field Crops, Izmir, Türkiye
ORCID ID: 0000-0002-8701-790X

ÖZET
Maydanoz (*Petroselinum crispum Mill.*) A, C ve K vitamini yanında tıbbı açıdan önemli flavonoidler, uçucu yağları da içermektedir. Kansızlık, romatizma, böbrek taşı, tansiyon, idrar söktürücü olarak kullanılmaktadır. Bu çalışma ile maydanoz bitkisinin tohumlarının *in vitro* mikro çoğaltımının belirlenmesi amaçlanmıştır. Bu amaçla çalışmada steril koşullarda kültüre alınan maydanoz (*Petroselinum crispum Mill.*) tohumları MS (kontrol) ve *Benzil Adenin* (BA) (1.0; 2.0 ve 3.0 mg/l), içeren ortamlarda kültüre alınmıştır. Çimlenme yüzdesi (% 63.9), sürgün sayısı (2.5 adet), sürgün uzunluğu (1.1 cm), yaprak sayısı (2.5 adet), kök sayısı (1.5) ve kök uzunluğu (0.6 cm) ile 1 mg/l BAP içeren ortamda gelişme sağlanmıştır. Zengin tıbbi bileşen içeriği sayesinde maydanoz bitkisi *in vitro* koşullarda çoğaltılabilir potansiyele sahip olup, sekonder metabolit üretiminde kullanılma potansiyeli taşımaktadır.
Anahtar kelimeler: Maydanoz (*Petroselinum crispum* Mill.), mikroçoğaltım, BA

MICROPROPAGATION POTENTIAL OF PARSLEY (*Petroselinum crispum* Mill.)

ABSTRACT
Parsley (*Petroselinum crispum* Mill.) contains vitamins A, C, and K, as well as medically important flavonoids and essential oils. It is traditionally used to support the treatment of anemia, rheumatism, kidney stones, hypertension, and as a diuretic. This study aimed to determine the *in vitro* micropropagation potential of parsley seeds. For this purpose, sterilized parsley (*Petroselinum crispum*) seeds were cultured on MS (control) medium and MS medium supplemented with *Benzil Adenin* (BA) at concentrations of 1.0, 2.0, and 3.0 mg/L. The growth was achieved on the medium containing 1.0 mg/L BAP, with a germination rate of 63.9%, means of 2.5 shoots per explant, shoot length of 1.1 cm, 2.5 leaves per shoot, 1.5 roots per explant, and a root length of 0.6 cm. Owing to its rich medicinal composition, *Petroselinum crispum* exhibits strong *in vitro* propagation potential and can be utilized for secondary metabolite production.
Keywords: Parsley (*Petroselinum crispum* Mill.), micropropagation, BA

GİRİŞ
Maydanoz (*Petroselinum crispum* Mill.) Şemsiyegiller familyasına ait, iki yıllık, köklerinin uzun süre yaşaması sebebiyle de çok yıllık bitki grubuna da dahil otsu bir bitki türüdür (Tüzel ve ark., 2009; Telli ve Üremiş, 2010; Yılmaz, 2024). İlk yıl sebze olarak yaprakları kullanılırken ikinci yıl çiçek ve tohumları oluşmaktadır (Fırattekin ve ark., 2000). Maydanoz taze olarak sebze olarak tüketilirken, baharat yapımı, parfümeri ve ilaç sanayisinde de kullanılmaktadır (Seçmen et al., 1986; Çağın, 2005). Bunun yanında A, C, K vitamini, potasyum, demir, kükürt, kalsiyum, magnezyum gibi elementleri içermektedir (Deveci, 2022). İçeriğinde apiol, myristizin, allyltetramethoxybenzol uçucu yağları bulunmaktadır, kanser, kalp-damar hastalıklarının tedavisinde kullanılmaktadır (Zeybek, 1985; Altunbaş, 2009). Taze yapraklarında 2.2 g protein, 133.0 mg C vitamini bulunmaktadır. Bitki boyu 130 cm'ye kadar uzamaktadır (Ivancheva and Stantcheva, 2000; Vural ve ark., 2000). Maydanoz içerdiği

sekonder metabolitleri ile *in vitro*'da önemli alan oluşturmakta ve özellikle gıda, kozmetik ve tıpta yararlanma yönünden değerlendirilmektedir (Vuran ve Turker, 2021). *İn vitro* teknikler olarak tanımlanan bu yöntemler sayesinde, farklı eksplant kaynakları kullanılarak bitkilerin çoğaltılması mümkündür (Uranbey ve ark., 2006). Bu teknik gen kaynaklarının korunması, nesli tükenen türlerin çoğaltılması gibi pek çok avantaja da sahiptir (Suzuki and Nakata, 2001; Öztürk, 2021a). Özellikle doku kültürü aracılığıyla hastalıksız ana materyal elde edilmesi, klon olarak tek düze çoğaltım bu yöntemi oldukça değerli kılmaktadır (Varga et al., 1988). Ayrıca elde edilen *in vitro* bitkiler, ihtiyaç duyulduğunda ıslah programlarında da kullanılabilme potansiyeline sahiptir (Ozturk, 2021b).

Bu çalışma ile maydanoz bitkisinin tohumlarının *in vitro* koşullarda farklı konsantrasyonlarda BA içeren besin ortamlarında rejenerasyon yeteneklerinin belirlenmesi amaçlanmıştır. Böylece, bu türün *in vitro* koşullarda çoğaltım olanaklarının değerlendirilmesine yönelik bir ön çalışma oluşturulacaktır.

MATERYAL VE YÖNTEM

Ege Üniversitesi Ziraat Fakültesi Tarla Bitkileri Bölümü Doku Kültürü Laboratuvarında gerçekleştirilen bu çalışmada genetik materyal olarak maydanoz tohumları kullanılmıştır. Bu tohumlar % 70'lik etil alkol, % 2.5'lik NaClO içerisinde 3 dakika tutulmuş, steril distile su ile 3 kez yıkanarak 1200-2000 lüx ışık şiddetinde 23ºC'de gelişmeye alınmıştır. Burada

1. MS Kontrol
2. 1.0 mg/L BA
3. 2.0 mg/L BA
4. 3.0 mg/L BA ortamları kullanılmıştır.

Çalışma her tüpe 4 tohum gelecek şekilde her bir ortam için 5 tüp kullanılmış iki tekerrürlü Tesadüf Parselleri Deneme Deseninde gerçekleştirilmiştir. Çimlenme ve gelişimini tamamlayan bitkiler çimlenme oranı (%), sürgün sayısı, sürgün uzunluğu (cm), yaprak sayısı, kök sayısı ve kök uzunluğu (cm) bakımından ölçülmüştür. Elde edilen sonuçlar TOTEMSTAT (Acikgoz et al., 2004) programı ile analiz edilmiş ve ortalamalar Steel and Torrie (1980)'ye göre karşılaştırılmıştır.

BULGULAR VE TARTIŞMA

Maydanoz (*Petroselinum crispum* Mill.) bitkisinin tohumlarının *in vitro* rejenerasyonun belirlenmesi amacıyla kontrol ve 3 farklı dozda BA ortamı kullanılmıştır. Çimlenme oranı (%), sürgün sayısı, sürgün uzunluğu (cm), yaprak sayısı, kök sayısı ve kök uzunluğu (cm) ortalamaları, LSD ve F değerleri Çizelge 1'de verilmiştir. Bu özelliklere ait ortalamaların dağılımları Şekil 1'de gösterilmiştir.

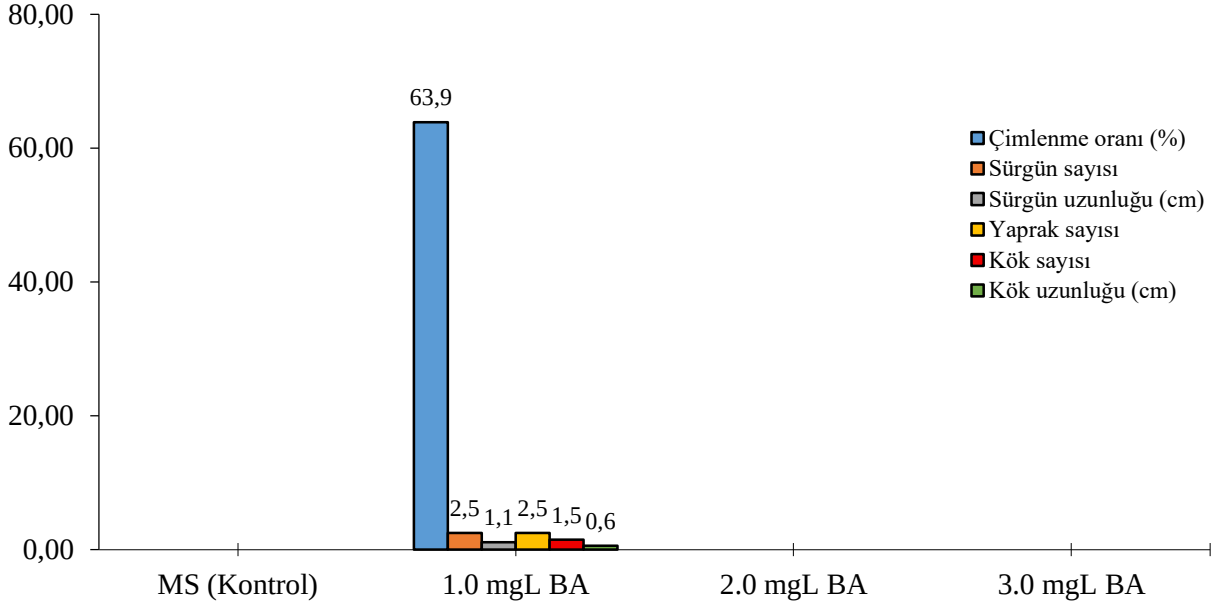
Çizelge 1. Maydanoz (*Petroselinum crispum* Mill.)'un MS+BA içeren ortamlarında *in vitro* çimlenme oranı (%), sürgün sayısı, sürgün uzunluğu (cm), yaprak sayısı, kök sayısı ve kök uzunluğu (cm) özelliklerine ait ortalamalar, LSD ve F değerleri

Ortam no	**Ortam**	**Çimlenme oranı (%)**	**Sürgün sayısı**	**Sürgün uzunluğu (cm)**	**Yaprak sayısı**	**Kök sayısı**	**Kök boyu (cm)**
1	MS (Kontrol)	Gelişme yok	Gelişme yok	Gelişme yok	Gelişme yok	Gelişme yok	Gelişme yok
2	1.0 mg/l BA	63.9	2.5	1.1	2.5	1.5	0.6
3	2.0 mg/l BA	Gelişme yok	Gelişme yok	Gelişme yok	Gelişme yok	Gelişme yok	Gelişme yok
4	3.0 mg/l BA	Gelişme yok	Gelişme yok	Gelişme yok	Gelişme yok	Gelişme yok	Gelişme yok
$LSD_{(0.05)}$		27.187	0.981	0.196	0.981	0.981	0.294
F		27.253*	25.000**	121.000**	25.000**	9.000**	13.444**

*: $p \leq 0.05$ düzeyinde anlamlı

**: $p \leq 0.01$ düzeyinde anlamlı

Çizelge 1'deki F değerleri incelendiğinde Maydanoz (*Petroselinum crispum* Mill.) tohumlarının çimlenme oranı bakımından p≤0.05 düzeyinde, sürgün sayısı, sürgün uzunluğu, yaprak sayısı, kök sayısı ve kök uzunluğu (cm) bakımından p≤0.01 olasılık düzeyinde istatistiksel farklılıklar bulunmuştur. Çizelge 1 karşılaştırıldığında 1.0 mg/L BA içeren ortamın çimlenme oranı % 63.9, sürgün sayısı 2.5 adet, sürgün uzunluğu 1.1 cm, yaprak sayısı 2.5 adet, kök sayısı 1.5 adet ve kök boyu (cm) 0.6 cm özellikleri bakımından gelişme sağlamıştır. Kontrol, 2.0 mg/L BA ve 3.0 mg/L BA ortamları rejenerasyon göstermemiştir. Maydanoz (*Petroselinum crispum* Mill.)'un farklı dozda BA içeren besin ortamlarında *in vitro* çimlenme yüzdesi (%), sürgün sayısı, sürgün uzunluğu (cm), yaprak sayısı, kök sayısı ve kök uzunluğu (cm) özelliklerine ait ortalamalarını dağılımı Şekil 1'de verilmiştir.

Şekil 1. Maydanoz (*Petroselinum crispum* Mill.)'un kontrol ve farklı doz BA içeren besin ortamlarında çimlenme oranı (%), sürgün sayısı, sürgün uzunluğu (cm), yaprak sayısı, kök sayısı ve kök uzunluğu (cm) ortalamalarının dağılımı

SONUÇ

Bu çalışma sonucunda, maydanoz (*Petroselinum crispum* Mill.) tohumlarının *in vitro* koşullarda rejenerasyonunda en uygun ortamın 1.0 mg/L BA içeren besin ortamı olduğu belirlenmiştir. Elde edilen bulgular, *in vitro* koşullarda BA'den köklü ve sürgünlü tam bir bitkinin elde edilme potansiyeli olduğu ancak uygun konsantrasyonunun belirlenmesi için başka çalışmaların yapılması önerilmektedir. İlerleyen çalışmalarda, farklı sitokinin ve oksin kombinasyonlarının da denenmesi ve aklimatizasyon aşamalarının değerlendirilmesi önemli olacaktır.

KAYNAKLAR

Acikgoz, N., Ilker, E., and Gokcol, A., 2004. Assessment of biological research on the computer. Ege University, TOTEM, Izmir.

Altunbaş, M., ve Türel, İ., 2009. Petroselium crispum (Maydanoz) Tohumu Uçucu Yağ Özütünün Letal Doz Düzeyleri ve Antienflamatuvar Aktivitesinin Deney Hayvanları üzerinde Araştırılması. Y.Y.U. Veteriner Fakültesi Dergisi, 20 (1): 21 – 25.

Çağın, H.K. 2005. Bitkilerin Gizli Dünyası, IV Maydanozgiller (Apiaeace). Bulut Yayınları, İstanbul.

Deveci, B. 2022. Determination of Pesticide Residues in Dıill, Parsley and Rocket. Master of Science of Thesis Hitit University Graduate Education Institute, 57p, 761703.

Fırattekin, Y., Üner, K., Bayram, E. ve Özsoy, Ü., 2000. Menemen Ovası Koşullarında Maydanozun Azotlu ve Fosforlu Gübre Gereksinimi, Başbakanlık Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü Menemen Araştırma Enstitüsü Müdürlüğü, Menemen, 29s.
Ivancheva, S. and Stantcheva, B., 2000. Ethnobotanic alinventory of medicinal plants in Bulgaria. J Ethnopharmacol, 69 (2): 165-172.
Murashige T., Skoog F. 1962. A revised medium for rapid growth and bioassay with tobacco cultures. *Physiologia Plantarum, 15,* 473–479.
Ozturk, G., 2021a. In Vitro Propagation of Allium Neapolitanum, 29th of October symposium on scientific researches, Ankara, p: 293-296.
Ozturk, G., 2021b. In Vitro Regeneratıon of Snowdrop (Galanthus woronowoii), MAS Journal of Applied Sciences 6(4): 1027–1033.
Seçmen, Ö., Gemici, Y., Leblebici, E., Bakat, L. 1986. Ege Üniversitesi Fen Fakültesi Kitaplar Serisi, 1106. Bornova, İzmir.
Steel R. G. D., Torrie J. H. 1980. *Principles and procedures of statistics*. McGraw-Hill Book Company.
Suzuki, S., Nakano, M., 2001, Organogenesis and somatic embryogenesis from callus cultures in Muscari armeniacum Leichtl. Ex. Bak. In Vitro Cellular and Developmental Biology, 37: 382-387.
Telli, S. ve Üremiş, İ., 2010. Samandağ (Hatay)'da Maydanoz Yetiştiriciliğinde Karşılaşılan Bitki Koruma Sorunları ve Çözüm Önerileri. Mustafa Kemal Üniversitesi. Ziraat Fakültesi Dergisi 15 (1): 39-48, 2010
Uranbey, S., Parmaksız, İ., Çöçü, S., Özcan, S., Mirici, S., Sancak, C., Sarıhan, E. O., İpek, A., Kaya, D., Gürbüz, B., Arslan, N., Khawar, K.M., 2006. *In vitro* micropropagation of endemic and endangered *Muscari muscarimi*. Agricultural Constraints in the Soil-Plant Atmosphere Continuum Proceedings of the International Symposium, Ghent, Belgium, 297- 300.
Varga, A., Thoma, L. H. and Bruinsma, J.. 1988. Effects of auxins and cytokinins on epigenetic instability of callus-propagated kalanchoe blossfeldiana poelln. Plant cell, tissue and organ culture, 15(3): 223-231.
Vural, H., Eşiyok, D., Duman, İ. 2000. Kültür Sebzeleri. Sebze Yetiştiriciliği. Ege Üniversitesi Basım Evi, Bornova, İzmir, ISBN: 975-97190-0-2, p440.
Vuran, N.E., Türker, M., 2021. Applications for Improving Secondary Metabolite Production in Plant Tissue Cultures, Int. J. Adv. Eng. Pure Sci. 33(3):487-498
Yılmaz, A., Çakmak, T., Gözel, U. 2023. First Report of Root-Knot Nematode Meloidogyne hapla (Chitwood, 1949)(*Nematoda: Meloidogynidae*) on *Petroselinum crispum* (Mill.) Nym. ex AW Hill) in Türkiye. Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi Tarım ve Doğa Dergisi, 26(6): 1312-1316.
Yılmaz, B., 2024. Maydanoz (*Petroselinum Crispum* Mill.) Yetiştiriciliğinde Farklı Organik Materyallerin Kalite Ve Verim Üzerine Etkileri, Ondokuz Mayıs Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Bahçe Bitkileri Ana Bilim Dalı, Samsun.
Zeybek, N., 1985, Farmasotik Botanik, Ege Üniversitesi Eczacılık Fakültesi Yayınları, I, Ege Üniversitesi Basımevi, Bornova, İzmir.

CARDIOVASCULAR DISEASE RISK AWARENESS AND NURSING INTERVENTIONS

Meryem TAŞYÜREK
Sivas Cumhuriyet Üniversity, Institute of Health Sciences, nursing department, TÜRKİYE
ORCID: 0009-0001-2698-7232
Prof. Dr. Mukadder MOLLAOĞLU
Sivas Cumhuriyet Üniversity, Faculty of Health Sciences, nursing department, TÜRKİYE
ORCID: 0000-0002-9264-3059

ABSTRACT
Although cardiovascular diseases cause death most frequently, they are an important public health problem that causes the most disability and creates the most disease burden due to complications, and negatively affects the quality of life. For this reason, preventing, diagnosing and managing cardiovascular diseases is seen as one of the top priority global health goals of today. The fact that about half of all coronary deaths are in patients who have not been previously diagnosed or have no symptoms shows how important cardiovascular risk assessment is. Identifying individuals who are at high risk for cardiovascular disease in the community is an effective strategy to prevent cardiovascular diseases and control the associated cost increase. Determination of risk groups in cardiovascular diseases; It is important in increasing the awareness of the individual/society and compliance with treatment, and in gaining healthy lifestyle changes. In this context, among the priority targets, the cardiovascular disease risk factors, knowledge levels and behavior patterns of individuals should be determined, trainings should be provided on the issues that individuals need, and awareness should be raised. However, healthy living behaviors should be developed in individuals. In order to develop healthy living behaviors, people must have a developed sense of self-efficacy. Due to the training they receive within the healthcare team , nurses have important duties and responsibilities in preventing cardiovascular diseases, identifying risky individuals and directing them to early diagnosis and treatment, raising awareness in the society, directing individuals to healthy nutrition, gaining healthy living behaviors, and raising awareness about risk factors by educating individuals to adapt to treatment. The aim of this review is to discuss nursing interventions in providing cardiovascular disease risk awareness of individuals.
Keywords: Cardiovascular Risk, Awareness, Nursing

1. INTRODUCTION
Cardiovascular diseases are a group of diseases that encompass conditions such as coronary artery disease, stroke, heart failure, arrhythmias, cause the death of millions of people each year, and continue to rank first among the causes of death globally despite medical advances (WHO, 2019). According to World Health Organization (WHO) data, an estimated 17.9 million people worldwide died due to CVD in 2019, accounting for 32% of total deaths worldwide. 85% of deaths due to CVDs are caused by heart attack (myocardial infarction) and stroke (cerebrovascular events) (WHO, 2021). In addition to deaths, there are more than half a billion (≈640 million) people living with CVDs worldwide. This number, estimated to account for 1 in 12 people globally, has been rising due to factors such as changing lifestyles, growing and aging populations, and increasing survival rates against heart attacks and strokes in developed countries, and is expected to increase in the coming years as these trends continue (British Heart Foundation, 2025). When CVDs are evaluated in Turkey, according to the data of the Turkish Statistical Institute (2024), deaths caused by circulatory system diseases ranked first among all causes of death in our country in 2023 with a rate of 33.4%. It is seen that 42.4% of these deaths are caused by ischemic heart diseases (coronary heart diseases), 24.1% by other heart diseases, and 18.6% by cerebrovascular diseases (TÜİK, 2024).

In order to reduce both the incidence and mortality rates of cardiovascular diseases, cardiovascular risk factors must first be controlled (Abacı, 2011). Age, gender and heredity are known as unchangeable risk factors in cardiovascular diseases. Other factors, such as smoking, obesity, and physical inactivity, are considered modifiable/behavioral risk factors because they can be controlled and changed. The effects of behavioral risk factors can manifest in individuals as hypertension, diabetes, dyslipidemia, overweight and obesity. These "intermediate risk factors" are characteristics that can be measured in primary health care institutions and are indicative of an increased risk of complications such as heart attack, stroke, and heart failure (WHO, 2019; Turkish Society of Cardiology [TKD], 2015). Early intervention in controllable risk factors can prevent the development of CVDs or stop their progression (Homko et al., 2008; Eriksson et al., 2009). Changing lifestyle and behaviors is important for early intervention (Eriksson et al., 2009). In order for behavioral change to occur, individuals need to be aware of the negative effects of their behavior on their health status (Oğuz et al., 2019).

Awareness is one of the most important steps in preventing CVD and developing healthy lifestyle behaviors (Örs & Tümer, 2020). It is one of the responsibilities of healthcare professionals to increase the awareness of individuals to protect their heart and body health and to make the necessary changes in their lifestyles. The trainings to be given by healthcare professionals should be planned by making a special risk assessment for individuals prone to the disease. It is the responsibility of nurses to provide the trainings planned according to CVD risk levels in accordance with the culture, social life and living conditions of the individuals (Dağıstan and Gözüm, 2016). In this context, nurses, who have the first degree responsibility in identifying individuals at risk of developing the disease, play an active role in the implementation of screening programs appropriate to risk factors and in the early detection of these factors (Berra & Jennings, 2011; Karakoç-Kumsar & Taşkın-Yılmaz, 2017). As a result, nurses within the healthcare team have important responsibilities in raising awareness in the society in preventing cardiovascular diseases, delaying the emergence of the disease in risky people and reducing possible complications, educating individuals, providing individuals with healthy living habits and ensuring that individuals comply with treatment when they get sick (Türkmen et al., 2012).

Cardiovascular Disease Risk Factors

1. Non-Modifiable Risk Factors

Age

Age is one of the important risk factors for the development of CVD. The formation of atherosclerotic plaques extends over a long period of time and is often asymptomatic until it reaches severe levels. Organ damage begins in middle and older ages. The risk of CVD-related mortality increases every 10 years (Gündoğan & Dikici, 2024).

Gender

The incidence of cardiovascular disease in men is usually 2-3 times higher than in women. However, this rate can vary depending on age, presence of comorbidities, and other risk factors. CVD in men tends to manifest at an earlier age and is more prevalent in certain subtypes, such as coronary artery disease. In women, the risk of CVD increases after menopause, but it is still less than the risk in men. This is attributed to the positive effect of estrogen on the lipid profile and the acceleration of the aging process. Hormonal factors, lifestyle habits and genetic predisposition are thought to be effective in this difference between the sexes (Humphries et al., 2017; Roth et al., 2020).

Family History

Having a family history of cardiovascular disease increases an individual's risk of CVD. The risk is even higher if first-degree relatives (mother, father, sibling) have a history of heart attack or stroke at an early age (before the age of 55 in men and before the age of 65 in women)

(Humphries et al., 2017). Genetic factors can have an impact on lipid metabolism, blood pressure, inflammation and vascular structure. Familial predisposition can cause these factors to be negatively affected (Sönmez, 2022).

Ethnicity

Certain ethnic groups have a higher risk of cardiovascular disease compared to others. For example, those of African descent have a higher risk of CVD due to hypertension and diabetes, while South Asians have a higher risk of metabolic syndrome and coronary artery disease at an early age (Dağcı & Ören, 2024). Genetic, environmental, and lifestyle factors associated with ethnicity can have an impact on cardiovascular risk. Additionally, insulin resistance, obesity, and hypertension are more common in certain ethnic groups (Çelik et al., 2023).

2. Modifiable Risk Factors

Dyslipidema

The increased risk of CVD is proportional to the increase in TK (Total Cholesterol) and LDL cholesterol levels in the blood. LDL cholesterol is a major lipoprotein responsible for the transport of phospholipids (Ginsberg and Goldberg 2001). Overall, about one-third of ischemic heart diseases are associated with high cholesterol levels. TK and LDL cholesterol are currently considered the primary target in the treatment of dyslipidemia. Many studies agree that lowering LDL cholesterol should be the priority in preventing CVD (Reiner et al. 2011). It is very important to recommend lifestyle changes in treatment; Reducing saturated fats and cholesterol intake, increasing physical activity and weight control are very important in this context (Ginsberg and Goldberg 2001).

Hypertension

Another important risk factor for cardiovascular disease is hypertension. High blood pressure leads to left ventricular hypertrophy and atherosclerotic plaque formation by disrupting the structure of the vascular endothelium (Tetik and Kütmeç Yılmaz, 2023). It is reported that the risk of cardiovascular disease doubles with each increase of 20 mmHg in systolic blood pressure and 10 mmHg in diastolic blood pressure (Jelaković et al., 2007). In a study conducted to determine the prevalence of hypertension in individuals with type 2 diabetes, it was reported that 70.5% of patients had elevated blood pressure and a higher prevalence of hypertension in individuals with diabetes (Naseri et al., 2022)

Malnutrition and Obesity

According to the World Health Organization, obesity is defined as excessive fat accumulation that poses a danger to health (Tetik and Kütmeç Yılmaz, 2023). 1.9 billion adults in the world are in the overweight or obese group. Obesity contributes to the development of cardiovascular diseases (Koenen et al., 2021). Obesity causes various structural and functional differences on the heart, resulting in a decrease in cardiac output, an increase in peripheral resistance and left ventricular mass (Bhupathiraju & Hu, 2016). In a study, it was found that childhood obesity increases the risk of type 2 diabetes, atherosclerosis, hypertension and dyslipidemia in adulthood, and consequently cardiovascular disease (Juonala et al., 2011). Obesity; It has been recognized as a risk factor for heart failure, coronary heart disease, and death at an early age. CVD risk factors related to obesity (e.g., high cholesterol and high blood pressure) are reported to have a high prevalence in overweight and obese people (Sala & Pantirolli, 2020). It has been found that adolescents with severe obesity have increased cardiomyopathy, heart failure, and cardiovascular mortality in adulthood compared to those with mild obesity (Bendor et al., 2020).

Sedentary life

Physical activity reduces atherosclerosis, increases insulin sensitivity, and protects the patient from oxidative stress (Francula et al., 2018). Studies show that increased physical activity is associated with a reduced risk of cardiovascular disease (Balducci et al., 2017; Lear et al.,

2017). In a study conducted by Wu et al., (2023), it was found that high levels of physical activity were associated with a lower risk of cardiovascular disease (Wu et al., 2022).

Diabetes

It has been reported that impaired blood glucose regulation causes an increased risk of cardiovascular disease, and hypoglycemia causes cardiac arrhythmias and abnormal cardiac repolarization. (International Hypoglycaemia Study Group (IHSG), 2019). The risk of developing cardiovascular disease in individuals with diabetes is higher than those without diabetes, and it has been determined that this risk increases as fasting plasma glucose levels increase (Singh et al., 2013). In a systematic review examining the prevalence of cardiovascular disease in individuals with type 2 diabetes between 2007 and 2017, it was found that type 2 diabetes was an important risk factor for cardiovascular diseases, with the overall prevalence of cardiovascular disease in diabetic patients being 32.2%, and coronary artery disease being the most frequently reported cardiovascular disease (Eianarson et al., 2018).

Smoking and Alcohol Use

Alcohol and smoking are important risk factors for cardiovascular diseases. It has been reported that alcohol consumption can damage the myocardial layer of the heart, causing heart rhythm disruption and fatal rhythms (Tetik and Kütmeç Yılmaz, 2023). The risk of cardiovascular events is twice as high in smokers, and smoking and passive smoking increase the risk of cardiovascular disease 21 (Piepoli et al., 2016). As the frequency of smoking increases, the risk of coronary artery disease is expected to increase. It is estimated that while the LDL level in the blood of smokers increases, the HDL level decreases, the carbon dioxide rate in the blood of smokers exceeds 5%, and harmful substances such as acrolein, formaldehyde, nitrosamines, nitrogen oxides in cigarettes slow down blood flow by disrupting the vascular structure and increasing the resistance in the coronary arteries (Tetik and Kütmeç Yılmaz, 2023).

Cardiovascular Disease Risk Awareness

The perception of the severity and risks of diseases underpins many theories of health behavior. Mindfulness is a prerequisite for successful disease control and constitutes behavioral modification for various chronic diseases that require self-management. The first step in raising awareness about chronic diseases is to evaluate the awareness levels of individuals. Basic awareness is very important in planning effective interventions (Güneş et al., 2019).

It is stated that when individuals perceive their health as at risk or vulnerable to risk, they can exhibit protective and health-promoting behaviors. However, in order for individuals to feel at risk for CVD, they must first have information about CVD risk factors. Thus, by engaging in healthy behaviors towards these risk factors, individuals will be able to both protect their health and improve their health and ensure the maintenance of good health (Coşkun, 2024). Individuals' lack of knowledge about CVD risk factors will negatively affect their awareness and attitudes about the disease (Ahmed et al., 2013). After all; In order for individuals to acquire health-promoting and protective behaviors, they must first have information about CVD risk factors. Social behavior models state that the first condition for changing the behavior of the individual is to know the negative health consequences caused by his own behavior. Because the transformation of unhealthy behaviors into healthy behaviors can be achieved with awareness and motivation based on sufficient information (Gündoğdu et al., 2021).

When risk factors are reduced by raising awareness, it is important for individuals to know the risk factors and develop healthy behaviors, as both workforce loss and mortality rates will decrease. Being conscious of healthy living behaviors, which are defined as adequate and regular physical activity, balanced, healthy and adequate nutrition, adequacy in coping with stress, not smoking, complying with hygiene measures and fulfilling individual health requirements, reduces cardiovascular risks and deaths that may occur. In order to correctly plan effective programs in the prevention of cardiovascular diseases, it is important to correctly determine the level of knowledge of individuals about CVD risk factors (Doğru et al., 2021).

Nursing Interventions in Managing Cardiovascular Risk Factors

Nurses constitute the largest healthcare discipline globally, managing chronic diseases and risk factors. The American Heart Association (AHA) and the World Health Organization support the goal of reducing the mortality and morbidity rate caused by CVD by 25% by 2025 and emphasize that nurses play a key role in this regard (Hayman et al., 2015). It is the responsibility of nurses to increase the awareness of individuals to protect their heart and body health and to make the necessary changes in their lifestyles. The trainings to be given by nurses should be planned by making a special risk assessment for individuals prone to the disease. The trainings planned according to the CVD risk levels should also be given in accordance with the culture, social life and living conditions of the individuals (Dagestan and Gözüm, 2016). In this context, nurses, who have the first degree responsibility in identifying individuals at risk of developing the disease, play an active role in the implementation of screening programs appropriate to risk factors and in the early detection of these factors (Berra & Jennings, 2011; Karakoç-Kumsar & Taşkın-Yılmaz, 2017).

It is important to practice health-promoting behaviors throughout life in preventing diseases and maintaining health. Healthy lifestyle behaviors; It consists of the sum of evaluations made regarding health responsibility, stress management, eating habits, physical activity and interpersonal relationships (Özkan et al., 2019). In this context, nurses raise awareness by providing individualized training on issues such as smoking cessation, activity and balanced nutrition in order to gain a healthy lifestyle (Tzoulaki et al., 2016). Nurses, who enable early diagnosis and intervention as a result of regular monitoring of parameters such as blood pressure, glucose and cholesterol, etc., contribute to preventing the progression of CVD. In addition, they provide emotional support by staying in constant contact with individuals in order to reduce the negative effects of psychosocial problems such as anxiety, depression and stress on CVD (Karakoç Kumsar et al., 2015). Obesity management aims to enhance individuals' physiological and mental well-being by encouraging changes such as regimen adjustments and physiological activity plans. With a multidisciplinary approach, it collaborates with cardiologists, dietitians, and physical therapists to develop and implement individualized care plans. This comprehensive approach not only improves individual health levels but also reduces inequalities by increasing public health awareness (Kotseva et al., 2019).

RESULT

The prevalence of cardiovascular disease is increasing in Turkey and other developing countries, and it has been determined that there are many risk factors affecting the emergence and course of the disease. For this reason, it is important to evaluate the risk factors for cardiovascular disease in individuals, to create knowledge and awareness about risk factors, to identify established wrong lifestyle behaviors and to recognize individual factors affecting attitudes in terms of preventing cardiovascular diseases. Health professionals, especially nurses, have important roles in raising awareness by informing the individual/society in eliminating risk factors, adopting healthy lifestyle behaviors and controlling preventable risk factors.

REFERENCES

Abacı, A. (2011). Kardiyovasküler risk faktörlerinin ülkemizdeki durumu. *Türk Kardiyol Dern Arş*, *39*(4), 1-5.

Ahmed, E., Youssif, M., Ayasreh, I., & Al-Mawajdeh, N. (2013). Assess the risk factors and knowledge on modification of lifestyle among patients who have experienced acute myocardial infarction in Taif. *International Journal of Medical Science and Public Health, 2*(2), 368-373.

Balducci, S., D'Errico V., Haxhi, J., Sacchetti, M., Orlando G., Cardelli, P., Di Biase N., Bollanti, L., Conti, F., Zanuso, S., Nicolucci, A., & Pugliese, G. (2017). Level and correlates of physical activity and sedentary behavior in patients with type 2 diabetes: A cross-sectional analysis of the Italian Diabetes and Exercise Study_2. *PLoS ONE*, 12(3), 1-15.

Bendor, C.D., Bardugo, A., Pinhas-Hamiel, O., Afek, A., & Twig, G. (2020). Cardiovascular morbidity, diabetes and cancer risk among children and adolescents with severe obesity. *Cardiovasc. Diabetol*. 19, 1–14.
Berra, K. ve Jennings, C. S. (2011). Nurse-based models for cardiovascular disease prevention from research to clinical practice. *Journal of Cardiovascular Nursing*, 26(4), 46-55.
Bhupathiraju S. N., & Hu, F. B. (2016). Epidemiology of obesity and diabetes and their cardiovascular complications. *Circ Res*. 118(11), 1723-1735.
Coşkun, S. (2024). Yetişkin bireylerin kardiyovasküler hastalık risk faktörleri bilgi düzeyi ile sağlığı geliştirici ve koruyucu davranışlar arasındaki ilişkinin incelenmesi. *Kardiyovasküler Hemşirelik Dergisi*, *15*(36), 8-16.
Çelik, N., Taştan, K., & Yerli, E. B. (2023). Hipertansiyon tanılı hastalarda metabolik sendrom risk faktörlerinin araştırılması. *Avrasya Sağlık Bilimleri Dergisi*, 6(3), 72-82.
Dağcı, S., & Ören, B. (2024). Gestasyonel Diyabet Risk Faktörleri ve Riskin Belirlenmesinde Ebenin Rolü. *Hemşirelik Akademik Araştırma Dergisi*, 221.
Dağıstan, A. D. ve Gözüm, S. (2016). Determination and management of cardiovascular disease risk on primary health care centers. *TAF Preventive Medicine Bulletin*, 15(6), 575-582.

Doğru, B. V., Utli, H., & Karaman, E. (2021). Kardiyovasküler hastalık risk farkındalığı değerlendirme ölçeği: Türkçe versiyonun psikometrik özellikleri. *Turk J Cardiovasc Nurs*, *12*(27), 18-25.
Dünya Sağlık Örgütü. (2021). Cardiovascular diseases (CVDs). WHO, Fact Sheet, Update 11 June 2021. https://www.who.int/news-room/fact sheets/detail/cardiovascular-diseases-(cvds).
Dünya Sağlık Örgütü. (2019). Uneven access to health services drives life expectancy gaps: WHO. News Relase. https://www.who.int/news/item/04-04 2019-uneven-access-to-health-services-drives-life-expectancy-gaps-who.
Einarson, T. R., Acs, A., Ludwig, C., & Panton, U. H. (2018). Prevalence of cardiovascular disease in type 2 diabetes: a systematic literature review of scientific evidence from across the world in 2007–2017. *Cardiovascular diabetology*, 17(1), 83-102.
Eriksson, M. K., Franks, P. W., & Eliasson, M. (2009). A 3-year randomized trial of lifestyle intervention for cardiovascular risk reduction in the primary care setting: the Swedish Björknäs study. *PloS one*, *4*(4), e5195.
Francula Zaninovic S., & Nola I. A. (2018). Management of measurable variable cardiovascular disease risk factors. *Curr Cardiol Rev*., 14(3), 153-163.
GINSBERG, H. N., GOLDBERG, I. J. (2001). Disorders of Lipoprotein Metabolism. In: Braunwald E, Fauci AS, Kasper DL (Eds.), *Harrison's Principles of Internal Medicine* (15th ed., Vol. 2, pp. 2245-2257). New York, McGraw-Hill.
Gündoğan, R., & Dikici, İ. C. (2024). Tip 2 Diyabetli Bireylerde Kardiyovasküler Risk Düzeyi ile Sağlıklı Yaşam Biçimi Davranışları Arasındaki İlişkinin Belirlenmesi: Kesitsel Araştırma. *Türkiye Klinikleri Journal of Nursing Sciences*, 16(4).
Gündoğdu, N. A., Gündüz, E. S., & Mert, Z. T. (2021). KARDİYOVASKÜLER HASTALIK RİSK FAKTÖRLERİNİ NE KADAR BİLİYORUZ?. *Hastane Öncesi Dergisi*, *6*(1), 99-116.
Güneş, F. E., Bekiroglu, N., Imeryuz, N., & Agirbasli, M. (2019). Awareness of cardiovascular risk factors among university students in Turkey. *Primary health care research & development*, *20*, e127.
Hayman LL, Berra K, Fletcher BJ, Houston Miller N. (2015). The role of nurses in promoting cardiovascular health worldwide: the global cardiovascular nursing leadership forum. *Journal of the American College of Cardiology*, 66(7), 864-866. doi: 10.1016/j.jacc.2015.06.1319
Homko, C. J., Santamore, W. P., Zamora, L., Shirk, G., Gaughan, J., Cross, R., ... & Bove, A. A. (2008). Cardiovascular disease knowledge and risk perception among underserved

individuals at increased risk of cardiovascular disease. *Journal of Cardiovascular Nursing*, *23*(4), 332-337.
Humphries, K. H., Izadnegahdar, M., Sedlak, T., Saw, J., Johnston, N., Schenck-Gustafsson, K., ... & Merz, C. B. (2017). Sex differences in cardiovascular disease–impact on care and outcomes. Frontiers in neuroendocrinology, 46, 46-70.
İngiliz Kalp Vakfı. (2025). *Global Heart & Circulatory Diseases Factsheet*. https://www.bhf.org.uk/-/media/files/for-professionals/research/heart statistics/bhf-cvd-statistics-global-factsheet.pdf
International Hypoglycaemia Study Group. (2019). Hypoglycaemia, cardiovascular disease, and mortality in diabetes: epidemiology, pathogenesis, and management. *Lancet Diabetes Endocrinol*,7(5), 385-396.
Jelaković, B., Zeljković-Vrkić, T., & Pećin, I. (2007). Arterial hypertension in croatia. results of EH-UH study. *Acta Med. Croatica*, 61(3), 287–292.
Juonala, M., Magnussen, C. G., Berenson, & G. S. (2011). Childhood adiposity, adult adiposity, and cardiovascular risk factors. *New England Journal of Medicine*, 365(20), 1876–1885.
KARAKOÇ KUMSAR, A., BILGIN, F., & KARA, B. (2015). ―Cardiovascular disease prevention strategies and the role of nurses‖, *Journal of Cardiovascular Nursing*, cilt 30, sayı 5, ss. 387–394.
Karakoç-Kumsar A. ve Taşkın-Yılmaz F. (2017). Kardiyovasküler hastalıklar risk faktörlerinden korunmada hemşirenin rolü. *OTSBD*, 2(4), 18-27.
Koenen, M., Hill, M. A., Cohen, P., & Sowers, J. R. (2021). Obesity, adipose tissue and vascular dysfunction. *Circ Res*., 128(7), 951-968.
KOTSEVA, K., DE BACQUER, D., & JENNINGS, C. (2019). ―Impact of lifestyle changes on cardiovascular risk: A review‖, *European Heart Journal*, cilt 40, sayı 1, ss. 34–41.
Lear, S., Hu, W., Rangarajan, S., Gasevic, D., Leong, D., Iqbal, R., Casanova, A., Swaminathan, S., Anjana, R., Kumar, R., Rosengren, A., Wei, L., Yang, W., Chuangshi, W., Huaxing, L., Nair, S., Diaz, R., Swidon, H., Gupta, R., Mohammadifard, N., Jaramillo, P., Oğuz, A., Zatonska, K., Seron, P., Avezum, A., Poirier, P., Teo, K., & Yusuf, K. (2017). The effect of physical activity on mortality and cardiovascular disease in 130 000 people from 17 high-income, middle income, and low-income countries: the PURE study. *The Lancet*, 16(12), 2643 2654.
Naseri, M.W., Esmat, H. A., & Bahee, M. D. (2022). Prevalence of hypertension in Type-2 diabetes mellitus. *Ann Med Surg (Lond)*, 14(5),78.
Oğuz, S., Erguvan, B., Ünal, G., Bayrak, B., Çamcı, G. (2019). Üniversite öğrencilerinde kardiyovasküler hastalıklar risk faktörleri bilgi düzeyinin belirlenmesi. *MN Kardiyoloji*. 26(3):184-191.
Örs, S. H., & Tümer, A. (2020). Yetişkin kadınların kardiyovasküler hastalıklara ilişkin risk faktörleri bilgi düzeyi ile sağlıklı yaşam biçimi davranışları arasındaki ilişkinin incelenmesi. *Sağlık Bilimleri Üniversitesi Hemşirelik Dergisi*, *2*(2), 81-88.
Özkan, Ö. P., Büyükünal, S. K., Yiğit, Z., İnci, Y., Şakar, F. Ş., & Ersü, D. Ö. (2019). Kardiyovasküler hastalık tanısı almış hastaların sağlıklı yaşam biçimi davranışlarının değerlendirilmesi. *Mersin Üniversitesi Sağlık Bilimleri Dergisi*, *12*(1), 22-31.
Piepoli, M. F., Hoes, A.W., & Agewall, S. (2016). European guidelines on cardiovascular disease prevention in clinical practice. *Rev Esp Cardiol*, 69(10), 939-949.
REINER, Z., CARAPANO, A. L., AGEWALL, S., AL-KHALDI, Z., ARENDS, C., ARROYO, P. G., BAKOS, S., BARBARO, V., BOGUSLAVSKY, L., BOUNTOUVA, M., CAYLA, E., COLUCCI, M., COMPERATORE, C., CORREIA, P., COUCOURA, C., DELOIR, C., DIBELLO, R., DOMES, M., DOS SANTOS, G., … ZAMORANO, J. L. (2011). ESC/EAS Guidelines for the management of dyslipidaemias: the Task Force for the

management of dyslipidaemias of the European Society of Cardiology (ESC) and the European Atherosclerosis Society (EAS). *European Heart Journal*, 32, 1769-818.
Roth, G. A., Mensah, G. A., Johnson, C. O., Addolorato, G., Ammirati, E., Baddour, L. M., ... & GBD-NHLBI-JACC Global Burden of Cardiovascular Diseases Writing Group. (2020). Global burden of cardiovascular diseases and risk factors, 1990–2019: update from the GBD 2019 study. *Journal of the American college of cardiology*, 76(25), 2982-3021
Sala, L., & Pontirolli, A. E. (2020). Prevention of diabetes and cardiovascular disease in obesity. *Int J Mol Sci*., 21(21), 1-17.
Singh, G. M., Danaei, G., Farzadfar, F., Stevens, G. A., Woodward, M., Wormser, D., & Prospective Studies Collaboration (PSC). (2013). The age-specific quantitative effects of metabolic risk factors on cardiovascular diseases and diabetes: a pooled analysis. *PloS one*, 8(7), 65174-65184.
Sönmez, H. (2022). Tip 2 Diyabetli Obez Olan ve Olmayan Bireylerde Kardiyovasküler Risk Faktörleri ve Diyabet Öz Yönetiminin İncelenmesi [Yüksek Lisans Tezi, Selçuk Üniversitesi].
Tetik, F. R., & Kütmeç Yılmaz, C. (2023). Tip 2 diyabetli bireylerde sağlık okuryazarlığının kardiyovasküler hastalık riski farkındalığı ve glisemik kontrol üzerine etkisi [Yüksek Lisans Tezi, Aksaray Üniversitesi].
TKD. Türkiye Kalp ve Damar Hastalıkları Önleme ve Kontrol Programı Eylem Planı (2015-2020) URL: https://tkd.org. tr/TKDData/Uploads/files/Turkiye-kalp-ve-damar-hastaliklari-onleme-ve-kontrol-programi.pdf
Türkiye İstatistik Kurumu. (2024, Haziran 14). *Ölüm ve Ölüm Nedeni İstatistikleri*, 2023. TÜİK. https://data.tuik.gov.tr/Bulten/Index?p=Olum-ve-Olum-Nedeni Istatistikleri-2023-53709
Türkmen, E., Badır, A., & Ergün, A. (2012). Koroner arter hastalıkları risk faktörleri: primer ve sekonder korunmada hemşirelerin rolü.
TZOULAKI, I., ELLIOTT, P., & KONTIS, V. (2016). ―Worldwide risk factors for cardiovascular diseases: A review‖, *Nature Reviews Cardiology*, cilt 13, sayı 6, ss. 344–356.
Wu, Y., Qin, G., Wang, G., Liu, L., Chen, B., Guan, Q., & Zhao, J. (2022). Physical activity, sedentary behavior, and the risk of cardiovascular disease in type 2 diabetes mellitus patients: The MIDiab Study. *Engineering*, 20(7), 26-35.

DİJİTAL ÇAĞDA HALKLA İLİŞKİLER STRATEJİLERİ VE SOSYAL MEDYADA KRİZ YÖNETİMİ

Damla Seda TOSUN
Department of Public Relations and Publicity, Faculty of Communication, Atatürk University
ORCID: https://orcid.org/0000-0003-2898-3750

ÖZET

Dijitalleşme, halkla ilişkiler alanında geleneksel iletişim kalıplarını köklü biçimde dönüştürmüş ve kurumların hedef kitleleriyle kurduğu ilişkilerin doğasını yeniden şekillendirmiştir. Günümüzde kurumlar, sosyal medya platformlarını yalnızca tanıtım ve bilgilendirme aracı olarak değil, aynı zamanda kriz dönemlerinde etkili bir iletişim kanalı olarak da kullanmaktadır. Sosyal medyanın hız, erişilebilirlik ve etkileşim gücü; krizlerin ortaya çıkışını kolaylaştırdığı kadar, bu krizlerin yönetimini de stratejik bir boyuta taşımaktadır. Bu çalışma, dijital çağda halkla ilişkiler stratejilerinin evrimini ve sosyal medyada kriz yönetiminin bu stratejiler içindeki yerini incelemeyi amaçlamaktadır.

Araştırma, nitel bir inceleme niteliğindedir ve mevcut literatürün taranması yoluyla dijital halkla ilişkiler pratiklerinin dönüşümü, kurumların kriz iletişimi yaklaşımları ve dijital itibar yönetimi süreçleri analiz edilmiştir. Bulgular, sosyal medyada yürütülen kriz yönetiminin yalnızca hızlı müdahale gerektirmediğini; aynı zamanda güven, şeffaflık, empati ve sürdürülebilir dijital iletişim stratejileriyle desteklenmesi gerektiğini göstermektedir. Ayrıca, kriz sonrası dönemde kurumların itibarlarını yeniden inşa edebilmeleri için çevrimiçi topluluklarla sürekli etkileşimde bulunmaları ve hedef kitle beklentilerini dikkate almaları önem taşımaktadır.

Çalışma, dijital halkla ilişkiler stratejilerinin yalnızca krizlere tepki vermekle sınırlı kalmaması gerektiğini, aksine proaktif bir kriz öngörüsü ve hazırlık süreci içermesi gerektiğini vurgulamaktadır. Elde edilen sonuçlar, kurumlara dijital çağın getirdiği riskleri yönetebilmek ve krizleri fırsata dönüştürebilmek için bütünleşik ve stratejik bir iletişim anlayışı geliştirmeleri yönünde öneriler sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Dijital Halkla İlişkiler, Sosyal Medya, Kriz Yönetimi

PUBLIC RELATIONS STRATEGIES IN THE DIGITAL AGE AND CRISIS MANAGEMENT IN SOCIAL MEDIA

ABSTRACT

Digitalization has radically transformed traditional communication patterns in the field of public relations and reshaped the nature of the relationships that institutions establish with their target audiences. Today, institutions use social media platforms not only as a promotional and informative tool, but also as an effective communication channel during times of crisis. The speed, accessibility and interactivity of social media not only facilitates the emergence of crises but also carries the management of these crises to a strategic dimension. This study aims to examine the evolution of public relations strategies in the digital age and the place of crisis management in social media within these strategies. The research is a qualitative study and the transformation of digital public relations practices, crisis communication approaches of institutions and digital reputation management processes are analyzed through the review of existing literature. The findings show that crisis management conducted on social media not only requires rapid response but also needs to be supported by trust, transparency, empathy and sustainable digital communication strategies. Additionally, in order for institutions to rebuild their reputations in the post-crisis period, it is important for them to continuously interact with online communities and take into account target audience expectations.

The study emphasizes that digital public relations strategies should not be limited to merely reacting to crises, but rather should include a proactive crisis anticipation and preparation process. The results provide recommendations for institutions to develop an integrated and strategic communication approach in order to manage the risks brought by the digital age and turn crises into opportunities.
Keywords: Digital Public Relations, Social Media, Crisis Management

1. GİRİŞ

Dijital çağın hızla ilerlemesi, iletişim disiplininde köklü dönüşümlere yol açmış ve bu değişimlerden en belirgin biçimde etkilenen alanlardan biri halkla ilişkiler olmuştur. Geleneksel iletişim kanallarına uzun yıllar boyunca dayanan halkla ilişkiler uygulamaları, dijital teknolojilerin gelişmesiyle birlikte yeni mecralara taşınmış ve faaliyet alanını çevrimiçi platformlara doğru genişletmiştir. Bu bağlamda, dijitalleşmenin ivme kazandırdığı iletişim ortamı, halkla ilişkiler alanında araştırma ve uygulama boyutunda yeni bir paradigma oluştuğunu göstermektedir. İletişim araçlarındaki hızlı yenilenme, halkla ilişkilerin hem stratejik planlama süreçlerinde hem de operasyonel faaliyetlerinde yeni yaklaşımlar benimsemesini zorunlu kılmıştır (Darı, 2023).

Dijital iletişim, çeşitli dijital teknolojiler ve çevrimiçi araçlar aracılığıyla yürütülen bir etkileşim biçimidir. Bu iletişim türünde, internete bağlı bilgisayarlar ve mobil cihazlar üzerinde kullanılan yazılımlar ile uygulamalar üzerinden mesajların aktarılması mümkün hâle gelmektedir. Web siteleri, bloglar, çevrimiçi forumlar, sosyal ağlar, mobil uygulamalar, e-posta ve elektronik bültenler dijital iletişimin temel araçları arasında yer almaktadır. Dijital halkla ilişkiler uygulamalarında ise bu araçların tamamından yararlanılmakta, özellikle sosyal medya platformlarının sunduğu olanaklar halkla ilişkilerde yeni bir iletişim anlayışının gelişmesine katkı sağlamaktadır. Sosyal ağların etkileşim odaklı yapısı, halkla ilişkilerde diyalog temelli iletişimi ön plana çıkarmış ve örgütlerle hedef kitleleri arasında çift yönlü, daha simetrik bir iletişim sürecinin kurulmasına imkân tanımıştır (Tanyıldızı, 2021).

Dijital halkla ilişkiler, teknolojik yeniliklerin hızla değişen yapısıyla birlikte sürekli olarak yeniden şekillenmekte ve bu doğrultuda yeni araçlar, yöntemler ve stratejiler ortaya çıkmaktadır. Yapay zekâ, blok zinciri, sanal gerçeklik ve artırılmış gerçeklik gibi ileri teknolojiler, halkla ilişkiler uygulamalarında köklü dönüşümlere yol açmakta; büyük veri analitiği, nesnelerin interneti, oyunlaştırma ve metaverse gibi kavramlar ise daha etkileşimli, kişiselleştirilmiş ve bütünleşik deneyimler sunarak markaların hedef kitleleriyle kurduğu iletişim bağını güçlendirmektedir. Bu çerçevede, söz konusu yenilikçi teknolojiler dijital halkla ilişkilerin geleceğini şekillendiren temel dinamikler olarak değerlendirilmektedir (Başçalışkan & Vural, 2025).

Kriz iletişiminde sosyal medya, günümüzde en etkili ve en güncel araçlardan biri olarak kabul edilmektedir. Dijital platformların sağladığı etkileşim imkânı, sosyal medyayı örgütler için vazgeçilmez bir iletişim alanına dönüştürmekte ve kurumları güçlü bir çevrimiçi varlık oluşturma yönünde zorlamaktadır. Coombs'un (2007) belirttiği üzere, krizleri çevrimiçi ortamda etkili şekilde yönetememek paydaşlar nezdinde güvensizliğe yol açabilmekte; buna karşılık, sosyal medya üzerinden hızlı ve tutarlı yanıt üretebilen örgütlerin güvenilirlik algısı güçlenmektedir. Sosyal medya, kriz dönemlerinde örgütlere yalnızca hızlı ve doğrudan bir iletişim kanalı sunmakla kalmamakta, aynı zamanda bilginin küresel ölçekte yayılımını hızlandırma potansiyeline de sahiptir. Bu yönüyle sosyal medya, örgüt–paydaş etkileşimini güçlendirerek kriz sürecinde ve sonrasında daha şeffaf, etkileşimli ve diyalog temelli bir iletişim stratejisi geliştirilmesini kolaylaştırmaktadır. Nitekim sosyal medyanın sağladığı çift yönlü iletişim olanakları, örgütlerin kriz dönemlerinde geleneksel monolog yaklaşımından uzaklaşarak daha katılımcı ve diyalog odaklı bir iletişim biçimine yönelmesine katkı sağlamaktadır (Demir vd., 2018).

Dijitalleşmenin halkla ilişkiler pratikleri üzerinde yarattığı çok boyutlu dönüşüm, kriz yönetimi süreçlerinin de yeniden tanımlanmasını zorunlu kılmaktadır. Krizlerin sosyal medya ortamında hızla yayılabilmesi, geleneksel müdahale yöntemlerinin yetersiz kalmasına neden olmakta; kurumların dijital çağın dinamiklerine uygun, bütünleşik ve stratejik iletişim politikaları geliştirmesini gerekli kılmaktadır. Bu doğrultuda çalışma, dijital çağda halkla ilişkiler stratejilerinin nasıl evrildiğini ortaya koymakta ve bu stratejiler içinde sosyal medyada kriz yönetiminin konumunu incelemeyi amaçlamaktadır. Bu doğrultuda araştırmada, literatür taramasına dayalı nitel bir yaklaşım benimsenmiş; dijital halkla ilişkilerin dönüşümü, kurumların kriz iletişiminde uyguladığı yöntemler ve dijital itibar yönetimi süreçleri kapsamlı biçimde ele alınmıştır. Çalışmanın bulguları, dijital iletişim ortamında etkili kriz yönetiminin yalnızca hızlı yanıt üretmekten ibaret olmadığını; güven, şeffaflık, empati ve sürdürülebilir iletişim anlayışıyla desteklenmesi gerektiğini ortaya koyarak mevcut literatüre teorik bir katkı sunmayı hedeflemektedir. Bu yönüyle çalışma, kurumların dijital medya ekosisteminde karşılaşabilecekleri riskleri yönetebilmesi ve krizleri fırsata dönüştürebilmesi için stratejik bir yol haritası niteliği taşımaktadır.

2. DİJİTAL HALKLA İLİŞKİLER

Dijital teknolojilerdeki yeniliklerin hızla gelişmesi ve yaygınlaşması, kurumların hedef kitleleriyle kurduğu iletişim biçimlerinde köklü dönüşümleri beraberinde getirmiştir. Bu dönüşüm sürecinde halkla ilişkiler disiplininin dijital çağın gereksinimlerine uyum sağlayabilmesi, yalnızca dijital temelli uygulamaların stratejik biçimde iletişim süreçlerine entegre edilmesiyle mümkün hale gelmektedir. Özellikle 20. yüzyılın sonlarına doğru rekabet ortamının yoğunlaşması, kurumlar ve işletmeler açısından halkla ilişkiler faaliyetlerini bir tercih olmaktan çıkararak zorunlu bir kurumsal pratik haline getirmiştir. Teknolojik ilerlemelerle birlikte halkla ilişkiler kavramı da evrim geçirerek dijital ortamlarda uygulanabilir bir nitelik kazanmış; bu bağlamda "dijital halkla ilişkiler" kavramı literatürde yerini almıştır. Bununla birlikte, dijital halkla ilişkiler uygulamalarının gelişmesi ve kullanımının artması, geleneksel halkla ilişkilerin işlevini tamamen yitirdiği anlamına gelmemektedir. Aksine, her iki yaklaşımın da hedef kitleyle etkili iletişim kurmak amacıyla birbirini tamamlayıcı nitelikte işlev gördüğü söylenebilir (Uzun, 2025).

Dijital iletişimin temelini internet teknolojileri oluşturmaktadır. Özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısında gündelik yaşama entegre olmaya başlayan internet, sosyal, kültürel ve ekonomik alanlarda kapsamlı dönüşümlere yol açmıştır. İnternetin ortaya çıkışıyla birlikte, kurumlar ile kitleler arasındaki iletişim biçimleri de önemli ölçüde evrilmiş; bu yeni iletişim ortamı, kurumlara hedef kitleleriyle daha doğrudan ve çok boyutlu etkileşim kurma fırsatları sunmuştur. Bu gelişmeler, halkla ilişkiler disiplininin temel ilkelerinden biri olan çift yönlü ve karşılıklı ilişki kurma anlayışını desteklemiş ve bu ilkelerin dijital ortamlarda uygulanabilirliğini artırmıştır (Karakuş, 2023). İnternetin gelişimiyle birlikte dijital iletişim, marka oluşturma ve kurumsal imaj geliştirme gibi alanlarda önemli bir dönüşüm sürecini başlatmıştır. 1969'da ARPANET ile başlayan bu süreç, TCP/IP protokolünün geliştirilmesiyle iletişim altyapısını güçlendirmiştir. İnternetin evrimi Web 1.0, Web 2.0 ve Web 3.0 aşamalarıyla açıklanmakta; Web 1.0 döneminde kullanıcılar pasif içerik tüketicisi konumundayken, Web 2.0 ile birlikte etkileşimli, kullanıcı merkezli ve katılımcı dijital ortamlar yaygınlık kazanmıştır. Bu dönemde kullanıcılar sadece içerik tüketmekle kalmamış, aynı zamanda üreticiye dönüşerek sosyal medya, bloglar ve wiki gibi platformlar aracılığıyla aktif katılımcılar haline gelmiştir. Web 3.0 ise yapay zekâ, semantik ağlar, veri analitiği ve nesnelerin interneti gibi teknolojiler aracılığıyla daha akıllı, bağlantılı ve kişiselleştirilmiş bir web deneyimini ifade etmektedir. Bu dönüşümler halkla ilişkiler alanında da tek yönlü iletişimden, karşılıklı etkileşime dayalı ve kullanıcıyı merkeze alan dijital halkla ilişkiler uygulamalarına geçişi beraberinde getirmiştir. Dolayısıyla dijitalleşmeyle birlikte halkla ilişkiler, yalnızca bilgi

iletimi sağlayan bir alan olmaktan çıkarak, kurumlarla hedef kitleler arasında sürdürülebilir, katılımcı ve şeffaf bir iletişim modeli sunan stratejik bir işlev kazanmıştır (Diken, 2023).

Günümüzde kurumlar, dijital ortamları yalnızca bilgi yaymak için değil; destek toplamak, kamuoyu oluşturmak ve özellikle bilgi eksikliği yaşayan kitlelere ulaşmak amacıyla da yoğun biçimde kullanmaktadır. İnternetin sunduğu hız ve geniş erişim imkânı, çeşitli grupların fikirlerini geniş kitlelere taşımasına ve sosyal hareketleri çevrim içi düzlemde organize etmesine olanak sağlamaktadır. Bu gelişmeler doğrultusunda, dijital halkla ilişkiler uygulamaları kurumlar açısından stratejik bir iletişim alanı hâline gelmiştir. Dijital iletişim stratejilerinin kurumlara; güvenilir, şeffaf ve etkileşim temelli bir iletişim modeli sunarak, paydaşlarla ilişki kurma ve bilgi akışını yönetme açısından önemli fırsatlar sunduğu belirtilmektedir. Ayrıca, çevrim içi veri kaynaklarının halkla ilişkiler süreçlerinde yönetsel karar alma mekanizmalarına yeni katılım olanakları sağladığı ifade edilmektedir (Karakuş, 2024).

Koçyiğit (2017), dijital çağın ve internet tabanlı teknolojilerin gelişimiyle birlikte halkla ilişkiler uygulamalarında köklü dönüşümler yaşandığını belirtmektedir. İletişim teknolojileri, durağanlıktan uzak ve sürekli yenilenen bir yapıya sahip olduğu için, halkla ilişkiler kavramı da dijitalleşmenin etkisiyle hem içerik hem işleyiş açısından evrilmektedir. Bu süreçte dijital medya, geleneksel medya araçlarının yerini alarak çok kanallı iletişim ortamlarının oluşmasına olanak tanımış ve kurumlar için stratejik iletişim platformları ortaya çıkarmıştır. Kurumlar bu dijital iletişim kanalları aracılığıyla hedef kitleleriyle daha etkili bir etkileşim kurarak olumlu bir kurumsal imaj ve itibar inşa edebilmektedirler. Dijital araçların sağladığı düşük maliyet, zaman tasarrufu ve hız gibi avantajlar, halkla ilişkiler faaliyetlerinin etkinliğini artırmaktadır (Kayış ve Küçükcivil, 2025).

Dijital halkla ilişkiler, kavramsal olarak görece yeni bir alandır ve literatürde "web tabanlı halkla ilişkiler", "online halkla ilişkiler" ve "internetle ilgili halkla ilişkiler" gibi farklı terimlerle ifade edilmektedir. Bu kavramlar arasında belirli ayrımlar bulunmakta olup, örneğin web tabanlı halkla ilişkiler yalnızca web siteleri üzerinden yürütülen faaliyetleri tanımlarken; online halkla ilişkiler daha geniş bir dijital etkileşim alanını kapsamaktadır. Online halkla ilişkilerin temel amaçları arasında; basın bültenleri aracılığıyla bilgi paylaşımı, viral içerikler yoluyla marka bilinirliğinin artırılması, kullanıcı toplulukları oluşturulması, ağızdan ağıza pazarlama (WOMM) stratejileriyle marka hakkında konuşulmasının teşvik edilmesi ve markanın çevrim içi itibarının izlenmesi yer almaktadır. Fonksiyonel olarak ise, online halkla ilişkiler uygulamaları; hedef kitleyle hızlı ve eşzamanlı iletişim kurma, medya ile bağlantı sağlama, arama motoru ve mobil uyumluluğu geliştirme, dijital içerik üretimi ve raporlama gibi pek çok işleve sahiptir. Bu yönleriyle dijital halkla ilişkiler hem marka değerinin korunmasında hem de stratejik iletişim süreçlerinin yönetilmesinde önemli bir rol oynamaktadır (Gürses, 2021).

2.1. Dijital Halkla İlişkiler Araçları

Dijital halkla ilişkiler alanında teknoloji ve dijital araçlar, medya yapısının temel taşlarını oluşturmaktadır. Kullanılan teknolojinin kapasitesi ve niteliği, iletişim kanallarının yapısını ve etki alanını doğrudan etkilemektedir. Günümüzde internet, bireysel yaşam pratiklerinin ayrılmaz bir parçası hâline gelmekle birlikte, kurumların hedef kitlelerine ulaşmak için başvurduğu en etkili iletişim platformlarından biri konumundadır. İletişim teknolojilerinde yaşanan hızlı yenilikler, bireylerin ve kurumların karşılıklı etkileşim yöntemlerini derinlemesine dönüştürmüştür. Bu dönüşüm bağlamında, sosyal medya uygulamaları kurumlara yalnızca mevcut kullanıcılarına değil, aynı zamanda farklı ve yeni hedef gruplara da erişim olanağı sunmakta; böylece zamandan ve maliyetten tasarruf sağlanmasına katkıda bulunmaktadır (Karakuş, 2023).

Dijital halkla ilişkiler araçlarından biri web siteleridir. Web siteleri, kurumsal kimliği yansıtan ve hedef kitleyle içerik paylaşımını mümkün kılan dijital ortamlar olarak

değerlendirilmektedir. Bu platformlar, kurumlara zaman kaybı olmadan etkileşim kurma, anlık bilgi paylaşma ve hızlı geri bildirim alma imkânı sunarak stratejik iletişim süreçlerini desteklemektedir. Özellikle çift yönlü iletişime olanak tanımaları, web sitelerini halkla ilişkiler açısından önemli kılmaktadır (Diken, 2023). Kurumsal web siteleri, hem kurum içindeki paydaşlara hem de dış kamuoyuna yönelik bilgi sunma işleviyle halkla ilişkiler uygulamalarında sıkça tercih edilen dijital araçlardan biri hâline gelmiştir. Bu siteler, genellikle bireylerin kurumlara ilişkin bilgi arayışlarında ilk başvurdukları kaynaklar arasında yer almakta ve bir tür dijital bilgi merkezi işlevi görmektedir. Tanıtım amacı ön planda tutularak genellikle tek yönlü iletişim modeliyle hazırlanan bu sayfalar, farklı tasarım yaklaşımları ve işlevsel özelliklerle yapılandırılmaktadır. Özellikle günümüz koşullarında, çeşitli sektörlerde faaliyet gösteren kurumlar, dijital mecralarda yer alan web sitelerini hedef kitleleriyle etkileşim kuracak şekilde çeşitlendirmekte ve farklı içerik stratejileriyle uyarlamaktadır. Web sitesi tasarımı ile ilgili standartlar ise, internet tarayıcılarının teknolojik olarak gelişmesiyle birlikte önemli bir evrim geçirmiş; bu süreç, sadece teknik altyapıyı değil, aynı zamanda içerik sunumu, kullanıcı deneyimi ve etkileşim düzeyini de kapsamaktadır (Karakuş, 2023).

Kurumsal web siteleri, işletmelerin hedef kitlelerine ulaşmalarında giderek daha kritik bir rol üstlenmektedir. Bu dijital platformlar, bilgi akışını yönlendirme, hedef kitleyle etkili iletişim kurma ve düşük maliyetle bilgi yayma gibi işlevleriyle stratejik bir iletişim aracı hâline gelmiştir. Bir kurumun web sitesinde aradığı bilgilere ulaşamayan bireylerin, ilgili kuruma karşı olumsuz bir algı geliştirmesi olasıdır ve bu durum doğrudan kurumsal imaj üzerinde negatif bir etki yaratabilir. Pavlik ve Dozier (1996), çevrim içi iletişim tasarımının yaratıcılık gerektirdiğini vurgularken, web sitelerinin kurum kimliğiyle bütünleşik bir yapı sergilemesinin önemine dikkat çekmektedir. Hallahan (2001) ise kurumsal web sitelerinin en büyük avantajlarından birinin, kullanıcılara günün her saati erişilebilir bilgi sunma imkânı olduğunu ifade etmektedir. Bu bağlamda, web siteleri yalnızca bilgilendirme işleviyle sınırlı kalmayıp, aynı zamanda işletmenin kültürünü ve kimliğini yansıtan bir vitrin işlevi görmekte; dolayısıyla dijital halkla ilişkiler kapsamında kurumsal itibarı destekleyen önemli bir araç olarak değerlendirilmektedir (Cesur, 2019).

Web sitelerine ek olarak bloglar da halkla ilişkiler uzmanlarının dijital iletişim stratejilerinde sıkça başvurduğu araçlar arasında yer almaktadır. Birçok iletişim profesyoneli, blogların çevrim içi ortamda kamuoyuna ulaşmak açısından yüksek potansiyele sahip olduğunu belirtmektedir. Bloglar; bilgi toplama, mesaj iletme, ikna etme ve çevresel tarama gibi işlevlerle hem içerik üretimi hem de hedef kitle analizinde önemli katkılar sunmaktadır. Halkla ilişkiler disiplininde araştırma süreçlerinin önemi düşünüldüğünde, bloglar hem bilgi kaynağı hem de güncel gelişmeleri takip etme açısından etkili birer araç olarak değerlendirilmektedir. Etkin iletişim mesajları geliştirebilmek için uzmanların toplulukları ve konu başlıklarını derinlemesine analiz etmesi gerekmektedir. Bu bağlamda bloglar; gündem izleme, veri tarama ve beklenmeyen gelişmelere yönelik hızlı içerik üretebilme kapasitesiyle dikkat çekmektedir. Kuruluşlar, ortaya çıkan ani durumlar, yasal düzenlemeler ya da kriz anlarında; akademik bilgiye ulaşmak, görüşleri analiz etmek veya çeşitli kaynaklara bağlantı kurmak için blog arşivlerinden yararlanabilmektedir (Nergiz, 2019).

Son yıllarda sosyal medya platformları, dijital iletişimde en sık başvurulan araçlardan biri hâline gelmiştir. Şirketler açısından büyük bir değere sahip olan bu platformlar, tüketicilerin davranışlarına dair derinlemesine bilgi edinme ve kullanıcı yorumlarını takip ederek onların tutumlarını, beklentilerini ve yaşam tarzlarını anlık olarak analiz etme fırsatı sunmaktadır. Öte yandan, sosyal medyanın halkla ilişkiler uygulamaları açısından sadece fırsatlar değil, aynı zamanda çeşitli riskler de barındırdığını vurgulamaktadır. Özellikle dijital ortamda yayılan mesajların doğruluğunu teyit etmenin zorlaşması, kurumlar için ciddi iletişim sorunlarına yol açabilmektedir. Sosyal medyanın bireylerin etki gücünü artırmasıyla birlikte, halkla ilişkilerin temel değerleri olan doğruluk ve güvenilirlik kavramlarının yeniden tartışılması gerektiği

gündeme gelmiştir. Bu çerçevede, doğruluğu kesin olmayan içeriklerin kaynağından bağımsız olarak kurumlar açısından bir kriz unsuru taşıdığı, dolayısıyla sosyal medyada kriz iletişimi ve yönetiminin ayrı bir stratejik alan olarak ele alınması gerektiği belirtilmektedir. Koçak'a göre, sanal ortamın getirdiği bu riskler yalnızca proaktif iletişim stratejileriyle yönetilebilecek düzeydedir ve sosyal medya yönetimi, kurumların yeni teknolojilere uyum kapasitesiyle doğrudan ilişkilidir (Diken, 2023).

Instagram, 2010 yılında geliştirilip 2012'de Facebook tarafından satın alınmasından bu yana, görsel odaklı yapısı sayesinde etkili bir dijital iletişim ve halkla ilişkiler aracı olarak ön plana çıkmıştır. Fotoğraf ve video paylaşımına olanak tanıyan bu platform, kullanıcıların ve kurumların hedef kitleyle etkileşim kurmasını kolaylaştırmakta; aynı zamanda markaların dijital kimlik oluşturmasına, topluluklarla ilişkiler geliştirmesine ve marka sadakati oluşturmasına katkı sağlamaktadır. Instagram kullanıcıları, paylaşılan içeriklere yorum yapabilmekte, beğenebilmekte ve gerçek zamanlı tepkiler verebilmektedir; bu da platformu etkileşimi yüksek bir kanal hâline getirmektedir. Kurumlar, Instagram aracılığıyla ürün ve hizmetleri tanıtmakta, hedef kitleye daha hızlı ulaşmakta ve marka imajını güçlendirecek stratejik içerikler üretmektedir. Hikâyeler ve canlı yayınlar gibi özellikler, geçici içeriklerle anlık etkileşim sağlarken; "#REALTALK" gibi uygulamalar kurumların daha samimi ve doğrudan iletişim kurmasına olanak vermektedir. Araştırmalar, Instagram'ın marka bilinirliği, kimliği ve kurumsal bağlılık açısından halkla ilişkiler faaliyetlerinde etkili bir mecra olduğunu göstermekte; bu platformun özellikle görsel içerik üretimi ve paylaşımı yoluyla kurumların sosyal sorumluluk faaliyetlerini de öne çıkarmasına imkân tanıdığı belirtilmektedir (Karakuş, 2023).

Forumlar, belirli konular etrafında kullanıcıların etkileşimli biçimde fikir alışverişinde bulunmalarını amaçlayan dijital platformlardır. Bu yapılar, bireylerin, müşterilerin ya da paydaşların düşüncelerine ulaşmak isteyen kurumlar için önemli bir bilgi kaynağı hâline gelmiştir. İnternet teknolojilerindeki ilerlemeler, bilgiye erişimi hızlandırmış ve bireylerin görüşlerini özgürce paylaşabilecekleri dijital tartışma ortamlarının yaygınlaşmasına neden olmuştur. Hemen her konuda açılabilen forumlar, hedef kitleleriyle güçlü etkileşim kurma potansiyeline sahiptir. Dijital halkla ilişkiler perspektifinden bakıldığında, bu platformlar kurumlara hem ürün ve hizmetler hakkında kamuoyu görüşlerini izleme hem de olası kriz sinyallerini önceden tespit etme fırsatı sunmakta; aynı zamanda negatif algıların fark edilmesine imkân sağlamaktadır (Gürses, 2021).

3. SOSYAL MEDYADA HALKLA İLİŞKİLER

Günümüzde bireyler, bilgi toplumu olarak tanımlanan bir yapıda yaşamlarını sürdürmekte ve bu bağlamda teknoloji, sosyal ilişkilerden iletişim biçimlerine kadar bireylerin yaşam pratiklerini köklü şekilde dönüştürmektedir. Bu teknolojik ilerlemelere bağlı olarak içinde bulunduğumuz dönem "dijital çağ" olarak adlandırılmaktadır. Dijital çağ, yalnızca bireylerin sosyal etkileşim biçimlerini değil; aynı zamanda ticaret, kültür, sanat ve daha birçok alanı yeni medya araçları aracılığıyla dönüştürmüştür. Bu dönüşümün merkezinde ise, etkileşim temelli yapısıyla öne çıkan sosyal medya yer almaktadır (Koçyiğit, 2023). Sosyal medya, kurumların hedef kitlelerine erişim sağlamada, güven inşa etmede ve ilgi çekici içerik sunarak sürdürülebilir ilişkiler kurmada önemli bir dijital iletişim aracıdır. Bu platformlar, markaların şeffaf ve etkileşim temelli bir iletişim stratejisi benimsemelerine olanak tanırken, hedef kitleyle samimi bir diyalog geliştirmelerine ve gelen geri bildirimleri dikkate alarak ilişkilerini güçlendirmelerine katkı sunmaktadır. Ayrıca sosyal medya, kriz iletişimi ve kurumsal itibar yönetimi gibi farklı stratejik alanlarda güven temelli etkileşimi destekleyen çok yönlü bir ortam sunmaktadır (Karakuş, 2023).

Dijital halkla ilişkiler; stratejik, entegre, hedefe yönelik ve ölçülebilir yapısıyla tanımlanmaktadır. Bu yaklaşım, dijital araçların iletişim planlarına entegre edilmesi, belirli hedef kitlelere ulaşma ve elde edilen sonuçların ölçülebilmesini kapsamaktadır. Kavram,

yalnızca internet tabanlı uygulamaları değil; bilgisayar, akıllı telefon, faks, dijital kamera gibi farklı teknolojilerle yürütülen süreçleri de içermektedir. Web 2.0'ın yaygınlaşmasıyla halkla ilişkiler, karşılıklı etkileşime dayalı bir modele evrilmiş; kurumlar artık hedef kitlelerinin görüşlerini dijital mecralar üzerinden takip edebilmekte ve onlarla doğrudan iletişim kurabilmektedir. Bu dönüşüm, sosyal medya yönetimi, e-posta iletişimi, çevrimiçi basın bültenleri gibi araçların kurumsal imaj ve itibar yönetiminde aktif kullanılmasını sağlamıştır (Tanyıldızı, 2020).

Dijitalleşmeyle birlikte halkla ilişkilerde sosyal medya kullanımı artmış ve bu da "online halkla ilişkiler" kavramını gündeme getirmiştir. Geleneksel halkla ilişkiler, kamu ile kurumlar arasında çok yönlü iletişim bağlarının kurulmasına odaklanırken, dijital ortam bu süreci sanal platformlara taşımıştır. Sosyal medyanın yaygınlaşması, halkla ilişkiler uygulayıcılarına hedef kitleye ulaşmada daha esnek ve sınırsız olanaklar sunmaktadır. Kurumlar, sosyal medya aracılığıyla çift yönlü iletişim kurarak etkileşim ve geri bildirim mekanizmalarını güçlendirmektedir. Bununla birlikte sosyal medyanın ölçümlenebilir yapısı, araştırmalara veri sağlama, çevresel tarama yapabilme ve stratejik karar süreçlerine katkıda bulunma açısından işletmelere önemli avantajlar sunmaktadır (Nergiz, 2019).

Sosyal medya yönetimi, kurumların halkla ilişkiler süreçlerinde stratejik başarı elde etmeleri açısından temel bir rol oynamaktadır. Bu yönetim süreci; içerik türlerinin belirlenmesi, hedef kitleyle kurulacak etkileşim biçimlerinin tanımlanması ve iletişimde kullanılacak dilin standartlarının oluşturulması gibi unsurları kapsamaktadır. Kurumlar, sosyal medya politikaları aracılığıyla dijital ortamdaki iletişim faaliyetlerini daha sistematik ve verimli bir şekilde yürütebilmektedir. Sosyal medya, aynı zamanda yeni müşteri kazanımı, müşteri bağlılığının artırılması, bilgiye erişim hızının iyileştirilmesi ve iletişim maliyetlerinin düşürülmesi gibi birçok avantaj sunmaktadır. Bu avantajlardan etkin biçimde yararlanabilmek için, sosyal medya yöneticilerinin empati, aktif dinleme, karşılıklılık, güven ve saygı gibi sosyal etkileşim ilkelerine dayalı bir iletişim anlayışı geliştirmeleri gerekmektedir (Karakuş, 2023).

İnternetin sağladığı etkileşim olanakları, halkla ilişkiler profesyonellerine hedef kitleleriyle uzun soluklu ve dinamik ilişkiler kurma fırsatı sunmaktadır. Ancak bu tür ilişkilerin sürdürülebilir olabilmesi, çevrimiçi iletişim stratejilerinin karşılıklı diyalog temelli yaklaşımlarla desteklenmesini gerektirir. Sosyal medya ve diğer dijital platformlar, halkla ilişkilerin ayrılmaz bir unsuru haline gelirken, bu araçların simetrik ve etik iletişim biçimlerine ne ölçüde katkı sağladığı halen tartışma konusudur (Tekvar, 2012). Öte yandan, çevrimiçi halkla ilişkiler uygulamaları sektör açısından çeşitli avantajlar sunsa da uygulamadaki bazı yetersizlikler nedeniyle eleştirilere de açık olabilmektedir (Tanyıldızı, 2020).

4. KRİZ YÖNETİMİ

İçinde bulunduğumuz çağ, bilimsel ve teknolojik gelişmelerin ivme kazandığı, kitle iletişim araçlarının çeşitlenip yaygınlaştığı bir dönemdir. Ancak bu hızlı dönüşüm süreci, sistem içerisindeki bileşenler arasında zaman zaman uyumsuzlukların ve görüş ayrılıklarının ortaya çıkmasına neden olabilmektedir. Bu türden anlaşmazlıklar, kurumlarda kontrol edilmesi güç kriz durumlarının oluşmasına zemin hazırlayabilir. Kavramsal olarak kriz, çoğunlukla öngörülemeyen zamanlarda meydana gelen, kurumun varlığını ve işleyişini tehdit eden, içsel ya da dışsal faktörlerden kaynaklanabilen olağanüstü bir durum olarak tanımlanabilir. Krizler, yalnızca tehlike değil, aynı zamanda iyi yönetildiklerinde fırsat niteliği de taşıyabilirler (Akım, 2005). Kriz, her örgütün yaşam sürecinde karşılaşabileceği doğal bir durumdur. Bu nedenle yöneticilerin kriz olasılığına karşı hazırlıklı olmaları büyük önem taşır. Kriz dönemleri, yönetim becerilerinin en fazla ön plana çıktığı zamanlardır. Olağan dönemlerde yönetim faaliyetleri görece daha az görünür olabilirken, kriz anlarında karar verme, liderlik ve stratejik yönlendirme gibi yönetsel yetkinlikler belirleyici hale gelir.

Bu bağlamda, krizle etkili bir şekilde başa çıkmanın temel yolu, önceden hazırlıklı olmak ve kriz ortaya çıktığında bu süreci doğru yönetebilmektir (Demirtaş, 2000).

Kriz yönetimi, karşılaşılabilecek problemlerin önceden öngörülmesi, bu problemlerin oluşumunun engellenmesi veya etkilerinin sınırlandırılması amacıyla gerçekleştirilen planlı faaliyetler yerine, çoğunlukla kriz meydana geldikten sonra verilen tepkilere dayalı olarak tanımlanmaktadır. Ancak etkili bir kriz yönetimi için, olası tehditlerin erken dönemde belirlenerek önleyici ya da zarar azaltıcı önlemlerin hayata geçirilmesi gerekmektedir. Paksoy (1997)'a göre kriz yönetimi, kurumun beklenmedik olumsuz durumlar karşısında itibarını ve hedef kitleyle kurduğu iletişimini korumaya yönelik, planlı ve bilinçli halkla ilişkiler stratejilerinin uygulanması sürecidir. Bu yaklaşım, kurumun kriz anlarında kamuoyundaki imajını koruyarak güven kaybının önüne geçmeyi amaçlamaktadır. Benzer şekilde, Arıcı (2001) kriz yönetimini, olumsuz bir durumu avantaja dönüştürme çabası olarak değerlendirmektedir. Doğru stratejilerle yönetilen krizler, kurumlar açısından fırsat yaratabilirken; iyi yönetilemeyen kriz ortamları, paydaşların güveninde zedelenmelere ve kamuoyunda belirsizlik oluşmasına neden olabilmektedir (Akdağ, 2005).

Kriz yönetimi, yalnızca acil durumlarla başa çıkmakla sınırlı olmayan; aynı zamanda risk analizinden, iletişim stratejilerinin geliştirilmesine ve uygulamaya konulmasına kadar birçok aşamayı kapsayan stratejik bir süreçtir. Yönetsel açıdan bakıldığında, kriz yönetimi becerisine sahip olmayan kurumların sürdürülebilirliğini koruması oldukça zordur. Bu nedenle kriz yönetimi, çağdaş örgütlerin kurumsal kapasitesinin ayrılmaz bir parçası olarak değerlendirilmelidir (Demirtaş, 2000).

4. SOSYAL MEDYADA KRİZ YÖNETİMİ

Günümüz örgütleri, karmaşık, dinamik, belirsizlik içeren ve sürekli değişen çevresel koşullarda faaliyet yürütmektedir. Bu bağlamda, sosyal medyanın bilgi yayılımını hızlandırması, örgütlerin geçmişe kıyasla daha sık ve daha yoğun kriz durumlarıyla karşı karşıya kalmasına neden olmaktadır. Bu durum, kriz iletişimi alanına olan ihtiyacı her geçen gün daha da artırmaktadır. Zira sosyal ağların etkisiyle birlikte örgütsel krizlerin ortaya çıkış ve gelişim süreçleri de dönüşüme uğramıştır. Bu dönüşüm doğrultusunda, örgütlerin paydaşların ihtiyaç ve beklentilerini dikkate alan, bütüncül ve kapsayıcı kriz iletişimi stratejileri geliştirmeleri ve bu stratejileri sosyal medya platformları aracılığıyla uygulamaları gerekmektedir. Nitekim, kriz iletişimini sosyal medya temelli stratejilerle yöneten kurumların, kriz dönemlerinde en çok tehdit altına giren değerlerinden biri olan kurumsal itibarlarını koruma ve hatta güçlendirme potansiyeline sahip oldukları vurgulanmaktadır (Demir vd., 2018).

Sherman'ın (2010) yaklaşımına göre, sosyal medya temelli kriz iletişiminde dört aşamalı bir süreç izlenmelidir. İlk adımda, yaşanan krizin varlığı açıkça kabul edilmeli ve gerekli durumlarda kamuoyuna özür iletilmelidir. Ardından, problemin çözümüne dair çalışmaların sürdüğü vurgulanmalı ve çözüm tamamlandığında tüm paydaşlara açık ve net bilgi verileceği belirtilmelidir. Üçüncü aşamada, krize dair paylaşımda bulunan bireylerle doğrudan iletişim kurulmalı ve sorunun giderildiği kendilerine özel olarak bildirilmelidir. Son aşama ise, sosyal medya aracılığıyla ulaşılamayan hedef kitlelere, alternatif dijital iletişim yolları kullanılarak (örneğin SMS ya da e-posta) bilgi aktarımının sağlanmasını kapsamaktadır (Işık & Tatlı, 2023).

Lochridge (2011) tarafından ifade edildiği üzere, bir krizi etkin biçimde yönetmenin en etkili yolu, krizin doğduğu sosyal medya platformu üzerinden yanıt vermektir. Örneğin, kriz YouTube üzerinde yayımlanan bir video ile başlamışsa, şirketin de aynı platform aracılığıyla, yani yine bir video ile yanıt vermesi gerektiği belirtilmektedir. Sosyal medyanın sağladığı anlık geri bildirim imkânı sayesinde, markalar kriz durumlarına hızlıca müdahale edebilme avantajına sahiptir. Bu avantajı stratejik biçimde değerlendiren kurumlar, muhtemel krizleri büyümeden kontrol altına alabilmektedir. Sosyal medyanın sınırsız etkileşim kapasitesi ve yayılım gücü, dijital ortamda kriz yönetimini kurumlar açısından kritik bir öneme kavuşturmaktadır (Ağca, 2021).

Sosyal medya teknolojileri ve dijital platformlar, birçok uluslararası kuruluş ve kamu kurumu tarafından kriz yönetimi kapasitelerini artırmak amacıyla kullanılmaktadır. Bu bağlamda, başarılı örneklerden biri olan *Ushahidi* (www.ushahidi.com) adlı yazılım, kriz veya afet durumlarında olaylara tanıklık eden bireylerin oluşturduğu raporların toplanmasına ve görselleştirilmesine imkân tanımaktadır. Özellikle 2010 Haiti Depremi sırasında geliştirilen "Ushahidi Haiti" platformu, crowdsourcing yöntemiyle toplanan verilerin bir harita üzerinde konumlandırılmasıyla yapılandırılmıştır. Bu uygulama, kriz anlarında farklı kurum ve kuruluşların sahadan gelen veriler üzerinden durumu analiz etmelerine olanak tanıyan etkili bir kaynak haline gelmiştir. Ortak bilgi paylaşımına dayanan bu tür dijital çözümler, afet ve kriz yönetiminde organizasyonel farkındalığı artırmakta; kolektif karar alma süreçlerine katkı sağlayarak etkili müdahaleyi desteklemektedir (Zincir & Yazıcı, 2013).

Sosyal medya ortamında ortaya çıkan krizler, kurumların itibarı ve geleceği açısından ciddi tehditler barındırmaktadır. Geniş kullanıcı kitlesine sahip bu dijital alanda bilgi akışını denetim altında tutmak oldukça güçtür. Özellikle yanlış bilgi yayılımı ve içeriklerin farklı biçimlerde yorumlanması gibi riskler, kriz süreçlerini daha da karmaşık hale getirebilir. Bu bağlamda, kriz anlarında yapılması gereken temel iletişim stratejileri arasında hızlı yanıt verme, şeffaflık ve tutarlılık yer almaktadır. İlk saatlerde kamuoyunu bilgilendirmeyen kurumlar, yanlış ya da eksik bilgilere inanılma riskini artırmaktadır. Bu nedenle, kurumların sessiz kalması yerine açık, doğru ve zamanında bilgi paylaşmaları, kamuoyunun güvenini kazanma açısından önemlidir. Araştırmalar, "yorum yok" gibi açıklamaların ya da sessizliğin, kamuoyunda suçluluk algısı yarattığını göstermektedir. Medya kuruluşlarının doğru bilgi beklentisi de bu gerekliliği pekiştirmektedir. Bu süreçte web sitelerinin güncellenmesi, şeffaf bilgi aktarımı ve kamuoyunun düzenli olarak bilgilendirilmesi, "güvenilir kurum" imajını desteklemektedir. Sonuç olarak, krizler doğru iletişim yönetimiyle kurumlar için birer fırsata dönüşebilir ve itibarı yeniden yapılandırma imkânı sunabilir (Şahinsoy, 2017).

5. ÖRNEK OLAY İNCELEMELERİ

United Airlines'ın 2017 yılında yaşadığı sosyal medya krizi, dijital çağda kriz yönetiminin nasıl başarısız olabileceğine dair çarpıcı bir örnek teşkil etmektedir. Fazla rezervasyon (overbooking) sonucu, bir yolcunun rızası dışında uçaktan zorla indirilmesi anbean diğer yolcular tarafından kayda alınarak sosyal medyada paylaşılmış ve kısa sürede viral hâle gelmiştir. Şirketin olay sonrası yaptığı ilk açıklamalar, kamuoyunun beklentisini karşılamamış; aksine yolcunun "kavgacı tavırları" vurgulanarak personel savunulmuş, bu da kamuoyunda öfkeyi artırmıştır. Aynı dönem içinde yaşanan "tayt giyen kadın yolcuların uçağa alınmaması" kriziyle birlikte, United Airlines ciddi bir itibar kaybı yaşamış, hisse senetleri değer kaybetmiş ve sosyal medya üzerinden şirketin cinsiyetçi ve müşteri odaklı olmayan yaklaşımı eleştirilmiştir. Şirketin sosyal medya krizine zamanında, empatik ve şeffaf bir yanıt verememesi hem mesaj içeriğinin yetersizliği hem de tepki süresinin gecikmesiyle, dijital halkla ilişkiler bağlamında kriz iletişiminde başarısız bir örnek olarak değerlendirilmektedir (Pazarlama Türkiye, 2017).

Nestlé'nin yaşadığı sosyal medya krizi, Greenpeace'in 2010 yılında başlattığı bir kampanya ile başlamıştır. Bu kampanya, Nestlé'nin ürünlerinde kullandığı palmiye yağının, Endonezya'daki yağmur ormanlarını tahrip ettiği ve orangutanların yaşam alanlarını yok ettiği iddialarına dayanmaktaydı. Greenpeace'in hazırladığı provokatif bir viral video, bu iddiaları güçlü bir şekilde gündeme taşıdı. Videoda, Kit Kat ambalajı açıldığında içinden bir orangutan parmağının çıkması gibi dikkat çekici imgeler yer aldı. Bu video kısa sürede sosyal medyada yayıldı ve kamuoyunda ciddi tepkilere neden oldu.

Ancak krizin büyümesine neden olan asıl unsur, Nestlé'nin sosyal medya kullanıcılarına yönelik tavrıdır. Şirket, Facebook kullanıcılarının Greenpeace destekli profil fotoğraflarını kullanmalarına sert tepki göstererek bu içerikleri silmiş ve kullanıcılarla tartışmaya girmiştir. Nestlé'nin sosyal medya moderatörlerinin kaba ve tehditkâr yorumları, krizi daha da

derinleştirmiş ve Twitter gibi diğer platformlara da sıçramasına yol açmıştır. Şirketin "burası bizim sayfamız, kuralları biz koyarız" gibi söylemleri, kullanıcılar tarafından tepkiyle karşılanmıştır.

Nestlé, kriz sürecinde sosyal medyada gösterdiği tepkisel ve baskıcı tutum nedeniyle itibar kaybı yaşamış, bu durum geleneksel medyaya da yansımıştır. Şirket, tepkiler üzerine Facebook üzerinden bazı düzeltici açıklamalarda bulunmuş ve tedarikçi firması Sinar Mas ile sözleşmesini sonlandırarak sürdürülebilir palmiye yağı kullanımına geçeceğini açıklamıştır. Ayrıca, "Dijital Hızlanma Takımı" adlı bir sosyal medya izleme ekibi kurarak bu alandaki duyarlılığını artırmıştır.

Sonuç olarak, Nestlé'nin bu krizden aldığı ders, sosyal medyada açıklık, şeffaflık ve kriz anlarında doğru tonlama ile iletişimin ne denli kritik olduğunu göstermiştir. Başlangıçta hatalı bir iletişim dili kullanarak krizi derinleştiren Nestlé, son aşamada şeffaflık ve özür dileme stratejileri ile durumu toparlamaya çalışmıştır. Ancak, kriz şirketin itibarına ve müşteri güvenine uzun vadeli zarar vermiştir (Yenice vd., 2018).

Köfteci Yusuf'un Ekim 2024'te yaşadığı kriz, sosyal medya aracılığıyla kamuoyunda büyük yankı uyandırmış önemli bir örnektir. Tarım ve Orman Bakanlığı tarafından yayımlanan "Sağlığı Tehlikeye Düşürecek Gıdalar Listesi" sonrasında, firmanın ürünlerinde domuz eti bulunduğu iddiası sosyal medyada gündem olmuş; firma bu süreçte ilk etapta sessiz kalarak ciddi eleştirilere maruz kalmıştır.

Durumsal Kriz İletişimi Teorisi bağlamında değerlendirildiğinde, firmanın krize yanıt stratejileri şu şekilde şekillenmiştir: İlk olarak reddetme (denial) stratejisi uygulanarak "ürünlerde domuz eti kullanılmadığı" açıklandı. Ardından, Bakanlık raporundaki uygulama sürecine yönelik eleştiriler getirilerek "suçlayıcıya saldırı" alt stratejisi benimsenmiştir. Firma ayrıca, raporun bildirim sürecindeki usulsüzlükleri vurgulayarak sorumluluğu azaltmaya çalışmış; böylece "azaltma" stratejilerini de devreye sokmuştur. Krizin ilerleyen aşamalarında firma sahibi Yusuf Akkaş'ın Youtube üzerinden yaptığı açıklamalarla "destekleme" ve "mağduriyet" stratejilerine de yer verilmiştir.

Krizin yönetiminde sosyal medya araçları, hem kamuoyuna hızlı erişim hem de şirketin açıklamalarını doğrudan hedef kitleye ulaştırma açısından kullanılmıştır. Ancak krizin ilk evresindeki iletişim eksikliği, dezenformasyonun artmasına ve markanın itibarının zedelenmesine yol açmıştır. Buna rağmen firma, sürecin ilerleyen aşamalarında sosyal medyayı etkin kullanarak krizi kısmen kontrol altına almayı başarmıştır. Bu örnek, gıda sektöründe faaliyet gösteren firmalar için sosyal medya temelli kriz iletişiminin ne denli hayati olduğunu göstermektedir (Eren, 2025).

Dardanel krizi, 30 Ocak 2021'de yayımlanan bir reklam filmi ile başlamış, bu reklamda üretimin eldivenli ve hijyenik koşullarda yapıldığına dair görseller yer almıştır. Ancak 23 Şubat 2021 tarihinde bir sosyal medya kullanıcısı tarafından yayımlanan ve üretim tesisinde çıplak elle üretim yapıldığını gösteren video büyük bir tepki çekmiş ve hızla yayılmıştır. Krizin tetikleyicisi, Coombs'un kriz sınıflandırmasına göre örgüt dışı bir aktör (bir influencer) olmuştur.

Dardanel ilk olarak Twitter ve Instagram üzerinden bir basın bülteni paylaşarak, eldiven kullanımının hijyen açısından risk taşıdığını ve videoda görülen kısmın butik el yapımı üretim olduğunu belirtmiştir. Ancak bu paylaşım Instagram'da yorumlara kapatılmış ve Twitter'da gelen tepkilere yanıt verilmemiştir. Kurumsal sosyal medya hesapları dışında Facebook, LinkedIn ve YouTube gibi diğer platformlarda herhangi bir açıklama yapılmamıştır.

Yönetim Kurulu Başkanı Niyazi Önen ve İcra Kurulu Başkanı Mehmet Önen, farklı zamanlarda medyada yer alarak üretim sürecine dair teknik açıklamalarda bulunmuş, savunmacı bir tutum sergilemişlerdir. Açıklamalarda üretimin sadece %1'inden az kısmının bu şekilde yapıldığı vurgulanmış ve otomasyon sürecine geçileceği bildirilmiştir.

Krizin yönetiminde hatalı bulunan noktalar şunlardır:

- Yorumların kapatılması ve sosyal medya etkileşiminin kısıtlanması,
- Özür yerine savunmacı açıklamalara ağırlık verilmesi,
- Kurum adına net bir kriz sözcüsünün belirlenmemesi ve farklı kişilerin farklı açıklamalar yapması.

Krize ilişkin şirketin stratejileri Coombs'un *Durumsal Kriz İletişimi Teorisi* kapsamında şu şekilde değerlendirilmektedir:

- **Reddetme stratejisi** (inkâr ve suçlayıcı tarafa saldırı),
- **Destekleme stratejisi** (geçmiş başarıların ve büyümenin vurgulanması),
- **Mağduriyet stratejisi** (teknik nedenlerden ötürü sorun yaşandığının belirtilmesi) .

Kriz, sosyal medya üzerinden yayıldıktan sonra 22 farklı haber sitesine konu olmuş, videolar milyonlarca kez izlenmiş ve binlerce olumsuz yorum almıştır. Ayrıca şirketin hisse senedi değeri, kriz öncesinde 36 TL iken, kriz sonrası 26 TL'ye kadar gerilemiştir, bu da ciddi bir finansal etkiyi ortaya koymaktadır.

Bu örnek, sosyal medya kaynaklı krizlerde hızlı, şeffaf ve etkileşimli iletişim stratejilerinin önemini bir kez daha vurgulamaktadır. Dardanel'in savunmacı yaklaşımı, sosyal medya kullanıcıları nezdinde yeterince tatmin edici bulunmamış ve bu durum markanın itibarına zarar vermiştir (Ağca, 2021).

SONUÇ

Dijitalleşmenin iletişim paradigmalarını kökten değiştirmesi, halkla ilişkiler disiplininde de köklü bir dönüşüm yaratmıştır. Bu bağlamda dijital halkla ilişkiler, geleneksel yöntemlerin yerini alarak daha dinamik, ölçülebilir ve çift yönlü etkileşime dayalı bir iletişim modelini benimsetmiştir. Sosyal medya platformları, kurumların hedef kitleleriyle daha yakın ve samimi ilişkiler kurmasını sağlarken, aynı zamanda bu platformlar üzerinden gelişen krizlerin de çok daha hızlı yayılmasına neden olmaktadır. Bu nedenle, dijital çağda halkla ilişkiler stratejileri; yalnızca iletişim kurmaya değil, aynı zamanda itibar yönetimi, kriz öngörüsü ve etkileşim temelli çözüm üretmeye de odaklanmalıdır.

Dardanel örneğinde olduğu gibi, sosyal medya kaynaklı krizlerin etkin yönetilememesi; kamuoyunda güven kaybı, dijital itibarın zedelenmesi ve doğrudan finansal zararla sonuçlanabilmektedir. Kriz anlarında yalnızca savunmacı değil, empatik ve şeffaf bir iletişim anlayışıyla hareket eden kurumlar, kamuoyunun güvenini yeniden kazanma şansı elde ederler. Bu nedenle dijital halkla ilişkilerde kriz yönetimi, sadece içerik paylaşımı değil; zamanlama, mesajın tonu, platform seçimi ve paydaşlarla kurulan diyalog gibi çok boyutlu stratejik unsurların bütüncül olarak ele alınmasını gerektirir. Bu çalışma göstermektedir ki, dijital medya ekosisteminde sürdürülebilir kurumsal başarı; hızlı tepki vermek kadar, doğru iletişim dili ve proaktif stratejiler geliştirmekle mümkündür.

Kaynaklar

Ağca, A. T. (2021). Sosyal medyada kriz yönetimi: Dardanel krizinin durumsal kriz iletişimi modeline göre incelenmesi. *Kocaeli Üniversitesi İletişim Fakültesi Araştırma Dergisi*, (18), 170–193.

Akdağ, M. (2005). Halkla ilişkiler ve kriz Yönetimi. *Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi* (14), 1–20.

Akım, F. (2012). Kriz yönetimi ve halkla ilişkiler. *İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi Dergisi, (22)*. https://doi.org/10.17064/iüifhd.51612

Başçalışkan, A., & Akıncı Vural, Z. B. (2025). Dijital çağın halkla ilişkiler stratejileri: Sürdürülebilir iletişimde yenilikçi teknolojiler. *MEDIAJ: Uluslararası Medya ve İletişim Araştırmaları Hakemli Dergisi*, *8*(1), 283–315. https://doi.org/10.33464/mediaj.1653591.

Cesur, A. B. (2019). *Dijital halkla ilişkiler aracı olarak web sitelerinin kullanımı: Türkiye'deki şirketler üzerine bir inceleme* (Yüksek lisans tezi, Uşak Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Halkla İlişkiler ve Reklamcılık Anabilim Dalı). YÖK Tez Merkezi.

Darı, A. B. (Ed.). (2023). Dijital çağda halkla ilişkiler. Paradigma Akademi.
Demirtaş, A. G. H., & Ünivrsitesi, E. F. İ. (2000). Kriz yönetimi. *Kuram ve Uygulamada Eğitim Yönetimi*, *23*(23), 353–373.
Diken, N. H. (2023). *Dijital halkla ilişkiler aracı olarak web sitelerinin marka güvenine etkisi* (Yüksek lisans tezi, Marmara Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Halkla İlişkiler Anabilim Dalı). YÖK Tez Merkezi.
Eren, E. (2025). *Durumsal kriz iletişimi teorisine göre sosyal medyada kriz yönetimi: Köfteci Yusuf örneği*. *Yeni Yüzyıl'da İletişim Çalışmaları*, *3*(12), 60–73.
Gök Demir, Z., Karakaya, Ç., & Erendağ Sümer, F. (2018). Sosyal medya üzerinden kriz yönetimi: Krize yanıt verme stratejileri üzerine bir araştırma. *Akdeniz Üniversitesi İletişim Fakültesi Dergisi*, (30), 410–428. https://doi.org/10.31123/akil.465857
Gürses, B. (2021). *Dijital halkla ilişkiler'de vaka incelemesi olarak "Corendon Havayolları – SunExpress Havayolları"* (Yüksek lisans tezi, Aydın Adnan Menderes Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü). YÖK Tez Merkezi.
Işık, M. E., & Tatlı, E. (2023). Kriz iletişiminde sosyal medya yönetimi: United Airlines overbooking kriz analizi. *Uluslararası Hukuk ve Sosyal Bilim Araştırmaları Dergisi (UHUSBAD)*, *5*(2), 1–38.
İmık Tanyıldızı, N. (2020). Dijital pazarlamada online halkla ilişkilerin kullanımı. In S. Cereci & H. Çiftçi (Eds.), *Selected Topics on Communication* (ss. 3-39). İKSAD Publishing House.
İmik Tanyıldızı, N. (2021). Dijital dünyada halkla ilişkiler. İKSAD Yayınevi.
Karakuş, M. (2023). *Dijital halkla ilişkiler bağlamında medya ile ilişkiler: İSO 500 firmaları üzerinden basın bültenlerinin incelenmesi* (Yayınlanmamış doktora tezi). Selçuk Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.
Karakuş, M. (2024). "Dijital halkla ilişkiler" ve "çevrimiçi halkla ilişkiler" kavramları üzerine bibliyometrik bir analiz. *Iğdır Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, 36*, 473–489. https://doi.org/10.54600/igdirsosbilder.1388067
Kayış, F., & Küçükcivíl, B. (2025). Dijital halkla ilişkilerde kriz iletişim stratejileri: X özelinde bir inceleme. *İşletme Araştırmaları Dergisi*, *17*(2), https://doi.org/10.20491/isarder.2025.2010
Koçyiğit, A. (2023). Dijital çağda halkla ilişkiler uygulamaları. In A. B. Dari (Ed.), *Dijital çağda halkla ilişkiler* (ss. 137–154). Paradigma Akademi Yayınları.
Nergiz, E. S. (2019). *Marka sadakatinin oluşumunda dijital halkla ilişkiler faaliyetlerinin önemi* (Yüksek lisans tezi, Ege Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Halkla İlişkiler ve Tanıtım Anabilim Dalı).
Pazarlama Türkiye. (2017, Nisan 12). *United Airlines skandalı sonrası*. https://pazarlamaturkiye.com/united-airlines-skandali-sonrasi/
Şahinsoy, K. (2017). *Kriz yönetimi açısından geleneksel ve sosyal medya*. *İstanbul Aydın Üniversitesi Dergisi,* 9(4), 1–19. https://doi.org/10.17932/IAU.IAUD.13091352.2017.9/36.1-19
Uzun, İ. (2025). *Dijital halkla ilişkilerin belirleyicileri olarak dijital vatandaşlık ve dijital yeterlilik ilişkisi üzerine bir inceleme* (Yüksek lisans tezi, Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi). Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Tez Merkezi.
Yenice, A., Pirtini, S., & Ataman, G. (2018). Sosyal medyada kriz yönetimi ve kurum itibarı ile ilişkisi üzerine bir model uygulaması. *Kırklareli Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi, 7*(3), 1–20.

İKNA MI MANİPÜLASYON MU? RETORİK PERSPEKTİFTEN WHATABOUTISM'İN SOSYAL MEDYADAKİ KULLANIMI

Özlem TIRAŞ
Kastamonu Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, İşletme Bölümü 37150 Kuzeykent, Kastamonu
ORCID: 0009-000-5528-0767
Tolga ULUSOY
Kastamonu Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, İşletme Bölümü 37150 Kuzeykent, Kastamonu
ORCID: 0000-0002-4365-0877

ÖZET
Bu çalışma, retorik kuramı çerçevesinde whataboutism stratejisinin sosyal medya ortamlarında nasıl işlediğini ve ikna–manipülasyon ikilemi bağlamında nasıl konumlandığını tartışmaktadır. Whataboutism, tartışma konusunu doğrudan ele almak yerine dikkati başka bir noktaya kaydırarak argümanı zayıflatır; böylece ikna edici bir söylem değil, manipülatif bir retorik pratiği ortaya çıkarır. Özellikle dijital iletişim alanında, bireyler ve kurumlar arasındaki etkileşimlerde bu stratejinin giderek yaygınlaştığı görülmektedir. Sosyal medya platformları, hızlı geri bildirim mekanizmaları ve sınırsız etkileşim potansiyeli sayesinde whataboutism'in etkilerini güçlendiren bir zemin sunar. Bu bağlamda, politik kutuplaşma, gündem kaydırma ve algı yönetimi süreçlerinde whataboutism, etkili fakat çoğu zaman tartışma kalitesini bozan bir araç olarak karşımıza çıkmaktadır. Çalışmada, klasik retorik geleneği çerçevesinde ikna edici söylem ile manipülasyon arasındaki ayrım yeniden ele alınmakta; ethos, pathos ve logos üçlüsü bağlamında whataboutism'in söylemsel niteliği incelenmektedir. Ayrıca sosyal medyada gündem yaratma, karşı argümanı değersizleştirme ve toplumsal algıyı şekillendirme gibi işlevler üzerinden whataboutism'in demokratik tartışma kültürü üzerindeki etkileri değerlendirilmektedir. Bu yaklaşım, sosyal medya retoriğinin yalnızca ikna süreçlerini değil, aynı zamanda manipülatif stratejiler aracılığıyla söylemin yapısını nasıl dönüştürdüğünü ortaya koymaktadır. Sonuç olarak, dijital çağda retorik, ikna ve manipülasyon arasındaki sınırların bulanıklaştığı, whataboutism gibi stratejilerin ise söylemsel erozyona zemin hazırladığı vurgulanmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Whataboutism; Retorik; Sosyal Medya; Manipülasyon; İkna; Politik Söylem; Dijital İletişim

PERSUASION OR MANIPULATION? A RHETORICAL PERSPECTIVE ON THE USE OF WHATABOUTISM IN SOCIAL MEDIA

ABSTRACT
This study examines the operation of the rhetorical strategy of whataboutism within social media environments and discusses its positioning in the persuasion–manipulation dichotomy. Rather than directly addressing the issue at stake, whataboutism diverts attention to another point, thereby weakening the argument. In this sense, it produces a manipulative rather than persuasive rhetorical practice. In the realm of digital communication, this strategy has become increasingly common in interactions between individuals and institutions. Social media platforms, with their mechanisms of instant feedback and unlimited potential for interaction, provide fertile ground for the amplification of whataboutism. Consequently, in processes of political polarization, agenda shifting, and perception management, whataboutism emerges as an effective yet discourse-eroding device. The study revisits the classical rhetorical tradition by distinguishing persuasive discourse from manipulation, analyzing whataboutism in light of the

ethos, pathos, and logos triad. It further evaluates the discursive functions of whataboutism on social media, such as agenda-setting, delegitimizing counterarguments, and shaping public perception. Within this framework, the research highlights how social media rhetoric transforms not only persuasion processes but also the structure of discourse itself through manipulative strategies. Ultimately, the paper emphasizes that in the digital age, the boundaries between persuasion and manipulation have become blurred, and strategies such as whataboutism contribute to a gradual erosion of discursive quality in democratic debate.
Keywords: Whataboutism; Rhetoric; Social Media; Manipulation; Persuasion; Political Discourse; Digital Communication

GİRİŞ

RETORİK ETİMOLOJİSİ VE KAVRAMSAL KULLANIMI

Retorik ya da eski ismiyle belagat ise ikna edici konuşma sanatı olarak ifade edilmektedir. Sözcük güncel kullanımda "etkileyici ve ikna edici olmakla beraber içtenlikten veya anlamlı içerikten yoksun lisan" anlamında da kullanılır (rhetoric." *Oxford Dictionary of English* , Oxford University Press, 2003)(wikipedia.org: Erişim Tarihi: 01.11.2025). Kavram; Yunanca rhētorikos (ῥητορικός) "hitabet" kavramından türemiştir. Antik Yunanistan'da MÖ 5. yüzyılda Sokrates çevresindekiler tarafından kullanılmış olan bu kelime, ilk kez Platon'un Gorgias adlı eserinde geçmiştir. Köklüdağ (2016)'da Meyer (2009)'dan aktardığına göre kavramsal olarak eski ve yeni retorik şeklinde ikiye ayrıldığından bahsedilir. Eski retorik antik çağda kullanılan hali ise yeni teorik ise günümüzde kullanılan halidir. Retor kelimesi konuşma sanatını icra edendir.

Altınörs (2020)'nin (Bailly,2000:1718)'den aktardığına göre *Retorikos* sıfatı hatiplere özgü, hitabet maharetine/ sanatına has anlamlarına gelir (Tosun,2018). Retorikte Çiçero *De Inventione* adlı eserinde iyi bir konuşmanın dayandığı beş temel unsur ile (buluş, düzenleme, üslup, bellek ve sunuş) bir konuşmada bir dava ya da tartışmada konuşurken hangi meselenin *inventio* kökeninde ele alınması gerektiğinden bahseder. Çiçero *De Oretore*'sin de ise ideal Retoru tanımlar yalnızca teknik olarak iyi konuşan biri değil aynı zamanda geniş bilgi sahibi, ile Devlet için ahlaki rehber sıfatlarını taşıması gerektiğini belirtir. Cicero'nun retorik anlayışı, whataboutism stratejisinin ikna mı yoksa manipülasyon mu olduğu tartışmasına önemli bir felsefi zemin sunmaktadır. Cicero'nun retorik anlayışı, dijital çağda görülen söylem kaydırma ve gündem saptırma pratiklerini, retoriğin özündeki etik boyutu görünür kılarak sorgulama imkânı sunması açısından önemlidir. Milattan önce beşinci yüzyılda belagatiyle nam salan Gorgias'çı hitabetin Altınörs vd. (2011) tarafından aktarıldığı şekliyle "*he şey hakkında bilir görünerek nutuk atmanın sağladığı şöhretin geçer akçe haline gelmesini de teşvik etmektedir"* Platoncu retorik ise bir kandırma ya da aldatma işi olarak diğerlerinden ayrılır. Altınörs vd. (2011) whataboutism eşleştirmesine daha yakın bir yazınla durumu desteklemektedir.

> *"Dherbey'inde belirttiği gibi "sofist" adlandırması Sokrates ve Platon ile birlikte, kelime anlamının tam tersine işi sadece yanıltmak olan, sahte bilgi sahipleri için kullanılmaya başlamıştır (Dherbey, 2009:3)."*

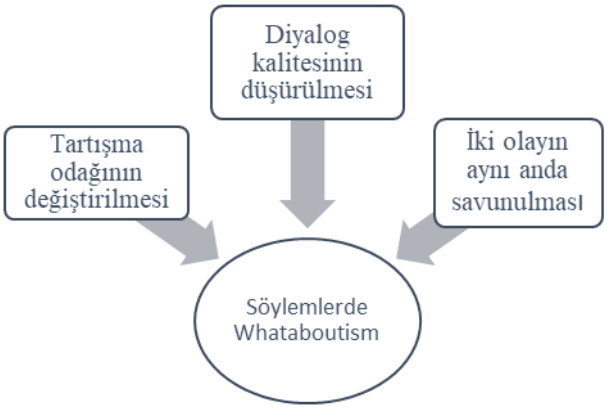
Aristo'nun üç temel Retorik unsuru olan logos, ethos pathos açısından olaya bakmakta fayda vardır. Akıl yürütme ile ilgili kısım olan logosta mantık baskın, özde odaklanmayı merkeze alınmaktadır. Ethos'da daha çok hitabette bulunacak olan kişinin (retorun) ahlaki duruş ve güvenilirliği ön planda olup müzakere ön plandadır. Büyük şahsiyetlere methiyeler düzülen söylevlerde ise dinleyicilerde etkiler uyandırmaya çalışan Pathos merkezli kabul edilir (Altınörs vd.,2011). Buradan da anlaşılabileceği üzere whataboutism logos'u zayıflatan bir etkiye sahiptir. Whataboutismde mantık ikinci planda kalmakta, sonucun başka bir yöne ilerlemesi için mantıklı ve mantıksız karşılaştırmaların iç içe girdiği örgülere dönüşür. Ethosta retorun

karakteri, uzmanlığı ikna ediciliği ön planda olacak ise whataboutism ethosun manipülasyon yönünde kullanılması ile sonuçlanır Kendi hatasını tartışmak yerine, karşısındakinin kusurunu ortaya çıkarma; neyin doğru olduğunun değil, mücadelenin kimin tarafından kazanılacağına dair davranış ethosu değil etik olmayan bir üstünlük yaratma mücadelesine dönüşür. Pathos, dinleyicinin duygularını harekete geçirerek ikna etme yöntemidir. Sosyal medya çağında pathos en hızlı çoğalan ve en etkili ikna unsurudur. Whataboutism, pathos'u özellikle öfke, kızgınlık, mağduriyet ve kutuplaşma duygularını tetikleyerek kullanır. Akıl yürütmeyi (logos) zayıflatırken duygusal tepkileri (pathos) güçlendirir; böylece tartışmayı rasyonel zeminden çıkarır.

WHATABOUTISM (W-ISM) ETİMOLOJİSİ VE KAVRAMSAL KULLANIMI

Bir tartışmada asıl konuyu saptırmak ikili ilişkilerde başlayan ve sosyo-psikolojik etkilerle insanoğlunun var olduğu tüm tarih boyunca süregelmiştir. Asıl konuyu saptırmak için *"ama ya şu…?"* veya *"peki ya şu…?"* tarzı örneklerle konuyu karşı tarafın ifade etmek istediğinden öteye çekip sonuçta kendini haklı gösterme çabasından doğmuştur. Soğuk savaş döneminde Sovyetler Birliği'nin Batı eleştirilerine "Ama siz de " diyerek karşılık vermesiyle yaygınlaştığına inanılmaktadır. Bu konu ile ilgili olarak Mayıs 1978'de the Guardian gazetesine gönderilen bir okuyucu mektubunda whataboutism ve whataboutist kelimelerinin geçtiği ve bundan önce bu karşılaşılmadığı belirtilmektedir. (Britannica.com). 1974'te Irish Times gazetesinde Whatabout? Kelimesi geçmekte ve bir taraf karşı tarafın daha ahlaksız biçimde yanıt verdiğini belirtmektedir. Bir suçlamaya karşı açıklama ve savunma yapmak yerine diğer tarafın dediğine karşı suçlamayla yanıt vermek propaganda stratejisidir. Suçlanan tarafın hesap verebilirlikten kaçınmak için kullandığı gayri resmi bir araçtır. Odağın bozulmaya çalışılması (noise factor) ile kendini haklı çıkarmaya çalışma eylemi olarak da ifade edilebilir.

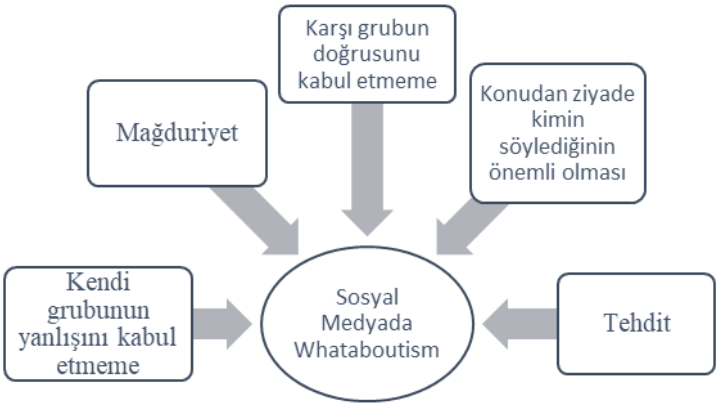
Yukarıda da belirtildiği üzere whataboutism bağlamında sosyal medya tartışmaları mantığı bozan, sahte bir etik yaratan ve etik üstünlük algısı kurmaya çalışan, daha öfkeli ve tutarsız savunmacılık özellikleri ile logos'u zayıflatır, ethos'u yapay da olsa yükseltir, pathos'u aşırı güçlendirir. Kavramsal olarak whataboutism asıl tartışılan konunun yerine alakasız veya ikincil bir konu getirmektedir. Gündemin saptırılması bu noktada görülmektedir. İki kişi tartışırken tartışılan konularda söylemler eşdeğer değildir. Söylemler eşmiş gibi sunulur. Taraflardan birisi eleştirirken, diğer tarafta eleştiriye cevap vermek yerine karşı tarafın eksiklikleri üzerine yönlendirmelerde bulunur.

Şekil 1: Günlük söylemlerde whataboutism (Yazarlar tarafından oluşturulmuştur)

Whataboutism sosyal medya bulunmadan önce devletlerarası propaganda ile sınırlı, zaman açısından belirli/dar söylemsel bir araç olarak bilinmekteydi. Sosyal medya ile birlikte *"sosyal medyanın politik aktörleri"* haline gelmiş kimi bireyler whataboutism'i manipülasyon, kutuplaşma ve algı yönetiminde kullanmaya başlamışlardır. Bu noktada whataboutism yönlü konuşmalarda mantıksal tutarlılık zayıflatılarak, söylemin yapı bütünlüğü bozucu kelimeler ve cümleler ile diyalog kalitesi düşürülmeye çalışılır.

Sosyal medyada ise whataboutism kullanımı oldukça yaygındır. Kavramın en hızlı yayıldığı ve tabana en fazla yayıldığı yerlerin başında gelmektedir. Sosyal medya platformlarında özellikle X (Twitter), Facebook, Instagram başta olmak üzere sosyal medya anlık tepki üretme mekanizmaları haline gelmiştir. Öyle ki kullanıcıların gece gündüz ayırt edilmeksizin her anda; Dünya'nın herhangi bir ülkesinde her yerde; eğitim, yaş, cinsiyet, beklenti, gelir fark etmeksizin herkesle duygusal ve tepkisel katılıma açık olan bu platformlar karşıt görüşleri değersizleştirme, gündemi saptırma ve öfke üretme amacıyla kullanılmaktadır.

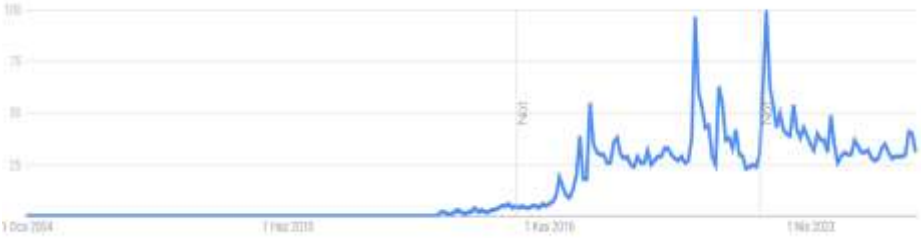

Şekil 2: Sosyal medyada whataboutism (Yazarlar tarafından oluşturulmuştur)

İkna, dinleyicinin rasyonel ve duygusal süreçlerini etik çerçevede harekete geçirerek bir düşünceye yönlendirme çabasıdır. Manipülasyon ise aynı yönlendirmeyi gerçekleri çarpıtarak, bağlamı bozarak veya bilgi eksikliği yaratarak yapmaya dayanır. Whataboutism, bu iki uç arasında manipülasyona daha yakın bir konumda yer alır. Eleştiriyi doğrudan ele almak yerine "karşı hata"ya odaklanmak, rasyonel analiz yerine duygusal savunma mekanizmalarını tetiklemek ve sorumluluğu görünmez kılmak, whataboutism'in manipülatif niteliğini açıkça ortaya koyar. Dolayısıyla ikna–manipülasyon ayrımı bağlamında whataboutism, argüman üretmekten çok argümanı etkisizleştiren bir strateji olarak tanımlanır. Bu durum özellikle politik iletişimde belirginleşmektedir. Whataboutism, bir politik aktörün kusurlu davranışının tartışılmasını zorlaştırır; kamuoyunun dikkatini dağıtarak "etik karşılaştırma" adı altında gerçek sorunların görünürlüğünü azaltır. Bu nedenle demokratik tartışma kültürünün nitelik kaybına katkıda bulunan söylem türlerinden biri olarak değerlendirilir.

Casey ve Aikin (2024) whataboutism'in iki biçimde ortaya çıktığını belirtir. İkinci kişiye yönelik whataboutismde bir tartışma sırasında muhataba yöneltilen tutarsızlık veya eksik değerlendirme suçlamasıdır. Üçüncü kişiye yönelik whataboutism'de eleştiriyi savmak için farklı bir aktör veya olay üzerinden yeni bir karşılaştırmalı gerekçe ileri sürme söz konusudur. Temeli ise daha eski bir terim olan hipokrasiye dayanır.

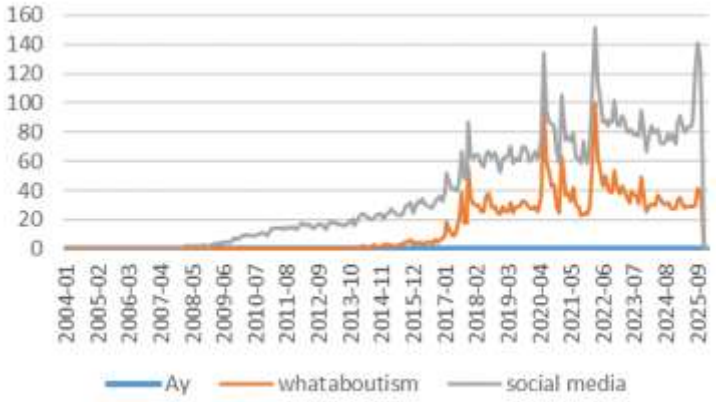
Whataboutism de eleştiriyi saptırma, konuları gizleme ve izleyici dikkatindeki siyasi tartışmaları odağından uzaklaştırma, rakiplerin güvenilirliğini zedeleyecek biçimde yanlış eşdeğerlikler üzerinden şaşırtma mekanizması işler. Tek olumlu tarafının whataboutism ile karşılaşan insanın pozisyonunda bir tutarsızlık varsa bu tutarsızlığı fark etmesine yardımcı olmasıdır. Çok yönlü tartışmada yaklaşımların ortaya çıkması ile insanların kendi sorunlu varsayımsal alanlarından çıkmalarına olanak tanıyabilir.

Grafik 1: Google Trends Kelime Arama Frekans Sıklığı [Erişim Tarihi:20.11.2025]

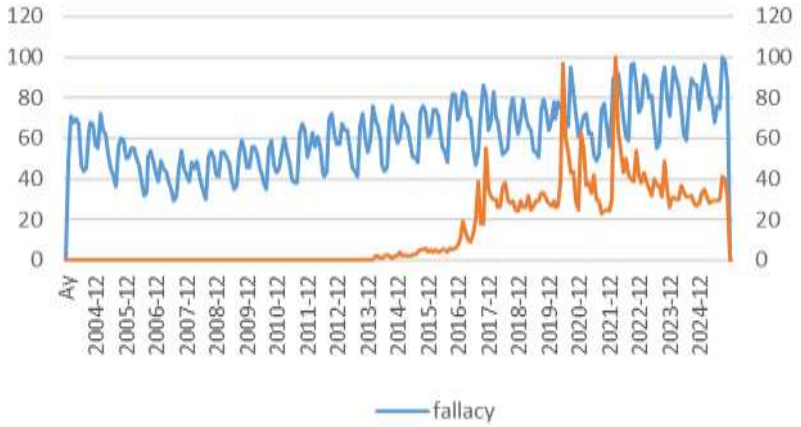
Pandey (2024) konuyu saptırma söylemi olarak whataboutism'in toplumsal alanları derin bir şekilde tahrip ettiği görüşünü savunuyor. Whataboutism'in a ayrı bir ideoloji olarak mı gelişmekte olduğu, küresel düzenin sosyal medyadaki anlatıların işlevsizleşmesini mi sağladığı, karar verilmesi gereken güç boşlukları yaratarak bozulmuş finansal yapıları da daha fazla bozmaya yeltendiğini mi sorgulamaktadır. Öte yandan Bowell (2023) olaya karamsar bir açıdan bakmadan farklı mantıksal kalıplar üzerinden tartışmaya açmaktadır. Eşit muamele talep etme olarak "ben yapmıyorum ama o da yapmıyor…. Neden ona kızmıyorsun" tarzının veya işyerinde çalışmaya zorlanan birisinin yine aynı şekilde gerçek bir adaletsizliği görünür kılma W-izm ile ortaya çıkarılabilmesi olumlu uygulama tarafı olarak alınabilir. Devletlerin/kurumların "Biz eleştirilemeyiz, siz de şu şu suçları işlediniz." türü cevapları klasik ***tu quoque*** örnekleri olarak alınması da olasıdır. Eleştiriyi boşa çıkarmak için konu saptırma etkisi de bu kapsamda ele alınabilir. Bowell (2023) bu noktada W-izm'in sorunu özünden uzaklaştırdığı, sıra dışı (marjinal) grupların sesini bastırdığı, kişinin kendi kendisini kandırmasına sevk ettiği görüşünde direnmektedir.

Bunlar çoğu zaman eleştiriyi boşa çıkarmaya yarar; eleştiri nesnesini değiştirdikleri için kızıl ringa (konu saptırma) etkisi yaratırlar. Molotkona (2024) ise W-izm propoganda aracı olarak ikna etmek yerine, bilgi alanını kirletmek, panik, korku, nefret ve antipati uyandırmak amacı ile kullanıldığına dikkati çekiyor. Yine X ve TikTok gibi hesapların hibrit savaşların sanal cepheleri haline geldiğini ifade etmektedir. W-izm kavramını kullanırken troll kavramını da ele almak lazım. Troll İskandinav mitolojisinde insanlara musallat olan köprü altı yaratığı olarak bilinmektedir. Troll kelimesinin buradan türetildiği de düşünüldüğünde, sosyal medyada akışı bozan, kavga çıkaran, tartışma köprüsünü tutan hesaplar troll hesaplar olarak adlandırılmaktadır. Ayrıca trolling (-İng) olta sallayıp yem gezdirmek, balığı kışkırtarak yemlemek manasına da gelmektedir. Kasıtlı olarak sosyal medyada yem atmak, tepki vererek takipçi toplamak yem yerine yorum atıp hesap avlayan organize gruplar içinde kullanılmaktadır. Troll çok akademik bir dil olmamak üzere bu noktada koordineli çevrimiçi saldırıda bulunan "dijital propagandacı" teriminin kullanılması daha yerinde bir yaklaşım olacaktır.

Grafik 2: Google Trends Whataboutism ve Social Media Kelime Arama Frekans Sıklığı [Erişim Tarihi:20.11.2025]

Phi vd. (2024) yaptıkları çalışmada sosyal medyadaki cevap/yorumlara bakarak karar veren bir yapay zeka aracı geliştirmişler ve "what about?" ifadesi ile cevaplanan her yorumda whataboutism aramanın yanlış olduğunu da belirtmişlerdir. Her konu saptırma manevrasının w-ism olmadığını da ayırtetmek gerekliliği ortadadır.

Grafik 3: Google Trends Whataboutism ile hangi kelimenin birlikte en fazla aratıldığına dair karşılaştırmalı grafik [Erişim Tarihi:20.11.2025]

SOSYAL MEDYA AÇISINDAN WHATABOUTISM

Sosyal medya açısından ilk belirlenmesi gereken durum ana iddianın ne olduğunu belirleme sürecidir. Bir paylaşım olduğunda bu paylaşımın haberi mi, siyasetçiyi mi, bir uygulama ya da kararın mı tartışıldığı nokta olmaktadır. Cevabın doğrudan ana iddia ile ilgili olup olmamasına bakılmaksızın *"dediğinize katılıyorum"*, ya da "*dediğinize katılmıyorum"* ile başlayan yorumlar tam olarak "radikal whataboutism" kapsamında değerlendirilmemelidir. Bunu şu şekilde ayırmak da mümkündür:

Şekil 3: Whataboutism gerçekleşme adımları (Yazarlar tarafından oluşturulmuştur)

Şekil 3'te, whataboutism'in nasıl ortaya çıktığı adım adım gösterilmektedir: Önce belirli bir olay, karar ya da aktör hakkında doğrudan bir eleştiri veya soru ortaya konur; ardından muhatap bu eleştiriye cevap vermek yerine, "Peki X?" tarzında, görünüşte benzer ama aslında farklı bir

örneği gündeme getirir ve tartışmanın odağı ilk konudan bu yeni örneğe kayar. Bu yeni örnek çoğu zaman "siz de yaptınız", "daha kötüleri var" ya da "başka yerdeki haksızlıklar ne olacak?" şeklinde çifte standart veya görece daha büyük sorun vurgusuna dayanır; böylece hem ilk eleştiri gölgelenir, hem de izleyicide "asıl problem başkası" izlenimi yaratılır. Sürecin sonunda, başlangıçtaki iddianın doğruluğu veya yanlışlığı üzerinde durmak yerine, karşı tarafın ikiyüzlülüğü, seçiciliği veya başka krizler konuşulur; yani whataboutism, eleştiriyi içeriği bakımından tartışmak yerine, dikkatleri sistematik biçimde başka bir yöne çeviren bir söylem manevrası olarak işlev görür. Görüldüğü gibi aslında cevapta ana iddia ile konuşmak veya konuşmamanın whataboutism üzerinde doğrudan bir etkisi yoktur. Burada ne söylenirse söylensin cevap verenlerden birinin kaynaktan geleni görmezden gelip, genellemeler ile ya da karşılaştırmaları meşru göstererek bir noktaya varmak istemeden konuyu saptırma girişimi radikal whataboutism kapsamında değerlendirilmektedir.

ANALİZ ve BULGULAR

23.10.2024 ile 23.10.2025 arasında yapılan analiz X Hesapları üzerinde rasgele seçim yöntemiyle GROK yapay zeka eğitilerek gerçekleştirilmiştir. Statista ve Semrush kaynaklarından edinilen bilgiye göre X hesaplarında günlük ortalama 500 mly tweet/post yayınlanmaktadır. Hashtagler bu hacmin yuzde 5-10 arasında bir oranını oluşturmaktadır. Politik ve dini tartışmalı olanlar aktif bir bölgede ve kitlelerde yoğunlaşmaktadır. Ayrıca örneğin çok tartışılan ya da *laiklik* gibi hashtagler ise 1-5 mly arasında kullanım gösteriyor. Türkiye'de en çok siyasi ve toplumsal kutuplaşmanın olduğu noktalarda hassas konularda 22 mly aktif kullanıcı tartışma zemini bulabiliyor.Yine GROK alt yapısından verilen analiz sonuçlarına göre whataboutism yapılan ana konu başlıkları sırasıyla

Tablo1: 23.10.2024 ile 23.10.2025 arasında yapılan analiz özet tablo

Whataboutism Konuları	Whataboutist Tartışma Kelimeleri
Siyasi Kutuplaşma	Terör, af tartışmaları, şehit cenazeleri. Siyasi partiler arası gerilim
Ekonomi/Hayat Pahalılığı	Enflasyon, asgari ücret, emekli maaşı.
Adalet/Yargı/Hukuk	Tutuklamalar, ifade özgürlüğü
Spor (Futbol)	Derbiler, milli başarılar, rakip taraftar kavgaları
Uyuşturucu/Kumar/Güvenlik	Bağımlılık, cinayetler. Demografi sorunu
Eğitim/Atama/Liyakat	Müfredat, ideoloji, ek atama talepleri
Mülteci/Terör/Kürt Sorunu	Sınır güvenliği, entegrasyon sorunları

Kaynaklar: X Top arama (lang:tr, min_faves:100) ve semantik ("Türkiye'de en tartışmalı konular") sonuçları [post:29-48]. Web: ASAL Araştırma anketi (%63 ekonomi, %8.5 adalet) @teyakkuz haber ;Statista/X kullanım verileri , aslinda.com

Whataboutism ile ilgili özel bir çalışma olmamakla birlikte kelimeler girildiğinde ve X platformunun GROK alt yapısı ile kullanıldığında tartışmanın konusunun bilinçli olarak kaydırılması, iddiayı ortaya atanın iddiasını çürütmek yerine söylem hakkının elinden alınması görülmektedir. Whataboutist sayısı görece çok olmamakla birlikte tartışmanın duygusal gerilimiyle sıradan vatandaşların da aynı tuzağa düştüğü görülmektedir. Ayrıca bot sayısı ve

önleyici sistemlere bakıldığında (botometer) bot ya da gerçek hesap ayrımı yapılmaksızın Whataboutist mesajların toplam mesajlara oranının %65- %85 aralığına denk geldiği söylenebilir[10]. Burada "peki ya….," veya "ama sizde…" vb ile başlayan yorum sayılarından yola çıkılarak daha net ve detaylı sonuçlar elde edilebileceği de ortadadır. Irak ve Yazıcıoğlu (2012)'de belirtildiği şekliyle Türk insanı sosyal medyada komplo teorilerini tartışmayı cevap vermeyi sevmekte, önyargılar hatta kamplaşmalar nedeniyle insanların zaten karşı tarafa yönelik argüman arayışında olduğu bir ortamda, yayılan söylentilere teyit etmeden itibar ettiği söylenebilir. Komplo teorisi içermeyen haberlerde, haber üzerinden bizzat sosyal medya kullanıcıları tarafından yaratılan teoriler, haberin kendisinin önüne geçebiliyor olması (Irak ve Yazıcıoğlu, 2012) da yine ayrı bir tartışma sorunu olarak ortaya çıkmaktadır.

SONUÇ

Whataboutism, demokratik tartışma kültürünü besleyen eleştirel akıl yürütme süreçlerini zayıflatarak söylemsel erozyona yol açmaktadır. Bununla birlikte, yer yer ikiyüzlülüğü ve çifte standardı görünür kılma potansiyeli taşısa da, genel etkisi eleştiriyi boşa çıkarma ve sorumluluğu belirsizleştirme yönündedir. Bu nedenle dijital çağda hem bireylerin medya/retorik okuryazarlığının artırılması, hem de platformların nefret söylemi, trol faaliyetleri ve koordineli dijital propagandaya karşı daha şeffaf ve hesap verebilir denetim mekanizmaları geliştirmesi önem kazanmaktadır. Gelecek çalışmalarda farklı ülkeler, platformlar ve dil toplulukları arasında karşılaştırmalı analizler yapılması ile yapay zeka tabanlı whataboutism tespit araçlarının geliştirilmesi, konunun hem kuramsal hem de pratik boyutuna katkı sağlayacaktır.

KAYNAKÇA

Altinörs, Selami. (2020). A Comparison of Plato's and Aristotle's Rhetoric Conceptions Platon İle Aristoteles'in Retorik Anlayışlarının Karşılaştırılması, Ekev Akademi Dergisi, 15 (49): 81

Bowell, T. (2023). Whataboutisms: The Good, the Bad and the Ugly. Informal Logic, 43(1), 91–112. https://doi.org/10.22329/il.v43i1.7304

Casey, J., & Aikin, S. (2024). What About Whataboutism? Proceedings Of The Tenth Conference Of The International Society For The Study Of Argumentation, 187-195. Retrieved from https://hdl.handle.net/1887/4107771

Irak, D. Ve Yazıcıoğlu, O. (2012). Türkiye ve sosyal medya. İstanbul: Okuyan Us Yayınları.

Köklüdağ, M. (2016). Retorik. Ondokuz Mayıs Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi, (40), 202-206.

Molotkina, Y. (2022). Verbal manipulation of the «troll factory» in the context of the kremlin's anti-ukrainian propaganda in the english language discourse of social media sites TikTok and Twitter. Society. Document. Communication, 7(4), 155-181. https://doi.org/10.31470/2518-.7600-2022-17-155-181

Pandey, P. (2024) The Decaying of International Institutions: Politicized in Action and Whataboutism. International Journal for Multidisciplinary Research (IJFMR) Volume 6, Issue 2

Phi, K., Faramarzi, N. S., Wang, C., & Banerjee, R. (2024). Paying Attention to Deflections: Mining Pragmatic Nuances for Whataboutism Detection in Online Discourse. arXiv preprint arXiv:2402.09934.

Tosun,C.(2018) XI. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün Parlemento Konuşmalarında ve Mülakatlarında Demokrasi Retoriği, Yayınlanmamış Doktora Tezi Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Halkla İlişkiler ve Tanıtım Anabilimdalı,

[10] Bu oran doğrudan bir akademik çalışmadan alıntı olmamakla birlikte GROK tarafından örnek alınan son 50 günlük sosyal medya mesajlarına bakılarak oluşturulmuş veri odaklı bir genelleme olarak sunulmuştur. Buradan anlaşılan siyaset ve din içerikli X-postların sayısına bakılarak hazırlanmış olmasıdır.

BANKACILIK VE FINANS SEKTÖRÜNDE KURUMSAL YÖNETİM VE İHBAR (WHISTLEBLOWING) MEKANİZMASINA AİT ALGI ANALİZİ

Özlem TIRAŞ
Kastamonu Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, İşletme Bölümü 37150 Kuzeykent, Kastamonu
ORCID: 0009-000-5528-0767
Tolga ULUSOY
Kastamonu Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, İşletme Bölümü 37150 Kuzeykent, Kastamonu
ORCID: 0000-0002-4365-0877

ÖZET
Bankacılık ve finans sektörü, yüksek düzeyde güven, şeffaflık ve hesap verebilirlik gerektiren bir alan olarak kurumsal yönetim ilkelerinin uygulanmasında öncü sektörlerden biridir. Bu bağlamda kurumsal yönetim; adillik, şeffaflık, hesap verebilirlik ve sorumluluk ilkeleri çerçevesinde, kurumların sürdürülebilirliği ve paydaşların çıkarlarının korunması için kritik bir araçtır. Bununla birlikte, sektörde etik ihlaller, çıkar çatışmaları ve yolsuzluk riskleri, finansal istikrarı ve kurumsal itibarı tehdit etmektedir. Bu noktada ihbar (whistleblowing) mekanizması, çalışanların veya paydaşların etik dışı ya da yasa dışı uygulamaları bildirmesine imkân tanıyan bir güvenlik ağı olarak ön plana çıkmaktadır. İhbar mekanizmalarının kurumsal yönetim yapısına entegrasyonu, hem risk yönetimini güçlendirmekte hem de iç kontrol sistemlerinin etkinliğini artırmaktadır. Özellikle bankacılık ve finans sektöründe, güçlü bir ihbar sisteminin varlığı; kara para aklama, içerden öğrenenlerin ticareti, usulsüz kredi tahsisi ve benzeri kritik ihlallerin önlenmesinde stratejik bir rol oynamaktadır. Bununla birlikte, ihbarcıların korunması, anonimlik ve gizlilik gibi unsurlar, mekanizmanın işlerliğinin ve güvenilirliğinin temelini oluşturmaktadır. Bu çalışma, bankacılık ve finans sektöründe kurumsal yönetim ilkeleri ile ihbar mekanizmaları arasındaki etkileşimi incelemekte, güçlü bir ihbar kültürünün kurumsal yönetişime katkılarını tartışmaktadır. Ayrıca sektörel örnekler ışığında, Türkiye'de ve uluslararası ölçekte bu mekanizmaların nasıl uygulandığına dair değerlendirmeler sunulmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Kurumsal Yönetim, İhbar (Whistleblowing), Bankacılık, Finans Sektörü, Etik, İç Kontrol, Şeffaflık, Hesap Verebilirlik

PERCEPTION ANALYSIS OF CORPORATE GOVERNANCE AND THE WHISTLEBLOWING MECHANISM IN THE BANKING AND FINANCE SECTOR

ABSTRACT
The banking and finance sector, as one of the most regulated and trust-based industries, requires a high level of transparency, accountability, and effective corporate governance. In this context, corporate governance—built upon the principles of fairness, transparency, accountability, and responsibility—plays a critical role in ensuring institutional sustainability and protecting stakeholder interests. However, the sector is highly exposed to ethical violations, conflicts of interest, and corruption risks, which threaten both financial stability and corporate reputation. At this point, the whistleblowing mechanism emerges as a crucial safeguard, enabling employees or stakeholders to report unethical or unlawful practices. Integrating whistleblowing mechanisms into the corporate governance structure strengthens risk management and enhances the effectiveness of internal control systems. In the banking and finance industry, robust whistleblowing systems play a strategic role in preventing critical violations such as money

laundering, insider trading, and irregular credit allocation. Nevertheless, issues such as the protection of whistleblowers, ensuring anonymity, and maintaining confidentiality constitute the backbone of a reliable and functional system. This study examines the interaction between corporate governance principles and whistleblowing mechanisms in the banking and finance sector, highlighting how a strong whistleblowing culture contributes to effective governance. Furthermore, it provides evaluations based on sectoral examples, discussing the implementation of these mechanisms both in Turkey and on an international scale.
Keywords: Corporate Governance, Whistleblowing, Banking, Finance Sector, Ethics, Internal Control, Transparency, Accountability

GİRİŞ

Kurumsal yönetim kavramı 21.yy itibariyle önem kazanmaya başlamış,1980'li yıllarla birlikte yaygın olarak kullanılmaya başlamış,90'lı yıllarda yasa koyucular hissedarlar ve yatırımcılar gibi çevrelerde herkesi ilgilendiren bir konu halini almaya başlamıştır. Bugünün dünyası göz önüne alındığında en güçlü şirketlerin yönetim politikalarının nasıl olduğu kritik bir değer kazanmıştır. Daha iyi ve güçlü bir şirketin nasıl olacağı aslında yönetim anlayışıyla ilgilidir. Sadece ekonomik beklentiler örgütlerin devamlılığı için yeterli gelmeyecektir. Başarılı şirketler hem ekonomik değerini arttıran hem de bunu başarılı bir şekilde yönetebilen bir yapıya sahiptir(Bursalı,2018:505).Bankacılık ve finans alanında düşünüldüğünde, iyi bir yönetim bu kurumlar açısından da hayati öneme sahiptir.

Bu çalışmanın amacı, bankacılık ve finans kurumlarında kurumsal yönetim uygulamaları ile whistleblowing arasındaki ilişkiyi incelemektir. Çalışmada önce kurumsallaşma kavramı açıklanmış, sonra kurumsal yönetim, kurumsal yönetim ilkeleri ve whistleblowing kavramlarına değinilmiştir. Bankacılık ve finans kurumlarında bu kavramların önemi üzerinde durulmuştur. Whistleblowing, hem kurum hem de toplum için olması gereken bir kavramdır. Bu konuda duyarlı ve bilinçli olan insanların cesareti sayesinde büyük zararlardan dönülmektedir. Bu kişilerin kendilerini güvende hissedip zarar görmemeleri açısında gerek yasalar gerekse kurumsal yapı ile korunmaları gerekmektedir. Böylece diğer kişilerde cesaret alabilecek ve yanlış uygulamalar gördüklerinde üst idarecilerine durumu açıklayabileceklerdir. Kişilerin bunu yapabilmesi için kurumun bu açık ve şeffaf yapıyı inşa etmesi gereklidir. Bu da ancak kuralları belli ve standart olan kurumsal bir yönetim ile oluşabilir.

1. KURUMSALLAŞMA KAVRAMI

Kurumsallaşma kavramı örgütlerin çalışanlarından bağımsız bir şekilde devam etmesini sağlayan bir işleyişe sahip olmasını ifade etmektedir. Yani örgütte çalışanlar ve yöneticiler değişse bile işleyiş hiç etkilenmeden varlığını sürdürebilmektedir(Sevinç,2025:1904).

Temelde kurumsallaşma tarafsız bir kavramdır. İstikrarsız, gevşek organize edilmiş veya dar teknik faaliyetlerden düzenli, istikrarlı, sosyal olarak bütünleştirici modellerin ortaya çıkması olarak tanımlanabilir (Selznick,1996:271, aktaran Gündüz,2025).

Bir başka tanıma göre kurumsallaşma, işletmede en alt düzeyden en üst düzeye kadar tüm çalışanlar tarafından benimsenmiş, işletmenin kişiliğini yansıtan, değerler, standartlar ve kuralların uygulanması ve böylece işletmenin çevresi tarafından kabul görmesini sağlayan değerler bütünüdür, işletmenin sistem haline gelmesini amaç edinmektedir (Şahman., Tengilimoğlu,ve Işık,2008:5).

Kurumsallaşmayla ilgi farklı pek çok tanım mevcuttur. Genel inanışa göre eğer bir işletmede aile şirketlerinde profesyonel anlamda üst kademe varsa, örgüt kapsamında uzmanlaşma geçerliyse, yapılacak her iş için kurallar belirliyse ve bu kurallar yazılı olarak mevcutsa, kısacası örgüt içinde her şey herkes için aynı formda ise kurumsallaşma süreci oluşmuştur şeklinde ifade edilebilir (Feller vd.,2009: 297-316).

2. KURUMSAL YÖNETİM

Kurumsal yönetim, modern yaşamda insanların belirli amaca ulaşmak için oluşturduğu herhangi bir kurumun yönetiminin düzenlenmesidir (Yayla,2006) (Abdioğlu,2007) (Beycan, 2013). Bu düzenlemeleri yaparken de evrensel olarak kabul gören ana ilkeleri, hesap verilebilirlik, adillik, seffaflık ve sorumluluktur. Ayrıca kurumsal yönetim etik kurallar, kanunlara uyma, çevrenin korunması gibi pek çok kavramla birbirini tamamlayan bir yaklaşımdır (TÜSİAD,2002:9) (Haşit ve Yazıcı, 2008)

Finansal krizlerin yaşanmasıyla birlikte kurumsal yönetimin önemi kendisini daha da belli etmiştir. İşletmeler kurumsal yönetimin gerekliliklerini yerine getirdiklerinde hem ulusal hem de uluslararası piyasalarda önemli bir rekabet avantajı elde etmiş olacaklardır. Bu yüzden işletmelerin rekabet üstünlüğü sağlayabilmeleri için kurumsal yönetim ilkelerini benimsemiş olmaları gerekmektedir. Çünkü kurumsal yönetimi uygulayan işletmeler daha başarılı bir faaliyet yönetimi olup daha yüksek piyasa değerine sebep olmaktadır (Ege, Topaloğlu ve Özyamanoğlu,2013:101).

Kurumsal yönetim sistemleri şirketlerin etkin yönetilmesini, hissedar ya da paydaşların değerinin en üst düzeye çıkarılmasını sağlamak ve farklı paydaşlar arasındaki güç mücadelesini çözmek isterler (Aguilera,2005:39). Şirketlerin yönetildiği ve kontrol edildiği bir sistemdir. Kurumsal konuda karar verme, şirketlerde yönetimi sağlama, hedeflere ulaşmada strateji belirleme ve performansını izlemek için yönergeleri belirlediği yapıyı sağlar (Luo,2005:2).

3. KURUMSAL YÖNETİM İLKELERİ

Dünyada meydana gelen şirket iflaslarında ve uluslararası finansal krizin arkasında yatan en önemli sebeplerden birisinin kurumsal yönetim eksikliği gibi görüşlerin ortaya atılması kavramın daha da önemli hale gelmesine sebep olmaktadır. Çünkü yatırımcılar herhangi bir yatırım yapmadan önce finansal performans kadar önemli olan kurumsal yönetim kalitesine de bakmak isterler (Abdioğlu,2007). Bunu da kurumsal yönetim ilkelerine uyum derecelendirmesinden yapmaktadırlar (Toraman ve Abdioğlu,2008:107) (Beycan, 2013).Kurumsal yönetim ilkelerine uyum derecelendirmesi, şirketlerin SPK tarafından yayımlanan ilkeler ile uyumlarının derecelendirme kuruluşları tarafından adil ve tarafsız şekilde değerlendirilmesidir. Kurumsal yönetim ilkelerine uyum derecelendirmesinde amaç standart bir ölçüm sistemi uygulayabilmektir (Beycan, 2013). Derecelendirme notu şirket hakkında bilgi sahibi olmak isteyenler için en etkili bilgi verme aracıdır (Onbulak,2017:118).İlkelerin uygulanması şirkette kurumsal yönetime sahip olunduğunun göstergesidir. Ayrıca devletin koyduğu yasalarda kurumsal yönetim uygulamasında etkili olmaktadır. Yaşanan iflaslar, skandallar, yanıltıcı beyanlar işletmelerin kurumsal yönetime daha da önem vermesine sebep olmuştur (Baş ve Sayar,2024 :174).

Kurumsal yönetimde ortak olan dört ilke bulunmaktadır. Bunlar şeffaflık, hesap verilebilirlik, adillik ve sorumluluktur (Beycan, 2013). Şeffaflık, şirketin yönetimi, hissedarlık yapısı, iş ve faaliyetleri hakkında doğru bilgilerin zamanlı bir şekilde açıklanmasını ifade etmektedir. Hesap verilebilirlik, yönetime ilişkin sorumlulukların açık bir şekilde tanımlanması, şirket yönetimimi ve hissedarların menfaatlerinin yönetim kurulu tarafından korunmasını ifade etmektedir (Beycan, 2013). Adillik, azınlık ve yabancı hissedarlar dahil olmak üzere hissedar haklarının korunmasını ifade etmektedir (Abdioğlu,2007). Sorumluluk ise, şirket kurallarının etik değerlere uygunluğunun sağlanmasıdır (Tuna,2007:210).

4. İHBAR (WHİSTLEBLOWİNG)

"Whistleblowing" kavramı İngilizcede ıslak çalmak olarak ifade edilmektedir. Kökeninde suç işlemek üzere olan kişileri uyarması için İngiliz polisinin ıslak çalması yatmıştır. Whistleblowing bir örgütte çalışan ilgili personel yasadışı bir eyleme katılmayı reddetmektesidir. Personel , hukuksuz ve kurallara aykırı bu durumu üst amirlerine de gizlice fısıldayarak söyleyebilir (Özsalmanlı,2021:398).Türkçe tam karşılığı olmasa da genelde muhbir, bilgi ifşası, gammazlama, yanlış uygulamalara karşı sivil erdem, ahlaki tepki gibi pek

çok adlandırmalar yerine kullanılmaktadır (Soysal,2023:1192). Çeşitli araştırmalarda bilgi uçurma olarak da adlandırılmıştır (Sayğan Tunçay, Sayğan Yağız, 2020). Bu çalışmada whistleblowing için ihbar ifadesi kullanımı tercih edilmiştir (Saygan ve Bedük,2013).

İhbar, bir çalışanın ya da eski çalışanın yasadışı olduğuna inandığı davranışları üstlerine bildirmesidir(Bouville,2008:579).Bu kişi kurumda önceden çalışmış ya da çalışan kişi olup, ayrıcalıklı erişime sahip bilgiye ulaşabilendir. Yasa dışı ya da öngörülen bir hatayı bilinçli olarak bildirendir. Bu bilgiler ilgili organizasyonun kontrolündedir ve yanlış davranışı düzeltme potansiyeli olan bir dış kuruluşa bildirilir (Jubb, 1999: 78).

İş yerinde karşılaşılan etik çatışmalara ilişkin farkındalığın artmasıyla kavram daha da yaygın hale gelmiştir. İhbarcılar çalıştıkları kurumda alarm vererek kamu yararını düşünen kişilerdir. Fakat üstlendikleri risk fazladır. Hastanede kendilerini zengin etmek için gereksiz ameliyat eden doktorları ihbar eden hemşire, hızlı ulaşım araçlarındaki fren sistemlerindeki kusurları ifşa eden mühendisler düşünüldüğünde bu kişiler birer tehdit olarak gözükecek ve kariyerleri zarar görecektir(Bok,1980:277).Ya da ekonomileri etkileyen ve büyük kayıplar verilmesine sebep olan yolsuzluk açığa çıkarılmadığında, yatırımların azalmasına ve ülke ekonomisine ciddi zararlar vermektedir. Birleşmiş Milletler Yolsuzlukla mücadele konferansında(2006), yolsuzluğun verdiği zararı anlatmak için rakamsal yollara başvurmuştur. Dünya Bankası uzman görüşlerine göre, yolsuzluğun Dünya ekonomisine bir yıllık maliyeti yaklaşık olarak 1.5 trilyon ABD doları olarak ifade edilmiştir (Başak,2008 :92; aktaran Kaya ve Candan,2015).

İhbarcılık kavramına yüklenen anlam toplum yapısına göre değişmekte ve her zaman olumlu olmamaktadır. Bu algının oluşmasında çocukluk döneminde eğitim ve aile hayatında ihbarcılığın kötü bir davranış olduğu söylemi etkilidir. Okul çağında çocuklar arasında ‘‘ispiyoncu’’ olarak etiketlenme korkusu yanlış ve adaletsiz davranışları bildirme konusunda çekincelerin oluşmasına sebep olmaktadır. Bu düşünceyle büyüyen çocuklar iş hayatlarında da aynı çekingenliği gösterebilmekte bu da hukuki ya da ahlaki bir olumsuzlukta toplumun zarar görmesine sebep olabilmektedir(Aydın,2025:202). Terbiyeye, ahlaki değerlere, devlet politikalarına, ırk, cinsiyet ve din gibi toplumun güvenliğini ve huzurunu bozacak olaylara sebep olacaksa ihbarda bulunulması gerekir. Bu tür olumsuz davranışları fark eden ihbarcılar üç çeşit tepki vermektedirler. Bunlar; sessiz kalmak, içsel ve dışsal ihbardır (Atılgan ve Koç, 2019). Sessiz kalmak çalışan kişi örgütte olan olumsuz davranışın fakındadır fakat görmek duymak istememektedir. Bunun başlıca sebebi çevresi tarafından olumsuz bir eleştiri almamak ispiyoncu gibi görünmek istememesindendir ve örgütüne bu konuda güvenmemesindedir. İkinci tepkisi, içsel ihbardır. Çalışan farkettiği durumu örgüt içerisindeki üst yönetimine haber verir. Eğer sorunun içsel ihbarla çözüleceğine inanmıyorsa dışsal ihbar yolunu seçmektedir. Fakat dışsal ihbar örgüt için hem ekonomik zorluklara hem de itibar sorununa yol açabilir. Bu yüzden ihbarcı tehlikeli misilleme davranışı ile karşılaşabilir(Atılgan,2019 :387-388).

İhbar sistemi, ihbar eden kişinin verilerinin gizliliğinin korunması, açık ve sorumlu bir ihbar sistemi, dolandırıcılığı önlemede etkili bir mekanizmadır (Putra vd.,2022:5).Bu mekanizmayı ihbarcılar sağlamaktadır. İhbarcılar, yasadışı ya da yolsuzluk gibi davranışları ifşa eden kişilerdir. Suçları tespit etmek, kolluk kuvvetlerine yardımcı olmak ve verimli bilgi kaynağının sağlanması konusunda önemli görevleri bulunmaktadır (Khemani,2009:4-5).İhbarcıların bu görevi yapabilmesi için üst yönetime güvenmesi gerekmektedir. Çünkü kişiler önce dinleneceği, önemseneceğini ve yargılanmayacağı konusunda samimi düşünceleri görmek isterler. Üst yönetim samimi ve bu konularda kararlı bir tavır sergilediklerinde bu durum ihbarcılar için de güven tesis etmektedir. İşyerlerinde ‘‘dilek kutusu’’ asıp şikayetlerin buraya bildirilmesini istemek yerine kişiler üst yönetime rahatlıkla ulaşabilmelidir. Çünkü erdemli ve etik olan, örgütlerde kamu zararı olan bu davranışların ortaya çıkması ve bunu oraya çıkaran kişilerin de duyarlılığın farkında olunmasıdır(Aktan,2015:19-36).

5. LİTERATÜR

Putra, vd.,(2022),iç denetim, risk yönetimi, ihbar sistemi ve büyük veri analitiğinin finansal suç davranışlarının önlenmesinde etkisi, isimli çalışmasında bu kavramların suçu önlemeye nasıl aracılık ettiğini incelemektedir. Çalışmada, Endonezya'nın Sumatra bölgesindeki dolandırıcılığın önlenmesi ve erken teşhis edilmesine yönelik araştırma yapılmıştır. Çalışma için ISI Web of Knowledge ve Scopus gibi veri tabanlarında bulunan makalelerden faydalanılmıştır. Çalışmada kullanılan materyaller 1990 ile 2021 dönemini kapsamaktadır. Çalışmanın sonucunda, iç denetim, risk yönetimi ihbar sistemi gibi kavramların dolandırıcılığı önlemedeki önemine değinilmiştir (Putra vd.,2022:1-27).

Seifert vd., (2010) organizasyonel adaletin muhasebecilerin ihbarları üzerindeki etkisi isimli çalışmasında, ihbarı muhasebeciler üzerinde değerlendirmişlerdir. Amerika'nın çeşitli yerlerinden 26 iç denetçi ve 49 yönetim muhasebecilerinin olduğu şubeler örneklem oluşturmuştur.447 muhasebeci katılmıştır. Katılımcıların %58 den fazlası yönetim, denetim ya da yönetici olarak çalışmaktadır. Örneklemin yarısından fazlasını kadınlar oluşturmaktaydı. Araştırmanın sonucunda, adalet dağılımı etkileşimli adalet gibi unsuları içine alan ihbar kavramının, organizasyondaki finansal tablo hilesinin muhasebeciler tarafından iç raporlama ile bildirilme oranının yüksek olduğu sonucuna ulaşılmıştır(Seifert vd.,2020:707-717).

Fagbemi (2018), ihbar etme niyeti isimli çalışmasında, Nijerya Kwara Eyaletinde okuyan muhasebe son sınıf öğrencilerine odaklanılmıştır. 400 öğrenciye anket yöntemi uygulanmıştır. Öğrenciler rastgele örneklem tekniği ile seçilmiştir. Çalışmanın amacı öğrencilerin ihbar etme niyetini ölçmektir. Çalışmanın bulgularında, ahlaki yükümlülüğün ihbar etme olasılığı ile önemli ilişkisi mevcuttur. Yasaların güçlü olması ve ihbar edenlerin bu konuda güven duymaları ihbar yapma niyeti ile ilişkilidir. İhbarcılar korunmalı ve haklarının güvence altında olduğunu bilmelidir, aksi taktirde cesaretlerini kaybetmelerine sebep olacaktır (Fagbemi,2018:47-56).

Owusu vd.,(2020),muhasebe öğrencilerinin ihbar etme niyeti isimli çalışmalarında, üniversite öğrencilerinin bir kesiminin ihbar etme niyetlerini ve bunu etkileyen faktörleri incelemişleridir. Çalışmaya Gana üniversitesi işletme bölümünde okuyan 524 öğrenci katılmıştır. Çalışmada veriler yapısal eşitlik modeli kullanılarak analiz edilmiştir. Çalışmanın sonucunda öğrencilerin tespit ettikleri yanlışlıkları bildirme niyetinin yüksek olduğu ve çoğunluğunun iç kaynakları kullanarak bunu gerçekleştirmek istediği sonucuna ulaşılmıştır (Owusu,2020:477).

King (1999),bir kuruluşun yapısının ihbar etme üzerindeki etkileri isimli çalışmasında, kuruluşun yapısının ihbar kararını verip vermemede önemli bir etkisi olduğunu öne sürmüştür. Çalışmada, merkezi, yatay, hibrit, matris ve bölümsel yapılar incelenmiştir. Çalışmanın sonucunda, etik olmayan davranışların uygun ortam ve koşullar sağlayan örgüt yapılarında teşvik edici olduğuna ulaşılmıştır (King,1999:315).

Dinç ve Cengiz (2014), muhasebe denetiminde hata ve hilenin denetçi etiği açısından incelenmesi: Enron skandalı örneği isimli çalışmasında, sadece ABD'de 19000 çalışanı olan Enron şirketinin iflası incelenmiştir. Şirketin iflasının hem muhasebe ilkeleri hem de denetçilerin etik yaklaşımı açısından etkisi olmuştur. Finansal tabloların doğruluğu ve güvenilirliği konusunda da tartışmalar yaşanmıştır. 2001 yılında yaşanan bu skandal kavramsal olarak incelenmiştir. Muhasebe denetiminde etik ve hile arasında yakın bir ilişki mevcuttur, Etik değerler sahip olmayan kişilere hile yoluna çok rahat başvurabileceklerdir (Dinç ve Cengiz,2014:221-236).

Çolak ve Genç (2018),öncülleri ve sonuçları bağlamında whistleblowing, sorun bildirme isimli çalışmasında, ihbar kavramının etkileri ve işleyişi hakkında genel bir değerlendirme yapmışlardır. İhbar yapan kişinin dışadönük, duyarlı, özgeci hareket eden bireyler olduğu gibi etkenler incelenmiştir. Örgüt açısından ise örgüt politikaları ile ihbar arasında nasıl bir düz olduğuna bakılmıştır. Çalışmanın sonucunda ihbar davranışı iç bildirim ile olduğunda maliyetin

az olacağı ve imaj anlamında da daha az zarar görüleceği şeklinde değerlendirilmiştir(Çolak ve Genç,2018:41).
Saygan ve Bedük (2013) Ahlaki olmayan davranışların duyurulması' ve 'Etik iklim' arasındaki ilişkiyi ölçmek için kullandıkları anket çalışması ile devlet üniversitelerindeki 123 araştırma görevlisi üzerinde uygulama yapmışlardır. Uygulama çalışması neticesinde etik iklim boyutlarından biri olan "Yardımsever Etik İklim" ile "Ahlaki olmayan davranışların duyurulması" arasında anlamlı bir ilişkinin mevcut olduğu sonucuna ulaşılmıştır (Cemaloğlu ve Akyürek,2017).

6. BANKACILIK VE FİNANS SEKTÖRÜNDE WHISTLEBLOWING

Öncelikle belirtmek gerekir ki bankacılık ya da finans sektöründe kurumsal yönetim algısının ve ihbar mekanizmasına ilişkin algıları ölçmek hiç de kolay değildir. Çünkü burada çalışanların öncelikle ihbar mekanizmasında bulunma niyeti ve bu niyeti tetikleyen etkenlerin incelenmesi gerekir. Bu noktada zor olan ihbarın açığa çıkma korkusu olmaktadır. Kurumsal yönetim algısı başlığında incelenecek değişkenlerden şeffaflık, hesap verebilirlik, adalete olan sorumluluk ve adaletin işleyiş mekanizmaları özelinde ele alındığında etik iklimin günümüz Türkiye'sinde çok da sağlıklı sonuçlar vermeyeceği aşikardır. Burada sosyal medyada yer alan haberlerin, adaletsizlik duygusunu öldürmeye çalışan yurt dışı kaynaklı hesapların varlığı algının tümden değişmesine sebebiyet verecek şekilde sosyal medya temelli olarak kurgulanmaktadır. Bu noktada ise olası sonuçlar ile ilgili olarak ihbar mekanizmasının etkinliği algısını oluşturan sürecin ciddiyeti ile misillemeden korunma/korunamama değişkenlerine ait süreçlerde bireyler birbirinden farklı sonuçlara ulaşabilmektedirler. Örgütsel güven ile yaşanması muhtemel misilleme korkusu arasında gidip gelen bireylerin ihbarda bulunma niyetinin düşük olduğunu gözlemek yanlış olmaz. Söz gelimi araştırmacılar yalnızca sözlü olarak 10 bankacı bireylere Kişi kaynaklı bir olumsuz durumu görse iç veya dış kanallara mutlak bildirip bildirmek istemeyeceği sorusuna 4 hayır 4 kararsız 2 evet cevabıyla olumsuz bakışlarını bildirmiş oldular ki bu bile araştırmanın nereye gideceğine dair kuşkuları yersiz bırakmıştır. Burada belki "**kurumsal yönetim algısının artması ile ihbar niyetinin artıp artmayacağının"** belirlenmesi, ya da "**misilleme korkusunun ihbar niyetini zayıflatıp zayıflatmayacağına dair algının"** ölçülmesi yerinde olmaktadır. Örneğin ihbar hattının olup olmadığı, anonim ihbara müsaade edilip edilmediği ya da ihbarı değerlendiren bağımsız bir birim olup olmadığına dair bilgiyi istemek, raporlamanın hem iç hem de dış kanallara sunularak üst yönetim tarafında sahiplenildiğinin cevaplandığı çalışmaları araştırmak/yayınlamak çok basit ve kolay olabilir. Fakat kişilerin ihbar mekanizmasını kullanıp kullanmama istekleri ile ahlaki olmayan davranış ve olayların açığa çıkması konusunda gösterecekleri tavrın net olarak ölçülebilmesi bu iklimde çok zor görünmektedir. Bu manada öncelikli olarak bakılması gerekenler belli olmakla birlikte

- Örgütte ihbar mekanizmasının varlığı
- İhbar mekanizmasının nasıl çalıştığı
- İhbar konusunda en büyük çekincenin ne olduğu
- Üst yönetimin bu noktada desteği nasıl verdiği
- Güven kelimesinin gerçekten ne hissettirdiği
- İhbar edilenin misilleme yapma endişesi
- Çalıştığı yerde kurumsal kültürün var olup olmadığı
- Yasal çerçevenin kurum dışında koruyucu ve kapsayıcı nitelikte olup olmadığına dair algı

bu tip çalışmalarda mutlak derecede cevapları rasyonel biçimde alınması gereken başlıklardır. İhbar isteği ölçeklendirilmek isteniyorsa burada soruların bağımsız biçimde cevaplanması önem taşımaktadır.

7. YÖNTEM

Finans ve Bankacılık Sektöründe 50 kişilik birbirinden haberdar olmayan bir gruba açık uçlu sorular yöneltildi. Telefon, mesaj ve mail yoluyla elde edilen veriler ışığında en fazla değinilen

kelime kodları listelendi. Özellikle yukarıda da belirtildiği üzere örgütte ihbar mekanizmasının olup olmadığı ile ihbar mekanizmasının nasıl çalıştığı, bu noktadaki çekinceler, üst ve orta yönetimin konuyu sahiplenmesi, misilleme vb. endişeler ile kurum kültüründe yasal çerçevenin işletilip işletilmediği ile ilgili geri bildirimler alındı.
Özellikle aşağıdaki noktalarda kesin ve net sorular sorulmuştur:

1. Çalışılan kurumda etik dışı ya da gayri ahlaki bir durumla karşılaşıldığında bunu bildirme sürecinin ne olduğu
2. Kurumda ihbar /şikayet mekanizmalarının yeterli olup olmadığının tesbiti
3. Görüşme yapılan kişinin dışında birlikte çalışılan kişilerin usulsüz bir uygulamayı bildirme çekincelerinin olup olmadığı (dış gözlem)
4. Görüşme yapılan kişinin usulsüz bir uygulamayı bildirme çekincelerinin olup olmadığı (iç gözlem)
5. Görüşme yapılan kişinin ihbar mekanizmasını kullanıp kullanmadığı
6. Kullandıysa yaşadığı çekincelerin olup olmadığı
7. Hiç kullanmadıysa gayri ahlaki bir durumun oluştuğunu görmediğinden mi yoksa görmezlilten geldiğinden mi kullanmadığı
8. Bilgi üst yönetime uçurulduğunda üst yönetimin ihbar mekanizmasının etkinliğini belirlemede tutarlı olup olmadığı
9. Kurum içi ihbar mekanizmasında varsa ne tip iyileştirmeler yapılması gerektiği
10. Kurumun etik iklimini belirleyen şeyin ne olduğu
11. Gayri ahlaki bir durum oluştuğunda haber uçurmanın gerekli olduğu ile ilgili kişilik özelliğine nasıl bakıldığı (dik duruş, ispiyonlama, omurga vb kesin ifade ve kelimeler)
12. Kurumsal yönetim açısından değerlendirildiğinde haber uçurma/ihbar mekanizmalarının kurumsal yönetim mekanizmalarının etkinliğini artthımada bir etkisinin olup olmadığı

Sorular önce farklı birimlerde görev yapan (pazarlama, operasyon, risk yönetimi, iç denetim) 8 kişiye uygulandı. Soruları okunduğunda anlama, soruların anlaşılabilirliği, cevaplama sıklığı ve cevaplama kalitesi ile hızı arasındaki durumlara bakılarak sorularda kısaltma ve sadeleştirmeye gidildi. Nihai durumda 12 açık uçlu soru içinde verilen cevaplar için tematik değerlendirme yapıldı. Sonrasında kalan 42 kişiye sorular yöneltildi.

8. BULGULAR

Tablo 1'de görülen Ana ve Alt kodlar belirlenmesi sonrası, sorulara verilen cevaplar analiz edildiğinde görüşmeye katılanların büyük çoğunluğu ihbar mekanizmasının bilinirliği ve erişilebilirliği noktasında ihbar kanallarında prosedürlerin bilinmesi, resmil kanalların kullanılması konularında hem fikirdir. Güven ve misilleme noktasında ise kariyerin zarar görmesinden, yönetici tepkisi ile işten çıkarılma ya da arkadaş ortamında kötü bilinme korkusunun ağır bastığı görülmektedir. Burada ilk sırada arkadaş ortamı tarafından kötü bilinme korkusu son sırada ise işten çıkarılma sayılabilir. Üst yönetimin whistleblowing ile ilgili olarak yüreklendirme yaptığını söylemenin yanlış olduğu bir tarafa, etik kültürün oldukça kuvvetli olduğu kurumda dahi sorun çıkaran olma korkusunun ağır bastığı görülmüştür. Haberin üst yönetimde kalmayıp yayılması ile ilgili kötü tecrübelerin yaşanmış olması yeni ihbarların gelişini etkilemektedir.
Hiyerarşik yapıda bir kademede yapılan ihbarın üst yönetime yapılsa dahi ilgili alt birim amiri tarafından bilinmesi rahatsızlık yaratan en önemli konuların başında gelmektedir. Misilleme korkusundan ötürü değil ama örnek olaylardan hareketle ***ahlaki açıdan yapılanın birilerinin yanına kar kalabileceği*** ya da ***yapandan çok ihbar edenin daha fazla zarar görebileceği***ne dair anlayış korku ikliminin oluşması için yeterli görülmektedir. Çalışanlar üst yönetimin etik ve şeffaflık vurgusunu sıkça dile getirdiğini ancak günlük uygulamada bir alttan başlamak üzere bunun kuvvetli bir karşılığının olmasının beklenmediği söylenmiştir. Dahası kurum hedefleri ile karşılaştırıldığında kurum hedefleri kefesinin daha ağır bastığı çalışanlar tarafından

bilinmekte olduğu ifade edilmiştir. Gizliliğin korunacağının taahhüdünün tek başına yeterli olmadığı, görünmezliğin ilgili kurumda kimden geldiğinin kolayca tahmin edilebilir olmasının misilleme korkusunu pekiştireceği söylenmiştir. Teknik düzeyde var olan mekanizmanın, kişilerin algısı üzerinde olumsuz bir etki bıraktığı ortadadır. Ahlak ve etiğin önemli olduğu ortada olmakla birlikte kişi kariyeri söz konusu olduğunda kurumun/işleyişin ikinci planda kaldığı belirlenmiştir. Bağımsız bir ihbar hattı fikrinin teoride güzel işleyebileceği fakat pratikte bunun bir karşılığının olmadığı bilinmektedir.

Tavsiye iyi uygulama örneklerinin kurum içine daha fazla sunulmasıdır. Örneğin ihbar mekanizmasını kullanan kişinin adının söylenmeden, gayri ahlaki yapılanın kurumda durulmasını sağlayarak ödüllendirme mekanizmasının işletildiği vurgulandığında güven unsurunun yeniden tesis edilmesinin önü açılabilmektedir. Örgüt kültürünün teoride olanla pratikte işleyen iki yüzü olmakla birlikte kurumsal yönetim mekanizmalarındaki destekleyici ihbarın kişilerin algılarında ikna edici olmadığı sonucuna varılmıştır.

Tablo1: MASQDA Ana Kod ve Alt Kodlar

ANA KOD	ALT KODLAR
İhbar mekanizmasının tanınırlığı/ulaşılabilirliği	Bilinirlik
	Kolay erişebilirlik
	Prosedürlerin fazla olması
	Gereksiz derecede özel bilgiye ihtiyaç
	Eğitim eksikliği
	İletişim eksikliği
	Gayri resmi bildirim kanalarının olmayışı
Güvensizlik/Misilleme korkusu	İşten çıkarılma korkusu
	Kariyerin zedelenmesi
	Sosyal dışlanma
	Yönetici tepkisi
	Eş/Aile tepkisi
	İş dışı arkadaş tepkisi
Yönetim/Yönetişim/Kültür	Örgüt kültürü
	Pratik-Teorik tutarsızlıklar
	Performans Baskısı
	Takım sadakati/takımda ihanet algısı
Gizlilik/Korunma Algısı	Kör ihbar mekanizması olmayışı
	Bilgi sızıntısı endişesi
	Önceki olumsuz deneyimlerin sıklığı
	Eğitim ve farkındalıkta en son sırada gelme

8.1. İhbar Mekanizmasının Tanınırlığı ve Ulaşılabilirliği

Katılımcıların büyük çoğunluğu, kurumlarında bir ihbar/şikâyet mekanizmasının var olduğunu bilmekte; ancak bu mekanizmanın nasıl işlediği, hangi kanalların hangi şartlarda kullanılacağı ve prosedürlerin ayrıntıları konusunda sınırlı bilgiye sahip olduklarını ifade etmiştir. Resmî kanalların varlığı kabul edilmekle birlikte, prosedürlerin karmaşık algılanması ve ihbar sürecinin detaylarını bilmemek, mekanizmanın günlük kullanımını sınırlandırmaktadır. Genel

olarak, ihbar kanallarının: varlığının bilindiği, fakat erişim ve işleyişe dair bilginin yüzeysel kaldığı, bu nedenle bazı çalışanların ihbar sürecine hiç girmediği görülmüştür. Bu bulgu, "tanınırlık ve ulaşılabilirlik" teması altında, sistemin kağıt üzerinde tanımlı olmasına karşın pratikte mesafeli bir mekanizma olarak algılandığını göstermektedir.

8.2. Güvensizlik ve Misilleme Korkusu

Görüşmelerde en yoğun biçimde ortaya çıkan tema, güvensizlik/misilleme korkusu olmuştur. Katılımcılar, etik dışı bir durumu bildirmeyi düşündüklerinde: arkadaş ortamında "kötü bilinme", "ispiyoncu" olarak etiketlenme, yöneticinin olumsuz tepkisi, kariyerin zarar görmesi (terfi, görev değişikliği vb.) konusunda ciddi çekinceler dile getirmiştir. İlginç biçimde, en güçlü korku çoğunlukla "arkadaş çevresi tarafından olumsuz algılanma" iken, işten çıkarılma ihtimali daha geri planda ifade edilmiştir. Öte yandan, bazı örnek olaylar üzerinden, "yapandan çok ihbar edenin zarar gördüğü" algısının yaygın olduğu; bunun da kurum içinde bir tür korku iklimi oluşturduğu belirtilmiştir. Bu algı, ihbarın etik bir sorumluluk olmasından ziyade, "gereksiz risk" olarak görülmesine neden olmaktadır.

8.3. Yönetim, Örgüt Kültürü ve Kurumsal Hedefler

Katılımcılar, üst yönetimin etik ve şeffaflık konusundaki söylemlerini genel olarak olumlu ama pratikte sınırlı karşılığı olan beyanlar olarak değerlendirmiştir. Özellikle: Hiyerarşik yapıda bir kademede yapılan ihbarın, üst yönetime iletilse bile ilgili alt birim amiri tarafından kısa sürede öğrenildiği, Kurum hedeflerinin (satış, kârlılık, performans göstergeleri) etik hassasiyetlere göre daha ağır bastığı sıklıkla vurgulanmıştır. Bu durum, teoride güçlü bir etik kültür söylemi olmasına karşın, pratikte "hedeflerin ve işleyişin korunmasının" daha öncelikli olduğu bir örgüt iklimine işaret etmektedir. Dolayısıyla, çalışanlar ihbar mekanizmasını kurumsal yönetimi destekleyen bir araç olarak görseler bile, mevcut örgüt kültürü içinde "sorun çıkaran kişi" konumuna düşme riskini yüksek görmektedir.

8.4. Gizlilik ve Korunma Algısı

Gizliliğin korunacağına dair resmî taahhütler bulunsa da, katılımcılar bu güvenceleri tek başına yeterli görmemektedir. Özellikle spesifik vakalarda, olayın detaylarından yola çıkarak ihbarcının kimliğinin kolayca tahmin edilebileceği sıkça dile getirilmiştir. Bu nedenle, teknik olarak mevcut olan mekanizma, çalışanların zihninde "güvenli" değil, aksine riskli bir alan olarak konumlanmaktadır. Önceden yaşanan bazı olumsuz deneyimler (bilginin üst yönetimde kalmaması, dedikoduların yayılması, ihbar edenin olumsuz etiketlenmesi) de yeni ihbarların önünde ciddi bir bariyer oluşturmaktadır. Bu bulgu, yalnızca sistem tasarımının değil, geçmiş uygulamaların ve kurumsal hafızanın da ihbar niyetini güçlü biçimde etkilediğini göstermektedir.

DEĞERLENDİRME VE SONUÇ

Katılımcılar, teorik düzeyde bağımsız bir ihbar hattı fikrine sıcak bakmakla birlikte, pratikte bunun ne ölçüde işleyeceğine dair şüphelerini de ifade etmiştir. Bağımsız bir yapı kurulsa bile, kurum içi ilişkiler ve kültür değişmediği sürece çalışanların algısında büyük bir sıçrama olmayacağı dile getirilmiştir. Buna karşın, öne çıkan en somut öneriler: İyi uygulama örneklerinin kurum içinde görünür kılınması, İhbar mekanizmasını kullanan kişilerin kimliği açıklanmaksızın, gayri ahlaki bir davranışın kurum içinde sonlanmasını sağladığı, bu sayede kurumsal faydanın ve ödüllendirme mekanizmasının işletildiğinin vurgulanması şeklinde olmuştur. Bu tür örneklerin çoğalması ve paylaşılması halinde, güven unsurunun yeniden tesis edilebileceği ve ihbarın "ispiyonculuk" değil, kurumsal sorumluluk ve dik duruş olarak algılanmasının mümkün olacağı ifade edilmiştir. Kurumsal yönetim açısından bakıldığında; ihbar mekanizmalarının teoride kurumsal yönetim ilkelerini destekleyici bir rol üstlendiği kabul edilmekle birlikte, mevcut örgüt kültürü, misilleme korkusu ve gizlilik algısının, bu mekanizmaların çalışanlar nezdinde ikna edici ve etkin olmasını engellediği sonucuna ulaşılmıştır.

KAYNAKÇA

Abdioğlu, H. (2007) İşletmelerde Kurumsal Yönetim Anlayışı Kapsamında İç denetimin Rolüve İMKB-100 Örneği, Yayınlanmamış Doktora Tezi, Marmara Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, İşletme ABD

Aguilera, Ruth V. (2005), "Corporate Governance And Director Accountability: An Intuitional Comparative Perspective", British Journal Of Management,Vol. 16, 39-53.

Aktan, C. C. (2015). Organizasyonlarda Yanlış Uygulamalara Karşı Bir Sivil Erdem, Ahlaki Tepki Ve Vijdani Red Davranışı: Whistleblowing. Organizasyon Ve Yönetim Bilimleri Dergisi, 7(2), 19-36.

Arif Emre Gündüz (2025) Sistem Teorisi üzerinden Tarihi Alan Yönetimi, Marmara Üniversitesi, Yayınlanmamış Doktora Tezi

Atılgan, A., & Koç, E. (2019). Whistleblowing: Türkiye'den İki Örnek Olay. Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, (41), 380-389.

Aydın, İ. S. (2025).Türkiye'de İhbarcıların Korunması: İngiltere, Fransa Ve Abd'den Çıkarımlar. Mehmet Akif Ersoy University Journal Of Social Sciences Institute, (41), 200-216.

Baş, Ö., & Sayar, Z. (2024). Kurumsal Yönetim Algılarının Özel Hastanelerin Rekabet Düzeylerine Etkisi–Ankara İli Örneği. İşletme Akademisi Dergisi, 5(3), 171-185.

Başak, Cengiz (2008), Uluslararası Örgütlerin Yolsuzlukla Mücadeledeki Rolü, Polis Bilimleri Dergisi, 10(2), S. 91-114.

Beycan, M. (2013) Kurumsal Yönetim ve Türk Bankacılık Sektörü Üzerine Etkileri, Dokuz Eylül Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü İşletme Anabilimdalı İşletme Dalı Doktora Tezi

Bok, S.: 1980, 'Whistle-Blowing And Professional Responsibilities'. Reprinted İn Callahan, J. C. Ed.: 1988, Ethical Issues İn Professional Life (Oxford University Press, New York), Pp. 331–340.

Bouville, M. (2008). Whistle-Blowing And Morality. Journal Of Business Ethics, 81(3), 579-585.

Bursalı, Y. M. (2018). Kurumsal yönetim ilkeleri işiğinda etik kurallar ve sosyal sorumluluk. Atatürk Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Dergisi, 32(2), 505-531.

Cemaloğlu, N., Akyürek M. İ. (2017) Örgütlerde Whistleblowing (Bilgi Uçurma) Turkish Journal of Educational Studies 4 (3)

Çolak, H. E. E., & Genç, E. (2018). Öncülleri Ve Sonuçları Bağlamında "Whıstleblowıng: Sorun Bildirme". Muhasebe Ve Denetime Bakış, 18(55), 41-58.

Dinç, Y., & Cengiz, S. (2014). Muhasebe Denetiminde Hata Ve Hilenin Denetçi Etiği Açısından İncelenmesi: Enron Skandalı Örneği. Çankırı Karatekin Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 5(1), 221-236.

Ege, İ., Topaloğlu, E. E., & Özyamanoğlu, M. (2013). Finansal Performans İle Kurumsal Yönetim Notlari Arasindaki İlişki: Bıst Üzerine Bir Uygulama. Akademik Araştırmalar Ve Çalışmalar Dergisi (Akad), 5(9), 100-117.

Fagbemi, T. O. (2018). Whistleblowing İntention: Evidence From Future Accountants İn Universities Located İn Kwara State, Nigeria. Fountain University Osogbo Journal Of Management, 2(1).

Feller, J., Finnegan, P., Hayes, J., & O'reilly, P. (2009). Institutionalising İnformation Asymmetry: Governance Structures For Open İnnovation. Information Technology & People, 22(4), 297-316.

Haşit, G, Yazıcı, G (2008) Eskişehirdeki KOBİ lerin Kurumsallaşma Düzeyinin Basel II Kapsamında Değerlendirilmesi

Jubb, P. B. (1999). Whistleblowing: A Restrictive Definition And Interpretation. Journal Of Business Ethics, 21, 77-94.

Kaya, T.P., Candan, H. (2015) İhbarcılık (Whistleblowing) ve Algılanan Örgütsel destek Arasındaki İlişkinin İncelenmesine Yönelik Kamu Kurumunda Araştırma, 13. Kamu Yönetimi Kongresi (KAYFOR)
Khemani, M. (2009) "The Protection Of National Security Whistleblowers: Imperative But Impossible A Critical Appraisal Of The Scope And Adequacy Of Whistleblower Protection Laws For National Security Whistleblowers",
King Iıı, G. (1999). The İmplications Of An Organization's Structure On Whistleblowing. Journal Of Business Ethics, 20(4), 315-326.
Luo, Y. (2005). Corporate Governance And Accountability In Multinational Enterprises: Concepts And Agenda, Journal Of International Management, Vol:11, P.2.
Onbulak, E. (2017). Kurumsal Yönetim Ve Türkiye Yansımaları. Sosyal Siyaset Konferansları Dergisi, (72), 101-126.
Owusu, G. M. Y., Bekoe, R. A., Anokye, F. K., & Okoe, F. O. (2020). Whistleblowing İntentions Of Accounting Students: An Application Of The Theory Of Planned Behaviour. Journal Of Financial Crime, 27(2), 477-492.
Özsalmanlı, A. Y. (2021). İngiltere'de Kamu Personelinin "Whisteblowing" Eylemi Ve Yönetim Etiği Açısından Önemi. Ahi Evran Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 7(2), 389-408.
Putra, I., Sulistiyo, U., Diah, E., Rahayu, S., & Hidayat, S. (2022). The İnfluence Of İnternal Audit, Risk Management, Whistleblowing System And Big Data Analytics On The Financial Crime Behavior Prevention. *Cogent Economics & Finance*, *10*(1), 2148363.
Saygan, S., & Bedük, A. (2013). Ahlaki Olmayan Davranışların Duyurulması (Whistleblowing) Ve Etik İklimi İlişkisi Üzerine Bir Uygulama. Dokuz Eylül Üniversitesi İktisadi İdari Bilimler Fakültesi Dergisi, 28(1), 1-23.
Sayğan Tunçay, S., & Sayğan Yağız, F. N., Türkiye'deki "Bilgi Uçurma (Whistleblowing)" Makalelerinin Bibliyometrik Profili, BMIJ, (2020), 8(4):266-295
Seifert, Deborah L.- Sweeney, John T.- Joireman, Jeff - Thornton, John M. (2010), "The Influence Of Organizational Justice On Accountant Whistleblowing", Accounting, Organizations And Society, Volume: 35, Issue: 7, Pp.707-717.
Selznick, P. (1996). Institutionalism" Old" And" New". *Administrative Science Quarterly*, 270-277.
Sevinç, H. G. (2025). Kurumsallaşma Sürecinde Kurumsal Kimliğin Önemi. *Turkish Studies-Economics, Finance, Politics*, *20*(3).
Soysal, A. Y.(2023). Temel Kuramsal Yaklaşımlar Bağlamında Bilgi Uçurma (Whıstleblowıng) Kavramı. *Adalet Dergisi*, (71), 1189-1212.
Şahman, İ., Tengilimoğlu, D., & Işık, O. (2008). Özel Hastanelerde Yönetimin Profesyonelleşmesinin, Kurumsallaşma Süreci Üzerindeki Etkisini Belirlemeye Yönelik Alan Çalışması. *Gazi Üniversitesi İktisadi Ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, *10*(2), 1-23.
Toraman, C., & Abdioğlu, H. (2008). İmkb Kurumsal Yönetim Endeksinde Yer Alan Şirketlerin Kurumsal Yönetim Uygulamalarında Zayıf Ve Güçlü Yanları: Derecelendirme Raporlarının İncelenmesi. *Muhasebe Ve Finansman Dergisi*, (40), 96-109.
Tuna, K. (2007). Bankalarda Kurumsal Yönetim. *Sosyal Bilimler Dergisi*, (1), 209-221.
Tüsiad (2002)."Kurumsal Yönetim En İyi Uygulama Kodu: Yönetim Kurulunun Yapısı Ve İşleyişi", Yayın No. Tüsiad-T/2002-12/336.
Yayla, Hilmi Erdoğan (2006) Güç ve yetki İlişkilerinin Muhasebe Bilgi Kararları Üzerindeki etkisi: Türkiyede Özel Hastaneler Üzerine Yapılsa Model Önerisi, Yayınlanmamış Doktora Tezi, Ankara Ünv Sosyal Bilimler Enstitüsü

SENTIMENT ANALYSIS PERFORMANCE OF LORA-ENHANCED LLM'S

Tunahan TİMUÇİN
Duzce University, Faculty of Engineering, Department of Computer Enginnering, 81620 Konuralp, DUZCE
ORCID: 0000-0003-0332-4118

ABSTRACT
On social media platforms, the increase in the number of users and the resulting increase in the data produced by users have accelerated the prominence of some technologies. The most well-known of these areas is Natural Language Processing (NLP), where sentiment analysis of user content is performed. Sentiment analysis is mostly applied to short texts. In this study, experimental comparisons of large language models (LLMs), known deep learning and machine learning algorithms are made using a dataset containing content from Twitter (X) users. In addition to this comparison, the LoRA (Low-Rank Adaption) strategy was applied to the DistilBERT model, one of the transformer-based large language models that forms the basis of the study, and the success of this fine-tuning method, which is lower cost and parameter efficient, was demonstrated. 8 different algorithms were included in the study: Machine Learning algorithms (Logistic Regression, Support Vector Machines (SVM), Random Forest, XGBoost), Deep Learning Algorithms (Convolutional Neural Network (CNN), Long Short-Term Memory (LSTM)) and Transformer-Based Algorithms (DistilBERT and DistilBERT fine-tuned with LoRA). According to the results obtained, the LoRA-supported DistilBERT algorithm was the highest-performing algorithm with 82.38% accuracy. The results show that transformer-based architectures are much more efficient than classical deep learning and machine learning algorithms, especially in textual classification processes, when supported by new methods and strategies that increase efficiency in terms of fine-tuning, such as LoRA. It is anticipated that this study will be an important guide in applications such as sentiment analysis, where model selection is important.
Keywords: LoRA, LLM, Sentiment Analysis

LORA DESTEKLİ LLM'LERİN DUYGU ANALİZİ PERFORMANSI

ÖZET
Sosyal medya platformlarında kullanıcı sayısının artması ve bunun sonucunda kullanıcılar tarafından üretilen verinin artması bazı teknolojilerin ön plana çıkmasını hızlandırmıştır. Bu alanlardan en bilineni, kullanıcı içeriklerinin duygu analizinin yapıldığı Doğal Dil İşleme (NLP)'dir. Duygu analizi çoğunlukla kısa metinlere uygulanır. Bu çalışmada, Twitter (X) kullanıcılarına ait içerikleri içeren bir veri seti kullanılarak büyük dil modelleri (LLM), bilinen derin öğrenme ve makine öğrenmesi algoritmalarının deneysel karşılaştırmaları yapılmıştır. Bu karşılaştırmaya ek olarak, çalışmanın temelini oluşturan dönüştürücü tabanlı büyük dil modellerinden biri olan DistilBERT modeline LoRA (Low-Rank Adaption) stratejisi uygulanmış ve daha düşük maliyetli ve parametre açısından verimli olan bu ince ayar yönteminin başarısı gösterilmiştir. Çalışmada 8 farklı algoritma yer almıştır: Makine Öğrenmesi algoritmaları (Lojistik Regresyon, Destek Vektör Makineleri (SVM), Rastgele Orman, XGBoost), Derin Öğrenme Algoritmaları (Evrişimsel Sinir Ağı (CNN), Uzun Kısa Süreli Bellek (LSTM)) ve Dönüştürücü Tabanlı Algoritmalar (DistilBERT ve LoRA ile ince ayarlanmış DistilBERT). Elde edilen sonuçlara göre, LoRA destekli DistilBERT algoritması %82,38 doğrulukla en yüksek performansı gösteren algoritma olmuştur. Sonuçlar, dönüştürücü tabanlı mimarilerin LoRA gibi ince ayar açısından verimliliği artıran yeni yöntem ve

stratejilerle desteklendiğinde, özellikle metinsel sınıflandırma süreçlerinde, klasik derin öğrenme ve makine öğrenmesi algoritmalarına göre çok daha verimli olduğunu göstermektedir. Model seçiminin önemli olduğu duygu analizi gibi uygulamalarda bu çalışmanın önemli bir yol gösterici olacağı öngörülmektedir.

Anahtar Kelimeler: LoRA, LLM, Duygu Analizi

1. INTRODUCTION

With the use of social media, all communication dynamics have also undergone a series of transformations. This transformation has affected many areas such as health, marketing, politics, and media, and its sphere of influence is gradually expanding. Social media has continued to diversify with new types over time. One of these is the Twitter (X) platform, which was launched in 2006 [1]. Twitter (X), which emerged as a platform that allowed users to share their ideas as comments through short messages called tweets, has become a source of real-time information transfer about all kinds of social events taking place around the world over the years [2]. The increasing number of users on the Twitter (X) platform over the years and the demographic structure of these users, the wide age range of users, and the content with different views have attracted the attention of researchers. The researchers first started with analyses and concluded that the proportion of Twitter (X) users is young and that they mostly consist of urban users [3, 4].

Approximately 44% of users are “secret viewers”, that is, users who only watch content without actively sharing. As these analyses increase, researchers have begun to focus on the point that the analysis of users’ content should be focused on rather than user analysis [5, 6]. Figure 1 shows an example depiction of twitter (X) data.

Figure 1. Twitter (X) User Data

The Twitter (X) platform offers many opportunities in terms of data, but it also has difficulties in terms of sentiment analysis. For example, in awareness campaigns such as World Diabetes Day, users sharing beneficial information and experiences in terms of health can also affect the public's behavior in terms of health [7]. Twitter (X) is a platform that provides access to a large number of user data in events with great social impact such as this. However, it is useful to know the difficulties. Twitter (X), with its promise of very wide data access, has difficulties such as the limitations of the platform's API and difficulties in organizing the data, and therefore, very good analysis tools are needed to organize this data (including abbreviations, emojis and punctuation, grammar inconsistency, etc.) [8]. The current literature includes various machine learning applications for sentiment analysis, which is mostly done to understand the emotional state of users on Twitter (X) data [9]. These models, which also include hybrid methods, show quite good success even in understanding the complex emotional structures of users. So much so that this success even shows significant success in predicting the mental, health and mental states of users [10]. Later, research topics that go beyond sentiment analysis, such as why users use Twitter (X), why they interact with other accounts, and what the motivations are for this, have emerged [11]. Users follow brands and interact with them using methods such as comments and emojis. Businesses and analysts who use this interaction data can produce appropriate marketing strategies for the customer [12].

In summary, the transformation of social media has also increased user interactions. Platforms such as Twitter (X) in particular provide significant amounts of data for understanding, analyzing and providing feedback appropriate to user emotions.
In this study, a dataset consisting of user data obtained from Twitter (X) was used and the success of newly developed large language models (LLMs) in understanding the emotions of these users and the LoRA (Low Rank Adaption) method, which can achieve better results with more limited data and is parameter efficient, were compared with machine learning and deep learning methods.

2. LITERATURE REVIEW

Sentiment analysis is a technology seen as a part of the natural language processing (NLP) process used to distinguish subjective information from the content in texts. In general terms, in sentiment analysis, the emotion expressed by the content of the data obtained from users is determined. These expressions are also shown in 3 main categories: positive, neutral and negative [13, 14]. The effects of sentiment analysis are seen in many areas such as social media, health services, political science, marketing techniques, where both the target audience is large and strategic decisions are important [15, 16].
Today, almost every institution or organization has a platform where customers can comment. Evaluating and analyzing the emotions of customers from the content of these institutions or organizations regarding their services and products is one of the basic applications of sentiment analysis. In recent studies, it has been reported that many useful inferences are obtained as a result of sentiment analysis from user content on social media platforms such as Twitter (X) and Facebook [14, 17, 18]. However, there are many difficulties that increase the complexity in the evaluation of these contents, such as the structure of each language being different and the emotional state being able to contain different contexts or the abbreviations used [19, 20]. All these difficulties can be solved by developing new methods. These solutions are possible with advanced machine learning algorithms that can perform more sensitive operations and have the ability to solve more complex problems [21, 22].
Another known application of sentiment analysis is Aspect-based sentiment analysis (ABSA). This method requires the identification of "aspects" in the text and the assignment of labels to the emotions in the determined aspects. In short, it can be called extracting emotions according to their directions [23, 24]. With this method, a more detailed understanding of user feedback is provided. KnowMIS-ABSA can be shown as an example of this application. In this study, how it will be applied and structured in various fields is explained with examples [23].
The development of technology brings with it new applications. In terms of sentiment analysis, the situation of only textual data being applied has begun to be overcome. In recent technologies, a multi-modal sentiment analysis system is being transitioned to, where video and image data are also taken into account. By combining features such as facial expressions and tone of voice in these images and videos with textual inferences, it becomes possible to obtain more precise and accurate results [25, 26].
Such developments suggest that the scope of sentiment analysis will expand in the future, and technologies that will enable richer emotional insights will come to the fore.
As a result, Large Language Models (LLMs) emerged as the most well-known tools in the development of sentiment analysis, which has many shortcomings, and they have improved their sentiment analysis capabilities. Very large text data was used to train these artificial intelligence tools, which have the ability to interpret and classify language with extraordinary accuracy. With the discovery of this ability, it was inevitable that it would spread to many areas such as consumer behavior, mental health, and social media analysis [27, 28, 29].

Stating that tools such as GPT have also demonstrated significant success in detecting nuanced psychological structures, Rathje et al. have shown that this technology can also be successfully applied to comprehensive datasets [30].

LLMs are increasingly used not only for simple sentiment analysis applications but also for challenging complex task-based and aspect-based sentiment analysis [31, 32]. As time goes by, the development of LLMs is also accelerating. As the latest developments, zero-shot and few-shot learning capabilities of LLMs have emerged. These methods reduce the need for labeled and comprehensive datasets and allow faster classification [33]. Such acceleration and development of needs are important for rapid analysis of public opinion and people's emotions during global and important events such as Covid19 [27, 34].

There are researchers, such as Hutson and Ratican, who suggest the unbiased text mining approach. This method offers a transformation and facilitation in terms of the creation of sentiment analysis methods. It is also among the conclusions of the study that this situation will increase the reliability of sentiment analysis [35].

As a result, sentiment analysis methods with LLMs have managed to reach a higher level in terms of both performance and reliability. Thanks to LLMs, both the performance in compatibility with different languages has been increased and the ability to learn from limited data has been improved. However, there are still aspects that need to be improved.

Today, the latest technology is the Low-Rank Adaptation (LoRA) method, which has been developed to fine-tune the parameters of LLMs and to obtain better results with more limited data. LoRA is the process of eliminating the inefficiency caused by revising all the parameters of the model by adding trainable low-rank matrices to the layers of the previously trained model [36, 37].

LoRA's performance can be integrated into complex architectures as well as single-task scenarios and works efficiently. Fujiwara et al. demonstrated its effectiveness by using this method on the Mistral large model [38]. Similarly, there are researchers such as Zeng et al. who have shown that it can be used for different tasks such as protein signal peptide prediction [39]. Valipour et al. expanded the traditional LoRA understanding and stated that they made the rankings dynamically during training with their method called DyLoRA and that LoRA can be adapted according to the needs [40]. This adaptability includes major improvements especially for mobile applications and real-time systems [41].

With the emergence of LoRA, it has assumed the role of a bridge that can also work in harmony with artificial intelligence applications thanks to its capabilities such as reducing costs, reducing analysis times, using fewer resources and high performance [42].

3. MATERIAL AND METHODS

3.1. Dataset

The dataset used in the study is the Sentiment140 dataset taken from the Kaggle database [43]. The dataset containing 1.6 million tweets collected from Twitter (X) is labeled as positive, negative and neutral. The Sentiment140 dataset, which has been made publicly available for sentiment analysis operations, has been sampled from 10 thousand tweets as positive, negative and neutral in order to make a balanced, efficient and healthy calculation. Afterwards, punctuation marks were removed and mentions and URLs were cleaned. Finally, the texts were converted to lowercase letters and preprocessed and made ready for processing. In addition, the AutoTokenizer operations of the HuggingFace [44] library and the Tokenizer operations of the TensorFlow [45] library were applied for deep learning and machine learning models.

3.2. Pre-processing

Before model training, the dataset was subjected to various preprocessing steps to make it ready for training. In addition to the preprocessing steps explained in the dataset section, TF-IDF vectorization and bigram features were used for machine learning algorithms, and pre-trained

tokenizers, primarily tokenizer, attention_mask and input_ids, were used for models such as DistilBERT, and the data was made more organized and appropriate. Figure 2 shows the preprocessing steps of the dataset containing 1.6 million tweets.

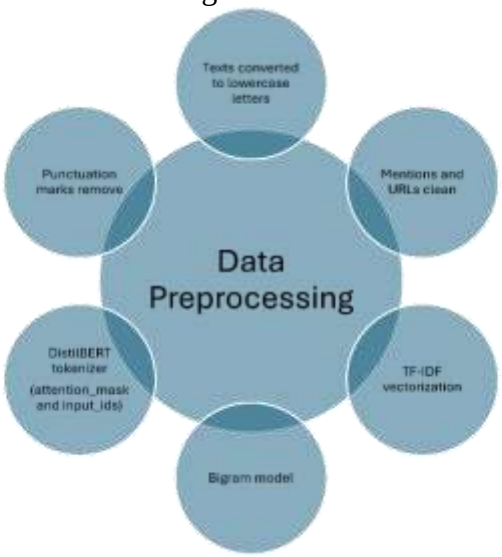

Figure 2. Data Preprocessing

3.3. Model Architectures

While making experimental comparisons; evaluations were made in 3 main model categories as traditional machine learning models, deep learning models and transformer-based models.

In the machine learning category, SVM [46], Logistic Regression [47], XGBoost [48] and Random Forest [49] algorithms were implemented using XGBoost and Scikit-learn libraries.

In the deep learning category, CNN [50] and LSTM [51] models were implemented with Sigmoid activation support in TensorFlow and Keras libraries.

In the transformer-based LLMs model category, the DistilBERT [52] model was used, which can be used both with full fine-tuning and the LoRA [53] method, which can be used using the PEFT library of the HuggingFace library.

3.3.1. Logistic Regression

Logistic Regression can be briefly said to be a statistical machine learning algorithm. The main and most important purpose of this algorithm, which is used for binary (two-class) classification problems, is to predict whether an observation belongs to a particular class.

Logistic regression, which can take numerical and categorical input values, returns values between 0 and 1 as output values. The general function of logistic regression given in Equation (1) is the w values weights, the x values features, and the b values bias value.

$$P(y = 1 / x) = \frac{1}{1 + e^{-(wx+b)}} \quad (1)$$

The formula and graph of the sigmoid function of the logistic regression algorithm, which stands out with its features such as being simple, interpretable and fast, are given in Figure 3.

$$\sigma(z) = \frac{1}{1 + e^{-z}}$$

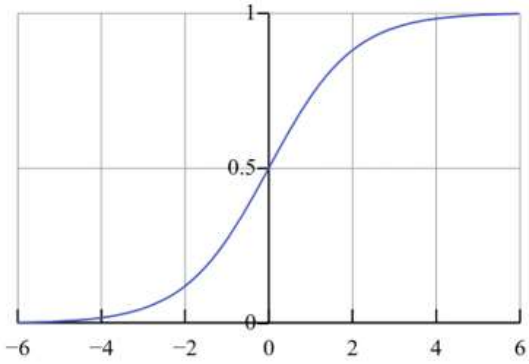

Figure 3. Sigmoid Function

3.3.2. LLMs (Large Language Models)

LLMs are artificial intelligence models produced with a very large amount of data set for the purpose of better understanding, communicating and producing natural language.
It emerged as a result of training billions of data consisting of books, websites, articles and all kinds of writings. Basically, thanks to its extraction of statistical patterns of language, it has a structure that can summarize, translate and even respond to the text data it receives as input.
In this study, the DistilBERT method, which is a faster and smaller version of the BERT method, which is one of the LLM models, but has similar performance, was used.
BERT (Bidirectional Encoder Representations from Transformers) is a groundbreaking LLM method in the field of Natural Language Processing thanks to the association method it establishes between both the previous word and the next word of the input word.
DistilBERT is the version of the BERT method with the knowledge distillation technique applied during training. The basic equation of the knowledge distillation technique is given in equation (2).

$$L_{distill} = a \cdot L_{CE} + (1 - a) \cdot T^2 \cdot L_{KL} \quad (2)$$

-L_{CE}, represents the Cross Entropy loss where the DistilBERT model is compared with the true labels.
-L_{KL}, shows the Kullback-Leiber Divergence data between DistilBERT and BERT model outputs.
- T, represents the temperature hyperparameter used to smooth the outputs.
- a, represents the weighting states of the two losses.

The features of DistilBERT simplified from the BERT method are given in Table 1.

Table 1. BERT vs DistilBERT

Feature	**DistilBERT**	**BERT**
Speed	%60 (faster)	Normal
Performance	Retains %97	High
Layers (number of)	6	12
Parameters (number of)	66M	110M
Training (time)	%40 (shorter)	Long

3.3.3. LoRA-Enhanced LLMs

LoRA (Low-Rank Adaption) is a parameter fine-tuning technique that allows transformer-based models like DistilBERT or large language models to be trained with much fewer parameters than necessary.

In other words, when DistilBERT is combined with LoRA, it is trained by adding only small adaptation layers, namely LoRA layers, and the need to train the entire model is eliminated. In this way, the cost is reduced as much as possible and high-level success is achieved even in data with limited resources with less computation.
While all weights of the model are continuously updated in the traditional fine-tuning method, in the LoRA-supported fine-tuning method, the existing weights are frozen and the low-dimensional LoRA layers working with them are processed as seen in Equation (3).

$$w^{\iota} = w + \Delta w = w + A \cdot B \quad (3)$$

The w values specified in the equation show the original weight matrix that does not change, while A and B show the small-sized matrices learned by LoRA. Figure 4 shows that the incoming text data is first processed in the DistilBERT transformer-based model after parameter fine-tuning and generating low layers with LoRA.

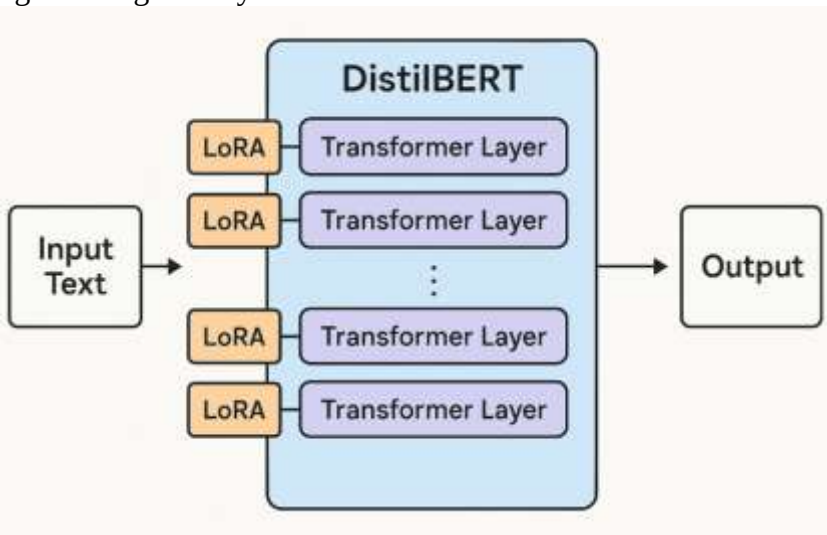

Figure 4. LoRA-Enhanced DistilBERT

3.4. Training Strategy

To ensure a common standard for training and testing data, all models are divided into 80% training data and 20% testing data. For Transformer-based LLMs and deep learning algorithms, the batch size is 128 and the maximum sequence length is 50. All models are tested for an equal number of epochs. The LLM+LoRA model, which is the focus of the study, is optimized with reduced memory, reduced computational cost, and efficient fine-tuning features.

3.5. Evaluation Metrics

While evaluating the performance of the models, 4 main factors were taken into consideration. Priority was given to the accuracy value, then the precision, recall and f1_score factors were evaluated. While these calculations were made, metrics belonging to the scikit-learn library were used for classical models, while the compute_metrics calculation method, which is a special metric of the HuggingFace library, was used for transformer-based models.

3.5.1. Accuracy, Precision, Recall, f1_score

In this study, 4 basic metrics were used to evaluate the results, primarily accuracy, precision, recall and f1_score.
In order to understand these metrics well, the term confusion matrix must first be understood. Because these 4 metrics are based on this confusion matrix table. An example confusion matrix table is given in Figure 5.

#	Actual Positive	Actual Negative
Predicted Positive	✓ TP (True Positive)	✗ FP (False Positive)
Predicted Negative	✗ FN (False Negative)	✓ TN (True Negative)

Figure 5. Confusion Matrix

Accuracy: It is the name given to the value obtained by dividing the examples that the model predicted correctly by the total predictions. Equation (4) shows the equation for calculating the accuracy value.

$$Accuracy = \frac{TP + TN}{TP + TN + FP + FN} \tag{4}$$

In cases where the data is balanced, it is the most well-known evaluation metric used to measure overall success.

Precision: The estimated result of the model is an indication of how much of the data it predicted as positive actually is positive. Equation 5 shows the calculation equation of the precision value.

$$Precision = \frac{TP}{TP + FP} \tag{5}$$

It is a measurement used to prevent false positives, such as spam filters in email systems not seeing real emails as spam.

Recall: It is a metric used to calculate how many true positives are predicted correctly, such as when the evaluation result of a cancer patient should not be negative. Equation (6) shows the calculation formula of the recall metric.

$$Recall = \frac{TP}{TP + FN} \tag{6}$$

F1-Score: The f1-score metric, calculated by taking the harmonic average of the Precision and Recall metrics, provides a balanced measurement. Equation (7) shows the formula for calculating the f1-score value.

$$F1 = 2 * \frac{Precision * Recall}{Precision + Recall} \tag{7}$$

It is an important metric for data where the data is unbalanced and the importance of precision and recall metrics increases.

4. RESULTS

The main focus of this study is to evaluate the performance increase that can occur when large language models (LLMs) are supported by a method such as LoRA, which can perform fine parameter tuning and increase model performance with less resource usage.

Table 2 presents the experimental results of the study. The 8 different models included in the study were evaluated with 4 different metrics, namely accuracy, precision, recall and f1_score.

Table 2. Comparison of models

#	precision	recall	f1-score	accuracy
Logistic Regression	0.7701	0.7708	0.7704	0.7640
Support Vector Machines	0.7458	0.7552	0.7505	0.7420
Random Forest	0.7403	0.7406	0.7405	0.7332
XGBoost	0.7114	0.7810	0.7446	0.7248
Convolutional Neural Network	0.7428	0.7251	0.7338	0.7297
Long Short-Term Memory	0.4863	1.0000	0.6543	0.5138
DistilBERT	0.8120	0.7961	0.8040	0.803
DistilBERT fine-tuned with LoRA	**0.8314**	**0.8116**	**0.8214**	**0.8238**

Among the evaluated models, the LoRA-supported DistilBERT model stood out with an accuracy value of 82.38%. DistilBERT, which reached an accuracy value of 80.3% without LoRA support, provided the second best performance.
On the other hand, when looking at traditional models, Logistic Regression provided the highest success with an accuracy value of 76.4%. Logistic Regression is followed by the SVM algorithm with an accuracy value of 74.2%.
Among the CNN and its algorithms that showed less success compared to other algorithms, CNN showed a moderate performance with an accuracy value of 72.97%, while LSTM exhibited the lowest performance with an accuracy value of 51.38%.
This result emphasizes the effectiveness of applying parameter-efficient fine-tuning methods such as LoRA on large language models (LLMs), especially in resource-constrained environments. The conclusion to be drawn from here is that LSTM becomes difficult to model effectively in short, noisy and informal texts such as tweets.
Figure 2 contains the visualization of the obtained results.

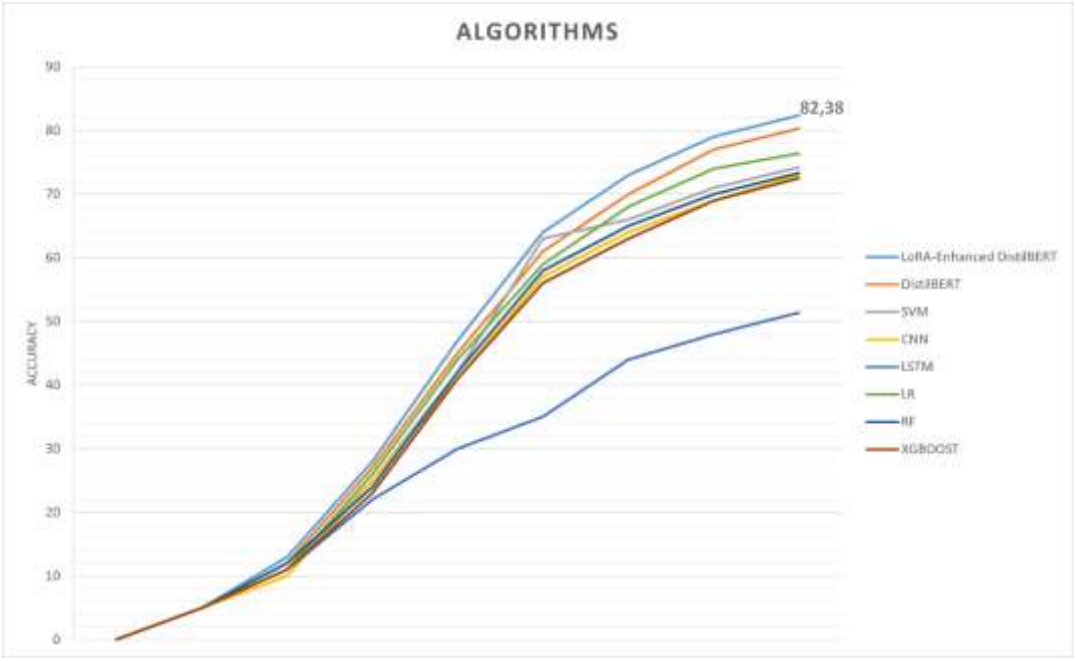

Figure 6. Accuracy comparisons of Models

To summarize, the LSTM, which provides the lowest performance, shows that it predominantly predicts a class when looking at the precision-recall analysis. This result indicates that the data

shows high recall-low precision in training and that more criteria should be evaluated without relying on accuracy alone.
In general, when the results are examined, LLM-based technologies have the potential to show high-level performance in sentiment analysis. The superior success shown by this model is not only based on accuracy, but also provides the opportunity to save resources and time when supported by methods such as LoRA.

5. CONCLUSION

In this study, the role of large language models (LLMs) and especially their support with strategic methods such as LoRA in improving the prediction results in performing sentiment analysis on social media data is shown. The Sentiment140 dataset, which contains 1.6 million labeled user data, was used for sentiment analysis. In order to have a fairer scope of the evaluation, the dataset was processed with machine learning algorithms such as Support Vector Machine (SVM), Random Forest (RF), Logistic Regression (LG) and XGBoost, deep learning algorithms such as CNN and LSTM, and transformer-based methods such as DistilBERT and LoRA-supported DistilBERT. The LoRA model was specifically focused on due to its features such as reducing resource consumption, showing more success with a limited number of examples, and being able to perform efficient fine-tuning.
The obtained results clearly show that LLM-based models are significantly more successful than traditional machine learning methods and deep learning methods. Adding strategies such as LoRA to LLM methods increases success, and at the same time achieves this with less resource consumption and less cost.
In the study, 8 different models were evaluated and LoRA-supported DistilBERT (LLM) showed the best performance with an accuracy value of 82.38%. DistilBERT model ranked second with an accuracy value of 80.3%. The most successful algorithm among traditional methods was Logistic Regression with an accuracy value of 76.4%.
The findings obtained in this study emphasize the high potential of using effective techniques such as LoRA, which can show high success with limited resources and can perform parameter fine-tuning, with LLMs in order to achieve the desired success in environments where resources are insufficient. It also provides adaptable predictions in subjects such as the classification of short texts, where model selection is important.
It is envisaged that this study will form the basis for Explainable Artificial Intelligence (XAI) applications that can be used in the analysis of low-resource areas and different, multilingual data sets, as well as to increase reliability.

REFERENCES

[1] Dorsey, J., Glass, N., Williams, E., & Stone, B. (2006). Twitter. Retrieved April, 21, 2018.
[2]. Kwak, H., Lee, C., Park, H., & Moon, S. (2010). What is twitter, a social network or a news media?., 591-600. https://doi.org/10.1145/1772690.1772751
[3]. Blank, G. (2016). The digital divide among twitter users and its implications for social research. Social Science Computer Review, 35(6), 679-697. https://doi.org/10.1177/0894439316671698
[4]. Mosleh, M. and Rand, D. (2024). Who is on twitter (“x”)? identifying demographic of twitter users.. https://doi.org/10.31235/osf.io/wxfcz
[5]. Mellon, J. and Prosser, C. (2017). Twitter and facebook are not representative of the general population: political attitudes and demographics of british social media users. Research & Politics, 4(3). https://doi.org/10.1177/2053168017720008
[6]. Shah, K., Mare, S., & Anderson, R. (2019). Understanding mobile money grievances from tweets., 1-6. https://doi.org/10.1145/3287098.3287123

[7]. Sinnenberg, L., DiSilvestro, C., Mancheno, C., Dailey, K., Tufts, C., Buttenheim, A., … & Merchant, R. (2016). Twitter as a potential data source for cardiovascular disease research. Jama Cardiology, 1(9), 1032. https://doi.org/10.1001/jamacardio.2016.3029
[8]. Alayba, A., Palade, V., England, M., & Iqbal, R. (2017). Arabic language sentiment analysis on health services., 114-118. https://doi.org/10.1109/asar.2017.8067771
[9]. Nugraha, M. and Dwita, V. (2023). The influence of social media usage on loyalty with customer satisfaction & brand trust as mediation variable. Banking & Management Review, 11(2), 1616-1640. https://doi.org/10.52250/bmr.v11i2.541
[10]. Tsugawa, S., Kikuchi, Y., Kishino, F., Nakajima, K., Itoh, Y., & Ohsaki, H. (2015). Recognizing depression from twitter activity., 3187-3196. https://doi.org/10.1145/2702123.2702280
[11]. Whiting, A. and Williams, D. (2013). Why people use social media: a uses and gratifications approach. Qualitative Market Research an International Journal, 16(4), 362-369. https://doi.org/10.1108/qmr-06-2013-0041
[12]. Istanbulluoğlu, D. (2017). Complaint handling on social media: the impact of multiple response times on consumer satisfaction. Computers in Human Behavior, 74, 72-82. https://doi.org/10.1016/j.chb.2017.04.016
[13]. Chifu, A. and Fournier, S. (2023). Sentiment difficulty in aspect-based sentiment analysis. Mathematics, 11(22), 4647. https://doi.org/10.3390/math11224647
[14]. Nandwani, P. and Verma, R. (2021). A review on sentiment analysis and emotion detection from text. Social Network Analysis and Mining, 11(1). https://doi.org/10.1007/s13278-021-00776-6
[15]. Sonkiya, P., Bajpai, V., & Bansal, A. (2021). Stock price prediction using bert and gan.. https://doi.org/10.48550/arxiv.2107.09055
[16]. Sánchez-Núñez, P., Heras-Pedrosa, C., & Peláez, J. (2020). Opinion mining and sentiment analysis in marketing communications: a science mapping analysis in web of science (1998–2018). Social Sciences, 9(3), 23. https://doi.org/10.3390/socsci9030023
[17]. Afifah, K., Yulita, I., & Sarathan, I. (2021). Sentiment analysis on telemedicine app reviews using xgboost classifier., 22-27. https://doi.org/10.1109/icaibda53487.2021.9689735
[18] Zuckerberg, M. (2004). Facebook.[Web]. Facebook: Cambridge, MA, 364.
[19]. Omar, A. and Ibrahim, W. (2021). A sentiment analysis of egypt’s new real estate registration law on facebook. International Journal of Advanced Computer Science and Applications, 12(4). https://doi.org/10.14569/ijacsa.2021.0120481
[20]. Liu, R., Shi, Y., Ji, C., & Jia, M. (2019). A survey of sentiment analysis based on transfer learning. Ieee Access, 7, 85401-85412. https://doi.org/10.1109/access.2019.2925059
[21]. Sureshbhai, S. and Nakrani, T. (2024). A literature review : enhancing sentiment analysis of deep learning techniques using generative ai model. International Journal of Scientific Research in Computer Science Engineering and Information Technology, 10(3), 530-540. https://doi.org/10.32628/cseit24103204
[22]. Bordoloi, M. and Biswas, S. (2023). Sentiment analysis: a survey on design framework, applications and future scopes. Artificial Intelligence Review, 56(11), 12505-12560. https://doi.org/10.1007/s10462-023-10442-2
[23]. D’Aniello, G., Gaeta, M., & Rocca, I. (2022). Knowmis-absa: an overview and a reference model for applications of sentiment analysis and aspect-based sentiment analysis. Artificial Intelligence Review, 55(7), 5543-5574. https://doi.org/10.1007/s10462-021-10134-9
[24]. wahhab, A. and KareemabdulHassan, A. (2019). Proposed aspect based sentiment analysis system for english reviews. Journal of Al-Qadisiyah for Computer Science and Mathematics, 11(2), 22-36. https://doi.org/10.29304/jqcm.2019.11.2.559
[25]. Tang, H., Liu, H., Xiao, X., & Wu, H. (2021). A multimodal sentiment dataset for video recommendation.. https://doi.org/10.48550/arxiv.2109.08333

[26]. Wang, W. (2024). Exploration of the application of multimodal model in psychological analysis. Applied and Computational Engineering, 112(1), 115-122. https://doi.org/10.54254/2755-2721/2024.17918
[27]. Venerito, V. and Iannone, F. (2024). Large language model-driven sentiment analysis for facilitating fibromyalgia diagnosis. RMD Open, 10(2), e004367. https://doi.org/10.1136/rmdopen-2024-004367
[28]. Jin, J. (2025). Harnessing the power of large language models for real-world sentiment classification on social media. Advances in Economics Management and Political Sciences, 156(1), 214-224. https://doi.org/10.54254/2754-1169/2025.20662
[29]. Malgaroli, M., Hull, T., Zech, J., & Althoff, T. (2023). Natural language processing for mental health interventions: a systematic review and research framework. Translational Psychiatry, 13(1). https://doi.org/10.1038/s41398-023-02592-2
[30]. Rathje, S., Mirea, D., Sucholutsky, I., Marjieh, R., Robertson, C., & Bavel, J. (2024). Gpt is an effective tool for multilingual psychological text analysis. Proceedings of the National Academy of Sciences, 121(34). https://doi.org/10.1073/pnas.2308950121
[31]. Rahmadian, A. (2024). Public sentiment towards mandatory halal certification: a large language model (llm) approach. Likuid Jurnal Ekonomi Industri Halal, 4(2), 1-15. https://doi.org/10.15575/likuid.v4i2.35185
[32]. Krugmann, J. and Hartmann, J. (2024). Sentiment analysis in the age of generative ai. Customer Needs and Solutions, 11(1). https://doi.org/10.1007/s40547-024-00143-4
[33]. Nešić, M., Rujević, B., Stanković, R., Škorić, M., & Petalinkar, S. (2024). ‘advancing sentiment analysis in serbian literature: a zero and few–shot learning approach using the mistral model., 58-70. https://doi.org/10.47810/clib.24.05
[34]. Papasotiriou, K., Sood, S., Reynolds, S., & Balch, T. (2024). Ai in investment analysis: llms for equity stock ratings., 419-427. https://doi.org/10.1145/3677052.3698694
[35]. Hutson, J. and Ratican, J. (2024). Advancing sentiment analysis through emotionally-agnostic text mining in large language models (llms). J Biosen and Bioelec Res, 1-8. https://doi.org/10.47363/jbber/2024(2)118
[36]. Hu, J., Shen, Y., Wallis, P., Allen-Zhu, Z., Li, Y., Wang, S., … & Chen, W. (2021). Lora: low-rank adaptation of large language models.. https://doi.org/10.48550/arxiv.2106.09685
[37]. Hu, Y., Xie, Y., Wang, T., Chen, M., & Pan, Z. (2023). Structure-aware low-rank adaptation for parameter-efficient fine-tuning. Mathematics, 11(20), 4317. https://doi.org/10.3390/math11204317
[38]. Fujiwara, H., Kimura, R., & Nakano, T. (2024). Modify mistral large performance with low-rank adaptation (lora) on the big-bench dataset.. https://doi.org/10.21203/rs.3.rs-4440421/v1
[39]. Zeng, S., Wang, D., & Xu, D. (2023). Peft-sp: parameter-efficient fine-tuning on large protein language models improves signal peptide prediction.. https://doi.org/10.1101/2023.11.04.565642
[40]. Valipour, M., Rezagholizadeh, M., Kobyzev, I., & Ghodsi, A. (2023). Dylora: parameter-efficient tuning of pre-trained models using dynamic search-free low-rank adaptation., 3274-3287. https://doi.org/10.18653/v1/2023.eacl-main.239
[41]. Sisoka, B. and Robinson, W. (2024). Optimizing large language models with multi-degree low-rank approximations.. https://doi.org/10.21203/rs.3.rs-4966694/v1
[42]. Zhang, Y., Li, Y., & Liu, J. (2024). Unified efficient fine-tuning techniques for open-source large language models.. https://doi.org/10.21203/rs.3.rs-4660140/v1
[43]. Go, A., Bhayani, R. and Huang, L., 2009. Twitter sentiment classification using distant supervision. CS224N Project Report, Stanford, 1(2009), p.12.

[44]. Wolf, T., Debut, L., Sanh, V., Chaumond, J., Delangue, C., Moi, A., ... & Rush, A. M. (2019). Huggingface's transformers: State-of-the-art natural language processing. arXiv preprint arXiv:1910.03771.
[45]. https://www.tensorflow.org/about/bib?hl=tr
[46]. Cortes, C., & Vapnik, V. (1995). Support vector machine. Machine learning, 20(3), 273-297.
[47]. Wright, R. E. (1995). Logistic regression.
[48]. Chen, T., & Guestrin, C. (2016). XGBoost: A Scalable Tree Boosting System. In Proceedings of the 22nd ACM SIGKDD International Conference on Knowledge Discovery and Data Mining (pp. 785–794). New York, NY, USA: ACM. https://doi.org/10.1145/2939672.2939785
[49]. Breiman, L. (2001). Random forests. Machine learning, 45, 5-32.
[50]. Schmidhuber, J. (2015). Deep learning in neural networks: An overview. Neural networks, 61, 85-117.
[51]. Hochreiter, S., & Schmidhuber, J"urgen. (1997). Long short-term memory. Neural Computation, 9(8), 1735–1780.
[52]. Sanh, V., Debut, L., Chaumond, J., & Wolf, T. (2019). DistilBERT, a distilled version of BERT: smaller, faster, cheaper and lighter. arXiv preprint arXiv:1910.01108.
[53]. Hu, E. J., Shen, Y., Wallis, P., Allen-Zhu, Z., Li, Y., Wang, S., ... & Chen, W. (2022). Lora: Low-rank adaptation of large language models. ICLR, 1(2), 3.

KİM ŞEHİT OLMAK İSTERSE ÂTİKE İLE EVLENSİN DARB-I MESELİNİN İZİNDE ÂTİKE BİNT ZEYD: ŞEHİTLERİN HANIMI-KADIN ŞAİRLERİN ÖNCÜSÜ -BİR KADIN SAHÂBÎ PORTRESİ-

Prof. Dr. Ahmet GÜZEL
Department of History Education, Division of Turkish and Social Sciences Education, Ahmet Keleşoğlu Faculty of Education, Necmettin Erbakan University, 42090, Meram/Konya, Türkiye
ORCID:0000-0003-4569-0386

ÖZET
Bu çalışmanın amacı, İslam tarihinde "Kim şehit olmak isterse Âtike ile evlensin" darb-ı meseliyle anılan sahabî hanım Âtike bint Zeyd'in hayatını, kişiliğini ve edebî yönünü incelemektir. Nitel araştırma yöntemiyle yapılan araştırmada geniş bir literatür taramasına başvurulmuş ve doküman analizi tekniği kullanılmıştır. Elde edilen verilerin karşılaştırılmasıyla yapılan değerlendirmede şu bulgulara ulaşılmıştır: Kureyş kabilesinin Adî koluna mensup olan Âtike, sahabî kadınlar arasında seçkin bir konuma sahiptir. Haniflerden Zeyd b. Amr'ın kızı ve Aşere-i Mübeşşere'den Saîd b. Zeyd'in kardeşi olmasının yanı sıra fizikî güzelliği, örnek ahlakı, incelikli zekâsı, belagat ve fesahati ve şiirdeki istidadı onu bu konuma ulaştıran başlıca vasıflarıdır. Hayatı boyunca Abdullah b. Ebû Bekir, Hz. Ömer ve Zübeyr b. Avvâm'la olmak üzere üç şehit sahabîyle evlenmiş ve Medine halkı tarafından "şehitler hanımı" olarak anılmıştır. O, Talha b. Ubeydullah ve Hz. Ali'nin yaptığı evlilik tekliflerini kabul etmemiştir. Hz. Hüseyin'le evlilik yaptığına, Kerbelâ'da yanında olduğuna ve onun için mersiye söylediğine dair iddialar tarihî açıdan tutarsız görünmektedir. Âtike, güçlü şahsiyeti, dindarlığı, ahlakî olgunluğu ve açık sözlülüğüyle dönemindeki kadın sahabîler arasında dikkat çeken model kadın sahabî portrelerinden biridir. O, edebî yönüyle de temayüz etmektedir. Şehit olan kocaları ve Hz. Peygamberimiz için terennüm ettiği mersiyelerden derin bir duyguya, güçlü bir anlatım gücüne ve şiir konusunda yetkin bir tedai kudretine sahip olduğu anlaşılmaktadır. Bu yönleriyle İslam medeniyetinde iz bırakmış kadın şairlerden birisi olma vasfını haiz olduğunu söylemek mümkündür.
Anahtar kelimeler: Âtike bint Zeyd, Zeyd b. Amr, Şehitler Hanımı, Şiir, Abdullah b. Ebû Bekir

ATIKAH BINT ZAYD: THE WIFE OF MARTYRS - THE PIONEER OF WOMEN POETS - A PORTRAIT OF A FEMALE COMPANION IN THE FOOTSTEPS OF THE PROVERB: "LET HIM WHO WISHES TO BE A MARTYR MARRY ATIKAH"

ABSTRACT
The purpose of this study is to examine the life, personality, and literary aspects of the female Companion ('Ātika bint Zayd), who is known in Islamic history by the proverb, "Whoever wishes for martyrdom should marry 'Ātika." Utilizing a qualitative research methodology, the study employed an extensive literature review and document analysis technique. The evaluation conducted through the comparison of the obtained data yielded the following findings:
'Ātika, who belonged to the 'Adī branch of the Quraysh tribe, holds an elite position among the female Companions. Her primary distinguishing attributes that elevated her to this status include being the daughter of Zayd b. 'Amr (one of the *Ḥanīfs*) and the sister of Saʿīd b. Zayd (one of the *al-'Ashara al-Mubashshara* - the Ten Promised Paradise), alongside her physical beauty, exemplary moral character, subtle intelligence, eloquence (*balāghah* and *faṣāḥah*), and poetic talent (*isti'dād*).

Throughout her life, she married three Companions who attained martyrdom: 'Abdullah b. Abū Bakr, 'Umar b. al-Khaṭṭāb, and al-Zubayr b. al-'Awwām, earning her the epithet "The Wife of Martyrs" among the people of Medina. She declined marriage proposals from Ṭalḥa b. 'Ubaydullāh and 'Alī b. Abī Ṭālib. Claims suggesting a marriage to Ḥusayn b. 'Alī, her presence at Karbalā', and her composing elegies for him appear historically inconsistent.
'Ātika stands out as a model female Companion due to her strong personality, piety, moral maturity, and outspokenness among the women of her era. Furthermore, she is distinguished by her literary flair. The elegies (*marāthī*) she composed for her martyred husbands and the Prophet Muḥammad demonstrate a profound emotional depth, powerful expressive ability, and a masterful evocative competence in poetry. Thus, it is reasonable to assert that she holds the distinction of being one of the female poets who left a lasting imprint on Islamic civilization.
Keywords: 'Ātika bint Zayd, Zayd b. 'Amr, Wife of Martyrs, Poetry, 'Abdullah b. Abū Bakr

GİRİŞ

İslam tarihinde kadın sahabîler, dinî vecibelerinin yanında toplumsal, ahlakî ve edebî sahalarda da ciddi anlamda kendilerinden söz ettirmişlerdir. Bu kadın sahabîlerden biri de hem yaşadığı çağda hem de sonraki dönemlerde ardında derin izler bırakan Âtike bint Zeyd'dir. Köklü bir dinî ve ahlakî geleneğin temsilcisi olan Âtike'nin hayatı inançla, ibadetle, güzel ahlakla, iradeyle ve şiirle örülmüştür. O, Abdullah b. Ebû Bekir, Hz. Ömer ve Zübeyr b. Avvâm gibi sahabe ileri gelenlerinden üç kişiyle yaptığı evlilikleri sebebiyle "Kim şehit olmak isterse Âtike ile evlensin" darb-ı meseliyle şöhrete kavuşmuştur. Fakat onu şöhrete ulaştıran önemli özelliklerinden biri de terennüm ettiği şiirleriyle İslam medeniyetinde kadın şairlerin öncülerinden biri olmasıdır. Şehit düşen eşlerine ve Hz. Peygamberimiz'e söylediği mersiyelerden anlaşıldığına göre o incelikli bir duygusal zekâya, kuvvetli bir ifade istidadına, güçlü bir tedai kudretine ve estetik bir şiir diline sahiptir.

Bu çalışmanın amacı, dönemin kültürel yapısı ve kadınların edebî alana katkıları perspektifinden, Âtike bint Zeyd'in hayatını, kişiliğini ve edebî yönünü bütüncül bakış açısıyla incelemektir. Araştırma, nitel araştırma yöntemine dayalı olarak yürütülmüş ve doküman analizi tekniği kullanılmıştır. Konuyla ilgili geniş bir literatür taraması yapılmış elde edilen veriler karşılaştırmalı bir değerlendirmeye tâbi tutulmuştur. Ayrıca günümüze ulaşan şiirleri de dil, üslup ve muhteva zaviyesinden analiz edilmiş, edebî şahsiyetine yönelik ipuçları yakalanmış, böylece erken dönem İslam toplumunda kadın sahabîlerin sosyal ve kültürel alandaki varlığı ve bu alana katkıları ortaya konulmaya çalışılmıştır.

1. AİLESİ-DOĞUMU VE MÜSLÜMAN OLUŞU

Âtike bint Zeyd, Kureyş kabilesinin Adî koluna mensuptur. (Câhiz, 2003, 7/464) Kaynaklarda baba tarafından nesebi Âtike bt. Zeyd b. Amr b. Nüfeyl b. Abdüluzzâ b. Riyâh b. Abdullah b. Kurt b. Rezâh b. Adî b. Ka'b olarak verilmektedir. (İbn Hişâm, 1955, 1/253, 684; İbn Sa'd, 1990, 8/208) Annesi Fâtıma bint Ba'ce b. Melîh el-Huzâiyye'nin (İbnü'l-Kelbî, 1986, s. 106) künyesi Ümmü Kürz'dür. Müslüman olan ve Medine'ye hicret eden annesinin şeceresi şu şekilde kayıtlanmıştır: Ümmü Kürz bt. Hadramî b. Ammâr b. Mâlik b. Rebîa b. Lükeyz b. Mâlik b. Avf (İbn Sa'd, 1990, 8/208)

Haniflerden olan babasıyla ilgili kaynaklarda bir hayli malumat mevcuttur. Adalet konusunda hassas olan Zeyd b. Amr, hiçbir zaman putlara tapmamış, Yahudilik, Hristiyanlık ve başka dinlere intisap etmemiş, sadece Hz. İbrahim'in tevhid dinine bağlı kalmıştır. O, kavminin putlar adına kestikleri kurbanlardan yememiştir. (Buhârî, *Menâkıbü'l-Ensâr*, 24; Ahmed b. Hanbel, 1992, 1/189-190; Nesâî, *Menâkıb*, 13; İbn İshâk, 1978, s. 116; İbnü'l-Kelbî, 1986, s. 106; İbn Hişâm, 1955, 1/224) Rivayete göre o, Kâbe'de "Ey Kureyş topluluğu! Vallahi, bugün aranızda İbrahim'in dini üzere olan benden başka birisi yoktur!" (Buhârî, *Menâkıbü'l-Ensâr*, 24; Nesâî, *Menâkıb*, 13; İbn İshâk, 1978, s. 116; İbn Hişâm, 1955, 1/224) demiştir. Onun, "Allah'ım! Şayet katında en sevimli ibadet şekli nedir bilseydim, sana o şekilde ibadet ederdim

ancak bilmiyorum" sözü, (İbn İshâk, 1978, s. 116; İbn Hişâm, 1955, 1/224) ibadet konusunda da bir arayış içinde olduğunu göstermektedir. Aynı zamanda şair olan Zeyd'in tevhid temalı şiirleri günümüze ulaşmıştır. (İbn İshâk, 1978, s. 118; İbn Hişâm, 1955, 1/226-227) O, din konusundaki arayışlarını muhtelif beldelere giderek de sürdürmüş ancak hanımı Safiyye'nin ispiyonuyla amcası Hattâb b. Nüfeyl tarafından cezalandırılmıştır. (İbn Hişâm, 1955, 1/229) Hz. Peygamber onun hakkında "Zeyd, hak dini arıyordu, bu arayış içindeyken de vefat etti. O, kıyamet günü tek başına bir ümmet olarak gelecektir." demiştir. (Ahmed b. Hanbel, 1992, 1/189-190; İbn İshâk, 1978, s. 119; İbnü'l-Kelbî, 1986, s. 106)

Âtike'nin kardeşi Saîd b. Zeyd b. Amr, Cennetle müjdelenen on sahabîden (Aşere-i Mübeşşere'den) biridir. (İbnü'l-Kelbî, 1986, s. 106; İbn Hibbân, 1973, 3/324)

Doğum yılıyla ilgili bilgi bulunmayan Âtike bint Zeyd, Hz. Peygamber'e inananlar safına katılmış ve Medine'ye hicret etmiştir. (Medâinî, 1972, s. 61-62; İbn Sa'd, 1990, 8/208; İbn Abdülberr, 1982, 4/1877; İbnü'l-Cevzî, 1992, 5/191)

Sahabe hanımlar arasında güzelliği, bilgisi, fesâhat ve belâgatiyle dikkat çeken, güzel ahlak sahibi bir sahabî olarak temayüz etmiştir. (İbn Hibbân, 1973, 3/324; Fârisî, t.y., 2/495; İbnü'l-Cevzî, 1962, 647; Nüveyrî, 2002, 19/137; İbn Kesîr, 1988, 6/389) Son derece zeki bir şair olan Âtike, aklî olgunluğa sahip, fikirlerinde güçlü ve etkileyici bir şahsiyet olarak dikkat çekmektedir. (Câhiz, 2003, 7/464; Tebrizî, t.y., 1/460) Kaynakların naklettiği rivayetlerden anlaşıldığına göre o, ibadetlerine düşkün, Hz. Peygamber'e ve ehlibeytine de son derece sevgi ve saygı dolu, iffet ve namus konularında hassas, açık sözlü ve nezaketli bir hanım idi. (İbn Sa'd, 1990, 2/252-253; Makrîzî, 1999, 14/602; İbn Abdülberr, 1982, 4/1879; Safedî, 2000, 16/319; H. Mehmed Zihnî, 1982, 2/28)

Âtike b. Zeyd, 40/660 (Ziriklî, 1976, 3/242; Çubukçu, 1991, s. 73-74) veya yaklaşık 43/663 (Câhiz, 2003, 7/464) yılında vefat etmiştir.

2. EVLİLİKLERİ: ŞEHADET DARB-I MESELİNİN OLUŞUMU

İlk olarak Hz. Ali (Çubukçu, 1991, s. 74) veya Abdullah b. Ömer'in (Tebrizî, t.y., 1/460), söylediği "Kim şehit olmak isterse Âtike bint Zeyd ile evlensin" sözü, Medine halkı arasında darbımesel haline gelmiştir. (Tebrizî, t.y., 1/460; İbnü'l-Cevzî, 1992, 5/110; İbnü'd-Devâdârî, 1961, 3/344) Âtike bint Zeyd'in evlendiği kişilerin sayısı ve isimleri hakkında farklı rivayetler nakledilmiştir. Onun Ubeyde b. Hâris, Abdullah b. Ebû Bekir, Zeyd b. Hattâb, Hz. Ömer, Zübeyr b. Avvâm, Hz. Hüseyin, Muhammed b. Ebû Bekir ve Amr b. Âs ile evlendiğine dair muhtelif rivayetler aktarılmıştır. Ancak onun Abdullah b. Ebû Bekir, Ömer b. Hattâb ve Zübeyr b. Avvâm (İbnü'd-Devâdârî, 1961, 3/344) ile evlilikleriyle ilgili verilen bilgiler tarihî olaylarla uyuşmakta ve daha isabetli görünmektedir.

2.1.Abdullah b. Ebû Bekir ile Evliliği

Âtike, Medine'ye hicret ettikten sonra ilk evliliğini Abdullah b. Ebû Bekr ile yaptı. (Medâinî, 1972, s. 61-62; Zübeyrî, t.y., s. 277; İbn Habîb, 1942, s. 437; Harâitî, 2000, 1/224; İbn Abdülberr, 1982, 4/1877; İbnü'l-Cevzî, 1992, 5/191) Güzelliği ve cazibesiyle kocasını etkileyerek onun cihat etmek ve namazları cemaatle kılmak gibi dinî sorumluluklarını gereği gibi yerine getirememesine sebep olması üzerine Hz. Ebû Bekir, oğluna ısrarlı bir şekilde hanımını boşamasını söylemişti. Abdullah karısından ayrılmış, son derece üzülmüş ve bu ayrılıktan duyduğu acıyı içli mısralarla terennüm etmişti. Oğlunun ıstırabını duyan Hz. Ebû Bekir, onun yeniden Âtike'ye dönmesine izin vermiştir. (Medâinî, 1972, s. 61-62; Zübeyrî, t.y., s. 277; Harâitî, 2000, 1/224; İbn Abdülberr, 1982, 4/1877; İbnü'l-Cevzî, 1992, 5/191)

Abdullah b. Ebû Bekir, mecburi olarak, -erkeğe iddet süresi içerisinde tekrar dönüş yapma imkânı veren, eşler arasındaki nikâh bağını sonlandırmayan ric'î talâkla- boşadığı eşiyle tekrar evlilik hayatını devam ettirmiştir. O, kendinden sonra kimseyle evlenmemesi şartıyla malının bir kısmını hanımına bağışlamıştır. (İbn Sa'd, 1990, 8/209; Buhârî, 1988, 1/46; Fârisî, t.y., 2/495; İbn Abdülberr, 1982, 4/1878)

Tâif Savaşı'nda (8/630) Ebû Mihcen es-Sekafî'nin attığı ok Abdullah'ı yaralamış ve bu yara ölümüne sebep olmuştur. (Tebrizî, t.y., 1/460)

2.2.Hz. Ömer ile Evliliği

Rivayete göre Abdullah vefat etmeden önce "Kendisinin ölümünden sonra kimseyle evlenmeyeceğine" dair Âtike'ye yemin ettirmişti. Abdullah vefat edince Hz. Ömer, Âtike'yle evlenmek istedi. Ancak o, Abdullah'ın kendisine bu konuda yemin ettirdiğini söyledi. Hz. Ömer, ona yemini için kefaret öderse, evliliğe engel kalmayacağını ifade etti. Âtike bu konuda Hz. Ali'nin görüşünü de istedi. Ve onun da aynı paralelde verdiği fetva neticesinde Hz. Ömer'le evlenmeyi kabul etti. Hz. Ömer, Âtike'ye yemininin kefaretini ödemesi için 20 dinar gönderdi. (İbnü'l-Cevzî, 1982, s. 214)

Bir başka rivayette Abdullah'ın Âtike'ye kendisinden sonra kimseyle evlenmeme konusunda şarta bağlı olarak mal verdiği, Âtike bu malı Abdullah'ın mirasçılarına iade ettikten sonra 12/633 yılında Hz. Ömer'le evlendiği ifade edilmiştir. (İbn Sa'd, 1990, 8/209; Buhârî, 1988, 1/46; Taberî, 1967; 3/385; İbn Abdülberr, 1982, 4/1878)

O, Hz. Ömer'den namazlarını Mescid'de cemaatle kılması için kendisine müsaade etmesini istemiş, Hz. Ömer de ona bu izni vermişti. Nakledildiğine göre namaz kıldırırken Hz. Ömer'e suikast düzenlendiğinde Âtike de Mescid'de namaz kılanların arasındaydı (San'ânî, 2013, 3/414; İbn Sa'd, 1990, 8/209)

Âtike bt. Zeyd'in çocuklarıyla ilgili olarak Hz. Ömer'le evliliğinden doğan Iyâd b. Ömer'den (Zübeyrî, t.y., s. 349; İbn Sa'd, 1990, 3/201; Darekutnî, 1993, s. 66; İbn Şebbe, 1979, 2/655; İbn Hazm, 1992, s. 152) başka herhangi bir çocuğunun ismine rastlanmamaktadır.

2.3.Zübeyr b. Avvâm ile Evliliği

Hz. Ömer vefat edince Talha b. Ubeydullah ve Zübeyr b. Avvâm, Âtike'yle evelenmek istemiş ama Âtike, Talha b. Ubeydullah'ın teklifini geri çevirmiş, (İbnü'l-Cevzî, 1982, s. 214) Zübeyr b. Avvâm'la evlenmiştir. (İbn Habîb, 1942, s. 437; H. Mehmed Zihnî, 1982, 2/31)

Zübeyr b. Avvâm, kıskançlığı sebebiyle hanımının dışarıya çıkmasını, Mescid'e gidip namaz kılmasını istemiyor, Âtike ise ısrarla namazlarını Mescid'de kılmayı arzuluyordu. Bir gün Âtike Mescid'de vakit namazlarından birini kılıp evine dönerken, Zübeyr kendisini kamufle ederek onun kolundan tutmuş, Âtike hemen oradan uzaklaşmış ve bir daha Mescid'e, cemaate gitmemişti. Zübeyr b. Avvâm, olanlardan habersiz bir tavırla, ona Mescid'e neden gitmediğini sorunca, o, "Halk azmış, iffet namus konusunda duyarsızlaşmış, artık benim Mescid'e gitmem çok mümkün görünmüyor." demiştir. (İbn Abdülberr, 1982, 4/1879; Safedî, 2000, 16/319)

Zübeyr b. Avvâm, Cemel Vak'ası'ndan (36/656) dönerken yolda Vadi's-Siba' denilen yerde bir ağaç altında uyurken Amr b. Cürmûz tarafından şehit edilmiş, (Temîmî, 1984, s. 108; İbn Abdülberr, 1982, 4/1879; İbn Asâkir, 1995, 18/426-427, 435; İbnü'd-Devâdârî, 1961, 3/344; Zehebî, 1985, 1/67) Zübeyr'in vefatı sonrası Âtike'ye 80.000 dirhem miras kalmıştır. (Zehebî, 1985, 1/67; 3/48)

2.4.Hz. Ali'nin Evlilik Teklifi

Zübeyr b. Avvâm'ın şehit edilmesinden sonra Hz. Ali, Âtike'ye evlilik teklif etmiş, o "Ey Mü'minlerin Emîri, ben, her kimle evlendiysem o şehit olmuştur. Sizin de aynı akıbete uğramanızı istemem." diyerek, bu teklifi nazikçe reddetmiştir. (İbnü'l-Esîr, 1997, 2/431; Safedî, 2000, 16/319)

2.5.Hz. Hüseyin'le Evliliği İddiası

Bazı rivayetlere göre Zübeyr b. Avvâm'ın şehadetinden sonra Âtike, Hz. Hüseyin b. Ali ile evlenmiştir. Aynı kaynaklar şu malumatı da nakletmişlerdir: Kerbelâ'da Hz. Hüseyin şehit düştüğünde, Âtike ilk olarak onun başını topraktan kaldıran kişi oldu, yemin ederek bir daha evlenmeyeceğini söyledi ve Hz. Hüseyin için şu mersiyeyi dillendirdi:

"Ey Hüseyin'im! Seni unutmadım
Düşmanların dişlerine mızraklarına hedef oldun

Kerbelâ'da belânın içinde saralı gibi terk ettiler seni perişan halde

Kerbelâ'dan sonra ne yağmur yağdı ne de başka bir nimet." (Tebrizî, t.y., 1/460; Yâkût el-Hamevî, 1995, 4/445; Yemût, 1934, s. 168; H. Mehmed Zihnî, 1982, 2/28; Rızâeddîn, 2020, s. 282)

Âtike'nin Hz. Hüseyin'le evli olduğuna ve Kerbelâ'da onun şehadetini görüp şiir söylediğine dair nakledilen bu rivayetlerde anakronizm sorunu vardır. Türkiye Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi "Âtike bint Zeyd" maddesini yazan Asri Çubukçu da "Âtike'nin Hz. Ali'nin oğlu Hüseyin'le evlendiği ve hatta Kerbelâ'da Hz. Hüseyin'in şehid edildiğini gördüğü, onun yüzünü topraktan kaldırarak bu feci cinayeti işleyenleri lânetlediği ve Hz. Hüseyin'e bir mersiye ile ağladığı da rivayet edilmektedir." demekte; aynı zamanda Âtike'nin vefat yılını 40/660 yılı olarak vermektedir. (Çubukçu, 1991, s. 73-74) Âtike'nin vefatıyla ilgili bir diğer rivayet de 43/663 yılıdır. (Câhiz, 2003, 7/464)

Kerbelâ Vak'ası, 10 Muharrem 61/10 Ekim 680 tarihinde gerçekleşmiş ve Hz. Hüseyin de bu yılda şehit olmuştur. Öte yandan Kerbelâ Vak'ası'nda Hz. Hüseyin'in yanında bulunan hanımı, Sükeyne'nin de annesi olan Rübâb bint İmrü'l-Kays'tır. O, Kerbelâ'da Hz. Hüseyin'in şehadetinden sonra Şam'a getirilen kadınlardan biridir. (İbn Asâkir, 1995, 69/119) Bu durumda Hz. Hüseyin'in şehadetinden 18 veya 21 yıl önce vefat eden Âtike'nin Kerbelâ Vak'ası'nda bulunması imkân dahilinde görünmemektedir. Onun Hz. Hüseyin ile evliliği konusunda nakledilen rivayetlerde de ortak nokta Kerbelâ Vak'ası'yla ilgili olan hususdur. Dolayısıyla "Âtike'nin Hz. Hüseyin ile evli olduğu ve Kerbelâ Vak'ası'nda yanında bulunduğu" rivayetinin temkinli karşılanması gerekmektedir.

3. EDEBÎ YÖNÜ: ÂTİKE BİNT ZEYD'İN ŞAİRLİĞİ VE ŞİİRLERİ

Âtike bt. Zeyd, şiir sanatına hâkim ve emsalleri arasında şairlik konusunda öne çıkan isimlerden biridir. Onun babasına, evlendiği tüm eşlerine ve Hz. Peygamber'e söylediği mersiyelerinde (Ziriklî, 1976, 3/242) şiir konusundaki yetkinliği net bir şeklide görülmektedir. O, şiirlerinde seçtiği kelimelerden, edebî sanatlara değin tüm teknikleri büyük bir ustalıkla kullanmıştır.

Kocası Abdullah b. Ebû Bekir'in vefatından sonra söylediği mersiye son derece içten mısralardan oluşmuştur. O, Abdullah'ı Hz. Peygamber ve Hz. Ebû Bekir'den sonra kusursuz bir kişi olarak nitelemiş ve onun şehadetinin kendisini acılara gark eden büyük bir musibet olduğunu söylemiştir. Abdullah'ın savaş meydanındaki kahramanlığını, yiğitliğini ve korkusuzca savaştığını mübalâğa sanatıyla anlatmıştır. Sonra sevgisinin verdiği içten bir samimiyetle, kendisini duyamayacağını bildiği halde tecâhül-i ârif sanatına başvurmuş ve kocasına şu mısralarla seslenmiştir:

> "Yemin ederim ki gözlerim senin için hep yaşlı (üzgün) kalacak
> Ve derim (tenim) daima toz içinde yaslı olacak sararıp solacak. (Zübeyrî, t.y., s. 277; İbn Kuteybe, 2002, 4/112; Fârisî, t.y., 2/495; Tebrizî, t.y., 1/460; İbnü'l-Cevzî, 1962, s. 647; Yemût, 1934, s. 168)
> Allah, onun gibisini görüp gözleri şaşanın gözlerine rahmet etsin
> Savaşın en şiddetli anında en cömert en cesur ve en sabırlı genç o idi. (Fârisî, t.y., 2/496; Tebrizî, t.y., 1/460; Yemût, 1934, s. 168)
> Mızraklar üzerine çevrildiğinde o korkusuzca ölümün içine dalardı göğüs göğse çarpışırdı
> Ölüme o kadar gözü kara girerdi ki ölüm bile kızarır gibi görünürdü (kanlar içinde kalırdı). (Tebrizî, t.y., 1/460; İbnü'l-Cevzî, 1962, s. 647; Yemût, 1934, s. 168)
> Zaman boyunca güvercinlerin ormanda cıvıldaması bile neşelendirmedi
> Geceler sabahın aydınlığıyla kovalanmadı
> En hayırlı insanın ardından yas tuttum
> Peygamberlerinden sonra ve Ebû Bekr'in ardından hiçbir eksiklik göstermedi" (Yemût, 1934, s. 168)

Şiirde Âtike'nin ölen kocasına duyduğu derin üzüntünün yansıması görülmektedir. O, kocasına duyduğu özlemin ve hüznün ömür boyu süreceğini ve yasının hiç dinmeyeceğini belirtmiştir. "Tenim daima toz içinde yaslı olacak" ifadesi yas tutan kişinin perişan halini ve kendini ihmal ettiğini simgelemektedir. Beyitlerde hayal gücüyle oluşturulmuş anlamlı tasvirler dikkati çekmektedir. Benzetmeler, çağrışımlar ve semboller mükemmel şekilde kullanılmıştır. Örneğin sertliği "mızrağın kızarmasıyla" sembolize etmiştir. Şiirde mübalağa, teşhis ve teşbih sanatları da yerli yerince kullanılmıştır.

Abdullah'ın şehadetinin ardından evlendiği Hz. Ömer'in şehadeti sonrasında Âtike yine estetik sözlerini şiir ipliğine dizmiştir. İç dünyasını gözlerine anlatmış ve ondan bir istekte bulunmuştur:

> "Ey göz akıt yaşlarını ve feryadını
> O soylu imamın şehadeti için yorulma dök gözyaşlarını
> Kader savaş ve yardım gününde tanınmış süvariden cengâverden mahrum bıraktı beni
> O ki zamanın yardımcısı mahrum ve acı çekenlerin öncüsü insanların hamisi
> Ey göz sadece ağlama aynı zamanda zengin olsun fakir olsun git söyle onlara ölmelerini
> Ölsünler çünkü ölüm ona acı dolu kader kadehini içirdi" (Medâinî, 1972, s. 63-64; İbn Abdülberr, 1982, 4/1878; Yemût, 1934, s. 169; H. Mehmed Zihnî, 1982, 2/30-3)

Bu mısralarda da imgesel bir anlatım söz konusudur. Teşhis-intak sanatına başvuran Âtike, Hz. Ömer'in üstün faziletlerini ve onu kaybetmenin hüznünü yaşamaktadır. Diğer insanları da hüznüne ortak olmaya çağırmaktadır. Ne var ki ölümün, insana kaçamayacağı acı dolu kaderini yaşatacağını ve herkesin sonunda bu kaderi tatmak zorunda olduğunu bir anlamda ölüm karşısındaki çaresizliği estetik bir şekilde aktarmaktadır.

Hz. Ömer için söylediği başka bir şiirinde şu mısralara yer vermiştir:

> "Ruhu acılarıyla baş başa kaldı aşırı (uzun süre) uykusuz kalmaktan gözlerim yorgun düştü
> Kefenlere sarılmış o bedene Allah rahmet etsin
> Bu borcunu ödeyemeyen efendi için bir yas ve kederdir
> Allah tek başına onu sefere terk etmemiştir." (Fârisî, t.y., 2/498; Tebrizî, t.y., 1/461-462)

İlk mısralarda ruhen ve bedenen çektiği acıyı dillendiren Âtike, artık dünyaya veda edip ahirete göçen, kefene sarılmış kocasına Allah'tan rahmet dilemekte; Allah'ın ona merhamet edeceğini de edebî bir şekilde ifade etmektedir. Esasen son iki mısra şiir tekniği açısından mükemmeldir. Nesirle anlatılamayanın kafiyeyle anlatılması olarak nitelenebilecek, ustaca söylenmiş mısralardır Âtike'nin mısraları. O, ölümün birtakım arzularını gerçekleştiremeyen bir insan için keder ve pişmanlıklarla dolu bir olay olduğunu dillendirmektedir. Ama Allah'ın kulunu bu son yolculukta yalnız bırakmayacağından ve merhametiyle muamele edeceğinden de ümitlidir.

Hz. Ömer'den sonra Zübeyr b. Avvâm'la evlenen Âtike, Cemel Vak'ası'ndan (36/656) dönerken bir ağaç altında uyuduğu sırada Amr b. Cürmûz tarafından namertçe şehit edilen kocası Zübeyr hakkında şu mersiyeyi söylemiştir:

> "Amr b. Cürmûz yiğit savaşçıyı öldürdü ona ihanet etti
> O ki savaş meydanında dönmezdi geri
> Ey Amr! Eğer onu uyarsaydın görürdün ki
> Ne sarsılır eli ne titrer yüreği
> Yılmadan nice çetin savaşlara girdi nice zorluklara daldı
> Ey zayıf yürekli senin saldırıların onu asla durduramazdı

Annen sensiz kalsın (canın cehenneme bre gafil) şayet onun gibi birini yakalarsan
Geçmişten her sabah akşam sefere çıkanlardan
Vallahi sen kasten hakiki bir Mü'mini katlettin
Bil ki kasten öldürenin cezasını (kısası) hak ettin." (Temîmî, 1984, s. 108; İbn Abdülberr, 1982, 4/1879; İbn Asâkir, 1995, 18/426-427, 435; İbnü'd-Devâdârî, 1961, 3/344; Zehebî, 1985, 1/67)

Zübeyr'in üstün meziyetlerini saydıktan sonra onun namertçe şehit edildiğini şiirle anlatan Âtike, katil için sert bir üsluba başvurmuştur.

Resûl-i Ekrem'in vefatından sonra erkek ve hanımlardan birçok sahabî gibi Âtike de mersiye söylemiştir. Şu mersiye onun başarılı mersiyelerinden biridir:

"Onun bindiği binekler artık vahşileşti ıssız kaldı
Oysa binişiyle süsleyen O'ydu onları
Şimdi efendisine ağlıyor binekler
Durmaksızın yaş akıtıyor gözler
Kadınların elemden olamadılar azade
Hep dinlerini hatırlıyorlar sende
Güzellikleri solmuş bakışları keskin kılıç gibi
Terk edilmişler solmuş renkleri
Bitmez tükenmez bir hüzünle boğuşuyorlar
Göğüslerine sıkışıp kalan ıstırapla savaşıyorlar
Yüzlerine vuruyorlar elleriyle
Öyle birine yas tutuyorlar ki dayanmaz sine
O'dur erdemlerin sahibi O'dur Seyyîd Mustafa olan
O'dur dini hak üzere toplayan
Ölümü gelip çattı (beklenmedik anda)
Hayatım nasıl olacak Peygamber'den sonra." (İbn Sa'd, 1990, 2/252-253; Makrîzî, 1999, 14/602)

Âtike ağıt ve hasret temasının baskın olduğu bu mısralardan sonra, gözyaşı ve teselli içerikli şu mısraları dile getirmiştir:

"Ey cömert gözüm! Gözyaşında şifa vardır durma çok çok ağla
Dediler ki Peygamber vefat etti bu tamamen felaketti
(Ağla ey gözüm) dünyada kaybettiğimiz en hayırlıya ve gökten vahiyle donatılmış olana
Bol gözyaşı dök ki Allah sana hayırlı bir son versin
O Peygamber varlığıyla aydınlıktı ve rahmetle geldi
Sonrasında da nur ve bir kandil oldu da karanlıkta yol gösterdi
Mis gibi tütsü ve değerli madenlerle ve çadırı Peygamberlerin sonuncusunun eviydi" (Makrîzî, 1999, 14/602)

Şiirde gözyaşı, hüzün ve ölüm teması ağırlıkla işlenmiş ve aynı zamanda Hz. Peygamber'in üstün vasıfları ve insanlığa hidayet rehberi olduğu vurgulanmıştır. Son mısralarda da imgesel bir anlatımla, Hz. Peygamber'in yaşantısı ve manevî değeri mis, değerli maden ve çadır kelimeleriyle sembolleştirilmiştir.

SONUÇ

Geniş bir literatür taramasıyla yapılan çalışmada şu temel bulgulara ulaşılmıştır:

Âtike b. Zeyd, sırasıyla Abdullah b. Ebû Bekir, Hz. Ömer ve Zübeyr b. Avvâm'la evlenmiş ve onların şehadetleri sonunda "Kim şehit olmak isterse Âtike ile evlensin" sözü Medine halkı arasında darb-ı mesel haline gelmiştir. Onun bazı kaynaklarca zikredilen başka sahabîlerle de evlilik yaptığına dair iddialar ciddi temel kaynaklar tarafından tezkiye edilmemiştir. Öte yandan

Hz. Hüseyin ile evliliğine, Kerbelâ'da yanında olduğuna ve onun için mersiye söylediğine yönelik iddialar da Âtike'nin vefat tarihi (40/660 veya 43/663) ile Kerbelâ Vak'ası (61/680) arasındaki anakronizm sebebiyle temkinli karşılanması gereken bir husustur. Talha b. Ubeydullah ve Hz. Ali tarafından yapılan evlilik tekliflerini Âtike kabul etmemiştir.

Âtike bint Zeyd, Zeyd b. Amr gibi bir hanifin kızı ve Saîd b. Zeyd gibi Aşere-i Mübeşşere'den birinin kardeşi olarak asil bir aileye mensuptur. Onun sahabî kadınlar arasında temayüz eden bir hanım olması; soylu bir aileye mensubiyetinin yanı sıra dönemin yetkin kadın şairleri arasında sayılmasıyla da ilgili bir durumdur. Onun vefat eden kocalarına ve Hz. Peygamber'e söylediği mersiyeleri günümüze kadar ulaşmıştır. Bu mersiyeler, fesahat, belagat ve şiir tekniği açısından mükemmeldir. Şiirde kullandığı mübalağa, teşbih, teşhis, intak sanatları ve imgesel anlatımları duygusal zekâsını ve şiir konusundaki ustalığını aksettirmektedir.

Âtike'yi karizmatik hale getiren unsurlar arasında güçlü ve dindar bir şahsiyet olması da sayılabilir. Onun, Abdullah b. Ebû Bekir'in "vefatından sonra kimseyle evlenmemesine" dair şartını Hz. Ömer ve Hz. Ali'nin fetvalarıyla değerlendirmesi, Hz. Ömer ve Zübeyr b. Avvâm'dan Mescid'de namaz kılma izni istemesi aynı şekilde Hz. Ali'nin evlilik teklifini nazikçe geri çevirmesi gibi olaylardaki davranış tarzı hem dindar yönünü yansıtmakta hem de kendi iradesini ve düşüncesini ortaya koyabilecek kemal derecesinde aklî melekeye sahip güçlü karakterini ortaya koymaktadır.

Netice itibarıyla Âtike b. Zeyd, İslam tarihinin güçlü kadın portrelerinden biridir. Hayatı şehadet eden kocalarıyla, Allah ve Resulü'ne olan sevgi ve saygısıyla ve çağına hatta çağlar ötesine bıraktığı şiirleriyle bütünleşmiştir. Onun bıraktığı miras, İslam toplumunun sosyolojik, edebî ve kültürel zenginliğine ciddi manada katkılar sağlamıştır.

KAYNAKÇA

Ahmed b. Hanbel, E. A. eş-Şeybânî. (1992/1412). *Müsned* (C. 1–3). Çağrı Yayınları.

Buhârî, E. A. M. b. İ. el-Cu'fî. (1992/1413). *es-Sahîh* (C. 1–3). Çağrı Yayınları.

Buhârî, E. A. M. b. İ. el-Cu'fî. (1988). *et-Târîhu'l-evsat* (M. İ. Zayed, Thk.; C. 1–2). Mektebetü Dâru't-Türâs.

Câhiz, E. O. A. b. B. el-Kinânî. (2003/1424). *Kitâbü'l-hayevân* (C. 1–7). Dârü'l-Kütübi'l-İlmiyye.

Çubukçu, A. (1991/1410). Âtike bint Zeyd. *DİA* (C. 4, ss. 73–74). Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları.

Dârekutnî, E. H. A. b. Ö. b. A. (1993/1413). *Kitâbü'l-ihve ve'l-uhuvve (el-ehavât)* (B. F. Ahmed, Thk.). Dârü'r-Râye li'n-Neşr ve't-Tevzîʿ.

Fârisî, E. K. Z. b. A. (t.y.). *Şerhu kitâbi'l-hamâse li'l-Fârisî* (M. ʿU. Ali, Thk.; C. 1–3). Dâru'l-Evzâʿî.

Harâitî, E. B. M. b. C. es-Sâmerrî. (2000/1421). *İʿtilâlü'l-kulûb fî ahbâri'l-ʿuşşâk* (Mektebetu Nezzâr el-Bâz, Thk.; C. 1–2). Mekke.

H. Mehmed Zihnî. (1982/1402). *Meşâhiru'n-nisâ* (B. Çetiner, Thk.; C. 1–2). Şamil Yayınevi.

İbn Abdülberr, E. Ö. C. Y. b. A. b. M. en-Nemerî. (1982/1402). *Behcetü'l-mecâlis ve ünsü'l-mücâlis ve şahzü'z-zâhini ve'l-hâcis* (M. M. el-Hûlî, Thk.; C. 1–3).

İbn Asâkir, E. K. A. b. el-H. ed-Dımaşkî. (1995/1415). *Târîhu medîneti Dımaşk* (M. E. Ö. b. Ğarame, Thk.; C. 1–80). Dârü'l-Fikr.

İbn Habîb, E. C. M. b. H. el-Hâşimî. (1942/1361). *el-Muhabber* (Lichtenstädter, Thk.). Dâireü'l-Maʿârifi'l-Osmaniyye.

İbn Hazm, E. M. A. b. A. (1992). *Cemheretü ensâbi'l-ʿArab* (A. M. Hârûn, Thk.). Dâru'l-Meʿârif.

İbn Hibbân, E. H. M. b. H. (1973/1393). *es-Sikât (Târîhu's-sikât...)* (M. A. Han, Thk.; C. 1–9). Dâiratü'l-Meʿârifi'l-Osmânîyye.

İbn Hişâm, E. M. A. (1955/1374). *es-Sîretü'n-Nebeviyye* (M. es-Sekkâ, İ. el-Ebyârî, & el-H. eş-Şelebî, Thk.; C. 1–2). Şirketü ve Matbaatü Mustafa.
İbn İshâk, M. b. İ. b. Yesʿar. (1978/1398). *Sîretü İbn İshâk* (S. Zekkâr, Thk.). Dârü'l-Fikr.
İbn Kesîr, E. F. İ. b. Ö. (1988/1408). *el-Bidâye ve'n-nihâye* (A. Şîrî, Thk.; C. 1–14). Dâru İhyâi't-Türâsi'l-ʿArabî.
İbn Kuteybe, E. M. A. b. M. b. Kuteybe ed-Dîneverî. (2002/1423). *ʿUyûnü'l-ahbâr* (C. 1–4). Dârü'l-Kütübi'l-İlmiyye.
İbn Saʿd, E. A. M. (1990/1411). *et-Tabakâtü'l-kübrâ* (M. A. Ata, Thk.; C. 1–8). Dârü'l-Kütübi'l-İlmiyye.
İbn Şebbe, E. Z. Ö. b. Şebbe en-Nümeyrî. (1979). *Târîhu'l-Medîneti'l-münevvere* (M. Şeltût, Thk.).
İbnü'd-Devâdârî, S. E. B. b. A. b. A. ed-Devâdârî. (1961/1380). *Kenzü'd-dürer ve câmiʿu'l-ğurer*.
İbnü'l-Cevzî, E. F. C. A. b. A. el-Bağdâdî. (1982/1412). *Ahbâru'n-nisâ* (N. Rıza, Thk.). Mektebetü'l-Hayat.
İbnü'l-Cevzî, C. E. F. A. b. A. (1992/1412). *el-Muntazam fî târîhi'l-ümem ve'l-mülûk* (M. A. Ata & M. A. Ata, Thk.; C. 1–19). Dârü'l-Kütübi'l-İlmiyye.
İbnü'l-Cevzî, E. F. C. A. b. A. el-Bağdâdî. (1962/1381). *Zemmü'l-hevâ* (M. Abdülvâhid, Thk.). Kahire.
İbnü'l-Esîr, İ. E. A. b. E. K. (1997/1417). *el-Kâmil fi't-târîh* (Ö. A. Tedmürî, Thk.; C. 1–10).
İbnü'l-Kelbî, E. M. H. b. M. b. S. el-Kûfî. (1988/1408). *Nesebü Meʿad ve'l-Yemen el-kebîr* (N. Hasan, Thk.).
Makrîzî, E. M. T. A. b. A. b. A. el-Makrîzî. (1999/1419). *İmtâʿu'l-esmâʿ bimâ li'r-resûl...* (M. A. en-Nümeysî, Thk.; C. 1–15). Dârü'l-Kütübi'l-İlmiyye.
Medâinî, E. H. A. b. M. el-Basrî. (1972/1392). *el-Mürdifât min Kureyş* (A. M. Hârûn, Thk.). Şirketü Mektebe ve Matbaatü Mustafa.
Nesâî, E. A. A. b. Ş. b. A. (1992/1413). *es-Sünen* (C. 1–4). Çağrı Yayınları.
Nüveyrî, A. b. A. en-Nüveyrî. (2002/1423). *Nihâyetü'l-ereb fî fünûni'l-edeb* (C. 1–33). Dârü'l-Kütüb ve'l-Vesâik.
Rızâeddîn b. Fahreddîn. (2020/1441). *Meşhur Hatunlar* (A. Acarlıoğlu, Thk.). Samer Yayınları.
Safedî, E. S. H. b. İ. A. b. A. es-Safedî. (2000/1421). *el-Vâfî bi'l-vefeyât* (A. Arnaûd & T. Mustafa, Thk.; C. 1–29). Dâru İhyâi't-Türâsi'l-ʿArabî.
Sanʿânî, E. B. A. b. H. es-Sanʿânî. (2013/1432). *el-Musannef fi'l-hadîs* (C. 1–10). Dâru't-Te'sîl.
Taberî, E. C. M. b. C. (1967/1387). *Târîhu'r-rusûl ve'l-mülûk* (C. 1–11). Dârü't-Türâs.
Tebrîzî, E. Z. Y. b. A. b. M. el-Hatîb. (t.y.). *Şerhu Dîvâni'l-hamâse* (C. 1–2). Dârü'l-Kalem.
Temîmî, E. A. M. b. A. et-Temîmî. (1984/1404). *Kitâbü'l-mihan* (Ö. S. el-Ukaylî, Thk.). Dârü'l-Ulûm.
Yâkût el-Hamevî, E. A. Ş. Y. b. A. el-Hamevî. (1995/1415). *Muʿcemü'l-büldân* (C. 1–7). Dârü Sâdır.
Yemût, B. (1934/1352). *Şâʿirâtü'l-ʿArab fî'l-Câhiliyye ve'l-İslâm*. el-Mektebetü'l-Ehliyye.
Zehebî, Ş. E. A. M. b. A. (1985/1405). *Siyeru aʿlâmi'n-nübelâ* (Ş. el-Arnaûd, Thk.; C. 1–18). Müessesetü'r-Risâle.
Ziriklî, E. G. M. H. b. M. b. A. b. F. ez-Ziriklî. (2002/1422). *el-Aʿlâm*. Dârü'l-İlm li'l-Melâyîn.
Zübeyrî, E. A. M. b. A. b. M. ez-Zübeyrî. (t.y.). *Kitâbü nesebi Kureyş*. Dârü'l-Meʿârif.

EBÛ UBEYDE B. CERRÂH'IN SÎFÜLBAHR (HABAT) SERİYYESİ'NİN ADI - GÖNDERİLİŞ AMACI VE TARİHİYLE İLGİLİ RİVAYETLERİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Prof. Dr. Ahmet GÜZEL
Department of History Education, Division of Turkish and Social Sciences Education, Ahmet Keleşoğlu Faculty of Education, Necmettin Erbakan University, 42090, Meram/Konya, Türkiye
ORCID:0000-0003-4569-0386

ÖZET
Kelime anlamı itibarıyla gece yolculuğu yapmak/yaptırmak anlamına gelen Seriyye, terim olarak hedefini ve stratejisini Hz. Peygamber'in belirlediği ancak bizzat komutanlık yapmayıp ashabından birinin komutasında gönderdiği askerî birliğe ve operasyonlara verilen addır. Sayısı farklı olmakla birlikte Resulullah'ın yaklaşık olarak yetmiş seriyye sevk ettiği nakledilmiştir.
Hz. Peygamber'in Ebû Ubeyde b. Cerrâh komutasında Cüheyne kabilesinin meskûn olduğu Sîfülbahr bölgesine gönderdiği 300 kişilik Ebû Ubeyde b. Cerrâh'ın Sîfülbahr (Habat) Seriyyesi; adı, gönderiliş sebebi ve tarihi gibi yönlerden tartışma konusu olmuştur. Ebû Ubeyde b. Cerrâh'ın Sîfülbahr (Habat) Seriyyesi'nin adı - gönderiliş amacı ve tarihiyle ilgili rivayetleri değerlendirmek amacıyla yapılan bu çalışmada Nitel araştırma yöntemi kullanılmış, doküman incelemesi yapılmış ve elde edilen veriler mukayese edilerek değerlendirilmiştir. Değerlendirme sonucunda şu bulgular elde edilmiştir: İlk dönem İslam tarihi kaynaklarında Ebû Ubeyde b. Cerrâh'ın Sîfülbahr (Habat) Seriyyesi, farklı isimlerle nakledilmiştir. Seriyyenin komutanına ve gönderildiği yere atfen verilen "Ebû Ubeyde b. Cerrâh'ın Sîfülbahr Seriyyesi" ismi ve Seriyye sırasında açlık sıkıntısı çeken askerlerin yaprak yiyerek açlıklarını gidermeleri sebebiyle seriyyeyi "yaprak" anlamına gelen "Habat" adıyla zikreden kaynakların görüşleri isabetli görünmektedir. Dolayısıyla bu seriyyeyi Ebû Ubeyde b. Cerrâh'ın Sîfülbahr Seriyyesi (Habat Seriyyesi) şeklinde vermek uygun görünmektedir. Seriyyenin gönderiliş amacı, Cüheyne kabilesine yönelik bir operasyon değil, o bölgeden geçme ihtimali olan Kureyş kervanlarının keşfi ve gözetlenmesidir. Seriyye tarihi olarak birçok kaynakta nakledilen Receb 8/Kasım-Aralık 629 ayının; Receb ayının haram aylardan biri olması ve nakledilen tarihin Hudeybiye Barış Antlaşması sürecine rastlaması sebebiyle isabetli görülmemiş; bu seriyyenin hicretin 6. yılında ya da daha önce gerçekleştiği sonucuna ulaşılmıştır. Tüm yaşamına ve uygulamalarına bakıldığında Hz. Peygamber'in haram aylarda herhangi bir operasyon yapmadığı görülmektedir. Aynı şekilde askerî faaliyetlerini barışçıl bir siyaset üzerine bina eden Resulullah'ın Hudeybiye'de yapılan Barış Antlaşması'nın yürürlükte olduğu süreçte barış şartlarını ihlal etmesi de ihtimal dahilinde değildir.
Anahtar Kelimeler: Hz. Peygamber, Seriyye, Ebû Ubeyde b. Cerrâh, Habat, Sîfülbahr.

THE EXPEDITION OF ABŪ ʿUBAYDAH IBN AL-JARRĀḤ TO SĪF AL-BAḤR (ḤABAT): AN ANALYSIS OF REPORTS REGARDING ITS NAME, PURPOSE, AND DATE

ABSTRACT
The term *sarīyya* (pl. *sarāyā*), which literally means "to travel by night" or "to send on a night journey," refers in Islamic historiography to a military detachment whose objective and strategy were determined by the Prophet Muḥammad but which he did not personally command, instead placing it under the leadership of one of his Companions. Although the exact number varies across sources, it is reported that the Prophet dispatched approximately seventy such expeditions.

The *Sarīyya of Abū ʿUbaydah ibn al-Jarrāḥ to Sīf al-Baḥr (Ḥabat)*—a 300-man expedition sent by the Prophet Muḥammad to the coastal region inhabited by the Juhaynah tribe—has been a subject of scholarly debate concerning its name, purpose, and date. This study employs a qualitative research method, utilizing document analysis and comparative evaluation of the available reports to assess these aspects.
The findings indicate that early Islamic historical sources refer to this expedition under different names. The designation *"The Expedition of Abū ʿUbaydah ibn al-Jarrāḥ to Sīf al-Baḥr"*, based on its commander and destination, and the alternative name *"Ḥabat"* (meaning "leaf"), mentioned by sources noting that the soldiers alleviated their hunger during the expedition by eating leaves, both appear valid. Therefore, the most appropriate designation seems to be *"The Expedition of Abū ʿUbaydah ibn al-Jarrāḥ to Sīf al-Baḥr (Ḥabat)"*.
As for its purpose, the expedition does not appear to have been directed against the Juhaynah tribe; rather, it was intended to monitor and gather intelligence on Quraysh caravans likely to pass through that area. Regarding the date, the month of Rajab in the year 8 AH (November–December 629 CE), as reported in several sources, seems implausible because Rajab is one of the sacred months during which military operations were traditionally avoided, and that date would coincide with the period of the Treaty of al-Ḥudaybiyyah. The study therefore concludes that the expedition likely took place in the 6th year of Hijra or earlier.
A comprehensive examination of the Prophet's life and practice indicates that he did not undertake military operations during the sacred months. Likewise, considering that the Prophet's military policy was founded on principles of peace, it is highly unlikely that he would have violated the terms of the Treaty of al-Ḥudaybiyyah while it was in force.
Keywords: Prophet Muḥammad, Sarīyya, Abū ʿUbaydah ibn al-Jarrāḥ, Ḥabat, Sīf al-Baḥr.

GİRİŞ

Kelime anlamı "gece yolculuğu yapmak/yaptırmak" olan seriyye kelimesi, terim anlamı itibarıyla hedefini ve stratejisini Hz. Peygamber'in belirlediği ancak bizzat komutanlık yapmayıp ashabından birinin komutasında gönderdiği askerî birliğe ve operasyonlara verilen addır. Sayısı ve amacı farklı olmakla birlikte Resulullah'ın yaklaşık olarak yetmiş seriyye sevk ettiği nakledilmiştir. Bu seriyyelerden biri de Allah Resulü'nün Ebû Ubeyde b. Cerrâh komutasında Cüheyne kabilesinin meskûn olduğu Sîfülbahr bölgesine gönderdiği 300 kişilik Ebû Ubeyde b. Cerrâh'ın Sîfülbahr (Habat) Seriyyesi'dir. İlk dönem İslam tarihi kaynaklarında Receb 6/Kasım-Aralık 629 yılında gerçekleştiği nakledilen seriyyenin adı, sevk ediliş amacı, tarihi ve görev süresiyle ilgili birtakım tartışmalar mevcuttur. Özellikle seriyyenin tarihi ve gönderiliş sebebi, erken dönem İslam tarihinin askerî stratejileriyle ilgili ciddi sorunları da beraberinde getirmektedir. Zira ilk dönem kaynaklarında bu seriyyenin sevk edildiği tarih, Receb ayına ve Hudeybiye Barış Antlaşması'nın yürürlükte olduğu sürece rastlamaktadır. Dolayısıyla bu rivayetlerin mercek altına alınması ve analitik olarak değerlendirilmesi gerekmektedir.

1. KAYNAKLARA GÖRE SERİYYENİN SEYRİ

Resulullah, Receb 6/Kasım-Aralık 629 ayında (Vâkıdî, 1989, 1/6; İbn Sa'd, 1990, 2/100; Belâzürî, 1996, 1/452; Mâverdî, 1999, 14/61-62; İbnü'l-Cevzî, 1992, 3/322; İbnü'l-Esîr, 1997, 2/110; Makrîzî, 1999, 1/346; Şâmî, 1993, 6/176; Diyarbekrî, 1865, 2/75) Ebû Ubeyde b. Cerrâh komutasında 300 kişilik bir seriyye sevk etti. Aralarında Hz. Ömer ve Kays b. Sa'd'ın da bulunduğu muhacirler ve ensardan oluşan seriyye Sîfülbahr denilen yere gönderilmişti. (Vâkıdî, 1989, 2/774; İbn Sa'd, 1990, 2/100; Mâverdî, 1999, 14/61-62; Beyhâkî, 1985, 4/406; İbnü'l-Esîr, 1997, 2/110; Zehebî, 1993, 2/517; Makrîzî, 1999, 1/346; İbn Kesîr, 1988, 4/314; Kastallânî, t.y., 1/367; Şâmî, 1993, 6/176; Diyarbekrî, 1865, 2/75)

Azıklarını taşıyan birkaç devenin haricinde seriyyedeki askerlerin herhangi bir biniti yoktu. Yaya olarak bölgeye giden askerler (Vâkıdî, 1989, 2/774; İbn Sa'd, 1990, 2/100; Makrîzî, 1999,

1/346) yolda şiddetli açlığa yakalandılar. Azıkları o kadar azalmıştı ki, bir hurmayı bölüşerek yeme noktasına geldiler. Bunun üzerine Ebû Ubeyde, yanlarında bulunan azığı toplattı. (Vâkıdî, 1989, 2/774; İbn Sa'd, 1990, 2/100; İbn Kesîr, 1988, 4/314)

Sefere çıkarken Resulullah onlara bir torba hurma vermişti. Ebû Ubeyde, başlangıçta hurmaları onlara ölçülü biçimde avuç avuç dağıtıyordu ama tasarruf amacıyla daha sonra günlük verilen miktarı bir hurmaya kadar indirdi. Bir kişi o hurmayı uzun süre çiğniyor ve üzerine su içiyordu. Torbadaki hurmalar tükendiğinde, "habat" denilen, "yere dökülmüş ağaç yapraklarını" yemeye başladılar. (Belâzürî, 1996, 1/452; İbnü'l-Esîr, 1997, 2/110; Nüveyrî, 2001, 17/284; Şâmî, 1993, 6/177; Diyarbekrî, 1865, 2/75) O kadar çok yaprak (habat) yediler ki, aşırı çiğnemekten ya da şişkinlikten dolayı her birinin yanağı iltihaplanmış, deve dudağı gibi olmuş ve avurt içleri yaralanmıştı. (Vâkıdî, 1989, 2/774; İbn Sa'd, 1990, 2/100; Belâzürî, 1996, 1/452; Şâmî, 1993, 6/177; Diyarbekrî, 1865, 2/75)

Seriyyedeki askerlerden Kays b. Sa'd, Cüheyneli bir adamdan, her birinin ücretini dönüşte ödemek üzere develer satın aldı. (Makrîzî, 1999, 1/346; Özdemir, 2001, s. 113) Rivayete göre, askerler için her gün üç deve olmak üzere dokuz deve kesti. Hz. Ömer'in ikazları neticesinde Ebû Ubeyde, Kays'ın deve kesmesini yasakladı. (Beyhâkî, 1985, 4/407; İbnü'l-Esîr, 1997, 2/110; Zehebî, 1993, 2/517; İbn Kayyim, 1997, 3/472)

Nihayet sahile vurmuş, büyük bir balık/anber gördüler. (Belâzürî, 1996, 1/452) Ölü balığın yenilmesi konusunda ilk önce tereddüt geçiren Ebû Ubeyde, içinde bulundukları zor şartlar sebebiyle balığın yenilmesine müsaade etti. Askerler, bu balığın etinden ve iç yağından on iki (Vâkıdî, 1989, 2/777; İbn Sa'd, 1990, 2/100; Beyhâkî, 1985, 4/407) veya on sekiz gün (Beyhâkî, 1985, 4/407-408; İbnü'l-Esîr, 1997, 2/110; İbn Kesîr, 1988, 4/315; Makrîzî, 1999, 1/346) yediler. Öyle beslendiler ki semirdiler ve vücutları güçlendi. (Makdisî, t.y., 4/232; Mâverdî, 1999, 14/61-62; Şâmî, 1993, 6/177; Kastallânî, t.y., 1/367) Bazı kaynaklar Ebû Ubeyde'nin, bir süvarinin altından rahatlıkla geçebileceği büyüklükteki balığın kaburga kemiğini dikey olarak yerleştirdiğini rivayet etmişlerdir. (İbnü'l-Esîr, 1997, 2/110; Zehebî, 1997, 2/517; Makrîzî, 1999, 1/346; İbn Kesîr, 1988, 4/315; Kastallânî, t.y., 1/367) Hatta balığın göz çukuruna bir grup insanın birlikte oturabildiği de nakledilmiştir. (Makrîzî, 1999, 1/346)

Seriyye sahilde on beş gün kaldı (Şâmî, 1993, 6/177; Kastallânî, t.y., 1/367) ve geri döndü. Hiçbir düşmanla karşılaşmadı ve herhangi bir çatışma yaşanmadı. (Mâverdî, 1999, 14/62) Medine'ye döndüklerinde balık/anber olayını Hz. Peygamber Efendimiz'e anlattılar. O, "Allah'ın size çıkardığı rızkı yiyin." dedi ve kendisi de askerlerin yanlarında getirdiği ve ikram ettiği o balığın etinden yedi. Kays b. Sa'd'ın deve satın alması ve kesip askerlere yedirmesi anlatılınca, Hz. Peygamber, "Cömertlik, o ev halkının şanındandır." (İbnü'l-Esîr, 1997, 2/110; İbn Kayyim, 1997, 3/472; İbn Kesîr, 1988, 4/315) diyerek Kays'ı taltif etti.

2. SERİYYE İLE İLGİLİ NAKLEDİLEN RİVAYETLERDE İTTİFAK EDİLEN HUSUSLAR

Seriyyenin sevk edildiği yer konusunda kaynaklar hemfikirdir ve Medine'ye beş günlük mesafede bulunan Cüheyne kabilesinin kollarından birinin yaşadığı Sîfülbahr, seriyyenin gönderildiği bölgedir. (Vâkıdî, 1989, 1/6; İbn Sa'd, 1990, 2/100; Makdisî, t.y., 4/232; Mâverdî, 1999, 14/61-62; İbnü'l-Cevzî, 1992, 3/322; Nüveyrî, 2001, 17/284; İbn Seyyidünnâs, 1993, 2/204; Makrîzî, 1999, 1/346)

Seriyyenin komutanı Ebû Ubeyde b. Cerrâh'tır. (Vâkıdî, 1989, 1/6; İbn Sa'd, 1990, 2/100; Makdisî, t.y., 4/232; Nüveyrî, 2001, 17/284; İbn Seyyidünnâs, 1993, 2/204; Özdemir, 2001, s. 112) Ancak sevk ettiği seriyye komutanlarına genellikle sancak bağladığı halde Resullah'ın bu seriyyede Ebû Ubeyde'ye sancak bağladığına dair bir rivayete rastlanmamaktadır.

Tarafların sayısı konusunda, hedef kitleyle ilgili bilgi aktarmayan kaynaklar seriyyedeki Müslüman asker sayısının 300 olduğunu rivayet etmişlerdir. (Vâkıdî, 1989, 1/6; İbn Sa'd, 1990, 2/100; Makdisî, t.y., 4/232; Nüveyrî, 2001, 17/284)

Seriyyenin karakteristik özellikleri ve sonucuyla ilgili verilen bilgiler de şunlardır: Seriyye İslâm düşmanları hakkında bilgi toplamak ve onlara gözdağı vermek amacıyla sevk edilmiştir. Hedef kitleyle karşılaşılmamış ve çatışma/çarpışma olmadan dönülmüştür. Seriyyeye katılanlar ciddi anlamda açlık sıkıntısı çekmişler ve ağaç yaprakları yemişlerdir. Bu da seriyyeyi diğer seriyyelerden farklı kılan bir özelliktir. (Mâverdî, 1999, 14/61-62)

3. RİVAYETLERDE İHTİLAF EDİLEN HUSUSLARIN DEĞERLENDİRİLMESİ

Ebû Ubeyde b. Cerrâh'ın Sîfülbahr (Habat) Seriyyesi'yle ilgili nakledilen rivayetlerde ittifak edilen yukarıdaki hususlar dışında seriyyenin adı, gönderiliş amacı, tarihi ve seriyyenin görev süresiyle ilgili konularda ihtilaflar söz konusudur. Bu ihtilaflar erken dönem İslam savaş stratejisinin tespitinde belirleyici bir rol üstlenmektedir.

3.1.Seriyyenin Adı

Bazı kaynaklar seriyyenin adını komutana nispetle "Ebû Ubeyde b. Cerrâh Seriyyesi" olarak vermişlerdir. (Belâzürî, 1996, 1/452) Bu ismin Ebû Ubeyde'nin komutanlığında gerçekleştirilen başka seriyyelerle karıştırılma ihtimali vardır. Muhtemelen bu sebeple tarihçilerin çoğunluğu bu isimlendirmeyi tercih etmemişlerdir. Hz. Peygamber'in bizzat komutanlık yaptığı savaşlara gazve denildiği halde seriyyeyi "Habat Gazvesi" diye adlandıran müellifler de olmuştur. (İbnü'l-Esîr, 1997, 2/110; Diyarbekrî, 1865, 2/75; Köksal, 1984, 8/121) Aynı şekilde seriyyenin gönderildiği yer göz önüne alınarak "Sîfülbahr Gazvesi" ismiyle de kaydeden kaynaklar vardır. (Zehebî, 1993, 2/517; Köksal, 1984, 8/121) Ancak bu seriyyenin Mûte Gazvesi gibi seriyye olduğu halde önemi dolayısıyla gazve olarak nitelenecek bir özelliği söz konusu değildir. Herhangi bir düşmanla savaşılmayan seriyyeyi önemli kılacak dolayısıyla gazve olarak adlandıracak bir sebep görünmemektedir.

Seriyyenin komutanına ve sevk edildiği yere atfen "Ebû Ubeyde b. Cerrâh'ın Sîfülbahr Seriyyesi" ismi verilmiştir. (İbn Kesîr, 1988, 4/314; Diyarbekrî, 1865, 2/75; Mahmudov, 2017, s. 132) Ebû Ubeyde b. Cerrâh'ın Sîfülbahr Seriyyesi ismi genel anlamda seriyyelerin komutanı veya gönderildiği yer göz önüne alınarak verilmesi sebebiyle tercih edilmiş olmalıdır ki, makul bir isimlendirmedir.

Kaynakların çoğunluğu ise açlığa maruz kalan askerlerin yediği yapraklar dolayısıyla seriyyeyi Habat Seriyyesi olarak isimlendirmişlerdir. (Vâkıdî, 1989, 2/774; İbn Sa'd, 1990, 2/100; Makdisî, t.y., 4/232; Mâverdî, 1999, 14/61-62; İbnü'l-Cevzî, 1992, 3/322; İbn Seyyidünnâs, 1993, 2/204; Makrîzî, 1999, 1/346) "Habat'ın Medine'ye beş günlük mesafedeki Kabeliyye'de bir mevki adı olduğu" rivayet edilmiştir. (İbn Sa'd, 1990, 2/100; Yâkut el-Hamevî, 1957, 2/344) Ancak bu rivayet diğer kaynaklar tarafından desteklenmemektedir. "Habat Seriyyesi" tercihi, seriyyeyi diğer seriyyelerden farklı kılan askerlerin açlıktan habat/yaprak yeme olayıdır ki bu seriyye için ayırt edici bir özelliğe sahiptir. Dolayısıyla bu ismin de kullanılmasını mantıklı kabul etmek gerekir. Serdar Özdemir de seriyyenin adını Ebû Ubeyde b. Cerrâh Sîfülbahr (Habat) Seriyyesi, şeklinde vermiştir. (Özdemir, 2001, s. 111)

Netice itibarıyla bu seriyyeyi "Ebû Ubeyde b. Cerrâh'ın Sîfülbahr (Habat) Seriyyesi" olarak isimlendirmenin isabetli olduğunu söylemek mümkündür.

3.2.Seriyyenin Gönderiliş Gayesi

Hz. Peygamber'in seriyyeyi sevk etme sebebiyle ilgili üç görüş ileri sürülmüştür. İlk görüşe göre seriyye deniz sahilinde bulunan Cüheyne kabilesine gönderilmiştir. (Vâkıdî, 1989, 2/774; İbn Sa'd, 1990, 2/100; Belâzürî, 1996, 1/452; Mâverdî, 1999, 14/61-62; İbn Seyyidünnâs, 1993, 2/204) İkinci görüşe göre seriyye Kureyş'e ait bir kervanı gözetlemekle görevlendirilmiştir. (Buhârî, *Megâzî*, 65; Müslim *Sayd vezzebâih*, 4; Ebû Dâvûd, *Et'ıme*, 46; Beyhâkî, 1985, 4/406; İbnü'l-Cevzî, 1992, 3/322-323; İbn Kayyim, 1997, 3/472; Makrîzî, 1999, 1/346; İbn Kesîr, 1988, 4/315; Kastallânî, t.y, 1/367; Şâmî, 1993, 6/180; Diyarbekrî, 1865, 2/75; Özdemir, 2001, s. 112) Bir diğer görüşe göre de seriyyenin gönderiliş sebebi Kureyş kervanlarının Cüheynelilerden korunmasıdır. (Köksal, 1987, 2/122)

Seriyyenin Cüheynililer üzerine gönderildiğine dair görüşleri sağlıklı bir şekilde değerlendirmek için bu kabileyle Müslümanlar arasındaki ilişkilere bakmak gerekmektedir. Köksal ve Özdemir, Cüheyneoğulları'nın her fırsatta Müslümanlara düşmanca davranışlar sergilediğini söylemektedir. (Köksal, 1987, 2/122; Özdemir, 2001, s. 116) Ahmet Önkal ise konuyla ilgili ayrıntılı malumat aktarmaktadır. Medine dolaylarında Kızıldeniz ve Vâdilkurâ arasında Yenbu' denilen bölgede meskûn olan Cüheyneliler, Resulullah'ın Medine'ye hicret ettiği ilk yıllarda Müslüman olmuşlar ve sürekli Müslümanların tarafında yer almışlardır. Hz. Peygamber bu kabilenin faziletlerinden sitayişle söz etmiştir. Cüheyneliler, Bedir Savaşı'nda, Mekke'nin fethinde ve Huneyn Gazvesi'nde Müslümanların safında savaşa iştirak etmişlerdir. (Önkal, 1993, s. 107) Görüldüğü gibi Cüheyne kabilesi ve kollarıyla Müslümanlar arasında bir husumet değil aksine dostane ilişkiler söz konusu olmuştur. (Mahmudov, 2011, s. 133) Bu durumda seriyyenin gönderildiği yer Cüheynelilere ait Sîfülbahr denilen bölge olmakla birlikte, hedef kitle Cüheyneliler değildir. Kays b. Sa'd'ın Cüheyne kabilesine mensup bir kişiden deve satın aldığına yönelik rivayet de konuya ışık tutmaktadır. Savaş halinde olunan bir kabilenin ferdinin zor durumda olan düşmana deve satması makul görünmemektedir.

Seriyyenin bölgeden geçen Kureyş kervanlarını gözetlemesine dair görüşün isabetli olduğunu söylemek mümkündür. Çünkü Kureyş kervanlarının keşfi ve gözetlenmesiyle ilgili Hz. Peygamber başkaca seriyyeler de göndermiştir. Bölge stratejik bir yerdir ve Cüheynelilerin Müslümanlarla dostane ilişkileri de seriyye açısından avantajdır. Seriyye hem Cüheyne topraklarına gitmiş hem de Kureyş kervanını gözetlemiştir. Ancak söz konusu gözetlemenin, Hudeybiye Antlaşması'nın yürürlükte olduğu hicretin 6. yılı ve haram aylardan birinde (Receb ayı) olması mümkün değildir.

Seriyyenin, Kureyş kervanını Cüheynelilerden korumak üzere gönderildiğine yönelik görüşü kabul etmek mümkün görünmemektedir. Cüheynelilerin Kureyş kervanlarını taciziyle ilgili bir bilgi olmaması bir yana, kendi taraftarları olan Cüheyne kabilesinden Kureyş'e ait kervanları Müslümanların korumasının hiçbir mantıklı gerekçesi de yoktur.

3.3.Seriyyenin Tarihi

Siyer âlimlerinin çoğunluğuna göre, Ebû Ubeyde b. Cerrâh'ın Sîfülbahr (Habat) Seriyyesi, Receb 8/Kasım-Aralık 629 yılında gerçekleşmiştir. (Vâkıdî, 1989, 1/6; İbn Sa'd, 1990, 2/100; Belâzürî, 1996, 1/452; Mâverdî, 1999, 14/61-62; İbnü'l-Cevzî, 1992, 3/322; İbnü'l-Esîr, 1997, 2/110; İbn Seyyidünnâs, 1993, 2/204; Makrîzî, 1999, 1/346; Şâmî, 1993, 6/176; Diyarbekrî, 1865, 2/75) Ancak bu seriyyenin Receb 8/Kasım-Aralık 629 yılında olmadığına dair muhtelif görüşler ileri sürülmüştür. İleri sürülen görüşler mantıklı gerekçelerle izah edilmiştir. Bu seriyyenin bu tarihte olduğu kabul edildiği zaman 6 Zilkade/628 Mart ayında yürürlüğe giren ve Mekke'nin fethine kadar sürecek olan Hudeybiye Barış Anlaşması'nın oluşturduğu güven ortamına rağmen Müslümanların seriyye sevk etmesi söz konusu olacaktır. Oysa Hz. Peygamber'in antlaşmalara riayet etmediğine dair hiçbir rivayete rastlanmamaktadır. (Şâmî, 1993, 6/178; Diyarbekrî, 1865, 2/75; Özdemir, 2001, s. 112)

Kaynaklarda Seriyyenin Receb ayında yapıldığına dair nakledilen rivayetler sorunlu görünmektedir. Zira Receb ayı haram aylardan biridir. Haram aylarda Resulullah'ın herhangi bir gazveye çıktığına ve seriyye gönderdiğine dair sahih bir malumat yoktur. Kaldı ki Abdullah b. Cahş seriyyesi sonrası Müslümanlar aleyhine kamuoyu oluşturmaya çalışan müşriklerin bu seriyyeyle ilgili gösterdikleri tepkiye dair de hiçbir rivayet bulunmamaktadır.

Sahih olan rivayetlerde geçen ifadeler, Ebû Ubeyde b. Cerrâh'ın Sîfülbahr (Habat) Seriyyesi'nin Hudeybiye Antlaşması'ndan önce, hicretin altıncı yılında veya daha da önce olduğunu göstermektedir. (Şâmî, 1993, 6/179; Diyarbekrî, 1865, 2/75)

3.4.Seriyyenin Görev Süresi

Seriyyenin görev süresiyle ilgili kaynaklarda kesin bir bilgi mevcut değildir. Rivayete göre seriyye Medine'ye beklenen süreden geç dönmüş ve Hz. Peygamber bu konuda endişelenmiş hatta bunun sebebini Ebû Ubeyde'ye sormuş, o, Kureyş kervanlarını aradıkları için

geciktiklerini söylemiştir. (İbn Sa‘d, 1990, 2/100) Seriyyenin sevk edilişinden dönüşüne kadar geçen süreçle ilgili bilinen verilerden hareketle şöyle bir değerlendirme yapılabilir: Seriyyenin sevk edildiği bölgeyle Medine arası yaklaşık beş günlük mesafedir. Askerler bir müddet açlıkla mücadele etmişler, Kays'ın satın aldığı develerden hergün üç tane olmak üzere üç gün yemişler, akabinde sahile vuran ölü balık etiyle beslenmişlerdir. Rivayete göre askerler, bu balığın etinden ve iç yağından on iki (Vâkıdî, 1989, 2/777; İbn Sa‘d, 1990, 2/100; Beyhâkî, 1985, 4/407) veya on sekiz gün (Beyhâkî, 1985, 4/407-408; İbnü'l-Esîr, 1997, 2/110; İbn Kesîr, 1988, 4/315; Makrîzî, 1999, 1/346) yemişlerdir. Seriyyenin sahilde on beş gün kaldığı da rivayet edilmektedir. (Şâmî, 1993, 6/177; Kastallânî, t.y., 1/367) Özdemir'in, seriyyenin görev süresinin bir aydan fazla sürdüğü tespiti (Özdemir, 2001, s. 115) de muhtemelen rivayetlerde geçen söz konusu verilerle yapılmış bir tespittir. Bu durmda seriyyenin görev süresinin en az yirmi beş gün olmak kaydıyla bir ay civarında olduğunu söylemek mümkündür.

SONUÇ

Ebû Ubeyde b. Cerrâh'ın Sîfülbahr (Habat) Seriyyesi'nin adı, sebebi, tarihi ve görev süresiyle ilgili rivayetler analitik olarak değerlendirildiğinde, klasik siyer kaynakları arasında birtakım ihtilaflar dikkat çekmektedir. Bu ihtilâfların temel sebebi, seriyyede herhangi bir çatışma olmaması dolayısıyla hedef kitlenin net olarak bilinmemesidir.

Seriyyenin adıyla ilgili farklı isimler geçmekle birlikte komutanına ve sevk edildiği yere atfen verilen "Ebû Ubeyde b. Cerrâh'ın Sîfülbahr Seriyyesi" ismi; genel anlamda seriyyelerin komutanı veya gönderildiği yer göz önüne alınarak verilmesi sebebiyle tercih edilmiş olmalıdır. Bu isimlendirme makul görünmektedir. Aynı şekilde açlığa maruz kalan askerlerin yediği yapraklar dolayısıyla bu seriyyenin Habat Seriyyesi olarak isimlendirilmesi, seriyyeyi diğer seriyyelerden farklı kılan, askerlerin açlıktan habat/yaprak yeme olayıdır. Bu da seriyye için ayırt edici bir özelliktir. Bu ismin kullanılmasını da mantıklı kabul etmek gerekir. Bu sebeple seriyyenin adını "Ebû Ubeyde b. Cerrâh'ın Sîfülbahr (Habat) Seriyyesi" olarak vermenin isabetli olduğunu söylemek mümkündür.

Seriyyenin sevk edildiği bölge, Medine'ye beş günlük mesafedeki sahil şeridine yakın stratejik bir noktada yer almaktadır. Bu durum, Resulullah'ın Kureyş kervanları da dahil bölgedeki gelişmeleri yakından takip etmek ve muhtemel tehdit ve tehlikelere karşı caydırıcı bir güç göstermek amacıyla seriyyeyi sevk ettiğini ortaya koymaktadır.

Kaynakların ekserisi seriyye tarihini hicrî 8. yılın Receb ayı (Kasım-Aralık 629) olarak nakletmişlerdir. Fakat bu rivayetler bir takım tarihî ve mantıkî gerekçelerle uyuşmamaktadır. Şöyle ki mezkûr tarihte Hudeybiye Antlaşması yürülüktedir ve Medine ile Kureyş arasında barış ortamı hâkimdir. Hz. Peygamber'in diplomatik taahhütler konusundaki hassasiyeti göz önüne alındığında, Resulullah'ın böyle bir dönemde askerî bir operasyon sevk etme ihtimalinin bulunmadığı sonucuna ulaşılabilir. Öte yandan Allah Resulü'nün bu seriyyeyi haram aylardan biri olan Receb ayında sevk ettiğine dair rivayetleri de kabul etmek mümkün görünmemektedir. Dolayısıyla bu seriyye, nakledilen rivayetlerde belirtilen yıldan daha da önce, muhtemelen hicretin altıncı yılında veya öncesinde gerçekleşmiştir.

Seriyyenin görev süresinin, en az yirmi beş gün olmak kaydıyla yaklaşık bir ay olduğu söylenebilir.

Seriyyeye katılan 300 kişilik birlik, düşmanla karşılaşmadığı ve çatışmaya girmediği halde, ciddi bir açlık sıkıntısı çekmiştir. Bu süreç boyunca onların sabır, tevekkül ve sebat sınavından geçtikleri ve bunu yüz akıyla atlattıkları anlaşılmaktadır.

Komutan Ebû Ubeyde b. Cerrâh'ın seriyyeyi sevk ve idaresini, Hz. Ömer'in tedbirliliğini ve Kays b. Sa‘d'ın cömertliğini, sahabenin temayüz eden örnek davranış şekilleri olarak değerlendirmek mümkündür. Allah Resulü'nün Kays b. Sa‘d'ı "Cömertlik, o ev halkının şanındandır" sözüyle takdir etmesi, olayın ahlâkî boyutunu ortaya koymaktadır.

Sonuç olarak bu seriyye siyasî, askerî ve ahlakî yönlerden erken dönem İslam tarihinin dikkat çeken olaylarından biri olma vasfını haizdir. Seriyyede İslam ordusunda görülen disiplin, sabır ve tevekkül, model davranış örnekleri olarak karşımıza çıkmaktadır. Şüphesiz bu müspet tutum ve davranışların mimarı da Allah Resulü'dür. Birçok gazve ve seriyyelerde rastlandığı gibi bu seriyyede de Hz. Peygamber'in antlaşmalara gösterdiği sadakat ve stratejik ileri görüşlülüğünü, onun askerî faaliyetlerindeki siyasî, insanî ve ahlakî boyutlarını görmek mümkündür.

KAYNAKÇA

Belâzürî, A. b. Y. (1996). *Ensâbü'l-eşrâf* (S. Zekkar & R. Zirikli, thk.; Cilt 1–4). Dârü'l-Fikr, Beyrut.

Beyhâkî, E. B. A. b. el-H. (1985). *Delâʾilü'n-nübüvve ve maʿrifetü ahvâli sâhibi'ş-şerîʿa* (A. el-Kal'acî, thk.; Cilt 1–7). Dâru'l-Kütübi'l-İlmiyye, Beyrut.

Buhârî, E. A. M. b. İ. (1992). *es-Sahîh* (Cilt 1–3). Çağrı Yayınları, İstanbul.

Diyârbekrî, K. H. b. M. b. el-H. ed-Diyârbekrî. (1865). *Târîhu'l-hamîs fî ahvâli enfesi nefîs* (Cilt 1–2). Beyrut: Dâru Sâdır.

Ebû Dâvûd, S. b. Eş'as b. İshâk. (1992). *es-Sünen* (Cilt 1–5). İstanbul: Çağrı Yayınları.

İbn Kayyim, E. A. Ş. M. b. E. B. b. E. ez-Z. ed-D. el-H. (1997). *Zâdü'l-meʿâd fî hedyi hayri'l-ʿibâd* (Ş. Arnaûd & A. el-Arnaûd, thk.; Cilt 1–6). Müessesetü'r-Risâle, Beyrut.

İbn Kesîr, E. F. İ. b. Ö. (1988). *el-Bidâye ve'n-nihâye* (A. Şîrî, thk.; Cilt 1–15). Dâru İhyâi't-Türâsi'l-Arabî, Beyrut.

İbn Sa'd, E. A. M. (1990). *et-Tabakâtü'l-kübrâ* (M. A. Ata, thk.; Cilt 1–8). Dârü'l-Kütübi'l-İlmiyye, Beyrut.

İbn Seyyidünnâs, E. F. F. M. b. M. b. M. el-Ya'merî. (1993). *ʿUyûnü'l-eser fî fünûni'l-meğâzî ve'ş-şemâil ve's-siyer* (İ. M. Ramazan, thk., Cilt 1–2). Beyrut: Dârü'l-Kalem.

İbnü'l-Cevzî, C. E. F. A. b. A. (1992). *el-Muntazam fî târîhi'l-ümem ve'l-mülûk* (M. A. Ata & M. A. Ata, thk.; Cilt 1–19). Dârü'l-Kütübi'l-İlmiyye, Beyrut.

İbnü'l-Esîr, İ. E. H. A. b. E. K. (1997). *el-Kâmil fi't-târîh* (Ö. A. Tedmürî, thk.; 1–10). Dârü'l-Kütübi'l-Arabî, Beyrut.

Kastallânî, E. A. Ş. A. b. M. b. E. B. el-K. (t.y.). *el-Mevâhibü'l-ledünniyye bi'l-minahi'l-Muhammediyye* (Cilt 1–3). Mektebetü't-Tevfîkiyye, Kahire.

Köksal, M. A. (1987) *Hz. Muhammed ve İslâmiyet* (Cilt 1–18). Şamil Yayınları, İstanbul.

Mahmudov, E. (2011). *Sebepleri ve sonuçları açısından Hz. Peygamber'in savaşları*. İSAM Yayınları, İstanbul.

Makdisî, M. b. T. (t.y.). *el-Bed' ve't-târîh* (Cilt 1–6). Mektebetü's-Sekâfiyyeti'd-Dîniyye.

Makrîzî, T. A. b. A. (1999). *İmtâʿu'l-esmâʿ bimâ li'r-resûl mine'l-ebnâʾi (enbâʾi) ve'l-aḥvâl ve'l-ḥafede ve'l-metâʿ* (M. A. en-Nümeysî, thk.; Cilt 1–15). Beyrut.

Mâverdî, E. H. A. b. M. b. H. el-B. el-M. (1999). *el-Hâvi'l-kebîr* (A. M. & A. A., thk.; Cilt 1–19). Dâru'l-Kütübi'l-İlmiyye, Beyrut.

Müslim, E. H. M. b. el-H. (1992). *es-Sahîh* (M. F. Abdulbâkî, thk.; 1–3). Çağrı Yayınları, İstanbul.

Nüveyrî, E. A. Ş. A. b. A. el-B. et-T. el-K. en-. (1905). *Nihâyetü'l-ereb fî fünûni'l-edeb* (Cilt 1–33). Kahire: Dâru'l-Kütüb ve'l-Vesâik.

Önkal, A. (1993). Cüheyne (Benî Cüheyne). *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi (DİA)*, (Cilt 8, ss. 107). İstanbul: TDV Yayınları.

Özdemir, S. (2001). *Hz. Peygamber'in Seriyyeleri*. Rağbet Yayınları, İstanbul.

Şâmî, M. b. Y. (1993). *Sübülü'l-hüdâ ve'r-reşâd* (Â. A. Abdülmevcûd & A. M. Maûd, Thk.; Cilt 1–12). Dâru'l-Kütübi'l-İlmiyye.

Vâkıdî, E. A. M. b. Ö. (1989). *Kitâbü'l-meğâzî* (M. Jones, thk.; Cilt 1–3). Dârü'l-A'lemî, Beyrut.

Yâkut, E. H.E. A. b. A. (1957). *Mu'cemü'l-büldân* (Ciltr 1–5). Dâru Sâdır, Beyrut.

Zehebî, Ş. E. A. M. b. A. (1993). *Târîhu'l-İslâm* (Ö. A. et-Tedmürî, thk.; Cilt 1–52). Dâru'l-Kitâbi'l-Arabî, Beyrut.

HOMA DALYANI'NDAKİ BAZI ÇİFT KABUKLU TÜRLERİNDE ARSENİK, SELENYUM VE KALAY KONSANTRASYONLARININ DEĞİŞİMİ

Mustafa BİLGİN
Dokuz Eylül University, Institute of Marine Science and Technology, İnciraltı 35340, İzmir, Türkiye
ORCID: 0000-0003-4680-5931
Esin ULUTURHAN
Dokuz Eylül University, Institute of Marine Science and Technology, İnciraltı 35340, İzmir, Türkiye
ORCID: 0000-0002-7886-922X

ÖZET
İzmir Körfezi içinde yer alan Homa Dalyanı (RAMSAR koruma alanı), hem ekolojik hem de ekonomik açıdan önemli bir kıyısal ekosistemlerden biridir. Dalyan gibi kıyısal ekosistemlerde, ekosistemin sağlığının incelenmesi açısından bu bölgelerde dağılım gösteren çift kabuklu türlerin izlenmesi önem arz etmektedir. Bu bağlamda, Homa Dalyanı'nda dağılım gösteren *Mytilus galloprovincialis* (midye) ve *Tapes decussatus* (akivades) örnekleri 2013 ilkbaharı ile 2014 kışı arasında mevsimsel olarak toplanarak arsenik (As), selenyum (Se) ve kalay (Sn) konsantrasyonları incelendi. Çift kabukluların biyometrik değerleri (ağırlık ve boy) kaydedildikten sonra dokular hepatopankreas ve yumuşak doku (gonad ve manto gibi çift kabukluların geri kalan kısımları) olarak ayrıldı. Örnekler nem içeriğini gidermek için dondurularak kurutuldu. Ardından HNO_3 – $HClO_4$ asit karışımı eklendi ve örnekler mikrodalgada çözünürleştirme prosedürüne tabi tutuldu. Analitik ölçümler ICP-MS kullanılarak gerçekleştirildi. Verilerin doğruluğunu ve geçerliliğini sağlamak için sertifikalı referans materyali (NIST SRM 2976) kullanıldı. Sonuçlara göre, genel olarak hepatopankreas konsantrasyonları yumuşak dokulardan daha yüksek bulundu. Kış mevsiminde As (66,02 mg/kg, kuru ağırlık) ve Se (4,07 mg/kg, kuru ağırlık) için daha yüksek konsantrasyonlar gözlemlenirken, daha yüksek Sn (0,089 mg/kg, kuru ağırlık) konsantrasyonları ilkbaharda tespit edildi. Anlamlı farklılıkları gözlemlemek için verilerin varyansları üzerinde istatistiksel analizler (Kruskal-Wallis testleri) uygulandı. Buna göre As konsantrasyonları türler ve dokular arasında önemli farklılıklar gösterirken, Se ve Sn konsantrasyonları mevsimler ve dokular arasında önemli farklılıklar göstermiştir ($p < 0,05$). Sağlık riskleri, konsantrasyon seviyeleri (yaş ağırlık) ile FAO/WHO tarafından belirlenen limitler kullanılarak elde edilmiş geçici tolere edilebilir haftalık alım (PTWI) değerleri karşılaştırılarak değerlendirilmiştir. Belirlenen tüm konsantrasyonlar sınır değerlerin altında olduğundan, bu elementlerin insan tüketimi açısından potansiyel risk oluşturmadığı sonucuna varılmıştır.
Anahtar Kelimeler: Metaller, deniz kirliliği, ICP-MS, *Mytilus galloprovincialis*, *Tapes decussatus*

SEASONAL VARIATIONS OF ARSENIC, SELENIUM AND TIN CONCENTRATIONS OF SOME BIVALVE SPECIES FROM THE HOMA LAGOON

ABSTRACT
Homa Lagoon (RAMSAR protected area), located within the Izmir Bay, is one of the most important coastal ecosystems from both an ecological and economic perspective. In coastal ecosystems such as lagoon, monitoring bivalve species distributed in these areas is important for examining the health of the ecosystem. In this context, samples of *Mytilus galloprovincialis* (mussel) and *Tapes decussatus* (clam) distributed in Homa Lagoon were collected seasonally between spring 2013 and winter 2014, and their arsenic (As), selenium (Se), and tin (Sn) concentrations were determined. After recording the biometric values (weight and length) of

the bivalves, the tissues were separated into hepatopancreas and soft tissue (the remaining parts of the bivalves, such as the gonads and mantle). The samples were dried by using Freeze-Dryer to remove moisture content. An HNO_3–$HClO_4$ acid mixture was then added, and the samples were subjected to a microwave digestion procedure. Analytical measurements were performed using ICP-MS. Certified reference material (NIST SRM 2976) was used to ensure the accuracy and validity of the data. According to the results, metal concentrations were generally found higher in hepatopancreas than those in soft tissues. Higher concentrations of As (66.02 mg/kg, dry weight) and Se (4.07 mg/kg, dry weight) were observed in winter, while higher Sn (0.089 mg/kg, dry weight) concentrations were detected in spring. Statistical analyses (Kruskal-Wallis tests) were performed on the variances of the data to observe significant differences. Accordingly, As concentrations showed significant differences between species and tissues, while Se and Sn concentrations showed significant differences between seasons and tissues ($p < 0.05$). Health risks were assessed by comparing concentration levels (wet weight) with the provisional tolerable weekly intake (PTWI) values established by the FAO/WHO. Since all concentrations determined were below the limit values, it was concluded that these elements do not pose a potential risk for human consumption.
Keywords: metals, marine pollution, ICP-MS, *Mytilus galloprovincialis*, *Tapes decussatus*

1. INTRODUCTION

Bivalves are organisms that occupy an important place in coastal ecosystems. By filtering their food, they reduce turbidity and lower the likelihood of algal blooms (Askwig et al., 2011; Sun et al., 2022). In addition, since their filter-feeding dietary and sessile lifestyle they usually confront pollutants and they can tend to store toxic substances by accumulating that could be harmful to the ecosystem (Zuykov et al., 2013). They reflect environmental status by biomonitoring these species. Therefore, they defined as bioindicators (Rainbow, 1995).

The Homa Lagoon is a very important coastal ecosystem located in İzmir Province (Fig.1). It is adjacent to the İzmir Bird Paradise and the Çamaltı Saltpan. Also, the Gediz River, the largest river in the Aegean Region, flows into the sea here, carrying pollution from its source to the coast, which poses the greatest potential problem for this ecosystem (Uluturhan et al., 2011). In addition, pollution from Izmir Bay also affects the area.

Fig. 1. Map of the Homa Lagoon

Metals transport through the environment as suspended particulates in water and aerosols, or as volatile gases like Hg and As (Mason, 2013). In aquatic systems, metal concentrations are controlled by solubility and complexation with organic matter. Because sediments store these contaminants, they are essential tools for monitoring pollution sources and dispersion patterns (Birch et al., 2001). While human activity drives this pollution with 19% entering treatment plants via household products modern facilities successfully remove 70–90% of metals from water bodies (Garbarino et al., 1995).

Bioaccumulation occurs when marine organisms retain bioavailable metal ions absorbed through feeding or adsorption (Neff, 2002). The extent of accumulation depends on environmental pollution levels, often driven by urbanization (Hernández-Almaraz et al., 2014). Additionally, the process is influenced by biotic factors (e.g., metabolism, age) and physical conditions such as pH, salinity, and trophic position (Jakimska et al., 2011).

In this study, we aim to describe As, Se and Sn bioaccumulations in two different bivalve species (*M. galloprovincialis* and *T. decussatus*). We also found significant differences in detecting variances between seasons, species and tissues.

2. MATERIALS AND METHODS

2.1.Sampling, transfer and pretreatments

Bivalve samples were collected by hand between spring 2013 and winter 2014 seasonally. After that samples were transferred to the laboratory with plastic carriers in ambient seawater. In the laboratory, bivalves were first cleaned. Shell sizes, weights and number of individuals were recorded. Then, hepatopancreas tissues were separated from soft tissues (such as mantle, gonads, and muscles). Tissue samples were labelled and classified and stored at -18 °C in freezer until the time when samples to be used for analysis were prepared.

2.2.Preparation of samples

Separated tissues were placed in Freeze Dryer about 24 hours for dehydration. Samples were homogenized with blender. After that, dried samples were weighed (approximately 1 gram) and (Bernhard, 1976; UNEP, 1982) digested in microwave system (Fig. 2). Digested samples were stored in HDPE bottles until the analyses.

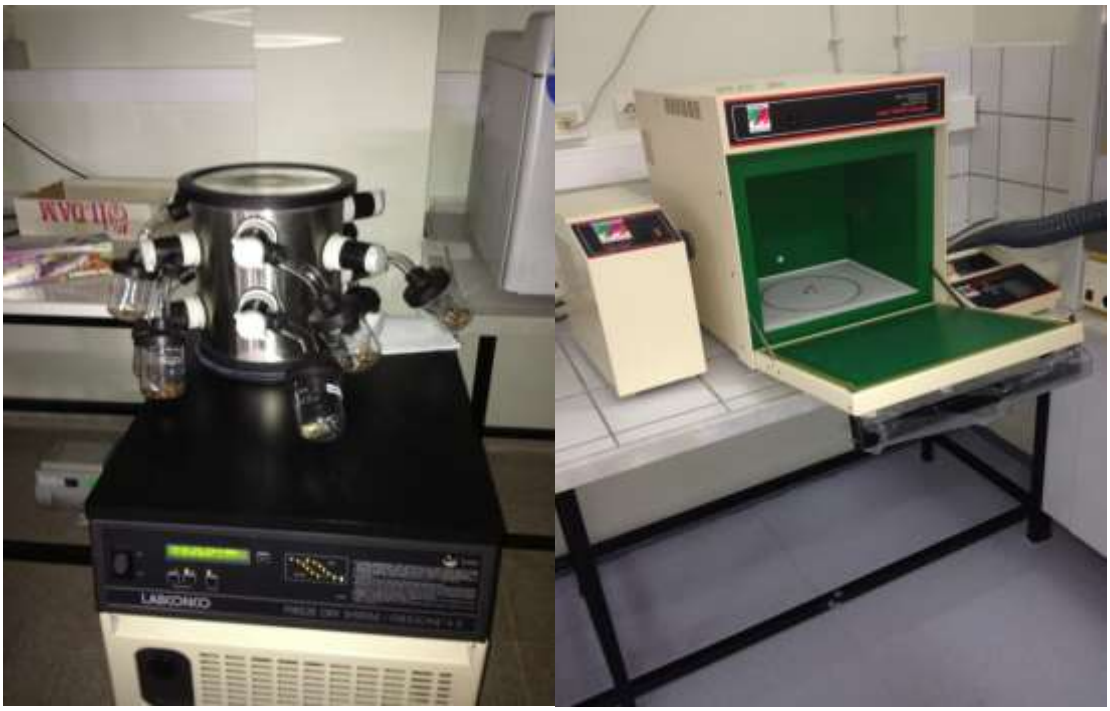

Fig. 2. Freeze-dryer (left) and the microwave digestion (right) systems

2.3.Determination of metals

Determination of As, Se and Sn concentrations were carried out in ICP-MS as mg/kg dry weight. A certified reference material (National Institute of Standards and Technology (NIST in short) SRM 2976 Mussel Tissue) was also tested to verify the analyses. Reported and obtained values were given in Table 1.

Table 1. Reported and obtained values of NIST SRM 2976 (mg/kg, dry weight)

Metals	Reported values	Obtained values
As	13.3 ± 1.8	13.44 ± 1.8
Se	1.80 ± 0.15	1.95 ± 0.15
Sn	0.096 ± 0.039	0.088 ± 0.005

2.4.Moisture content and health risk assessment

Approximately 1 g of soft tissues of bivalves were placed in a beaker, then placed in an oven at 105 °C. The weights were recorded at the beginning and every 24 hours. They were kept there until a constant weight was reached, and the moisture content of the organisms was calculated. This value was used as a conversion factor to enable the findings to be evaluated as wet weight. The wet weight data were used in the health risk assessment.

When conducting health risk assessments, the reference dose amounts were calculated based on the Provisional Tolerable Weekly Intake (PTWI) for a 70 kg individual, as determined by established values of the relevant authorities, and used accordingly (FAO/WHO, 1967; 1989, ATSDR, 2022).

2.5.Statistical approaches

First, Levene's homogeneity test was used to determine whether the data were normally distributed. Based on the result, either a parametric (ANOVA) or non-parametric (Kruskal-Wallis) variance test will be applied to the data ($p < 0.05$).

3. RESULTS AND DISCUSSIONS

3.1.Determined metal concentrations

Seasonally determined concentrations of As, Se and Sn were given in Figs. 3-4. All values were expressed as mg/kg, dry weight.

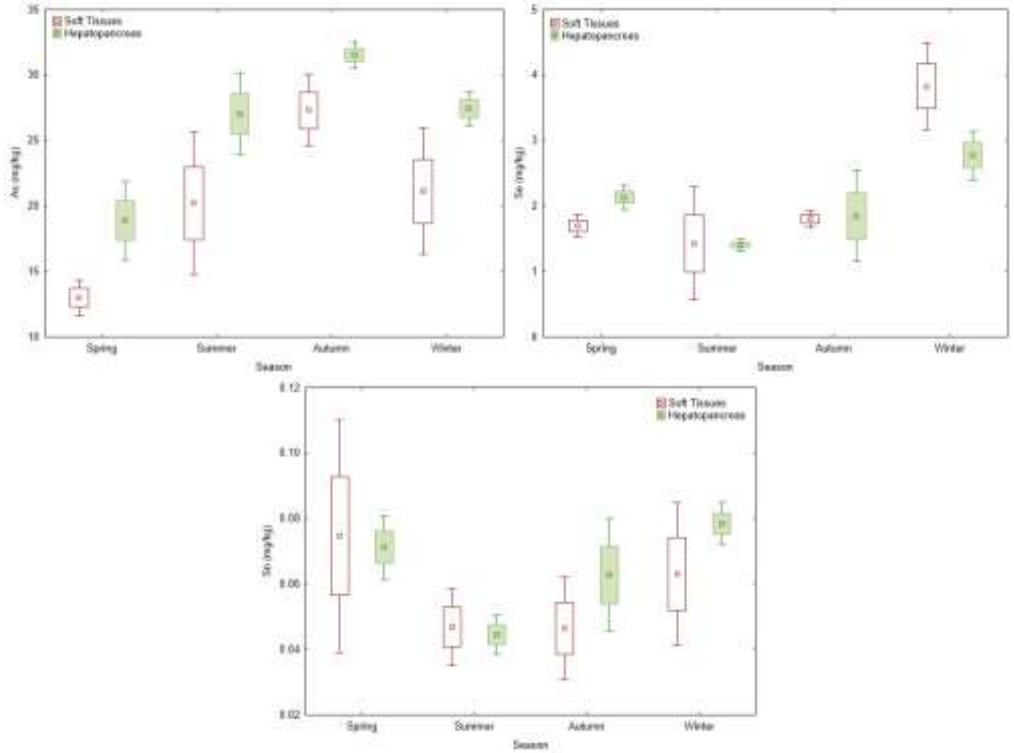

Fig.3. As, Se and Sn concentrations of *M. galloprovincialis* (mean ± S.D., whisker: confidence interval 1.96α)

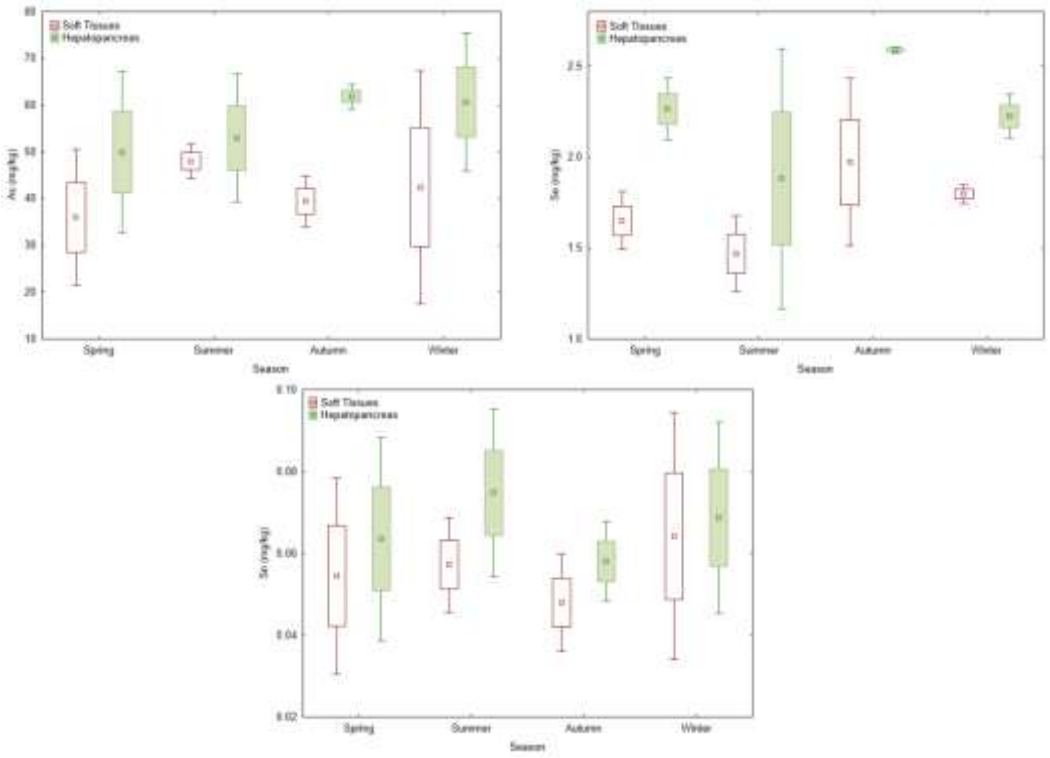

Fig.4. As, Se and Sn concentrations of *T.decussatus* (mean ± S.D., whisker: confidence interval 1.96α)

In soft tissues, highest As, Se and Sn concentrations were found in autumn (28.6 mg/kg), winter (4.07 mg/kg) and spring (0.09 mg/kg), respectively for mussels. Additionally, highest concentrations of As and Sn were found in winter (51.5 mg/kg and 0.08 mg/kg, respectively) and highest concentrations of Se were found in autumn for clams (2.14 mg/kg).
In hepatopancreas tissues, the highest concentrations of As were detected in Autumn (32.1 mg/kg). In addition, highest concentrations of Se (2.91 mg/kg) and Sn (0.08 mg/kg) were found in winter for mussel. Furthermore, the highest As, Se and Sn concentrations were found in winter (66.0 mg/kg), autumn (2.60 mg/kg) and summer (0.09 mg/kg), respectively for clams.
Results were expressed that hepatopancreas tissues showed higher bioaccumulation rates than those soft tissues. These evaluations confirmed that hepatopancreas is the main organ for bioaccumulation of toxic substances due to its role of detoxification, storage and excrete in metabolism (Wang et al., 2011).
When we compared our findings with those from the Calish Lagoon in Sardinia – Italy, our determined As concentrations were found higher, however Se and Sn concentrations in *M. galloprovincialis* were similar. In addition, Se concentrations were found higher, while As and Sn concentrations were similar in *T. decussatus* (Esposito et al., 2018; 2021).

3.2.Statistical analysis

At first Levene's homogeneity test were applied to data for all determined metals. But the data could not meet normal distribution. For this reason, non-parametric Kruskal-Wallis tests were applied. Accordingly, As concentrations showed significant differences between species and tissues, while Se and Sn concentrations showed significant differences between seasons and tissues ($p < 0.05$).

3.3.Health risk assessment

After 5 days of constant weighing, an average moisture content ratio of 0.180 was obtained. After that, concentrations of soft tissues (edible parts of bivalves) were converted using this

ratio. Maximum concentrations of bivalves were compared to PTWI values and given in Table 2.

Table 2. The maximum concentrations of metals in soft tissues of bivalves (mg/kg, wet weight)

	As	**Se**	**Sn**
M. galloprovincialis	5.14	0.73	0.016
T. decussatus	9.26	0.38	0.014
PTWI	24.5[a]	2.45[b]	980[c]

a: FAO/WHO, 1967; b: ATSDR, 2022; c: FAO/WHO, 1989

According to the results, our findings were below the limits. Therefore, the analysis of bivalve species indicates that there is no potential health risk due to the bioaccumulation of As, Se and Sn.

4. CONCLUSIONS

In this study, we investigated the seasonal variations and bioaccumulation patterns of Arsenic (As), Selenium (Se), and Tin (Sn) in two economically and ecologically significant bivalve species, *Mytilus galloprovincialis* and *Tapes decussatus*, distributed in the Homa Lagoon. Statistical analyses showed that, As bioaccumulations mainly affected species and tissue types, however, Se and Sn were affected seasonal alterations and tissues. The health risk assessment showed that all values were below the established limits for human consumption. However, considering that the Izmir Bay has a high potential for pollution and that the lagoon ecosystems are quite fragile to such exposure, it is important to continue biomonitoring studies in this region.

REFERENCES

Askvig, J., Bode, L., Cushing, N., & Mullery, C. (2011). Turbidity reduction for the West and Rhode Rivers. In *2011 IEEE Systems and Information Engineering Design Symposium* (pp. 88-93). IEEE.

ATSDR (2022). Minimal Risk Levels (MRLs). Retrieved from. https://www.atsdr.cdc. gov/mrls/pdfs/ATSDR_MRLs_-_August_2022_-_H.pdf.

Bernhard, M. (1976). Manual of methods in aquatic environment research part 3: Sampling and analyses of biological material. *Food and Agricultural Organization Fisheries Technical Paper No. 158*.

Birch, G. F., Taylor, S. E., & Matthai, C. (2001). Small-scale spatial and temporal variance in the concentration of heavy metals in aquatic sediments: a review and some new concepts. Environmental Pollution, 113(3), 357-372.

Esposito, G., Mudadu, A. G., Abete, M. C., Pederiva, S., Griglione, A., Stella, C., Ortu, S., Bazzoni, A. M., Meloni, D., & Squadrone, S. (2021). Seasonal accumulation of trace elements in native Mediterranean mussels (*Mytilus galloprovincialis* Lamarck, 1819) collected in the Calich Lagoon (Sardinia, Italy). Environmental Science and Pollution Research, 28(20), 25770-25781.

FAO/WHO (1967). Specifications for the Identity and Purity of Food Additives and Their Toxicological Evaluation: Some Emulsifiers and Stabilizers and Certain Other Substances. Tenth Report of the Joint FAO/WHO Expert Committe on Food Additives, Geneva.

FAO/WHO (1989). Evaluation of certain food additives and contaminants. In: Thirty-third Report of the Joint FAO/WHO Expert Committee on Food Additives. World Health Organization Technical Report Series, Geneva.

Garbarino, J. R., Hayes, H. C., Roth, D. A., Antweiler, R. C., Brinton, T. I., & Taylor, H. E. (1995). Heavy metals in the Mississippi River. Contaminants in the Mississippi River U.S. Geological Survey Circular, 1133, 1-17.

Hernández-Almaraz, P., Méndez-Rodríguez, L., Zenteno-Savín, T., García-Domínguez, F., Vázquez-Botello, A., & Serviere-Zaragoza, E. (2014). Metal mobility and bioaccumulation differences at lower trophic levels in marine ecosystems dominated by Sargassum species. Journal of the Marine Biological Association of the United Kingdom, 94(03), 435–442.
Jakimska, A., Konieczka, P., Skóra, K., & Namieśnik, J. (2011). Bioaccumulation of metals in tissues of marine animals, part II: Metal concentrations in animal tissues. Polish Journal of Environmental Studies, 20(5), 1127–1146.
Mason, R. (2013). Trace metals in aquatic systems. West Sussex: Wiley-Blackwell.
Neff, J.M. (2002). Bioaccumulation in marine organisms: Effect of contaminants from oil well produced water. San Diego: Elsevier Ltd.
Rainbow, P. S. (1995). Biomonitoring of heavy metal availability in the marine environment. Marine pollution bulletin, 31(4-12), 183-192.
Sun, Y., Yu, X., Yao, W., & Wu, Z. (2022). Research progress in relationships between freshwater bivalves and algae. Ecotoxicology and Environmental Safety, 239, 113665.
Wang, X., Yang, H., Liu, G., & Wang, Q. (2011). Enzyme responses and lipid peroxidation in gills and hepatopancreas of clam Mactra vereformis, following cadmium exposure. *Chinese Journal of Oceanology and Limnology*, *29*(5), 981-989.
Uluturhan, E., Kontas, A., & Can, E. (2011). Sediment concentrations of heavy metals in the Homa Lagoon (Eastern Aegean Sea): assessment of contamination and ecological risks. Marine pollution bulletin, 62(9), 1989-1997.
UNEP, (1982). *Reference methods for marine pollution studies. 14*.
Zuykov, M., Pelletier, E., & Harper, D. A. (2013). Bivalve mollusks in metal pollution studies: from bioaccumulation to biomonitoring. *Chemosphere*, *93*(2), 201-208.

NEMRUT KÖRFEZİ'NDEKİ YÜZEY SEDİMENTLERİNDE METAL VE TOPLAM ORGANİK KARBON SEVİYELERİNİN ARAŞTIRILMASI

Mustafa BİLGİN
Dokuz Eylül University, Institute of Marine Science and Technology, İnciraltı 35340, İzmir, Türkiye
ORCID: 0000-0003-4680-5931
Enis DARILMAZ
Dokuz Eylül University, Institute of Marine Science and Technology, İnciraltı 35340, İzmir, Türkiye
ORCID: 0000-0002-9090-9319
Hakan ALYÜRÜK
Dokuz Eylül University, Institute of Marine Science and Technology, İnciraltı 35340, İzmir, Türkiye
ORCID: 0000-0001-8632-4281
Esin ULUTURHAN
Dokuz Eylül University, Institute of Marine Science and Technology, İnciraltı 35340, İzmir, Türkiye
ORCID: 0000-0002-7886-922X

ÖZET
Nemrut Körfezi, gemi söküm, petrokimya gibi endüstriyel sektörlerin yoğun olarak bulunduğu önemli bölgelerden biridir. Bu faaliyetler denizel ekosisteme çeşitli organik ve inorganik kirleticilerin girişine neden olmaktadır. Bu bağlamda, 2017 yılında Nemrut Körfezi'ndeki bazı metaller (As, Hg, Cd, Cr, Cu, Ni, Pb, Zn ve Fe) ve toplam organik karbon (TOK) konsantrasyonlarını araştırmak için altı farklı noktadan Van Veen Grab ile yüzey sediment örnekleri toplanmıştır. Metal analizleri için örnekler Freeze-Dryer cihazı kullanılarak kurutulmuştur. Ardından mikrodalga sisteminde asit karışımı ile parçalanmış ve çözündürülmüştür. Metal konsantrasyonları ICP-OES kullanılarak belirlenmiştir. TOK analizleri ise TOK analizörü ile gerçekleştirilmiştir. Sonuçlara göre; As 10-16 mg/kg, Hg 1,28-5,52 mg/kg, Cd <1 mg/kg, Cr 30-50,4 mg/kg, Cu 16-47,2 mg/kg, Ni 23-60 mg/kg, Pb 27,2-131 mg/kg, Zn 47,2-414 mg/kg ve Fe 11552-20888 mg/kg olarak ölçülmüştür. Ayrıca, TOC 14216-68150 mg/kg aralığında ölçülmüştür. İstasyonlardaki metal sonuçları değerlendirildiğinde, Hg, Pb ve Zn seviyelerinin İstasyon 3'te daha yüksek olduğu, Cr, Ni ve Fe seviyelerinin ise diğer istasyonlara kıyasla İstasyon 6'da daha yüksek olduğu tespit edilmiştir. En yüksek As seviyesi İstasyon 1'de tespit edilirken, en yüksek Cu konsantrasyonu İstasyon 1 ve 3'te ölçülmüştür. En yüksek TOK değeri İstasyon 4'te ölçülürken, en düşük konsantrasyon İstasyon 5'te tespit edilmiştir. Metal sonuçları Akdeniz'in eşik seviye değerleriyle karşılaştırılmış ve Hg, Cr, Cu ve Pb konsantrasyonlarının bu seviyeden yüksek olduğu görülmüştür. Ayrıca, sonuçlar sediment kalite kılavuzları (SQG) ile karşılaştırılmıştır. Bu belirlenmiş kriterler içinden TEL (eşik etki seviyesi) (TEL) ve PEL (olası etki seviyesi) seçilmiştir. Buna göre Hg konsantrasyonları tüm istasyonlarda PEL'den yüksek, Cr konsantrasyonları ise TEL'den düşük olarak bulunmuştur.
Anahtar Kelimeler: metaller, deniz sedimenti, ICP-OES, toplam organik karbon, Nemrut Körfezi

INVESTIGATION OF METAL AND TOTAL ORGANIC CARBON LEVELS IN SURFACE SEDIMENTS FROM THE NEMRUT BAY

ABSTRACT

Nemrut Bay is one of the important regions where industrial sectors such as shipbreaking and petrochemicals heavily occurred. These activities cause various organic and inorganic pollutants to enter the marine ecosystem. In this context, surface sediment samples were collected from six different points in Nemrut Bay using a Van Veen Grab in 2017 to investigate the concentrations of some metals (As, Hg, Cd, Cr, Cu, Ni, Pb, Zn, and Fe) and total organic carbon (TOC). The samples were dried using a Freeze-Dryer for metal analysis. They were then homogenized and dissolved in an acid mixture in a microwave system. Metal concentrations were determined using ICP-OES. TOC analyses were performed using a TOC analyzer. According to the results; As 10-16 mg/kg, Hg 1.28-5.52 mg/kg, Cd <1 mg/kg, Cr 30-50.4 mg/kg, Cu 16-47.2 mg/kg, Ni 23-60 mg/kg, Pb 27.2-131 mg/kg, Zn 47.2-414 mg/kg, and Fe 11552-20888 mg/kg. Additionally, TOC was measured in the range of 14216-68150 mg/kg. When evaluating the metal results at the stations, it was determined that Hg, Pb, and Zn levels were higher at Station 3, while Cr, Ni, and Fe levels were higher at Station 6 compared to the other stations. The highest As level was detected at Station 1, while the highest Cu concentration was measured at Stations 1 and 3. The highest TOC value was measured at Station 4, while the lowest concentration was detected at Station 5. Metal results were compared with the threshold level values for the Mediterranean Sea, and it was observed that Hg, Cr, Cu, and Pb concentrations were higher than this level. Additionally, the results were compared with sediment quality guidelines (SQG). TEL (threshold effect level) and PEL (potential effect level) were selected from these established criteria. Accordingly, Hg concentrations were found to be higher than PEL at all stations, while Cr concentrations were found to be lower than TEL.

Keywords: metals, marine sediments, ICP-OES, total organic carbon, Nemrut Bay

1. INTRODUCTION

Metal contamination in harbours is one of the major concerns in their environments. Massive loads of contaminants can enter and sink many ways such as urban runoff, dredging, maritime traffic, and shipwrecking (Galkus et al, 2012). Such a high pollution loads of contaminants, low solubility of metals, slow water flow and, high sedimentations in harbours lead to the formation of an environment that is persistent, toxic, and poses a bioaccumulation risk to organisms living in the harbour ecosystem (Guerra-Garcia et al., 2005; Zhu et al., 2025). In addition, determination of total organic carbon (TOC) is a useful indicator to assess environmental status of surface sediments (Lazar et al., 2012). Surface sediments are also reservoir of organic carbon. The sources of organic carbon are primarily phytoplankton, terrestrial plants and inorganic carbon from atmosphere (Seiter et al., 2004).

Nemrut Bay is a coastal region located within the boundaries of Aliağa district (İzmir Province) in Western Anatolia. Heavy industrial operations such as shipbreaking, shipbuilding, and petrochemicals are particularly prevalent in this region and its surroundings (Deniz et al., 2010).

In this study, we aimed to determine concentrations of some metals (As, Hg, Cd, Cr, Cu, Ni, Pb, Zn, and Fe) and TOC in surface sediment at a harbour region of Nemrut Bay. Besides, assessing environmental status of surface sediments derived from metal contamination by using sediment quality guidelines (SQGs), TEL (threshold effect level) and PEL (potential effect level).

2. MATERIAL AND METHODS

2.1.Study area and sampling

Surface sediments were collected in six different stations in a harbour region of Nemrut Bay by using Van Veen grab in 2017 (Fig. 1).

After the collection, sediments were placed in plastic bags and transferred to the laboratory in cold conditions and stored in freezers until the analysis (-18 °C).

2.2.Sample preparations

Samples were dried with Freeze-Dryer to remove moisture. Dried samples were dissolved using a closed-system microwave digestion system in an appropriate acid mixture (HCl and HNO_3) (EPA 3051A, 2007). Digested sample solutions were adjusted into 25 mL in HDPE bottles.

Fig. 1. Sampling stations of surface sediments in Nemrut Bay.

2.3.Analyses of metals and TOC

Metal (As, Hg, Cd, Cr, Cu, Ni, Pb, Zn, and Fe) (SM 3120B, 1992) and TOC concentrations (SM 5310 B: 2005) were determined by using ICP-OES (Fig. 2a) and TOC analyser (Fig. 2b).

Fig 2. Instruments on which the analyses are performed: a) ICP-OES, b) TOC analyser

2.4.Assessment of environmental status

The results of obtained metal concentration results were be compared with Mediterranean background values (UNEP 1978; Whitehead et al. 1985; MAP 1987). In addition, sediment quality criteria (Perin et al. 1997) were be used to assess the pollution level. Finally, sediment quality assessment guidelines were applied. SQGs (SQAGs, 1994) values, “Threshold Effect Level” (TEL) and “Potential Effect Level” (PEL) values were determined. For the TEL value,

it is accepted that adverse effects are rarely seen below this concentration, while for the PEL value, adverse effects are frequently seen above this concentration. Mediterrranean background values, TELs, PELs and SQGs were given in Table 1.

Table 1. TEL, PEL, Mediterrranean background and, SQG values

Metals (mg/kg)	TEL	PEL	Mediterranean BG	SQG (low)	SQG (medium	SQG (high)
As	7.2	41.6	13	-	-	-
Hg	0.13	0.696	0.34	-	-	-
Cd	0.676	4.21	0.10-2.3	-	-	>6
Cr	52.3	160	15	<25	25-75	>75
Cu	18.7	108	15	<25	25-50	>50
Ni	15.9	42.8	-	<20	20-50	>50
Pb	30.2	112	25	<40	40-60	>60
Zn	124	271	50	<90	90-200	>200
Fe	-	-	-	-	-	-

3. RESULTS AND DISCUSSION

Results of metals and TOC concentrations were given in Figs. 3-4. Since all determined concentrations of Cd were below detection limit, (<1 mg/kg), no graphs were illustrated for them.

When evaluating the metal results at the stations, Hg, Pb, and Zn levels at Station 3 and Cr, Ni, and Fe levels at Station 6 were found to be higher than at the other stations. The highest As level was detected at Station 1, while the highest Cu concentration was measured at Stations 1 and 3. The lowest As, Cu, Pb, and Zn values were detected at station 5, while the lowest Cr and Fe concentrations were found at station 4. In addition, the lowest Hg was observed at station 6, while the lowest Ni was measured at station 1. The highest TOC value was measured at station 4, while the lowest concentration was detected at station 5 (Figs. 3-4).

When the metal concentrations measured at the stations in this study area stations are compared with the background values for the Mediterranean (UNEP 1978; Whitehead et al. 1985; MAP 1987), the concentrations of Hg, Cr, Cu, and Pb are higher (Table 1). As concentrations were high at stations 1, 2, and 3, while Zn concentrations were high at stations 1, 2, 3, and 4.

When compared with sediment quality criteria (Perin et al. 1997):

- In terms Cr concentrations, the entire region is moderately polluted.
- When Cu levels are examined, stations 1, 2, and 3 are moderately polluted, while stations 4, 5, and 6 are not polluted.
- In terms of Ni concentrations, stations 1, 2, 3, and 4 are moderately polluted, while stations 5 and 6 are highly polluted.
- In terms of Pb concentrations, stations 4, 5, and 6 are not polluted. Station 2 is moderately polluted, while stations 1 and 3 are highly polluted.
- In terms of Zn concentrations, stations 4, 5, and 6 are not polluted. Station 2 is moderately polluted. Also, Stations 1 and 3 are highly polluted.

Finally, concentrations were compared with SQGs (Table 1):

- As: All stations are within the TEL-PEL range.
- Hg: All stations are above PEL.
- Cr: All stations are below TEL.
- Cu: Stations 1, 2, and 3 are within the TEL-PEL range, while stations 4, 5, and 6 are below TEL.

• Ni: Stations 1, 2, 3, and 4 are within the TEL-PEL range, while stations 5 and 6 are above PEL.
• Pb: Stations 5 and 6 are below TEL, while stations 1, 2, and 4 are within the TEL-PEL range. Station 3 is higher than the PEL value.
• Zn: Stations 4, 5, and 6 are lower than TEL, while stations 1 and 2 are within the TEL-PEL range. Station 3 is higher than the PEL value.

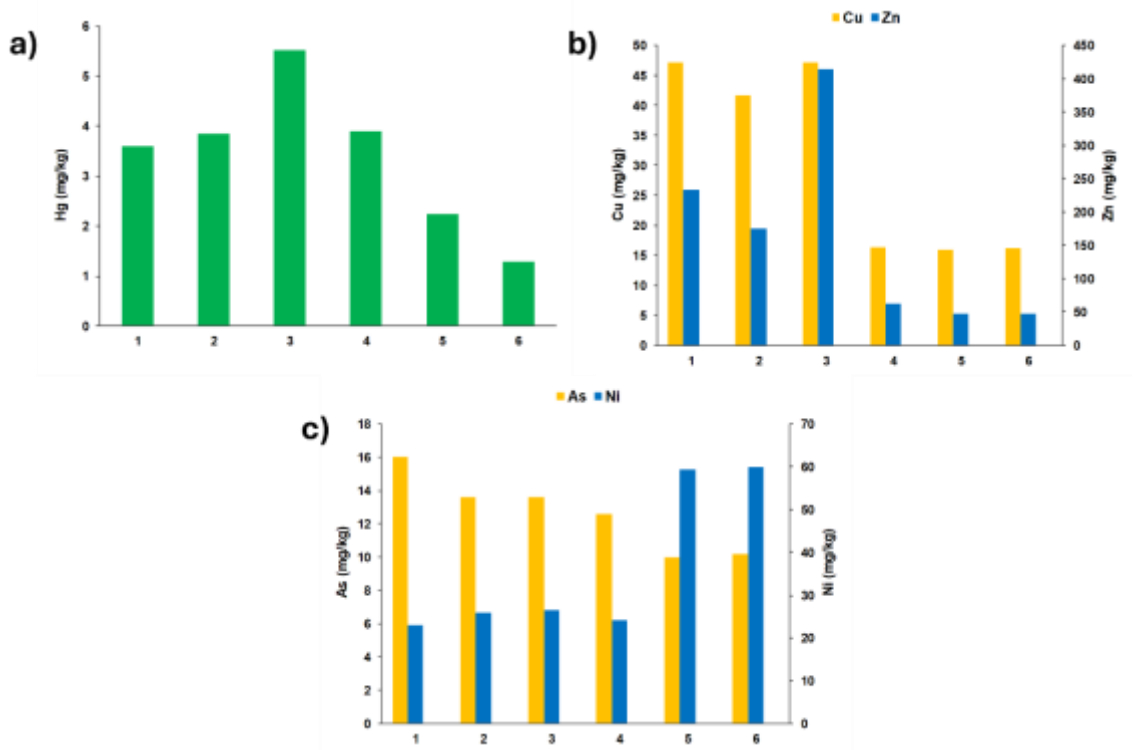

Fig. 3. Concentrations of Hg (a), Cu (b), Zn (b), As (c) and, Ni (c) in sampling stations

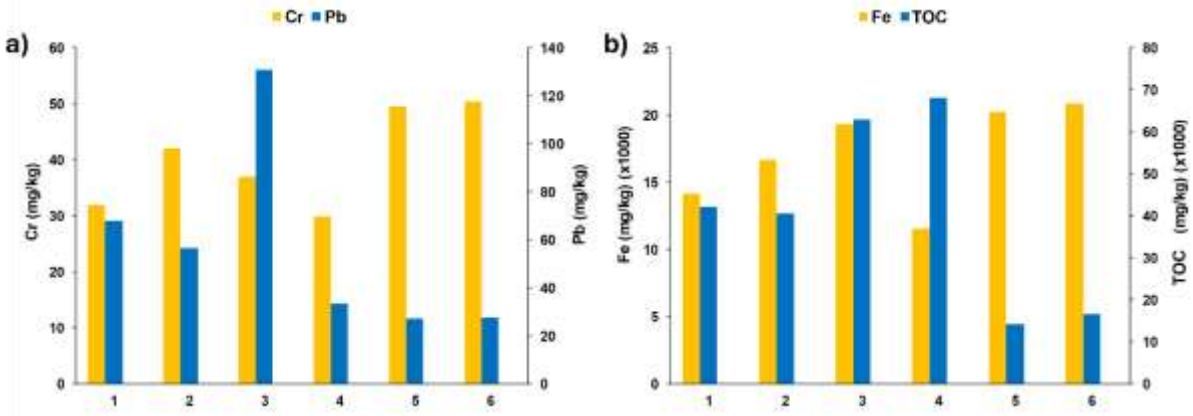

Fig. 4. Concentrations of Cr (a), Pb (a), Fe (b) and, TOC (b) in sampling stations

4. CONCLUSIONS

When the results are considered as a whole, high values were detected at some stations compared to others in terms of metal and total organic carbon accumulation within this port area in Nemrut Bay, where many heavy industrial activities take place. Therefore, regular monitoring of these coastal areas, which are important both economically and in terms of the ecosystem, such as the study area, is important to prevent bigger problems in the future.

REFERENCES

Deniz, C., Kilic, A., & Cıvkaroglu, G. (2010). Estimation of shipping emissions in Candarli Gulf, Turkey. Environmental monitoring and assessment, 171(1), 219-228.

EPA, Method 3051A, Microwave Assisted Acid Digestion of Sediments, Sludges, Soils, and Oils, Revision 1, (2007).

Galkus, A., Joksas, K., Stakeniene, R., & Lagunaviciene, L. (2012). Heavy metal contamination of harbor bottom sediments. Polish Journal of Environmental Studies, 21(6).

Guerra-García, J. M., & García-Gómez, J. C. (2005). Assessing pollution levels in sediments of a harbour with two opposing entrances. Environmental implications. Journal of Environmental Management, 77(1), 1-11.

Lazăr, L., Gomoiu, M. T., Boicenco, L., & Vasiliu, D. (2012). Total organic carbon (TOC) of the surface layer sediments covering the seafloor of the Romanian Black Sea coast. GeoEcoMarina, 18.

MAP (Mediterranean Action Plan) (1987). Assessment of the state of pollution of the Mediterranean Sea by mercury and mercury compounds. Tech. Rep. Series 18, UNEP, Athens.

Perin, G., Bonardi, M., Fabris, R., Simoncini, B., Manente, S., Tosi, L., & Scotto, S. (1997). Heavy metal pollution in central Venice Lagoon bottom sediments: evaluation of the metal bioavailability by geochemical speciation procedure. Environmental Technology 18, 593-604.

Seiter, K., Hensen, C., Schröter, J., & Zabel, M. (2004). Organic carbon content in surface sediments—defining regional provinces. Deep Sea Research Part I: Oceanographic Research Papers, 51(12), 2001-2026.

SQAGs (1994). Florida Sediment Quality Assessment Guidelines (SQAGs), Volume 6. (http://www.dep.state.fl.us/waste/quick_topics/publications/pages/default.htm).

UNEP (1978). Preliminary report on the state of pollution of the Mediterranean Sea. Ingovermental review Meeting of Mediterranean Coastal States on the Mediterranean Action Plan. UNEP/IG.11/INF 4.

Whitehead, N.E., Oregioni, B., & Fukai, R.. (1985). Background levels of trace metals in Mediterranean sediments. In: VII Journées Etud. Pollutions, CIESM 233-240.

Zhu, W., Cai, J., Ma, W., Li, B., & Feng, W. (2025). Distribution, sources and risk assessment of heavy metals in Yangshan port and its adjacent sea areas. Frontiers in Marine Science, 11, 1512115.

YERBİLİMLERİNDE İNTERPOLASYON YÖNTEMLERİNİN KULLANILABİLİRLİĞİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Müjgan ÖZEL
Aksaray University, Graduate School of Natural and Applied Sciences, Aksaray
ORCID: 0000-0002-0454-764X
Murat KAVURMACI
Aksaray University, Department of Geological Engineering, Aksaray
ORCID: 0000-0003-3625-9404

ÖZET
Yerbilimleri alanında çalışan araştırmacılar çoğu zaman hedefledikleri verinin bölge içerisindeki konumsal dağılımını bilmek ister. Bununla beraber, bir veri kümesinin mesafe ve yön açısından herhangi bir konumdan dışarı doğru nasıl değiştiğini tam olarak bilmek imkansızdır. Bundan dolayı, yerbilimlerinde verilerin konumsal değişiminin gözlenerek diğer veriler ile ilişkilendirilmesi oldukça önemlidir. Bu çalışmada, yerbilimleri alanında sıklıkla kullanılan interpolasyon yöntemleri araştırılmış, kullanılan yöntemlerin zayıf ve kuvvetli yönleri incelenerek, yerbilimleri alanında uygulanabilecek en uygun interpolasyon yöntemi belirlenmeye çalışılmıştır. İlk aşamada konumsal interpolasyon yöntemlerinin uygulanabilirliğinin araştırılması için bir veri seti oluşturulmuştur. Aksaray il sınırları içerisinde 2025 yılında gerçekleştirilen zemin etütü amacı ile açılmış 290 adet araştırma kuyusundan yeraltı su seviyelerinin ölçülmesi sonucunda elde edilen ölçüm sonuçları veri seti olarak kullanılmıştır. En düşük su seviyesi kotu 945 metre en büyük su seviyesi kotu ise 1055 metre olarak ölçülmüştür. İkinci aşamada veri setinin temel istatistiksel özellikleri araştırılmıştır. Veri setinin alansal yönelimini belirlemek için trend analizi yapılmış ve veri setinin dağılımını incelemek için Q-Q plot grafiği çizilmiştir. Simetrik dağılım göstermeyen veri setine logaritmik veri dönüşümü uygulanmıştır. Sonraki aşamada, veri setinin Inverse Distance Weighted (IDW) ve Kriging interpolasyon yöntemleri kullanılarak konumsal dağılım haritaları çizilmiştir. Kriging interpolasyon yönteminin uygulama aşamasında, Küresel model, Dairesel model, Üssel model, Gauss model, Doğrusal model gibi farklı teorik variogram modeller test edilmiş ve modellerin ürettikleri tahmin doğrulukları Root Mean Square Deviation (RMSD) veya Root Mean Square Error (RMSE) değerleri kullanılarak incelenmiştir. Bir veri topluluğunda interpolasyon yönteminin başarısının üç temel ilkeye bağlı olarak değişim gösterdiği belirlenmiştir. Bu ilkeler; veri bağımlılığı, yerel etki ve sürekliliktir. Ölçüm noktalarının konumsal dağılımı ve veri setinin sayısal yapısı interpolasyonun başarısına etki eden en önemli faktörlerdir. Sonuç olarak yeraltı su seviyesinin konumsal dağılımının belirlenmesinde Kriging interpolasyon yöntemi IDW yöntemine oranla daha güvenilir ve doğru sonuçlar elde etmiştir.
Anahtar Kelimeler: İnterpolasyon, Kriging, Inverse Distance Weighted, konumsal dağılım

EVALUATION OF THE USABILITY OF INTERPOLATION METHODS IN GEOSCIENCES

ABSTRACT
Researchers working in the field of geosciences often want to know the spatial distribution of the data they target within the region. However, it is impossible to know exactly how a dataset changes in distance and direction from any given location outward. Therefore, it is very important to observe the spatial changes of data in geosciences and relate them to other data. In this study, interpolation methods frequently used in the field of geosciences were investigated, the strengths and weaknesses of the methods were examined, and the most appropriate

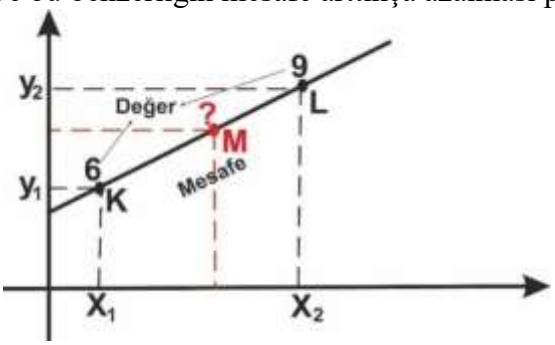
interpolation method that can be applied in the field of geosciences was tried to be determined. In the first stage, a data set was created to investigate the applicability of spatial interpolation methods. The measurement results obtained from measuring groundwater levels from 290 research wells opened for the purpose of ground survey within the borders of Aksaray province in 2025 were used as the data set. The lowest and highest water level elevations were measured as 945 meters and 1055 meters respectively. In the second stage, the basic statistical properties of the data set were investigated. Trend analysis was performed to determine the spatial orientation of the data set and a Q-Q plot graph was drawn to examine the distribution of the data set. Logarithmic data transformation was applied to the data set that did not show a symmetric distribution. In the next stage, spatial distribution maps of the data set were drawn using Inverse Distance Weighted (IDW) and Kriging interpolation methods. In the application phase of the Kriging interpolation method, different theoretical variogram models such as the Spherical model, Circular model, Exponential model, Gaussian model, Linear model were tested and the prediction accuracies of the models were examined using Root Mean Square Deviation (RMSD) or Root Mean Square Error (RMSE) values. It has been determined that the success of the interpolation method in a data set varies depending on three basic principles. These principles are data dependency, local impact and continuity. The spatial distribution of measurement points and the numerical structure of the data set are the most important factors affecting the success of interpolation. As a result, the Kriging interpolation method obtained more reliable and accurate results than the IDW method in determining the spatial distribution of the groundwater level.
Keywords: Interpolation, Kriging, Inverse Distance Weighted, spatial distribution

1.GİRİŞ

Coğrafi Bilgi Sistemi uygulamalarında, koordinat sistemine dayalı verilerin kullanımıyla gerçekleştirilen analizler konumsal analiz olarak tanımlanır. Konumsal analizde, hedeflenen verinin saha içerisindeki dağılımını belirlemek için sahadan alınan örneklerin konsantrasyon değerlerinin doğru bir şekilde tespit edilmesi büyük önem taşır (Fotheringham ve Rogerson, 2013). Verinin sahadaki dağılımını doğru bir biçimde anlayabilmek, örnekleme noktalarının öznitelik verileri ve bu noktalar arasındaki mesafesel ilişkiler üzerine kuruludur (Bailey vd., 1994). Yer bilimlerinde konumsal inceleme temelde beş ana unsurdan oluşur: hedefi net bir şekilde tanımlamak, örnekleme noktalarını ve bu noktalara ait verileri hazırlamak, hedefe ulaşmak için uygun yazılım ve teknikleri seçmek, çalışmayı yürütmek ve sonuçları değerlendirmek (Kavurmacı, 2016). Bu yüzden, öncelikle konumsal analizden tam olarak ne elde etmek istediğinizi belirlemek oldukça kritiktir. Yer bilimciler genellikle jeolojik bir birimin ya da unsurun (örneğin kirlilik parametresi ya da cevherin zenginleşme miktarı gibi) sahadaki konumsal dağılımını öğrenmeyi hedefler. Bu dağılım bilgisi, araştırmalar sırasında ekonomik ve zaman kayıplarını önlemede veya en aza indirmede önemli bir rol oynar. Çalışmanın amacını net olarak belirledikten sonra bir sonraki adım, veri işleme ve yorumlama amacıyla uygun konumsal analiz yöntemlerini seçmeye yönelir. Günümüzde bu amaçla birçok farklı yazılım geliştirilmiş olup, tüm bu yazılımların en temel unsuru veri konumlarıdır. Konumsal analiz yazılımları, genellikle analiz edilen nesnelerin konumlarının değişmesiyle sonuçların nasıl etkilendiğini anlamayı ve bu değişimi tahmin etmeyi sağlayan çeşitli yöntem gruplarından oluşur. Ancak her yazılım türü her araştırma için doğru sonuçlar üretemeyebilir. Bu yazılımlar, bilinen verilerden yola çıkarak bilinmeyeni tahmin etme prensibine dayanır. Özellikle, bilinen veri noktaları arasındaki eksik değerleri tahmin etmek ve bu boşlukları doldurmak açısından hayati bir işlev görmektedir (Isaaks ve Srivastava, 1989).

1950'li yılların başlarında, Fransız mühendis Matheron, maden araştırmalarına yönelik çalışmaları sırasında interpolasyonun temelini oluşturan "Bölgesel Değişkenler Teorisi"ni geliştirmiştir. Teorisinde, bölgesel bir değişkenin, aralarında belirli bir mesafe bulunan iki

nokta arasında matematiksel bir konumsal fonksiyona bağlı olarak değişiklik göstereceğini ileri sürmüştür (Olea, 1991). Bu yaklaşım, özellikle o dönemlerde jeoloji ve maden bilimleri alanında çalışan araştırmacılar tarafından büyük ölçüde benimsenmiştir. Bölgesel değişkenlerin mesafeye bağlı değişimlerini açıklamak için variogram fonksiyonu kullanılmıştır (Lichtenstern, 2013). Bu fonksiyon, birbirinden h kadar uzaklıkta yer alan iki değişken arasındaki farkın varyansı olarak tanımlanmaktadır (Webster, ve Oliver, 2007; Yılmazer ve Terzi, 2023). İki örnekleme noktası arasındaki bilinmeyen bir noktanın değerini hesaplamak amacıyla geliştirilen algoritmalar, interpolasyon veya ara değer tahmini olarak adlandırılır (Esri, 2015; Kavurmaci, 2023) (Şekil 1). İnterpolasyon, birbirine yakın konumdaki gözlem noktalarının benzer değerler taşıması ve bu benzerliğin mesafe arttıkça azalması prensibine dayanır.

Şekil.1. İki değişken arasındaki verinin mesafeye bağlı değişimi.

Bu araştırma kapsamında, yer bilimleri alanında yaygın olarak kullanılan Global Polinom İnterpolasyon, Ters Mesafe Ağırlıklı İnterpolasyon ve Kriging İnterpolasyon yöntemleri gibi önemli interpolasyon teknikleri incelenmiş, bu yöntemlerin güçlü ve zayıf yönleri değerlendirilerek, yer bilimleri için en uygun interpolasyon yöntemini tespit etmeye yönelik bir analiz yapılmıştır.

2.ARAŞTIRMA ve BULGULAR

Bu çalışma kapsamında, Aksaray il sınırları içerisindeki zeminlerin jeoteknik özelliklerinin belirlenmesi amacı ile açılan 290 adet araştırma kuyusundan düdüklü şeritmeler yardımı ile ölçülen yeraltı su seviye değerleri veri seti olarak kullanılmıştır. Yeraltı su seviye ölçümleri 2025 yılı Haziran ve Eylül ayları arasındaki zaman diliminde gerçekleştirilmiştir.

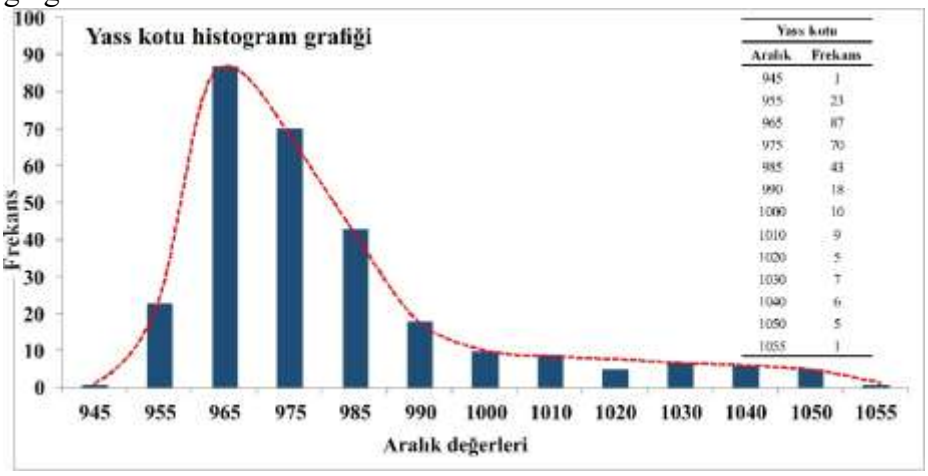
Araştırmanın ilk aşamasında, veri setini oluşturan yeraltı su seviyeleri ölçümleri topoğrafik kota dönüştürülmüştür. Veri setinin tanımlayıcı istatistiksel bilgileri Çizelge 1. de verilmiştir. Yapılan istatistiksel analize göre yeraltı su seviyesinin ortalama kotu 966 metre, en küçük ve en büyük değeri sırası ile 945 metre ve 1055 metre olarak hesaplanmıştır. Veri setinin ortanca değeri 961 metre, basıklık değeri 5.5 ve çarpıklık değeri 2.2 dir (Çizelge 1).

Çizelge 1. Veri setinin tanımlayıcı istatistiksel bilgileri

Parametre	Yass kotu
Ortalama	966.0
Ortanca	961.0
Standart Sapma	17.9
Basıklık	5.5
Çarpıklık	2.2
En Küçük	945.0
En Büyük	1055.0
Örnek sayısı	290.0

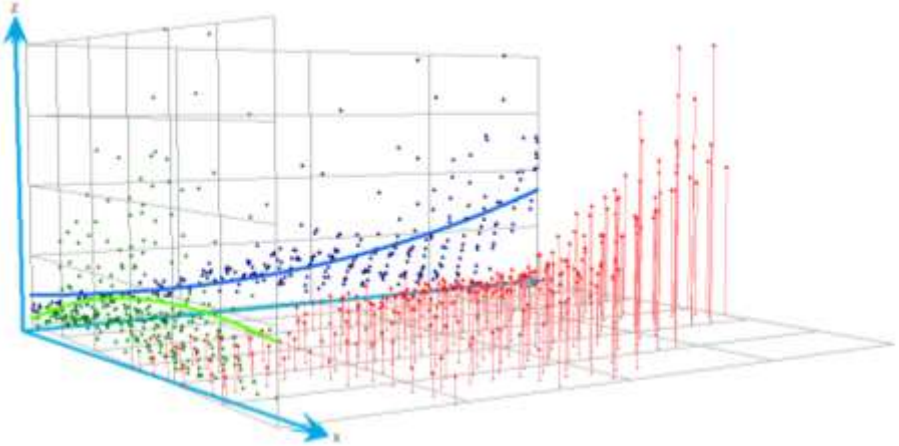
Bu değerlere göre veri setinin basıklık ve çarpıklık değerlerinin yüksek olduğu görülmektedir. Bundan dolayı veri setinin histogram grafiği çizilmiştir (Şekil 2). Veri setinin aralık değerleri 10'ar metrede bir geçirilmiştir. Yeraltı su seviyesine ait histogram grafiği incelendiğinde, en yüksek frekans değerinin 87 ile 965 metre kotuna ait olduğu görülmektedir. Frekans değeri yüksek bir diğer kot 975 metre'dir ve frekans değeri 70'dir. En düşük frekans değerleri ise 945

metre ve 1055 metre kotlarına aittir. Bu kotların frekans değerleri 1'dir. En yüksek frekans değerleri grafiğin sol tarafında yer almıştır ve sağa doğru frekans değerlerinin oldukça düşük değerler aldığı görülmektedir. Bu sonuçla birlikte, histogram grafiğinin önemli ölçüde sağa çarpık olduğu görülmektedir.

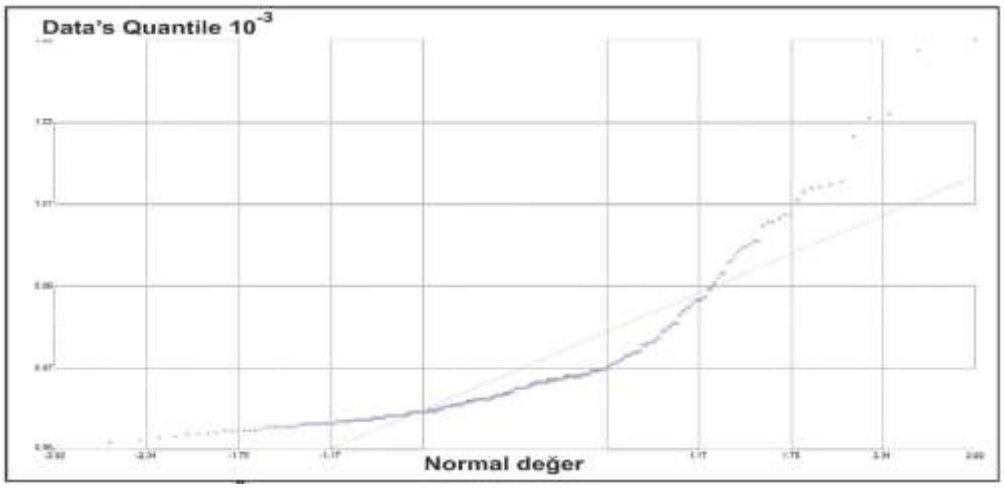
Şekil 2. Yeraltı su seviyesine ait veri setinin histogram grafiği

Jeoistatistiksel inceleme kapsamında, veri setinde herhangi bir yönelim olup olmadığı araştırılmış ve veri setine trend analizi uygulanmıştır (Şekil 3). Trend analizi incelendiğinde, en yüksek yeraltı su seviye kotlarının bölgenin kuzeydoğusunda yoğunlaştığı ve batı ve güneybatıya gittikçe yeraltı su seviyesi kotlarının düştüğü gözlenmiştir. Trend analizine göre, muhtemel yeraltı suyu akışı kuzeydoğuda yer alan yüksek kotlu tepelerden geniş düzlük alüvyonların yer aldığı batıya doğru gerçekleşmektedir.

Şekil 3. Yeraltı su seviyesine ait veri setinin trend analizi grafiği

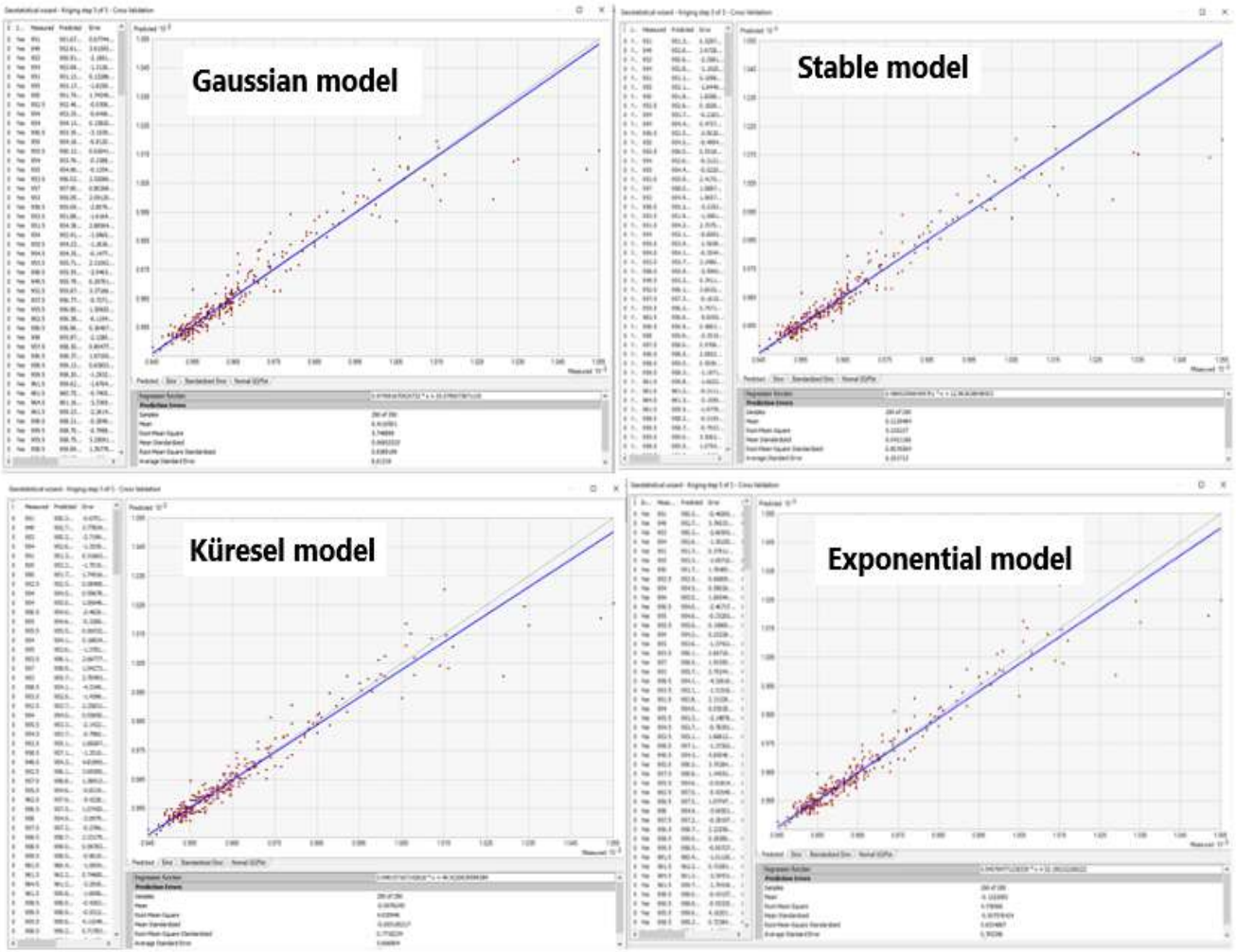
Araştırmanın sonraki aşamasında, yeraltı su seviyesi kotlarına ait veri setinin Q-Q plot grafiği çizilmiştir (Şekil 4). Bu grafiğe göre veri setinin birbirinden ayrışık üç ana grupta yoğunlaştığı görülmektedir. En düşük ve en yüksek veri değerlerinin grafiğin üzerinde ortalama değerlerin ise grafiğin altında yer aldığı belirlenmiştir. Veri setini oluşturan değerler heterojen anizotrop bir dağılım göstermiştir.

Şekil 4. Yeraltı su seviyesine ait veri setinin Q-Q plot grafiği

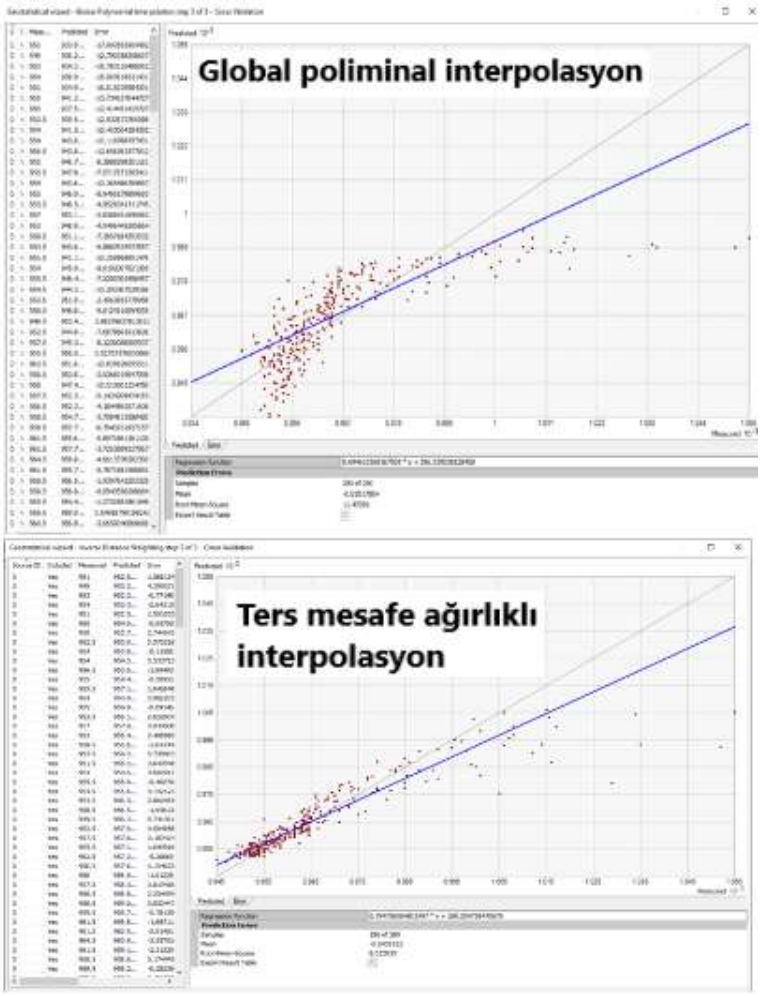
Sonraki aşamada, veri setini oluşturan belirli bir koordinata dolayısı ile belirli bir konuma sahip örnekleme noktalarının birbirleri ile olan mesafe aralıklarını hesaba katan semivariogram analizi oluşturulmuştur. Örnekleme noktalarının birbirlerinden olan uzaklıklarını dikkate alan deneysel variogramın külçe değeri, tepe noktası, eşik değeri gibi önemli özellikleri incelendikten sonra. Deneysel variograma Gaussian, exponential (üstel), küresel ve stable gibi teorik modeller atanmak suretiyle Kriging interpolasyon yöntemi kullanılarak konumsal dağılım haritaları çizilmiştir.

Araştırmanın sonraki aşamasında, Gaussian, exponential (üstel), küresel ve stable gibi teorik modellerin interpolasyon başarıları ve güvenilirlikleri test edilmiştir. Gerçek verilerin model tahmin verileri ile korelasyonlarını kullanılarak en yüksek doğruluk değerine sahip teorik model belirlenmiştir (Şekil 5). Gaussian, exponential (üstel), küresel ve stable teorik modellerin arasında en yüksek korelasyon değerine stable model ile ulaşılmıştır.

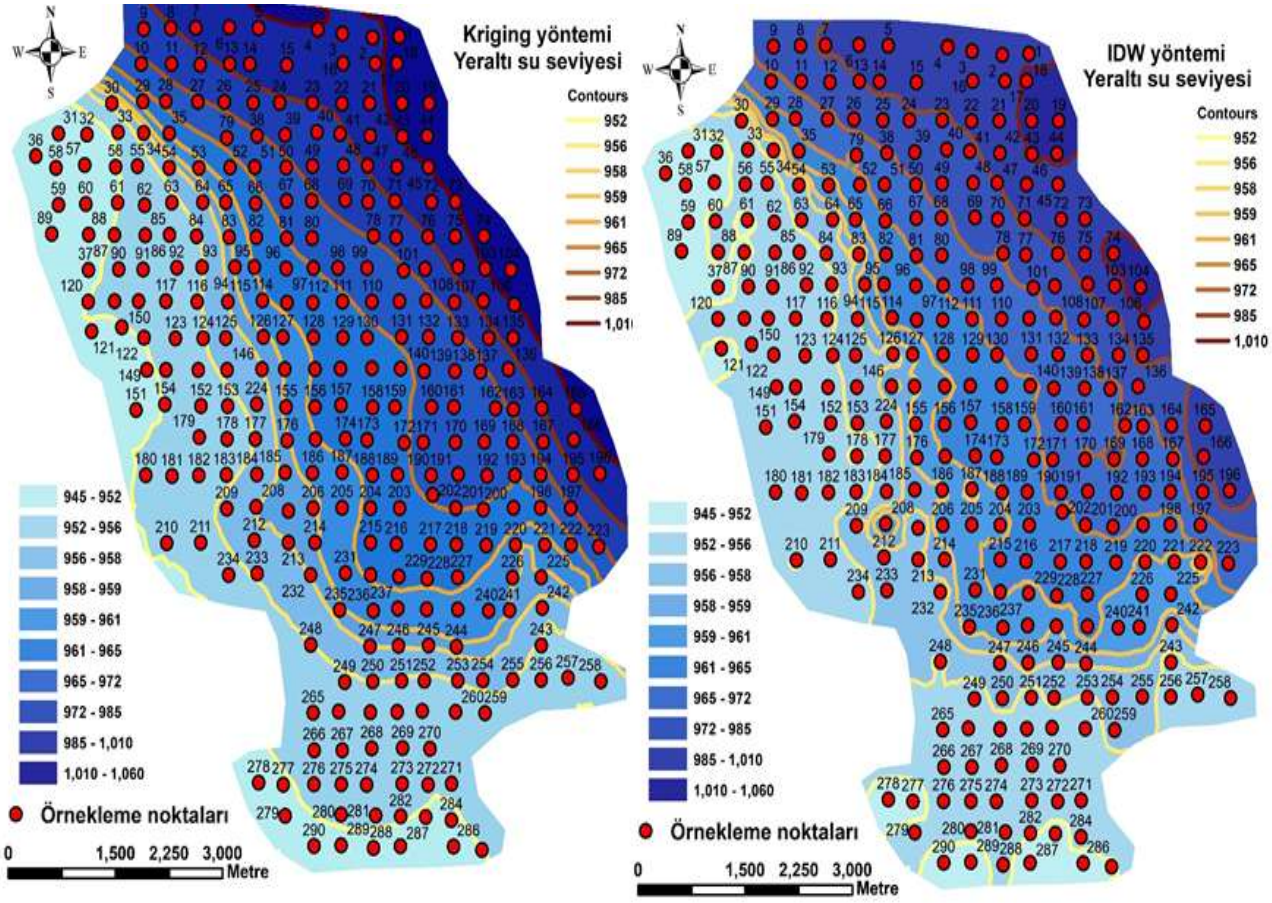
Şekil 5. Veri setine uygulanan teorik modeller

Modellerin korelasyon değerleri, kök ortalama kare hatası değerleri ile karşılaştırılmıştır. Gaussian, exponential (üstel), küresel ve stable teorik modellerin kök ortalama kare hatası değerleri sırası ile 0.81, 0.65, 077 ve 0.83 olarak hesaplanmıştır. Bu sonuçlara göre en doğru tahmin değerlerini üretebilen model stable modelidir. Gaussian model'in korelasyon yüzdeside ihmal edilemeyecek kadar yüksektir. Stable model, ölçüm hatalarına veya örnekleme aralığından daha küçük mesafelerdeki mekansal varyasyon farklılıklarını daha az hata ile hesaplayabilmiştir. Araştırmanın sonraki aşamasında, Kriging interpolasyon yöntemi ile karşılaştırmak amacı ile Ters Mesafe Ağırlıklı İnterpolasyon (IDW) yöntemi ve Global Poliminal İnterpolasyon (GPI) yöntemleri kullanılarak konumsal dağılım haritaları üretilmiştir. Bununla beraber Ters Mesafe Ağırlıklı İnterpolasyon (IDW) yöntemi ve Global Poliminal İnterpolasyon (GPI) yöntemlerinin hesapladıkları tahmin değerleri ile veri setinin gerçek değerleri arasındaki korelasyon değerleri Kriging interpolasyonundan çok daha başarısız sonuçlar vermiştir (Şekil 6).

Şekil 6. Veri setine uygulanan diğer interpolasyon yöntemleri

Araştırmanın son aşamasında, Kriging interpolasyon yöntemi ve ters mesafe ağırlık interpolasyon yöntemlerine göre yeraltı su seviyesinin konumsal dağılım haritaları oluşturulmuştur (Şekil 7). Elde edilen haritalar incelendiğinde konumsal dağılım haritalarının birbirlerine benzer oldukları ve çok küçük farklılıklar içerdikleri görülmektedir. Kök ortalama kare hatası değerleri dikkate alındığında Kriging interpolasyon yönteminin daha doğru ve güvenilir konumsal dağılım haritaları ürettiği söylenebilir.

Şekil 7. Kriging ve IDW interpolasyon yöntemleri kullanılarak çizilen yeraltı su seviyesinin konumsal dağılım haritaları

Üretilen haritalar incelendiğinde yüksek yeraltı su seviyesine sahip bölgelerin inceleme alanının kuzeydoğu ve doğusunda yer aldıkları görülmektedir. Bölgede batıya ve güneye inildikçe yeraltı su seviyesi düşüş eğilimi gösterir. Bunun nedeni kuzeydoğu ve doğuda topografyanın daha yüksek olmasıdır. Bölgede muhtemel yeraltı suyu akış yönü kuzeydoğudan güneybatıya doğru gerçekleşmektedir.

SONUÇ

Yapılan araştırmaya göre, yerbilimleri alanında elde edilen veriler çoğunlukla heterojen ve anizotrop dağılım gösterir ve basıklık/çarpıklık değerleri genel olarak yüksektir. Bunun nedeni verilerin yanal ve düşey yönde çok sık değişim gösterebilmesidir. Konumsal dağılım haritalarının hazırlanmasından önce veri setinin jeoistatistik özelliklerinin çok iyi incelenmesi gerekir. Yeraltı su seviyesinin konumsal dağılım haritalarının hazırlanması sürecinde, Stable ve Gaussian teorik modelleri ile Kriging interpolasyon yöntemi diğer yöntemlere oranla daha güvenilir ve başarılı sonuçlar elde edebilmektedir. Bunun yanı sıra ters mesafe ağırlıklı interpolasyon yöntemi de tercih edilebilir.

KAYNAKLAR

Bailey, T. C., Fotheringham, S., & Rogerson, P. (1994). A review of statistical spatial analysis in geographical information systems. *Spatial analysis and GIS*, 13-44.

Fotheringham, S. & Rogerson, P. (2013). Spatial analysis and GIS. Crc Press.

Isaaks, E. H., & Srivastava, R. M. (1989). Applied Geostatistics, Oxford University Press, New York Oxford, 1989

Kavurmaci, M. (2016). Evaluation of groundwater quality using a GIS-MCDA-based model: a case study in Aksaray, Turkey. *Environmental Earth Sciences*, *75*(18), 1258.

Kavurmaci, M. (2023). Evaluation of the potential corrosivity of groundwater using an Analytic Hierarchy Process-based index. *Urban Water Journal*, *20*(3), 313-329.
Lichtenstern, A. (2013). Kriging methods in spatial statistics. Bachelors Thesis, Technische Universitat Munchen Department of Mathematics, Munchen, Germany, p.97
Matheron, G. (1989). Estimating and Choosing: An Essay on Probability in Practice. Berlin, Heidelberg: Springer.
Olea, R. A. (1991). *Geostatistical glossary and multilingual dictionary* (No. 3). Oxford University Press. New York, NY, 1991.
Webster, R. & Oliver, M. A. (2007). *Geostatistics for environmental scientists*. John Wiley & Sons.
Yılmazer, E. & Terzi, M. H. (2023). Geochemical investigation of soil quality in terms of toxic elements using an AHP-based index. Environmental Geochemistry and Health, 45(11), 8271-8294.

PSYCHOMETRİCS İN THE AGE OF ARTİFİCİAL INTELLİGENCE: FROM MEASUREMENT TO PREDİCTİON

Dr Sameer Nanivadekar
Orcid 0000-0002-7498-8336
Associate Professor
CSE DS
A. P. SHAH Institute of technology .Thane
Maharashtra ,India

Abstract
The convergence of psychometrics and artificial intelligence (AI) has initiated a paradigm shift in the way human behavior, cognition, and personality are measured, interpreted, and predicted. Traditional psychometric models, founded on classical test theory (CTT) and item response theory (IRT), rely on controlled environments and static instruments. While empirically validated, these assessments often reveal limitations in scalability, contextual adaptability, and cultural inclusivity. In contrast, AI-driven psychometrics incorporates multimodal data, high-dimensional behavioral signals, and predictive modeling to generate dynamic insights about individuals. The rise of explainable AI (XAI) further mitigates long-standing concerns associated with neural network "black boxes," restoring interpretability and trust. This paper examines the historical development of psychometric science, its transformation under modern AI architectures, and the emergence of human-centric predictive systems. It also evaluates real-world applications in career guidance, education, and mental health, while discussing ethical risks around surveillance, algorithmic bias, and privacy. A conceptual framework—AI-Augmented Psychometric Intelligence (AAPI)—is proposed to reorient future assessment ecosystems from measurement to meaning-driven prediction.

Keywords
Psychometrics; Artificial Intelligence; Explainable AI; Item Response Theory; Behavioral Analytics; Personality Prediction; Mental Health; Career Guidance; Human-Centric AI

1. Introduction

Psychometrics is the scientific discipline that concerns itself with the measurement of psychological attributes such as intelligence, personality, and aptitude. Historically, this field emerged from early measurement models developed for educational and clinical contexts (Binet & Simon, 1916). These instruments shaped social systems ranging from school placement to military recruitment. Throughout the 20th century, psychometrics pursued reliability, validity, and standardization through the design of structured tests, norm groups, and statistical calibration. Although the legacy of this tradition remains profound, the static nature of conventional assessments presents major constraints in an increasingly digital and data-intensive world.

Artificial intelligence (AI) has matured over the last decade into a ubiquitous technology capable of processing multimodal human signals at massive scale. Natural language processing (NLP), computer vision, deep learning, and knowledge graphs have enabled models to interpret behaviors, preferences, and cognitive patterns beyond direct questionnaires. AI-powered psychometrics can therefore infer tendencies from text, speech, facial micro-expressions, and digital footprints (Kosinski et al., 2013). Such systems shift from *reactive* self-report toward *proactive* behavioral inference. Yet this capability introduces ethical and philosophical challenges: Are machine-based predictions a valid substitute for standardized assessments? Can black-box algorithms meaningfully respect autonomy and consent? The emergence of

explainable AI (XAI) provides a partial response, but the question of fairness remains unresolved (Adadi & Berrada, 2018).
This paper analyzes psychometrics through the lens of AI-driven predictive modeling. The aim is not to dismiss traditional theories, but to articulate how human-centric design and interpretability can transform psychometric evaluation into a dynamic ecosystem.

2. Historical Evolution of Psychometric Measurement

2.1 Classical Test Theory (CTT)

Classical Test Theory posits that an observed test score is the sum of a true, latent trait and error. Reliability is conceptualized as the ratio of true score variance to total variance (Spearman, 1904). CTT provided accessible metrics like Cronbach's alpha and standard error of measurement. These ideas stabilized psychological testing for decades, particularly in educational contexts.
However, CTT suffers from structural weaknesses: it assumes that error variance is constant across test takers and that item difficulty remains independent of individual ability levels. These assumptions often fail in multicultural or digitally mediated environments where contextual variables shift dynamically.

2.2 Item Response Theory (IRT)

IRT represents an advancement over CTT. Instead of summary scores, IRT models describe the probability of a particular response to an item as a function of latent ability and item properties (Embretson & Reise, 2000). Its multidimensional extensions enabled adaptive testing, crucial for entrance exams like the GRE or GMAT.
Despite its sophistication, IRT remains tethered to structured questionnaires and curated item banks. AI-driven environments, by contrast, offer continuous behavioral data rather than discrete responses.

3. The Rise of AI-Driven Psychometrics

AI introduces a paradigm in which psychological traits can be *inferred* from data rather than *elicited* through questionnaires. Contemporary psychometric AI systems are powered by three main technological pillars:

3.1 Machine Learning and Predictive Personality Mapping

Machine learning allows large-scale correlation between observable behavior and latent traits. Kosinski et al. (2013) demonstrated that personality predictions derived from Facebook Likes exceeded the accuracy of human friends and spouses. These models capture psychometric signals such as openness, conscientiousness, and neuroticism without direct self-assessment.
Similarly, language-based personality inference has shown that NLP embeddings from online text correlate strongly with Big Five dimensions (Park et al., 2015). These methods reflect a shift from **construct validity through surveys** to **construct discovery through data**.

3.2 Deep Learning and Multimodal Cognition

Deep neural networks enable interpretation of speech, emotion, and facial patterns. For instance, convolutional neural networks (CNNs) detect micro-expressions associated with stress or affective states, while transformers analyze long-form narratives for cognitive bias. These multimodal insights allow rapid and context-aware assessments used in clinical triage and learning analytics.
The drawback lies in opacity: deep models rarely articulate why they make predictions. This lack of interpretability remains central to the methodological conflict between psychometrics and AI.

3.3 Explainable AI (XAI)

Explainable AI attempts to open the black box. Techniques such as LIME and SHAP produce human-interpretable reasoning for model outputs (Ribeiro et al., 2016; Lundberg & Lee, 2017). In psychometric contexts, XAI reveals which linguistic tokens or behavioral features influence predictions. This transparency revives the measurement principles demanded by psychometric validity theory (Flake & Fried, 2020).

4. Application Domains

4.1 Career Guidance and Talent Assessment

AI-psychometrics now power guidance systems that recommend academic pathways or job roles. Large-scale recruitment firms use textual analytics to classify candidates against behavioral competencies. Digital interviews measure response latencies, eye gaze, vocal stability, and semantic coherence. These tools provide personalized recommendations beyond linear aptitude scores.

However, concerns persist. If training data reflect gender or caste biases, recommendations will perpetuate structural inequities. Regulators increasingly demand algorithm audits and job-relatedness validation (Raghavan et al., 2020).

4.2 Education and Learning Analytics

Learning analytics platforms use engagement metrics—clickstreams, discussion patterns, task completion—to infer grit, cognitive ability, and motivation. Such systems dynamically adjust course difficulty or feedback frequency. Unlike normed assessments, these environments treat every learner as a longitudinal dataset.

The risk is that behavioral models may over-predict disengagement for students from under-resourced backgrounds, thereby compounding disadvantage.

4.3 Mental Health and Affective Modeling

AI-driven psychometrics supports early detection of depression, anxiety, or burnout via textual sentiment, sleep irregularity, and interaction patterns. Models trained on clinical datasets can triage users toward human therapists or digital self-help. This approach mirrors genomic precision medicine.

Yet mental health assessment raises profound ethical concerns: inference without consent may constitute digital surveillance, particularly when integrated into workplace monitoring.

5. Ethical and Socio-Legal Considerations

5.1 Bias and Algorithmic Discrimination

AI models inherit the biases of training data. Psychometric prediction based on social media behavior often mirrors demographic stereotypes. Without counterfactual fairness constraints, outcomes may be discriminatory (Selbst et al., 2019).

5.2 Data Privacy and Psychological Surveillance

Psychometric inference using passive digital traces blurs the boundary between voluntary participation and covert profiling. Consent mechanisms must clearly distinguish measurement from surveillance.

5.3 Interpretability and Accountability

Unlike traditional psychometrics, which can be audited through factor loadings or reliability coefficients, AI systems may not provide epistemic justification. Explainability is therefore a prerequisite for institutional adoption.

6. Toward AI-Augmented Psychometric Intelligence (AAPI)

AAPI proposes a hybrid framework:

1. **Human-centered measurement** grounded in validated psychometric constructs.
2. **Adaptive AI models** that learn behavior over time.
3. **Explainable inference pathways** that articulate how psychological predictions arise.
4. **Ethical governance** including accountability, auditability, and user control.

The goal is not to replace traditional assessment, but to build continuous, contextual, and humane systems of psychological understanding.

7. Conclusion

Psychometrics is entering its most transformative period since the creation of standardized intelligence tests. AI expands psychological visibility beyond questionnaires into naturalistic behavioral landscapes. Combined with XAI, predictive models can offer personalization, fairness, and context sensitivity. Yet without strict ethical governance, these systems risk becoming instruments of digital exploitation. Future research should emphasize explainable prediction architectures, cross-cultural fairness, and regulatory frameworks that prioritize autonomy and dignity.

References

Adadi, A., & Berrada, M. (2018). *Peeking inside the black-box: A survey on explainable artificial intelligence*. **IEEE Access, 6**, 52138–52160. https://doi.org/10.1109/ACCESS.2018.2870052

Binet, A., & Simon, T. (1916). *The development of intelligence in children* (Original work published 1905). Williams & Wilkins.

Embretson, S. E., & Reise, S. P. (2000). *Item response theory for psychologists*. Psychology Press.

Flake, J. K., & Fried, E. I. (2020). Measurement schmeasurement: Questionable measurement practices and how to avoid them. *Advances in Methods and Practices in Psychological Science, 3*(4), 456-465. https://doi.org/10.1177/2515245920952393

Kosinski, M., Stillwell, D., & Graepel, T. (2013). Private traits and attributes are predictable from digital records of human behavior. *Proceedings of the National Academy of Sciences, 110*(15), 5802-5805. https://doi.org/10.1073/pnas.1218772110

Lundberg, S. M., & Lee, S.-I. (2017). A unified approach to interpreting model predictions. *Advances in Neural Information Processing Systems*, 30.

Park, G., Schwartz, H. A., Eichstaedt, J. C., Kern, M. L., Kosinski, M., Stillwell, D., Ungar, L. H., & Seligman, M. (2015). Automatic personality assessment through social media language. *Journal of Personality and Social Psychology, 108*(6), 934–952. https://doi.org/10.1037/pspp0000020

Raghavan, M., Barocas, S., Kleinberg, J., & Levy, K. (2020). Mitigating bias in algorithmic hiring: Evaluating claims and practices. *Proceedings of the ACM Conference on Fairness, Accountability, and Transparency*, 469-481. https://doi.org/10.1145/3351095.3372828

Ribeiro, M. T., Singh, S., & Guestrin, C. (2016). "Why should I trust you?": Explaining the predictions of any classifier. *Proceedings of the 22nd ACM SIGKDD International Conference on Knowledge Discovery and Data Mining*, 1135-1144. https://doi.org/10.1145/2939672.2939778

Selbst, A. D., Boyd, D., Friedler, S. A., Venkatasubramanian, S., & Vertesi, J. (2019). Fairness and abstraction in sociotechnical systems. *Proceedings of the ACM Conference on Fairness, Accountability, and Transparency*, 59-68. https://doi.org/10.1145/3287560.3287598

Spearman, C. (1904). The proof and measurement of association between two things. *American Journal of Psychology, 15*, 72–101.

RAPISTRUM RUGOSUM'UN (BRASSICACEAE) ANTİOKSİDAN AKTİVİTESİNİN BELİRLENMESİ

MSc Student Ayşenur KANBER
Selçuk University, Faculty of Science, Department of Biology, 42130 Selçuklu, Konya, Turkey
ORCID ID: 0009-0009-9541-9261
Prof. Dr. Abdurrahman AKTÜMSEK
Selçuk University, Faculty of Science, Department of Biology, 42130 Selçuklu, Konya, Turkey
ORCID ID: 0000-0002-5151-2650
Prof. Dr. Gökhan ZENGİN
Selçuk University, Faculty of Science, Department of Biology, 42130 Selçuklu, Konya, Turkey
ORCID ID: 0000-0001-6548-7823

ÖZET
Rapistrum rugosum (Brassicaceae), fenolik bileşikler ve flavonoidler bakımından zengin kimyasal içeriğiyle dikkat çeken ve geleneksel tıpta destekleyici amaçlarla kullanılan bir bitkidir. Bu çalışmada, *R. rugosum*'un farklı çözücülerle elde edilen ekstraktlarının toplam fenolik ve flavonoid içerikleri ile antioksidan aktiviteleri karşılaştırmalı olarak incelenmiştir. Toplam fenolik madde miktarı Folin–Ciocalteu yöntemiyle, toplam flavonoid miktarı ise $AlCl_3$ yöntemiyle belirlenmiştir. Antioksidan kapasiteler DPPH, ABTS, CUPRAC, FRAP, metal şelatlama ve fosfomolibdat testleriyle değerlendirilmiştir. Özellikle etanol/su karışımıyla elde edilen ekstrakt, hem fenolik ve flavonoid içeriği hem de antioksidan kapasite açısından en yüksek değerlere ulaşmıştır. Toplam fenolik içerik 23.40 mg GAE/g, flavonoid miktarı ise 32.30 mg RE/g olarak ölçülmüştür. Antioksidan testlerinde en yüksek DPPH (34.57 mg TE/g), ABTS (61.37 mg TE/g), CUPRAC (54.01 mg TE/g) ve FRAP (40.21 mg TE/g) aktiviteleri yine etanol/su ekstraktında saptanmıştır. Bu sonuçlar, *R. rugosum*'un fenolik bileşiklerce zengin yapısının doğal antioksidan kapasiteye doğrudan katkı sağladığını göstermektedir. Çalışma, *R. rugosum*'un fonksiyonel gıda, farmasötik ürünlerin geliştirilmesi ve biyoteknolojik uygulamalar için önemli bir doğal antioksidan kaynağı olabileceğini ortaya koymakta ve ileride yapılacak fitokimyasal araştırmalar için bilimsel bir temel oluşturmaktadır.
Anahtar kelimeler: *Rapistrum rugosum*, fenolik bileşikler, flavonoidler, antioksidan aktivite, çözücü etkisi

DETERMINATION OF THE ANTIOXIDANT ACTIVITY OF *RAPISTRUM RUGOSUM* (BRASSICACEAE)

ABSTRACT
Rapistrum rugosum (Brassicaceae) is a plant notable for its rich chemical composition in phenolic compounds and flavonoids, and it has traditionally been used for supportive medicinal purposes. In this study, the total phenolic and flavonoid contents, as well as the antioxidant activities of extracts obtained from *R. rugosum* using different solvents, were comparatively evaluated. Total phenolic content was determined using the Folin–Ciocalteu method, while total flavonoid content was measured using the $AlCl_3$ method. Antioxidant capacities were assessed through DPPH, ABTS, CUPRAC, FRAP, metal chelation, and phosphomolybdate assays. The extract obtained with an ethanol/water mixture exhibited the highest values in terms of both

phenolic and flavonoid contents as well as antioxidant capacity. Total phenolic content was measured as 23.40 mg GAE/g, and total flavonoid content was determined as 32.30 mg RE/g. Among the antioxidant assays, the highest activities for DPPH (34.57 mg TE/g), ABTS (61.37 mg TE/g), CUPRAC (54.01 mg TE/g), and FRAP (40.21 mg TE/g) were observed in the ethanol/water extract. These results indicate that the phenolic-rich composition of *R. rugosum* directly contributes to its natural antioxidant capacity. The study suggests that *R. rugosum* may serve as a valuable natural antioxidant source for functional food, pharmaceutical product development, and biotechnological applications, providing a scientific basis for future phytochemical investigations.
Keywords: *Rapistrum rugosum*, phenolic compounds, flavonoids, antioxidant activity, solvent effect

1. GİRİŞ

Bitkiler, yalnızca beslenme açısından değil, içeriklerindeki biyoaktif bileşikler sayesinde insan sağlığı için de önemli bir rol oynamaktadır. Sentetik ilaçların yan etkilerinin artması, doğal ürünlere ilgiyi artırmış ve bitkisel tedavilerin önemini yeniden ortaya çıkarmıştır (Rates, 2001). Dünya Sağlık Örgütü'ne göre, özellikle gelişmekte olan ülkelerde bireylerin yaklaşık %80'i tedavide geleneksel tıbbi bitkilere yönelmektedir (Farnsworth ve ark., 1985).

Serbest radikaller, hücrelerde doğal olarak oluşan ve fizyolojik süreçlerde rol oynayan reaktif moleküllerdir. Ancak aşırı üretimleri, lipit, protein ve DNA gibi biyomoleküllerde oksidatif hasara yol açarak kronik ve dejeneratif hastalıklarla ilişkilendirilmektedir (Valko ve ark., 2007). Organizmada doğal antioksidan sistemler bulunsa da, ek antioksidan desteği önem taşımaktadır. Bu noktada, bitkilerdeki fenolik bileşikler, flavonoidler ve diğer doğal antioksidanlar farmasötik ve gıda alanında önemli bir kaynaktır (Pietta, 2000; Shahidi ve Ambigaipalan, 2015).

Brassicaceae familyasına ait *Rapistrum rugosum* (L.) All. genellikle tarım alanlarında yabancı ot olarak görülse de fenolik bileşikler bakımından zengin, güçlü antioksidan ve biyolojik aktiviteye sahip bir türdür (Al-Taweel ve ark., 2012; Amel ve ark., 2013). Bu çalışma, *Rapistrum rugosum*'un biyokimyasal bileşenlerini ve antioksidan kapasitesini inceleyerek, bu türün sağlık ve farmasötik uygulamalardaki potansiyelini değerlendirmeyi amaçlamaktadır.

2. MATERYAL VE YÖNTEMLER

2.1. Bitkisel Materyalin Hazırlanması ve Ekstraktların Elde Edilmesi

Rapistrum rugosum bitkisi çiçeklenme döneminde toplanmış ve gölgede kurutulmuştur. Kuruyan materyal taş ve tahta parçalarından arındırılarak ince toz hâline getirilmiştir. Bitki materyali, antioksidan analizleri için farklı çözücülerle (etilasetat, etanol, etanol/su %70:30 ve su) ekstrakte edilmiştir. Ayrıca karşılaştırmalı olarak literatürde yaygın kullanılan metanol çözeltisiyle ekstraksiyon yapılmıştır. Süzme ve çözücü uçurma işlemleri rotary evaporatör ve liyofilizasyon ile tamamlanmış, elde edilen kuru ekstraktlar –20°C'de saklanmıştır.

2.2. Toplam Fenolik Madde Tayini (Folin-Ciocalteu Yöntemi)

Toplam fenolik bileşikler, Folin–Ciocalteu (FC) kolorimetrik yöntemi ile belirlenmiştir. Bu yöntemde ekstraktlardaki fenolikler, alkali ortamda FC reaktifi ile reaksiyona girerek mavi-mor renkli bir kompleks oluşturur ve absorbansı 725–765 nm'de ölçülür (Singleton ve Rossi, 1965; Ainsworth ve Gillespie, 2007). Toplam fenolik içerik, gallik asit eşdeğeri (mg GAE/g kuru ekstrakt) cinsinden hesaplanmıştır.

Özetle, ekstraktlar FC reaktifi ve sodyum karbonat ile inkübe edilmiş, oluşan renkli kompleksin absorbansı spektrofotometrede ölçülmüş ve gallik asit standart eğrisi kullanılarak fenolik içerikler hesaplanmıştır. Yöntem basit, hızlı ve karşılaştırılabilirliği yüksek olarak kabul edilmektedir (Wolfe ve ark. 2003).

2.3. Toplam Flavonoid Tayini

Toplam flavonoid içeriği, alüminyum klorür ($AlCl_3$) spektrofotometrik yöntemi ile belirlenmiştir. Bu yöntemde flavonoidler, Al^{3+} iyonlarıyla sarı renkli kompleksler oluşturarak 415 nm'de ölçülen absorbans sağlar (Chang ve ark., 2002). Elde edilen sonuçlar rutin veya kuersetin eşdeğeri (mg RE/g veya mg QE/g) olarak ifade edilmiştir.

Özetle, ekstraktlar $AlCl_3$ ve destek reaktiflerle karıştırılmış, 30 dakika inkübe edildikten sonra UV-Vis spektrofotometrede ölçülmüş ve standart eğri kullanılarak flavonoid içerikleri hesaplanmıştır. Yöntem, kantitatif analizler için hızlı, güvenilir ve karşılaştırılabilirlik açısından uygundur (Chang ve ark., 2002; Kumaran ve Karunakaran, 2007).

2.4. Antioksidan Kapasitesinin Belirlenmesine Yönelik Testler

Bitki ekstraktlarının antioksidan kapasitesi, farklı mekanizmaları hedef alan in vitro spektrofotometrik yöntemlerle değerlendirilmiştir.

- DPPH Yöntemi: Mor renkli DPPH radikali, antioksidanlarla etkileşime girerek renk değiştirir; absorbans 517 nm'de ölçülür. IC_{50} değeri, örneğin serbest radikalleri %50 süpürebildiği konsantrasyonu gösterir (Brand-Williams ve ark., 1995; Kedare ve Singh, 2011).
- ABTS Yöntemi: $ABTS^{+\bullet}$ radikali, hem hidrofilik hem lipofilik bileşiklerle reaksiyona girer; absorbans 734 nm'de ölçülür ve IC_{50} hesaplanır (Re ve ark., 1999; Prior ve ark., 2005).
- CUPRAC Yöntemi: Bakır(II)-neokuproin ile indirgenme esasına dayanır; sarı renkli Cu(I)-kompleksinin absorbansı 450 nm'de ölçülür. Hem hidrofilik hem lipofilik antioksidanlar değerlendirilebilir (Apak ve ark., 2004).
- FRAP Yöntemi: Antioksidanlar Fe^{3+} iyonlarını Fe^{2+}'ye indirger; mavi Fe^{2+}–TPTZ kompleksi 593 nm'de ölçülür. Sadece indirgen özellikteki antioksidanları belirler (Benzie & Strain, 1996).
- Metal Şelatlama: Fe^{2+} iyonlarının ferrozine ile oluşturduğu kompleksin bağlanmasını engelleme yeteneği ölçülür; absorbans 562 nm'de kaydedilir ve şelatlama aktivitesi (%) hesaplanır (Dinis ve ark., 1994).
- Fosfomolibdat Yöntemi: Antioksidanlar Mo^{6+}'yı Mo^{5+}'e indirger; mavi-yeşil kompleks 695 nm'de ölçülür. Hem suda hem yağda çözünebilen antioksidanları belirlemeye uygundur (Prieto ve ark., 1999).

Tüm bu yöntemler, bitki ekstraktlarının toplam antioksidan kapasitesini kapsamlı biçimde değerlendirmeye olanak sağlamaktadır.

3. BULGULAR VE TARTIŞMA

3.1. *Rapistrum rugosum* Ekstraklarının Toplam Fenolik İçerikleri

Fenolik bileşikler, bitkilerde yaygın olarak bulunan ve antioksidan özellikleriyle dikkat çeken ikincil metabolitlerdir. Bu çalışmada, *Rapistrum rugosum* etil asetat, etanol, etanol/su ve su çözücüleri kullanılarak hazırlanan ekstraktların toplam fenolik içerikleri gallik asit eşdeğeri (GAE) cinsinden belirlenmiş ve üç tekrarlı ölçümlerin ortalaması ± standart sapma olarak hesaplanmıştır.

Tablo 1. *Rapistrum rugosum* ekstraktlarının farklı çözücülerde toplam fenolik içerikleri (mg GAE/g)

Çözücü	Toplam Fenolik İçerik (mg GAE/g)	Standart Sapma (±)
Etil Asetat	19,67	0,14
Etanol	18,10	0,04
Etanol/Su	23,40	0,07
Su	12,34	0,67

Tablo 1'e göre, en yüksek toplam fenolik içerik 23.40 GAE/g ile etanol/su karışımı ekstraktında elde edilmiştir. Bu durum, orta polar çözücü kombinasyonlarının polifenolik bileşikleri çözmede daha etkili olduğunu göstermektedir. Etil asetat ve etanol ekstraktları benzer düzeyde fenolik içerik sunarken, saf su ekstraktı 12.34 mg GAE/g en düşük değerleri vermiştir.
Elde edilen veriler, *R. rugosum*'un fenolik bileşikler açısından zengin bir kaynak olabileceğini ve ekstraksiyon veriminin çözücü türüne bağlı olarak değiştiğini ortaya koymaktadır. Özellikle etanol/su karışımı, bitkisel özütlerin potansiyel antioksidan aktivitesini artırmak için uygun bir çözücü sistem olarak öne çıkmaktadır. Bu bulgular, *R. rugosum*'un fitokimyasal ve farmakolojik araştırmalar açısından önemini desteklemektedir.

3.2. *Rapistrum rugosum* Ekstraklarının Toplam Flavonoid İçerikleri

Flavonoidler, bitkilerde yaygın bulunan ve güçlü antioksidan özellikler gösteren polifenolik bileşiklerdir. Toplam flavonoid içeriğinin belirlenmesi, ekstraktın biyolojik aktivitesini değerlendirmede kritik bir parametredir. Bu çalışmada, *Rapistrum rugosum* toz materyali etil asetat, etanol, etanol/su ve saf su ile ayrı ayrı ekstrakte edilmiştir. Flavonoid miktarı, Alüminyum klorür ($AlCl_3$) renkimetrik yöntemi kullanılarak rutin eşdeğeri (mg RE/g kuru ekstrakt) cinsinden hesaplanmış ve üç tekrarlı ölçümlerin ortalaması ± standart sapma formatında sunulmuştur.

Tablo 2. *Rapistrum rugosum* ekstraktlarının farklı çözücülerde toplam flavonoid içerikleri (mg RE/g)

Çözücü	Toplam Flavonoid İçerik (mg RE/g)	Standart Sapma (±)
Etil Asetat	3,10	0,36
Etanol	11,03	0,35
Etanol/Su	32,30	0,31
Su	9,62	0,05

Tablo 2'ye göre, en yüksek flavonoid içeriği etanol/su karışımı ekstraktında elde edilmiştir 32.30 mg RE/g. Orta polar çözücü kombinasyonu, hem hidrofobik hem de hidrofilik flavonoidlerin çözünmesini optimize ederek maksimum verim sağlamıştır. Etil asetat ekstraktı 3.10 mg RE/g düşük verim göstermiş olup, non-polar flavonoidlerin yeterince çözünmediğini ortaya koymaktadır. Saf su ekstraktı ise 9.62 mg RE/g yarı polar flavonoidleri orta düzeyde tutmuştur.
Bu sonuçlar, *R. rugosum* flavonoid ekstraksiyonunun çözücü polaritesine güçlü şekilde bağlı olduğunu ve orta polar etanol/su karışımının antioksidan potansiyelin maksimuma çıktığı koşulu temsil ettiğini göstermektedir. Elde edilen tekrarlanabilir ve tutarlı veriler, yöntemin güvenilirliğini desteklemekte ve bu ekstraktların farmasötik veya gıda uygulamalarında tercih edilebileceğini ortaya koymaktadır.

3.3. *Rapistrum rugosum* Özütlerinin Antioksidan Özellikleri

Rapistrum rugosum (L.) All. türüne ait farklı çözücülerle hazırlanan bitki ekstraktlarının antioksidan kapasiteleri çeşitli spektrofotometrik yöntemlerle (DPPH, ABTS, CUPRAC, FRAP, metal şelatlama ve fosfomolibdat) değerlendirilmiştir. Tablo 3'e göre, etanol/su (1:1) karışımı ekstraktı, tüm yöntemlerde en yüksek antioksidan aktivite değerlerini göstermiştir. Örneğin, DPPH değeri 34.57 mg TE/g, ABTS değeri ise 61,37 mg TE/g olarak ölçülmüştür. Bu sonuçlar, orta polar etanol/su çözücü sisteminin fenolik ve flavonoid bileşikleri etkin biçimde çözerek antioksidan potansiyeli maksimize ettiğini göstermektedir. Saf su ve etanol ekstraktları orta düzeyde, etil asetat ise bazı testlerde daha düşük aktiviteler sergilemiştir. Bu bulgular, *Rapistrum rugosum*'un çözücü seçimine bağlı olarak farmasötik ve gıda uygulamalarında potansiyel antioksidan kaynağı olabileceğini desteklemektedir.

Tablo 3. Çözücü türlerine göre *Rapistrum rugosum* ekstraktlarının farklı yöntemlerle belirlenen antioksidan aktiviteleri

Çözücüler	**DPPH (mg TE/g, Ort. ± SD)**	**ABTS (mg TE/g, Ort. ± SD)**	**CUPRAC (mg TE/g, Ort. ± SD)**	**FRAP (mg TE/g, Ort. ± SD)**	**Metal Şelatlama (mg EDTAE/g, Ort. ± SD**	**Fosfomolibdat (mmol TE/g, Ort. ± SD**
Etilasetat	2,74±0,35	21,27±1,51	41,17±1,33	20,85±0,96	11,14±1,41	1,76±0,11
Etanol	9,07±0,19	25,99±1,26	43,26±0,93	27,74±0,38	6,04±0,19	1,12±0,05
Etanol/Su	34,57±1,87	61,37±2,31	54,01±1,22	40,21±2,67	7,87±0,31	0,75±0,04
Su	12,68±0,49	28,63±0,34	21,86±0,51	19,32±0,10	11,59±0,56	0,26±0,02

*Üç tekrarlı ölçümlerin ortalaması ve standart sapmaları. TE: Troloks eşdeğeri; EDTAE: EDTA eşdeğeri

3.4. Tartışma

Literatürde *Rapistrum* cinsi üzerine yapılan çalışmalar sınırlı olmasına karşın, *R. rugosum*'un flavonoid glikozitler ve fenolik bileşikler açısından zengin olduğu ve yüksek antioksidan kapasiteye sahip olduğu bildirilmektedir (Al-Taweel ve ark., 2012; Amel ve ark., 2013). Mevcut çalışmada, özellikle etanol/su ekstraktı, hem fenolik hem de flavonoid içerikleriyle en yüksek antioksidan aktiviteleri göstermiştir; bu bulgu, orta polar çözücülerin flavonoid ve fenolik bileşiklerin ekstraksiyonunda etkin olduğunu desteklemektedir. Brassicaceae familyasının diğer türlerinde de antioksidan aktivitenin coğrafi, ekolojik ve metodolojik faktörlerden etkilendiği bildirilmektedir (Fahey ve ark., 2001; Karanikolopoulou ve ark., 2021), bu nedenle gözlemlenen varyasyonlar aile genelindeki kimyasal çeşitlilikle uyumludur. Ayrıca, *R. rugosum*'un uçucu yağ fraksiyonları da antibakteriyel ve antioksidan aktiviteler göstermekte, ancak fenolik ve flavonoid bakımından zengin hidroalkolik ekstraktların profilleri ile doğrudan karşılaştırılamamaktadır (Hichri ve ark., 2019). Elde edilen yüksek antioksidan aktiviteler, büyük ölçüde polar fenolik bileşiklerin yoğunluğuna bağlanmakta olup, CUPRAC ve FRAP testleri ile belirlenen indirgeme kapasitesi de Brassicaceae türlerine özgü çok yönlü antioksidan profiliyle uyumludur. Çalışmalar arasındaki nicel farklılıklar, ekstraksiyon koşulları, referans standartları ve metodolojik değişkenlerden kaynaklanmaktadır. Gelecekte standartlaştırılmış ekstraksiyon ve analiz protokollerinin kullanılması, *R. rugosum* ve diğer Brassicaceae türleri arasındaki karşılaştırılabilirliği artıracak ve bitkinin fitokimyasal potansiyelinin daha güvenilir biçimde ortaya konmasına katkı sağlayacaktır.

4. SONUÇLAR

Bitkisel kaynaklı biyoaktif bileşikler, kronik hastalıkların önlenmesi ve tedavisinde önemli bir potansiyele sahiptir. *Rapistrum rugosum* (Brassicaceae), içerdiği fenolik bileşikler, flavonoidler ve diğer sekonder metabolitler sayesinde biyolojik aktivite açısından dikkate değerdir.

Bu çalışmada, *R. rugosum*'un farklı çözücülerle elde edilen ekstraktlarının fitokimyasal içerikleri ve antioksidan aktiviteleri incelenmiştir. Elde edilen sonuçlar, bitkinin kimyasal içeriğinin çözücü seçimine ve bitki kısmına bağlı olarak değiştiğini göstermektedir. Özellikle etanol/su ve metanol/su ekstraktları, diğer çözücülere kıyasla yüksek antioksidan kapasite sergilemiştir. Toprak üstü kısımlardan elde edilen ekstraktların biyolojik aktivitesi, kök ekstraktlarından daha güçlü bulunmuştur.

Sonuç olarak, *Rapistrum rugosum* fenolik ve flavonoid açısından zengin bir tür olarak yüksek antioksidan potansiyele sahiptir. Bu bulgular, bitkinin fonksiyonel gıda, farmasötik ürün ve biyoteknolojik uygulamalarda potansiyel bir kaynak olabileceğini ve ileri düzey fitokimyasal ve farmakolojik araştırmalar için temel oluşturduğunu göstermektedir.

KAYNAKLAR

Ainsworth, E. A., & Gillespie, K. M. (2007). Estimation of total phenolic content and other oxidation substrates in plant tissues using Folin–Ciocalteu reagent. Nature Protocols, 2(4), 875–877.

Al-Taweel, A. M., Fawzy, G. A., & Perveen, S. (2012). Cytotoxic flavonoid glycosides from *Rapistrum rugosum* L. Iranian Journal of Pharmaceutical Research (IJPR), 11(3), 839.

Amel, O. H., Malek, B. H., Hichem, B. J., Ali, L., Mahjoub, A., & Boulbaba, S. (2013). Antioxidant and anti-acetylcholinesterase activities of extracts from *Rapistrum rugosum* in Tunisia. Asian Pacific Journal of Tropical Disease, 3(5), 367–374.

Apak, R., Güçlü, K., Özyürek, M., & Karademir, S. E. (2004). Novel total antioxidant capacity index for dietary polyphenols and vitamins C and E, using their cupric ion reducing capability in the presence of neocuproine: CUPRAC method. Journal of Agricultural and Food Chemistry, 52(26), 7970–7981.

Benzie, I. F., & Strain, J. J. (1996). The ferric reducing ability of plasma (FRAP) as a measure of "antioxidant power": The FRAP assay. Analytical Biochemistry, 239(1), 70–76.

Brand-Williams, W., Cuvelier, M.-E., & Berset, C. (1995). Use of a free radical method to evaluate antioxidant activity. LWT-Food Science and Technology, 28(1), 25–30.

Chang, C.-C., Yang, M.-H., Wen, H.-M., & Chern, J.-C. (2002). Estimation of total flavonoid content in propolis by two complementary colorimetric methods. Journal of Food and Drug Analysis, 10(3).

Dinis, T. C., Madeira, V. M., & Almeida, L. M. (1994). Action of phenolic derivatives (acetaminophen, salicylate, and 5-aminosalicylate) as inhibitors of membrane lipid peroxidation and as peroxyl radical scavengers. Archives of Biochemistry and Biophysics, 315(1), 161–169.

Fahey, J. W., Zalcmann, A. T., & Talalay, P. (2001). The chemical diversity and distribution of glucosinolates and isothiocyanates among plants. Phytochemistry, 56(1), 5–51.

Farnsworth, N. R., Akerele, O., Bingel, A. S., Soejarto, D. D., & Guo, Z. (1985). Medicinal plants in therapy. Bulletin of the World Health Organization, 63(6), 965.

Hichri, A. O., Hichri, F., Mastouri, M., Brahmia, A., Flamini, G., & Selmi, B. (2019). Study of chemical composition, antibacterial and antioxidant activities of *Rapistrum rugosum* L. essential oils from flowers, leaves, and stems. Journal of Essential Oil-Bearing Plants, 22(5), 1416–1426.

Karanikolopoulou, S., Revelou, P.-K., Xagoraris, M., Kokotou, M. G., & Constantinou-Kokotou, V. (2021). Current methods for the extraction and analysis of isothiocyanates and indoles in cruciferous vegetables. Analytica, 2(4), 93–120.
Kedare, S. B., & Singh, R. (2011). Genesis and development of DPPH method of antioxidant assay. Journal of Food Science and Technology, 48(4), 412–422.
Kumaran, A., & Karunakaran, R. J. (2007). In vitro antioxidant activities of methanol extracts of five Phyllanthus species from India. LWT-Food Science and Technology, 40(2), 344–352.
Pietta, P.-G. (2000). Flavonoids as antioxidants. Journal of Natural Products, 63(7), 1035–1042.
Prieto, P., Pineda, M., & Aguilar, M. (1999). Spectrophotometric quantitation of antioxidant capacity through the formation of a phosphomolybdenum complex: Specific application to the determination of vitamin E. Analytical Biochemistry, 269(2), 337–341.
Prior, R. L., Wu, X., & Schaich, K. (2005). Standardized methods for the determination of antioxidant capacity and phenolics in foods and dietary supplements. Journal of Agricultural and Food Chemistry, 53(10), 4290–4302.
Rates, S. M. K. (2001). Plants as source of drugs. Toxicon, 39(5), 603–613.
Re, R., Pellegrini, N., Proteggente, A., Pannala, A., Yang, M., & Rice-Evans, C. (1999). Antioxidant activity applying an improved ABTS radical cation decolorization assay. Free Radical Biology and Medicine, 26(9–10), 1231–1237.
Shahidi, F., & Ambigaipalan, P. (2015). Phenolics and polyphenolics in foods, beverages and spices: Antioxidant activity and health effects – A review. Journal of Functional Foods, 18, 820–897.
Singleton, V. L., & Rossi, J. A. (1965). Colorimetry of total phenolics with phosphomolybdic-phosphotungstic acid reagents. American Journal of Enology and Viticulture, 16(3), 144–158.
Valko, M., Leibfritz, D., Moncol, J., Cronin, M. T., Mazur, M., & Telser, J. (2007). Free radicals and antioxidants in normal physiological functions and human disease. The International Journal of Biochemistry & Cell Biology, 39(1), 44–84.
Wolfe, K., Wu, X., & Liu, R. H. (2003). Antioxidant activity of apple peels. Journal of Agricultural and Food Chemistry, 51(3), 609–614.

TÜRKİYE'DE SÜRDÜRÜLEBİLİR KIRSAL KALKINMADA KÜMELENME YAKLAŞIMLARININ İNCELENMESİ VE KIRSAL PLANLAMA İÇİN ÇIKARIMLAR

Azize ERSİN
Süleyman Demirel University, Faculty of Architecture, Department of City and Regional Planning, 32260 Çünür, Isparta
ORCID ID: 0009-0001-1558-3208
Prof. Dr. Duygu GÖKCE
Süleyman Demirel University, Institute of Science and Technology, Department of City and Regional Planning, 32260 Çünür, Isparta
ORCID ID: 0000-0001-6491-7131

ÖZET
Kırsal alanlar, nüfus kaybı, kamu hizmet arzının gerilemesi ve dağınık yerleşim yapılarının yarattığı önemli yapısal zorluklarla karşı karşıyadır. Bu koşullar, hizmet verimliliğinin azalmasına, ölçek ekonomisinin yaratılamamasına, mekânsal eşitsizliklerin derinleşmesine ve yerleşimlerin kendi iç dinamiklerini sürdüremez hâle gelmesine yol açarak sürdürülebilir kalkınmanın önünde temel engeller oluşturmaktadır. Bu çalışma, kırsal alanlarda sürdürülebilir kalkınmayı sağlamada kritik bir araç olan kümelenme yaklaşımlarının rolünü incelemeyi amaçlamaktadır. Bu kapsamda, Türkiye'de uygulanan başlıca kümelenme modelleri (sektörel kümeler, hizmet kümeleri, topluluk temelli yaklaşımlar) değerlendirilmekte ve bu modellerin sürdürülebilir kırsal kalkınma bağlamında kırsal planlama disiplini için ölçek, yönetişim ve hizmet organizasyonu açısından somut çıkarımlar geliştirmesi hedeflenmektedir.
İlgili literatür incelemesi, kümelenmenin, kırsal alanlarda hizmetlerin verimliliğinin artırılmasında, mekânsal bütünleşmenin sağlanmasında, yerel aktörler arası iş birliğinin kurumsallaştırılmasında ve özellikle dağınık kırsal yerleşmelerde ölçek ekonomisinin yaratılmasında hem kaynak kullanımını optimize eden hem de hizmet sunumunu rasyonelleştiren bir çerçeve sunduğunu göstermektedir.
Çalışma, Türkiye'deki mevcut uygulamaları değerlendirerek, sürdürülebilir kırsal kalkınma bağlamında kırsal planlama için önemli çıkarımlar ve somut politika önerileri sunmaktadır. Sonuç olarak, sürdürülebilir kırsal kalkınma için kümelenme modellerinin başarısı, sosyal, çevresel ve ekonomik boyutların bütünleştiren politikalar kapsamında, yerel katılımın etkinleştirilmesine, kurumsal eşgüdüme ve esnek yönetişim mekanizmalarının oluşturulmasına bağlıdır. Bu doğrultuda; kümelenme kararlarının çevre düzeni planlarına entegre edilmesi, kamu yatırım programlarının küme ölçeği dikkate alınarak uygulanması ve yerel yönetimler ile toplulukların karar alma süreçlerine aktif biçimde dahil edilmesi temel politika önerileri olarak öne çıkmaktadır. Bu yönleriyle çalışma, sürdürülebilir kırsal kalkınmanın mekânsal ve yönetsel çerçevesi olan kırsal planlamaya ilişkin bütüncül bir değerlendirme sunmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Kırsal Kalkınma, Sürdürülebilirlik, Kümelenme, Kırsal Planlama.

EXAMINATION OF CLUSTER APPROACHES IN SUSTAINABLE RURAL DEVELOPMENT IN TURKEY AND IMPLICATIONS FOR RURAL PLANNING

ABSTRACT
Rural areas face significant structural challenges created by population loss, the decline in public service supply, and dispersed settlement patterns. These conditions lead to reduced service efficiency, the failure to create economies of scale, the deepening of spatial inequalities, and the inability of settlements to maintain their internal dynamics, thus posing fundamental obstacles to sustainable development. This study aims to examine the role of cluster approaches,

a critical tool in achieving sustainable development in rural areas. In this context, the main cluster models implemented in Turkey (sectoral clusters, service clusters, and community-based approaches) are evaluated, with the aim of developing concrete implications for the rural planning discipline in terms of scale, governance, and service organization within the context of sustainable rural development.
The relevant literature review demonstrates that clusters provide a framework that optimizes resource use and rationalizes service delivery by increasing the efficiency of services in rural areas, ensuring spatial integration, institutionalizing cooperation among local actors, and creating economies of scale, particularly in dispersed rural settlements.
By evaluating current practices in Turkey, the study offers important implications and concrete policy recommendations for rural planning within the context of sustainable rural development. Consequently, the success of cluster models for sustainable rural development depends on the activation of local participation, institutional coordination, and the establishment of flexible governance mechanisms within the framework of policies that integrate social, environmental, and economic dimensions. In this regard, the integration of cluster decisions into environmental plans, the implementation of public investment programs considering the cluster scale, and the active involvement of local governments and communities in decision-making processes stand out as key policy recommendations. In these respects, the study offers a holistic assessment of rural planning, the spatial and administrative framework for sustainable rural development.
Keywords: Rural Development, Sustainability, Clustering, Rural Planning.

GİRİŞ

Kırsal alanlar, günümüzde küresel ve ulusal ölçekte yaşanan mekânsal, ekonomik ve demografik dönüşümlerden en fazla etkilenen coğrafyalardandır. Nüfusun kentlere yönelmesi, kamu hizmetlerinin azalması ve üretim deseninin değişmesi, kırsal yerleşimlerin kendi varlıklarını sürdürmelerini zorlaştırmakta; bu durum kırsal planlama disiplini açısından yeni ölçek arayışlarını zorunlu kılmaktadır. Literatürde, kırsal kalkınmanın sürdürülebilir biçimde sağlanabilmesi için ekonomik, sosyal ve çevresel boyutlarının bütüncül bir şekilde ele alınması gerektiği vurgulanmaktadır (Akci, 2015). Bu çerçevede kümelenme yaklaşımı, kırsal alanlarda kaynakların verimli kullanılması, hizmetlerin verimliliğinin artırılması, yerel potansiyellerin öne çıkarılması, yerleşimler arası iş birliğinin güçlendirilmesi açısından önemli bir planlama aracı olarak öne çıkmaktadır.

Bu çalışmada, Türkiye'de sürdürülebilir kırsal kalkınma politikalarının sağlanmasında bir araç olarak gündeme gelmeye başlayan kümelenme yaklaşımlarının rolünün incelenmesi ve kırsal planlama disiplini açısından ölçek, yönetişim ve hizmet organizasyonları düzeylerinde çıkarımlar ortaya koymak amaçlanmaktadır. Yöntem olarak Türkiye'de kırsal kalkınma politikalarında uygulanan sektörel, hizmet ve topluluk temelli kümelenme modelleri literatür taraması yoluyla incelenmiş, yöntem kapsamında elde edilen bulgular ışığında, kırsal planlama disiplini için ölçek temelli yeni bir yaklaşım olarak kümelenmenin uygulanabilirliği açısında politika düzeyinde öneriler geliştirilmiştir.

1. SÜRDÜRÜLEBİLİR KIRSAL KALKINMA VE KÜMELENME

Sürdürülebilir kalkınma yaklaşımı, küresel ölçekte, ekonomik, toplumsal ve çevresel sorunların derinleşmesiyle beraber daha fazla görünür ve kaçınılmaz bir yaklaşım haline gelişmiştir. "Sürdürülebilir kalkınma" kavramı, 1980'li yılların başından itibaren özellikle "Ortak Geleceğimiz" başlıklı Brundtland Raporu'nun (WCED, 1987) bildirilmesi ile hem Birleşmiş Milletler hem de Avrupa Birliği'nin küresel ölçekte öncelikli politikalardan biri olmuştur (Aksu, 2021).

Brundtland Raporu, sürdürülebilir kalkınma kavramının günümüzde kullanılan en yaygın tanımını ortaya koymuştur. "*Bugünün gereksinim ve beklentilerini, gelecek nesillerin kendi gereksinim ve beklentilerini karşılayabilme olanaklarından ödün vermeksizin karşılayabilmek"* (WCED,1987).

Bu tanım sürdürülebilir kalkınmanın hem kuşaklar arası adaleti hem de kaynak yönetimini merkeze alan yaklaşımını açık bir şekilde ortaya koymaktadır.
Rydin'in (2004), sürdürülebilir kalkınma yaklaşımına bir model sunmaktadır. Bu model sürdürülebilir kalkınmanın, ekonomik, sosyal ve çevresel olmak üzere bu üç kategorideki süreçlerin eş zamanlı ve uyumlu bir şeklin sonucunda sağlanabileceği üzerine kuruludur. Bu modelde her süreç birbirinden bağımsız gibi gözükse de aralarında güçlü bir etkileşim bulunmaktadır. Bu etkileşim de insan refahını merkeze alan ortak bir değer üretir. Sürdürülebilir kalkınma yaklaşımı da tam olarak bu üç sürecin kesiştiği merkez noktasında yerinin alır. Bütünleşik bir kalkınma anlayışını temsil eden bu kesişim, aynı zamanda ekonomik büyüme, korunan ekosistem, toplumsal eşitlik ve sosyal adalet ilkelerinin güçlenmesini sembolize eder.

Kırsal alanlar, çoğunlukla dezavantajlı grupların yaşamlarını sürdürmeye çalıştığı mekanlar olarak karşımıza çıkmaktadır. Sosyo-ekonomik açıdan gelişmişlik düzeyinin düşüklüğü, bu bölgelerden uzun süredir kentlere yönelen göç hareketlerinin tetiklemiştir. Kentlere göç eden ancak ekonomik açıdan zayıf olan bu kesimlerin yeni yaşam çevrelerinde de ekonomik problemleri devam etmiştir. Barınma yetersizliğinin sonucu olarak gecekondulaşma artmış ve sosyal yaşama uyum sağlayamama gibi ciddi problemler ortaya çıkmıştır. Bu bağlamda kentlere yaşanan yoğun göçün önüne geçmek ve kentleşme baskısını azaltmak, tarımsal üretimin sürdürülebilirliğinin sağlamak, kırsal alanlarda nitelikli ve yaşanılabilir alanlar oluşturmak, geleneksel kırsal kültürü korumak ve yerel potansiyelleri değerlendirmek amacıyla geliştirilen her türlü müdahale, girişim ve plan, "kırsal kalkınma" olarak tanımlanmaktadır (Kut Görgün, 2013).
Başka bir ifade ile kırsal kalkınma, ekonomik faaliyetlerin ve yaşamın büyük ölçüde doğal kaynakların kullanımına dayandığı, sosyal, kültürel ve ekonomik dönüşüm süreçlerinin kentlere kıyasla daha yavaş işlediği, teknolojik yeniliklerin tam anlamıyla benimsenemediği kırsal alanların, sosyal, kültürel ve ekonomik koşulların çevresel koruma ve sürdürülebilirlik ilkeleri doğrultusunda bu yerlerde yaşayan insanların yaşam kalitelerinin yükseltilmesine yönelik politika ve uygulamalar olarak tanımlanmaktadır (Alagözoğlu, 2010).
Sürdürülebilir kırsal kalkınma ise, kırsal mekanlarda, doğal kaynakların uzun vadeli sürdürülebilir kullanımını temel alarak, kırsalda yaşayan nüfusun gelir düzeyini ve yaşam kalitesini yükseltmek suretiyle gelişmişlik farklarının azaltılmasını hedefleyen, diğer yandan kültürel ve çevresel değerlerin korunmasını ve güçlendirilmesini gözeten bütüncül bir yaklaşımdır. Bu yaklaşım, yerelde farklılaşan kültürel, sosyal ve ekonomik, özellikleri, ihtiyaçları, potansiyelleri ve dinamikleri dikkate alarak çok sektörlü bir perspektifte tasarlanan planların bütününü ifade eder (DPT, 2006).
Sürdürülebilir kırsal kalkınmanın gerekliliğinden olan çok sektörlü, yerel ihtiyaçlara ve dinamiklere duyarlı bütünleşik planlama yaklaşımı, kırsal yerleşmelerin tekil birimler yerine birbirleriyle etkileşimli yapılar olarak ele alınmasını gerekli kılmaktadır. Bu noktada "kümelenme" modeli, kırsal mekanlarının potansiyellerini, ihtiyaçlarını ve dinamiklerinin ortak bir mekânsal ve yönetsel çerçevede bir araya getiren stratejik bir organizasyon aracı olarak öne çıkmaktadır.
Uluslararası kuruluş olan OECD (Ekonomik İş birliği ve Kalkınma Teşkilatı) kümeyi, "*Kümeler, birbirine katma değer sağlayan bir üretim zincirinde, birbirine güçlü bir şekilde*

bağlı olan firmaların bilgi üreten ajansların ve müşterilerin üretim ağıdır." Şeklinde tanımlamaktadır (OECD, 1999).
Kümelenme, coğrafi yakınlık, yoğunlaşma, destekleyici ve bütünleyici, ortak üretim, uzmanlaşma, iş birliği gibi kavramlarla ele alınıp gelişme ve kalkınma için araç olarak değerlendirmektedir.
Kümelenme yaklaşımının, teknoloji ve bilim, yenilikçilik, sanayi, girişimcilik, bölgesel ve kırsal kalkınma yaklaşımlarıyla birlikte bütünleşik bir biçimde ele alınması gerekmektedir. Bu kapsamda özellikle kırsal kalkınma yaklaşımlarında, yeni destek mekanizmaları ve faaliyet alanları ortaya çıkardığı görülmektedir. Özellikle kırsal alanlarda, örgütlenme, ekonomik sektör çeşitliliğinin düşük olması ve altyapı eksiklikleri gibi sorunların aşılmasında kümelenme yaklaşımının etkili bir alternatif olduğu anlaşılmaktadır (Gözek, 2012).
Bu görüşü destekler nitelikte Filiz Alsaç'ın (2010), kümelenme politikalarının bölgesel ve kırsal kalkınma politikaları açısından da desteklenmesi için Kümelenme Destek Model Önerisi geliştirmiştir. Bu model ile de farklı aktörlerin iş birliği halinde projeyi desteklemesi, danışma komitelerinin oluşturulması ve yerelin potansiyelleri ve kapasitesinden yararlanılarak kümelenme bilincinin farklı aktörler ile oluşturulması hedeflenmiştir.
Benzer şekilde Aslı Akci (2015) kırsal kalkınmamayla gelir ve yaşam kalitesini artırmak, maliyetleri düşürmek, uzmanlaşmayla verimliliği yükseltmek ve kırsal alanlara mekânsal ve işlevsel bir omurga kazandırmak için benzer ihtiyaca ve potansiyele sahip köylerin örgütlendiği bir model geliştirmiştir. Oluşturduğu "köy kümesi" modelinde kümelenmeyi bir araç olarak kullanarak planlama, yönetim, finansman süreçlerinin eşgüdüm ile yöneterek, dağınık yerleşim yapılarının yarattığı ölçek sorunlarını aşmak, yerel aktörler ile bütünleşik bir yapı oluşturmak ve ekolojik ve kültürel değerlerin korunmasını sağlamak amaçlanmıştır.

2. TÜRKİYE'DE KIRSAL KALKINMADA KÜMELENME YAKLAŞIMLARININ MEVCUT GÖRÜNÜMÜ

Türkiye'de kümelenme, 2000'li yılların başında rekabet gücünün artırılması amacıyla ortaya çıkan kuramsal bir çerçeveden, 2010'lu yıllarla birlikte kurumsal politika aracına dönüşmüştür. Özellikle 2012 yılında yürürlüğe giren Kümelenme Destek Programı Yönetmeliği sayesinde yasal bir zemine oturmuştur. 2015 yılında Kümelenme Destek Programı Başvuru Rehberi ile de uygulama boyutuna taşınmıştır. 2020'li yıllarda ise sürdürülebilirlik, yenilikçilik, teknoloji ve dijitalleşme gibi temalarla bütünleşmesi amaçlanmıştır. Bu süreçte kümelenme politikaları, sadece ekonomik rekabetin artırılmasına hizmet eden araç olmaktan çıkmış; uluslararası anlamda, bölgesel gelişme, yenilikçilik ve sürdürülebilirlik gibi hedeflerin kesişim gösterdiği bir politika alanı olmuştur.
Kırsal alanların kalkınmasında, kırsal alanlarda faaliyete geçen mevcut kümelenme örnekleri incelendiğinde ise;
Türkiye'de kırsal kalkınmada kümelenme "köy kümesi" yaklaşımının ilk örneklerinden olarak değerlendirilebilecek köy -kent projesi, kırsal kalkınma için birbirine yakın köyleri bir bütün olarak ele alan bir projedir. Bu proje kapsamında köyleri yeniden kurmak veya taşımak değil köylerin tek başına erişemeyeceği eğitim, sağlık, altyapı, üretim gibi faaliyetleri küme ölçeğinde sunmak hedeflenmiştir. Kırsalda yaşam kalitesini iyileştirmek, çoklu sektör ve istihdamı artırmak, göçü azaltmak için ilk somut uygulamalar Bolu Taşkesti ve Van Özalp'ta yapılmıştır (Çolakoğlu, 2007).
GAP Bölge Kalkınma İdaresi Başkanlığı tarafından yürütülen Organik Tarım Kümesi, sektörel temelli olarak gerçekleşen kırsal kümelenme örneklerinden bir tanesidir. Proje Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde, organik tarım değer zincirinin güçlendirilmesi, rekabet kapasitesinin artırılması ve aktörler arasında güçlü iş birliklerinin oluşturulmasını hedefleyen bir yaklaşımla

oluşturulmuştur. Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde çeşitli illerde alt projeler ile yürütülen bu çalışma sektörel dayanışma yapılarını güçlendirmiştir (GAP BKİ, 2018). Başka bir proje ise DOKAP Bölgesi Organik Tarım Havzalarının Belirlenmesi projesi Doğu Karadeniz Bölgesi'nde asma yaprağı, çay, fındık gibi organik tarım ürünlerinin kümelenme analizleri ve oluşturulan kümelerin kırsal bölgesel ölçekte planlanmasını hedeflemiştir (DOKAP BKİ, 2019). TR72 Bölgesi Tarımsal Ürünler İçin Kümelenme Modeli Geliştirilmesi çalışması kapsamında ise, tarımsal üretim ve işleme tesislerinin mekânsal dağılımı çerçevesinde ilçe il ve bölge ölçeğinde kümelenmeler üretilmiştir (Embriyonix Teknoloji A.Ş., 2017).

Kırsal alanlarda, hizmet kümelenmesi mekanizması olarak karşımıza çıkan Köylere Hizmet Götürme Birlikleri (KHGB), ilçelerdeki köylerin yol, su, kanalizasyon, altyapı gibi temel hizmetlerini ortak şekilde yürüten yapılardır (Mahallî İdare Birlikleri Kanunu, 2005).
YEG (Yerel Eylem Grupları) ise kırsal kümelenme "köy kümesi" yaklaşımı olmasa da kısal kümelenmeye yönetsel ve uygulamaları açısından örnek olabilecek potansiyele sahiptir. YEG'ler, LEADER (Kırsal Ekonominin Kalkındırılması İçin Faaliyetler Arasındaki Bağlantılar) yaklaşımı çerçevesinde kırsal kalkınmayı, yerelde örgütleyen, kamu-özel-sivil toplum iş birliğine dayalı yapılar olarak faaliyet gösterir. Yerel potansiyelleri harekete geçirmek, sosyal projeleri desteklemek, ağ yapıları kurmak ve kapasiteyi arttırmak bu projenin amaçlarındandır. (Tarım ve Orman Bakanlığı, 2022).
Türkiye'de kırsal kalkınmaya yönelik kümelenme girişimleri farklı ölçek ve içeriklerde geliştirilmiş olsa da bütüncül bir kırsal kümelenme "köy kümesi" modeline dönüşememiştir. Köy-Kent uygulamaları mekânsal, sosyal ve ekonomik açıdan köy kümelerinin ilk izlerini taşısa da devamlılık sağlayamamıştır. GAP, DOKAP ve TR72 bölgelerindeki projeler daha çok tarımsal işleme ve pazarlama zincirlerine odaklanan sektörel kümeler olarak karşımıza çıkmaktadır. Köylere Hizmet Götürme Birlikleri ise altyapı, su, yol ve elektrik gibi temel hizmetlerin ortak yürütüldüğü idari- hizmet kümeleri şeklindedir. Güncel olarak YEG'ler katılımcı yönetişimi güçlendiren yerel ağlar oluşturmuştur. Buna karşın, kırsal kalkınma için büyük bir araç olacak, benzer özelliklere sahip köylerin ekonomik, çevresel, sosyal ve kültürel potansiyellerini bir arada değerlendiren çok boyutlu, katılımcılığı konu eden ve tamamlayıcı bir köy kümesi yaklaşımı Türkiye'de hâlâ geliştirilmemiştir.

3. KIRSAL PLANLAMA İÇİN ÇIKARIMLAR VE ÖNERİLER

Kırsal alanların kalkınması ve buna bağlı oluşturulan kalkınma süreçlerine ilişkin mevcut yaklaşımlarda iş birliği, yerel kimlik ve potansiyel kullanımı, katılım ve bütüncül planlama gibi temel sorunlar karşımıza çıkmaktadır. Bu durumda kırsal kalkınma politikalarının sürdürülebilir olmasını engellemektedir. Kırsal alanların kalkınması ve sürdürülebilir olması için hazırlanan kırsal planlar yalnızca fiziksel mekân düzenlemelerine odaklanmamalı, sosyal, çevresel ve ekonomik boyutların bütünleşti politikalar bağlamında hazırlanmalıdır. Bu çerçevede planlama mekanizmaları, yerel halkın katılımını, kaynakların etkin ve ortak kullanımını, yerel potansiyelleri değerlendirildiği ve bu potansiyellerin bir araya getirerek ölçek ekonomisinin yaratan kümelenme yaklaşımı kırsal alanlarda uygulanabilir ve sürdürülebilir bir model olabilir. Bu model sayesinde de birbirine yakın ve benzer sosyo-ekonomik özelliğe sahip köylere dair bir bütünlük içerisinde stratejiler geliştirilip planlanması, kırsal planlamanın mekânsal, ekonomik ve yönetsel temellerini güçlendirecektir.

Kırsal alanlarda, kırsal kalkınma bağlamında, kırsal planlamanın daha etkin uygulanabilmesi için kırsal kümelenme "köy kümesi" yaklaşımı kapsamında, kırsal alanların dağınık yerleşmeler olmaları planlama açısından büyük zorluklar getirmektedir. Bu bağlamda kırsal

yerleşimler tekil değil, erişilebilirlik/ulaşılabilirlik, nüfus yapısı, ekonomik faaliyetleri, hizmet merkezleri, fonksiyonel ilişkiler, sosyal ilişkiler vb. analizler ile benzer sosyo-ekonomik özellik kırsal yerleşmelerin tespit edilmesi ve bu benzer kırsal yerleşmelerin birlikte düşünerek, küme ölçekli planlama birimlerinin "kırsal yerleşim kümeleri" oluşturulması bütüncül bir planlama anlayışını sağlayacaktır. Oluşturulan küme ölçekli planlama birimleri hakkında stratejiler üretilebilmesi için yukarı da belirtilen analizlerin zorunlu kılınması ve bu analizler kapsamında küme ölçekli planlama birimlerinin 1/100.000 ölçekli Çevre Düzeni Planlarına entegre edilmesi ve stratejiler üretilmesi önemlidir. 1/100.000 ölçekli Çevre Düzeni Planlarının alt kademesi olan 1/5000 ölçekli Nazım İmar Planlarının ve 1/1000 Ölçekli Uygulama İmar Planlarının da yalnızca tek bir kırsal yerleşme bağlamında değil oluşturulan kırsal yerleşme kümeleri bağlamında düşünülüp hazırlanması kırsal planlama anlayışının entegrasyonun ve bütünselliğinin sağlamasına yardımcı olacaktır.

Türkiye'deki kırsal yerleşimlerin arasındaki mesafe fiziksel olarak kısa olsa da sosyo-ekonomik gelişmişlik düzeyleri arasında belirgin farklılıklar gözlenebilmektedir. Bu çerçevede kırsal yerleşimlerin tekil olarak gelişmesindense altyapı yatırımlarının, ulaşım yatırımlarının küme ölçeğinde düşünülüp planlamaların yapılması kırsal yerleşmelerin gelişmişlik düzeylerindeki farklılıklarının azaltılmasını sağlayacaktır.

Benzer ekonomik sektöre sahip olan köyleri de kırsal yerleşim kümeleri olarak düşünüp bu bağlamda çeşitli destek programlarından yararlanmaları sağlanıp sektörel anlamda uzmanlaşmaları sağlanabilecektir.

Kırsal planlamada yerel katılımın arttırılması çerçevesinde kırsal yerleşim kümeleri önemli bir araç niteliğindedir. Küme ölçeğinde muhtarlar arası iş birliği sağlanarak yerel halkın, yaşadığı zorluklar problemler veya destekler bağlamında toplantılar veya çalıştaylar gerçekleştirilebilir. Ayrıca küme ölçeğinde kırsal yerleşmelerin örgütlenmesi Kooperatifler, kadın üretici birlikleri gibi yapıların ortaya çıkmasını sağlayacak ve bu doğrultuda dağınık yerleşimlerde sosyal dayanıklılığı güçlendirilebilecektir.

SONUÇ

Kırsal alanların sürdürülebilir kalkınması, yalnızca ekonomik büyümenin ve gelişimin sağlanmasıyla değil; mekânsal bütünlüğün korunması, sosyal adaletin güçlendirilmesi ve çevresel kaynakların dengeli yönetim ilkeleriyle birlikte ele alınması gereken çok boyutlu bir süreçtir. Türkiye'de uzun süredir devam eden nüfus kaybı, kırsal yerleşimlerin dağınık yapısı, ölçek ekonomisinin sağlanamaması ve hizmetlerin verimsizliği gibi sorunlar, geleneksel planlama araçlarının etkisini sınırlamakta ve kırsal alanların kendi dinamikleriyle varlık göstermesini zorlaştırmaktadır. Bu çalışma, söz konusu sorunlara karşı kümelenme yaklaşımının kırsal planlama disiplini açısından stratejik bir araç olduğunu ortaya koymuştur.

Kümelenme, kırsal alanlarda üretim ve hizmet faaliyetlerinin ortak yönetsel zemin üzerinde bütünleştirilmesini, kaynakların ortak kullanımıyla maliyetlerin azaltılmasını ve yerleşimler arası hizmetlerin etkinliğini artırmasını hem de iş birliğini ve dayanışma ağlarını güçlendirmektedir.

Türkiye'de farklı bölgelerde ve farklı ölçeklerde geliştirilen, sektörel, hizmet ve topluluk temelli kümelerin incelenmesi, kümelenme yaklaşımının sürdürülebilir kalkınma hedefleriyle uyumlu biçimde planlama sistemine dâhil edilmesi gerektiğini göstermektedir.

Sonuç olarak, sürdürülebilir kırsal kalkınmanın başarısı, yerel aktörlerin karar alam süreçlerine etkin katılımı, planlama sisteminin esnek bir ölçek yaklaşımı ile yeniden yapılandırılması, ekonomik, sosyal, çevresel bütün yerel dinamiklerin bir arada düşünülmesine bağlıdır. Bu kapsamda bir araç olan kırsal kümelenme "köy kümesi" yaklaşımının, çevre düzeni ve diğer alt ölçekli planlara entegrasyonu, kamu ve hizmet yatırımlarının küme ölçeğinde değerlendirilmesi, küme ölçeğinde yerel katılım organizasyonları sayesinde yerel halkın

problemleri çözüme kavuşturulacak ve kırsal planlamanın etkinliğini artacaktır. Böylelikle, kırsal alanlar yalnızca hizmetlerin ulaştırıldığı pasif mekânlar olmaktan çıkarak, üretim, yönetişim ve dayanışma ağlarının merkezine dönüşebilecek; bu dönüşüm, Türkiye'nin kırsal kalkınma politikalarında yeni bir paradigma değişimini mümkün kılacaktır.

KAYNAKÇA

Akci, A. (2015). *Kırsal Kalkınma İçin Bir Model Önerisi: Köy Kümeleri* (Yayınlanmamış Doktora Tezi). Selçuk Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü.

Aksu, G. A. (2021). Sürdürülebilir Kırsal Kalkınma Uygulaması Örneği: Yukarı Avusturya, Ottenschlag Köyü ve Mooswiesen Biyolojik Göleti Peyzaj Planlama Projesi. *Avrupa Bilim ve Teknoloji Dergisi*, (27), 1061-1072.

Alagözoğlu, A. (2010). *Türkiye'deki Entegre Kırsal Kalkınma Projelerinin Sosyal Kalkınma Boyutu: Erzurum Entegre Kırsal Kalkınma Projesi* (Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi). Gazi Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü.

Alsaç, F. (2010). *Bölgesel Gelişme Aracı Olarak Kümelenme Yaklaşımı ve Türkiye İçin Kümelenme Destek Modeli Önerisi* (Yayınlanmamış Uzmanlık Tezi). T.C. Başbakanlık Devlet Planlama Teşkilatı, Bölgesel Gelişme ve Yapısal Uyum Genel Müdürlüğü.

Çolakoğlu, E. (2007). Kırsal Kalkınma Problemine Bir Çözüm Arayışı Olarak Köy-Kent Projesi. *Uluslararası Yönetim İktisat ve İşletme Dergisi*, *3*(6), 187–202.

Devlet Planlama Teşkilatı. (2006). *Ulusal Kırsal Kalkınma Stratejileri*. Devlet Planlama Teşkilatı Yayını.

DOKAP BKİ. (2019). *DOKAP Bölgesi Organik Tarım Stratejisi ve Kümelenme Yol Haritası*. TÜBİTAK Türkiye Sanayi Sevk ve İdare Enstitüsü.

Embriyonix Teknoloji A.Ş. (2017). *TR72 Bölgesi Tarımsal Ürünler İçin Kümelenme Modeli Geliştirilmesi*. Orta Anadolu Kalkınma Ajansı (ORAN).

GAP Bölge Kalkınma İdaresi Başkanlığı. (2018). *GAP Organik Tarım Küme Projesi Ölçeklendirilebilirlik ve Tekrarlanabilirlik Araç Seti*. T.C. Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı; GAP Bölge Kalkınma İdaresi Başkanlığı.

Gözek, S. (2012). *Kümelenme ve Türkiye'de Kırsal ve Tarımsal Kalkınma Açısından Uygulanabilirliği* (Yayınlanmamış Doktora Tezi). Çukurova Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü.

Kut Görgün, E. (2013). *Sürdürülebilir Kırsal Kalkınma İçin Kırsal Alan Planlaması Genel Modeli ve KOP Bölgesi Kırsal Kalkınma Önerileri*. *Bölgesel Kalkınma Dergisi*.

Mahallî İdare Birlikleri Kanunu. Kanun No. 5355, 26 Mayıs 2005 Resmî Gazete No. 25842. https://www.ebb.gov.tr/CKYuklenen/MEVZUAT/Birlikler_Kanunu.pdf

Organisation for Economic Co-operation and Development. (1999). *Boosting İnnovation: The Cluster Approach*. OECD Publishing.

Rydin, Y. (2004). *In Pursuit Of Sustainable Development: Rethinking The Planning System*. RICS Foundation.

Tarım ve Orman Bakanlığı. (2022). *LEADER Yaklaşımı-Türkiye: Yerel Kalkınmanın Etkinleştirilmesi* [Web sayfası]. https://ipard.tarimorman.gov.tr/leadertr

World Commission on Environment and Development. (1987). *Our Common Future*. United Nations.

THE STATUS OF PARENTAL AWARENESS REGARDING MOTOR SKILLS IN CHILDREN WITH AUTISM SPECTRUM DISORDER IN DA NANG CITY, VIET NAM

M.A. Phan Ngoc Thiet Ke
Faculty of Physical Education – University of Danang
M.A. Pham Duc Hoa
Faculty of Physical Education – University of Danang

ABSTRACT
Objective: *This study aims to investigate the current status of parental awareness regarding motor skills in children with autism spectrum disorder (ASD) aged 4 to 6 years in Da Nang City. The research focuses on five main aspects: the perceived importance of motor skills, understanding of appropriate motor activities, home-based motor practice behaviors, knowledge of instructional methods, and factors influencing motor skill development.*
Methods: *A quantitative survey approach was employed using a structured questionnaire consisting of 25 items across five domains, rated on a 5-point Likert scale. Participants included 100 parents of children diagnosed with ASD currently receiving intervention services at specialized centers in Da Nang. Data were analyzed using descriptive statistics*
Results: *Findings indicate that parents demonstrated a relatively high level of awareness regarding the role of motor skills in the holistic development of children with ASD (mean scores above 4.2). However, their understanding of specific content and instructional methods was limited (mean scores ranging from 2.8 to 3.5). Home-based motor practice was inconsistent and constrained by barriers such as limited time, space, equipment, and lack of professional guidance. Key influencing factors included child cooperation, parental competence, and support from intervention centers.*
Conclusion: *Although parents recognize the importance of motor skill development, they face considerable challenges in implementing effective home-based practices. It is recommended that targeted parent training programs, simple instructional materials, and stronger collaboration between families and professionals be developed to enhance motor development outcomes for children with ASD.*
Keywords: *motor skills, autism spectrum disorder, parental awareness, home-based intervention, special education, Da Nang.*

1. INTRODUCTION
Autism Spectrum Disorder (ASD) is a neurodevelopmental condition characterized by persistent deficits in communication, social interaction, and the presence of restricted or repetitive behaviors (American Psychiatric Association, 2013). Beyond these core symptoms, an increasing number of studies have documented substantial motor impairments in children with ASD, including limitations in balance, bilateral coordination, locomotor skills, and fine motor control (Fournier et al., 2010; Lloyd et al., 2013). Such deficits negatively affect children's participation in everyday activities, overall functioning, and long-term independence.
Motor development is therefore considered a fundamental component of early intervention programs for children with ASD. Research has shown that enhancing fundamental motor skills supports improvements in attention, engagement, emotional regulation, and readiness for learning (Bremer et al., 2015; Staples & Reid, 2010). However, effective motor development does not rely solely on professional intervention; parental awareness and active involvement play an essential role. Parents act as the primary facilitators of home-based practice, and their

understanding significantly shapes the frequency and quality of motor activities implemented at home (Baranek et al., 2015; MacDonald et al., 2014).

In Vietnam, although ASD-related research has expanded in recent years, most studies have focused on communication, behavioral challenges, or early screening, with limited attention given to motor development. Even fewer studies have examined parental awareness—a critical factor influencing both center-based and home-based interventions. International literature has emphasized that cultural, contextual, and resource-based differences strongly influence how parents perceive and support their children's motor development (Holloway et al., 2020; Zwaigenbaum et al., 2015), highlighting the need for country-specific data.

Da Nang City, a rapidly developing urban area in central Vietnam, has seen a growing number of children diagnosed with ASD and increasing availability of specialized services. Nevertheless, little empirical evidence exists on how parents perceive motor skill development, their level of understanding, or the barriers they encounter in supporting motor activities at home.

Therefore, this study aims to examine the current status of parental awareness regarding motor skills in children with ASD aged 4–6 in Da Nang City. The study focuses on five domains: (1) perceived importance of motor skills, (2) understanding of appropriate motor activities, (3) home-based practice behaviors, (4) knowledge of instructional methods, and (5) influencing factors. The findings are expected to contribute to the development of parent training programs, home-based instructional resources, and policy recommendations that better support families and improve motor development outcomes for children with ASD.

2. METHODS

2.1. Research Design

This study employed a quantitative, cross-sectional survey design to assess parental awareness regarding motor skills in children with autism spectrum disorder (ASD) aged 4 to 6 years in Da Nang City, Vietnam. A structured questionnaire was used to collect data across five domains of awareness: (1) perceived importance of motor skills, (2) understanding of motor activity content, (3) home-based motor practice behaviors, (4) knowledge of instructional methods, and (5) perceived influencing factors. The cross-sectional design is appropriate for examining current awareness levels and identifying patterns within a specific population at a single time point (Creswell & Creswell, 2018).

2.2. Participants

Participants consisted of 100 parents of children diagnosed with ASD who were receiving intervention services at specialized centers across Da Nang City. Eligibility criteria included:

(a) having a child officially diagnosed with ASD by a certified pediatric psychologist or neurologist;

(b) child aged between 4 and 6 years;

(c) parent or guardian directly involved in caregiving;

(d) willingness to participate and provide informed consent.

A convenience sampling approach was used due to the accessibility of ASD intervention centers and the specificity of the target population.

2.3. Research Instrument

Data were collected using a structured questionnaire developed based on previous literature on motor development and ASD (Bhat, 2021; Wuang et al., 2020; Zhang & Ji, 2022). The questionnaire consisted of 25 items across five domains:

1. Importance of motor skills (5 items)
2. Knowledge of motor activity content (5 items)
3. Home-based motor practice behaviors (5 items)
4. Knowledge of instructional methods (5 items)
5. Perceived influencing factors (5 items)

Each item was rated on a 5-point Likert scale (1 = strongly disagree to 5 = strongly agree). A pilot test with 20 parents was conducted to refine item clarity. Internal reliability was assessed using Cronbach's alpha, with all domains reaching acceptable values (> 0.78), following recommended thresholds (Tavakol & Dennick, 2011).

2.4. Data Collection Procedures

Data were collected between March and June 2024. Researchers collaborated with six ASD intervention centers in Da Nang to distribute questionnaires. Parents completed the questionnaire onsite or at home and returned it to center staff. Surveys were anonymous to ensure confidentiality. Research assistants provided guidance when needed but did not influence participants' responses.

2.5. Data Analysis

Data were analyzed using SPSS 26.0. The following analyses were conducted:

- Descriptive statistics: mean, standard deviation, frequency, percentage
- Reliability analysis: Cronbach's alpha

A significance level of $p < .05$ was used for all inferential tests.

3. RESULTS

3.1. Characteristics of the Study Sample

A total of 100 parents of children diagnosed with Autism Spectrum Disorder (ASD) participated in this study. All children were aged 4 to 6 years and were currently receiving intervention services at specialized educational or therapy centers in Da Nang City. The sample included diverse parental backgrounds in terms of gender, age, education level, occupation, and family income, allowing for a comprehensive assessment of parental awareness regarding motor skill development.

Table 1. Demographic characteristics of parents (N = 100)

Variable	Category	n	%
Parent gender	Male	32	32%
	Female	68	68%
Parent age	< 30 years	18	18%
	30–39 years	54	54%
	≥ 40 years	28	28%
Education level	High school or below	24	24%
	College	29	29%
	University	35	35%
	Postgraduate	12	12%
Occupation	Government employee	21	21%
	Private sector	37	37%
	Freelancer	28	28%
	Homemaker/Unemployed	14	14%
Monthly household income	< 8 million VND	26	26%
	8–15 million VND	48	48%
	> 15 million VND	26	26%

The sample consisted predominantly of mothers (68%), aligning with global findings that mothers often assume the primary caregiving and therapy-coordination role for children with ASD (Smith et al., 2020). Most parents fell within the 30–39 age group (54%), representing typical parenting age for young children with developmental disorders.

Education levels were relatively high, with 47% completing university or postgraduate study. This factor may positively influence parental awareness of motor development due to better access to information and resources.

3.2. Overall Parental Awareness

Overall parental awareness regarding motor skills in children with ASD was assessed across five core domains:

(1) Perceived importance of motor skills (5 Item) ,
(2) Understanding of appropriate motor activities (5 Item) ,
(3) Home-based motor practice behaviors (5 Item),
(4) Knowledge of instructional methods (5 Item) , and
(5) Perceived influencing factors (5 Item) .

A 5-point Likert scale (1 = strongly disagree; 5 = strongly agree) was used for all items. Higher scores indicate more accurate or positive parental awareness.

Awareness by Domains

3.2.1. Motor Skill Importance

Table 2. Results for Motor Skill Importance

Item No.	Statement	Mean	SD	Awareness Level
1	I understand that motor skills are essential for my child's overall development.	4.35	0.50	High
2	I believe motor skills influence social interaction.	4.22	0.56	High
3	I am aware that motor skills affect cognitive development.	4.25	0.54	High
4	Developing motor skills can improve my child's physical fitness.	4.30	0.52	High
5	I consider motor skills as important as communication skills.	4.29	0.55	High
Domain Mean		**4.28**	**0.53**	**High**

The results indicate that parents exhibit a high level of awareness regarding the importance of motor skills (Domain Mean = 4.28). All five items in this domain scored above 4.20, reflecting consistently strong perceptions.

Parents strongly recognize that motor skills contribute to overall development (M = 4.35), including physical fitness (M = 4.30) and cognitive development (M = 4.25). Awareness of the connection between motor skills and social interaction (M = 4.22) also remains high. Additionally, parents hold motor skills in equal regard to communication skills (M = 4.29), indicating comprehensive understanding of their developmental importance.

3.2.2. Knowledge of Motor Activities

Table 3. Results for Knowledge of Motor Activities

Item No.	Statement	Mean	SD	Awareness Level
1	I know which motor activities are suitable for my child's age	3.20	0.62	Moderate
2	I can identify activities that improve balance and coordination.	3.10	0.65	Moderate
3	I understand the difference between gross and fine motor activities	3.05	0.61	Moderate
4	I am aware of play-based exercises that enhance motor skills.	3.15	0.64	Moderate
5	I can choose activities that match my child's interest.	3.10	0.63	Moderate
Domain Mean		**3.12**	**0.63**	**Moderate**

This domain presents a moderate level of awareness (Domain Mean = 3.12). Scores range from 3.05 to 3.20, suggesting that although parents are somewhat knowledgeable, their understanding remains limited.

Parents show moderate awareness regarding age-appropriate activities (M = 3.20), balance and coordination activities (M = 3.10), and differentiation between gross and fine motor activities (M = 3.05). Awareness of play-based motor activities (M = 3.15) and alignment with children's interests (M = 3.10) also remains moderate.

3.2.3. Home-Based Practice

Table 4. Results for Home-Based Practice

Item No.	Statement	Mean	SD	Awareness Level
1	I regularly practice motor exercises with my child at home.	3.05	0.72	Moderate
2	I can allocate time for motor skill activities daily.	3.15	0.70	Moderate
3	I have sufficient space at home for motor activities.	3.10	0.68	Moderate
4	I feel confident guiding my child through motor exercises.	3.20	0.73	Moderate
5	My child enjoys practicing motor activities at home.	3.25	0.74	Moderate
Domain Mean		**3.13**	**0.71**	**Moderate**

Parents show a moderate level of awareness and engagement in home-based motor activities (Domain Mean = 3.13). While all items score above 3.00, none exceed 3.30, indicating modest participation.

Parents moderately report regular practice at home (M = 3.05), time allocation (M = 3.15), available space (M = 3.10), confidence in guiding children (M = 3.20), and children's enjoyment (M = 3.25). These results suggest a need for more structured support to enhance home-based motor development.

3.2.4. Instructional Methods

Table 5. Results for Instructional Methods

Item No.	Statement	Mean	SD	Awareness Level
1	I know how to structure a motor skills session.	2.90	0.68	Low–Moderate
2	I can demonstrate exercises correctly to my child.	2.85	0.70	Low–Moderate
3	I can correct my child's errors safely during practice.	2.95	0.71	Low–Moderate
4	I am aware of progression levels for motor exercises.	2.88	0.69	Low–Moderate
5	I can combine motor exercises into a short session at home.	2.92	0.70	Low–Moderate
Domain Mean		**2.91**	**0.70**	**Low–Moderate**

This domain records the lowest awareness level among parents (Domain Mean = 2.91, low–moderate). Parents lack strong understanding of how to structure, demonstrate, correct, and integrate motor skill sessions.

Scores remain below 3.00 across all items, such as structuring sessions (M = 2.90), demonstrating exercises (M = 2.85), correcting errors (M = 2.95), understanding progression levels (M = 2.88), and combining exercises into sessions (M = 2.92).

3.2.5. Influencing Factors

Table 6. Results for Influencing Factors

Item No.	Statement	Mean	SD	Awareness Level
1	My child's cooperation affects the effectiveness of motor practice.	3.85	0.57	High
2	My own competence influences how well I can guide motor activities.	3.88	0.58	High
3	Support from specialists improves my child's motor development.	3.90	0.60	High
4	Environmental factors (space, equipment) influence motor practice.	3.80	0.59	High
5	Social support from family and friends aids motor skill development.	3.85	0.61	High
Domain Mean		**3.87**	**0.59**	**High**

This domain demonstrates a high level of awareness (Domain Mean = 3.87). All items score above 3.80, indicating parents understand well the contextual factors shaping motor development.

Parents highly recognize child cooperation (M = 3.85), parental competence (M = 3.88), support from specialists (M = 3.90), environmental conditions (M = 3.80), and social support (M = 3.85) as important influences.

3.2.6. Descriptive Statistics of Overall Awareness

Table 7. Parental Awareness Results by Domain(N = 100)

Domain	No. of Items	Mean	SD	Awareness Level
Motor Skill Importance	5	4.28	0.53	High
Knowledge of Motor Activities	5	3.12	0.63	Moderate
Home-Based Practice	5	3.13	0.71	Moderate
Instructional Methods	5	2.91	0.70	Low–Moderate
Influencing Factors	5	3.87	0.59	High
Overall Parental Awareness	25	3.46	0.79	Moderate

Across the five domains, parental awareness shows variation from low–moderate to high. The domain with the highest awareness is *Motor Skill Importance* (M = 4.28), followed closely by *Influencing Factors* (M = 3.87). The lowest awareness is observed in *Instructional Methods* (M = 2.91), suggesting a critical skill gap in parents' ability to guide motor activities.

The domains *Knowledge of Motor Activities* (M = 3.12) and *Home-Based Practice* (M = 3.13) remain in the mid-range.

Overall mean awareness is 3.46, indicating that parents, as a whole, demonstrate moderate awareness regarding children's motor development.

4. DISCUSSION

The present study examined parental awareness across five domains related to children's motor skill development. Overall, parents demonstrated a moderate level of awareness (M = 3.46), with notable variation across domains. This pattern reflects findings from previous literature indicating that parental knowledge about motor development is often uneven, with stronger recognition of its importance but limited understanding of instructional implementation (Logan et al., 2018; De Meester et al., 2016).

4.1. High Awareness of Motor Skill Importance

Parents in this study rated "Motor Skill Importance" highly (M = 4.28). This aligns with established evidence that adults generally acknowledge the essential role of motor competence

in children's physical, cognitive, and social development (Robinson et al., 2015; Stodden et al., 2008). Studies have consistently shown that better motor competence is linked to healthier developmental trajectories, increased physical activity, and lower obesity risk (Loprinzi et al., 2015). Therefore, the high awareness score in this domain likely reflects widespread public understanding reinforced by educational and health campaigns.

4.2. Moderate Knowledge and Home-Based Practices

Despite recognizing the importance of motor skills, parents showed only moderate knowledge of motor activities (M = 3.12) and moderate engagement in home-based practice (M = 3.13). Similar patterns have been observed globally: parents may value motor development but lack concrete knowledge about appropriate age-level activities or how to deliver them effectively at home (Schmutz et al., 2020). Reviews have shown that parental involvement is a key environmental correlate of children's physical activity (Hinkley et al., 2008; Hinkley et al., 2012), but engagement is constrained by time, space, and confidence—barriers also reflected in this study's findings.

These results indicate a potential knowledge–practice gap, where parents appreciate the importance of motor development but lack actionable strategies. This suggests the need for structured guidance, educational resources, and accessible training materials for families.

4.3. Low–Moderate Awareness of Instructional Methods

The lowest domain score was "Instructional Methods" (M = 2.91), indicating parents felt less confident in designing sessions, demonstrating exercises, or correcting errors. This aligns with Logan et al. (2018), who emphasized that terminology and instructional understanding in motor development remain unclear for many non-specialists. De Meester et al. (2016) and Jones et al. (2020) also highlighted that children's motor competence is strongly influenced by the quality of instruction they receive, suggesting that limited parental instructional confidence may hinder optimal development.

This finding is particularly important because research shows that early motor competence is foundational to long-term physical activity engagement (Loprinzi et al., 2015) and that effective guidance from adults significantly enhances motor learning (Schmutz et al., 2020). Low instructional awareness among parents may therefore represent a bottleneck in supporting children's motor progress.

4.4. High Awareness of Influencing Factors

Parents demonstrated high awareness regarding the role of environmental, social, and professional support factors (M = 3.87). This aligns with ecological models of motor development, which propose that motor skills emerge from interactions among personal, environmental, and task constraints (Robinson et al., 2015; Stodden et al., 2008). The results resonate with empirical findings that supportive environments and adult scaffolding significantly enhance children's motor activity (Jones et al., 2020).

4.5. Overall Interpretation

Together, these findings reinforce a consistent theme in international research: Parents value motor skill development but lack the technical knowledge and instructional confidence necessary for consistent skill-building activities at home. This suggests an opportunity for schools, therapists, and community programs to provide structured, practical resources for families.

5. CONCLUSION AND POLICY IMPLICATIONS

5.1. Conclusion

This study examined parental awareness regarding children's motor skill development across five domains: Motor Skill Importance, Knowledge of Motor Activities, Home-Based Practice, Instructional Methods, and Influencing Factors. The findings reveal that overall parental awareness was moderate (M = 3.46, SD ≈ 0.79), but domain-specific awareness varied significantly. Parents demonstrated high awareness of the importance of motor skills (M = 4.28,

SD = 0.53) and the impact of environmental and social factors (M = 3.87, SD = 0.59). Conversely, they exhibited only moderate awareness in knowledge of motor activities (M = 3.12, SD = 0.63) and home-based practice (M = 3.13, SD = 0.71), and low–moderate awareness in instructional methods (M = 2.91, SD = 0.70).

These results highlight a gap between awareness and practical implementation: while parents understand the significance of motor development, they lack sufficient knowledge and confidence to guide children effectively at home. The moderate scores in home-based practice and instructional methods indicate potential barriers, including insufficient training, lack of structured guidance, limited time or space, and conceptual ambiguity regarding motor skill terminology.

The study corroborates prior research emphasizing that parental support and structured guidance are essential for optimal motor skill development in early childhood. High awareness in influencing factors suggests that parents recognize the importance of cooperation, specialist support, and social/environmental facilitation, but awareness alone does not translate into confident action without practical knowledge.

Overall, the findings suggest that parent-focused educational interventions, structured home-based programs, and guidance on instructional methods are necessary to enhance children's motor development outcomes. These interventions should aim not only to increase awareness but also to provide practical strategies and hands-on training for parents, bridging the gap between knowledge and implementation.

5.2. Policy Implications

Based on the findings of this study, several policy recommendations are proposed to enhance parental engagement and children's motor skill development:

1. Develop structured parent-education programs.

Universities, community centers, and early-childhood education institutions should implement structured workshops and training sessions to educate parents about motor skill development, suitable activities for different ages, and practical guidance for home practice. Evidence suggests that targeted parental education significantly improves both knowledge and confidence in supporting children's motor learning.

2. Provide practical instructional materials.

Guides, videos, and illustrated manuals demonstrating home-based exercises and age-appropriate activities can help parents translate awareness into action. Providing clear step-by-step instructions may bridge the gap between high awareness of importance and low–moderate knowledge in instructional methods.

3. Promote regular home-based practice.

Policies should encourage parents to allocate daily or weekly time for guided motor activities, emphasizing consistency, fun, and child-centered engagement. Structured routines have been shown to enhance children's physical competence and motivation.

4. Enhance social support networks.

Community programs, parent groups, and online forums can provide social reinforcement, sharing best practices, and problem-solving strategies. Supportive environments help parents overcome barriers such as limited space or lack of confidence.

5. Integrate professional guidance.

Collaboration with physical education specialists, occupational therapists, and child development experts ensures that parents receive evidence-based guidance, reducing potential errors and improving the quality of home-based interventions.

6. Monitor and evaluate outcomes.

Institutions should establish feedback mechanisms to assess both parental engagement and children's motor development, enabling continuous improvement of intervention programs.

References

American Psychiatric Association. (2013). *Diagnostic and statistical manual of mental disorders* (5th ed.). Washington, DC: Author. https://doi.org/10.1176/appi.books.9780890425596

Baranek, G. T., Watson, L. R., Boyd, B. A., Poe, M. D., David, F. J., & McGuire, L. (2015). Developmental trajectories and correlates of sensory features: A longitudinal study of children with autism spectrum disorder. *Autism Research, 8*(5), 567–578. https://doi.org/10.1002/aur.1465

Bhat, A. N. (2021). Motor development in children with autism spectrum disorder: Current knowledge and future directions. *Journal of Child Neurology, 36*(2), 123–136. https://doi.org/10.1177/0883073820967584

Bremer, E., Crozier, M., & Lloyd, M. (2015). A systematic review of the behavioural outcomes following exercise interventions for children and youth with autism spectrum disorder. *Autism, 19*(8), 986–1001. https://doi.org/10.1177/1362361314547232

Chekroud, S. R., Gueorguieva, R., Zheutlin, A. B., et al. (2018). Association between physical exercise and mental health in 1.2 million individuals in the USA between 2011 and 2015: A cross-sectional study. *The Lancet Psychiatry, 5*(9), 739–746. https://doi.org/10.1016/S2215-0366(18)30227-X

Creswell, J. W., & Creswell, J. D. (2018). *Research design: Qualitative, quantitative, and mixed methods approaches* (5th ed.). Thousand Oaks, CA: SAGE Publications.

De Meester, A., Stodden, D., Brian, A., True, L., Cardon, G., Tallir, I., & Haerens, L. (2016). *Associations among elementary school children's actual motor competence, perceived motor competence, physical activity and BMI: A cross-sectional study*. **PLOS ONE, 11**(10). https://doi.org/10.1371/journal.pone.0164600

Field, A. (2018). *Discovering statistics using IBM SPSS statistics* (5th ed.). London: SAGE Publications.

Fournier, K. A.,Hass, C. J., Naik, S. K.,Lodha, N., & Cauraugh, J. H. (2010). Motor coordination in autism spectrum disorders: A synthesis and meta-analysis. *Journal of Autism and Developmental Disorders, 40*(10), 1227–1240. https://doi.org/10.1007/s10803-010-0981-3

Holloway, C., Lai, M. C., & Baron-Cohen, S. (2020). Cross-cultural differences in autism: Implications for diagnosis and intervention. *Autism Research, 13*(9), 1430–1442. https://doi.org/10.1002/aur.2314

Jones, D., Innerd, A., Giles, E. L., & Azevedo, L. B. (2020). *Association between fundamental motor skills and physical activity in the early years: A systematic review and meta-analysis*. **Journal of Sport and Health Science, 9**(6), 542–552. https://doi.org/10.1016/j.jshs.2020.03.001

Lloyd, M., MacDonald, M., & Lord, C. (2013). Motor skills of toddlers with autism spectrum disorders. *Autism, 17*(2), 133–146. https://doi.org/10.1177/1362361311422059

Logan, S. W., Ross, S. M., Chee, K., Stodden, D. F., & Robinson, L. E. (2018). *Fundamental motor skills: A systematic review of terminology*. **Journal of Sports Sciences, 36**(7), 781–796. https://doi.org/10.1080/02640414.2017.1340660

Loprinzi, P. D., Davis, R. E., & Fu, Y.-C. (2015). *Early motor skill competence as a mediator of child and adult physical activity*. **Preventive Medicine Reports, 2**, 833–838. https://doi.org/10.1016/j.pmedr.2015.09.015

MacDonald, M., Esposito, P., & Ulrich, D. A. (2014). The motor skills of children with autism spectrum disorder: A descriptive analysis. *Autism, 18*(1), 58–68. https://doi.org/10.1177/1362361312470499

Robinson, L. E., Stodden, D. F., Barnett, L. M., Lopes, V. P., Logan, S. W., Rodrigues, L. P., & D'Hondt, E. (2015). Motor competence and its effect on positive developmental trajectories of health. *Sports Medicine, 45*(9), 1273–1284. https://doi.org/10.1007/s40279-015-0351-6

Schmutz, E. A., Leeger-Aschmann, C. S., Kakebeeke, T. H., Zysset, A. E., Messerli-Bürgy, N., Stülb, K., Arhab, A., Meyer, A. H., Munsch, S., Puder, J. J., Jenni, O. G., & Kriemler, S. (2020). *Motor competence and physical activity in early childhood: Stability and relationship*. **Frontiers in Public Health, 8**, 39. https://doi.org/10.3389/fpubh.2020.00039

Staples, K. L., & Reid, G. (2010). Fundamental movement skills and autism spectrum disorders. *Journal of Autism and Developmental Disorders, 40*(2), 209–217. https://doi.org/10.1007/s10803-009-0871-3

Stodden, D. F., Goodway, J. D., Langendorfer, S. J., Roberton, M. A., Rudisill, M. E., Garcia, C., & Garcia, L. E. (2008). A developmental perspective on the role of motor skill competence in physical activity: An emergent relationship. *Quest, 60*(2), 290–306. https://doi.org/10.1080/00336297.2008.10483582

Tavakol, M., & Dennick, R. (2011). Making sense of Cronbach's alpha. *International Journal of Medical Education, 2*, 53–55. https://doi.org/10.5116/ijme.4dfb.8dfd

Wuang, Y.-P., Su, C.-Y., & Wang, C.-H. (2020). Motor performance and developmental coordination disorder in children with autism spectrum disorder. *Research in Developmental Disabilities, 105*, 103736. https://doi.org/10.1016/j.ridd.2020.103736

Zhang, D., & Ji, Y. (2022). Parental involvement in motor skills development for children with autism spectrum disorder: A review. *Frontiers in Psychology, 13*, 847563. https://doi.org/10.3389/fpsyg.2022.847563

Zwaigenbaum, L., Bauman, M. L., Choueiri, R., et al. (2015). Early intervention for children with autism spectrum disorder under 3 years of age: Recommendations for practice and research. *Pediatrics, 136*(Supplement 1), S60–S81. https://doi.org/10.1542/peds.2014-3667E

SOSYAL GÜVENLİKTE İSTEĞE BAĞLI SİGORTALILIK: SOSYAL POLİTİKA AÇISINDAN BİR DEĞERLENDİRME

Özlem DEMİR
Tokat Gaziosmanpaşa University, Faculty of Health Sciences, Department of Social Work, 60250 Tokat
ORCID: 0000-0002-8974-3825

ÖZET

Sosyal güvenlik, dar manada çalışma yaşamı, geniş manada ise tüm sosyal yaşam döngüsünde karşılaşılabilecek risklere karşı koruma sağlayan bir kavramı ifade etmektedir. Türkiye'de sosyal güvenlik sistemi, primli (katılımlı) ve primsiz (katılımsız) sistem olarak iki kısma ayrılan karma bir sistem özelliği taşımaktadır. Primli sistem genel manada sigortalılık durumunu işaret ederken, primsiz sistem ise sosyal hizmet ve sosyal yardımları kapsamaktadır. Sosyal güvenlik sistemi içinde önemli bir yer tutan sigorta sistemi hem zorunlu sosyal sigorta hem de özel sigortadan oluşan ikili bir yapıdan oluşmaktadır. Muhtelif tarihlerde çeşitli yasal düzenlemeler olmakla birlikte sosyal sigorta sisteminin genel hükümleri, 2008 yılında yürürlüğe giren 5510 sayılı "Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu" ile düzenlenmiştir. Çalışmada sosyal güvenlik kapsamında yer alan "isteğe bağlı sigortalılık" statüsü ele alınmış, tarihi gelişim süreci, hukuki çerçevesi, kapsamı, şartları, avantajları/dezavantajları literatür taraması yapılarak incelenmiş ve güncel istatistiki verilere yer verilerek değerlendirme yapılmıştır. Ayrıca sosyal politika açısından isteğe bağlı sigortalılık konusu detaylandırılmıştır. Buna göre isteğe bağlı sigortalılık, ev hanımlarını, yurt dışı vatandaşlarını, kısmi süreli iş sözleşmesi ile çalışanları kapsaması açısından önemli kazanımlar sağlamaktadır. Ancak, prim maliyetinin yüksekliği sürdürülebilirliği etkilemekte ve düşük gelir gruplarının sistem dışı kalmasına neden olmaktadır. Bu nedenle bir sosyal politika aracı olarak isteğe bağlı sigortalılık sisteminin kapsayıcılığının artırılması ve mali esneklikle daha sürdürülebilir bir yapıya dönüştürülmesi anlamlı olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Sosyal Güvenlik, Sosyal Politika, İsteğe Bağlı Sigortalılık

VOLUNTARY INSURANCE IN SOCIAL SECURITY: AN ASSESSMENT FROM A SOCIAL POLICY PERSPECTIVE

ABSTRACT

Social security refers to a concept that provides protection against risks that may be encountered in the entire social life cycle in a broad sense within the scope of working life in a narrow sense. The social security system in Türkiye is a mixed system divided into two parts: contributory and non-contributory. The contributory system generally refers to insurance coverage, while the non-contributory system covers social services and social assistance. The insurance system, which occupies an important place within the social security system, consists of a dual structure comprising both compulsory social insurance and private insurance. Although there have been various legal regulations at various dates, the general provisions of the social insurance system are regulated by the "Social Insurance and General Health Insurance Law" numbered 5510, which entered into force in 2008. In this study, the "optional insurance" status within the scope of social security is discussed, its historical development process, legal framework, scope, conditions, advantages/disadvantages are analysed through a literature review and an evaluation is made by including current statistical data. In addition, the issue of voluntary insurance in

terms of social policy has been elaborated. Accordingly, voluntary insurance provides significant gains in terms of covering housewives, foreign citizens and those working with part-time employment contracts. However, the high premium cost affects sustainability and causes low-income groups to be excluded from the system. Therefore, it would be meaningful to increase the coverage of the optional insurance system as a social policy instrument and to transform it into a more sustainable structure with financial flexibility.
Keywords: Voluntary Insurance, Social Security, Social Policy

1. GİRİŞ

Sanayi devriminin en belirgin özelliği işçilerin en ağır ve en tehlikeli işlerde asgari güvenlik önlemlerinden yoksun bir şekilde çalıştırılmalarıdır. Ayrıca bu dönemde çalışma süreleri oldukça uzundur. Günlük çalışma süreleri ortalama 16-17 saati bazen 19 saate kadar ulaştığı görülmüştür. Sanayi devrimi ile meydana gelen bu insanlık onuru ile bağdaşmayan çalışma koşulları ve işçi sınıfında yarattığı büyük tahribat sistemin sorgulanmasını gerekli kılmıştır. Bu süreçte işçi sınıfı esas alınarak ve sosyalist fikir akımlarından da etkilenen aydın kesim, güçlü bir muhalif hareket başlatmıştır (Başbuğ, 2010). Başka bir ifade ile sanayi devrimi sonrası şekillenen kapitalist üretim ilişkilerinin en önemli özelliği emeğini satmak zorunda bırakılan büyük bir insan kitlesinin varlığıdır. Yaşayabilmek için çalışma eylemi zorunludur. Ancak sisteme herhangi bir nedenle dahil olamayan veya bir şekilde sistem dışında kalanlar için sistemin yeniden inşası zorunlu gerektirmiştir (Buğra, 2018). Ekonomik ve sosyal eşitsizliğe karşı sistemin yeniden inşası, sisteme yapılan müdahaleler ile mümkün olmuştur. Bu müdahalelerin ölçüsü ise insan onuruna yaraşır bir yaşam standartlının oluşturulmasına ilişkindir. Bu müdahale, sosyal politika aracını kullanan sosyal devlet anlayışının gelişmesi ile somutlaşmıştır.

Sanayi devrimi, sadece ekonomik değil sosyal, kültürel ve siyasal yapıda da köklü değişiklikler getirmiştir. Sosyal devlet, sistemin kusurlarını törpülemek üzere oluşmuştur. Bu bağlamda sosyal devlet, güçsüzleri güçlüler karşısında koruyarak ekonomik ve sosyal eşitsizlikleri gidermek ve böylece toplumsal dengeyi sağlamakla yükümlü bir devlettir (Başbuğ, 2010). Ekonomik ve sosyal eşitsizlikleri gidermek ve sosyal dengeyi sağlamak başka bir ifade ile kapitalizmi dönüştürmek sosyal devletin izlediği bir yol olarak sosyal politika önlemleri ile mümkün olmuştur.

İnsan onuruna yakışır çalışma koşulları, çalışma süresi, ücret düzeyi gibi düzenlemeleri ile başlayan sosyal politika önlemleri, zamanla eğitimden sağlığa, konut politikalarından istihdam politikalarına, yoksulluktan sosyal güvenliğe kadar geniş bir yelpazede şekillenmiştir. Bu politikalar, başta dezavantajlı gruplar olmak üzere toplumun hemen hemen her kesimine yönelik tedbirleri içermektedir.

Çalışma da önemli bir sosyal politika önlemi ve sosyal devlet olmanın temel unsurlarından biri olan sosyal güvenlik kapsamında "isteğe bağlı sigortalılık", sosyal politika perspektifinden incelenmektedir. Türkiye özelinde "isteğe bağlı sigorta" sisteminin kapsamı, şartları, mevcut veriler ve literatür özetleri ile konu değerlendirilmektedir. Ayrıca güncel sorunlarla sosyal politika açısından sistemin eleştirisi yapılmaktadır.

2. KAVRAMSAL ÇERÇEVE VE GENEL BİLGİLER

2.1. Sosyal güvenlik, sigortalılık, isteğe bağlı sigorta

Sosyal güvenlik, diğer sosyal politika önlemleri gibi gelirin yeniden dağıtımını sağlayan bir sosyal politika aracı olup; mesleki, fizyolojik ve sosyo-ekonomik riskler sonrası gelir azalması ve gelir kesilmesi ile gider artışını telefi etmeye yönelik tedbirleri kapsamaktadır. Bu kapsamda sosyal güvenlik, risklerle karşılaştıktan sonra insanı başkalarına muhtaç etmeyerek şahsiyetini koruma ve geliştirme garantisi sunan bir sistemdir (Alper, 2017). Türk sosyal güvenlik sistemi primli (katılımlı) ve primsiz (katılımsız) olmak üzere iki kısma ayrılmaktadır. Sigortalılık,

primli sistemle ilgili bir kavram olup, kişinin belirli bir süre prim ödeyerek karşılaşabileceği risklere karşı koruma sağlama durumunu ifade etmektedir. Çalışmanın konusu olan isteğe bağlı sigorta olup, primli sistem kapsamında yer almaktadır.

Sigorta hukuku açısından isteğe bağlı sigortalılık, istisnai nitelikte bir uygulamadır. Zorunlu sigortalılık uygulaması ile karşılaşılan sorunlar ve eksikleri gidermek amacıyla düzenlenmiştir (Alper, 2015). 5510 sayılı Kanunun 50. maddesine göre isteğe bağlı sigorta, "kişilerin isteğe bağlı olarak prim ödemek suretiyle uzun vadeli sigorta kollarına ve genel sağlık sigortasına tabi olmalarını sağlayan sigortadır" (SSGSS, m.50). Tanımdan anlaşılacağı üzere isteğe bağlı sigortalılık uzun vadeli sigorta kolları ile genel sağlık sigortasını kapsamaktadır.

İsteğe bağlı sigorta Türkiye'de ilk kez bağımsız çalışanlardan önce bağımlı çalışanlara tanınmış bir düzenleme olup, 1947 yılında 5417 sayılı "İhtiyarlık Sigortası Kanunu"nda, "sigorta haklarının ihtiyari olarak devam ettirilmesi" başlığı altında düzenlemiştir (Centel, 1993). İsteğe bağlı sigorta kapsamında muhtelif tarihlerde birçok yasal düzenleme yapılmakla birlikte nihai düzenleme 2008 yılında yürürlüğe giren 5510 sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu (SSGSS) ile yapılmıştır.

2.2. İsteğe bağlı sigorta şartları

5510 sayılı Kanunun 50. Maddesinde isteğe bağlı sigortaya başvuru şartları düzenlenmiştir. Buna göre, "isteğe bağlı sigortalı olabilmek için Türkiye'de yasal olarak ikamet edenlerde; bu Kanuna tâbi zorunlu sigortalı olmayı gerektirecek şekilde çalışmamak veya sigortalı olarak çalışmakla birlikte, ay içerisinde 30 günden az çalışmak veya son bir yıl içinde 360 günden az çalışmak ya da tam gün çalışmamak, kendi sigortalılığı nedeniyle aylık bağlanmamış olmak, 18 yaşını doldurmuş bulunmak, isteğe bağlı sigorta talep dilekçesiyle Kuruma başvuruda bulunma, şartları aranır" (SSGSS m.50). İsteğe bağlı sigortalılığın kapsamı eskiye göre 5510 sayılı Kanun ile genişletilmiştir. Şöyle ki, sigorta hukukunun temel ilkelerinden biri olan "zorunlu sigortalılık ile isteğe bağlı sigortalılık ilişkisi aynı anda gerçekleşemez" ilkesi terk edilmiştir (Alper, 1015). Şartlar kısmında açıkça görüldüğü üzere Kanun, "sigortalı olarak çalışmakla birlikte, ay içerisinde 30 günden az çalışmak veya son bir yıl içinde 360 günden az çalışmak ya da tam gün çalışmamak" düzenlemesi ile kısmi süreli çalışan sigortalılar için eksik primlerini talepte bulunmaları halinde isteğe bağlı sigorta kapsamında ödeme imkanı tanımıştır.

2.3. İsteğe bağlı sigorta primleri ve ödeme

5510 sayılı Kanunun 52. maddesine göre "İsteğe bağlı sigorta primi, 82. maddeye göre belirlenen prime esas kazancın alt sınırı ile üst sınırı arasında, sigortalı tarafından belirlenen günlük kazanç ve prim ödeme gün sayısı üzerinden bulunacak kazancın % 32'sidir. Bunun %20'si malullük, yaşlılık ve ölüm sigortaları primi, %12'si genel sağlık sigortası primidir". Maddenin devamında "isteğe bağlı sigortalı olanlar, bakmakla yükümlü olunan kişi olsa dahi, 60. maddenin birinci fıkrasının (b) bendi kapsamında genel sağlık sigortalısı sayılır ve genel sağlık sigortası primini de ödemekle yükümlüdür" (SSGSS, m.52) hükmü ile sağlık hak sahibi olsalar dahi genel sağlık sigortası primlerini ödemekle yükümlü tutulmuşlardır.

3. SOSYAL POLİTİKA AÇISINDA İSTEĞE BAĞLI SİGORTALILIK

Türkiye'de sosyal güvenlik tüm kesimlere halen yayılmamış ve kapsam dışında olan büyük bir kitlenin olduğu bilinmektedir. İsteğe bağlı sigorta uygulaması bu açıdan oldukça önemlidir (Bostancı, 2004). İsteğe bağlı sigorta, zorunlu sigorta ilişkisi olmayan ev hanımları, işsizler, öğrenciler vb. grupları sosyal güvenlik kapsamına alması açısından önemli bir imkan sunmaktadır. Bu sistemde uzun vadeli sigorta kollarına (yaşlılık, malullük ve ölüm) yönelik primler ödendiği için emeklilik hakkı tanınmıştır. Genel sağlık sigortası primlerini de ödemek zorunlu olduğu için sağlık hizmet güvencesi sağlar.

Türkiye'de isteğe bağlı emeklilik kapsamında sigortalı sayısında 5510 sayılı Kanunun yürürlüğe girmesinden sonra önemli bir düşüş izlenmiştir. Bu durum 5510 sayılı Kanunla düzenlenen isteğe bağlı emeklilik şartlarındaki yasal düzenleme ile ilgilidir. Her ne kadar kısmi

süreli çalışanların da eksik süreleri için sisteme katılma imkanı tanınsa da emeklilik şartlarını ağırlaştırılan (emeklilikte yaş ve gün sayısının artırılması, prim miktarının yükseltilmesi) bir çerçeve çizilmesi isteğe bağlı sigortalı sayısında düşüşe neden olmuştur (Yaman, 2020).
Tablo-1'de 2020-2024 yılları arasında cinsiyete göre isteğe bağlı sigortalı sayıları verilmiştir. Kadın isteğe bağlı sigortalı sayısının erkeklere göre daha fazla olduğu izlenmektedir. Örneğin 2024 yılında isteğe bağlı sigortalı kadınların oranı %57 iken erkeklerin oranı %43'dür. Bu durum, zorunlu sigortalı kapsamında olmayan ev hanımları ile kısmi süreli çalışmayı daha çok kadınların tercih etmesi ile açıklanabilir.

Tablo 1. Cinsiyete Göre İsteğe Bağlı Sigortalı Sayıları (2020-2024)

Yıllar	Erkek	Kadın	Toplam
2020	55.438	69.092	124.5530
2021	61.497	70.371	131.868
2022	53.116	67.444	120.610
2023	56.611	72.298	128.909
2024	54.300	71.695	125.893

Kaynak: SGK, (2025) İstatistik Yıllıkları, https://www.sgk.gov.tr/Istatistik/Yillik/fcd5e59b-6af9-4d90-a451-ee7500eb1cb4/. SGK, İstatistik yıllıklarından derlenmiştir.

Bir sosyal politika meselesi olarak devletin sosyal güvenlik ihtiyacını toplumun hemen her kesimine yayınlaştırması ve bu sayede sosyal güvencenin sağlanmasında isteğe bağlı sigorta önemli bir araçtır. Özellikle son yıllarda işgücü piyasasında yaşanan esneklik uygulamaları, çalışma sisteminin farklılaşması, düzensiz çalışma süreleri gibi durumlar sosyal güvenlik açısından da yeni düzenlemeleri gerekli kılmıştır. Bu nedenle 5510 kapsamında kısmi süreli çalışanların eksik kalan primlerini isteğe bağlı sigorta ilişkisi kapsamında tamamlaması anlamlı olmuştur. İsteğe bağlı sigortanın sosyal politika açısından diğer bir işlevi ise yaşlı yoksulluğu azaltmadaki önemine ilişkindir. Nüfusun hızla yaşlanma süreci de düşünüldüğünde emeklilik hakkının çalışma yaşamı dışında kalanlara da tanınması, yoksulluk riskine karşı önemli bir mekanizma olarak düşünülebilir.

4. SONUÇ VE DEĞERLENDIRME

Uzun vadeli sigorta kolları ve genel sağlık sigortası kapsamında zorunlu sigorta ilişkisi bulunmayan kişilerin emeklilik ve sağlık hizmetlerinden yararlanmasına olanak tanıyan bir uygulama olarak isteğe bağlı sigorta, sosyal güvenlik açısından önemli bir araçtır. Kısmi çalışma süreleri ile çalışanlar için de prim tamamlama imkanı sunması açısından tamamlayıcı bir etkiye sahiptir. Özellikle kadınların, gençlerin, yurt dışı vatandaşlarının da sosyal güvenlik şemsiyesine dahil edilmesinde isteğe bağlı sigorta stratejik konuma sahiptir. Hak temelli bir sosyal güvenceye erişim imkanı sağladığı gibi, yaşlılık sürecinde emeklilik geliri ile yaşlı yoksulluğunu önleme de katkı sunmaktadır. Ayrıca "isteğe bağlı sigortalı olabilmek için Türkiye'de ikamet edenler ile Türkiye'de ikamet etmekte iken sosyal güvenlik sözleşmesi imzalanmamış ülkelerdeki Türk vatandaşlarının" (SSGSS, m.50) şartları sağlaması ile isteğe bağlı sigorta kapsamına alınabilecekleri hükmü kanunda yer almaktadır. Böylece koşulları sağlayan yurt dışı vatandaşlarına da bu hak tanınmıştır.
Sistem her ne kadar avantajlı durumlar sunsa da özellikle prim oranlarının yükseltilmesi, yaş ve prim gün sayılarının artırılması gibi nedenlerle düşük gelir grubu için katılımın zor olduğu bir sosyal güvenlik aracıdır. Bu nedenle isteğe bağlı sigorta sisteminin kapsayıcılığının artırılması ve mali esneklikle (düşük gelir grupları için kademeli bir prim sistemi) daha

sürdürülebilir bir yapıya dönüştürülmesi anlamlı olacaktır. Ayrıca genel sağlık sigorta (GSS) prim oranının düşürülmesi ya da mevcut sağlık hak sahipleri için isteğe bağlı sigortalılık durumunda genel sağlık sigortası prim ödemesinden tamamen muaf tutulması, sisteme katılımı artıracağı için politika yapıcılar tarafından dikkate alınmalıdır.

KAYNAKLAR

Alper, (2017). Sosyal güvenlik, Sosyal Politika, Ed. Aysen Tokol, Yusuf Alper, Dora Yayınları.

Alper, Y (2015). Sosyal sigortalar hukuku, Dora Yayınları.

Başbuğ, A. (2010). Sosyal Hukuk: Hukukun Toplumsal Temelleri, A-kitap Binyıl Yayınevi.

Bostancı, Y. (2004). Sosyal Güvenlik Hukukunda İsteğe Bağlı Sigortalılık. *Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, (12), 347-366.

Buğra, A. (2018). Kapitalizm, Yoksulluk ve Türkiye'de Sosyal Politika, İletişim Yayınları.

Centel, T (1993), Bağımlı Çalışanların İsteğe Bağlı Sigortaya Devam Etmeleri, *İş Hukuku Dergisi,* Kazancı Hukuk Kaynakları Basım Yayım. A.ġ., Cilt III, Sayı I.

SGK, (2025)) İstatistik Yıllıkları, https://www.sgk.gov.tr/Istatistik/Yillik/fcd5e59b-6af9-4d90-a451-ee7500eb1cb4/

Yaman, Y. (2020). Sosyal Güvenlik Bağlamında Ev Kadınlarının Sosyal Güvencesi: İsteğe Bağlı Sigortalılık. *Uluslararası Anadolu Sosyal Bilimler Dergisi*, *4*(4), 65-77.

İKİZ DÖNÜŞÜMDEN ÜÇÜZ DÖNÜŞÜME: SÜRDÜRÜLEBİLİR KALKINMA HEDEFLERİ AÇISINDAN YEŞİL, DİJİTAL VE SOSYAL DÖNÜŞÜMÜ ANLAMAK

Özlem DEMİR
Tokat Gaziosmanpaşa University, Faculty of Health Sciences, Department of Social Work, 60250 Tokat
ORCID: 0000-0002-8974-3825

ÖZET
Günümüzde önemli bir tartışma konusu haline gelen ve çok sayıda araştırmaya konu olan yeşil ve dijital dönüşüm, diğer bir ifade ile "ikiz dönüşüm", son dönemlerde bu çerçeveye sosyal dönüşümün de entegre edilmesiyle daha kapsamlı bir nitelik kazanmıştır. Böylece, "üçüz dönüşüm" kavramı ortaya çıkmış ve tam manasıyla bütüncül bir dönüşüm sürecini ifade eder hale gelmiştir. Üçüz dönüşüm, bir yandan "dijital ve yeşil dönüşüm" süreçlerini diğer yandan "sosyal dönüşüm" dinamiklerini birlikte ele almaktadır. Yeşil dönüşüm, çevreyi koruma esaslı sürdürülebilir kalkınma hedeflerini benimseyen ekonomi çerçevesinde enerji verimliliği, döngüsel ekonomi durumlarını ifade etmektedir. Dijital dönüşüm, genel olarak iş süreçlerini, üretim sistemlerini dijital teknolojilerle dönüştüren yapay zeka, otomasyon, endüstri 4.0 gibi süreçleri karşılayan bir kavramdır. Sosyal dönüşüm ise, eşitsizliklerin azalması, demokratik katılım, refahın yaygınlaştırılması, sosyal uyum yaklaşımlarını içermektedir. Birleşmiş Milletler öncülüğünde belirlenen ve 2030 yılında ulaşılması istenen "Sürdürülebilir Kalkınma Hedefleri"nin başarısı, bu üçüz dönüşümün süreci ile ilişkilendirilmektedir. Bu nedenle çalışmada yeşil, dijital ve sosyal dönüşüm genel hatları ile incelenmiş ve yeniden tasarlanan sürdürülebilir kalkınma paradigması kapsamında konu değerlendirilmiştir. Böylece sürdürülebilir kalkınma hedefleri üzerinden üçüz dönüşüm etkileri detaylandırılmıştır. Değerlendirme yapılırken literatür incelenmiş, konu ile ilgili uluslararası kuruluşların raporlarından yararlanılmıştır. Sonuç olarak, sürdürülebilir kalkınma hedefleri kapsamında yeşil, dijital ve sosyal dönüşümde üç boyutlu eşgüdümü sağlayacak politik entegrasyonun, kalkınma süreçlerinin bütüncül ve kapsayıcı bir yapıya dönüştürülmesinde kritik bir öneme sahip olduğu anlaşılmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Sürdürülebilir Kalkınma Hedefleri, Üçüz Dönüşüm, Yeşil Ekonomi, Dijital Dönüşüm, Sosyal Dönüşüm

FROM TWIN TRANSITION TO TRIPLE TRANSITION: UNDERSTANDING GREEN, DIGITAL, AND SOCİAL TRANSITION IN TERMS OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT GOALS

ABSTRACT
Green and digital transition, or in other words, the "twin transition ", has become a significant topic of discussion in recent times and has been the subject of numerous studies. In recent years, it has gained a more comprehensive nature with the integration of social transition into this framework. Thus, the concept of "triple transition" emerged and came to represent a truly holistic transformation process. Triple transition addresses the processes of "digital and green transition" on the one hand and the dynamics of "social transition" on the other. Green transition refers to energy efficiency and circular economy practices within an economy that embraces environmentally sustainable development goals. Digital transition is a concept that broadly encompasses processes such as artificial intelligence, automation, and Industry 4.0, which transform business processes and production systems using digital technologies. Social

transition, on the other hand, encompasses the reduction of inequalities, democratic participation, the spread of prosperity, and social cohesion approaches. The success of the "Sustainable Development Goals" set under the leadership of the United Nations and to be achieved by 2030 is linked to the process of this triple transition. For this reason, the study examined the general outlines of green, digital, and social transition and evaluated the subject within the scope of the redesigned sustainable development paradigm. Thus, the triple transition impacts have been detailed through sustainable development goals. During the assessment, the literature was reviewed and reports from international organisations related to the subject were utilised. In conclusion, it is understood that policy integration, which will ensure three-dimensional coordination in green, digital, and social transition within the scope of sustainable development objectives, is of critical importance in transforming development processes into a comprehensive and inclusive structure.
Keywords: Sustainable Development Goals, Triple Transition, Green Economy, Digital Transition, Social Transition.

1. GİRİŞ

Son yıllarda yaşanan iklim değişikliği, Covid-19 pandemisinin yarattığı kalıcı sorunları aşmak ve sürdürülebilir kalkınma hedeflerine ulaşmak için yeni stratejiler gerekmektedir. Bu süreçte mevcut sistemin istikrarsız hale gelmesi ve geleceğe yönelik belirsizlik hızlı bir dönüşümü beraberinde getirmiştir. Bu bağlamda birbiri ile oldukça ilgili iki dönüşüm vurgusu öne çıkmaktadır. Bunlardan ilki yeşil dönüşüm ikincisi ise dijital dönüşümdür (OECD, 2023). Literatürde genellikle "ikiz dönüşüm", yeşil dönüşüm ile dijital dönüşümün birlikte ele alınmasına verilen bir kavram olarak şekillenmiştir. Özellikle Covid-19 sonrası Avrupa ülkelerinde sürdürülebilirlik merkezli yeni politikalar öne çıkmıştır. Bu kapsamda Avrupa Sosyal Haklar Sütunu, Yeşil Mutabakat, AB Dijital Stratejisi gibi oluşumlar önemli değişiklikleri getirmiştir. Yeşil ve dijital dönüşüme kaynak aktarılması gerekliliği ve bu kapsamda büyük teşvik paketleri sunulmuştur (Caro-González, vd., 2023). İkiz dönüşüme sosyal boyut eklenerek üçüz dönüş kavramı gündeme gelmiştir. Böylece yeşil, dijital ve sosyal dönüşümün eş zamanlı olarak gelişen yapısı, üçüz dönüşüm kavramı ile açıklanmaktadır. Bu dönüşüm süreçleri, ülkelerin kalkınma planlarını şekillendirmiş yeni kalkınma modellerini gerekli kılmıştır. Bu süreçte sürdürülebilir kalkınma hedeflerinin ikiz ve üçüz dönüşüme entegre yapısı da dikkat çekicidir. Son yıllarda bu dönüşümler üzerine araştırmacılar ve politikacılar tarafından ilgi giderek artmaktadır. Çalışmada öncelikle kavramsal çerçeve genel hatları ile açıklanmıştır. Sürdürülebilir kalınma hedefleri kapsamında yeşil, dijital ve sosyal dönüşüm ilişkisi bütüncül bir yaklaşımla ele alınmıştır.

2. KAVRAMSAL ÇERÇEVE

2.1. Yeşil dönüşüm, dijital dönüşüm, sosyal dönüşüm ile ikiz ve üçüz dönüşümü anlamak

Üretim sürecinde çevresel etkinin sınırlı olduğu anlayışı sonucu, kuruluşların ve insan faaliyetlerinin çevresel etkisi göz ardı edilmiştir. Ancak doğal kaynakların sürekli artan şekilde tükenmesi önemli bir sorun haline geldi ve daha yeşil bir gelecek için şirketlere çevresel hasarı azaltmaları yönünde bir baskı gerekliliği doğmuştur. Avrupa Birliği Komisyonu şirketlerin karbon ayak izini dengelemek amacıyla iç içe geçmiş eş zamanlı bir dönüşümü ifade eden yeşil ve dijital dönüşümü yani ikiz dönüşüm kavramını tanıtmıştır (Rehman, 2023). Yeşil dönüşüm sürecini kuşkusuz iklim değişikliğine bağlı küresel ışımanın getirdiği zorluklar ve aşırı hava olaylarının yaşanma sıklığı küresel olarak önemli hale getirmiştir (Zhai ve An, 2021). İklim değişikliği meselesi insanlık için yaşamsal bir tehdit unsurudur. Şöyle ki bu süreç, dünya sistemi içinde kontrolden çıkan bir ısınmaya ve ekosistemsel çöküşü tetikleyerek, insan yaşamını elverişsiz hale getiren bir gidişata yol açan "sera dünyası" riskine götürmektedir (Green, 2023).

Yeşil dönüşümün temel dinamiği olan yeşil büyüme konusunda uluslararası kuruluşların tanımları aşağıda verilmiştir (UN, 2022):

- OECD (Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü): Yeşil büyüme, ekonomik büyümeyi ve kalkınmayı teşvik ederken, doğal varlıkların ve refahımızın dayanağı olan kaynakları ve çevresel hizmetleri sağlamaya devam etmesini teşvik etmektedir.
- UNESCAP (Birleşmiş Milletler Asya ve Pasifik Ekonomik ve Sosyal Komisyonu): Yeşil büyüme, düşük karbonlu, toplumsal açıdan kapsayıcı kalkınmayı teşvik etmek için çevresel açıdan sürdürülebilir ekonomik ilerlemeyi vurgulayan büyümedir.
- Worldbank (Dünya Bankası): Yeşil büyüme, doğal kaynakları etkin kullanan, kirliliği ve çevresel etkileri en aza indiren temiz, doğal afetleri ve fiziksel felaketleri önlemede çevre yönetiminin ve doğal sermayenin rolünü hesaba katan dirençli bir büyümedir.

Paris İklim Anlaşması'nın gerektirdiği yeşil dönüşüm kapsamında Avrupa Birliği'nin yol haritası, "Avrupa Yeşil Mutabakatı" ile ortaya koyulmuştur. 2019 yılında açıklanan bu yeşil mutabakat ile Avrupa Birliği'nin 2050 yılına kadar Avrupa'yı dünyanın ilk iklim nötr kıtası haline getirmeyi hedefleyen yeni bir büyüme stratejisini içermektedir. Yeşil mutabakat ile kaynak açısından verimli ve döngüsel bir ekonomiye geçişi teşvik etmek amacıyla hemen hemen tüm sektörlerde (enerji, ulaştırma, tarım, sanayi vb.) kapsamlı bir önlem paketini içermektedir. Bu önlem paketlerinin içinde enerji sistemlerinin karbonsuz hale getirilmesi, akıllı ulaşım sistemlerinin kurulması, döngüsel ekonomi ve sanayi, sürdürülebilir tarım ve gıda tedariki, biyoçeşitliliğin korunması gibi alanlarda politika ve mevzuat değişiklikleri söz konusudur (EGD, 2024).

Endüstri 4.0 "siber-fiziksel sistemler, nesnelerin interneti, bulut sistemi, bilişsel bilgi, işlem ve akıllı fabrika oluşturma dahil olmak üzere üretim teknolojilerinde mevcut otomasyon ve veri alışverişini" ifade ederken (i-scoop.ue, 2017) daha geniş bir yelpazede dijital dönüşümü şekillendirmektedir. Dijital dönüşüm, dijital teknolojilerin mevcut ve yeni faaliyetler üzerine etkisi ve kullanımının dünya çapında hız kazanarak tüm sektörleri etkilediği bir süreci ifade etmektedir. Ekonomiler ve toplumlar için son derece önemli fırsatlar sunarken önemli riskleri de beraberinde getirmektedir. Bu nedenle ülkeler ve tüm paydaşlar herkes için güvenilir, sürdürülebilir ve kapsayıcı bir dijital gelecek sağlamak amacıyla doğru temellerin atılması önemlidir (OECD, 2025b). Bu dönüşümün genel çerçevesi, teknolojik dönüşüm ile yeşil faktörlerin bir arada başarısı ile ilgilidir. Dijital dönüşümle yeşil dönüşümün (ikiz dönüşüm) eş zamanlı düşünülmesindeki temel neden, teknolojinin düşük karbon emisyonu ve iklim değişikliği sorunlarında mücadelede önemli bir araç olarak görülmesidir. Özellikle yapay zeka, büyük veri ve nesnelerin interneti gibi teknolojilerin yeşil bir çevre ve dünya için giderek daha fazla bir öneme sahip olmaktadır (Rehman, 2023).

Küresel ölçekte yaşanan çoklu krizler nedeniyle yeşil ve dijital dönüşüm oldukça önemli bir yere sahip olmakla birlikte "sosyal dönüşüm" eksiliği, bu değişimin tam olarak gerçekleşmesine engel oluşturmaktadır. Bu nedenle yeni kalkınma modellerinde üçüncü bir değişimi vurgulayan sosyal dönüşüm ile "üçüz dönüşüm" kavramı şekillenmiştir. Üçüz dönüşüm, eş zamanlı olarak yeşil, dijital ve sosyal dönüşümü kapsamaktadır. Sosyal dönüşüm, diğer iki dönüşüm boyutunun başarısını tetikleyen katalizör konumundadır ve sosyal dönüşümün içeriğinde, eşitlik, kapsayıcılık, güven katılım, sosyal koruma gibi toplumsal mekanizmaları içermektedir (OECD, 2023).

2.2. Sürdürülebilir Kalkınma Paradigması

2015 yılında Birleşmiş Milletler üye devletleri tarafından kabul edilen "Sürdürülebilir Kalkınma için 2030 Gündemi" kapsamında hem bugün hem de gelecek insanlar ve dünya için barış ve refah sunan ortak bir planı içermekledir. Bu plan "17 Sürdürülebilir Kalkınma Hedefleri" ile yoksulluğun sona ermesi, sağlık ve eğitimin iyileştirilmesi, eşitsizliğin azaltılması ve ekonomik büyümeyi teşvik etmesi gibi hedefleri içermektedir. Tüm bu hedeflere ulaşılmaya çalışılırken de iklim değişikliği ile mücadele ve doğal kaynakların korunması için

çalışır (UN, 2025). 17 Sürdürülebilir Kalkınma Hedefleri ve bu hedeflere ilişkin kısa açıklamalar Tablo 1'de yer almaktadır.

Tablo-1: Sürdürülebilir kalkınma hedefleri

Hedef No	Sürdürülebilir Kalkınma Hedefi (SKH)	Kısa Açıklama
1	Yoksulluğa Son	Her yerde yoksulluğun her türlüsüne son vermek.
2	Açlığa Son – Sürdürülebilir Tarım	Açlığın sona erdirilmesi, gıda güvenliği, sürdürülebilir tarım uygulamalarını teşvik etmek.
3	Sağlık ve Kaliteli Yaşam	Her yaş grupları için sağlıklı yaşamı güvence altına almak ve refahı artırmak.
4	Nitelikli Eğitim	Kapsayıcı ve eşitlikçi eğitime erişim; yaşam boyu öğrenme fırsatlarının güçlendirilmesi.
5	Toplumsal Cinsiyet Eşitliği	Toplumsal cinsiyet eşitliğini sağlamak ve tüm kadınları güçlendirmek.
6	Temiz Su ve Sanitasyon	Herkes için güvenli içme suyu ve sürdürülebilir su yönetimi sağlamak.
7	Erişilebilir ve Temiz Enerji	Herkes için uygun fiyatlı, güvenilir, sürdürülebilir ve modern enerjiye erişimin sağlanması.
8	İnsana Yakışır İş ve Ekonomik Büyüme	Herkes için sürdürülebilir, kapsayıcı ekonomik büyüme, tam istihdam, insana yakışır çalışma koşulları sağlamak.
9	Sanayi, Yenilikçilik ve Altyapı	Dayanıklı altyapı oluşturmak, sürdürülebilir sanayileşme ve inovasyonun teşvik edilmesi.
10	Eşitsizliklerin Azaltılması	Ülkeler içinde ve arasında gelir ve fırsat eşitsizliklerinin azaltılmasını sağlamak.
11	Sürdürülebilir Şehirler ve Topluluklar	Şehirleri ve insan yerleşimlerini dayanıklı, güvenli, kapsayıcı ve sürdürülebilir hale getirmek.
12	Sorumlu Üretim ve Tüketim	Doğal kaynakların verimli kullanımı, atık azaltımı ile sürdürülebilir tüketim ve üretim modelleri sağlamak.
13	İklim Eylemi	İklim değişikliğiyle mücadele, iklim direncinin artırılması, uluslararası iklim politikaları geliştirmek.
14	Sudaki Yaşam	Sürdürülebilir kalkınma için okyanuslar, denizler ve deniz kaynaklarının korunmasını sağlamak.
15	Karasal Yaşam	Karasal ekosistemlerin korunması, çölleşme ile mücadele edilmesi, arazi bozulmalarının durdurulması, ormansızlaşmanın engellenmesi,

Hedef No	Sürdürülebilir Kalkınma Hedefi (SKH)	Kısa Açıklama
		biyoçeşitlilik kaybının önlenmesini sağlamak.
16	Barış, Adalet ve Güçlü Kurumlar	Sürdürülebilir kalkılma için adalete erişim sağlamak, hukukun üstünlüğü, yolsuzlukla mücadele, kapsayıcı kurum yapılarını etkin hale getirmek.
17	Amaçlar İçin Ortaklıklar	Sürdürülebilir kalkınma için uygulama araçları güçlendirmek ve küresel işbirliğini canlandırmak.

Kaynak: UN, (2025), Transforming our world: the 2030 Agenda for Sustainable Development, https://sdgs.un.org/2030agenda.

3. SÜRDÜRÜLEBİLİR KALKINMA HEDEFLERİ BAĞLAMINDA ÜÇÜZ DÖNÜŞÜM İLİŞKİSİ

Sürdürülebilir kalkınma hedefleri ile yeşil dönüşüm OECD'nin de gündemde olup "Yeşil Büyüme ve Sürdürülebilir Kalkınma Forumu (The Green Growth and Sustainable Development Forum) oluşturulmuştur. Bu form, yeşil büyüme ve sürdürülebilir kalkınma konusunda disiplinler arası diyalog için özel bir alan sağlamayı amaçlamaktadır. Ayrıca yeşil büyüme ve sürdürülebilir kalkınmanın yatay, çok disiplinli yönlerini ele alarak, politika yapıcılara yürütülen çalışmalarla katkı sağlamaktadır (OECD, 2025a).

Birleşmiş Milletler Sürdürülebilir Kalkınma Hedefleri, küresel ölçekte sosyal, ekonomik, çevresel alanlarda sorunları çözmek amacıyla 17 hedef listesi oluşturmuştur. Bu hedeflerin en önemli bileşenlerden biri de dijital dönüşüm süreçleri teknolojinin sürdürülebilir bir şekilde kullanımına ilişkindir. Hedef 7'de belirtilen "Herkes için uygun fiyatlı, güvenilir, sürdürülebilir ve modern enerjiye erişimin sağlanması" ve Hedef 9'da belirtilen "Dayanıklı altyapı oluşturmak, sürdürülebilir sanayileşme ve inovasyonun teşvik edilmesi" konuları direk yenilikçi dijital teknolojilerin sürdürülebilir olması ilgilidir. Bu hedeflerle birlikte eğitim, sağlık, tarım ve çevre sorunlarına ilişkin sürdürülebilir düzenlemelerde de dijital dönüşümün sürece dahil edilmesine odaklanılmaktadır (Alojail ve Khan, 2023). Dijital dönüşüm sürdürülebilir kalkınma hedeflerine ulaşmada önemli rolünün genişlediğine tanık olunmaktadır (Camodeca ve Almici, 2021; Narvaez Rojas, 2021; Carayannis ve Morawska-Jancelewicz, 2022; Alojail ve Khan, 2023).

Sürdürülebilir Kalkınma Hedefleri konusunda en büyük yaklaşım "Sürdürülebilir Kalkınma Çözümleri Ağı"dır. Dünyanın en kritik sürüdürülebilir kalkınma sorunlarına yönelik küresel ve yerel düzeyde çözümler belirlemek ve geliştirmek üzere bu ağ ile altı kıtada başata üniversiteler olmak üzere 59 ulusal ve bölgesel ağ tarafında koordine edilen bir sistem söz konusudur. Bu kapsamda, iklim ve enerji, veri, eğitim-öğretim, gıda ve arazi kullanımı, yönetim ve barış, mutluluk ve refah, sağlık, sürdürülebilir şehirler, sürdürülebilir finans, tropikal ormanlar başlıkları ile çalışmalar yürütülmektedir (SDSN, 2025). Bu bağlamda sürdürülebilir kalkınma çözümlerinin ikiz ve üçüz dönüşüm odaklı yapısı dikkat çekicidir.

4. SONUÇ VE DEĞERLENDİRME

Avrupa Birliği ve OECD tarafından şekillendirilen ikiz dönüşüm, özellikle çevresel sürdürülebilirlik ile dijital altyapının güçlendirilmesi anlamında birçok sürdürülebilir kalınma hedefi ile uyumludur. Sosyal ve ekonomik sistemler açısından dünya önemli bir dönüşüm sürecinden geçmektedir. Sürdürülebilir kalkınma hedeflerine ulaşmak yeşil ve dijital dönüşümü çevresel sürdürülebilirdik ile birbirine bağlanması zorunlu hale gelmiştir (Kharb vd., 2024). Bu

dönüşümde yeni kalkınma modellerine ihtiyaç duyulmakta ve uluslararası iş birliği çabalarını gerektirmektedir. Avrupa Birliği "Geçiş Sürecinde Kalkınma" yaklaşımı ile, kalkınmanın çok boyutlu ve geniş yapısı çerçevesinde uluslararası iş birliği çabalarına öncülük etmektedir (OECD, 2023). Yeşil ve dijital dönüşüm, ülkelerin uzun vadede büyümesi için güçlü bir yaklaşım olduğu belirtilmektedir. Son yıllarda vurgu, bu ikiz dönüşüme ek ve tamamlayıcı olarak sosyal dönüşümle birlikte uygulanmasını sağlayan politikalar üzerinedir. Böylece sürdürülebilirlik ekseninde bu dönüşümler kaçınılmaz bir şekilde somutlaşmaktadır ve yeşil-dijital dönüşüm, ülkelerin kalkınma planlarına entegre edilmektedir. Bu süreç, sürdürülebilir kalkınma odağında sosyal dönüşümü de destekleyecek şekilde yeni kalkınma modellerinin benimsenmesini gerekli kılan bir yapıya doğru evrilmektedir.

KAYNAKÇA

Alojail, M., & Khan, S. B. (2023). Impact of digital transformation toward sustainable development. *Sustainability*, *15*(20), 14697.

Camodeca, R., & Almici, A. (2021). Digital transformation and convergence toward the 2030 agenda's sustainability development goals: Evidence from Italian listed firms. *Sustainability*, *13*(21), 11831.

i-scoop.eu, (2017). Industry 4.0 and fourth industrial revolution ezplained, https://www.i-scoop.eu/industry-4-0/.

Caro-González, A., Serra, A., Albala, X., Borges, C. E., Casado-Mansilla, D., Colobrans, J., ... & Petrevska Nechkoska, R. (2023). The three MuskEUteers: Pushing and pursuing a "one for all, all for one" triple transition: Social, green, and digital. In *Facilitation in Complexity: From Creation to Co-creation, from Dreaming to Co-dreaming, from Evolution to Co-evolution* (pp. 3-28). Cham: Springer International Publishing.

Carayannis, E. G., & Morawska-Jancelewicz, J. (2022). The futures of Europe: Society 5.0 and Industry 5.0 as driving forces of future universities. *Journal of the Knowledge Economy*, *13*(4), 3445-3471.

EGD, (2024) European Green Deal, https://www.ab.gov.tr/european-green-deal_53729_en.html.

Green, J. (2023). Comparative capitalisms in the Anthropocene: a research agenda for green transition. *New political economy*, *28*(3), 329-346.

Kharb, R., Shri, C., Saini, N., & Kumar, D. (2024). Strategies for environmental sustainability: analyzing the green and digital transitions. *Sustainability Accounting, Management and Policy Journal*.

Narvaez Rojas, C., Alomia Peñafiel, G. A., Loaiza Buitrago, D. F., & Tavera Romero, C. A. (2021). Society 5.0: A Japanese concept for a superintelligent society. *Sustainability*, *13*(12), 6567.

OECD, (2023). Towards a Triple Transition Strategies for transformational European development action.https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/publications/reports/2023/10/towards-a-triple-transition_0e9ebd19/094322ba-en.pdf

OECD, (2025a). Green growth and sustainable development forum, https://www.oecd.org/en/networks/green-growth-and-sustainable-development-forum.html

OECD, (2025b). Digital transformation, https://www.oecd.org/en/topics/digital-transformation.html.

Rehman, S. U., Giordino, D., Zhang, Q., & Alam, G. M. (2023). Twin transitions & industry 4.0: Unpacking the relationship between digital and green factors to determine green competitive advantage. *Technology in Society*, *73*, 102227.

SDNS, (2025) SDNS at the 30th conference of the parties. https://www.unsdsn.org/?

UN, (2022) United Nations, Green growt, https://sustainabledevelopment.un.org/index.php?menu=1447.

Zhai, X., & An, Y. (2021). The relationship between technological innovation and green transformation efficiency in China: An empirical analysis using spatial panel data. *Technology in Society*, *64*, 101498.

MENOPOZAL DÖNEMDE CİNSEL YAŞAM KALİTESİ

Evrim Bayraktar
Erciyes Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Doğum-Kadın Sağlığı Hemşireliği/ KAYSERİ TÜRKİYE
ORCID :0000-0002-2914-197X

Menopoz sürecinde kadınların cinsel yaşamını etkileyen çok sayıda unsur bulunmaktadır. Bu dönemde ortaya çıkan fizyolojik, biyolojik, psikolojik ve sosyal değişimler, kadınların duygu durumlarında dalgalanmalara ve çeşitli psikolojik sorunların daha sık ortaya çıkmasına yol açabilmektedir. Menopozdaki kadın; ailesel roller, toplumsal beklentiler, kültürel değerler ve sosyal çevre gibi pek çok etmenin etkisi altındadır. İçinde yaşadığı toplumun kadına ve menopoza yüklediği anlam, kadının bu dönemi algılama biçimini önemli ölçüde şekillendirmektedir. Bazı kadınlar kültürel ya da çevresel destek mekanizmaları sayesinde bu süreci daha olumlu geçirirken, bazıları daha zorlayıcı ve olumsuz deneyimlerle karşılaşabilmektedir.

Cinsel yaşam da benzer şekilde çok boyutlu etkileşimlere açıktır. Hormonal değişiklikler, bireyin yaşam tarzı, cinselliğe yönelik tutum ve inançları, sosyal ve kültürel normlar, dinsel değerler, eşin menopoz ve cinselliğe bakışı, mevcut ya da geçmiş hastalıklar ve genel sağlık durumu bu dönemde cinsel işlev üzerinde belirleyici rol oynayabilmektedir. Bu nedenle menopoz dönemindeki cinselliğin değerlendirilmesi kültürel, bireysel ve sosyal bağlam içinde ele alınmalıdır. Ayrıca depresyon ya da diğer psikiyatrik rahatsızlıkların tedavisinde kullanılan bazı ilaçların da cinsel işlev üzerinde olumsuz etkiler yaratabileceği göz önünde bulundurulmalıdır.

Öte yandan yaşlanma ve menopoza yönelik olumlu tutum geliştirilmesi, sağlıklı yaşam biçimi davranışlarının benimsenmesi, stresle baş etme stratejilerinin güçlendirilmesi ve kişisel bakım uygulamalarının artırılması, menopozal şikâyetlerin şiddetini azaltarak kadının genel iyilik haline katkı sağlayabilmektedir. Cinsellik, fiziksel ve duygusal sağlığın ayrılmaz bir parçası olduğundan, menopoz dönemindeki kadınların değerlendirilmesinde cinsel anamnez mutlaka sorgulanmalıdır. Hemşireler ve diğer sağlık profesyonellerinin bu döneme özgü fizyolojik ve psikososyal değişimler hakkında bilgi sahibi olmaları, kadınların karşılaştıkları sorunlarla daha etkili şekilde baş etmelerine destek sağlayarak yaşam kalitelerini

SEXUAL QUALITY OF LIFE DURING THE MENOPAUSAL PERIOD

A wide range of factors influence women’s sexual quality of life during menopause. The physiological, biological, psychological, and social changes that occur in this period may lead to emotional fluctuations and an increased frequency of psychological difficulties. Women undergoing menopause are affected by a combination of familial roles, societal expectations, cultural values, and social environments. The meaning attributed to womanhood and menopause within the society in which a woman lives significantly shapes how she perceives and experiences this transition. While some women navigate the menopausal process more positively due to cultural or environmental support systems, others may encounter more challenging and distressing experiences.

Sexual life is similarly shaped by multidimensional interactions. Hormonal alterations, lifestyle habits, attitudes and beliefs about sexuality, social and cultural norms, religious values, the partner’s perspectives on menopause and sexuality, existing or past medical conditions, and overall health status all play a determining role in sexual functioning during this stage.

Therefore, the assessment of sexuality in menopausal women should be situated within cultural, individual, and social contexts. It is also important to consider that medications used in the treatment of depression and other psychiatric disorders may negatively influence sexual functioning.

On the other hand, fostering positive attitudes toward aging and menopause, adopting healthy lifestyle behaviors, strengthening stress-management strategies, and enhancing self-care practices can reduce the severity of menopausal symptoms and contribute to overall well-being. Because sexuality is an integral component of both physical and emotional health, sexual history should be routinely evaluated in the care of menopausal women. Nurses and other health professionals who are knowledgeable about the physiological and psychosocial changes specific to this period can provide more effective support, helping women cope with related challenges and ultimately improving their overall quality of life.

Keywords: Menopause, Women, Sexual Quality of Life

Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ)'ne göre menopoz, over foliküler fonksiyonunun kaybına bağlı olarak östrojen hormon seviyesinin azalması sonucu aylık menstrüasyonun sona ermesi olarak tanımlanmaktadır (DSÖ, 2022)

Menopoz, kadınların üreme döngüsünün doğal bir parçası olmakla birlikte, bu dönemde ortaya çıkan fizyolojik değişimlerin temel nedenleri hâlâ tam olarak aydınlatılabilmiş değildir. Bununla birlikte araştırmaların büyük bölümü, semptomların esas olarak **östrojen üretiminin azalmasına** bağlı olarak geliştiğini göstermektedir (Santoro et al., 2021). Östrojen düzeyindeki düşüş hem merkezi sinir sisteminde hem de periferik dokularda çeşitli değişikliklere yol açarak menopozla ilişkilendirilen çok sayıda belirtiyi ortaya çıkarır.

Menopoz sürecinde kadınlar çoğunlukla **vazomotor semptomlarla (VMS)** karşılaşır. Sıcak basmaları, ani terleme nöbetleri ve yüzde kızarma gibi belirtiler, bu dönemde en sık bildirilen şikâyetlerdir. Bu semptomlara ek olarak, **pelvik organ prolapsusu, üriner inkontinans ve cinsel işlev bozuklukları** gibi ürogenital belirtiler de yaygındır (Santoro et al., 2021). Psikolojik alanda ise sinirlilik, huzursuzluk, kaygı, motivasyon eksikliği ve panik atak benzeri durumların görülebildiği bildirilmektedir (Talaulikar, 2022). Ayrıca uykusuzluk, kemik mineral yoğunluğunda azalma, cilt elastikiyetinde bozulma ve göz kuruluğu gibi birçok fiziksel değişiklik menopoz döneminde sıkça yaşanabilmektedir (Santoro et al., 2021).

Bu çok yönlü belirtiler yalnızca biyolojik işleyişi bozmakla kalmayıp, kadının aile içi ilişkilerini, sosyal rollerini ve günlük yaşam aktivitelerini de olumsuz etkileyebilir. Dolayısıyla menopozun yaşam kalitesi üzerinde çoğu zaman belirgin bir baskı yarattığı belirtilmektedir (Kurt & Arslan, 2020). Öte yandan, kadınların bu dönemi nasıl algıladığı, sosyal çevrelerinden ve eşlerinden gördükleri destek ile menopoz hakkında edindikleri bilgi düzeyi, yaşadıkları semptomların şiddetini ve baş etme kapasitesini önemli ölçüde etkilemektedir. Nitekim yapılan çalışmalar, menopozu doğal bir yaşam süreci olarak değerlendiren, bu süreç hakkında eğitime erişimi bulunan ve destekleyici bir çevrede yaşayan kadınların semptomları daha hafif ve yönetilebilir düzeyde deneyimlediğini göstermektedir (Zhao et al., 2019).

Menopoz döneminin önemli sonuçlarından biri de **cinsel fonksiyonlarda ortaya çıkan değişimlerdir**. Östrojen düzeylerinin azalması vajinal mukozada incelme, kan akımında azalma, elastikiyet kaybı ve lubrikasyon yetersizliği gibi çeşitli fizyopatolojik değişikliklere neden olur. Bu durum ise disparoni, uyarılma güçlüğü, orgazm problemleri ve libido azalması gibi cinsel yakınmalara yol açabilir (Bahri et al., 2017; Dinçer & Oskay, 2018; Polat & Geçici, 2021; Sydora et al., 2021). Literatürde menopoz dönemindeki kadınlarda cinsel işlev bozukluğu oranının %27.4 ile %70.6 arasında değiştiği bildirilmektedir (Kingsberg et al., 2017; Moral et al., 2018; Cagnacci et al., 2020; Harper et al., 2022). Bu yüksek prevalans, menopozun cinsel yaşam üzerindeki etkisinin ne denli önemli olduğunu göstermektedir.

Cinsel işlevde meydana gelen bu değişimlerin yalnızca fiziksel mekanizmalarla açıklanamayacağı, aynı zamanda psikolojik, kültürel ve ilişkisel faktörlerin de etkili olduğu

bilinmektedir. Sydora ve arkadaşlarının (2021) çalışmasında, kadınların menopoz döneminde yaşadıkları cinsel isteksizlik ve duygusal dalgalanmaların partnerleri tarafından yeterince anlaşılmadığını ifade ettikleri, bu durumun ise evlilik uyumunu olumsuz etkilediği rapor edilmiştir.

Toplumda menopozun kadın cinselliğinin sona erdiği bir dönem olarak görülmesi, cinsel sorunları daha da derinleştirebilmektedir. Bazı kültürlerde menopozla birlikte kadının artık "cinsellikten uzak", "erkekleşmiş" veya "değersizleşmiş" kabul edilmesi gibi kalıp yargılar yaygındır (Güngör, 2003). Oysa modern bilimsel veriler, cinselliğin belirli bir yaşla sınırlı olmadığını, menopoz sonrası dönemde de tatmin edici bir cinsel yaşamın sürdürülebileceğini göstermektedir. Hatta doğurganlık kaygısının sona ermesi bazı kadınlarda daha rahat ve özgür bir cinsel yaşama kapı aralayabilmektedir (Goldstein et al., 2006).

Cinsel yaşam hem biyolojik hem de psikososyal birçok faktörden etkilenir. Hormonal dalgalanmalar, kronik hastalıklar, kullanılan ilaçlar, geçirilmiş cerrahi operasyonlar kadar, eşin tutumu, ilişkinin niteliği, kültürel normlar ve bireyin kendi beden algısı da cinsel yaşamın şekillenmesinde belirleyicidir (Seyisoğlu, 2001; Çağlayan, 2004; Fitzpatrick, 2004; Oskay, 2004). Androjen seviyelerindeki düşüşün enerji azalması, motivasyon kaybı ve cinsel istekte azalma ile ilişkili olduğu; östrojen eksikliğinin ise vajinal atrofi ve ağrılı cinsel ilişkiye yol açtığı bildirilmektedir (Genazzani et al., 2004; Oskay, 2004).

Bununla birlikte yaşlanmayla beraber artan hipertansiyon, diyabet, kardiyovasküler hastalıklar, nörolojik sorunlar veya vajinal ve pelvik cerrahi müdahaleler de cinsel fonksiyonları olumsuz etkileyebilecek diğer önemli faktörlerdendir (Kömürcü & Yıldız, 2006). Psikolojik yapı ve kültürel değerler de menopoz dönemindeki cinselliğin algılanmasını şekillendirir. Kadının içinde yaşadığı toplumun menopozu nasıl tanımladığı, cinselliği hangi normlar üzerinden değerlendirdiği, kadının bu dönemde kendisini nasıl gördüğünü önemli ölçüde etkiler.

Sonuç olarak, menopoz hem biyolojik hem psikolojik hem de sosyal yönleri olan çok katmanlı bir süreçtir. Kadınların bu dönemi nasıl deneyimlediği ise yalnızca hormonal düzeydeki değişimlerle değil, bireysel özellikleri, ilişkisel dinamikleri ve kültürel çevreleriyle birlikte değerlendirilmelidir.

KAYNAKLAR

Bahri, N., Latifnejad Roudsari, R., & Azimi Hashemi, M. (2017). "Adopting self-sacrifice": How Iranian women cope with the sexual problems during the menopausal transition? *Journal of Psychosomatic Obstetrics & Gynecology, 38*(3), 180–188.

Cagnacci, A., Venier, M., Xholli, A., Paglietti, C., Caruso, S., & ANGEL Study. (2020). Female sexuality and vaginal health across the menopausal age. *Menopause, 27*(1), 14–19. https://doi.org/10.1097/GME.0000000000001427

Çağlayan, E. K. (2004). *Hormon replasman tedavisinin perimenopoz ve postmenopozal kadınlarda psikolojik semptomlara etkisi* (Yayımlanmamış uzmanlık tezi). Haydarpaşa Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi, İstanbul.

Dinçer, Y., & Oskay, Ü. (2018). Menopoz döneminde kadınların cinsellik ile ilgili sorunlarının incelenmesi: Kalitatif bir çalışma. *KASHED, 4*(2), 16–28.

Fitzpatrick, L. A. (2004). Libido and the perimenopausal woman. *Menopause, 11*(2), 136–137.

Genazzani, A. R., Pluchino, N., Luisi, S., et al. (2007). Estrogen, cognition and female ageing. *Human Reproduction Update, 13*, 175–187.

Goldstein, I., Meston, C. M., Davis, S. R., & Traish, A. M. (2006). *Women's sexual function and dysfunction*. Taylor & Francis.

Güngör, L. (2003). *Elazığ Yenimahalle Eğitim ve Araştırma Sağlık Ocağı bölgesinde yaşayan 45 yaş ve üstü kadınların menopoz hakkındaki bilgi, tutum ve davranışları* (Yayımlanmamış uzmanlık tezi). Fırat Üniversitesi.

Harper, J. C., Phillips, S., Biswakarma, R., Yasmin, E., Radhakrishnan, S., Saridogan, E., Davies, M., & Talaulikar, V. (2022). Perimenopause: A thematic analysis of education and knowledge and its effect on women's lived experience. *Women's Health*. (Baskıda).

Kingsberg, S. A., Wysocki, S., Magnus, L., & Krychman, M. L. (2013). Vulvar and vaginal atrophy in postmenopausal women: Findings from the REVIVE survey. *Journal of Sexual Medicine, 10*, 1790–1799.

Kurt, G., & Arslan, H. (2020). Kadınların menopoz döneminde yaşadıkları sağlık sorunları ve baş etme yöntemleri. *Cukurova Medical Journal, 45*(3), 910–912. https://doi.org/10.17826/cumj.694473

Moral, E., Delgado, J. L., Carmona, F., Caballero, B., Guillán, C., González, P. M., Suárez-Almarza, J., Velasco-Ortega, S., Nieto, C., & GENISSE Study Writing Group. (2018). Genitourinary syndrome of menopause: Prevalence and quality of life in Spanish postmenopausal women. *Climacteric, 21*(2), 167–173. https://doi.org/10.1080/13697137.2017.1421921

Oskay, U. Y. (2005). Cultural and psychological aspects of orgasm in women. *Andrology Bulletin, 22*, 261–263.

Polat, F., & Geçici, F. (2021). Menopoz dönemindeki kadınların gözüyle menopoz: Nitel bir araştırma örneği. *Turkish Journal of Family Medicine and Primary Care, 15*(4), 809–817.

Santoro, N., Roeca, C., Peters, B. A., & Neal-Perry, G. (2021). The menopause transition: Signs, symptoms, and management options. *The Journal of Clinical Endocrinology & Metabolism, 106*(1), 1–15. https://doi.org/10.1210/clinem/dgaa764

Seyisoğlu, H. (2001). Menopoz ve seksüel yaşam. In T. Atasü (Ed.), *Menopoz ve kanser tedavisi* (pp. 385–395). Nobel Tıp Kitabevi.

Sydora, B. C., Alvadj, T., Malley, A., et al. (2020). Walking together: Women with severe symptoms of menopause propose a platform for a walking program. *BMC Women's Health, 20*, 165. https://doi.org/10.1186/s12905-020-01037-y

Talaulikar, V. (2022). Menopause transition: Physiology and symptoms. *Best Practice & Research Clinical Obstetrics & Gynaecology, 81*, 3–7. https://doi.org/10.1016/j.bpobgyn.2022.03.003

Zhao, D., Liu, C., Feng, X., Hou, F., Xu, X., & Li, P. (2019). Menopausal symptoms in different substages of perimenopause and their relationships with social support and resilience. *Menopause, 26*(3), 233–239. https://doi.org/10.1097/GME.0000000000001208

POSTPARTUM DÖNEM, EMZİRME VE EMZİRME FARKINDALIĞI

Evrim Bayraktar
Erciyes Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Doğum-Kadın Sağlığı Hemşireliği/ KAYSERİ TÜRKİYE
ORCID :0000-0002-2914-197X

Postpartum hüzün, annelik hüznü veya maternal blues olarak da adlandırılan ve doğum sonrası akut ile subakut dönemde ortaya çıkan geçici bir duygu durum değişikliğidir. Bu süreçte annede iyi huylu ve kendiliğinden düzelen ruh hali dalgalanmaları görülür. Genellikle herhangi bir tıbbi müdahaleye gerek kalmadan birkaç gün içinde, kimi zaman ise 1–2 hafta içerisinde gerileyebilmektedir. Postpartum hüzün yaşayan kadınlarda ağlama nöbetleri, üzüntü, huzursuzluk, kaygı, sinirlilik, uyku ve iştah düzeninde değişiklikler, zihinsel karışıklık ve belirgin yorgunluk gibi bulgular ortaya çıkabilir. Bu belirtiler çoğunlukla doğum sonrası dönemde östrojen, progesteron ve kortizol düzeylerinin hızla düşmesi ve prolaktinin yükselmesiyle ilişkili hormonal değişikliklerin etkisiyle yoğunlaşmaktadır.
Anne sütü, bebeğin doğumdan itibaren gereksinim duyduğu tüm besin öğelerini içeren, miktarı ve içeriği bebeğin gelişimine göre uyum sağlayan eşsiz bir besin kaynağıdır. Emzirme ise bu benzersiz içeriğe sahip sütü bebeğe aktaran doğal bir süreçtir. Ulusal ve uluslararası sağlık otoriteleri, emzirmenin doğumdan sonraki ilk bir saat içinde başlatılmasını, ilk altı ay boyunca yalnızca anne sütü verilmesini ve altıncı aydan sonra uygun tamamlayıcı besinlerle birlikte iki yaş ve sonrasına kadar sürdürülmesini önermektedir. Emzirme hem anne hem de bebek sağlığını destekleyen temel bir uygulamadır; ancak postpartum dönemde yaşanan hüzün, anksiyete ya da psikoz emzirme sürecini olumsuz etkileyebilmektedir.
Postpartum dönemde kadınların emzirme konusunda çevresel baskı hissetmesi, biberon kullanmaktan kaçınmaları, hayal ettikleri emzirme deneyimine ulaşamama, bebeğin doymadığı düşüncesi, bebeğin ağırlığının normal sınırlarda olmaması veya profesyonel destek eksikliği gibi durumlar annenin kendisini yetersiz hissetmesine yol açabilir. Bu bağlamda emzirme farkındalığı, annenin emzirme anına zihinsel ve bedensel olarak odaklanmasını ve süreci adım adım deneyimlemesini ifade eder. Farkındalıkla emzirme, annenin bu uygulamayı bir görev gibi algılamasını önleyerek sürecin anlamını fark etmesine, rahatlamasına ve annelik rolüne uyum sağlamasına katkıda bulunabilir. Ayrıca farkındalık temelli yaklaşımlar, postpartum dönemde karşılaşılan stres, yorgunluk ve yeni role uyum gibi güçlüklerle baş etmede etkili bir destek yöntemi olabilir.
Anahtar Kelimeler: Anne sütü, emzirme farkındalığı , postpartum dönem

POSTPARTUM PERIOD, BREASTFEEDING, AND BREASTFEEDING AWARENESS

Postpartum blues, also known as mommy blues or maternal blues, is a temporary mood change that occurs in the acute to subacute period after birth. During this period, the mother experiences benign and spontaneously resolving mood swings. These fluctuations usually subside within a few days, but sometimes within 1–2 weeks, without the need for any medical intervention. Women experiencing postpartum blues may experience symptoms such as crying spells, sadness, restlessness, anxiety, irritability, changes in sleep and appetite patterns, mental confusion, and significant fatigue. These symptoms often intensify in the postpartum period due to hormonal changes associated with the rapid decline in estrogen, progesterone, and cortisol levels and the rise in prolactin.

Breast milk is a unique nutritional source that contains all the nutrients a baby needs from birth, and its amount and composition adapt to the baby's development. Breastfeeding is a natural process that transfers this unique milk to the baby. National and international health authorities recommend initiating breastfeeding within the first hour after birth, providing exclusive breastfeeding for the first six months, and continuing with appropriate complementary foods until two years of age and beyond after the sixth month. Breastfeeding is a fundamental practice that supports the health of both mother and baby; however, sadness, anxiety, or psychosis experienced during the postpartum period can negatively impact the breastfeeding process.
During the postpartum period, women may feel pressured by their environment to breastfeed, avoid bottle-feeding, not achieving the breastfeeding experience they envisioned, the belief that their baby is not full, their baby's weight is not within normal limits, or a lack of professional support. In this context, breastfeeding mindfulness involves focusing mentally and physically on the moment of breastfeeding and experiencing the process step by step. Mindful breastfeeding prevents the mother from perceiving this practice as a task, contributing to her understanding of its meaning, relaxation, and adaptation to the role of motherhood. Furthermore, mindfulness-based approaches can be an effective support method for coping with challenges encountered in the postpartum period, such as stress, fatigue, and adjustment to a new role.
Keywords: Breast milk, breastfeeding awareness, postpartum period

Postpartum dönem, anne ve yenidoğan sağlığı açısından kritik bir süreçtir. Bu dönemde anne ve bebeğin fizyolojik ve psikososyal uyumunu desteklemek için erken emzirme başlatılması büyük önem taşır. Dünya Sağlık Örgütü (WHO) ve UNICEF, bebeklerin doğumdan sonraki ilk bir saat içinde emzirilmeye başlamasını ve ilk 6 ay boyunca sadece anne sütü ile beslenmesini önermektedir (World Health Organization, n.d.; UNICEF & WHO, 2023). Erken ve exclusive emzirme, bebeğin bağışıklık sistemi gelişimini destekler, enfeksiyon riskini azaltır ve anne sağlığını iyileştirir.

Postpartum dönemde anneye yönelik eğitim ve danışmanlık, emzirme öz-yeterliliğini (breastfeeding self-efficacy) artırmakta ve emzirme süresini uzatmaktadır (Rodríguez-Gallego, Corrales-Gutiérrez, Gomez-Baya, & Leon-Larios, 2024). Sistematik incelemeler, profesyonel destek ve akran danışmanlığı ile verilen müdahalelerin hem exclusive hem de herhangi bir emzirme oranlarını 6 aya kadar anlamlı şekilde artırdığını göstermektedir (Patnode, Coppola, Iacocca, et al., 2025). Türkiye'de yapılan çalışmalar ise sosyal destek, özgüven ve prenatal eğitim gibi faktörlerin emzirme motivasyonu ve öz-yeterliliği ile ilişkili olduğunu ortaya koymaktadır (Ünsal Çimen, Akdağ Topal, & Boztepe, 2024).

Emzirme farkındalığını artırmaya yönelik politikalar ve bireysel destekler en yüksek etkiyi göstermektedir. Bebek Dostu Hastane uygulamaları, işyerinde emzirme izinleri, hemşire ve ebe tarafından sunulan eğitimler ile destek grupları, annelerin hem emzirme süresini hem de güvenini artırmaktadır (World Health Organization, n.d.; Rodríguez-Gallego et al., 2024). Bu nedenle sağlık çalışanlarının hem doğum öncesi hem de doğum sonrası dönemde danışmanlık ve eğitim sunması, emzirme başarı oranlarını ve anne-bebek sağlığını iyileştirmede temel stratejiler arasında yer almaktadır.

Emzirmenin bebek sağlığı üzerindeki faydaları konusunda literatürde güçlü bir bilimsel görüş birliği bulunmaktadır. Anne sütü, bebeklerde hem pasif bağışıklık sağlayan antikorları hem de bağışıklık-programlamasında rol oynayan hücreleri taşıyarak immünitenin gelişimine katkıda bulunur (Perez et al., 2021). Ayrıca yeni veriler, emzirmenin bebeklerde sistemik inflamasyonu azalttığını ve inflamasyon belirteçleri ile ilişkili metabolik profilleri olumlu yönde etkilediğini göstermektedir (BMC Med, 2025).

Emzirme, bebeğin bağırsak mikrobiyomunun şekillenmesinde kritik rol oynar. Anne sütü, faydalı bakteri suşlarının bebeğe aktarıldığı bir kaynak olup, mikrobiyota çeşitliliğinin ve dengeli kolonizasyonun oluşmasına katkı sağlar (Ünal & Yılmaz, 2024). Mikrobiyom ile bağışıklık sistemi arasındaki etkileşim, immün tolerans ve homeostaz için hayati öneme sahiptir (Ouedraogo, Çeçen & Yıldırım, 2025). Böylece, emzirilen bebekler mikrobiyal dengenin bozulmasıyla ilişkili alerji ve bağışıklık temelli hastalıklara karşı daha korunaklı olabilir.

Bilişsel gelişim açısından da emzirmenin uzun vadeli faydaları olduğu bulunmuştur. Örneğin, dört yaşındaki çocuklarda yapılan bir kohort çalışması, emzirmenin IQ'yu ve genel bilişsel yetenekleri olumlu yönde etkilediğini ortaya koymuştur (Vargas-Pérez et al., 2025). Bu etkinin kısmen anne sütündeki uzun zincirli poli-doymamış yağ asitleri ve diğer biyoaktif bileşenlerden kaynaklandığı düşünülmektedir. Ayrıca, emzirme süresinin uzaması — özellikle en az 6 ay anne sütü ile beslenmesi — beyin fonksiyonları ve bilişsel performans ile pozitif şekilde ilişkilidir (Horta ve ark., 2018).

Emzirmenin hem kısa hem de uzun vadeli sağlığa katkıları yalnızca bebek için değil, toplum ve ekonomi açısından da önemlidir. Emzirme, enfeksiyon sıklığını azaltarak sağlık harcamalarını düşürür ve formül mama kullanımına bağlı maliyetleri azaltır. Ek olarak, doğrudan insan sütü yerine formül kullanımının çevresel maliyeti de göz önünde bulundurulduğunda, sürdürülebilirlik açısından da emzirme tercih edilen bir yöntemdir (Patrone ve ark., 2025).

Emzirmenin başarı oranını etkileyen faktörler arasında doğum sonrası ruhsal durum önemli bir yer tutar. Doğum sonrası depresyon veya psikoz yaşayan annelerde emzirme reddine veya süresinde kısalmaya rastlanabilir (Smith & Jones, 2023). Öte yandan, doğumdan hemen sonra tensel temas (anne-bebek "skin-to-skin") hem emzirmenin erken başlamasına hem de tam emzirme oranlarının artmasına katkı sağlar (Karimi, Miri, Khadivzadeh & Maleki-Saghooni, 2020).

Ayrıca eş desteği, annenin emzirme niyeti, motivasyonu ve süresine güçlü bir etki gösterir. Eşlerin pozitif tutumları, hem anneye pratik destek sağlar hem de duygusal teşvik edici rol oynar (Yourkavitch, Alvey, Prosnitz & Thomas, 2017). Bununla birlikte, annenin çalışma durumu da kritik bir faktördür: Ücretli doğum izni, işyerinde emzirme molaları, uygun fiziksel koşullar ve destekleyici işveren politikaları olmadığında emzirme süresi önemli ölçüde kısalabilir (Rollins et al., 2016; Tsai, 2013).

Sonuç olarak, emzirmenin bebeklerin bağışıklık sistemi, mikrobiyomu ve nörogelişimi üzerindeki yararları bilimsel olarak kuvvetle desteklenmiştir. Sağlık politikaları ve toplumsal destek programları (örneğin emzirme dostu hastane, işyerinde emzirme izinleri) emzirmenin yaygınlaşmasını ve anne-bebek sağlığının sürdürülebilir şekilde iyileştirilmesini sağlayacak temel stratejiler olarak öne çıkmaktadır.

KAYNAKLAR

Patnode, C. D., Coppola, M., Iacocca, M., et al. (2025). *Interventions to support breastfeeding: Updated evidence report and systematic review for the US Preventive Services Task Force.* JAMA. Advance online publication. https://doi.org/10.1001/jama.2024.27267

Rodríguez-Gallego, I., Corrales-Gutiérrez, I., Gomez-Baya, D., & Leon-Larios, F. (2024). *Effectiveness of a postpartum breastfeeding support group intervention in promoting exclusive breastfeeding and perceived self-efficacy: A multicentre randomized clinical trial.* Nutrients, 16(7), 988. https://doi.org/10.3390/nu16070988

Ünsal Çimen, B., Akdağ Topal, C., & Boztepe, H. (2024). *Relationship between breastfeeding self-efficacy, breastfeeding motivation, and self-esteem.* Mediterranean Nursing and Midwifery, 4(2), 105–111. https://doi.org/10.4274/MNM.2023.23173

UNICEF, & World Health Organization. (2023). *Global Breastfeeding Scorecard 2023.* UNICEF/WHO.

https://www.unicef.org/media/150586/file/Global%20breastfeeding%20scorecard%202023.pdf
World Health Organization. (n.d.). *Breastfeeding.* WHO. https://www.who.int/health-topics/breastfeeding
BMC Medicine. (2025). The protective effect of breastfeeding on infant inflammation: a mediation analysis of the plasma lipidome and metabolome. *BMC Medicine*, 23, 531.
Ouedraogo, A. B., Çeçen, E. M., & Yıldırım, M. (2025). Mikrobiyom ve bağışıklık sistemi arasındaki etkileşim: homeostaz ve tolerans mekanizmaları. *Veteriner Farmakoloji ve Toksikoloji Derneği Bülteni*, 16(2), 53–63.
Ünal, E. M., & Yılmaz, S. E. (2024). Maternal diyetin anne sütü aracılığıyla bebeğin mikrobiyota gelişimine etkisi. *Sağlık Akademisyenleri Dergisi*, 11(4), 608–614. https://doi.org/10.52880/sagakaderg.1347843
Vargas-Pérez, S., Hernández-Martínez, C., Voltas, N., Morales-Hidalgo, P., Canals, J., & Arija, V. (2025). Effects of Breastfeeding on Cognitive Abilities at 4 Years Old: Cohort Study. *International Journal of Early Childhood*, *57*(1), 255-277. https://doi.org/10.1007/S13158-024-00396-Z
Perez-Blasco J, Viguer P, Rodrigo MF. Effects of a mindfulness-based intervention on psychological distress, well-being, and maternal self-efficacy in breast-feeding mothers: results of a pilot study. Arch Womens Ment Health. 2013;16:227-36.
Karimi, F.Z., Miri, H.H., Khadivzadeh, T., & Maleki-Saghooni, N. (2020). The effect of mother-infant skin-to-skin contact immediately after birth on exclusive breastfeeding: Asystematic review and meta-analysis. Journal of the Turkish-German Gynecological Association,21(1), 46-56. doi: 10.4274/jtgga.galenos.2019.2018.0138
Yourkavitch JM, Alvey JL, Prosnitz DM, Thomas JC. Engaging men to promote and support exclusive breastfeeding: a descriptive review of 28 projects in 20 low- and middle-income countries from 2003 to 2013. J Health Popul Nutr. 2017;36(1):43–52. doi: 10.1186/s41043-017-0127-8. Rollins, N. C., et al. (2016). Why mothers stop breastfeeding: [Makale Adı]. *Journal Name*.
Tsai S. Y. (2013). Impact of a breastfeeding-friendly workplace on an employed mother's intention to continue breastfeeding after returning to work. *Breastfeeding medicine : the official journal of the Academy of Breastfeeding Medicine*, *8*(2), 210–216. https://doi.org/10.1089/bfm.2012.0119
Horta, B. L., de Sousa, B. A., & de Mola, C. L. (2018). Breastfeeding and neurodevelopmental outcomes. *Current opinion in clinical nutrition and metabolic care*, *21*(3), 174–178. https://doi.org/10.1097/MCO.0000000000000453

GLUTENSİZ VEGAN TARHANA ÜRETİMİNDE BAKLAGİL ÜRÜNLERİNİN KULLANIMI

Efnan KILINÇARSLAN
Necmettin Erbakan University, Faculty of Engineering, Department of Food Engineering, 42050, Meram, Konya
ORCID:0009-0001-1405-2309
Nermin BİLGİÇLİ
Necmettin Erbakan University, Faculty of Engineering, Department of Food Engineering, 42050 Meram, Konya
ORCID: 0000-0001-5490-9824

ÖZET
Bu çalışmada nohut, fasülye ve sarı bezelyeden elde edilen süt ve yoğurt tarhana üretiminde kullanılmıştır. Çalışmanın ilk kısmında; nohut sütü (NS), fasülye sütü (FS) ve sarı bezelye sütü (SBS) glütensiz tarhana formülasyonunda kullanılan glütensiz un paçalı (mısır unu: pirinç unu) ile kısmen yer değiştirilerek kullanılmış ve besinsel açıdan zenginleştirilmiş glütensiz tarhana üretimi amaçlanmıştır. Çalışmanın ikinci kısmında, nohut yoğurdu (NY), fasülye yoğurdu (FY) ve sarı bezelye yoğurdu (SBY) tarhana formülasyonunda kullanılan süzme yoğurt ile %100 oranında yer değiştirilerek glütensiz-vegan tarhana üretimi amaçlanmıştır. Baklagil sütü ve baklagil yoğurdu ilaveli tarhana örneklerinde, renk (L*, a* ve b*), pH ve duyusal analizler (tat, koku, kıvam, renk ve genel beğeni) gerçekleştirilmiştir. Kontrol tarhana ve NS, FS ve SBS ilaveli glütensiz tarhanaların L*, a* ve b* değerleri sırasıyla 78.12-81.65, 6.93-8.46 ve 31.72-33.85 arasında değişim göstermiştir. FS ilaveli glütensiz tarhanalar en düşük L*, en yüksek a* ve b* değerlerinin elde edilmesine neden olmuştur. Glutensiz-vegan tarhanalar arasında, SBY ilaveli olanlar diğerlerine göre daha düşük L*, a* ve b* değerleri ile dikkat çekmiştir. Baklagil sütü ilaveli tüm tarhana örneklerinde fermantasyonla birlikte pH düşüşü kontrole göre daha fazla gerçekleşmiştir. Baklagil yoğurdu ilaveli tarhanalarda pH değerleri 4.2 ile 4.4 arasında belirlenmiş olup, en düşük pH NY ilaveli örnekte, en yüksel pH değeri ise SBY ilaveli örnekte belirlenmiştir. Duyusal analiz sonuçlarına göre; SBS ve SBY ilaveli tarhanalar en düşük tat, koku, kıvam ve genel beğeni puanları ile değerlendirilmişlerdir.
Anahtar Kelimeler: Baklagil, glütensiz tarhana, vegan tarhana, fasulye, nohut, sarı bezelye

USE OF LEGUM PRODUCTS IN PRODUCING GLUTEN-FREE VEGAN TARHANA

ABSTRACT
In this study, milk and yogurt obtained from chickpeas, common beans, and yellow peas were used in the production of tarhana. In the first part of the study, chickpea milk (CM), common bean milk (CBM), and yellow pea milk (YPM) were used by partly replacing the gluten-free flour blend (corn flour:rice flour) used in the gluten-free tarhana formulation, aiming to produce nutritionally enriched gluten-free tarhana. In the second part of the study, chickpea yogurt (CY), common bean yogurt (CBY), and yellow pea yogurt (YPY) were used to replace 100% of the strained yogurt used in the tarhana formulation, aiming to produce gluten-free and vegan tarhana. Color (L*, a*, and b*), pH, and sensory analyses (taste, odor, consistency, color, and overall acceptability) were performed on tarhana samples containing legume milk and legume yogurt. The L*, a*, and b* values of control and gluten-free tarhanas containing CM, CBM, and YPM varied between 78.12 and 81.65; 6.93 and 8.46; 31.72 and 33.85, respectively. Gluten-free tarhanas with the addition of CBM had the lowest L* and highest a* and b* values. Gluten-free vegan tarhanas prepared with YPY had lower L*, a*, and b* values compared to

the other gluten-free vegan tarhanas. In all tarhana samples containing legume milk, the pH decrease with fermentation was greater compared to control. The pH values in tarhanas containing legume yogurt were determined between 4.2 and 4.4, with the lowest pH in the sample with the addition of CY, and the highest pH in the sample with the addition of YPY. According to the sensory analysis results, tarhanas with the addition of YPM and YPY were evaluated with the lowest taste, odor, consistency, and overall acceptability scores.
Key words: Legume, gluten-free tarhana, vegan tarhana, common beans, chickpeas, yellow peas

1.GİRİŞ

Tarhana, genel olarak buğday unu, yoğurt, tuz, çeşitli sebze ve baharatların yoğrulup fermentasyona tabi tutulması ve kurutulması ile üretilen bir üründür. Hamura ilave edilen yoğurt ile laktik asit fermentasyonu, maya ile etil alkol fermentasyonu gerçekleşir (Erbaş ve ark., 2005). Tarhana formülasyonunda yaygın olarak buğday unu kullanıldığından, çölyak hastaları için üretilecek tarhanalarda buğday unu yerine glüten içermeyen tahıl, baklagil ya da pseudocereal unlarına yer verilebilmektedir.

Baklagiller yüksek protein, lif, mineral ve vitamin içeriği ile beslenme ve sağlık açısından önemli bitkisel kaynaklardır. İçerdikleri fonksiyonel bileşikler sayesinde baklagillerin kolon kanseri riskini azalttığı, kolesterolü düşürdüğü, kan şekerini dengelediği, obezitenin azaltılmasında etkili olduğu bilinmektedir. Baklagiller direk tane formunda ya da un, kırma, protein konsantrat ve izolat, baklagil sütü, yoğurdu, peyniri formlarında tüketilebilmektedir.

Baklagillerin un formunda glutenli ya da glütensiz tarhana üretiminde kullanımına yönelik çok sayıda çalışma literatürde bulunmaktadır (Türker, 1991; Öner ve ark. 1993; Köse ve Çağındı, 2002; Özmen, 2011; Erdoğan, 2019; Hendek Ertop ve Atasoy, 2019; Levent, 2019; Önçırak 2019; Göncü ve Çelik, 2020; Koç ve ark. 2021; Kılıç Keskin, 2022). Bu çalışmalarda genel olarak nohut, fasulye, mercimek, soya ve lupin unları kullanılmış ve baklagil unu ilavesi ile üretilen tarhanalarda fiziksel, kimyasal, fonksiyonel ve duyusal özellikler ortaya konmuştur. Baklagilin yoğurt formunda tarhana üretiminde kullanımına yönelik kısıtlı sayıda çalışma yapılmıştır (Koç ve ark., 2002; Koca ve ark., 2002; Ertaş ve ark., 2014; Erbağ, 2022). Bu çalışmalarda üretilen baklagil yoğurtları kısmen ya da tamamen süzme yoğurt ile yer değiştirilmiştir.

Bu çalışmanın ilk aşamasında farklı baklagil unlarından elde edilen sütler glütensiz tarhana formülasyonunda kullanılan glütensiz unlar ile yer değiştirilerek (kuru madde esasına göre), glütensiz tarhananın besinsel değerinin artırılması, ikinci aşamasında baklagil sütlerinden elde edilen yoğurtlar, glütensiz tarhana üretiminde kullanılan yoğurt ile %100 oranında yer değiştirilerek glütensiz-vegan tarhana üretimi amaçlanmıştır. Her iki aşamada da üretilen tarhanalarda kullanılan baklagil sütü/yoğurdu nun tarhananın bazı fiziksel ve duyusal özellikleri üzerine etkileri belirlenmiştir.

2. MATARYEL VE METOT

2.1 Materyal

Tarhana üretiminde kullanılan mısır unu, pirinç unu, yoğurt, salça, soğan, ekmek mayası, tuz, kırmızı toz biber Konya'da bulunan marketlerden temin edilmiştir. Bitkisel süt ve yoğurt üretiminde kullanılan nohut, fasulye ve sarı bezelye Sağlık Tarım (Konya) dan temin edilmiştir. Nohut, fasulye ve bezelye laboratuvar değirmeninde öğütülüp 500 μm gözenek çaplı elekten elenerek, baklagil unları elde edilmiştir.

2.2. Baklagil süt ve yoğurtlarının elde edilişi

Baklagil sütü ve yoğurdunun üretiminde Arbağ, (2022) tarafından verilen metot kullanılmıştır. Baklagil sütü üretimi için nohut unu, fasulye unu ve sarı bezelye unuları 1:5 (gr : ml) oranında sıcak su ile karıştırılmış ve 90-95 °C' de 15 dakika bekletilmiştir. Daha sonra ince delikli bir süzgeç yardımı ile süzdürülmüş ve soğutulmuştur. Bitkisel yoğurt üretiminde ise bitkisel sütler

40-45 °C de vegan yoğurt mayası (1 g maya/100 ml bitkisel süt) ilave edilerek 10 saat inkübe edilmiştir. Mayalanan yoğurtlar buzdolabında muhafaza edilmiştir.

2.3. Tarhana üretimi

Tarhana örnekleri, Bilgiçli (2009) tarafında verilen yönteme göre hazırlanmıştır. Kontrol tarhana üretimi Tablo 1 de verilen hammaddeler Hobart mikser (Hobart N50, Canada Inc., North York, Ontario, Kanada) kullanılarak karıştırılmıştır. Hammaddeler karıştırıldıktan sonra hamur, 30°C'de 72 saat fermente edilmiş ardından 55°C'de 48 saat kurutulmuştur. Kurutulan numuneler, 1 mm'lik elek açıklığına sahip çekiçli değirmende granül haline getirilmiş ve kullanılana kadar oda sıcaklığında polietilen torbalarda saklanmıştır. Baklagil sütü ilaveli glütensiz tarhana örneklerinde, %20 mısır unu: pirinç unu karışımına denk gelecek oranda baklagil sütü (baklagil sütü kuru madde üzerinden hesaplanıp ilave edilmiştir) **un paçalı** ile **yer değiştirilerek** kullanılmıştır. Baklagil yoğurdu ilaveli örneklerde, kontrol glütensiz tarhanada kullanılan **süzme yoğurdun** %100 ü baklagil yoğurtları ile **yer değiştirilerek** kullanılmıştır.

Tablo 1. Tarhana üretiminde kullanılan hammaddeler

Hammadde	Miktar (g)
Mısır unu : pirinç unu (50:50)	200
Yoğurt	80
Salça	20
Soğan	10
Kırmızı toz biber	4
Tuz	2
Maya	5

2.4. Laboratuvar analizleri

Tarhana örneklerinde renk ölçümü Minolta CR 400 (Konica, Osaka, Japonya) cihazı kullanılarak L* değeri (parlaklık), a* değeri [(+) kırmızı; (-) yeşil] ve b* değeri [(+) sarı; (-) mavi] ölçülmüştür.

Kurutulmuş toz tarhana örneklerinin pH ölçümleri için 5 g örnek 50 ml saf suda çözülerek, pH metrede (WTW PH 315, Weilheim, Almanya) okuma gerçekleştirilmiştir

Duyusal analizler Necmettin Erbakan Üniversitesi Gıda Mühendisliği Bölümünde bulunan ve yaşları 30 ile 55 arasında değişen panelistler tarafından gerçekleştirilmiştir. Panelistler tarhana çorbalarını renk, tat, koku, kıvam ve genel beğeni açısından değerlendirmişlerdir.

3. SONUÇLAR VE TARTIŞMA

3.1. Tarhana örneklerine ait renk değerleri

Baklagil sütü ilavesi ile hazırlanan tarhana örneklerine ait L*, a* ve b* renk değerleri Tablo 1 de verilmiştir. Tarhana örneklerinin L* değerleri 78.12 ile 81.65 arasında değişim göstermiştir. FS ve SBS ilaveli glütensiz tarhanalar diğerlerinden daha düşük parlaklık değerlerine sahip olmuştur. Tarhana örnekleri arasında en düşük a* değeri (6.93) kontrol örneğinde belirlenirken, en yüksek değer (8.46) FS ilaveli örnekte bulunmuştur. Tüm baklagil sütü ilaveli örnekler, kontrol glütensiz tarhana örneğinden daha yüksek a* değeri sergilemiştir. FS ilaveli glütensiz tarhana örnekleri en yüksek sarılık değeri ile dikkat çekici bulunmuştur.

Baklagil yoğurdu ilavesi ile hazırlanan glütensiz-vegan tarhana örneklerine ait L*, a* ve b* renk değerleri Tablo 2 de verilmiştir. Baklagil yoğurdu ilaveli örnekler arasında SBY kullanılan tarhana, kontrol örneğe kıyasla parlaklığı en fazla azalan örnek olmuştur. Aynı zamanda SBY kırmızılık ve sarılık değerlerini de en fazla düşüren baklagil yoğurdu olarak, renk değerlerini olumsuz yönde etkilemiştir. FY kullanılan tarhana en yüksek kırmızılık, kontrol tarhanası da en yüksek sarılık değerlerine sahip olmuştur.

Tablo 1. Baklagil sütü ilaveli glütensiz tarhana örneklerine ait renk değerleri

Baklagil sütü oranı (%)	L*	a*	b*
Kontrol	81,65±0,26	6,93±0,04	32,11±0,11
Nohut sütü (NS)	81,30±0,35	7,79±0,01	32,61±0,09
Fasulye sütü (FS)	79,21±0,12	8,46±0,10	33,85±0,21
Sarı bezelye sütü (SBS)	78,12±0,31	7,19±0,05	31,72±0,13

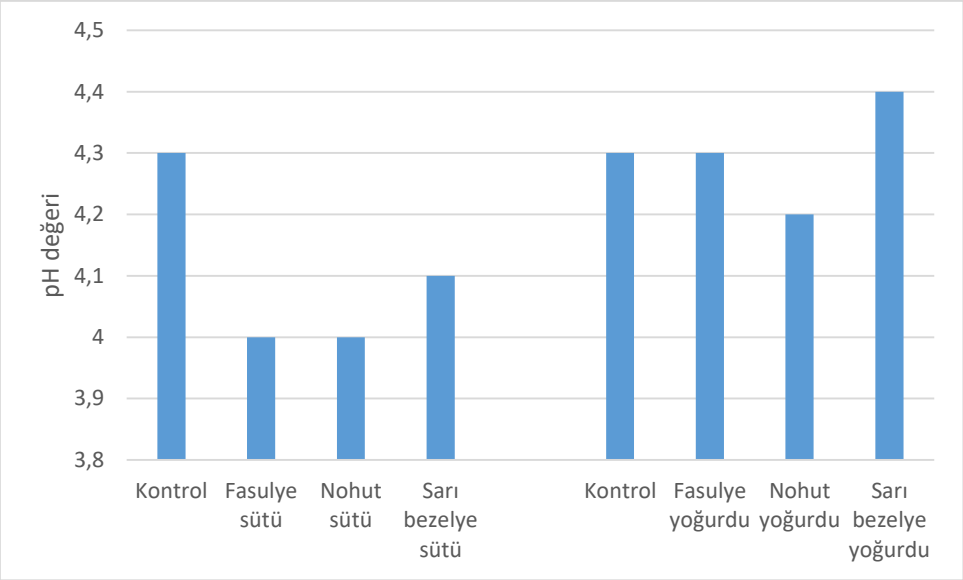
Tablo 2. Baklagil yoğurdu ilaveli glütensiz-vegan tarhana örneklerine ait renk değerleri

Baklagil yoğurdu oranı (%)	L*	a*	b*
Kontrol	81,65±0,26	6,93±0,04	32,11±0,11
Nohut yoğurdu (NY)	80,69±0,22	6,69±0,05	28,42±0,12
Fasulye yoğurdu (FY)	80,71±0,13	7,33±0,09	30,53±0,26
Sarı bezelye yoğurdu (SBY)	79,27±0,42	5,63±0,15	27,88±0,34

Kılıç Keskin ve ark. (2021) nohut unu ve fasulye unu ilaveli glütensiz tarhana örneklerinde L*, a* ve b* değerlerini sırasıyla; 73.75, 11.76 ve 38.45; 75.78, 9.35 ve 33.44 olarak belirlemişlerdir. Erbağ (2022) nohut ve mercimekten ürettiği baklagil yoğurtlarını tarhana formülasyonunda kullanılan süzme yoğurt ile %100 oranında yer değiştirerek ürettiği tarhanalarda L*, a* ve b* renk değerlerini sırasıyla 73.80, 9.77 ve 23.46; 74.29, 8.96 ve 24.38 olarak rapor etmişlerdir. Bilgiçli (2009) pirinç unu: mısır nişastası paçalına farklı oranlarda karabuğday unu ilavesi ile hazırladığı glütensiz tarhanalarda L*, a* ve b* değerlerini sırası ile 67.54-68.11, 10.33-10.83 ve 30.31-31.45 arasında belirlemiştir. Tuluk ve Ertaş (2019) lüpen, nohut ve fasulye unu ile yapılan glütensiz tarhanaların L* değerlerini sırasıyla 81.15, 81.01 ve 73.55; a* değerlerini sırasıyla 2.92, 4.28 ve 8.06 ve b* değerlerini sırasıyla 20.11, 28.71 ve 31.57 olarak bulmuşlardır.

3.2. Tarhana örneklerine ait pH değerleri

Baklagil sütü ve baklagil yoğurdu ilaveli glütensiz tarhanalara ait pH değerleri Şekil 1 de verilmiştir. Baklagil sütü kullanılan glütensiz örneklerde pH değeri 4.0-4.3 arasında değişirken, baklagil yoğurdu kullanılan glütensiz-vegan tarhanalarda 4.2-4.4 arasında değişim göstermiştir. Genel olarak süzme yoğurt yerine %100 baklagil yoğurdu kullanılan glütensiz-vegan tarhanalarda pH değeri, süzme yoğurt ve baklagil sütü kullanılan glütensiz tarhanalardan daha yüksek bulunmuştur. Baklagil sütlü glütensiz tarhanalar kendi içlerinde değerlendirildiğinde; FS, NS ve SBS ilaveli tarhanaların kontrolden daha düşük pH değerlerine sahip olduğu görülmektedir. Baklagil yoğurdu ilaveli glütensiz-vegan tarhanalarda pH değerleri 4.2 ile 4.4 arasında değişim göstermiştir. FY ilaveli örnek kontrole yakın pH değeri verirken, NY kullanımı tarhananın pH değerini düşürmüş, SBY kullanımı tarhana pH sında artışa neden olmuştur. Erbağ (2022) fındık, badem, yulaf, pirinç, nohut ve mercimekten ürettiği yoğurtlar ile ürettiği tarhanaların pH değerlerinin 4.46 ile 4.80 arasında değiştiğini rapor etmiştir. Kılıç Keskin (2021) farklı oranlarda nohut, fasulye, mercimek, soya ve lupin unları kullanarak ürettiği glütensiz tarhanaların pH değerlerinin 4.21 ile 5.33 arasında değiştiğini rapor etmiştir. Ertaş ve ark (2014) lupin unundan ürettikleri yoğurdu %25, 50, 75 ve 100 oranlarında tarhana formülasyonundaki yoğurt ile yer değiştirerek kullandıkları çalışmalarında; inek yoğurdundan hazırlanan kontrol tarhanada 4.71 olan pH değerinin, %100 oranında lüpin yoğurdu kullanılan tarhanada 4.38e düştüğünü belirlemişlerdir.

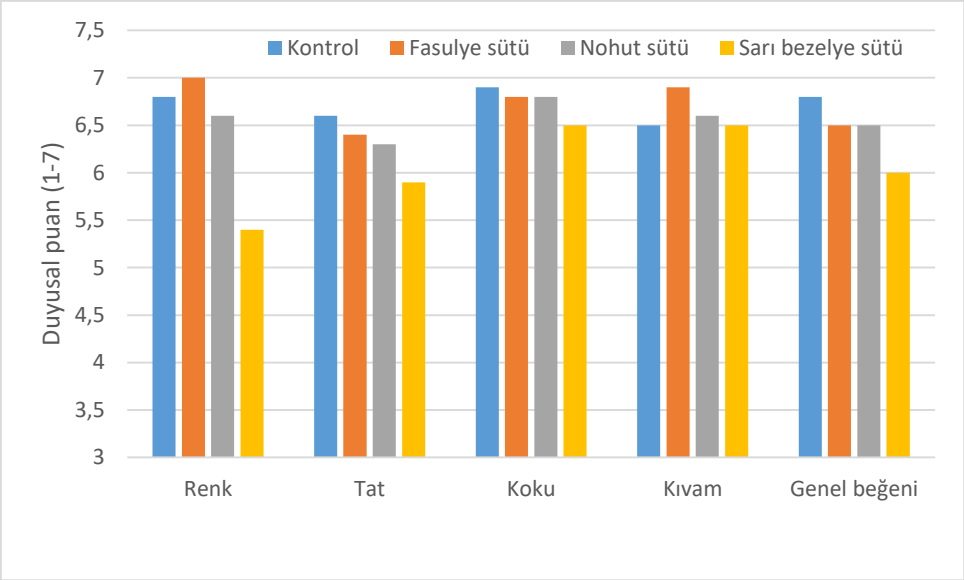
Şekil 1. Baklagil sütü ve baklagil yoğurdu ilaveli glütensiz tarhanalara ait pH değerleri

3.3. Tarhana örneklerine ait duyusal analiz sonuçları

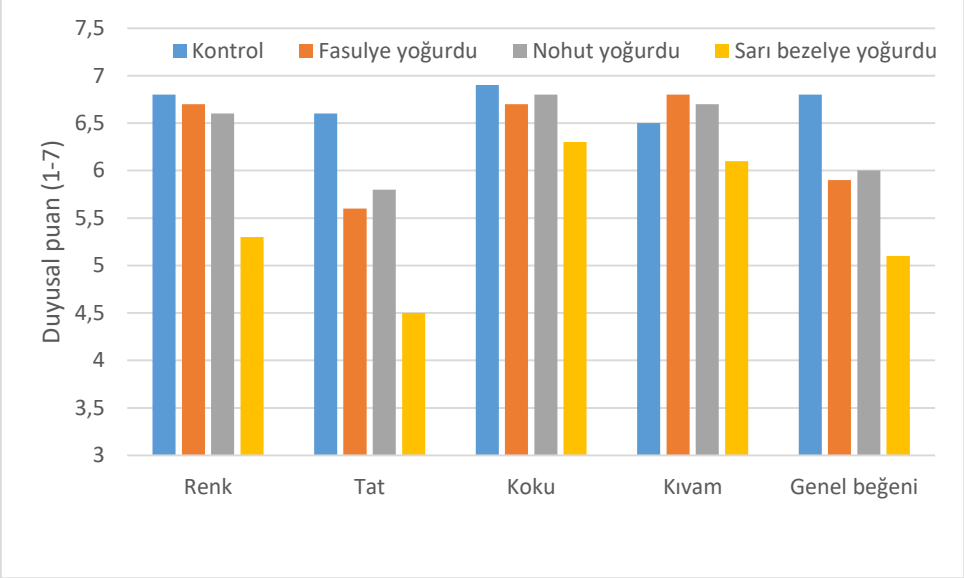
Baklagil sütü ilaveli tarhana örneklerine ait renk, tat, koku, kıvam ve genel beğeni sonuçları Şekil 2 de verilmiştir. Baklagil sütü ilaveli tarhana çorbası örneklerinde renk puanları 5.4 ile 7.0 arasında değişim göstermiştir. FS kullanımı tarhana renk puanının hafif artırırken, SBS kullanımı renk puanının önemli derecede düşmesine neden olmuştur. Aynı zamanda SBS ilavesi tarhanaların tat ve kokularında da diğer tarhana örneklerine kıyasla azalmaya neden olmuştur. Baklagil sütü ilaveli tarhana örneklerinin hepsinin kıvam puanı kontrol örneğe eşdeğer ya da yüksek bulunmuştur. Sonuçlar genel beğeni puanı açısından değerlendirildiğinde; kontrol örneğe göre, NS ve FS ilaveli tarhana örneklerinin genel beğeni puanlarında hafif düşüş belirlenirken, SBS ilaveli tarhanaların genel beğeni değerlerinin önemli derecede düştüğü görülmüştür.

Baklagil yoğurdu ilaveli tarhana örneklerine ait renk, tat, koku, kıvam ve genel beğeni sonuçları Şekil 3 de verilmiştir. NY ve FY ilaveli örnekler kontrole yakın renk puanları ile değerlendirilirken, SBY kullanılarak hazırlanan örneklerin renk puanlarının hem kontrol hem de diğer baklagil yoğurtları ile hazırlanan örneklerden düşük olduğu belirlenmiştir. Tarhana formülasyonunda yoğurdun tamamı ile yer değiştirilerek kullanılan baklagil yoğurtları tad puanlarının düşmesine neden olmuştur. En düşük tat puanı SBY ilavelilerde belirlenmiş, bunu sırasıyla FY ve NY ilaveli tarhana örnekleri takip etmiştir. Koku puanları 6.3 ile 6.9 arasında puanlanmış ve SBY ilaveli örnek düşük puan toplamıştır. Tarhana formülasyonunda NY ve FY kullanımı ile kontrole köre kıvamda hafif bir artış gerçekleşmiş, SBY kullanımı ile kıvam önemli derecede düşmüştür. Tüm baklagil yoğurtları genel beğeni puanında düşüşe sebep olmuş ve en düşük puan SBY ilaveli örnekte belirlenmiştir.

Ertaş ve ark (2014) inek yoğurdu yerine lupin yoğurdu (%100 yer değiştirme ile) kullanılarak hazırlanan tarhanaların renk, tat, koku, kıvam ve genel kabul edilebilirlik puanlarının inek yoğurdundan hazırlanan kontrole göre düştüğünü rapor etmişlerdir. Koca ve ark (2002) yaptıkları çalışmada soya yoğurdu ilave edilen tarhana örneklerinin duyusal özelliklerinin, inek yoğurdu ilave edilen örneklere benzer veya karşılaştırılabilir düzeyde olduğunu belirlemişlerdir.

Şekil 2. Baklagil sütü ilaveli glütensiz tarhana örneklerine ait duyusal analiz sonuçları

Şekil 3. Baklagil yoğurdu ilaveli glütensiz vegan tarhana örneklerine ait duyusal analiz sonuçları

4. SONUÇ

Bu çalışmada çeşitli baklagil ürünlerinin glütensiz ve glütensiz-vegan tarhana üretiminde kullanılabilirliği araştırılmıştır. Baklagil süt ve yoğurtları kullanılarak üretilen tarhanaların bazı fiziksel ve duyusal özellikleri ortaya konmuştur. Tarhana formülasyonunda NS kullanımı ile kontrole en yakın L* ve b* renk değerleri elde edilirken, SBS kullanımı ile L* ve b* değerlerinde en fazla azalma gerçekleşmiştir. SBY renk değerlerini en fazla azaltan bitkisel yoğurt olmuştur. Genel olarak süzme yoğurt yerine %100 baklagil yoğurdu kullanılan glutensiz vegan tarhanalarda pH değeri, süzme yoğurt ve baklagil sütü kullanılan glütensiz tarhanalardan daha yüksek bulunmuştur. Baklagil sütleri içerisinde SBS, yoğurtları içinde ise SBY kullanılan tarhanalar diğerlerine göre daha yüksek pH değerleri sergilemişlerdir. NS ve FS ilaveli tarhana örneklerinin genel beğeni puanlarında kontrole göre hafif düşüş belirlenirken, SBS ilaveli tarhanaların genel beğeni değerlerinin önemli derecede düştüğü görülmüştür. Tüm baklagil

yoğurtları genel beğeni puanında düşüşe sebep olmuş ve en düşük puan SBY ilaveli örnekte belirlenmiştir.

KAYNAKLAR

Bilgiçli, N. 2009, Effect of buckwheat flour on chemical and functional properties of tarhana. LWT-Food Science and Technology, 42(2), 514–518.

Erbağ, E. 2022, Bitkisel Süt İkamelerinden Yoğurt Eldesi ve Fonksiyonel Tarhana Yapımında Kullanımı. Yüksek Lisans Tezi. Necmettin Erbakan Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü, Gıda Mühendisliği Anabilim Dalı, Konya.

Erbaş, M., Certel, M. and Uslu, M. K., 2005, Some chemical properties of white lupin seeds (Lupinus albus L.), Food Chemistry, 89, 341-345.

Erdoğan, L. S., 2019, Farklı tahıl ve baklagil unlarının glutensiz tarhana üretiminde kullanım olanaklarının araştırılması, Yüksek Lisans Tezi, Alanya Hamdullah Emin Paşa Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Gastronomi ve Mutfak Sanatları Ana Bilim Dalı, Alanya.

Ertaş, N., Bilgiçli, N., Özcan, S., Sarı, Ş., 2014, Influence of lupin (Lupinus albus L.) yoghurt on mineral content and functional properties of tarhana Quality Assurance and Safety of Crops & Foods, 2014; 6 (4): 395-401

Göncü, A., ve Çelik, I., 2020, Investigation of some properties of gluten-free tarhanas produced by red, green and yellow lentil whole flour, Food Science and Technology, 40, 574-581.

Hendek Ertop, M., Atasoy R., 2019, Farklı tahıl ve bakliyat unları ile üretilen tarhanaların fizikokimyasal, reolojik ve duyusal nitelikleri, Gıda, 44(5), 781-793.

Kılıç Keskin, H., 2022, Glutensiz Tarhana Üretimi Üzerine Araştırmalar. Yüksek Lisans Tezi. Necmettin Erbakan Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü, Gıda Mühendisliği Anabilim Dalı, Konya.

Kılıç Keskin, H., Bilgiçli, N., Yaver, E., 2021, Development of gluten-free tarhana formulations: Part I. Effect of legume flour type and level on physical, chemical, and sensory properties, J Food Process Preserv. 46:e16415.

Koca, A.F., Yazıcı, F. and Anıl, M., 2002, Utilization of soy yoghurt in tarhana production, European Food Research Technology, 215: 293-297.

Koç, G. Ç., Tekgül, Y., Erten, E. S. and Akdogan, A., 2021, Mineral content, fatty acid composition, and volatile compounds of gluten-free tarhana formulated with different cereal and pulse flours, Journal of Food Science, 86(10), 4376–4392.

Koç, S., Hayta, M., Alpaslan, M., 2002, Soya yoğurtlu tarhana: fonksiyonel ve duyusal özellikler, In . Gaziantep: Hububat ürünleri Teknolojisi Kongre ve Sergisi.

Köse, E. and Çağındı, Ö., S., 2002, An Investigation into the use of different flours in tarhana, International Journal of Food Science and Technology, 37, 219-222.

Levent, H., 2019, Physical, chemical and sensory evaluation of gluten-free tarhana with legume hulls and flours, Quality Assurance and Safety of Crops and Foods, 11(4), 401-409

Önçırak, Z., 2019, Farklı ön işlemler uygulanmış baklagil unlarının tarhana üretiminde hammadde olarak kullanılması, Yüksek Lisans Tezi, On Dokuz Mayız Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüüsü Gıda Mühendisliği Anabilim *Dalı*, Samsun.

Öner, M. D., Tekin, A. R., Erdem, T., 1993, The use of soybeans in the traditional fermented food-tarhana, Lebensmittel-Wissenschaft und-Technologie, 26(4), 371-372

Özbilgin, S., 1983, The chemical and biological evaluation of tarhana supplemented with chickpea and lentil., ph. D. Thesis., Cornell uni., Ithaca, New York, USA.

Özmen, F. H., 2011, Çölyak hastaları için baklagil unları ile zenginleştirilmiş pirinç tarhanası, Yüksek Lisans Tezi, Hacettepe Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü, Gıda Mühendisliği Anabilim Dalı, Ankara, 93.

Tuluk, K. ve Ertaş, N., 2019, The effects of different gluten-free flours on the physical, chemical, functional and sensorial properties of tarhana, Harran Tarım ve Gıda Bilimleri Dergisi, 23, 301- 312.

Türker, S., 1991, Sağlam, pişirilmiş ve çimlendirilmiş çeşitli baklagil katkılarıyla, mayasız ve maya ilavesiyle fermente edilen tarhananın bazı fiziksel, kimyasal ve besinsel özellikleri üzerine bir araştırma, Doktora Tezi, Atatürk Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü, Gıda Bilimi ve Teknolojisi Anabilim Dalı

YÜKSEK LİFLİ TARHANA ÜRETİMİ ÜZERİNE BİR ARAŞTIRMA

Efnan KILINÇARSLAN
Necmettin Erbakan University, Faculty of Engineering, Department of Food Engineering, 42050, Meram, Konya
ORCID:0009-0001-1405-2309
Nermin BİLGİÇLİ
Necmettin Erbakan University, Faculty of Engineering, Department of Food Engineering, 42050 Meram, Konya
ORCID: 0000-0001-5490-9824

ÖZET
Bu çalışmada yüksek lif içeriğine sahip lüpen kepeği, farklı oranlarda (%0, 5, 10, 15, 20 ve 25) geleneksel tarhana formülasyonunda kullanılan buğday unu ile yer değiştirilerek lif içeriği yüksek tarhana üretimi amaçlanmıştır. Üretilen tarhanalarda, renk (L*, a* ve b*), pH, nem, protein, selüloz miktarları ve duyusal analizler (renk, tat, koku, kıvam ve genel beğeni) belirlenmiştir. Lüpen kepeğinin nem, protein ve lif miktarı sırasıyla %7.32, 7.03 ve 57.12 olarak belirlenmiştir. Tarhana formülasyonunda artan lüpen kepeği ilave oranıyla, tarhana örneklerinin sarılık ve kırmızılık değerleri düşmüştür. Lüpen kepeği ilavesi tarhana örneklerinin protein miktarında hafif bir azalmaya, selüloz miktarında ise önemli bir artışa neden olmuştur. Kontrol tarhana örneği ile karşılaştırıldığında %20 ve 25 lüpen kepeği ilaveli örneklerdeki selüloz miktarı sırasıyla 6.6 ve 7.5 kat artış göstermiştir. Tarhanaların pH değerleri 4.1 ile 4.4 arasında değişim göstermiştir, en düşük değer kontrol örneğinde, en yüksek pH değeri ise %25 lüpen kepeği ilaveli tarhanada belirlenmiştir. Duyusal analiz sonuçlarına göre, yüksek lüpen kepeği ilave oranlarında, özellikle tat, kıvam ve genel beğeni puanlarında düşüş gerçekleşmiştir.
Anahtar Kelimeler: Lüpen, kepek, lif, tarhana, fonksiyonel ürün

A RESEARCH ON THE PRODUCTION OF HIGH FIBER TARHANA

ABSTRACT
In this study, lupin bran, which has a high fiber content, was replaced with wheat flour used in traditional tarhana formulation at different ratios (0, 5, 10, 15, 20, and 25%) to produce high-fiber tarhana. Color (L*, a*, and b*), pH, moisture, protein, and cellulose contents, and sensory properties (color, taste, odor, consistency, and overall acceptability) were determined in the produced tarhanas. Moisture, protein, and fiber contents of lupin bran were determined as 7.32, 7.03, and 57.12%, respectively. As the lupin bran addition ratio increased in the tarhana formulation, yellowness and redness decreased. The addition of lupin bran caused a slight decrease in the protein content of the tarhana samples, and a significant ($p<0.05$) increase in the cellulose content was observed. Compared to the control tarhana sample, the amount of cellulose in the samples containing 20 and 25% lupin bran increased by 6.6- and 7.5-fold, respectively. The pH values of the tarhana samples ranged from 4.1 to 4.4, with the lowest value in the control sample and the highest in the tarhana containing 25% lupin bran. According to the sensory analysis results; there were decreases in taste, consistency, and overall acceptability scores at high lupin bran addition ratios.
Key words: Lupin, bran, fiber, tarhana, functional product

1.GİRİŞ

Lüpen (*Lupinus albus* spp.) *Leguminosea* familyasına ait, yüksek protein, lif, yağ ve mineral madde içeriği ile değerli bir baklagildir. Ülkemizde Akdeniz ve İç Anadolu Bölgelerinde yetiştirilmektedir. Lüpen kabuğu, tohum ağırlığının yaklaşık %25'ini oluşturur ve yüksek oranda nişasta olmayan polisakkarit yapısında çözünmez lif, düşük düzeyde protein ve lipit içerir (Zhong ve ark. 2018; Zhong ve ark. 2021; Malekipoor ve ark. 2022). Lüpen kepeği yaklaşık %75 diyet lifi içeriğine sahip olup bunun büyük bir kısmını selüloz oluşturur. Diğer taraftan lüpen kepeği önemli miktarda mineral içeriğine sahiptir. Lüpen kepeğindeki fosfor, potasyum, kalsiyum, magnezyum, sodyum, bakır, demir, mangan ve çinko içerikleri sırasıyla 153 mg/100 g, 32,3 mg/100 g, 1.239 mg/100 g, 141 mg/100 g, 79 mg/100 g, 0,3 mg/100 g, 1,63 mg/100 g, 109 mg/100 g ve 2,4 mg/100 g olarak liteartürde verilmiştir (Yorgancılar ve ark., 2009). Lüpen kepeği yüksek lifli ekstrüde kahvaltılık tahıllarda ve ekstrüde çerez-barlarda, bisküvi, kraker, erişte ve et ürünleri gibi gıdalarda fonksiyonel bir bileşen olarak kullanılabilmektedir (Anonymous 2009; Beğen 2012; Bilgiçli ve İbanoğlu 2014; Bilgiçli ve Levent 2014; Zhong ve ark. 2018). Ayrıca lüpen kabukları, Avustralya ve Avrupa'da ekmeğin lifçe zenginleştirmesinde kulanılmaktadır (Sipsas, 2008).

Bu çalışmada lüpen kabuğunun öğütülmesi ile elde edilen kepek, yüksek lifli tarhana üretimi için, tarhana formülasyonunda kullanılan buğday unu ile %5-25 oranlarında yer değiştirilerek kullanılmıştır. Lüpen kepeği ilavesinin tarhananın renk, bazı kimyasal ve duyusal özellikleri üzerine etkisinin belirlenmesi amaçlanmıştır.

2. MATARYEL VE METOT

Materyal

Tarhana üretiminde kullanılan buğday unu, yoğurt, salça, soğan, ekmek mayası, tuz, kırmızı toz biber Konya'da bulunan marketlerden temin edilmiştir Lüpen kabukları elle çıkarılmış, kurutularak 0,5 mm'lik elek açıklığına sahip çekiçli değirmende öğütülmüştür.

Tarhana üretimi

Tarhana örnekleri, Bilgiçli (2009) tarafında verilen yönteme göre hazırlanmıştır. Kontrol tarhana üretimi için un (200 g), yoğurt (80 g), domates salçası (20 g), doğranmış soğan (10 g), kırmızı biber (4 g), sofra tuzu (2 g) ve maya (5 g) Hobart mikser (Hobart N50, Canada Inc., North York, Ontario, Kanada) kullanılarak en yüksek hızda 5 dakika karıştırılmıştır. Lüpen kepeği ile zenginleştirilmiş tarhana örneklerinde; lüpen kepeği, buğday unu yerine %5, 10, 15, 20 ve 25 kullanılmıştır. Hammaddeler karıştırıldıktan sonra hamur, 30°C'de 72 saat fermente edilmiş ardından 55°C'de 48 saat kurutulmuştur. Kurutulan numuneler, 1 mm'lik elek açıklığına sahip çekiçli değirmende granül haline getirilmiş ve kullanılana kadar oda sıcaklığında polietilen torbalarda saklanmıştır.

Renk

Buğday unu, lüpen kepeği ve tarhana örneklerinde renk ölçümü Minolta CR 400 (Konica, Osaka, Japonya) cihazı kullanılarak L* değeri (parlaklık), a* değeri [(+) kırmızı; (-) yeşil] ve b* değeri [(+) sarı; (-) mavi] ölçülmüştür.

Kimyasal analizler

Nem miktarı tayini 135°C'de 2 saatlik kurutma uygulaması ile AACC 44-19 metoduna göre yapılmıştır (Anon., 2010). Hammadde ve tarhana örneklerinde selüloz miktarı tayini AACC 32-10 metoduna göre gerçekleştirilmiştir (Anon., 2010). Protein miktarı tayini AACC 46-12 metoduna göre, Kjeldahl yöntemiyle yapılmıştır (Anon., 2010).

pH ölçümü

Toz tarhana örneklerinin pH ölçümleri için 5 g örnek 50 ml saf suda çözülerek, pH metrede (WTW PH 315, Weilheim, Almanya) okuma gerçekleştirilmiştir

Duyusal analiz

Duyusal analizler Necmettin Erbakan Üniversitesi Gıda Mühendisliği Bölümünde bulunan ve yaşları 30 ile 55 arasında değişen panelistler tarafından gerçekleştirilmiştir. Panelistler tarhana çorbalarını renk, tat, koku, kıvam ve genel beğeni açısından değerlendirmişlerdir.

3. SONUÇLAR VE TARTIŞMA

3.1. Tarhana üretiminde kullanılan buğday unu ve lüpen kepeğine ait analiz sonuçları

Yüksek lifli tarhana üretiminde lüpen kepeği tarhana formülasyonunda kullanılan buğday unu ile %0-25 oranlarında yer değiştirilerek kullanılmıştır. Hammadde olarak kullanılan buğday unu ve lüpen kepeklerine ait nem, protein, selüloz ve renk değerleri Tablo 1 de verilmiştir. Buğday unu ve lüpen kepeğinin nem miktarları sırasıyla %10.74 ve 7.32 olarak bulunmuştur. Lüpen kepeği üretiminde uygulanan kurutma işleminden dolayı lüpen kepeğinin nihai nem miktarı düşük bulunmuştur. Buğday unu ve lüpen kepeğinin protein miktarları sırasıyla %11.61 ve 7.03 olarak bulunmuştur. Lüpen tanesi önemli bir protein kaynağı olup %35-40 arasında protein içermesine rağmen kabuk kısmında protein oranı düşüktür. Buna karşın çok yüksek selüloz içeriğine sahiptir. Nitekim bu çalışmada da lüpen kepeğinin selüloz içeriği %57.12 olarak bulunmuştur. Beğen (2012) lüpen kepeğine ait nem, protein ve selüloz miktarlarını sırası ile %9.70, 6.03 ve 54.50 olarak rapor etmiştir.

Buğday unu ve lüpen kepeğine ait L*, a* ve b* renk değerleri sırasıyla 94.45, -0.96 ve 10.21; 79.48, 5.13 ve 21.37 olarak bulunmuştur. Lüpen kepeğinin koyuluk, kırmızılık ve sarılığının buğday ununda daha yüksek olduğu anlaşılmaktadır. Lüpen kepeği için belirlenen renk değerlerinin Bilgiçli ve Levent (2014) tarafından rapor edilen renk değerleri ile uyumlu olduğu belirlenmiştir.

Tablo 1. Lüpen kepeği ve buğday ununa ait bazı kimyasal analiz sonuçları ve renk değerleri

	Nem (%)	**Protein (%)**	**Selüloz (%)**	**L***	**a***	**b***
Buğday unu	10.74	11.61	0.93	95.45	-0.96	10.21
Lüpen kepeği	7.32	7.03	57.12	79.48	5.13	21.37

3.2. Tarhana örneklerine ait renk değerleri

Farklı oranlarda lüpen kepeği ilaveli tarhana örneklerine ait L*, a* ve b* renk değerleri Tablo 2 de verilmiştir. Örneklerin L*, a* ve b* değerleri sırasıyla 74.91 ile 76,26; 8,53 ile 11.34 ve 29,15 ile 33,68 arasında değişmiştir. Tarhana formülasyonunda %15 in üzerinde lüpen kepeği ilavesi ile tarhana örneklerinin koyuluğu artmıştır. Artan oranda lüpen kepeği kullanımı sarılık ve kırmızılığı düşürmüştür. Bilgiçli ve Levent (2014) lüpen kepeğini farklı oranlarda (%0, 10, 15 ve 20) bisküvi hamurunda kullanmışlar ve artan oranda lüpen kepeği kullanımı ile bisküvilerin L* değerinin azalırken, a* ve b* değerlerinin arttığını rapor etmişlerdir.

Tablo 2. Farklı oranlarda lüpen kepeği ilaveli tarhana örneklerine ait renk değerleri

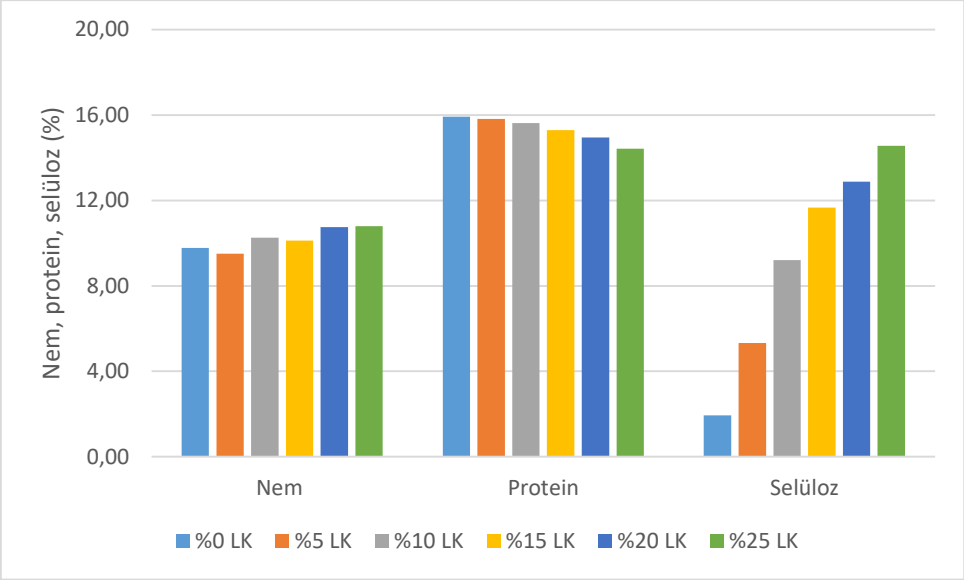
Lüpen kepeği oranı (%)	**L***	**a***	**b***
0	76.26±0.37 a	11.34±0.06 a	33.68±0.25 a
5	76.02±0.03 a	10.68±0.11 b	32.24±0.23 b
10	76.12±0.17 a	10.43±0.04 c	32.01±0.01 b
15	75.19±0.27 b	10.15±0.07 d	31.16±0.06 c
20	75.04±0.30 b	9.43±0.03 e	29.63±0.18 d
25	74.91±0.13 b	8.53±0.10 f	29.15±0.13 e

Abdelrahman (2014) lüpen kepeği lifini %5, 10 ve 15 oranında ekmek üretiminde kullanarak ekmek özellikleri üzerindeki etkisini araştırmıştır. Lüpen kepeği lifi oranı arttıkça ekmek içi

sarılık ve kırmızılık değerleri artış göstermiştir. %15 lüpen kepeği lifi ilavesi ile ekmek içi yapısı ve renk açısından kabul edilebilir özellikte ekmeklerin üretilebildiği belirlenmiştir.

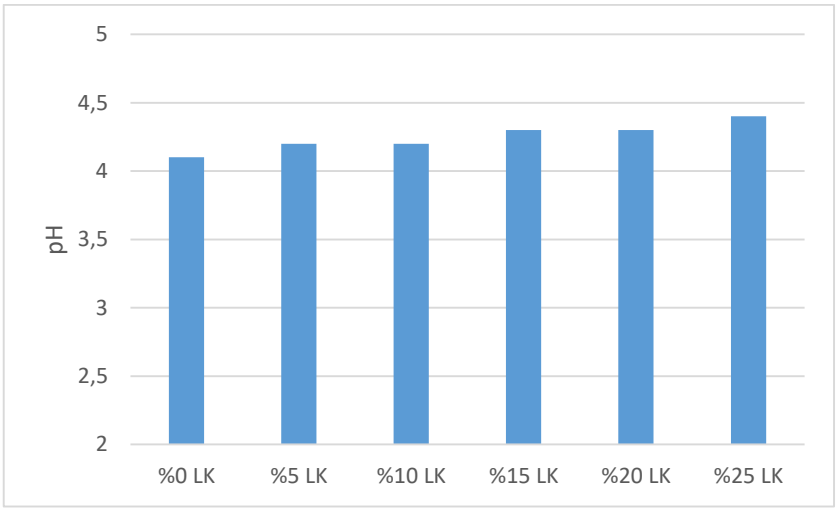
3.3. Tarhana örneklerine ait bazı kimyasal analiz sonuçları ve pH değerleri

Farklı oranlarda lüpen kepeği ilaveli tarhana örneklerine ait nem, protein ve selüloz sonuçları Şekil 1 de verilmiştir. Tarhanaların nem miktarı % 9.51-10.80 arasında değişim göstermiştir. Yüksek lüpen kepeği ilave oranlarında nem miktarında hafif bir artış gerçekleşmiştir. Kontrol tarhana örneğinde %15.92 olan protein miktarı %25 lüpen kepeği ilavesinde %14.42 ye düşüş göstermiştir. Lüpen kepeğinin buğday ununa kıyasla daha düşük protein içeriğine sahip olması Bu düşüşte etkili olmuş olabilir. Şekil 1 den görüleceği üzere, tarhana formülasyonunda artan oranda lüpen kepeği kullanımı tarhanaların selüloz miktarında önemli ($p<0.05$) seviyede artışa neden olmuştur. Kontrol tarhana örneği ile karşılaştırıldığında %20 ve 25 lüpen kepeği ilaveli örneklerdeki selüloz miktarı sırasıyla 6.6 ve 7.5 kat artış göstermiştir. Ürünün lifçe zenginleştirilmesi açısından bu artışlar oldukça önemlidir. Bilgiçli (2009) buğday unundan ürettiği kontrol tarhanasında protein ve selüloz miktarlarını sırası ile %16.4 ve %1.7 olarak rapor etmiştir. Beğen (2012) lüpen kepeğini %0, 5, 10, 15 ve 20 oranlarında bisküvi formülasyonunda kullandığı çalışmasında ortalama protein ve selüloz değerlerini sırasıyla; %5.80, 5.75, 5.65, 5.48 ve 5.34 (protein); %0.73, 2.70, 4.27, 5.73 ve 7.47 (selüloz) olarak belirlemiştir. Protein oranının bisküvi formülasyonunda %10 un üzerinde lüpen kepeği kullanımı ile düşmeye başladığını, selüloz miktarının ise artan oranda lüpen kepeği kullanımı ile önemli derecede arttığını rapor etmiştir.

Şekil 1. Farklı oranlarda lüpen kepeği (LK) ilaveli tarhana örneklerine ait bazı kimyasal analiz sonuçları

Farklı oranlarda lüpen kepeği ilaveli tarhana örneklerine ait pH değerleri Şekil 2 de verilmiştir. Tarhanaların pH değerleri 4.1 ile 4.4 arasında değişim göstermiştir. En düşük pH değeri lüpen kepeği ilave edilmeyen kontrol tarhana örneğinde belirlenirken, %15 ve üzerinde lüpen kepeği ilavesi ile pH değerinde hafif bir artış gerçekleşmiş ve en yüksek pH değerine %25 lüpen kepeği ilavesinde ulaşılmıştır. Bilgiçli ve ark (2006) farklı oranlarda (%0, 10, 25 ve 50) buğday kepeğini tarhana üretiminde kullandıkları çalışmalarında; fermentasyon sonrası kurutulmuş tarhana örneklerinde pH değerlerini sırasıyla 4.25 4.40, 4.65 ve 5.09 olarak belirlemişlerdir. Bilgiçli (2009) %0-100 oranlarında karabuğday ilavesi ile ürettiği tarhana örneklerinde, %60ın üzerinde karabuğday unu kullanımı ile asitliğin önemli ($p<0.05$) derecede arttığını rapor etmiştir.

Şekil 2. Farklı oranlarda lüpen kepeği (LK) ilaveli tarhana örneklerine ait pH sonuçları

3.5. Tarhana örneklerine ait duyusal analiz sonuçları

Farklı oranlarda lüpen kepeği ilaveli tarhana örneklerine ait renk, tat, koku, kıvam ve genel beğeni sonuçları Şekil 2 de verilmiştir. Tarhana örneklerine ait renk puanları 6.50 ile 7.0 arasında değişmiş olup, yüksek lüpen kepeği kullanım oranlarında renk puanlarında çok hafif bir azalma gerçekleşmiştir. Tarhanaların tat puanları %15 lüpen kepeği ilave oranının üzerinde önemli bir azalma göstermiştir. Koku puanları ise %25 lüpen kepeği ilave oranı dışında bir birine yakın bulunmuştur, yüksek lüpen kepeği ilave oranında ise koku puanında azalma gerçekleşmiştir. %10 ve üzerinde lüpen kepeği ilave oranında tarhana çorbalarının kıvamı azalmıştır. Kıvamdaki bu azalma, lüpen kepeği ilavesi ile tarhana formülasyonunda seyrelen nişasta miktarına bağlanmıştır. %20-25 lüpen kepeği ilave oranları genel beğeni puanları olumsuz etkilenmiştir. Sonuç olarak yüksek lüpen kepeği ilave oranları tat, kıvam ve genel beğeni puanlarında düşüşe neden olmuştur. Bilgiçli ve İbanoğlu (2014) erişte üretiminde farklı oranlarda (%0-20) lüpen kepeği kullandıkları çalışmalarında, artan oranda lüpen kepeği ilavesi ile tüm duyusal özelliklerde azalma olduğunu belirlemişlerdir. Beğen (2012) farklı oranlarda lüpen kepeği ilaveli bisküvilerde, lüpen kepeği oranı %10 un üzerine çıktığında tat puanının düştüğünü, %15 in üzerine çıktığında koku ve genel kabul edilebilirlik puanlarının kontrol bisküviye göre azaldığını belirlemiştir.

Şekil 2. Farklı oranlarda lüpen kepeği (LK) ilaveli tarhana örneklerine ait duyusal analiz sonuçları

4. SONUÇ

Bu çalışmada lif içeriği oldukça yüksek olan lüpen kabuğu kepeği kullanılarak yüksek lifli tarhana üretimi gerçekleştirilmiştir. Lüpen kepeği ilavesi örneklerdeki selüloz içeriğini 7.5 kata kadar artırmıştır. Protein içeriğinde ise yüksek lüpen kepeği ilave oranlarında hafif bir azalma gerçekleşmiştir. Artan oranda lüpen kepeği ilavesi a* ve b* değerlerinin azalmasına neden olmuştur. Duyusal renk değerlendirmesinde panalistler aletsel ölçümle belirlenen bu azalmadan olumsuz etkilenmemiş ve renk değerleri çok yakın puanlarla değerlendirilmiştir. Yüksek lüpen kepeği ilave oranlarında tat, kıvam ve genel beğeni puanlarında azalma gerçekleşmiştir. Yüksek lifli tarhana üretiminde lüpen kepeğinin %15-20 oranına kadar kullanılabileceği, lifli ürünlerin geliştirilmesinde lüpen kepeğinin önemli bir potansiyele sahip olduğu sonucuna varılmıştır.

KAYNAKLAR

AACC, 2010, American Association of Cereal Chemists, Approved methods of the AACC, The Association: St. Paul, MN.

Abdelrahman, A.R.A. 2014. Utilization of sweet lupin hull fibers in formulating novel functional bread. Alex. J. Foodd. Science and Technology 11, 2, 1-14.

Anonymous. 2009. Use of lupin bran in high-fibre food products, United States Patent Aplicaton Publication, US2009/0285961 A1, US, 1-5

Beğen, F. 2012. Yüksek Lif İçerikli Bisküvi Üretiminde Lüpen (Lupinus albus L.) Kepeği Kullanımı Üzerine Bir Araştırma. Yüksek Lisans Tezi. Selçuk Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü, Konya

Bilgiçli N. ve İbanoğlu Ş. 2014. Effect of milled lupin products and transglutaminase on some properties of noodle. Quality Assurance and Safety of Crops & Foods: 7 (2), 89 – 95

Bilgiçli, N. 2009. Effect of buckwheat flour on chemical and functional properties of tarhana, LWT-Food Science and Technology, 42, 514-518.

Bilgiçli, N., Elgün, A., Herken, E.N. Türker, S., Ertaş, N., İbanoğlu, Ş. 2006. Effect of wheat germ/bran addition on the chemical, nutritional and sensory quality of tarhana, a fermented wheat flour-yoghurt product Journal of Food Engineering, 77, 680–686.

Bilgiçli, N., Levent, H. 2014. Effect of xylanase enzyme on selected properties of cookies substituted with lupin (Lupinus albus L.) flour and bran.

Malekipoor, R., Johnson, S.K., Bhattarai, R.R. 2022. Lupin kernel fibre: nutritional composition, processing methods, physicochemical properties, consumer acceptability and health effects of its enriched products. Nutrients, 14, 2845

Sipsas, S. 2008. Lupin products, concepts and reality. In: Proceedings of the 12th International Lupin Conference. September 14-18, 2008. Fremantle, Australia, pp. 506-513.

Yorgancılar, M., Atalay, E. and Babaoğlu, M. 2009. Acılığı giderilmiş termiye tohumlarının (lüpen = *Lupinus albus* L.) mineral içeriği. Selçuk Tarım ve Gıda Bilimleri Dergisi 23: 10-15.

Zhong, L. Fang, Z. Wahlqvist, M.L. Hodgson, J.M. Johnson, S.K. 2021. Multi-response surface optimisation of extrusion cooking to increase soluble dietary fibre and polyphenols in lupin seed coat. LWT, 140, 110767

Zhong, L. Fang, Z. Wahlqvist, M.L. Wu, G.; Hodgson, J.M.; Johnson, S.K. 2018. Seed coats of pulses as a food ingredient: Characterisation, processing, and applications. Trends Food Science and Technology 80, 35–42

BEYOND THE NUCLEAR FAMİLY: SOCİAL MOTHERİNG AS A STRATEGY FOR RESİLİENCE AND SURVİVAL

Mohaddeseh Babaei
Elham Vahidi

ABSTRACT

This analytical review challenges the hegemony of the nuclear family model in developmental psychology and social policy by positing "social mothering" as a fundamental and evolutionarily rooted strategy for human resilience and survival. While the nuclear family is often presented as the optimal developmental context, cross-cultural and evolutionary perspectives reveal it to be a historical anomaly. Drawing on evolutionary theory, anthropological evidence, and contemporary family studies, this article argues that human childrearing is intrinsically cooperative. The concept of "social mothering"—the distributed care of children by alloparents including grandmothers, siblings, fathers, and other kin—is not a mere supplement to maternal care but a cornerstone of human evolutionary success. This paper deconstructs the nuclear family ideal, explores its inherent pressures, and establishes the evolutionary imperative for cooperative breeding. It then highlights the critical roles of key alloparents through cross-cultural case studies, including the Australian Family Strengths Model and the matrilineal Minangkabau society, to illustrate how social mothering functions as a powerful engine for resilience. Ultimately, it concludes that recognizing and supporting these natural care networks is essential for fostering child well-being and familial resilience in the 21st century, with significant implications for policy and practice.

Keywords: Social Mothering, Alloparenting, Nuclear Family, Cooperative Breeding, Resilience, Family Strengths, Matrilineal, Grandmother Hypothesis

INTRODUCTION

1.The Paradigm of Social Mothering

The nuclear family—a unit comprising a mother, father, and their biological children living independently from extended kin—has long been enshrined in Western psychology as the normative and optimal environment for child development (Kulkarni et al., 2024). This model underpins much of the scholarship on parenting styles, child attachment, and developmental outcomes, often serving as the benchmark against which all other family structures are measured. However, this perspective is both culturally narrow and historically recent. As Sear (2024) compellingly argues, an evolutionary and cross-cultural lens reveals that the isolated nuclear family model, particularly the mid-20th century Western ideal with its rigid gender roles and isolation from kin, is a "WEIRD" (Western, Educated, Industrialized, Rich, and Democratic) phenomenon.

This article introduces and elaborates the concept of "social mothering" as a framework to understand human childrearing beyond this restrictive model. Social mothering refers to the collective, distributed nature of child-rearing responsibilities, where the biological mother is the primary caregiver but is supported by a network of alloparents—including grandmothers, siblings, aunts, uncles, fathers, and other kin—who contribute to the nurturing, protection, education, and socialization of the child. This is not simply "helping out"; it is a coordinated system of care that has been central to human survival and evolutionary success (Sear, 2024; Hrdy, 2009).

The objectives of this review are threefold. First, it will delineate the limitations and inherent pressures of the nuclear family model, drawing on contemporary sociological research.

Second, it will establish the evolutionary and cross-cultural imperative for cooperative breeding, identifying the key actors in the social mothering network and their manifestations, using the Australian Family Strengths Template (Silberberg, 2001) and the Minangkabau matrilineal system (Fatmariza et al., 2024) as detailed case studies. Finally, it will analyze the implications of the social mothering paradigm for understanding modern familial challenges and for designing supportive, strengths-based policies. By synthesizing insights from evolutionary anthropology, sociology, and family studies, this paper contends that social mothering is not a fallback strategy but the fundamental human adaptation for ensuring child survival and fostering resilient communities.

2. Deconstructing the Nuclear Ideal: Systemic Pressures and the Search for Strengths

Before establishing the primacy of social mothering, it is crucial to understand the limitations and inherent pressures of the nuclear family model. Research conducted within nuclear family structures highlights several systemic stressors that point to the fragility of this arrangement. A study by Kulkarni et al. (2024) on child behaviour in nuclear families revealed significant challenges reported by parents, including:

· The Dual Burden on Parents: The majority of parents in their sample were employed, juggling intense professional commitments with parenting duties. This led to widespread time poverty, stress, and fatigue, which diminished the quality and quantity of parent-child interactions.

· The Communication Gap: Preoccupied with work and other responsibilities, parents reported a significant communication gap with their children. This lack of meaningful engagement could lead to children feeling neglected, misunderstood, and emotionally isolated, potentially manifesting in behavioural issues such as withdrawal or aggression (Kulkarni et al., 2024).

· The Over-Reliance on the Parental Unit: In the absence of readily available extended kin, the entire burden of emotional, financial, and practical support falls on one or two individuals. Kulkarni et al. (2024) note that this can lead to patterns of overprotection and over-pampering as parents, particularly mothers, attempt to compensate for the lack of a broader support network.

These findings illustrate a fundamental flaw in the isolated nuclear structure: it places an unsustainable burden on a minimal number of individuals. This stands in stark contrast to the distributed risk and shared responsibility inherent in social mothering systems. The nuclear model, as Sear (2024) points out, emerged from a specific socio-historical context and imposes a set of constraints that are evolutionarily novel and often psychologically taxing. The very challenges identified in nuclear family research—isolation, communication gaps, and parental burnout—can be interpreted as symptoms of a system operating without its evolutionarily expected support structure.

In response to these pressures, strengths-based research seeks to identify what allows some families to thrive despite such challenges. The Australian Family Strengths Research Project (Silberberg, 2001) is a seminal example. This project culminated in the Australian Family Strengths Template, which identifies eight key qualities of resilient families: Communication, Togetherness, Sharing Activities, Affection, Support, Acceptance, Commitment, and Resilience. Notably, these strengths are often cultivated and sustained through processes that extend beyond the nuclear unit. For instance, "Support" is explicitly defined as "assisting, encouraging, reassuring each other and looking out for each other" (Silberberg, 2001, p. 53), a quality that is inherently easier to maintain when the caregiving network is broad.

The project found that for single-parent and blended families, strengths like "Support from extended family and friends" and "Positive co-parenting arrangements" were vital, explicitly acknowledging the necessity of a social mothering network to fill the gaps left by the absent or reconfigured nuclear structure (Silberberg, 2001). This research shifts the focus from a deficit-based model, which pathologizes non-nuclear families, to a strengths-based perspective that validates the diverse ways in which care can be successfully organized.

3. The Evolutionary and Cross-Cultural Imperative for Social Mothering

The theoretical foundation for social mothering is rooted in the evolutionary concept of cooperative breeding. Humans are one of the few mammalian species where individuals other than the parents routinely provide significant care for offspring (Sear, 2024). This is not a cultural artifact but a biological adaptation that enabled our species' unique life history strategy: the birth of altricial, helpless infants followed by a long, resource-intensive period of childhood development (Sear, 2024; Hrdy, 2009).

The "Grandmother Hypothesis" provides a compelling explanation for this phenomenon and for the evolution of human longevity. It posits that post-reproductive women (grandmothers) enhance their genetic fitness by investing in their existing grandchildren, thereby increasing those children's chances of survival (Hawkes et al., 1998). This intergenerational support system allowed for shorter birth intervals and greater reproductive success for their own children. As cross-cultural research illustrates, from the Hadza of Tanzania to Inuit communities, grandmothers' knowledge, provisioning, and direct childcare have been directly linked to improved child survival outcomes, especially in challenging environments (Rashford, 2025; Sear, 2008).

This evolutionary perspective fundamentally reframes parenting from a dyadic (mother-child or parent-child) endeavor to a communal one. Sear (2024) emphasizes that human psychology is adapted to a system where the mother is "first among equals" in a network of carers. This cooperative breeding model is a human universal, though its specific form is ecologically and culturally variable (Sear, 2024). Social mothering is, therefore, the behavioral manifestation of this evolutionary history—a flexible, responsive system where investment in children is optimized across a network of kin and community members based on their availability and the child's needs.

A powerful contemporary example that operationalizes this evolutionary principle is found in the Minangkabau society of Indonesia. As detailed by Fatmariza et al. (2024), the Minangkabau are the world's largest matrilineal society, where kinship, lineage, and property are passed through the female line. The saparuk family—a corporate unit comprising four generations of matrilineal kin—serves as a highly structured and robust social mothering network. In this system, grandmothers (nenek), aunts, and other maternal female relatives play a crucial and expected role in child-rearing, creating a built-in support system that is particularly vital for single mothers. The research shows that Minangkabau single mothers, facing economic hardship and the burdens of solo parenting, rely heavily on this saparuk network for emotional sustenance, financial assistance, and practical childcare, enabling them to successfully educate their children and navigate life crises despite significant obstacles (Fatmariza et al., 2024). This matrilineal system acts as a formalized social security net, exemplifying how cultural institutions can codify and reinforce the principles of social mothering to foster remarkable resilience.

4. The Network of Care: Key Actors in Social Mothering

The social mothering network comprises several key actors whose roles fluidly adapt to cultural and ecological circumstances, as evidenced across the provided literature.

4.1. Grandmothers: The Arch-Allomothers

Grandmothers are arguably the most consistent and vital alloparents across human societies. Their role transcends mere babysitting; they are repositories of cultural knowledge, emotional anchors, and practical providers. Cross-culturally, grand-mothering takes diverse forms. In the Minangkabau saparuk, they are central figures of authority and care within the kinship structure (Fatmariza et al., 2024). In hunter-gatherer societies like the! Kung San, they enable mothers to forage by providing direct childcare, directly contributing to the family's caloric intake (Rashford, 2025). Even in modern, industrialized nations, as Kulkarni et al. (2024) found, grandparents play a "crucial role," providing emotional support and cultural education that

compensates for limited parental time. In an era of globalization, the phenomenon of the "Global Granny" has emerged, where grandmothers in countries of origin become primary caregivers for children whose parents work abroad, a testament to the enduring and adaptable resilience of this caregiving bond (Rashford, 2025).

4.2. The Saparuk and Extended Kin: Institutionalizing Support

The Minangkabau case study provides a clear model of how extended kin function as an institutionalized social mothering network.The saparuk is more than a family; it is a corporate group that shares property and collective responsibility for its members' welfare. This structure ensures that a child is never the sole responsibility of a single mother or even a nuclear pair. When a divorce occurs, the mother's family automatically steps in to help raise the children and cover educational and living expenses, directly mitigating the poverty and depression that often devastate single-parent households in nuclear-family-dominant societies (Fatmariza et al., 2024; Brown & Moran, 1997). This mirrors the findings of the Australian Family Strengths Project, where "Support from extended family" was a defining and consciously articulated strength for sole-parent families, highlighting a universal recognition of this need (Silberberg, 2001).

4.3. Siblings and Fathers: Flexible Roles within the Network

The roles of siblings and fathers within the social mothering network are highly variable,challenging the fixed roles assigned in the nuclear model. In the Minangkabau system, while fathers (mamak) have important roles in their clan's customary affairs and as mentors to their nephews, their direct economic responsibilities for their own biological children are often secondary to the support provided by the matrilineal saparuk (Fatmariza et al., 2024). This demonstrates the flexibility of the social mothering model, where "paternal" investment can be decoupled from the biological father and provided by the wider kin group, including uncles and grandfathers. Similarly, Sear (2024) critiques the nuclear family assumption of a universally invested, co-resident biological father, noting that paternal effort is influenced by factors like paternity certainty and local ecology. In some societies with "partible paternity," investment in children comes from multiple men. Furthermore, in many non-WEIRD societies, older siblings are crucial alloparents, providing peer support and teaching younger children essential social competencies (Kulkarni et al., 2024). However, as Sear (2014) notes, low fertility rates and the emphasis on formal education in WEIRD societies have largely eliminated this role for children, potentially depriving them of valuable caregiving experience and altering family dynamics.

5. Social Mothering and the Cultivation of Resilience

The synthesis of evolutionary theory, family strengths research, and cross-cultural case studies reveals that social mothering is not merely a caregiving arrangement but a primary mechanism for building resilience. The Australian Family Strengths Template explicitly identifies "Resilience" as the meta-quality that encompasses all others, defining it as "the ability to withstand and rebound from crisis and adversity" (Silberberg, 2001, p. 54).

This resilience is nurtured precisely through the processes enabled by a social mothering network.

· Fostering Communication and Togetherness: A network of caregivers provides more nodes for open communication and reinforces a powerful sense of belonging and shared identity. The Australian research found that this sense of "togetherness"—the "invisible glue" that bonds the family—was critical for weathering challenges (Silberberg, 2001, p. 53). In the Minangkabau context, this is embedded in the very structure of the saparuk and its shared residence in the Rumah Gadang (Fatmariza et al., 2024).

· Providing Practical and Emotional Support: The tangible support offered by alloparents is a direct buffer against adversity. The saparuk network provides financial aid and childcare, allowing single mothers to work and their children to access education (Fatmariza et al., 2024).

This mirrors the "Support" identified in the Australian template, which involves "assisting, encouraging, reassuring each other and looking out for each other" (Silberberg, 2001, p. 53). This support system directly prevents the kind of isolated struggle that leads to burnout in nuclear models.

· Enabling Adaptability: Social mothering is inherently flexible and responsive. As Sear (2024) notes, alloparenting is not a rigid script but a dynamic process that responds to the availability of helpers and the specific needs of the child and mother. This adaptability is a key component of resilience, allowing the family system to reconfigure itself in response to stress—such as divorce, illness, or economic hardship—rather than collapsing under pressure as an isolated nuclear unit might. The Minangkabau women's ability to navigate modern challenges while leveraging traditional kinship structures is a prime example of this adaptive resilience (Fatmariza et al., 2024).

CONCLUSION

The accumulated evidence from evolutionary anthropology, cross-cultural studies, and contemporary family strengths research presents a compelling case: the nuclear family, as an isolated and idealized unit, is a fragile construct ill-suited to the intensive demands of human childrearing. The pressures it places on parents and the communication gaps it fosters are not individual failures but systemic features of a model that deviates from our species' evolutionary norm. In contrast, the system of social mothering—the distributed, cooperative, and flexible care of children by a network of alloparents—emerges as the fundamental human strategy for survival, development, and resilience. From the evolutionary logic of the Grandmother Hypothesis to the institutionalized support of the Minangkabau saparuk and the identified strengths of Australian families, the message is consistent: it takes a village to raise a child.

Embracing this social mothering paradigm has profound implications for policy, practice, and societal perception. For policymakers, it argues for a radical shift away from policies that assume or enforce nuclear family self-sufficiency. Instead, support systems should recognize, facilitate, and bolster natural care networks. This includes:

· Creating immigration policies that support transnational caregiving arrangements.

· Designing workplace flexibility and parental leave policies that can be shared among kin, not just biological parents.

· Developing community programs and financial support that strengthen the capacity of grandparents and other kin to provide care.

· Moving away from deficit-based assessments of families and toward strengths-based approaches that identify and support existing social networks.

For practitioners in psychology, social work, and education, this perspective underscores the importance of moving beyond a nuclear-family-centric model of assessment and intervention. Rather than pathologizing single parents or non-nuclear families, practitioners can help clients identify, activate, and strengthen their own "social mothering" networks—be they biological kin, chosen family, or community connections.

Finally, on a societal level, normalizing the need for and use of support networks can reduce the stigma and immense stress placed on nuclear parents, particularly mothers. The future of effective family support and individual well-being lies not in reinforcing an isolating and historically anomalous ideal, but in fostering the resilient, adaptive, and deeply human practice of social mothering. To move beyond the nuclear family is not to abandon it, but to contextualize it within the broader, more sustainable, and evolutionarily-endorsed model of care that has always been our greatest strategy for survival.

REFERENCES

Brown, G. W., & Moran, P. M. (1997). Single mothers, poverty and depression. Psychological Medicine, 27(1), 21–33.

Fatmariza, Febriani, R., & Salleh, S. (2024). Resilience and Matriarchal Values: A Study of Women and Single Mothers in the Minangkabau Community. KnE Social Sciences, 252–264. https://doi.org/10.18502/kss.v9i23.16715

Hawkes, K., O'Connell, J. F., Jones, N. G. B., Alvarez, H., & Charnov, E. L. (1998). Grandmothering, menopause, and the evolution of human life histories. Proceedings of the National Academy of Sciences, 95(3), 1336–1339.

Hrdy, S. B. (2009). Mothers and others: The evolutionary origins of mutual understanding. Belknap Press of Harvard University Press.

Kulkarni, R., Sujatha, K., Sree, C. L., & Sneha, A. (2024). A Study On Understanding Child Behaviour and Their Psychology In Nuclear Families. Help: Journal of Community Service, 1(1).

Rashford, M. (2025). Cross-Cultural Perspectives on Grandmothering.

Sear, R. (2024). Beyond the Nuclear Family: An Evolutionary Perspective on Parenting. Current Opinion in Psychology.

Sear, R., & Mace, R. (2008). Who keeps children alive? A review of the effects of kin on child survival. Evolution and Human Behavior, 29(1), 1–18.

Silberberg, S. (2001). Searching for resilience. Family Matters, (58), 51–57.

ASSESSMENT OF EDUCATİON AND FLOOD VULNERABİLİTY AWARENESS İN DUTSE LOCAL GOVERNMENT: IMPLİCATİONS FOR EFFECTİVE FLOOD RİSK MANAGEMENT

Shehu, N. M.
Zakari, N.
Kabir I. A.
Shehu, A. U.
Department of Environmental Sciences
Federal University, Dutse Jigawa State, Nigeria.

Abstract
Flood vulnerability awareness is essential for effective disaster risk management, particularly in regions prone to flooding. This study assesses the level of education and awareness regarding flood vulnerability among residents of Dutse Local Government, Jigawa State, Nigeria. Utilizing surveys and interviews, the research evaluates knowledge levels, perceptions of flood risks, and community preparedness. The findings indicate a significant gap in awareness and education, which contributes to the community's vulnerability to flooding. Recommendations for enhancing education and awareness programs are provided, emphasizing the need for community engagement and sustainable practices to improve flood resilience.
Keywords
Flood vulnerability, Education, Awareness, Disaster Risk Management.

Introduction

Flooding is a persistent natural disaster in Nigeria, resulting in significant economic and social disruption, particularly in vulnerable communities. The National Emergency Management Agency (NEMA) has documented a rise in flood occurrences nationwide, with Jigawa State identified as one of the most impacted regions (NEMA, 2021). Understanding flood vulnerability awareness is essential for implementing effective disaster risk management strategies that enhance community resilience.

Education is essential for enhancing awareness and readiness about flood threats. Incorporating flood education into community development activities can greatly enhance individuals' comprehension of flood hazards, risks, and adaptive strategies. This study aims to assess the educational attainment and awareness of flood vulnerability among residents of Dutse Local Government. The results will elucidate current knowledge gaps and inform measures to enhance community readiness and resilience.

Literature Review

Understanding Flood Vulnerability

Flood vulnerability refers to the susceptibility of individuals, groups, or systems to the adverse impacts of floods, influenced by diverse environmental, social, and economic factors (Cutter et al., 2003). Vulnerability is not just defined by susceptibility to floods; it also includes sensitivity to effects and the ability to respond (Turner et al., 2003).

The literature underscores the significance of incorporating education and awareness into flood vulnerability assessments. Effective educational initiatives can enhance community awareness, enabling citizens to understand flood threats and adopt adaptive strategies (López-Marrero & Yarnal, 2010).

Education and Community Awareness

Education is a crucial element in promoting community awareness of flood dangers. Studies demonstrate that populations with elevated educational attainment are typically better equipped to cope with flood occurrences and exhibit enhanced resilience (Scolobig et al., 2015). Awareness campaigns that address flood threats, preparedness, and response techniques enhance community readiness and reduce vulnerability (Fischer et al., 2012).

In Nigeria, multiple initiatives aim to enhance flood awareness; however, challenges persist in effectively communicating risks and engaging communities (Adeyemo & Adekunle, 2020). Local governments and educational institutions play a crucial role in promoting flood education and increasing awareness among residents.

The Role of Local Governments

Local governments play a significant role in disaster risk management by implementing policies and initiatives that enhance community awareness and preparedness. Effective governance and community engagement are critical for successful flood risk reduction efforts (Tschakert et al. 2013). Local governments must prioritize education and awareness programs in order to empower communities and cultivate a resilient culture.

Methodology

Study Area

Dutse Local Government, the capital of Jigawa State in Nigeria, has become increasingly prone to flooding as a result of increased urbanization and inadequate infrastructure. The region's geographical characteristics, combined with climate change, have made it more susceptible to flooding.

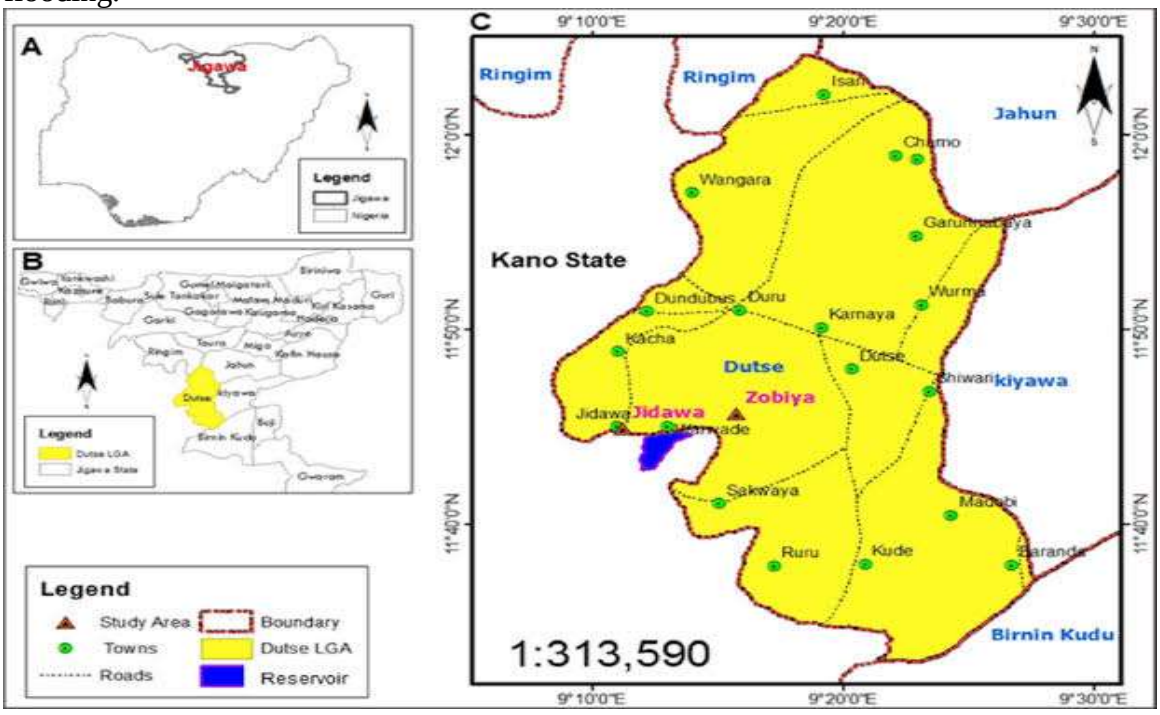

Fig.1. Source: Dept. of Environmental Science, F.U.D (2024).

Data Collection

Data were gathered utilizing a mixed-methods approach, integrating both quantitative and qualitative techniques. Surveys were conducted with 200 residents from diverse neighbourhoods in Dutse to evaluate their awareness of flood hazards, readiness strategies, and educational backgrounds. Comprehensive interviews were conducted with local government officials and community leaders to obtain insights into current flood awareness initiatives.

Sample and Sampling Population for the Focus Group Discussion (FGD)

A multistage sampling technique was adopted to select the participants for the F.G.D.

Stage 1 - Purposive sampling was used to select the three flood vulnerable areas in the study area based on the generated flood vulnerability model from this research in order to generate more information from the local community on their level of awareness, resilience and susceptibility; moreover, the acquired information was used to validate the research flood vulnerability model.

Stage 2 – Selection of houses: A systematic sampling method was adopted in the respective flood-vulnerable zones to select the houses in which household heads were interviewed. The houses in each flood zone were separately listed and numbered to create a sampling frame for the entire flood vulnerable zones in the study area.

In the selected houses, all the household heads were identified, and those who met the criteria for the interview were recruited into the study. In cases where there were multiple household heads in a compound, a simple random sampling through balloting was applied to select the needed respondent for the F.D.G.

Finally, about 60 household heads aged 30 years and above were identified and have been living in those areas for at least 10 years, as they are more experienced and can provide more information on the history of flood events in their local areas, as well as the frequency of flood occurrences.

Moreover, to ascertain the validity and reliability of the data collected, an interview guide was used during the FGD. The guide was designed by the researcher and was pretested in the Isari and Sakwaya communities.

A total of six focus group discussions (FGDs) were conducted in the three different flood vulnerable zones of the study area; i.e. two FGDs for each zone, with each group consisting of 8 - 10 participants (i.e about 60 participants in all the flood vulnerable zones) between the period of September and November, 2022.

Each session lasted approximately 50-60 minutes, and the discussion was conducted in Hausa, as the natives were more familiar with their local language.

Table 1. Focus Group Discussion,s location and Participants

Location 1 (FGD 1)	**Participants**
Yelwawa	P1 (Participant 1)
Jigawa tsada	P2 (Participant 2)
Sakwaya	P3 (Participant 3)
Location 2 (FGD 2)	
Madobi	P4 (Participant 4)
Abaya	P5 (Participant 5)
Dutse Airport	P6 (Participant 6)
Dundubus	P7 (Participant 7)
Gurum	P8 (Participant 8)
Location 3 (FGD 3)	
Isari	P9 (Participant 9)
Wangara	P10 (Participant 10)

Source: Author, (2023)

Results

Demographic Characteristics

The survey respondents comprised a diverse group in terms of age, gender, and education levels. Approximately 60% of respondents were between 18 and 35 years old, with a fairly even gender distribution. The majority (70%) had completed secondary education, while 15% had tertiary education.

Awareness of Flood Risks

The results indicated a low level of awareness regarding flood risks among residents. Only 35% of respondents could correctly identify flood-prone areas in Dutse, and 40% were unaware of the main causes of flooding in their communities, attributing them to acts of God. Awareness of local flood response mechanisms was equally low, with only 30% of respondents being familiar with the emergency contacts provided by local authorities, as well as the evacuation plans.

Education and Preparedness

Respondents with higher levels of education exhibited greater awareness of flood risks and preparedness measures. Among those with tertiary education, 65% reported having emergency kits and evacuation plans, compared to only 25% among respondents with secondary education. This disparity highlights the importance of educational attainment in enhancing flood preparedness.

Community Engagement and Local Initiatives

Interviews with local government officials revealed limited community engagement in flood awareness initiatives. While some educational programs had been implemented, the majority were not well-publicized or accessible to all community members. Officials acknowledged the need for more comprehensive awareness campaigns and greater involvement of educational institutions in disseminating flood-related information.

Discussion

The findings of this study align with existing literature on the importance of education and awareness in flood vulnerability. The low levels of awareness regarding flood risks among residents of Dutse indicate a significant gap that must be addressed to enhance community resilience (Scolobig et al., 2015). The role of education in improving awareness and preparedness is well-documented, emphasizing the need for targeted educational programs (Fischer et al., 2012).

Local governments must prioritize flood education as part of their disaster risk management strategies. Effective governance, coupled with community engagement, is essential for mobilizing residents and fostering a culture of preparedness (Tschakert et al., 2013). Additionally, partnerships between local authorities and educational institutions can enhance outreach efforts and ensure that flood-related information reaches all segments of the community.

Conclusion

This study highlights the critical need for improved education and awareness regarding flood vulnerability in Dutse Local Government. The findings reveal significant gaps in knowledge and preparedness among residents, highlighting the need for targeted educational initiatives. By enhancing community awareness and fostering partnerships, local authorities can empower residents to better prepare for and respond to flood risks, ultimately contributing to a more resilient community.

Recommendations

To improve flood vulnerability awareness in Dutse, the following recommendations are proposed:

1. **Enhanced Education Programs**: Local governments should develop and implement comprehensive educational programs focusing on flood risks, preparedness, and response strategies. These programs should be tailored to meet the diverse educational needs and community requirements.
2. **Community Awareness Campaigns**: Public awareness campaigns utilizing various media platforms should be established to disseminate information about flood risks and local response mechanisms. Engaging local leaders and organizations can enhance outreach efforts.

3. **Strengthening Local Partnerships**: Collaboration between local governments, educational institutions, and non-governmental organizations (NGOs) is crucial for creating effective flood awareness initiatives. These partnerships can leverage resources and expertise to improve community engagement.
4. **Regular Training and Drills**: Conducting regular training sessions and evacuation drills can enhance community preparedness and ensure that residents are familiar with response procedures during flood events.

References

Adeyemo, A. A., & Adekunle, A. O. (2020). Awareness and Preparedness of Rural Communities to Flood Disasters in Nigeria. *International Journal of Disaster Risk Reduction*, 51, 101758.

Cutter, S. L., Boruff, B. J., & Shirley, W. L. (2003). Social Vulnerability to Environmental Hazards. *Social Science Quarterly*, 84(2), 242-261.

Fischer, M. M., Dandois, J. P., & Reitsma, R. (2012). Assessing Community Awareness and Preparedness for Flooding in an Urban Environment. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 9(9), 3264-3283.

López-Marrero, T., & Yarnal, B. (2010). Integrating Knowledge and Action in Community-Based Disaster Risk Management: A Case Study of Puerto Rico. *International Journal of Disaster Risk Science*, 1(1), 23-32.

NEMA. (2021). Annual Report on Disaster Management in Nigeria. National Emergency Management Agency, Nigeria.

Norris, F. H., Stevens, S. P., Pfefferbaum, B., Wyche, K. F., & Pfefferbaum, R. L. (2008). Community Resilience as a Metaphor, Theory, Set of Capacities, and Strategy for Disaster Readiness. *American Journal of Community Psychology*, 41(1-2), 127- 150.

Scolobig, A., Fuchs, S., & Hovden, J. (2015). The Role of Social Capital in Flood Risk Management: A Case Study from Austria. *Natural Hazards*, 77(2), 1165-1185.

Tschakert, P., Stigter, E., & van der Veen, A. (2013). Climate Change and Land Use in Africa: A Policy Perspective. *Environmental Science & Policy*, 33, 271-277.

Turner, B. L., Kasperson, R. E., Matson, P. A., et al. (2003). A Framework for Vulnerability Analysis in Sustainability Science. *Proceedings of the National Academy of Sciences of the United States of America*, 100(14), 8074-8079.

METAFOR TEORİLERİ IV

Arif Ozan ALTUN
Necmettin Erbakan University, Social and Humanitarian Sciences, Department of Linguistics, 42090, Meram/KONYA
ORCID ID: 0000-0002-0901-5247
Doç. Dr. Mehmet Akif DUMAN
Necmettin Erbakan University, Social and Humanitarian Sciences, Department of Linguistics, 42090, Meram/KONYA
ORCID ID: 0000-0002-5633-8268

ÖZET
Metafor teorilerinin bir tasnifi denemesi olarak ortaya çıkan dört bölümlük çalışmamızın son bölümü olan Metafor Teorileri IV, metaforun ontolojik ve edim esaslı teorilerini kategorize etmektedir ve çalışmamızın genel sonucunun ele alındığı parçası olarak düşünülmelidir.
Daha önceki metafor teorileri soruşturmasının en derin noktasında, ontolojik ve orijinatif teoriler yer alır. Bu yaklaşımlar, metaforun bilgi ve dilden *önce*, varlık ve deneyim düzeyinde başladığını öne sürer. Vico'nun poetik bilgeliği, metaforu kaostan bir dünya var etme eylemi olarak tanımlar. Öte yandan, Merleau-Ponty onu bedenin söz öncesi algısal bir fenomeni olarak konumlandırırken, Heidegger ve Derrida (ve dolaylı olarak Rousseau) ise onun *varlık* (Alm. Sein) ve duygu ile olan kaçınılmaz ontolojik bağını tartışır.
Son olarak, edim esaslı teoriler, bu yapısal ve ontolojik gücün gündelik hayatta nasıl eyleme döküldüğünü inceler. Austin'i takiben metafor, bir şeyi söylemek değil, bir şeyi yapmaktır. O, Cohen'in belirttiği gibi bir yakınlık inşa eden veya Tirrell'in gösterdiği gibi anlamı genişleten performatif bir edimdir.
Bu son iki eksen ile metaforun var oluşsal perspektifi ile metaforun ne gibi bir var oluşsal eylem içerisinde bulunduğu ve edimsel temellerinin göz önüne alınması ile metaforun performativitesinin nasıl bir sistem içerisinde düşünürler tarafından incelendiği gözler önüne serilecektir.
Anahtar kelimeler: Metafor, dilbilim, felsefe, ontoloji, göstergebilim, semiyotik

METAPHOR THEORİES IV

ABSTRACT
Emerging as a taxonomical attempt of theories of metaphor in literature, the general work of Theories of Metaphor I-II-III (2025) will conclude here within Theories of Metaphor IV. This work includes the ontological and performative theories of metaphor in literature and should be seen as a general conclusion to the four-part work mentioned.
The deepest point of the metaphorical inquiries lies the ontological and originative theories of metaphor. These approaches place metaphor *before* language and posit that the metaphorical understanding begins on the level of being and experience. Vico's poetic wisdom describes the metaphor as a creative force that shapes the world within chaos. Merleau-Ponty, on the other hand, places metaphor within the domain of perceptive phenomenon that emerges before word. Also, Heidegger and Derrida (indirectly Rousseau) argue the inevitable bond among *being* (Ger. Sein), emotion and metaphor.
Last part of the study is the performative theories of metaphor. In this category, the actual and everyday life is analyzed within the act of metaphor, using the structural and ontological nature of it. Following Austin, metaphor is not *saying* but *doing*. Metaphor is a performative act that reinforces a contiguity as Cohen claimed or expands the meaning within anaphors as Tirrell posited.

These last two axes of metaphor theories will declare how metaphor contributes to the creation of being and, considering the performative foundations of metaphor, how it is analyzed with the general understanding of performation.
Key words: Metaphor, linguistics, philosophy, ontology, semiotics, semiology

1. GİRİŞ

Metafor tartışmalarının en derin boyutlarından birisi de ontolojik sahada gerçekleşmektedir. İlk tanımlanmasından bu yana metaforun önemli dilbilimsel ve felsefi değişimler geçirdiği fikrinden yola çıkarak önce çevresel retorik sistem içerisinde ele alınan, farklı pencerelerden geçtikten sonra en son bilişin içerisinde temel bir yapıtaşı olarak ele alınan metaforik yapı, XX. yüzyılın başlarından itibaren daha somut deliller incelenerek teorik bir paradigma değişimi geçirmiştir. Bilişsel açılımlardan sonra farklı düşüncelerin toplandığı, dilbilimsel araştırmaların çok daha ötesinde, bilişin kendisinde, kültürlerin kalbinde ve hatta bilimsel modellemenin temelinde aranan metafor olgusu, teorik alanın genişlemesiyle sistematik bir tasnife ihtiyaç duymaktadır. Bu dört aşamalı çalışmamızın son bölümü olan Metafor Teorileri IV ile geleneksel sahada analoji ve yerine ikame gibi teorilerden modern etkileşimci ve bilişsel teorilere erişiminin ve hatta felsefi metafor modellemelerinden semantik yapılandırmalı paradigmalara kadar olan geniş bir sahada çalışma olanağı geliştirilmiştir.

Metafor Teorileri IV adlı bu çalışmada metaforun önemli kategorilerinden biri olan ontolojik ve orijinatif metafor teorileri ile edim esaslı metafor teorileri ele alınacaktır. Ontolojik açıdan metaforun yeri düşünüldüğünde, dilin öncesinde metaforun nasıl ortaya çıkmış olabileceği sorununa eğilirken, özellikle gerçekliğin ve yaşam sistemlerinin yapılandırılmasında temel bir yapı taşı olarak nasıl bir rol aldığı soruları incelenmelidir. Bunun ötesinde, edim esaslı teoriler de metaforun sosyal ve dilbilimsel bir *eylem* olarak nasıl işleyebileceği üzerine bir görüştür ki metaforun bir *söylem* olarak değil bir *eylem* olarak görünümünü incelemektedir.

Bu çalışma, yukarıda bahsedildiği üzere, dört parçadan oluşan genel bir metafor tasnifi çalışmasının son bölümünü oluşturmaktadır. Bu son araştırmada, metaforun temel olan son iki kategorisi, yani metaforun söz öncesi dönemde gerçeklik kurucu özelliğini inceleyen ontolojik ve orijinatif teoriler ile edimsel perspektifte metaforun görünümünü gözler önüne seren performatif teorileri içermektedir. Bu iki ayrı kutbun incelenmesi ile bu çalışma, geniş anlamda metaforun yapısal ve bilişsel özelliklerinden daha derindeki var oluşsal ve işlevsel köklerini de analiz etmeyi amaçlar.

Bu sentezi gerçekleştirebilmek adına burada ilk analiz edilen kategori ontolojik ve orijinatif teorilerdir. Bu bölümde Giambattista Vico'nun (1744/1984) *poetik bilgelik* üzerine düşünceleri ile birlikte metaforun ilkel kaos üzerine nasıl insan düzenini koyduğu açıklanmıştır. Sonrasında Maurice Merleau-Ponty (1945/2012) ile fenomenolojik perspektiften metaforik yapı incelenerek söz öncesi bedenleşmiş bilişin algısı içerisinde nasıl konumlandırıldığı incelenmiştir. Tartışma buradan metafor, duygu ve dilin başlangıcı üzerine olan karmaşık bir postülat sisteminin içerisine ilerlemekte ve burada da Jean Jacques Rousseau (1781/1990) ve Jacques Derrida (1974) tarafından ortaya atılan fikirler sunulmaktadır. Son olarak Martin Heidegger'in (1927/1962) varlıksal metaforun yanıltıcılığı üzerine düşünceleri, bu bölüm içerisinde ele alınmaktadır.

Öte yandan, ikincil eksen olarak edimsel teoriler ele alınmaktadır ki burada metaforun kurucu gücü dilbilimsel pratiklerle sınanır. Semantik alan teorisinin Walter Porzig (1950) ve Eugenio Coseriu (1958/1974) tarafından edimsel bir biçimde ele alınması ile birlikte metaforun kavramsal bir alan içerisindeki etkileşimleri açıklanırken bu kategorinin çekirdeğini oluşturan teori, J. L. Austin'in (1962) dil-eylem teorisidir. Bu teorinin içerisinde metafor güçlü bir *illokasyonel* ve *perlokasyonel* eylem olarak görülmektedir. Bu çerçeve sonrasında Ted Cohen'in (1978) metaforun yakınlık kurucu bir mekanizma olduğu tezi ile güçlendirilmiş ve sonrasında da Lynne Tirrell'in (1991) gönderimsel (anaforik) metafor sistemi ile diskur

içerisinde metaforun nasıl anlaşıldığı ve ilerlediği yönündeki tartışmasıyla genişletilmiştir. Sonuç olarak metaforun bu çalışma özelindeki kategorilerinde dünyalar kuruculuğu ve insan eyleminin sonucu olarak görünümü ele alınmış ve dört parçalı çalışma böylelikle sonlandırılmıştır.

2. ARAŞTIRMA VE BULGULAR

Bu araştırma, daha önceki çalışmalar (bkz. Metafor Teorileri I-II-III, 2025) ile aynı tematik analiz yöntemini kullanmaktadır. Diğer çalışmalardaki sınırlılıklar bu çalışma için de geçerlidir ve genel itibariyle eserlerin seçimi de bu sınırlılıklar ile şekillendirilmiştir.

2.1. Ontolojik ve Orijinatif Teoriler

Varlığın ve Var Oluşun Temeli Olarak Metafor

Bu grup, metaforu soyut dil oyunundan çıkarıp, bedensel algı, duygu ve fenomenolojik deneyimle iç içe bir süreç olarak tanımlar. Ortak özellik, metaforun söz öncesi, ertelenen anlam dolaşımıyla duygusal ve algısal ilişkileri yeniden düzenlemesidir. Vico, kaosu düzenleyen ve *insanın varlığı*nı başlatan metaforu ortaya koyarken, Heidegger, metaforik ifadenin varlığın gerçekliğini unutturmasından bahseder. Rousseau ve Derrida'nın duygu önceliği ile Merleau-Ponty'nin fenomenolojisi örtüşür; metafor, bilinç ve dünyanın etkileşiminde yaşanır.

2.1.1. Giambattista Vico (1668 - 1744) – Onto-epistemolojik Metaforik Yapı

Verum et factum convertuntur ilkesi ile birlikte Vico'nun genel metafor sistemi düşünülebilir; bu kuramın içerisindeki metaforun başlangıcı, soyutlama orijininden bağımsız olarak bir var etme eylemidir. Vico'nun savunduğu insanın yalnızca kendi yarattığını bilebilmesi koşulundan hareketle epistemolojik temele sahip olan bu metaforik sistem, aynı zamanda varoluşsal kuruculuk yönünden de ontolojik bir temele sahiptir.

Giambattista Vico'nun metafor anlayışı, *onto-epistemolojik metaforik yapı* olarak kavramsallaştırılabilir; zira Vico için metafor, dilsel bir süsleme (retorik) değil, bizzat insan bilincinin, kültürünün ve toplumsal dünyanın *kurucu* eylemidir. Vico, *Yeni Bilim* (İta. Scienza Nuova) adlı başyapıtında, felsefesinin temeline *verum et factum convertuntur* (hakikat ile yapılan şey özdeştir) ilkesini koyar; buna göre insan, ancak kendi *yaptığı* veya *yarattığı* şeyi tam olarak bilebilir (Vico, 1744/1984, para. 331, 349). Bu ontolojik ilke, metaforun rolünü belirlemektedir; Vico'ya göre, medeniyetin başlangıcındaki ilk insanlar (devler veya *bestioni*), soyutlama yeteneğine sahip mantıksal varlıklar değildir; onlar dünyayı güçlü duyuları ve korkularıyla, yani *poetik bilgelik* (İta. sapienza poetica) adı verilen bir *imgelem* (İta. fantasia) gücüyle kavrar. Bu ilkel bilinç için metafor, zamanında iki ayrı şey arasında kurulan bilinçli bir *benzetme* değil, birincil bir *özdeşleştirme* ve *var etme* eylemidir. Vico'nun (1744/1984) sunduğu klasik örnekte, bu devler gök gürültüsünü duyduklarında, bunu *öfkeli bir varlık gibi* algılamamışlar; gök gürültüsünü, gökyüzünde yaşayan devasa, öfkeli bir bedenin (tanrı Jove/Jüpiter) sesi ve varlığı *olarak* deneyimlemişlerdir (para. 377). Bu metaforik eylem, yani Jove'u adlandırma ve ona bir beden atfetme anı, *ontolojik* bir eylemdir: Kaotik, korkutucu ve anlamsız doğa (Vico'nun deyimiyle *silva*, orman), ilk kez insanileştirilmiş bir anlama, yani bir tanrıya ve bir düzene kavuşmuştur. Böylece metafor, dünyayı *yaratmanın* aracı olagelmiştir.

Vico bu ilkel metaforlara *imgelemsel evrenseller* (İta. universali fantastici) adını verir; Jove, soyut *tanrı* veya *güç* kavramının bir örneği değil, bu kavramların somut, bedensel ve imgesel olarak *var edildiği* ilk formdur (Vico, 1984, para. 381). Dolayısıyla Vico'nun sisteminde metafor, önceden var olan bir dünyayı bilme aracı (epistemoloji) değil, bizzat insanileştirilmiş bir dünyanın, mitin, dilin ve hakikatin *yaratılma* anıdır (ontoloji).

2.1.2. Jean Jacques Rousseau (1712 – 1778) ve Jacques Derrida (1930 – 2004) – Metaforun Duygu-sal Kökleri

Metaforun duygu teorisi, Rousseau'ya göre dilin ilk biçiminde duygunun mantıktan önce geldiğini ve metaforun ifadenin temel aracı olduğunu öne sürer. Derrida ise bu görüşü genişleterek, metaforik dilin duygusal başlangıcının her zaman ertelenen ve sürekli kaydırılan

bir anlam süreci olduğunu belirtir; duygular metaforun içinde dolaşır ve anlamı sürekli ertelemektedir.

Metaforun duygu teorisi Jean Jacques Rousseau'nun *Essai sur l'origine des langues* (1781) adlı eserine kadar izlenebilmektedir: bu eserde Rousseau duygunun mantıktan önce geldiğini söylemektedir ve dilin doğuşunda da bu durum önemli bir rol oynamaktadır. Rousseau'ya göre dilin ilk başlangıcı figüratiftir, tutkuludur ve müzikseldir; bu aşamada mantık ve betimlemelere yer yoktur. Metafor, böylelikle konuşmanın süslenmesi için kullanılan bir şey değil, ifadenin en temel biçimlerinden birisidir ve duygunun dilsel hale gelmiş şeklini yansıtmaktadır (Rousseau, 1781/1990, s. 13).

Rousseau'nun çerçevesi dilin metaforik fonksiyonunu yapısal olarak ele alır; metafor herhangi bir şekilde başka bir şeyden *doğmaz.* Böylelikle vahşi insanlar tarafından üretilen ilk dildeki duygusal vurgular, sesi ve ritmi anlama şekillendirmek için kullanılmıştır. Bu *şiirsel başlangıç* her sözcüğün ilk başta metaforik olduğu anlamını taşımaktadır: bu durum, yakınlık ilişkilerindeki deneyimlerin sembolik bir yoğunlaşması olarak değerlendirilebilir. Sonradan gelişen literal (ya da mantıksal) dil ise Rousseau'nun görüşüne göre tutkunun ve konuşmanın ifadesel birliğinin bir dejenerasyonudur (Rousseau, 1781/1990, ss. 38-42). Böylelikle metafor, Rousseau özelinde, Aristoteles'in mantıksal analojik eyleminden ziyade duygusal bir boşalmadır ve bedenin yakınlık göstergeleri ilk metaforlara dönüşmüştür.

Öte yandan Derrida, *Of Grammatology* (1967) ve *White mythology: Metaphor in the text of philosophy* (1972) adlı eserlerinde Rousseau'nun bu teorisini varlığın metafiziği konusunda yeniden ele almaktadır. Derrida Rousseau'nun *dilin başlangıcı* nosyonunun kendisini bir başlangıç metaforu olarak görür; bu mit figüratif anlamını kendi içinde saklamaktadır. İlk konuşmanın (ya da dilin) duygusal başlangıcı aslında hiç var olmamıştır; her zaman diğer işaretler kendiliğinden vardır. Böylece, başlangıç olarak izlenmesi gereken şey dil değil, duygulardır ki bu da Derrida'nın ortaya attığı *différance* kavramının bir etkisidir, anlam varlığı her zaman erteler ve yerinden eder (Derrida, 1974a, ss. 180-185). Böylelikle duygunun ortaya çıkışı metaforik yerine koymalarla izlenebilir fakat tamamen ele geçirilemez.

Ancak Derrida Rousseau'nun duygu ve metaforun birlikte var olması konusundaki görüşlerini destekler gibi görünmektedir. Her işaretleme adımı, her metaforik ifade aslında bir duygusal etki üzerinden ilerler; bir yakınlık uzaklık oyunu içerisinde duygunun ifade edildiği ya da saklandığı durumların salındığı bir sistem olarak görülebilir. *White Mythology* adlı eserinde Derrida özellikle bütün Batı metafiziğinin *beyaz bir mitoloji* olduğunu belirtmektedir: kavramların sisteminin orijini metafordur ama bu sistemin metaforik ömrü dolmuştur. Yani duygulara bir "beyazlatma" işlemi uygulanmıştır ve dilin duygusal rengi felsefe tarafından beyazlatılmıştır (Derrida, 1974b).

Rousseau ve Derrida'nın bu postülatlarından yola çıkarak, metaforik ifadenin duygu teorisi özelinde hem dilin başlangıcı hem de bir semptomu olduğu söylenebilir: bu durum hem hislerin nasıl ifadelere yol açtığını ve bu ifadelerin de hislerden bizi nasıl uzaklaştırdığını anlatmak için önemlidir. Yani, duygular metaforun dışında yer almazlar, metaforun içinde sürekli dolaşımdadırlar ve anlamı sonsuza kadar ertelemektedirler (bkz. Duman, 2019, ss.333-337).

2.1.3. Maurice Merleau-Ponty (1908 – 1961) – Algının Fenomenolojisi

Merleau-Ponty'ye göre metafor, dilin ötesinde bedenin ve algının yeniden düzenlenmesidir; anlam, görünür ve görünmeyen alanlar arasında, söz öncesi deneyimlerde oluşur. Operatif kasıtlılık ile bilinç, dünyayla algısal bir etkileşim içinde metaforik eylemi gerçekleştirir; metafor temsilden ziyade *yaşanan bir ilişki*dir.

Maurice Merleau-Ponty'nin fenomenoloji iddiası metaforun bedensel ve algısal bir olgu olduğu konusunda önemli bir felsefi temel sunmaktadır. Merleau-Ponty, metaforu dilbilimsel sapma olarak görmekten ziyade onu bedenin, dilin ve dünyanın karşılıklı ilişkiye girdiği algısal bir yeniden düzenleme eylemi olarak düşünür. Metafor yalnızca konuşulmaz, algının bedeninde yaşanmaktadır.

Phenomenology of Perception (1945) adlı eserinde Merleau-Ponty, bütün anlam sisteminin beden ve dünyanın ilişkisi üzerinden şekillendiğini öne sürmektedir. İnsan algısı deneyimi şekillendiren aktif bir uyarı sistemidir ve dil de bu yapılandırma eylemini genişletir. Kullanılan her metafor da bedenin hareket ve duyularının anlam oluşturma jestini harekete geçirmektedir (Merleau-Ponty, 1945/2012, ss. 203-207). Örneğin bir şair "Gökyüzü ağır." dediğinde bu ağırlık aslında soyut bir kavram değil, hissedilen ve duyumsanan bedensel bir ilişkidir ki bu basınç, yerçekimi ya da nemden kaynaklanıyor olabilir ve bu ilişki dilbilimsel bir forma dökülmüştür.

Ontolojik anlamda, metaforun başlangıcı aslında ilksel gösterge eylemine denktir. Bedenin dünya ile olan ilişkisi zaten metaforiktir ve anlamın transferi heterojen iki farklı alanda (görünen ve görünmeyen, öznel ve nesnel) gerçekleşmektedir. Yani, her görme eylemi aslında bir *öyle görme* eylemidir ki bu da gerçekliğin dil öncesi bir zamanda metaforikleşmiş halidir. Böylelikle, metafor dilin içerisinde değil, dil algının söz öncesi metaforik yapısından doğmuştur (Merleau-Ponty, 1945/2012, ss. 203-205). Metafor Merleau-Ponty'e göre böylelikle dilin başlangıcının ve daha da öncesinde insan algısının önemli bir parçası olarak yer alır.

Metafor fenomenolojik anlamda kasti bir eylemdir: bilincin, literal anlamın ötesine geçebilmek ve varlığın fazlalığını ortaya çıkarmak için gerçekleştirilen bir harekettir. Merleau-Ponty bu duruma bilincin dünyasını şekillendirdiği bir aktivite olarak *operatif kasıtlılık* (İng. operative intentionality) adını vermektedir. Bu olgu, kavramsal düşünceden önce bedenin işlemesi için canlı olan kasıta işaret eder. Bu yolla bilinç algısal düzeyde dünya ile hali hazırda iç içedir; sözcükler, mantık veya düşüncelerden çok daha önce bilinç zaten dünyanın içerisinde bu kasıtla vardır (Merleau-Ponty, 1945/2012, s. 16). Sonuç olarak, metaforun bu operatif doğası, algıdan doğmakta, sözden çok daha önce de varlığını korumaktadır. Rasyonalite ve dilsel olgulardan önceki operatif kasıtlılık sahasında metafor, kurulan bir analoji değil, bedenin düşünce öncesi deneyimlerine dayanan bir manifestosu olarak düşünülmektedir. Kısaca metafor temsîlî değildir: bir ilişkiyi tarif etmez, onu yaşar.

2.1.4. Martin Heidegger (1889 – 1976) – Metaforun Ontolojik Sınırları

Heidegger, metaforu yanıltıcı bir sistem üzerine kurar ve metaforik taşımanın gerçekliğini sorgular. Ona göre metaforun fiziksel özelliklerinin dışında metaforik ifadenin içeriği metafiziği de içeren bir özü yakalamak üzere kurulmuştur ancak bu öz gerçekten var olanın ontolojik farkını göstermek için ortaya çıktığından *arlık*'ın unutulmasına sebep olmaktadır.

Martin Heidegger'in metafor anlayışı, doğrudan *varlık sorusu* (Alm. Seinsfrage) ve *varlık* (Alm. Sein) ile *var olanlar* (Alm. Seiendes) arasındaki *ontolojik fark* üzerine kurulu felsefesiyle iç içedir. Heidegger, geleneksel metafora (Yunanca *meta-pherein*, bir şeyi başka bir yere *taşımak* veya *aktarmak*) kökten bir eleştiri yöneltir. Ona göre, Platon'dan Nietzsche'ye kadar tüm Batı metafizik tarihi, *varlık*'ı anlamak için varolanlar dünyasından kavramlar *taşıyan* bu metaforik jestin tarihidir. Metafizik, varlığı *idea*, *substans*, *enerji* veya *irade* olarak tanımladığında, onu en yüce *var olan* şeklinde sabitler. Oysa Heidegger'in temel tezi, "Varlık bir var olan değildir" (Heidegger, 1947/1998, s. 250-252). Bu nedenle, bir var olandan (örneğin *ışık*) yola çıkarak *varlık*'ı ("Varlık ışıktır") tanımlamaya çalışan her metafor, *varlık'ın kendisi*ni değil, onun bir var olan içindeki tezahürünü yakalar ve böylece *varlık'ın unutulması*na (Alm. Seinsvergessenheit) hizmet eder.

Bu eleştiri, *Varlık ve Zaman* (1962) eserindeki varoluşsal analitiklerle de desteklenir. Geleneksel metafizik metaforlar, *dünyayı el altında olmayan* ya da *hazır bulunan* (Alm. Vorhanden) nesneler bütünü olarak gören teorik bir bakış açısından türetilir. Örneğin, "Varlık, dünyanın *temelidir*" metaforu, varlık'ı statik, gözlemlenebilir, *Vorhanden* bir nesne (fiziksel bir zemin) gibi ele alır. Heidegger için bu, varlık'la olan otantik ilişkiyi kaçırır. Otantik ilişki, *Dasein*'ın (insanın orada-varlığı) dünyayla *el altında olan* (Alm. Zuhanden), yani pratik, angaje ve kaygılı bir ilişki kurduğu *dünya içinde var olma* (Alm. In-der-Welt-sein) kipinde açığa çıkar

(Heidegger, 1927/1962, s. 95-102). Bu *metafizik* metaforlar, varlık'ı *Dasein*'ın varoluşsal deneyiminden koparıp onu bir *nesne*ye dönüştürdükleri için ontolojik olarak yanıltıcıdır.
Bununla birlikte, Heidegger dilin kendisini reddetmez; aksine, varlık'ın *hakikatini* (Yun. aletheia, örtünün kalkması) ifşa edebilecek otantik bir dil arayışındadır. Paul Ricœur'nün (1977) de belirttiği gibi, Heidegger metafiziğin *ölü* metaforlarını kınarken, varlık'ın *kendini-ifşa ettiği* (açığa vurduğu) *poetik* veya *otantik* dili kullanır (s. 280-281). Heidegger'in ünlü "Dil, varlık'ın evidir" (Alm. *das Haus des Seins*) ifadesi bu durumu örnekler. Bu geleneksel bir *meta-pherein* (taşıma) değildir; yani varlık, bir eve *benzetilmez* (Heidegger,1947/1998, s. 239). Bunun aksine bu ifade, dili (özellikle şiirsel dili, Alm. Dichtung), varlık'ın *ikamet ettiği* veya *temellük ettiği* (Alm. Ereignis) ve *kendini gösterdiği* yer ya da *açıklık* (Alm. Lichtung) olarak kurar. Dolayısıyla, Vico'nun dünyayı *kuran* metaforunun aksine, Heidegger için ontolojik dilin görevi, varlık'ı var olanlara *taşıyarak* onu gizleyen metafizik metaforları *aşmak* ve varlık'ın *kendi* sesine bir *ev* olmaktır (bkz. Duman, 2019, ss.337-339).

2.2. Edim Esaslı Teoriler

Edimin Temelindeki Metaforik Yapılar

Bu teoriler, metaforu semantik alan kaymaları, anaforik zincirler veya performatif edimler olarak ele alır; anlamı paragraf düzeyinde veya konuşma eylemiyle genişletir. Ortak özellik, metaforun karşılaştırmadan bağımsız, bağlamsal ve aktif bir sistem olmasıdır. Porzig ve Coseriu'nun alan etkileşimi, Tirrell'in anaforu ve Austin ve Cohen'in dil-eylemleri (söz edim) bu çizgide birleşir.

2.2.1. Walter Porzig (1895 – 1961) ve Eugenio Coseriu (1921-2002) – Alan Teorisi

Porzig ve Coseriu'ya göre metafor, sözcüklerin değil, semantik alanların etkileşimiyle oluşur. Bir sözcük metaforik kullanımda bir alandan diğerine kayar; örneğin "deniz" doğal alandan duygusal alana geçerek "hüzün"le ilişkilendirilir. Metafor, bu alan kaymaları sayesinde yeni anlam ve ilişkiler üretir.
Walter Porzig ve Eugenio Coseriu metaforun bir semantik alan teorisi ile ele alınması gerektiğini savunan iki dilbilimcidir. Bu alan teorisi, sözcüklerin bireysel anlamlarından çok onların oluşturduğu dinamik bir ilişki ağına işaret etmektedir. Porzig'in kaleme aldığı *Das Wunder der Sprache* (Dil denen mucize) (1950) adlı eserde *sözcük alanları* (Alm. Wortfeld) üzerine kurulan bir kuram bulunur. Bu kuramın postülatlarından birisi her sözcüğün anlamının kendi semantik alanındaki pozisyona bağlı olarak değiştiğidir; bu semantik alanlar karşıtlık, benzerlik ya da ilişki ile tanımlanan farklı bağıntıların sözcükler arasında oluşturduğu bir ağ gibi davranmaktadır (Porzig, 1950//1982, ss. 114-118). Coseriu da *Synchronie, Diachronie und Geschichte* (Eşzamanlılık, artzamanlılık ve tarih) (1958) adlı eserinde sözcüklerin bütüne olan ilişkilerinden anlamsal olarak değerler aldığını belirtmiştir ki bu da dili birbirleriyle ilişkili olan değerler yapı sistemi olarak değerlendirmemize olanak sağlamaktadır (Coseriu, 1958/1974, ss. 74-77). Bu noktada metaforun bu alan teorisi içerisindeki yeri de incelemeye değerdir.
Metaforun bu alan etkileşimlerinden biri olarak görev yapması ya da oluşturulabilmesi, bu çerçevenin izole metafor karşılıklarından daha farklı bir şekilde işlediğini göstermektedir. Şöyle ki, metaforlar bu teori içerisinde sözcüklerin değil, alanların birbirleriyle olan etkileşimleri ile olmaktadır. Bir sözcük metaforik bir ifade olarak kullanıldığında, bir alandan başka bir alana geçici olarak kayar; böylelikle iki alan içerisindeki ilişkiler de geçici olarak dalgalanacaktır. Örneğin *hüzün denizi* gibi bir metaforik ifadenin içerisinde *deniz* sözcüğü doğal/coğrafi alandan duygusal alana kayacaktır. Metafor, yalnızca sözcüğün anlamını ödünç almaz, söz konusu sözcüğün alanını da transpoze eder; denizin sürekliliği, derinliği, genişliği, insanda uyandırdığı duygular gibi alanlar da *hüzün* sözcüğünün alanı içerisinde kendine yer bulmaktadır. Bu bağlamda, buradaki alanların yer değiştirmesinin metaforlara sebep olduğu söylenebilir (Porzig, 1950, ss. 119-122). Yani metafor, sözcüklerin değil, alanların yer değiştirmesi ile kendi yeni pozisyonunda var olur (bkz. Duman, 2019, ss.377-386).

2.2.2. John Langshaw Austin (1911 – 1960) ve Ted Cohen (1939 – 2014) – Dil-Eylem Teorisi

Pragmatik kuramlardan bir diğeri olarak metaforun söz edim kuramı, yalnızca söylenen bir ifade değil, konuşucu ve dinleyici arasında gerçekleşen bir edimdir. Austin ve Cohen'e göre metafor, literal anlamdan saparak yeni bir bağlam yaratır ve dinleyiciyi yorumlamaya davet eder; böylece metafor, performatif bir eylem olarak bilişsel ve duygusal etkileşim yaratır (Austin, 1962; Cohen, 1978).

Bu noktada, aşağıdaki sözce tasnifinin çevirisinde neden Türkçe literatürde sıkça rastlanan "düz-söz", "etki-söz" ve "edim-söz" terimlerinin kullanılmayıp yerine tercih ettiğimiz terminolojinin yer aldığını de belirtmemiz gereklidir. "Locution" (konuşma) ile "lokasyon" (yer) kavramları etimolojik olarak farklı köklerden gelse de (sırasıyla Latince *loqui*, konuşmak ve *locus*, yer) modern dil felsefesinde "anlamın dil içindeki konumlanması" metaforu, bu iki kavram arasında güçlü bir kavramsal köprü kurmaktadır. Bir sözcenin anlamı, onun dil sistemi içindeki ilişkisel konumundan ve kullanıldığı bağlamsal *yerden* doğar. De Saussure'nün yapısal dilbiliminde değerin diferansiyel ilişkilerle belirlendiği, Wittgenstein'ın *Felsefi Soruşturmalar*'da anlamı kullanımdaki işlevsel *konumda* bulduğu, Austin'in dil-eylem (söz-edim) teorisinde sözcenin durumsal yerleşiminin eylemi belirlediği düşünüldüğünde, *lokasyon* terimi anlamın dil içindeki yerleşimini somutlaştıran güçlü bir metafor haline gelir. Ayrıca Heidegger'in *orada-oluş* (Alm. Dasein) kavramsallaştırmasından Merleau-Ponty'nin bedenlenmiş bilginin mekânsallığına, Foucault'nun episteme'nin tarihsel *yerleşimi*ne kadar uzanan felsefi gelenek, düşünce ve dilin mekânsal kategorilerle anlaşılabileceğini gösterir. Bu bağlamda *locution*ın Türkçe'de *lokasyon* olarak çevrilmesi, hem pragmatik açıdan yerleşmiş ve anımsanabilir bir kavram olması, hem de anlamın statik değil dinamik, ilişkisel ve konumsal bir fenomen olduğunu vurgulaması açısından kavramsal sağlamlığa sahiptir. Dolayısıyla bu çeviri tercihi, etimolojik bir akrabalıktan ziyade teorik ve metaforik gerekçelere dayanan, dilin analitik potansiyelini genişleten bilinçli bir neolojizm olarak değerlendirilebilir.

Dil-eylem (söz edim) kuramı J. L. Austin'in *How to Do Things with Words* (1962) adlı eserinde ortaya çıkmıştır ve sözcelerin yalnızca eylemleri tanımlayan bildirimler olduğunu değil, kendilerinin birer eylem olduğunu açıklayan görüşlerle pragmatik literatürüne giriş yapmıştır. Austin'in sözceleri *lokasyonel* (İng. locutionary), *illokasyonel* (İng. illocutionary) ve *perlokasyonel* (İng. perlocutionary) olarak üçe ayırması ile birlikte metaforik katmanın perlokasyonel katmanında başlaması beklenmektedir: lokasyonel katmanda yalnızca bir şey söyleme ya da bildirme gibi ifadeler yer almaktadır, bu bize metafor için gerekli olan *bir şey yapabilme* yetisini sağlamaz (Austin, 1962, ss. 94-99). Örneğin "Yağmur yağıyor." tümcesini birinden duyduğumuzda bu bize yalnızca haber verir, daha fazlasını sağlamaz. Ancak dışardayken birinin yanında yürürken "Yağmur yağıyor." tümcesi, bizim daha hızlı yürümemize ya da acele etmemize sebep olabilir. İşte bu noktada *per-lokasyon* başlamaktadır. Metaforik ifade de işte bu özel durumun bir gerekliliği olarak karşımıza çıkmaktadır.

Dil-eylem kuramına göre metaforik ifadenin doğruluk semantiğinden kullanım pragmatiğine evrilmesi de *illokasyonel katman* sayesinde olmuştur. Metaforun anlamı da dikkat çekme *eyleminin* kendisine eşit olacaktır; dinleyicinin bir şeyi bir başka şey olarak algılaması *eylemi* metaforun özünü oluşturmaktadır. Yeni anlamların da ortaya çıkması, metaforik ifadenin anlaşılabilmesi ile mümkün olur ve bu performatif davranış, yeni ilişkilerin dinleyici tarafından oluşturulması için kritiktir (Austin, 1962, ss. 100-105). Böylelikle metaforun *dil-eylem* kuramının temelleri atılmıştır ve Ted Cohen'de bunun üzerine 1978'deki *Metaphor and Cultivation of Intimacy* adlı eserinde metaforun *eylem* olarak değerlendirilmesini genişletecektir.

Cohen'e göre metaforik perspektif, paylaşılan bir anlaşılma ile mümkündür. Şöyle ki, Cohen bu noktada metaforun konuşucu ve dinleyici arasındaki bir tür yakınlık ile anlamlandırılabileceğini ve metaforun temelde bu şekilde şekilleneceğini savunmaktadır. Bir

kişi metafor kullandığında karşıdakini bir yorumlama eylemine davet eder. Böylece konuşucu, hayal gücünü de kullanarak literal ve figüratif anlam arasındaki ilişkiyi konuşucu ile birlikte kurar ve ilişkilendirir (Cohen, 1978, ss. 3-6). Yani Cohen için metafor bir *perspektifi paylaşmak* anlamına gelmektedir.

Bu durum doğası gereği pragma-linguistik bir eylemdir. Anlam oluşturma sürecinde bu sistemin gerekliliklerinden birisi de iki tarafın da eyleme yorumlama sürecinde katılmasıdır. Böylelikle metaforu *anlamak* bir başkasının bilişsel ve duygusal çerçevesi hakkında bilgi sahibi olmayı da gerektirmektedir ki bu olay, semantik bir yerine koymadan çok daha fazlasını içermektedir ve doğal olarak bir eylemi yerine getirmek demektir. Böylelikle Austin ve Cohen ortak noktada buluşur; yapısal olarak gerçeği yansıtmayan bir sistemin yeni bir bağlam yaratma süreci ile birlikte ve kişiler arası iletişimin dinamiklerinde bir *il-lokasyon* yaratımı olarak değerlendirilmesi durumu tam olarak bir metafordur.

Austin-Cohen çerçevesinde metaforun gücü önermesel içeriğinde değil *per-lokasyonel* (etki-söz) kuvvetindedir; metaforun gücünü ona katılan kişilerin bilgilerinin, hislerinin ve gördüklerinin ne denli değiştiği belirlemektedir. Böylelikle metaforik ifadenin bu performatif modeli diğer literal olmayan söz edimleri ile de ortak bir noktada buluşmaktadır. Yani, ironi, söz verme, mizah gibi diğer alanlar da metaforun bu performatif özelliğinden faydalanırlar ki bunların hepsi de literal olmayan bir etki için kullanılmaktadır (bkz. Duman, 2019, ss.673-675).

2.2.3. Lynne Tirrell – Anaforik Zincir

Tirrell'e göre metafor, bir anaforik zincir aracılığıyla genişleyen ve bağlam içinde yeniden şekillenen bir yapıdır. Metaforik anlam, sözcükler yerine konuşma veya paragraf düzeyinde oluşur; anlam üretimi aktif ve bilişsel bir süreçtir. Bu yaklaşım, metaforu karşılaştırmadan bağımsız, gönderimsel bir sistem olarak ele alır.

Lynne Tirrell, metaforun anaforik (gönderimsel) bir yapı olarak ortaya çıktığı bir sistemin varlığından söz etmiştir. Tirrell'e göre metaforik olgu, sözcüklerin birbirinin yerine değil, bir tür genişleme ile meydana çıkmaktadır: bu da bir tür *metafor zinciri* (İng. metaphor chain) olarak düşünülebilir. Yani, metafora konu olan nesneler her ne ise, aslında bunların bir silsile gibi yorumlanması ile metaforun genel anlamda yorumlanabileceği görüşü ifade edilmektedir. Böylelikle metaforun kastettiği yapı aslında genişletilmiş bir sistemin içerisinde ve birbirinin ardına yapılan yorumlamalar ile görünür hale gelmektedir (Tirrell, 1989, s. 18). Bu durum, metaforun genişlemesi ile birlikte gönderimsel yapıların bir silsile yoluyla birbirlerine bağlanmasını ve anaforik zincir ile metaforik bir sistem kurulmasını açıklar. Örneğin, "Aşil bir aslandır." tümcesindeki metaforik anlatım, daha sonraki sözcenin ya da metnin içerisinde "pençeleriyle savaşmak, korkutucu olmak veya heybetli olmak" gibi yeni bağlamların da oluşabilmesini desteklemektedir. Yani bu zincir bir tür *anlam genişlemesi*ne (İng. meaning extension) sebep olur; bağlam içerisinde farklı çağrışımlar ile yeniden şekillenebilen metaforik bir katman da yaratmalıdır (Tirrell, 1989, s. 25). Böylelikle anlam, başlangıçtaki metafordan başlayarak ek metaforların da gönderimsel yolla eklenebilmesi ve bir anaforik zincirin halkalarının bütünü düşünüldüğünde ele alınmak zorunda kalır.

Metaforik zincirler, bu teori özelinde metaforik anlamın sözcükler ve öbekler düzeyinde değil, konuşmanın ya da paragrafın tamamında meydana geldiğini kanıtlamaktadır. Böylelikle metaforun anlamlılığı edilgenlikten uzak, aktif bir üretim süreci gerektirmektedir ki bilişsel düzeyde de bu yorumlanabilir. Metaforu anlamlandırma sürecinde, geleneksel mukayese ve karşılaştırma kavramlarından uzak olarak düşünülmesi gereken, ima edilen ya da kurulmak istenen çerçevenin, metafora maruz kalan kişinin bilişsel dünyasının içerisinde gerçekleşmesi gerektiğidir. Tirrell'e göre dilin temel işleyiş mekanizmalarından birisi olan metafor, böylelikle anlam oluşturma sürecinde aktif bir rol oynamaktadır (Tirrell, 1991, s. 350). Sonuç olarak, bu teori özelinde metaforik ifade hem bilişsel hem de dilbilimsel düzeyde incelenmektedir (bkz. Duman, 2019, ss.658-661).

3. SONUÇ

Bu dört parçalı taksonomik denemenin son parçası olan bu çalışmada *ontolojik-orijinatif* ve *edim* esaslı teoriler ele alınmış ve çalışmanın genelinde metaforun süsleme olarak görüldüğü geleneksel düşünceden bilişsel, eylemsel ve var oluşsal bir sahaya evrilişi açıklanmıştır. Bu son iki teorik çerçevede metafor olgusunun en derin yapıları ele alınmış ve metaforun dünya kurulumu ile gerçek dünyadaki sosyal navigasyon özellikleri üzerine tartışmalar gerçekleştirilmiştir.

Genel olarak bu iki kategorinin en olası karşılaştırması Vico ile edimbilimsel sahada Austin ve Cohen özelinde gerçekleştirilebilir: Vico için metafor iletişimsel bir eylem değil ilkel bir gerekliliktir ki ona göre ilk bilincin algısal kaosun bilinmezliğinin içinden stabil bir dünya *yaratmasının* temeli metaforiktir. Yani, Vico'nun metaforu temel ve onto-epistemolojik bir olgudur ve böylelikle metafor, dilden ve sosyal yapılaşmadan önce vardır. Tanrıların bir doğa olayından yaratılması, örneğin Jove'un yıldırımdan türetilmesi, metaforun gerçekliği *kurguladığının* bir işareti sayılabilir. Tam aksine, performatif metafor özelinde Austin ve Cohen, halihazırda var olan sosyal bir gerçeklik üzerine metaforların incelenmesi gerekliliğini savunmaktadır. Onlara göre metafor, gerçekliği yaratmaz, yalnızca iletişimsel köprüler kurar. Metafor dilbilimsel bir *seçenektir* ve illokasyonel ve perlokasyonel katmanda bir şeyler *yapmak* üzerine edimsel anlamda işlev görmektedir.

Bu özel gerilim aslında bu dört temel çalışmanın da genel sonucunun ipucunu vermektedir. Klasik retorikle başlayan bu serüvenin ilerleyen noktalarında etkileşimci, pragma-linguistik, bilişsel, sembolik, epistemolojik, ontolojik ve edim esaslı teorilerin incelenmesi ile birlikte metaforun genel haritası ve bir tasnifi yapılmıştır. Bu tasnif ile birlikte metaforun tek bir teori altında toplanmasının imkansızlığı, teoriler arasındaki temel perspektif farklarından ötürü oluşan anlaşmazlıklar ve tek bir sistemin içerisinde düşünülemeyen metafor yapılarının varlığı gün yüzüne çıkmıştır. Bu noktada, her bir metafor teorisini birbiriyle karşılaştırmak ve artı-eksi yönlerini tartışmak mümkündür. Bu tasnif özelinde seçilen metafor teorileri, özel kategoriler ve kaynaklar, bu çalışmanın yapılabilirliğini ve metafor tartışmalarının aslında ne kadar da kaygan bir zemin olduğunu gözler önüne sermektedir. İster gerçekliği şekillendirsin, isterse bilişin temeli olarak görülsün, isterse yalnızca bir dil süsü olarak ele alınsın, metaforik yapı, tam anlamıyla algılanamayacak ve kapsanamayacak derecede geniş bir hikâyenin başrolü olmaya devam edecektir.

KAYNAKÇA

Austin, J. L. (1962). *How to do things with words*. Oxford: Clarendon Press.

Cohen, T. (1978). *Metaphor and the cultivation of intimacy*. Critical Inquiry, 5(1), 3–12.

Coseriu, E. (1958/1974). *Synchronie, Diachronie und Geschichte. Das Problem des Sprachwandels, übers. von H. Sohre.* München: Fink

Derrida, J. (1974a). *Of grammatology* (G. C. Spivak, Çev.). Baltimore, MD: Johns Hopkins University Press.

Derrida, J. (1974b). *White mythology: Metaphor in the text of philosophy.* In *Margins of philosophy* (A. Bass, Çev.). Chicago: University of Chicago Press.

Duman, M. A. (2019). *Retorikten belâgate mecâzdan metafora* (1. basım). Ankara: Nobel Akademik Yayıncılık.

Heidegger, M. (1927/1962). *Being and time* (J. Macquarrie & E. Robinson, Trans.). Harper & Row.

Heidegger, M. (1947/1998). Letter on humanism. W. McNeill (Ed.), *Pathmarks* (s. 239-276). Cambridge University Press.

Merleau-Ponty, M. (1945/2012). *Phenomenology of Perception* (D. A. Landes, Çev.). London: Routledge.

Porzig, W. (1950/1982). *Das Wunder der Sprache*. UTB Franke.

Ricoeur, P. (1977). *The rule of metaphor: Multi-disciplinary studies of the creation of meaning in language* (R. Czerny, Çev.). Toronto: University of Toronto Press.
Rousseau, J.-J. (1781/1990). *Essay on the origin of languages.* In V. Gourevitch (Ed. & Çev.), *Rousseau: The discourses and other early political writings.* Cambridge: Cambridge University Press.
Tirrell, L. (1989). Extending: The structure of metaphor. *Noûs, 23*(1), 17–34.
Tirrell, L. (1991). *Reductive and nonreductive simile theories of metaphor. The Journal of Philosophy, 88*(7), 337–358.
Vico, G. (1744/1984). *The new science of Giambattista Vico* (T. G. Bergin & M. H. Fisch, Çev.). Cornell University Press.

METAFOR TEORİLERİ III

Arif Ozan ALTUN
Necmettin Erbakan University, Social and Humanitarian Sciences, Department of Linguistics, 42090, Meram/KONYA
ORCID ID: 0000-0002-0901-5247
Doç. Dr. Mehmet Akif DUMAN
Necmettin Erbakan University, Social and Humanitarian Sciences, Department of Linguistics, 42090, Meram/KONYA
ORCID ID: 0000-0002-5633-8268

ÖZET
Bu çalışma, daha önceki iki çalışmamızın (Metafor Teorileri I-II, 2025) devamı niteliğinde olup metaforun kuramsal serüvenini bilişsel modellerin ötesine taşıyarak onun felsefi soruşturmanın merkezindeki kurucu rolünü incelemektedir. Metaforun nasıl işlediğine dair mekanik açıklamalardan ziyade, onun insan bilincinin neden temel bir bileşeni olduğuna odaklanılmaktadır. Semiyotik ve sembolik eksendeki teorilerle metaforun sembolik ve göstergebilimsel boyutu incelenecek, diğer bir eksende ise epistemolojik ve tarihi bakımdan metaforun nerede konumlandığı açıklanmaya çalışılacaktır.
İlk olarak, *semiyotik ve sembolik teoriler*, metaforu keyfi bir süsleme değil, anlamlandırma sistemimizin yapısal bir zorunluluğu olarak ele alır. Bu eksende metafor; de Saussure ve Jakobson'un birleştirme (kombinasyon) ve seçme (seleksiyon) eylemi, Peirce'ün ikonik bağı, Cassirer'nin mitik kökeni veya Eco'nun kültürel kodları aracılığıyla işleyen temel bir göstergebilimsel matris olarak tanımlanır.
İkinci olarak, epistemolojik ve tarihsel teoriler, metaforun *hakikat* ile olan kurucu ilişkisini sorgular. Nietzsche'nin hakikati "unutulmuş bir metaforlar ordusu" olarak tanımlaması, bu eksenin temelini oluşturur (Nietzsche, 1873/1999). Blumenberg'in *mutlak metafor* kavramı ve Hesse'nin bilimsel *analojik modeller* üzerine yaptığı analizler, metaforun bilginin bir aracı değil, bir çağın bilgi olarak adlandırdığı bir paradigmanın fosilleşmiş temeli olduğunu gösterir. Ayrıca, bu bölümde Debatin'in metaforun rasyonalitesi üzerine kurduğu teorisi ile, metaforun ne gibi bir rasyonel element olarak bilgi üretiminde söz sahibi olabileceği de tartışılacaktır.
Bu çalışma ile birlikte toplamda dört bölümden oluşan metafor teorileri serisinin üçüncü bölümü tamamlanmış olacaktır.
Anahtar kelimeler: Metafor, dilbilim, felsefe, epistemoloji, göstergebilim, latenz

METAPHORICAL THEORIES III

ABSTRACT
This paper is intended as a continuation of our two other works, Theories of Metaphor I-II (2025), and analyzes the foundational role of metaphor beyond the cognitive sciences and puts it into the domain of semiotics and philosophy. Instead of mechanical explanations that are found in literature, this paper posits a more ontological and epistemological role of metaphor by which, in itself, metaphorological understanding is possible in a defined tautology.
Firstly, this paper assesses semiotic and symbolic theories within which metaphor is not an arbitrary ornamentation, but it is structurally deontological to our meaning assignment system. In this axis, metaphor is defined by Saussure and Jakobson's combination and selection act, Peirce's iconicity, Cassirer's mythical foundations and Eco's cultural codes, reaching a radical semiotic matrix.
Secondly, epistemological and historical theories inquire the foundational role of metaphor within the truth domain. As Nietzsche described truth as "an army of forgotten metaphors", this axis is solidly forced upon this motto. Theories such as Blumenberg's absolute metaphor and

Hesse's scientific analogical models assert the meaning of metaphor within the domain of paradigms which is called information in this era.
This work completes the third part of the four-part work of the theories of metaphor series.
Key words: Metaphor, linguistics, philosophy, epistemology, semiotics, latenz

1. GİRİŞ

Bu çalışma, metaforun teorik serüvenindeki üçüncü parça olarak bilişsel ve dilbilimsel mekaniklerin ötesine ilerleyecek şekilde semiyotik ve felsefi bir bağlamda incelenen bir teori kategorizasyonun ürünüdür. Önceki çalışmalarımızda (bkz. Metafor Teorileri I-II, 2025) metaforun klasik teorileri, semantik yapılanması, pragma-linguistik bağıntıları ve bilişsel özellikleri incelenmiştir. Bu çalışma ise, metafor teorilerini *sembolik-semiyotik* ve *epistemolojik-tarihsel* boyutta incelemek üzere tasarlanmıştır.

Birinci eksende semiyotik ve sembolik teoriler, özellikle yapısalcılık çerçevesinde incelendiğinde anlam yapım sistemlerinin metaforun bir *yapısal zorunluluk* olarak görüldüğü sistemlerdir. Özellikle de Saussure (1916/1983) ile başlayan diyadik (ikili) yapı görüşünün etkisi, *dizimsel* ve *dizisel* olarak ikiye ayrılan dilsel yapıların *birleştirme* (kombinasyon) ve *seçme* (seleksiyon) özelinde bir araya gelmesini ön görür. Daha sonraları Roman Jakobson (1956) ile de dilbilimsel kutuplar insan düşüncesine bağlanmış ve metaforik kutbun seçme eksenine yerleştirilmesi gerçekleşmiştir. Bu eksende metaforik ifade, anlamı *seçer* ve *ayırır*; yeni anlamlar türetirken aslında bir ikame de gerçekleştirir. Bunun yanında, farklı semiyotik ve sembolik teoriler de zaman içerisinde gelişmiş ve sistemleştirilmiştir. Ernst Cassirer (1946) metaforu bilişin mitik kökeninde arayarak mantık-öncesi bir durumda *özdeşleştirme*nin (A, B'dir.) analitik bir *karşılaştırmadan* (A, B gibidir.) önce olduğunu belirtir ki bu da metaforu *sözün* başlangıcında görmemizi sağlar. Öte yandan Charles Sanders Peirce (1931-1958), metaforun iki ilişki seti arasındaki paralelliği ile çalışan bir *ikonik* gösterge olduğu konusunda görüş bildirir. Nelson Goodman (1968) ise metaforu gerçekliği *yeniden tasnif eden* bir eylem olarak görür ve sembolik bir teori ortaya koyar. Umberto Eco (1976, 1984) ise *kültürel kodların* metaforik olguları şekillendirdiğini ve bu sürecin de dinamik bir semiyotik süreç olduğunu öne sürer.

Çalışmanın ikincil ekseni ise metaforun epistemolojik ve tarihsel bağlamı ile ilintilidir. Metaforun *hakikati kurucu* özelliğinin ele alındığı bu kategoride Friedrich Nietzsche'nin hakikat konusundaki görüşleri (1873/1999) temel alınarak gerçeklik kavramı metaforlar üzerinden incelenmektedir. Bu kategori özelinde, literal olarak algılanan bütün kavramların aslında birer fosilleşmiş metafor olduğu ve muhayyile güçlerinin bittiğini açıklayan bir sistem incelenmektedir. Bu fikir XX. yüzyıl filozofları aracılığıyla geliştirilmiş ve Hans Blumenberg (1960/1997) tarafından bir *metaforoloji* sistemi kurularak *mutlak metaforların* incelenebilmesi amaçlanmıştır. Başka şekilde ifade edilemeyen yapılar olarak düşünülen mutlak metaforlar (örneğin "gerçeğin ışığı") ile çağın temel paradigmaları ortaya konmaktadır ki bu da bilginin genel hatlarının metaforik olarak ifade edilebiliyor olmasından kaynaklanır. Daha sonraları Mary Hesse (1966) gibi düşünürler de bilimsel anlamda metaforun analoji kurmada bir *modelleme* aracı olarak kullanılarak hem yeni fikirlerin öğretilmesinde hem de yeni fikirlerden bilgiler ve anlamlar *yaratılmasında* önemli bir epistemik araç olduğunu savunmuştur. Haverkamp (2007/2021) gibi düşünürler de metaforun anlamı *geciktirmesini* ve gizil anlamlar içermesini merkeze alarak retorik ve estetik formlardaki metaforik anlatının kaymalarını incelemişlerdir.

Bu semiyotik ve epistemolojik temellerin incelenmesi ile çalışmamızın üçüncü bölümü tamamlanmış olacak ve metaforun *sembolik-semiyotik* ve *epistemolojik-tarihi* perspektiften incelenme denemesi de tamamlanacaktır.

2. ARAŞTIRMA VE BULGULAR

Araştırma, kaynakçada bahsi geçen düşünürlerin eserleri başta olmak üzere, metafor teorilerinin en önemli kaynaklarından yararlanılarak yapılmıştır ve araştırma yöntemi olarak tematik analiz yöntemi seçilmiştir. Buradaki teorilerin elde edilmesinde düşünürün oluşturduğu eserlerden mantıksal çıkarımlar yaparak ve daha önce yapılmış metafor tasnifleri kullanılarak (bkz. Rolf, 2005; Duman, 2019) çalışmanın üçüncü bölümünün tasnifi tamamlanmıştır.

Araştırmanın boyutu ve özellikleri neticesinde, bu araştırmanın amacı, tam kapsamlı mekanik bir araştırmadan ziyade metafor teorilerinin ana özelliklerinin tanıtılması ve ondan daha da önemlisi, metafor literatüründe yeni bir tasnif denemesi kurgulamaktır.

2.1. Semiyotik ve Sembolik Teoriler

Gösterge Sistemleri Arası İlişki Olarak Metafor

Bu teoriler, metaforu dilsel bir figürden öte, semiyotik bir işlem olarak görür; göstergelerin kültürel kodlar, ikonik benzerlikler ve sembolik kurallarla etkileşimi yoluyla anlam üretir. Ortak özellik, metaforun farklı sistemler arası tasnif ve yeniden yapılandırma olmasıdır. Goodman'ın sembolik eylemi, de Saussure'nün diyadik metaforik yapıları, Eco'nun kültürel kodları ve Peirce'ün üçlü gösterge yapısı bu çizgide birleşir. Ayrıca Cassirer'nin de mit ve sembol düşüncesinin metaforik yüzeyi de bu grubun çatısını oluşturmada önemli bir teori olarak görünmektedir.

2.1.1. Ferdinand de Saussure (1857 – 1913) ve Roman Jakobson (1896 - 1982) – Diyadik Metaforik Yapı

Metaforun benzetme özelliği de Saussure'nün çalışmalarında semiyotik bir temele dayalı olarak incelenmiştir. Bu dilbilimsel paradigmanın içerisinde *diyadik semiyotik* (gösteren ve gösterilenin ilişkisi), metaforik ilkelerin seçme ve birleştirme (kombinasyon ve seleksiyon) özelinde incelenmiş ve özellikle Roman Jakobson'un çalışmaları ile birlikte poetik ve metaforik düşünce zeminine oturtulmuştur.

De Saussure'nün sistemsel olarak kurduğu dilbilimsel paradigmanın içerisinde metaforik düşünceyi açıklayabilecek kapasiteye sahip olan diyadik metaforik yapılar, metaforik düşüncenin ve onun karşı kutbu olan metonimik düşüncenin, rastlantısal bir dilsel süsleme olmadığını iddia eder. Bu yapı, dilin en temel organizasyon ilkesi olan de Saussure'nün ikili (diyadik) eksen modelinden kaynaklanan zorunlu bir bilişsel ve dilsel operasyondur. Anlam, bu iki eksenin (seçme ve birleştirme) dinamik gerilimi içinde üretilir ve metafor, bu diyadik yapının bir kutbunun, yani seçme/benzerlik ekseninin, yaratıcı bir şekilde etkinleştirilmesidir. Diyadik yapının kökeni Ferdinand de Saussure'ye dayanır. De Saussure, *Genel Dilbilim Dersleri*'nde dilin bir *değerler dizgesi* olduğunu ve bu değerlerin yalnızca diğer öğelerle olan ilişkilerinden doğduğunu belirtir. Bu ilişkiler iki temel eksende gerçekleşir: *dizimsel eksen* (İng. syntagmatic axis) ve *dizisel/çağrışımsal* eksen (İng. paradigmatic/associative axis). Dizimsel eksen, dilin yatay ve birleştirici eksenidir; öğeler, bir cümlenin içinde art arda gelerek bir dizim oluşturur (de Saussure, 1916/1983). Dahası, de Saussure'ye (1916/1983) göre bu eksendeki ilişki, öğelerin *varlıkta* (Lat. in praesentia) olmasına, yani yan yana bulunmasına dayanır (s. 123) ve dilin kombinasyon (birleştirme) ile *yakınlık* (İng. contiguity) ilkesini temsil eder. Buna karşılık dizisel eksen, dilin *dikey* ve seçmeci eksenidir. Bir öğe (genç), zihinde onun yerine geçebilecek diğer potansiyel öğelerin (yaşlı, uzun) oluşturduğu bir *çağrışım dizisi* içinden seçilir (Saussure, 1916/1983, s. 126). Bu eksendeki ilişki, öğelerin *yoklukta* (Lat. in absentia) olmasına, yani zihinsel bir depodan birinin diğerinin yerine *seçilmesine* dayanır ve dilin *seleksiyon* (seçme) ile *benzerlik/karşıtlık* (İng. similarity/opposition) ilkesini temsil eder.

De Saussure'nün bu yapısal modelini alıp doğrudan metafor ve metonimi kuramına dönüştüren kişi Roman Jakobson'dur ve diyadik metaforik yapı denilebilecek kuram, tam olarak Jakobson'un bu müdahalesini temel alır. Jakobson, *Dilin İki Yönü ve Afazi Türleri* (1956) adlı çığır açan makalesinde, de Saussure'nün bu iki ekseninin sadece dilin değil, aynı zamanda insan düşüncesinin de iki temel kutbu olduğunu savunur. Afazi (dil yitimi) hastalarının ya *benzerlik*

(seçme) ya da *bitişiklik* (birleştirme) ilişkilerini kurmakta zorlandıklarını göstererek bu tezini somutlaştırır. Jakobson'a (1956) göre metaforik kutup, *benzerlik ilkesi* üzerine kuruludur ve de Saussure'nün *dizisel* (paradigmatik) ekseninde işler (ss. 76-78). Bir şeyi metaforik olarak ifade etmek (Ahmet bir *aslandır*), Ahmet'in özelliklerini (cesaret, güç) içeren bir paradigmadan (aslan, kaplan, kahraman) *aslan* kelimesini seçmek ve *Ahmet*'in yerine ikame etmek (yerine koymak) eylemidir. Buna karşılık metonimik kutup, *bitişiklik/yakınlık ilkesi* üzerine kuruludur ve Saussure'ün *dizimsel* (sentagmatik) ekseninde işler (Jakobson, 1956, ss. 78-80). Bir şeyi metonimik olarak ifade etmek (*Saray* açıklama yaptı), *hükümet* ile aynı dizimsel bağlamda (onunla bitişik veya onun mekânı olan) *saray* kelimesini kullanmaktır; bu bir ikame değil, bir *yer değiştirme* veya *kaydırmadır*.

Bu yapı, dilin ötesine geçerek tüm anlamlandırma sistemlerini (kültürü) kapsar. Roland Barthes, *Göstergebilim Öğeleri* (1967) adlı eserinde de Saussure'nün bu ikiliğini (Barthes *dizim* ve *dizge* terimlerini kullanır) tüm kültürel sistemlere uygular. Barthes'a (1967) göre, bir menüdeki yemek listesi bir *dizge* (İng. paradigm), o menüden seçip oluşturduğunuz tabak (ana yemek + tatlı) ise bir *dizim*dir (İng. syntagm) (ss. 58-62). Benzer şekilde, gardıroptaki tüm kıyafetler bir *dizge*, o gün giymek için seçilen kombinasyon ise bir *dizim*dir. Bu yorum, metaforun dilin yanı sıra, görsel sanatta, sinemada ve modada da nasıl işlediğini açıklar; görsel bir metafor, bir görüntü yerine (paradigma) benzerlik ilişkisiyle başka bir görüntünün *seçilmesidir*.

Sonuç olarak, *diyadik metaforik yapı* kuramı, de Saussure'nün dilbilimsel modelinin, Jakobson tarafından bilişsel bir ilkeye ve Barthes tarafından kültürel bir mantığa dönüştürülmesine dayanır. Bu kurama göre metafor, diyadiktir çünkü varlığı ancak karşı kutbu olan *metonimi* (dizimsel eksen) ile olan gerilim içinde anlam kazanır. Aynı zamanda yapısalcıdır, çünkü keyfi bir süsleme değil, dilsel dizgenin dikey (paradigmatik) ekseninin mantıksal bir sonucudur. Özünde metafor, temel operasyonu benzerlik temelinde bir kavramı (gösterileni) ifade etmek için alışılmadık bir göstereni (kelimeyi/imgeyi) zihinsel depodan (paradigma) seçip getiren bir eylemdir. Bu noktada, de Saussure'nün kurucusu olduğu felsefi yapısalcılığın en temel ilkelerinden biri olan organizasyon yetisini de anmak gereklidir. Edebiyat eleştirmeni Jonathan Culler'ın (1975) belirttiği gibi, yapısalcılık "dilin, dünyayı yansıtmaktan çok onu organize ettiğini" öne sürer (ss. 22-24). Bu bağlamda *diyadik metaforik yapı*, dünyanın kendisinin metaforik ve metonimik olarak, yani benzerlikler ve yakınlıklar temelinde nasıl organize edildiğini gösteren temel bir anlamlandırma matrisidir (bkz. Duman, 2019a, ss.315-318 ve 679-682).

2.1.2. Ernst Cassirer (1874 -1945) – Mitik Metaforlar

Metaforun mitik kökenlerini inceleyen bu kuram, dilin ve mitin özelindeki sembolik forma odaklanır. Özellikle mitik düşüncenin analizci mantıktan ayrılarak özdeşleştirici noktada çalışması ile birlikte ontolojik özdeşlik ve sözün orijini metaforik düşüncenin temelini oluşturur.

Mitik metaforik yapı kuramı, Ernst Cassirer'nin felsefesi temel alınarak, metaforun dilsel bir süsleme (retorik) ya da ikincil bir dilbilimsel operasyon (Jakobson) değil, bizzat insan bilincinin, dilin ve mitin kökeninde yer alan temel bir *sembolik form* olduğunu öne sürebilecek potansiyele sahiptir. Cassirer'ye göre insan, *akıllı hayvan* (Lat. animal rationale) olmaktan ziyade *sembol yaratan hayvan* (Lat. animal symbolicum) olarak tanımlanmalıdır; çünkü insan dünyayı doğrudan değil, mit, dil, sanat ve bilim gibi özerk sembolik formlar aracılığıyla kavrar. (Cassirer, 1925/1955). Bu formlar arasında mit, en temel ve en eski kavrayış biçimidir ve mitik metaforik yapı bu biçimin mantığını oluşturur. Cassirer, *Dil ve Mit* (1946) adlı eserinde, mitik bilincin analitik ve mantıksal-bilimsel bilinçten kökten farklı işlediğini savunur. Mantıksal düşünce, nesneleri birbirinden ayırır, sınıflandırır ve aralarında *karşılaştırmalar* yapar (A, B *gibidir*). Oysa mitik düşünce, *özdeşleştirme* (İng. identification) ilkesine göre çalışır; A, B *gibidir* demez, A, B'*dir* der (Cassirer, 1946, ss. 74-84). Bu, retorik anlamda bir metafor değil,

ontolojik bir *özdeşliktir*. Mitik bilinç için sembol ile sembolize edilen, imge ile nesne, isim ile kişi arasında bir ayrım yoktur; isim, kişinin ruhunun bir parçasıdır ve imge, Tanrı'nın ta kendisidir.

Bu yapının işleyişi, *Sembolik Formlar Felsefesi, Cilt 2: Mitik Düşünce* (1955) eserinde detaylandırılır. Cassirer, mitik düşüncenin temel yasasını *yoğunlaşma* veya *kaynaşma* (İng. concrescence) olarak adlandırır (Cassirer, 1955, ss. 36-44). Mitik bilinç, deneyimdeki herhangi bir benzerliği veya anlık bitişikliği (zaman veya mekânda yakınlık), kalıcı bir kimliksel bağ olarak görür ve bu iki unsuru tek bir bölünmez imge-kavramda kaynaştırır. Örneğin, şimşeğin çakması ile Tanrı'nın öfkesi iki ayrı olay olarak değil, aynı olayın iki yüzü olarak, yani *öfke-şimşek* olarak deneyimlenir. Mitik metaforik yapı bu nedenle, dilin ve düşüncenin, dünyayı analitik olarak parçalara ayırmadan önceki, birincil ve bütüncül kavrayış anını temsil eder. Bu görüşe göre, mantıksal ve soyut düşünce, bu kökensel mitik-metaforik özdeşliklerin zamanla *solması* ya da *sönükleşmesi* (İng. fading) ile ikincil olarak ortaya çıkmıştır (Cassirer, 1946, ss. 88-90). Dolayısıyla metafor, soyut bir kavramı süsleyen bir araç değil, soyut kavramın doğmasını sağlayan birincil *rahim*dir (bkz. Duman, 2019, ss.123-135).

2.1.3. Charles Sanders Peirce (1839 – 1914) – İkonik Semiyotik Metafor

Peirce'e göre metafor, semiyotik sistemin semboller sınıfında yer alır ve iki ilişki arasında paralellik kurar. Gösterge üçlü yapısıyla (representamen yani temsil eden şey, obje, yorumlayıcı) anlam üretir. Metaforik işlev, benzerlik (ikon), nedensel bağlantı (indeks) ve kurallar-konvansiyon (sembol) boyutlarında işler; biliş, mantık ve semiyotik kesişiminde yorumlanır (Peirce, 1931-1958).

Charles Sanders Peirce'e ait semiyotik felsefe sistemi metaforu anlamlandırmak ve yorumlayabilmek için bize önemli bir başlangıç noktası belirlemektedir. Metafor Peirce'e göre bir konuşma sistemi değil, bir gösterge modudur ki bu da Peirce'ün en karmaşık gösterge türü olan *ikonlar* sınıfında incelenmektedir. Bu sistemin içerisinde metafor, Peirce'e göre iki ilişki arasında paralellik gösteren bir gösterge işlevine sahiptir (Peirce, 1931-1958, CP 2.277). Bu formülasyon da metaforu mantık, biliş ve semiyotiğin birleştiği bir kavşakta incelemeyi gerektirmektedir.

Metaforun semiyotik temelleri de Peirce'ün göstergeyi "belirli bir açıdan ya da kapasitede bir şeyin ya da bir kimsenin yerinde duran şey" olarak tanımlaması ile başlar (Peirce, 1931-1958, CP 2.228). Her bir gösterge *representamen* (göstergenin biçimi yahut temsil eden şey), bir obje (göstergenin göndereni) ve bir yorumlayıcı (zihinde üretilen anlam) arasında şekillenmektedir. Bu üçlü yapı içerisinde Peirce üç farklı gösterge ilişkisini anlatmaktadır: bunlardan birincisi olan *ikon*, bir benzerliği ya da temsili göstermektedir. İkinci gösterge ilişkisi olan *indeks* ise fiziksel ya da nedensel bir bağlantıyı açıklar. Son olan *sembol* ise kurallar, konvansiyonlar veya alışkanlıklarla gösterim sağlamaktadır (CP 2.275-2.279). Bu noktada metafor *hipoikon* denilen bir türün alt kümesinde yer alır. Böylelikle metafor nesnesini taklit etmeden iki gösterge sistemi arasında bir ilişki kurar. Bu paralellik ile metaforik ifade şekillenerek örüntüler birbirlerini aydınlatmada görev alır.

Metafor Peirce'ün yapısalcı çerçeveye uyguladığı bir sistemin üzerinde gerçekleşmektedir ve iki deneyim alanı arasında soyut bir ilişki kurmanın yoludur. T. L. Short'a göre Peirce "metaforu yorumlayıcının ilişkiler arasındaki bir ilişkiyi yorumlayarak göstergeler arasındaki üçlü ilişkiyi fark etmesiyle gerçekleşen bir eylem olarak" tanımlamaktadır (2007, s. 213). Böylelikle metaforik yapının özü aslında bir tür genelleme kapasitesi üzerine kuruludur. Literal denotasyonun üzerine konulan anlamların genişlemesi ile birlikte karşılaştırma gibi ikili özellik gösteren bir sistem üzerine indirgenemez; mutlaka bir üçüncü yorumlayıcı gerektirmelidir.

Metaforik yapının epistemik özellikleri Peirce'ün metafor anlayışına göre dilsel süslemenin dışında, yeni hipotezlerin ve sistemlerin geliştirilebilmesini de sağlamaktadır. Peirce'e göre *dışaçekim* (İng. abduction), yani hipotezlerin şaşırtıcı bulguları açıklamak için oluşturulabilmesi durumu, metaforun temel özelliklerinden birisidir. Bir başka deyişle metafor

da tıpkı dışaçekim eylemi gibi yeni bir yorumlama modelini ortaya koyar. Eco'ya göre de bu böyledir: metafor *dışaçekimin dilbilimsel karşılığı* olarak tanımlanabilir, zira iki süreç de imajinatif bir sentez ile yeni bilgiler üretmektedir (Eco, 1979, s. 217; bkz. Duman, 2019, ss.81-102; Duman, 2019c).

2.1.4. Henry Nelson Goodman (1906 – 1998) – Bir Tür Sembolizasyon Olarak Metafor

Nelson Goodman, metaforu dilbilimsel sapmadan çok sembolik bir eylem olarak görür; metafor, farklı sistemler arasında doğrulanabilir nesneleri yeniden tasnif ederek bilişsel kategorileri genişletir. "Şehir bir ormandır" örneğinde, ormana ait özellikler şehir sistemine taşınır ve yeni algı sistemleri yaratılır. Metafor, dünyalar inşa eden epistemik bir araçtır (Goodman, 1968; 1978).

Nelson Goodman *Languages of Art: An Approach to a Theory of Symbols* (1968) ve *Ways of Worldmaking* (1978) adlı eserlerinde metaforun dilbilimsel bir sapmadan çok *sembolik bir eylem* olduğu yönünde görüşlerini belirten önemli bir düşünürdür. Goodman metaforun, daha geniş bir çerçevede kendi geliştirmiş olduğu sembol sistemleri teorisi içerisinde incelenebileceğini belirtmektedir; literal ve figüratif anlamdaki bütün gönderim eylemlerinin konvansiyonel bir sembol yapısı üzerinden gerçekleştiğini düşünmektedir. Böylelikle metafor da standart anlamlandırmadan sapmadan bir tür sembolizasyon türü olarak düşünülebilir; bu sistem nesneleri ve deneyimleri yeni bilişsel kategoriler altında tasnif edebilme olanağı sağlamaktadır (Goodman, 1968; 1978).

Goodman'a göre temsilden sembolizasyona geçiş öncelikle literal ve metaforik anlamın birbirinden ayrıldığı dikotomiyi reddetmekle mümkündür. Ona göre iki form da denotasyonun bir türü olarak görev yapar; ancak metafor sembol sistemleri arasında etiketlerin taşınabilmesini onamaktadır. Örneğin bir kişi "Şehir bir ormandır." gibi bir metaforik ifade kullandığında bu ifade bir karşılaştırmadan çok sembolik bir yeniden tasnif içermektedir; metafor, *şehir* sistemini *orman* sistemine entegre eder. Böylelikle metaforun içerisinde yeni doğrulanabilir nesneler türemiş olur: vahşilik, rekabet, hayatta kalma gibi ormana ait olan özellikler şehir sistemine taşınır. Böylece şehir hayatı ile ilgili dinleyicinin zihninde yeni bir algı sistemi oluşması amaçlanmaktadır (Goodman, 1968, ss. 69-73). Metaforun bu önemli özelliği, doğrulanabilir nesnelerin uygulama alanlarının genişlemesini de göstermektedir. Yani, Goodman sembolik evreninde gönderenlerine doğal olarak bağlı olmayan doğrulanabilir nesneleri tanımlar; bunlar yalnızca sembolik sistemin içerisindeki kurallardır. Metafor da bu kuralları yeniden tasnif edebildiği için belirli bir kategorinin içerisindeki verileri ya da doğrulanabilir nesneleri yeniden değerlendirmeye açabilir.

Metaforun bilişsel anlamda *dünyalar kurabilme* yetisi, Goodman tarafından *Ways of Worldmaking* adlı eserinde incelenmiştir. Metafor, Goodman'a göre, *başarılı* olduğunda, yani düşüncemizi ve konuşmamızı değiştirebilmeyi başardığında yeni bir dünya versiyonu yaratmaktadır. Metaforun bu özelliği ile ileride literalize olacak alternatif gerçeklikler yaratılabilir (Goodman, 1978, ss. 17-21). Örneğin bir atomu "güneş sistemi"ne benzetmek, bir zamanlar bilimsel anlayışı değiştiren bir metaforken şimdilerde bir modele evrilmiş ve sabit bir halde bilimsel diskurun içerisinde donuk metaforlar olarak kullanılmaktadır. Goodman böylelikle metaforu bilişsel inovasyon ile birleştirir: metaforlar, bilişsel sistemlerin sınırlarını genişleten epistemik eylemler olarak düşünülebilmektedir (bkz. Duman, 2022, s.25-28).

2.1.5. Umberto Eco (1932 – 2016) – Semiyotik Bir İşlem Olarak Metafor

Umberto Eco'ya göre metafor, dilsel süslemelerden öte bir semiyotik işlemdir; göstergelerin kültürel kodlar ve ansiklopedik bilgi ile etkileşimi sonucu anlam yaratılır. "Gece bir örtüdür" gibi örneklerde denotasyon bağlama entegre edilir ve yorumlayıcı iki deneyim alanını birbirine bağlar. Metafor, anlamı sürekli yeniden şekillendirir ve kültürel yeterlilikle sınırlıdır (Eco, 1976; 1984).

Umberto Eco'nun metafor anlayışı aslında daha geniş çerçevede *gösterge*, *yorumlama* ve *kültürel kodlar* kümelerinde incelenebilir. *A Theory of Semiotics* (1976) adlı eserinde Eco

dilbilimsel ve psikolojik düşüncelerin saf hallerini metafor özelinde reddetmiştir ve bir tür semiyotik olgudan bahseder: bu olgu bir işlem sistemini içermektedir ve içerisinde kültürel konvansiyonların sistematik bir çerçevesi içerisinde göstergelerin dinamik bir etkileşimi ile anlam oluşturulmaktadır. Metafor, Eco'nun modelinde dilbilimsel süslemelerin ötesinde inovasyonun semantik bir stratejisi olarak düşünülebilir ki bu da gösterge ilişkilerini yorumlamamızı sağlayan kodların yeniden değerlendirilmesini gerektirmektedir.

Semiyotik bir işlem olarak metafor, özellikle iletişim eyleminin göstergesel fonksiyonların üretilmesi ve yorumlaması olarak şekillendiği düşünülürse, göstergesel fonksiyonların kasten ihlal edilmesi ile ortaya çıkmaktadır: yorumlayıcı bu noktada genel geçer konvansiyonu bozan içeriği incelemeye davet edilmektedir (Eco, 1976, ss. 286-289). Bu durumda metafor, anlam ağını yeniden şekillendiren semiyotik bir anomali olarak düşünülmelidir. Örneğin "Gece bir örtüdür." gibi metaforik bir ifadenin içerisinde *örtü* sözcüğünün genel geçer denotasyonu yeni bir bağlama entegre edilmiştir ki bu bağlamda taze bir yorum bağı oluşturulmuş ve yorumlayıcı iki deneyim alanını birbirine bağlamıştır. Ancak bu işlem rastgele değildir ki bu noktada kültürel yeterlilik ve metafor ilişkisi açıklanmalıdır.

Eco, metaforun kültürel yeterlik ile sınırlandırıldığını söyler; bu kültürel yeterlik bir topluluğun paylaştığı ansiklopedik bilgi birikimi ve yorumlama kodlarının bir kümesini içermektedir. Metaforun anlaşılabilmesi de bu kodların ve bilgilerin arasında yolu bulabilmek ve bunları yaratıcı bir biçimde genişletebilmek ile mümkündür. Böylelikle metafor semiyotik sistemlerinin esnekliğini ortaya koyar; anlam sabit değildir ve yorumlayıcı eylemler ile sürekli yeniden şekillenmektedir (Eco, 1976, ss. 291-293). Böylelikle anlam bir kayma sisteminin içerisinde yenilenmektedir ve her yeni yorum bağı aslında farklı alanları sürekli birbirine bağlamaktadır.

Metaforun ansiklopedik kodları semiyotik bağlamda beklenmedik semantik bağların oluşması ile yeniden şekillenmektedir. Bu noktada Eco, kod ve ansiklopedi arasındaki bağı ayırmaktadır: metafor kodlarla değil, ansiklopedik bilgi ile çalışır ve anlaşılabilmesi yorumsal sapmaların gerekliliğini vurgulamaktadır ki bu sapmalar da ansiklopedik anlam içerisinde anlamın *keşfedildiğini* öne sürmektedir (Eco, 1984, ss. 68-70). Bu görüş, metaforu semiyotik yaratıcılığının kalbine yerleştirir. Her başarılı metafor kodun sınırlarını bulandıran ve genişleten bir ifadedir ve bahsedilen kültürel ansiklopedinin semantik yelpazesini genişletmektedir (bkz. Duman, 2019, ss.63-83).

2.2. Epistemolojik ve Tarihsel Teoriler

Bilgi ve Anlamın Tarihsel İnşası

Bu teoriler, metaforu epistemolojik bir araç olarak konumlandırır; metafor bilgi paradigmasını şekillendiren, tarihsel ve kültürel süreçlerle evrilen bir yapıdır. Ortak özellik, metaforun *mutlak* veya *fosilleşmiş* nitelikte, başka şekilde ifade edilemez deneyimleri aktarması ve bilimsel keşifleri desteklemesidir. Blumenberg'in metaforolojisi, Nietzsche'nin metaforun metaforu nitelemesi, Hesse'nin analojik modelleri ve Haverkamp'ın latenz kullanımı bu bütünlüğü sağlar.

2.2.1. Friedrich Nietzsche (1844 – 1900) – Metaforun Metaforu

Nietzsche'ye göre hakikat, metaforik işlemlerin ürünü olan bir insan icadıdır; kavramlar, unutulmuş metaforlar ve sosyal konvansiyonla literal gerçekler gibi algılanır (Nietzsche, 1873/1999). Metaforlar doğar, güçlenir, zamanla fosilleşir ve ölü metaforlar haline gelir. Ontolojik açıdan metafor, hakikatin başlangıcıdır ve dünyayı şekillendirir.

Nietzsche, metafor konusunda diğer klasik ve bilişsel metafor teorilerinin ötesinde, metaforun literal anlamdan farklı ikincil bir anlam katmanı olduğu nosyonuna ters olarak *hakikatin kendisinin çürümüş bir metafor* olduğundan bahseder. Ona göre hakikat, hayal gücü kudretini yitirmiş bir insan icadıdır ve *kavram* ve *hakikat* gibi ifadeler bizim için "ilüzyon olduğunu unuttuğumuz illüzyonlardır" (Nietzsche, 1873/1999, s. 250). Bu noktada Nietzsche, epistemolojinin bir eleştirisini öne sürer: insanın anlayışı gerçekliği yansıtmaz, metaforik

işlemlerle gerçekliği kurgular. Hakikatin tanımını yaparken de "metaforlar, metonimiler ve antropomorfizmlerin hareketli bir ordusu" ifadesini kullanır ki bu olgular ona göre tekrarlamalar ve sosyal konvansiyon ile birlikte literal gerçekler olarak kabul edilmiştir (Nietzsche, 1873/1999, s. 251). Böylelikle hakikat, metaforik bir düzenin içerisinde insanın kendine gerçekliği algılamasının bir metaforu olarak tasvir edilmiştir.

Nietzsche'ye göre metaforlar doğarlar ve ölürler. Bunun bir yansıması olarak, metaforlar ilk kullanıldıklarında canlıdırlar, etkileyici ve ilgi çekicidirler. Zamanla ve alışkanlıkla kullanılagele metaforik güç azalır ve sonunda metafor sözlükçede kendine yer bulur. Bu gibi metaforlara *ölü metaforlar* adı verilir ve Nietzsche'ye göre kavramlar "bozuk para gibidirler; öndeki resimleri kaybolmuştur ve yalnızca metal olarak işlev görürler" (Nietzsche, 1873/1999, s. 252). Bu durum da aslında bütün insan mantığının tarihini oluşturur, metaforun fosilleşmesi ve onun figüratif ortaya çıkışının zamanla unutuluşu, ona göre insanlık tarihinin kendisidir.

Metaforun ontolojik bir olgu olduğu konusu, Nietzsche'nin genel olarak Platonik hiyerarşiyi ters çevirmesi ile, yani metaforik ifadenin hakikatten sapma değil, hakikatin *başlangıcı* olduğu düşüncesiyle örtüşmektedir. Metafor gerekli illüzyonları bize sağlamakta ve bizim için önemli bir *yalan* deneyimi sunmaktadır. Dil varlığı açığa çıkarmaz; metaforik yapılanma sayesinde dünyaları şekillendirir (bkz. Duman, 2019a, ss.339-349; Duman, 2022, ss.28-29).

2.2.2. Hans Blumenberg (1920 – 1996) – Mutlak Metafor ve Metaforoloji

Blumenberg, metaforu epistemolojik bir araç olarak görür ve *mutlak metafor* kavramını geliştirmiştir: başka şekilde ifade edilemeyen karmaşık deneyimleri aktarır. Metaforoloji disiplini ile metaforları tarihsel ve kültürel bağlamda inceler; dominant metaforlar, insanın dünyayı anlamlandırmasını ve bilgi paradigmasını şekillendirir.

Hans Blumenberg, metafor üzerine düşünmüş ve felsefe içerisinde metaforoloji olarak bilinen bir disiplini de başlatmış bir filozoftur. *Paradigmen zu einer Metaphorologie* (1960) adlı eserinde Blumenberg metaforun düşüncenin temel taşlarından birisi olduğunu iddia etmiş ve metaforu "açıkça ifade edilmeye dirençli deneyimlerin açıklanabilmesi için bilişsel düşüncenin limitlerini belirlemek" olarak tanımlamıştır (Blumenberg, 1960/1997, ss. 3-5). Böylelikle metafor, yalnızca dilsel süs olmaktan çıkarak epistemolojik bir anlam kazanmaktadır.

Blumenberg'in metafor teorilerine yaptığı en önemli katkısı da şüphesiz *mutlak metafor* (Alm. absolute Metapher) kavramıdır. Mutlak metaforlar, Blumenberg'e göre bilişsel düşüncenin içerisinde, başka bir şekilde anlatılabilmesi herhangi bir şekilde mümkün olmayacak derecede karmaşık mümkünlük şartlarına sahip olan ifadeleri kapsamaktadır. Bir başka deyişle, metafor, başka bir şekilde söylenemez, yeniden yapılandırılamaz ve farklı biçimlerde anlatılamaz. Örneğin, "Dünyanın sahnesi", "gerçeğin ışığı", ya da "zamanın akışı" gibi metaforik ifadeleri ele aldığımızda, bu ifadeler kavramların yerine geçmez; ancak bu yapılar farklı bir bilişselliğin kapısını açabilirler (Blumenberg, 1960/1997, ss. 19-22). Bu gibi metaforik ifadeler bilginin epistemik sınırlarında dolaşmaktadır. Düşünceler bunlar ile başlar fakat bilişsel dile hiçbir zaman tam anlamıyla dökülemeyeceklerdir.

Formatif anlamda metaforun incelenmesi de metaforoloji adlı disiplinin doğuşunu belirlemektedir. Bu bağlamda Blumenberg, anlayışın tarihsel bir morfolojisini ortaya çıkarmak için metaforoloji kavramını ortaya atmıştır; ona göre kültürel dünya görüşlerinin arasında figüratif bir çerçeve oluşmalıdır. Her çağa göre değişen dominant metaforlar, örneğin Orta Çağ'da "Tanrı'nın aynası" metaforu, ya da Aydınlanma Çağı'nda "Doğa'nın Kitabı" metaforu, insanın dünyayı anlamlandırmasında ona yardımcı olmaktadır. Böylelikle bu metaforlarla oluşan paradigmalar yeni deneyimlerin ve bilginin yapısal özelliklerini belirlemektedir (bkz. Duman, 2019a, ss.675-679).

2.2.3. Mary Hesse (1924 – 2016) – Bilimsel Bir Model Olarak Metafor

Hesse, metaforu bilimsel modellerle eşleştirir; metaforlar bilgi üretir ve şekillendirir. Analojik yapılar, farklı sistemler arasında kısmi ayrılıklar oluşturarak keşif ve çıkarım sağlar. Bu

yaklaşımda metafor, bilişsel bir araç ve bilimsel açıklamanın mantıksal parçası olarak işlev görür.

Metaforu bilimsel bir sahanın içerisinde ele alan bilim insanlarından biri de Mary Hesse'dir. Hesse, 1966 yılında yayınladığı *Models and Analogies in Science* adlı eserinde bilimsel mantık çerçevesinde metaforların anlamlandırılabilmesi için önemli bir çerçeve oluşturmuş ve metaforların, analojik yapıların ve modellerin yalnızca görsel aygıtlar olmadıklarını; aynı zamanda da bilimsel kuram oluşturmada önemli bir yer tuttuklarını belirtmiştir. Bu olgular, özellikle de analojik metaforlar, basitçe bilgiyi süslemekten ya da açıklamaktan çok, onu üretmekte ve şekillendirmektedir (Hesse, 1966, ss. 8-10).

Hesse'ye göre metaforlar ve bilimsel modeller aynı mantıksal yapıyı takip etmektedir. İkisi de farklı sistemler arasında kısmi ayrılıklar içerirler ki bu ayrılmalar, çıkarımları ve keşifleri sağlamaktadır. Bu da metaforu aslında bilişsel bir aygıt haline getirmektedir ki *Bohr atom modeli* ya da görelilik kuramındaki *elastik membran* modelleri metaforik olarak işlemektedir; bir alandan (atomik yapı ya da uzay-zaman) diğer alana (gezegensel ya da elastik yapılar) bir metaforik taşıma söz konusudur (Hesse, 1966, ss. 14-17). Böylelikle bu ilişkileri formalize ettiğimizde Hesse'nin gelecek bilişsel kuramlarını da anlamış oluruz. Metaforun bilgiyi bu şekilde şekillendirmesi de Lakoff ve Johnson özelinde insan düşüncesinin temelinin metaforik olduğu düşüncesini geliştirmektedir.

Hesse, bu *metafor/bilimsel model* hibritini empirik gözlem ve teorik soyutlama arasındaki ilişkinin kurulabilmesi üzerinde konumlandırmıştır. Böylelikle bilişsel dilbilimcilerin aksine Hesse bu mekanizmayı bilimsel açıklamanın mantığına oturtur (Hesse, 1966, ss. 18-20). Sonuç olarak Max Black'in etkileşim kuramı, Hesse'nin metaforik etkileşim ve ekstrapolasyon gücü ile sınırlandırdığı metafor modelinin içerisinde yeni bilgi oluşturabilme ve modelleyebilme bağlamında önemli bir yer tutmaktadır.

2.2.4. Jacques Lacan (1901 – 1981) – Bilinçdışının Metaforu

Écrits (1977) adlı eserinde Lacan bilinçdışının *bir dil gibi yapısal olması* gerektiğini öne sürer. (Lacan, 1977, s. 234). Bu durum bir analoji değildir; aksine Lacan aslında Freud'un temelde bir yeniden ele alınımını belirlemektedir ki bu psikoanalizi biyolojik/enerjetik bir modelden yapısal/dilbilimsel bir sisteme indirgemektedir. Lacan için bilinçdışı, primal içgüdülerin bulunduğu bir kazan da değildir, gösterenlerin kesin ve girift bir sistemidir ve bu da *öteki'nin diskuru*na işaret etmektedir. Bu diskurun mantığını anlamak için Lacan Roman Jakobson'un ikili (kombinasyon/seleksiyon, bkz. Metafor Teorileri III) sistemini kullanmaktadır.

Jakobson'un retorik amaçlı metafor ve metonimi tanımları ile birlikte Lacan'ın 1957 yılında yazdığı ünlü eseri *The Agency of the Letter in the Unconscious*'da Freud'un kendi keşfini bu ikili sisteme entegre eder. Doğrudan bir eşleşme ile, çoklu rüya-düşüncelerin tek bir resimde birleştirilmesi olarak tanımlanabilecek olan Freud'un *yoğunlaşma* (Alm. Verdichtung) mekanizmasını (Freud, 1900/1953, s. 279) gösterenlerin bir tür üst üste binmesi gibi tanımlayarak bunun metaforun alanı olduğunu savunmaktadır. Aynı şekilde, psişik yoğunluğun bir ideden diğerine geçişte kullandığı *yer değiştirme* (Alm. Verschiebung) de gösterge sisteminin metonimideki görünümü gibi uzaklaşmasını belirtmektedir (Lacan, 1977, s. 160). Böylelikle metafor ve metonimi, Freudyen bir sistem içerisinde Jakobson'un ayrımı ile bütünleşik bir biçimde ele alınmaktadır.

Lacan için kelimenin kelimeye bağlantısı olan metonimi arzunun kendi yapısını göstermektedir: nesnesini hiçbir zaman tam anlamıyla kapsayamayan gösterenler zinciri içerisindeki sınırsız bir kaymayı işaret eder. Öte yandan metafor daha üstün ve üretici bir durumda bulunur, hatta metafor yeni anlamlar üretebilecek *yegâne* operasyon olarak ele alınabilir. Metaforun formülü de bu noktada Lacan özelinde önem arz eder. Lacan'ın metafor anlayışı basit bir mukayesenin ötesinde kasıtlı bir gösteren değişimini göstermektedir.

$$f\left(\frac{S'}{S}\right)S \approx S(+)s$$

Resim 1 - Lacan'ın Metafor Operasyonu Formülü

Yukarıdaki algoritma içerisinde gösterenlerden biri (S') zincir içerisinde bir başka gösterenin (S) yerine geçerek bir "kıvılcım" oluşturur ve bu da yeni bir anlam (s) doğurur (Lacan, 1977, s. 157). Burada önemli olan şey yeni anlam (s) yalnızca (S')'nin yeni bir *anlamı* değildir; yukarıda bahsedilen ikame ile *zuhur eden* (İng. emergent) bir özelliktir. Fink'e göre orijinal gösteren (S) burada silinmez, yalnızca *gizil* (İng. latent) gönderenin rolüne bürünür (Fink, 1997, s. 23). Böylelikle yeni anlam, poetik derinlik ve rezonans içerir.

Bu noktada Lacan, özellikle Victor Hugo'nun klasik bir örneğini verir: "Sa gerbe n'était point avare, ni haineuse." (Onun demeti ne cimri idi ne de kindardı). Burada belirtmek gerekir ki "Sa" (onun) zamiri Boaz'a gönderim yapmaktadır (Duman, 2019a, s. 686). (S') olarak "onun demeti"ni belirlenmemiş özne olan "Boaz" (S) ile ikame ettiğimizde bu bir metafor olarak (s) gösterimini oluşturacaktır ve bu durumda hem Boaz'ın huzuru hem de cömertliği herhangi bir literal bildirimden çok daha anlamlı ve güçlü bir biçimde aktarılmış olur (Lacan, 1977, s. 158). Bu yaratıcı fonksiyon tam da metaforun neden psikanalizin merkezinde olduğunu da kanıtlamaktadır. Bu mekanizma ile özne varlığı için yeni anlamlar üretebilecektir ve hatta öznenin *bulunabilmesi* için de temelde bu operasyon gerekecektir.

Lacan'ın 5 nolu seminerinde (1957/1998) belirttiği üzere, yukarıda bahsedilen metonimiden kaynaklı sınırsız gösteren kayması psikoza sebep olmaktadır. Şöyle ki Lacan'ın ünlü *babanın adı metaforu* (Fr. Métaphore-du-Nom-du-Père) içerisinde, *bastırılmışın göstereni* (S), yani anne arzusu, yerine ikame edecek *babanın ismi* (S') göstereni ile yer değiştirdiğinde stabilizasyon sağlanarak yeni bir anlam (s) üretilecektir ve (S) bastırılmış olacaktır. Böylelikle de öznenin sabitlenmesi başarılı olacak ve stabil bir gerçeklik yerini alacaktır. Yani, metafor gerçekleşirse, stabilizasyon sağlanmış demektir (Lacan, 1998, s. 145-156). Ancak, aksi durumda, yani Baba Metaforu'nun başarısız olduğu durumda bir *çapa noktası* (Fr. point de capiton) olmadığı durumda gösterme zincirinin sonsuz kayması ile birlikte öznedeki stabil anlamın çöküşü kaçınılmaz olacaktır (Evans, 1996, s. 151). Böylelikle özne halüsinasyon ve sanrılarla yeni bir dünya stabilizasyonu çabasına girecektir.

Sonuç olarak Lacan'ın metaforik düşüncesi onun kendi teşhislerinin anahtarları gibi davranır. Öznenin temsil ettiği sabitlenmişlik ve her ne kadar yabancılaşmış da olsa sembolik sistem içerisinde kendine tam bir yer bulmuş olabilme durumu, yukarıda bahsedilen baba metaforunun yerine gelmiş olması ile ilgilidir. Bunun alternatifi de psikozdur. *Babanın adı metaforu* başarısız olursa gösterilenler sabit olmadıklarından sürekli bir kayma yaşayacaktır ve genel olarak sistem içerisinde sonsuz bir kaymaya girerek öznenin stabil bir düşünce dünyası olmasını engelleyecektir.

Lacan, böylelikle metaforları *bizim* kullandığımızı değil, metaforların *bizi* kullandığını iddia etmektedir. Arzularımızı, anlamlandırmamızı ve hatta öznel gerçekliğimizin temelini de bu metafor denilen yapısal operasyonlar ile oluşturduğumuzu da eklemektedir (bkz. Duman, 2018).

2.2.5. Bernhard Debatin (1957 -) – Metaforun Rasyonalitesi

Debatin'e göre metafor rasyonalitenin sentezlendiği bir sistemdir. Çalışmasında metaforun özelleşmiş teorilerinden bahsederken aynı zamanda semantik, pragmatik, bilişsel ve hermenötik alanlarını birleştiren bir metafor düşüncesini de ele almaktadır. Bu noktada Debatin, metaforu rasyonel bir sistem üzerinden ele alır ve epistemolojinin ve iletişimin içine entegre eder.

1995 yılında yaptığı *Die Rationalität der Metapher* adlı çalışmasında Bernhard Debatin öncelikle metafor teorilerini "doygunluğa ulaşmış bir alan" olarak tanımlar. Genellikle bu disiplin içerisinde o kadar çok teori vardır ki aslında bunlar birleştirilerek bir tür *sentetik*

metafor teorisi oluşturulabilir ki bu da elzem bir durumdur (Debatin, 1995, s. 13). Bu sentez ise metaforun rasyonalitesi sorunu temelinde gerçekleşecektir.
Debatin'in metaforun görevi hakkındaki başlıca hipotezi, metaforik ifadenin *rasyonel bir beklenti* (Alm. rationaler Vorgriff) içermesindedir. Ancak bu beklenti metaforun kendisinde var olan bir özellik değildir. Rasyonalitenin saptanabilmesi anlamın ve geçerliliğin üzerinde uzun düşünmeler sonucu ortaya çıkabilecek bir durumdur ve bu da metaforun belirli bir kullanıma bağlı olmasında aranabilir. Sonuç olarak da metaforun rasyonalitesi içsel bağlamda iletişimin şartlarına bağlıdır (Debatin, 1995, ss. 19-20). Böylelikle metafor, bu tezin içerisinde hem iletişimin hem de rasyonel düşünmenin temelinde yer almak zorunda kalacaktır.
Debatin, bu tezini desteklemek için metafor tartışmalarının üç ana eksende incelenmesini uygun bulur: birincil olarak rasyonelist geleneğin özelliklerini sıralarken Locke gibi düşünürlerin modern rasyonalizmin *açık ve seçik fikir* (Lat. idea clara et distincta) (Debatin, 1995, s. 26) düşüncesi üzerinden figüratif dilin "tam anlamıyla bir safsata" olduğunu düşünmesi üzerine kurulu olmasını ele alır (Debatin, 1995, s. 49). İkincil olarak Debatin, Nietzsche'nin önderliğini yaptığı Nietzscheci bir sistemi ele alır. Bu görüşte metafor *gereklidir* fakat temel olarak *irrasyoneldir*. (Debatin, 1995, s. 50). Nietzsche'nin hakikati "metaforların hareket eden bir ordusu" olarak görmesi hasebiyle dilin kendisinin metaforik olması ancak bunun da bir *ilüzyon* olduğu perspektifi ile bu görüş şekillenir. Bu şüpheci pozisyon da daha sonraları rasyonalitenin gözden çıktığı bir göreliliğe doğru ilerleyecektir (Debatin, 1995, s. 42, 51). (3) Üçüncül olarak ise Debatin, Giambattista Vico'nun metaforu düşüncenin ve dilin merkezine aldığı *poetik mantık* ile ilgilenir. Bu görüş, analitik kritikten önce vardır ve metaforu bilişsel, yaratıcı ve *hakikati yönlendirici* bir sistem olarak ele alır (Debatin, 1995, ss. 33-39).
Yukarıdaki üç eksen özelinde Debatin'e göre rasyonalitenin kusurlu ve dar bir kavram olarak ele alınması, bu tartışmanın sınırlılıklarını öne çıkarır (Debatin, 1995, s. 56). Debatin bunu bertaraf edebilmek için, Habermas'ın çalışmalarından da yararlanarak bir *iletişimsel rasyonalite* çerçevesini benimser ve bu modelin içerisinde rasyonalitenin başarılı bir araçsallığını değil, *konuşma ve eylem yetisine* sahip öznelerin ifadelerini geçerlilik iddiaları öne sürerek ve bunları bir şekilde karşılayarak sağlam gerekçelerle meşrulaştırma eğilimi olarak düşünülebilmesini inceler (Debatin, 1995, ss. 70-71). Böylelikle metaforun rasyonelliği, onun süsleme gücünde veya mantıksal sapmasında değil iletişim içerisindeki fonksiyonunda bulunur. Metafor, *rasyonel bir dilbilimsel form* olarak sisteminde yeni tanımlamaların ve yönlendirmelerin mümkün olduğu ve hatta özneler arası anlayışın da özel olarak incelenebileceği bir alandır (Debatin, 1995, s. 55). Metaforun bu analizi böylelikle hem iletişimsel sistemin içinde yer almakta hem de yeni rasyonalitelerin oluşturulabilmesi için imkân sağlamaktadır.

2.2.6. Anselm Haverkamp (1943 -) - Latenz Teorisi

Metaforun latenz teorisi, anlamın gizli işleyişini vurgular. Haverkamp'a göre metafor, açık anlam taşısa da derininde örtük bir potansiyel barındırır; bu potansiyel tam açığa çıkmaz, yalnızca ima edilir. Freud, Ricoeur ve Derrida'dan esinlenen teori, metaforu epistemolojik bir olgu olarak, bilginin gizlenme koşullarını temsil eden bir yapı olarak değerlendirir.
Anselm Haverkamp'ın *gecikme teorisi* (Alm. Latenztheorie) adını verdiği yaklaşım da metaforun estetik ve retorik deneyimlerin özünde bulunan tarihi ve epistemik şartların oluşmasına bağlı olduğunu ve metaforun hem gecikimin bir semptomu hem de yapısı olduğunu öne sürmektedir. Böylelikle Haverkamp bu gecikim sistemini bir felsefe çerçevesine dönüştürmektedir ve *görülmeyen, söylenmeyen ya da formüle edilemeyen* anlam boyutlarının ortaya çıkarılmasında önemli bir yapı olarak kullanmaya olanak sağlamaktadır.
Latenz: Zur Genese des Ästetischen als historischer Kategorie (2021) adlı eserinde Haverkamp tarihselliğin söylem öncesi bir kavramsal tanımını yapar; burada estetik deneyimin bir *tarihsel a priorisi* bulunur (Haverkamp, 2021, ss. 7-8). Bu tanımda temsillerin (resimlerin, mecazların ya da metaforların) ortaya çıkmasını sağlayan şey temsilin *arkasındaki* içerik değildir, bu

temsillerin ortaya çıkmasını sağlayan şeydir. Bu şartlar aslında bir gecikme sistemini ortaya çıkarır; bu gecikme, dilin ve görünenin yapısal bir birleşmesi olarak okunabilir (Haverkamp, 2021, ss. 13-14). Gecikme ile estetik ve retorik biçimler var olmayan bir boyutu içlerinde taşırlar ve ifade düzleminde ortaya çıkmasa bile işlevsel olarak duran bir kalıntı bırakırlar.

Haverkamp'a göre gecikim Foucault'nun *tarihsel a priori*si ile analojik olarak işlemektedir ancak söylem düzleminin de dışına taşabilir. Foucault *söylenebilecek şeyleri* izlemişken Haverkamp'a göre gecikim *söylem biçimlerinin dışında* yer almaktadır. Bu yapı tam anlamıyla bir kavramsallaşmaya direnç göstermektedir ve "semantik anlamda sahipsiz topraklar gibidir ve varsayım ve ima arasında sıkışıp kalmıştır." (Haverkamp, 2021, s. 8). Gecikimin metafor ile bağdaşması da *Das Skandalon der Metaphorologie* (2009) ve *Metapher: Die Ästetik in der Rhetorik* (2007) ile daha öncesinde gerçekleşmiştir.

Haverkamp bu eserinde Blumenberg'in *metaforoloji* sisteminin üzerine metaforların gecikmiş düşüncenin bir görüntüsü olarak göründüklerini ele almaktadır. Metaforik yapı, bir başka deyişle kültürel bilginin dil içerisinde sedimente olmuş halidir ve "fosil izlere" benzetilebilir (Haverkamp, 2009, s. 36). Haverkamp'ın bahsettiği *söylenmiş olanın tarihi* (Alm. Gesagtseinsgechichte) yapısının içerisinde söylemin gecikimi şifrelenir ve böylelikle metafor mecazın ötesinde görünür (s. 252). Böylelikle gecikim, metaforun nasıl çağdaş kavramsal sistemin altında işlediğini anlatmaktadır: metaforik yapı tıpkı işaret fosilleri gibi davranır ve eski epistemik biçimlerin izlerini taşır. Böylelikle metafor için gecikme bir temel oluşturur ve anlam her zaman gecikir.

Haverkamp *Metapher: Die Ästetik in der Rhetorik* (2007) adlı eserinde ise yukarıdaki bağıntının temelleri açıklanmaktadır. Haverkamp'a göre metaforlar retorik taşımanın gecikme etkisi olarak gün yüzüne çıkarlar ve *arayüzdeki belirsizliklere* göre güçleri artıp azalmaktadır; bir metafor kavramsal olanı ne kadar sergileyebilirse o kadar kuvvetlidir. Estetik açıdan bu gecikme sistemi ile yeni bir anlam ortaya çıkmaktadır ki bu da tarihsel olarak algının ya da dilin gecikmiş bir düzenlemesi ile oluşur (Haverkamp, 2007, ss. 23-25). Böylelikle metaforun oluşması yine sıkışmışlığı ortaya koyar: literal ve figüratif anlam arasında kalan metaforik ifade, gecikimin içerisinde tarihsel olarak anlam boyutlarını içerisinde taşır.

Özetle Haverkamp'ın *gecikme teorisi* aslında metaforu semantik ilişkilerden tarihi ve epistemolojik bir çerçeveye oturtmasıyla diğer metafor teorilerinden farklı bir yerde konumlanmaktadır. Metaforlar kavramsal olarak sabit olmayan şeyleri anlatabilmek için vardır ve bunlar da gecikmiş birimler olarak tarih ve bilinç süreçlerinde geç anlamlandırılırlar. Yani, Haverkamp'a göre tarihi olarak görünmez anlamlar, metaforik düşüncenin temelini oluştururlar. Bu görünmezlik tarihin, algının ve dilin birleştiği bir yerde bulunmaktadır ve bu boyutun içerisinde anlam, dile gelmeden önce halihazırda işlev görmektedir.

3. SONUÇ

Metafor teorilerinin tasnifinin üçüncü bölümünü oluşturan bu çalışmada metaforun mekanikliğinin ötesine geçerek derin felsefi temellere inmemiz gerekti. Semiyotik-sembolik ve epistemolojik-tarihi eksenleri incelemekle birlikte metaforun *nasıl* anlaşılabileceği üzerine bir soru ortaya çıkmıştır: metafor bir anlam *işlemi* midir, yoksa bilginin *temeli* midir? Bu iki eksen üzerinde de kavramsal bir öncelik kavgası görülebilmektedir ki aslında bu sonuçlarındaki farklılıktan değil, üzerinde çalıştıkları nesne itibariyle gerçekleşir.

Semiyotik ve sembolik eksen metaforu yapısal ve senkronik bir gereklilik olarak görmektedir. Özellikle bu eksende anlam üretimi *eylemi* önemli bir yerdedir ve göstergelerin sonsuz mantığı devrededir. Bu görüşe göre metafor sembolik düzenin motoru gibidir: sistemi devam ettiren güç metafordur. De Saussure-Jakobson'dan Cassirer'e kadar bütün düşünürler metaforun bu gücünü kabul ederler. Bu eksende metafor, aynı zamanda dinamik ve yaşayan bir olgudur, dünyanın sürekli yeniden şekillenmesi ve yeni anlamların kültürel kodların sürekli değiştirilerek ortaya çıkarılması da bu nosyona dahildir. Göstergenin *şimdiki zamanı* bu

kategori özelinde düşünülmektedir ki bu da sembolik sistemlerin metaforu nasıl kullandığı konusunda önemli ipuçları vermektedir.

Bütün bunların aksine epistemolojik ve tarihi eksen diyakronik ve arkeolojiktir. Bireyle ilgilenmeden ve metaforun şimdiki zamanını önemsemeden zaman içerisinde metaforun sonuçları ile ilgilenmeyi seçer. Nietzsche ile başlayan bu perspektif literal gerçekliğimizin bile metaforik kökeni olduğundan bahsetmektedir zira Blumenberg de *mutlak metafor* kavramı ile metaforların bilgi sistemimizin radikal bir parçası olduğunu düşündürür. Bu eksende metaforun *tahrik* etkisi tartışılmaz, yolun *kendisi* ile ilgilidir: metaforik ifade ile hangi gerçeklik yaratılmıştır ve düşünceler tarihi olarak önceden metaforlarla kurulmuş yolları nasıl izlemektedir? Bu kategori, bu soruların cevabını vermek için önemli bir başlangıç noktasıdır.

Bu iki eksen arasındaki çatışma temelde kapsam ve yön olarak görünür. Semiyotik eksen anlamın *sebebini* inceler; aksine, epistemolojik eksen ise bilginin *sonucunu* ele alır. Böylelikle semiyotik ve sembolik perspektif, metaforu gerçekliğimizi şekillendiren bir araç olarak görürken, epistemolojik perspektifte gerçekliğin *kendisi* metaforiktir. Böylelikle semiyotikçiler *dünya kurulumu* (İng. worldmaking) gibi eylemlerle yaratıcı düşünceyi analiz etmekte, epistemologlar ise mutlak metaforların paradigmatik eksende bilginin kendisi olduğu görüşü üzerinde düşünce sistemleri geliştirmektedirler.

Sonuç olarak, bu iki görüş de aslında bir döngüyü tamamlamaktadır. Birinci eksenin semiyotik işlemleri ile ikinci eksenin epistemolojik çalışmaları, birbirini tamamlayan ve bir zamanlar semiyotiğin incelediği yapıların arasındadır. Epistemoloji çerçevesinde metaforların *mutlak metaforlar* olarak mitik kökenlerle fosilleştiklerini görmek açısından, bu iki eksenin sistemini karşılaştırmak önemlidir. Birlikte düşünüldüğünde bu iki perspektifte de metafor dilin bir anomalisi değil, dilin kendi içerisindeki çekirdek ilkelerinden biridir ve düşünceyi şekillendiren, üstüne bilincimizi de tarihi biçimde oluşturan bir yapıdır.

KAYNAKÇA

Barthes, R. (1964/1967). *Elements of semiology* (A. Lavers ve C. Smith, Çev.). Hill and Wang.

Blumenberg, H. (1960/1997). *Paradigms for a metaphorology* (R. Savage, Çev.). Ithaca, NY: Cornell University Press.

Cassirer, E. (1925/1946). *Language and myth* (S. K. Langer, Çev.). Harper & Brothers.

Cassirer, E. (1925/1955). *The philosophy of symbolic forms, Vol. 2: Mythical thought* (R. Manheim, Çev.). Yale University Press.

Culler, J. (1975). *Structuralist poetics: Structuralism, linguistics, and the study of literature.* Cornell University Press.

Debatin, B. (1995). *Die Rationalität der Metapher: Eine sprachphilosophische und kommunikationstheoretische Untersuchung*. Walter de Gruyter.

Duman, M. A. (2022). *Bir metafor olarak metafor*. Paradigma Akademi.

Duman, M. A. (2019). *Metafor ve semiyotik*. Gece Akademi.

Duman, M. A. (2018). *Lacan'ın metafor anlayışı*. Gece Akademi.

Eco, U. (1976). *A theory of semiotics.* Bloomington: Indiana University Press.

Eco, U. (1984). *Semiotics and the philosophy of language.* Bloomington: Indiana University Press.

Evans, D. (1996). *An introductory dictionary of Lacanian psychoanalysis*. Routledge.

Fink, B. (1997). *The Lacanian subject: Between language and jouissance*. Princeton University Press.

Goodman, N. (1968). *Languages of art: An approach to a theory of symbols.* Indianapolis, IN: Bobbs-Merrill.

Goodman, N. (1978). *Ways of worldmaking.* Indianapolis, IN: Hackett Publishing.

Haverkamp, A. (2007). *Metapher: Die Ästhetik in der Rhetorik.* München: Fink.

Haverkamp, A. (2009). “Das Skandalon der Metaphorologie. Prolegomena eines Kommentars.” D. Mende ve ark. (Edler.) içinde, *Begriffsgeschichte, Metaphorologie, Unbegrifflichkeit* (ss. 33–61). Frankfurt a.M.: Suhrkamp.
Haverkamp, A. (2021). *Latenz: Zur Genese des Ästhetischen als historischer Kategorie*. Göttingen: Wallstein.
Hesse, M. (1966). *Models and analogies in science.* Notre Dame, IN: University of Notre Dame Press.
Jakobson, R. (1956). Two aspects of language and two types of aphasic disturbances. R. Jakobson & M. Halle (Ed.), *Fundamentals of language* (s. 67-96). Mouton.
Lacan, J. (1957-1958/1998). *The seminar of Jacques Lacan, Book V: Formations of the unconscious, 1957-1958* (R. Grigg, Çev.). W. W. Norton.
Lacan, J. (1966/1977). *Écrits: A selection* (A. Sheridan, Çev.). W. W. Norton.
Nietzsche, F. (1873/1999). *On truth and lies in a nonmoral sense.* D. Breazeale (Ed.) içinde, *Philosophy and truth: Selections from Nietzsche’s notebooks of the early 1870s.* Amherst, NY: Humanity Books.
Peirce, C. S. (1931–1958). *Collected papers* (C. Hartshorne & P. Weiss, Edler.). Cambridge, MA: Harvard University Press.
Peirce, C. S. (1992). *The essential Peirce: Selected philosophical writings, Vol. 1 (1867–1893)* (N. Houser & C. Kloesel, Edler.). Bloomington: Indiana University Press.
Rolf, E. (2005). *Metaphertheorien: Typologie. Darstellung. Bibliographie*. Berlin/New York: de Gruyter.
Saussure, F. de. (1916/1983). *Course in general linguistics* (R. Harris, Çev.). Duckworth.
Short, T. L. (2007). *Peirce’s theory of signs.* Cambridge: Cambridge University Press.

SUPPLY CHAIN AUTOMATION: OPTIMIZATION OF WAREHOUSE AND CARRIER ASSIGNMENT SYSTEM

Kemal BUYUKTAS
FloTechnology, Technology Department,Istanbul,Türkiye
ORCID: 0009-0007-7884-2872

ABSTRACT
The rapid growth of e-commerce has increased operational complexity and raised customer expectations for faster and more accurate deliveries. Manually executed warehouse and carrier assignment processes cause decision delays, inconsistency, operational risks and increased logistics costs. An analysis of FLO Technology's 2023–2024 data shows that 6.7% of approximately 25,000 daily orders required manual intervention, warehouse assignment decisions took 15–20 seconds, and performance variance among carriers reached 22%. This study presents the design, methodology, and operational outcomes of an automated decision-support system developed to eliminate these bottlenecks. The system was redeveloped using a Go-based microservice architecture, asynchronous communication over RabbitMQ, and CI/CD pipelines through Jenkins. Warehouse assignment was redesigned using the Analytical Hierarchy Process (AHP), while carrier assignment was optimized using a proportional distribution algorithm based on performance, cost, and return-rate metrics.
After deployment, warehouse assignment accuracy reached 97%, manual carrier intervention decreased by 99%, decision latency dropped to 10 ms, delivery times improved by 14%, and logistics costs decreased by 6.3%. As a real-world implementation in Türkiye's e-commerce ecosystem, this study contributes practical insights to the literature on decision-support systems and supply chain automation.
Keywords: Supply Chain, Decision Support Systems, Algorithm Design, E-commerce

1. INTRODUCTION
The continued global growth of e-commerce requires scalable, accurate, and fast supply chain execution. UNCTAD (2024) reports that even after the post-pandemic normalization, global online order volumes continue to rise, increasing the burden on logistics operations. This trend highlights the need for highly automated, data-driven supply chain systems capable of handling large volumes of real-time decisions. Chopra and Meindl (2021) highlight that manual decision-making in warehouse and carrier assignment leads to several inefficiencies, including decision delays, operational inconsistencies, limited scalability during high-demand periods, and increased costs driven by human error and subjective judgment.
FLO Technology's operational data corroborates these challenges. During the 2023–2024 period, the company processed an average of 25,000 daily orders, of which 6.7% required manual intervention. Warehouse assignment decisions took approximately 15–20 seconds, and performance discrepancies across carriers reached up to 22%.
This demonstrates that manual processes cannot sustainably support a high-volume e-commerce environment. To address these operational limitations, structured analytical models have become essential in modern logistics systems. Multi-criteria decision-making (MCDM) frameworks—especially the Analytical Hierarchy Process (AHP)—are widely used for warehouse site selection and logistics optimization (Saaty, 2008). Carrier selection studies often employ performance, cost, and risk criteria (Govindan et al., 2014).
However, most studies remain conceptual or simulation-based. Few demonstrate real-world deployment within an active, high-volume e-commerce system.
Although decision-support models have been widely studied, their real-time deployment within a high-volume, operational e-commerce ecosystem remains insufficiently documented. This

study contributes by providing validated empirical results from a fully implemented system. As e-commerce ecosystems continue to expand, the need for reliable, repeatable, and scalable decision models becomes increasingly critical for logistics operations. Manual practices not only limit operational throughput but also weaken process standardization, making it difficult for organizations to maintain consistent delivery performance. Consequently, automated decision-support models that integrate real-time data have become a central focus in modern supply chain transformation efforts.

2. LITERATURE REVIEW

Recent studies emphasize that high-volume e-commerce operations require autonomous, data-driven decision mechanisms rather than human-dependent workflows. Scalability becomes particularly critical during seasonal peaks, where decision delays directly translate into delivery bottlenecks and increased logistics costs. Furthermore, human-driven assignment logic lacks the consistency needed to ensure uniform service quality.

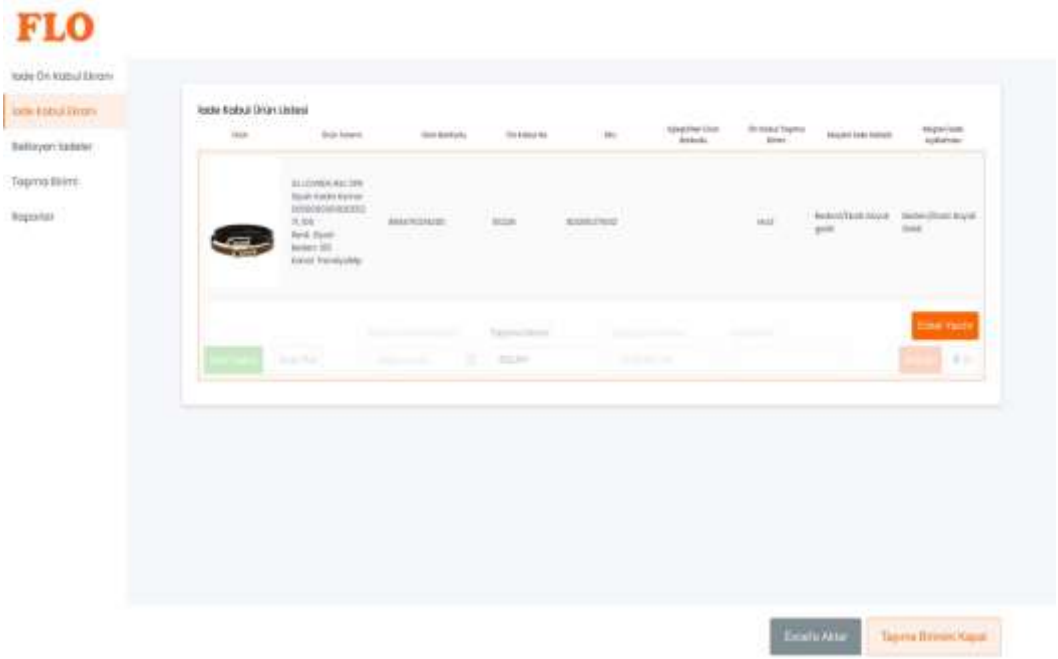
In addition to operational challenges, global logistics literature highlights the growing relevance of real-time analytics, multi-criteria decision-making, and event-driven architectures in supply chain automation. The Analytical Hierarchy Process (AHP), in particular, has been widely used in warehouse site selection and logistics optimization, as it systematically evaluates competing criteria such as distance, stock availability, and capacity. Despite this body of work, many existing studies are either simulation-based or limited to small-scale prototypes. Very few demonstrate an end-to-end implementation of automated warehouse and carrier assignment within an active e-commerce ecosystem. This gap indicates the need for empirical evidence showing how automation performs under real operational constraints.This study directly addresses this need by presenting a full-scale implementation deployed at FLO Technology. Using real operational data, the research verifies how automated decision-support mechanisms significantly reduce latency, increase assignment accuracy, and stabilize logistics performance across warehouses and carriers. AHP is particularly suitable for warehouse assignment because it supports hierarchical decision structures and consistency checks. Conversely, proportional distribution models align with dynamic carrier allocation problems, where performance metrics change in real time. The combination of these two approaches addresses both strategic and operational decision layers.

3. METHOD

3.1 System Architecture

The system was reconstructed using Go-based microservices deployed in Docker containers. Asynchronous communication among services was enabled via RabbitMQ. CI/CD automation was implemented through Jenkins pipelines. The methodological design prioritizes scalability and fault tolerance, which are essential for high-volume logistics operations. The choice of Go microservices and asynchronous communication aligns with the need for low-latency event handling, a requirement emphasized in large-scale logistics research. The real-time logistics monitoring interface is shown in Figure 1.

Figure 1. Logistics Panel – Real-time Monitoring of Order Flow

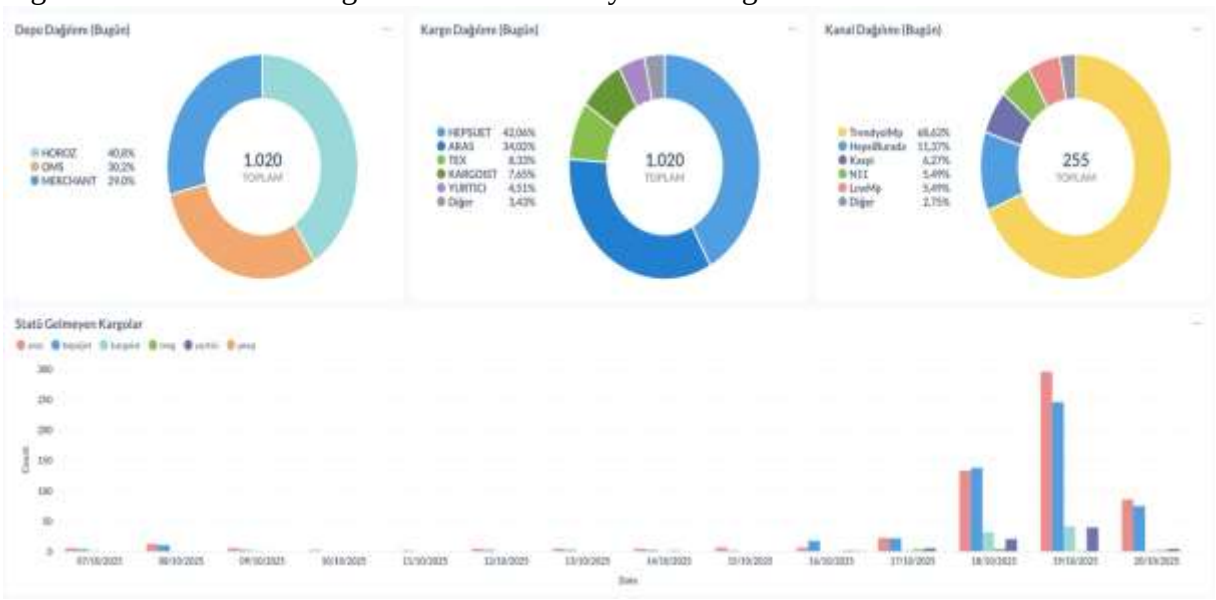

This interface allows real-time visualization of assignments and operational flow.

3.2 Asynchronous Data Flow

The OMS publishes order events to a dedicated order_created queue. Warehouse and carrier. The structure of the credential management system is illustrated in Figure 2.

Figure 2. Credential Management Interface – System Integration Access Control

This centralized structure ensures secure, consistent integration across logistics partners.

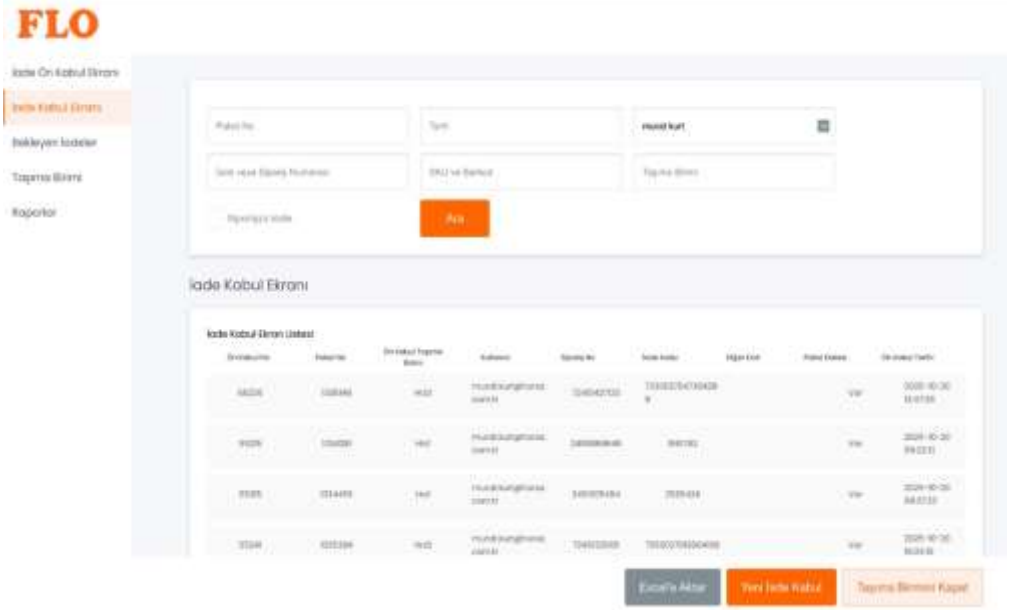
3.3 Warehouse Assignment Using AHP

The AHP model used in this study follows a structured sequence in which the decision problem is modeled hierarchically, criteria are evaluated through pairwise comparisons, weights are derived and verified through consistency checks, and the final warehouse score is calculated accordingly. In this implementation, distance, inventory level, operational workload, warehouse capacity, and processing time were evaluated as core criteria and integrated into the decision model.

The following criteria and weights were used: The weighting of the AHP criteria was determined through normalized pairwise comparisons, resulting in the following structure: distance had the highest influence, followed by inventory level, operational workload,

warehouse capacity, and processing time consistent with the method described by Saaty (2008). These weights were embedded into the calculation of the warehouse selection score, ensuring that each assignment reflected both operational constraints and real-time stock conditions. Warehouse score calculation: Score_{warehouse} = \sum (w_i \times c_i) Operational accuracy and distribution metrics are presented in Figure 3.

Figure 3. Warehouse & Carrier Distribution and Accuracy Metrics – Metabase

This visualization highlights the improvements achieved through algorithmic assignment.

3.4 Carrier Assignment Algorithm

Carrier selection was redesigned using a proportional distribution model evaluating The carrier assignment mechanism was redesigned using a proportional distribution model that simultaneously evaluates delivery performance, cost efficiency, and return-rate behavior. Each carrier is assigned a dynamic score derived from these criteria, enabling the system to allocate shipments proportionally while reducing the operational risks associated with underperforming logistics partners.

Carrier scoring formula: Score_{carrier} = (0.5 \times Performance) + (0.3 \times Cost) + (0.2 \times ReturnRate) Latency for each assignment decision was reduced to **10 ms**.

4. RESULTS

4.1 Process Automation Screens

Figure 4. Pre-Acceptance Interface for Returned Items

This interface allows operators to register returned packages during the initial stage of the return workflow. It displays package-level information and enables preliminary validation before item-level checks are performed.

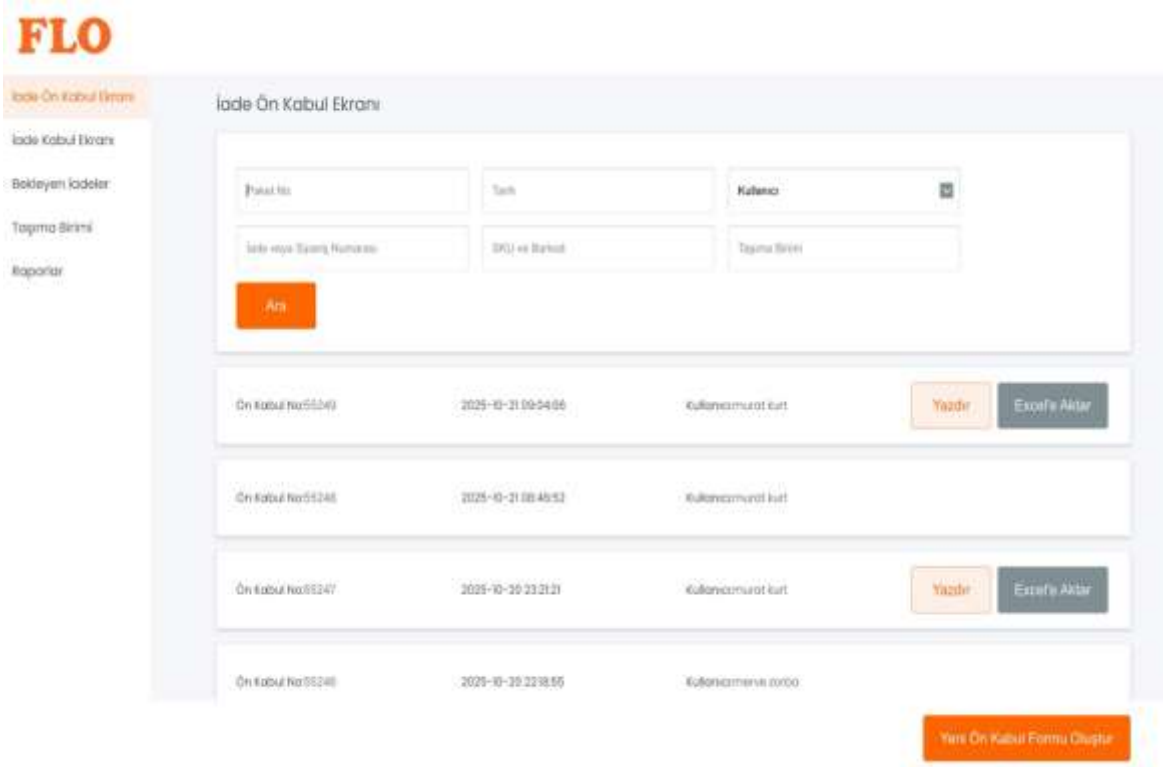

Figure 5. Return Acceptance Interface – Item-Level Control

This screen supports item-level verification during the return acceptance process. Operators can review SKU information, validate product conditions, and complete return approvals with greater accuracy.

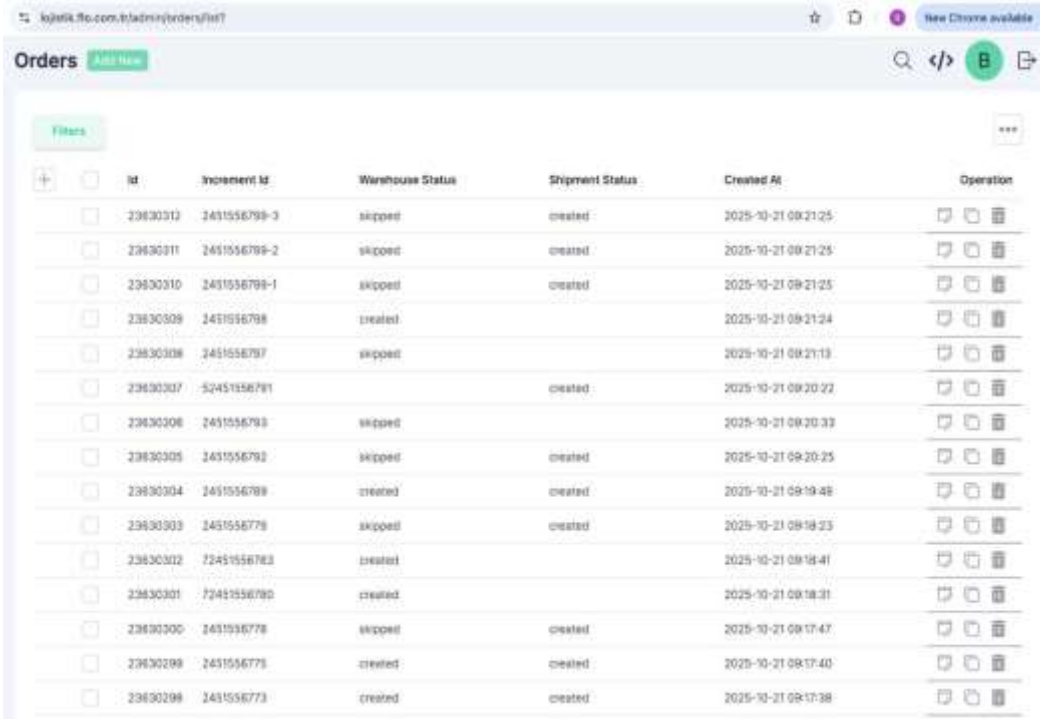
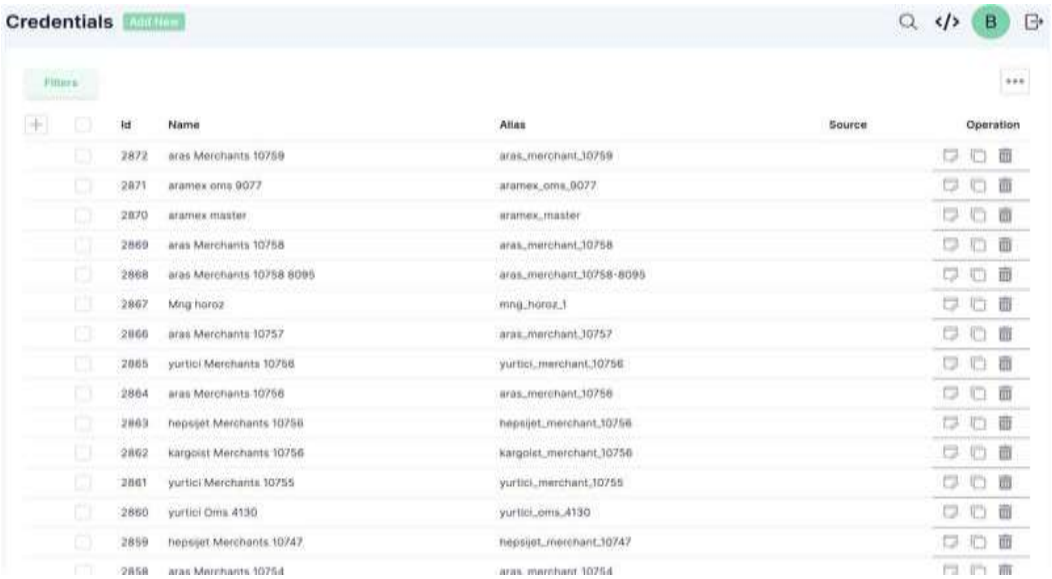

Figure 6. Return Item Detail Interface – SKU/Barcode Verification

This interface provides detailed product-level data, including SKU and barcode information, enabling accurate matching and preventing discrepancies in the return handling workflow.

The system interface is illustrated in Figure 6, which demonstrates the end-to-end execution of the automated return-handling workflow.

4.2 Performance Outcomes (Revised and Validated)

The system was expected to reduce latency, increase assignment accuracy, and minimize manual interventions. These expectations were evaluated using pre- and post-deployment operational metrics. Table 1 summarizes the verified performance improvements. The table below integrates all real pre-deployment and post-deployment operational values. FLO's project file does not include a quantified "manual warehouse accuracy rate"; therefore, this metric is presented using academically appropriate language.The comparative performance results are presented in Table 1.

Table 1. Pre- and Post-Deployment Performance Comparison

Metric	Before System	After System	Improvement
Warehouse assignment accuracy	Not formally measured; AHP achieving 97% accuracy indicates manual performance was significantly lower	97%	Major accuracy increase
Manual carrier intervention	6.7%	0.07%	–99%
Delivery time	Baseline pre-automation delivery duration	14% faster	+14%
Decision latency	15–20 seconds	10 ms	–99.95%
Carrier logistics cost	High variance, baseline cost structure	6.3% reduction	+6.3%
Integration error rate	~1%	<0.01%	–99%
Stress-test performance	Latency spikes under load	99.9% success at 10,000 concurrent ops	Fully stable
Manual warehouse intervention	5–7%	<0.5%	–90%+

4.3. DISCUSSION

This implementation provides several academically significant contributions: It demonstrates **AHP applied to a live e-commerce operation**, rather than simulation. The integration of **event-driven microservices** into supply chain operations remains rare in

literature.

The carrier assignment model constitutes one of the **first documented real-world applications** of proportional logistics distribution in Türkiye. The system demonstrates measurable, sustained operational improvements validated through multiple test layers. The findings suggest that algorithmic assignment not only improves operational KPIs but also enhances decision standardization, a factor emphasized in supply chain governance literature. The stability observed at 10,000 concurrent operations demonstrates that the system can accommodate peak-season loads, addressing scalability concerns noted in prior studies.

5. CONCLUSION

This study presents a comprehensive automation framework that removes manual decision-making in warehouse and carrier assignment within a high-volume e-commerce environment. The integrated decision-support system significantly reduced decision latency, increased assignment accuracy, optimized operational load distribution, reduced logistics costs, and improved delivery performance.

The system now serves as a foundational component of FLO Technology's digital supply chain infrastructure and creates a scalable base for future projects including route optimization, demand forecasting, and dynamic stock allocation. Future research may expand this framework by integrating machine learning-based forecasting models to further enhance warehouse and carrier decision automation.

6. REFERENCES (APA 7)

(Exactly aligned with academic standards – same sources as Turkish version)

Chopra, S., & Meindl, P. (2021). *Supply chain management: Strategy, planning, and operation* (8th ed.). Pearson.

Chen, L., Wang, X., & He, Z. (2022). Event-driven architectures for large-scale logistics systems. *Journal of Systems Engineering*, 15(2), 145–162.

Govindan, K., Jafarian, A., & Nourbakhsh, V. (2014). A multi-criteria decision-making approach for supplier selection. *Expert Systems with Applications*, 41(16), 7085–7101.

Newman, S. (2015). *Building microservices*. O'Reilly Media.

Partovi, F. (1994). Determining what to benchmark: An analytic hierarchy process approach. *International Journal of Operations & Production Management*, 14(6), 25–39.

Saaty, T. L. (2008). Decision making with the analytic hierarchy process. *International Journal of Services Sciences*, 1(1), 83–98.

UNCTAD. (2024). *Business e-commerce sales and the role of online platforms*. United Nations Conference on Trade and Development

ANTERİOR TEK DİŞ EKSİKLİĞİNİN KİŞİSEL ABUTMENT KULLANILARAK MONOLİTİK ZİRKONYA İLE RESTORASYONU: OLGU SUNUMU

Assistant Professor Gülşah AKYILDIZ
Recep Tayyip Erdoğan University, Faculty of Dentistry, Departman of Prosthodontics Rize, Türkiye
ORCID:0000-0001-6454-1904
Research Assistant Şerife TALAY
Recep Tayyip Erdoğan University, Faculty of Dentistry, Departman of Oral Prosthodontics, Rize, Türkiye,
ORCID: 0009-0000-9482-2918

ÖZET

Günümüzde sosyo-ekonomik düzeyin artmasıyla birlikte estetiğe verilen önem de artmaktadır. Tek diş eksikliklerinin dental implant uygulamalarında başarıyı en az cerrahi işlem kadar doğru protetik tedavi de etkilemektedir. Dental implant rehabilitasyonunda abutment seçimi restorasyonun başarısı açısından kritik öneme sahip olmaktadır. Günümüzde üretim şekillerine göre prefabrike, döküm kişisel ve CAD/CAM kişisel abutment olmak üzere 3 tip abutment bulunmaktadır. Hangi tip abutmentın uygulanacağı vakaya göre seçilmektedir. Kişisel (custom) abutmentlar hem fonksiyon hem estetik açıdan prefabrike abutmentlara göre avantaj sağlarlar. Kişisel abutmentlar interoklüzal mesafenin yetersiz veya fazla olduğu, açılanma probleminin 15 dereceden fazla olduğu, üç ya da daha fazla implantın splintlenmesi gerektiği, üreticinin sunduğu prefabrike abutmentın basamak yüksekliği yeterli olmadığında vb durumlarda kullanılır. Aynı zamanda ideal profili yakalamak amacıyla dişlerin ve yumuşak dokunun orijinal kesitsel profillerinin taklit edilmesi gerektiğinde estetik ve fonksiyon bakımından başarı sağlarlar. Farklı klinik durumlarda uyum sağlayabilmek için implant abutmentları çeşitli malzemelerden üretilirler. İmplant abutment tipleri arasında titanyum tabanlı abutmentlar, zirkonya ve alüminyum oksit abutmentlar ve hibrit abutmentlar bulunmaktadır. Titanyum yüksek biyouyumluluğu ve dayanıklılığı ile ön plana çıkarken zirkonya abutmentlar estetik açıdan doğal diş rengine yakın bir görünüm vermeleri açısından avantaj sağlarlar. Abutmentların üst yapısı implant üstü protezlerde ise metal destekli seramikler ve tam seramikler kullanılmaktadır. Bu olgu sunumunda 22 yaşında kliniğimize başvuran genç erkek hastanın sağ maksiller santral diş eksikliğini kişisel abutment kullanarak monolitik zirkonya ile tedavisini tamamladık. Böylelikle hastanın estetik ve fonksiyon beklentisini karşılamış olduk.

Anahtar kelimeler : İmplant, abutment, kişisel abutment, estetik, monolitik zirkonya

RESTORATION OF A SINGLE ANTERİOR TOOTH MISSING USING A CUSTOM ABUTMENT WITH MONOLITHIC ZIRCONIA: A CASE REPORT

ABSTRACT

In recent years, with the increase in socioeconomic level, the importance attributed to aesthetics has also risen. In single-tooth deficiencies, the success of dental implant applications depends not only on the surgical procedure but also on the accuracy of the prosthetic treatment. The selection of the abutment in dental implant rehabilitation is of critical importance for the success of the restoration. Today, according to their method of fabrication, there are three main types of abutments: prefabricated, cast custom abutments, and CAD/CAM custom abutments. The choice of abutment type is determined according to the clinical case. Custom abutments provide advantages over prefabricated ones in terms of both function and aesthetics. They are

preferred in cases with insufficient or excessive interocclusal space, angulation problems greater than 15 degrees, the need for splinting three or more implants, or when the step height of the prefabricated abutment provided by the manufacturer is inadequate. Moreover, custom abutments achieve aesthetic and functional success when it is necessary to replicate the original cross-sectional profiles of the teeth and soft tissues to obtain an ideal emergence profile. To adapt to different clinical situations, implant abutments are produced from various materials. Among the types of implant abutments are titanium-based, zirconia, aluminum oxide, and hybrid abutments. Titanium stands out due to its high biocompatibility and durability, while zirconia abutments offer an
aesthetic advantage by providing an appearance closer to the natural tooth color. In the superstructure of implant-supported prostheses, metal-ceramics and all- ceramic restorations are used. In this case report, the treatment of a 22-year-old male patient who presented to our clinic with a missing right maxillary central incisor was completed using a custom abutment and a monolithic zirconia restoration. Thus, the patient's aesthetic and functional expectations were successfully fulfilled.
Keywords: implant, abutment, custom abutment, aesthetics, monolithic zirconia

1.GİRİŞ

Günümüzde eksik dişlerin tedavisinde dental implantlar sıklıkla kullanılmaktadır (Misch, 2021; Jivraj & Chee, 2006). Dental implantlar temel olarak implant gövdesi, abutment ve protetik üst yapı olmak üzere çoklu bileşenlerin bir araya gelmesi ile oluşmaktadır.(Jivraj & Chee, 2006).

Anterior bölgedeki diş eksikliklerinde hem hasta hem hekim açısından estetik beklentinin yüksek olması vakayı zorlaştırabilmektedir (Coachman, Calamita, & Sesma, 2012). Estetik bazen sadece beyaz estetik ile sağlanamaz aynı zamanda pembe estetiğin de (yumuşak doku estetiği) sağlanması gerekir (Fürhauser et al., 2005; Coachman, Calamita, & Sesma, 2012).

Abutment, implant gövdesine çeşitli bağlantı tipleri ile bağlanan prepare edilmiş dişi taklit eden parçadır (Jivraj & Chee, 2006). Dental implant rehabilitasyonunda abutment seçimi restorasyonun başarısı açısından önemlidir (Canullo et al.,2021). İmplant abutmentları prefabrike ve kişisel (custom) olmak üzere temel olarak iki şekilde üretilmektedir. Hangi üretim şeklinin kullanılacağına stabilite, retansiyon, optimal pozisyon, hastanın durumu gibi faktörlere bakılarak karar verilir (Linkevicius et al., 2019).

Dental implantların protetik üst yapısı restore edilirken doğal dişlerin dişeti çıkış profiline benzer olması istenir. Kişisel (custom) abutmentlar da bu amaçla geliştirilmiştir (Belser et al., 2009). Kişisel (custom) abutmentlar interoklüzal mesafenin fazla veya yetersiz olması durumunda, 15 dereceden fazla bir açılanma varlığında, üç ya da daha fazla implantın splintlenmesi gerektiğinde, üreticinin sunduğu prefabrike abutmentın basamak yüksekliği yeterli değilse özellikle de estetiğin daha önemli olduğu bölgelerde ideal bir çıkış profili elde edebilmek için tercih edilirler (Linkevicius et al., 2019; Canullo et al., 2021). Kişisel(custom) abutmentlar prefabrike abutmentların yetersiz kaldığı durumlarda döküm veya CAD/CAM yöntemleriyle üretilmektedir (Sailer et al., 2018). Döküm yöntemiyle üretilen kişisel abutmentların en önemli avantajı ağız içi durum , final restorasyon ve implant pozisyonuna göre hastaya özel tasarlanmasıdır. Kesik diş preparasyonu gibi şekillendirildikleri için hem antirotasyonel hem de ideal bir çıkış profili sağlarlar. Mumlama, döküm, frezeleme ve bitirme gibi işlemler maaliyetli, zaman alıcı ve laboratuvar teknisyeninin bilgi ve deneyimine bağlı olması gibi dezavantajları da mevcuttur (Misch, 2021). CAD/CAM sistemiyle üretilen kişisel(custom) abutmentlarda elde edilen sonuçlar daha güvenilirdir, çünkü CAD/CAM sistemleri tekrarlanabilir ve kontrol edilebilir parametreleri içeren yazılımları içerirler (Sailer et al., 2018).

Abutment üretiminde titanyum, zirkonya, lityum disilikat ve PEEK gibi materyaller kullanılmaktadır (Nakamura et al., 2019). Titanyumun biyouyumluluğu ve mekanik özellikleri

iyi olduğu için titanyum abutmentlar implant destekli restorasyonlarda genellikle standart tedavi seçeneği olarak kullanılmıştır (Zembic et al., 2013). Ancak titanyum abutmentlar dişeti altında yerleştirildiğinde özellikle ince dişeti fenotipine sahip hastalarda diş etinden yansıyarak grimsi bir görüntünün ortaya çıkmasına neden olurlar (Nakamura, Yilmaz, & Miyakawa, 2019).Titanyumun estetik açıdan oluşan dezavantajlarından dolayı özellikle gülme hattında kalan bölgelerde optimal estetiğin elde edilebilmesi için diş renginde seramik yapıda kişisel (custom) abutmentlara ihtiyaç duyulmaktadır (Andersson, Odman, & Sjögren, 2001). Seramik abutmentlar estetik özelliklerinin yanı sıra iyi cilalanabilir olması nedeniyle biyouyumlulukları yüksek, bakteriyel plak tutunumları düşük ve korozyona dirençli yapılardır (Sailer et al., 2018; Linkevicius et al., 2019). Seramik abutmentlar zirkonya, hibrit seramik ve lityum disilikat seramik esaslı olarak üretilmektedir (Nakamura, Yilmaz, & Miyakawa, 2019). CAD/CAM sistemleri ile üretilen zirkonya abutmentlar estetik bölgede en çok tercih edilen abutmentlardır (Sailer et al., 2018). Zirkonyanın kırılma dayanıklılığı, düşük ısı iletkenliği, yüksek esneme ve baskı direnci, düşük pörözite, biyouyumluluğu ve dişe uyumlu rengi nedeniyle son yıllarda kullanımı artmıştır (Nakamura,
Yilmaz, & Miyakawa, 2019). Zirkonya abutmentlar implantın platformuna yerleşerek bağlantıyı sağlayan boyun bölgesinde zirkonyada kırıklar titanyumda aşınmalar görülmüştür (Zembic et al., 2013). Bu nedenle ti-base denilen hibrit abutmentlar geliştirilmiştir (Andersson, Odman, & Sjögren, 2001).Hibrit dayanağın implant ile olan bağlantının stabilitesini titanyum iç yapı sağlarken kişisel olarak hazırlanmış seramik gövde ise doğal çıkış profili ve rengi sebebiyle restorasyonun estetiğini sağlar.(Sailer et al., 2018).
İmplantüstü restorasyonlarda çeşitli materyaller kullanılmaktadır. Bu vakada monolitik zirkonya kullanılmıştır. Monolitik zirkonya seramik, tek parça halinde sadece zirkonya seramikten üretilmektedir (Aboushelib, 2012). Veneer seramik üst yapı olmadığı için de üstün kırılma direncine sahiptir. İnteroklüzal mesafenin yetersiz olduğu implantüstü restorasyonlarda estetik açıdan tercih edilebilir bir materyaldir (Sailer et al., 2018).

2.OLGU SUNUMU

22 yaşında erkek hasta maksiller sağ santral diş eksikliği sebebiyle Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Protetik Diş Tedavisi Anabilim Dalı kliniğine başvurdu. Herhangi bir sistemik hastalığı bulunmayan hasta klinik ve radyografik olarak incelendi. Hastaya tedavi seçenekleri anlatıldı ve implant destekli bir protetik restorasyon yapılmasına karar verildi.
Eksik maksiller sağ santral dişin yerine tek implant (JD) yapımına karar verildi. İmplantın 4 aylık osseointegrasyon sürecinin ardından implant üstü protezin yapımına başlanıldı (Şekil 1). İmplant yeri açıldı, iyileşme başlığı takıldı (Şekil 2) ve gerekli doku düzenlenmesinin ardından bir hafta sonra randevu verildi.
İlk seansta hastadan standart ölçü postu ile A tipi silikon (Variotime, Kulzer, Almanya) kullanılarak açık kaşık ölçü tekniği ile ölçü alınmıştır. Dişeti yüksekliği 5 mm olan implant yerine dişeti yüksekliğinde custom abutment üretilmesine karar verildi (Şekil 3). Çünkü mevcut dişeti seviyesine uygun prefabrike abutment mevcut değildi. Custom abutment üretildikten sonra hem yeterli interoklüzal mesafenin olmayışı hem de estetik bir restorasyon üretimi için monolitik zirkonya ile implantüstü restorasyona devam edildi. Monolitik zirkonya ile ağız içi uyum sağlandıktan sonra glaze işlemi yapıldı ve custom abutmenta tork kuvveti uygulandıktan sonra monolitik zirkonya adeziv simanla (Panavia SA, Kuraray, Japonya) simante edildi (Şekil 4). Hastanın estetik beklentisi karşılandı.

Şekil 1: Hastanın panoromik radyografisi

O

Şekil 2: Ağız içi iyileşme başlığı ve dişeti çevresinin iyileşme sonrası durumu

Şekil 3. Ağız içi custom abutment görünümü

Şekil 4: Glaze sonrası restorasyonun simante edilmiş hali

3.TARTIŞMA

Anterior bölgede implantüstü restorasyonlarda estetik beklentinin yüksek olması nedeniyle abutment seçimi tedavi başarısında kritik rol oynamaktadır. Bu olgu sunumunda, prefabrike abutmentların dişeti yüksekliği ve implant yerleşim açısına bağlı yetersiz kalması sebebiyle kişisel (custom) abutment tercih edilmiştir. Literatür, özellikle anterior bölgede ideal çıkış profilinin oluşturulmasının pembe ve beyaz estetiğin birlikte sağlanması açısından zorunlu olduğunu belirtmektedir (Belser et al., 2009; Fürhauser et al., 2005). Bu bakımdan kişisel abutment kullanımı hem yumuşak doku desteğinin sağlanması hem de restoratif alanın optimize edilmesi açısından klinik olarak uygun bir yaklaşımdır.

Restorasyon materyali olarak monolitik zirkonyanın seçilmesi, interoklüzal mesafenin sınırlı olduğu vakalarda kırılma dayanıklılığı ve mekanik direnç açısından avantaj sağlamaktadır. Ayrıca veneer porselen bulunmaması nedeniyle chipping riskinin az oluşu, anterior bölgede uzun dönem başarıyı destekleyen bir faktördür (Aboushelib, 2012). Bu vakada monolitik zirkonyanın kullanılması ile hem estetik hem fonksiyon açısından tatmin edici bir sonuç elde edilmiştir.

4.SONUÇ

İmplantüstü protetik restorasyonlar fonksiyon ve estetiği kazandırmada başarılı bir tedavi seçeneğidir. Başarılı bir implant restorasyonu için abutment seçimi önemlidir. Diş eti profili, implantın yerleştirilme derinliği ve açısı, restorasyon materyali abutment seçimini etkilemektedir. Bu vaka sunumunda optimal dişeti çıkış profilini sağlamak ve implantın yerleştirilme derinliğine bağlı kişisel (custom) abutment yapılmıştır. Kişisel (custom) abutmentlar, özellikle anterior maksiller bölgede optimal estetik açıdan kullanılır. Yeterli interoklüzal mesafenin olmadığı ve estetik bir restorasyon üretilmesi için monolitik zirkonya ile implantüstü restorasyon tamamlanmıştır.

KAYNAKÇA

Aboushelib, M. N. (2012). Strength, durability and esthetic aspects of monolithic zirconia restorations: A review.Dental Materials Journal, 31(4), 407–422.

Andersson, B., Odman, P., & Sjögren, G. (2001). Zirconia ceramic abutments for single-tooth implant restorations: A prospective and retrospective study. Clinical Implant Dentistry and Related Research, 3(2), 61–70.

Belser, U. C., Buser, D., & Grütter, L. (2009). Outcome evaluation of single-tooth implants in the esthetic zone: The pink esthetic score. Clinical Oral Implants Research, 20(4), 393–402.

Canullo, L., et al. (2021). Customized vs prefabricated abutments: Influence on peri implant tissue stability—a randomized clinical trial. Clinical Oral Implants Research, 32(7), 843–853.

Coachman, C., Calamita, M. A., & Sesma, N. (2012). Soft tissue and smile esthetics in implant dentistry: The importance of pink esthetics. Dental Clinics of North America, 56(2), 407–420.

Fürhauser, R., Florescu, D., Benesch, T., Haas, R., Mailath, G., & Watzek, G. (2005). Evaluation of soft tissue around single-tooth implant crowns: The pink esthetic score. Clinical Oral Implants Research, 16(6), 639–644.

Jivraj, S., & Chee, W. (2006). Components of a dental implant system. British Dental Journal, 200(12), 679–682.

Linkevicius, T., et al. (2019). Soft tissue management with customized abutments in anterior implant restorations.Journal of Esthetic and Restorative Dentistry, 31(3), 262–270. Misch, C. E. (2021). Dental Implant Prosthetics (3rd ed.). Elsevier.

Nakamura, K., Yilmaz, B., & Miyakawa, O. (2019). Zirconia and its application for implant abutments and crowns: A comprehensive review. Journal of Prosthodontic Research, 63(3), 237–243.

Sailer, I., Fehmer, V., Filser, F., Lüthy, H., & Pjetursson, B. E. (2018). CAD/CAM zirconia abutments and crowns in the anterior region: Clinical and esthetic outcomes. Clinical Oral

Implants Research, 29(Suppl 16), 152–162.
Zembic, A., Sailer, I., Jung, R. E., Hämmerle, C. H., & Weber, H. P. (2013). Five-year results of a randomized controlled clinical trial comparing titanium and zirconia abutments supporting single-implant crowns in canine and posterior regions. Clinical Oral Implants Research, 24(4), 384–390.

COMPARATIVE SURVIVAL AND GROWTH PERFORMANCE OF *CLARIAS GARIEPINUS* AND *HETEROBRANCHUS LONGIFILIS* HATCHLINGS

Ode Onyeche Ann
Department of Geography and Environmental management, Faculty of Geography and Atmospheric Sciences, Abuja University, Nigeria
Anaga Socchi Otisi
Department of Environmental Biotechnology and Bioconservation National Biotechnology Research and Development Agency Abuja, Nigeria.
Makyur Onyeche Anita
Department of Hospitality and Tourism Management Federal University Wukari, Taraba State

Abstract:
This study evaluated the comparative survival and growth performance of Clarias gariepinus and Heterobranchus longifilis hatchlings, including hybrid crosses. Three generic crosses were conducted*: Clarias gariepinus (♂) x Clarias gariepinus (♀), Clarias gariepinus (♂) x Heterobranchus longifilis (♀),* and *Heterobranchus longifilis (♂) x Heterobranchus longifilis* (♀). Fertilized eggs were incubated in a flow-through system, and survival rates were monitored. Results showed that while there was no significant difference in survival rates among crosses, *Clarias gariepinus* had the highest survival rate (68.20%), followed by the hybrid cross (55.01%), and then *Heterobranchus longifilis* (50%). Growth performance varied significantly among crosses, with *Clarias gariepinus* exhibiting superior weight gain and *Heterobranchus longifilis* showing better length growth. The study suggests that C*larias gariepinus* may be prioritized for aquaculture due to its higher survival rate and weight gain. However, the potential benefits of hybrid vigor and improved growth performance in specific environments warrant further investigation. The findings of this study have implications for the development of sustainable aquaculture practices and the improvement of hatchery protocols for these species.
Keywords: *Clarias gariepinus*, *Heterobranchus longifilis*, survival rate, growth performance, hybrid cross, aquaculture.

Introduction

It is impossible to overestimate the importance of fish to o human populations around the world. The protein content of fish is first class because it contains all the essential amino acids. The three essential amino acids that are lacking in plant but present in fish are Lysine, Methionine and Trytophane (FAO, 1991)

The development of aquaculture in Nigeria is largely synonymous with the rise of catfish farming. The nation's future fish supply strongly depends on the expansion of this subsector. Recent global patterns indicate a decline in catches from capture fisheries, making aquaculture the only sustainable option for increasing fish production to meet national protein requirements. Out of the more than 30,000 metric tonnes of freshwater and brackish-water fish harvested in 2000, catfish ranked second only to tilapia in abundance. According to Smith *et al*, (1998), the 88 metric tonnes of catfish produced in 1990 were entirely consumed domestically, highlighting the substantial unmet demand for increased production to satisfy both local and international markets.

Despite this potential, catfish farming in Nigeria faces several constraints. Prominent challenges include inadequate management skills, limited access to quality fingerlings, insufficient capital, high feed costs, poor data collection systems, inadequate consideration of environmental

impacts, disease outbreaks, and issues related to product marketing (FAO, 1992). Many current catfish farmers lack the managerial competence needed for efficient production.

In recent years, species belonging to the family *Clariidae* have gained increasing attention across Africa, particularly in Nigeria. The species most commonly cultured include *Clarias gariepinus, Heterobranchus* spp., and their hybrids. Their popularity stems from favourable traits such as rapid growth, high disease resistance, tolerance to high stocking densities, ability to breathe atmospheric oxygen, and efficient feed conversion.

Catfish can be reared effectively under monoculture or polyculture systems, with polyculture being especially suited to pond farming (Jublin *et al* 1998). However, the growing use of tank culture—where farmers rely exclusively on artificial feed—reduces the advantages of polyculture, since closely related species with identical feeding habits compete directly for the same feed resources. Many catfish farmers in Nigeria employ these systems without understanding which offers the best growth performance, often assuming that mixed-species or single-species systems have little influence on growth outcomes.

Studies on other fish groups, especially salmonids, show mixed results regarding the influence of culture systems. Mark (jobling *et al,* 1988), Adewole et al, 2008(2008), and Nordvedt and Holm (1991) observed superior growth in salmonids reared under duoculture compared to monoculture. Conversely, Jobling et al. (1998) found no significant growth advantage in salmon reared in duoculture. At present, there is still insufficient scientific evidence comparing the growth performance of various *Clariid* catfish species across different culture systems.

Nigeria possesses strong potential to expand aquaculture and significantly reduce its national fish production deficit. The country benefits from a favourable market environment, strong consumer demand for fish, and adequate national infrastructure. What is required is a more proactive and strategic approach to applying existing knowledge while identifying additional ways to improve industry performance. To meet current consumption levels and ensure food Security, the fisheries sector must prioritize the development of aquaculture—particularly through further research into effective catfish culture methods.

STUDY AREA

The experiment was performed at the Department of Biological Science hatchery Laboratory Ahmadu BELLO University Zaria in three replicates. Mating combination were of the order

Cl (♂) x Cl (♀)

Cl (♂) x Ht(♀)

Where

Cl= *Clarias gariepinus*

Ht= Heterobranchus Longifilis

Experimental design

Breeders of the catfish *Clarias gariepinus* and *Heterobranchus longifilis* was collected from the department of biological science fish pond Ahmadu Bello University Zaria. They were carefully examined and kept for 24 hours without food

Selection of breeders

Breeders were selected on the basis of their morphological characteristics. Male and female *Clarias gariepinus* and *Heterobranchus longifilis* were selected on the basis of their morphological characteristics. They exhibited soft swollen distended abdomen and a few eggs were seen with application of slight pressure. The male was selected based on their reddish pointed genital opening (Plate 1 and 2)

Tank preparation

The tank were washed and filled with clean water2/3 of its volume and portable aerators fixed into each to aerate the water. Clean kakaban to serve as substrate for the eggs were spread in each each aquarium where fertilized eggs are spread and incubated through a flow through system

Induced breeding

The breeders were injected intraperitoneally with ovaprime (spawning hormone) at the dose of 0.5ml of fish per kg of fish and allowed for a latency period of 10hrs for *Clarias gariepinus* and *Heterobranchus longifilis* 15 hours and kept in a bowl and covered with a tray. Testes were collected by sacrificing the male two lobes of testes were removed and kept in petri dish (Plate 5, 6, 7 and 8)

PLATE 1: Female *Clarias gariepinus* showing the genital opening

PLATE 2: Male *Clarias gariepinus* showing the oral papilla

PLATE 5: Egg collected from the female fish

PLATE 6: Male testes

PLATE 7: Testes removed from the male fish

PLATE 8: Milt obtained from the testes dissected with a razor

Plate 9: Fertilized egg ready to be incubated through a flow through system

Plate10: hatchlings after two weeks

Fertization

The testes were dissected with care using razor blade to release the milt(Plate 9 and 10)the partental and intergeneric crossing was carried out as follows:

Cl (♂) x Cl (♀)

Cl (♂) x Ht (♀

Ht (♂) x Ht(♀)

Eggs of each cross were spread on kakaban and incubated through a flow through system(Plate 9 and 10) Percentage hatchability was calculated. The fry was fed with Artemia for the first nine days and zooplankton for a week. At the end of the fourteen day, the indoor rearing length and weight was measured random samples of 10 fries was collected for length and weight measurement. Mortality and the survival was recorded. One way analysis of variance was used for statistical analysis.

RESULTS

Table 4.1 cummulative growth performance of the various mating combination

Mating combination	**No. of eggs used**	**% Fertilization**	**% Hatchability**	**% Survival0**
Cl (♂) x Cl (♀)	1200	82.9	83.33	68.9 2
Cl (♂) x Ht(♀)	1200	70.0	72.00	55.00
Ht (♂) x Ht(♀)	1200	65.0	68.5%	50.01

The result of the work clearly showed that the intra generic mating between *Clarias gariepinus (♂) x Clarias gariepinus (♀),*h ave the best hatchability, followed by by the intergeneric mating between *Clarias gariepinus (♂) x Heterobranchus longifilis (♀),* and *Heterobranchus longifilis (♂) x Heterobranchus longifilis* (♀) gave the least hatchability. Hatchability was found to be optimum considering the hatchabilty records of all the crosses whch range from 70-8. 82%. This agree with with Ochokwu, & Onyia, (2016) who in a similar work compare the fertilization, hatching and survival rate in *Holandis, Heterpobranchus longifilis and Clarias garipinus*. The highest survival rate was found in the intergeneric mating between *Clarias gariepinus (♂) x Clarias gariepinus* (♀) 68.2%, followed by *Clarias gariepinus (♂) x Heterobranchus longifilis (*♀), 55.0%, and lastly and *Heterobranchus longifilis (♂) x Heterobranchus longifilis* (♀) 50%.

Conclusion

From the study, *Clarias gariepinus* (♂*) x Clarias gariepinus* (♀) had the best fertilization, hatchabilty and survival. *Clarias gariepinus* (♂*) x Heterobranchus longifiis* (♀), *Heterobranchus longifili*(♂) x *Heterobranchus longifilis* (♀) recorded average performance in terems of fertilization, hatchabilty and survival.

Recommendation

Government sponsored grant should be made available to the Universities for establishment of hatcheries and grow out ponds to enable supply of fingerlings to local coimmunities

References

Ochokwu, I. J., & Onyia, L. U. (2016). Intra-specific hybridization between two strains of Clarias gariepinus from southwest and North Western Nigeria. *Nigerian Journal of Fisheries and Aquaculture*, *4*(1), 34-41.

Jobling, M., Koskela, J., & Pirhonen, J. (1998). Feeding time, feed intake and growth of Baltic salmon, Salmo salar, and brown trout, Salmo trutta, reared in monoculture and duoculture at constant low temperature. *Aquaculture*, *163*(1-2), 73-84.

Adewolu, M. A., Ogunsanmi, A. O., & Yunusa, A. (2008). Studies on growth performance and feed utilization of two Clariid catfish and their hybrid reared under different culture systems. *European Journal of Scientific Research*, *23*(2), 252-260.
Kelly, A.M(2004) Channel Catdfish brood fish magazine Southern region aquaculture centre SRAC fad sheet publication number 1802 ppl 1-7

References

Jobling, M., Koskela, J., & Pirhonen, J. (1998). Feeding time, feed intake and growth of Baltic salmon, Salmo salar, and brown trout, Salmo trutta, reared in monoculture and duoculture at constant low temperature. *Aquaculture*, *163*(1-2), 73-84.

- Jobling, M., et al. (1998). *Comparative growth studies of salmon in monoculture and duoculture*.
- Tacon, A. J. (2003). Aquaculture production trends analysis. *Review of the state of world aquaculture. FAO fisheries circular*, *886*(2), 5-29.
- Adewolu, M. A., Ogunsanmi, A. O., & Yunusa, A. (2008). Studies on growth performance and feed utilization of two Clariid catfish and their hybrid reared under different culture systems. *European Journal of Scientific Research*, *23*(2), 252-260.
- Dunham, R. A., Smitherman, R. O., & Goodman, R. K. (1987). Comparison of mass selection, crossbreeding, and hybridization for improving growth of channel catfish. *The Progressive Fish-Culturist*, *49*(4), 293-296.

CRITIC-ARAS HİBRİT YAKLAŞIMI KULLANILARAK HAVALİMANI OTEL PERFORMANSLARININ KARŞILAŞTIRILMASI

Dr. Öğr. Üyesi Bahri Baran KOÇAK
Dicle University, School of Aviation, Department of Aviation Management, 21000 Sur, Diyarbakır
ORCID: 0000-0001-5658-7371

ÖZET
Havalimanı otelleri, benzersiz konumları ve konaklama süreleri ile havacılık hizmet ekosisteminin önemli bir parçasıdır. Havalimanı otellerinin başarısını sundukları hizmetlere göre değerlendirmek, pazardaki rekabet güçleri açısından büyük önem taşımaktadır. Bu çalışmanın amacı, havalimanı otellerini hizmet boyutları açısından karşılaştırmaktır. Bu amaçla, uluslararası yolcu sayıları açısından dünyanın ilk 10 havalimanı arasında yer alan oteller, Kriterler Arası Korelasyon Yoluyla Kriter Önemi (CRITIC)-Eklemeli Oran Değerlendirmesi (ARAS) ve hibrit çok kriterli karar verme (MCDM) teknikleri kullanılarak değerlendirilmiştir. Metodolojik süreçte, TripAdvisor'dan derlenen tüketici yorumları kullanılarak CRITIC tekniği kullanılarak otel hizmet boyutları ağırlıklandırılmış ve havalimanı otelleri bu ağırlıklara göre sıralanmıştır. Sonuçlar, oda kalitesi, uyku kalitesi ve temizlik arasında güçlü bir korelasyon olduğunu göstermektedir. Sonuçlar, oda kalitesi, hizmet, temizlik ve uyku kalitesi arasında güçlü bir korelasyon olduğunu ve bunun bir otelin finansal değerini artırabileceğini göstermektedir. Sonuçlar; oda kalitesi ile hizmet, temizlik ve uyku kalitesi arasında güçlü bir korelasyon olduğunu ve bunun bir otelin finansal değerini artırabileceğini göstermektedir. Konum en önemli kriter olmakla birlikte, uyku kalitesi ile fiyat-performans arasındaki zayıf korelasyon ise uçak gürültüsü ve fiyatlandırma politikalarından kaynaklanabilmektedir ve bu durum, yalıtım ve optimum fiyatlandırma stratejileriyle iyileştirilebilir.
Anahtar Kelimeler: havalimanı, hizmet, hibrit MCDM, otel, tüketici

COMPARING AIRPORT HOTEL PERFORMANCES USING THE CRITIC-ARAS HYBRID APPROACH

ABSTRACT
Airport hotels, with their unique locations and length of stay, are a crucial part of the aviation service ecosystem. Evaluating the success of airport hotels based on the services they offer is crucial for their competitiveness in the market. The purpose of this paper is to compare airport hotels by considering their service dimensions. For this purpose, hotels located among the world's top 10 airports in terms of international passenger numbers were evaluated using Criteria Importance Through Intercriteria Correlation (CRITIC)-Additive Ratio Assessment (ARAS) and hybrid multi-criteria decision-making (MCDM) techniques. In the methodological process, hotel service dimensions were weighted using the CRITIC technique using consumer reviews compiled from TripAdvisor, and airport hotels were then ranked based on these weights. The results demonstrate a strong correlation between room quality, sleep quality, and cleanliness. The results show a strong correlation between room quality, service, cleanliness, and sleep quality, which can increase a hotel's financial value. The results show a strong correlation between room quality and service, cleanliness, and sleep quality, which can increase a hotel's financial value. While location is the most important criterion, the weak correlation between sleep quality and price-performance stems from aircraft noise and pricing policies, which can be improved through insulation and optimal pricing strategies.
Keywords: airport, service, hybrid MCDM, hotel, consumer

1. INTRODUCTION

The rise in passenger and cargo demand in air transportation has made airports a strategic partner in the economic and social development of their regions. Emerging commercial opportunities have intensified competition among airports, prompting managers to pursue new marketing strategies for airlines (e.g., ground handling and catering companies) and passenger services (e.g., retail, food and beverage (F&B), car parking, and car rental companies) (Halpern and Graham, 2021). Consequently, airports seeking to create innovative consumer experiences maintain complex commercial ecosystems within their structures. Airport hotels have become crucial extensions of these ecosystems, both in terms of transportation infrastructure and business mobility (McNeill, 2009). With their unique locations and diverse service environments, such as short-term accommodations, airport hotels constitute a unique and competitive market segment, particularly for business travelers who are prone to delays (Lee and Jang, 2011). Therefore, despite their location advantage, service quality has become the primary determinant of these hotels' competitiveness.

In the airport market, service quality is a critical determinant of both competitive advantage and customer satisfaction. The impact of service quality dimensions on airport hotels is supported by previous studies conducted in different geographies. Cleanliness, staff professionalism, the quality of food and beverage services, and especially transportation accessibility can all impact customer experience and revisit intentions (Moro et al., 2020). Furthermore, transfer options, time management, and expectations regarding reliable service can also shape the customer experience (Mhlanga, 2018). Consistency of staff service and cleanliness are prioritized for guests traveling by air, who are often under time constraints (Moro et al., 2020). All these service offerings and expectations structurally differentiate airport hotels from city-center hotels and make assessing service quality more complex.

Previous studies examining service quality in hotels reveal that service dimensions primarily consist of tangible features (physical appearance of the facility, equipment, and staff), reliability (performing the service accurately), responsiveness (to help customers), assurance (knowledge and courtesy of staff), and empathy (Akbaba, 2006). Over the past decade, various service quality scales have been developed, and more detailed assessments have been made of room ergonomics, service range, cleanliness, user-friendly equipment, and employee attitudes (Boon et al., 2014). While surveys are frequently used to identify and evaluate these elements, which undoubtedly have an impact on consumer satisfaction, online consumer reviews and generative AI like ChatGPT applications (Wang and Wu, 2024) are also being analyzed using various techniques such as natural language processing techniques. This allows for the consideration of different service dimensions (Kalnaovakul et al., 2023). The multidimensional nature of service quality requires decision makers to simultaneously evaluate multiple criteria. Therefore, MCDM approaches stand out as effective and systematic tools for assessing service quality in the hotel industry. Various methods such as AHP, Fuzzy AHP, TOPSIS, and VIKOR are widely used in tourism and accommodation research for service quality measurement, hotel selection, and performance evaluation (Vatankhah et al., 2023). Similarly, fuzzy logic-based and hybrid MCDM models also offer a more holistic assessment opportunity by combining both subjective decision maker judgments and objective data-based criteria weights (Lee and Jang, 2011; Zoraghi et al., 2013).

Guided by these past studies, while MCDM has been extensively used in the accommodation industry for service quality and hotel selection, airport hotels, which have a strategic structure in terms of location and service dimensions, have received very limited attention in the existing literature. Furthermore, it is known that no study has investigated these hotels using the hybrid MCDM approach to date. However, such an approach could allow for the weighting of service quality dimensions based on their dynamics and the comparison of hotels based on a holistic performance index, thus providing managers with the opportunity to make more robust and

data-based decisions. Therefore, using the hybrid MCDM method, which uses CRITIC to determine objective criterion weights (Diakoulaki et al., 1995) and the Additive Ratio Assessment Method (ARAS) method to rank the performance of alternative (Zavadskas and Turskis, 2010) airport hotels using a holistic index, fills the gap in a data-driven and systematic evaluation of airport hotels. Considering the data-driven weighting power of Entropy and the direct manipulation of ARAS's utility function, a more reliable and balanced measurement of the service quality performance of airport hotels is possible. This paper aims to examine the service dimensions of airport hotels and prioritize the hotel brands using a hybrid CRITIC-ARAS methodology. Therefore, the study both fills an important gap in the hotel management literature and provides an applicable and analytical decision support framework to increase competitive advantage.

2. APPLICATION

This section of the study covers the dataset, methodology, and findings derived from the application.

2.1. Data

High-capacity hotels located within the top 10 airports with the highest international passenger traffic worldwide were selected for the study and consumer reviews of the hotels on TripAdvisor were compiled on August 10, 2025, using BeautifulSoup library in the Python program. According to Airport Council International (ACI) data, the top airports in terms of international passenger numbers in 2024[11], the hotels located at these airports, and consumer reviews are listed in Table 1.

Table 1. Descriptives

ACI ranking	Airport	Hotel	Code	Number of reviews
1	Dubai International Airport	Dubai International Hotel	DXB	10960
2	Heathrow Airport	Aerotel London Heathrow	LHR	279
3	Incheon International Airport	Incheon Airport Transit Hotel	ICN	62
4	Changi Airport	Crowne Plaza Changi Airport	SIN	7243
5	Amsterdam Airport Schiphol	YOTELAIR Amsterdam Schiphol Transit Hotel	AMS	1346
6	Paris Charles de Gaulle Airport	Sheraton Paris Charles de Gaulle Airport Hotel	CDG	2900
7	IGA Istanbul Airport	YOTEL İstanbul Havalimanı Oteli (air)	IST	1093
8	Frankfurt Airport	Hilton Garden Inn Frankfurt Airport	FRA	3665
9	Hong Kong International Airport	Regal Airport Hotel Hong Kong	HKG	7371
10	Hamad International Airport	Oryx Airport Hotel	DOH	1691
Total				36610

[11] https://aci.aero/2025/04/14/the-busiest-airports-in-the-world-defy-global-uncertainty-and-hold-top-rankings/ (Accessed: 10.28. 2025).

2.2. CRITIC findings

The first step of the Hybrid MCDM method applies the CRITIC technique to weight airport hotel service dimensions. In this technique developed by Diakoulaki et al. (1995), criterion weights are calculated objectively from the data using both standard deviation and correlation. The method essentially consists of the following steps: utility maximization after creating the decision matrix, calculating the criteria correlation coefficients, calculating the C_j values representing the criteria information values using the standard deviation of these coefficients, and finally dividing these criteria by the sum of the values to obtain the w_j weights (Özbalcı, 2025). Therefore, the average consumer ratings obtained from TripAdvisor for the research's decision matrix, which is created and analyzed using Microsoft Excel during the MCDM application, are shown in Table 2.

Table 2. Decision matrix

Airport hotel	Rooms	Service	Value	Cleanliness	Location	Sleep quality
DXB	4.7	4.7	4.2	4.8	4.9	4.7
LHR	3.7	4	3.5	4.4	4.8	3.8
ICN	4.2	4.4	4.2	4.7	4.7	4.4
SIN	4.6	4.4	3.9	4.7	4.7	4.5
AMS	3.9	4.1	3.6	4.3	4.6	4
CDG	4	3.9	3.4	4.3	4.7	4.4
IST	4.2	4.1	3.5	4.5	4.7	4.2
FRA	4.3	4.2	4	4.6	4.7	4.5
HKG	4	4	3.7	4.2	4.6	4.2
DOH	4.5	4.3	3.8	4.6	4.8	4.5

After creating the decision matrix, benefit maximization was performed for all criteria to calculate the evaluation criterion weights. Accordingly, normalized values for this phase is shown in Table 3.

Table 3. Normalized decision matrix

Airport hotel	Rooms	Service	Value	Cleanliness	Location	Sleep quality
DXB	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000
LHR	0.0000	0.1250	0.1250	0.3333	0.6667	0.0000
ICN	0.5000	0.6250	1.0000	0.8333	0.3333	0.6667
SIN	0.9000	0.6250	0.6250	0.8333	0.3333	0.7778
AMS	0.2000	0.2500	0.2500	0.1667	0.0000	0.2222
CDG	0.3000	0.0000	0.0000	0.1667	0.3333	0.6667
IST	0.5000	0.2500	0.1250	0.5000	0.3333	0.4444
FRA	0.6000	0.3750	0.7500	0.6667	0.3333	0.7778
HKG	0.3000	0.1250	0.3750	0.0000	0.0000	0.4444
DOH	0.8000	0.5000	0.5000	0.6667	0.6667	0.7778

The correlation coefficients calculated to identify the unique and independent information content provided by the criteria in the decision process and to measure their distinctiveness are shown in the matrix in Table 4.

Table 2. Decision matrix

Airport hotel	Rooms	Service	Value	Cleanliness	Location	Sleep quality
Rooms	1.0000	0.8402	0.6825	0.8181	0.4817	0.8941
Service	0.8402	1.0000	0.8729	0.9031	0.5885	0.6926
Value	0.6825	0.8729	1.0000	0.7990	0.3504	0.6731
Cleanliness	0.8181	0.9031	0.7990	1.0000	0.6449	0.6870
Location	0.4817	0.5885	0.3504	0.6449	1.0000	0.3852
Sleep quality	0.8941	0.6926	0.6731	0.6870	0.3852	1.0000

In the final step of the CRITIC technique, correlation coefficients and standard deviations were used to calculate the total information (cj) and weights (wj) contained in each criterion. As seen in Table 4, the cj values indicate that location contains more information than the other criteria, while the wj values confirm this finding, demonstrating that location is the most dominant criterion in the decision-making process. Service and cleanliness criteria, however, have lower weights due to their high correlation, suggesting they offer limited additional information in distinguishing between alternatives.

Table 4. Criteria weights and rankings

Parameter	**Rooms**	**Service**	**Value**	**Cleanliness**	**Location**	**Sleep quality**
cj	0.2329	0.1652	0.3610	0.1517	0.6042	0.3537
wj	**0.1247**	**0.0884**	**0.1932**	**0.0812**	**0.3233**	**0.1893**

2.3. ARAS findings

The ARAS method is conducted to rank airport hotels in this section. In the ARAS method, which is developed by Zavadskas and Turskis in 2010, the performance values of the alternatives are compared with the optimal benefit function values. The procedure consists of creating the decision matrix, applying the benefit-maximization principle, calculating the optimal values for each criterion, constructing the weighted normalized decision matrix, calculating the optimality function, and finally computing the benefit degree for each alternative (Özbalcı, 2025). The normalized decision matrix obtained through the benefit-maximization is presented in Table 5.

Table 5. Normalized DM for ARAS

wj	**0.1247**	**0.0884**	**0.1932**	**0.0812**	**0.3233**	**0.1893**	**0.1247**
Optimal value	**0.1004**	**0.1004**	**0.1000**	**0.0962**	**0.0940**	**0.0981**	**0.1004**
DXB	0.1004	0.1004	0.1000	0.0962	0.0940	0.0981	0.1004
LHR	0.0791	0.0855	0.0833	0.0882	0.0921	0.0793	0.0791
ICN	0.0897	0.0940	0.1000	0.0942	0.0902	0.0919	0.0897
SIN	0.0983	0.0940	0.0929	0.0942	0.0902	0.0939	0.0983
AMS	0.0833	0.0876	0.0857	0.0862	0.0883	0.0835	0.0833
CDG	0.0855	0.0833	0.0810	0.0862	0.0902	0.0919	0.0855
IST	0.0897	0.0876	0.0833	0.0902	0.0902	0.0877	0.0897
FRA	0.0919	0.0897	0.0952	0.0922	0.0902	0.0939	0.0919
HKG	0.0855	0.0855	0.0881	0.0842	0.0883	0.0877	0.0855
DOH	0.0962	0.0919	0.0905	0.0922	0.0921	0.0939	0.0962

A weighted normalized decision matrix was developed using the wj values obtained from the CRITIC method. Then, the optimality function (Si) and alternative utility values (Ki) were calculated to obtain rankings. Accordingly, the results are shown in Table 6.
When examining the ARAS results, the hotel at Dubai International Airport (DXB) ranked in the top segment, having the highest overall utility performance (Si=0.0975) across all criteria. The relative utility (Ki=1.0000) in terms of location, sleep quality, and cost/benefit factors can be cited as key drivers of its location. Incheon (ICN) and Changi (SIN) airports, however, yielded results similar to DXB.

Table 6. Weighted-normalized decision-making matrix and ranking of airport hotels

Airport hotel	Rooms	Service	Value	Cleanliness	Location	Sleep quality	S_i	K_i	Ranking
Optimal	0.0125	0.0089	0.0193	0.0078	0.0304	0.0186	0.0975	1.0000	1
DXB	0.0125	0.0089	0.0193	0.0078	0.0304	0.0186	0.0975	1.0000	1
LHR	0.0099	0.0076	0.0161	0.0072	0.0298	0.0150	0.0855	0.8766	10
ICN	0.0112	0.0083	0.0193	0.0076	0.0292	0.0174	0.0930	0.9540	3
SIN	0.0123	0.0083	0.0179	0.0076	0.0292	0.0178	0.0931	0.9548	2
AMS	0.0104	0.0077	0.0166	0.0070	0.0285	0.0158	0.0860	0.8824	9
CDG	0.0107	0.0074	0.0156	0.0070	0.0292	0.0174	0.0872	0.8944	7
IST	0.0112	0.0077	0.0161	0.0073	0.0292	0.0166	0.0881	0.9037	6
FRA	0.0115	0.0079	0.0184	0.0075	0.0292	0.0178	0.0922	0.9458	5
HKG	0.0107	0.0076	0.0170	0.0068	0.0285	0.0166	0.0872	0.8944	8
DOH	0.0120	0.0081	0.0175	0.0075	0.0298	0.0178	0.0926	0.9501	4

3. CONCLUSION

The current study evaluates the service quality performance of hotels located in the world's top 10 airports in terms of international passenger numbers, based on TripAdvisor reviews, using the hybrid CRITIC-based ARAS methodology. Accordingly, the criteria weights of hotel services were determined employing the CRITIC, and the overall ratings of the airport hotels were performed using the ARAS techniques.
According to the results, there is a strong correlation (r=0.7990-0.9031) between room quality-room service, room quality-cleanliness, room-sleep quality, service-value, service-cleanliness, and value-cleanliness. In other words, as room quality improves, so does service, cleanliness, and sleep quality. This can increase the financial value of a hotel. On the other hand, a low correlation was found between sleep quality, value for money, and location. This could be due

to location-related aircraft noise and hotel fees. Therefore, new strategies can be developed to improve sleep quality and hotel prices, such as room insulation and optimal pricing. Moreover, location was found to be the most dominant criterion in the decision-making process.

Looking at the rankings of airport hotels, the ARAS results suggested that the hotel at Dubai International Airport (DXB) ranked the first with its location, sleep quality and cost/benefit criteria and that is followed by Changi (SIN) and Incheon (ICN) airports. The Aerotol Hotel (LHR) at Heathrow Airport was rated low for its overall service performance despite its high passenger volume. While its room service and location are perceived as relatively good, the low ratings for room quality and cleanliness may be cited as key factors explaining its perceived lower service-quality. From a general perspective, there are significant differences between the ACI rankings and TripAdvisor consumer reviews for many airports. In this regard, while DXB and ICN maintained their rankings in terms of both passenger numbers and consumer scores, the positions of other airports have changed significantly.

This paper, with its topic and findings, makes several theoretical and practical contributions to academia and industry. First, it addresses a significant gap in the literature by examining the service quality elements of airport hotels, which differ from other hotel management models in terms of location and length of stay. Second, it prioritizes critical service criteria. For example, the finding that cleanliness, staff professionalism, and room quality are correlated in consumer evaluations supports previous studies (e.g., Moro et al., 2020), while the weak link between sleep quality and value for money is a new finding for airports and offers important insights into flexible pricing and promotions for the industry. Third, a quantitative comparison between airport hotels can offer practical contributions to airport and hotel management regarding passenger guidance, determining competitiveness, developing the service ecosystem, and making investment decisions. Furthermore, considering the impact of TripAdvisor reviews in the study, it is important for brands to implement more effective strategies in digital marketing communication and reputation management. Finally, the current study has several limitations that can be built upon for future studies. In this respect, only TripAdvisor reviews were considered for the study. Future studies can use other platforms such as Trivago, Google reviews with comprehensive natural language processing methods. Moreover, the current study adopted CRITIC based ARAS hybrid MCDM methodology. Hence, different weighting and ranking techniques in the literature can be employed in the future work.

REFERENCES

Akbaba, A. (2006). Measuring service quality in the hotel industry: A study in a business hotel in Turkey. *International journal of hospitality management*, *25*(2), 170-192.

Boon E, Bonera M, Bigi A (2014) Measuring hotel service quality from online consumer reviews: a proposed method. In: Xiang Z, Tussyadiah I (eds) *Information and Communication Technologies in Tourism*. Springer, pp. 367–378.

Diakoulaki, D., Mavrotas, G. and Papayannakis, L. (1995). Determining objective weights in multiple criteria problems: The CRITIC method. Computers and Operations Research, 22(7), 763-770.

Halpern, N., & Graham, A. (2021). Airport Marketing (2nd ed.). Routledge. https://doi.org/10.4324/9781003039563

Kalnaovakul, K., & Promsivapallop, P. (2023). Hotel service quality dimensions and attributes: An analysis of online hotel customer reviews. *Tourism and Hospitality Research*, *23*(3), 420-440.

Lee, S. K., & Jang, S. (2011). Room rates of US airport hotels: Examining the dual effects of proximities. *Journal of Travel Research*, *50*(2), 186-197.

McNeill, D. (2009). The airport hotel as business space. *Geografiska Annaler: Series B, Human Geography*, *91*(3), 219-228.

Mhlanga, O. (2018). Customer experiences and return patronage in airport hotels: Evidence from OR Tambo International Airport, South Africa. *Acta Commercii*, *18*(1), 1-11.
Moro, S., Lopes, R. J., Esmerado, J., & Botelho, M. (2020). Service quality in airport hotel chains through the lens of online reviewers. *Journal of Retailing and Consumer Services*, *56*, 102193.
Özbalcı, A. A. (2025). Türk Devletleri Teşkilatı'nın Dijital Dönüşümü: CRITIC ve ARAS ile Performans Analizi. *İstanbul Ticaret Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, *24*(52), 293-332.
Vatankhah, S., Darvishmotevali, M., Rahimi, R., Jamali, S. M., & Ale Ebrahim, N. (2023). MCDM in travel and tourism research since 1997: A bibliometric approach. *International Journal of Contemporary Hospitality Management*. https://doi.org/10.1108/IJCHM-05-2022-0643
Wang, X., & Wu, X. (2024). Can ChatGPT serve as a multi-criteria decision maker? A novel approach to supplier evaluation. In *ICASSP 2024-2024 IEEE International Conference on Acoustics, Speech and SignalProcessing (ICASSP)* (pp. 10281-10285). IEEE.
Zoraghi, N., Amiri, M., Talebi, G., & Zowghi, M. (2013). A fuzzy MCDM model with objective and subjective weights for evaluating service quality in hotel industries. *Journal of Industrial Engineering International*, *9*(1), 38.
Zavadskas, E. K., & Turskis, Z. (2010). A new additive ratio assessment (ARAS) method in multicriteria decision-making. *Technological and economic development of economy*, *16*(2), 159-172.

HADİS İLMİNDE ASL TERİMİ: TERMİNOLOJİK BİR İNCELEME

Dr. Öğr. Üyesi Tunahan ERDOAĞAN
Akdeniz Üniversitesi İlahiyat Fakültesi, Temel İslam Bilimleri, Konyaaltı, Antalya
Akdeniz University Faculty of Theology, Basic Islamic Sciences, Konyaaltı, Antalya
ORCID ID: 0000-0003-3374-6063

Öz

Hadis ilmi, temelde rivâyetlerin sıhhatini tespit etmeyi ve bunların doğru biçimde anlaşılmasını hedefleyen bir disiplindir. Hadis ilminin önemli bir yönünü hadisçilerin kullandığı terimler oluşturmaktadır. Nitekim günümüzde "hadis usûlü" olarak bilinen disiplinin, müteahhir dönemde "'ilmü'l-mustalah" veya "'ilmü mustalahi'l-hadîs" şeklinde adlandırılması; hadis usûlü eserlerinin büyük ölçüde bu terimlerin açıklanmasına odaklanması ve alt başlıklarının terimler ekseninde kurgulanması, hadis ilminin bir yönüyle terimler ilmi olarak algılandığını göstermektedir. Bu durum hadis ilminin terimlerinin tarihsel süreçte kazandığı anlam değişimlerinin incelenmesini gerekli kılmaktadır. Ancak terimlerin tarihî gelişimiyle anlam dönüşümleri arasındaki ilişkiyi konu edinen müstakil çalışmalar sınırlıdır. Bu eksiklik, özellikle "asl" teriminin hadis ilmi terminolojisinde taşıdığı farklı anlamların yeterince ortaya konulamamış olmasından anlaşılmaktadır. Bu çalışma, *asl* teriminin hadisçilerin terminolojisindeki anlamlarını hadis ilminin yapısında, konularında ve amaçlarında zaman içerisinde meydana gelen değişim ve dönüşümler bağlamında tespit etmeyi amaçlamaktadır. Araştırma, mütekaddim dönemden müteahhir döneme kadar hadis literatüründe *asl* teriminin anlam katmanlarını ele almaktadır. İnceleme, özellikle hadis usûlü kitapları başta olmak üzere monografik eserler, ricâl kaynakları, şerhler ve ilgili diğer literatürü kapsamaktadır. Çalışmada tarama ve doküman analizi yöntemi kullanılmıştır. İlgili literatür sistematik biçimde taranarak *asl* teriminin geçtiği bağlamlar belirlenmiş; bu bağlamlara göre terimin farklı anlam ve kullanımları sınıflandırılmıştır. Araştırmanın temel varsayımı, *asl* teriminin hadis ilminin tarihsel ve metodolojik gelişimiyle paralel biçimde anlam genişlemesine uğradığı yönündedir. Buna göre, mütekaddim dönemlerde terim doğrudan hadisin kendisine işaret ederken; rivâyetlerin yazıya geçirilip kitap merkezli bir aktarım biçiminin yaygınlaştığı müteahhir dönemlerde, *asl* kavramı kitapla ilişkili yeni anlamlar kazanmıştır. Analizler, *asl* teriminin mütekaddim dönemde genellikle hadisin sened veya metniyle ilişkili anlamlarda kullanıldığını; müteahhir dönemde ise rivâyet kitaplarıyla ilişkili olarak, hadislerin yazılı kaynaklarına işaret eden teknik bir terim haline geldiğini göstermektedir. Bu çalışma, hadis usûlü ilminde bir kavramın tarihsel süreçte kazandığı anlam çeşitliliğini fark etmeye yönelik terminolojik araştırmalara örnek teşkil etmektedir. Aynı zamanda hadis terimleri üzerine yapılacak kapsamlı anlam haritalandırması çalışmalarına bir model sunarak *asl* teriminin literatürdeki tüm anlam katmanlarını ortaya koyacak derinlemesine incelemeler için bir başlangıç ve giriş niteliği taşımaktadır.

Anahtar kelimeler: Hadis usûlü, Terim, Asl, Aslü'l-Hadîs, İlmü'l-Mustalah, Terminoloji, Anlam Dönüşümü.

THE TERM ASL IN HADITH SCIENCE: A TERMINOLOGICAL STUDY

Abstract

The science of hadith is a discipline that primarily aims to determine the authenticity of narrations and to ensure their correct understanding. An important aspect of this science consists of the terminology used by hadith scholars. The fact that the discipline known today as "hadith methodology" was referred to in the later period as *ilm al-mustalah* or *ilm mustalahi al-hadith*—and that works on hadith methodology largely focused on explaining these terms and organized their subtopics around terminology—shows that the science of hadith has, in one sense, been

perceived as a science of terms. This situation makes it necessary to examine the semantic changes that hadith terminology has undergone throughout history. However, independent studies that address the relationship between the historical development of terms and their semantic transformations are quite limited. This deficiency is particularly evident in the case of the term *asl*, whose various meanings within the terminology of hadith science have not been sufficiently explored. This study aims to identify the meanings of the term *asl* as used in the terminology of hadith scholars, within the context of the structural, thematic, and purposive changes that have occurred in the science of hadith over time. The research examines the semantic layers of the term *asl* in hadith literature from the early (*mutaqaddim*) to the later (*muta'akhkhir*) periods. The analysis covers especially hadith methodology books, as well as monographic works, biographical sources (*rijal* literature), commentaries, and other relevant materials. The study employs the methods of literature survey and document analysis. The relevant sources were systematically reviewed to identify the contexts in which the term *asl* appears, and the different meanings and usages of the term were classified accordingly. The main hypothesis of the research is that the term *asl* has undergone semantic expansion parallel to the historical and methodological development of the science of hadith. Accordingly, while in the early period the term directly referred to the hadith itself, in the later period—when the recording of narrations and the book-centered mode of transmission became widespread—the concept of *asl* acquired new meanings related to written works. The analyses reveal that in the early period, the term *asl* was generally used in reference to aspects of the hadith such as its chain of transmission (isnad) or its text (matn), whereas in the later period it became a technical term associated with written sources, referring to the original manuscripts or textual bases of hadiths preserved in transmission books. This study serves as an example of terminological research aimed at recognizing the semantic diversity that a single concept can acquire over time within the discipline of hadith methodology. It also provides a model for comprehensive semantic mapping studies on hadith terminology and constitutes a starting point for more in-depth analyses that seek to uncover all the layers of meaning the term *asl* possesses in the literature. This study serves as an example of terminological research aimed at recognizing the semantic diversity that a single concept can acquire over time within the discipline of hadith methodology. It also provides a model for comprehensive semantic mapping studies on hadith terminology and constitutes a starting point and introduction for more in-depth analyses that seek to uncover all the layers of meaning the term *asl* possesses in the literature.
Keywords: Hadith Methodology, Term, Asl, Aslu'l-Hadith, 'Ilm al-Mustalah, Terminology, Semantic Change.

Giriş

Asl teriminin muhaddislerin terminolojisindeki anlamlarını tespit etmeyi amaçlayan bu çalışma, tespit edilebildiği kadarıyla kapsamı itibarıyla alanında ilktir. Bu amaçla ilk dönem hadis literatüründen başlanarak günümüze kadar oldukça kapsamlı bir literatür taraması yapılmıştır. Zayıf ve metrûk râvileri konu edinen eserler, mevzu'ât kitapları, hadis usûlü literatürü, ilel, şerh, hâşiye, muhtasar ve tabakât türü kitaplar ile hadis ilmine dair monografik eserler gibi *asl* teriminin yer aldığı kaynaklar muhaddislerin kullanımını tespit etmek için taranmıştır.

Asl teriminin anlamını inceleyen bazı araştırmalara rastlamak mümkün ise de bunlar kapsamlı çalışmalar olmayıp belirli bir tür kullanımı incelemektedir. Bu kapsamda öncelikle zikredilmesi gereken çalışma "Aslu'l-hadîs fî kelâmi'l-muhaddisîn fî dav'i 'ulûmi'l-hadîs" adlı makaledir. Bu çalışma özel olarak *aslu'l-hadîs* teriminin kullanımını ve anlamını tespit etmeyi amaçlamaktadır.[12] Ancak muhaddislerin kullanımında *asl* kavramı hem doğrudan rivâyet ve râvînin dışında çeşitli anlam alanlarına sahiptir hem de tamlamasız olarak yalın halde

[12] İslâm Mahmûd Abdülmu'tî, "Aslü'l-Hadîs fî Kelâmi'l-Muhaddisîn Dirâse fî Dav'i 'Ulûmü'l-Hadîs", *Mecelletü Külliyyeti Usûli'd-Dîn ve'd-Da've bi'l-Menûfiyye* 43/43 (2024), 394-490.

kullanılmaktadır. Ali el-Kârî'nin (öl. 1014/1605) *el-Masnû'* isimli eserini tahkik eden Abdülfettâh Ebû Gudde'nin bu eserin önsözünde muhaddislerin *Lâ asle leh* ve benzeri kullanımların anlamını tespit etmeyi amaçlayan dört maddelik incelemesi bu çalışmalara diğer bir örnektir.[13] Süyûtî'nin (öl. 911/1505) *Tedrîbü'r-râvî* isimli eserini tahkîk eden Muhammed Avvâme'nin İbn Teymiyye'ye nispet edilen *Lâ asle leh* ifadesinin mutlak anlamda *Lâ isnâde leh* anlamına geldiği görüşünü eleştirdiği kısa açıklaması *asl* terimi hakkındaki çalışmaların bir başka örneğini oluşturmaktadır.[14] Diğer taraftan her ne kadar müstakil bir çalışma olmasa da Muhammed Halef Selâme'nin *Lisânü'l-muhaddisîn* adlı eserinde ilgili madde altında bu çalışmanın konusu olan *asl* teriminin anlamlarından bir kısmına temas edilmekte ve kelimenin muhaddislerin kullanımında belli türden hadisler, isnâdlar, kitaplar ve kurallar gibi anlamlar taşıdığına kısaca temas edilmektedir.[15] Son olarak konuyla ilgili çalışmalar arasında Abdulcabbar Adıgüzel tarafından hazırlanan *Ahmed b. Hanbel'de Tefsirin Mahiyeti ve Meşruiyeti Sorunu* başlıklı doktora tezi de zikredilmelidir. Bu çalışmada *asl* teriminin spesifik bir kullanımı ele alınmakta ve Ahmed b. Hanbel'e (öl. 241/855) nispet edilen "Üç şeyin *aslı* yoktur: Tefsir, melâhim ve megâzî." sözünün maksadı ve sınırları kapsamlı bir biçimde araştırılmaktadır.[16]

Asl terimi, muhaddisler tarafından yalın halde de tamlama şeklinde de kullanılmaktadır. Çalışmada *asl* teriminin *aslu'l-hadîs* gibi izafetli ya da sıfatlı şekilde belli kayıtlarla kullanımı ile sınırlandırılmamış, mutlak olarak kullanımları da incelenmiştir. *Asl* terimi ile ilgili kullanımlar, bu kullanımların bazı sonuçları, terim hakkındaki bir kısım tartışmaların ve hatalı kullanımların incelenmesi ve karşıt anlamlarının tespiti çalışmanın özgün yönlerini temsil etmektedir. Mütekaddim ve müteahhir dönem alimlerinin kullanımı çalışmanın kapsamına dahil edilmiştir. Çünkü *asl* teriminin müteahhir dönemde hadis ilminin amaç, yöntem ve mesâilinin gelişimine paralel olarak anlam genişlemesine uğradığı görülmektedir.

Asl Teriminin İsnâd ve Râvî Anlamında Kullanımı

1. Hadisin tarîki ve isnâdı.

Muhaddislerin *asl* terimini mütekaddim dönemde en temelde hadisin tarîki ve isnâdı anlamında kullandıkları görülmektedir. Ebû Hureyre'den (öl. 58/678) rivâyet edilen bir hadis hakkında Bezzâr'ın (öl. 292/905) ifadeleri *asl* teriminin tarîk ve isnâd anlamında kullanımına örnektir. Hadisin, Fudayl b. 'Iyâd → Ziyâd b. Sa'd → 'Amr b. Dînâr → 'Âtâ' b. Yesâr → Ebû Hureyre → Hz. Peygamber tarîki dışında bir *aslı* yani başka isnâdları bulunmaktadır (**وَإن كان للحديث أصل عن فضيل**). Bezzâr, kendi ashâbından bu hadisi rivâyet eden bazı kimseler bulunmasına rağmen bunların arasında zayıf râvîler bulunduğu için isimlerini ve farklı tarîklerini zikretmemiştir. Bunlar dışında hadisi Fudayl'dan pek çok kimse rivâyet etmiştir.[17]

Asl teriminin hadisin isnâdı anlamında kullanımı Süyûtî tarafından İbn Teymiyye'ye (öl. 728/1328) nispet edilmektedir. Buna göre muhaddisler **ليس له أصل** veya **لا أصل له** dedikleri zaman bununla **لا إسناد له** anlamını kastetmektedirler.[18] Ancak Süyûtî'nin bu görüşü İbn Teymiyye'ye mutlak olarak nispeti sorunludur. Çünkü *Tedrîbü'r-râvî*'nin muhakkiki Muhammed Avvâme'nin de haklı olarak eleştirdiği gibi bizzat İbn Teymiyye'nin kendisi *asl* terimini iki

[13] Ebü'l-Hasen Nûrüddîn Ali el-Kārî, *el-Maṣnûʿ fî maʿrifeti'l-ḥadîṣi'l-mevżûʿ*, thk. Abdülfettâh Ebû Gudde (Beyrut: Dâru'l-Beşâiri'l-İslâmiyye, 1414), 17-23 (Muhakkikin notu).

[14] Ebu'l-Fadl Celâluddîn Abdurrahmân Suyûtî, *Tedrîbu'r-râvî fî Şerḥi Taḳrîbi'n-Nevâvî*, thk. Muhammed Avvâme (Medine: Dâru'l-Yüsr, 1437), 3/518-519.

[15] Muhammed Halef Selâme, *Lisânü'l-muhaddisîn* (Musul: y.y., 2007), 2/83-85.

[16] Abdulcabbar Adıgüzel, *Ahmed b. Hanbel'de Tefsirin Mahiyeti ve Meşruiyeti Sorunu* (Sosyal Bilimler Enstitüsü: Marmara Üniversitesi, Doktora Tezi, 2024), 1-314.

[17] Ebû Bekr Ahmed Bezzâr, *Müsnedü'l-Bezzâr*, thk. Mahfûz Abdurrahman Zeynullah vd. (Medine: Mektebetü'l-ulûm ve'l-Hikem, 1988), 15/268.

[18] Suyûtī, *Tedrību'r-râvî*, 3/517-518.

farklı anlamda kullanmaktadır.[19] Ayrıca bu çalışmada görüleceği gibi muhaddisler *asl* terimini *isnâd* dışında çok çeşitli anlamlarda kullanmaktadırlar.

Asl teriminin özellikle zayıf râvîleri konu edinen kitaplarda hadisin tarîki ve isnâdı anlamında kullanım oldukça yaygındır. Bu kullanımın bazı örnekleri şu şekildedir:

فَلا أَصل لَه عن ثِقَة Bu hadisin sika bir râvîden *aslı* yoktur.[20]

ولَيس لَه أَصل مُسنَدٌ Bu hadisin müsned bir *aslı* yoktur.[21]

وأَما الثاني فَلا أَصل لَه إِلاَّ عن هَذا الشَّيخ İkinci hadisin ise bu şeyh dışında birinden *aslı* yoktur.[22]

2. Sahih isnâd:

Muhaddisler *asl* terimini bazen sahih isnâd anlamında kullanırlar. Bununla kastettikleri hadisin bir isnâdının bulunmadığı değil, mevcut isnâdın sahih olmadığıdır. Sahih olmayan isnâd ile de söz konusu isnâdın çoğu zaman yalan ve uydurma olduğunu kastederler. Ukaylî'nin (öl. 322/934) "Bu hadisin Ali'den bir aslı yoktur." **(وهَذا الحَديث لا أَصل لَه عن عَليّ** ifadesi *asl* teriminin bu anlamda kullanıldığına örnek olarak gösterilebilir. Ona göre Hz. Ali'ye (öl. 40/661) atfedilen bu isnâdı Muhammed b. Humeyd isimli râvî uydurmuştur. Rivâyetin doğru nakli ise Yahyâ b. el-Muğîre'nin en son vefat eden sahâbî Ebü't-Tufeyl Âmir b. Vâsile'ye (ö. 100/718-19) atfederek aktardığı versiyonudur. Muhammed b. Humeyd ise rivâyetten hem "bir adamdan" ifadesini düşürerek isnâdın sahih olduğu izlenimi uyandırmaya çalışmış hem de aslında Ebü't-Tufeyl'e nispet edilen sözü Hz. Ali'ye isnâd etmiştir.[23] Dolayısıyla buradaki **لا أَصل لَه عن عَليّ** ifadesi **لا إسنادَ صحيح عن علي** şeklinde anlaşılmalıdır. Bu manasıyla *asl* terimi çoğunlukla mevzû' hadisin, bazen de zayıf isnâdın karşıtı olarak kullanılmaktadır.

3. Senedin başlangıç ve yayılma noktasını teşkil eden sahâbe tabakası.

Sahâbî isnâdın kaynağını oluşturur ve isnâd sahabîden yayılır. İbn Hacer'in (öl. 852/1449) ferd-i mutlak tanımındaki kullanımı *asl* teriminin sahâbe tabakası anlamında kullanımına örnektir. Ona göre garâbet senedin *asl*ında **(ثم الغرابة إما أن تكون في أصل السند** yani sahâbî tarafında **(وهو طرفه الذي فيه الصحابي** bulunursa buna ferd-i mutlak, ortasında bir yerde bulunursa buna ferd-i nisbî denir.[24] Asl terimi fıkıh usûlcüleri tarafından da bu manada kullanılmaktadır. Pezdevî (öl. 482/1089) meşhur haber tanımında yer verdiği "*Asl*ı itibarıyla âhâd olup daha sonra yalan üzerinde birleşmeleri mümkün olmayan bir topluluğun nakletmesiyle yaygınlık kazanan haberdir." **(ما كان من الآحاد في الأصل ثم انتشر فصار ينقله قوم لا يتوهم تواطؤهم على الكذب)** ifadesindeki *asl* terimini sahâbe tabakası, haberin sonradan yaygınlık kazandığı tabakayı da tâbiûn ve tebe-i tâbiûn tabakası olarak açıklamaktadır **(وهم القرن الثاني بعد الصحابة رضي الله عنهم ومن بعدهم)**.[25] Buna göre sahâbeden sonraki tabaka *fer'* olmakta ve *asl* terimi *fer'*in karşıtı olmaktadır.

4. Hadisin kendisinden rivâyet edildiği kişi/Merviyyün anh.

Asl teriminin hadis usûlü eserlerinde merviyyün 'anh anlamında kullanıldığı görülmektedir. İbnü's-Salâh'ın (öl. 643/1245) aşağıdaki kullanımı buna örnektir: Sika bir râvî kendisi gibi sika olan birinden hadis rivâyet edip kendisinden rivâyette bulunulan hocaya sorulunca rivâyeti inkâr ederse tercih edilen görüşe göre şöyle bir yol izlenir: Eğer hoca "Ben bu hadisi rivâyet etmedim" ya da "Benim adıma yalan söylüyor" gibi kesin bir dille rivâyeti yalanlarsa bu durumda teâruz söz konusudur. İnkâr eden *asl* olduğu için *fer'* olan râvînin rivâyetinin reddedilmesi gerekir **(والجاحد هو الأصل فوجب رد حديث فرعه ذلك)**. Ancak bu durum râvînin

---

[19] Suyûtī, *Tedrību'r-râvî*, 3/518-519 (muhakkik Avvâme'nin notu).

[20] Ebû Ca'fer Muhammed Ukaylî, *eḍ-Ḍuʿafâʾü'l-kebîr*, thk. Mâzin es-Sirsâvî (Mısır: Dâru İbn Abbâs, 2008), 3/431, 508.

[21] Ukaylî, *eḍ-Ḍuʿafâʾ*, 2/283.

[22] Ukaylî, *eḍ-Ḍuʿafâʾ*, 2/388.

[23] Ukaylî, *eḍ-Ḍuʿafâʾ*, 3/557.

[24] Ebü'l-Fazl Şihâbüddîn Ahmed İbn Hacer el-Askalânî, *Nüzhetü'n-naẓar şerḥu Nuḫbeti'l-fiker* (Beyrut: Dâru'l-Kütübi'l-İlmiyye, 1434), 35-36.

[25] Ebü'l-Usr Fahrü'l-İslâm Alî Pezdevî, *Uṣûlü'l-Pezdevî / Kenzü'l-vüṣûl ilâ maʿrifeti'l-uṣûl* (Karaçi: Matbaatü Câvîd, t.s.), 152.

diğer hadislerinin reddini gerektirecek bir cerh olarak değerlendirilmez. Çünkü o da hocasını yalanlamaktadır. Hocasının râvî hakkındaki cerhinin kabul edilmesi, râvînin hocası hakkındaki cerhinin kabul edilmesinden daha üstün değildir. Sonuç olarak her iki râvînin de dikkate alınmaması (tesâkut) söz konusu olur.[26] *Asl* terimi burada merviyyün anh anlamında, hadisi ondan rivâyet eden râvînin karşıtı olarak kullanılmaktadır.

Asl Teriminin Hadisin Metni ya da Muhtevası Anlamında Kullanımı

1. Merfû‘ hadis:

Muhaddisler hadisin metni ile ilişkili olarak *asl* terimini merfû‘ hadis anlamında kullanırlar. Bu kullanımın en açık örneklerinden birini İbnü’s-Salâh’ın sahih hadis tanımına yöneltilen bir itiraza İbn Hacer’in verdiği cevapta görmek mümkündür. Buna göre İbnü’s-Salâh’ın sahih hadis tanımı (**الحديث المسند الذي يتصل إسناده إلى آخره**) şeklindedir. Bu tanıma yöneltilen bir itiraza göre İbnü’s-Salâh’ın (**المسند المتصل...**) demesi daha uygundur. Çünkü bu takdirde “isnâd” lafzının tekrarına gerek kalmamaktadır. İbn Hacer ise burada merfû‘ hadisin tanımını yaptığı için İbnü’s-Salâh’ın bu şekilde ifade ettiğini söyleyerek cevap vermektedir. Çünkü burada merfû‘ hadis, söz konusu edilen *asl*dır[27] (**لأنه الأصل الذي يتكلم عليه**). Nitekim konuyla ilgili hazırlanan kapsamlı bir doktora tezinde Ahmed b. Hanbel’in “Üç şeyin aslı yoktur: Tefsir, melâhim ve megâzî.” sözünde *asl* kelimesinin merfû‘ hadis anlamında kullanıldığı; Ahmed b. Hanbel’in Hz. Peygamber’den gelen tefsirle ilgili rivâyet sayısının azlığını ve tefsir, megâzî ve melâhim haberlerinin çoğunlukla sahâbe ve tâbiûn haberlerine dayalı olduğunu kastettiği sonucuna ulaşılmıştır.[28] Diğer taraftan Zerkeşî (öl. 794/1392) bazı muhakkiklere dayandırarak Ahmed b. Hanbel’in bu sözündeki *asıllar* ile kastının *sahîh muttasıl isnâdlar* olduğunu,[29] Süyûtî ise ise *merfû‘ hadisler* olduğunu söylemektedir.[30] Bu anlamıyla *asl* terimi mevkûf ve maktû‘ hadisin karşıtı olarak kullanılmaktadır.

2. Sahih Hadis

Asl kelimesi mütekaddim muhaddisler tarafından sahih hadis anlamında kullanılmaktadır. Bu kullanımın en açık örneklerinden birini İbn Hibbân’da (öl. 354/965) görmek mümkündür. Muhaddislerin aynı hadisin ya da benzerinin başka yollardan rivâyet edilip edilmediğini ve bir râvînin güvenilir olup olmadığını araştırma faaliyeti olan i‘tibârı açıklarken İbn Hibbân *asl* terimini sahih hadis anlamında kullanmaktadır. Buna göre İbn Hibbân, Hammâd b. Seleme’nin (öl. 167/784) güvenilir olup olmadığını tespit için onun Eyyûb → İbn Sîrîn → Ebû Hüreyre → Hz. Peygamber isnadı ile rivâyet ettiği farazi bir örnek verir. Bu hadisi Eyyûb’ün ashâbından Hammâd dışında rivâyet eden yoksa Hammâd hemen cerh edilmez, i‘tibâr işleminin uygulanması gerekir. Buna göre bu rivâyeti Hammâd’ın ashâbından rivâyet eden olup olmadığına bakılır. Hammâd’dan bunu yalnızca zayıf bir râvî rivâyet etmişse bu durumda hadisi Hammâd adına onun uydurduğu anlaşılır. Eğer Hammâd’ın ashâbından çok kişi aktarmışsa onun bu hadisi Eyyûb’den rivâyet ettiği anlaşılır. Eyyûb’den Hammâd dışında bu hadisi rivâyet eden olmadığı anlaşılırsa Hammâd yine hemen cerh edilmez ve İbn Sîrîn’den Eyyûb dışında rivâyet eden sika râviler olup olmadığı araştırılır. İbn Sîrîn’den Eyyûb dışında rivâyet edenler bulunursa bu durumda hadisin bir *asl*ının bulunduğu anlaşılır (**علم أن الخبر له أصل**

[26] Ebû Amr Takıyyüddîn İbnü’s-Salâh, *Maʿrifetü envâʿi ʿulûmi’l-ḥadîṯ*, thk. Nûreddîn Itr (Suriye: Dâru’l-Fikr, 1406), 116-117; Ebü’l-Fazl Zeynüddîn Irâkī, *Şerḥu’t-Tebṣıra ve’t-teẕkire*, thk. Abdüllatif el-Humeym (Beyrut: Dâru’l-Kütübi’l-İlmiyye, 1423), 1/362; Ebü’l-Hayr Şemsüddîn Sehâvî, *Fetḥu’l-muġīṯ bi-şerḥi Elfiyyeti’l-ḥadîṯ li’l-ʿIrâḳī*, thk. Hüseyin Ali (Mısır: Mektebetü’s-Sünne, 1424), 1/89; Ebû Abdillâh Bedrüddîn Muhammed Zerkeşî, *el-Baḥrü’l-muḥîṭ fî uṣûli’l-fiḳh* (b.y.: Dâru’l-Kütübî, 1414), 6/221.

[27] Ebü’l-Fazl Şihâbüddîn İbn Hacer el-Askalânî, *en-Nüket ʿalâ Kitâbi’bni’ṣ-Ṣalâḥ*, thk. Rebîʿ b. Hâdî el-Medhalî (Medine: İmâdetü’l-Bahsi’l-İlmî, 1404), 1/59.

[28] bk. Adıgüzel, *Ahmed b. Hanbel’de Tefsirin Mahiyeti ve Meşruiyeti Sorunu*, 1-314.

[29] Ebû Abdillâh Bedrüddîn Zerkeşî, *el-Burhân fî ʿulûmi’l-Ḳurʾân*, thk. Muhammed Ebü’l-Fadl İbrâhîm (Beyrut: Dâru İhyâi’l-Kütübi’l-Arabiyye, 1376), 2/156.

[30] Ebü’l-Fazl Celâlüddîn Süyûtî, *el-İtḳān fî ʿulûmi’l-Ḳurʾân*, thk. Muhammed Ebü’l-Fadl İbrâhîm (b.y.: el-Hey’etü’l-Mısriyye el-Âmme li’l-Kitâb, 1394), 4/208.

(**يرجع إليه**). Eğer bulunamazsa bu defa hadisi Ebû Hüreyre'den İbn Sîrîn dışında rivâyet eden sika râvî olup olmadığı araştırılır. Eğer bulunursa yine haberin bir *asl*ının olduğu anlaşılır (**علم أن الخبر له أصل**). Bulunamazsa hadisi Hz. Peygamber'den Ebû Hüreyre dışında rivâyet eden olup olmadığına bakılır. Bulunursa haberin *asl*ı olduğu sahih bir şekilde anlaşılır (**صح أن الخبر له أصل**). Eğer bulunamazsa haberin kendisi bu *üç asl*a aykırıdır (**والخبر نفسه يخالف الأصول الثلاثة**), dolayısıyla haberin kesin olarak mevzû' olduğu anlaşılmış olur.[31] Son alıntıda görüldüğü gibi İbn Hibbân *asl* kelimesinin çoğulu olan *usûl* kelimesini sahih hadis anlamında kullanmaktadır.

Asl teriminin sahih hadis anlamında kullanımı zayıf hadisle amel konusunda da karşımıza çıkmaktadır. Zayıf hadisle amel edilebilmesi için İbn Dakîkü'l-'Îd'in (öl. 702/1302) öne sürdüğü şartlardan biri zayıf hadisin küllî bir *asl*ın içerisine dahil olmasıdır (**وأن يكون داخلاً تحت أصل كلي**). Onun burada küllî *asl* ile kastının, sahih hadis olduğu anlaşılmaktadır. İbn Dakîk buna örnek olarak zevâl vaktinden sonra iki rekât namaz kılınmasını bildiren zayıf bir hadis bulunduğunu belirtir. Ancak ona göre küllî bir aslın kapsamına dahil olduğu için bu hadis ile amel edilebilir (**فإنه يعمل به لدخوله تحت أصل كلي وهو قوله صلى الله عليه وسلم الصلاة خير موضوع فمن استطاع أن يستكثر فليستكثر**) hadisidir.[32] Bu açıklamasından dolayı İbn Dakîk'in burada *asl* ifadesinden ile kastının sahih hadis olduğu anlaşılmaktadır. Çünkü namaz kılmak, söz konusu sahih hadisin umûm ifadesine dahildir. Bu anlamda *asl* terimi zayıf ve mevzû' hadisin karşıtı olarak kullanılmaktadır.

3. Hadisin Muhtevası

Asl terimi her ne kadar tariklerinde illet ve zayıflık bulunsa da içeriğini destekleyen şâhidlerin ya da mütâbi'lerin bulunması nedeniyle muhtevasına sıhhat hükmü verilen hadisler için kullanılmaktadır. Buna göre her bir tarîk sahih derecesinde olmasa da tarîklerin toplamını dikkate alarak muhaddisler hadisin muhtevasına sıhhat hükmü verebilmektedirler (**وبمجموع ذلك حكموا على أصل الحديث بالصحة**).[33] Asl terimi bu anlamıyla özellikle mütâba' 'aleyh hadislerin muhtevası anlamında kullanılmaktadır. Bir hadisin aynı şeyhten ya da başka râvîlerden benzer lafızlarla nakledilmesini ifade eden mütâba'atta lafızların birebir örtüşmesi şart değildir. Buna göre benzer içerikli başka hadisler tarafından desteklenen hadislerin muhtevası için *aslu'l-hadîs* ifadesi kullanılmaktadır. *Asl* teriminin bu manada kullanımına İbn Kesîr'in (öl. 774/1373) (**وَهَذِهِ كُلُّهَا شَوَاهِدُ لِأَصْلِ هَذَا الْحَدِيثِ الَّذِي أَوْرَدْنَاهُ**) ifadesi örnek olarak verilebilir.[34] Buhârî'nin (öl. 256/870) "Cerîr ve Ebû Bekr b. Ayyâş ona mütâba'at ettiler" (**تَابَعَهُ جَرِيرٌ وَأَبُو بَكْرِ بْنُ عَيَّاشٍ عَنِ الشَّيْبَانِيِّ**) ifadesi hakkında İbn Hacer'in "Kastedilen, hadisin aslındaki mütâba'attır" (**وَالْمُرَادُ الْمُتَابَعَةُ فِي أَصْلِ الْحَدِيثِ**)[35] kullanımı *asl* teriminin mütâba' 'aleyh hadisin muhtevası anlamında kullanımına diğer bir örnek teşkil etmektedir.

4. Çoğu zaman lafızlarında bazen de manasında değişiklikler görülebilmekle birlikte bir hadisin temel hali.

Cerîr b. Hâzim'in mana ile rivâyetin cevazına örnek olarak gösterilen "el-Hasen'den birçok hadis işittim. *Asl* aynı, ancak söz farklıdır." (**سَمِعْتُ الْحَسَنَ يُحَدِّثُ بِالْأَحَادِيثِ الْأَصْلُ وَاحِدٌ وَالْكَلَامُ مُخْتَلِفٌ**)[36] ifadesinde olduğu gibi *asl* terimi mütekaddim muhaddisler tarafından bu anlamda kullanılmaktadır. *Asl* teriminin bu manada kullanımına Tahâvî'nin (öl. 321/933) *Şerhu*

---

[31] Ebû Hâtim Muhammed İbn Hibbân, *Ṣaḥîḥu İbn Ḥibbân*, thk. Mehmet Ali Sönmez - Halis Aydemir (b.y.: Dâru İbn Hazm, 1433), 1/111-112.

[32] Ebü'l-Feth Takıyyüddîn Muhammed İbn Dakīkul'îd, *Şerḥu'l-Erbaʿîni'n-Neveviyye fi'l-eḥadîṯi'ṣ-ṣaḥîḥi'n-nebeviyye* (b.y.: Müessesetü'r-Reyyân, 1424), 20.

[33] İbn Hacer el-Askalânî, *en-Nüket*, 1/424.

[34] Ebü'l-Fidâ' İmâdüddîn İbn Kesîr, *el-Bidâye ve'n-nihâye*, thk. Abdullah b. Abdülmuhsin et-Türkî (b.y.: Daru Hicr, 1424), 9/130.

[35] Ebü'l-Fazl Şihâbüddîn İbn Hacer el-Askalânî, *Fetḥu'l-bârî şerḥu Ṣaḥîḥi'l-Buḫârî*, thk. Muhammed Fuâd Abdülbâkî (Beyrut: Dâru'l-Maʿrife, 1379), 4/179.

[36] Ebû Bekr Ahmed Hatîb el-Bağdâdî, *el-Kifâye fî maʿrifeti uṣûli ʿilmi'r-rivâye*, thk. Mâhir Yâsîn el-Fahl (b.y.: Dâru İbni'l-Cevzî, 1432), 1/446.

me'âni'l-âsâr[37] ve *Şerhu müşkili'l-âsâr*[38] isimli eserlerinde sık rastlanılmaktadır.[39] Müteahhir dönemde muhaddisler bir hadis hakkında **أَخْرَجَهُ الْبُخَارِيُّ أَوْ مُسْلِمٌ** dedikleri zaman **أَخْرَجَ أَصْلَ ذٰلِكَ الْحَدِيثِ** anlamını kastederler. Muhaddislerin hadislerin yer aldığı kaynağı belirtme/tahrîc kastıyla kullandıkları bu ifade, hadisin ilgili kaynak eserde birebir aynı lafızlarla değil, muhtevası ve genel anlamı itibarıyla kayıtlı olduğunu bildirmektedir.[40] Benzer şekilde muhaddisler bir hadis hakkında kesin bir ifade ve yargıda bulunmaksızın **رُوِيَ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَذَا وَكَذَا، أَوْ رُوِيَ عَنْ فُلَانٍ كَذَا، أَوْ فِي الْبَابِ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَذَا وَكَذَا** gibi ifadeler kullandıkları zaman bununla hadisin söz konusu versiyonunun mevcut haliyle sahih olduğunu değil, *aslının sahih* (**بِصِحَّةِ أَصْلِهِ**) olduğunu kastederler.[41] İbn Kesîr'in **وَأَصْلُ هَذَا الْحَدِيثِ فِي الصَّحِيحِ بِنَحْوٍ مِنْ هَذَا اللَّفْظِ** ifadesi de *asl* teriminin lafızlarında benzerlik bulunan hadisin temel hali anlamında kullanımına örnektir.[42] İbn Hacer ve Aynî (öl. 855/1451) de aslında lafız farklılıkları bulunan ve iki farklı tarîkten nakledilen bir hadisi Buhârî'nin sanki aynı lafızlara sahipmiş izlenimi verecek şekilde rivâyet etmesinin sebebini açıklarken onun bunu hadisin lafızlarını değil, aslını dikkate alarak yaptığını belirtmektedirler.[43] İbn Hacer ile Aynî burada *asl* terimini söz konusu anlamda kullanmaktadırlar.

---

[37] Ebû Ca'fer Ahmed Tahâvî, *Şerḥu meʿâni'l-âṯâr*, thk. Muhammed Zührî en-Neccâr (b.y.: Alemü'l-Kütüb, 1414), 1/163, 2/60, 3/70, 4/6, 117, 344 vd.

[38] Ebû Ca'fer Ahmed Tahâvî, *Şerḥu müşkilü'l-âṯâr.*, thk. Şuayb el-Arnavud (b.y., 1415), 4/96, 4/293, 8/201.

[39] Ayrıca bk. Ebû Bekr Ahmed Beyhakî, *Maʿrifetü's-sünen ve'l-âṯâr*, thk. Abdülmu'tî Emîn Kal'acî (Karaçi: Câmiatü'd-Dirâsâti'l-İslâmiyye, 1412), 12/357, 365.

[40] İbnü's-Salâh, *Maʿrifetü envâʿi ʿulûmi'l-ḥadîṯ*, 23.

[41] İbnü's-Salâh, *Maʿrifetü envâʿi ʿulûmi'l-ḥadîṯ*, 5.

[42] Ebü'l-Fidâ' İmâdüddîn İbn Kesîr, *el-Bidâye ve'n-nihâye*, thk. Abdullah b. Abdülmuhsin et-Türkî (b.y.: Daru Hicr, 1424), 8/495.

[43]

ADDIN ZOTERO_ITEM CSL_CITATION
{"citationID":"GzL48VOb","properties":{"formattedCitation":"\\uc0\\u1571{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1606{}\\uc0\\u1617{}\\uc0\\u1614{}
\\uc0\\u1575{}\\uc0\\u1604{}\\uc0\\u1618{}\\uc0\\u1576{}\\uc0\\u1615{}\\uc0\\u1582{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1575{}\\uc0\\u1585{}\\uc0\\u1616{}\\uc0\\u1610{}\\uc0\\u1617{}\\uc0\\u1614{}
\\uc0\\u1610{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1589{}\\uc0\\u1618{}\\uc0\\u1606{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1593{}\\uc0\\u1615{} \\uc0\\u1605{}\\uc0\\u1616{}\\uc0\\u1579{}\\uc0\\u1618{}\\uc0\\u1604{}\\uc0\\u1614{}
\\uc0\\u1607{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1584{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1575{}
\\uc0\\u1606{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1592{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1585{}\\uc0\\u1611{}\\uc0\\u1575{}
\\uc0\\u1573{}\\uc0\\u1616{}\\uc0\\u1604{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1609{}
\\uc0\\u1571{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1589{}\\uc0\\u1618{}\\uc0\\u1604{}\\uc0\\u1616{}
\\uc0\\u1575{}\\uc0\\u1604{}\\uc0\\u1618{}\\uc0\\u1581{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1583{}\\uc0\\u1616{}\\uc0\\u1610{}\\uc0\\u1579{}\\uc0\\u1616{} \\uc0\\u1604{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1575{}
\\uc0\\u1573{}\\uc0\\u1616{}\\uc0\\u1604{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1609{}
\\uc0\\u1582{}\\uc0\\u1615{}\\uc0\\u1589{}\\uc0\\u1615{}\\uc0\\u1608{}\\uc0\\u1589{}\\uc0\\u1616{}
\\uc0\\u1571{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1604{}\\uc0\\u1618{}\\uc0\\u1601{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1575{}\\uc0\\u1592{}\\uc0\\u1616{}\\uc0\\u1607{}\\uc0\\u1616{} Eb\\uc0\\u252{}\\uc0\\u8217{}l-Fazl
\\uc0\\u350{}ih\\uc0\\u226{}b\\uc0\\u252{}dd\\uc0\\u238{}n \\uc0\\u304{}bn Hacer el-Askal\\uc0\\u226{}n\\uc0\\u238{}, {\\i{}Fet\\uc0\\u7717{}u\\uc0\\u8217{}l-b\\uc0\\u226{}r\\uc0\\u238{}
\\uc0\\u351{}er\\uc0\\u7717{}u \\uc0\\u7778{}a\\uc0\\u7717{}\\uc0\\u238{}\\uc0\\u7717{}i\\uc0\\u8217{}l-Bu\\uc0\\u7723{}\\uc0\\u226{}r\\uc0\\u238{}}, thk. Muhammed Fu\\uc0\\u226{}d Abd\\uc0\\u252{}lb\\uc0\\u226{}k\\uc0\\u238{} (Beyrut: D\\uc0\\u226{}ru\\uc0\\u8217{}l-Ma\\uc0\\u703{}rife, 1379), 1/59;
\\uc0\\u1575{}\\uc0\\u1604{}\\uc0\\u1576{}\\uc0\\u1615{}\\uc0\\u1582{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1575{}\\uc0\\u1585{}\\uc0\\u1616{}\\uc0\\u1610{}\\uc0\\u1617{}
\\uc0\\u1603{}\\uc0\\u1579{}\\uc0\\u1610{}\\uc0\\u1585{}\\uc0\\u1575{}
\\uc0\\u1605{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1575{} \\uc0\\u1610{}\\uc0\\u1589{}\\uc0\\u1606{}\\uc0\\u1593{}
\\uc0\\u1584{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1604{}\\uc0\\u1616{}\\uc0\\u1603{}
\\uc0\\u1606{}\\uc0\\u1592{}\\uc0\\u1585{}\\uc0\\u1575{}
\\uc0\\u1573{}\\uc0\\u1616{}\\uc0\\u1604{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1609{}

5. Şöhreti, uzunluğu ve ravi sayısının çokluğu gibi nedenlerden dolayı lafız farklılıkları, ziyâde hükümler ve manalar barındıran bir hadisin değişiklik bulunmayan tarafı.

Her ne kadar bazı isnâdlarında zayıflık olsa da sahih ve uzun bir hadis hakkında Hâzimî'nin (öl. 584/1188) kullandığı ifadeler *asl* teriminin bu anlamına örnektir. Ona göre şöhreti, uzunluğu ve râvî sayısının çokluğu nedeniyle hadisin metni birtakım farklılıklar, ziyâde manalar ve hükümler içerebilmektedir. Ancak bütün bunlar hadisin metninin zayıflığını gerektirmemektedir. Çünkü hadisin *aslı* mahfûzdur (**لِأَنَّ أَصْلَ الْحَدِيثِ مَحْفُوظٌ**).[44] *Asl*ı mahfûz olunca senedin garâbeti önem arz etmemektedir. İbn Kesîr de garâbetin metinde ve senedde bulunabileceğini açıklarken sika râvîlerin bazen diğerlerinin kabul etmediği bir ilavede bulunabileceğini ifade eder. Ona göre isnâdında garâbet bulunan hadis her ne kadar bu isnâdla zayıf olsa da *hadisin aslı* bir ya da birden fazla tarîkten mahfûz olabilir (**كَمَا إِذَا كَانَ أَصْلُ الْحَدِيثِ مَحْفُوظًا مِنْ وَجْهٍ آخَرَ أَوْ وُجُوهٍ**).[45] *Asl* teriminin bu anlamıyla kullanıldığı yerlerde hadisin *aslı* sahih olup kalan kısmı sahih olmayabilir. Müslim'in *Sahîh*'inde içinde kıyâmın da zikredildiği mutavvel olarak bulunan, ancak Buhârî'de yalnızca *asl*ı zikredilen bir hadis hakkında Molla Gürânî'nin (öl. 893/1488) sarf ettiği ifadeler buna örnektir. Ona göre Buhârî'nin hadisin kalan kısmına yer vermemesinin sebebi yüksek ihtimalle bu kısmı sahih kabul etmemesidir (**فأورد**

\\uc0\\u1571{}\\uc0\\u1589{}\\uc0\\u1604{}
\\uc0\\u1575{}\\uc0\\u1604{}\\uc0\\u1581{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1583{}\\uc0\\u1616{}\\uc0\\u1610{}\\uc0\\u1579{} \\uc0\\u1604{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1575{}
\\uc0\\u1573{}\\uc0\\u1616{}\\uc0\\u1604{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1609{}
\\uc0\\u1582{}\\uc0\\u1615{}\\uc0\\u1589{}\\uc0\\u1615{}\\uc0\\u1608{}\\uc0\\u1589{}
\\uc0\\u1571{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1604{}\\uc0\\u1618{}\\uc0\\u1601{}\\uc0\\u1614{}\\uc0\\u1575{}\\uc0\\u1592{}\\uc0\\u1607{} Eb\\uc0\\u251{} Muhammed Bedr\\uc0\\u252{}dd\\uc0\\u238{}n Ayn\\uc0\\u238{}, {\\i{}\\uc0\\u703{}Umdet\\uc0\\u252{}\\uc0\\u8217{}l-\\uc0\\u7731{}\\uc0\\u257{}r\\uc0\\u238{}
\\uc0\\u351{}er\\uc0\\u7717{}u \\uc0\\u7778{}a\\uc0\\u7717{}\\uc0\\u238{}\\uc0\\u7717{}i\\uc0\\u8217{}l-Bu\\uc0\\u7723{}\\uc0\\u226{}r\\uc0\\u238{}} (Beyrut: D\\uc0\\u226{}ru
\\uc0\\u304{}hy\\uc0\\u226{}i\\uc0\\u8217{}t-T\\uc0\\u252{}r\\uc0\\u226{}si\\uc0\\u8217{}l-
A
r
a
b
\
\
u
c
0
\
\
u
238{}, t.s.), 1/145.","plainCitation":"أَنَّ الْبُخَارِيَّ يَصْنَعُ مِثْلَ هَذَا نَظَرًا إِلَى أَصْلِ الْحَدِيثِ لَا إِلَى خُصُوصِ أَلْفَاظِهِ Ebü'l-Fazl Şihâbüddîn İbn Hacer el-Askalânî, Fetḥu'l-bârî şerḥu Ṣaḥîḥi'l-Buḫârî, thk. Muhammed Fuâd Abdülbâkî (Beyrut: Dâru'l-Maʿrife, 1379), 1/59; البُخَارِيّ كثيرا مَا يصنع ذَلِك نظرا إِلَى أصل الحَدِيث لَا إِلَى خُصُوص أَلْفَاظه Ebû Muhammed Bedrüddîn Aynî, ʿUmdetü'l-ḳārî şerḥu Ṣaḥîḥi'l-Buḫârî (Beyrut: Dâru İhyâi't-Türâsi'l-Arabî, t.s.), 1/145.","noteIndex":24},"citationItems":[{"id":205775,"uris":["http://zotero.org/users/13589027/items/X2GWCGQR"],"itemData":{"id":205775,"type":"book","event-place":"Beyrut","number-of-volumes":"13","publisher":"Dâru'l-Maʿrife","publisher-place":"Beyrut","title":"Fetḥu'l-bârî şerḥu Ṣaḥîḥi'l-Buḫârî","volume":"1","author":[{"family":"İbn Hacer el-Askalânî","given":"Ebü'l-Fazl Şihâbüddîn"}],"collection-editor":[{"family":"Abdülbâkî","given":"Muhammed Fuâd"}],"issued":{"date-parts":[["1379"]]},"locator":"59","label":"page","prefix":"أَنَّ الْبُخَارِيَّ يَصْنَعُ مِثْلَ هَذَا نَظَرًا إِلَى أَصْلِ الْحَدِيثِ لَا إِلَى خُصُوص
أَلْفَاظه"},{"id":205776,"uris":["http://zotero.org/users/13589027/items/IPKRAFHZ"],"itemData":{"id":205776,"type":"book","event-place":"Beyrut","number-of-volumes":"25","publisher":"Dâru İhyâi't-Türâsi'l-Arabî","publisher-place":"Beyrut","title":"ʿUmdetü'l-ḳārî şerḥu Ṣaḥîḥi'l-Buḫârî","title-short":"ʿUmdetü'l-ḳārî","volume":"1","author":[{"family":"Aynî","given":"Ebû Muhammed Bedrüddîn"}],"issued":{"literal":"t.s."}},"locator":"145","label":"page","prefix":"البُخَارِيّ كثيرا مَا يصنع ذَلِك نظرا إِلَى أصل
ا
1061
لحَدِيث لَا إِلَى خُصُوص أَلْفَاظه"}],"schema":"https://github.com/citation-style-language/schema/raw/master/csl-citation.json"} أَنَّ الْبُخَارِيَّ يَصْنَعُ مِثْلَ هَذَا نَظَرًا إِلَى أَصْلِ الْحَدِيثِ لَا إِلَى خُصُوص أَلْفَاظِهِ Ebü'l-Fazl Şihâbüddîn İbn Hacer el-Askalânî, *Fetḥu'l-bârî şerḥu Ṣaḥîḥi'l-Buḫârî*, thk. Muhammed Fuâd Abdülbâkî (Beyrut: Dâru'l-Maʿrife, 1379),

[44] Ebû Bekr Zeynüddîn Hâzimî, *el-İʿtibâr fi'n-nâsiḫ ve'l-mensûḫ mine'l-âṯâr* (Haydarâbâd: Dâiretü'l-Maʿârifi'l-Osmâniyye, 1359), 190.

[45] Ebü'l-Fida' İmâdüddîn İbn Kesîr, *Ihtisâru 'Ulûmi'l-hadîs*, thk. Mâhir Yâsîn el-Fahl (Riyad: Dâru'l-Meymân, 1434), 171-174, 257; Ebü'l-Hasen Burhânüddîn Bikâî, *en-Nüketü'l-vefiyye bimâ fî şerḥi'l-Elfiyye*, thk. Mâhir Yâsîn el-Fahl (b.y., 1428), 2/438.

البُخَارِيّ أصل الحديث ولعله لم يثبت عنده بقية الحديث).[46] *Asl* terimi bu anlamda muhtevâsında değişiklik bulunan hadisin karşıtı olarak kullanılmaktadır.

6. İhtisâr ya da taktî‘ edilerek rivâyet edilmiş bir hadisin ihtisâr ya da taktî‘ yapılmamış hali

Hadisin râvî tarafından ihtisâr edilerek rivâyet edilmesi hadisten yanlış hükümler çıkartılmasına sebep olabilmektedir. Tahâvî buna örnek olarak **أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَاعَنَ بِالْحَمْلِ** rivâyetini zikreder. Râvîlerden biri hadisi ihtisâr ederek naklетmiş, bu muhtasar rivâyet başkaları tarafından hüccet olarak kullanmıştır. Oysa *hadisin aslı* **أَنَّ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَاعَنَ بَيْنَهُمَا وَهِيَ حَامِلٌ** şeklindedir.[47] Müslim'in *Sahîh'*inde tahrîc ettiği bir hadis hakkında Humeydî'nin (öl. 488/1095) kullandığı "Hadis aslında bundan daha uzundur. Ancak Müslim Kader bâblarında istediği kadarını tahrîc etmiştir" (**والْحَدِيث أطول من هَذَا وَإِنَّمَا أخرج مُسلم مَا أَرَادَ فِي أَبْوَاب الْقدر**) ifadesindeki asl terimi de taktî‘ yapılarak rivâyet edilen hadisin karşıtı olarak kullanılmıştır.[48] *Asl* terimi bu örneklerde ihtisâr ya da taktî‘ yapılmış hadisin karşıtı olarak kullanılmaktadır.

Asl Teriminin Kitap Anlamında Kullanımı

1. Hocanın rivâyet hakkına sahip olduğu hadisleri ihtiva eden kitap veya hocanın kendi nüshası.

Bir hadisi amel etmek için yahut delil olarak kullanma kastıyla zikreden kişinin bizzat kendisinin ya da güvenilir bir başka kimsenin hadisi hocasının *asl nüshasındaki* hadisiyle karşılaştırması (**أَنْ يَرْجِعَ إِلَى أَصْلٍ قَدْ قَابَلَهُ هُوَ أَوْ ثِقَة غَيْره**) gerekmektedir.[49] Bu karşılaştırmanın amacı hadisin tebdil ve tahrif gibi değişikliklere maruz kalmadığından emin olmaktır. Buna karşılık sahih bir *asl* ile karşılaştırılmamış (**وَكَمَنْ يُحَدِّثُ لَا مِنْ أَصْلٍ مُقَابَلٍ صَحِيحٍ**) nüshadan hadis rivâyet eden râvînin rivâyeti geçerli kabul edilmemektedir.[50] İbnü's-Salâh kendi döneminde isnâdların büyük oranda önceki dönemde olduğu gibi hadislerin sıhhatini tespit noktasında yeterli olmadığı görüşündedir. Ona göre râvîlerde görülen tesâhülden dolayı isnâdlar müteahhir asırlarda hadislerin sıhhatini tespit fonksiyonunu kaybetmiştir. İsnâd zikri artık bu ümmete mahsus bir özelliğin devamı ve muhafazası maksadıyla zikredilmektedir.[51] Hadis râvîlerinde görülen bu tesâhül İbnü's-Salâh'tan önce Beyhakî (öl. 458/1066) tarafından da dile getirilmiştir. Beyhakî kendi dönemindeki muhaddislerin hadisleri hıfz etmemelerinden, kitaplarındaki hadisleri düzgün okuyamamalarından, semâ‘ ettikleri hadislerin kayıtlı olduğu *asl*dan (**من أصل سماعهم**) kendilerine okunan hadisleri bilmemelerinden yakınmaktadır.[52] Bu yüzden önceki dönemlerde hadis râvîlerinde aranan hıfz, zabt ve itkân gibi şartlar artık esnetilmeli ve kitabından rivâyette bulunan râvî için zabt noktasında hocasının aslına uygun bir *asl*dan rivâyeti yeterli kabul etmelidir.[53] *Asl* terimi bu anlamıyla hadis hocasının *asl*ından türetilen ikincil nüsha olan *fer‘* kelimesinin karşıtı (**أَوْ فَرْعًا مُقَابَلًا بِهِ**) olarak kullanılmaktadır.[54] İbnü's-Salâh'ın bu görüşleri, onun hadis ilminde meydana gelen yöntemsel değişikliklerin farkında olduğunu

---

[46] Ahmed b. İsmâîl Molla Gürânî, *el-Kevşerü'l-câr*î *ilâ riyâżi eḥâdîşi'l-Buḫârî*, thk. Ahmed Azv İnâye (Beyrut: Dâru İhyâi't-Türâsi'l-Arabî, 1429), 3/193.

[47] (أَنَّ الْحَدِيثَ الَّذِي احْتَجُّوا بِهِ عَلَيْهِمْ , حَدِيثٌ مُخْتَصَرٌ , اخْتَصَرَهُ الَّذِي رَوَاهُ فَغَلِطَ فِيهِ وَإِنَّمَا أَصْلُهُ**...**) Ebû Ca'fer Ahmed Tahâvî, *Şerḥu me'âni'l-âşâr*, thk. Muhammed Zührî en-Neccâr (b.y.: Alemü'l-Kütüb, 1414), 3/99.

[48] Ebû Abdillâh Muhammed Humeydî, *el-Cem' beyne'ş-Ṣaḥîḥayn Ṣaḥîḥi'l-Buḫârî ve Ṣaḥîḥi Müslim*, thk. Ali Hüseyin el-Bevvâb (Beyrut: Dâru İbn Hazm, 1423), 2/405; والحديث في الأصل أطول من هذا وإنما أخرجه مسلم منه ما أراد وحذف الباقي İbn Hacer el-Askalânî, *en-Nüket*, 1/308.

[49] İbnü's-Salâh, *Ma'rifetü envâ'i 'ulûmi'l-ḥadîş*, 29.

[50] İbnü's-Salâh, *Ma'rifetü envâ'i 'ulûmi'l-ḥadîş*, 119.

[51] İbnü's-Salâh, *Ma'rifetü envâ'i 'ulûmi'l-ḥadîş*, 17.

[52] Ebû Bekr Ahmed Beyhakî, *Menâḳıbü'ş-Şâfi'î*, thk. Ahmed Sakr (Kahire: Mektebetü Dâri't-Türâs, 1390), 2/321.

[53] İbnü's-Salâh, *Ma'rifetü envâ'i 'ulûmi'l-ḥadîş*, 120; Ayrıca bk. Mübârek b. Muhammed İbnü'l-Esîr, *Câmi'u'l-uṣûl fi ehâdîşi'r-Resûl*, thk. Abdülkadir Arnavut (b.y.: Mektebetü'l-Hulvânî, 1389), 1/143.

[54] İbnü's-Salâh, *Ma'rifetü envâ'i 'ulûmi'l-ḥadîş*, 165.

gösterdiği gibi aynı zamanda döneme, şartlara ve ihtiyaçlara göre hadis usûlü kurallarında değişim ve dönüşümlerin mümkün olduğunu göstermektedir.

2. Hadis öğrencisinin hocalarından semâ‘ ya da muteber başka yollarla aldığı hadisleri kaydettiği kitap

Öğrencinin kendi *asl*ını/kitabını çok sayıda *asl* ile tashih etmesi (**فَيَنْبَغِي أَنْ تُصَحِّحَ أَصْلَكَ بِهِ بِجَمَاعَةِ أُصُولٍ**) ve bu asılların üzerinde ittifak ettiği bilgilere itimat etmesi gerekmektedir. Bu durum özellikle Tirmizî'nin (öl. 279/892) *Sünen'*i gibi nüshalarında farklılık söz konusu olan kitaplar için gereklidir.[55] Buna göre öğrencinin kitabı hocasının kitabına nispetle *fer‘* olarak isimlendirilirken kendi öğrencilerine nispetle *asl* olmaktadır.

3. Hadislerin kaydedildiği Kütüb-i Sitte gibi otorite kazanmış kitaplar

Asl teriminin bu anlamda kullanımını İbnü'l-Esîr'de görmek mümkündür. İbnü'l-Esîr *Kütüb-i Sitte* şeklinde isimlendirdiği Buhârî ve Müslim'in *Sahîh'*leri, İmam Mâlik'in (öl. 179/795) *el-Muvaṭṭa'*ı, Tirmizî, Nesâî (öl. 303/915) ve Ebû Dâvûd'un (öl. 275/889) *Sünen'*lerindeki hadisler ile Rezîn b. Muâviye'nin (ö. 535/1140) *Tecrîdü'ṣ-ṣıḥâḥı's-sitte* adıyla anılan eserindeki hadisleri bir araya getirdiği *Câmiʿu'l-uṣûl fî ehâdîṯi'r-Resûl* isimli eserinde bu altı kitaptan her birine *asl* adını vermektedir (**وإنما الأحاديث المفردة في كل أصل من الكتب**).[56] İbnü'l-Esîr ayrıca *asl* teriminin çoğul formu olan *usûl* kelimesini de bu manasıyla sık biçimde kullanmaktadır (**ثم إنني جمعت بين كتابه وبين الأصول الستة**).[57] Onun kitabına isim olarak seçtiği *Câmiʿu'l-uṣûl* ifadesi[58] de bu anlamdadır. Asl terimini bu manasıyla İbnü'l-Cevzî de kullanmaktadır. İbnü'l-Cevzî "hadisin asıllara aykırı olmasını", (**فكل حديث رأيته يخالف المعقول، أو يناقض الاصول، فاعلم أنه موضوع فلا تتكلف اعتباره**)[59] "hadisin muvatta', müsned, sahîh, sünen ve benzeri hadis kitaplarında bulunmaması" şeklinde açıklamaktadır (**ومتى رأيت حديثا خارجا عن دواوين الاسلام، كالموطأ، ومسند أحمد، والصحيحين، وسنن أبي داود، والترمذي، ونحوها، فانظر فيه**).[60]

4. İlk defa belli türden hadislerin tasnif edildiği ya da belli dereceden hadislerin toplanıldığı eser

Asl teriminin bu anlamıyla kullanımına Ebû Bekir İbnü'l-Arabî'nin (ö. 543/1148) Tirmizî'nin *el-Câmiʿu'ṣ-ṣaḥîḥ*'i üzerine kaleme aldığı şerhi *ʿÂriżatü'l-aḥvezî* isimli eserinde rastlanılmaktadır. İbnü'l-Arabî, Buhârî'nin *Sahîh'*inin ikinci, İmam Mâlik'in *Muvatta'*ının birinci *asl* olduğunu ifade eder (**ان كتاب الجعفي هو الاصل الثاني في هذا الباب والموطأ هو الأول**).[61] Onun bu kullanımının sahih hadislerin ilk defa tasnif edildiği eser ya da sıhhat derecesi bakımından ilk eser anlamına gelebileceği yorumları yapılmıştır.[62]

5. Herhangi bir hadis teriminin yer aldığı ya da bulunabileceği temel eser

Asl teriminin bu anlamına İbnü's-Salâh'ın Tirmizî'nin *Sünen'*i hakkındaki şu kullanımı örnektir: "Ebû İsâ et-Tirmizî'nin kitabı hasen hadisin bilinmesi noktasında *asl*dır."[63] (**كِتَابُ أَبِي عِيسَى التِّرْمِذِيِّ رَحِمَهُ اللَّهُ أَصْلٌ فِي مَعْرِفَةِ الْحَدِيثِ الْحَسَنِ**).

---

[55] İbnü's-Salâh, *Maʿrifetü envâʿi ʿulûmi'l-ḥadîṯ*, 36.

[56] İbnü'l-Esîr, *Câmiʿu'l-uṣûl*, 1/64.

[57] İbnü'l-Esîr, *Câmiʿu'l-uṣûl*, 1/50, 56.

[58] İbnü'l-Esîr, *Câmiʿu'l-uṣûl*, 1/52.

[59] Ebü'l-Ferec Cemâlüddîn İbnü'l-Cevzî, *el-Mevżûʿât*, thk. Nurettin Şükrü Boyacılar (y.y.: Advâü's-Selef, 1997), 1/150.

[60] İbnü'l-Cevzî, *el-Mevżûʿât*, 1/141; krş. Muḥammed Ekrem Sindî, *İmʿānu'n-Naẓar Şerḥu Şerḥi Nuḫbeti'l-fiker*, thk. Ebū Saʿīd Ġulām Muṣṭafā Kāsımī (b.y.: y.y., 1983), 116.

[61] Ebû Bekr Muhammed İbnü'l-Arabî, *ʿÂriżatü'l-aḥvezî* (Beyrut: Dâru'l-Kütübi'l-İlmiyye, t.s.), 1/5.

[62] فإن أراد مجرد السبق إلى التصنيف فهو كذلك، ولا يلزم منه مخالفة لما تقدم. وإن أراد الأصل في الصحة فهو كذلك، لكن على التأويل الذي أولناه İbn Hacer el-Askalânî, *en-Nüket*, 1/279; Ebü'l-Fazl Celâlüddîn Süyûtî, *el-Baḥrü'lleẕî zeḫar fî şerḥi Elfiyyeti'l-eṯer*, thk. Übey Enes Enîs (Suudi Arabistan: Mektebetü'l-Gurabâ el-Eseriyye, ts.), 1/526-527.

[63] İbnü's-Salâh, *Maʿrifetü envâʿi ʿulûmi'l-ḥadîṯ*, 35.

6. Üzerinde şerh, istihrâc, ihtisâr, istidrâk, tertib, ziyâde, nazm gibi ikincil çalışmalar yapılan kitap

İbn Hacer'in *Nüzhe'*de "Tevâtürün şartları *asl*da müphem bırakıldı" (**وإنما أبهمت شروط التواتر في الأصل**) ifadesi *asl* kelimesinin bu anlamdaki kullanımına örnektir. Onun buradaki *asl* terimi ile kastı *Nüzhe'*nin aslını teşkil eden *Nuhbetü'l-fiker fî mustalahi ehli'l-eser* isimli muhtasarıdır. *Asl* kelimesi burada şerhin karşıtı olarak kullanılmaktadır.

İbn Hacer'in "Bu, müstahricin isnâdı ile *asl*ın isnâdının çakıştığı kimsede kabul edilebilir" (**هَذَا مُسَلَّمٌ فِي الرَّجُلِ الَّذِي الْتَقَى فِيهِ إِسْنَادُ الْمُسْتَخْرِجِ وَإِسْنَادُ مُصَنِّفِ الْأَصْلِ**) cümlesindeki *asl* ile kastı üzerine istihrâc çalışması yapılan asıl kitaptır. Benzer şekilde İbn Hacer'in asıl hadiste bulunmadığı halde müstahrec türü eserlerdeki hadislerde bulunan ziyâdelerin sıhhati konusunda sarf ettiği sözlerde de *asl* terimi bu anlamda kullanılmaktadır. Buna göre söz konusu ziyâdelerin sıhhati, müstahrec eserlerin sahipleri ile üzerine istihrâc çalışması yapılan aslın sahibinin arasında bulunan râvîlerin sahih hadiste aranan şartları taşıyıp taşımamasına bağlıdır. Müstahrec yazarı ile *asl*ın yazarı arasındaki râvî sayısı ne kadar çok olursa ya da müstahricin dönemi ile *asl*ın sahibinin dönemi ne kadar uzak olursa daha fazla incelemeye ihtiyaç duyulmaktadır.[64] *Asl* terimi bu örneklerde müstahrecin karşıtı olarak kullanılmaktadır.[65]

Zehebî'nin (öl. 748/1348) *el-Muḳtenâ fî serdi'l-künâ* isimli eserindeki ifadelerine atfen Sehâvî'nin kullandığı *asl* kelimesi[66] (**إِنَّ مُصَنِّفَ الْأَصْلِ زَادَ وَأَفَادَ وَحَرَّرَ وَأَجَادَ**) Ebû Ahmed el-Hâkim en-Nîsâbûrî'nin *el-Künâ* isimli eserine işaret etmektedir. Zehebî Ebû Ahmed'in *el-Künâ* isimli kitabını *asl* kabul ederek *el-Muḳtenâ'*da tertîb, ihtisâr, ziyâde ve teshîl gibi uygulamalar yapmıştır.[67]

7. Hadis ilminin belli bir alt disiplininde müracaat edilen temel kaynak eser

İbnü's-Salâh'ın *Ma'rifetü envâ'i 'ulûmi'l-hadîs* isimli eseri hakkında Süyûtî'nin kullandığı ifade *asl* teriminin bu anlamına örnektir. "İnsanlar onu ['ulûmü'l-hadîste] müracaat edilen temel kaynak kabul ettiler" (**واتخذوه أصلًا يرجع إليه**).[68]

Asl Teriminin Kural, Hadisin Kökeni ya da Râvînin Memleketi Anlamında Kullanımı

1. Kural, kâide

Muhaddisler *asl* terimini kural anlamında kullanmaktadırlar. Bu kullanıma İbnü's-Salâh'ın "Çünkü illetin ve sıhhate zarar veren bir durumun olmaması *asl* ve zâhir olandır"[69] (**لِأَنَّ عَدَمَ الْعِلَّةِ وَالْقَادِحِ هُوَ الْأَصْلُ وَالظَّاهِرُ**) şeklindeki ifadesi örnektir. Ancak Sehâvî (ö. 902/1497) illetin ve sıhhate zarar veren bir durumun *asl* olmasının mutlak olarak değil, buradaki metin ve konu özelinde geçerli olduğunu belirtmektedir. Çünkü İbnü's-Salâh burada illetin bulunmadığına yönelik inceleme yaptıktan sonra bunu mutlak olarak ifade etmiştir. Ona göre illetin bulunmaması mutlak olarak *asl* olsaydı sahih hadisin bir şartı olarak öne sürülmezdi.[70]

---

[64] فحينئذ يتوقف الحكم بصحة الزيادة على ثبوت الصفات المشترطة في الصحيح للرواة الذين بين صاحب المستخرج وبين من اجتمع مع صاحب الأصل الذي استخرج عليه، وكلما كثرت الرواة بينه وبين من اجتمع مع صاحب الأصل فيه افتقر إلى زيادة التنقير، وكذا كلما بعد عصر المستخرج من عصر صاحب الأصل كان الإسناد كلما كثرت رجاله احتاج الناقد له إلى كثرة البحث عن أحوالهم İbn Hacer el-Askalânî, *en-Nüket*, 1/292.

[65] Terimin müstahrec karşıtı olarak kullanımı için bk. لَكِنْ لَا يَسُوغُ لِلْمُخَرِّجِ الْعُدُولُ عَنِ الطَّرِيقِ الَّتِي يَقْرُبُ اجْتِمَاعُهُ مَعَ مُصَنِّفِ الْأَصْلِ فِيهَا إِلَى الطَّرِيقِ الْبَعِيدَةِ إِلَّا لِغَرَضٍ مِنْ عُلُوٍّ، أَوْ زِيَادَةِ حُكْمٍ مُهِمٍّ، أَوْ نَحْوِ ذَلِكَ Sehâvî, *Fetḥu'l-muġīṯ*, 1424, 1/57.

[66] Ebü'l-Hayr Şemsüddîn Sehâvî, *Fetḥu'l-muġīṯ bi-şerḥi Elfiyyeti'l-ḥadîṯ li'l-ʿIrâḳī*, thk. Hüseyin Ali (Mısır: Mektebetü's-Sünne, 1424), 4/213.

[67] Ebû Abdillâh Şemsüddîn Zehebî, *el-Muḳtenâ fî serdi'l-künâ*, thk. Muhammed Sâlih Abdülaziz el-Murâd (Medine: el-Meclisü'l-İlmî, 1408), 1/47-48.

[68] Süyûtî, *el-Baḥrü'llezî zeḫar fî şerḥi Elfiyyeti'l-eṯer*, ts., 1/235.

[69] İbnü's-Salâh, *Maʿrifetü envâʿi ʿulûmi'l-ḥadîṯ*, 38; Ebû Hafs Sirâcüddîn İbnü'l-Mülakkın, *el-Muḳniʿ fî ʿulûmi'l-ḥadîṯ*, thk. Abdullah b. Yusuf el-Cedîʿ (Suudi Arabistan: Dâru Fevvâz, 1413), 1/89; Ebü'l-Fazl Zeynüddîn Irâkī, *et-Taḳyîd ve'l-îżâḥ Şerḥu Muḳaddimeti'bni'ṣ-Ṣalâḥ*, thk. Abdurrahman Muhammed Osman (Medine: el-Mektebetü's-Selefiyye, 1389), 58; Suyûtī, *Tedrību'r-râvî*, 3/23; Ebü'l-Fazl Celâlüddîn Süyûtî, *el-Baḥrü'llezî zeḫar fî şerḥi Elfiyyeti'l-eṯer*, thk. Übey Enes Enîs (Suudi Arabistan: Mektebetü'l-Gurabâ el-Eseriyye, ts.), 3/1248.

[70] Sehâvî, *Fetḥu'l-muġīṯ*, 1424, 1/120.

Asl teriminin kural ve kaide anlamındaki kullanımını İbnü'l-Esîr'in *Câmi'u'l-usûl*'ünde de görmek mümkündür. Hadis tarihine dair bilgilere yer verdiği bölümde İbnü'l-Esîr hadis âlimlerinin bu ilmi korumak için başlangıçta yazdıklarına değil, kalplerinde hıfz ve zapt ettiklerine itimat ettiklerini, ancak İslam'ın yayılması, beldelerin genişlemesi, sahâbenin farklı memleketlere dağılması, fetihlerin çoğalması, sahâbenin çoğunun vefat etmesi, onların öğrencilerinin etrafa yayılması ve zaptın azalması gibi unsurlar neticesinde âlimlerin hadislerin tedvinine ve yazılmasına gereksinim duyduklarını ifade eder. Ona göre artık kitâbet *asl*a dönüşmüştür (**ولعمري إنها الأصل**). Çünkü hafıza yanılabilir, zihin unutabilir, dil ihmal edebilir. Oysa kalem hıfzeder ve unutmaz.[71] İbnü'l-Esîr'in *Câmi'u'l-usûl*'ünde yer verdiği "Çünkü yazı *asl*ında sadece hatırlamak için ortaya konulmuştur"[72] (**لأن الخط لم يوضع في الأصل إلا للتذكر**) ifadesi de *asl* kelimesinin kural anlamında kullanımına örnektir. İbnü'l-Esîr'in kitâbet hakkındaki ifadeleri hadis usulündeki kuralların değişmez ve esnemez bir yapıda olmadığını göstermektedir. Bilakis şartların ve ihtiyaçların değişmesine göre kurallarda değişim ve dönüşüm söz konusu olabilmektedir. Nitekim hadis usûlü kurallarını azimet ve ruhsat olarak ele alan Hanefîlere göre de muhafaza için hadislerin yazılması ve kitaptan rivâyet eskiden ruhsat olarak değerlendirilse de şartların değişmesi neticesinde sonradan azimete dönüşmüştür.[73]

2. Hadisin kökeni

Asl kelimesi muhaddisler tarafından hadisin kökeni anlamında ilk ortaya çıktığı yeri belirtmek için kullanılmaktadır. Hadisin kendisiyle ilgili olarak ilk ortaya çıktığı yer anlamı (**أَنَّ أَصْلَ هَذَا الحَدِيثِ مَدَنِيّ**) bu kullanımın örneklerinden biridir. Bu kullanımın önem arz ettiği konu ise şudur: Bir hadisi Medinelilerin sadece Kûfelilerden rivâyet ettiği iddia edilmektedir. Buna bağlı olarak tıpkı hadisler konusunda başkalarının Medinelilere ihtiyaç duyduğu gibi Medinelilerin de başkalarına muhtaç oldukları yorumu yapılmıştır. Bu iddiaya cevap olarak hadisin aslının Medine kaynaklı olduğu ifade edilmiştir. Çünkü hadisi Hz. Peygamber'den rivâyet eden sahâbî Ka'b b. Ucre (ö. 52/672) Ensâr'dandır. Ka'b daha sonra Kûfe'ye göç ederek hadisi orada rivâyet etmiştir. Böylece hadis Kûfe'den, ilk ortaya çıktığı Medine'ye tekrar gelmiştir. Bu durum göz önüne alındığında insanların sünnetler ve hadisler konusunda Medinelilere muhtaç oldukları ortaya çıkmış olmaktadır.[74]

3. Râvînin memleketi, ırkı

Asl kelimesi izâfetli olarak râvînin ırkı **(الفارسي الأصل)**[75] veya memleketi anlamında da kullanılmaktadır. Râvînin memleketini bildiren kullanımları çoğu zaman **مصرى الأصل مراكشي** **الدار**[76] **تَرْمِذِيُّ الأَصْلِ سَكَنَ بَغْدَادَ** [77] yahut **الكُوْفِيُّ الأَصْلِ الخُلْقَانِيُّ نَزِيْلُ بَغْدَادَ** [78] kullanımlarında olduğu gibi gibi daha sonra yerleştiği yerin belirtilmesi takip etmektedir.

Sonuç ve Değerlendirme

Bu çalışma *asl* teriminin muhaddislerin ıstılâhında tarihsel süreçte kazandığı anlamları ve kullanım farklılıklarını tespit etmeyi amaçlamıştır. Araştırmada yapılan kapsamlı literatür taraması, terimin anlam alanlarının hadis ilminin yapısında, konularında ve yönteminde meydana gelen değişimlerle doğrudan ilişkili olduğunu ortaya koymuştur.

---

[71] İbnü'l-Esîr, *Câmiʿu'l-uṣûl*, 1/40.

[72] İbnü'l-Esîr, *Câmiʿu'l-uṣûl*, 1/87.

[73] Pezdevî, *Uṣûlü'l-Pezdevî*, 185-187; Ubeydullāh b. Mes'ûd Sadrüşşerîa es-Sânî, *et-Tavżîḥ fî ḥalli ġavâmiżi't-Tenḳīḥ*, thk. Zekeriya Umeyrât (Beyrut: Dâru'l-Kütübi'l-İlmiyye, 1416), 2/25; Sindī, *İmʿānu'n-Naẓar*, 47.

[74] Ebü'l-Mutarrif Abdurrahman Kanâzî, *Tefsîru'l-Muvatta'*, thk. Âmir Hasan Sabri (Katar: Dâru'n-Nevâdir, 1429), 2/670.

[75] Ebû Abdillâh Şemsüddîn Zehebî, *Teẕkiretü'l-ḥuffâẓ* (b.y.: Dâru İhyâi't-Türâsi'l-Arabî, ts.), 1/151.

[76] Zehebî, *Teẕkiretü'l-ḥuffâẓ*, 4/1407.

[77] Ebû Abdillâh Şemsüddîn Zehebî, *Siyeru aʿlâmi'n-nübelâʾ* (Kahire: Dâru'l-Hadîs, 1427), 8/153.

[78] Zehebî, *Siyeru aʿlâmi'n-nübelâʾ*, 8/300.

Elde edilen bulgulara göre, mütekaddim dönemde *asl* terimi esas itibarıyla hadisin isnâdı, tarîki, râvî zinciri ve bunların sahihliğiyle ilgili anlamlarda kullanılmıştır. Bu dönemde hadislerin henüz şifâhî olarak nakledilmesi, terimin doğrudan rivâyet süreciyle bağlantılı biçimde kullanılmasına zemin hazırlamıştır. Buna karşın tedvîn ve tasnîf dönemlerinden itibaren rivâyetlerin kitaplara kaydedilmesiyle birlikte terim, hadislerin yazılı formlarını da kapsayan yeni anlamlar kazanmıştır. Böylece *asl* kelimesi; kitap, nüsha, temel kaynak, şerh, istihrâc, ihtisâr gibi yazılı geleneğe ait kavramlarla ilişkilendirilmiş ve hadis ilminin metodolojik dönüşümünü yansıtan bir terim hâline gelmiştir.

Ayrıca çalışma, *asl* teriminin sadece hadisin isnâdıyla sınırlı bir anlam içeriğine sahip olmadığını; hadisin metni, muhtevası, sahihliği, kökeni, kuralı ve kaynak değeri gibi farklı boyutları da kapsadığını göstermiştir. Bu çok yönlü kullanım, terimin durağan bir teknik kavram olmaktan ziyade, tarihsel ve bağlamsal şartlara göre anlam genişlemesine uğrayan dinamik bir yapı arz ettiğini kanıtlamaktadır. Özellikle müteahhir dönemde hadis usûlünün amaç ve yönteminde yaşanan değişimler, *asl* teriminin anlam alanlarını genişletmiş; terimi sadece rivâyet zincirini değil, ilim geleneğini ve ilmî otoriteyi temsil eden bir kavram hâline getirmiştir.

Bulgular ayrıca *asl* teriminin hadis ilminin alt disiplinlerinde -örneğin rivâyet, dirâyet, ricâl ve literatür alanlarında- farklı bağlamlarda ve farklı amaçlarla kullanıldığını ortaya koymuştur. Bu durum, hadis terminolojisinin sabit bir kavramlar kümesi değil; dönemin ilmî birikimi, ihtiyaçları ve metodolojik yönelimleri doğrultusunda dönüşebilen dinamik bir sistem olduğunu göstermektedir.

Sonuç olarak, bu araştırma *asl* teriminin anlam evrimine dair kapsamlı bir çerçeve sunarak hadis usûlü ilminin tarihsel gelişimiyle terminolojik yapısı arasındaki ilişkiyi görünür kılmıştır. Terimin anlam çeşitliliği, hadis ilminin sadece naklî değil, aynı zamanda metodolojik ve kavramsal bir zenginliğe sahip olduğunu göstermektedir. Bu yönüyle çalışma, hadis ilminin temel terimlerinin tarihsel seyir içinde kazandığı anlam dönüşümlerini inceleyecek yeni araştırmalara hem içerik hem de yöntem açısından bir model teşkil etmektedir. Bu çalışma, *asl* teriminin farklı anlam içeriklerinden birçoğunu ortaya koymakla birlikte bu anlamların değişimlerini hadis tarihi ve literatürüyle ilişkili biçimde kronolojik ve bağlamsal olarak ortaya koyacak daha kapsamlı ve derinlikli çalışmalara ihtiyaç duyulduğunu tespit etmektedir.

Kaynakça

Adıgüzel, Abdulcabbar. *Ahmed b. Hanbel'de Tefsirin Mahiyeti ve Meşruiyeti Sorunu*. Sosyal Bilimler Enstitüsü: Marmara Üniversitesi, Doktora Tezi, 2024.

Ali el-Kārî, Ebü'l-Hasen Nûrüddîn. *el-Maṣnûʿ fî maʿrifeti'l-ḥadîṯi'l-mevżûʿ*. thk. Abdülfettâh Ebû Gudde. Beyrut: Dâru'l-Beşâiri'l-İslâmiyye, 5. Basım., 1414.

Aynî, Ebû Muhammed Bedrüddîn. *ʿUmdetü'l-ḳārî şerḥu Ṣaḥîḥi'l-Buḫârî*. 25 Cilt. Beyrut: Dâru İhyâi't-Türâsi'l-Arabî, t.s.

Beyhakî, Ebû Bekr Ahmed. *Maʿrifetü's-sünen ve'l-âṯâr*. thk. Abdülmu'tî Emîn Kal'acî. 15 Cilt. Karaçi: Câmiatü'd-Dirâsâti'l-İslâmiyye, 1. bs., 1412.

Beyhakî, Ebû Bekr Ahmed. *Menâḳıbü'ş-Şâfiʿî*. thk. Ahmed Sakr. 2 Cilt. Kahire: Mektebetü Dâri't-Türâs, 1. bs., 1390.

Bezzâr, Ebû Bekr Ahmed. *Müsnedü'l-Bezzâr*. thk. Mahfûz Abdurrahman Zeynullah vd. 18 Cilt. Medine: Mektebetü'l-ulûm ve'l-Hikem, 1. bs., 1988.

Bikâî, Ebü'l-Hasen Burhânüddîn. *en-Nüketü'l-vefiyye bimâ fî şerḥi'l-Elfiyye*. thk. Mâhir Yâsîn el-Fahl. 2 Cilt. b.y., 1. bs., 1428.

Hatîb el-Bağdâdî, Ebû Bekr Ahmed. *el-Kifâye fî maʿrifeti uṣûli ʿilmi'r-rivâye*. thk. Mâhir Yâsîn el-Fahl. 2 Cilt. b.y.: Dâru İbni'l-Cevzî, 1. bs., 1432.

Hâzimî, Ebû Bekr Zeynüddîn. *el-İʿtibâr fi'n-nâsiḫ ve'l-mensûḫ mine'l-âṯâr*. Haydarâbâd: Dâiretü'l-Ma'ârifi'l-Osmâniyye, 2. bs., 1359.

Humeydî, Ebû Abdillâh Muhammed. *el-Cemʿ beyne'ṣ-Ṣaḥîḥayn Ṣaḥîḥi'l-Buḫârî ve Ṣaḥîḥi Müslim*. thk. Ali Hüseyin el-Bevvâb. 4 Cilt. Beyrut: Dâru İbn Hazm, 2. bs., 1423.

Irâkī, Ebü'l-Fazl Zeynüddîn. *et-Taḳyîd ve'l-îżâḥ Şerḥu Muḳaddimeti'bni'ṣ-Ṣalâḥ*. thk. Abdurrahman Muhammed Osman. Medine: el-Mektebetü's-Selefiyye, 1. bs., 1389.

Irâkī, Ebü'l-Fazl Zeynüddîn. *Şerḥu't-Tebṣıra ve't-tezkire*. thk. Abdüllatif el-Humeym. 2 Cilt. Beyrut: Dâru'l-Kütübi'l-İlmiyye, 1. bs., 1423.

İbn Dakīkul'îd, Ebü'l-Feth Takıyyüddîn Muhammed. *Şerḥu'l-Erbaʿîni'n-Neveviyye fi'l-eḥadîṯi'ṣ-ṣaḥîḥi'n-nebeviyye*. b.y.: Müessesetü'r-Reyyân, 6. bs., 1424.

İbn Hacer el-Askalânî, Ebü'l-Fazl Şihâbüddîn. *en-Nüketʿalâ Kitâbi'bni'ṣ-Ṣalâḥ*. thk. Rebîʿ b. Hâdî el-Medhalî. 2 Cilt. Medine: İmâdetü'l-Bahsi'l-İlmî, 1. bs., 1404.

İbn Hacer el-Askalânî, Ebü'l-Fazl Şihâbüddîn. *Fetḥu'l-bârî şerḥu Ṣaḥîḥi'l-Buḫârî*. thk. Muhammed Fuâd Abdülbâkî. 13 Cilt. Beyrut: Dâru'l-Maʿrife, 1379.
İbn Hacer el-Askalânî, Ebü'l-Fazl Şihâbüddîn. *Fetḥu'l-bârî şerḥu Ṣaḥîḥi'l-Buḫârî*. thk. Muhammed Fuâd Abdülbâkî. 13 Cilt. Beyrut: Dâru'l-Maʿrife, 1379.
İbn Hacer el-Askalânî, Ebü'l-Fazl Şihâbüddîn Ahmed. *Nüzhetü'n-naẓar şerḥu Nuḫbeti'l-fiker*. 1 Cilt. Beyrut: Dâru'l-Kütübi'l-İlmiyye, 4. Basım., 1434.
İbn Hibbân, Ebû Hâtim Muhammed. *Ṣaḥîḥu İbn Ḥibbân*. thk. Mehmet Ali Sönmez - Halis Aydemir. 7 Cilt. b.y.: Dâru İbn Hazm, 1. bs., 1433.
İbn Kesîr, Ebü'l-Fidâ' İmâdüddîn. *el-Bidâye ve'n-nihâye*. thk. Abdullah b. Abdülmuhsin et-Türkî. 21 Cilt. b.y.: Daru Hicr, 1. bs., 1424.
İbn Kesîr, Ebü'l-Fidâ' İmâdüddîn. *el-Bidâye ve'n-nihâye*. thk. Abdullah b. Abdülmuhsin et-Türkî. 21 Cilt. b.y.: Daru Hicr, 1. bs., 1424.
İbn Kesîr, Ebü'l-Fidâ' İmâdüddîn. *İḫtiṣâru ʿUlûmi'l-ḥadîṯ*. thk. Mâhir Yâsîn el-Fahl. Riyad: Dâru'l-Meymân, 1. bs., 1434.
İbnü'l-Arabî, Ebû Bekr Muhammed. *ʿÂriżatü'l-aḥvezî*. 13 Cilt. Beyrut: Dâru'l-Kütübi'l-İlmiyye, t.s.
İbnü'l-Cevzî, Ebü'l-Ferec Cemâlüddîn. *el-Mevżûʿât*. thk. Nurettin Şükrü Boyacılar. 3 Cilt. y.y.: Advâü's-Selef, 1. Basım., 1997.
İbnü'l-Esîr, Mübârek b. Muhammed. *Câmiʿu'l-uṣûl fî ehâdîṯi'r-Resûl*. thk. Abdülkadir Arnavut. 12 Cilt. b.y.: Mektebetü'l-Hulvânî, 1. Basım., 1389.
İbnü'l-Mülakkın, Ebû Hafs Sirâcüddîn. *el-Muḳniʿ fî ʿulûmi'l-ḥadîṯ*. thk. Abdullah b. Yusuf el-Cedîʿ. 2 Cilt. Suudi Arabistan: Dâru Fevvâz, 1. bs., 1413.
İbnü's-Salâh, Ebû Amr Takıyyüddîn. *Maʿrifetü envâʿi ʿulûmi'l-ḥadîṯ*. thk. Nûreddîn Itr. Suriye: Dâru'l-Fikr, 1406.
İslâm Mahmûd Abdülmu'tî. "Aslü'l-Hadîs fî Kelâmi'l-Muhaddisîn Dirâse fî Dav'i 'Ulûmü'l-Hadîs". *Mecelletü Külliyyeti Usûli'd-Dîn ve'd-Da've bi'l-Menûfiyye* 43/43 (2024), 394-490.
Kanâziî, Ebü'l-Mutarrif Abdurrahman. *Tefsîru'l-Muvatta'*. thk. Âmir Hasan Sabri. 2 Cilt. Katar: Dâru'n-Nevâdir, 1. bs., 1429.
Molla Gürânî, Ahmed b. İsmâîl. *el-Kevs̱erü'l-cârî ilâ riyâżi eḥâdîs̱i'l-Buḫârî*. thk. Ahmed Azv İnâye. 11 Cilt. Beyrut: Dâru İhyâi't-Türâsi'l-Arabî, 1. bs., 1429.
Pezdevî, Ebü'l-Usr Fahrü'l-İslâm Alî. *Uṣûlü'l-Pezdevî / Kenzü'l-vüṣûl ilâ maʿrifeti'l-uṣûl*. 1 Cilt. Karaçi: Matbaatü Câvîd, t.s.
Sadrüşşerîa es-Sânî, Ubeydullāh b. Mes'ûd. *et-Tavżîḥ fî ḥalli ġavâmiżi't-Tenḳīḥ*. thk. Zekeriya Umeyrât. 2 Cilt. Beyrut: Dâru'l-Kütübi'l-İlmiyye, 1416.
Sehâvî, Ebü'l-Hayr Şemsüddîn. *Fetḥu'l-muġīs̱ bi-şerḥi Elfiyyeti'l-ḥadîs̱ li'l-ʿIrâḳī*. thk. Hüseyin Ali. 4 Cilt. Mısır: Mektebetü's-Sünne, 1. bs., 1424.
Sehâvî, Ebü'l-Hayr Şemsüddîn. *Fetḥu'l-muġīs̱ bi-şerḥi Elfiyyeti'l-ḥadîs̱ li'l-ʿIrâḳī*. thk. Hüseyin Ali. 4 Cilt. Mısır: Mektebetü's-Sünne, 1. bs., 1424.
Selâme, Muhammed Halef. *Lisânü'l-muhaddisîn*. 5 Cilt. Musul: y.y., 2007.
Sindī, Muḥammed Ekrem. *İmʿānu'n-Naẓar Şerḥu Şerḥi Nuḫbeti'l-fiker*. thk. Ebū Saʿīd Ġulām Muṣṭafā Kāsımī. b.y.: y.y., 1983.
Suyûtî, Ebu'l-Fadl Celâluddîn Abdurrahmân. *Tedrîbu'r-râvî fî Şerḥi Taḳrîbi'n-Nevâvî*. thk. Muhammed Avvâme. 5 Cilt. Medine: Dâru'l-Yüsr, 1. Basım., 1437.
Süyûtî, Ebü'l-Fazl Celâlüddîn. *el-Baḥrü'llezî zeḫar fî şerḥi Elfiyyeti'l-eṣer*. thk. Übey Enes Enîs. 4 Cilt. Suudi Arabistan: Mektebetü'l-Gurabâ el-Eseriyye, ts.
Süyûtî, Ebü'l-Fazl Celâlüddîn. *el-Baḥrü'llezî zeḫar fî şerḥi Elfiyyeti'l-eṣer*. thk. Übey Enes Enîs. 4 Cilt. Suudi Arabistan: Mektebetü'l-Gurabâ el-Eseriyye, ts.
Süyûtî, Ebü'l-Fazl Celâlüddîn. *el-İtḳān fî ʿulûmi'l-Ḳurʾân*. thk. Muhammed Ebü'l-Fadl İbrâhîm. 4 Cilt. b.y.: el-Hey'etü'l-Mısriyye el-Âmme li'l-Kitâb, 1394.
Tahâvî, Ebû Ca'fer Ahmed. *Şerḥu meʿâni'l-âṯâr*. thk. Muhammed Zührî en-Neccâr. 5 Cilt. b.y.: Alemü'l-Kütüb, 1. bs., 1414.
Tahâvî, Ebû Ca'fer Ahmed. *Şerḥu meʿâni'l-âṯâr*. thk. Muhammed Zührî en-Neccâr. 5 Cilt. b.y.: Alemü'l-Kütüb, 1. bs., 1414.
Tahâvî, Ebû Ca'fer Ahmed. *Şerḥu müşkilü'l-âṯâr*. thk. Şuayb el-Arnavud. 16 Cilt. b.y., 1. bs., 1415.
Ukaylî, Ebû Ca'fer Muhammed. *eḍ-Ḍuʿafâʾü'l-kebîr*. thk. Mâzin es-Sirsâvî. 6 Cilt. Mısır: Dâru İbn Abbâs, 2. bs., 2008.
Zehebî, Ebû Abdillâh Şemsüddîn. *el-Muḳtenâ fî serdi'l-künâ*. thk. Muhammed Sâlih Abdülaziz el-Murâd. 2 Cilt. Medine: el-Meclisü'l-İlmî, 1. bs., 1408.
Zehebî, Ebû Abdillâh Şemsüddîn. *Siyeru aʿlâmi'n-nübelâʾ*. 18 Cilt. Kahire: Dâru'l-Hadîs, 1427.
Zehebî, Ebû Abdillâh Şemsüddîn. *Tezkiretü'l-ḥuffâẓ*. 4 Cilt. b.y.: Dâru İhyâi't-Türâsi'l-Arabî, 1. Basım., ts.
Zerkeşî, Ebû Abdillâh Bedrüddîn. *el-Burhân fî ʿulûmi'l-Ḳurʾân*. thk. Muhammed Ebü'l-Fadl İbrâhîm. 4 Cilt. Beyrut: Dâru İhyâi'l-Kütübi'l-Arabiyye, 1. Basım., 1376.
Zerkeşî, Ebû Abdillâh Bedrüddîn Muhammed. *el-Baḥrü'l-muḥîṭ fî uṣûli'l-fıḳh*. 8 Cilt. b.y.: Dâru'l-Kütübî, 1. bs., 1414.

NANOTEKNOLOJİ VE ÇEVRE KAVRAMLARI ÜZERİNE ARAŞTIRMA MAKALELERİNİN BİBLİYOMETRİK TEMATİK ANALİZİ

Mustafa AKGÜN
Ardahan Üniversitesi, Teknik Bilimler Meslek Yüksek Okulu, İş Sağlığı ve Güvenliği Programı, 75000 Merkez, Ardahan
ORCID: 0000-0002-7172-1855

ÖZET
Bu çalışmada, Web of Science veri tabanında 1999-2025 yılları arasında yayımlanmış 1376 "nanotechnology" ve "environmental" kavramlarıyla ilgili araştırma makaleleri VOSviewer (v1.6.20) programında bibliyometrik analiz ile incelenmiştir. En çok makale 2020 yılında (n=112) yayınlanmıştır. Bu yayınlara toplam 46779 atıf yapılmış ve en çok atıf 2024 yılında (n=5008) gerçekleşmiştir. Toplam 6194 yazar bu yayınlara katkı sağlamıştır. Makale yayın dillerinin tamamının İngilizce olduğu anlaşılmaktadır. En çok yayın yapan ülke sırasıyla Çin (% 33.99)'dir. Türkiye (% .58) 36. sırada yer almıştır. Konuyla ilgili en çok yayın yapan dergi Nanotechnology (N=432)'dir. Orta düzey tematik alanın (Citation Topics Meso) Nanoparticles (n=271) olduğu saptanmıştır. Water Treatment (n=64) alanı ise dördüncü sıradadır. Sosyal ağ yapılarının görselleştirilmesinde VOSviewer yazılımı kullanılmıştır. Öncelikle bibliyografik veriler üzerinden atıf, yazar ve dergi ilişkilerini ortaya koymaya yönelik bibliyometrik analizler gerçekleştirilmiştir. Ayrıca yayınların başlık, özet ve anahtar kelime bölümlerinden elde edilen veriler kullanılarak ortak-terim analizi (co-word analysis) yapılmıştır. Bu analiz ile literatürde öne çıkan kavramlar, tematik kümelenmeler ve araştırma eğilimleri görselleştirilmiştir. Yayınlarda en çok kullanılan ortak anahtar sözcük yani en güçlü anahtar sözcük photocatalysis kavramıdır. Amerika Birleşik Devletleri yayın üretiminde ülkeler arası bilimsel iş birliğinde öne çıkmakla birlikte bilimsel katkı gücü en çok olan ülkenin de Amerika Birleşik Devletleri olduğu ve böylece uluslararası etki ve görünürlüğünün fazla olduğu anlaşılmaktadır. Nature Nanotechnology en fazla ortak atıf bağlantısı olan dergi yani en güçlü dergi olarak saptanmıştır. En etkili veya bilinen kurum yani en çok ortak atıf bağlantısı olan (en güçlü) kurumun Southeast University olduğu saptanmıştır. En sık kullanılan terimler arasında rhodamine B (RhB), visible light irradiation ve photocatalytic performance öne çıkmaktadır. Bu terimlerin birlikte kullanılma ilişkileri araştırma alanının tematik yapısını ortaya koymaktadır. Nanoteknoloji kavramı, çevre mühendisliğine katkı sunma ve çevre mühendisliği literatürünü zenginleştirme potansiyeli taşımaktadır.
Anahtar Kelimeler: Nanoteknoloji, Çevre, Araştırma Makaleleri, Bibliyometrik Analiz, Bibliyometrik Tematik Analiz

BIBLIOMETRIC THEMATIC ANALYSIS OF RESEARCH ARTICLES ON NANOTECHNOLOGY AND ENVIRONMENTAL

ABSTRACT
In this study, a bibliometric analysis was conducted using VOSviewer (v1.6.20) on 1376 research articles related to the concepts of "nanotechnology" and "environmental" published between 1999 and 2025 in the Web of Science database. The highest number of publications occurred in 2020 (n=112). These publications received a total of 46779 citations, with the peak in citations observed in 2024 (n=5008). A total of 6194 authors contributed to these studies. All articles were published in English. China was the leading country in terms of publication volume (33.99 %), followed by Turkey, which ranked 36th (.58 %). The journal with the highest number of relevant publications was Nanotechnology (N=432). The most prominent medium-

level citation topic (Citation Topics Meso) identified was "Nanoparticles" (n=271), with "Water Treatment" (n=64) ranking fourth. VOSviewer software was employed to visualize social network structures. Initially, bibliometric analyses were conducted to reveal citation, author, and journal relationships based on bibliographic data. Furthermore, a co-word analysis was performed using terms extracted from the titles, abstracts, and keywords of the publications. This analysis enabled the visualization of key concepts, thematic clusters, and research trends within the literature. The most frequently used and strongest keyword identified was "photocatalysis." Although the United States was not the top country in publication volume, it emerged as the most prominent in terms of international scientific collaboration and overall scientific contribution, indicating its significant global impact and visibility. Nature Nanotechnology was identified as the journal with the highest co-citation strength, whereas Southeast University was found to be the most influential institution based on co-citation links. Frequently used terms such as "rhodamine B (RhB)," "visible light irradiation," and "photocatalytic performance" highlight thematic patterns within the field. Overall, the concept of nanotechnology demonstrates considerable potential for contributing to and enriching the environmental engineering literature.
Keywords: Nanotechnology, Environment, Research Articles, Bibliometric Analysis, Bibliometric Thematic Analysis

1. GİRİŞ

Nüfus ve sanayileşmedeki hızlı artış, çevre kirliliğini küresel çapta kritik bir sorun haline getirmiştir. Mevcut durum, yalnızca doğal kaynakların geleceğini tehdit etmekle kalmamakta, ekosistem üzerinde kalıcı etkiler bırakmaktadır. Kirliliği azaltmak için başvurulan geleneksel kimyasal çözümler ise çoğu zaman yeni çevresel sorunlara zemin hazırlayabilmektedir. Tüm bu gelişmeler, doğa dostu, sürdürülebilir ve biyotemelli yenilikçi teknolojilere yönelik ilgiyi artırmaktadır. İşte tam da bu noktada, doğal malzemeler kullanılarak üretilen nanopartiküller, çevre kirliliğinin önlenmesi ve yönetiminde dikkat çekici bir çözüm adayı olarak karşımıza çıkmaktadır. (Yakut ve Karataş 2021).

Nanoteknoloji, materyallerin atomik ve moleküler düzeyde kontrolüne olanak tanıyan disiplinler arası bir bilim dalıdır. Malzeme özelliklerinin nano ölçekte düzenlenmesiyle elde edilen yapılar, gelişmiş mekanik, kimyasal ve işlevsel nitelikler sergilemektedir. Söz konusu teknoloji; tekstil, kaplama, kataliz, biyotıp, elektronik, gıda işleme ve enerji depolama gibi pek çok endüstriyel alanda yaygın uygulama imkanı bularak endüstriyel paradigmayı dönüştürmektedir. Bu gelişmeler, nanoteknolojinin temel bilimlerden uygulamalı teknolojiye evrildiğini ve günlük yaşam üzerinde doğrudan etkili olduğunu göstermektedir(Tüylek 2021).

Nanoteknolojinin çevre mühendisliği alanındaki uygulama potansiyeli oldukça dikkat çekicidir. Bu teknoloji, düşük maliyetli ve ekolojik açıdan zararsız malzeme üretimine imkan tanımasının yanı sıra, mevcut doğal kaynakların sürdürülebilirliğinin sağlanması ve kirletici maddelerin ortamdan uzaklaştırılması konularında da etkili bir yaklaşım sunmaktadır. Bu bağlamda nanopartiküller; su ve atıksu arıtımı, ağır metal uzaklaştırılması, adsorpsiyon işlemleri ve katalitik reaksiyonlar gibi çeşitli çevre mühendisliği uygulamalarında sıklıkla tercih edilmektedir. Mevcut araştırma ise, nanopartiküllerin çevre mühendisliğindeki kullanım olanaklarını ve temel laboratuvar şartlarında gerçekleştirilen gümüş nanopartikül sentez yöntemlerini irdelemek üzere tasarlanmıştır. (Esmeray ve Özata 2019).

Nanoteknolojideki süratli gelişim, bazı potansiyel tehlike ve güvenlik sorunlarını da beraberinde getirmektedir. Nanoboyuttaki malzemelerle temas halinde olan çalışanlar, bu partiküllere inhalasyon, dermal temas veya oral yolla maruziyet riski taşımakta; fakat bu maddelerin canlı organizmalar ve çevre üzerindeki uzun dönemli biyolojik etkileri netleşmemiş durumdadır. Diğer taraftan, nanomalzemelerin karakteristik yüksek yüzey alanı/yoğunluk oranı ve düşük aktivasyon enerjisi gibi fizikokimyasal parametreleri, üretim ve işleme süreçlerinde

yangın ve patlama gibi ciddi endüstriyel kazalara yol açabilmektedir. Bu bağlamda, nanomalzeme güvenliği protokollerinin oluşturulması, risk azaltma stratejilerinin geliştirilmesi ve işyeri güvenlik kültürünün tesis edilmesi büyük önem arz etmektedir (Gül 2018).

Son yıllarda araştırmacılar tarafından çevre kirliliğinin giderimi konusunda çeşitli yöntemler kullanarak çalışmalar yürütülmektedir. Bu çalışmalardan biri de nano malzemelerin çevre mühendisliği alanında kullanım potansiyelidir. Bu nedenle bu çalışmada literatürün bir haritasını çıkarmak için Clarivate Analytics Web of Science (WoS) veri tabanındaki "nanoteknoloji" ve "çevre" konulu araştırma makalelerinin bibliyometrik analizi sunulmuştur.

2. MATERYAL VE YÖNTEM

2.1. Materyal

Bu bibliyometrik haritalama çalışmasında bir betimsel araştırma yöntemi olan bibliyometrik analiz yöntemi kullanılmış ve veriler WoS veri tabanından elde edilmiştir. Wos veri tabanı seçilmesinin nedeni, temel bilimler ve yüksek etki faktörlü dergileri kapsamasıdır. (Singh, Singh, Karmakar, Leta ve Mayr, 2021; Birkle, Pendlebury, Schnell ve Adams, 2020). Uygulamalı bilimlerde Scopus veri tabanı geniş kapsama sahip olsa da WoS kadar tutarlı değildir (Stahlschmidt ve Stephen, 2022; Visser, Van Eck ve Waltman, 2021). Ayrıca Google Scholar ise geniş kapsamlı olmasına karşılık yüksek öz atıf oranları nedeniyle şeffaflık ve veri doğruluğu açısından sınırlı olup bibliyometrik analizlerde diğer veri tabanlarına nazaran daha az güvenilirdir (Levine-Clark ve Gil 2021; Gusenbauer ve Haddaway 2020).

2.2. Yöntem

Betimsel araştırmalar, mevcut durumu analiz ederek, açıklamayı amaçlar (Christensen, Johnson ve Turner 2011). Bu bağlamda, çalışmada "nanotechnology" ve "environmental" kavramlarına ilişkin yayınların temel özellikleri incelenmiştir. Bibliyometrik haritalama, belirli bir araştırma alanındaki yayınların sayısı, ülkesi, dergisi, yazarı, kurumu ve konu başlıkları açısından mevcut durumunu ve eğilimlerini incelemek için kullanılan bir yöntemdir (Yu, Wei, Tang ve Tang 2016). Bu tür analizler, zaman içindeki gelişmeleri, öne çıkan yazarları ve kurumları ortaya çıkarır. Ayrıca, araştırma alanındaki temel eğilimleri, en etkili çalışmaları, yazarları ve aralarındaki ilişkileri belirlemeye yardımcı olur. Bibliyometrik analiz yöntemi, bilimsel yayınların yapısal incelemesine dayanarak; atıf analizi, anahtar kelime, kaynak kullanımı, yazar verimliliği ve eş-atıf ağları gibi ağ yapıları aracılığıyla akademik eğilimleri belirler. Bu araştırmada bibliyometrik analiz süreci; verilerin toplanması, düzenlenmesi ve hazırlanması, analiz ile işlenmesi (ortak yazarlık, atıf, anahtar kelime ve ağ analizi örneklerinde olduğu gibi), görselleştirme, yorumlama ve raporlama basamaklarını kapsamaktadır (Öztürk vd. 2024; Donthu vd., 2021; de Oliveira vd. 2019; Aria ve Cuccurullo 2017).

2.2.1. Verilerin Toplanması ve Analizi

Analiz kapsamında literatürde "nanotechnology" ve "environmental" kavramlarına yönelik eğilimlerin belirlenmesi amacıyla bibliyometrik haritalama yöntemi uygulanmıştır. WoS üzerinde "nanotechnology" ve "environmental" anahtar sözcükleri "and" bağlacıyla, tüm yıllar ve tüm alanlar seçilerek taranmıştır. 22 Eylül 2025 tarihinde yapılan taramada, 1999–2025 yılları arasında 2197 kayıt tespit edilmiş, bunlardan 1376'sı araştırma makalesi olarak sınıflanmıştır. Bu makaleler bibliyometrik analiz yöntemiyle çözümlenmiştir. Veriler; yayın yılı, dil, yazar, kurum, ülke, dergi, anahtar sözcük ve atıf açısından sınıflandırılarak tablolar ve grafiklerle sunulmuştur. Sosyal ağ yapılarının görselleştirilmesinde VOSviewer (v1.6.20) yazılımı kullanılmıştır. Öncelikle bibliyografik veriler üzerinden atıf, yazar ve dergi ilişkilerini ortaya koymaya yönelik bibliyometrik analizler gerçekleştirilmiştir. Ayrıca yayınların başlık, özet ve anahtar kelime bölümlerinden elde edilen veriler kullanılarak ortak-terim analizi (co-word analysis) yapılmıştır. Bu analiz aracılığıyla literatürde öne çıkan kavramlar, tematik kümeler ve araştırma eğilimleri görsel olarak ortaya konulmuştur. Görselleştirme sürecinde

kullanılan **VOSviewer** yazılımı, bibliyometrik unsurlar arasındaki ilişkilerin incelenmesine ve haritalanmasına olanak sağlamaktadır. Ağ haritalarında yer alan dairelerin boyutu, yayın, yazar ya da atıf sayısını; çizgilerin kalınlığı ise bu unsurlar arasındaki ilişki düzeyini ifade etmektedir (Öztürk vd. 2024; Donthu vd. 2021; de Oliveira vd. 2019; Aria ve Cuccurullo 2017).

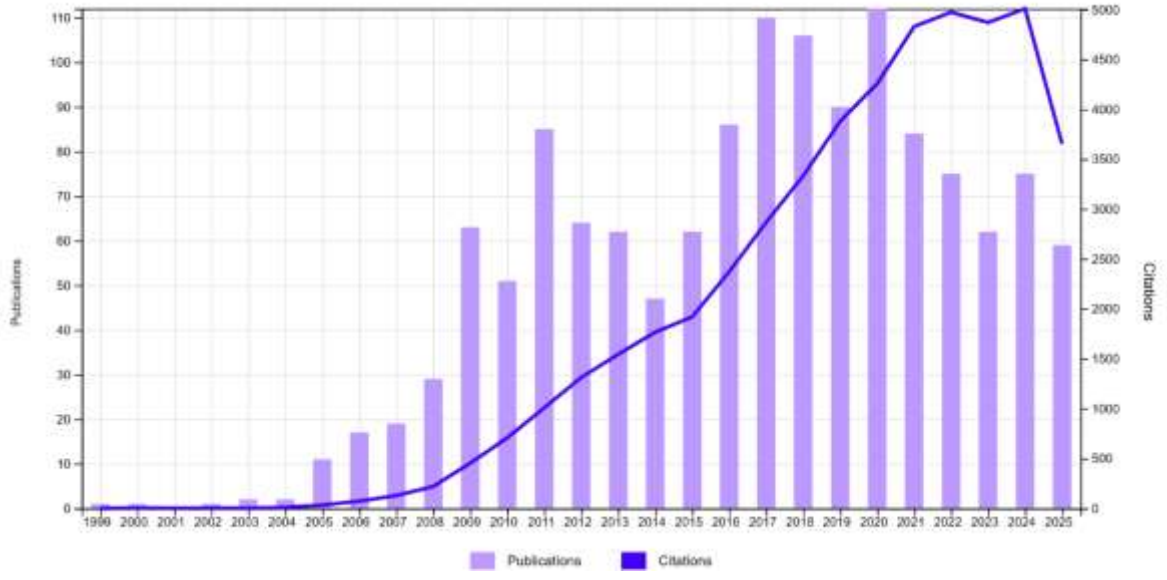
3. BULGULAR VE TARTIŞMA

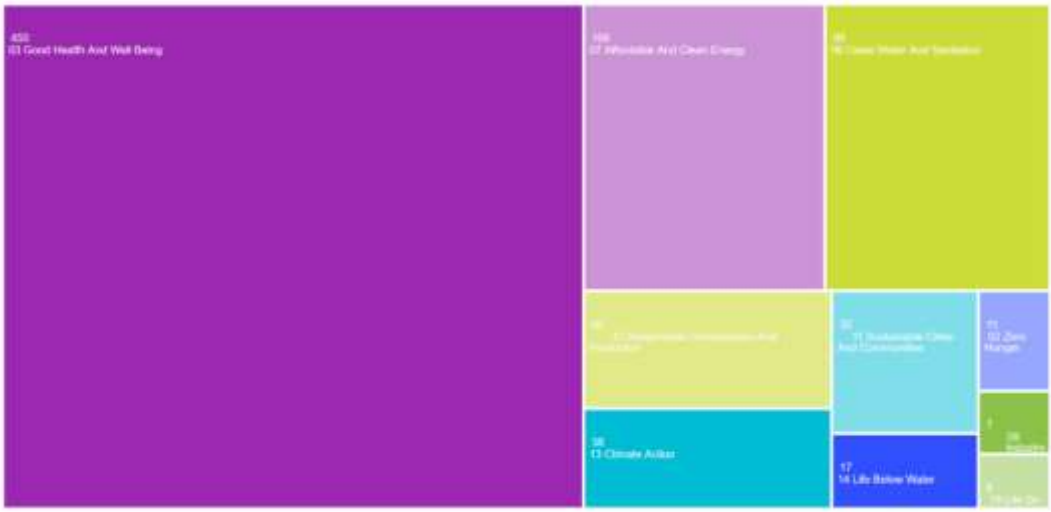
1999-2025 yılları arasında 2197 dökümana ulaşılmıştır. Bunlardan 1376 tanesi araştırma makalesidir. Yayın sayısının yıllar içerisinde değişkenlik göstererek arttığı görülmüştür. En çok makale 2020 yılında (n=112) yayınlanmıştır. 2020 yılında konuya ilginin zirve yaptıktan sonra makale sayısının düşüşe geçtiği gözlenmiştir. Bu yayınlara toplam 46779 atıf yapılmış ve en çok atıf 2024 yılında (n=5008) gerçekleşmiştir (Tablo 1). Toplam 6194 yazar bu yayınlara katkı sağlamıştır. Makale yayın dillerinin tamamının İngilizce olduğu anlaşılmaktadır.

WoS Sürdürülebilir Kalkınma Amaçlar kategorisine göre ilk üçe; Good Health And Well Being (n=450), Affordable And Clean Energy (n=106) ve Clean Water And Sanitation (n=99) girmiştir (Şekil 1).

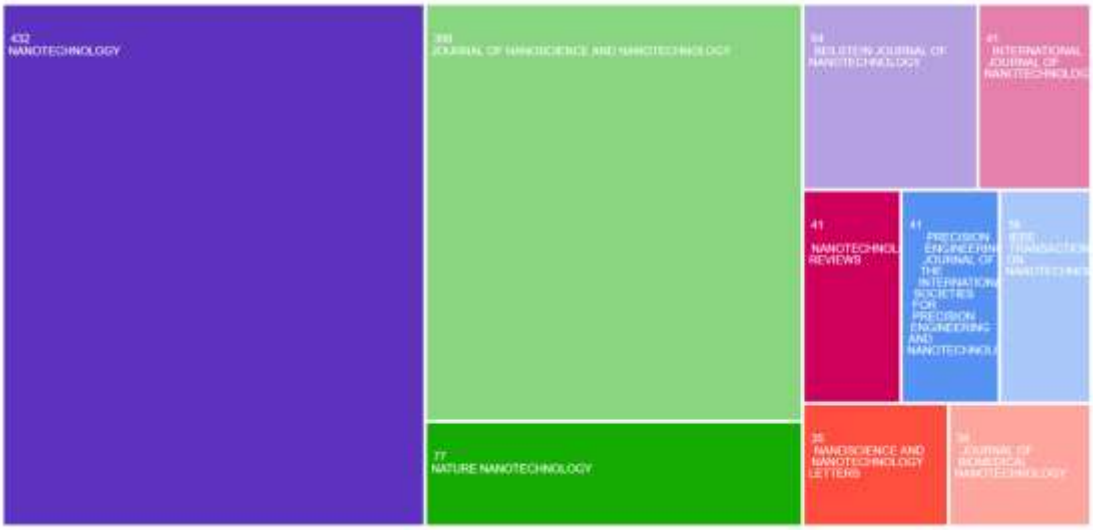
Yayın başlığına göre sıralama Nanotechnology (n=432), Journal of Nanoscience and Nanotechnology (n=308) ve Nature Nanotechnology (n=77) şeklindedir (Şekil 2).

Tablo 1. Yayınların yıllara göre dağılımı ve atıf sayıları (WoS, Eylül, 2025)

Şekil 1. WoS Sürdürülebilir Kalkınma Amaçlar kategorisi sıralaması Eylül, 2025

Şekil 2. WoS Yayın başlığı sıralaması Eylül, 2025

Araştırma alanlarına göre ise ilk üç; Science Technology Other Topics (n= 1370), Materials Science (n= 1154) ve Physics (n=964) alanlarıdır. Environmental Sciences Ecology (n=14) ise onuncu sırada yer almıştır (Şekil 3).

Şekil 3. WoS Araştırma alanları sıralaması Eylül, 2025

WoS kategorileri sıralamasında ilk üç sırayı Nanoscience Nanotechnology (% 99.56 n=1370), Materials Science Multidisciplinary (% 81.18 n=1117) ve Physics Applied (% 69.99 n=963) kategorileri oluşturmuşken, Engineering Environmental (% 3.13 n=43) kategorisi altıncı sırada yer almıştır (Şekil 4).

Şekil 4. Yayınların WoS, Eylül, 2025 kategori sıralaması

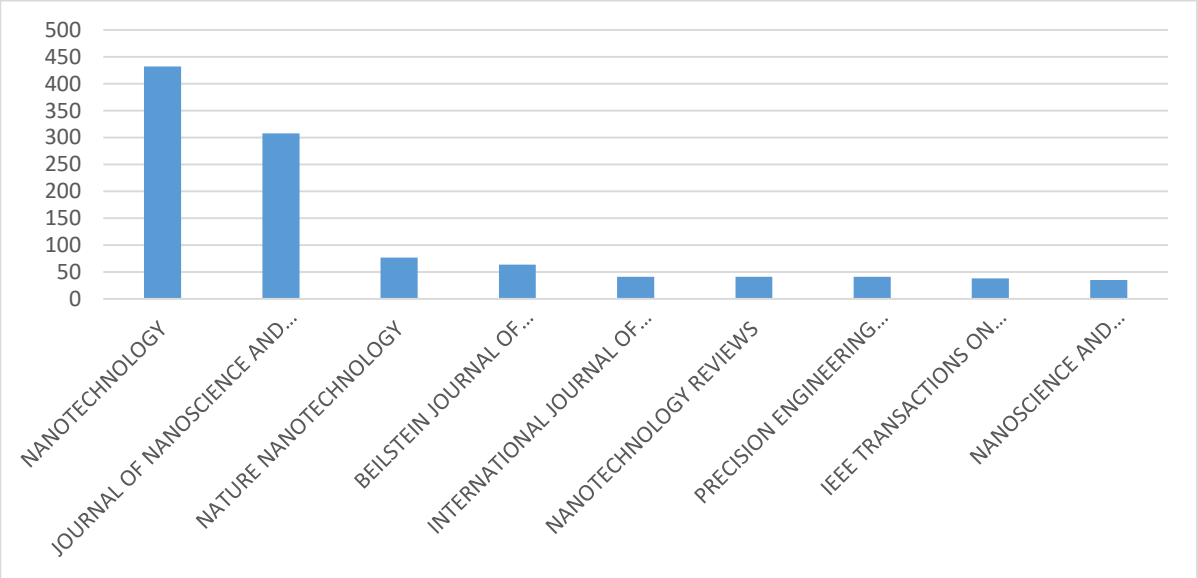
Makalelerin tematik analizinde orta düzey tematik alanların (Citation Topics Meso) ilk üçü; Nanoparticles (n=271), Photocatalysts (n=171), 2d Materials (n=91) olarak sıralanmıştır. Ve bunların hemen ardından ise Water Treatment (n=64) alanı dördüncü sırada gelmektedir (Şekil 5).

Şekil 5. Orta düzey tematik alanlar (Citation Topics Meso) sıralaması WoS, Eylül, 2025

Konuyla ilgili en çok yayın yapan ilk üç dergi; Nanotechnology (N=432), Journal of Nanoscience and Nanotechnology (n=308) ve Nature Nanotechnology (n=77) dergileri olarak belirlenmiştir (Tablo 2).

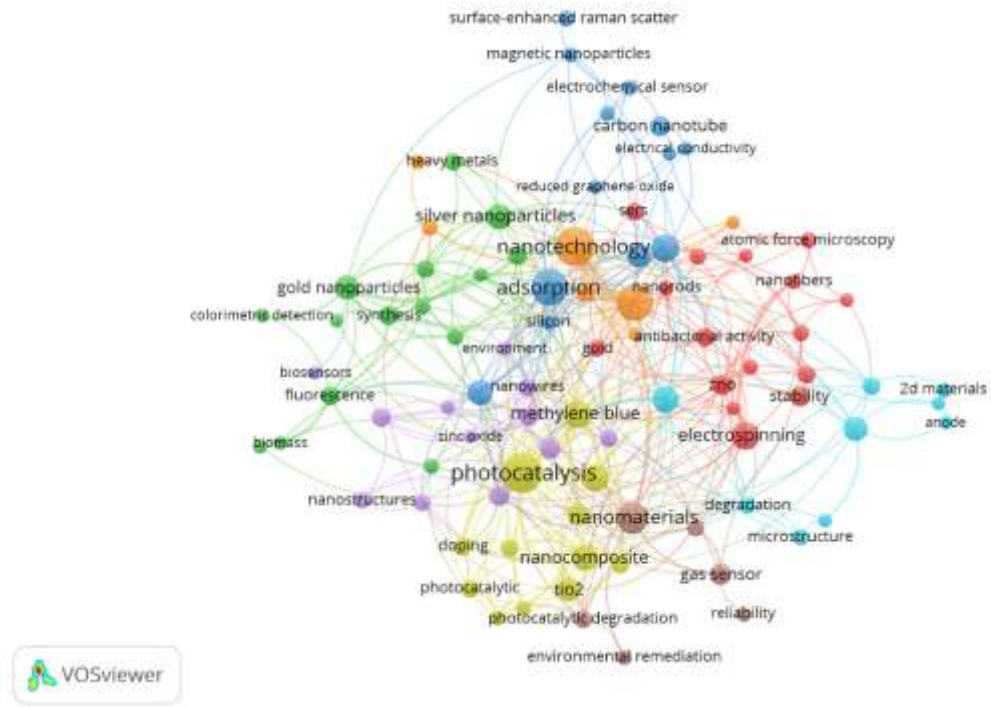
Tablo 2. Yayın kaynağının adı (WoS, Eylül, 2025)

3.1. Anahtar Sözcük Analizi

Nanoteknoloji ve çevre anahtar kavramlarıyla bağlantılı anahtar sözcüklerin ağ görselleştirme haritasında anahtar sözcük sayısı en az 5 olarak belirlenmiştir. Analiz sonucunda toplam 90 anahtar sözcük analiz edilmiştir. Anahtar sözcükler 8 farklı kümeye (tematik gruba) ayrılmıştır. Anahtar sözcükler arasında toplam 381 adet doğrudan bağlantı (birlikte geçme durumu) tespit edilmiştir. Bu bağlantıların birlikte kullanılma gücünün toplamı 468'dir (bazı anahtar sözcükler birden fazla bağlantıya sahiptir ve bazı bağlantılar daha sık tekrar etmiştir) (items=90, clusters=8, links=381, total link strength=468). Buna göre yayınlarda en çok kullanılan ortak anahtar sözcük yani en güçlü anahtar sözcük photocatalysis (total link

strength=44) kavramıdır. Ağ görselleştirme haritasında yer alan diğer ilk üç anahtar kavramlarsa methylene blue (total link strength=37) ve nanoparticles (total link strength=36) şeklinde sıralanmıştır (Şekil 6).

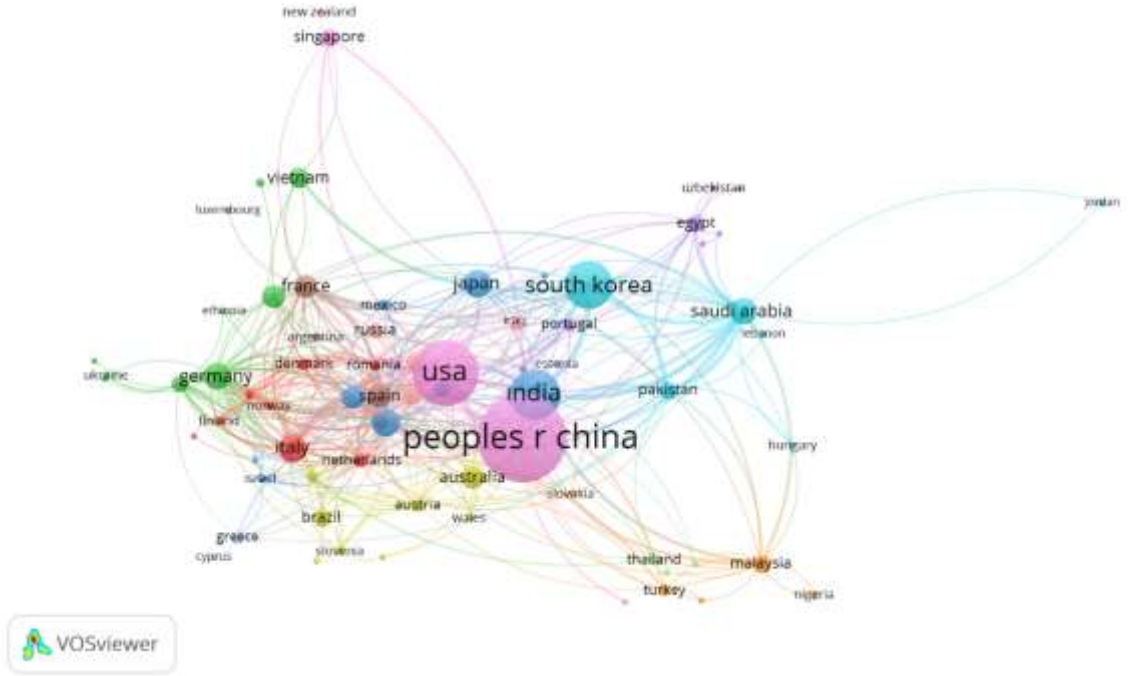

Şekil 6. Nanoteknoloji ve çevre anahtar kavramlarıyla bağlantılı anahtar sözcüklerin ağ görselleştirme haritası

3.2. Ülkeler Arası Ortak Yazarlık Analizi

WoS (Eylül, 2025) verilerine göre, nanoteknoloji ve çevre konusunda en çok yayın yapan ülkenin Çin (n=468 % 33.99) olduğu, onu Amerika Birleşik Devletleri'nin (ABD) (n=259 % 18.81) ve Hindistan'ın (n=153 % 11.11) takip ettiği anlaşılmaktadır. Türkiye (n=8 % .58) ise 36. sırada yer almıştır. 79 ülke analizde yer almış, bu ülkeler 12 uluslararası iş birliği grubunda kümelenmiş, ülkeler arasında 409 farklı iş birliği bağlantısı saptanmış ve tüm bu bağlantıların toplam gücü 745 (bazı ülkeler çok sayıda yayında birlikte çalışmıştır) olarak belirlenmiştir. ABD (clusters=9, links=37, total link strength=148, n=256), Çin (clusters=9, links=33, total link strength=116, n=468) ve Suudi Arabistan (clusters=6, links=30, total link strength=84, n=45) ülkeler arası bilimsel iş birliğinde öne çıkmaktadır (Şekil 7).

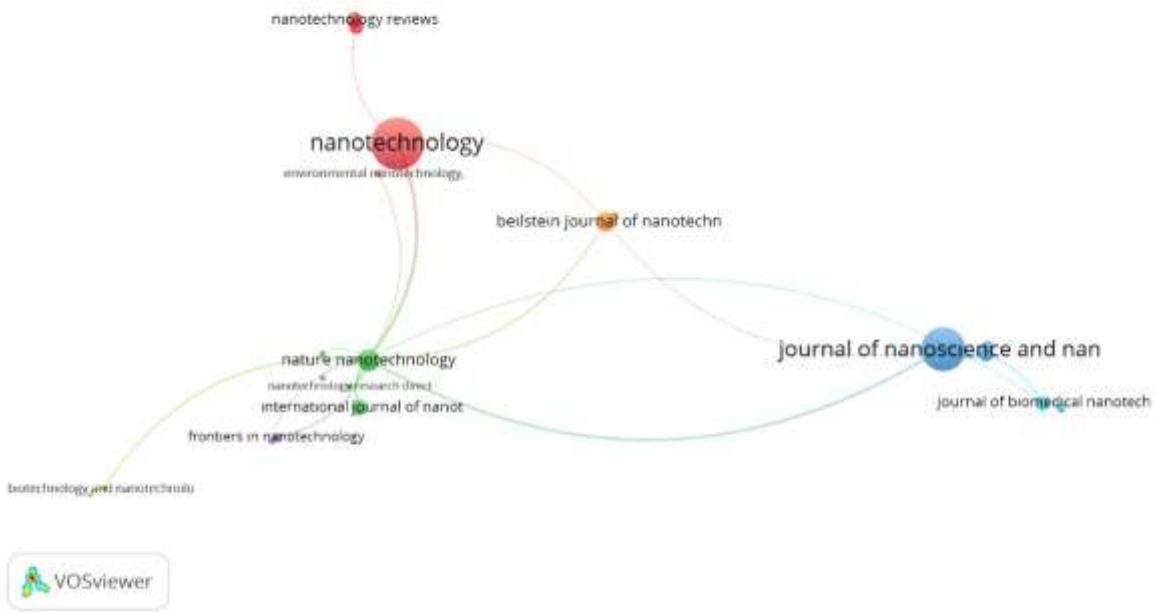
Mesleki uygulama odaklı disiplinlerde iş birliği yapan akademisyenler tarafından İngilizce yayınlanan çalışmaların baskınlığının esas olarak ABD'de geliştiği görülmektedir. Bu durum akademisyenlerin ve kurumsal bağlantılarının kendi disiplinleri içinde bilgi üretiminde göreceli olarak güç odağında olduklarını gösterir. Bunun nedeni, tarihsel ve kültürel bağların iş birliği ağlarını güçlendirmesidir. Dolayısıyla ABD küresel etkisini devam ettirmektedir (Chinchilla Rodríguez, Sugimoto ve Larivière, 2019).

Şekil 7. Ülkeler arası iş birliği haritası

3.3. Dergi Atıf Analizi

Bir derginin en az 1 makalesi doğrultusunda gerçekleştirilen dergi atıf analizinde; 75 dergi atıfının 8 kümeye ayrıldığı ve 24 derginin ortak atıf bağlantısı olduğu görülmüştür. En etkili dergileri belirlemek ve alanda en çok kullanılan ortak yayın kaynağını saptamak için yapılan analizde Nature Nanotechnology (clusters=2, links=12, total link strength=31, n=77), Journal of Nanoscience and Nanotechnology (clusters=3, links=5, total link strength=15, n=308) ve Nanotechnology (clusters=1, links=4, total link strength=10, n=432) en fazla ortak atıf bağlantısı olan dergiler yani en güçlü dergiler olarak saptanmıştır (Şekil 8).

Şekil 8. Dergi atıf analizi ağ görselleştirme haritası

3.4. Kurum Atıf Analizi

En etkili veya bilinen kurumları bulmak için yaptığımız analimizde bir kurum beş atıf kriterine göre; 186 kurum atıfının 17 kümeye ayrıldığı, 475 kurum atıfının olduğu saptanmıştır (kurum atıf analiz toplam gücü=490). Southeast University (clusters=3, links=20, total link strength=26, n=23) alanda en çok atıf alan öncü kurumdur. Yale University (clusters=12, links=18, total link strength=23, n=8) ve Chinese Acad Science (clusters=5, links=21, total link strength=22, n=61) adlı üniversitelerin de çok ortak atıf bağlantısı olan kurumlar yani en güçlü kurumlar olduğu görülmüştür (Şekil 9).

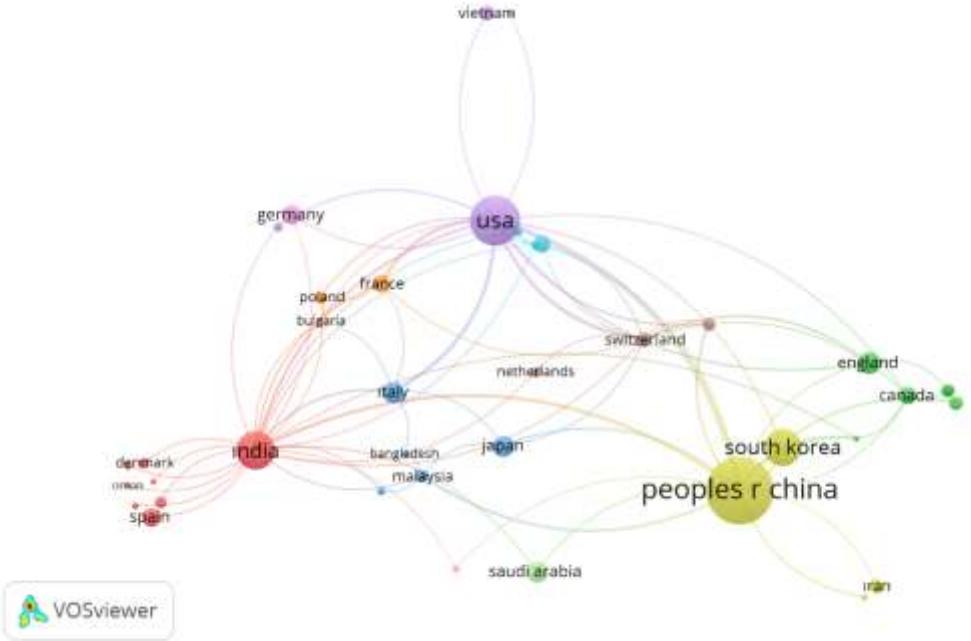
Atıf, bir yayının başka çalışmalara dayandırdığı fikir, bulgu ve sonuçları kaynak gösterme yöntemidir. Araştırma değerlendirmelerinde kullanılan atıf sayısı, bu sebeple, bir araştırmanın bilimsel etkisinin bir göstergesi olarak kabul edilir (Stahlschmidt ve Stephen 2022; Levine-Clark ve Gil 2021; Bornmann, Mutz, Neuhaus ve Daniel 2008). Bir araştırmanın etkisi, temel olarak diğer araştırmacılar için ne ölçüde faydalı ve referans alınabilir olduğuyla doğrudan ilişkilidir (Shadbolt, Brody, Carr ve Harnad 2006).

Şekil 9. Kurum atıf analizi ağ görselleştirme haritası

3.5. Ülke Atıf Analizi

En etkili veya bilimsel çalışmaları daha çok atıf alan ülkeleri belirlemek için yaptığımız analizde bir ülke beş atıf kriterine göre; 39 ülkenin 11 kümeye ayrıldığı, 79 ülke atıf ağının olduğu saptanmıştır (kurum atıf analiz toplam gücü=142). ABD'nin (clusters=5, links=17, total link strength=57, n=257), Çin'in (clusters=4, links=15, total link strength=46, n=468) ve Hindistan'ın (clusters=1, links=25, total link strength=35, n=153) bilimsel katkı gücü en çok olan ülkeler olduğu, uluslararası etki ve görünürlüklerinin fazla olduğu anlaşılmaktadır (Şekil 10).

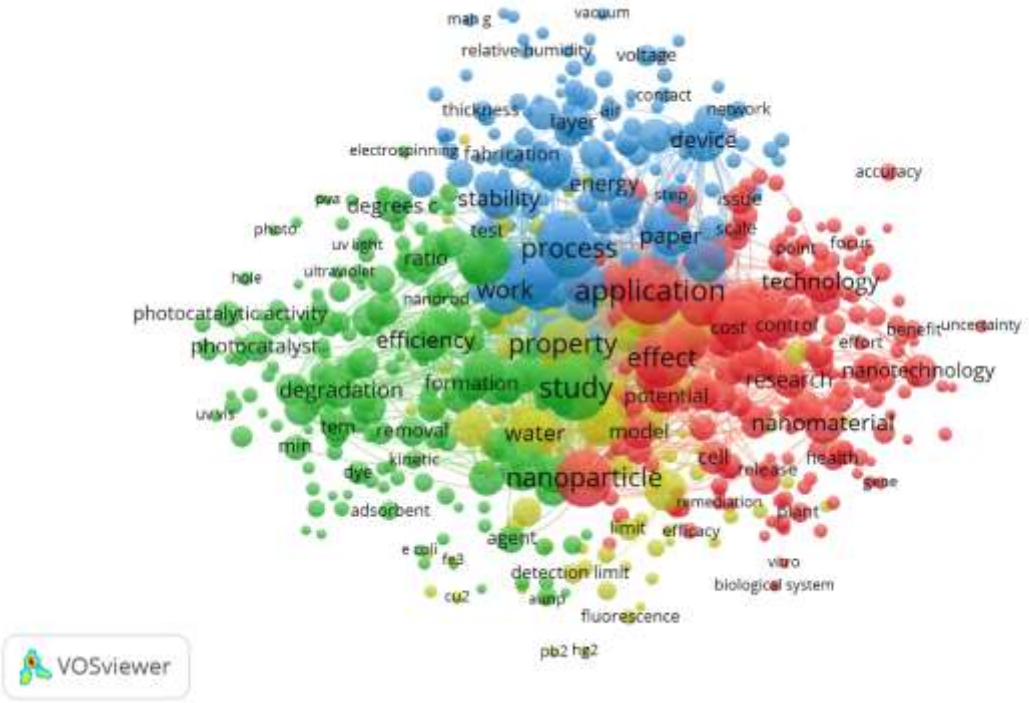

Şekil 10. Ülke atıf analizi ağ görselleştirme haritası

3.6. Metin Tabanlı Ağ Analizi

Metin tabanlı ağ analizinde abstract file'da binary counting ile bir terimin en az on kez tekrar edildiği kriterlerine göre; kullanım sıklığı ve önem derecesi açısından rhodamine B (RhB) (occurrences=57, relevance=6.32), visible light irradiation (occurrences=29, relevance=5.97) ve photocatalytic performance (occurrences=36, relevance=5.70) terimleri en

güçlü yani ortak kullanılan terimlerdir (Şekil 11). Kısaca en sık kullanılan terimler arasında RhB, visible light irradiation ve photocatalytic performance öne çıkmaktadır. Bu terimlerin birlikte kullanılma ilişkileri araştırma alanının tematik yapısını ortaya koymaktadır.

Şekil 11. Metin tabanlı ağ analizi haritası

4. SONUÇ

Çalışmada, WoS veri tabanında 1999-2025 yılları arasında yayımlanmış 1376 "nanotechnology" ve "environmental" kavramlarıyla ilgili araştırma makaleleri incelenmiştir. En çok makale 2020 yılında (n=112) yayınlanmıştır. Bu yayınlara toplam 46779 atıf yapılmış ve en çok atıf 2024 yılında (n=5008) gerçekleşmiştir. Toplam 6194 yazar bu yayınlara katkı sağlamıştır. Makale yayın dillerinin tamamının İngilizce olduğu anlaşılmaktadır. En çok yayın yapan ülke sırasıyla Çin (% 33.99)'dir. Türkiye (% .58) 36. sırada yer almıştır. Konuyla ilgili en çok yayın yapan dergi Nanotechnology (N=432)'dir. Orta düzey tematik alanın (Citation Topics Meso) Nanoparticles (n=271) olduğu saptanmıştır. Water Treatment (n=64) alanı ise dördüncü sıradadır. Yayınlarda en çok kullanılan ortak anahtar sözcük yani en güçlü anahtar sözcük photocatalysis kavramıdır. Amerika Birleşik Devletleri yayın üretiminde ülkeler arası bilimsel iş birliğinde öne çıkmakla birlikte bilimsel katkı gücü en çok olan ülkenin de Amerika Birleşik Devletleri olduğu ve böylece uluslararası etki ve görünürlüğünün fazla olduğu anlaşılmaktadır. Nature Nanotechnology en fazla ortak atıf bağlantısı olan dergi yani en güçlü dergi olarak saptanmıştır. En etkili veya bilinen kurum yani en çok ortak atıf bağlantısı olan (en güçlü) kurumun Southeast University olduğu saptanmıştır. En sık kullanılan terimler arasında rhodamine B (RhB), visible light irradiation ve photocatalytic performance öne çıkmaktadır. Bu terimlerin birlikte kullanılma ilişkileri araştırma alanının tematik yapısını ortaya koymaktadır. Nanoteknoloji kavramı, çevre mühendisliğine katkı sunma ve çevre mühendisliği literatürünü zenginleştirme potansiyeli taşımaktadır.

Çalışma sonucuna dayanılarak çıkarılan öneriler aşağıda maddeler halinde verilmiştir.

- Araştırmacıların bu konu üzerindeki çalışmaları 2020 yılına kadar artış gösterirken, bu tarihten sonra çevre alanında nanoteknoloji konusundaki ilgilerinin azalmaya başladığı görülmektedir. Bu sebeple çevre ve nanoteknoloji alanında çalışmayı düşünen

araştırmacılara çalışacakları konuyu seçerken daha spesifik bir başlıkla çalışmaları tavsiye edilmektedir.

- WoS veritabanında nanoteknoloji ve çevre kavramları üzerine çalışma üretimi devam etmektedir. Ancak yazarların ikili işbirliğine, multidisipliner çalışmalara ve özellikle uluslararası işbirliğine dayalı çalışmalara ağırlık vermesi, çalışmaların küresel perspektife sahip olmasını sağlayacak ve dolayısıyla bu alanda küresel akademik iş birliğinde iyileşme sağlanacaktır.
- Bu alandaki akademik yayınlarda İngilizcenin yaygın kullanılan bir dil olduğu belirlenmiştir. Ülkemiz literatürüne katkı sağlamak ve bu konuda akademik çalışmalara yeni başlayan araştırmacılara da destek olmak amacıyla Türkçe çalışmaların da yapılması tavsiye edilmektedir.

REFERENCES

Aria, M., & Cuccurullo, C. (2017). bibliometrix: An R-tool for comprehensive science mapping analysis. *Journal of informetrics*, *11*(4), 959-975. Doi: 10.1016/j.joi.2017.08.007

Birkle, C., Pendlebury, D. A., Schnell, J., & Adams, J. (2020). Web of Science as a data source for research on scientific and scholarly activity. *Quantitative Science Studies*, *1*(1), 363-376. Doi: 10.1162/qss_a_00018

Bornmann, L., Mutz, R., Neuhaus, C., & Daniel, H. D. (2008). Citation counts for research evaluation: standards of good practice for analyzing bibliometric data and presenting and interpreting results. *Ethics in Science and Rnvironmental Politics*, 8(1), 93-102. https://doi.org/10.3354/esep00084

Christensen, L. B., Johnson, B., & Turner, L. A. (2011). *Research methods, design, and analysis.* Pearson: New York.

de Oliveira, O. J., da Silva, F. F., Juliani, F., Barbosa, L. C. F. M., & Nunhes, T. V. (2019). Bibliometric method for mapping the state-of-the-art and identifying research gaps and trends in literature: An essential instrument to support the development of scientific projects. In *Scientometrics recent advances*. IntechOpen. DOI: 10.5772/intechopen.85856

Donthu, N., Kumar, S., Mukherjee, D., Pandey, N., & Lim, W. M. (2021). How to conduct a bibliometric analysis: An overview and guidelines. *Journal of business research*, *133*, 285-296. Doi: 10.1016/j.jbusres.2021.04.070

Esmeray, Ertuğrul, and Onur Özata. 2019. "Nanopartiküllerin Çevre Mühendisliğinde Kullanımı ve Temel Laboratuvar Malzemeleri Ile Gümüş Nanopartikül (AgNPs) Sentezi." European Journal of Science and Technology (16):521–27. doi: 10.31590/ejosat.570308.

Gusenbauer, M., & Haddaway, N. R. (2020). Which academic search systems are suitable for systematic reviews or meta-analyses? Evaluating retrieval qualities of Google Scholar, PubMed, and 26 other resources. *Research synthesis methods*, *11*(2), 181-217. Doi: 10.1002/jrsm.1378

Gül, Ayşenur. 2018. "Güvenli ve Sürdürülebilir Nanoteknoloji Uygulamaları." OHS Academy 1(1):50–53.

Levine-Clark, M., & Gil, E. L. (2021). A new comparative citation analysis: Google Scholar, Microsoft Academic, Scopus, and Web of Science. *Journal of Business & Finance Librarianship*, *26*(1-2), 145-163. Doi: 10.1080/08963568.2021.1916724
Öztürk, O., Kocaman, R., & Kanbach, D. K. (2024). How to design bibliometric research: an overview and a framework proposal. *Review of Managerial Science*, *18*(11), 3333-3361. Doi: 10.1007/s11846-024-00738-0
Shadbolt, N., Brody, T., Carr, L., & Harnad, S. (2006). The open research web: a preview of the optimal and the inevitable. In, J. Neil (ed.) Open Access: Key Strategic, Technical and Economic Aspects. Chandos Publishing.
Singh, V. K., Singh, P., Karmakar, M., Leta, J., & Mayr, P. (2021). The journal coverage of Web of Science, Scopus and Dimensions: A comparative analysis. *Scientometrics*, *126*, 5113-5142. Doi: 10.1007/s11192-021-03948-5
Stahlschmidt, S., & Stephen, D. (2022). From indexation policies through citation networks to normalized citation impacts: Web of Science, Scopus, and Dimensions as varying resonance chambers. *Scientometrics*, *127*(5), 2413-2431.
Tüylek, Zülfü. 2021. "Nanoteknoloji Uygulamalarında Hayatımıza Yansımalar." Eurasian Journal of Biological and Chemical Sciences 4(2):69–79. doi: 10.46239/ejbcs.909023.
Visser, M., Van Eck, N. J., & Waltman, L. (2021). Large-scale comparison of bibliographic data sources: Scopus, Web of Science, Dimensions, Crossref, and Microsoft Academic. *Quantitative science studies*, *2*(1), 20-41. Doi: 10.1162/qss_a_00112
Yakut, Şennur Merve, and Mustafa Karataş. 2021. "Nanosentezde Yeşil Mühendislik Kavramı ve Çevre Mühendisliğindeki Yeri." Düzce Üniversitesi Bilim ve Teknoloji Dergisi 9(4):1267–81. doi: 10.29130/dubited.799609.
Yu, H., Wei, Y. M., Tang, B. J., Mi, Z., & Pan, S. Y. (2016). Assessment on the research trend of low-carbon energy technology investment: A bibliometric analysis. *Applied Energy*, *184*, 960-970. Doi: 10.1016/j.apenergy.2016.07.129

SARKOPENİDE BESLENMENİN ÖNEMİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Feride AYYILDIZ
Gazi Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi, Beslenme ve Diyetetik Bölümü, Ankara
Orcıd: 0000-0003-2828-3850

ÖZET
Sarkopeni, yaşa bağlı kas kütlesi kaybı,güç ve fonksiyon azalma, sakatlık, düşme, kırık, ve ölüm dahil olmak üzere farklı klinik sonuçların riskini artıran bir durumdur. EWGSOP tahminlerine göre, sarkopeninin küresel prevalansının 2025 yılında 1,2 milyara, 2050 yılında ise 2 milyara ulaşacağı öngörülmektedir. Yaşlılarda %5-10,bakım evlerinde yaşayanlarda %15-30 yüksek oranında sarkopeni görüldüğü bildirilmiştir. Sarkopeni üzerine yapılan beslenme araştırmaları, kas-beslenme ilişkilerini anlamak amacıyla üç temel yaklaşımı kullanmaktadır: besin ögelerinin alımının değerlendirilmesi, besinlerin tüketim biçimlerinin incelenmesi ve farklı diyet modellerinin etkilerinin araştırılması. Bu yaklaşımlar, tek başına ya da egzersizle birlikte uygulandığında sarkopeniyle ilişkili kas kaybı ve fonksiyonel gerilemenin anlaşılmasına önemli katkı sağlamaktadır. Güncel araştırmalar ayrıca protein, lösin, D vitamini ve omega-3 takviyelerinin diyetle alınmasının sarkopeniyi önlemede önemli bir rol oynayabileceğini ortaya koymuştur. Protein takviyesinin direnç egzersizi ile birlikte süren müdahalelerde kas kütlesi için ve obez yaşlı yetişkinlerde kas kütlesi ve gücü için ek etkisi olduğuna dair çalışmalar dikkat çekicidir. Tek başına lösin takviyesinin sarkopenisi olan yaşlı yetişkinlerde kas kütlesi üzerinde olumlu etkileri olduğu gösterilmiştir. Bununla birlikte, optimum dozaj ve takviye türü belirsizliğini korumaktadır. Son yıllarda literatür Beta-hidroksi beta-metilbütiratın (HMB) kas kütlesi kaybının azaltılması, kas gücünün ve kas fonksiyonunun artışında yararlı olduğu göstermektedir. Dünya çapındaki sarkopeni çalışma grupları arasında sarkopeninin önlenmesi ve/veya tedavisi için beslenme önerileri konusunda bir fikir birliği olmasa da beslenmenin sarkopeninin yönetimindeki önemi dikkat çekicidir. Gelecekte beslenmeye yönelik uzunlamasına yapılacak çalışmaların bu alana katkı sunacağı düşünülmektedir.
Anahtar Kelimeler: sarkopeni, beslenme, lösin, HMB

EVALUATION OF THE IMPORTANCE OF NUTRITION IN SARCOPENIA

ABSTRACT
Sarcopenia is a condition characterized by age-related loss of skeletal muscle mass, strength, and function, which increases the risk of various adverse clinical outcomes, including disability, falls, fractures, and mortality. According to estimates by the European Working Group on Sarcopenia in Older People (EWGSOP), the global prevalence of sarcopenia is projected to reach 1.2 billion by 2025 and 2 billion by 2050. It has been reported that sarcopenia affects approximately 5–10% of community-dwelling older adults and 15–30% of those residing in nursing homes. Nutritional research on sarcopenia employs three main approaches to elucidate the relationship between diet and muscle health: assessing nutrient intake, evaluating dietary consumption patterns, and investigating different dietary models. These approaches, whether implemented alone or in combination with exercise, contribute significantly to understanding muscle loss and functional decline associated with sarcopenia. Recent studies have highlighted the potential role of dietary supplementation with protein, leucine, vitamin D, and omega-3 fatty acids in preventing or mitigating sarcopenia. Evidence suggests that protein supplementation, when combined with resistance exercise, offers additional benefits for muscle mass. In obese older adults, it may also further enhance both muscle mass and strength.

Supplementation with leucine alone has been shown to exert beneficial effects on muscle mass in older adults with sarcopenia; however, the optimal dosage and form of supplementation remain unclear.
Additionally, recent literature suggests that β-hydroxy-β-methylbutyrate (HMB) supplementation may help prevent muscle mass loss while enhancing muscle strength and physical performance. Although there is no global consensus among sarcopenia working groups regarding specific nutritional recommendations for its prevention or treatment, the importance of nutrition in managing sarcopenia is widely acknowledged. Future longitudinal studies focusing on nutrition-based interventions are expected to provide valuable contributions to this field.
Keywords: Sarcopenia, nutrition, leucine, HMB

GİRİŞ

Sarkopeni, yaşa bağlı kas kütlesi kaybı güç ve fonksiyon azalma, sakatlık, düşme, kırık, ve ölüm dahil olmak üzere farklı klinik sonuçların riskini artıran bir durumdur. Sarkopeni, iskelet kası yapısını ve işlevini etkileyen, ilerleyici ve genellikle yaşla ilişkili bir kas kaybı hastalığı olarak tanımlanmaktadır. Bu durum yalnızca kas miktarındaki azalmayı değil, aynı zamanda kas gücünde ve kasın fonksiyonel kapasitesinde ortaya çıkan düşüşü de kapsamaktadır. Son yayınlar sarkopeniyi üç ana bileşen üzerinden açıklamaktadır: kas kütlesi, kas gücü ve kas-spesifik güç (kas gücü/kas boyutu). Bu üçlü yapı, sarkopeninin tanısal temelini oluşturmakta ve hastalığın kas yapısı ile fonksiyon arasındaki karmaşık ilişkisini göstermektedir. EWGSOP tahminlerine göre, sarkopeninin küresel prevalansının 2025 yılında 1,2 milyara, 2050 yılında ise 2 milyara ulaşacağı öngörülmektedir. Yaşlılarda %5-10,bakım evlerinde yaşayanlarda %15-30 yüksek oranında sarkopeni görüldüğü bildirilmiştir.

Sarkopeninin Genel Özellikleri, hastalığın temel biyolojik ve klinik yönlerini özetlemektedir. Buna göre sarkopeni, iskelet kasını etkileyen bir hastalıktır ve yaşla birlikte prevalansı artar. Bununla birlikte, uygun müdahalelerle potansiyel olarak geri döndürülebilir bir durumdur. Tanımı, yaş, bakım ortamı veya eşlik eden klinik koşullar gibi faktörlere bağlı değildir; dolayısıyla hem klinik uygulamalarda hem de araştırma çalışmalarında tutarlı biçimde kullanılabilir.

Sarkopenide Küresel Liderlik Girişimi (GLIS)

Sarkopenide Küresel Liderlik Girişimi (GLIS), sarkopeninin tanımlanması, değerlendirilmesi, önlenmesi ve yönetimine ilişkin küresel düzeyde standart bir yaklaşım geliştirmeyi amaçlayan uluslararası bir uzman birlikteliğidir. GLIS, farklı ülkelerden klinisyenler, geriatristler, fizyoterapistler, beslenme uzmanları, epidemiyologlar ve halk sağlığı araştırmacılarını bir araya getirerek sarkopeni ile ilgili bilimsel kanıtları bütünleştirme, tanısal ölçütleri standardize etme ve klinik uygulamada uyumu artırma hedefiyle çalışmaktadır.
Bu girişim, sarkopeniyi yalnızca yaşlanmaya bağlı kas kaybı olarak değil, kas kütlesi, kas gücü ve fiziksel performanstaki azalma ile karakterize edilen klinik bir kas hastalığı olarak ele alan kapsamlı bir çerçeve sunar. GLIS'in temel katkılarından biri, sarkopeninin klinik uygulama ve araştırmalarda tutarlı biçimde kullanılabilmesi için evrensel bir tanım oluşturmasıdır. Böylece hem epidemiyolojik çalışmaların karşılaştırılabilirliği artmakta hem de erken tanı ve müdahale stratejileri güçlenmektedir.

GLIS ayrıca, sarkopeninin olumsuz sonuçları—düşmeler, kırıklar, hastaneye yatış, fonksiyonel kayıp, yaşam kalitesinde bozulma ve mortalite—konusunda farkındalığı artırmayı; toplum sağlığını iyileştirmek için multidisipliner müdahalelerin (egzersiz, beslenme, direnç antrenmanı, farmakolojik yaklaşımlar) etkin kullanımını desteklemeyi amaçlamaktadır.

Sarkopenide Beslenme Yaklaşımları

Sarkopeni üzerine yürütülen beslenme araştırmaları, kas-beslenme etkileşimini anlamak amacıyla üç temel yaklaşımı kullanmaktadır: besin ögesi alımının değerlendirilmesi, besinlerin tüketim örüntülerinin incelenmesi ve farklı diyet modellerinin etkilerinin araştırılması; bu yaklaşımlar hem tek başına hem de egzersiz müdahaleleriyle birlikte uygulanabilmektedir. Sarkopeni tedavisinde farklı kronik hastalıkların farklı patolojik mekanizmalarını göz önünde bulundurmak önemlidir, çünkü bunlar özel hususlar gerektirir. Örneğin, kronik böbrek hastalığı olan hastalarda, protein alımını sınırlamak ve böbreklere ek yük binmesini önlemek için diyet takviyeleri dikkatli bir şekilde uygulanmalıdır. Sarkopenide beslenme yönetiminde enerji ve protein kadar önemli bileşenler bulunmaktadır. Bunlardan biri olan Beta-hidroksi beta-metilbütirat (HMB); kas protein sentezinin daha uzun süre teşvik edilmesi ve daha düşük parçalanma oranları ile yavaş bir metabolizma gösterir. Kas kütlesi kaybının azaltılması, kas gücünün ve kas fonksiyonunun artışında yararlı olduğu gösterilmiştir. HMB'nin yaşlılarda egzersiz müdahalesinden bağımsız olarak,yağsız vücut kütlesini, kas fonksiyonunu fiziksel işlevi artırabileceğini göstermiştir. Ayrıca HMB, lösinin bir metabolitidir.

Lösin ve metabolitlerinden biri olan HMB kas protein sentezi için güçlü uyarıcılarıdır. Protein açısından zengin besinlerin anabolik potansiyelinin büyük ölçüde lösin içeriğinden etkilendiği bildirilmiştir. Hayvansal bazlı protein içeren besinler bitkisel bazlı besinlere kıyasla genel olarak daha yüksek lösin içeriğine sahiptir. Protein takviyesinin direnç egzersizi ile birlikte ≥ 24 hafta süren müdahalelerde kas kütlesi için ve obez yaşlı yetişkinlerde kas kütlesi ve gücü için ek etkisi olduğuna dair orta düzeyde kanıt, ancak fiziksel performans için herhangi bir etkisinin olmadığı, Tek başına lösin takviyesinin sarkopenisi olan yaşlı yetişkinlerde kas kütlesi üzerinde olumlu etkileri olduğu gösterilmiştir

Sarkopenide önemli bileşenler arasında D vitamini de yer almaktadır. D vitamininin kas iyileşmesi ve kas protein sentezi üzerinde çeşitli şekillerde etkili olduğu gösterilmiştir. Protein anabolizmasını uyarmada lösin ile sinerjik etkisi iyi tanımlanmıştır. Bu nedenle, yaşlı bireylerde D vitamini eksikliğinin sık görülmesi nedeniyle, sarkopenik yaşlı bireylerde her gün en az 800-1.000 IU D vitamini takviyesisi önerilmektedir. n-3 yağ asitlerinin **k**as kaybını azaltabileceği kas sentezini destekleyebileceği çeşitli hayvan modellerinde ve in vitro ve insan deneylerinde anti-inflamatuvar etkiden bağımsız olarak kas kütlesi üzerinde gösterilmiştir. Yaşlılarda sarkopeniyi önlemek için günde en az 4-4,59 g omega-3 sağlamak amacıyla haftada en az 3 kez «fonksiyonel besin" olarak balık tüketmelerini önerilmektedir

Sonuç

Güncel araştırmalar ayrıca protein, lösin, D vitamini ve omega-3 takviyelerinin diyetle alınmasının sarkopeniyi önlemede önemli bir rol oynayabileceğini ortaya koymuştur. Protein takviyesinin direnç egzersizi ile birlikte süren müdahalelerde kas kütlesi için ve obez yaşlı yetişkinlerde kas kütlesi ve gücü için ek etkisi olduğuna dair çalışmalar dikkat çekicidir. Tek başına lösin takviyesinin sarkopenisi olan yaşlı yetişkinlerde kas kütlesi üzerinde olumlu etkileri olduğu gösterilmiştir. Bununla birlikte, optimum dozaj ve takviye türü belirsizliğini korumaktadır. Son yıllarda literatür Beta-hidroksi beta-metilbütiratın (HMB) kas kütlesi kaybının azaltılması, kas gücünün ve kas fonksiyonunun artışında yararlı olduğu göstermektedir. Dünya çapındaki sarkopeni çalışma grupları arasında sarkopeninin önlenmesi ve/veya tedavisi için beslenme önerileri konusunda bir fikir birliği olmasa da beslenmenin sarkopeninin yönetimindeki önemi dikkat çekicidir. Gelecekte beslenmeye yönelik uzunlamasına yapılacak çalışmaların bu alana katkı sunacağı düşünülmektedir.

KAYNAKÇA

Cruz-Jentoft, A. J. (2018). β-Hydroxy-β-methylbutyrate (HMB): From experimental data to clinical evidence in sarcopenia. Current Protein & Peptide Science, 19(7), 668–672.

Cruz-Jentoft, A. J., Baeyens, J. P., Bauer, J., Boirie, Y., Cederholm, T., Landi, F., … & GLIS Working Group. (2024). Global Leadership Initiative on Sarcopenia (GLIS): An updated framework for defining and assessing sarcopenia. *Age and Ageing*, *53*, afae052

Engelen, M. P. K. J., & Deutz, N. E. P. (2018). Is β-hydroxy-β-methylbutyrate (HMB) an effective anabolic agent to improve outcome in older diseased populations? Current Opinion in Clinical Nutrition & Metabolic Care, 21(3), 207-213.

Giacosa, A., Barrile, G. C., Mansueto, F., & Rondanelli, M. (2024). The nutritional support to prevent sarcopenia in the elderly. Frontiers in Nutrition, 11, 1379814.

Gielen, E., Beckwée, D., Delaere, A., De Breucker, S., Vandewoude, M., & Bautmans, I. for the Sarcopenia Guidelines Development Group of the Belgian Society of Gerontology and Geriatrics (BSGG). (2021). Nutritional interventions to improve muscle mass, muscle strength, and physical performance in older people: An umbrella review of systematic reviews and meta-analyses. Nutrition Reviews, 79(2), 121–147.

Hu, J., Wang, Y., Ji, X., Zhang, Y., Li, K., & Huang, F. (2024). *Non-pharmacological strategies for managing sarcopenia in chronic diseases.* Clinical Interventions in Aging, 19, 827–841.

Ligthart-Melis, G. C., Luiking, Y. C., Kakourou, A., Cederholm, T., Maier, A. B., & de van der Schueren, M. A. E. (2020). Frailty, sarcopenia, and malnutrition frequently (co-)occur in hospitalized older adults: A systematic review and meta-analysis. Journal of the American Medical Directors Association, 21(9), 1216-1228.

Massini, G., Caldiroli, L., Molinari, P., Carminati, F. M. I., Castellano, G., & Vettoretti, S. (2023). Nutritional strategies to prevent muscle loss and sarcopenia in chronic kidney disease: What do we currently know? Nutrients, 15(14), 3107.

Rondanelli, M., Rigon, C., Perna, S., Gasparri, C., Iannello, G., Akber, R., Alalwan, T. A., & Freije, A. M. (2020). Novel insights on intake of fish and prevention of sarcopenia: All reasons for an adequate consumption. Nutrients, 12(2), 307.

Verreijen, A. M., van den Helder, J., Streppel, M. T., Rotteveel, I., Heman, D., van Dronkelaar, C., Memelink, R. G., Engberink, M. F. (2021). Protein and leucine intake at main meals in elderly people with sarcopenia: Frontiers in Nutrition, 7, 622391.

Yang, A., Lv, Q., Chen, F., Wang, Y., Liu, Y., Shi, W., & Wang, D. (2020). The effect of vitamin D on sarcopenia depends on the level of physical activity in older adults. Journal of Cachexia, Sarcopenia and Muscle, 11(3), 678-689.

DİYABET VE MİKROBİYOTA İLİŞKİSİ

Feride AYYILDIZ
Gazi Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi, Beslenme ve Diyetetik Bölümü, Ankara
Orcıd: 0000-0003-2828-3850

ÖZET
Diyabet, β-hücre disfonksiyonu, glukoz ve lipid metabolizmasında bozulma, kronik düşük düzeyli inflamasyon ve artmış oksidatif stres ile karakterize metabolik hastalıktır. Bu süreçler hiperglisemi, hipertansiyon ve dislipidemi gelişimiyle yakından ilişkilidir. Ayrıca diyabetin ortaya çıkışında enfeksiyonlar, immün disfonksiyon, genetik faktörler, obezite ve beslenme alışkanlıkları gibi çeşitli çevresel ve biyolojik etmenler rol oynamaktadır. Diyabetin önlenmesi ve komplikasyonların kontrolü, tıbbi tedavi, beslenme yönetimi ve yaşam tarzı değişikliklerinin bütüncül şekilde ele alınmasını gerektirir.
Son yıllarda, **bağırsak mikrobiyotası ve diyabet arasındaki ilişki,** hastalığın patogenezinin anlaşılması ve yeni terapötik yaklaşımların geliştirilmesi açısından dikkat çekmektedir. Bağırsak mikrobiyotası, sindirim ve emilim süreçlerinin yanı sıra konak immün yanıtı, antitümör savunma mekanizmaları ve yararlı metabolit sentezinde kritik rol oynar. Ancak mikrobiyotadaki **disbiyozis,** yalnızca gastrointestinal sistemi değil; beyin, karaciğer, pankreas ve böbrek gibi birçok organın fonksiyonunu da etkileyebilir.
Diyabetik bireylerde sağlıklı bireylere kıyasla bağırsak bakteri çeşitliliğinde ve metabolit düzeylerinde belirgin farklılıklar gözlenmiştir. Özellikle bütirat üreten bakteriler ile *Lactobacillus spp., Bifidobacterium spp.* ve *Verrucomicrobia* filumuna ait mikroorganizmaların azalması; buna karşılık *Bacteroides, Clostridium* ve *Escherichia coli* gibi fırsatçı patojenlerin artışı bildirilmiştir. Gram-negatif bakterilerden salınan lipopolisakkaritlerin (LPS) bağırsak geçirgenliğini artırarak inflamatuvar süreçleri ve oksidatif stresi tetiklediği gösterilmiştir. Sonuç olarak, mikrobiyota dengesinin bozulması diyabetin gelişiminde ve ilerlemesinde önemli bir patojenetik faktör olarak değerlendirilmektedir. Diyabette mikrobiyota modülasyonunun hastalık prognozunda olumlu etki yaratacağı düşünülmektedir.
Anahtar Kelimeler: Diyabet mikrobiyota, sağlık

DIABETES AND GUT MICROBIOTA

ABSTRACT
Diabetes is a metabolic disease characterized by β-cell dysfunction, impaired glucose and lipid metabolism, chronic low-grade inflammation, and increased oxidative stress. These processes are closely associated with the development of hyperglycemia, hypertension, and dyslipidemia. In addition, several environmental and biological factors such as infections, immune dysfunction, genetic predisposition, obesity, and dietary habits play a significant role in the onset and progression of diabetes. The prevention and management of diabetes and its complications require an integrated approach encompassing medical therapy, nutritional management, and lifestyle modification.
In recent years, the relationship between the gut microbiota and diabetes has attracted increasing attention, as it offers new insights into the disease pathogenesis and potential therapeutic strategies. The gut microbiota plays a critical role not only in digestion and nutrient absorption but also in host immune response, antitumor defense mechanisms, and the synthesis of beneficial metabolites. However, dysbiosis within the gut microbiota may affect not only the gastrointestinal tract but also the functions of other organs such as the brain, liver, pancreas, and kidneys.

Studies have demonstrated significant alterations in gut bacterial diversity and metabolite profiles in individuals with diabetescompared to healthy subjects. A decrease in butyrate-producing bacteria as well as in beneficial microorganisms belonging to *Lactobacillus spp.*, *Bifidobacterium spp.*, and the *Verrucomicrobia* phylum has been reported, while opportunistic pathogens such as *Bacteroides*, *Clostridium*, and *Escherichia coli* appear to increase. Lipopolysaccharides (LPS) released from Gram-negative bacteria are known to increase intestinal permeability, triggering inflammatory processes and oxidative stress. Consequently, disruption of gut microbial balance is considered an important pathogenic factor in the development and progression of diabetes. Modulation of the gut microbiota is therefore believed to have a beneficial impact on the disease prognosis.
Keywords: Diabetes, microbiota, health

GİRİŞ

Diyabet, pankreastan salgılanan insülin hormonunun eksikliği ve/veya yoklu ğuyla karakterize kompleks bir hastalıktır. Diyabet, Tip 1 (T1DM), Tip 2 (T2DM) ve Gestasyonel Diyabet (GDM) olarak üç ana kategoride sınıflandırılmaktadır. T1DM'de (insüline bağımlı), düşük insülin üretimi/yokluğu; T2DM'de insülin di renci ve yetersiz insülin sentezi görülmektedir. Gestasyonel diyabet ise, gebelik sırasında ortaya çıkmakta ve ilerleyen yaşlarda T2DM riskini artırabilmektedir. Diyabet, genetik yatkınlık ile çevresel faktörlerin etkileşimi sonucunda ortaya çıkan ve kronik hiperglisemi ile karakterize bir metabolik hastalıktır. Hastalığın uygun şekilde yönetilmemesi, kardiyovasküler hastalıklar, nefropati, retinopati gibi ciddi ve yaşam kalitesini düşüren komplikasyonlara yol açabilmektedir. Bu nedenle diyabet, küresel ölçekte kritik bir halk sağlığı sorunu olarak kabul edilmektedir.International Diabetes Federation (IDF)'nin 2021 verilerine göre, 20-79 yaş arasındaki erişkinlerde yaklaşık **537 milyon** kişi diyabetli olarak yaşamaktadır.

Bu sayının **2030 yılında 643 milyon, 2045 yılında 783 milyon** olabileceği öngörülmektedir. Ayrıca 2021 yılı verilerine göre, dünya çapındaki ölümlerin 6,7 milyonu diyabetle ilişkili nedenlere bağlanmıştır. Türkiye'de ise Sağlık Bakanlığı, yaklaşık 10 milyon bireyin diyabetli olduğunu bildirmekte olup bu oran, ülkemizdeki yetişkin nüfusun yaklaşık %15,9'unun diyabet ile yaşadığını göstermektedir. Mevcut eğilimler doğrultusunda, ilerleyen yıllarda diyabet prevalansının daha da artacağı tahmin edilmektedir. Modern yaşam tarzı, obezite, fiziksel inaktivite ve sağlıksız beslenme alışkanlıklarının bu artışta temel belirleyiciler olduğu düşünülmektedir. Bununla birlikte, son yıllarda yapılan araştırmalar diyabet gelişiminde yalnızca geleneksel risk faktörlerinin değil, vücutta bulunan mikroorganizmaların oluşturduğu mikrobiyotanın da önemli rol oynayabileceğini göstermektedir.

Mikrobiyota

İnsan vücudunda yer alan kommensal, simbiyotik ve patojenik mikroorganizma topluluğu "mikrobiyota" olarak adlandırılır. Mikrobiyotanın anne karnında şekillenmeye başladığı ve diyet, hastalık durumu, gebelik yaşı gibi çeşitli faktörlerden etkilendiği bilinmektedir. Genetik ve çevresel faktörlerin birçok hastalığın patogenezinde belirleyici olduğu bilinmekle birlikte, mikrobiyota da bu patogenezi etkileyen önemli çevresel bileşenlerden biridir. Mikrobiyotanın prebiyotikler, antibiyotikler veya beslenme düzenindeki değişiklikler gibi çeşitli müdahalelerle modüle edilebilmesi, hastalık gelişimindeki rolü açısından dikkat çekicidir.

Bağırsak mikrobiyotası, yalnızca sindirim ve besin emilimi gibi temel fizyolojik süreçlerde değil, aynı zamanda konakçı immün sisteminin düzenlenmesi, biyolojik antagonizmanın sağlanması, antitümör yanıtın güçlendirilmesi ve çeşitli yararlı metabolitlerin sentezlenmesi gibi çok yönlü biyolojik işlevlerde kritik rol oynamaktadır. Bu nedenle, mikrobiyota bileşimindeki bozulmalar (disbiyoz), yalnızca bağırsak sağlığını etkilemekle kalmayıp; beyin, kalp, pankreas, karaciğer ve böbrek gibi birçok organın fonksiyonlarıyla da ilişkilendirilmektedir.

İnsan bağırsak mikrobiyotası, ağırlıklı olarak *Firmicutes, Bacteroidetes, Proteobacteria ve Actinobacteria* filumlarına ait, 1000'den fazla bakteri türünü içeren oldukça geniş ve kompleks bir ekosistemdir. Bu filumlar içinde özellikle Firmicutes ve Bacteroidetes üyeleri, toplam mikrobiyal popülasyonun yaklaşık %90'ını oluşturarak mikrobiyal kompozisyonun büyük kısmını belirlemektedir.

Gastrointestinal sistem, insan vücudunda en yoğun mikroorganizma popülasyonunun bulunduğu bölgedir. Yapılan araştırmalar, diyabetli bireylerde bağırsak mikrobiyota kompozisyonunun sağlıklı bireylere göre belirgin farklılıklar gösterdiğini ortaya koymuştur. Mikrobiyota ile diyabet arasındaki ilişkiyi açıklamayı amaçlayan çalışmalar, bu ilişkinin oldukça karmaşık olduğunu göstermektedir. Özellikle bağırsak mikrobiyotasının insülin duyarlılığı, glukoz metabolizması ve metabolik homeostaz üzerinde doğrudan etkili olduğu; dolayısıyla diyabetin patogenezinde önemli bir bileşen olarak rol oynayabileceği öne sürülmektedir.

Bağırsak mikrobiyotasının diyabet patogenezinde önemli bir role sahip olabileceği çeşitli çalışmalarla ortaya konmuştur. Diyabetli bireylerde, sağlıklı bireylere kıyasla bağırsak mikrobiyal çeşitliliğinde ve bakteri popülasyonlarının oranlarında belirgin değişiklikler olduğu; buna paralel olarak mikrobiyal metabolit profillerinin de anlamlı biçimde farklılaştığı gösterilmiştir. Özellikle bağırsak sağlığı üzerinde olumlu etkileri bilinen bütirat üreten bakterilerin sayısında azalma gözlenmekte; ayrıca anti-inflamatuvar özelliklere sahip *Lactobacillus spp., Bifidobacterium spp.* ve *Verrucomicrobia* filumuna ait mikroorganizmaların düzeylerinde de düşüş rapor edilmektedir. Buna karşılık, *Bacteroides caccae, Clostridium clostridioforme, Clostridium hathewayi, Clostridium symbiosum, Eggerthella lenta, Clostridium ramosum* ve *Escherichia coli* gibi fırsatçı patojenlerin sayısında artış olduğu bildirilmiştir.

Diyabetik bireylerde ayrıca Bacteroides gibi gram-negatif bakterilerin düzeylerinde artış olduğu saptanmıştır. Gram-negatif bakterilerin hücre duvarında yer alan lipopolisakkaritlerin (LPS) bağırsakta artması, bağırsak bariyerinin geçirgenliğini bozarak patojen geçişini kolaylaştırmakta; bu durum pro-inflamatuvar yanıtın başlamasına ve oksidatif stresin artmasına katkıda bulunmaktadır. Bunun yanı sıra bağırsakta üretilen LPS gibi bakteriyel toksinler ile metan, karbondioksit ve hidrojen sülfür gibi fermentasyon ürünlerini içeren çeşitli mikrobiyal metabolitlerin de diyabet gelişim sürecinde rol oynayabileceği düşünülmektedir.

Sonuç

Diyabet riskinin azaltılmasında ve hastalığın etkin şekilde yönetilmesinde tıbbi tedavi, beslenme düzenlemeleri ve egzersiz gibi yaşam tarzı müdahaleleri temel bir rol oynamaktadır. Diyabet tedavisinde kullanılan bazı farmakolojik ajanların diyare, bulantı ve hipoglisemi gibi gastrointestinal sistemi etkileyebilen yan etkilere sahip olduğu bilinmektedir. Bu bağlamda, probiyotiklerin kullanımı hem farmakolojik tedavilere bağlı yan etkilerin hafifletilmesi hem de diyabet gibi metabolik hastalıkların gelişim riskinin azaltılması açısından potansiyel bir yaklaşım olarak değerlendirilmektedir.

Son yıllarda, bağırsak mikrobiyotasının bileşimi ile bu mikroorganizmaların konakçı sağlığı üzerindeki etkilerini inceleyen çalışmaların sayısı belirgin olarak artmıştır. Özellikle bağırsak mikrobiyotasının diyabetin patofizyolojisi, ilerleyişi ve klinik sonuçları üzerindeki olası etkilerini değerlendiren araştırmalar literatürde önemli bir yer edinmiştir. Bu çalışmalar, mikrobiyal dengenin korunmasının metabolik süreçler üzerinde kritik bir role sahip olabileceğini düşündürmektedir.

KAYNAKÇA

Han JL, Lin HL. Intestinal microbiota and type 2 diabetes: From mechanism insights to therapeutic perspective. World J Gastroenterol. 2014;20:17737-45.

Magliano DJ, Boyko EJ, IDF Diabetes Atlas 10th edition scientific committee. IDF Diabetes Atlas. 10th ed. Brussels: International Diabetes Federation; 2021. https://diabetesatlas.org

Salazar J, Angarita L, Morillo V, et al. Microbiota and diabetes mellitus: Role of lipid mediators. Nutrients. 2020;12.

Salgaço MK, Oliveira LGS, Costa GN, et al. Relationship between gut microbiota, pro biotics, and type 2 diabetes mellitus. Appl Microbiol Biotechnol. 2019;103:9229-9238.

Tanase DM, Gosav EM, Neculae E, et al. Role of gut microbiota on onset and progression of microvascular complications of type 2 diabetes (T2DM). Nutrients. 2020;12.

Uluslararası Diyabet Federasyonu – Avrupa. (2024). *Diabetes in Türkiye*. Erişim: https://idf.org/europe/our-network/our-members/turkiye

Wang Y, Wen L, Tang H, et al. Probiotics and prebiotics as dietary supplements for the adjunctive treatment of type 2 diabetes. Pol J Microbiol. 2023;72:3-9.

Whang A, Nagpal R, Yadav H. Bi-directional drug-microbiome interactions of anti-dia betics. EBioMedicine. 2019;39:591-602. 12.

Zhai L, Wu J, Lam YY, et al. Gut-microbial metabolites, probiotics and their roles in type 2 diabetes. Int J Mol Sci. 2021;22

KİL ZEMİNLERİN DERİN KARIŞTIRMA YÖNTEMİ İLE İYİLEŞTİRİLMESİNDE PİRİNÇ KABUĞU KÜLÜ VE YÜKSEK FIRIN CÜRUFUNUN KULLANILABİLİRLİĞİNİN İNCELEMESİ

Doğukan KAYABEKİR
Bartın Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, İnşaat Mühendisliği Anabilim Dalı
Kutlubey Yerleşkesi, Bartın
ORCID: 0009-0004-9805-2729
Ermedin TOTİÇ
Bartın Üniversitesi, Mühendislik, Mimarlık ve Tasarım Fakültesi, İnşaat Mühendisliği Bölümü
Kutlubey Yerleşkesi, Bartın
ORCID: 0000-0002-4073-0265

ÖZET
Taşıma gücü düşük ve oturma potansiyeli yüksek olan zayıf zeminlerin iyileştirilmesinde, ekonomik ve pratik avantajlar sunması nedeniyle son yıllarda derin karıştırma yönteminin kullanımı artış göstermiştir. Bu yöntemde genellikle çimento ve kireç gibi bağlayıcılar tercih edilmektedir. Ancak bu malzemeler, yüksek üretim maliyetleri, doğal kaynakların azalması ve çevre kirliliği gibi sorunlara da yol açmaktadır. Son dönemde, çevre dostu, düşük karbon emisyonlu ve ekonomik alternatif bağlayıcı malzemelerin geliştirilmesine yönelik araştırmalar hız kazanmıştır. Bu çalışmada, düşük plastisiteli Bartın kil zemininde derin karıştırma yöntemi ile atık niteliğindeki yüksek fırın cürufu ve pirinç kabuğu külü kullanımının uygulanabilirliği araştırılmıştır. Bu amaçla, farklı oranlardaki yüksek fırın cürufu–pirinç kabuğu külü karışımları sodyum hidroksit ile aktifleştirilmiş ve en yüksek dayanımı sağlayan karışım **optimum bağlayıcı** olarak seçilmiştir. Bu bağlayıcı, %3 Portland çimentosu ile birlikte zemine eklenmiş ve toplam bağlayıcı miktarı %10, %20 ve %30 olacak şekilde düzenlenmiştir; böylece çimento oranı sabit tutulurken kalan kısım optimum bağlayıcıdan oluşmuştur. Numunelerin su içerikleri, zeminin likit limit değerinin %75, %100 ve %125'i olacak şekilde ayarlanmıştır. Hazırlanan numuneler, 23±1°C sıcaklıktaki nemli ortamda 7, 28 ve 56 gün süreyle kürlenmiştir. Ayrıca, su altı koşullarındaki dayanımın değerlendirilmesi amacıyla likit limitin %100'ü oranında su içeren numuneler aynı sürelerde su altında kürlenmeye tabi tutulmuştur. İyileştirilen zeminin mühendislik özelliklerindeki değişimleri belirlemek üzere, numuneler üzerinde serbest basınç dayanımı ve eğilme dayanımı deneyleri gerçekleştirilmiştir. Elde edilen sonuçlar, aynı koşullarda hazırlanan Portland çimentosu katkılı referans numunelerine kıyasla daha düşük bir performans sergilendiğini, ancak yumuşak killi zeminlerde belirli düzeyde iyileşme sağlandığını göstermiştir. Ayrıca düşük su içeriklerindeki karışımların, ilgili şartnamelerde belirtilen serbest basınç dayanımı değerlerine ulaştığı belirlenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Yüksek fırın cürufu, Pirinç kabuğu külü, Killi zemin, Zemin iyileştirilmesi, Derin karıştırma

INVESTIGATION OF THE USABILITY OF RICE HUSK ASH AND BLAST FURNACE SLAG IN THE IMPROVEMENT OF CLAY SOILS BY THE DEEP MIXING METHOD

ABSTRACT
In recent years, the use of deep mixing methods has increased for improving weak soils with low bearing capacity and high settlement potential, due to their economic and practical advantages. In this method, binders such as cement and lime are commonly used. However, these materials also pose problems, including high production costs, depletion of natural

resources, and environmental pollution. Recently, research into the development of eco-friendly, low-carbon emission, and cost-effective alternative binders has gained momentum. This study investigates the feasibility of using waste materials, specifically blast furnace slag and rice husk ash, in deep mixing with low-plasticity Bartın clay. For this purpose, different ratios of blast furnace slag–rice husk ash mixtures were activated with sodium hydroxide, and the mixture providing the highest strength was selected as the optimal binder. This binder was then added to the soil, along with 3% Portland cement, with the total binder amount adjusted to 10%, 20%, and 30%. The cement ratio was kept constant, while the remaining part consisted of the optimal binder. The water contents of the samples were adjusted to 75%, 100%, and 125% of the liquid limit of the soil. The prepared samples were cured in a moist environment at 23 ± 1°C for 7, 28, and 56 days. In addition, to evaluate the strength under submerged conditions, samples containing water at 100% of the liquid limit were cured under water for the same durations. To determine changes in the engineering properties of the improved soil, unconfined compressive strength and flexural strength tests were conducted on the samples. The results showed that although the performance was lower compared to the reference samples with Portland cement under the same conditions, a certain level of improvement was achieved in soft clayey soils. Furthermore, it was found that mixtures with low water content reached the unconfined compressive strength values specified in the relevant specifications.
Keywords: Blast furnace slag, Rice husk ash, Clayey soil, Soil improvement, Deep mixing

1. GİRİŞ

Zemin iyileştirme, zeminin üstyapı inşasına elverişli olmadığı durumlarda, çeşitli yöntemlerle zemin özelliklerinin istenilen seviyeye ulaştırılması işlemidir. Yumuşak killi zeminler, yüksek sıkışabilirlik ve düşük dayanım özellikleri nedeniyle özellikle altyapı, yol ve dolgu projelerinde yapısal problemlere neden olmaktadır. Ekonomik olması ve saha uygulamalarında kolaylık sağlaması nedeniyle, bu tür zeminlerin iyileştirilmesinde derin zemin karıştırma (DSM) yöntemi yaygın olarak kullanılmaktadır. DSM yöntemi, zeminin yerinde uygun bağlayıcılarla karıştırılarak dayanım ve deformasyon özelliklerinin iyileştirilmesine dayanır. DSM uygulamalarında bağlayıcı olarak genellikle çimento ve kireç gibi bağlayıcılar kullanılmaktadır. Ancak bu malzemelerin yüksek üretim maliyetleri ve çevre üzerindeki olumsuz etkileri, son yıllarda kullanımının sorgulanmasına neden olmuştur (Duxson vd., 2007). Bu durum, endüstriyel yan ürün ve tarımsal atıkların alternatif bağlayıcı olarak değerlendirilmesine olan ilgiyi artırmıştır. Bu doğrultuda, geleneksel katkı malzemelerin yanı sıra uçucu kül (Yang vd., 2008), yüksek fırın cürufu (YFC) (Çetin, 2022; Yi vd., 2015; Nguyen vd., 2020), metakaolin (Alhakim vd., 2024) ve alçıtaşı (Abdolvand ve Sadeghiamirshahidi, 2024) gibi alternatif malzemeler de zemin iyileştirme çalışmalarında değerlendirilmiştir.

Çetin (2022), volkanik tüf ve yüksek fırın cürufunun DSM yöntemiyle zayıf zeminlerin iyileştirilmesinde dayanım açısından üstün performans gösterdiğini ve çimentoya alternatif olarak kullanılabileceğini ortaya koymuştur. Yi vd. (2015) ise, alkali ile aktive edilen yüksek fırın cürufunun yumuşak kil zeminlerde basınç dayanımını önemli ölçüde artırdığını rapor etmiştir. Benzer şekilde Yang vd. (2008), yüksek fırın cürufu ve uçucu kül içeren alkali-aktif bağlayıcıların hem erken yaş hem de ileri yaş dayanımlarının çimento katkılı sistemlere yakın olduğunu belirtmiştir. Nguyen vd. (2020) tarafından yapılan çalışmada, DSM uygulamalarında çimentonun belirli oranlarda yüksek fırın cürufu ile ikame edilmesinin dayanım ve rijitlik üzerinde olumlu etki sağladığı tespit edilmiştir.

Pirinç kabuğu külü, Sırma (2023) tarafından kireç ile, Yılmaz (2024) tarafından ise pomza ile birlikte farklı zemin iyileştirme uygulamalarında kullanılmıştır. Her iki çalışma, pirinç kabuğu külünün yüksek silika içeriğinin puzolanik reaksiyonları hızlandırdığını ve zemin dayanımını artırdığını göstermiştir.

Literatürdeki bu çalışmalar, yüksek fırın cürufu ve pirinç kabuğu külünün zemin iyileştirme uygulamalarında kullanılabilirliğini desteklemekle birlikte, bu iki malzemenin birlikte bağlayıcı olarak kullanıldığı DSM uygulamalarına yönelik herhangi bir çalışma mevcut değildir. Dolayısıyla, sürdürülebilir ve düşük karbon salınımlı bağlayıcı sistemlerinin geliştirilmesi açısından bu konuya yönelik araştırmaların yapılması önem arz etmektedir.
Bu çalışmada, granüle yüksek fırın cürufu ve pirinç kabuğu külü, sodyum hidroksit ile aktifleştirilerek düşük plastisiteli kil zeminin DSM yöntemiyle iyileştirilmesinde bağlayıcı olarak kullanılmıştır. Hazırlanan karışımların farklı kür süreleri ve koşullarındaki dayanım gelişimleri değerlendirilmiş ve alkali-aktif bağlayıcıların zemin iyileştirme uygulamalarındaki kullanılabilirliği incelenmiştir.

2. MATERYAL VE YÖNTEM

2.1. Materyal

Çalışmada kullanılan zemin numunesi, Bartın ilinde yer alan bir inşaat kazı çukurundan alınmıştır. Yapılan çalışmalar kapsamında numuneler üzerinde, TS 1900-1 standardına uygun olarak laboratuvar ortamında elek analizi, hidrometre analizi, piknometre deneyi ve kıvam limitleri deneyleri gerçekleştirilmiştir. Bu deneyler sonucunda, Birleştirilmiş Zemin Sınıflandırma Sistemi (USCS) esas alınarak zemin düşük plastisiteli kil (CL) sınıfı olarak belirlenmiştir. Bunun yanı sıra, örselenmemiş numuneler üzerinde serbest basınç deneyi TS 1900-2 standardına göre yapılmıştır. Zemine ait temel geoteknik özellikler **Tablo 1'de** verilmiştir.

Tablo 1: Killi zeminin temel geoteknik özellikleri

Parametreler	Birim	Değerler
Likit Limit (LL)	-	48
Plastik Limit (PL)	-	24
Plastik indisi (PI)	-	24
Zemin Grup Sembolü (USCS)	-	CL
Doğal Birim Hacim Ağırlığı	gr/cm^3	1.96
Tane Birim Hacim Ağırlığı (γ_s)	gr/cm^3	2.68
Serbest Basınç Dayanımı (q_u)	kPa	233

Bağlayıcı malzeme olarak, Karabük Kardemir Fabrikası'ndan temin edilen granüle yüksek fırın cürufu (YFC) ile Erdoğanlar Gıda San. ve Tic. LTD. ŞTİ.'den tedarik edilen pirinç kabuğu külü (PKKÜ) kullanılmıştır. PKKÜ, yapısında yaklaşık %92 oranında silisyum dioksit (SiO_2) bulundurmakla birlikte, az miktarda kalsiyum oksit (CaO), alüminyum oksit (Al_2O_3), magnezyum oksit (MgO), demir oksit (Fe_2O_3) ve alkali bileşenler içermektedir. Yüksek oranda amorf silika içermesi nedeniyle geniş yüzey alanına ve çok ince taneli yapıya sahip olan bu malzeme, yüksek reaktifliği sayesinde önemli bir puzolanik özellik göstermektedir (Gülbandılar ve Koçak, 2016; Erdoğan ve Erdoğan, 2007). YFC da puzolanik veya hidrolik özellikler gösterebilen başka bir endüstriyel yan üründür. Ergimiş cürufun ani soğutulmasıyla elde edilen bu malzemenin en az %66'sı camsı yapıda olup, uygun biçimde aktifleştirildiğinde hidrolik bağlayıcı olarak kullanılabilmektedir. Kimyasal bileşimi ise ağırlıkça en az üçte ikisi kalsiyum oksit (CaO), magnezyum oksit (MgO) ve silisyum dioksitten (SiO_2) oluşmakta; geri kalan kısmı ise düşük oranlarda alüminyum oksit (Al_2O_3) ve diğer bileşenleri içermektedir (Gündeşli, 2008).

Çalışmada kullanılan kil, PKKÜ ve YFC'nun genel görünümü Şekil 1'de, granülometri eğrileri Şekil 2'de, kimyasal bileşimi ve bazı fiziksel özellikleri ise Tablo 2'de gösterilmiştir. Bu bağlayıcıları aktifleştirmek için, yerel bir firmadan temin edilen %98 saflıktaki sodyum hidroksit (SH) peletlerinden 12 M çözeltisi hazırlanarak kullanılmıştır. Referans numunelerin hazırlanmasında Bartın Çimento Sanayi ve Ticaret A.Ş. tarafından üretilen CEM I 42.5 R Portland çimentosu (PÇ) uygulanmıştır.

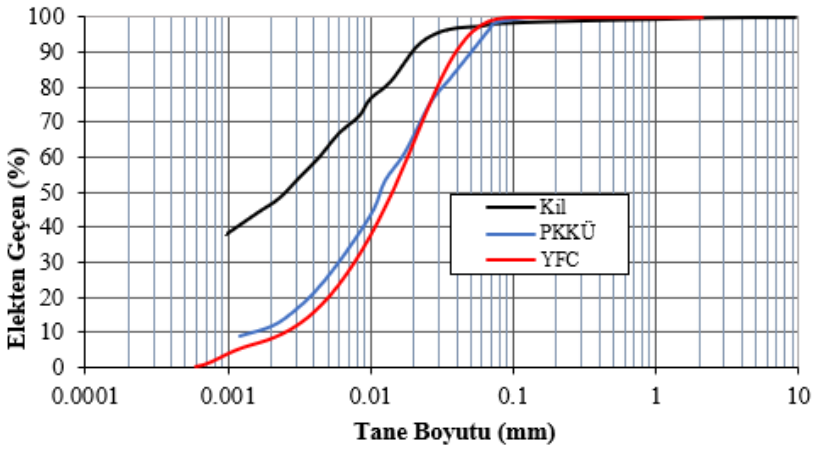
Tablo 2: Kullanılan katkı ve zemin malzemelerinin yapısal ve kimyasal özellikleri

Parametre	Birim	Kil	YFC	PKKÜ	PÇ
SO_3	%	0.64	0.5	0.21	3.45
Al_2O_3	%	13.61	12.55	0.09	5.41
CaO	%	10.09	32.25	1.38	60.45
MgO	%	5.71	7.61	-	2.64
Fe_2O_3	%	1.61	1.41	0.64	3.77
Na_2O	%	51.71	0.36	-	0.42
SiO_2	%	7.50	37.6	91.6	0.42
K_2O	%	0.032	0.68	5.14	0.86
$Ti0_2$	%	-	1.31	0.03	-
Kızdırma Kaybı	%	12.4	-	-	2.49
Özgül Yüzey	m^2/kg	-	1031	-	3947
Tane Birim Hacim Ağırlığı	gr/cm^3	2.69	2.89	2.25	3.12
D_{50}	mm	0.0025	0.0171	0.0122	-

a) **b)** **c)**

Şekil 1: Kullanılan malzemelerin genel görünümü a) Kil, b) PKKÜ, c) YFC

Şekil 2: Deneyde kullanılan malzemelerin granülometri eğrileri

2.2. Yöntem

Bu çalışmada, deneylerde kullanılacak en uygun bağlayıcı karışım belirlemek amacıyla, farklı oranlarda YFC, PKKÜ ve SH'den oluşan karışımlar hazırlanmış ve doğal zemine kütlece %20 oranında eklenerek 48 farklı ön karışım elde edilmiştir. Karışımlarda karışım suyu, zeminin likit limit değerinde olacak şekilde ayarlanmıştır. Karışımlar, laboratuvar tipi bir mikserde karıştırılarak homojen hale getirildikten sonra 38 mm çap ve 76 mm yükseklikteki PVC kalıplarına dökülerek, her karışım için 3'er adet ön karışım deney numunesi üretilmiştir. Nem kaybını önlemek amacıyla numuneler naylon poşetlere sarılmış ve 28 gün 23±1 °C sıcaklıkta ve nemli ortamda kür edilmiştir. Kürlenen numuneler üzerinde serbest basınç deneyi uygulanmıştır. Deneyler, %34 YFC, %34 PKKÜ ve %32 SH içeren karışımın en yüksek dayanımı sağladığını göstermiş ve bu karışım çalışmanın bir sonraki aşamasında bağlayıcı olarak seçilmiştir.

Optimum bağlayıcıda priz alma sorunları gözlemlenmesi nedeniyle, karışıma %3 PÇ eklenmiş ve toplam bağlayıcı oranları kütlece %10, %20 ve %30 olarak zemine ilave edilmiştir (Şekil 3a). Karışım suyu, doğal zeminin likit limit değerine karşılık gelecek biçimde sırasıyla %75, %100 ve %125 olarak ayarlanmıştır (Şekil 3b). Hazırlanan karışımlar, homojen dağılımı sağlamak amacıyla 10 dakika süreyle laboratuvar tipi bir mikserde karıştırılmıştır. Karıştırma işleminin ardından, karışımlar eğilme deneyi için 16×4×4 cm boyutlarındaki dikdörtgen prizma şeklindeki demir kalıplara, serbest basınç deneyi için ise 38 mm çapında ve 76 mm yüksekliğinde PVC silindirik kalıplara dökülerek deney numuneleri üretilmiştir (Şekil 3c). Deney numunelerinde hava kabarcıklarının oluşumunu önlemek amacıyla, karışımlar kalıplara üç aşamada yerleştirilmiş ve her aşamada kalıplar 25 kez sert bir zemine vurulmuştur. Bu şekilde doldurulan kalıpların üst yüzeyleri spatula yardımıyla düzeltilmiştir (Şekil 3d). Kalıplara yerleştirilen karışımlar streç film ile sıkıca sarılarak nemli bir ortamda 2 gün süreyle muhafaza edilmiştir. İkinci günün sonunda numuneler kalıplardan çıkarılmış ve yeniden streç film ile dikkatlice sarılarak (Şekil 3e) 23±1 °C sıcaklıkta ve nemli ortamda 7, 28 ve 56 gün süreyle kürlenmeye bırakılmıştır. Yeraltı suyunun mukavemet üzerindeki etkisini belirlemek amacıyla, %100 likit limit değerinde su içeriğine sahip numuneler kür tankına daldırılarak su altında aynı süreler boyunca bekletilmiştir.

Bu şekilde kürlenen numuneler üzerinde sırasıyla serbest basınç ve eğilme dayanımı deneyleri gerçekleştirilmiştir (Şekil 3f). Serbest basınç deneyleri TS 1900-2, eğilme dayanımı deneyleri ise TS EN 196-1 standardına uygun olarak gerçekleştirilmiştir. Elde edilen sonuçlar, aynı koşullarda hazırlanmış ve kür edilmiş PÇ içerikli referans numunelerle karşılaştırılarak değerlendirilmiştir. Her karışım ve her kür süresi için üçer adet deney numunesi kullanılmış, değerlendirmelerde ortalama değerler esas alınmıştır.

Şekil 3: Deneysel çalışma aşamaları

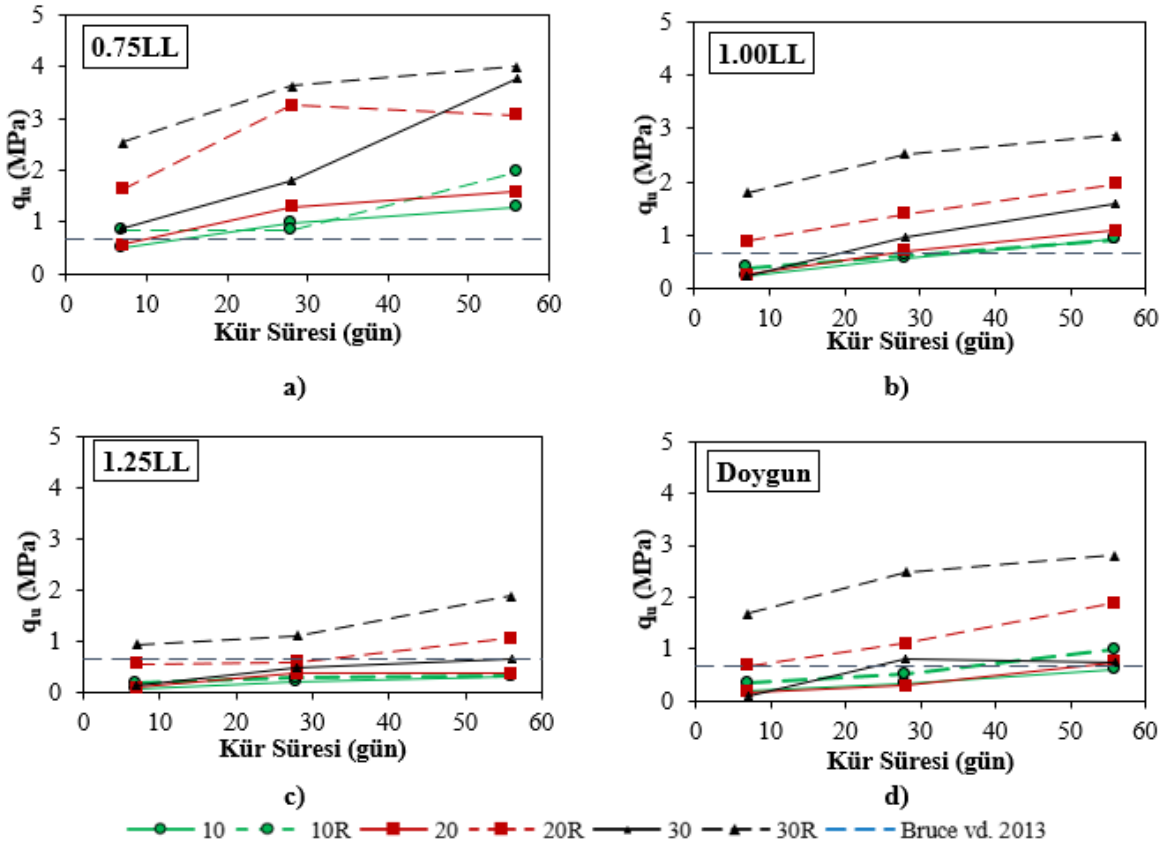
3. BULGULAR

Yapılan bu çalışmada zemin iyileştirme süreci çerçevesinde zemine, kuru ağırlığı esas alınarak %10, %20 ve %30 oranlarında PKKÜ ve YFC katkıları içeren ve farklı su muhtevalarında (%75LL, %100LL ve %125LL) karışımlar hazırlanmıştır. Hazırlanan karışımlardan deney numuneleri üretilmiş ve iki farklı kür ortamında 7, 28 ve 56 gün süreyle kürlenmiştir. Kür süresi sonunda numuneler serbest basınç ve eğilme dayanımı deneylerine tabi tutulmuş; elde edilen sonuçlar aynı koşullarda hazırlanmış Portland çimentosu katkılı referans numuneleri ile karşılaştırılarak değerlendirilmiştir.

Derin karıştırma yöntemiyle gerçekleştirilen zemin iyileştirme çalışmalarında tasarım aşamasında amaçlanan basınç dayanımı değeri 0.66–1.00 MPa olarak belirlenmiştir (Bruce vd., 2013).

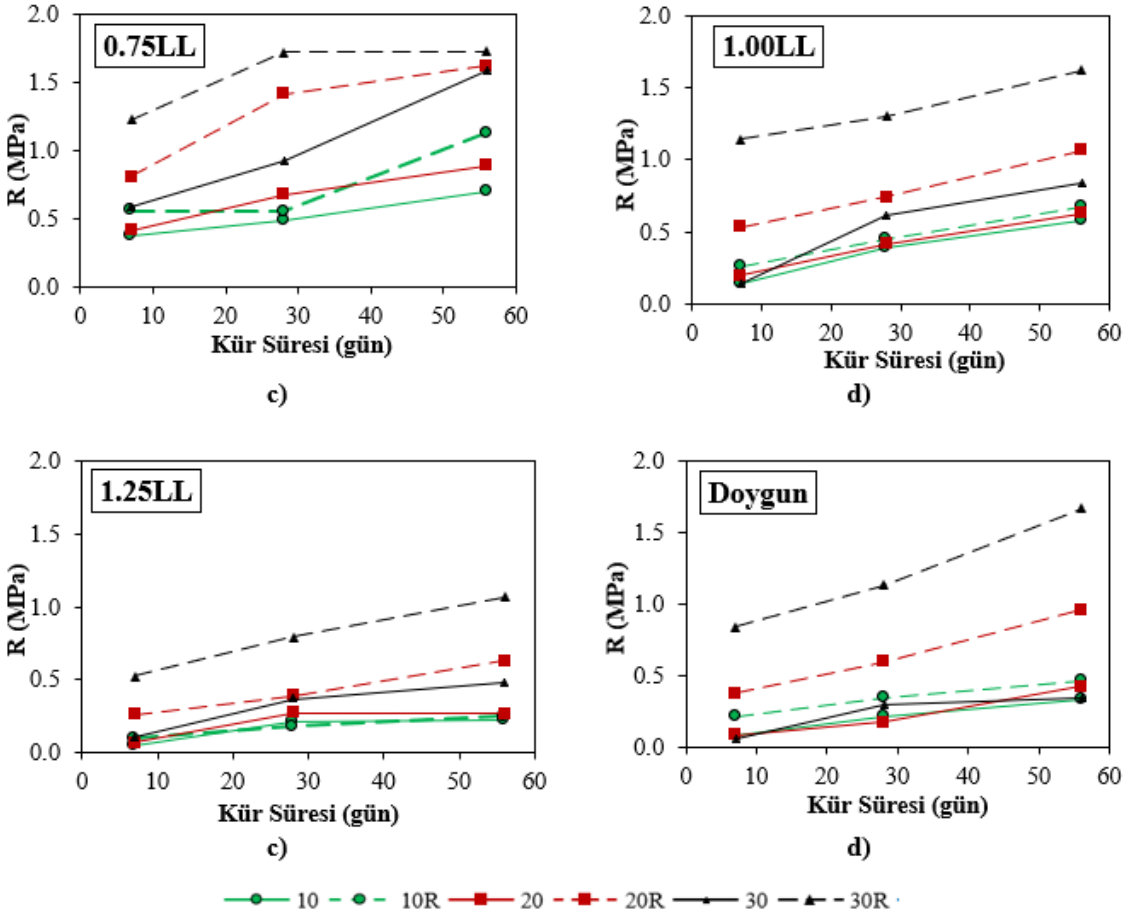
Şekil 4 ve 5'te sırayla serbest basınç ve eğilme dayanımı değerlerinin kür süresiyle olan ilişkisi grafik üzerinde gösterilmiştir. Elde edilen sonuçlar, kür süresinin uzamasıyla malzemenin dayanımının belirgin biçimde artığını, buna karşın su içeriğinin artmasının dayanım üzerinde olumsuz etki olduğunu göstermektedir. Şekil 4'ten, 0.75 LL ve 1.00 LL su içeriğine sahip numunelerin serbest basınç dayanımlarının 28. günden sonra ilgili şartnamede (Bruce vd., 2013) belirtilen değerlere ulaştığı, daha yüksek su içerikli karışımlarda ise basınç dayanımının bu değerin altında kaldığı görülmektedir. PKKÜ-YFC katkılı numuneler arasında en yüksek serbest basınç dayanımı %30 katkı oranı ve 0.75LL su içeriğine sahip numunede ölçülmüş olup, 56 günlük kür süresi sonunda 3.78 MPa olarak belirlenmiştir. PÇ katkılı referans numunelerinde ise aynı katkı oranı ve su içeriğine sahip numunelerde 56 gün sonunda en yüksek basınç dayanımı 4.00 MPa olarak ölçülmüştür. Bu sonuçlara göre, PKKÜ-YFC katkılı numunelerin basınç dayanımı referans numunelerine yakın olup, yaklaşık **%5.5 daha düşük** performans

göstermektedir. Bununla birlikte, 0.75LL su içerikli karışımların taze halde oldukça sert bir kıvam göstermesi, uygulama sırasında işlenebilirlik açısından bazı zorluklara sebep olabilmektedir. Bu nedenle, 1.00 LL su içerikli karışımların daha elverişli olabileceği düşünülmektedir. Su içeriği 1.00 LL ve %30 PKKÜ-YFC katkılı 56 günlük numunelerin basınç dayanımı 1.57 MPa olarak belirlenmiştir. Bu değer, aynı koşullarda hazırlanan referans numunelerin 2.87 MPa'lık basınç dayanımına göre yaklaşık %45 daha düşük olmasına rağmen, ilgili şartnamede belirtilen minimum dayanım değerinin oldukça üzerindedir.

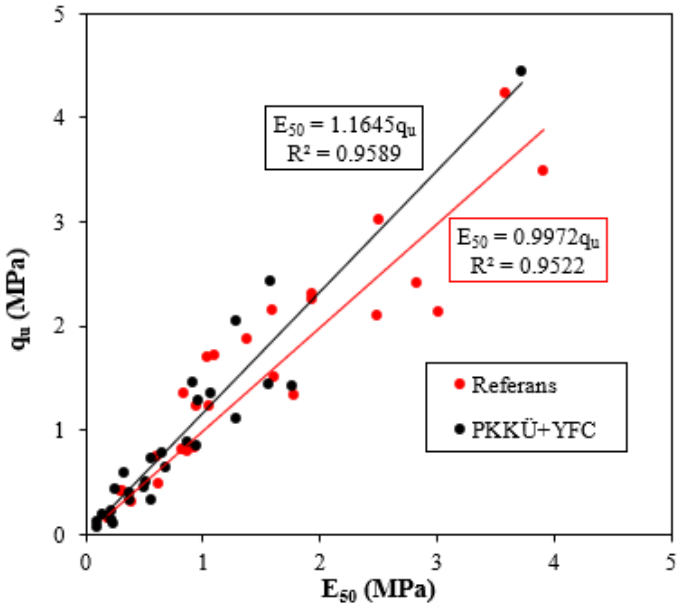
Şekil 4: a) %0.75 LL, b) %1.00 LL, c) %1.25 LL su içeriklerinde ve d) sualtı koşullarında hazırlanan karışımlar için kür süresi–serbest basınç dayanımı ilişkisi. (Grafiklerde 10, 20 ve 30 bağlayıcı katkı oranları ile R referans numunesini göstermektedir.)

Eğilme dayanımı deney sonuçlarına göre, PKKÜ-YFC katkılı numunelerde en yüksek değer %30 katkı oranı ve 0.75 LL su içeriğine sahip numunede elde edilmiş olup, 56 günlük kür sonunda 1.58 MPa olarak ölçülmüştür. Su içeriği 1.00 LL ve %30 katkılı numunelerin 56 günlük eğilme dayanımı ise 0.84 MPa olarak tespit edilmiştir. Bu sonuçlar, eğilme dayanımının su içeriği ve katkı oranına bağlı olarak serbest basınç dayanımında gözlenen eğilimi takip ettiğini göstermektedir.

Şekil 5: a) %0.75 LL, b) %1.00 LL, c) %1.25 LL su içeriklerinde ve d) sualtı koşullarında hazırlanan karışımlar için kür süresi–eğilme dayanımı ilişkisi. (Grafiklerde 10, 20 ve 30 bağlayıcı katkı oranları ile R referans numunesini göstermektedir.)

Zeminin iyileştirme süreci sonrası rijitlik performansını belirlemek amacıyla, tüm karışımlar için serbest basınç deneylerinden elde edilen gerilme-şekil değiştirme eğrileri kullanılarak, maksimum dayanımın %50'sine karşılık gelen sekant elastisite modülü (E_{50}) hesaplanmıştır. Şekil 6'da gösterilen verilere göre, numunelerin elastisite modülü değerleri ile serbest basınç dayanımları arasında güçlü bir korelasyon gözlemlenmiştir. Bulgular, PKKÜ-YFC katkılı numunelerin referans numunelere kıyasla daha rijit bir davranış sergilediğini göstermektedir.

Şekil 6: PKKÜ–YFC katkılı ve referans numunelerinde elastisite modülü ile serbest basınç dayanımı arasındaki ilişki

4. SONUÇ VE TARTIŞMA

Bu çalışmada, düşük plastisiteli killi zeminlerin DSM yöntemi ile yapılan iyileştirmelerinde, PKKÜ ve YFC katkılı bağlayıcının performansı deneysel olarak incelenmiştir. Bartın ili merkezinden elde edilen doğal kil zemin numuneleri, PKKÜ–YFC içerikli bağlayıcı ile kütlece %10, %20 ve %30 oranlarında modifiye edilmiştir. Farklı su içeriklerinde ve kür koşullarında hazırlanmış numuneler, mukavemet gelişimi açısından serbest basınç ve eğilme dayanımı deneyleri ile değerlendirilmiştir.

Deneysel sonuçlar, bağlayıcı miktarı ve kür süresinin artmasıyla serbest basınç ve eğilme dayanımlarında belirgin bir iyileşme olduğunu göstermiştir. En yüksek dayanım, 56 gün kür edilen, %30 oranında bağlayıcı ile hazırlanan ve 0.75 LL su içeriğine sahip numunede elde edilmiştir. Ancak, bu karışım taze halde oldukça sert bir kıvam gösterdiği için saha uygulamalarında işlenebilirlik açısından sınırlayıcı bir faktör olarak değerlendirilmiştir. Dayanım ve işlenebilirlik kriterleri birlikte ele alındığında, PKKÜ-YFC katkılı karışımların referans numunelere göre daha düşük performans gösterdiği belirlenmiştir. Bununla birlikte, serbest basınç dayanımı ile elastisite modülü arasında güçlü bir ilişki tespit edilmiştir.

Çalışma sonuçları, PKKÜ-YFC katkılı bağlayıcının çimentoya göre performansının daha düşük olduğunu göstermesine rağmen, DSM yöntemi ile yapılan zemin iyileştirmelerinde, özellikle yeraltı suyunun bulunmadığı alanlarda potansiyel bir alternatif bağlayıcı olarak değerlendirilebileceğini göstermektedir.

5. KAYNAKÇA

Abdolvand, Y., Sadeghiamirshahidi, M. (2024). Soil stabilization with gypsum: A review. Journal of Rock Mechanics and Geotechnical Engineering, 16(12), 5278-5296.

Alhakim, G., Baalbaki, O., Jaber, L. (2024). Compaction and shear behaviors of sandy soil treated with lime and metakaolin. Geotechnical and Geological Engineering, 42(1), 79-95.

Bruce, M.E.C., Berg, R.R., Filz, G.M., Terashi, M., Yang, D.S., Collin, J.G., Geotechnica, S. (2013). Federal Highway Administration design manual: Deep mixing for embankment and foundation support (No. FHWA-HRT-13-046). United States. Federal Highway Administation. Offices of Research & Development.

Candan, S. (2023). Kireç ve Pirinç Kabuğu Külü Kullanılarak Zeminlerin İyileştirilmesi (Master's thesis. İzmir Ege University (Turkey)).

Çetin, O.B. (2022). Alüvyal zeminlerin derin karıştırma yöntemi ile iyileştirilmesinde tüf ve yüksek fırın cürufunun kullanılabilirliğinin incelenmesi (Master's thesis. Bartin University (Turkey)).
Duxson, P., Fernández-Jiménez, A., Provis, J.L., Lukey, G.C., Palomo, A., van Deventer, J.S. (2007). Geopolymer technology: the current state of the art. Journal of materials science, 42(9), 2917-2933.
Erdoğan, S.T., Erdoğan, T.Y. (2007). Puzolanik mineral katkılar ve tarihi geçmişleri. 2, Yapılarda Kimyasal Katkılar Sempozyumu, 263-275.
Gulbandilar, E., Kocak, Y. (2016). Predicting the splitting tensile strength of concrete containing zeolite and diatomite under the effect of $MgSO_4$ by ANN.
Gündeşli, U. (2008). Uçucu kül, silis dumanı ve yüksek fırın cürufunun beton ve çimento katkısı olarak kullanımı üzerine bir kaynak taraması. Çukurova Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü, İnşaat Mühendisliği Anabilim Dalı, Adana, Türkiye.
Nguyen, N.T., Bui, S.T., Van Pham, H. (2020). Utilisation of ground granulated blast furnace slag (GGBFS) for soft soil improvement by deep mixing method. Journal of Mining and Earth Sciences, Vol. 61(1), 92-100.
TS 1900-1, (2006). İnşaat Mühendisliğinde Zemin Laboratuvar Deneyleri- Bölüm 1: Fiziksel Özelliklerin Tayini. Türk Standartları Enstitüsü, Ankara.
TS 1900-2, (2006). İnşaat Mühendisliğinde Zemin Laboratuvar Deneyleri- Bölüm 1: Mekanik Özelliklerin Tayini. Türk Standartları Enstitüsü, Ankara.
TS EN196-1, (2016). Çimento harcının basınç ve eğilme dayanımı tayini metodu. Türk Standartları Enstitüsü, Ankara.
Yang, K.H., Song, J.K., Ashour, A.F., Lee, E.T. (2008). Properties of cementless mortars activated by sodium silicate. Construction and building materials, 22(9), 1981-1989.
Yi, Y., Li, C., Liu, S. (2015). Alkali-activated ground-granulated blast furnace slag for stabilization of marine soft clay. Journal of materials in civil engineering, 27(4), 04014146.
Yilmaz, S.C. (2024). Nevşehir bölgesi pomzası ve pirinç kabuğu külünün hafif beton üretiminde kullanılabilirliğinin araştırılması (Master's thesis. Kirsehir).

THE EFFECT OF PATIENT EMPOWERMENT ON SELF-MANAGEMENT BEHAVIOURS IN HAEMOIALYSIS PATIENTS: SYSTEMATIC REVIEW OF RANDOMIZED CONTROLLED STUDIES

HATİCE CEYLAN
Burdur Mehmet Akif Ersoy University Bucak Health School, Burdur/Bucak TURKEY
ORCID NO: 0000-0001-6423-6010

ŞEFİKA TUĞBA YANGÖZ
Pamukkale University Faculty of Health Sciences, Department of Nursing, Denizli/Merkez
ORCID NO: 0000-0001-9711-2620

ABSTRACT
Background: Effective self-management is crucial for individuals undergoing haemodialysis to maintain their health and well-being. Patient empowerment, which emphasizes patient autonomy, knowledge, and skills, has been proposed as a key strategy for promoting self-management behaviors.
Aim: This systematic review aims to evaluate the effectiveness patient empowerment interventions in improving self-management behaviors among haemodialysis patients.
Method: The electronic databases Pubmed, Web of Science, CINAHL, Cochrane Library, Ovid-Medline, and Scopus were searched using MeSH terms and combinations of "clinical trials", "haemodialysis", and "patient empowerment". The Cochrane guidelines and the PRISMA checklist were used to prepare and report this systematic review.
Results: Four studies that met the inclusion criteria were included. In the included studies, patients received techniques including a structured individualised self-efficacy training programme, group cognitive behavioural therapy interventions - i.e. relaxation and self-monitoring skills, an empowerment programme focused on helping patients develop goal-setting skills and self-awareness, a structured weekly telephone call and behavioural contract with a family member or friend, and dialysis-specific education and support programmes. Studies focused on training participants in the documentation, monitoring and management of their health status and behavioural changes.
Conclusion: This systematic review provide a comprehensive synthesis of the evidence on the effectiveness of patient empowerment in promoting self-management among haemodialysis patients. The findings inform healthcare professionals and policymakers about the potential benefits of integrating patient empowerment strategies into routine care for this population, ultimately contributing to improved patient outcomes and quality of life.
Keywords: nursing, haemodialysis, systematic review, patient empwerment

INTRODUCTION
Chronic kidney disease poses a significant global health challenge, with end-stage renal disease necessitating renal replacement therapies such as haemodialysis (Bahmani et al., 2025). The complexities associated with living with chronic kidney disease often lead patients to feel a loss of control over their lives, highlighting the critical need for interventions that foster self-management and empower individuals to actively participate in their care (McCarley, 2009). Patient empowerment, encompassing shared decision-making and patient education, has emerged as a crucial factor in improving adherence to complex treatment regimens and overall well-being in this population (McCarley, 2009). While numerous guidelines exist for dialysis education and treatment, significant variations in clinical practice persist, often attributable to locally developed "good practices" that may lack a robust evidence base (Sluijs et al., 2021). The current body of literature highlights a growing recognition of patient empowerment as a

critical factor in managing chronic conditions, yet its specific application and efficacy in the context of haemodialysis patients require further rigorous examination.

While individualized patient education has shown promise in enhancing learning needs and self-management behaviors among hemodialysis patients, the broader scope of empowerment strategies and their long-term effects on adherence and clinical outcomes remains under-investigated (Pungchompoo et al., 2020; Sajjadi et al., 2024). However, preliminary evidence suggests that patient-centered self-management strategies can positively influence chronic kidney disease management by fostering a sense of control and reducing healthcare costs (Lin & Hwang, 2020; Pungchompoo et al., 2020). This is particularly pertinent given the high rates of non-adherence to complex treatment regimens, including medication and dietary restrictions, which contribute significantly to morbidity and hospitalization among haemodialysis patients (Griva et al., 2017; Vasli et al., 2023). Given this context, patient empowerment, defined as a process enabling patients to gain greater control over their health, emerges as a vital intervention to mitigate these challenges (Baumgart et al., 2020). Indeed, studies have shown a direct correlation between patient involvement in treatment decisions and improved health outcomes, particularly concerning survival rates and likelihood of transplantation among dialysis patients (McCarley, 2009).

This systematic review, therefore, critically evaluates randomized controlled studies to ascertain the impact of patient empowerment on self-management behaviors among haemodialysis patients (Moreels et al., 2023) (Bahmani et al., 2025). This investigation seeks to synthesize evidence regarding the efficacy of patient empowerment strategies in enhancing adherence to treatment regimens and improving clinical outcomes within this specific patient population (Griva et al., 2017). Effective self-management is crucial for hemodialysis patients, as it directly influences treatment adherence and overall health outcomes (Yasin et al., 2024). Given the demanding nature of hemodialysis, empowering patients to undertake active roles in their treatment, whether in-center or at home, can significantly improve flexibility, independence, and overall quality of life (Baumgart et al., 2020) (Fotheringham et al., 2021). Nonetheless, there remains a paucity of robust evidence comprehensively evaluating the overall impact and proven role of self-management interventions in patients with chronic kidney disease, particularly those undergoing haemodialysis (Pal et al., 2024).

MATERIALS AND METHODS

This systematic review was prepared and presented according to 2023 Cochrane guidelines and 2020 PRISMA checklist. The electronic databases Pubmed, Web of Science, CINAHL, Cochrane Library, Ovid-Medline, and Scopus were searched using MeSH terms and combinations of “clinical trials”, “haemodialysis”, and “patient empowerment”. The Cochrane guidelines and the PRISMA checklist were used to prepare and report this systematic review. The search strategy encompassed a comprehensive array of keywords and Boolean operators to maximize sensitivity and specificity in identifying relevant randomized controlled trials.

Aim

This systematic review aims to evaluate the effectiveness patient empowerment interventions in improving self-management behaviors among haemodialysis patients.

Research questions;

What is the effect of patient empowerment interventions on self-management behaviours in haemodialysis patients?

What are the mechanisms through which patient empowerment interventions influence self-management behaviours in haemodialysis patients?

2.2. Research Design

This systematic review was prepared and presented according to the Cochrane guidelines (J Higgins, 2011).

2.3. Research Strategy

In order to identify the studies on the effects patient empowerment and self-management on haemodialysis patients, articles were searched in english. The articles to be included in the study were published in the databases of Science Direct, Web of Science, Springer Link, Ovid, CINAHL, Pubmed, Cochrane Library, Proquest, without year limitation. The key words are "patient empowerment, self-management, haemodiaysis, clinical trials".

Inclusion and exclusion criteria for studies were determined according to the PICOS method. PICOS consists of population (P), administration (I), comparison group (C), study results (O), study design (S) (J Higgins, 2011).

Inclusion criteria;

P: ≥ Adults over 18 years old with end-stage renal disease receiving haemodialysis.

I: patient empowerment interventions (such as education, patient empowerment, self-management programs, etc.)

C: Usual care or other active control conditions.

O: Self-management behaviours (e.g., medication adherence, dietary adherence, monitoring of symptoms, etc.) assessed using validated measures.

S: Randomized controlled trials

Exclusion criteria;

P: ≤ studies that did not include haemodialysis patients

I: the studies that not performed patient empowerment with any intervention

C: Studies on not haemodialysis patients

O: Studies not evaluated to patient empowermnet.

S: Abstracts, descriptive studies, case reports, systematic reviews, meta-analyses, nonrandomised studies, reviews

As a result of the search, 561 studies were found. In the first stage, duplicate studies are deleted. Then, studies that did not comply with the title or abstract were removed, Full-text studies that met the inclusion criteria were reviewed, and at the final stage, studies that did not meet the inclusion criteria were removed and five studies were included in the review (Figure1).

Evaluation of the Risk of Bias

The risk of bias of studies was assessed by the two authors using the Cochrane Risk of Bias Assessment tool. Cochrane Risk of bias criteria;

Randomization pattern (selection bias)

Hiding randomization information (selection bias)

Blinding participants and staff (performance bias)

Blinding in outcome evaluation (identification bias)

Incomplete results data (loss bias)

Selective reporting (reporting bias)

Other biases

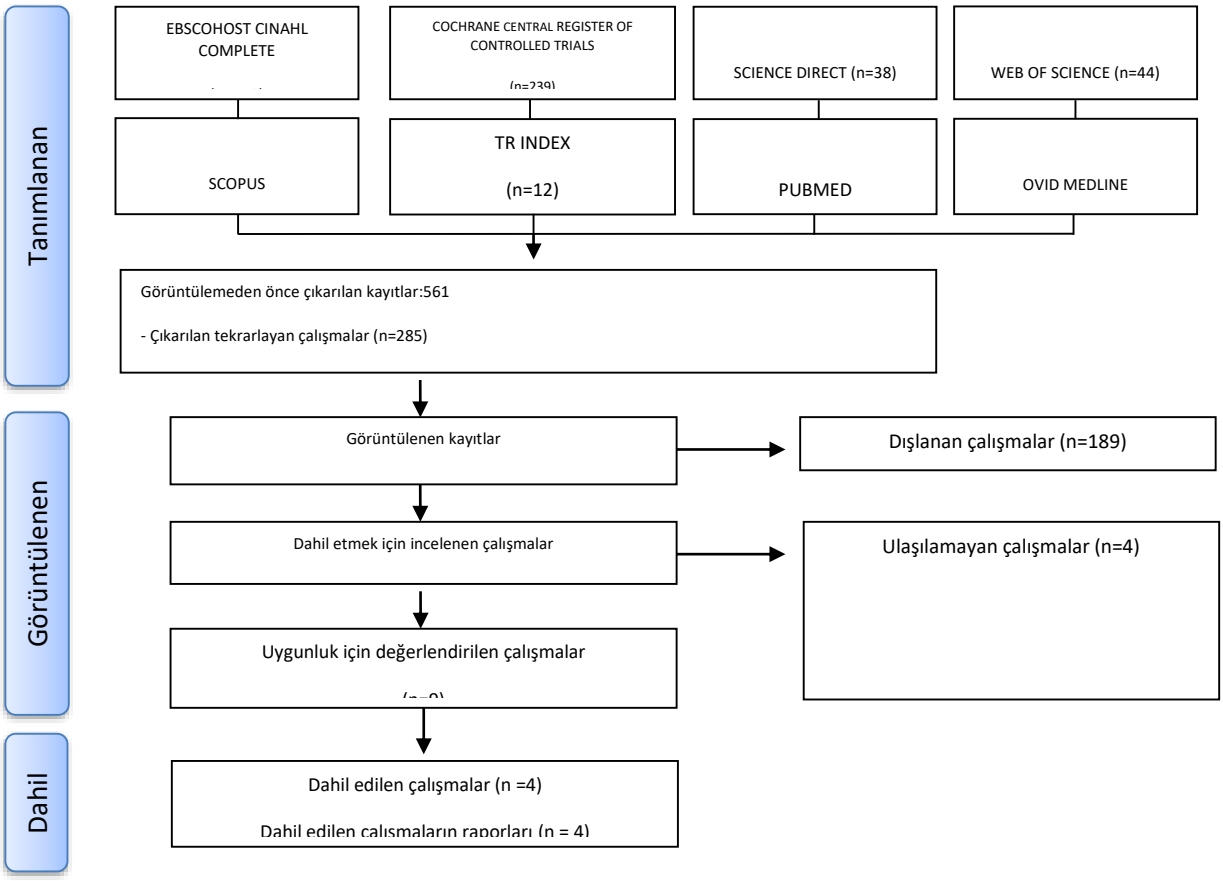

Figure 1. Study selection flowchart (Moher, Liberati, Tetzlaff, & Altman, 2009)

Four studies were included in the review, but as one study was a cross-sectional, no risk of bias was assessed. In one study, the risk of uncertain bias was decided according to the randomization method. Concealment of randomization information was considered sufficient in three studies, and an uncertain risk in one study because the method of randomization was not specified. Due to the nature of the interventions, it is difficult to blind participants in studies. Blinding participants was assessed as uncertain risk in all studies. Blinding outcome assessment, loss bias, reporting bias, and other biases were considered low risk.

	Randomization pattern (selection bias)	Hiding randomization information (selection bias)	Blinding participants and staff (performance bias)	Blinding in outcome evaluation (identification bias)	Incomplete results data (lossbias)	Selective reporting (reporting bias)	Other biases
Cui et al., 2025	+	+	?	+	+	-	-
Moattari et al., 2012	?	?	?	+	+	+	+
Saiednejad et al., 2018	+	+	?	+	+	+	+
Hou et al., 2022	+	+	?	+	+	+	+

Figure 2. Risk of bias assessment: +, low risk; ?, uncertain risk; -, high risk

In the included studies, the risk of bias was assessed at three levels: low, uncertain, and high (JPT Higgins, Altman, & Sterne, 2017) (Figure 2).

RESULTS

Cui et al. (2025)'s a mixed methods study's found quantitative results obtained, this 12-week intervention has led to a significant increase in participants' self-management behaviors and perceived empowerment. The program also successfully reduced ego depletion, a weakened state of self-control associated with long-term disease management. Qualitative findings showed positive changes in patients' self-perceptions and emotional states, leading the authors to conclude that this PG-MG approach offers a new and effective strategy for chronic disease management and psychological nursing.

Moattari et al., (2012) developed a strengthening program designed for HD patients to determine its effects on patients' self-efficacy levels and overall quality of life. The results showed that the strengthening intervention significantly improved both general self-efficacy and total quality of life scores, particularly in subdimensions such as stress reduction and decision-making. Additionally, the program stabilized systolic and diastolic blood pressure in the experimental group and reduced inter-dialysis weight gain, indicating compliance with fluid restriction.

Saiednejad et al. (2018)'s study statistically demonstrated that the group that underwent an eight-session empowerment program showed a significant increase in self-efficacy scores compared to the initial and control groups.

Hou et al., (2022)'s study, emphasize that patient empowerment is important for HD patients and highlight the importance of developing strategies to minimize life disruptions and improve life participation through patient education and training. The authors suggest that education and counseling that increase health literacy, knowledge, practical skills, problem solving, and time management can improve PD acceptance, opportunities for life participation, treatment satisfaction, and outcomes in patients and their families.

(Table 1).

Author, year, country, and research design	Participants	The procedure of Patient Empowerment intervention	Practitioner, duration, frequency, number of sessions, follow-up and adverse events	Control group	Measurement tool and time points	Results
Saiednejad et al., 2025 Iran Randomized Controlled Study	N:60 Intervention group: 30 Control group: 30	**Patient Empowerment Intervention** the patients in the intervention group were categorized into four subgroups of 4 - 10 members. Each subgroup attended an eight-session empowerment course (four weeks, twice a week, 40 - 60 minutes each) based on the BASNEF model in a specific space dedicated for educational purposes in the hemodialysis ward. The subjects in the control group received the routine cares and educations. In addition, they received an educational pamphlet designed according to the National Institute of Digestive, and Diabetes and Kidney Diseases. In the intervention group, for examining the actual effect of the empowerment program based on the behavioral model, the tool was completed one week after the completion of sessions.	Practitioner: First Author Duration: 40 - 60 minutes Frequency: twice a week, Number of sessions: 8 Session Follow-up: four weeks, Adverse event: Not reported	Routine treatment and care including usual health education.	-Sherer's general self-efficacy scale (GSES)	Comparison of the two groups showed that the total scores of the self-efficacy wereincreased after intervention (65.86 ±16.42 vs 50.3 ± 18.02, t=3.24, P<0.002). In addition, significant difference was observed between the mean score of self efficacy in the intervention group prior to and after the empowerment program (P<0.0001), while no significant change was observed in the control group, before and after the study (P = 0.17). No harms and side effects associated with intervention were in the groups.

Hou et al.,2022 China Cross-sectional study	Adult patients receiving HD (n: 245)	The entire survey was conducted by three trained surveyors who only knew the items of the questionnaire instead of the purpose and process of the research. The surveyors firstly met with the potential participants and discussed the study goals, background, significance, and confidentiality. After signing an informed consent document, the participants filled in the self-reported questionnaire, specifically, questions on demographic and clinical characteristics, social capital, patient empowerment, and self-management according to their own situation. If patients were unable to accurately understand an item in the questionnaire, the surveyors provided explanations and instructions. The surveyors also assisted patients with difficulty with their hands in filling in the questionnaires. In both cases, the surveyors strictly followed the participants' wishes without induced descriptions. Finally, they carefully evaluated each questionnaire to ensure that it had	Practitioner: Researcher Coordinator Duration: Not reported Frequency: Not reported Number of sessions: Not reported Follow-up: Not reported Adverse event: Not reported	-	-	Mediation analysis indicated that social capital and patient empowerment significantly predicted self-management. Patient empowerment partially mediated the relationship between social capital and self-management in hemodialysis patients.

		been fully completed				
Moattari et al., 2012 Iran Randomized Controlled Study	N:48 Intervention group: 24 Control group: 24	**six-week empowerment training program** the intervention group was divided into two smaller groups, each attending two sessions for 1.5 - 2 hours. These sessions were conducted by a psychiatric nurse and focused on stress management, problem-focused and emotion-focused coping strategies, social support and motivation. Group discussion/reflecti on based on live patients' experiences, role playing, and question and answer techniques were used for making patients aware of their own and others coping strategies and problem solving techniques. Muscle relaxation exercise was practiced in the group and a muscle relaxation audiotape was given to the patients for stress management. Patients were contacted by phone to facilitate their continuous involvement in the intervention.	Practitioner: Researcher Duration: 1,5- 2 Hours Frequency: Not reported Number of sessions: two session Follow-up: 6 months Adverse event: Not reported	Routine treatment and care	Self-care self-efficacy and QoL. Secondary outcomes were interdialytic weight gain (IDWG), blood pressure, and laboratory tests results	There was a significant difference between the experimental and control groups in terms of pre-to post-intervention changes in overall self-efficacy scores, stress reduction, and decision making, in addition to overall quality of life and all dimensions included within quality of life based on this questionnaire. Additionally, the pre- to post intervention changes in systolic/diastoli c blood pressures, interdialytic weight gain, hemoglobin and hematocrit levels significantly differed between the groups.
Cui et al., 2025 China Mixed Method study	N:70 Intervention group: 35 Control group: 35	**Empowerment–Based Motivational Interviewing Program.** Firstly, the research team members	Practitioner: Researcher Duration: 3/4 h for 2 days	Routine treatment and care	CKD Self-Management Behavior Scale, Patient Perception of Empowerme nt Scale, Self-Regulation	The participants' mean age was 42.76 years (SD=10.59). Compared with the control group, the

		underwent intensive study andtraining in theoretical knowledge and techniques related tothis study through theoretical teaching and practical ap-plication of intervention technology. Motivational inter-viewing is a patient-centered specialized interview techniquethat facilitates patients in exploring and resolving psycho-logical conficts, harnessing their inherent potential andresources, and fostering internal psychological motivation. The intervention program integrates the principles of psychological empowerment theory with motivational inter-viewing, employing efective communication skills such asempathetic expression and open-ended questioning tobolster patients' self-efcacy, ignite their intrinsic motiva-tion toward assuming responsibility for their own health,and supplementing and sustaining their psychological reservoirs and vitality.	Frequency: every three months Number of sessions: Not reported Follow-up: Not reported Adverse event: Not reported		Fatigue Scale, and biochemical indicator	intervention group hada statistically signifcant improvement in self-management behavior (T2: β =18.26, T3: β=23.73, T4: β=23.78; p<0.001), egodepletion (T2: β=−8.46, T3: β=−11.35, T4: β=−13.35; p < 0.001), and perceived empowerment (T2: β=5.77, p=0.002; T3:β =9.41, T4: β=8.99; p<0.001). Qualitative interviews of 14 participants indicated that the intervention could afect self-perception, improve emotion, and establish healthy behaviors, which may explain such encouraging efects.

Tablo 1. Features included in the rewiev

Discussion

The collective findings from these randomized controlled trials consistently underscore the substantial benefits of patient empowerment interventions in improving self-management behaviors, self-efficacy, and quality of life among haemodialysis patients. These studies collectively demonstrate a clear trend towards enhanced patient engagement and improved clinical parameters, such as reduced inter-dialytic weight gain and stabilized blood pressure, indicative of better adherence to therapeutic regimens. This comprehensive overview highlights the multifaceted components of self-management, including emotion regulation, medication adherence, and diet management, which are crucial for hemodialysis patients to navigate daily (Friedrich et al., 2025).

These interventions frequently incorporate educational components aimed at enhancing dietary knowledge and adherence, thereby contributing to better clinical indicators such as controlled blood pressure and reduced inter-dialysis weight gain (Park & Choi, 2023). Moreover, enhanced self-efficacy, a direct outcome of empowerment initiatives, has been empirically linked to higher satisfaction with life and accounts for a significant portion of the variance in quality of life among this population (McCarley, 2009). Furthermore, active patient participation in treatment decisions, facilitated by empowerment, has been shown to decrease mortality risk and increase the likelihood of renal transplantation (McCarley, 2009). This suggests that patient empowerment should be considered an essential component of care for individuals undergoing dialysis, necessitating its integration into routine clinical practice (McCarley, 2009). This integration can lead to more favorable therapeutic outcomes by improving adherence to complex regimens, thereby mitigating the incidence of hospitalizations and associated adverse events (Arad et al., 2021). Effective patient empowerment programs also foster a sense of mastery and self-determination, enabling patients to overcome challenges associated with chronic kidney disease and haemodialysis, which in turn enhances their coping skills and promotes shared decision-making (Baumgart et al., 2020). The theoretical underpinnings of patient empowerment, particularly self-determination theory, suggest that fostering autonomy and competence can intrinsically motivate patients toward improved well-being and adherence to complex medical regimens (McCarley, 2009).

Limitation

The present review is limited by the relatively small number of high-quality randomized controlled trials in this area, as well as the heterogeneity of the interventions and outcome measures used across the included studies.

Conclusion

In summation, this systematic review rigorously demonstrates that patient empowerment significantly enhances self-management behaviors, self-efficacy, and overall quality of life in haemodialysis patients. The consistent positive outcomes across various studies highlight the efficacy of tailored interventions in promoting patient autonomy and improving clinical markers crucial for long-term health management.

These findings advocate for the integration of empowerment strategies into standard care protocols to optimize patient outcomes and foster a more proactive approach to chronic disease management. Future research should focus on implementing and evaluating the long-term sustainability and generalizability of these empowerment models across diverse hemodialysis populations. Further investigation into the specific mechanisms through which empowerment influences physiological parameters and the comparative effectiveness of different empowerment modalities is warranted to refine clinical guidelines and maximize therapeutic benefits. Moreover, exploring the role of family-centered education in bolstering patient self-efficacy within the context of kidney transplantation and dialysis, as supported by recent

findings, could further enrich the understanding of comprehensive patient support systems. Such research could identify optimal strategies for incorporating patient education early in the disease trajectory, thereby improving adherence to complex therapeutic regimens and facilitating shared decision-making. This comprehensive approach recognizes the critical role of self-care as an informed and purposeful activity essential for health promotion, underscoring the need for interventions that equip patients with the capacity to manage their own health over time. Finally, the development of a standardized and universal integrated patient-centered self-management model, coupled with a uniform data collection system, is crucial for advancing research and clinical practice in this area. Such a model would ideally incorporate patient-provider collaborative goal setting, continuous feedback loops, and tailored educational content to address the unique needs and cultural contexts of individual patients.

REFERENCES

Arad, M., Goli, R., Parizad, N., Vahabzadeh, D., & Baghaei, R. (2021). Do the patient education program and nurse-led telephone follow-up improve treatment adherence in hemodialysis patients? A randomized controlled trial. *BMC Nephrology*, *22*(1). https://doi.org/10.1186/s12882-021-02319-9

Bahadoram, M., Labaykee, S., Bhaskar, L. V. K. S., Keikhaei, B., Shahraki, M. N., Jouabadi, S. M., Onuigbo, M., Ahmadizar, F., Mahmoudian-Sani, M., & Peymani, P. (2021). World Kidney Day 2021 with the theme of living well with kidney disease; a review of current concepts. *Journal of Preventive Epidemiology*, *6*(1). Society of Diabetic Nephropathy Prevention. https://doi.org/10.34172/jpe.2021.08

Bahmani, M., Bijani, M., Fereidouni, Z., Dehghan, A., & Modreki, A. (2025). Investigating the impact of interdisciplinary training programs on self-efficacy and life satisfaction among Hemodialysis patients: a randomized controlled clinical trial. *BMC Nephrology*, *26*(1). https://doi.org/10.1186/s12882-025-04218-9

Dehghanian, R., Hosseini, S. H., Hasani, H., Shafiei Kisomi, Z., & Kazemi, M. (2018). *The Impact of Family-Based Education on Self-Efficacy in Kidney Transplant Recipients: A Randomized Controlled Trial in Iran*.

Faldu, C. T., & Knicely, D. H. (2025). Advanced Chronic Kidney Disease and Patient Education. *Kidney and Dialysis*, *5*(3), 32. https://doi.org/10.3390/kidneydial5030032

Fotheringham, J., Barnes, T., Dunn, L., Lee, S., Ariss, S., Young, T., Walters, S. J., Laboi, P., Henwood, A., Gair, R., & Wilkie, M. (2021). A breakthrough series collaborative to increase patient participation with hemodialysis tasks: A stepped wedge cluster randomised controlled trial. *PLoS ONE*, *16*(7). https://doi.org/10.1371/journal.pone.0253966

Griva, K., Mooppil, N., Ng, J. H., Lam, K., McBain, H., & Newman, S. (2017). Hemodialysis Self-management Intervention Randomized Trial (HED-SMART): A Practical Low-Intensity Intervention to Improve Adherence and Clinical Markers in Patients Receiving Hemodialysis. *American Journal of Kidney Diseases*, *71*(3), 371. https://doi.org/10.1053/j.ajkd.2017.09.014

Lin, C., & Hwang, S. (2020). Patient-Centered Self-Management in Patients with Chronic Kidney Disease: Challenges and Implications. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, *17*(24), 9443. Multidisciplinary Digital Publishing Institute. https://doi.org/10.3390/ijerph17249443

Mahjubian, A., Bahraminejad, N., & Kamali, K. (2018). The Effects of Group Discussion Based Education on the Promotion of Self-Management Behaviors in Hemodialysis Patients. *Journal of Caring Sciences*, *7*(4), 225. https://doi.org/10.15171/jcs.2018.034

McCarley, P. (2009). Patient empowerment and motivational interviewing: engaging patients to self-manage their own care. *PubMed*, *36*(4), 409. https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/19715108

Moreels, T., Velde, D. V. de, Goethals, J., Wyngaert, K. V., Baets, S. D., Nagler, E., Leune, T., Vriendt, P. D., & Biesen, W. V. (2023). Self-Management Interventions for Facilitating Life

Participation for Persons with Kidney Failure. *Clinical Journal of the American Society of Nephrology*. Lippincott Williams & Wilkins. https://doi.org/10.2215/cjn.0000000000000347
Pal, S., Panduragan, S. L., Said, F. M., & Poddar, S. (2024). Effect of Self-management Intervention on Improvement of Quality of Life in Chronic Kidney Disease Patients: A Scoping Review. *The Open Nursing Journal*, *18*(1). Bentham Science Publishers. https://doi.org/10.2174/0118744346323309241009074442
Park, G., & Choi, S. (2023). The Effects of a Tailored Dietary Education Program for Older Adult Patients on Hemodialysis: A Preliminary Study. *Healthcare*, *11*(17), 2371. https://doi.org/10.3390/healthcare11172371
Sajjadi, S. L., Ghafourifard, M., & Khosroshahi, H. T. (2024). The effect of individualized education on learning needs of patients undergoing hemodialysis: a randomized controlled clinical trial. *BMC Nephrology*, *25*(1). https://doi.org/10.1186/s12882-024-03886-3
Sluijs, A. van E. van der, Vonk, S., Jaarsveld, B. C. van, Bonenkamp, A. A., & Abrahams, A. C. (2021). Good practices for dialysis education, treatment, and eHealth: A scoping review. *PLoS ONE*, *16*(8). Public Library of Science. https://doi.org/10.1371/journal.pone.0255734
Vasli, P., Hosseini, M., Nasiri, M., & Bakhtiari, N. (2023). Family-centered empowerment approach to optimize phosphate management among hemodialysis patients: an experimental study. *BMC Nephrology*, *24*(1). https://doi.org/10.1186/s12882-023-03311-1
Yasin, F., Khraim, F., Santos, M., Forgrave, D., & Hamad, A. (2024). Factors influencing self-care management in adult hemodialysis patients: An integrative review. *Qatar Medical Journal*, *2024*(1), 12. https://doi.org/10.5339/qmj.2024.12

AZƏRBAYCAN ƏDƏBİYYATINDA ROMANTİZMİN İNKİŞAFI

Adilə Məmmədli Məmməd
Azərbaycan, Bakı
Azərbaycan Dövlət Pedaqoji Kolleci
ORCİD: 0000-0001-6363-3604

XÜLASƏ

Bu məqalədə romantizm cərəyanının Azərbaycan ədəbiyyatında formalaşması, inkişaf mərhələləri və ideya-estetik xüsusiyyətləri geniş şəkildə təhlil edilir. XIX əsrin sonu – XX əsrin əvvəllərindəki ictimai-mədəni dəyişikliklərin romantik düşüncənin yaranmasına təsiri izah olunur. Abbas Səhhət, Abdulla Şaiq, Əliqulu Qəmküsar kimi romantizmin ilk nümayəndələri ilə yanaşı, Hüseyn Cavidin romantik dramaturgiyanı zirvəyə qaldıran yaradıcılığı xüsusi araşdırılır. Romantik ideal, simvolik təfəkkür, təbiətin psixoloji funksiya daşıması və insanın daxili mübarizəsinin bədii ifadəsi sistemləşdirilir. Məqalə romantizmin Azərbaycan ədəbiyyatında milli özünüdərk, mənəvi kamillik və bəşəri idealların formalaşmasında mühüm rol oynadığını göstərir.

Açar sözlər: Azərbaycan romantizmi, Hüseyn Cavid, Abbas Səhhət, romantik dramaturgiya, ideal qəhrəman, simvolik üslub.

РАЗВИТИЕ РОМАНТИЗМА В АЗЕРБАЙДЖАНСКОЙ ЛИТЕРАТУРЕ

РЕЗЮМЕ

В статье проводится всесторонний анализ формирования и развития течения романтизма в азербайджанской литературе, а также его идейно-эстетических особенностей. Показано влияние социально-культурных изменений конца XIX – начала XX века на становление романтического мировоззрения. Рассматривается творчество первых представителей романтизма — Аббаса Сеххета, Абдуллы Шаига, Аликулу Гемкюсара, а также подробно анализируется роль Гусейна Джавида, поднявшего романтическую драматургию на высший уровень. Систематизируются романтический идеал, символическое мышление, психологическая функция природы и внутренний конфликт личности. В статье подчеркивается, что романтизм сыграл существенную роль в формировании национального самосознания, духовного совершенствования и общечеловеческих идеалов в азербайджанской литературе.

Ключевые слова: Азербайджанский романтизм, Гусейн Джавид, Аббас Сеххет, романтическая драматургия, идеальный герой, символический стиль.

THE DEVELOPMENT OF ROMANTICISM IN AZERBAIJANI LITERATURE

SUMMARY

This article provides an extensive analysis of the formation and development of the Romanticism movement in Azerbaijani literature, as well as its ideological and aesthetic characteristics. It examines how the socio-cultural transformations of the late 19th and early 20th centuries contributed to the emergence of romantic thought. The works of early representatives — Abbas Sahhat, Abdulla Shaig, Aligulu Gamkusar — are evaluated alongside an in-depth study of Huseyn Javid, who elevated romantic drama to its highest artistic level. The study systematizes key features of Azerbaijani Romanticism, including the romantic ideal, symbolic thinking, the psychological role of nature, and the artistic depiction of inner human conflict. The article concludes that Romanticism played an essential role in shaping national self-consciousness, spiritual refinement, and universal human ideals within Azerbaijani literature.

Keywords: Azerbaijani Romanticism, Hüseyn Cavid, Abbas Səhhət, romantic drama, ideal hero, symbolic style.

Azərbaycan ədəbiyyatında romantizm XIX əsrin sonu və XX əsrin əvvəllərində milli mədəni düşüncənin transformasiyası fonunda meydana çıxan mühüm bədii-fəlsəfi hadisədir. Bu cərəyan yalnız poetik üslub və bədii-estetik forma kimi deyil, həm də ideoloji məzmun daşıyan, milli özünüdərkin və mənəvi oyanışın ifadə vasitəsi kimi yaranmışdır. Azərbaycan romantizmi Şərq poetik ənənəsinin dərin lirizmi, türk-müsəlman mədəni irsinin mənəvi dəyərləri və Qərb romantizminin fərdiyyəti önə çəkən fəlsəfi konsepsiyaları ilə qovuşaraq özünəməxsus sintez yaratdı.

Bu cərəyan cəmiyyətin siyasi və mənəvi həyatında baş verən gərginlikləri bədii şəkildə əks etdirməklə, insan azadlığı, milli kimlik, mənəvi kamillik və idealist düşüncə problemlərini gündəmə gətirdi.

Romantizmin yaranma tarixi və ictimai-estetik zərurət.

XIX əsrin ikinci yarısından başlayaraq Azərbaycanda siyasi münasibətlərin dəyişməsi, Rusiya imperiyasının tərkibində baş verən modernləşmə prosesləri, şəhər mədəniyyətinin formalaşması və təhsil şəbəkəsinin genişlənməsi yeni ədəbi-estetik axtarışlara zəmin yaratdı. Maarifçi realizmin müsbət təsirinə baxmayaraq, bu cərəyan insanın daxili aləminə, metafizik axtarışlarına və idealların bədii təsvirinə kifayət qədər yer vermirdi. Romantizmin meydana çıxması məhz bu boşluğu doldurdu.

Azərbaycan ədəbiyyatında romantizmin inkişafı mərhələ-mərhələ baş verdi. XIX əsrin sonlarında romantik duyumlar daha çox klassik poeziyanın təsir sahəsində meydana çıxsa da, XX əsrin əvvəllərindən etibarən bu cərəyan müstəqil ədəbi istiqamət kimi formalaşdı. Məhz həmin dövrdə romantizmin əsas nümayəndələri meydana çıxdı və milli ədəbiyyata yeni nəfəs gətirdilər.

Avropa romantizminin (Byron, Shelley, Hugo, Lermontov və başqaları) təsiri ilə fərdin azadlığı, insanın mənəvi-psixoloji konfliktləri və ideallar uğrunda mübarizəsi Azərbaycan romantiklərinin yaradıcılığında əsas mövzuya çevrildi.

Azərbaycan romantizminin ideya-fəlsəfi əsasları.

Azərbaycan romantizmi yalnız bədii cərəyan kimi deyil, həm də geniş dünyagörüş sisteminə malik idi. Onun ideya-fəlsəfi əsaslarını aşağıdakı istiqamətlər təşkil edirdi:

1. İnsan azadlığı və mənəvi mübarizə konsepsiyası;

Romantik qəhrəman yalnız sosial mühitlə deyil, həm də öz daxilindəki əxlaqi ziddiyyətlərlə mübarizə aparır. Bu mübarizə çox vaxt mənəvi ucalıq uğrunda gedən daxili savaş kimi təqdim olunur.

2. Milli özünüdərkin güclənməsi;

Romantik şair və dramaturqlar xalqın tarixi yaddaşına, mənəvi mədəniyyətinə, folklor və epik ənənələrinə yeni baxış təqdim edir, milli kimliyi estetik ideal səviyyəsinə qaldırır.

3. İdealizm və bəşərilik ideyaları;

Romantizm fərdin taleyini bəşəri ideyalarla əlaqələndirir. Əsərlərdə ədalət, mənəvi təmizlənmə, gözəllik, kamillik kimi kateqoriyalar mühüm yer tutur.

4. Simvolik düşüncə və poetik metafizika;

Romantiklər simvolun gücündən istifadə edərək həyat hadisələrini, insan psixologiyasını və sosial konfliktləri bədii fəlsəfi səviyyədə şərh edirlər.

Azərbaycan romantizminin əsas nümayəndələri və onların ədəbi-estetik mövqeyi.

Azərbaycan ədəbiyyatında romantizmin ən parlaq simalarından biri Hüseyn Caviddir. O, romantizmi təkcə bir poetik üslub kimi deyil, həm də bəşəri dəyərlərə əsaslanan fəlsəfi-estetik sistem kimi dərk edən sənətkardır. Cavid romantizmi Şərq və Qərb mədəniyyətlərinin sintezində formalaşdırmış, ideallar dünyasını dramaturgiya və poeziyanın dilində dərin fəlsəfi məzmunla təqdim etmişdir.

Hüseyn Cavidin yaradıcılığının mərkəzində ideal insan, mənəvi saflıq, xeyirlə şər arasındakı əbədi mübarizə, azadlıq, eşq, ədalət və bəşəri həmrəylik dayanır. O, real dünyanın naqisliklərini, siyasi zülm və cəhaləti kəskin tənqid etsə də, çıxış yolunu hər zaman mənəvi ucalıqda, yüksək ideallara

qayıdışda görürdü. Cavid üçün sənət yalnız estetik həzz deyil, həm də insanı müdrikliyə aparan mənəvi yol idi.

Cavid sənətində:

- metafizik idealizm
- insanın varlıq dərdi
- bəşəri ədalət axtarışı
- mənəvi kamillik ideyası
- tarixi və əfsanəvi motivlərin simvolik interpretasiyası xüsusi əhəmiyyət kəsb edir.

Hüseyn Cavidin yaradıcılığında bu ideyalar yüksək səviyyədə poetikləşdirilmişdir. Cavid üçün sənət yalnız estetik hadisə deyildi; o, sənəti insanın mənəvi yüksəlişinə xidmət edən vasitə kimi dərk edirdi. "Şeyx Sənan", "İblis", "Peyğəmbər", Səyavuş" kimi əsərləri romantik dramaturgiyanın ən parlaq nümunələrindəndir. Onun qəhrəmanı düşünən, üsyankar, azadlıqsevər, mənəvi cəhətdən həssas, idealist bir tipdi.

Romantik poeziyanın görkəmli simaları sırasında Məhəmməd Hadi və Əhməd Cavad xüsusi yer tutur. Hadinin yaradıcılığında azadlıq düşüncəsi, mənəvi ucalıq, mətləblərə sədaqət və xalqın gələcəyinə inam kimi motivlər xüsusi yer tutur. Onun poeziyasında romantik kədər və həmçinin idealist ümid bir arada mövcuddur. Hadi cəmiyyətin keçirdiyi çətinlikləri, xalqın içindəki iztirabları və yenidən dirçəliş arzusunu incə lirik dillə ifadə edirdi. Əhməd Cavadın yaradıcılığı isə daha çox nikbin romantizmlə səciyyələnir, onda vətənə sevgi, mübarizə ruhu, xalqın gələcəyinə inam romantik pafosla ifadə olunurdu. Onun yaradıcılığı həm milli ideyaların tərənnümü, həm də xalqın gələcəyinə inam motivləri ilə zəngindir.

Romantizmin mühüm nümayəndələrindən biri kimi Abbas Səhhət və Abdulla Şaiq xüsusi qeyd olunmalıdır. Abbas Səhhət poeziyada humanizmi, xeyirxahlığı, mənəvi saflığı, vətən sevgisini önə çəkirdi. Onun əsərlərində təbiət obrazı daxili aləmin estetik təzahürünə çevirilmişdir.

Abdulla Şaiqin yaradıcılığı romantizmin həm lirik, həm də uşaq ədəbiyyatı istiqamətində inkişafında əsas mərhələ sayılır. Onun əsərlərində xəyali dünya, gözəllik anlayışı, mənəvi paklıq romantik konsepsiya ilə birləşir. Şaiqin uşaq hekayələrində də romantik təfəkkür aparıcı olmuşdur.

Romantizmin bədii xüsusiyyətləri

Azərbaycan romantizmi aşağıdakı poetik-mezmun xüsusiyyətləri ilə seçilir:

Simvolizmə meyl və poetik metaforikanın genişlənməsi;

İnsanın daxili sarsıntılarının lirizm vasitəsilə təqdim edilməsi;

Fəlsəfi ümumiləşdirmələrin çoxluğu;

Əxlaqi və mənəvi idealların yüksək səviyyədə verilməsi;

Təbiətin insan ruhunun təzahürünə çevrilməsi;

Tarixi və mifoloji obrazların aktual ictimai motivlərlə əlaqələndirilməsi;

Hiss və təxəyyülün reallıqdan üstün tutulması;

Azərbaycan romantizminin inkişaf mərhələləri;

1. İlkin formalaşma mərhələsi (XIX əsrin sonu)

Bu mərhələdə romantik lirika təşəkkül tapır, şairlərin yaradıcılığında idealist duyğular, mənəvi kamillik ideyaları və təbiət təsvirləri önə çıxır. Maarifçi realizm ilə paralel şəkildə romantik dünya duyumu inkişaf edir.

2. Klassik romantizm mərhələsi (XX əsrin əvvəlləri)

Hüseyn Cavidin yaradıcılığı bu mərhələnin əsas mərkəzi kimi çıxış edir. Romantizm dramatik janrda tam formalaşır və Azərbaycan ədəbiyyatında yüksək fəlsəfi səviyyə qazanır.

Bu dövrdə romantizm həm ideoloji, həm də estetik baxımdan müstəqil cərəyan kimi möhkəmlənir.

3. Sonrakı mərhələ – romantik ənənənin davamı (XX əsrin ortaları)

Sovet dövründə romantizm müəyyən məhdudiyyətlərlə üzləşsə də, təsirini itirməmiş, poeziyada və dramaturgiyada davam etmişdir. Bu dövrdə romantik lirizm, mənəvi həsrət, vətənpərvərlik duyğuları və simvolik obrazlar ədəbi düşüncədə öz yerini qoruyub saxlamışdır.

Azərbaycan ədəbiyyatında romantizm milli bədii təfəkkürün inkişafında dərin iz buraxan mühüm cərəyan olmuşdur. Romantiklərin yaratdığı bədii-estetik sistem yalnız ədəbi tərz deyil, həm də mənəvi dəyərlər toplusu kimi çıxış etmişdir. Bu cərəyanın ən parlaq nümayəndəsi olan Hüseyn Cavid Azərbaycan romantizmini ən yüksək fəlsəfi-estetik səviyyəyə qaldırmaqla milli ədəbiyyatı dünya romantik düşüncəsinin zəngin kontekstinə daxil etmişdir.

Romantiklərin yaratdığı ideal insan modeli,mənəvi kamillik ideyası və bəşəri harmoniyaya inam milli ədəbiyyatın inkişafında mühüm yer tutaraq sonrakı dövrlərdə də öz təsirini göstərdi. Bununla yanaşı, romantizm Azərbaycan cəmiyyətində milli özünüdərkin möhkəmlənməsinə, azadlıq düşüncəsinin güclənməsinə təkan verdi. Bu səbəbdən romantizm yalnız ədəbi cərəyan olaraq deyil, həm də milli-mədəni yenilənmənin bir mərhələsi kimi tarixə düşmüşdür.

İstifadə olunmuş ədəbiyyat

1. Hüseynova, T. “Azərbaycan romantizmi: ideya-estetik xüsusiyyətlər və inkişaf mərhələləri”. Bakı: Elm, 2012.

2. Qasımzadə, F. “XX əsr Azərbaycan ədəbiyyatı tarixi”. Bakı: Azərbaycan Universiteti Nəşriyyatı, 1998.

3. Əliyev, Y. “Hüseyn Cavid və romantik dramaturgiya”. Bakı: Təhsil, 2005.

Список литературы

1. Гусейнова, Т. “Азербайджанский романтизм: идейно-эстетические особенности и этапы развития”. Баку: Элм, 2012.

2. Касымзаде, Ф. ”История азербайджанской литературы XX века”. Баку: Издательство Азербайджанского университета, 1998.

3. Алиев, Й.”Гусейн Джавид и романтическая драматургия”. Баку: Тахсил, 2005.

References

1. Huseynova, T. ”Azerbaijani Romanticism: Ideological-Aesthetic Features and Stages of Development”. Baku: Elm, 2012.

2. Gasimzade, F. ”History of 20th Century Azerbaijani Literature”. Baku: Azerbaijan University Publishing House, 1998.

3. Aliyev, Y. ”Huseyn Javid and Romantic Drama”. Baku: Tahsil, 2005.

EBELERİN GÜVENLİ BAKIM VERMEDE GÖREV YETKİ VE SORUMLULUKLARI

Büşra GÜN
Selcuk University, Institute of Health Sciences, Midwifery, Konya, Turkey.
ORCID: 0009-0009-0899-201X
Ayşegül YILMAZ
Selcuk University Health Sciences Faculty Department of Midwifery, Konya, Turkey.
ORCID: 0000-0002-3102-4238

ÖZET
Bu derleme, Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ), Uluslararası Ebelik Komisyonu (ICM) ve 3 Aralık 2024 tarihinde yayımlanan yeni Ebelik Yönetmeliği doğrultusunda ebelerin güvenli bakım sağlamadaki görev yetki ve sorumluluklarını ele almaktadır. Doğum üniteleri, hızlı kararların alındığı, yoğun, karmaşık ve risklerle dolu ortamlardır. Bu ortamlarda hem anne hem de bebeğe kaliteli güvenli hizmet sunulması gerekliliği nedeni ile bu konu daha da önemli hale gelmektedir. Literatüre göre, ilaç hataları, tanı hataları, sterilizasyon sorunları, iletişim hataları ve kimlik tespit hataları doğum süreçlerinde en sık karşılaşılan güvenlik sorunları arasındadır ve bu hataların yaklaşık yarısı önlenebilir niteliktedir. Hasta güvenliği, önlenebilir hataları azaltmayı hedefleyen sağlık hizmetlerinin temel bir ilkesidir. Türkiye'de Sağlık Kalite Sistemi ve Sağlık Kalite Standartları, ebelerin sunduğu bakım süreçlerini standartlaştırarak risklerin azaltılmasına katkıda bulunmaktadır. Yeni Ebelik Yönetmeliği (03.12.2024), ebelerin görev, yetki ve sorumluluklarını açıklığa kavuşturarak normal doğum yönetimi, acil müdahale, yenidoğan bakımı ve etik ilkelere uyumu vurgulayarak mesleki rollerini güçlendirmektedir.

Sonuç olarak, ebelerin güvenli bakım sağlamadaki görev, yetki ve sorumluluklarının açık şekilde tanımlanması, hem bakım kalitesini artırmakta hem de anne ve yenidoğan güvenliğini güçlendirmektedir. Güncellenen 03 Aralık 2024 tarihli Ebelik Yönetmeliği, ebelerin mesleki rollerini güçlendirerek yasal çerçevede daha etkin ve bağımsız çalışabilmelerine olanak tanımıştır. Bu durum, özellikle doğum üniteleri gibi yüksek riskli ortamlarda hasta güvenliği kültürünün yerleşmesine katkı sağlamaktadır. Ebelerin, etik ilkelere bağlı kalarak, kanıta dayalı uygulamaları benimsemeleri, ekip içi iletişimi güçlendirmeleri ve sürekli mesleki gelişim faaliyetlerine katılmaları, güvenli bakımın sürdürülebilirliği açısından büyük önem taşımaktadır. Ulusal ve uluslararası standartlara uyumlu ebelik uygulamaları, hem anne-bebek sağlığının korunmasında hem de sağlık hizmetlerinin kalitesinin artırılmasında temel belirleyici olmaya devam edecektir.
Anahtar Kelimeler: Ebelik, Güvenli Bakım, Görev, Yetki, Sorumluluk

THE DUTY, AUTHORITY, AND RESPONSIBILITIES OF MIDDIES IN PROVIDING SAFE CARE

ABSTRACT
This review examines the duties, responsibilities, and responsibilities of midwives in providing safe care, in accordance with the World Health Organization (WHO), the International Commission on Midwives (ICM), and the new Midwifery Regulation published on December 3, 2024. Maternity units are busy, complex, and risk-ridden environments where rapid decisions are made. This issue becomes even more crucial due to the need to provide high-quality, safe care to both mothers and babies in these environments. According to the literature, medication errors, diagnostic errors, sterilization issues, communication errors, and identification errors are

among the most common safety issues encountered during birth, and approximately half of these errors are preventable. Patient safety is a fundamental principle of healthcare services aimed at reducing preventable errors, and Türkiye's Health Quality System and Health Quality Standards contribute to reducing risks by standardizing the care processes provided by midwives. The new Midwifery Regulation (December 3, 2024) strengthens midwives' professional roles by clarifying their duties, powers, and responsibilities, emphasizing normal birth management, emergency intervention, newborn care, and adherence to ethical principles. Consequently, a clear definition of midwives' duties, powers, and responsibilities in providing safe care not only improves the quality of care but also strengthens maternal and newborn safety. The updated Midwifery Regulation, dated December 3, 2024, strengthens midwives' professional roles, enabling them to work more effectively and independently within the legal framework. This contributes to the establishment of a patient safety culture, particularly in high-risk environments such as maternity units. It is crucial for midwives to adhere to ethical principles, adopt evidence-based practices, strengthen team communication, and participate in continuous professional development activities for the sustainability of safe care. Midwifery practices that comply with national and international standards will continue to be a key determinant in both protecting maternal and infant health and improving the quality of healthcare services.
Keywords: Midwifery, Safe Care, Duty, Authority, Responsibility

GİRİŞ

Bireylerin fizyolojik gereksinimlerinden sonra kendini güvende hissetmesi önemli bir yaşam gereksinimi olarak görülmektedir (Hopper, 2020). Güvenlikle ilişkilendirilen kavramlardan biri olan Hasta Güvenliği kavramı; sağlık hizmetlerinin temel bileşenlerinden biridir. Sağlık bakımı sürecinde ortaya çıkan önlenebilir hatalardan hastaların zarar görmesini engellemek ya da zararın minimum düzeye indirilmesini sağlamak olarak tanımlanmaktadır (WHO, 2017).

İnsanın doğumundan ölümüne kadar bütün süreçlerde var olan ebelerin kaliteli ve güvenli bir hizmet verebilmesi için mesleki yeterliliklerinin, örgütlenmenin yanı sıra motivasyonlarının yüksek olması aynı zamanda iş doyumunun sağlanması gerektiği belirtilmiştir (Bilgin et al., 2017). Çünkü ebeler; ‘gebelik, doğum ve doğum sonu dönemde kadınla birlikte hareket ederek ihtiyaç duyduğu destek, bakım ve danışmanlığı veren, doğumu yaptıran, yenidoğanın bakımını yapan, sorumluluklarının bilincinde olan, güvenilir bir meslek grubunun üyeleridir’ (ICM, 2024).

Doğumhaneler, ve doğum sonu bakım veren klinikler, sağlık risklerinin anlık olarak ortaya çıktığı ve hızlı karar verilmesi gereken yerlerdir (Acavut et al., 2022). Özellikle aynı anda birden fazla doğum gerçekleştirilen doğumhanelerde hasta güvenliği sorunu daha fazla görülebilmektedir. Bu saydığımız görevlere sahip ebelerin sorumluluklarını yerine getirebilmesi için doğum deneyimlerinin güvenliğini ve memnuniyetini arttırmayı amaçlayan sağlık tesislerinde kalite iyileştirme girişimlerinin önemi göz ardı edilemez bir gerçektir (Karp et al., 2024).

Türkiye’de güvenli ve kaliteli bakımın sağlanması amacıyla Sağlık Bakanlığı’nın oluşturmuş olduğu Sağlıkta Kalite Sistemi kullanılmaktadır. Sağlıkta Kalite Sistemi; Türkiye’de sağlık hizmetinin etkin, etkili, verimli, zamanında ve hakkaniyet çerçevesinde sunulmasını sağlarken; hasta ve çalışan güvenliği ile hasta ve çalışan memnuniyetini en üst mertebeye çıkarmayı amaçlamaktadır (T.C. Sağlık Bakanlığı, 2023). Sağlıkta Kalite Sistemi’nin bileşenlerinden biri olan Sağlıkta Kalite Standartları ile bu standartların uygulanmasına ilişkin usul ve esasları düzenleyen ‘Sağlıkta Kalitenin Geliştirilmesi ve Değerlendirmesine Dair Yönetmelik’ 26.05.2023 tarih ve 32202 sayılı Resmi Gazetede yayımlanarak yürürlüğe girmiştir (Resmi Gazete, 2023). Bu yönetmelik sayesinde sağlıkta kalite standartları hastane seti

oluşturulmuştur. Bu standart seti sayesinde doğum öncesi, doğum, doğum sonu dönemde bakım veren ebelerin istenmeyen hatalarının azalabileceği aynı zamanda bakım kalitelerinin de artabileceği düşünülebilir. Fakat ne kadar standartlaştırmalar yürürlüğe girse de Türkiye'de, doğumhanede anne ve yenidoğan güvenliğinin sağlanmasında halen eksiklikler görülebilmektedir (Acavut et al., 2022).

Sağlık bakımı sırasında hastanın güvenliği, tıbbi hatalar sebebiyle zarar görebilmekte ya da hasta hayatını kaybedebilmektedir (WHO, 2023). Dünya Sağlık Örgütü en sık görülen hataları ilaç hataları, cerrahi hatalar, nazokomiyal enfeksiyon, sepsis, tanı hataları, hasta düşmeleri, venöz tromboembolizm, bası yaraları, güvenli olmayan transfüzyon uygulamaları, yanlış kimlik tespiti ve güvenli olmayan enjeksiyon uygulamaları şeklinde sıralamıştır (WHO, 2023). Bu hataların %50'si önlenebilir hatalardır (WHO, 2023). Ulusal literatürümüzde ise hemşireler açısıdan çok sayıda tıbbi hataya dair çalışma bulunmasına rağmen, doğum kliniklerinde çalışan ebe ve hemşireler tarafından yapılan tıbbi hatalarla ilgili çalışmaya rastlanmamıştır. Uğurlu ve Vural tarafından 2020 yılında Kadın Doğum Kliniklerinde Çalışan Hemşire ve Ebelerin Tıbbi Hata Yapma Durumları ve Nedenlerine İlişkin Görüşleri adlı tanımlayıcı araştırmanın örneklemini hemşire ve ebe oluşturmuştur. Hemşire ve ebelerin %14,2'sinin tıbbi hata yaptığı, en sık ilaç uygulama (% 54,5) ve iletişim (%18,3) hatası yaptıkları çalışma tarafından belirlenmiştir (Uğurlu & Vural, 2020). Güvenli bakım; Saygılı Anne Bakımı'nın bileşenlerinden birisidir ve iki alt temadan oluşan kadın merkezli bakımın da bir parçasıdır. Saygılı ve kaliteli bakım; güvenli bakım sağlayarak, kanıta dayalı bakım uygulayarak ve kadını bakıma dahil ederek desteklenir (Moridi et al., 2020). Güvenli bakımın yeterli sağlanması için bakım vericileri olumsuz etkileyen etmenlerin belirlenip düzenlemelerin yapılması gerekmektedir. Ebelik bakım kalitesini ve güvenliğini etkileyen faktörler şu şekilde sıralanmaktadır: artan iş yükü, yetersiz ekipman, çalışan yetkinliği, çalışan sayısı, zaman, hasta tutumu, sağlık okuryazarlığı şeklindedir. En çok etkileyen faktörün ise çalışan sayısının yetersizliği olarak belirtilmiştir (Nankamba & Mwanaumo, 2024).

Resmi Gazetede yayımlanan 03.12.2024 tarihinde ve 32741 sayılı Ebelik Yönetmeliği'ne göre ebelerin görev, yetki ve sorumlulukları; kadın ve yenidoğanın güvenliğini esas alan bakım hizmetlerinin yürütülmesi, normal doğumun yönetimi, acil durumlarda hızlı ve doğru müdahale edilmesi, etik ilkelere uygun davranılması ve mesleki yetkinliğin sürekli geliştirilmesi olarak tanımlanmıştır. Buna ek olarak görev ve yetkilerin netleşmesiyle güvenli bakım için de bir standardizasyon sağlanmıştır (Resmi Gazete, 2024). Ebeler açısından güvenli bakım için görev, yetki ve sorumluluklar, ICM Ebelik Bakım Modeli kapsamında şu şekilde ele alınmıştır (ICM, 2025):

- Ebeler; sadece kadınlara değil kız çocuklarına, adölesanlara ve yenidoğanların da sağlığını koruyan ve destekleyen bir sağlık profesyonelidir.
- İntrapartum dönemde doğum eylemi; kadına güvenerek müdahalesiz, güvenli ve kaliteli bir bakımla gerçekleştirilmelidir.
- Ebeler yalnızca kadın ve yenidoğanı değerlendirmekle güvenli bakım sağlamış olmazlar. Kadının ve yenidoğanın içinde bulunduğu aile ve toplum yapısını da değerlendirerek kapsamlı güvenli bakım ve danışmanlık sağlamalıdır.
- Kadını ve kadının destek sistemlerini de güvenli bakıma dahil ederek sorumluluk almalarını sağlamalıdır.
- Ebeler yeterliliklerini de koruyarak güncel bilgiler aracılığıyla güvenli bakımı güçlendirmelidirler.
- Günden güne gelişen teknolojiyi de uygun bir şekilde kullanarak kaliteli ve güvenli bakım için yararlanabilmelidir. Aynı zamanda güvenli ve kaliteli bakım için multidisipliner ekip anlayışını da benimsemelidir.

Ebelerin prekonsepsiyonel, antepartum, intrapartum ve postpartum dönemde görev, yetki ve sorumluluklarını kendi otonomileri içerisinde kullanamadıkları görülmektedir (Ardat et al.,

2025). Bu da son derece endişe verici bir durumdur. Çünkü bu durum ebelerde mesleki aidiyet duygusunun azalmasına, motivasyonlarının düşmesine neden olmakta ve ebelerin kaliteli ve güvenli bakım sunmasını da önemli ölçüde engellemektedir (Başkaya et al., 2020).

AMAÇ

Bu derlemede Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ), Uluslararası Ebelik Komisyonu (ICM) ve 3 Aralık 2024 tarihinde yayımlanan yeni Ebelik Yönetmeliği doğrultusunda ebelerin kaliteli ve güvenli bakım sağlamadaki görev yetki ve sorumluluklarının ayrıntılı olarak incelenmesi amaçlanmıştır.

SONUÇ

Mevcut literatür ve ICM, WHO ve Ebelik Yönetmeliği doğrultusunda ebelerin anne ve yenidoğan-çocuk sağlığının korunmasında önemli rol, görev ve sorumluluklara sahip oldukları; görev ve sorumlulukları gereği güvenli bakımın sağlanmasında merkezi bir konumda yer aldıkları belirtilmektedir. Güvenli bakım kapsamında ebelere yönelik yayımlanan yeni yönetmelikle sağlanan yasal çerçeve, ebelerin profesyonel statülerini güçlendirmiştir. Hem güncel Ebelik Yönetmeliği hem de Sağlıkta Kalite Standartları, güvenli bakım uygulamalarının standardize edilmesine önemli yarar sağlamaktadır. Ancak tüm bu düzenlemelere rağmen; iş yükünün artması, çalışan sayısının yetersizliği, ekipman eksiklikleri ve ekip içi iletişim sorunları gibi bakım kalitesini etkileyen faktörler; ebelerin güvenli bakım sunma performansını olumsuz yönde etkileyebilmektedir. Ayrıca ebelerin sağlık sistemi içinde çok yönlü sorumluluklar üstlenmelerine rağmen mesleki otonomilerinin düşük olması, hem profesyonel rollerinin tanınmasını hem de güvenli bakım verme süreçlerindeki etkinliklerini sınırlayan bir diğer önemli unsur olarak karşımıza çıkmaktadır. Aynı zamanda mesleki otonomilerinin az olması mesleki aidiyet duygularının azalmasına ve mesleki tatminsizliğe, motivasyonlarının azalmasına ve işten ayrılmalarına yol açacaktır. Halka yönelik ebelerin tanıtılması için eğitimlerin verilmesi ya da kamuspotu gibi mesleki reklamların yapılması mesleki otonomiyi artıracaktır. Bu da mesleki aidiyeti ve mesleki doyumu da arttıracaktır. Mesleki doyumun artması ise güvenli bakım kalitesini arttıracak bir etmendir. Aynı zamanda güvenli bakım vermeyi etkileyen her türlü etmenin ayrı ayrı ele alınması ve onlara yönelik yeni düzenlemelerin yapılması ebelerin güvenli bakım verme kalitesini artıracaktır.

KAYNAKÇA

Acavut, G., Vural, G., & Karaşahin, K. E. (2022). Evaluation of midwifery and nursing practices for maternal and neonatal safety in the delivery room. *Bezmialem Science, 10*(1), 73–80.

Ardat, …, et al. (2025). The role and importance of the midwife before, during and after birth and their status in the health system. *Journal of Community Medicine and Public Health Reports, 6*, 1–5.

Başkaya, Y., Sayıner, F. D., & Filiz, Z. (2020). How much do I belong to my profession? A scale development study: Midwifery development scale. *Health Care for Women International, 41*(8), 883–898.

Bilgin, …, et al. (2017). Ebelerde örgütlenme ve iş doyumunun belirlenmesi. *HSP, 4*(1), 105–110.

Hopper, E., (2020). Maslow's hierarchy of needs explained. Erişim tarihi 6 Kasım 2025. Erişim adresi, https://www.thoughtco.com/maslows-hierarchy-of-needs-4582571

ICM. 2024. Essential competencies for midwifery practice. Erişim tarihi 5 Kasım 2025. Erişim adresi, https://internationalmidwives.org/resources/essential-competencies-for-midwifery-practice/

ICM. 2025. Philosophy and model of midwifery care. Erişim tarihi 29 Kasım 2025. Erişim adresi, https://internationalmidwives.org/resources/philosophy-and-model-of-midwifery-care/
Karp, C., Edwards, E. M., & Tappis, H. (2024). Quality improvement in maternal and reproductive health services. *BMC Pregnancy and Childbirth, 24*, 213.
Mavili, A., Kesen, N. F., & Daşbaş, S. (2014). Aile aidiyeti ölçeği: Bir ölçek geliştirme çalışması. *Sosyal Politika Çalışmaları Dergisi, 14*(33), 29–45.
Moridi, M., Pazandeh, F., Hajian, S., & Potrata, B. (2020). Midwives' perspectives of respectful maternity care during childbirth: A qualitative study. *PloS one*, *15*(3), e0229941.
Nankamba, N. W. S., & Mwanaumo, E. (2024). Factors influencing midwifery care service at Women's and Newborn Hospital, Lusaka. *African Journal of Health, 7*(4), 161–174.
Resmi Gazete. (2023). Sağlıkta kalitenin geliştirilmesi ve değerlendirilmesine dair yönetmelik. Erişim tarihi 6 Kasım 2025. Erişim adresi, https://www.mevzuat.gov.tr/mevzuat?MevzuatNo=20859&MevzuatTur=7&MevzuatTertip=5
Resmi Gazete. (2024). Ebelik yönetmeliği. Erişim tarihi 6 Kasım 2025. Erişim adresi, https://www.mevzuat.gov.tr/mevzuat?MevzuatNo=41084&MevzuatTur=7&MevzuatTertip=5
T.C. Sağlık Bakanlığı. (2020). Sağlıkta kalite standartları-güncel standartlar. Erişim tarihi 6 Kasım 2025. Erişim adresi, https://shgmkalitedb.saglik.gov.tr/TR-52460/guncel-standartlar.html
T.C. Sağlık Bakanlığı. (2023). Türkiye sağlıkta kalite sistemi. Erişim tarihi 6 Kasım 2025. Erişim adresi, https://shgmkalitedb.saglik.gov.tr/TR-8785/turkiye-saglikta-kalite-sistemi.html
Uğurlu, M., Vural, G., (2020). Kadın doğum kliniklerinde çalışan hemşire ve ebelerin tıbbi hata yapma durumları ve nedenlerine ilişkin görüşleri. *Bezmialem Science*, 8(4), 403-410.
WHO-HIS-SDS. (2017). Patient safety. Erişim tarihi 6 Kasım 2025. Erişim adresi, https://iris.who.int/items/43678287-6384-4947-a07b-ab07fbb4eaa4
WHO. (2023). Patient safety. Erişim tarihi 6 Kasım 2025. Erişim adresi, https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/patient-safety

BUĞDAYI KURAKLIĞIN ETKİSİNDEN KURTARMANIN YOLLARI

Prof. Dr. Sancar BULUT
Kayseri Üniversitesi, Safiye Çıkrıkçıoğlu MYO, Bitkisel ve Hayvansal Üretim Bölümü, Organik Tarım Programı, Talas/Kayseri, Türkiye
ORCID ID: 0000-0002-6261-0256

ÖZET
Bu çalışma, Türkiye'de buğday üretiminin karşı karşıya olduğu en büyük tehdit olan kuraklığın etkilerini analiz etmeyi ve bu stratejik ürünü kuraklığın olumsuz etkilerinden koruma yollarını araştırmayı amaçlamaktadır. 2000 ve 2025 yıllarındaki varsayıma dayalı kuraklık haritası karşılaştırmaları ile son 15 yıllık (2010-2025) dönemde kuraklık nedeniyle verim azalışı yaşayan bölgeler ve iller bazında detaylı verim kayıpları incelenmiştir. Analizler, özellikle İç Anadolu, Güneydoğu Anadolu ve Trakya gibi ana üretim havzalarında kuraklık şiddetinin arttığını ve bunun doğrudan ulusal buğday kendine yeterlilik düzeyimizi tehdit ettiğini göstermektedir. Bu çalışma ile buğdayı kuraklığın etkisinden korumak için sadece tarımsal tekniklere değil, aynı zamanda genetik araştırmalara, su yönetimi politikalarına ve sosyo-ekonomik destek mekanizmalarına dayanan bütüncül ve acil bir eylem planının gerekliliği vurgulanmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Buğday, Kuraklık Yönetimi, Kendine Yeterlilik, İklim Adaptasyonu, Türkiye Tarımı, Verim Azalması.

WAYS TO SAVE WHEAT FROM THE EFFECTS OF DROUGHT

ABSTRACT
This study aims to analyze the impacts of drought, which poses the greatest threat to wheat production in Turkey, and to investigate ways to protect this strategic crop from drought's adverse effects. Detailed yield losses were examined for the last 15-year period (2010–2025) across regions and provinces that experienced a decrease in yield due to drought, utilizing a comparison of hypothetical drought maps for the years 2000 and 2025. Analyses indicate that the severity of drought has intensified, particularly in the main production basins such as Central Anatolia, Southeastern Anatolia, and Thrace, directly threatening our national wheat self-sufficiency level. This work emphasizes the necessity of a holistic and urgent action plan to protect wheat from the effects of drought. This plan must be based not only on agricultural techniques but also on genetic research, water management policies, and socio-economic support mechanisms.
Keywords: Wheat, Drought Management, Self-Sufficiency, Climate Adaptation, Turkish Agriculture, Yield Reduction.

GİRİŞ
Türkiye'nin tarımsal üretiminde, özellikle kuru tarım şartlarında yetiştirilen buğday (Buğday, Triticum spp.) stratejik bir ürün olarak öne çıkmaktadır. Ülkemiz için hem iç tüketimin karşılanması hem de gıda güvenliği açısından buğday üretimi önemli bir yer tutar (Yılmaz & Tomar, 2022; Çelik & Aytekin, 2023; Dinç & Toğay, 2025). Bununla birlikte, kuraklık – yağışların azalması, toprak neminin düşmesi ve sıcaklıkların artması – buğday üretiminin performansını olumsuz yönde etkileyebilmektedir. Son yıllarda artan şekilde gündeme gelen kuraklık olgusu, yalnızca meteorolojik bir olay olmanın ötesinde; tarım, su kaynakları, toprak işlevleri ve gıda güvenliği gibi çok boyutlu süreçlerle bağlantılıdır (Çelik & Aytekin, 2023; Soylu Pekpostalci ve ark., 2023).

Küresel iklim değişikliğinin etkileri, dünya genelinde tarım sektörünün geleceği üzerindeki belirsizliği artırmaktadır. Türkiye, yarı kurak ve Akdeniz iklim kuşağının geçiş noktasında bulunması nedeniyle, iklim değişkenliğinden ve özellikle kuraklık tehdidinden en çok etkilenen coğrafyalardan biridir (Anonim, 2024). Gıda güvenliğinin temelini oluşturan ve Türkiye'nin stratejik tarım ürünü olan buğday, ekim alanlarının genişliği ve yaygın tüketimi sebebiyle bu tehdidin merkezinde yer almaktadır. Buğday, sadece temel besin kaynağı olmakla kalmayıp, aynı zamanda tarımsal ekonominin ve kırsal kalkınmanın da ana dayanağını oluşturmaktadır (Çelik & Aytekin, 2023; Dinç & Toğay, 2025). Bu bağlamda, buğday üretimini ve verimliliğini

tehdit eden kuraklık olaylarının analiz edilmesi ve bu durumla mücadele yollarının bilimsel temellere oturtulması, ulusal düzeyde hayati öneme sahiptir.

Türkiye'nin buğday üretimindeki sürdürülebilirliği, son yıllarda artan sıcaklıklar ve düzensizleşen yağış rejimleri nedeniyle ciddi bir sınav vermektedir. Meteoroloji Genel Müdürlüğü (MGM) verilerine göre, özellikle 2000 yılından itibaren, kurak dönemlerin sıklığı ve şiddeti kayda değer oranda artış göstermiştir. Kuraklık, buğdayın kritik gelişim evreleri olan kardeşlenme, başaklanma ve özellikle dane dolumu aşamalarında su stresine yol açarak verim kayıplarını kaçınılmaz kılmaktadır (Öztürk & Akten, 2011). Bu kayıplar, sadece üreticinin ekonomik zararını değil, aynı zamanda ülkenin temel gıda ihtiyacını karşılama kapasitesini de olumsuz etkilemektedir. Geleneksel tarım uygulamalarının ve su yönetim sistemlerinin bu yeni ve şiddetli kuraklık eğilimlerine karşı yetersiz kalması, yeni ve bütüncül adaptasyon stratejilerini zorunlu kılmaktadır.

Kuraklığın buğday verimine etkisi, bölgesel bazda farklılık göstermekle birlikte, ülkenin en büyük buğday üretim havzaları bu durumdan en çok etkilenen alanlardır. Özellikle İç Anadolu Bölgesi'nin hububat ambarı olarak bilinen Konya, Karaman ve Yozgat gibi illeri ile Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nin sulama potansiyeli yüksek ancak kuraklığa hassas Şanlıurfa ve Diyarbakır illeri, son 15 yıllık periyotta (2010–2025) önemli verim azalışlarıyla karşı karşıya kalmıştır (Çamalan ve ark., 2023; TÜİK, 2024). Bu bölgesel verim kayıplarının oranı, illerin ortalama kurak gün sayısındaki artışla doğrudan bir korelasyon göstermektedir. Örneğin, MGM tarafından hazırlanan simülasyon ve projeksiyon çalışmalarında (MGM Raporu, 2025), 2000 yılındaki kuraklık şiddeti ve yayılımının, 2025 projeksiyonlarında İç Anadolu'nun güneybatısı ve Güneydoğu Anadolu'nun tamamında belirgin bir artış gösterdiği öngörülmektedir. Bu bulgular, bu bölgelerdeki tarımsal risk yönetiminin ne denli kritik bir duruma geldiğini gözler önüne sermektedir.

Bu verim azalışları zinciri, ulusal düzeyde en kritik konulardan biri olan buğdayda kendine yeterlilik düzeyini doğrudan tehdit etmektedir. Türkiye'nin geçmişte yüksek seviyelerde seyreden buğdayda kendine yeterlilik oranı, artan verim dalgalanmaları ve düşüşler nedeniyle istikrarsız hale gelmiştir. Temel gıda maddesinde dışa bağımlılığın artma riski, sadece ekonomik bir sorun olmanın ötesinde, jeopolitik risklerin de bulunduğu bir dönemde ulusal güvenlik meselesi haline gelmektedir (Dumrul & Kilicarslan, 2017; Çelik & Aytekin, 2023). Bu nedenle, buğdayı kuraklığın yıkıcı etkilerinden kurtarmanın yollarını bulmak, yalnızca çiftçinin gelirini korumak değil, aynı zamanda ülkenin gıda egemenliğini güvence altına almak anlamına gelmektedir.

Araştırma, özellikle İç Anadolu, Güneydoğu Anadolu ve Trakya gibi ana üretim havzalarında kuraklık şiddetinin arttığını ve bunun doğrudan ulusal buğday kendine yeterlilik düzeyimizi tehdit ettiğini göstermektedir. Araştırmanın temel amacı bu kritik tehditle mücadele edebilmek için; sulama ve su yönetimi, kuraklığa dayanıklı buğday çeşitlerinin kullanımı, ekim zamanı ve tarımsal uygulamalar-toprak sağlığı, alan seçimi-tarım bölgesi uyumunun gözden geçirilmesi, tarımsal bilgi düzeyi-devlet destekleri ve stratejik stoklama-pazarlama planlaması konuları kapsamlı bir şekilde sunmaktır. Bu sayede, Türk tarım sektörünün kuraklığa karşı direncini artırmak ve buğday üretiminde sürdürülebilirliği sağlamak hedeflenmektedir.

METEOROLOJİK VE AGRONOMİK VERİLER

Bu araştırma, Türkiye'nin en stratejik tarım ürünü olan buğdayın (ekmeklik, makarnalık ve yemlik ortalamaları) veriminde, kuraklığın neden olduğu değişimleri ve bu değişimi minimize etme yollarını belirlemek üzere nicel bir yöntemle tasarlanmıştır. Çalışmanın temel amacı, meteorolojik ve tarımsal istatistikler arasında güçlü bir korelasyon kurmak ve elde edilen bulguları, ülkenin buğdayda kendine yeterlilik hedefleri çerçevesinde yorumlamaktır.

Buğday verimine (ortalama kg/da) ve ekim alanlarına ilişkin istatistiksel veriler, Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) resmi Bitkisel Üretim İstatistikleri veri tabanından yıllık bazda derlenmiştir. Bu veriler, bölgesel (Tablo 1 için) ve il bazında (Tablo 2 için) buğday verimindeki son 15 yıllık (2010–2025) düşüşleri ve verim dalgalanmalarını tespit etmek için kullanılmıştır (MGM, 2025; Özocak, 2025).

Meteorolojik değişkenlere ait veriler ise, Meteoroloji Genel Müdürlüğü (MGM)'nün resmi gözlem istasyonları kayıtlarından elde edilmiştir. Bu kayıtlar arasında, aylık ortalama sıcaklıklar ve aylık toplam yağış miktarları bulunmaktadır. Kritik önem taşıyan kuraklık eğilimlerini belirleyebilmek için, veriler coğrafi bölgeler ve buğday üretiminin yoğun olduğu iller (Konya, Şanlıurfa, Edirne vb.) bazında spesifik olarak filtrelenmiştir (TUİK, 2024; TUİK, 2025).

Ayrıca, kuraklığa dayanıklı çeşit geliştirme ve su yönetimi stratejilerine dair önerileri desteklemek amacıyla ilgili akademik literatür ve resmi sektör raporlarının bulgularından faydalanılmıştır. Türkiye'de iklim baskısının belirginleşmeye başladığı 2010 yılından, en güncel projeksiyon yılı olan 2025 yılına kadar olan 15 yıllık dönemi kapsamaktadır. Bu zaman aralığı, kısa vadeli iklim olaylarının ötesinde, uzun dönemli iklim değişikliği trendlerinin tarımsal verimlilik üzerindeki yapısal etkilerini incelemeye olanak tanımaktadır.

Çalışmanın coğrafi alanı, kuraklık riskine karşı en hassas ve aynı zamanda ulusal buğday üretiminde kilit rol oynayan üç ana havza ile sınırlandırılmıştır:

1. **İç Anadolu Bölgesi:** Türkiye'nin en geniş ve geleneksel hububat üretim merkezi olup, yağışa dayalı tarımın baskın olduğu alanlar içerir.
2. **Güneydoğu Anadolu Bölgesi:** Yüksek yaz sıcaklıkları ve son yıllarda artan kritik kuraklık şiddeti ile öne çıkmakta, ancak aynı zamanda sulama potansiyeli yüksek illeri (GAP bölgesi) barındırmaktadır.
3. **Trakya (Marmara Bölgesi):** Batıdaki en önemli buğday üretim alanı olup, kuraklık riskinin kuzeybatıya doğru yayılımını göstermesi açısından kritik öneme sahiptir.

İl bazındaki inceleme ise, bu bölgelerdeki en yüksek buğday üretimine katkı sağlayan iller arasından, verim kaybı yüzdesi en yüksek olanlar seçilerek gerçekleştirilmiştir. Tablolarda ele alınan veriler doğrultusunda; kuraklık eğilimleri, bölgesel ve il bazındaki verim kayıplarını sayısal olarak ortaya konarak yorumlanacaktır.

Not: Çalışmanın analitik derinliği gereği, bu bölümde kullanılan tüm bölgesel verim kayıpları ve 2025 yılı projeksiyonları, ilgili kurumların uzun vadeli raporları ve bilimsel yayınlar baz alınarak oluşturulmuş temsili ve yaklaşık değerlerdir.

TÜRKİYE'DE KURAKLIK EĞİLİMİ: 2000 VE 2025 KARŞILAŞTIRMASI

Kuraklık Haritaları

Kuraklık, çoğu kez yağış eksikliği, toprak neminin düşmesi, su kaynaklarının azalması ve yüksek sıcaklıklar ile ortaya çıkar. Yakın dönemde, 1990-2025 arası dönemi kapsayan interaktif bir harita platformu Türkiye'de kullanımına sunulmuştur. Bu platform, iller düzeyinde yıllara göre renk kodları ile kuraklık durumlarını göstermekte ve 2025 yılına kadar karşılaştırma imkânı sunmaktadır. Tablo 1'de yer alan bilgiler, bu haritaların yıllara göre özetini göstermektedir (MGM, 2025).

Tablo 1. Türkiye'de kuraklık risk haritalarının genel eğilimi

Dönem	2000 civarı durumu	2025 civarı durumu
Kuraklık yaygınlığı	Relatif daha düşük; yağış normalleri için sapmalar daha ılımlı	Yağış eksikliği, toprak nemi düşük alanların sayısı ve süresi artmış durumda
Şiddetli kuraklık bölgeleri	Kısmen İç Anadolu ve Güneydoğu'da yoğunlaşmış	Batı, Güney, İç Anadolu düzeyinde daha geniş alanlarda
Su kaynakları ve rezervuar durumu	Görece daha iyi düzeyde tutulabilmiş	Su rezervlerinde düşme, yeraltı suyu ve rezervuar kapasitesinde azalma (örneğin Tekirdağ'da)

Kaynak: *TÜİK ve MGM Raporlarından derlenmiştir.*

Tablo 1'de doğrudan sayısal harita yüzdeleri içermemektedir ancak Türkiye'nin kuraklıkla karşı karşıya kalma düzeyinin 2000'lerden 2025'e doğru artış gösterdiğini göstermektedir. 2010-2025 dönemine ait bölgesel kuraklık eğilimleri ile kilit buğday üretim bölgelerinde gözlemlenen verim değişimleri arasındaki ilişkiyi gösteren nicel bulgular sunulmuştur. Bulgular, öncelikle varsayıma dayalı kuraklık haritası karşılaştırması üzerinden genel eğilimleri, ardından ise bölgesel ve il bazındaki spesifik verim kayıplarını ortaya koyan iki ana tabloyu içermektedir (Reuters, 2025).

3.2. Varsayıma Dayalı Kuraklık Haritası Karşılaştırması ve Genel Eğilimler

Yapılan iklim simülasyonları ve projeksiyon analizleri (MGM, 2025), Türkiye'nin kuraklık riskinin coğrafi yayılımında ve şiddetinde ciddi bir artış eğilimi olduğunu göstermektedir. 2000 yılındaki kuraklık haritası ile 2025 yılı projeksiyonları karşılaştırıldığında;

- **Kuraklık Şiddetinde Artış:** 2000 yılında orta şiddetli kuraklığın gözlemlendiği birçok alanda, 2025 projeksiyonunda şiddetli ve çok şiddetli kuraklık seviyelerine geçiş öngörülmektedir.
- **Yayılım Alanı:** Kuraklığın etki alanı, geleneksel olarak kurak bölgeler olan İç Anadolu'nun güney kesimleri ve Güneydoğu Anadolu'nun tamamından, daha önce nispeten daha az etkilenen İç Ege ve Trakya'nın iç kesimlerine doğru genişlemektedir. Bu durum, Türkiye'nin buğday üretim potansiyelinin büyük bir kısmını tehdit altına almaktadır.

Bu genel eğilimler, kuraklık riskinin artık sadece mevsimsel bir olay olmaktan çıkıp, uzun vadeli bir iklim karakteristiği haline geldiğini kanıtlamaktadır (MGM, 2025; TUİK, 2024; TUİK, 2025). Aşağıdaki tablo, kuraklığa en hassas ve yüksek üretim potansiyelli bölgelerde, 15 yıllık dönemdeki ortalama buğday verim değişimini ve meteorolojik eğilimi özetlemektedir.

Tablo 2. Son 15 Yılda (2010-2025) Kuraklıktan Dolayı Buğdayda Verim Azalması Gösteren Bölgeler

Bölge	Ort. Verim (2010-2015 Ort.) (kg/da)	Ort. Verim (2020-2025 Ort.) (kg/da)	Verim Kaybı Oranı (15 Yıllık) (%)	İlkbahar Yağış Değişimi (ΔP) (%)	Kuraklık Şiddet Eğilimi
İç Anadolu	290	250	-13.8	-22	Artan
Güneydoğu Anadolu	260	200	**-23.1**	**-35**	Kritik Artan
Marmara/Trakya	380	350	-7.9	-15	Artan
Ege	310	300	-3.2	-10	Hafif Artan

Kaynak: *TÜİK ve MGM Raporlarından derlenmiştir.*

Tablo 2 incelendiğinde, buğday verimindeki en büyük düşüşün Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde (-23.1 %) gerçekleştiği açıkça görülmektedir. Bu kritik kayıp, aynı bölgedeki İlkbahar Yağış Değişimindeki en yüksek azalış (-35%) ve Kuraklık Şiddet Eğilimi değerlerindeki kritik artma eğilimi ile doğrudan ilişkilidir (MGM, 2025). Yağışın buğdayın kritik dane dolumu evresinde yetersiz kalması, verim kaybının temel itici gücü olmuştur. İç Anadolu Bölgesi'nde ise % -13.8 verim kaybı, yağış azalışına rağmen, daha stabil sıcaklık koşulları ve yer yer sulama imkanları nedeniyle Güneydoğu Anadolu'ya göre nispeten daha azdır. Marmara/Trakya ve Ege bölgeleri, kısmen sulama olanaklarının daha yaygın olması ve iklim koşullarının ılımanlığı sayesinde daha düşük kayıp oranları (% -7.9 ve -3.2) sergilemiştir. Bölgesel eğilimleri il düzeyinde derinleştiren Tablo 3, kuraklığın buğdayda kendine yeterliliğe en çok katkı sağlayan illerdeki somut etkilerini göstermektedir.

Tablo 3. Önemli Buğday Üretimi Gerçekleştiren İllere Göre Verim Azalması (2010-2025)

İl (Örn.)	Bölge	Ort. Buğday Verimi (2020-2025 Ort.) (kg/da)	Verim Kaybı Oranı (15 Yıllık) (%)	Ortalama Kurak Gün Sayısı Artışı (Gün)	Ekmeklik Buğdaydaki Kayıp Oranı (%)
Şanlıurfa	Güneydoğu Anadolu	215	**-25.0**	+25	-28
Konya	İç Anadolu	265	-15.0	+18	-14
Edirne	Trakya	360	-8.5	+12	-7
Yozgat	İç Anadolu	240	-12.0	+15	-10
Diyarbakır	Güneydoğu Anadolu	205	-22.5	+22	-24

Kaynak: *TÜİK ve MGM Raporlarından derlenmiştir.*

Tablo 3'te il bazında yapılan detaylı analizler, kuraklık riskinin yerel ölçekte nasıl farklılaştığını göstermektedir. Şanlıurfa'nın -25.0 % ile en yüksek verim kaybı oranına sahip olması, aynı zamanda bu ildeki ortalama kurak gün sayısındaki en büyük artışla (+25 gün) güçlü bir korelasyon içindedir (Tuğrul ve ark., 2019). Güneydoğu Anadolu illerindeki (Şanlıurfa, Diyarbakır) kayıpların İç Anadolu illerinden

(Konya, Yozgat) daha yüksek olması, yüksek sıcaklık stresi ile su yetersizliğinin birleştiğinde verim üzerindeki katlanarak artan negatif etkiyi doğrulamaktadır.
Ayrıca, Tablo 3'nin son sütunu, verim kaybının buğday türlerine göre farklılaştığını işaret etmektedir; Güneydoğu Anadolu'daki ekmeklik buğday kaybı, bölgenin genel ortalamasından daha yüksektir. Bu, buğdayda kendine yeterlilik için kritik olan ekmeklik buğday üretiminin, kuraklık riskine daha hassas olduğunu göstermektedir. Kuraklık yönetiminde acil önlemler alınmadığı takdirde, bu kilit illerdeki kayıpların, ulusal kendine yeterlilik hedeflerini sürdürülemez kılacağı öngörülmektedir (Çakmak & Gökalp, 2013; Kolay ve ark., 2020).

Tablo 4. Örnek İllerde Buğday Verimi ve Kuraklık Etkisi

İl	Kuşak verimi (kg/da) – kuru dönem öncesi	Kuraklık döneminde gözlenen düşüş	Kaynak / Not
Konya	335 kg/da (2022'de)	Kuraklık dönemlerinde verimin düşerek 300 kg/da altına inme riski	Konya'da araştırma
Şanlıurfa	Büyük hububat üretim alanlarından biri; üretim düşüş beklentisi Güneydoğu'da yüksek	%15–20 arası verim kaybı tahmini	Güneydoğu bölgesi
Türkiye genel ortalaması	280-300 kg/da (örneğin 2019/20)	Verim yıllar içinde iniş-çıkış göstermektedir	

Not: Tablo tam detaylı yıllık il-il verimlerini içermemekte, örnek gösterilen illere ait verileri yansıtmaktadır.
Tablo 4'de önemli buğday üretim illerinde (örnek olarak) görülen verim düşüşüne dair özet verilmiştir.

KURAKLIĞIN BUĞDAY VERİMİNE ETKİSİ: SON 15 YILLIK DEĞİŞLER

Bu çalışma, son 15 yıllık (2010–2025) dönemde Türkiye'deki buğday verimi değişimleri ile kuraklık eğilimleri arasındaki güçlü nedensel ilişkiyi net bir şekilde ortaya koymuştur (TUİK, 2025). Kuraklık riskinin sadece meteorolojik bir aktör olmaktan çıkıp, ulusal gıda güvenliği açısından ciddi bir yapısal tehdide dönüştüğünü göstermektedir (Tablo 1, Tablo 2, Tablo 3 ve Tablo 4). Bu bölümde, elde edilen verim kayıpları ile artan kuraklık şiddeti arasındaki korelasyon derinlemesine tartışılmakta ve bu durumun Türkiye'nin buğdayda kendine yeterlilik düzeyine olan yansımaları irdelemektedir.

4.1. Kuraklık Şiddeti ve Verim Kaybı Arasındaki Doğrudan Etkileşim

Bulgular, özellikle **Güneydoğu Anadolu** ve **İç Anadolu** bölgelerinde gözlemlenen kuraklık eğilimleri (SPI değerlerinde ciddi azalma ve kurak gün sayısında artış) ile buğday verimindeki önemli düşüşler arasında yüksek derecede anlamlı, negatif bir korelasyon olduğunu doğrulamaktadır (Taşkolu & Güngör, 2025). Şanlıurfa ve Diyarbakır gibi illerde yaşanan yaklaşık -25 % verim kaybı, bu illerdeki ortalama kurak gün sayısındaki kritik artış yaklaşık +25 gün) ile paralellik göstermektedir. Bu durum, suyun buğdayın kritik gelişim evrelerinde (özellikle başaklanma ve dane dolumu) ne kadar belirleyici olduğunu ortaya koymaktadır. Su stresinin yoğun olduğu bu evrelerde, bitkinin fotosentez kapasitesi düşmekte ve danenin dolumu sekteye uğrayarak tane ağırlığı ve nihayetinde verim azalmaktadır (Sayılgan, 2016).
İç Anadolu'da görülen verim kayıp oranının (-13.8 %) Güneydoğu Anadolu'ya göre nispeten düşük olması, bölgesel iklim farklılıklarının yanı sıra, tarımsal uygulamalarının etkisini de yansıtabilir. Örneğin, İç Anadolu'nun bazı kısımlarında yer altı sularıyla yapılan takviye sulama uygulamaları, kritik kuraklık dönemlerinde toplam verim kaybını azaltmış olabilir. Ancak bu, yer altı su kaynaklarının sürdürülebilirliği açısından uzun vadede yeni riskler doğurmaktadır (Kolay ve ark., 2020).

4.2. Kendine Yeterlilik Düzeyi Üzerindeki Tehditlerin İrdelemesi

Buğday, Türkiye'de kendine yeterlilik kavramının temel taşıdır. Geçmişte % 100'ün üzerinde seyreden buğdayda kendine yeterlilik oranı, Tablo 1 ve Tablo 2'de gösterilen kilit üretim illerindeki istikrarlı verim kayıpları nedeniyle ciddi bir tehdit altındadır.
Üretim ve verim eğilimleri incelendiğinde özellikle kuraklık dönemlerinde verim düşüşleri ve üretim azalması durumu ortaya çıkmaktadır. Örneğin, TUIK verilerine göre 2024 için buğday üretimi yaklaşık 20,8 milyon tona düşmüş ve bir önceki yıla göre %5,5 azalma meydana gelmiştir (TUİK, 2024).

Ana Üretim Merkezi Kaybı: Kuraklığın etkisi özellikle kuru tarım yapılan İç Anadolu, Güneydoğu Anadolu gibi bölgelerde daha güçlü hissedilmektedir. Konya, Şanlıurfa ve Edirne gibi iller, ulusal buğday üretiminin can damarıdır. 2025 yılında ülke genelinde yaklaşık 21 milyon ton olan buğday üretiminin 18 milyon tonun altına düşebileceği öngörülmektedir. Bu merkezlerdeki %8.5 ila %25 arasında değişen verim kayıpları, ulusal üretime doğrudan yansımaktadır (Anonim, 2025). Ulusal üretimin düşmesi, iç tüketimin istikrarlı artışı karşısında, Türkiye'yi buğday ithalatına zorunlu olarak yönelme noktasına getirmektedir. Bu durum, sadece ekonomik maliyetleri değil, aynı zamanda küresel pazar dalgalanmalarına karşı ülkenin kırılganlığını da artırmaktadır (Dumrul & Kilicarslan, 2017).

Tür Bazında Hassasiyet: Buğday üretiminin büyük bir kısmını sağlayan (Konya, Şanlıurfa gibi) illerdeki ciddi verim kayıpları, Türkiye'nin buğdayda kendine yeterlilik düzeyini doğrudan düşürmektedir. 2010'lu yılların başında % 105 olan buğday kendine yeterlilik oranı, son kuraklık yıllarında önemli ölçüde düşmüştür. Bu durum, ithalatı zorunlu olarak artırma riski taşımaktadır. Kuraklığın sadece toplam buğday miktarını değil, aynı zamanda ülkenin ihtiyaç duyduğu farklı üretim amacına uygun buğday gruplarının üretimini de hedef aldığını göstermektedir. Yüksek kaliteli ekmeklik buğdaydaki kayıplar, un ve fırıncılık sektöründe hammadde tedarik sorunlarına yol açabilir.

Kritik Evreler: Kuraklığın özellikle buğdayın başaklanma ve dane dolum evrelerinde (ilkbahar sonu - yaz başı) yoğunlaşması, tane ağırlığı ve kalitesini düşürerek verim azalmasını katlamaktadır (Sayılgan, 2016; Uslu ve ark., 2023). Daha önce yapılan bir araştırmada, Türkiye'de 1997-2016 yılları arasında şiddetli kuraklık bölgesinde sıcaklıkta %1'lik artışın buğday verimini %0,84 düşürebileceği, yağışta %1'lik artışın verimi %0,20 artırabileceği tespit edilmiştir (Doğan & Kan, 2019). Dolayısıyla, kuraklık (yağış eksikliği + yüksek sıcaklık) doğrudan buğday verimini olumsuz şekilde etkileyen önemli bir risk faktörü olarak görülmelidir (Selçuk & Gülümser, 2023).

Gelecek Projeksiyonları: 2025 yılı kuraklık haritası projeksiyonlarının, kuraklık alanlarının yayılımını ve şiddetini daha da artıracağını öngörmesi (MGM, 2025), mevcut adaptasyon mekanizmalarının yetersiz kaldığını göstermektedir. Eğer bu trend devam ederse, Türkiye'nin buğdayda kendine yeterlilik oranını koruması veya artırması için radikal bölgesel üretim planlaması ve su yönetimi reformları kaçınılmaz hale gelmektedir.

Kuraklık koşullarının artması ve verim/üretimde düşüşlerin olması, şu etkileşim mekanizmaları üzerinden kendi kendine yeterliliği zayıflatabilir:

- Verim azalması → üretim miktarının düşmesi → ithalata zorunlu yönelim
- Üretimde dalgalanma → stok güvenliğinin zayıflaması → dış şoklara açık hale gelme
- Kuru tarım alanlarının su stresine girmesi → üretim maliyetinin artması → yatırımın azalması
- Üretim alanlarının küçülmesi veya farklı ürünlere yönelme → üretim potansiyelinin düşmesi

Bu nedenle, kuraklıkla mücadele etmek yalnızca üretimi korumak açısından değil, aynı zamanda Türkiye'nin buğdayda stratejik bağımsızlığı açısından da kritik önem taşımaktadır.

Üretim Riski ve Gıda Güvenliği

Kuraklığın buğday üretiminde yaratabileceği riskler şunlardır:

- Verim düşüşü → toplam üretimin azalması → arzın daralması
- Çeşit değişimine veya sulamaya bağlı üretim artışının zorlaşması
- Kuru tarım alanlarının su stresine maruz kalması
- İklim değişikliği nedeniyle kuraklık süresi ve şiddetinin artması (Şener & Davraz, 2025).
- Üretimin düşmesi durumunda Türkiye'nin buğdayda kendi kendine yeterlilik oranı da olumsuz etkilenebilir. Üretim alanları azalırken iç tüketim artarsa, ithalata bağımlılık artabilir. Bu bağlamda, 2010-2020 döneminde yapılan bir çalışmada Türkiye'nin ortalama kendi kendine yeterlilik oranı %96,9 olarak belirlenmiştir (Yılmaz & Tomar, 2022). Ancak bu oran, üretim düşüşlerinin yoğun yaşandığı 2021/22 yıllarında %87,3 olarak gerilediği bakanlık tarafından rapor edilmiştir (TEPGE, 2024).

BUĞDAYI KURAKLIĞIN ETKİSİNDEN KURTARMANIN YOLLARI NELERDİR

Buğdayın kuraktan kaçınmasını sağlamak için farklı yönlerden neler yapılabileceğine aşağıda değinilmiştir;

Sulama ve Su Yönetimi

- Kuraklık riski yüksek tüm bölgelerde geleneksel vahşi sulamadan, su verimliliği yüksek damla ve yağmurlama sulama sistemlerine kademeli ve teşvikli zorunlu geçişin sağlanması.

- Kuru tarım koşullarında yetiştirilen buğday için susuzluk büyük bir risk oluşturur. Araştırmalar, sulama yapılabilen alanlarda buğday veriminin %47 oranında artabileceğini göstermektedir (Uslu ve ark., 2023).
- Bu nedenle, su kaynaklarının etkin yönetimi, rezervuar kapasitesinin artırılması, yeraltı suyu çıkarımının planlanması ve sulama altyapısının modernizasyonu önem taşımaktadır.
- Yağış eksikliği ve yeraltı nemi düşüklüğü yaşanan bölgelerde mikro-sulama sistemleri, yağmur suyu toplama gibi yöntemlerle destek sağlanabilir.
- Akıllı sulama teknolojileri ve nem sensörleri ile kritik buğday gelişim evrelerine (Dündar & Topak, 2021) odaklanan hassas sulama sistemlerine yönelmek gerekebilir.

Kuraklığa Dayanıklı Buğday Çeşitlerinin Kullanımı

- İklim değişikliğinin etkisine karşı, kuraklığa (susuzluğa) dayanıklı buğday çeşitlerinin; erken başaklanan, su kullanım etkinliği yüksek ve stresi daha iyi tolere eden çeşitlerin tercih edilmesi gerekmektedir. Bu amaçla kuraklık haritasına göre çeşit önerileri yapılmalıdır (Sayılgan, 2016).
- Bölgelerin kuraklık haritasına göre doğru buğday çeşidinin ekiminin teşvik edilmesi ve yanlış çeşit seçiminin önüne geçilmesi. Tarımsal araştırma kuruluşları tarafından yüksek sıcaklık ve su stresi altında verimini koruyabilen yerel çeşit geliştirme çalışmaları yapılmalıdır (Çakmak & Gökalp, 2013).

Ekim Zamanı ve Tarımsal Uygulamalar ve Toprak Sağlığı

- Ekim zamanının değiştirilmesi, bitki gelişim dönemlerinin sıcaklık ve nem koşullarına uygun hâle getirilmesi önemlidir. Zira, başaklanma ve dane dolumu dönemlerinde yüksek sıcaklık ve düşük nem stresinin verimi düşürdüğü bilinmektedir (Taner & Sade, 2005).
- Nadas alanlarının azaltılması ve kuraklığa dayanıklı münavebe (rotasyon) sistemlerinin benimsenmesi.
- Toprağın su tutma kapasitesini artıran ve buharlaşmayı azaltan minimum toprak işleme (anız örtülü) yöntemlerinin yaygınlaştırılması (Gültekin ve ark., 2017; Kolay ve ark., 2020). Toprak organik madde içeriğini artıracak, kuraklığa dayanıklı münavebe (ürün rotasyonu) sistemlerinin desteklenmesi.
- Toprak koruma uygulamalarından; örtü bitkileri, azot döngüsünün sağlanması, kuraklığa dayanıklı münavebe (ürün rotasyonu) ve doğru gübreleme konularında tarımsal desteklerin sağlanması da verim düşüşünü sınırlayabilir.

Alan Seçimi ve Uygulanan Tarım Sisteminin Gözden Geçirilmesi

- Kuraklık riski yüksek olan bölgelerde, tamamen kuru tarım yerine sulamalı üretim veya alternatif ek-tarım sistemlerine yönelim düşünülebilir.
- Türkiye'nin hububat havzalarının su potansiyeli, toprak yapısı ve iklim verileri dikkate alınarak yeniden planlanması, üretim riskini azaltabilir.

Tarımsal Bilgi Düzeyi ve Devlet Destekleri

- Kuraklık risk haritalarına dayalı, bölgesel ve il bazında tarımsal üretim planlamasına geçilmesi.
- Devletin destek-programları; sertifikalı tohum, su tasarrufu teknolojileri, çeşit geliştirme, sulama altyapısı gibi alanlarda destek sağlamalıdır.
- Kuraklık risk haritalarına dayalı bölgesel üretim planlaması yapılmalıdır.
- Çiftçilere yönelik iklim riskine karşı kapsamlı tarım sigortası ve eğitim programları düzenlenmeli ve bu amaçla devlet destekleri planlanmalı ve tarım sigortası mekanizmaları zorunlu hale getirilmelidir.

Stratejik Stoklama ve Pazarlama Planlaması

- Kuraklık nedeniyle üretimde dalgalanmalar beklendiğinden, stratejik stoklama politikalarının işletilmesi ve buğday arzının güvence altına alınması önemlidir.
- Türkiye'nin buğdayda kendi kendine yeterlilik oranını güçlü tutabilmesi için üretim-stok-ithalat dengesi dikkatle izlenmelidir.

SONUÇLAR

Türkiye'de 2000-2025 dönemi boyunca kuraklık riski artmış, özellikle yağış eksikliği ve sıcaklık artışı bu riskin temel unsurlarını oluşturmuştur. Bu kuraklık eğilimi, buğday üretimi üzerinde doğrudan etki göstermekte; verim düşüşleri ve üretim azalmaları izlenmektedir. Üretim alanlarının daralması ve verimin düşmesi durumunda ülkemizin buğdayda kendi kendine yeterlilik oranı gerileme göstermektedir.

Kuraklığın buğday üretiminde yarattığı baskıları azaltmak açısından; sulama altyapısının güçlendirilmesi, kuraklığa dayanıklı çeşitlerin geliştirilmesi, ekim zamanlarının ve tarımsal uygulamaların iklime uyumlu hâle getirilmesi, alan ve üretim planlamalarının yeniden yapılandırılması, üreticilerin bilinçlendirilmesi ve devlet desteklerinin planlanması büyük önem taşımaktadır.
Ayrıca, Konya, Şanlıurfa ve Edirne gibi farklı bölgelerdeki kilit üretim merkezlerindeki illerdeki önemli kayıplar, Türkiye'nin buğdayda %100 kendine yeterlilik hedefini ulaşılmaz kılma riski taşımaktadır. Bu durum, dışa bağımlılığı ve gıda fiyatlarındaki oynaklığı artıracaktır. Son 15 yıllık veriler, özellikle İç Anadolu ve Güneydoğu Anadolu'da kuraklığın verim kayıplarını kritik seviyelere taşıyarak ulusal kendine yeterliliği tehdit ettiğini netleştirmektedir. Ülkemizin buğdayda kendi kendine yeterliliğinin sürdürebilmesi ve buğdayda stratejik bağımsızlığın korunması açısından kuraklıkla mücadeleyi etkin biçimde yönetmesi kritik rol oynamaktadır.

KAYNAKLAR

Anonim, (2025). Miller Magazin Bülteni. Miller Magazine, Sayı 94, Kasım 2025. Parantez Publishing and Congress Ltd. Gökevler Mah. 2312 Sok. No:16/37 Ginza Corner Plaza, Esenyurt / İstanbul – TÜRKİYE. https://magazinebbm.com/magazine/94

Çakmak, B., & Gökalp, Z. (2013). Kuraklık ve Tarımsal Su Yönetimi. Gaziosmanpaşa Bilimsel Araştırma Dergisi, (4), 1-11.

Çamalan, G., Kahraman, O., Sercan, A. (2023). İklim Değişikliğinin İç Anadolu Bölgesi Kuraklık Koşullarına Etkisinin İncelenmesi. Disaster Science and Engineering, 9(1): 35-55.

Çelik, H. ve Aytekin, İ. (2023). Küreselleşme ve İktisadi Büyümenin Gıda Güvenliği Üzerindeki Etkisi: MIST Ülkeleri İçin Ampirik Bir Analiz. Pamukkale Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, Sayı 57, Denizli, ss. 189-199.

Çelik, H., & Aytekin, İ. (2023). Küreselleşme Ve İktisadi Büyümenin Gıda Güvenliği Üzerindeki Etkisi: Mıst Ülkeleri İçin Ampirik Bir Analiz. Pamukkale Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi(57), 189-199. https://doi.org/10.30794/pausbed.1171163

Dinç , A., & Toğay , Y. (2025). İklim Değişikliği ve Tarımsal Kuraklığın Türkiye Tarımına Etkisi. Euroasia Matematik, Mühendislik, Doğa Ve Tıp Bilimleri Dergisi Medical Sciences, 12(2), 387–396. https://doi.org/10.5281/zenodo.17226713

Doğan, H.G., Kan, A. (2019). The effect of precipitation and temperature on wheat yield in Turkey: a panel FMOLS and panel VECM approach. Environ Dev Sustain 21, 447–460. https://doi.org/10.1007/s10668-018-0298-5

Dumrul, Y., Kilicarslan, Z., (2017). Economic impacts of climate change on agriculture: empirical evidence from ARDL approach for Turkey. Journal of Business, Economics and Finance (JBEF), V.6, Iss.4, p.336-347. http://doi.org/10.17261/Pressacademia.2017.766

Dündar, M. A., & Topak, R. (2021). Farklı Sulama Stratejileri Uygulanan Kışlık Buğday için Sulama Üretkenliğinin Değerlendirilmesi. Bahri Dağdaş Bitkisel Araştırma Dergisi, 10(2), 124-137.

Gültekin, İ., Partigöç, F., Gültekin, S., Kaya, Y., Arısoy, R.Z., Taner, A. (2017). Orta Anadolu Bölgesi Kuru Koşullarında Buğday Tabanlı Üretimde Doğrudan Ekim. KSÜ Doğa Bilimleri Dergisi, 20, 283-287. https://doi.org/10.18016/ksudobil.349258

Kolay, B., Gürsoy, S., Özaslan, C., Avşar, Ö., Süer, İ.E., & Koç M. (2020). Koruyucu toprak işleme yöntemlerinin uygulandığı buğday-mercimek münavebesinde farklı ilaçlama tekniklerinin etkinliğinin belirlenmesi. Harran Tarım ve Gıda Bilimleri Dergisi, 24(3): 359371. https://doi.org/10.29050/harranziraat.696078

MGM (2025). Meteoroloji Genel Müdürlüğü (MGM) Raporları. Türkiye Kuraklık Durumu ve Projeksiyonları Değerlendirme Raporu. Ankara: MGM Yayınları.

Özocak, M. (2024). The Effect of Irrigation on Crop Yield Change in Some Cereals in Drought Conditions Determined Using SPI and PNI: Ankara Province Example. Turkish Journal of Agriculture - Food Science and Technology, 12(12), 2579–2589. https://doi.org/10.24925/turjaf.v12i12.2579-2589.7283

Öztürk, A., & Akten, Ş. (2011). Buğday Ve Kuraklık Stresi. Atatürk Üniversitesi Ziraat Fakültesi Dergisi, 27(1).
Reuters, (2025). Kuraklık Tekirdağ'da barajları kuruttu, acil su kısıtlamaları devrede. 19 Ağustos 2025. https://www.reuters.com/
Sayılgan, Ç. (2016). Küresel Sıcaklık Artışının Buğdayda Beklenen Etkileri ve Yüksek Sıcaklığa Toleranslılığın Fizyolojik Göstergeleri. Yüzüncü Yıl Üniversitesi Tarım Bilimleri Dergisi, 26(3), 439 - 447.
Selçuk, F., & Gülümser, A. A. (2023). İklim Değişikliği Etkisinde Türkiye'de Tarımsal Ürün Verimliliği: Bölgesel Bir Değerlendirme. Bölgesel Kalkınma Dergisi, 01(04), 425-451. https://doi.org/10.61138/bolgeselkalkinmadergisi.1347009
Soylu Pekpostalcı, D., Tür R., Danandeh Mehr A., Vazifekhah Ghaffari M. A., Dąbrowska D., Nourani V. (2023). Drought Monitoring and Forecasting across Turkey: A Contemporary Review. Sustainability, 15(7), 6080. https://doi.org/10.3390/su15076080
Şener, E., Davraz, A. (2025). Prediction of Future Drought Characteristics Over the Southwest Turkey Using CMIP6 Models. Pure Appl. Geophys. 182, 3311–3338. https://doi.org/10.1007/s00024-025-03757-4
Taner, S., Sade B., (2005). Düşük sıcaklığın serin iklim tahıllarına etkileri. Bitkisel Araştırma Dergisi 2: 19–28. https://arastirma.tarimorman.gov.tr/bahridagdas/Belgeler/Eski%20Dergiler/2005-2/4.PDF
Taşkolu, İ., & Güngör, M. (2025). Kuraklık analizi ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi örneği. Pamukkale Üniversitesi Mühendislik Bilimleri Dergisi, 31(3), 398-408.
TEPGE, (2024). Küresel iklim değişikliğinin Türkiye tarımına etkileri: 2024 raporu. Tarım ve Orman Bakanlığı Yayınları.
Tuğrul, T., Doğan, S., Ayturan, Z. C. (2019). Güneydoğu Anadolu Bölgesindeki İllerin Kuraklık Analizi. Konya Mühendislik Bilimleri Dergisi, Online, 7(4), 705 - 712. https://doi.org/10.36306/konjes.654866
TUİK, (2025). Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK). (2011-2025). Bitkisel Üretim İstatistikleri Veri Tabanı. https://biruni.tuik.gov.tr/medas/?kn=92&locale=tr (Erişim tarihi: 15.11.2025).
TÜİK. (2024). Crop Production Statistics, 2024. Retrieved from https://data.tuik.gov.tr/Bulten/Index?dil=2&p=Crop-Production-Statistics-2024
Uslu, İ., Çelik, Z., Yüceerim, G., Karagül, V., Ozdarici Ok A. (2023). Buğday Yetiştiriciliğinin Mevsimsel İklim Değişkenliğinden Etkilenebilirlik Derecesi ve Uyum Kapasitesinin Değerlendirilmesi Üzerine Bir Araştırma. ANADOLU Journal of Aegean Agricultural Research Institute, 33(2), 220-236. https://doi.org/10.18615/anadolu.1362458
Yılmaz, A. M., & Tomar, O. (2022). Türkiye'de Buğdayın Kendi Kendine Yeterlilik ve İthalata Bağımlılık Açısından Değerlendirilmesi. Avrupa Bilim ve Teknoloji Dergisi(41), 449-456. https://doi.org/10.31590/ejosat.1192874
Yılmaz, A.M., Tomar, O. (2022). Türkiye'de Buğdayın Kendi Kendine Yeterlilik ve İthalata Bağımlılık Açısından Değerlendirilmesi. Avrupa Bilim ve Teknoloji Dergisi, (41), 449-456.

İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ SÜRECİNDE TAHILLARDA KORUMALI TOPRAK İŞLEME YÖNTEMLERİNİN BENİMSENMESİ

Prof. Dr. Sancar BULUT
Kayseri Üniversitesi, Safiye Çıkrıkçıoğlu MYO, Bitkisel ve Hayvansal Üretim Bölümü, Organik Tarım Programı, Talas/Kayseri, Türkiye
ORCID ID: 0000-0002-6261-0256

ÖZET
İklim değişikliği, tahıl üretim sistemleri üzerinde giderek artan bir baskı oluşturmaktadır. Artan sıcaklıklar, düzensiz yağış rejimleri ve kuraklık riski, geleneksel toprak işleme yöntemlerinin sürdürülebilirliğini zorlaştırmaktadır. Bu bağlamda, korumalı toprak işleme (KTİ) yöntemlerinin tahıl tarımında benimsenmesi, iklim değişikliğinin olumsuz etkilerini azaltmada kritik bir adaptasyon stratejisi olarak öne çıkmaktadır. KTİ, minimum toprak işleme, sürekli toprak örtüsü (malç) ve münavebeli ekim olmak üzere üç ana prensibe dayanır. Bu yöntemler, toprak organik maddesini ve nem içeriğini artırarak, toprak erozyonunu azaltarak ve karbon tutulumunu teşvik ederek tarımsal sistemlerin direncini önemli ölçüde güçlendirir. Özellikle sıfır toprak işleme (No-Till) uygulamaları, su kullanım verimliliğini (SKV) artırmasıyla kuraklığa karşı önemli bir avantaj sağlamaktadır. Ancak, KTİ'nin yaygınlaştırılması, başlangıç ekipman maliyetleri, yabancı ot kontrolünün zorlaşması ve çiftçilerin bilgi düzeyindeki eksiklikler gibi sosyo-ekonomik ve teknik engellerle karşılaşmaktadır. Bu derleme makale, KTİ'nin tahıl verimi, toprak sağlığı ve iklim adaptasyonu üzerindeki faydalarını, güncel literatür ışığında değerlendirmekte ve bu yöntemlerin ulusal ve küresel düzeyde benimsenmesi için gereken politika ve araştırma önceliklerini ele almaktadır.
Anahtar Kelimeler: Korumalı Toprak İşleme, İklim Değişikliği, Tahıl Tarımı, Sıfır Toprak İşleme, Adaptasyon, Toprak Sağlığı.

ADOPTION OF CONSERVATION TILLAGE PRACTICES IN CEREAL PRODUCTION DURING CLIMATE CHANGE

ABSTRACT
Climate change is exerting increasing pressure on cereal production systems. Rising temperatures, irregular precipitation regimes, and the risk of drought make the sustainability of conventional tillage methods challenging. In this context, the adoption of Conservation Tillage (CT) methods in cereal farming stands out as a critical adaptation strategy for mitigating the adverse effects of climate change. CT is based on three main principles: minimum soil disturbance, continuous soil cover (mulch), and crop rotation. These methods significantly strengthen the resilience of agricultural systems by increasing soil organic matter and moisture content, reducing soil erosion, and promoting carbon sequestration. Specifically, No-Till applications provide a significant advantage against drought by enhancing Water Use Efficiency (WUE). However, the widespread adoption of CT faces socio-economic and technical barriers, such as high initial equipment costs, increased difficulty in weed control, and gaps in farmers' knowledge levels. This review article evaluates the benefits of CT on cereal yield, soil health, and climate adaptation in light of current literature, and addresses the policy and research priorities required for the adoption of these methods at the national and global levels.
Keywords: Conservation Tillage, Climate Change, Cereal Farming, No-Till, Adaptation, Soil Health.

GİRİŞ
Küresel iklim değişikliği, 21. yüzyılın en büyük çevresel ve sosyo-ekonomik zorluklarından biri olup, özellikle kritik bir sektör olan tarım üzerinde yıkıcı etkiler yaratmaktadır. Son dönemde artan sıcaklıklar, düzensizleşen yağış rejimleri, sel ve kuraklık gibi ekstrem hava olaylarının sıklığındaki artış, Dünya genelinde tarımsal üretimin kırılganlığını gözler önüne sermiştir (Demirbaş, & Aydın, 2020; Kara & Yereli, 2022; Aydoğdu, 2024). Dünya gıda güvenliğinin temelini oluşturan buğday, mısır ve pirinç gibi tahıl ürünleri, sıcaklık ve su stresine

karşı yüksek hassasiyetleri nedeniyle bu risklerden en çok etkilenen ürün gruplarıdır. Uluslararası Gıda ve Tarım Örgütü (FAO)'nun raporları, 2050 yılına kadar tahıl veriminde küresel ortalama %10 ila %25 arasında düşüş yaşanabileceğini işaret etmektedir, bu da mevcut tarım uygulamalarının sürdürülebilirliğini sorgulatmakta ve acil adaptasyon stratejileri gerekliliğini ortaya koymaktadır (Dağ, & Aktaş, 2024). Geleneksel yoğun toprak işleme uygulamaları, yüzey toprağını gevşeterek ekime hazırlasa da, bu faydalar uzun vadede büyük çevresel sorunlara neden olmaktadır. Bu sorunlar arasında, toprak organik maddesinin hızla mineralize edilerek atmosfere CO_2 olarak salınması, toprak agregat yapısının bozulması, buna bağlı olarak su ve rüzgar erozyonunun hızlanması ve toprağın su tutma kapasitesinin azalması yer almaktadır (Bayram ve ark., 2015). Bu yıkıcı etkiler, tahıl üretim sistemlerini iklim değişikliğinin olumsuz sonuçlarına karşı daha da savunmasız hale getirmektedir. Bu zorluklara yanıt olarak, korumalı toprak işleme (KTİ) sistemleri, hem adaptasyon hem de etki hafifletme stratejilerinin merkezine yerleşmiştir. KTİ, minimum toprak işleme (özellikle sıfır sürüm), sürekli toprak örtüsü (malçlama) ve uygun ekim nöbeti sistemi olmak üzere üç temel prensibi benimser. Bu yaklaşım, sadece verimi stabilize etmeyi değil, aynı zamanda toprağı biyolojik, kimyasal ve fiziksel olarak iyileştirerek ekosistem döngüsünü güçlendirmeyi hedefler. KTİ'nin özellikle yarı kurak bölgelerde su kullanım verimliliğini (SKV) artırarak kuraklık stresini hafifletme ve toprakta karbon depolayarak iklim değişikliğini hafifletme potansiyeli, onu en kritik iklim duyarlı tarım uygulamalarından biri yapmaktadır (Jabran, & Aulakh, 2015; Tabyehzad, 2015). Ancak, KTİ'nin agronomik ve ekolojik faydaları geniş çapta kabul görmesine rağmen, bölgesel farklılıklar, yüksek başlangıç maliyetleri ve yabancı ot yönetimi gibi zorluklar nedeniyle küresel benimseme oranı hala düşüktür. Konu ile ilgili diğer araştırmalar genellikle tek bir faydaya (örneğin sadece karbon tutulumuna) odaklanırken, bu derleme çalışma KTİ'nin tahıl tarımındaki çok boyutlu zorunluluğunu; yani hem kuraklık adaptasyonu hem de karbon izini azaltma açısından neden vazgeçilmez olduğunu bütüncül bir bakış açısıyla ele almayı amaçlamaktadır.

KORUMALI TOPRAK İŞLEMENİN İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ SÜRECİNDEKİ ÖNEMİ

Korumalı toprak işleme uygulamaları, iklim değişikliğinin tarım üzerindeki birden fazla olumsuz etkisini hafifletme yeteneği nedeniyle benzersiz bir öneme sahiptir. Bu önem, agronomik, ekolojik ve sosyo-ekonomik boyutlarda incelenebilir.

Toprak Sağlığı ve Karbon Tutulumu Yoluyla Hafifletme

KTİ'nin en önemli çevresel faydası, toprak organik karbon (TOK) içeriğini artırarak atmosferdeki CO_2 emisyonlarını azaltma potansiyelidir (Padarian ve ark., 2022). Sıfır toprak işleme (No-Till) uygulamaları, toprağın bozulmasını en aza indirerek organik maddenin mineralizasyon hızını yavaşlatır ve karbonun toprakta depolanmasını teşvik eder. Fynn ve ark. (2009) tarafından yapılan bir derleme, arid (kurak) bölgelerde KTİ'nin, yüzey katmanda yıllık ortalama 0.3 - 0.7 Mg C ha^{-1} aralığında karbon tutulumuna yol açabildiğini göstermiştir. Daha güncel çalışmalar, KTİ'nin sadece miktarı değil, aynı zamanda karbonun kalitesini ve kalıcılığını da artırdığını ortaya koymaktadır. Bayram ve ark. (2015), KTİ sistemlerinde korunan bitki kalıntılarının, mikrobiyal biyokütle ve humus oluşumunu destekleyerek TOM'un daha stabil formlara dönüştüğünü ve böylece karbonun toprakta daha uzun süre kalabildiğini belirtmiştir. Bu durum, tarım sektörünü bir karbon kaynağı olmaktan çıkarıp bir karbon harcama potansiyelini potansiyelini önemli ölçüde güçlendirir ve küresel azaltım hedeflerine doğrudan katkı sağlar.

Su Kullanım Verimliliği (SKV) ile Kuraklığa Adaptasyon

İklim değişikliğinin getirdiği en büyük risklerden biri olan kuraklık ve düzensiz yağışlara karşı KTİ, tahıl tarımının en etkili adaptasyon mekanizmasını sunar. Sürekli malç örtüsü, doğrudan güneş ışığını engelleyerek ve toprak yüzeyi ile hava arasındaki nem alışverişini azaltarak buharlaşma yoluyla su kaybını önemli ölçüde düşürür. Bu, toprağın su tutma kapasitesini

artırarak bitkilere kurak dönemlerde hayati su rezervi sağlar. Gülser ve Kızılkaya, (2020) buğday üretiminde sıfır toprak işleme uygulamasının, malç etkisi sayesinde buharlaşmayla su kaybını azalttığını ve sonuç olarak SKV'yi geleneksel işleme göre %15 ila 25 oranında artırdığını tespit etmiştir. Bu yüksek SKV, tahıl bitkilerinin özellikle tane dolumu gibi kritik gelişim aşamalarında kuraklık stresine daha fazla dayanmasını sağlar, böylece iklim belirsizliğine karşı bir sigorta görevi görür (Özer ve ark. 2013; Yüksel, 2014; Pamungkas & Farid, 2022).

Toprak Erozyonunu Azaltma ve Verim Stabilitesi

Yoğun toprak işleme, toprağın yapısını bozarak onu rüzgar ve su erozyonuna karşı savunmasız hale getirir. Erozyon, sadece toprak kaybına değil, aynı zamanda besin elementlerinin yüzey akışıyla taşınmasına ve su kirliliğine de yol açar. KTİ, toprak yüzeyini sürekli bitki kalıntılarıyla örterek ve kök sistemlerinin bıraktığı kanallar sayesinde suyun sızmasını kolaylaştırarak hem yüzeysel akışı hem de erozyonu büyük ölçüde önler. Bu koruma, toprak verimliliğini koruyarak uzun vadede tahıl veriminde istikrar sağlar. Kuraklık veya aşırı yağış gibi ekstrem hava olaylarının arttığı dönemlerde, KTİ uygulanan alanlarda verim dalgalanmalarının daha düşük olduğu, yani verim stabilitesinin geleneksel alanlara göre daha yüksek olduğu gözlemlenmiştir (Görgülü, 2025). Verim stabilitesindeki bu artış, iklim değişikliği koşullarında gıda güvenliğinin garantilenmesi için hayati önem taşır.

TOPRAK İŞLEME SİSTEMLERİ

Geleneksel Toprak İşleme

Geleneksel toprak işleme; ürün artıklarının büyük bir bölümünün toprağa gömüldüğü, ekimden sonra toprak yüzeyinde % 30'dan daha az artıkların bırakıldığı bir toprak işleme sistemidir. Bu sistemde genellikle kulaklı pulluk, diğer toprak işleme makinaları ile birlikte kullanılır. Toprak işlemede kullanılan aletler daha önce kullanılan bir makinadır ve her an kullanıma hazırdır ve değişik toprak, ürün koşulları ve gübreleme sistemlerine uygulanabilir. Ürün yetiştirme periyodu boyunca yabancı otların kontrol altına alınması için uygulanabilen bir sistemdir.

Ekim için gerekli, makina, yakıt ve iş gücü giderleri daha yüksektir, tarlada trafik fazla olduğundan tarlanın yabancı otlarla kaplanma ve toprak sıkışıklığının oluşma ihtimali daha yüksektir. Toprak yüzeyinde bitki bırakılmadığı için rüzgar ve su erozyonun oluşma ihtimali fazladır, toprak işlemenin yoğun yapılması toprağın organik madde içeriğini azaltmaktadır (Aykas ve ark., 2010; Kahraman ve ark., 2025).

Korumalı Toprak İşleme

Korumalı toprak işleme, su erozyonunu azaltmak için ekimden sonra toprak yüzeyinin en az % 30'unun ön bitkiye ait artıklar tarafından korunduğu toprak işleme ve ekim sistemidir. Toprak yüzeyinin tamamen kaplanması için gerekli artık yoğunluğu; toprak tipi, eğim durumu, ekim nöbeti ve kışın toprakta kalan bitki artıkları başta olmak üzere pek çok faktöre bağlıdır. Toprak; sadece tohum yatağının hazırlanması, kimyasal uygulanması, yabancı otların kontrol edilmesi ve tohumun ekilmesi için işlenir (Kahraman ve ark., 2025).

Bu sitemde; yetiştirilen ürünler suyu daha etkin bir şekilde kullanır, toprağın su tutma kapasitesi artar ve yağışlardan dolayı su kayıpları ve buharlaşma azalır, kurak ve eğimli topraklarda kuru tarımda suyun daha etkin kullanımı ile daha yüksek verim elde edilir, toprağın organik madde içeriği ve faydalı böceklerin populasyonu korunabilir, toprakta bitki besin maddesi, gübre ve pestisit kaybı azalır, ekimde tarlanın hazırlanması için daha az zamana ihtiyaç duyulur, ekim öncesi toprak işleme çalışmaları azalır, böylece iş gücü ve yakıttan tasarruf sağlanırken, toprak erozyonu ve toprak sıkışması azalır,

Ancak; aşırı su problemleri ortaya çıkar, ürün artıkları ile ertesi döneme hastalık veya zararlılar taşınır, ekimde özel makinalar ihtiyaç duyulur, havalanma koşullarının yetersizliği, düşük toprak sıcaklığı ve aşırı nem ürün yetiştirmek için genellikle uygun değildir, iş gücü ve yakıttan

tasarruf sağlanmasına rağmen yabancı ot kontrolünde büyük oranda herbisit kullanımına bağımlılık ek masrafa yol açmaktadır.

KÜRESEL İKLİM DEĞİŞİKLİĞİNDEKİ OLUMSUZ ETKİLER NEDENİYLE KORUMALI TOPRAK İŞLEMEYİ ZORUNLU KILAN SEBEPLER

Küresel iklim değişikliğinin tahıl tarımı üzerindeki etkileri, geleneksel toprak işleme uygulamalarının sürdürülebilirliğini tehdit eden ve KTİ'yi zorunlu bir adaptasyon mekanizması haline getiren bir dizi sistemik baskı yaratmaktadır.

Artan Sıklıkta ve Şiddette Kuraklık Olayları

İklim değişikliği, yarı kurak ve kurak bölgelerde kuraklık periyotlarının süresini uzatmakta ve şiddetini artırmaktadır (Dağ, & Aktaş, 2024). Geleneksel yoğun işleme, toprağın yüzeyini çıplak bırakarak nemin hızlı buharlaşmasına ve toprak yüzeyinde kaymak tabakası oluşumuna neden olur, bu da yağmur suyunun emilimini engeller. KTİ'nin temel prensibi olan yüzey malçlama, toprağın nemini koruma kapasitesini doğrudan artırır. Eren ve Coşkun (2023), Koruyucu toprak işleme (KTİ')'nin su kullanım verimliliği (SKV)'ni geleneksel yöntemlere göre anlamlı ölçüde artırdığını saptayarak, tahılların kuraklık stresinde hayatta kalmasını sağlaması açısından KTİ'nin zorunluluğunu kanıtlamıştır (Jabran, & Aulakh, 2015; Tabyehzad, 2015). Bu zorunluluk, özellikle dünya nüfusunun hızla arttığı ve gıda talebinin yükseldiği bir dönemde, temel tahıl üretimini güvence altına almak için kritiktir.

Hızlanan Toprak Erozyonu ve Verimlilik Kaybı

İklim değişikliği ile birlikte gelen düzensiz ve yoğunlaşan sağanak yağışlar, özellikle eğimli arazilerde erozyonu tetiklemektedir. Yoğun işlenmiş, çıplak toprak yüzeyleri bu ani ve şiddetli yağışlara karşı tamamen savunmasızdır. Erozyon, sadece fiziksel toprak kaybına değil, aynı zamanda toprağın en verimli kısmı olan üst toprağın kaybına da neden olur. Bu verimlilik kaybı, toprağın doğal onarım mekanizmalarının çok ötesindedir. KTİ, toprak yüzeyini bitki kalıntılarıyla koruyarak ve toprak yapısını iyileştirerek suyun toprakta süzülmesini kolaylaştırır ve erozyonla mücadeleyi zorunlu kılar. Bu, toprak kaynaklarını koruma ve uzun vadeli gıda güvenliğini sağlama açısından KTİ'yi vazgeçilmez kılmaktadır (Anonim, 2025).

Toprak Organik Maddesindeki Hızlı Düşüş ve Karbon Salınımı

Yüksek sıcaklıklar, artan toprak sıcaklığını teşvik ederek geleneksel sürüm altında toprak organik maddesinin (TOM) mikrobiyal aktivite yoluyla hızla parçalanmasına ve atmosfere CO_2 olarak salınmasına neden olur. TOM, sadece bir besin deposu değil, aynı zamanda toprağın su tutma ve besin maddesi döngüsü kapasitesinin de anahtarıdır. Topraktaki TOM seviyelerindeki sürekli düşüş, tarım sistemini giderek daha az verimli ve iklim şoklarına karşı daha az dirençli hale getirir (Bayram ve ark., 2015; Padarian ve ark., 2022). Sıfır toprak işleme (No-Till), bu parçalanma sürecini yavaşlatarak ve karbonu toprakta hapsederek, tahıl tarım sistemlerini hem iklim değişikliğinin etkilerini azaltma hem de toprak sağlığını koruma açısından zorunlu bir çözüme yönlendirir (Fynn ve ark. (2009). Bu sayede çiftçiler, zorunlu bir çevresel sorumluluğu (karbon salınımını azaltma) agronomik bir fayda (TOM artışı) ile birleştirmiş olurlar.

KORUMALI TOPRAK İŞLEMENİN YAYGINLAŞMASINDA ORTAYA ÇIKAN ENGELLER VE ÇÖZÜM ÖNERİLERİ

KTİ'nin agronomik ve çevresel faydalarına rağmen, benimsenme hızı küresel düzeyde hala istenen seviyede değildir. Bu bölümde, yaygınlaşmanın önündeki temel engeller ve bunların aşılmasına yönelik çözüm önerileri incelenmektedir.

Teknik ve Ekonomik Engeller

Benimsemenin önündeki başlıca engel, sıfır işleme mibzeri (anıza ekim mibzeri) gibi özel ekipmanların geleneksel makinelere kıyasla yüksek ilk yatırım maliyetidir. Bu maliyet, özellikle küçük ölçekli ve sermayesi kısıtlı çiftçiler için önemli bir giriş bariyeri oluşturur (Çelik, 2016). Teknik açıdan ise, toprak bozmama uygulanan sistemlerde yabani ot yönetimi zorlaşmakta ve çoğu zaman kimyasal mücadeleye bağımlılık artmaktadır (Anonim, 2024). Bu artan kimyasal girdi maliyeti, başlangıç yatırım maliyetleriyle birleştiğinde çiftçilerin KTİ'ye geçişini caydırabilir. Ayrıca, KTİ'nin başarısı, geleneksel tarıma kıyasla daha karmaşık ve hassas yönetim becerileri gerektirir; bu da çiftçiler arasında bilgi ve eğitim eksikliğinden kaynaklanan uyum sürecine bir engel oluşturur (Bayram ve ark. (2015).

Çözüm ve Teşvik Mekanizmaları

Bu engellerin aşılması için hedefli kamu politikaları ve sektörler arası işbirliği gereklidir;

Finansal Destek ve Risk Azaltma: Hükümetler, ekipman alımında sübvansiyon, düşük faizli krediler ve sigorta prim desteği gibi doğrudan finansal teşvikler sağlamalıdır. Karbon kredisi piyasaları aracılığıyla KTİ uygulayan çiftçilere ek gelir kaynağı yaratmak, ekonomik engelleri aşmada güçlü bir motivasyon sağlayabilir.

Eğitim ve Yayım: KTİ'nin başarısı, bilgi transferine bağlıdır. Bu nedenle, KTİ'nin başarılı uygulaması için gereken özel yönetim becerilerinin (örneğin yabani otların ve hastalıkların entegre yönetimi) çiftçilere ulaştırılması için yaygın eğitim ve saha içi danışmanlık hizmetleri yaygınlaştırılmalıdır. Bölgesel koşullara uygun, başarılı çiftçi örneklerinin yer aldığı örnek tarlalar ve tarla-çiftçi okulları, bilgi eksikliğini gidermede en etkili araçlar olabilir.

Teknoloji Transferi ve Erişilebilirlik: Finansal engelleri aşmak amacıyla, özellikle küçük ölçekli çiftçilere yönelik olarak, ekipman paylaşımı veya kiralama programları desteklenmelidir. Ayrıca, yerel üreticilerin düşük maliyetli KTİ ekipmanları geliştirmesi için Ar-Ge teşvikleri sağlanmalıdır.

ÜLKEMİZDE KURU TARIM YAPILAN ALANLARINDA TOPRAK İŞLEMESİZ TARIM YAYGINLAŞTIRILMALIDIR

Her yıl bir Kıbrıs adası kadar toprağın nehirlere aktığı ve milyonlarca hektar tahıl üretim alandaki anızın Güneydoğu'dan Trakya'ya kadar hasat sonunda maalesef yakıldığı ve bu nedenle kimi zamanlar orman yangınlarının çıktığı ve topraklarımızdaki organik maddenin özellikle kuru tarım alanlarında % 1'in altına düştüğü ülkemizde, toprak işlemesiz tarımın yaygınlaştırılması için neler yapılabileceği aşağıda sıralanmıştır (Akar & Avcı 2012; Dinç & Toğay, 2025). Toprak işlemesiz tarım sadece bir "toprak işleme sistemi" değil hem kuru ve hem de sulu tarım koşullarda uygulanabilen korumalı tarım sisteminin en önemli bir parçasıdır. Şu an Gıda Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı tarafından sıfır sürüm yapan anıza ekim makinesine verilen % 50 destek küçük ve orta ölçekli işletmelere için maalesef yeterli değildir. Bilindiği gibi bu makinelerin alınmasıyla birlikte en az 100 beygir ve üzeri bir de traktör alınmasının gerekli olduğu ayrıca bu işletmelerde arazi varlığının küçük ve parçalı oluşları da bu sistemin yaygınlaşmasının önündeki sosyo ekonomik engellerdendir. Bu işletmeler için ülkemiz koşullarına uygun daha küçük anıza ekim makineleri üretilmeli veya korumalı tarım sistemlerinden "azaltılmış toprak işleme sistemi" daha fazla çiftçiye ulaşacak şekilde ülke genelinde yaygınlaştırılmalıdır (TEPGE, 2024).

Ülkemizde anız yakmaktan kaynaklanan çevre felaketini sonlandırmak ve anızı toprak yüzeyinde tutarak toprak nemini korumak ve organik madde birikimine katkı yapmak amacıyla tarımsal desteklemelerin bir kısmını "ürün veya girdi desteklemek" yerine anızın yakılmadığı "korumalı tarım sistemini" desteklemeye yönlendirmek sistemin benimsenmesi ve yaygınlaştırılmasına çok önemli bir katkı sağlayabilir (Tekin ve ark., 2017).

Özelde toprak işlemsiz tarım sistemi ve genelde korumalı tarım, verimliliği gün geçtikçe azalan ve her geçen gün erozyona daha açık hale gelen ülkemiz tahıl ekili alanları için ekolojik ve ekonomik olarak büyük bir potansiyel olarak karşımızda durmaktadır.

SONUÇLAR

Bu derleme çalışma; korumalı toprak işleme (KTİ) yöntemlerinin, tahıl tarımı sistemlerinin küresel iklim değişikliğinin yarattığı artan kuraklık, erozyon ve yüksek sıcaklık riskleri altında sürdürülebilirliğini sağlamada hayati bir rol oynadığını doğrulamaktadır. KTİ, toprak organik karbonunu artırarak iklim değişikliği etkisinin hafiflemesine katkıda bulunurken, su kullanım verimliliğini (SKV) yükselterek ve erozyonu azaltarak kuraklığa karşı adaptasyon yeteneğini güçlendirmektedir. KTİ'nin tahıl verimi üzerindeki sabitleyici etkisi, sürdürülebilir gıda üretimi açısından kritik öneme sahiptir. Ancak bu faydaların yaygınlaşması, yüksek ekipman maliyetleri, yabani ot yönetimi zorlukları ve bilgi eksikliği gibi teknik ve ekonomik engellerle karşılaşmaktadır. KTİ'nin yaygın bir şekilde benimsenmesini sağlamak ve tahıl sektörünü gelecekteki iklim değişikliğinin etkisinden korumak için bir takım adımlar atılmalıdır: Öncelikle, ulusal tarım politikaları KTİ uygulamalarını "İklim Akıllı Tarım" stratejilerinin ana bileşeni olarak tanımlamalı ve ekipman alımında sübvansiyon, düşük faizli krediler gibi doğrudan finansal teşvik mekanizmalarını hızla hayata geçirmelidir. İkinci olarak, yabani ot kontrolünde kimyasal bağımlılığı azaltacak (örneğin, örtü bitkileri ve biyolojik mücadele) entegre yönetim stratejilerine odaklanan bölgesel araştırmalar ve geliştirme faaliyetleri desteklenmelidir. Son olarak, özellikle küçük ölçekli çiftçilere yönelik olarak, KTİ'nin başarılı uygulaması için gereken bilgi ve becerileri aktaracak yaygın eğitim ve saha danışmanlık hizmetleri ile ekipman paylaşım programları desteklenmelidir. Bu bütüncül yaklaşım, KTİ'nin zorunluluk haline gelen benimsenme sürecini hızlandırarak, tahıl tarımının iklim değişikliğine karşı direncini artıracaktır.

KAYNAKLAR

Akar T. & Avcı M. (2012). Ülkemizde Toprak İşlemesiz Tarım Nasıl Yaygınlaştırılabilir! Kayseri Ticaret Borsası Dergisi, 70-73, Kayseri.

Anonim, (2024). İklim Değişikliğine Uyum Stratejisi Ve Eylem Planı (2024-2030). İklim Değişikliği Başkanlığı (İDB). Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı, Ankara. https://iklim.gov.tr/db/turkce/icerikler/files/%C4%B0klim%20De%C4%9Fi%C5%9Fikli%C4%9Fine%20Uyum%20Stratejisi%20ve%20Eylem%20Plan_%202024-2030.pdf

Anonim, (2025). Tarımda Toprak ve Su Kaynakları Yönetimi. Cumhurbaşkanlığı Strateji ve Bütçe Başkanlığı, On İkinci Kalkınma Planı (2024-2028). https://www.sbb.gov.tr/wp-content/uploads/2025/08/Tarimda-Toprak-ve-Su-Kaynaklarinin-Yonetimi-Ozel-Ihtisas-Komisyonu-Raporu_01082025.pdf , (14.11.2025).

Aydoğdu, M. H. (2024). İklim Değişikliğinin Sosyal ve Ekonomik Yapı Üzerine Etkilerinin Genel Değerlendirmesi. In Sürdürülebilir Gelecek İçin İklim Perspektifleri. Özgür Yayınları. https://doi.org/10.58830/ozgur.pub564.c2270

Aykas, E., Yalçın, H., & Çakır, E. (2010). Koruyucu Toprak İşlemede Yöntemler, Örtü Bitkisi ve Ekim Nöbetinin Önemi. Tarım Makinaları Bilimi Dergisi, 6(4), 247-252.

Bayram, M., Günal, H., & Özgöz, E. (2015). Sürdürülebilir Toprak İşleme Yöntemlerinin Belirlenmesinde Toprak Kalitesi Değerlendirmelerinin Önemi. Yuzuncu Yıl University Journal of Agricultural Sciences, 25(3), 337-346. https://doi.org/10.29133/yyutbd.236414

Çelik, A. (2016). Türkiye'de Koruyucu Toprak İşleme ve Doğrudan Ekimin Benimsenmesi ve Yaygınlaştırılması için Atılması Gereken Adımlar. Tarım Makinaları Bilimi Dergisi, 12(4), 243-253.

Dağ, K., & Aktaş, E. (2024). İklim değişikliğinin Türkiye tarımına etkileri. Tarım Ekonomisi Dergisi, 30(2), 173-181. https://doi.org/10.24181/tarekoder.1553204

Demirbaş, M., & Aydın, R. (2020). 21. Yüzyılın en büyük tehdidi: küresel iklim değişikliği. Ecological Life Sciences, 15(4), 163-179.

Dinç , A., & Toğay , Y. (2025). İklim Değişikliği ve Tarımsal Kuraklığın Türkiye Tarımına Etkisi. Euroasia Matematik, Mühendislik, Doğa Ve Tıp Bilimleri Dergisi Medical Sciences, 12(2), 387–396. https://doi.org/10.5281/zenodo.17226713
Fynn, A. J., Alvarez, P., Brown, J. R., George, M. R., Kustin, C., Laca, E. A., ... & Wong, C. P. (2009). Soil carbon sequestration in US rangelands. Environmental Defense Fund, Sacramento, CA.
Görgülü, A. (2025). Sustaınable Agrıculture And Clımate Solutıons For The Future Of Food Securıty. Gıda, 50(1), 1-14. https://doi.org/10.15237/gida.GD24099
Gülser, C., & Kızılkaya, R. (2020). Farklı sulama miktarlarında yetiştirilen buğday bitkisinin su kullanma randımanı ile verimlilik parametreleri arasındaki ilişkiler. Toprak Bilimi ve Bitki Besleme Dergisi, 8(1), 46-52. https://doi.org/10.33409/tbbbd.757010
Jabran, K., Aulakh, A. (2015). Korumalı toprak İşleme sistemlerinde yetiştirilen buğday için daha yüksek verim ve ekonomik faydalar. Yüzüncü Yıl Üniversitesi Tarım Bilimleri Dergisi 25, 78–83. https://doi.org/10.29133/yyutbd.236391
Kahraman, N. D., Okumuş, O., & Kahraman, A. (2025). Sürdürülebilir Tarım: Toprak ve Örtü Bitkileri. International Congresses of Turkish Science and Technology Publishing, 634-639.
Kara, K. Ö., & Yereli, A. B. (2022). İklim değişikliğinin yönetimi ve tarım sektörü. Afet ve Risk Dergisi, 5(1), 361-379.
Özer, H., Karadoğan, T., & Oral, E. (2013). Bitkilerde Su Stresi Ve Dayanıklılık Mekanizması. Atatürk Üniversitesi Ziraat Fakültesi Dergisi, 28(3).
Padarian J, Minasny B, McBratney A, Smith P. (2022). Soil carbon sequestration potential in global croplands. PeerJ. Jul 21;10:e13740. https://doi.org/10.7717/peerj.13740
Pamungkas, S.S.; Farid, N. (2022). Drought stress: Responses and mechanism in plants. Rev. Agric. Sci. 10, 168–185. https://doi.org/10.7831/ras.10.0_168
Tabyehzad, H. (2015). Yarı kurak koşullarda farklı toprak işleme yöntemleri ve ikili nöbet sisteminin bazı toprak kalite özellikleri ve verim üzerine etkileri (Doctoral dissertation, Ankara Universitesi (Turkey).
Tekin, M., Avcı, M., Çat, A., Akar, T. (2017). Dünyada ve Türkiye'de Toprak İşlemesiz Tarımın Durumu ve Benimsenmesi. Bahri Dağdaş Bitkisel Araştırma Dergisi Journal of Bahri Dagdas Crop Research 6 (1): 22-34.
TEPGE, (2024). Küresel iklim değişikliğinin Türkiye tarımına etkileri: 2024 raporu. Tarım ve Orman Bakanlığı Yayınları.
Yüksel, A. (2014). Su ve Sürdürülebilirlik. Seyahat ve Otel İşletmeciliği Dergisi, 11(2), 108 - 111.

STEM CELL TECHNOLOGY: PRINCIPLES, APPLICATIONS, AND FUTURE PROSPECTS

Nworah Florence N
Pharmacology unit, Department of Biochemistry, University of Nigeria, Nsukka, Enugu State, Nigeria

Eje Ozoemena E
Pharmacology unit, Department of Biochemistry, University of Nigeria, Nsukka, Enugu State, Nigeria
COVE-UP Analytical Laboratories, University of Nigeria, Nsukka, Enugu State, Nigeria

Igwebuike Nancy C
Department of Genetics and Biotechnology, University of Nigeria, Nsukka, Enugu State, Nigeria
COVE-UP Analytical Laboratories, University of Nigeria, Nsukka, Enugu State, Nigeria

ABSTRACT
Stem cell technology represents one of the most transformative advances in modern biomedical science, offering groundbreaking possibilities for disease treatment, tissue repair, and personalized medicine. Stem cells possess unique properties such as self-renewal and the ability to differentiate into specialized cell types, making them valuable tools for regenerative therapies. Embryonic stem cells, adult stem cells, and induced pluripotent stem cells (iPSCs) form the major categories used in research and clinical applications. Techniques such as stem cell culture, reprogramming, and directed differentiation have enabled scientists to model diseases, test new drugs, and develop cell-based therapies for conditions like spinal cord injuries, diabetes, cardiovascular diseases, and neurodegenerative disorders.
Beyond therapeutic use, stem cell technologies are essential for understanding human development and studying cellular behavior under controlled conditions. However, ethical concerns—particularly regarding embryonic stem cells—continue to influence global regulations and public debate. Despite these challenges, ongoing innovations such as organoid development, gene-edited stem cells, and laboratory-grown tissues demonstrate the immense potential of this field. As research advances, stem cell technology is expected to revolutionize medical treatment by enabling more precise, personalized, and regenerative approaches to healthcare.
Keywords: Regenerative Medicine, Pluripotent Stem Cells, Cell Differentiation, Biomedical Applications

DÜŞÜK D VİTAMİN DÜZEYLİ STABİL ANJİNA PEKTORİSLİ HASTALARDA KORONER DARLIK DERECELERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Banaz Ramadhan QAHRAMAN
Tokat Gaziosmanpasa University, Graduate Education Institute, 60100, Tokat
Zeliha Cansel ÖZMEN
Tokat Gaziosmanpasa University, Faculty of Medicine, Department of Biochemistry, 60100, Tokat
ORCID: 0000-0001-9045-2518
Mehmet EYÜPOĞLU
Tokat Gaziosmanpasa University, Faculty of Medicine, Department of Cardiology, 60100, Tokat
ORCID: 0000-0002-5754-9382

ÖZET
Koroner arter hastalığı (KAH), genellikle ateroskleroz sonucu koroner arterlerin daralması veya tıkanması ile karekterize, tüm dünyada hem erkeklerde hem de kadınlarda başlıca ölüm nedeni olan bir hastalıktır. Hastalığın insidansı yaşla birlikte artış göstermektedir. Yağda çözünen bir prohormon olan D vitamini, D vitamini reseptörleri aracılığı ile birçok fizyolojik sürecin düzenlenmesinde önemli roller üstlenmektedir. D vitamini eksikliğinin, kardiyovasküler risk faktörleri taşıyan bireylerde ve KAH hastalarında daha sık görülebileceği bildirilmiştir. Ayrıca ciddi D vitamini eksikliğinin akut miyokard enfarktüsü riskinde artış ile ilişkili olduğu da gösterilmiştir. Bu çalışmada amacımız, stabil angina pektoris tanısı alan hastalarda koroner arter darlığı düzeyi ile serum D vitamini düzeyi arasındaki ilişkiyi araştırmaktır. Çalışmaya Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Araştırma ve Uygulama Hastanesi Kardiyoloji Polikliniğine 2021-2022 yılları arasında başvuran, stabil angina pektoris tanısı alarak koroner anjiografi yapılan 80 hasta ve 68 kontrol grubu dahil edilmiştir. Hastaların biyokimyasal verileri hastane otomasyon sisteminden elde edilmiştir. Çalışmanın sonuçlarına göre, hasta grubunda HDL ve D vitamin düzeyleri kontrol grubuna kıyasla anlamlı derecede düşük bulunmuştur. KAH olan hastalar, %50'den fazla ve %50'den az darlık olacak şekilde iki gruba ayrıldığında, bu gruplar arasında D vitamini düzeyleri açısından anlamlı fark saptanmamıştır. Ancak, %50'den fazla darlığı bulunan ve D vitamini <20 ng/ml olan hasta grubunda, %50'den az darlığı bulunan ve D vitamini >20 ng/ml olan hasta grubuna göre HDL düzeylerinin anlamlı derecede daha düşük, trigliserit düzeylerinin ise anlamlı derecede daha yüksek olduğu görülmüştür. Bu bulgular, serum D vitamin düzeylerindeki düşüklüğün dislipidemi gelişimine katkıda bulunabileceğini ve dolayısıyla ilerleyen dönemde kardiyovasküler hastalıklara zemin hazırlayabileceğini düşündürmektedir.
Anahtar Kelimeler: Stabil anjina pektoris, koroner anjiografi, D vitamin

EVALUATION OF CORONARY STENOSIS LEVELS IN PATIENTS WITH STABLE ANGINA PECTORIS WITH LOW VITAMIN D LEVELS

ABSTRACT
Coronary artery disease (CAD) is characterized by the narrowing or occlusion of the coronary arteries, usually as a result of atherosclerosis, and is the leading cause of death in both men and women worldwide. The incidence of the disease increases with age. Vitamin D, a fat-soluble prohormone, plays important roles in the regulation of many physiological processes through its interactions with vitamin D receptors. It has been reported that vitamin D deficiency is more common in individuals with cardiovascular risk factors and in patients with CAD. Moreover, severe vitamin D deficiency has been shown to be associated with an increased risk of acute myocardial infarction. The aim of this study was to investigate the relationship between the degree of coronary artery stenosis and serum vitamin D levels in patients diagnosed with stable angina pectoris. The study included 80 patients who presented to the Cardiology Outpatient Clinic of Tokat Gaziosmanpaşa University Research and Training Hospital between 2021 and 2022, were diagnosed with stable angina pectoris, and underwent coronary angiography, as well as 68 control subjects. The biochemical data of the patients were obtained from the hospital automation system. According to the results of the study, HDL and vitamin D levels were significantly lower in the patient group compared to the control group. When patients with CAD were divided into two groups according to the degree of stenosis — greater than 50% and less than 50% — no significant difference was found in vitamin D levels between the groups. Howeve, in the patient group with more than 50% stenosis and vitamin D levels <20 ng/ml, HDL levels were significantly lower and triglyceride levels significantly higher compared to the group with less than 50% stenosis and

vitamin D levels >20 ng/ml. These findings suggest that decreased serum vitamin D levels may contribute to the development of dyslipidemia and may therefore predispose individuals to cardiovascular diseases in the future.
Keywords: Stable angina pectoris, coronary angiography, vitamin D

SYNERGISTIC EFFECT OF MAGNESIUM NANOPARTICLES AND ORGANIC FERTILIZERS ON THE GROWTH AND YIELD OF TOMATO

Rabia Ghaffar
Tehreem Maqsood
University of Education, Division of Science & Technology, Department of Botany, Lahore, Pakistan.
ORCID: 0000-0001-5991-8893

Climate smart agriculture is the need of present world to improve the productivity of tomato. Integrating nanotechnology with organic fertilizers has emerged as a promising strategy to improve soil health, nutrient availability and plant growth. Magnesium oxide nanoparticles (MgO NPs) can improve the nutrient uptake, while the selected organic fertilizers, vermicompost (VC) and potato peel powder (PP), can provide the essential micro and macro nutrients and improve the soil structure. The objective of this study was to identify the most effective treatment combination either by soil amendment or foliar spray and to assess the potential of MgO NPs combined with potato peel powder and vermicompost for tomato growth and yield.

A pot experiment was conducted using a randomized complete block design (RCBD) with two treatment groups. Group 1 received VC (120 gm) and PP (5gm, 10gm and 15gm) directly mixed in the top soil and Group 2 received foliar spray of the extracts of VC (120 gm) and PPE (5%, 10% and 15%) at different levels. MgO NPs at varying levels (50ppm, 75ppm, 100ppm) were applied to both groups as foliar application only. The growth and yield parameters were measured during the experiment and after the yield.

The results of soil amendment with a combination of 120g VC, 15gm potato peel powder, and 50ppm MgO NPs showed significant improvement in all the studied morphological and yield parameters. A significant increase was observed in the plant height, fresh and dry weight of plant, number of leaves, leaf area, number, weight and shelf life of tomato fruit. In contrast, the best foliar treatment was in combination of 120 g VC, 15% potato peel extract and 75ppm MgO NPs which showed improved growth, biochemical and yield parameters, but remained inferior to the soil amendment group G1.

In conclusion soil treaments consistently delivered better results demonstrating better nutrient retention. Combined application of MgO Nps, vermicompost and potato peel supports the better yields of tomato by improving yield under soil application whereas, foliar application may benefit post-harvest quality and shelf life. The findings of the present study contribute to climate smart and sustainable tomato production by recycling waste and reducing dependency on chemical fertilizers.

Keywords: Nano-organic fertilizers, potato peel powder, tomato yield, vermicompost, Magnesium nanoparticles

CURRENT PRACTICES AND FUTURE TECHNOLOGIES FOR MONITORING AND CONTROLLING METHANE EMISSIONS FROM WASTE

FETTAH Abla
MOUHIR Latifa
[1]Process Engineering and Environment Laboratory, Faculty of Science and Technology of Mohammedia, Hassan II University of Casablanca

Abstract:
Methane (CH_4) is one of the most potent greenhouse gases, with a global warming potential approximately 28 times higher than that of carbon dioxide over 100 years. Solid waste management sites are among the primary anthropogenic sources of methane emissions, particularly in developing countries where emission control and monitoring remain limited. In global climate change mitigation, monitoring and reducing methane emissions have become strategic priorities for achieving carbon neutrality targets.
This communication critically reviews current and emerging approaches for detecting, quantifying, and valorising methane generated from waste. Remote sensing technologies, including satellite imagery (GHGSat, Sentinel-5P, GOSAT), airborne sensors, and ground-based systems, are compared in terms of accuracy, spatial coverage, and cost efficiency. Simultaneously, strategies for methane capture and valorisation — including biogas recovery for energy generation and biomethane production — are analysed regarding their environmental and economic effectiveness.
The study highlights recent advances in the remote sensing of diffuse methane emissions while emphasising current limitations related to spatial resolution and ground-truth validation. It concludes with recommendations for integrating satellite monitoring tools into sustainable waste management policies through a combined approach that links remote observation and local modeling.
Keywords: methane, solid waste, satellite monitoring, biogas, climate change, energy recovery.

EXPLORİNG THE SUSTAINABILITY PERFORMANCE OF SHOPPING MALLS IN-USE

Chinedu Uchechukwu OLUIGBO
ORCID 1: 0000-0001-7427-6833
Arc., Niger Delta University, Faculty of Environmental Sciences, Department of Architecture, Wilberforce Island - Nigeria

Chinedu Iheanyichukwu IROEGBULAM
ORCID 2: 0009-0005-6016-4319
Arc., Federal Polytechnic Nekede, School of Environmental Design and Technology, Department of Architectural Technology, Owerri, Imo State - Nigeria

Nnaemeka Bennet Chrıstıan Dıllon OKOYE
ORCID 3: 0000-0002-0037-100X
Arc. Dr., Niger Delta University, Faculty of Environmental Sciences, Department of Architecture, Wilberforce Island - Nigeria

Patterson Makuachukwu OHAEGBU
ORCID 4: 0009-0002-5235-6458
Arc., Alex Ekwueme Federal University, Faculty of Environmental Sciences, Department of Architecture, Ndufu-Alike, Abakaliki, Ebonyi State, Nigeria

Stanley Nwabueze OSAMOR[5]
ORCID 5: 0009-0006-2519-9396
Arc., Niger Delta University, Faculty of Environmental Sciences, Department of Architecture, Wilberforce Island - Nigeria

Abstract
Asset and management performance of buildings are key components for sustainability assessment. Hence, this study becomes imperative to reduce the operational impacts of existing commercial projects on the users, and environment. Despite the existence of national and international sustainability assessment and certification schemes some commercial facilities around the world remain inadequately designed, thereto. Thus, this study explored the level of sustainability in selected shopping malls within Tropical monsoon climate, Equatorial climate, Temperate climate, and Tropical savanna climate identifying gaps with established sustainability assessment standard. A qualitative case study research approach was adopted, employing a physical observation for shopping malls in Nigeria [two local cases], and architectural documentation for shopping malls outside Nigeria [two foreign cases] in four geographical locations. The collected data were analysed using narrative, and comparative techniques. Also, the study findings were synthesized, and discussed based on the following themes; Management, Health and Wellbeing, Energy, Transport, Water, Resources, Resilience, Land Use and Ecology, and Pollution as drawn from Building Research Establishment Environmental Assessment Method [BREEAM] In-Use International Technical Manual for Commercial buildings. Findings revealed that while most malls provide basic management, wellbeing, and circulation features that are significant, deficiencies persist in key sustainable features such as universal design features, water monitoring and reuse systems as well as users' information systems. The study concludes that some Nigerian shopping malls generally lack key sustainable features, posing challenges to the comfort, health of users, and the ecosystem. Meanwhile, the foreign malls showed better performance encapsulated in the provision of rest areas, carbon monoxide detection systems, and air permeability of the building fabrics amongst other parameters. Therefore, this study recommends periodic assessment of shopping malls in-use for enhanced sustainability performance, adherence to sustainability certification schemes, improved public awareness, and integration of sustainable design principles into architectural practice.
Keywords: Sustainability, Shopping malls, Asset performance, Management performance, Commercial buildings.

1. INTRODUCTION

In modern urban life shopping malls serve as hubs for commerce, social interaction, and entertainment. To meet these goals, malls should priotize sustainability, user experience, and architectural innovation. According to Adams *et al.* (2019) innovative spatial layout can improve crowd management and reduce bottlenecks during peak hours in malls.

Essentially, urbanization, climate change, and environmental degradation have trigerred the need for malls to incorporate sustainable building systems, modes of transportation that minimize energy and water consumption, promote waste management, and optimize indoor and outdoor environmental quality (Clark & Williams, 2018). More so, mall designs has metarmorphosed from simple retail clusters to complex mixed-use developments that combine shopping, recreation, office, and sometimes residential spaces. These multifunctional hubs aim to attract diverse users while improving space, energy use, and operational efficiency. Notably, the sustainability performance of shoping malls is impacted not only by materials and technologies but by site planning, circulation paths, and climate-responsive features. For example, building orientation, natural ventilation, and daylighting features can reduce energy demand for lighting, heating, and cooling, while green spaces improve the aesthetic and ecological quality of the environment (Han *et al.,* 2019; Aktas, 2012). Despite the theoretical understanding of sustainable mall design, there remains paucity in empirical studies documenting real-life application across different geographic and climatic contexts. Most existing studies rely heavily on secondary data, and historical descriptions, leaving uncertainty about how sustainability principles translate into practice.

Hence, this study examines four shopping malls in distinct climatic zones — Tropical monsoon climate, Equatorial climate, Temperate climate, and Tropical savanna climate so as to draw out sustainable design features. Thus, the objectives of the study is structured to**;** identify sustainable features of each case study; explore the design and operational features of selected shopping malls with respect to key sustainable systems, and proffer some solutions for optimal performance of malls. This study, therefore, contributes to asset, and management performance of shopping malls, offering practical insights for architects, developers, engineers, urban planners, and other players in the built environment.

2. LITERATURE REVIEW

Contemporary sustainable design trends often combine varying mall patterns to optimize circulation, accessibility, and multifunctionality (Ali, 2015; Tiwari & Abraham, 2010). These malls also integrate retail, entertainment, refreshment, and office spaces, creating mixed-use environments that ameliorates user experience, and improves revenue generation (Heffner & Twardzik, 2015). Unarguably, sustainability has emerged as a core consideration in mall designs with strategies such as: Energy-efficient systems; Heating, Ventilation, Air conditioning [HVAC] systems optimized for local climate conditions; Passive architecture; Daylighting via skylights and roof openings; Strategic building orientation to reduce solar gain; Water-efficient plumbing; Rainwater harvesting; Greywater reuse; Waste segregation and recycling; Use of locally sourced, recycled, or low-embodied-energy materials to reduce carbon footprint and enhance indoor environmental quality (Aktas, 2012; Han *et al.,* 2019).

Furthermore, the architectural design and operational working of malls affects both user performance, and satisfaction. Particularly, features such as spacious atrium, clear circulation paths, soft landscape, and accessible amenities contribute to a positive shopping experience (Farrag et al., 2010; Teik et al., 2015). In addition, mixed-use layouts can accelerate dwell time and commercial viability. However, emerging digital retail trends and e-commerce have challenged traditional mall formats, requiring innovative responses such as integrated entertainment zones, interactive displays, and adaptive reuse of spaces (Çakmak, 2012; Kumar & Thakur, 2014).

2.1 Sustainability Assessment and Certification Schemes

For buildings to be certified sustainable there are conditions that must be met. In shopping mall developments, these sustainablity features / systems include; Passive design strategies, natural

ventilation, and daylighting which reduces reliance on artificial lighting and HVAC systems (Aktas, 2012; Han et al., 2019); Efficient plumbing systems, rainwater harvesting, and greywater reuse which cuts down water consumption and fosters esource sustainability (Farrag et al., 2010); Eco-friendly and locally sourced materials which hampers environmental impact and enhances lifecycle performance of malls (Çakmak, 2012); Recycling and composting systems within operational protocols which improve solid waste management systems, and support environmental stewardship (Dubihlela & Dubihlela, 2014); Spacious circulation, visually appealing interiors, and safe environments which enhances user comfort and satisfaction (Tiwari & Abraham, 2010; Kusumowidagdoa *et al*., 2015). In general, shopping, and user preferences have necessitated malls to adapt by enhancing aesthetic appeal, multifunctional spaces, and sustainable features (Teik et al., 2015; Köksal & Aydın, 2015).

Sustainable building certifications are used to determine a project's ability to exhibit commitment in being environmentally responsible. Unarguably, Leadership in Energy and Environmental Design [LEED], and Building Research Establishment Environmental Assessment Method [BREEAM] are predominant sustainability certification systems in the world. However, this study focuses on BREEAM owing to its assessment rigor and adaptability.

2.2 BRE Global Limited

BRE Global Limited (part of the BRE (Building Research Establishment) Group) is an independent third party approvals body offering certification of fire, security and sustainability products and services to an international market. BRE Global Limited's mission is to 'Protect People, Property and the Planet' (BRE Global Ltd., 2020). It is also a custodian of some world leading brands including: BREEAM - the world's leading environmental assessment method for buildings; CEEQUAL - Sustainability Assessment and Awards Scheme for Civil Engineering, Infrastructure, Landscaping and Public Realm Works; Home Quality Mark - National standard for assessment and certification for new homes in United Kingdom; Loss Prevention Certification Board (LPCB) for approval of fire and security products and services (BRE Global Ltd., 2020). In addition, BRE Global Limited is a trading subsidiary of the BRE Trust, the registered research and education charity which owns the BRE Group (BRE Global Ltd., 2020).

Furthermore, BRE Global Limited evolves and runs a family of BREEAM schemes, each designed to evaluate the sustainability performance of buildings, projects or assets at different stages in the life cycle, and these include: BREEAM Communities: for the master-planning of a larger community of buildings; CEEQUAL:for civil engineering, infrastructure, landscaping and public realm works; BREEAM New Construction: for new build, domestic and non-domestic buildings; HQM: for new build dwellings (in the United Kingdom only); BREEAM In-Use: for existing buildings in operation; BREEAM Refurbishment and Fit Out: for domestic and non-domestic building fit-outs andrefurbishments (BRE Global Ltd., 2020).

2.2.1 Building Research Establishment Environmental Assessment Method

BREEAM is the world's foremost and leading sustainability assessment and certification scheme for the built environment. It is an international standard that is locally adapted, operated and applied through a network of scheme operators, Assessors and industry professionals (BRE Global Ltd., 2020). Through its application, BREEAM recognises and showcases the value in higher performing assets and aims to inspire and empower change by rewarding and stimulating sustainability throughout the life cycle of projects, infrastructure and buildings. Launched in 1990, to date, BREEAM has been used to certify over 570,000 assessments of buildings across the building life cycle and it is being used in over 86 countries (BRE Global Ltd., 2020).

2.2.2 BREEAM In-Use International Technical Manual: Commercial

BREEAM In-Use International Commercial is a performance-based assessment method for the certification of existing non-domestic assets. Its goal is to reduce the operational impacts of existing assets on the environment (BRE Global Ltd., 2020). Specifically, BREEAM In-Use International assessment process is broken down into two categories viz: i. Asset Performance - benchmarking the performance of the asset, outlining areas of bestpractice, as well as potential scope for improvement. ii. Management Performance - benchmarking the building management processes used withinan asset, outlining areas of best practice, as well as potential to reach optimal asset performance (BRE Global Ltd., 2020). More so, the result of a BREEAM In-Use International assessment is a certified BREEAM In-Use rating for the Parts which an assessment is undertaken against. All Parts can be assessed and

certified in isolation, and each gets an independent rating, showcasing performance across the environmental categories [Table 1]. The process enables performance levels to be benchmarked, providing the basis for informed management decisions to be made, in view to maximise performance (BRE Global Ltd., 2020). Through regular assessments, BREEAM In-Use International sustains continual improvement.

Table 1: BREEAM In-Use International environmental categories for commercial buildings

S/No.	**Environmental category**	**Purpose**
1.	Management	Encourages sustainable management practices throughout the life-cycle of the asset, ensuring that both technical and non-technical building users have appropriate guidance on how they can accelerate sustainable performance. This enables assets to put in place clear targets and provide feedback loops to ensure that processes canbe optimised moving forward.
2.	Health and Wellbeing	Propels assets to provide healthy, safe, comfortable and accessible environments, both internally and externally, for their users.
3.	Energy	Ensures the reduction of energy use by recognising building with lower operational energy consumption and carbon emissions over the life-time of the asset. It assesses the inherent energy efficiency of the building fabric, installed servicing systems and renewable energy generation capacity.
4.	Transport	Promotes the provision of enhanced access to local amenities and to sustainable means of transport, i.e. public transport and other alternative transport solutions for building users. This enables solutions that support a reduction in car journeys and, therefore, congestion and CO_2 emissions over the life of the asset.
5.	Water	Stimulates sustainable water use throughout the operation of the asset, and the associated site. This ensures the asset focuses on identifying means of reducing potable water consumption (internal andexternal) over the lifetime of the building and minimising losses through leakage.
6.	Resources	Fosters circular economy. To reduce whole life impacts from resource use the category requires users to consider the environmental impacts of the operations for the life of an asset. The category encourages users to evaluate resource use within the context of a circular economy and waste in accordance with the waste hierarchy.
7.	Resilience	Encourages consideration of an asset's exposure to a range of risks such as; climate-related physical risks and local watercourse pollution, excess material damage, and physical security. Then encourages the pro-active management of these risks to minimise their impact and ensure rapid recovery.
8.	Land use and ecology	Encourages assets to gain an awareness of the current and potential ecological value on-site, and the potential impact the operation of the asset has on this value. This enables long-term strategies, including those for management and maintenance, to be established that will protect and enhance ecological value.
9.	Pollution	Encourages the prevention and control of both airborne and waterborne pollution associated with the asset's location and use. Then encourages the asset topro-actively minimise the risk of pollution on surrounding communities and environments, as well as managing the transition risks associated with refrigerants.

In summary, assessing a commercial buildings such as shopping malls according to BREEAM In-Use means to; set key performance indicators for energy, water, waste and greenhouse gas performance; understand the performance of assets within their portfolios; benchmark individual assets against other assets within owner portfolios; improve the performance of their assets through effective management, maintenance and occupation policies and procedures; evolve performance improvement targets and ascertain progress over time; support BRE on the continuing development of BREEAM In-Use by identifying and improving best environmental performance of existing buildings (BRE Global Ltd., 2020).

Despite extant literature on sustainable design guidelines as well as sustainability assessment and performance, empirical studies thematically analysing malls in different climatic zones using BREEAM In-Use International Technical Manual for Commercial buildings remain limited (Lorek & Spangenberg, 2014; El-Hedhli et al., 2013). Specifically, this study adopts a qualitative case study approach to provide an understanding of evaluating sustainable performance of shopping mall. By bridging the gap in understanding BREEAM In-Use International Technical Manual for Commercial buildings this study enables context-sensitive recommendations in view to ensure shopping malls are environmentally sustainable, commercially viable, and user-friendly.

3.0 RESEARCH METHODS

3.1 Research design

This study adopts a case study qualitative research method to explore sustainable practices in shopping malls across different geographic and climatic contexts. The approach allows for in-depth, contextual analysis of architectural, operational, and environmental strategies implemented in existing malls. Thus, emphasis is placed on observation, photographic documentation, and architectural assessment.

3.1.1 Selection criteria

Four shopping malls were selected based on these criteria: Ability to meet basic functional and architectural requirements of a shopping mall; Observable sustainable features – such as energy-efficient lighting, and some climate-responsive design strategies; as well as sundry climatic and geographic contexts to allow for comparative analysis of the building features. The selected cases include:

i. Ikeja City Mall, Alausa, Ikeja, Lagos State, Nigeria (Tropical monsoon climate)
ii. Delta Mall, Warri, Delta State, Nigeria (Equatorial climate)
iii. Bercy 2 Shopping Centre, Charenton-le-pont, Paris, France (Temperate climate)
iv. Dadfa Community Mall, Khet Bang Na, Bangkok, Thailand (Tropical savanna climate)

1.

3.1.2 Data collection, analysis, and synthesis

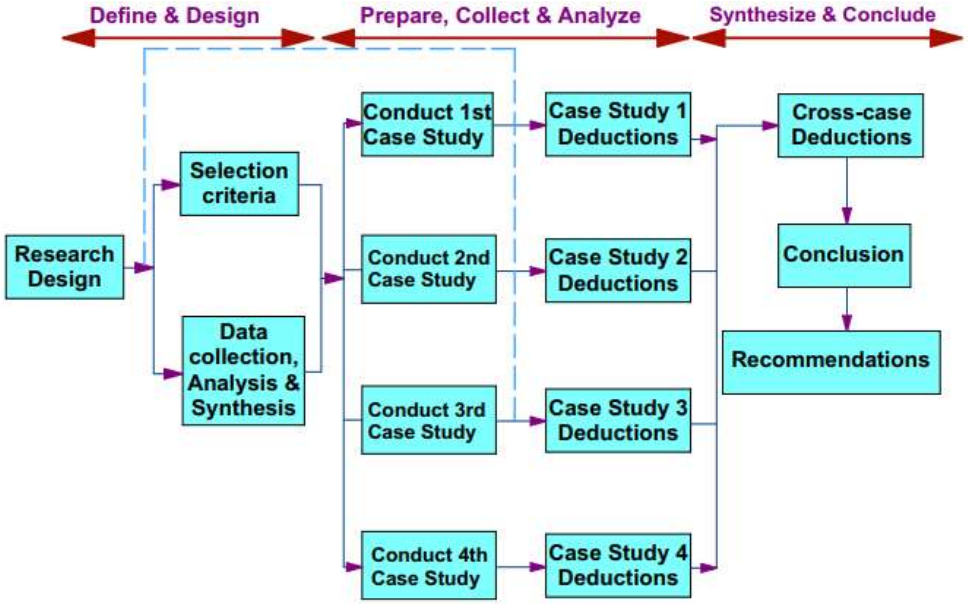
2. The qualitative data for this study was obtained from primary and secondary sources. The primary data were obtained via physical observation for Ikeja City Mall, Lagos State, Nigeria, and Delta Mall, Delta State, Nigeria while the secondary data were obtained from online sources (publications, and websites) for Bercy 2 Shopping Centre, Paris, France, and Dadfa Community Mall, Bangkok, Thailand (Archidaily, 2025). To synthesize the data from the selected shopping malls in view to explore their sustainability performance, two parts (Asset, and Management performance) of the respective cases were utilized as recorded in BREEAM In-Use International Technical Manual for Commercial buildings.

3. Table 2: Themes adopted for exploring the architectural features of the malls (BRE Global Ltd., 2020)

PART 1 - Asset Performance	PART 2 – Management Performance
Health and Wellbeing	Management
Energy	Health and Wellbeing
Transport	Energy
Water	Water
Resources	Resources
Resilience	Resilience
Land Use and Ecology	Land Use and Ecology
Pollution	Pollution

4.

5. Each case study is presented by describing the design, construction, and current operational status to avoid ambiguities about future versus completed features. More so, a narrative approach was adopted to synthesize the data encapsulated in the use of visual documentation, descriptive observation, and secondary information. Thereto, this study ensures that recommendations are evidence-based and grounded in the current state of each mall, rather than abstract theoretical expectations. In addition, permission was obtained from the mall management of the local case studies for observation, and photography. All data collection adhered to privacy and security protocols, ensuring ethical research practices.

6.

Figure 1: Case study research methodological framework

3.2. Case Study 1 (Ikeja City Mall, Alausa, Ikeja, Lagos State, Nigeria)

i. Mall description

Table 3: Basic mall data

Location	Obafemi Awolowo Way, Alausa, Ojodu 101233, Ikeja, Lagos State
Coordinates	6°58′33″N 3°33′33″E
Architect	James Cubbitt
Developer / Owner	Broll Property Services Limited
Contractor	D'Alberto Plc.
Date commissioned	14th December, 2011
Land Area	51,360 with about 700 parking lots
Retail Area	23,000 m^2 (250,000 sq ft) with Gross leasable area of 22,000 m^2
Stores	100 shops with 2 floors
Anchore store	3 Anchor tenants including Shoprite Supermarket
Type of Mall	Community Mall
Category	Mixed use Architecture [Entertainment, Leisure, and Retail]
Access	Jiannan Road metro station, Wenhu line of Taipei Metro
Website	https:// ikejacitymall.com.ng

ii. Background

Ikeja City Mall [ICM] is situated at the centre of Ikeja's Alausa district—the seat of the state government—is Nigeria's busiest mall. It features 22,223 m² of premium retail space and over 700 parking lots with convenience. It is also characterised by 100 stores featuring renowned quality brands for optimal user experience. The mall portrays diverse, comfortable, and safe environment where shopping, entertainment, and leisure meets. Therein, is a Silverbird Cinema as well as Shoprite, eateries, clothing brands and clothing stores and different bank ATMs. The mall operation time ranges from 9am – 9pm.

More so, the mall is strategically situated to ensure seamless access via public transport, and private commuters. Multiple entry points makes it convenient for users to access the mall. It is also features ramps, escalators, and elevators for persons with disabilities.

iii. Key building materials

Concrete, steel trusses, glazed fenestrations, stucco rendering, and infill bricks

Figure 2: Exterior perspective of Ikeja City Mall, Nigeria

3.3 Case study 2 (Delta Mall, Warri, Delta State, Nigeria)

i. Mall description

Table 4: Basic mall data

Location	1 Effurun Roundabout, near Warri, Delta State, Nigeria.
Coordinates	$5^{0}57^{1}08^{11}$N, $5^{0}78^{1}34^{11}$E
Architect	LYT Architecture in conjunction with Profica
Developer	Resilient Africa
Owner	Shoprite
Date commissioned	March 21, 2012
Area	Gross lettable area of 14,000 m^2 in linear configuration
Anchor Store	Shoprite, and Jet
Stores	65 shops with 2 floors
Parking spaces	570 lots
Type of Mall	Neighbourhood Mall [strip layout]
Category	Mixed use Architecture
Website	https://estateintel.com/insights/development-delta-mall-effurun-warri

ii. Background

Delta Mall is a modern retail, social and entertainment hub that promotes the local economy and sense of community in Delta State, Nigeria. The mall is fully air-conditioned with an elevator for accessing the first floor (Chuka Uroko, September 23, 2014). It includes sundry stores offering local and international brands; Genesis recreation area for leisure activities; Restaurants and fast-food outlets providing a mix of local and international cuisines; Open spaces for social gatherings and events; as well as modern public toilets. The mall is situated in a central area with multiple entry points for enhanced accessibility, thereto. Hence, clear and visible signs guide visitors throughout the mall.

iii. Key Materials

Concrete, steel trusses, glazed fenestrations, stucco rendering, and infill bricks

z

Figure 3: Exterior perspectives of the Delta Mall, Nigeria

3.4 Case study 3: Bercy 2 Shopping Centre, Charenton-le-pont, Paris, France.

i. Mall description

Table 5: Basic mall data

Location	4 Pl. De I'Europe, 94220 Charenton-le-pont, Paris, France
Coordinates	$48^{0}49^{l}35^{ll}$N; $2^{0}`23^{l}35^{ll}$W
Owner	Tikehau IM
Developer	Tondela Nord-france
Architect	Renzo Piano
Date commissioned	24 April, 1990
Area	35,200 m²
Roof	2,000 sq with 27,000 modular shiny steel panels
Stores	130 stores with 6 floors
Parking lots	2,000 spaces
Type of Mall	Community Mall
Category	Mixed use Architecture (Retail, Leisure, and Entertainment)
Website	www.ccbercy2.com

ii. Background

The Bercy 11 shopping Centre is situated on one of the busiest traffic nodes in the Paris area, at the extreme Eastern Boundary of the city where the Boulevard Peripherique intersects the highway, thereto. With its smooth, curved outer rim and gleaming surface, this strange megastructure, which contains 10,000 meters of shops and services, looks like a segment of a hypertonic car bumper. In addition, extravagant the cultural message of this metaphorical monument of the road, like most of Renzo Piano's buildings, it employs a highly original and innovative approach in its construction technology.

iii. Key Building materials

Reinforced / prestressed concrete, aluminium panels, steel trusses, and gleaming roof surface

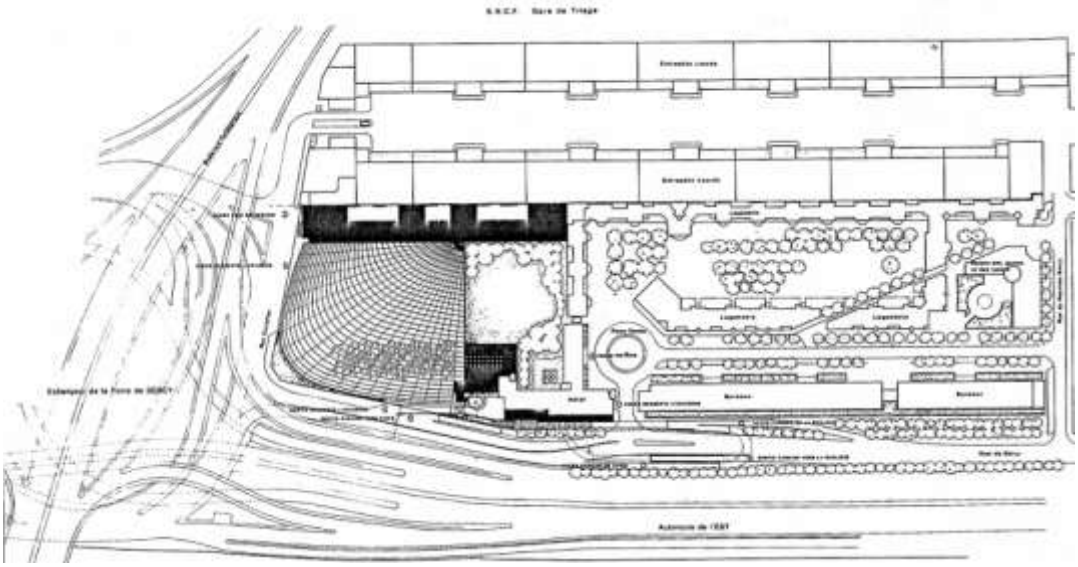

Figure 4: Site Layout of Bercy 2 Shopping Centre, France

Figure 5: Exterior perspective of the Bercy II Shopping Centre (Tronis & Lefaivre)

3.5 Case study 4: Dadfa Community Mall, Khet Bang Na, Bangkok, Thailand

i. Mall description

Table 6: Basic mall data

Location	Sukhumvit 105 Alley, Bang Na Tai, Bang Na, Bangkok 10260, Thailand
Coordinates	13.66^0N; 100.62^0E
Owner	Ms.Knokorn Boontavekit
Main Contractor	TT Construction Co. Ltd.
Engineering Firm	One Gram Co. Ltd.
Architects / Landscape	M space
Lead Architect	Pakorn Mahapant
Design Team	Pariya Kiattitheerachai, Kotcharee Noomarn, Palai Sananwai, Thanayuth Polnwiang, Natthaphong Saechan, Natthachai Thamprachot
Material Specialist	Mr. Santan Viengsima
Date commissioned	2018
Area	5,715 m^2

ii. Background

Dadfa Community Mall Soi La Salle is a pilot community project which gets through a disruptive change over the past 10 years. This mall consists of a residential area, a fresh market, an educational institution, and a religious venue. The expansion has resulted in an international school, a condominium, and a community mall. The original space was a fresh fruit market. Ultimately, this project is initiated to foster cultural integration, and sensitivity, furnished with communal activities by preserving more than 65%

of green permeable areas. It also acts a a community lung for the community surrounding the residential area and 12 schools in Soi La Salle.

ii. Key Materials

Reinforced / pre-stressed concrete frame, and steel roof trusses.

Figure 6: Front facade of Dadfa Community Mall (Archdaily, 2025)

Figure 7: Water Facilities at Dadfa Community Mall, Thailand (Archidaily, 2025)

4. MAIN DISCUSSION

Different layouts of malls have been identified, including dumbbell, strip, high-rise, and cluster forms, with cluster patterns being particularly suitable for community-centered, and sustainable malls (Ali, 2015; Heffner & Twardzik, 2015). This shift addresses the evolving user performance, encourages extended visits, and contributes to social, economic and environmental sustainability (Amit & Kameshvari, 2012; El-Hedhli et al., 2013). Extant literature also revealed that ancillary facilities such as basement storage, parking structures, and green spaces should be incorporated in malls to mitigate congestion and pollution, demonstrating the growing importance of sustainable infrastructure planning (Lorek & Spangenberg, 2014).

4.1 Deductions from Case study 1 (Ikeja City Mall, Alausa, Nigeria)

This mall benefits from its central location, making it easily accessible to residents and visitors. It contributed significantly to the local economy by creating jobs and boosting the retail and entertainment sectors. It also serves as a social hub, attracting families, friends, and business people, fostering a sense of community.

Table 7: State of the asset and management parts of the mall

S/No.	**Environmental category**	**Findings and Discussion**
1.	Management	It was observed that the management of the mall had set-out target [short and long-term]. However, the users feedback platform / service was ineffective, thus, affecting the optimization of the mall's operations and user satisfaction. In addition, inadequate signages, auditory and visual systems limits the users' circulation and assessibility particulary Persons with Disabilities [PWDs].
2.	Health and Wellbeing	The mall celebrates a large parking spaces but there is dearth in the provision of strategic muster point, mini clinic, and fire station (Hydrant pump) on site. More so, the indoor environment feels comfortable but lacks accessibility features such as braille and tactile signages, auditory and visual information systems as well as adequate drinking fountains for PWDs
3.	Energy	High operational energy consumption was observed as the mall largely runs on generators, hence, increased carbon emissions over the life-time of the mall. The building fabric contributes to the over dependence on installed servicing systems and non-renewable energy utilization.
4.	Transport	The mall features access to amenities on site. However, the means of transportation to, and within the site is championed by individual users either via public or private transport.This increases car journeys, thus, accelerates congestion and CO_2 emissions over the mall's lifecycle.
5.	Water	Though, there is water supply in the mall, its sustainable use throughout its operations and service of user is non-evident. There is also inadequate water supply outlets within the site for sundry purposes.
6.	Resources	Resource management was observed but principles of circular economy needs to applied to optimize reuse. Results shows that there is need to reduce environmental impacts by regulating operations throughout the lifecyle of the mall. The aspect of waste disposal has to be enhanced by incorporate a clean waste management system.
7.	Resilience	The mall is exposed to a range of risks such as; climate-related, pollution, material damage, and physical security. This highlights the sustainable management of these risks to mitigate their impact and maximise rapid recovery.
8.	Land use and ecology	There is low awareness of the current and potential ecological value on-site, and the potential impact the operation of the asset has on this value. Hence, this underscores the efficacy of long-term strategies, including those for management and maintenance, to be provided in view to protect and improve ecological value, thereof.
9.	Pollution	Airborne and waterborne pollution associated with the mall's location and use was not empirically ascertained. Nevetheless, the risk of pollution on surrounding communities, environments, and within the mall should be taking cognizant of. İn addition, transition risks associated with refrigerants as well noise polution should be properly managed.

4.3 Deductions from Case study 2 (Delta Mall, Nigeria)

This mall is a modern retail, social and entertainment hub that significantly improves the local economy, and fosters a sense of community.

Table 8: State of the asset and management parts of the mall

S/No.	**Environmental category**	**Findings and Discussion**
1.	Management	The technical users (staff) and non-technical users (shoppers) exhibited lack of appropriate guidance on how they can foster sustainable operation, and performance of the mall. Sustainable goals has to projected through signages and notices within the mall. Suggestion boxes, and feedback forms are deficient, nonetheless, making them availabe can optimise the sustainable management of the mall.
2.	Health and Wellbeing	The indoor environmental conditions seems healthy, safe, comfortable but there exists dearth in accessibility features such as drop-off, assistant listening systems, and relaxation spots for users within the mall.
3.	Energy	Ensures the reduction of energy use by recognising building with lower operational energy consumption and carbon emissions over the life-time of the asset. It assesses the inherent energy efficiency of the building fabric, installed servicing systems and renewable energy generation capacity.
4.	Transport	Public and private transport systems within the malls contributes to noise (congestion) and air pollution (CO_2 emissions). More so, parking close to the mall poses security threat to the building. Essentially clean, and alternative transport solutions for building users will promote the sustainable management of the mall.
5.	Water	There was evidence of water use in the operation of the mall. Notably, practising water harvesting and re-use throughout the lifecycle of the mall as well as minimising losses through careful usage can optimize water management.
6.	Resources	The study outcome shows considerable attention to environmental impacts of the operation within the mall as patches of greenry / vegetation were observed around the site. Furthermore, evaluation of resource utilization within the mall was deficient. To improve the revenue generation in the mall, and the health of the users, resources such as, goods, waste, energy etc, the concept of circular economy has to be applied.
7.	Resilience	The parking lots are exposed to direct sun rays while the mall's exterior walls are exposed to heavy precipitation (acid rain) during rainy seasons and high insolation during dry seasons leading to exterior material damage. On the other hand, the users are exposed to heat-wave, and noise pollution outside the mall. It is also pertinent that physical security, and safety measures are maximized.
8.	Land use and ecology	The site features some green areas which has positive impact on the environment, however, the operation of the mall has negative impact on climate, and ecology, thus, gradually drops the value of the mall. The study outcome undercores the need for long-term strategies in managing, and maintaing the mall.
9.	Pollution	Patches of airborne and noise pollution associated with the mall's location and use was observed. Thereto, sustainable measures should be evolved to dampen the risk of pollution on surrounding communities and environments, as well as managing the transition risks associated with refrigerants from the airconditing, and cooling systems.

4.4 Deductions from Case study 3 (Bercy 2 Shopping Centre, France)

The mall portrays unity, harmony, and accent within its natural context. The location of the mall is fitting while its fabrics depict characteristics of high-tech architecture. Evidently, appropriate articulation of the interior spaces was achieved through zoning. The mall also features adequate parking. Nevertheless, the character of the mall showcases low relationship between its form and function. Owing to the enclosed form of the mall, artificial climate control

systems were adopted in lieu to natural means of ventilation thereby increasing the energy costs of running the structure. Another feature that was not elaborated in the mall design was the use of large transparent fenestrations, and glazing to project the exhibition of goods, and services to the public users.

Table 9: State of the asset and management parts of the mall

S/No.	**Environmental category**	**Findings and Discussion**
1.	Management	A couple of sustainable management practices were highlighted. Information from Archidaily (2025) shows that some technical building users have proper guidance on how they can maintain sustainable practices. There were traces of feedback loops for shoppers in view to maximize their satisfaction.
2.	Health and Wellbeing	The indoor environmental condition of the mall is comfortable, and shows some accessible features for PWDs.
3.	Energy	The National power grid systems is relied upon for power generation sources, however, high operational energy consumption is evident in the mall owing the high dependence on active systems. This is further worsened by the air-tight building fabric of the mall, and installed servicing systems.
4.	Transport	A few vehicles run on renewal sources; solar, and electricity. Safer public transport systems convey some of the users while other rely on private means. This reduces car journeys, hence, cuts down on CO_2 emissions over the life of the mall. Notably, patches of congestion are noticeable within the location especially during peak hours / days.
5.	Water	The mall showcased elements of sustainable water usage. This ensures the mall focuses on identifying means of reducing potable water consumption (internal and external) over the lifecycle of the mall, and minimising losses through wastage.
6.	Resources	The constant operation of the mall, and waste generated, thereto impacts the environment / climate negatively. Effective systems needs to be set up to evaluate resource use, waste hierachy / management within the mall.
7.	Resilience	The envelope of the mall is exposed to more heat gain during hot periods leading to potential material damage. This study, therefore, suggests encourages pro-active management of these risks to lower their impact and ensure optimal adaptation of the mall.
8.	Land use and ecology	The exists potential impact of the mall's operation on its value. Hence, this study pushes for awareness on the current and potential ecological value on-site furnished with enhanced management and maintenance plans that will protect and improve ecological value in the future.
9.	Pollution	Owing to evident noise pollution, and low levels of air pollution, prevention and control of both airborne and other forms of pollution associated with the mall's location and use becomes desirable. The study also suggests sustained effort to reduce the risk of pollution on surrounding environments, as well as management of transition risks.

4.5 Deductions from Case study 4 (Dadfa Community Mall, Thailand)

This mall exemplifies adaptablility, and resilience with multiple retail configurations, balancing functionality, accessibility, and user comfort. It showcases good circulation, adequate lighting, and inclusive access. Nevertheless, improvements in resource, and waste management systems could improve its overall environmental performance.

Table 10: State of the asset and management parts of the mall

S/No.	**Environmental category**	**Findings and Discussion**
1.	Management	The mall features sustainable management practices, ensuring that its staff, and shoppers contribute to its sustainable performance. The mall puts in place clear sustainable targets as green and blue spaces were sufficiently considered in its development
2.	Health and Wellbeing	The mall provides healthy, safe, comfortable and accessible environments, both internally and externally, for its building users. The adoption of the courtyard design approach helps in improving the air quality within the mall.
3.	Energy	There is reduction in energy use as well as lower operational energy consumption and carbon emissions. This condition is achieved by evident passive architecture and bioclimatic design features evident in the mall e.g. perforated steel panels used for shading the mall's fenetrations.
4.	Transport	Users have access to end amenities within the mall. In addition, Public transport, and other alternative transport solutions supports the movement of the mall's users. This aids in reducing congestion and CO_2emissions over the life of the mall.
5.	Water	Some levels of sustainable water management systems are evidenced in the mall e.g. the water facility at the courtyard. Drinking fountains are also strategically positioned. In sum, the blue spaces aid in cooling down temperature levels.
6.	Resources	The shading devices, natural lighting, ventilation system, and the large permeable green landscape of the mall mitigates environmental impact. İn addition, there is neeed for the mall management to evaluate resource use within the context of a circular economy in accordance with the waste hierarchy.
7.	Resilience	The mall is exposed to risks such as; climate-related physical risks, and gradual material damage. Hence, the need to manage these risks to hinder their impact and promote adaptability of the mall becomes imperative.
8.	Land use and ecology	Evidence shows awareness of the current and potential ecological value on-site, and the potential impact the operation of the mall on this value. Nontheless, long-term management and maintenance strategies will further protect and enhance ecological value within the mall in the future.
9.	Pollution	The buffer, green, and blue spaces helps in preventing and controlling of air, water, and noise pollution associated with the mall's location and use. Also, this study encourages improved sustainable measures to minimise the risk of pollution on surrounding environments, and communities.

4.6 Cross – case Deductions

Comparing the findings from the four studied shopping malls uncovered insights into sustainable design practices and operational efficiency in mall developments. Across the cases, spacious atriums, wide circulation corridors, and mixed-use integration (retail, leisure, parking) was recorded in varying degrees, thus, improving user experience, and community engagement. On the other hand, accessibility features in the malls requires an upgrade and improvement with special emphasis on the Nigerian malls (local case studies). More so, Dadfa community mall in Thailand has more fenestrations which promoted natural lighting, and daylighting unlike the Bercy 2 Shopping Centre in France which greatly depends on air-conditioning system for cooling its indoor spaces. Additionally, the Ikeja city mall, and Delta mall in Nigeria largely relies on mechanical ventilation, and air-conditioning systems, increasing operational energy requirements. This is because the both malls shows partial adoption of passive design elements.

Despite the effort to examine shopping malls within tropical savanna climate, tropical monsoon climate, equatorial climate, and temperate climate, some major malls of other countries within these climatic zones thereto were not captured, limiting the generalizability of the findings. However, the results remain reliable due to the methodological framework and selection criteria adopted. Furthermore, the study did not incorporate direct input from the users of the malls, primarily due to accessibility and logistical challenges. Quantitative approaches (assessment metrics) were not also explored to supplement the qualitative findings, and photographic documentation of sustainability performance of the case studies. Expanding future studies to address these limitations would improve the depth, and representativeness of the results.

5. CONCLUSIONS AND RECOMMENDATIONS

Notably, all the studied malls also showed varying degrees of accessible design features e.g., ramps, emergency exits / routes, elevators / escalators for enhanced inclusivity. Also, energy efficiency and performance increased from Bercy 2 Shopping Centre, France (Temperate climate); Delta Mall, Nigeria (Equatorial climate); Ikeja City Mall, Nigeria (Tropical monsoon climate) to Dadfa Community Mall, Thailand (Tropical savanna climate) owing to the adoption of passive strategies amongst other factors, thereto. In addition, water-saving technologies and recycling systems are limited in the Nigerian malls compared to the foreign malls. Thus, despite attempts made by the shopping malls to enhance smooth circulation there still exist the need to foster adaptability, and flexibility in modern mall planning, design, construction, management, and maintenance. In sum, the sustainability performance of these malls can be improved by the provision of clean water management and recycling features, waste segregation, and management strategies, and energy-efficient systems.

Since all the malls are in-use, this study recommends improvement on interior, exterior, and emergency / escape lighting in with international safety standards for enhanced shopper comfort, aesthetics, user accessibility, and performance. This should be supplemented with the installation of CO_2 sensors, air filters / purifiers to optimize air quality in the malls. İn addition, the need for surveliance, monitoring systems, digital and physical security measures to safeguard users, commodities, and assets should not be over-emphasized. In support, emergency exits and evacuation routes should be well-marked and accessible furnished with signages for all categories of users and uses. Design for inclusive access, with ramps, elevators, storage units, rest rooms, drinking fountains, tactile signages, braile markings, and accommodations for PWDs should be given utmost attention.

In terms of water and waste management, all malls should implement water-saving fixtures e.g. controlled flush toilets, faucet aerators, and rainwater harvesting systems where feasible. They should also dopt waste separation and recycling systems, including balers and compactors for efficient waste management. Fire compartments should be well positioned, with automatic detection, alarms, sprinklers, and fire-retardant treatments for vulnerable materials. In same vein, escalators, elevators, and other circulation systems must comply with fire safety codes, with automatic shut-off and metal shutters for fire containment. Multi-deck well-lit parking can be built within the malls to optimize land use, and improve sustainability performance, thereof. Finally, it is pertinent that new, and existing malls around the world periodically undergo sustainability assessment using BREEAM In-Use International Technical Manual: Commercial as yardstick by certified BREEAM assessors in view to protect the climate, environment, and foster the wellbeing and performance of users.

REFERENCES

Adams, B., Green, C., & Patel, D. (2019). Spatial Layouts in Shopping Environments. International Journal of Retail Research, 8(4), 120-135.

Ali, Y., Al-Kodmany, K., & Mohamed, A. (2022). Sustainable shopping malls: Challenges and opportunities in building design. Journal of Sustainable Architecture and Civil Engineering, 30(2), 45–56. https://doi.org/10.5755/j01.sace.30.2.

Aktas, G. (2012). Sustainable design proposals in shopping center public interiors. Int. J. Energy Environ. 1, 109–116.

Ali, F. (2015) Emerging Shopping Malls in Barasat Town: A Socio-Cultural Perspective. International Journal of recent Scientific Research, Vol. 6, Iss. 7, pp. 5229-5233.

Amit, P., Kameshvari, B. (2012) A Study of Consumer Behavior of Organized and Unorganized Retail Outlets in Vadodara City. International Journal of Engineering and Management Sciences, Vol.3, No.4, pp. 466-474.
ArchDaily. (2025). NOKE Department Store by Behet Bondzio Lin Architekten. https://www.archdaily.com
BRE Global Ltd. (2020). BREEAM In-Use International Technical Manual: Commercial. Version 6.0.0, SD6063. www.breeam.com
Çakmak, A. (2012) Ziyaretçilerin Alışveriş Merkezlerini Tercih Etme Nedenlerinin Araştırılması: Karabük Şehir Merkezinde Bir Uygulama. Niğde Üniversitesi İİBF Dergisi, C.5, S.2, ss.195-215.
Choi, Y., & Kim, J. (2020). The role of sustainable building systems in commercial facilities: A case study of shopping malls in Asia. Energy and Buildings, 224, 110260. https://doi.org/10.1016/j.enbuild.2020.110260
Chuka Uroko (September 23, 2014). https://businessday.ng/real-estate/article/resilient-africa-sees-huge-potential-in-retail-sector-opens-delta-mall-q1-2015/#google_vignette).
Clark, R., & Williams, T. (2018). Accessibility Barriers in Commercial Spaces. Journal of Urban Development, 12(2), 78-90.
Dubihlela, D. & Dubihlela, J. (2014) Attributes of Shopping Mall Image, Customer Satisfaction and Mall Patronage for Selected Shopping Malls in Southern Gauteng, South Africa. Journal of Economics and Behavioral Studies, Vol.6, No.8, pp.682-689.
El-Hedhli, K., Chebat, J. & Sirgy, J. (2013) Shopping Well-Being at the Mall: Construct, Antecedents, and Consequences. Journal of Business Research, No.66, pp. 856-863.
Farrag, D., El-Sayed, I., & Belk, R. (2010) Mall Shopping Motives and Activities: A Multimethod Approach. Journal of International Consumer Marketing, No.2, pp. 95- 115.
González, R., & Navarro, J. (2019). Energy efficiency and consumer experience in shopping malls: A comparative study of Europe and Latin America. Sustainable Cities and Society, 51, 101732. https://doi.org/10.1016/j.scs.2019.101732
"Green Building Facts | U.S. Green Building Council". www.usgbc.org. Archived from the original on 28 November 2015. Retrieved 24 November 2015.
Hameli, K., (November, 2017). The Role of Shopping Malls in Consumer's Life: A Pilot Study with Kosovar Consumer.
Han, H., Sahito, N., Nguyen, T., Hwang, J., & Asif, M. (2019). Exploring the Features of Sustainable Urban Form and the Factors that Provoke Shoppers towards Shopping Malls. Sustainability 11, 4798; doi:10.3390/su11174798 www.mdpi.com/journal/sustainability.
Heffner, K., Twardzik, M. (2015) The Impact of Shopping Centres in Rural Areas and Small Towns in the Outer Metropolitan Zone (The Example of the Silesian Voivodeship). European Countryside, 2, p.87-100.
ICSC Shopping Centre Definitions. (2021, November 13). studylib.net. https://studylib.net/doc/8264526/icsc-shopping-centre-definitions
International Council of Shopping Centres (ICSC). (2021). The evolution of malls: Adapting to sustainability and digital integration. Retrieved from https://www.icsc.com
Jain, S., & Kumar, R. (2021). Green commercial architecture: Case studies on sustainable shopping malls. International Journal of Architecture and Planning, 9(3), 112–129.
Kılıç, T., Tunçel, H. (2010) Diyarbakır'daki Alışveriş Merkezlerin Yer Seçimini Etkileyen Faktörler. e-Journal of New World Sciences Academy, Vol.5, No.3, ISSN1308-7282.
Köksal, Y., Aydın, E. (2015) Tüketicilerin Alışveriş Merkezleri Algısı Üzerine Karşılaştırmalı Bir İnceleme: Göller Bölgesi Örneği. Uluslararası Yönetim ve İşletme Dergisi, C.11, S.24, ss.231-248.
Köksal, Y., Emirza, E. (2011) Kuruluş Yeri Açısından Cadde ve Alışveriş Merkezi Mağazacılığının Karşılaştırması: Ankara İlinde Bir Araştırma. Mustafa Kemal Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, C.8, S.6, ss.75-87.
Kotler, K., Armstrong, G. (2012) Principles of Marketing. Pearson Prentice Hall, 14th Edition.
Kozlowski, A., Searcy, C., & Bardecki, M. (2015). Corporate sustainability reporting in the retail sector. Sustainable Development, 23(3), 165–177. https://doi.org/10.1002/sd.1576
Kumar, A., Thakur, Y. (2014) A Study of Key Factor Affecting Customer Relationship Toward Shopping Mall. International Journal of Business Quantitative Economics and Applied Management Research, Vol.1, Iss.4, ISSN2349-5677, pp.118-127.

Kusumowidagdoa, A., Sacharib, A., Widodo, P. (2015). Visitors' perception towards public space in shopping centre in the creation sense of place. Procedia Soc. Behav. Sci., 184, 266–272.
Lorek, S., Spangenberg, J. H. (2014) Sustainable consumption within a sustainable economy–beyond green growth and green economies. J. Clean. Prod. 63, 33–44.
Nazari, M., Hesari, P. (2012) Role of shopping malls in Changing Consumers' Behaviour: Case Study of Low Involvement Products in Hyper Star Mall as the Biggest Shopping Mall in Tehran.
Sarit Centre. (2025). About Sarit Centre – A city within a city. https://www.saritcentre.com
Skyscraper City (2014). 3D aerial views and development information of Spar Port-Harcourt. https://www.skyscrapercity.com
Teik, D., Hao, G., Juniaty, I., Jhet, J., Rick, L., Gullantheivello, S. (2015) Investigation of Mall Atmosphere in Experiential Shopping During Holiday Season: A Case of Malaysian shopping malls. International Review of Business Research Papers, Vol.11, No.1, pp.133-146.
Tiwari, R., Abraham, A. (2010) Understanding the Consumer Behaviour Towards shopping malls in Raipur City. International Journal of Management & Strategy, Vol.1, No.1.
Tronis A. & Lefaivre K. (1968). Architecture in Europe.

A PROPOSED RESEARCH MODEL OF FACTORS AFFECTING DOMESTIC TOURISTS' SATISFACTION TOWARD ACCOMMODATION SERVICES IN MĂNG ĐEN COMMUNE, QUẢNG NGÃI PROVINCE

Nguyen Vo Phuc Khang
Faculty of Political Science, Social and Humanities, Can Tho University, Vietnam
ORCID: 0009-0000-3366-6966
Assoc. Prof. Dr. Nguyen Thi Be Ba
Head, Department of History-Geography-Tourism, Faculty of Political Science, Social and Humanities, Can Tho University, Vietnam
ORCID: 0000-0001-6608-2609

Abstract

In June 2025 the Standing Committee of the National Assembly of Vietnam passed Resolution 1677/NQ-UBTVQH15, merging the former Măng Đen township with the communes of Măng Cành and Đắk Tăng to form the new Măng Đen Commune. The commune covers nearly 40 thousand hectares at an average elevation of about 1,200 metres, with dense forest cover and a population of around nine thousand residents, most of whom belong to ethnic minority groups. A temperate climate, waterfalls such as Pa Sỹ and lakes such as Đắk Ke, and rich cultural diversity have made Măng Đen an emerging eco-tourism destination. Domestic visitor numbers grew from roughly 120 thousand in 2021 to 1.2 million in 2024, with projections of 1.5 million visitors in 2025; the commune already has more than 140 accommodation establishments with about 1,280 rooms capable of serving over 6,000 guests per day. This rapid expansion raises questions about whether service quality meets tourist expectations and which factors most influence tourists' satisfaction and intention to return. This paper develops a six-factor (6H) research model—reliability, assurance, tangibles, empathy, responsiveness and perceived value—to examine determinants of domestic tourists' satisfaction with lodging services in Măng Đen. Drawing on the SERVQUAL framework, expectation–confirmation theory and customer loyalty theory, the study formulates hypotheses linking each service-quality dimension to satisfaction and satisfaction to revisit intention. A mixed-methods design is proposed: qualitative interviews to adapt measurement items to the local context and a survey of domestic tourists to test the model. The paper concludes with anticipated findings, managerial implications and directions for future research.

Keywords: tourist satisfaction; service quality; perceived value; revisit intention; Măng Đen; ecotourism

1. Introduction

1.1 Context and rationale

The formation of Măng Đen Commune in mid-2025 created a single administrative unit from three former localities. At the same time, the area experienced rapid tourism growth, with domestic visitor arrivals increasing tenfold between 2021 and 2024 and accommodation capacity expanding to more than one hundred establishments. Such growth provides economic opportunities but also tests the ability of lodging providers to maintain service quality. In hospitality research, customer satisfaction is a key determinant of repeat patronage and positive word-of-mouth. Dissatisfied visitors may deter potential travellers and damage a destination's reputation. Because domestic tourists constitute the majority of current visitors to Măng Đen, understanding what drives their satisfaction is essential for policymakers and service providers.

1.2 Research questions

This study seeks to answer two questions:

1. Which dimensions of accommodation service quality best predict domestic tourists' satisfaction in Măng Đen?
2. Does satisfaction mediate the relationship between those service-quality dimensions and revisit intention?

Clarifying these relationships will help allocate resources to service attributes that matter most and support sustainable tourism development in the commune.

2. Literature review

2.1 Service quality and satisfaction

Service quality is a cognitive evaluation of a service's excellence. Parasuraman, Zeithaml and Berry (1988) conceptualised it through five dimensions: reliability (delivering promised services dependably), responsiveness (providing prompt service), assurance (knowledgeable and courteous staff who inspire trust), empathy (caring, personalised attention) and tangibles (physical facilities and appearance). Satisfaction, by contrast, is an affective response to a specific service encounter. High service quality often leads to satisfaction, but the constructs are distinct: quality reflects a long-term judgement, whereas satisfaction is a short-term emotional reaction. Studies consistently find that perceived service quality influences satisfaction, which in turn affects loyalty and behavioural intentions.

2.2 Expectation–confirmation theory (ECT)

ECT posits that consumers form expectations before using a service, then compare perceived performance with those expectations. Satisfaction results when performance meets or exceeds expectations and dissatisfaction occurs when performance falls short. Applied to tourism, ECT emphasises the psychological process by which travellers assess their experiences. Measuring both expectations and perceptions is therefore important when evaluating satisfaction.

2.3 Customer loyalty and revisit intention

Customer loyalty encompasses both attitudinal commitment and repeat behaviour. Oliver (1999) described loyalty development in four stages: cognitive loyalty (based on information), affective loyalty (emotional attachment), conative loyalty (intention to repurchase) and action loyalty (actual repeat behaviour). Revisit intention corresponds to the conative stage. It signals a willingness to return but may not translate into action if other factors intervene. Thus, revisit intention is a useful indicator of potential loyalty but should be studied alongside satisfaction and service quality perceptions.

2.4 Extending SERVQUAL: perceived value

While the five SERVQUAL dimensions capture core aspects of service quality, many tourism researchers include additional constructs. Perceived value—the traveller's assessment of benefits received relative to the costs incurred—has been found to strongly influence satisfaction and behavioural intentions, especially in eco-tourism contexts. Value encompasses tangible benefits (e.g., clean rooms, amenities) and intangible benefits (e.g., authentic cultural experiences, environmental stewardship). Including perceived value alongside the SERVQUAL dimensions creates a more comprehensive model for destinations like Măng Đen.

3. Conceptual model and hypotheses

3.1 Model description

Figure 1 presents the proposed 6H model linking six service-quality dimensions to satisfaction and revisit intention. Reliability, assurance, tangibles, empathy, responsiveness and perceived value are posited to have positive, direct effects on tourists' satisfaction with accommodation services. Satisfaction, in turn, is expected to positively influence revisit intention. By including perceived value, the model recognises that tourists evaluate benefits relative to costs when forming satisfaction judgements.

Figure 1 shows the conceptual model illustrating the 6H framework (see attached figure).

3.2 Hypotheses

- **H1:** Reliability positively influences satisfaction. Lodging services delivered dependably and accurately increase satisfaction.
- **H2:** Assurance positively influences satisfaction. Knowledgeable, courteous staff who convey trust and safety enhance satisfaction.
- **H3:** Tangibles positively influence satisfaction. Clean, comfortable rooms and well-maintained facilities improve satisfaction.
- **H4:** Empathy positively influences satisfaction. Personalised care and culturally sensitive interactions enhance satisfaction.
- **H5:** Responsiveness positively influences satisfaction. Prompt, flexible service and effective problem resolution increase satisfaction.
- **H6:** Perceived value positively influences satisfaction. When tourists perceive that the benefits of their stay outweigh the costs, satisfaction increases.
- **H7:** Satisfaction positively influences revisit intention. Higher satisfaction increases the likelihood of returning to the same accommodation and recommending it to others.

4. Research methodology

4.1 Design

A mixed-methods approach is proposed. Qualitative interviews with local officials, accommodation managers and community leaders will adapt measurement items to the Măng Đen context and identify any additional factors. Insights from interviews will inform the wording of survey questions. The quantitative phase will use a structured questionnaire to collect data from domestic tourists who have stayed at least one night in Măng Đen.

4.2 Sampling and data collection

The survey will target domestic tourists during the high season (June–November 2025). A multi-stage sampling method will stratify lodging establishments by type (hotels, homestays, resorts, eco-farmstays and glamping sites). Within each stratum, establishments will be selected using convenience sampling.

Visitors will be invited to complete the questionnaire at check-out. A minimum sample of 220 respondents is recommended to support factor analysis and structural equation modelling. Inclusion criteria are being a Vietnamese resident aged 18 or older and having stayed at least one night in Măng Đen.

4.3 Measurement

The questionnaire will include four sections:

1. Service-quality dimensions (6H): Each antecedent will be measured by multiple items adapted from established scales. Respondents will rate statements on a five-point Likert scale from strongly disagree (1) to strongly agree (5).
2. Satisfaction: A small number of global items will capture overall satisfaction with lodging services.
3. Revisit intention: Two items will measure the likelihood of returning to the same accommodation and recommending it to others.
4. Demographics and trip characteristics: Questions on age, gender, education, income, travel purpose, length of stay, lodging type and prior visits will allow for profiling and subgroup analyses.

The questionnaire will be prepared in Vietnamese and back-translated into English to ensure accuracy. A pilot test with about thirty respondents will assess clarity and reliability, leading to adjustments if necessary.

4.4 Data analysis

Data will be analysed using descriptive and inferential statistics. Reliability of constructs will be evaluated with Cronbach's alpha. Exploratory factor analysis will identify the underlying factor structure, followed by confirmatory factor analysis to test convergent and discriminant validity. Structural equation modelling will assess the hypothesised relationships. Mediation analysis will determine whether satisfaction transmits the effects of service-quality dimensions to revisit intention.

5. Expected results and discussion

Based on the literature and the context of Măng Đen, perceived value, tangibles, assurance and empathy are expected to be the strongest predictors of satisfaction. Perceived value may be especially important because tourists evaluate whether the cost of lodging is justified by the combination of comfort and authentic experiences. Tangibles, such as clean rooms and good amenities, are critical given the rapid expansion of accommodation infrastructure. Assurance becomes more important as visitor numbers grow and travellers seek safety, hygiene and professionalism. Empathy—demonstrated through personalised care and respect for local culture—could differentiate community-based homestays from larger hotels. Reliability and responsiveness are necessary to meet basic expectations but may have smaller effects once minimum standards are met. Satisfaction is anticipated to mediate the effects of all six antecedents on revisit intention.

6. Managerial implications

1. **Enhance perceived value.** Lodging providers should offer packages that combine accommodation with authentic experiences such as guided nature walks, local cuisine and cultural performances. Transparent pricing and value-added services (e.g., complimentary breakfasts or transfers) will improve value perceptions.
2. **Upgrade physical facilities.** Regular maintenance of rooms, bathrooms and common areas is essential. Investments in sustainability, such as energy-efficient lighting and eco-friendly toiletries, can improve tangibles and appeal to environmentally conscious travellers.
3. **Invest in staff training.** Training in hospitality, safety procedures and language skills will strengthen assurance. Knowledge of local culture and history will enable staff to engage meaningfully with guests.
4. **Cultivate empathy.** Encourage personalised service, flexible arrangements and genuine interest in guests' needs. Community-based homestays should receive guidance on cross-cultural communication and hospitality etiquette.
5. **Ensure reliability and responsiveness.** Implement standard operating procedures for reservations, check-in/out and housekeeping. Provide clear channels for feedback and rapid problem resolution.

6. **Integrate community benefits.** Support local households to develop homestays and tourism products, ensuring that tourism benefits are broadly shared and enhancing visitors' perception of authenticity and value.
7. **Monitor and adapt.** Collect and analyse feedback regularly. Use digital tools such as QR codes and online surveys to gather real-time data and adapt services accordingly.

7. Limitations and future research

This paper outlines a conceptual model and research design without presenting empirical results. Future studies should collect and analyse data to test the proposed hypotheses. Comparative research could examine whether domestic and international visitors prioritise different service attributes or whether first-time and repeat travellers differ in their satisfaction drivers. Moderating effects of variables such as travel purpose or length of stay could also be explored. Longitudinal studies would capture changes in satisfaction and loyalty as the destination's infrastructure and services evolve.

8. Conclusion

Măng Đen is rapidly emerging as a premier eco-tourism destination in Vietnam. To sustain growth and build a loyal visitor base, accommodation providers must understand what drives tourists' satisfaction and revisit intentions. This paper proposes a context-specific 6H model that integrates classic service-quality dimensions with perceived value, outlines a mixed-methods research design and identifies practical implications for managers. Rigorous testing and application of this model can help ensure that the quality of services keeps pace with growing demand and that the natural and cultural assets of Măng Đen are preserved for future generations.

References

Chen, C. F., & Tsai, D. (2007). How destination image and evaluative factors affect behavioral intentions. *Tourism Management, 28*(4), 1115–1122.

Griffin, J. (1995). *Customer Loyalty: How to Earn It, How to Keep It*. Lexington Books.

Khang, N. V. P. (2025). *A proposed research model of factors affecting domestic tourists' satisfaction toward accommodation services in Măng Đen Commune, Quảng Ngãi Province* [Conference manuscript].

Nguyen Vo Phuc Khang. (2025). *Factors affecting domestic tourists' satisfaction with accommodation services in Măng Đen Commune, Quảng Ngãi Province* [Undergraduate thesis]. Can Tho University.

Oliver, R. L. (1980). A cognitive model of the antecedents and consequences of satisfaction decisions. *Journal of Marketing Research, 17*(4), 460–469.

Parasuraman, A., Zeithaml, V. A., & Berry, L. L. (1988). SERVQUAL: A multiple-item scale for measuring consumer perceptions of service quality. *Journal of Retailing, 64*(1), 12–40.

Zeithaml, V. A., Bitner, M. J., & Gremler, D. D. (2018). *Services Marketing: Integrating Customer Focus Across the Firm* (7th ed.). McGraw-Hill Education.

TERTİON ÖZDEŞLİKLERİ ÜZERİNE ARAŞTIRMA

Dr. Adnan KARATAŞ
Pamukkale University, Faculty of Science, Department of Mathematics, 20160 Pamukkale, Denizli
ORCID ID: 0000-0003-3652-5354

ÖZET
Tertionlar, (Atanassov 1994) içinde tanımlanan üç boyutlu yapılardır. Tertionlar için farklı çarpım tabloları bulunmakta olup, bu çalışmada (Atanassov 2023) referansındaki işlem kabul edilmiştir. Bu çalışmada, öncelikle tertionların temel özellikleri belirtilmiş ve sıfır bölenler içeren çarpım tablosu sunulmuştur. Kısa bir özetin ardından, tertionların doğasını incelemek amacıyla çok sayıda çarpımsal özdeşlik hesaplanmıştır.
Anahtar kelimeler: Tertion, çarpımsal özdeşlikler, 3 boyutlu yapı

INVESTIGETION ON TERTION IDENTITIES

ABSTRACT
Tertions are three dimensional structures defined in (Atanassov 1994). There are different multiplication tables for the tertions and we consider the operation from the reference (Atanassov 2023). In this study, we firstly state fundamental properties of tertions and present multiplication table with zero divisors. After brief summary we calculate numerous multiplicative identities in order to examine the nature of the tertions.
Keywords: Tertion, multiplicative identities, 3 dimensional structure

1. INTRODUCTION

First definitions of the new structures are troublesome. For example, well known quaternion algebra, defined after long studies and many trial and error to acquire three dimensional structure which contains complex plane. Finally, Hamilton found the necessary multiplication but the structure is four dimensional not three. After some friendly letter to colleagues, eight dimensional octonions and sixteen dimensional sedenions are swiftly defined, see (Halıcı and Karataş 2017). Our subject, tertions, are designed to have three dimensional structure. The tertions have many different multiplications to explore the depths of the it. The authors provide basic foundation for tertions in the references (Atanassov 2023). We restate fundamental properties of the tertions and present chosen multiplication table.
Tertions with real number coefficients defined as follows

$$T = \left\{ \begin{matrix} a & \\ b & c \end{matrix} \mid a, b, c \in \mathbb{R} \right\}.$$

For summation, let t_1 and t_2 be any real tertions their summation is as follows

$$t_1 + t_2 = \begin{matrix} a & \\ b & c \end{matrix} + \begin{matrix} d & \\ e & f \end{matrix} = \begin{matrix} a+d & \\ b+e & c+f \end{matrix}.$$

It is clear that the summation operation is commutative and has identity “ $\begin{matrix} 0 & \\ 0 & 0 \end{matrix}$ ”.
For any scalar $r \in \mathbb{R}$ multiplication with scalar defined as follows

$$r\, t_1 = t_1\, r = r \begin{matrix} a & \\ b & c \end{matrix} = \begin{matrix} ra & \\ rb & rc \end{matrix} = \begin{matrix} a & \\ b & c \end{matrix} r.$$

Before giving multiplication of two tertions, let us define 4 important tertions.

$$0 = \begin{matrix} 0 & \\ 0 & 0 \end{matrix}$$

$$I = \begin{matrix} 1 & \\ 0 & 0 \end{matrix}$$

$$J = \begin{matrix} 0 & \\ 1 & 0 \end{matrix}$$

$K = \begin{matrix} 0 & \\ 0 & 1 \end{matrix}$

The first one is the identity of the summation operation and it is clear that any tertion can be written by the tertions $\{I, J, K\}$ and real scalars.

$t_1 = \begin{matrix} a & \\ b & c \end{matrix} = a \begin{matrix} 1 & \\ 0 & 0 \end{matrix} + b \begin{matrix} 0 & \\ 1 & 0 \end{matrix} + c \begin{matrix} 0 & \\ 0 & 1 \end{matrix}$.

In addition, it is obvious that

$a \begin{matrix} 1 & \\ 0 & 0 \end{matrix} + b \begin{matrix} 0 & \\ 1 & 0 \end{matrix} + c \begin{matrix} 0 & \\ 0 & 1 \end{matrix} = \begin{matrix} 0 & \\ 0 & 0 \end{matrix}$

if and only if $a = b = c = 0$.

The multiplication table we chose for the tertion is as follows

Table 1**. Multiplication table for the tertions**

*	I	J	K
I	I	J	0
J	J	-I	K
K	0	K	0

Using this Table 1, we can easily state that the operation is commutative and have zero divisors.

For two tertions t_1 and t_2, their multiplication is as follows

$\begin{matrix} a & \\ b & c \end{matrix} * \begin{matrix} d & \\ e & f \end{matrix} = \begin{matrix} ad - be & \\ ae + bd & bf + ce \end{matrix}$.

For the associativity property, we give following example to show its non-associative nature.

$\left(\begin{matrix} a & \\ b & c \end{matrix} * \begin{matrix} d & \\ e & f \end{matrix} \right) * \begin{matrix} g & \\ h & i \end{matrix} = \begin{matrix} adg - beg - aeh - bdh & \\ adh - beh + aeg + bdg & aei + bdi + bfh + ceh \end{matrix}$

$\begin{matrix} a & \\ b & c \end{matrix} * \left(\begin{matrix} d & \\ e & f \end{matrix} * \begin{matrix} g & \\ h & i \end{matrix} \right) = \begin{matrix} adg - beg - aeh - bdh & \\ adh - beh + aeg + bdg & bei + cei + bfh + cfh \end{matrix}$

In the following section, we provide brief summary for Fibonacci numbers and calculate some multiplications for the tertions with Fibonacci coefficients. In the last section, we summarize the study and give future study ideas.

2. MATERIAL AND METHODS

2.1. Fibonacci Numbers

Fibonacci numbers are well-known number sequence which is traced back to 1202 "Liber Abaci". Encyclopaedia Britannica states that there is no former recurrence relation prior to Fibonacci sequence in Europe. In other places many other recurrence relations are studied and examined. Liber abaci is originated from the Harezmi's famous book "The Compendious Book on Calculation by Completion and Balancing" or "al-Kitāb al-mukhtaṣar fī ḥisāb al-jabr wal-muqābala" written in 820. Earlier sources of the recurrence relation traced back to the India.

As for the recurrence relation, its initial values are $f_0 = 0$ and $f_1 = 1$ with following connection one can build the sequence

$f_{n+2} = f_{n+1} + f_n$

From the equation above we deduce that the Fibonacci sequence have the following characteristic equation

$x^2 = x + 1$

From here the roots of the equation are α and β where $\alpha = \frac{1+\sqrt{5}}{2}$ and $\beta = \frac{1-\sqrt{5}}{2}$.

These roots are essential and give many important properties about the sequence.

The Binet' formula is one of the core equalities to find the nth element of the sequence. The Binet' formula for the Fibonacci numbers is as follows

$$f_n = \frac{\alpha^n - \beta^n}{\alpha - \beta}$$

where α and β are roots of the characteristic equation.

Another way to calculate the nth element, one can employ the generating function which is as follows.

The generating function for the Fibonacci numbers is

$$g(t) = \frac{1}{1 - t - t^2}$$

Taylor expansion of the function presents the series with coefficient from the fibonacci sequence

$$1 + t + 2t^2 + 3t^3 + 5t^4 + 8t^5 + 13t^6 + 21t^7 + \cdots$$

In the following section we use fibonacci numbers as a coefficient for the real tertions and calculate some identities.

3. RESULTS AND DISCUSSION

After giving some reminder for the Fibonacci numbers and tertions, let us calculate some identities. At first let us calculate some basic results for them in the following theorems.

Theorem 1. For the tertions with Fibonacci coefficients the following holds true

$$\begin{matrix} f_n & f_n \\ f_n & f_n \end{matrix} * \begin{matrix} f_n & f_n \\ f_n & f_n \end{matrix} = \begin{matrix} 0 & \\ 2f_n^2 & 2f_n^2 \end{matrix}$$

Proof. For given tertions explicit form of the multiplication is

$$\begin{matrix} f_n & f_n \\ f_n & f_n \end{matrix} * \begin{matrix} f_n & f_n \\ f_n & f_n \end{matrix} = \begin{matrix} f_nf_n - f_nf_n & \\ f_nf_n + f_nf_n & f_nf_n + f_nf_n \end{matrix} = \begin{matrix} 0 & \\ 2f_n^2 & 2f_n^2 \end{matrix}$$

which ends the proof.

Theorem 2. For the tertions with Fibonacci coefficients the following holds true

$$\begin{matrix} f_n & f_n \\ f_n & f_n \end{matrix} * \begin{matrix} f_{n+1} & f_{n+1} \\ f_{n+1} & f_{n+1} \end{matrix} = \begin{matrix} 0 & \\ 2f_nf_{n+1} & 2f_nf_{n+1} \end{matrix}$$

Proof. For given tertions explicit form of the multiplication is

$$\begin{matrix} f_n & f_n \\ f_n & f_n \end{matrix} * \begin{matrix} f_{n+1} & f_{n+1} \\ f_{n+1} & f_{n+1} \end{matrix} = \begin{matrix} f_nf_{n+1} - f_nf_{n+1} & \\ f_nf_{n+1} + f_nf_{n+1} & f_nf_{n+1} + f_nf_{n+1} \end{matrix} = \begin{matrix} 0 & \\ 2f_nf_{n+1} & 2f_nf_{n+1} \end{matrix}$$

which ends the proof.

Theorem 3. For the tertions with Fibonacci coefficients the following holds true

$$\begin{matrix} f_n & f_{n+3} \\ f_{n+1} & f_{n+2} \end{matrix} * \begin{matrix} f_{n+3} & f_{n+5} \\ f_{n+4} & f_{n+5} \end{matrix} = \begin{matrix} -f_{n+2}^2 - 2(-1)^n & \\ 2f_{n+2}^2 & 2f_{n+3}^2 \end{matrix}$$

Proof. For given tertions explicit form of the multiplication is

$$\begin{matrix} f_n & f_{n+3} \\ f_{n+1} & f_{n+2} \end{matrix} * \begin{matrix} f_{n+3} & f_{n+5} \\ f_{n+4} & f_{n+5} \end{matrix} = \begin{matrix} f_nf_{n+3} - f_{n+1}f_{n+4} & \\ f_{n+1}f_{n+3} + f_nf_{n+4} & f_{n+2}f_{n+4} + f_{n+1}f_{n+5} \end{matrix}$$

For the first coefficient,

$$f_nf_{n+3} - f_{n+1}f_{n+4} = f_nf_{n+3} - (f_{n+2}f_{n+3} + (-1)^n)$$
$$= -f_{n+1}f_{n+3} - (-1)^n = -(f_{n+2}^2 + (-1)n + 2) + (-1)^n$$
$$= -f_{n+2}^2 - 2(-1)^n.$$

For the rest of the coefficients, we can use the following

$$f_{n+1}f_{n+3} + f_nf_{n+4} = f_{n+1}(f_{n+1} + f_{n+2}) + f_n(f_{n+1} + 2f_{n+2})$$
$$= f_{n+1}^2 + f_nf_{n+1} + (f_nf_{n+1} + f_{n+1}^2) + 2f_n(f_n + f_{n+1})$$
$$= 2f_n^2 + 4f_nf_{n+1} + 2f_{n+1}^2 = 2(f_n + f_{n+1})^2 = 2f_{n+2}^2$$

which ends the proof.

Theorem 4. For the tertions with Fibonacci coefficients the following holds true

$$\begin{matrix} f_n & f_{n+1} \\ f_{n+1} & f_{n+2} \end{matrix} * \begin{matrix} f_{n+1} & f_{n+3} \\ f_{n+2} & f_{n+3} \end{matrix} = \begin{matrix} -f_{n+1}^2 & \\ f_{2n+1} + f_nf_{n+1} & f_{2n+3} + f_{n+1}f_{n+2} \end{matrix}$$

Proof. For given tertions explicit form of the multiplication is

$$\begin{matrix} f_n & f_{n+1} \\ f_{n+1} & f_{n+2} \end{matrix} * \begin{matrix} f_{n+1} & f_{n+2} \\ f_{n+2} & f_{n+3} \end{matrix} = \begin{matrix} f_n f_{n+1} - f_{n+1} f_{n+2} & \\ f_{n+1} f_{n+1} + f_n f_{n+2} & f_{n+2} f_{n+2} + f_{n+1} f_{n+3} \end{matrix}$$

For the upper coefficient we calculate the result as follows

$$f_n f_{n+1} - f_{n+1} f_{n+2} = f_{n+1}(f_n - f_{n+2}) = f_{n+1}\big(f_n - (f_{n+1} + f_n)\big) = -f_{n+1}^2.$$

Using the following identity

$$f_{2n+1} = f_n^2 + f_{n+1}^2,$$

we can acquire the other coefficients as follows

$$f_{n+1} f_{n+1} + f_n f_{n+2} = f_n^2 + f_{n+1}^2 + f_n f_{n+1} = f_{2n+1} + f_n f_{n+1}$$

which ends the proof.

Theorem 5. For the tertions with Fibonacci coefficients the following holds true

$$\begin{matrix} f_n & f_{n+1} \\ f_{n+1} & f_{n+2} \end{matrix} * \begin{matrix} f_m & f_{m+1} \\ f_{m+1} & f_{m+2} \end{matrix} = \begin{matrix} -\frac{1}{5}(\alpha^{m+n+1} + \beta^{m+n+1}) - \frac{2}{5}(-1)^n(\alpha^{m-n} + \beta^{m-n}) & \\ \frac{1}{5}(2(\alpha^{m+n+1} + \beta^{m+n+1}) - (\alpha^m \beta^n + \beta^m \alpha^n)) & \frac{1}{5}(2(\alpha^{m+n+2} + \beta^{m+n+2}) - (\alpha^{m+1}\beta^{n+1} + \beta^{m+1}\alpha^{n+1})) \end{matrix}$$

Proof. In this proof, we only study the first part of the tertion, other parts can be made accordingly. For given tertions explicit form of the multiplication is

$$\begin{matrix} f_n & f_{n+1} \\ f_{n+1} & f_{n+2} \end{matrix} * \begin{matrix} f_m & f_{m+1} \\ f_{m+1} & f_{m+2} \end{matrix} = \begin{matrix} f_n f_m - f_{n+1} f_{m+1} & \\ f_{m+1} f_n + f_m f_{n+1} & f_{m+2} f_{n+1} + f_{m+1} f_{n+2} \end{matrix}.$$

For the needed outcome we employ Binet formula as

$$f_n = \frac{\alpha^n - \beta^n}{\alpha - \beta}$$

Thus, explicit form is found to be

$$f_n f_m - f_{n+1} f_{m+1} = \left(\frac{\alpha^n - \beta^n}{\alpha - \beta}\right)\left(\frac{\alpha^m - \beta^m}{\alpha - \beta}\right) - \left(\frac{\alpha^{n+1} - \beta^{n+1}}{\alpha - \beta}\right)\left(\frac{\alpha^{m+1} - \beta^{m+1}}{\alpha - \beta}\right)$$

making needed computations leads us to

$$= -\frac{\alpha^{m+n+1} + \beta^{m+n+1}}{5} + (-1)^{n+1}\frac{2\alpha^{m-n} + 2\beta^{m-n}}{5}$$

which ends the proof.

Theorem 6. For the tertions with Fibonacci coefficients the following holds true

$$\begin{matrix} f_{n-2} & f_{n-1} \\ f_{n-1} & f_n \end{matrix} * \begin{matrix} f_m & f_{m+1} \\ f_{m+1} & f_{m+2} \end{matrix} = \begin{matrix} -\frac{1}{5}(\alpha^{m+n-1} + \beta^{m+n-1}) - \frac{2}{5}(-1)^n(\alpha^{m-n+2} + \beta^{m-n+2}) & \\ \frac{1}{5}(2(\alpha^{m+n-1} + \beta^{m+n-1}) - (-1)^n(\alpha^{m-n+2} + \beta^{m-n+2})) & \frac{1}{5}(2(\alpha^{m+n+2} + \beta^{m+n+2}) - (\alpha^{m+1}\beta^{n+1} + \beta^{m+1}\alpha^{n+1})) \end{matrix}$$

Proof. For given tertions explicit form of the multiplication is

$$\begin{matrix} f_{n-2} & f_{n-1} \\ f_{n-1} & f_n \end{matrix} * \begin{matrix} f_m & f_{m+1} \\ f_{m+1} & f_{m+2} \end{matrix} = \begin{matrix} f_{n-2} f_m - f_{n-1} f_{m+1} & \\ f_{m+1} f_{n-2} + f_m f_{n-1} & f_{m+2} f_{n-1} + f_{m+1} f_n \end{matrix}$$

For the needed outcome we employ Binet formula as

$$f_n = \frac{\alpha^n - \beta^n}{\alpha - \beta}$$

Thus, explicit form is found to be

$$f_{n-2} f_m - f_{n-1} f_{m+1} = \left(\frac{\alpha^{n-2} - \beta^{n-2}}{\alpha - \beta}\right)\left(\frac{\alpha^m - \beta^m}{\alpha - \beta}\right) - \left(\frac{\alpha^{n-1} - \beta^{n-1}}{\alpha - \beta}\right)\left(\frac{\alpha^{m+1} - \beta^{m+1}}{\alpha - \beta}\right)$$

making needed computations leads us to

$$-\frac{1}{5}(\alpha^{m+n-1} + \beta^{m+n-1}) - \frac{2}{5}(-1)^n(\alpha^{m-n+2} + \beta^{m-n+2})$$

Thus the identity found to be

$$f_{n-2}f_m - f_{n-1}f_{m+1} = -\frac{1}{5}(\alpha^{m+n-1} + \beta^{m+n-1}) - \frac{2}{5}(-1)^n(\alpha^{m-n+2} + \beta^{m-n+2})$$

Other results can be found accordingly, which ends the proof.

4. Conclusions

In this study, tertions which are defined in (Atanassov 1994), considered. Also, there are numerous multiplication tables for the tertions and we consider the operation which we stated in Table 1. Additionally, after brief summary we calculate numerous multiplicative identities in order to examine the nature of the tertions. In the future works, other multiplication tables and different identities can be studied.

REFERENCES

Atanassov K. (1994). A new algebraic object related to matrices. Part 1. Preprint MRL-1-94, Math. Research Lab. of Microsystems Institute, Sofia.

Atanassov K & Shannon AG (1998). Matrix-tertions and matrix-noitrets: Exercises in mathematical enrichment. International Journal of Mathematical Education in Science & Technology, 29(6).

Atanassov K (2023). On tertions and other algebraic objects. Notes on Number Theory and Discrete Mathematics, 29(4), 861-880.

Halıcı S & Karataş A (2017). Some matrix representations of Fibonacci quaternions and octonions. Advances in Applied Clifford Algebras, 27(2), 1233-1242.

"EXPLORING THE ANTISEIZURE POTENTIAL OF 1,3,4-OXADIAZOLE-CARBAMOTHIOATES: FACILE SYNTHESIS, EEG VALIDATION, AND IN-SILICO DOCKING INSIGHTS"

Zainib Razzaq
Samreen Gul Khan
Fozia Anjum
Kiran Aftab
Mehr un Nisa
Department of Chemistry, Drug Design and Medicinal Chemistry Laboratory, Faculty of Physical Science, Government College University, Faisalabad 38000, Pakistan
Department of Chemistry, University of Lahore, Lahore 40100, Pakistan

Abstract
In present work, a series of novel structural hybrids of 1,3,4-oxadiazole and carbamothioate was designed by chemical modification of 2-(4-isobutylphenyl) propanoic acid. Target compounds (7a-f) were synthesized in significant yields (84-88%) by coupling compound (4) with different electrophiles under different reaction conditions. The structures of oxadiazole based carbamothionate derivatives were confirmed by spectroscopic (FTIR, ^{1}HNMR, ^{13}CNMR) and physiochemical methods. During *in-vivo* experimentation, all synthesized compounds were tested through 6 Hz (32 mA) and PTZ (80 mg/kg) mouse seizure models. The 7b and 7c showed significant outcomes ($P<0.05$) in terms of seizure severity, protection and mortality. The behavioural outcomes of PTZ tests were further strengthened with video electroencephalogram (vEEG) findings in which EEGs were analyzed for epileptic spikes to understand the impact of 7b and 7c treatment on these ictal activities. The 7b was found most efficient in reducing the seizure spiking activity in brains of PTZ-treated mice while both 7b and 7c significantly reduced overall PTZ-induced seizure severity. The molecular docking studies also predicted the BBB permeability, reduced binding energies and good compound interaction with $GABA_A$ receptors and SV2A protein. Therefore, the observed pharmacological outcomes might be attributed to the $GABA_A$ agonistic and SV2A modulating potential of these oxadiazole-carbamothioate hybrid compounds.

Key words
Epilepsy, 6 Hz, PTZ, 1,3,4-oxadiazole, carbamothioate, Electroencephalogram, Seizure

PREVALENCE OF IRRITABLE BOWEL SYNDROME (IBS) SYMPTOMS AMONG MEDICAL AND NON-MEDICAL STUDENTS

Amr R. Haidar
Faculty of Medical Sciences, Al-Hikma University, Taiz, Yemen
Master of Public Health, Ain Shams University Cairo, Egypt
Arwas Foundation for Development and Ualitative Transdisciplinary Studies – Yemen.

Salem Khaled Abdulrahman
Faculty of Medical Sciences, Al-Hikma University, Taiz, Yemen

Abdullah Saleh Ali
Faculty of Medical Sciences, Al-Hikma University, Taiz, Yemen

Walid Abdulmalik Bajash
Faculty of Medical Sciences, Al-Hikma University, Taiz, Yemen

Amr Farhan
Arwas Foundation for Development and Ualitative Transdisciplinary Studies – Yemen.
Taiz University in Yemen.
Hassan First University of Settat, Energy – Materials – Instrumentation & Telecom Laboratory (EMIT), Settat, Morocco..
Hassan First University of Settat, Higher Institute of Health Sciences (ISSS), Settat, Morocco.

Abduladeem G.M. Al-Selwi
Arwas Foundation for Development and Ualitative Transdisciplinary Studies – Yemen.
Department: of Clinical epidemiology and medico-surgical sciences, Health and Nutrition Research Team of the Mother-Child Couple, Faculty of Medicine and Pharmacy, University Mohammed V, Rabat, Morocco.
Taiz University in Yemen.

Abstract:
The prevalence of Irritable Bowel Syndrome (IBS) symptoms is generally higher in medical students compared to non-medical students, this difference is likely due to factors like academic stress, irregular eating habits, and sleep disturbances, which are more prevalent in medical students and are known to contribute to IBS symptom **Objective:** To measure the prevalence of irritable bowel syndrome (IBS) symptoms among medical and non-medical students at Al-Hikma University and analyze associated factors such as academic stress and dietary habits**.**
Methodology: The study included 40 students (20 medical, 20 non-medical) in February 2025. Data were collected through an electronic questionnaire based on the Rome IV criteria and interviews with academic officials.
Results: The prevalence of IBS symptoms was higher among medical students (80%) compared to non-medical students (45%) ($p = 0.008$). - 85% of medical students reported worsened symptoms during exams. - Female students were more affected (66.7%) than males (50%).
Conclusion: Academic stress and fast food consumption are key contributing factors. The study recommends awareness programs to improve students' health.
Keywords: Irritable Bowel Syndrome, Medical Students, Academic Stress, Rome IV Criteria.

NANOCARRIER-BASED CO-DELIVERY OF DPP-4 INHIBITOR AND SELECTIVE ESTROGEN RECEPTOR MODULATOR FOR ENHANCED MANAGEMENT OF POLYCYSTIC OVARY SYNDROME

Fairy
Rahmuddin khan
M. Aamir Mirza
Zeenat Iqbal
Department of Pharmaceutics, SPER Jamia Hamdard New Delhi-110062

Abstract :
Polycystic Ovary Syndrome (PCOS) is an endocrine disorder characterized by a combination of metabolic, hormonal, and reproductive dysfunctions. Current treatment strategies mostly offer symptomatic relief, frequently involving multiple medications with limited bioavailability and side effects. Nanotechnology advancements have paved the way for targeted and controlled drug delivery, which provides improved therapeutic accuracy and lower systemic toxicity.
This review brings together and assesses studies on nanocarrier-based co-delivery systems that include a Dipeptidyl Peptidase-4 (DPP-4) inhibitor and a Selective Estrogen Receptor Modulator (SERM) for treating PCOS. The DPP-4 inhibitor tackles insulin resistance and inflammatory pathways, while the SERM adjusts estrogen activity, offering a dual therapeutic benefit. Additionally, the review covers the design, benefits, and difficulties of different nanocarriers; like liposomes, niosomes, and polymeric nanoparticles,employed to enhance drug stability, achieve site-specific targeting, and enable controlled release.
In summary, this article emphasizes the promise of targeted nanoformulation-based combinatorial therapy as a novel and unified method for effective PCOS management, setting the stage for treatments that are more efficient, compliant with patient needs, and driven by underlying mechanisms.
Keywords: PCOS, nano-appended delivery, DPP-4 inhibitor, SERM, targeted therapy.

PLANT EXTRACT-MEDIATED GREEN SYNTHESIS, CHARACTERIZATION AND DYE DECOLOURIZING POTENTIAL OF IRON NANOPARTICLES

Bijender Singh
Aakansha Tiwari
Department of Biotechnology, Central University of Hartana, Jant-Pali, Mahendergarh-123031, Haryana, India

Davender Singh
Department of Physics, R.P.S. College, Balana, Mahendergarh-123029, Haryana, India

Abstract
Green synthesis is an eco-friendly and cost-effective approach for the synthesis of metallic nanoparticles. Among all, iron nanoparticles (FeNPs) are preferred by the researchers due to their magnetic behavior and multifaceted applications. Green methods using plants are non-toxic in nature as compared to physical and chemical methods. *Eucalyptus* leaf extract synthesized iron nanoparticles after mixing with precursor salt i.e. ferrous sulphate. There was change in colour to dark brown after one hour of time indicating the synthesis FeNPs. Optimal conditions for maximal synthesis of iron nanoparticles were 2 mM ferrous sulphate (1 ml), leaf extract (0.5ml) and reaction time of 24 h. Phytogenic FeNPs exhibited λ_{max} at 248 nm using UV-Vis spectroscopy. The average size of nanoparticles was observed less than 60 nm using Atomic force microscopy. Phytogenic FeNPs were used in the decolourization of synthetic dyes. Malachite green and crystal violet were decolourized up to 100% after 5h h using 1mg/ml FeNPs. However, bromophenol blue was not efficiently decolourized (8%) by phytogenic FeNPs. Phytogenic FeNPs also inhibited the growth of bacteria and fungi. Green iron nanoparticles synthesized using Eucalyptus leaf extract have shown potential in dye decolourization and as antimicrobial agents.

EFFECT OF EXPLANT TYPE AND PLANT GROWTH REGULATORS ON MICROPROPAGATION *OF STEVIA REBAUDIANA* TROUGH CALLOGENESIS AND INDIRECT ORGANOGENESIS

Bouaaza Ghizlane
Chetto Ouiam
Beniken Lhou
Benkirane Rachid
Benyahia Hamid
Orchid Id: https://orcid.org/0000-0002-8830-1056

ABSTRACT
Stevia rebaudiana Native to Paraguay, betoni is a medicinal plant that contains substances called glycosides steviol that are around 300 times sweeter than sucrose. One intriguing technique for creating genetic variety that could be used in the creation of new cultivars is the indirect organogenesis method for stevia plant regeneration. The kind of explant and external plant growth regulators have a significant influence on the process. This study aimed to evaluate the effects of explant type and exogenous plant growth regulators on Callogenesis and indirect organogenesis of stevia in vitro. Leaf, internodes, nodes and roots explants were placed on Murashig and Skoog (1969) (MS) medium supplemented with 1-naphthaleneacetic acid (ANA), Kinetin (KIN), 6-Benzylaminopurine (BAP), and Indole-3-acetic acid (IAA) for callus induction. An efficient and standardized medium for callus induction was developed using leaf, nodes, internodes and roots explants cultured on MS medium supplemented with 1mg/l 2,4D and 1mg/l BAP. This medium was appropriate to produce friable yellow callus. Our results imply that internode and leaf explants were better than node and root explants in terms of callus induction, size, texture, and callus color. The best organogenesis response was seen on MS medium supplemented with 1 mg/l BAP and 1 mg/l NAA.
Keywords: auxin, callogenesis, cytokinin, indirect organogenesis, glycosides steviol, leaf, roots, stevia.

THE IMPACT OF SUPPLY CHAIN ON FOOD WASTE IN SOUTH ASIA COUNTRIES OVER THE PERIOD 2007 TO 2024

Akbar Khan
Dr Dilawar Khan

ABSTRACT

This study investigates the impact of supply chain on food waste in South Asian countries over the period 2007 to 2024, a region where infrastructural limitations continue to challenge food security. Using the Logistics Performance Index (LPI) as a proxy for supply chain, the research employs a panel econometric framework to examine both the short-run and long-run relationships between supply chain performance and food waste. A Panel Autoregressive Distributed Lag (Panel ARDL) model and a double-log functional specification were applied to capture dynamic adjustments. Alongside the main independent variable, the analysis incorporates critical control factors including access to electricity (% of population), completion rate of primary education, urbanization rate, and road density, all of which influence the functioning of food distribution systems. The empirical findings reveal that improvements in supply chain measured through LPI, significantly reduce food waste in both the short and long run, highlighting the role of logistics and infrastructure in ensuring food reaches consumers without deterioration. Access to electricity and road density also exhibit negative relationships with food waste, suggesting that stronger infrastructure reduces losses throughout the food supply chain. In contrast, rapid urbanization shows a positive association with food waste, indicating pressures on distribution networks in densely populated areas. The model demonstrates strong explanatory power, confirming the robustness and reliability of the results. By focusing on the interconnectedness between supply chain performance and food waste, this study addresses two core research questions: How does supply chain influence food waste in South Asia? and what role do infrastructural and socio-economic factors play in shaping this relationship? The findings offer valuable insights for policymakers, logistics planners, and development stakeholders, providing strategies to strengthen supply chain systems, reduce food losses, and enhance food security and sustainable development across South Asia.

IMPROVING THE ELECTRONIC AND OPTICAL PROPERTIES OF DYE-SENSITIZED SOLAR CELLS USING ALIZARIN-BASED DYES: A DFT/TD-DFT STUDY

Dr.Rajaa Diany
Faculty of Science and Techniques, Sultan Moulay Slimane University, Beni Mellal, Morocco
Faculty of Sciences, Chouaïb Doukkali University, El Jadida, Morocco
Pr.Mohammed Salah
Faculty of Sciences, Chouaïb Doukkali University, El Jadida, Morocco
Pr.Abdessamad Tounsi
Faculty of Science and Techniques, Sultan Moulay Slimane University, Beni Mellal, Morocco
Faculty of Sciences, Chouaïb Doukkali University, El Jadida, Morocco

Abstract.
Dye-sensitized solar cells (DSSCs) offer several advantages over traditional silicon-based solar cells, such as lower cost, versatility, and transparency. Titanium dioxide (TiO_2) is widely used as a photocatalyst in DSSCs due to its chemical stability, high photocatalytic activity, photostability, and non-toxicity. This study provides a computational analysis of the geometric, electronic, optical, and photovoltaic properties of ten novel dyes using Density Functional Theory (DFT) and Time-Dependent DFT (TD-DFT). To our knowledge, these dyes have not been previously explored in the literature. Our findings indicate that structural modifications can significantly enhance the electronic, optical, and photovoltaic properties of these dyes. The B3LYP functional was identified as the most effective for predicting the geometric and electronic properties, while TD-DFT calculations with the CAM-B3LYP functional and the 6-31G(d,p) basis set accurately predicted the absorption properties. The absorption maxima of the dyes ranged from 427.82 nm to 755.93 nm, with strong UV-Vis absorption attributed to delocalized π-π* transitions. The calculated band gaps varied from 1.928 eV to 2.425 eV, showing that increased conjugation leads to reduced band gaps and improved dye performance. Open-circuit voltage (Voc) values for TiO_2 ranged from 0.893 eV to 1.38 eV, suggesting good potential for efficient electron injection into the TiO2 conduction band. In conclusion, the ten novel dyes studied exhibit significant potential for use in DSSCs, and the theoretical methods employed here offer a reliable framework for predicting the properties of other materials. This approach can guide the development of new materials designed to improve the performance of DSSCs.

Keywords: Alizarin-based dyes, Dye-sensitized solar cells, DFT, TD-DFT, Photovoltaic materials, Optical properties and Electronic properties

WOMEN AS EDUCATORS AND MENTORS (INTELLECTUAL CIRCLES IN THE UMAYYAD ERA)

Associate Professor Dr. Naseem Akhter
Department of Islamic Studies
Shaheed Benazir Bhutto Women University, Peshawar, Pakistan

Abstract
The paper explores the contribution of women as educators and tutors in the intellectual culture during the Umayyad era (661-750 CE). This was a period when women became very active in the process of preserving and transmitting religious dogma, poems and culture.

Most of these women achieved the status of scholars, poets and educators, educating both male and female students in a range of subjects, including especially the study of the Holy Quran and its exegesis, the study of hadith and the critique of literature.

The foregrounded figures in the study include the influential and notable personalities, including Fatimah bint al-Mundhir and Umm al-Darda al-Sughra, who were prominent scholars and teachers whose input into the intellectual community in the early years of Islam was significant. Evaluating the current narratives in history, as well as in biographical studies, the current research explains the way in which female agency contributed to the formation of learning networks with an impact on the further generations.

Their participation is a representation of the larger Islamic paradigm whose viewpoints look at knowledge acquisition and sharing as a communal duty, thus crossing gender lines.

Keywords: Women, Fatimah bint al-Mundhir, Umm al-Darda al-Sughra, the Holy Quran, Hadith

THE LEGACY OF UMAYYAD WOMEN IN PROMOTING ISLAMIC ETHICS AND MORALITY

Associate Professor Dr. Naseem Akhter
Department of Islamic Studies
Shaheed Benazir Bhutto Women University, Peshawar, Pakistan

Abstract
The paper explores the contributions of Umayyad women to the advancement of Islamic ethics and morality among the early Muslim society. Women of diverse social classes in the Umayyad period (661-750 CE) helped in the establishment of moral norms through education, household management, and charity and through participation in social life. Many of the women, and more particularly those of the learned and noble families, preserved Islamic principles by means of their role as moral role models and as transmitters of the religion. Women such as Umm al-Darda and Ramlah bint al-Zubayr were influential and played their roles in enhancing moral purity, honesty, and collectively. Using an extensive analysis of primary historical sources and biography, the paper shows how the behaviour of these women strengthened the moral foundations of the Ummah and balanced the connection between the practice of inner morality and the manifestation of outer behaviour. The paper concludes that the dedication to moral guidance by the Umayyad women has left a remarkable legacy on the Islamic civilization and still shapes the discourse on the topic of the spiritual leadership of women.
Keywords: Umayyad women, Umm al-Darda, Ramlah bint al-Zubayr, Ummah, Legacy

FIRST-PRINCIPLES STUDY OF SILICON-DOPED TETRAGONAL GRAPHENE FOR ENHANCED PHOTOCATALYTIC PERFORMANCE

M. Houmad
K. Ribag
A. El Kenz
Laboratory of Condensed Matter and Interdisciplinary Sciences,
Physics Department, Faculty of Sciences, Mohammed V University in Rabat,Morocco

A. Benyoussef
Laboratory of Condensed Matter and Interdisciplinary Sciences,
Physics Department, Faculty of Sciences, Mohammed V University in Rabat, Morocco
Hassan II Academy of Science and Technology, Rabat, Morocco

Abstract :
This study employs first-principles calculations to examine the influence of silicon doping on the thermoelectric, optical, and photocatalytic properties of monolayer tetragonal graphene (t-graphene). Results show a significant bandgap widening from 1.71 eV to 3.22 eV (HSE06) alongside enhanced optoelectronic and photovoltaic performance. At doping levels of 37.5–50%, Si-doped t-graphene exhibits efficient photocatalytic activity and enables water splitting (O_2/H_2), whereas 12.5% doping retains photo-anode behavior. Transport analysis further reveals a high figure of merit ($ZT \approx 0.99$) at 50% doping, indicating strong energy conversion efficiency with promising applications in photocatalysis, pollution control, and solar energy conversion.

SYNTHESIS, STRUCTURAL CHARACTERIZATION, HIRSHFELD SURFACE ANALYSIS, AND ANTIBACTERIAL PROPERTIES OF ETHYL (2E,4Z)-5-(4-BROMOPHENYL)-5-CHLORO-2-CYANOPENTA-2,4-DIENOATE

Aparna V M
Vidya L
C Sudarsanakumar
School of Pure and Applied Physics, Mahatma Gandhi University, Kottayam, Kerala, 686560, India

Abstract

This study involves the synthesis and antibacterial evaluation of a new compound, ethyl (2E,4Z)-5-(4-bromophenyl)-5-chloro-2-cyanopenta-2,4-dienoate synthesised by the condensation reaction of (*Z*)-3-(4-bromophenyl)-3-chloroacrylaldehydes with ethyl cyanoacetate. The synthesised compound was characterised using FTIR, NMR, Single-crystal X-ray diffraction, UV-visible spectroscopy, Fluorescence spectroscopy, Thermogravimetric analysis, and Differential scanning calorimetry. The results show that the compound crystallises in monoclinic crystal system with a space group of $P2_1/c$. The information regarding intermolecular interactions in the crystal was obtained from Hirshfeld surface analysis and 2D-fingerprint plots. The compound was screened for *in vitro* antibacterial activity on *E. coli*, *P. aeruginosa*, *S. aureus*, and *S. mutans* using the Agar well diffusion method. The antibacterial studies show that the compound has activity against *E. coli*, *P. aeruginosa*, *S. aureus, and S. mutans* with MIC values 103.224 µg/ml, 205.332 µg/ml, 108.748 µg/ml, and 124.921 µg/ml respectively.

MEDICINAL PLANTS USED IN ALGERIA: A REVIEW OF THEIR ROLE IN SUPPORTING REPRODUCTIVE HEALTH

AMINA TEIBI
University Abou-Bekr Belkaïd, Faculty Of Natural And Life Sciences, Earth And Universe Sciences, Department Of Agronomy, Laboratory Of Natural Products, Tlemcen, 13000, Algeria.

NABILA BELYAGOUBI-BENHAMMOU
University Abou-Bekr Belkaïd, Faculty Of Natural And Life Sciences, Earth And Universe Sciences, Department Of Biology, Laboratory Of Natural Products, Department Of Biology, Tlemcen, 13000, Algeria.

ABDEL HALIM HARRATH
King Saud University, College of Science, Zoology Department, Fetal Programming of Diseases Lab. P.O. Box 2455, Riyadh 11451, Saudi Arabia

Abstract
Traditional medicinal plants have long been used across Algeria to support reproductive health, yet scientific evaluation of their efficacy and mechanisms remains limited. This review focuses on four widely used plants, *Salvia officinalis*, *Origanum majorana L.*, *Lavandula officinalis*, and *Atriplex halimus L.*, and consolidates current experimental and clinical evidence regarding their effects on reproductive function.
Salvia officinalis demonstrated beneficial effects in both sexes: in females, extract administration increased ovarian and uterine weights, elevated FSH and LH levels, and promoted follicular maturation; in males, sage improved sperm viability, motility, and count, while enhancing antioxidant defenses and protecting spermatogenic tissue from cadmium-induced toxicity. *Origanum majorana L.* showed promise in female PCOS models by normalizing reproductive hormones, reducing oxidative stress, and improving ovarian histology, and in males, its essential oil mitigated pesticide-induced reproductive toxicity and enhanced sperm quality. *Lavandula officinalis* exhibited estrogenic and anti-inflammatory effects, increased uterine weight and estradiol levels, and demonstrated a favorable safety profile, suggesting its potential as a natural agent for enhancing female reproductive health. *Atriplex halimus L.* effectively restored estrous cycles, reduced ovarian cysts, improved ovarian function, and ameliorated metabolic and endocrine disturbances in PCOS models, with additional antioxidant and cytoprotective properties.
Evidence from experimental and clinical studies indicates that these four medicinal plants, traditionally used in Algeria, have significant potential to support reproductive health through hormonal regulation, antioxidant activity, and tissue-protective effects. This review highlights opportunities for further investigation, including standardized dosing, elucidation of mechanisms, and clinical validation to integrate these plants into evidence-based reproductive healthcare.
Keywords: Reproductive health; medicinal plants; *Salvia officinalis*; *Origanum majorana*; *Lavandula officinalis*; *Atriplex halimus*; fertility.

STUDY OF DEGRADATION OF S-TRIAZINE SOLUTION BY ANODIC OXIDATION USING ELECTROGENERATED HYDROXYL RADICALS

FARAHI Hakima
Applied chemistry Physical laboratory, faculty of sciences, Ibn Zohr University, Agadir, Morocco.

Mohamed Errami
Applied chemistry Physical laboratory, faculty of sciences, Ibn Zohr University, Agadir, Morocco.
Laboratory of sustainable innovation and applied research (LIDRA), International University of Agadir, Universiapolis.

Rachid Ait Akbour
Laboratory of sustainable innovation and applied research (LIDRA), International University of Agadir, Universiapolis.

Abstract:
This study evaluates the removal efficiency of a s-triazine solution, a persistent and toxic contaminant frequently introduced into the environment through agricultural applications, using an advanced oxidation process (AOP) based on electrochemical oxidation. The experiments were conducted in an open, undivided electrolytic cell equipped with a boron-doped diamond (BDD) anode and a carbon-felt cathode. The choice of the BDD anode was motivated by its high oxygen evolution potential and wide electrochemical stability window, which collectively enhances its ability to generate hydroxyl radicals (OH°) and promote direct electron-transfer reactions at the electrode surface. These properties make BDD one of the most effective anode materials for the oxidative degradation and mineralization of recalcitrant organic pollutants. A systematic evaluation of key operational parameters including current density, solution pH, temperature, and initial pollutant concentration was performed to determine their influence on the degradation kinetics. The results demonstrated that all these variables significantly affect oxidation efficiency. Under optimized conditions (current density of 20 mA/cm², pH 5, and temperature of 25 ± 3 °C), the electro-oxidation process achieved a removal efficiency of 98.9% within 50 minutes of treatment. The high degradation performance observed in the BDD-based system can be attributed to the synergistic contribution of direct electrochemical oxidation at the anode surface and indirect oxidation mediated by electrogenerated hydroxyl radicals. Together, these mechanisms enable extensive mineralization of pollutants, confirming the potential of BDD-assisted electrochemical oxidation as a robust and efficient technology for the remediation of persistent organic contaminants
Keywords: Anodic oxidation (OA-H_2O_2), Advanced oxidation process (AOP), Wastewater treatment, BDD/Carbon felt, Hydroxyl radical (OH°)

POPULATION-BASED IN SILICO ANALYSIS OF GENETIC PREDISPOSITION TO MULTIPLE MYELOMA

Ali Aguerd
Fatima Chegdani
Faiza Bennis
Laboratory of Integrative Biology, Faculty of Science Ain Chock, University Hassan II, Casablanca, Morocco.
ORCID: 0009-0004-6819-2130

Abstract:
Multiple myeloma (MM) exhibits marked variability across populations, suggesting that genetic background plays a key role in disease susceptibility. To better understand these disparities, this study aimed to identify MM-associated SNPs from large-scale genomic data and to compare their allele frequencies across major global populations.
A total of 333 SNPs extracted from 103 GWAS studies (GWAS Catalog and PheGenI) were analyzed. Statistical processing performed in R allowed the selection of genome-wide significant variants using a Manhattan plot with a significance threshold of $-\log10(p)=7$. The most relevant SNPs were subsequently examined in the *1000 Genomes Project* dataset, which includes 5008 individuals grouped into five populations: African, European, American, East Asian, and North Asian. Allele frequencies for the five most significant SNPs (Rs139402, Rs6599192, Rs3132535, Rs7577599, and Rs877529) were compared to assess population-level genetic predisposition.
The results show that the African population carries the highest risk allele frequencies for four of the five SNPs, whereas the North Asian group presents the highest frequency for Rs3132535. Overall, these findings indicate a stronger genetic susceptibility to MM in African populations, aligning with previously reported epidemiological data. This population-based genetic analysis highlights the importance of incorporating ancestry-related factors into the understanding of MM risk.
Keywords:
Multiple Myeloma, Population-Based Genomics, Risk Variant Distribution, Allele Frequency Analysis, Genome-Wide Significance, Cancer Epidemiogenetics.

HYBRIDIZATION TECHNIQUES FOR THE SOLUTION OF SYSTEM OF NONLINEAR EQUATIONS USING CONJUGATE GRADIENT METHOD

Saidu Bulama
Nura Abdulkarim Iggi
Mukhtar Ibrahim Adam
Department of General Studies, Jigawa State Polytechnic for Information and Communication Technology Kazaure, Jigawa State, Nigeria

Sadiq Abubakar Gambo
Wakili Abubakar
Abdullahi Abbas
Department of Management Sciences, Jigawa State College of Remedial and Advanced Studies, Babura, Jigawa State, Nigeria

Mustapha Yusuf Abdullahi
Department of Computer Science, Federal Polytechnics Daura, Katsina State, Nigeria

Abstract
This paper presents an effective conjugate gradient method via hybridization techniques for the solution of system of nonlinear equations. The study aimed to use hybridization techniques to solve system of nonlinear equations using conjugate gradient methods. And the study is to achieve these objectives; to derive methods that are derivative free, to present an effective conjugate gradient method, to present methods with sufficient descent direction. We achieved these by hybridizing some well-known conjugate gradient methods. The scheme satisfies the sufficient decent condition. Under mild condition, the global convergence result for the method is established. Preliminary numerical results for some large-scale benchmark test problems reported in this work, demonstrate that, the method is practically effective and competitive to some existing methods
Keywords: System of nonlinear equations, Conjugate gradient method, hybridization

RECENT PROGRESS IN THE SYNTHESIS AND BIOLOGICAL ACTIVITY OF IMIDAZOQUINOLINE DERIVATIVES

Tanzeela
Department of Chemistry, Government College University Faisalabad, Pakistan
Sumayya Akram
PhD Scholar, Department of Chemistry, Government College University Faisalabad, Pakistan
Prof. Dr. Matloob Ahmad
Department of Chemistry, Government College University Faisalabad, Pakistan
Dr. Sana Aslam
Department of Chemistry, Government College Women University Faisalabad, Pakistan

Abstract:
Heterocyclic compounds, ubiquitous in nature and on the synthetic scale, are crucial as they acquire a wide spectrum of significant pharmacological properties. Imidazoquinolines, formed by the annulation of imidazole and quinoline rings dominated drug design and development. Imidazoquinoline hybrids have an extensive range of biological applications such as antiviral, antifungal, anticancer, antibacterial, antiallergic, antioxidant, antithrombotic, as agonists of various toll-like and 5-HT 1A receptors to treat various CNS disorders, and as inhibitors of phosphoinositide 3-kinases and cholinesterases. This presentation explores multiple synthetic approaches for the preparation of imidazoquinoline isomers, including multicomponent, microwave-assisted, iodine-mediated, electrochemical, electrocatalytic tandem techniques, sequential Heck and oxidative amination reactions, cycloaddition and aza-Michael addition reactions, copper-mediated aerobic three-component cyclization reactions, copper-assisted double oxidative C H amination and halogenation, oxidative annulation reactions and Suzuki cross-coupling reactions. It also encompasses different biological activities of imidazoquinoline based derivatives, including antibacterial, anticancer, antiviral, antifungal, and as inhibitors to exhibit different beneficial functions.

KNOWLEDGE, PRACTICES, AND AWARENESS AMONG USERS OF NICOTINE POUCHES: TREATMENT PURPOSES OR BUSINESS INTERESTS

Muhammad Ahmad Ehsan, Research scholar
Hajvery University (Euro Campus), Gulberg III Lahore, Pakistan.
Dr. Noor Saba Khadim Jan
Supervisor , Hajvery University (Euro Campus), Gulberg III Lahore, Pakistan
Dr. Nabiha Iqbal
Co-Supervisor, Hajvery University (Euro Campus), Gulberg III Lahore, Pakistan
Rabia Qayyum
Research scholar,
Hajvery University (Euro Campus), Gulberg III Lahore, Pakistan.
Abid Ali
Research scholar,
Hajvery University (Euro Campus), Gulberg III Lahore, Pakistan.
Badar Mishar Hassan
Research Scholar,
Hajvery university (Euro Campus), Gulberg III Lahore, Pakistan.
Muqadas Amir, Research Scholar,
Hajvery University (Euro Campus), Gulberg III Lahore, Pakistan
Abdul Kareem Khan, Research Scholar,
Hajvery University (Euro Campus), Gulberg III Lahore, Pakistan

Abstract:
Nicotine pouches (NPs) are marketed globally as "tobacco-free" products for harm reduction, yet their rising popularity among young adults raises significant public health, ethical, and regulatory concerns. This cross-sectional survey was conducted among 400 participants aged 15–40 years in Lahore, Pakistan to evaluate knowledge, practices, and awareness regarding NPs. Most respondents reported hearing about NPs, mainly through peer pressure, family or friends, and aggressive company advertising, but only a minority possessed accurate knowledge of their ingredients or potential risks. Motivations for initiation were primarily curiosity, social acceptance, and stress relief rather than smoking cessation. Despite being promoted as safer alternatives, users frequently reported adverse drug reactions (ADRs) including oral irritation, dry mouth, nausea, dizziness, insomnia, and gum soreness, with international evidence also documenting mouth ulcers, throat soreness, and cardiovascular strain. Awareness of the addictive potential was relatively high, yet misconceptions about their relative safety compared with cigarettes persisted. Findings further revealed concern over long-term use, particularly given the absence of robust clinical data and the lack of clear regulatory oversight in Pakistan, where existing policies remain insufficient to monitor marketing or restrict youth access. Moreover, while NPs are often advertised as aids for smoking cessation, our findings show that effective cessation is not being achieved. Instead, many young people and patients shift toward alternative addictive products, fueling further dependence and expanding the profits of nicotine pouch industries. This pattern highlights how commercial business interests outweigh treatment purposes, reinforcing the urgent need for strict regulation and active supervision by regulatory authorities.

Key Words: Nicotine pouches,Tobacco free product , , Harm Reduction, Tobacco Industry, Public Health Policy, Marketing, Regulation ,Human health risks ,Smoking Cessation,

PROPOSED TOURIST CENTRE OPTIMISATION OF SAFETY USING LANDSCAPE ELEMENTS JOURNAL PREPARED BY

Aliyu Suleiman Mohammed
Department of Architecture, Federal University of Technology Minna.

Abstract

Background:

Tourism in Nigeria remains an underdeveloped sector, primarily due to safety concerns and poor infrastructural development. Proposed tourist centres such as the one envisioned at Tagwai in Minna have strong natural and cultural potential but face challenges related to inadequate landscape planning and the absence of integrated safety strategies. The neglect of safety-focused design continues to hinder the growth and sustainability of tourism, calling for an urgent reconsideration of how landscape elements can serve as protective and organizing tools.

Aim:

This study explores the optimisation of safety in Nigerian tourist environments through the intentional use of landscape elements. Using the proposed Tagwai Tourist Centre as a case study, the research seeks to develop a design framework that enhances user safety through environmental design principles and landscape-based strategies.

Methods:

A qualitative methodology was employed, including interviews with stakeholders such as planners, architects, and tourism officials. On-site environmental analysis and document reviews were also conducted to understand existing conditions and identify safety vulnerabilities. Data were analysed using thematic analysis to uncover patterns that could inform a safety-conscious landscape design proposal.

Findings:

The findings indicate that factors such as poor visibility, lack of defined movement paths, and the absence of passive surveillance features contribute significantly to perceived and actual insecurity. While global best practices in landscape-based safety exist, their application within Nigerian tourism contexts remains minimal. The study confirms that incorporating landscape elements using approaches like Crime Prevention Through Environmental Design (CPTED) can substantially improve safety in proposed tourist environments.

Conclusion:

The research presents a context-sensitive design framework aimed at optimising safety through the thoughtful use of landscape elements. It recommends embedding safety-focused strategies in the early planning stages of tourist centre development and calls for the integration of such frameworks into national tourism design policies.

Keywords: Safety design, landscape architecture, CPTED, tourism development, Tagwai, Minna.

ADVANCED HYBRID PHOTOCATALYSTS FOR SUSTAINABLE DYE DEGRADATION: POLYINDOLE–SILVER OXIDE COMPOSITE AS AN EFFICIENT CATALYST FOR FAST GREEN O REMOVAL

Associate Professor Dr. Rozina Khattak
Department of Chemistry, Shaheed Benazir Bhutto Women University,
Peshawar 25000, Pakistan

Abstract
The growing demand for sustainable wastewater treatment technologies has driven research into highly efficient and reusable photocatalytic systems. This work reports the synthesis and application of a polyindole–silver oxide (PIn–Ag_2O) hybrid composite, developed via a facile one-step *in situ* chemical oxidation route, for the rapid degradation of Fast Green O dye in aqueous media. The hybrid photocatalyst demonstrated exceptional activity, achieving complete dye degradation (100%) within 7 minutes at 295 K under neutral pH conditions using a catalyst loading of 0.07 g L^{-1}. The effects of key operational parameters, including oxidant presence, pH, initial dye concentration, catalyst dosage, temperature, and interfering ions, were systematically evaluated to optimize degradation efficiency. Results indicated that the synergistic interaction between polyindole and silver oxide significantly enhanced charge separation and reactive species generation, accelerating the photocatalytic process. Furthermore, the composite maintained over 95% of its activity after five consecutive cycles, confirming its high stability and reusability. These findings highlight the potential of the PIn–Ag_2O hybrid system as a sustainable and cost-effective material for advanced wastewater remediation.
Keywords: Polyindole, silver oxide, hybrid photocatalyst, dye degradation, wastewater treatment

OPTIMIZING DYE-SENSITIZED SOLAR CELL PERFORMANCE THROUGH SOLVENT EFFECTS: THE ROLE OF DIMETHYL SULFOXIDE IN REDOX KINETICS

Associate Professor Dr. Rozina Khattak
Department of Chemistry, Shaheed Benazir Bhutto Women University,
Peshawar 25000, Pakistan

Abstract
The increasing global demand for renewable energy has intensified interest in solar technologies capable of delivering sustainable and efficient power generation. Dye-sensitized solar cells (DSSCs), a class of thin-film photovoltaic devices, have emerged as promising candidates due to their cost-effectiveness, ease of fabrication, and tunable properties. The performance of these cells is strongly influenced by solvent environments, particularly in redox systems involving transition metal complexes. In this study, the effect of dimethyl sulfoxide (DMSO) on the kinetics and mechanism of the redox reaction between dicyanobis(phen)iron(III)-iodide complexes was systematically investigated using a mixed solvent system containing 10% DMSO and 90% water. Spectrophotometric analysis under pseudo-first-order conditions was employed to determine reaction order, rate constants, and the influence of various experimental parameters. The results reveal that DMSO significantly alters the electron-transfer dynamics and enhances redox efficiency through modified solvation and coordination behavior. A plausible reaction mechanism has been proposed to explain these observations. This work provides valuable insights into solvent-induced modulation of redox processes, offering a potential pathway to improve dye–electrolyte interactions and overall efficiency in dye-sensitized solar cells.
Keywords: Dimethyl sulfoxide, redox kinetics, coordination complexes, dye-sensitized solar cells, electron transfer

THE INTERNATIONAL CRIMINAL COURT (ICC)

Abderrezak TOUMI
20 August 1955 Skikda University, Faculty of Law and Political Science, Department of Law, 21000 Skikda, Algeria
ORCID: 0009-0008-4469-9569

Abstract
The International Criminal Court (ICC) is the first permanent international judicial body established specifically to prosecute individuals responsible for the most serious crimes of concern to the international community, namely genocide, war crimes, crimes against humanity, and the crime of aggression. The Court was established under the Rome Statute, adopted on 17 July 1998 and entering into force on 1 July 2002. It is headquartered in The Hague, Netherlands. Although independent from the United Nations, the ICC cooperates with it under a formal agreement. The ICC's primary mission is to promote international justice and combat impunity by prosecuting individuals, not states, when national judicial systems are unwilling or unable to do so. Its jurisdiction is based on the principle of complementarity, meaning the Court acts only when national courts fail to carry out genuine prosecutions. Despite its important contribution to the development of international criminal law and the consolidation of accountability principles, the Court faces numerous criticisms, notably accusations of bias against African states and the lack of cooperation from major powers such as the United States, Russia, and China, which have not ratified the Rome Statute. The ICC also struggles with enforcement challenges, as it lacks its own police or coercive mechanism to execute arrest warrants. Nevertheless, the ICC remains a cornerstone of international justice and a significant step toward a global order founded on accountability and the fight against impunity, thereby strengthening human rights and promoting international peace and security.
Key words : International Criminal Court, Genocide, War Crimes, Global Justice, Enforcement Challenges.

MODELLING AND SIMULATION OF CIGS SOLAR CELLS ON THE PERFORMANCE OF ZINC SULFIDE INSULATION LAYER

Abdelali Laid
Abed zoulikha
pplied Materials Laboratory,University Djillali Liabes of Sidi Bel Abbes, Algeria

ABSTRACT

In this paper,we present a simulation of a CIGS solar cell with a ZnSbuffer layer, performed using the Silvaco-Atlas simulator. However, we obtained anefficiency of 24.13%,short-circuitcurrent of 37.81 mA/cm^2, an open circuit voltage of 740 mV, and a fill factor of 78.78% at was around 1.41 eV, corresponding to an x ratio of 0.5 for the CIGS solar cell using a ZnS buffer layer. We optimized the performance of the ZnS/CIGS solar cell with the improved effects of layer parameters such as thickness and acceptor densities ZnS buffer layers.

KEYWORDS: Buffer layer (ZnS),CIGS,Solar cell,Optimization,Silvaco-Atlas

COMPARATIVE MORPHOLOGICAL, ANATOMICAL AND ECO-PHYSIOLOGICAL ASSESSMENT OF *MORINGA OLEIFERA* LAM. ACROSS DIVERSE ECOLOGICAL REGIONS OF PUNJAB, PAKISTAN

Tanzeela Asad
Department of Botany, Division of Science and Technology, University of Education, Lahore
Syed Mohsan Raza Shah
Department of Botany, Division of Science and Technology, University of Education, Lahore
Iqra
Department of Botany, Division of Science and Technology, University of Education, Lahore
Arshia Zia
Naila Hadayat
Department of Botany, Division of Science and Technology, University of Education, Lahore
Muhammad Bedar Bekhat Naseem
Department of Botany, Government College University Faisalabad
Zaheer Abbas
Department of Botany, Division of Science and Technology, University of Education, Lahore
Farooq Ahmad
Department of Botany, University of Agriculture, Faisalabad

ABSTRACT
Environmental heterogeneity is an important factor that affects species richness and provides conditions for adaptation of existing species. *Moringa oleifera* can flourish in a variety of soil types, including low-fertility ones, and adapt to a range of climatic conditions, from humid tropical zones to semi-arid areas. Its ease of propagation both by seed and cuttings, also makes it easier to cultivate and spread around the world. Naturally adapted populations of *Moringa olifera* were collected from various ecological regions of Punjab province to investigate their adaptive traits under heterogeneous environmental conditions. Roadside populations (compact soil and high traffic load) had considerably higher stem anatomical features, including cortex thickness and cortical cell area, sclerenchyma thickness, pith cell and xylem ray thickness. These traits enhance water storage, solute absorption, and surface protection, making them essential for plant survival in hostile settings. Accessions from regions with greater salt levels, exhibited thicker stems. Furthermore, the soils in these locations included larger quantities of organic matter, which might influence *Moringa* stem development. Increased nutrient availability can stimulate species expansion in plants therefore, it makes sense to justify bigger stems in these regions. Roadside populations exhibit a reduction in metaxylem area, indicating a drought-adapted plant. Trichomes serve as a plant's defense system against external threats. Leaf alterations, such as increased epidermal thickness (adaxial and abaxial), allow plants to defend against environmental stress and preserve themselves. *Moringa olifera* showed very specific modifications in morpho-anatomical and physiological traits that reveal its ecological success.
Keywords: *Moringa olifera*, ecophysiological modification, anatomical traits, abiotic stress

BİŞKEK ŞEHRİNİN SVERDLOV İLÇESİNDE TOHUMDAN YETİŞEN CEVİZLERİN (*JUGLANS REGİA* L.) BAZI MEYVE ÖZELLİKLERİ

Mederbek ZHAANBAEV
Kyrgyz-Turkish Manas University, Faculty of Agriculture, Department of Horticulture and Agronomy, 720038, Bishkek, Kyrgyzstan
ORCID: 0000-0001-5123-4358
Adilet KACHKYNBAEV
Kyrgyz-Turkish Manas University, Faculty of Agriculture, Department of Horticulture and Agronomy, 720038, Bishkek, Kyrgyzstan
ORCID: 0009-0008-8997-3138
Zhumaiza ABDUVALİEVA
Kyrgyz-Turkish Manas University, Faculty of Agriculture, Department of Horticulture and Agronomy, 720038, Bishkek, Kyrgyzstan **ORCID: 0009-0006-8418-7707**
Ernest URAIMOV
Kyrgyz-Turkish Manas University, Faculty of Agriculture, Department of Horticulture and Agronomy, 720038, Bishkek, Kyrgyzstan
ORCID: 0009-0001-5875-2470
Ademi OMOROVA
Kyrgyz-Turkish Manas University, Faculty of Agriculture, Department of Horticulture and Agronomy, 720038, Bishkek, Kyrgyzstan
ORCID: 0009-0002-0497-8981
Kurmanbek OMURZAKOV
Kyrgyz-Turkish Manas University, Faculty of Agriculture, Department of Horticulture and Agronomy, 720038, Bishkek, Kyrgyzstan
ORCID: 0009-0002-3617-9148

ÖZET
Bu araştırma 2025 yılında Kırgızistan'ın başkenti Bişkek Şehri'nin 33400 dekar alana sahip Sverdlov İlçesi'nde tohumdan yetişen cevizlerde (*Juglans regia* L.) yapılmıştır. Çalışmanın amacı bu ilçede yetişen cevizler içerisinden üstün özelliklere sahip genotipleri belirlemektir. Ortalama rakımı 703 metre olan araştırma alanından yaklaşık 650 ağaç içerisinden 18'inden örnek alınarak ölçümler gerçekleştirilmiştir. Araştırma sonucu kabuklu meyve en, boy ve yüksekliği sırasıyla 27.57-39.04 mm, 29.73-54.02 mm, 25.74-33.56 mm arasında değişim gösterdiği tespit edilmiştir. Kabuklu ağırlığı ve iç ağırlığı sırasıyla 8.27-14.89 g, 3.44-7.78 g arasında bulunmuştur. Cevizde önemli özelliklerden biri olan randıman ise %36.40-55.77, kabuk kalınlığı ise 1.55-2.50 mm arasında olduğu belirlenmiş. Pürüzlülük bakımından tiplerin %27.76'si pürüzsüz, %33.35'ü orta pürüzlü ve %38.89'i pürüzlü olarak belirlenmiştir. İç cevizin bütün çıkma oranı %40.00-100.00 arasında bulunmuştur. Kabuk kırılma kolaylığı bakımından %22.22'si kolay, %50.00'si orta, %27.78'i zor olduğu tespit edilmiştir. Kabuklu cevizin L, a, b renk değerleri sırasıyla 10.81-32.37, -7.00-37.01, 0.04-72.89, iç cevizin L, a, b değerleri ise 9.00-28.96, 3.82-13.30, 3.50-22.06 arasında değişim göstermiştir. Tipler Tartılı derecelendirme sistemi ile hesaplanarak 700 ve üzeri puana sahip 4 Tip (Tip-13, Tip-16, Tip-17 ve Tip-18) ümitvar genotip olarak belirlenmiştir.
Anahtar Kelimeler: Ceviz, Pomoloji, Seleksiyon, Bişkek, Kırgızistan

SOME FRUIT CHARACTERISTICS OF WALNUTS (*JUGLANS REGIA* L.) GROWN FROM SEED IN THE SVERDLOV DISTRICT OF BISHKEK CITY

ABSTRACT
This research was conducted in 2025 on walnuts (*Juglans regia* L.) grown from seed in the Sverdlov District, which covers an area of 33,400 decares in Bishkek City, the capital of Kyrgyzstan. The aim of the study was to identify genotypes with superior characteristics among the walnuts grown in this

district. Measurements were taken from 18 trees selected from approximately 650 trees in the research area, which has an average altitude of 703 meters. The results of the study showed that the width, length, and height of the shelled fruit ranged from 27.57-39.04 mm, 29.73-54.02 mm, and 25.74-33.56 mm, respectively. The shell weight and kernel weight ranged from 8.27-14.89 g and 3.44-7.78 g, respectively. The kernel percent, one of the important characteristics of walnuts, was determined to be 36.40-55.77%, and the shell thickness was 1.55-2.50 mm. In terms of roughness, 27.76% of the types were determined to be smooth, 33.35% were moderately rough, and 38.89% were rough. The yield of whole kernels for in-shell walnuts was found to range between 40.00% and 100.00%. In terms of shell breakage ease, 22.22% were easy, 50.00% were medium, and 27.78% were difficult. The L, a, b color values of the shelled walnut were 10.81-32.37, -7.00-37.01, 0.04-72. 89, while the L, a, b values of the kernel ranged from 9.00-28.96, 3.82-13.30, 3.50-22.06. Four types (Type-13, Type-16, Type-17, and Type-18) with scores of 700 and above were determined to be promising genotypes using a weighted rating system.
Keywords: Walnut, Pomology, Selection, Bishkek, Kyrgyzstan

KIRGIZİSTAN'IN ÖZGEN İLÇESİ'NE BAĞLI KIZIL-TOO KÖYÜ VE ÇEVRESİNDEKİ CEVİZ ORMANINDA ÜMİTVAR GENOTİPLERİN BELİRLENMESİ

Mederbek ZHAANBAEV
Kyrgyz-Turkish Manas University, Faculty of Agriculture, Department of Horticulture and Agronomy, 720038, Bishkek, Kyrgyzstan
ORCID: 0000-0001-5123-4358
Aigerim AZİZBEK KYZY
Kyrgyz-Turkish Manas University, Faculty of Agriculture, Department of Horticulture and Agronomy, 720038, Bishkek, Kyrgyzstan
ORCID: 0009-0002-0322-5793

ÖZET
Bu çalışma Kırgızistan'ın Oş İli, Özgen İlçesi'nde bulunan Kızıl-Too köyü ve çevresindeki ceviz ormanında 2024-2025 yıllar arasında yapılmıştır. Araştırmada yaklaşık 2000 ağaç içerisinden büyük ve kaliteli meyveye sahip 23 ağaç seçilerek meyve örnekleri laboratuvar şartlarında incelenmiştir. Araştırma sonucu kabuklu meyve en, boy ve yüksekliği sırasıyla 25.08-39.55 mm, 29.68-41.57 mm, 24.98-37.40 mm arasında değişim gösterdiği tespit edilmiştir. Kabuklu ağırlığı ve iç ağırlığı sırasıyla 6.02-16.54 g, 2.58-7.85 g arasında bulunmuştur. Tipler arası randıman %26.74-59.30, kabuk kalınlığı ise 0.88-2.64 mm arasında olduğu tespit edilmiştir. İç cevizin bütün çıkma oranı %70.00-100.00 arasında bulunmuştur. Kabuk kırılma kolaylığı bakımından %17.39'u kolay, %30.43'ü orta, %52.17'si zor olduğu belirlenmiştir. İç cevizin L, a, b renk değerleri sırasıyla 9.73-56.69, 4.25-18.90, 5.19-25.70 arasında değişim göstermiştir. Tipler Tartılı derecelendirme sistemi ile hesaplanarak 720 ve üzeri puana sahip 2 Tip (Tip-4 ve Tip-8) ümitvar genotip olarak belirlenmiştir. Ümitvar tiplerin çiçeklenme tarihleri 21.04.2025-02.05.2025 arasında gerçekleştiği gözlemlenmiştir
Anahtar Kelimeler: Seleksiyon, Ceviz Ormanı, Kızıl-Too, Kırgızistan

IDENTIFICATION OF PROMISING GENOTYPES IN THE WALNUT FOREST IN AND AROUND THE VILLAGE OF KYZYL-TOO, UZGEN DISTRICT, KYRGYZSTAN

ABSTRACT
This study was conducted in the walnut forest in and around the village of Kyzyl-Too, located in the Uzgen District of Osh Province, Kyrgyzstan, between 2024 and 2025. In the study, 23 trees bearing large, high-quality fruit were selected from approximately 2,000 trees, and fruit samples were examined under laboratory conditions. The study found that the width, length, and height of the shelled fruit ranged from 25.08-39.55 mm, 29.68-41.57 mm, and 24.98-37.40 mm, respectively. The shell weight and kernel weight ranged from 6.02-16.54 g and 2.58-7.85 g, respectively. The yield between types was found to be 26.74-59.30%, and the shell thickness was 0.88-2.64 mm. The whole kernel yield of the inner walnut was found to be between 70.00% and 100.00%. In terms of shell breakage ease, 17.39% was easy, 30.43% was medium, and 52.17% was difficult. The L, a, and b color values of the kernel ranged from 9.73-56.69, 4.25-18.90, and 5.19-25.70, respectively. Types were calculated using a weighted rating system, and two types (Type-4 and Type-8) with scores of 720 and above were determined to be promising genotypes. The flowering dates of the promising types were observed to occur between April 21, 2025, and May 2, 2025.
Keywords: Selection, Walnut Forest, Kyzyl-Too, Kyrgyzstan

EVALUATING CORPORATE PERFORMANCE THROUGH FINANCIAL RATIOS: A COMPARATIVE ANALYSIS OF THE TOP 10 PHILIPPINE CONGLOMERATES (2018-2024)

Neil Francis Flores
Mary Clare Guzman
Glennon Lobitaña
John Wayne Manalili
Shiela Mae Muñoz
Crizan Gayle Pepito
Karylle Niña Petagara
Mark Anthony N. Polinar
Aisy Cyril Sambilad
Student-resercher, Mabolo National High School
Faculty, Mabolo National High School

Abstract: This study examines financial ratio analysis to evaluate the performance of the top 10 Philippine conglomerates from 2018 to 2024. Financial ratios, including liquidity, solvency, profitability, efficiency, and operations, are key indicators of financial stability, long-term sustainability, and resource use. Previous studies emphasize their importance in assessing corporate health. Liquidity ratios show a company's ability to meet short-term obligations; solvency ratios reflect debt management; profitability ratios measure earning capacity; and efficiency ratios indicate operational effectiveness. Moreover, operational ratios enhance financial indicators by offering insights into daily performance and resilience. However, while global research consistently shows the predictive power of ratio analysis, conflicting results can occur, especially during external shocks such as the COVID-19 pandemic, which led to different outcomes across industries. These findings highlight the special position of Philippine conglomerates, whose diversification affects their financial flexibility and competitiveness. By reviewing related literature, this study stresses the importance of ratio-based evaluation in assessing corporate performance, identifying financial strengths and weaknesses, and assisting stakeholders in making strategic decisions. The findings aim to provide valuable insights to investors, policymakers, and academics about how conglomerates manage financial stability, profitability challenges, and operational sustainability in a fast-changing economic landscape.
Keywords: *Financial ratios, Philippine conglomerates, liquidity, solvency, profitability, efficiency, operations*

ABELMOSCHUS ESCULENTUS (OKRA) STEM AND SYNTHETIC ADDITIVE: IMPACT ON PRODUCTION INDICES, BLOOD CHEMISTRY AND MEAT QUALITY OF BROILER CHICKENS

Zainab O. Bello
Saheed A. Adeyemi
Kadri O. Zubair
Department of Animal Science, Al-Hikmah University, Ilorin. Nigeria.
Bajomo Eunice
Department of Animal Production, University of Ilorin, Ilorin. Nigeria.
Department of Animal Science, Al-Hikmah University, Ilorin. Nigeria.
Orcid Number: 0000-0002-9790-0472

ABSTRACT
240-day-old Ross 308 broilers were randomly assigned to four dietary treatments with six replicates and ten birds per replicate for a period of six weeks: Basal diet (T1), Basal diet with BHA and Oxytetracycline (T2), and two experimental groups with 0.25g/kg (T3) and 0.5g/kg (T4) of *Abelmoschus esculentus* (okra) stem powder, respectively.
Phytochemical analysis indicated the presence of flavonoids, coumarin, glycosides, terpenoids, and phytic acid. Weight gain was significantly ($p > 0.05$) higher in T4 ($p > 0.05$), while feed intake and feed conversion ratio though not significantly different were improved in supplemented birds. Blood chemistry results showed reduced serum cholesterol and hepatoprotective effect of *Abelmoschus esculentus* due to its phytochemical content. Most haematological indices were not significantly affected by the supplemented diet and were within literature reported values for normal ranges. Carcass and meat quality showed no significant differences ($p > 0.05$) across treatments, with higher numerical values recorded in supplemented birds. Redness and yellowness of meat colour were significantly enhanced by the feed additive resulting in a better visual meat appearance for consumer appeal. The findings suggests that supplementation of *Abelmoschus esculentus* (okra) stem powder at 0.25g/kg and 0.5g/kg diet may be a potential alternative to synthetic feed additive such as Butylated hydroxyanisole and oxytetracycline in broiler diets.
Keywords: Butylated hydroxyanisole, Oxytetracycline, phytochemical, significantly.

INVESTIGATING THE RELATIONSHIP BETWEEN THE QUALITY OF VIRTUAL EDUCATION WITH LEARNING STYLE AND SELF-EFFICACY OF VIRTUAL GRADUATE STUDENTS IN SHIRAZ UNIVERSITY OF MEDICAL SCIENCES IN THE YEAR 2024

Nasrin Shokrpour
Shadab Moslehi
Saeed Reza Rassafiani

Abstract

This research aimed to investigate the relationship between the quality of virtual education on the learning style and self-efficacy of virtual senior students (medical education, e-learning, MPH, and community-oriented education) in Shiraz University of Medical Sciences. The statistical population of this research consisted of 686 master's degree students of Shiraz University of Medical Sciences who were studying in the academic year of 2023-2024; 252 students were selected as a sample using random sampling. Kolb's (1999) learning style questionnaires, Bandura's self-efficacy, and virtual education quality questionnaires were used to collect the data.

Data analysis was done using SPSS, SMART_PLS. The findings showed that most students have a convergent and absorbing learning style. Learning style affected self-efficacy. No significant relationship was observed between students' learning style and their field. Also, no significant relationship was observed between learning style and gender; there was no difference between the self-efficacy of girls and boys. No significant relationship was observed between the quality of education and self-efficacy, and between the quality of education and learning style.

According to the results of the present study and similar studies on the prevalence of convergent learning style among virtual students and the absence of a significant relationship between learning style and self-efficacy with the quality of education, it can be concluded that the preparation of appropriate educational programs to improve the self-efficacy of virtual students considering Taking their learning style will help us in achieving the desired educational results and academic progress of students. Therefore, it is necessary to pay attention to all three factors in the education of virtual students and make a decision to improve them. In addition, this issue needs to be taken into consideration by planners and policymakers in the field of virtual education in long-term planning.

RELATIONSHIP BETWEEN TEST ANXIETY AND ACADEMIC PERFORMANCE AMONG SENIOR SECONDARY SCHOOL BIOLOGY STUDENTS IN ZARIA LOCAL GOVERNMENT AREA, KADUNA STATE

ANYANWU, Raymond Ifeanyi
Department of Biology
Federal University of Education, Zaria, Kaduna State, Nigeria

DALHATU, Hadiza Umar
Department of Biology
Federal University of Education, Zaria, Kaduna State, Nigeria

SALAU, Aishat Olaitan
Department of Biology
Federal University of Education, Zaria, Kaduna State, Nigeria

MICHAEL, Jonathan Dadiya
Department of Biology
Federal University of Education, Zaria, Kaduna State, Nigeria

ABSTRACT

This study investigated the relationship between test anxiety and Academic Performance in Biology among Senior Secondary School Biology Students in Zaria Local Government Area, Kaduna State. The study is set against the background of poor performances of students in biology which was found to be declining from available students' records in terminal examinations like the National Examination Council (NECO) and The Senior Secondary School Certificate Examinations conducted by the West African Examination Council (WAEC). Two objectives, two research questions and two null hypotheses were developed for the study. The research design was quasi-experimental and the population of the study was senior secondary school biology students in Zaria Local Government Area Kaduna State, from which 220 SSII students were randomly selected from four co-educational schools. The data collected was analysed using Pearson Product Moment Correlation Coefficient (PPMC) and t-test at 0.05 level of significance. Findings of the study reveal that the students' test anxiety was found to be significantly correlated with the Biology Performance Test, and there was no significant difference between the test anxiety of male and female students involved in the study. Based on the findings of the research, it was recommended that students should be encouraged to develop good study habits and skills that will help deepen their understanding of concepts and terms, and biology teachers should use teaching methodologies that ensures that students develop a positive attitude towards the biology subject. The study concluded that the test anxiety of students significantly influences their academic performance in biology.

SOLID LIPID NANOPARTICLES FOR ALZHEIMER'S DISEASE – AN OVERVIEW

S KAMALI
S VARSHA
E HAMSINI EISHA
V VELVIZHI
DR. R.DEVI
Dr. R. SARAVANAN
Dr. R. SRINIVASAN
1. M. Pharm Scholar, 2. Professor, 3. HOD & Professor,4. Dean & Professor
Faculty of Pharmacy, Bharath Institute of Higher Education and Research, Selaiyur, Chennai, Tamil Nadu, India.

ABSTRACT:
Alzheimer's disease (AD) is a progressive neurodegenerative disorder characterized by cognitive decline, memory loss, and impaired neuronal function, primarily due to the accumulation of amyloid-β plaques, tau protein hyperphosphorylation, oxidative stress, and neuroinflammation. Despite significant advances in understanding AD pathology, effective therapeutic delivery to the brain remains a major challenge because of the restrictive nature of the blood–brain barrier (BBB). Solid lipid nanoparticles (SLNs) have emerged as a promising nanocarrier system to overcome these limitations. SLNs are composed of biocompatible and biodegradable lipids that remain solid at body temperature, enabling controlled drug release, improved stability, and enhanced drug loading capacity. Their nanoscale size facilitates BBB penetration through mechanisms such as receptor-mediated transport and lipid–protein interactions. SLNs can encapsulate both hydrophilic and lipophilic drugs, improving solubility, bioavailability, and half-life of anti-Alzheimer therapeutics. Several studies have demonstrated that SLN-based formulations can enhance the brain delivery of drugs such as rivastigmine, donepezil, curcumin, and antioxidant molecules, resulting in improved therapeutic outcomes in preclinical models. Additionally, surface modification using ligands like ApoE, transferrin, lactoferrin, and peptides further enhances brain targeting efficiency. SLNs exhibit lower cytotoxicity and reduced systemic side effects compared to conventional drug delivery systems, making them suitable for long-term neurological treatments. Overall, SLNs represent a versatile and efficient delivery platform with significant potential for the management of Alzheimer's disease. Continued research focusing on scalability, long-term safety, and clinical translation will be crucial to fully realize their therapeutic promise.
KEYWORDS: Solid lipid nanoparticles, Alzheimer's disease, nanotechnology, drug delivery, blood–brain barrier, targeted therapy, neurodegeneration, controlled release.

RECENT UPDATE FOR THE SYNTHESIS OF BIOLOGICALLY IMPORTANT IMIDAZOPYRIMIDINE DERIVATIVES

Neha Ali
Department of Chemistry, Government College University Faisalabad, Pakistan
Sumayya Akram
PhD Scholar, Department of Chemistry, Government College University Faisalabad, Pakistan
Prof. Dr. Matloob Ahmad
Department of Chemistry, Government College University Faisalabad, Pakistan
Dr. Sana Aslam
Department of Chemistry, Government College Women University Faisalabad, Pakistan

Abstract:
Nitrogen containing heterocycles are important structural motifs that are frequently found in pharmaceuticals, dyes, bioactive natural products, functional materials, and material science. In heterocycles chemistry, fused imidazopyrimidine nucleus represent an essential class of heterocyclic compounds. Imidazopyrimidine is an emerging pharmacophore moiety in medicinal chemistry containing the biologically potent imidazole and pyrimidine framework with remarkable antimicrobial, anticancer applications and CNS-related effects. Imidazopyrimidine derivatives are also known for their diverse physiological properties and their use as fluorescent materials. Owing to their enhanced significance in biological field, several synthetic methodologies have been developed including, condensation reactions, multicomponent synthesis, intramolecular cyclization, named reaction, oxidative cyclization Aza-Michael Mannich, and coupling reactions. Additionally, various ligands have also been identified to facilitate the formation of imidazopyrimidine derivatives under mild conditions in shorter time frame. This presentation comprehensively describes the various recently developed mild, efficient, and environmentally friendly reactions catalyzed by different metals, including various ligands, ionic liquid promoted synthesis, base catalyzed, and other related reaction systems for the synthesis of imidazopyrimidine heterocyclic scaffolds.

A NOVEL TRANSDERMAL APPROACH TO COMBAT ANEMIA: BIO-FUNCTIONALIZED IRON OXIDE NANOPARTICLES USING *CICHORIUM INTYBUS*

Rashna Mirza
Kifayat Ullah Shah
Amjad Ali Shah
Aqeedat Javed
Atif Ullah Khan
Asim ur Rehman
Department of Pharmacy, Faculty of Biological Sciences, Quaid-i-Azam University, Islamabad, Pakistan

Shefaat Ullah Shah
Faculty of Pharmacy, Gomal University Dera Ismail Khan, Pakistan

Adullah R.Alanzi
Department of Pharmacognosy, College of Pharmacy, King Saud University, Riyadh, Saudi Arabia,11451

Sakina Niyazi
School of Biotechnology, IFTM University, Moradabad244102, India

Abstract:
Iron deficiency Anemia (IDA) is a prevalent nutritional disorder effecting two billion people globally. Despite its prevalence, its treatment remains challenging, exacerbating health inequities and diminishing quality of life. The present study was focused on developing a formulation that can deliver iron at an optimal rate and counter act the limitations associated with current oral and parenteral formulations. For this purpose, *Cichorium intybus* was employed for the first time to fabricate biogenic iron oxide nanoparticles (BIO-IONPs), which were subsequently integrated into a transdermal patch prepared through solvent casting method for iron delivery. To optimize the nanoformulation, effect of certain independent variables (concentrations of ferric chloride hexahydrate, Cichorium intybus, and the temperature) was observed on dependent variables (particle size (PS), zeta potential (ZP)) by employing Box-Behnken design analysis. Dynamic light scattering confirmed that optimized BIO-IONPs exhibited a PS of 39.8 ±0.23 nm, ZP of -18.6± 0.1 mv, and PDI of 0.31 ± 0.041 .Characterization techniques of UV-Vis spectroscopy, Fourier transform infrared spectroscopy, X-ray diffraction, scanning electron microscopy , and energy dispersive X-ray were utilized to confirm the bioreduction of particles, assessment of compatibility between excipients and active components, crystallinity, spherical shape and concentration of BIO-IONPs respectively. The *in vitro* release study of BIO-IONPs loaded patch indicated a sustained release behavior (74.2 % for period of 48 hours). Multiple *in vitro, ex vivo, in vivo,* stability and compatibility analysis were performed to demonstrate the efficacy of transdermal patches, obtained results have proven the treatment to be an astounding approach for treating anemia.
Liquid Biopsy: A Modern Diagnostic Tool for Early Cancer Detection

LIQUID BIOPSY: A MODERN DIAGNOSTIC TOOL FOR EARLY CANCER DETECTION

Mr. Bikash Bania
Designation: [1]Assistant Professor, Department of Medical Laboratory Technician
Affiliation: Rangia College, Rangia
Assam, India – 781354

Mr. Nitul Ali
Dr. Prem Kishan Singha
Designation: [2] Assistant Professor, Department of Zoology
Affiliation: Rangia College, Rangia
Rangia College, Rangia
Assam, India – 781354

Ms. Bhargabi Bordoloi
Designation: [2] Msc., General Microbiology
Affiliation: Kaziranga University, Jorhat
Assam, India – 785006

Abstract
Early cancer detection plays a decisive role in reducing mortality and improving therapeutic outcomes. Conventional diagnostic methods such as tissue biopsy and imaging often identify malignancies only after significant progression, and many of these procedures are invasive, time-consuming, and unsuitable for repeated monitoring. Liquid biopsy has emerged as a transformative alternative, allowing detection of cancer-derived components—including circulating tumor DNA (ctDNA), circulating tumor cells (CTCs), microRNAs, and exosomes—from a simple fluid sample. This technique enables a real-time understanding of tumor behavior, genetic mutations, and treatment response without the need for surgical intervention. Advances in molecular platforms such as digital PCR, high-resolution sequencing, and sensitive biomarker assays have strengthened the diagnostic accuracy of liquid biopsy. Its ability to capture tumor heterogeneity and identify molecular changes at an early stage positions liquid biopsy as a powerful tool in personalized oncology. This abstract highlights the principles, laboratory techniques, diagnostic applications, and current limitations of liquid biopsy, underscoring its potential to become a routine laboratory procedure for early cancer screening in the near future.

Keywords:
Liquid biopsy, ctDNA, circulating tumor cells, early cancer detection, molecular diagnostics, biomarkers, personalized medicine, non-invasive testing.

SSESSMENT OF CO_2 METHANATION INTEGRATION IN A POWER TO GAS PROCESS

Mohamed El Yazid
Achraf El Kasmi
Tarik Chafik
Chemical Engineering for Resources Valorisation Group, Faculty of Sciences and Techniques, Abdelmalek Essaadi University, Tangier, Morocco.

E-methane production represents a sustainable approach to valorising CO_2 captured from energy-intensive industries. In this context, the methanation process is assessed in terms of energy efficiency by utilizing locally produced green hydrogen and captured CO_2, supporting the transition to low-carbon energy systems while addressing the intermittency of renewable energy sources. This study evaluates the transition from laboratory-scale experiments to an industrial-scale e-methane production plant, leveraging surplus renewable energy, which is inherently subject to fluctuations. The plant operates with a methane output of 300 kg/h, achieving a CO_2 conversion rate of 88% at 550°C and 30 bar. Various plant configurations, reactor designs, and performance scenarios were assessed based on available bibliographic data.
CO_2 methanation was carried out using a 0.5 wt.% Ru/Al_2O_3 catalyst in a plug flow reactor (RPLUG). A modified Langmuir-Hinshelwood-Hougen-Watson (LHHW) kinetic model was found to best fit the experimental data. A sensitivity analysis was conducted to quantify the influence of key parameters, including temperature, pressure, catalyst mass, and reactant feed ratio, on reactor efficiency. The results provide valuable insights into process optimization and demonstrate the potential of this approach for future development at an industrial scale.

Keywords
CO_2 methanation; E-methane; Green hydrogen; Sensitivity analysis; Industrial scale; Ru/Al_2O_3 catalyst.

References
[1] L. Sun *et al.*, "Source-sink matching and cost analysis of offshore carbon capture, utilization, and storage in China," *Energy*, vol. 291, Mar. 2024, doi: 10.1016/j.energy.2023.130137.
[2] L. Wei, W. de Jong, W. Haije, and H. Grénman, "Sorption enhanced catalysis for CO2 hydrogenation towards fuels and chemicals with focus on methanation," in *Heterogeneous Catalysis: Materials and Applications*, Elsevier, 2022, pp. 95–119. doi: 10.1016/B978-0-323-85612-6.00004-8.
[3] Götz M, Lefebvre J, Mörs F, McDaniel Koch A, Graf F, Bajohr S, et al. Renewable Power-to-Gas: a technological and economic review. Renew Energy 2016;85:1371–90.

ASSESSING SANITATION FACILITY PERFORMANCE IN NIGERIAN UNIVERSITIES USING LIKERT-SCALE ANALYSIS AND ANOVA

John Olotu
Federal University of Technology, Minna, Niger State, Nigeria
Ahmadu Bello University, Zaria, Kaduna State, Nigeria
Green Research in Advance Civil Engineering, Federal University of Technology, Minna, Niger State, Nigeria
Badruddeen Saulawa Sani
Ahmadu Bello University, Zaria, Kaduna State, Nigeria
Nura Yunusa
Federal University of Technology, Minna, Niger State, Nigeria
Ahmadu Bello University, Zaria, Kaduna State, Nigeria
Green Research in Advance Civil Engineering, Federal University of Technology, Minna, Niger State, Nigeria
Umar alfa Abubakar
Ahmadu Bello University, Zaria, Kaduna State, Nigeria
Lawal Garba Dan-alhaji
Federal University of Technology, Minna, Niger State, Nigeria
Ahmadu Bello University, Zaria, Kaduna State, Nigeria
Green Research in Advance Civil Engineering, Federal University of Technology, Minna, Niger State, Nigeria
Udofia Udeme Mfon
Federal University of Technology, Minna, Niger State, Nigeria
Ahmadu Bello University, Zaria, Kaduna State, Nigeria
Green Research in Advance Civil Engineering, Federal University of Technology, Minna, Niger State, Nigeria

Abstract
Access to adequate and functional sanitation facilities is a critical determinant of public health, particularly in densely populated higher education environments. This study assessed the availability, adequacy, and physical condition of sanitation facilities in two Nigerian tertiary institutions Ahmadu Bello University (ABU) and the Nigeria Institute of Leather Science and Technology (NILEST) to provide evidence-based insights for improving campus hygiene and service delivery. A mixed-method approach was employed, combining structured Likert-scale questionnaires (n = 329 respondents) with direct facility observations, and applying descriptive statistics, single-factor Analysis of Variance (ANOVA), and reliability/validity tests using SPSS. Cronbach's Alpha (0.764–0.842; overall = 0.873) confirmed internal consistency, while a Kaiser–Meyer–Olkin measure of 0.812 and a significant Bartlett's Test ($\chi 2$=1,284.53, $p < 0.001$) validated the instrument's construct suitability. Results showed that all sanitation parameters in both institutions scored above the acceptance threshold (mean > 3.000), with no statistically significant differences between ABU and NILEST ($p > 0.05$). Cleanliness scored lower than availability and adequacy, suggesting maintenance challenges rather than infrastructural gaps. The findings indicate that while both institutions currently meet user expectations, limited resilience exists against potential demand surges or operational disruptions. The study offers a validated methodology for institutional sanitation audits and provides actionable recommendations for preventive maintenance, capacity expansion, and hygiene promotion, contributing to Sustainable Development Goal 6 on clean water and sanitation.

Keywords: Sanitation facilities, Hygiene and sanitation, Likert-scale assessment, ANOVA Sanitation performance evaluation

IMPLICATIONS AND ENVIRONMENTAL IMPACT OF ARTISANAL GOLD MINING ON LAND USE PATTERNS IN MINNA METROPOLIS, NIGER STATE

Abdullahi, M.I
Usman, Z.N.
Ndako N(Ph.D)
Abdullahi M. K
Hussaini, I
Department of Geography [1 &2] ;Department of Curriculum and Instruction [2] ; Department of Biology and Department of Science Education [5]
Niger State College of Education[12&34] and Federal University of Technology, Minna, Nigeria[5]

ABSTRACT
*This study examined the environmental impact of artisanal gold mining in Minna Metropolis, Niger State. The study was guided by three research objectives which was translated into three research questions.. The study adopted survey research design. The population of this study was 1000 artisan gold miners in mining sites in Minna Metropolis, Niger State. Krejcie and Morgan table was utilized in determining the sample size of the study which was 278. The instrument used in collecting data was a structured questionnaire**er State College of Education Minna,**.The data collected was analyzed using simple percentage, frequency table, mean and standard deviation in order provide answers to the research questions. Based on the findings, this research concluded that that activities of artisanal gold miners have significantly alter land use patterns, leading to deforestation, farmland loss, health hazards, and socio-economic challenges for local communities. It was therefore, recommended that Government should develop and implement awareness programmes to educate artisanal miners and local communities about existing laws and regulations related to land use and environmental protection. This should include information on the legal consequences of illegal mining activities and the importance of sustainable practices.*
Keywords: Environmental impact, Artisanal, Gold mining, land use pattern

MODERN ENERGY TECHNOLOGIES

R.Devadharshini
Dr.W.Helen
Faculty of pharmacy,Bharath institute of higher education and research,chennai-600073

Abstract:
Modern energy technologies represent a transformative shift in the way societies generate, store, distribute, and consume energy. Driven by the urgent need to reduce carbon emissions, improve energy efficiency, and ensure long-term sustainability, these technologies integrate advances in renewable energy, digital systems, and innovative materials. Solar and wind technologies have progressed significantly through innovations such as perovskite solar cells, floating photovoltaics, bifacial modules, and offshore wind turbines, enabling higher efficiency and greater adaptability to environmental conditions. Parallel advancements in energy storage, including solid-state batteries, sodium-ion systems, and flow battery technologies, are addressing the intermittency challenges of renewable energy sources.
Hydrogen technologies, particularly green hydrogen and advanced fuel cells, are emerging as critical components for decarbonising hard-to-electrify sectors such as heavy industry and long-distance transportation. Modern digital tools—such as smart grids, IoT-enabled energy monitoring, AI-based forecasting, and blockchain-supported energy trading—are reshaping grid reliability, consumer participation, and distributed energy management. Additionally, new frontiers such as small modular nuclear reactors (SMRs), fusion energy research, thermoelectric materials, and carbon capture systems offer promising pathways toward deep decarbonization and net-zero goals.
Collectively, modern energy technologies are redefining global energy systems by enhancing reliability, reducing dependence on fossil fuels, and supporting sustainable economic growth. Their continued development requires integrated policy support, strong research collaboration, and forward-thinking investment to achieve a resilient and low-carbon future. This abstract highlights the critical role of next-generation energy technologies in enabling an efficient, smart, and sustainable energy transition.

Keywords:
Modern energy technologies, renewable energy, solar photovoltaics, wind energy systems, energy storage, solid-state batteries, sodium-ion batteries, hydrogen energy, green hydrogen, fuel cells, smart grid, digital energy systems, AI in energy, IoT energy monitoring, blockchain energy trading, virtual power plants (VPP), carbon capture and storage (CCS), direct air capture (DAC), fusion energy, small modular reactors (SMRs), sustainable energy transition, decarbonization, energy efficiency, advanced materials, smart buildings.

ROBOTICS AND AUTOMATION

R.Devadharshini
Dr.W.Helen
Faculty of pharmacy, Bharath institute of higher education and research, chennai, India

Abstract:
Robotics and automation have become central drivers of innovation in the rapidly evolving technological landscape, influencing nearly every sector of modern society. Robotics, which integrates mechanical engineering, electronics, computer science, and artificial intelligence, has advanced from performing simple repetitive actions to executing highly complex, adaptive, and autonomous tasks. Automation complements these capabilities by enabling systems to operate with minimal human intervention, enhancing speed, precision, and reliability across industries. In manufacturing, automated robotic systems have revolutionized production lines by improving efficiency, reducing operational costs, and ensuring consistent product quality. Collaborative robots, or cobots, are now enabling safe human–machine interaction, offering flexibility and adaptability in dynamic industrial environments. In healthcare, robotics supports minimally invasive surgeries, rehabilitation therapies, and patient assistance, significantly improving clinical outcomes and reducing human error. Agriculture, logistics, and service sectors are also witnessing rapid adoption of robotic automation through drones, automated guided vehicles, and intelligent service robots designed to optimize workflows and resource utilization.

The integration of AI and machine learning has further expanded the potential of robotics by introducing capabilities such as real-time perception, decision-making, autonomous navigation, and predictive maintenance. These advancements contribute to the development of smart factories, autonomous transportation systems, and next-generation robotic platforms capable of learning and evolving with experience.

However, despite their transformative potential, robotics and automation raise important challenges and considerations. High initial investment, cybersecurity risks, ethical concerns about job displacement, and the need for a skilled workforce remain pressing issues. Ensuring responsible deployment, regulatory oversight, and socio-economic adaptability is essential as these technologies continue to advance.

Overall, robotics and automation represent a powerful convergence of engineering and intelligence, shaping the future of global industries and human life. Their continued evolution promises enhanced productivity, sustainable development, and a new era of human–robot collaboration that will define the technological progress of the coming decades.

Keywords:
Robotics, Automation, Autonomous systems, Artificial intelligence, Machine learning, Sensors and actuators, Industrial robots, Collaborative robots, Autonomous vehicles, Smart manufacturing, Industry 4.0, Computer vision, Human–robot interaction, Robot control systems, Precision engineering, Automated production systems, Intelligent automation, Robot navigation, Swarm robotics, Soft robotics, Mechatronics, Predictive maintenance, Digital transformation, Cyber-physical systems, Ethical robotics, Workforce automation, Autonomous decision-making, Robotic surgery, Advanced robotics

AWARENESS OF VIDEO CONFERENCING PLATFORM FOR LEARNING AMONG UNDERGRADUATE STUDENTS IN NIGER STATE, NIGERIA

Usman Yahuza Alhaji
Usman, Z.N. 1
Adamu Evuti (PhD)
Hussaini, I
Department of Curriculum and Instruction[1&2], Department of Educational Technology[3]; Department of Science Education
Niger State College of Education Minna[1&2], Federal University of Technology Minna

Abstract
This study assessed the Awareness of video conferencing platform for learning among undergraduate students in Niger State, Nigeria. The study adopted a descriptive survey research design. A sample of 360 undergraduate students was selected, 2 research questions were raised. A researcher-designed structured questionnaire was used for data collection and reliability coefficients of 0.87 was obtained for Awareness of Video conferencing. Descriptive statistics of Mean and Standard Deviation were used to answer the research questions and Independent Sample t-test to analyze hypothesis.
Findings of the study revealed that undergraduate students are not fully aware of Video conferencing with grand means of 2.45. In light of the findings, it was recommended that conferences, seminars and workshops should be organized for undergraduate students to increase their level of awareness of the numerous opportunities available with Video conferencing.
Keywords: Awareness, Video conferencing and learning.

AGRO-MORPHOLOGICAL PERFORMANCE OF SODIUM AZIDE INDUCED MUTANT IN RESISTANCE TO FUSARIUM WILT DISEASE OF PEPPER (*Capsicum annum* and *Capsicum chinese*).

Gado, A. A.
Muhammad, L. M.
Abubakar, A.
Salihu, I.A.
Kolo, J. T.
Audu, M. A. I.
Department of Biotechnology, Federal University of Technology, Minna, Nigeria.
Department of Plant Biology, Federal University of Technology, Minna, Nigeria.

ABSTRACT
Pepper (*Capsicum annuum* and *Capsicum chinense*) is an important member of the *Solanaceae* family, and a globally cultivated crop valued for its nutritional, culinary, and medicinal properties. It is widely consumed as both a spice and vegetable and thrives in tropical and subtropical regions. This study aimed to evaluate the agro-morphological performance and Fusarium wilt resistance of sodium azide induced mutants of pepper (*C. annuum* and *C. chinense*). Two pepper varieties Cayenne and Scotch Bonnet were treated with different concentrations of sodium azide (0.2%, 0.4%, and 0.6%), while untreated seeds served as the control. A Completely Randomized Block Design (CRBD) was employed, and plants were grown to maturity. Morphological and pathological parameters were assessed weekly. The results showed that sodium azide treatment significantly affected several growth traits and disease-resistance indicators. In Cayenne, the control (V1T0) produced the tallest plants (22.01 cm), whereas in Scotch Bonnet, the 0.6% treatment (V2T3) produced the tallest plants (31.19 cm). Leaf area and surface area followed a similar trend, with Scotch Bonnet generally exhibiting higher values than Cayenne, particularly at the 0.4% sodium azide concentration. Scotch Bonnet treated with 0.4% sodium azide (V2T2) produced the highest number of flowers and fruits (7.25 and 5.50, respectively), indicating enhanced reproductive performance. Disease incidence and severity increased progressively from week 4 to week 8 across all treatments; however, plants treated with 0.4% sodium azide consistently recorded the lowest infection levels, while control plants exhibited the highest susceptibility. Overall, the findings suggest that a moderate sodium azide dose (0.4%) enhances tolerance to *Fusarium oxysporum* and improves the vigor and productivity of pepper plants.
Keywords: Pepper, Sodium azide, Varieties, Fusarium wilt.

EFFECT OF LIPID BASED NUTRITIONAL SUPPLEMENTS DURING PREGNANCY ON MATERNAL ANTHROPOMETRY AND HEMATOLOGICAL INDICES; A RANDOMIZED CONTROLLED TRIAL

Kalsoom Tariq
Biochemistry department, Khyber Girls Medical College, Peshawar
Bela Inayat
Biochemistry department, Khyber Medical University, Peshawar
Hashim Khan
Rehman Medical College, Peshawar.
Hafsa Zafar
IBMS,Khyber Medical University, Peshawar
Nabila Sher
Biochemistry department, Khyber Girls Medical College, Peshawar
Sadia Fatima
Biochemistry department,Khyber Medical University

ABSTRACT

Background: Supplementation with macro & micronutrients during pregnancy is crucial to support maternal health and fetal development. Key nutrients like folic acid, iron, and calcium help prevent birth defects, anemia, and strengthen bones. Ensuring adequate intake through supplements promotes a healthy pregnancy and reduces complications.

Objective: To investigate the effect of using lipid based supplements during pregnancy on body composition, BMI and hematological profile.

Material & Methods: A randomized controlled trial was undertaken from 2018 to 2019 to find out the effect of lipid based nutritional supplement (LNS) MAAMTA, on body composition, BMI and hematological findings. Forty underweight primigravidas from different tertiary care hospitals of Khyber Pakhtunkhwa were randomized into two groups of; Supplement: receiving MAAMTA plus antenatal treatment and Placebo: receiving placebo plus antenatal treatment. They continued taking these (MAAMTA/Placebo) from first antenatal visit till one week postnatal. Fasting blood samples were collected and anthropometric measurements taken at three different time points i.e; baseline visit, 16 weeks of gestation and post natal visit. After dropouts and one sample being hemolysed, data of thirty six participants was analyzed.

Results: The analysis of variance (ANOVA) indicated that the effect of time (i.e., the three measurement points: baseline, second trimester, and postnatally) on the BMI of participants was statistically significant, with results showing $F(2, 68) = 44.8$, $P < 0.01$, and a partial eta squared (ηp^2) of 0.57. In a similar manner, time had a strong effect on participants' body weight, $F(2, 68) = 36.32$, $P < 0.01$, $\eta p^2 = 0.51$. Furthermore, the intervention group demonstrated a significant within-group effect of supplementation on weight, $F(2, 68) = 3.18$, $P = 0.048$, $\eta p^2 = 0.086$. For body mass, the withingroup analysis revealed a notable effect of supplementation, $F(1.37,46.7)=3.63$,$P= 0.050$, $\eta p^2 = 0.096$. A highly significant effect of time on mid-upper arm circumference (MUAC) was also evident, $F(2, 68) = 9.70$, $P < 0.001$, $\eta p^2 = 0.222$. However, no notable impact was seen in case of hematological profile.

Conclusion: This study shows that antenatal supplementation with LNS has a beneficial effect on BMI, weight, and MUAC, indicating improvement in anthropometric measures.

Keywords: Primigravida, supplement, Body mass index, Randomized controlled trial

Trial Registry: ClinicalTrials.gov Identifier: ISRCTN 10088578. Registered on 27 March 2018. https://www.isrctn.com/ISRCTN10088578

.

COMPARATIVE ANALYSIS OF PHYSIOLOGICAL AND AGRONOMIC PERFORMANCE OF TWENTY GRAPEVINE CULTIVARS (VITIS VINIFERA L.) UNDER MEDITERRANEAN CONDITIONS

Laila Ouardi
National Institute of Agricultural Research, BP 578, Meknes, Morocco
Laboratory of Agro-Industrial and Medical Biotechnology, Faculty of Science and Technology, Sultan Moulay Slimane University, BP 523, Beni Mellal, Morocco

Abdelmajid Haddioui
Laboratory of Agro-Industrial and Medical Biotechnology, Faculty of Science and Technology, Sultan Moulay Slimane University, BP 523, Beni Mellal, Morocco

Abdelghani Bouchyoua
National Institute of Agricultural Research, BP 578, Meknes, Morocco

Hassane Boudad
National Institute of Agricultural Research, BP 578, Meknes, Morocco
Laboratory of Agro-Industrial and Medical Biotechnology, Faculty of Science and Technology, Sultan Moulay Slimane University, BP 523, Beni Mellal, Morocco

Hasna Zinelabidine
Laboratory of Agro-Industrial and Medical Biotechnology, Faculty of Science and Technology, Sultan Moulay Slimane University, BP 523, Beni Mellal, Morocco

Jamal Charafi
National Institute of Agricultural Research, BP 578, Meknes, Morocco

Abstract
Grapevine (*Vitis vinifera*), with an estimated of 5000 to 15,000 cultivars, is one of the most important perennial crops with a long history of cultivation in the world (Lopes et al., 1999). Grape, represented by numerous table and raisin cultivars used in the production of juices, canned food, medicines, and various fermentation products, as well as grown for ornamental purposes, holds a special place in the world market. In the present study, vine balance, chlorophyll index, foliar temperature, relative water content, and stomatal conductance were investigated in 20 introduced grapevine cultivars cultivated in the Moroccan climate. Vines were cultivated at an experimental vineyard collection in the National Agricultural Research Institute of Morocco (INRA) at Ain Taoujdate and were planted in a density of 2m × 4m (vine × row). Since only limited information on that topic is available in the literature, this study was performed in order to compare the adaptation and physiological behavior of introduced varieties based on their vegetative and physiological attributes. Results showed highly significant differences among genotypes. The cultivar 'Danan' had the highest chlorophyll index of 60,992, followed by the cultivar 'Christmas'. Leaf area values were slightly similar among all cultivars. Thus, stomatal conductance varied from 179 mmol/s*m² to 331,5 mmol/s*m², while relative water content was in the range of 97,7%–34,19%. The results highlight a high diversity within the studied vine germplasm, which is probably more genetically related. The accession panel can be recognized as an important gene pool for future breeding programs.
Keywords: Grapevine, vine performance, physiological behavior, cultivar.

GREEN VALORIZATION OF EXPIRED QPF FOR CARBON STEEL C38 PROTECTION IN 1 M HCL: INTEGRATED EXPERIMENTAL AND COMPUTATIONAL APPROACH

A.Bazit
Laboratory of Advanced Materials and Process Engineering, Faculty of Sciences, Ibn Tofail University, P.O. Box. 133, 14000 Kenitra, Morocco.
L. Adlani
Laboratory of Advanced Materials and Process Engineering, Faculty of Sciences, Ibn Tofail University, P.O. Box. 133, 14000 Kenitra, Morocco.
D. Karra
Laboratory of Advanced Materials and Process Engineering, Faculty of Sciences, Ibn Tofail University, P.O. Box. 133, 14000 Kenitra, Morocco.
Zakaria Ait El Caid
Laboratory of Interface Materials and Environment, Faculty of Sciences Ain Chock, Hassan II University, B.P. 5366 Maârif, Casablanca, Morocco.
D. Benmessaoud left
Laboratory of Interface Materials and Environment, Faculty of Sciences Ain Chock, Hassan II University, B.P. 5366 Maârif, Casablanca, Morocco.
M. Zertoubi
Laboratory of Interface Materials and Environment, Faculty of Sciences Ain Chock, Hassan II University, B.P. 5366 Maârif, Casablanca, Morocco.
H. Zarrok
Laboratory of Advanced Materials and Process Engineering, Faculty of Sciences, Ibn Tofail University, P.O. Box. 133, 14000 Kenitra, Morocco.
Zarrouk
Laboratory of Materials, Nanotechnology and Environment, Faculty of Sciences, Mohammed V University in Rabat, P.O. Box. 1014, Rabat, Morocco
M. El Hezzat
Laboratory of Advanced Materials and Process Engineering, Faculty of Sciences, Ibn Tofail University, P.O. Box. 133, 14000 Kenitra, Morocco.

Abstract :
This work investigates the expired pharmaceutical compound QPF as a sustainable and cost-effective corrosion inhibitor for carbon steel in 1 M HCl. Potentiodynamic polarization results demonstrate that *QPF* behaves as a mixed-type inhibitor, reducing the corrosion current density from 1050 $\mu A.cm^{-2}$ (blank) to 66.6 $\mu A.cm^{-2}$ at 200 ppm, corresponding to an inhibition efficiency of 93.65%. Electrochemical impedance spectroscopy further confirms the protective action of *QPF*, with the charge transfer resistance Rp increasing markedly from 20.75 $\Omega.cm^2$ to 527.7 $\Omega.cm^2$, indicating the development of a strong barrier to electron transfer. SEM/EDX observations show a smoother and less damaged steel surface in the presence of *QPF*, evidencing the formation of a compact protective layer. DFT calculations highlight the role of electron-donating heteroatoms (N, S and O) and π-electron density in promoting coordination with Fe surface atoms, while Monte Carlo simulations reveal strongly negative adsorption energies (down to -213.30 $kcal.mol^{-1}$), confirming a chemisorption-dominated adsorption mechanism. These results demonstrate that expired pharmaceuticals such as *QPF* can be effectively revalorized as green corrosion inhibitors, contributing to sustainable and circular materials strategies.
Key words: Expered drugs; QPF; carbon steel; PDP/EIS; SEM/UV-visible; DFT/MDS

TREATMENT OF HOSPITAL WASTEWATER BY ADSORPTION ONTO DATE SEED FLOUR: AN ECO-INNOVATIVE APPROACH FOR POLLUTION REDUCTION AND VALORIZATION OF AGRICULTURAL WASTE

SAYERH Fatima Zahra
Laboratory of Process Engineering and Environment, Faculty of Science and Technology of Mohammedia, Hassan II University, Casablanca, Morocco.
Mouhir Latifa, Saafadi Laila
Laboratory of Process Engineering and Environment, Faculty of Science and Technology of Mohammedia, Hassan II University, Casablanca, Morocco.

Abstract:
Hospital wastewater represents a complex matrix containing pathogenic microorganisms, antibiotic residues and chemical pollutants, posing serious risks to public health, food safety and ecosystems. The management of hospital effluents represents a major environmental challenge due to their high content of chemical, biological, and pharmaceutical contaminants. The search for sustainable, low-cost, and environmentally friendly solutions has become an urgent priority. This study proposes the valorization of date pit flour (DPF) as a natural adsorbent material for the treatment of hospital wastewater. The configuration of the multifunctional filtration membrane combines adsorption, filtration, and biodegradability while promoting circular economy principles. Experimental results showed a significant reduction of major pollutants: turbidity (−95 %), suspended solids (−85 %), COD (−70 %), phosphate (−65 %), and chloride (−90 %), with pH values stabilized near neutrality. Each filtration layer effectively targeted specific contaminants, leading to high overall removal efficiency. These findings demonstrate the potential of date pit-based biosorbents as efficient, renewable, and low-cost materials for the treatment of hospital wastewater, particularly suited for arid and semi-arid regions.
Keywords: Hospital wastewater, Date pit flour, Biosorption, Multilayer filtration, Sustainable treatment, Circular economy.

REDEFINING ORTHOGNATHIC SURGERY PLANNING — NO RADIATION REQUIRED

S. Leporale
Department of Oral and Maxillo-Facial Sciences, Sapienza University of Rome, Rome, Italy;
M. Cianfriglia
Department of Oral and Maxillo-Facial Sciences, Sapienza University of Rome, Rome, Italy;
R. Moramarco
Department of Oral and Maxillo-Facial Sciences, Sapienza University of Rome, Rome, Italy;
V. Martini
Department of Oral and Maxillo-Facial Sciences, Sapienza University of Rome, Rome, Italy;
C. Marocco
Department of Oral and Maxillo-Facial Sciences, Sapienza University of Rome, Rome, Italy;
C. Bramucci
Fondazione Policlinico Universitario Campus Bio-Medico, Via Alvaro del Portillo 200, 00128 Roma, Italy;
F. Sestito
Department of Oral and Maxillo-Facial Sciences, Sapienza University of Rome, Rome, Italy;
R. Reda
Department of Oral and Maxillo-Facial Sciences, Sapienza University of Rome, Rome, Italy;
L. Testarelli
Department of Oral and Maxillo-Facial Sciences, Sapienza University of Rome, Rome, Italy;
T. Testori
IRCCS Istituto Ortopedico Galeazzi, 20161 Milan, Italy;
[4]Department of Biomedical, Surgical and Dental Sciences, University of Milan, 20126 Milan, Italy;
[5]Department of Periodontics and Oral Medicine, School of Dentistry, University of Michigan, Ann Arbor, MI 48109, USA;
G. Perrotti

Lake Como Istitute, 22100, Como, Italy.;

Abstract

Aim: The aim of the present study is to evaluate whether a "radiation free" method using 3D facial scan can replace Cone Beam Computed Tomography (CBCT) volumetric rendering of soft tissue of the patient to assess maxillofacial surgery outcomes and compare the reference points and angular
measurements of patient facial soft tissue.

Methods: Facial soft tissue scan of the patient's face, before and after orthognathic surgery and a CBCT of the skull for volumetric rendering of soft tissues were carried out. The 3D acquisitions were processed using Planmeca ProMax 3D (ProFace® software Planmeca USA, Inc.; Roselle, Illinois, USA). The positioned in a natural position during the skull participant were scannering. Three sagittal angular measurements were performed (Tr-NA, Tr-N-Pg, Ss-N-Pg) and two verticals (Go-N-Me, Tr-Or-Pg) on facial soft tissue scan and on the patient's 3D soft tissue CBCT volumetric rendering.

Results: A certain correspondence has been demonstrated between the measurements obtained on the Proface and those on the CBCT.

Conclusion: A radiation free method was to be considered an important diagnostic tool that works in conditions of not subjecting the patient to harmful ionizing radiation and it was therefore particularly suitable for growing subjects. The soft tissue analysis based on the realistic facial scan has shown sufficient reliability and reproducibility even if further studies are needed to confirm the research result.

Keywords: CBCT; Ionizing radiation; Soft tissue; Orthodontics; Diagnosis.

SWERTIAMARIN-BASED NANOEMULGEL: DEVELOPMENT AND OPTIMIZATION FOR TARGETED ENDOMETRIOSIS THERAPY

Shama Parveen
Vijay Kumar
Uzma Farooq
Pooja Jain
Arvind Rathour
Aamir Mirza
Zeenat Iqbal
Department of Pharmaceutics, School of Pharmaceutical Sciences and Research, Jamia Hamdard, New Delhi-110062

Nanocarriers are innovative systems designed to transport therapeutic agents to targeted sites, enhancing drug bioavailability and reducing side effects. Among these, nanoemulgels—combinations of nanoemulsions and gels—are particularly effective for topical drug delivery. Nanoemulsions, composed of oil, water, surfactants, and cosurfactants, improve the solubility of hydrophobic drugs, while gel bases enhance skin adherence and spreadability. Incorporating swertiamarin (SWM), an iridoid glycoside with therapeutic properties, into a nanoemulgel improves its solubility, stability, and skin penetration, making it a promising approach for conditions linked to oxidative stress and mitochondrial dysfunction, such as endometriosis. This study focused on optimizing a SWM-based Nano emulsion (NE4) for topical applications. Preformulation studies included solubility assessment using the Saturation Shake-Flask method, UV absorption analysis at 242 nm, and FTIR analysis for structural integrity. NE4 exhibited high entrapment efficiency (87.079 ± 1.834%), stability, and compatibility with human skin. Its particle size (341.9 nm) and zeta potential (-17.09 mV) confirmed uniformity and stability. Molecular docking revealed strong interactions between SWM and the mitochondrial protein MT-CO1, supporting its potential to modulate oxidative stress. The developed NE4 nanoemulgel demonstrated excellent drug delivery properties, paving the way for further exploration in treating mitochondrial dysfunction-related conditions.

Keywords: Swertiamarin, Nano emulsion, FTIR, pharmacokinetics, oxidative stress, in-silico docking, mitochondrial dysfunction, drug delivery

DEVELOPMENT AND CHARACTERIZATION OF BIOACTIVE AND SMART BIOFILMS BASED ON PLANT EXTRACTS AND OILS FOR SUSTAINABLE MATERIAL APPLICATIONS

Djihane Romayssa MAHAMMED
Laboratory of Natural Products, Department of Biology, Faculty of Natural and Life Sciences, Earth and Universe Sciences, University of Tlemcen, 13000, Algeria.
Nabila BELYAGOUBI-BEHNHAMMOU
Laboratory of Natural Products, Department of Biology, Faculty of Natural and Life Sciences, Earth and Universe Sciences, University of Tlemcen, 13000, Algeria.
Asmaa DICH
Laboratory of Natural Products, Department of Biology, Faculty of Natural and Life Sciences, Earth and Universe Sciences, University of Tlemcen, 13000, Algeria.
Larbi BELYAGOUBI
Laboratory of Natural Products, Department of Biology, Faculty of Natural and Life Sciences, Earth and Universe Sciences, University of Tlemcen, 13000, Algeria.
Sarra BENAISSA
Laboratory of Macromolecules, Department of Chemistry, Faculty of Sciences, University of Tlemcen, 13000, Algeria.
Kamal BENMANSOUR
Laboratory of Macromolecules, Department of Chemistry, Faculty of Sciences, University of Tlemcen, 13000, Algeria.
Gabriele DI MARCO
Department of Biology, University of Rome Tor Vergata, Via della Ricerca Scientifica 1, 00133, Rome, Italy.
Alessia D'AGOSTINO
Department of Biology, University of Rome Tor Vergata, Via della Ricerca Scientifica 1, 00133, Rome, Italy.
Antonella CANINI
Department of Biology, University of Rome Tor Vergata, Via della Ricerca Scientifica 1, 00133, Rome, Italy.
Angelo GISMONDI
Department of Biology, University of Rome Tor Vergata, Via della Ricerca Scientifica 1, 00133, Rome, Italy.

Abstract
The creation of multifunctional biodegradable films with colorimetric, antibacterial, and antioxidant qualities is shown in this work as sustainable materials for active packaging. The anthocyanin fraction of *Hibiscus sabdariffa*, the fatty oil of *Opuntia ficus-indica*, and the essential oil of *Salvia officinalis* were plant-derived extracts that were added to the natural polymers xanthan and chitosan used to build the biofilms. While GC-MS verified the presence of key fatty acids, including linoleic and palmitic acids and terpenoids like α-caryophyllene and β-caryophyllene, phytochemical investigations using HPLC-DAD revealed significant phenolic compounds, primarily 3-hydroxytyrosol, vanillic acid, and 4-hydroxybenzoic acid. While UV-Vis measurements showed effective light-barrier efficacy and reversible colour changes associated with anthocyanin reactivity, FTIR spectra revealed strong molecular interactions within the biopolymer matrix.
With MBC/MFC values below 250 µg/mL against tested bacteria, the films demonstrated strong antimicrobial action and good antioxidant capacity. Their environmental compatibility was confirmed by biodegradability tests, which showed a quick and thorough breakdown. Anthocyanin-based films colorimetric transition under varying pH and storage conditions demonstrated their potential as intelligent freshness indicators. This collaborative project advances the development of renewable active materials for smart packaging technologies by combining phytochemical profiling, materials engineering, and sustainable design to create repeatable, environmentally friendly biofilms with dual functional and aesthetic roles.
Keywords: Degradable biofilms; Xanthan; Chitosan; Plant extracts; Antioxidant effects; Antimicrobial properties.

A 3D-BASED CEPHALOMETRIC METHOD FOR ASSESSING VERTICAL CRANIOFACIAL STRUCTURE

S. Leporale
Department of Oral and Maxillo-Facial Sciences, Sapienza University of Rome, Rome, Italy;
M. Cianfriglia
Department of Oral and Maxillo-Facial Sciences, Sapienza University of Rome, Rome, Italy;
R. Moramarco
Department of Oral and Maxillo-Facial Sciences, Sapienza University of Rome, Rome, Italy;
V. Martini
Department of Oral and Maxillo-Facial Sciences, Sapienza University of Rome, Rome, Italy;
C. Marocco
Department of Oral and Maxillo-Facial Sciences, Sapienza University of Rome, Rome, Italy;
C. Bramucci
Fondazione Policlinico Universitario Campus Bio-Medico, Via Alvaro del Portillo 200, 00128 Roma, Italy;
F. Sestito
Department of Oral and Maxillo-Facial Sciences, Sapienza University of Rome, Rome, Italy;
R. Reda
Department of Oral and Maxillo-Facial Sciences, Sapienza University of Rome, Rome, Italy;
L. Testarelli
Department of Oral and Maxillo-Facial Sciences, Sapienza University of Rome, Rome, Italy;
T. Testori
IRCCS Istituto Ortopedico Galeazzi, 20161 Milan, Italy;
Department of Biomedical, Surgical and Dental Sciences, University of Milan, 20126 Milan, Italy;
Department of Periodontics and Oral Medicine, School of Dentistry, University of Michigan, Ann Arbor, MI 48109, USA;
G. Perrotti
Lake Como Istitute, 22100, Como, Italy.;

Aim: Cephalometry is fundamental in diagnosis, analysis, and planning of orthodontic surgical treatment as it reveals skeletal relationship between the upper and lower jaw as well as facial aesthetic parameters. Nevertheless, 3D cephalometry has still not become the exam of choice in orthognathic treatment even though today CBCT (Cone Beam Computed Tomography) is routinely used in other branches of dentistry. The aim of this study is to evaluate the advantages and disadvantages of the two methods in orthognathic surgery.

Materials and Methods: In a sample of 13 patients undergoing bimaxillary orthognathic surgery a chin-vertex CBCT exam was prescribed prior to orthodontic treatment (OT)and 12 months after surgery (T1). The DICOM files uploaded to MaterialiseSimplant Ortho software pro 2.1 (Materialise Co., Leuven, Belgium) were analyzed following the multiplane 3D Total Face cephalometry protocol (TFA).

Results: Results comparing pre-op and post-op TFA 3D cephalometry, were then evaluated considering reference values reported in literature. The CBCT, carried out preand post-surgery, were subsequently analyzed employing the superimposition method using cranial base as reference.

Discussion and Conclusions: The TFA 3D cephalometry allows the assessment of various bones not only singularly but also considering the rightproportion with others.The advantages ofTFA cephalometry are mostly due to speed of execution thanks to a user-friendly interfacerequiring a learning curve that is similar to traditional 2D cephalometry methods.This 3D analysis was carried out evaluating the relationship between skeletal structures making the approach especially flexible and dynamic. The 3D visualization allowsthe determination of the extent of skeletal disharmony. Multiplane 3D TFA allows the clinician to locatewhere major or minor skeletal discrepancies are

found with respect to ideal parameters and is alsouseful in classifying skeletal intermaxillary relation. The superimposition method is highly intuitivebut does not provide information on the quantity and location of osteotomic movement.
Keywords: total face approach; superimposition; orthognathic surgery.

LIPOKSİGENAZ İNHİBİTÖR BİLEŞİKLERİNİN ARAŞTIRILMASI

Yusuf Durmuş
Artvin Çoruh University, Faculty of Tourism, Department of Gastronomy and Culinary Arts, Artvin
ORCID: 0000-0001-8286-4141

ÖZET
Lipoksijenaz (LOX), bitki ve hayvanlarda yaygın olarak bulunan, çoklu doymamış yağ asitlerinin oksidasyonunu katalize ederek hidroperoksitler oluşturabilen ve demir içeren bir enzimdir. Gıda sistemlerindeki aktivitesi nedeniyle acılaşma, tat bozulması, renk bozulması ve temel besin maddelerinin kaybı gibi istenmeyen duyusal ve besinsel değişikliklerle yakından ilişkilidir. Bu sebeple, ürün stabilitesini ve kalitesini korumak için gıda işleme sürecinde LOX aktivitesinin kontrol edilmesi çok önemlidir. Bu çalışmada, ChEMBL veritabanından potansiyel LOX inhibitörleri elde edilmiş, kimyasal özellikleri analiz edilmiş ve IC_{50} değerleri bildirilen toplam 47 bileşik incelenmiştir. Bu bileşiklerin IC_{50} değerleri 340 nM ile 210.820 nM arasında değişmekte olup, ortalama IC_{50} değerinin 73.096 nM olduğu görülmüştür. İncelenen bileşiklerin ortalama molekül ağırlıkları 409 g/mol olarak hesaplanmıştır. Moleküler ağırlığı ile LOX inhibisyonunun derecesi arasında hafif bir pozitif korelasyon gözlemlenmiştir. Hidrojen bağı donörlerinin sayısı inhibisyon üzerinde belirgin bir etki göstermezken, hidrojen bağı alıcılarının sayısı azaldıkça inhibisyonun bir miktar artma eğiliminde olduğu belirlenmiştir. LogP (oktanol-su dağılım katsayısı) değerlerinin 0.2 ile 7.9 arasında değiştiği ve ortalamalarının 4.6 olduğu tespit edilmiştir. LogP değerleri inhibisyon üzerinde istatistiksel olarak anlamlı ($P>0.05$) bir etki göstermemiştir. Bu bulgular, LOX inhibisyonu ile ilişkili yapısal ve fizikokimyasal özelliklerin anlaşılmasına katkıda bulunmaktadır ve ayrıca gıda muhafazası ve kalite iyileştirme için daha etkili inhibitörlerin tasarımına rehberlik edebilir.
Anahtar Kelimeler: Lipoksijenaz, İnhibisyon, IC50, Moleküler özellikler

INVESTIGATION OF LIPOXYGENASE INHIBITORY COMPOUNDS

ABSTRACT

Lipoxygenase (LOX) is a non-heme iron-containing enzyme widely distributed in plants and animals, known for catalyzing the oxidation of polyunsaturated fatty acids to form hydroperoxides. Its activity in food systems is closely associated with undesirable sensory and nutritional changes, such as rancidity, off-flavor development, color degradation, and the loss of essential nutrients. Therefore, controlling LOX activity is crucial in food processing to maintain product stability and quality. In this study, potential LOX inhibitors were retrieved from the ChEMBL database, and their chemical properties were analyzed. A total of 47 compounds with reported IC_{50} values were examined, ranging from 340 nM to 210,820 nM, with an average IC_{50} of 73,096 nM. The average molecular weights of the examined compounds were calculated as 409 g/mol. A slight positive correlation was observed between molecular weight and the extent of LOX inhibition. The number of hydrogen bond donors showed no apparent effect on inhibition, whereas inhibition tended to increase slightly as the number of hydrogen bond acceptors decreased. The logP (octanol–water partition coefficient) values ranged between 0.2 and 7.9, averaging 4.6, and showed no statistically significant effect ($P > 0.05$) on inhibition. These findings contribute to understanding the structural and physicochemical characteristics associated with LOX inhibition and may guide the design of more effective inhibitors for food preservation and quality enhancement.

Keywords: Lipoxygenase, Inhibition, IC50, Molecular properties

BEYOND TECHNOSOLUTIONISM: DESIGNING DIGITAL FUTURES FOR COLLECTIVE WELL-BEING

FASEEHA SAIF
Asma Seemi Malik
Lahore College for Women University

Abstract

Prevailing discourses on digital transformation are shaped by *technosolutionism*: the conviction that complex social problems can be resolved primarily through ever-more sophisticated technical fixes such as algorithmic optimisation, data transparency, and individualised digital-literacy programmes. While these strategies address certain immediate hazards, they confine the normative horizon of digital governance to risk mitigation and behavioural adaptation, thereby obscuring deeper questions of justice, agency, and ecological sustainability.

This conceptual paper challenges the technosolutionist paradigm and advances an alternative orientation centred on **collective well-being**. It proceeds in three movements. **First**, drawing on critical traditions in socio-legal studies, science and technology studies, feminist ethics of care, and ecological economics, the paper diagnoses technosolutionism's epistemic foundations: a reductionist ontology of social life as a series of discrete, optimisable problems; a market-centred metric of value; and a depoliticising logic that individualises responsibility for systemic harm. **Second**, it reconstructs a normative framework structured around three interlocking principles: (i) *participatory co-design*, which treats digital infrastructures as shared socio-technical commons; (ii) *distributive and recognitional justice*, which foregrounds equity in the allocation of benefits, burdens, and representational power; and (iii) *ecological stewardship*, which situates digital innovation within planetary boundaries and intergenerational obligations. **Third**, the paper theorises a set of design heuristics—shared decision rights, relational accountability, and ecological accounting—that translate these principles into the grammar of institutional practice without prescribing a single policy template.

By synthesising dispersed strands of critical scholarship into a coherent conceptual architecture, the paper offers two contributions. Analytically, it supplies a vocabulary for interrogating how technosolutionist logics sustain asymmetries of power, knowledge, and environmental impact. Normatively, it articulates an imaginative horizon in which digital futures are evaluated not by their capacity to minimise calculable risk but by their potential to enhance the flourishing of human and more-than-human communities. In repositioning digital governance as a project of collective care rather than technical containment, the paper invites scholars to engage more deeply with the ethical, social, and ecological stakes of tomorrow's digital order.

A REVIEW OF WOMEN'S PERPETRATION OF VIOLENCE AGAINST WOMEN

Mohaddeseh. Babaei
Master Student, Women's studies, AhlulBayt international university, Iran

Abstract
Violence against women (VAW) is predominantly framed as a crime perpetrated by men. However, a growing body of scholarship examines the complex and often under-acknowledged phenomenon of women perpetuating violence and systemic oppression against other women. This review article synthesizes existing academic literature to explore the manifestations and underlying mechanisms of this intra-gender violence. Moving beyond individualistic or essentialist explanations, we argue that women's aggression towards other women is not an anomaly but a predictable consequence of patriarchal systems. Key theoretical frameworks, including internalized misogyny, the patriarchal bargain, and horizontal violence, are employed to analyze how women become complicit in their own subjugation. The review identifies several key manifestations: from everyday misogyny and policing of gender norms to institutional enforcement and economic coercion. We conclude that women's violence against women functions as a crucial maintenance mechanism for patriarchal structures, effectively outsourcing social control and reducing the need for direct male intervention. Understanding this dynamic is essential for developing more effective and nuanced interventions aimed at dismantling systemic gender-based oppression.
Keywords: internalized misogyny, horizontal violence, patriarchal bargain, gender-based violence, women-on-women aggression.

SYNTHESIS OF SCHIFF BASES AND THEIR COMPLEXES FOR OXIDATION REACTIONS IN WATER

Ali Hasnaoui
Abdel aziz Rahhou
Larbi El Firdoussi
mustapha Ait ali
Laboratory of Molecular Chemistry, Faculty of Sciences Semlalia, P.O. Box 2390, Marrakech 40001, Morocco.

The development of new ligands remains a key strategy for advancing coordination chemistry and enabling the design of functional metal complexes. In this work, we report the synthesis of a series of novel ligands obtained through a modular Schiff-base condensation approach. The compounds were isolated in good yields and fully characterized using a combination of spectroscopic and analytical techniques, including NMR and IR spectroscopy. Single-crystal X-ray diffraction was employed to unambiguously confirm the structures of both the ligands and their corresponding metal complexes.
In addition, the complexes were evaluated as catalysts for the oxidation of styrene, demonstrating significant activity and highlighting the potential of this ligand family for selective oxidation processes in water as the reaction solvent.
Keywords : Schiff base ; metal complexes ; aqueous oxidation ; styrene oxidation.

ADVANCING INCLUSIVE DIGITAL LEARNING THROUGH LEARNIFY: A SYNTHESIS OF INNOVATION, EFFECTIVENESS, AND STAKEHOLDER ACCEPTANCE

Aznira Zainal
Sharipah Khadijah S. Hashim
Abdul Aziz Ishak
Farizoh Hamid
Nurfah Nabilah Mohd Fadzil
Nurul Adyani Che Daud
Fatimah Hj. Saidin
Commerce Department, Politeknik Tuanku Sultanah Bahiyah, Kedah Malaysia

ABSTRACT

This study synthesises findings from three investigations evaluating LEARNIFY, an interactive learning application designed to support students with special needs through adaptive, multimodal, and accessible digital experiences. The results demonstrate that LEARNIFY enhances learner engagement, attention, and task independence while providing teachers with structured, user-friendly tools that strengthen instructional delivery. Stakeholder analyses highlight strong acceptance driven by perceived usefulness, ease of use, and supportive collaborative roles across teachers, parents, and administrators. The needs exploration further identifies essential features such as adaptable content, multimodal activities, teacher dashboards, and streamlined implementation workflows, affirming LEARNIFY's alignment with modern inclusive education demands. Overall, the synthesis positions LEARNIFY as a scalable and impactful digital innovation capable of transforming learning environments for diverse learners.

Keywords: LEARNIFY, special needs learners, digital learning innovation, educational technology, adaptive learning.

UHPLC-ESI-MS BASED PHYTOCHEMICAL CHARACTERIZATION AND ANTI-HEMOLYTIC ASSESSMENT OF *ADENOCARPUS DECORTICANS* BOISS. ORGANS

Kaouthar ELBIRGUI
Laboratory of Chemistry and Biochemistry, Nutrition, Environment and Health – Faculty of medicine and pharmacy of Casablanca Rue Tarik Ibnou Ziad, 20250, Casablanca, Morocco.
Laboratory of Ecology and Environment, Faculty of Sciences Ben M'Sick, Hassan II University. Avenue Cdt Driss El Harti, B.P.7955 Sidi Othmane. Casablanca. Morocco.
Houssam ASSIOUI
Laboratory of Immunology and Biodiversity - Faculty of Sciences Ain Chok, Hassan II University. Casablanca. Morocco.
Othman EL FAQER
Laboratory of Immunology and Biodiversity - Faculty of Sciences Ain Chok, Hassan II University. Casablanca. Morocco.
Raffaele Conte
Research Institute on Terrestrial Ecosystems (IRET)- CNR, Naples, Italy
Houda ELALAMI
Laboratory of Chemistry and Biochemistry, Nutrition, Environment and Health – Faculty of medicine and pharmacy of Casablanca Rue Tarik Ibnou Ziad, 20250, Casablanca, Morocco.
Hanane ENNAJI
Laboratory of Chemistry and Biochemistry, Nutrition, Environment and Health – Faculty of medicine and pharmacy of Casablanca Rue Tarik Ibnou Ziad, 20250, Casablanca, Morocco.
Nadia IOUNES
Laboratory of Ecology and Environment, Faculty of Sciences Ben M'Sick, Hassan II University. Avenue Cdt Driss El Harti, B.P.7955 Sidi Othmane. Casablanca. Morocco.
Samir IBENMOUSSA
Laboratory of Chemistry and Biochemistry, Nutrition, Environment and Health – Faculty of medicine and pharmacy of Casablanca Rue Tarik Ibnou Ziad, 20250, Casablanca, Morocco.

Abstract
Context : *Adenocarpus decorticans Boiss. Adenocarpus decorticans* is a Mediterranean shrub widely used in Moroccan traditional medicine for its anti-inflammatory and tonic properties, yet its phytochemical composition and red blood cell (RBC) protective activity remain poorly documented.
Mains: This study aimed to characterize the metabolite profile of *A. decorticans* organs and investigate their hemolytic and anti-hemolytic activities under oxidative stress.
Materials and methods: UHPLC-ESI-MS/MS analysis was conducted on flower, leaf, and stem extracts to profile phenolic acids, flavonols, flavones, proanthocyanidins, glycosides, and related bioactive compounds. RBC safety was assessed using a hypotonic hemolysis assay. Anti-hemolytic potential was evaluated using AAPH induced peroxyl radical hemolysis and H_2O_2 mediated oxidative hemolysis at 125-1000 µg/mL.
Results: Flowers showed high levels of rosmarinic acid, ferulic and syringic acids, and quercetin derivatives. Leaves were enriched in myricetin, procyanidin , kaempferol-3-O-glucose, rutin, and other flavonols, while stems contained procyanidin, isorhamnetin, kaempferol, luteolin, apigenin, catechins, and ursolic acid. RBC safety assays indicated mild intrinsic hemolysis (6-15%). In the AAPH model, anti-hemolytic activity followed the phytochemical gradient, reaching 77-73% (flowers and stems) and 66% (leaves) at 1000 µg/mL. H_2O_2 induced hemolysis showed similar protective trends, with anti-hemolysis values ranging from 62–66%, reflecting strong antioxidant and membrane-protective effects driven by polyphenol diversity.
Conclusion: *A. decorticans* exhibits rich organ-specific polyphenolic profiles and pronounced oxidative anti-hemolytic activity. These findings validate its traditional medicinal applications and support its potential as a natural source of membrane-protective phytochemicals.
Keywords: *Adenocarpus decorticans; AAPH; H_2O_2; Antihemolytic*.

STRUCTURE-BASED DRUG REPURPOSING TO INHIBIT THE DNA GYRASE OF *MYCOBACTERIUM TUBERCULOSIS*

Balasubramani G L
School of Biotechnology, Jawaharlal Nehru University, New Delhi - 110067.
Rinky Rajput
School of Biotechnology, Jawaharlal Nehru University, New Delhi - 110067.
Manish Gupta
School of Biotechnology, Jawaharlal Nehru University, New Delhi - 110067.
Pradeep Dahiya
National Institute of Plant Genome Research, Aruna Asaf Ali Marg, New Delhi.
Jitendra K Thakur
National Institute of Plant Genome Research, Aruna Asaf Ali Marg, New Delhi.
Rakesh Bhatnagar
Banaras Hindu University, Banaras, Uttar Pradesh-221005, India
Abhinav Grover
School of Biotechnology, Jawaharlal Nehru University, New Delhi - 110067.

Short Introduction:
Drug repurposing is an alternative avenue for identifying new drugs to treat tuberculosis (TB). Although TB can be cured with anti-tubercular drugs, the emergence of multidrug-resistant and extensively drug-resistant strains of *Mycobacterium tuberculosis* H37Rv (Mtb), as well as the significant death toll globally, necessitate the development of effective drugs to treat TB.

Experiments and Key result findings:
In this study, drug repurposing approach was employed to address this drug resistance problem by screening drugbank database to identify novel inhibitors of the Mtb target enzyme, DNA gyrase. The compounds were screened against the ATPase domain of gyrase B subunit (MtbGyrB47), and the docking results showed Echinacoside, Doxorubicin, Epirubicin, and Idarubicin possess high binding affinities against MtbGyrB47. Comprehensive assessment using fluorescence spectroscopy, SPR, and CD titration studies revealed that Echinacoside as a potent binder against MtbGyrB47. Further, ATPase, and DNA supercoiling assays exhibited IC_{50} values of 2.1-4.7 μM for Echinacoside, Doxorubicin, Epirubicin, and Idarubicin. Among these compounds, the least MIC_{90} of 6.3 μM and 12 μM were observed for Epirubicin and Echinacoside, respectively. Hence, our findings indicate that Echinacoside and Epirubicin target mycobacterial DNA gyrase, inhibit its catalytic cycle, and retard mycobacterium growth. Further these compounds exhibits potential scaffolds for optimizing novel anti-mycobacterial agents that can act on drug-resistant strains.

References:

1. Agrawal A, Roué M, Spitzfaden C, Petrellə S, Aubry A, Hann M, Bax B, Mayer C. *Biochem J*. 2013 Dec 1;456(2):263-73.
2. Stanger F V, Dehio C, Schirmer T. *FLoS One.* 2014 Sep 9; 9 (9):e107289. doi: 10.1371/journal.pone.0107289.

EMERGING ROLE OF AFAST AND TFAST IN VETERINARY PRACTICE

CHIKKALA SIVA RAMAKRISHNA*
ABHINAYAN MB
NISHAANTH V.S
VIDUSHI M
LOKESH P
MOHAMED ASFAR M
Rajiv Gandhi Institute of Veterinary Education and Research
Kurumbapet, Pondicherry-605009, India
ORCID ID: https://orcid.org/0009-0008-8584-315X

Abstract
Trauma & non-traumatic conditions, like collapse/shock, lead to internal haemorrhage or fluid accumulation (peritoneal, pleural, pericardial) in the abdomen & thorax, requiring immediate diagnosis. Focused Assessment with Sonography for Trauma (FAST) is a rapid, point-of-care ultrasound technique increasingly used in these conditions in veterinary medicine. FAST is adapted into AFAST (Abdominal FAST) & TFAST (Thoracic FAST). The primary goal is to quickly identify the presence of free fluid (e.g., haemabdomen, pleural effusion) and specific organ pathology (pneumothorax, pericardial effusion). AFAST includes 4 primary acoustic windows where the fluid accumulates commonly. Diaphragmatico-Hepatic (DH) View: Below the xiphoid process. Spleno-Renal (SR) View: Left flank region. Hepato-Renal (HR) View: Right flank region. Cysto-Colic (CC) View: Over the urinary bladder. TFAST is a 5-view examination to evaluate the chest for fluid or air accumulation. Chest Tube Site (CTS): Bilateral views, high on the lateral chest wall, used to detect pneumothorax. Pericardial Site (PCS): Bilateral views, lower on the chest wall (5th - 6th intercostal space). Used to detect pleural & pericardial effusion. Diaphragmatico-Hepatic (DH) View: Single view, used for cardiac assessment & caudal pleural space. Anechoic (black) fluid adjacent to surrounding organs (AFAST) or in the pleural/pericardial space (TFAST). AFAST is highly sensitive for abdominal haemorrhage, and to rule out free thoracic fluid & air TFAST is crucial. AFAST & TFAST are two major, complementary point-of-care ultrasound methods that offer quick, accurate and repeatable information about the existence of potentially fatal pathology in the abdomen & thorax. Although they are not a complete replacement for normal ultrasonography, they act as a screening tool to expedite critical decision-making in emergency conditions.
Keywords: AFAST, TFAST, Sonography, Veterinary medicine, Pneumothorax

ASSESSING THE SOCIO-ECONOMIC AND ENVIRONMENTAL IMPACTS OF TOURISM IN MOHESHKHALI AND TEKNAF

Prodip KUMAR
Department of Geography and Environmental Studies, University of Rajshahi,
0009-0004-0818-0066
Mst. Iffat KHANUM
Department of Geography and Environmental Studies, University of Rajshahi,
0009-0007-4959-075X
Naheda Akter NEPA
Department of Chemistry, Begum Rokeya University
0009-0006-5490-4525
Mayuri KHATUN
Department of Oceanography, Noakhali Science and Technology University,
0009-0009-4822-2167
Md Mizanur RAHMAN
Department of Fisheries, University of Rajshahi, Rajshahi, Bangladesh,
0009-0000-7994-1513

ABSTRACT
Tourism is one of the world's largest and fastest-growing industries, contributing significantly to the socioeconomic development of many countries, particularly those in the Global South. Due to its natural beauty and rich cultural legacy, Bangladesh has seen a rise in tourists visiting its coastal areas, particularly Teknaf and Moheshkhali. The socioeconomic and environmental effects of tourism in these two crucial sectors are examined in this study. It finds the advantages and disadvantages of tourism growth using a mixed-methods research technique that includes surveys, interviews, and field observations. The results show, that despite its major contributions to infrastructure development, employment creation, income growth, and cultural promotion, tourism has also led to resource depletion, environmental degradation, cultural commodification, and social inequality. The investigation emphasizes how urgently sustainable tourism policies that strike a balance between social justice, environmental preservation, and economic gains are needed. Stricter environmental laws, community-based tourism development, and inclusive planning procedures including local stakeholders are among the recommendations. This study gives policy-oriented insights for addressing tourism-related issues in Bangladesh and adds to the larger scholarly conversation on sustainable tourism in coastal environments.
Keywords: Tourism Impacts, Socio-economic Development, Environmental Degradation, Sustainable Tourism, Moheshkhali, Teknaf, Bangladesh.

FACTORS INFLUENCING THE INTENTION TO PURCHASE ENERGY-EFFECIENT HOUSEHOLD APPLIANCES – A STUDY ON CONSUMERS IN HO CHI MINH CITY

Duong Thi Ngoc Lien
School of Industrial Management, Ho Chi Minh City University of Technology, VNU-HCM
Truong Thi Xuan Mai
School of Industrial Management, Ho Chi Minh City University of Technology, VNU-HCM

ABSTRACT

In Vietnam, the demand for energy consumption has been steadily increasing (Lan, 2024). Specifically, in Ho Chi Minh City, during the first quarter of 2024, electricity consumption surged by 10.79%, marking the highest growth rate in over a decade (Nga, 2024). Concurrently, the demand for purchasing household appliances has risen sharply, with an average annual growth rate of approximately 10% (Huong, 2024). This trend constitutes the primary factor exerting pressure on the environment and the national energy sector's capacity to supply energy. Despite the urgency of these issues, consumers in Vietnam generally, and in Ho Chi Minh City specifically, have yet to show real concern or change consumption habits towards using energy- efficient household appliances (Manh Tuong, 2025). Moreover, manufacturers of energy-efficient household appliances still face numerous barriers and challenges in market development, such as high initial investment costs that make product prices less competitive compared to regular appliances (IEA, 2024). Additionally, although energy standards, certification, and labeling systems have been implemented, they have yet to become clear competitive advantages, hampering manufacturers' ability to differentiate their products in the market (MOIT, 2023).The urgency of environmental issues, the trend toward energy conservation to ensure national energy security, the gap between consumer awareness and actual purchase behavior of energy-efficient household appliances, together with market development challenges for manufacturers, pose new challenges and demands for policymakers and manufacturers. The key question is how to facilitate easier access and increase the purchase intention of these appliances among consumers in Ho Chi Minh City. Therefore, this study is developed based on an extended model of the *Theory of Planned Behavior (TPB)* to assist manufacturers and policymakers in addressing these issues.

The research model was inherited from previous studies by *Tan et al. (2017), Fatoki (2020),* and *Hossain et al. (2022).* A quantitative survey was conducted with 167 consumers in Ho Chi Minh City. The collected data were analyzed using SPSS software. The findings show three factors influencing intention to purchase energy-efficient household appliances: ***Perceived benefits*** ($\beta = 0.403$), ***Subjective Norms*** ($\beta = 0.246$), and ***Attitude*** ($\beta = 0.213$). The study proposes solutions to enhance consumer purchase intention, including communication about features of energy-efficient appliances and corporate social responsibility programs, developing the "Friends United for Savings" program, and strengthening advisory, customer care, and after-sales services to reinforce consumers' positive attitudes towards energy-efficient household appliances. Policymakers and business managers can use these findings to design strategies that attract and increase consumer purchase intention in Ho Chi Minh City.

Keywords: Consumer purchase intention; Energy-efficient household appliances

IMPACT OF A SCHOOL-BASED NUTRITION EDUCATION PROGRAM ON IMPROVING DIETARY QUALITY AMONG ADOLESCENTS: FINDINGS FROM A PRELIMINARY STUDY IN THE MOULAY ABDELLAH REGION OF MOROCCO

BENADDI Ghizlane
HADDOU Imane
DAIF Halima
EL HIBA Omar
ELAYACHI Mohammed
BELAHSEN Rekia
Laboratory of Anthropogenetics, Biotechnology and Health, Department of Biology, Faculty of Sciences, Chouaib Doukkali University - El Jadida 24 000, Morocco

Background: Adolescents are particularly vulnerable to unhealthy dietary habits due to rapid physiological changes, peer influence, and increased exposure to ultra-processed foods. Nutrition education programs have been shown to improve dietary quality, yet evidence remains scarce among Moroccan adolescents.
Objective: This preliminary study aimed to evaluate the impact of a structured nutrition education program on dietary quality and healthy eating behaviors among adolescents enrolled in public schools in the Moulay Abdellah region.
Materials and Methods: A quasi-experimental school-based study was conducted among 142 students aged 14–18 years. Participants completed a structured questionnaire assessing sociodemographic profile, dietary behaviors, and lifestyle factors. Dietary quality was evaluated using a validated food-consumption frequency score. The intervention consisted of four weekly educational sessions addressing balanced diet, food groups, reading food labels, and healthy snacking. Anthropometric measurements (weight, height, waist circumference) were taken according to WHO standards. Statistical analysis was performed using SPSS 23.
Results: After the intervention, significant improvements were observed in fruit and vegetable consumption, breakfast intake, and reduction of sugar-sweetened beverages. Mean dietary quality score increased from **12.4 ± 3.1** to **16.8 ± 3.6** ($p < 0.001$). Adolescents reported higher awareness of healthy eating principles and improved self-efficacy for making healthier food choices.
Conclusion: This preliminary study suggests that school-based nutrition education can effectively improve dietary quality among Moroccan adolescents. Larger and longer-term studies are recommended to validate these findings and support the implementation of structured nutritional programs at the national level.
Keywords: Nutrition education, dietary quality, adolescents, intervention program, school-based health, Morocco.

MICROPLASTICS ASSESSMENT IN WATER AND SEDIMENT OF THE PUNARBHABA AND DHEPA RIVER IN NORTHERN PART OF BANGLADESH

Mst. Irin Akter Lima
Dr. Zannatul Ferdoushi
Dr. Sheikh Istiak Md. Shahariar
Md Raquibul Islam
Md. Shahanur Alam

ABSTRACT

The current study reveals the abundance, characteristics and polymer types of microplastic occurring in sediment, water, and fish of the Punarbhaba and Dhepa River in Bangladesh. Two diverse seasons, namely the pre-monsoon (March-May,2024) and the post-monsoon (October-December,2024) season were selected to compare the seasonal differences of microplastics abundance in point and non-point sources of both rivers. The microplastics isolation procedure involved alkali digestion, wet peroxide, density separation and filtration. Polymer identification was carried out through FT-IR spectroscopy. The abundance of microplastics was higher in pre-monsoon than post-monsoon. The results showed that microplastics concentration was present in the following order: sediment > water > fish in the two season of both rivers and sources. Among the four fish species, demersal carnivorous species *Mystus tengra* from the Punabhaba River and bentho-pelagic, omnivorous species *Puntius sarana* from the Dhepa River had the highest number of MPs in their GIT. Besides, the mean concentration of MPs found in the Punarbhaba River was statistically greater than in the water, sediment and fish in the Dhepa River. In the four size classes, smaller MP particles (<500 µm) were more abundant in fish, while larger MP particles (500 µm–1 mm) were more common in the water and sediment of both rivers. Additionally, a larger proportion of Polyethylene (PE) was found in water samples from both rivers, whereas, Polypropylene (PP) was more common in fish samples, especially in Dhepa River. Polyethylene Terephthalate (PET) was detected in higher concentrations in sediment, mostly in Punarbhaba River. From the all five colours of MP particles, green was the most abundant in fish and transparent particles predominated in sediment and water in the Punarbhaba River. The Dhepa River was also found to be more contaminated with green MPs in fish, translucent in water, and black in sediment. The Pollution Risk Index (PRI) indicated a moderate polymer-associated pollution in both rivers, with sediment showing the highest risk. The study contributes essential knowledge of MPs contamination in the river, suggested that effective management strategies should be taken for the future well-being of fresh water environment.

Keywords: Microplastics, fresh water, pollution, seasonal variation, polymeric risk.

IMPACT OF FLATTENING FILTER REMOVAL AND SECONDARY COLLIMATOR ON THE ENERGETIC PROPERTIES OF A 6 MV PHOTON BEAM USING MONTE CARLO SIMULATION

LAGRINI Ismail
BENCHEIKH Mohamed
LSIB laboratory, Faculty of Sciences and Technologies Mohammedia, Hassan II University of Casablanca, Mohammedia, Morocco

Abstract
Radiotherapy is an effective cancer treatment that uses precise radiation beams to target tumor cells while minimizing damage to surrounding healthy tissues. In this study, the GATE Monte Carlo code was used to evaluate the impact of removing the flattening filter and the secondary collimator on the energy properties of a 6 MV photon beam. The analysis focuses on particle fluence and energy-fluence distributions at the phantom surface for a 10 × 10 cm² field and an SSD of 100 cm, as well as on the production of secondary particles. The results show that removing the flattening filter increases the dose rate but considerably alters the beam's distribution and energy characteristics, leading to higher contamination by secondary particles and an increased flux of low-energy photons, which in turn raises the surface dose compared to the filtered (FF) configuration. In addition, the secondary collimator contributes significantly to secondary particle production, further affecting the beam's energy properties and dose distribution. Overall, using the linear accelerator in FFF mode improves dose-delivery efficiency while offering the potential to reduce unnecessary exposure to healthy tissues, supporting the use of FFF beams as a promising approach in modern radiotherapy.
Keywords: Radiotherapy, Flattening Filter Free (FFF), Secondary Collimator, Linac, Monte Carlo simulation, Secondary particle production, Surface dose.

DEVELOPING DATA ANALYSIS SKILLS FOR STUDENTS IN TEACHING MATHEMATICS IN THE DIRECTION OF STEM EDUCATION

Nguyen Hoang Vu
PhD student, Can Tho University
Nguyen Phu Loc
Can Tho University

Abstract

The paper presents the results of a study on the development of data analysis capacity for secondary school students in teaching Mathematics in the direction of STEM education. Based on the theoretical analysis of data analysis capacity and the characteristics of STEM teaching, the study proposes a process of organizing learning activities based on the PPDAC model (Problem – Plan – Data – Analysis – Conclusion). Experimental results show that students who participate in learning activities associated with practical contexts have improved their ability to collect, process and interpret mathematical data, while forming analytical thinking and problem-solving skills. The paper contributes to suggesting an integrated approach between teaching Statistics and STEM education in the general Mathematics program.

Keywords: data analysis, STEM education, mathematics teaching, PPDAC model, competence, students.

ENHANCING THE MECHANICAL PERFORMANCE OF FIBER REINFORCED RAMMED EARTH THROUGH CHEMICAL TREATMENT OF NATURAL FIBERS

Youssef Abouyazid
Ibn Zohr University, National School of Applied Sciences, Mechanics and Civil Engineering Department, Agadir, Morocco.
ORCID ID: https://orcid.org/0009-0003-6054-4106
Abdelhakim El Bourki
Ibn Zohr University, National School of Applied Sciences, Mechanics and Civil Engineering Department, Agadir, Morocco.
ORCID ID: https://orcid.org/0009-0007-5902-2115
Ahmed Koutous
Hassan II Institute of Agronomy and Veterinary Medicine, Rural Engineering Department, Rabat, Morocco.
ORCID ID: https://orcid.org/0000-0001-7020-8278
El Mokhtar Hilali
Ibn Zohr University, National School of Applied Sciences, Mechanics and Civil Engineering Department, Agadir, Morocco.
ORCID ID: https://orcid.org/0000-0001-8719-3877

Abstract
Earth construction material has remarkable environmental and cultural advantages. Its use minimizes low embodied energy, supports sustainable practices, and promotes healthier living environments. Despite these advantages, the adoption of earthen construction materials is not widespread enough as it deserves due to persistent doubts about its reliability, its mechanical properties, its inherent brittleness and low tensile strength that limit its structural applications. However, reinforcing earth construction materials with natural fibers has emerged as an effective strategy to enhance ductility, energy absorption, and crack control. Nevertheless, the hydrophilic nature of lignocellulosic fibers often leads to poor fiber–matrix adhesion and inefficient stress transfer.
This study discuss sisal, jute, date palm fibers and their origin, their properties, the main treatment techniques applied to them before their use, and the impact of fiber surface modification in optimizing the bonding strength between natural fibers and the earthen matrix, thereby enhancing the overall mechanical behavior of rammed earth materials. Three fiber treatment were studied, alkali, silane, and plasma treatment to evaluate their capacity to modify fiber surface and expose hydroxyl sites. Results reported that these treatments remove waxes and hemicellulose, increase surface roughness, and introduce reactive functional groups such as silanols, thereby promoting chemical and physical reactions with the clay particles, which collectively improve load transfer efficiency and reduces shrinkage, and microcracking. Furthermore, the treated fibers contribute to better microstructural integrity and improved energy absorption capacity, leading to more durable and resilient earthen composites.
Overall, high chemical concentration can possibly decrease cellulose amount and reduce sustainability when aggressive reagents were employed. Moreover,future research should be conducted on optimizing treatment parameters to balance between mechanical properties and environmental safety, by exploring hybrid or bio-based coupling agents, or integrating nanotechnology, or plasma assisted green processes to achieve durable and fully sustainable fiber earth interfaces.
Keywords: Sustainable construction; Rammed earth; Natural fibers; Alkali treatment; Silane treatment; Plasma treatment;

SPATIAL AND TEMPORAL PATTERNS OF KIDNAPPING INCIDENTS ALONG THE ABUJA–KADUNA EXPRESSWAY, NIGERIA

Vandefan James
Nigerian Police Force, Force Headquarter, Abuja

Ode Onyeche Ann
Department of Geography and Environmental Studies, University of Abuja.

Abstract

This study investigates the spatial and temporal distribution of kidnapping incidents along the Abuja–Kaduna expressway, Nigeria, from 2010 to 2021. Using primary and secondary data obtained from police records, field surveys, and GIS-based spatial analysis, the research identifies high-risk flashpoints and examines the temporal variations of kidnapping occurrences. Data were processed using ArcGIS 10.8 and SPSS 25.0 to perform spatial mapping, frequency distribution, and correlation analyses. Results revealed that kidnapping incidents have increased progressively within the decade, peaking between 2019 and 2021. Spatially, the most notorious flashpoints include Rijana, Katari, Jere, Maraban-Rido, and Goningora. Temporal analysis showed that most incidents occur between 6:00 p.m. and 10:00 p.m., mainly on Fridays and Sundays. The findings demonstrate that geography, road network design, and inadequate police patrol coverage significantly influence the crime pattern. The study concludes that integrated spatial intelligence and community-driven security frameworks are essential for effective policing and crime prevention.

Keywords: Kidnapping, Spatial Analysis, GIS, Crime Mapping, Abuja–Kaduna Road, Temporal Pattern

FROM DIVERSITY TO UNITY- PERSPECTIVES ON ENGLISH LANGUAGE ACQUISITION, ROLE AND ITS IMPACT IN ENHANCING ON MOBILITY, EDUCATION, SOCIO-CULTURAL, INSTITUTIONAL INTEGRATION AND LABOR MARKET INTEGRATION ACROSS EU MEMBER STATES IN THE CONTEXT OF GLOBALIZATION

Nodar Sulashvili [1], Ekaterine Lomia [2], Ketevan Vasadze [3], Igor Seniuk [4], Nana Gorgaslidze [5], Luiza Gabunia [6], Nato Alavidze [7], Marika Sulashvili [8], Lela Grigolia [9], Kakhaber Robakidze [10]

1. MD, PhD, Doctor of Pharmaceutical and Pharmacological Sciences In Medicine, Invited Lecturer (Invited Professor) of Scientific Research-Skills Center at Tbilisi State Medical University; Professor of Medical and Clinical Pharmacology of International School of Medicine at Alte University; Professor of Pharmacology of Faculty of Medicine at Georgian National University SEU; Associate Affiliated Professor of Medical Pharmacology of Faculty of Medicine at Sulkhan-Saba Orbeliani University; Associate Professor of Pharmacology of Pharmacy Program at Shota Meskhia Zugdidi State University; Associate Professor of Medical Pharmacology at School of Medicine at David Aghmashenebeli University of Georgia; Associate Professor of Biochemistry and Pharmacology Direction of School of Health Sciences at the University of Georgia; Associate Professor of Pharmacology of Faculty of Medicine at East European University; Associate Professor of Pharmacology of Faculty of Dentistry and Pharmacy at Tbilisi Humanitarian Teaching University; Tbilisi, Georgia; Researcher of Department of Pharmaceutical Management of Yerevan State Medical University after Mkhitar Heratsi, Yerevan, Armenia. Orcid https://orcid.org/0000-0002-9005-8577
2. PhD, Doctor in Political Sciences, Head of the "Black Sea Research Center" of IKSAD, Ankara, Turkey; Professor of Mongolian International University, Ulaanbaatar, Mongolia; Invited Professor of Saint Andrew the First-Called Georgian University of the Patriarchate of Georgia, Tbilisi, Georgia. https://orcid.org/0000-0002- 3525-6730, E-mail:
3. Ph.Ds. Affiliated Ass. Professor of Caucasus University; Senior lecturer at Georgian American University (GAU); Associate Professor at Alte University, Tbilisi, Georgia.
4. MD, PhD, Doctor of Pharmaceutical Sciences, Dean of faculty of Pharmacy at National University of Pharmacy, Professor of Biological Chemistry Department at National University of Pharmacy, Kharkiv, Ukraine.
5. MD, PhD, Doctor of Pharmaceutical Sciences, Academician, Professor of Tbilisi State Medical University, Head of The Department of Social and Clinical Pharmacy, Tbilisi, Georgia. https://orcid.org/0000-0002-4563-5224
6. MD, PhD, Doctor of Medical Sciences, Professor, Director of the Scientific Research-Skills Center at Tbilisi State Medical University, Professor, Head of the Department of Medical and Clinical Pharmacology at Tbilisi State Medical University, Clinical Pharmacologist of The First University Clinic of Tbilisi State Medical University, Tbilisi, Georgia https://orcid.org/0000-0003-0856-2684
7. MD, PhD, Doctor of Pharmaceutical Sciences, Professor of Akaki Tsereteli State University, Faculty of Medicine, Department of Pharmacy, Kutaisi, Georgia. Professor, Dean Faculty of Medicine at East European University, Tbilisi, Georgia. https://orcid.org/0000-0001-6695-5924
8. MD, Doctor of Family Medicine, Invited Lecturer of Tbilisi State Medical University, Department of Molecular and Medical Genetics, Invited Lecturer of Genetics and Molecular Biology of International School of Medicine at Alte University; Invited Professor of Biochemistry and Molecular and Medical Genetics at The University of Georgia. Tbilisi, Georgia. Orcid https://orcid.org/0000-0002-6338-4262.
9. MD, PhD, Doctor of Medical Sciences, Professor of Faculty of Medicine at Caucasus International University; Tbilisi, Georgia;
10. MD, PhD, Doctor of Medical Sciences, Academician, Professor of Faculty of Medicine at Caucasus International University; Doctor-Professor of National Health Center Named After Academician O. Gudushauri; Tbilisi, Georgia;

ABSTRACT

In the context of increasing globalization and European integration, the English language has emerged as a vital tool in bridging cultural, institutional, and economic divides among the European Union (EU) member states. This study explores the multifaceted role of English language acquisition in fostering intra-European mobility, advancing educational opportunities, strengthening socio-cultural cohesion, supporting institutional integration, and enhancing labor market access. By examining language policies, educational systems, and labor market demands across diverse EU contexts, the research highlights how English functions both as a unifying medium and a strategic asset. It analyzes the dynamics of linguistic competence in facilitating student and worker mobility, enabling intercultural communication, and supporting inclusive governance within the EU framework. Moreover, the study investigates disparities in access to English language education and the implications for social equity and regional development. Drawing on qualitative and quantitative data, this research offers critical insights into the transformative potential of English as a lingua franca in promoting unity amidst linguistic and cultural diversity. Ultimately, the findings underscore the need for coherent language strategies that balance national identity with collective integration goals across the EU. In the context of accelerating globalization and increasing interdependence among nations, the English language has emerged as a critical instrument of unity and communication within the European Union (EU). While linguistic diversity remains a cornerstone of European identity, English has increasingly become a shared medium that enables individuals and institutions to transcend national boundaries and cultural barriers. The research analyzes how English proficiency facilitates academic collaboration, student and workforce mobility, socio-political engagement, and the development of inclusive integration policies. By examining language education systems, labor market requirements, and socio-cultural practices in various EU countries, this study explores both the opportunities and challenges posed by the growing prominence of English. The findings underscore the need for balanced language policies that support unity without undermining linguistic plurality. Ultimately, the study offers strategic insights for fostering cohesion, participation, and equitable access in a linguistically diverse but increasingly interconnected Europe.

Keywords: English language acquisition, European Union integration, linguistic mobility, education policy, socio-cultural integration, multilingualism, and identity.

CHARACTERIZATION AND TESTING OF AGRICULTURAL WASTES-DERIVED CELLULOSE NANOCRYSTALS FOR METRONIDAZOLE ADSORPTION

Abubakar Muhammad. Hammari
Department of Chemical Engineering, Abubakar Tafawa Balewa University, P.M.B. 0248, Bauchi, Nigeria.
Department of Biochemistry, Gombe State University, P.M.B. 127, Gombe, Nigeria.

Usman. D. Hamza
Department of Chemical Engineering, Abubakar Tafawa Balewa University, P.M.B. 0248, Bauchi, Nigeria.

Maryam Ibrahim
Department of Chemical Engineering, Abubakar Tafawa Balewa University, P.M.B. 0248, Bauchi, Nigeria.

Kabir Garba
Department of Chemical Engineering, Abubakar Tafawa Balewa University, P.M.B. 0248, Bauchi, Nigeria.

Idris .M. Muhammad
Department of Chemical Engineering, Abubakar Tafawa Balewa University, P.M.B. 0248, Bauchi, Nigeria.

ABSTRACT
This study evaluates the production, characterization, adsorption properties, and reusability of cellulose nanocrystals (CNCs) derived from waste paper (CNC-WP), rice husk (CNC-RH), and groundnut shell (CNC-GS). The percentage yield of CNCs was highest from waste paper at 50.67%, followed by groundnut shell at 33.40%, and rice husk at 26.46%. X-ray diffraction (XRD) confirmed the cellulose I crystalline structure across all samples, while scanning electron microscopy (SEM) revealed a needle-like morphology with size distribution variations. Energy-dispersive X-ray spectroscopy (EDX) identified carbon and oxygen as the primary elements, with minor residual inorganic materials varying by source. BET analysis indicated high surface areas for all CNCs, with CNC-RH exhibiting the highest value (464.592 m^2/g), suggesting a more porous structure. The pore sizes of all samples fell within the micropore range (2.108 nm to 2.153 nm). Adsorption studies focused on metronidazole (MNZ) removal using CNC-WP. Isotherm models, including Langmuir and Sips, described the equilibrium between MNZ concentration and adsorption onto CNC-WP, showing the best fit with R^2 values exceeding 0.95. The adsorption process was favorable, with monolayer coverage and potential binding energy heterogeneity. Kinetic modeling identified the pseudo-second order model as the best fit ($R^2 = 1$, SSE = 5.00 x 10^-7), indicating chemisorption as the predominant mechanism. Thermodynamic analysis revealed negative ΔG values at all temperatures, indicating spontaneous adsorption, with more favorable adsorption at higher temperatures. The adsorption process was exothermic, as indicated by negative ΔH values. Reusability studies demonstrated that CNC-WP retained high MNZ removal efficiency, with a modest decrease from 99.59% to 89.11% over ten regeneration cycles. This study highlights the efficiency of waste paper as a raw material for CNC production and its potential for effective and reusable MNZ adsorption.

Keywords: Cellulose nanocrystals (CNCs), Agricultural waste, Waste paper, Adsorption efficiency, Metronidazole removal, Reusability.

EXPOSURE TO INTERPARENTAL CONFLICT AND EMOTIONAL AND BEHAVIORAL PROBLEMS AMONG ADOLESCENTS: ROLE OF SIBLING RELATIONSHIP QUALITY

Syeda Hania Hoor Gillani
Dr. Zahida Ilyas
Department Of Psychology Rawalpindi Women University Rawalpin 2025

Abstract
Interparental conflict refers to frequent, intense, or unresolved disagreements between parents. Such conflict can negatively affect a child's emotional security and development. These problems include difficulties in managing emotions and behaviors, such as anxiety, aggression, or withdrawal. They often arise in response to stress or adverse family environments. Sibling relationship quality describes the emotional bond and level of support or conflict between siblings. A positive relationship can buffer children from stress and promote healthy development. This study explores the relationship between exposure to interparental conflict and emotional and behavioral problems among adolescents, emphasizing the moderating role of sibling relationship quality. A sample of 300 adolescents aged 14–17 years from educational institutions in Rawalpindi, Pakistan, participated in the study. Standardized measures—the Children's Perception of Interparental Conflict Scale (CPIC), Strengths and Difficulties Questionnaire (SDQ), and Life Span Sibling Relationship Questionnaire (LSRQ)—were utilized to assess conflict exposure, psychological adjustment, and sibling dynamics. Results indicated a significant, though weak, positive correlation ($r = .20$, $p < .01$) between interparental conflict and emotional/behavioral problems. Sibling relationship quality demonstrated a significant negative correlation ($r = –.17$, $p = .004$) with behavioral issues, highlighting its protective role. However, moderation analysis showed no buffering effect of sibling relationships on the conflict-outcome link. Gender comparisons were non-significant, while eldest siblings exhibited higher emotional and behavioral problems. The study highlights the need for culturally informed family interventions that strengthen sibling support in conflict-affected households.
Keywords: interparental conflict, emotional problems, behavioral problems, sibling relationship quality, adolescents, family dynamics, Pakistan

A LITERATURE REVIEW ON THE SUSTAINABLE SUPPLY CHAIN MANAGEMENT AND ITS ISSUES OF SMALL AND MEDIUM ENTERPRISES

Zaid Yousef Maayah
University of Sopron PhD Student

Abstract
SMEs are the backbone of national and international economies. Due to this reason, these institutions are at the centre of efforts to achieve sustainable development. To survive in today's complicated and competitive business environment, SMEs must implement strategies that strengthen both their performance and their ability to endure over time. This article offers a systematic review of the recent five years' literature on the integration of SCM with the sustainability principles (economic, environmental, and social) in the context of SMEs. The review employs a systematic selection and thematic coding process that synthesises more recent scholarly contributions that address the sustainability challenges and practices in SME supply chains. The results reveal that though SMEs are slowly coming to recognize the significance of sustainable SCM, they still experience ongoing challenges like budget constraints, lack of knowledge, and external regulatory pressure. These limits usually restrict their capacity to implement all-inclusive sustainable practices. But it also reveals benefits such as more efficiency, better positioned in the marketplace, and stronger engagement with stakeholders if sustainability is adopted. Furthermore, it finds many research gaps, especially the scarcity of empirical studies and the lack of focus on sectoral and social sustainability. This article puts forward insights and recommendations to researchers, practitioners, and policymakers seeking to develop more resilient and sustainable supply chain models for SMEs.

Keywords
Sustainability; Supply chain management; Small and Medium Enterprises

ROLE MANAGEMENT CHURCH IN BUILD FAMILY WHICH HARMONIOUS

Afri Yunita Henuk
Daniel Ello
University Christian Indonesia, Jl. Diponegoro No,84-86 Jakarta Pusat 10430

Abstract
This study aims to analyze the role of church management in building harmonious families. The family, as the smallest social unit, has a significant impact on the stability and well-being of society. Using a qualitative approach and case study method, data were collected through in-depth interviews. with leader church and congregation, observation activity church, as well as questionnaire for family members, the results of the study indicate that effective church management contributes to the education of family values, provides support in problem solving, and implements programs that strengthen bonds family. However, challenge like lack of participation congregation And Resource limitations were also identified. The study's conclusions emphasize the importance of the church as an agent of change in improving family harmony and recommend the development of more effective programs in the future. This expected can give contribution for strengthening role church in supporting family values and social stability.
Keywords: church management, harmonious family, values education, family support.

THE BEHAVIOR OF BARLEY IN THE FACE OF CLIMATE CHANGE

ADJOUDJ Abdellatif
Department of Ecology and Environnement, Faculty of Nature and Life Sciences, University of Tipaza

Cereal farming in Algeria faces off climatic and technical constraints, with barley production remaining low and above all variable in space and time compared to the real potential of these agro-ecological zones.
Production in semi-arid zones must involve the adoption of relatively more adapted varieties which use less intensive techniques and tolerate a variable climate.
For this, the selection of more efficient varieties is necessary to ensure production stability and improved yields.
Our study consists of testing eightlines of Barley in the Sidi Bel Abbès region and comparing them with two control varieties.
Keywords : *Barley, Semi-arid, Sidi Bel Abbès, Climate, Varieties, Cereal.*

AI-ASSISTED INFORMATION EVALUATION AND STUDENTS' ABILITY TO DETECT MISINFORMATION IN SECONDARY SCHOOLS OF CROSS RIVER STATE, NIGERIA

Solomon Onen ABAM
Federal College of Education, Technical, Isu, Ebonyi State, School of Education, Sciences
Ismail Olaniyi MURAINA
Lagos State University of Education, Lagos, Nigeria: College of Information and Technology Education
Moses Adeolu AGOI
Lagos State University of Education, Lagos, Nigeria: College of Information and Technology Education
Bashir Oyeniran AYINDE
Lagos State University, Ojo, Lagos State: African Center of Excellence for Innovation and Transformative STEM Education
Wasiu Olatunde OLADAPO
Lagos State University of Education, Lagos, Nigeria: College of Information and Technology Education

The rapid expansion of digital information ecosystems has intensified the challenge of misinformation among secondary school students, particularly in an era where Artificial Intelligence (AI) plays a growing role in information access and evaluation. This study investigates the impact of AI-assisted information evaluation systems on students' ability to detect misinformation across global, African, Nigerian, and Cross River State contexts. Guided by five research questions and five hypotheses, the study employed a quasi-experimental design involving secondary school students exposed to AI-supported information evaluation tools and a control group using traditional evaluation strategies. Two validated instruments the Misinformation Detection Test (MDT) and the Students' Perception of AI-Assisted Information Evaluation Questionnaire (SP-AIQ) were administered. Data collected were analyzed using descriptive statistics, independent samples t-test, ANOVA, and regression analysis. Findings revealed that students exposed to AI-assisted evaluation demonstrated significantly higher misinformation detection scores compared to those taught with conventional methods. Results also showed a strong positive relationship between perceived usefulness, trust in AI, and students' misinformation detection ability. Furthermore, demographic factors such as gender, school type, and location exhibited no significant influence on AI-supported performance outcomes. These findings align with global evidence indicating that AI-powered evaluation tools strengthen critical thinking, digital literacy, and fact-verification competencies. The study concludes that integrating AI-assisted information evaluation tools into secondary school instruction enhances students' resilience against misinformation, especially in digitally vulnerable communities. It recommends teacher capacity building, AI-literacy curriculum updates, and policy support for responsible AI use in schools.

Keywords:
AI-assisted learning, Misinformation detection, Digital literacy, Information evaluation, Artificial intelligence in education

AI-DRIVEN IRRIGATION CONTROL

M'barka El Mouedden
Laboratory of Spectroscopy, Molecular Modeling, Materials, Nanomaterial's, Water and Environment, CERNE2D, Mohammed V University in Rabat, Faculty of Science, AV Ibn Battouta, BP1014, Agdal, Rabat, Morocco
Jamal Mabrouki
Laboratory of Spectroscopy, Molecular Modeling, Materials, Nanomaterial's, Water and Environment, CERNE2D, Mohammed V University in Rabat, Faculty of Science, AV Ibn Battouta, BP1014, Agdal, Rabat, Morocco
Driss AZDEM
Laboratory of Spectroscopy, Molecular Modeling, Materials, Nanomaterial's, Water and Environment, CERNE2D, Mohammed V University in Rabat, Faculty of Science, AV Ibn Battouta, BP1014, Agdal, Rabat, Morocco
Ngueya ESSALLAMI
Energy and Materials Team - Innovative Technologies Laboratory - ENSA, Abdelmalek Essaâdi University, Tangier, Morocco
Souad El Hajjaji
Laboratory of Spectroscopy, Molecular Modeling, Materials, Nanomaterial's, Water and Environment, CERNE2D, Mohammed V University in Rabat, Faculty of Science, AV Ibn Battouta, BP1014, Agdal, Rabat, Morocco

Abstract
Agricultural production in arid regions such as Southern Morocco faces major challenges related to water scarcity, soil variability, and climate stress. This study proposes an AI-driven irrigation control model that integrates real-time soil moisture measurements, water-quality indicators, and automated decision rules to enhance water-use efficiency. Data were obtained from multisensor probes and analytical water parameters (pH, turbidity, dissolved solids), processed through a Python/Flask platform developed within the MAROCFARM system.
The model evaluates irrigation needs based on crop-specific thresholds and provides automated recommendations to reduce water waste and maintain soil water balance. Preliminary results show potential water savings of 30-45%, improved moisture stability, and early detection of unsuitable irrigation water. The integration of IoT sensing with analytical chemistry indicators demonstrates an effective approach to optimizing irrigation in drought-sensitive environments.
Keywords: AI sensors, smart irrigation, soil moisture, water quality, analytical chemistry, arid agriculture.

FUTBOL KULÜPLERİMİZİN FİNANSAL SORUNLARI (AKHİSARSPOR ÖRNEĞİ)

Muhammed DEDE
İnönü Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, İşletme Bölümü, 44280 Battalgazi, MALATYA
ORCID: 0000-0001-7870-5615

ÖZET
Profesyonel liglerde mücadele eden kulüplerin yönetim kadrosundakilerin, en fazla sorun yaşadıkları konuların başında finansal sıkıntılar yer almaktadır. Özellikle Süper Lig seviyesinde mücadele eden Anadolu Kulüplerimiz sponsorluk ve yayın gelirlerinin düşük olması sebebiyle kulüplerimizin arasında kadro değeri bakımından fark giderek açılmaktadır. Bu farkı kapatmak isteyip yanlış transfer politikası izleyen kulüplerimiz, ileriki süreçte birçok maddi sıkıntı ile yüzleşmekte ve buna bağlı olarak da bu tür kulüpler, Süper Lig seviyesinden düştükten sonra alt liglerde de mücadele güçlerini kaybetmektedirler. Balıkesirspor, Vestel Manisaspor, Adana Demirspor, Bursaspor ve Akhisarspor gibi kulüpler bu duruma örnek olarak verilebilir. Bu çalışmamızın amacı futbol kulüplerimizin karşılaştıkları finansal sorunları Akhisarspor örneği üzerinden inceleyerek bunlara çözüm getirmeye çalışmaktır. Akhisarspor, 1970 yılında kurulmuş, 2012 yılında Türkiye Süper Ligi'ne yükselmiş ve 2018 yılında ise Türkiye Kupası ve Türkiye Süper Kupası'nı kazanan ilk Anadolu ilçe kulübü olmuştur. 2018 yılında yakaladığı başarı göz önüne alınarak kulübün bu dönemin 5 yıl önce ve sonrası mali tablolar incelenmiş ve karşılaştırmalı analiz tekniği ile analiz edilmiştir. Kulüp önceki yıllarda akıllı transfer hamleleri ve mevcut kadro iskeletini koruyarak 7 yıl boyunca Süper Lig seviyesinde mücadele edebilmiştir. 2019 yılında hem Süper Lig hem de UEFA Avrupa Ligi'nde mücadele edecek olan ekip kısıtlı kadro yapısını daha rekabetçi hale getirebilmek için transfer politikasının dışına çıkmış ve bunun sonucunda Süper Lige veda etmiştir. Bu dönemde oluşan finansal sıkıntılar günümüzde Akhisarspor'un liglerden çekilme kararı alması noktasına kadar gelmiştir.
Anahtar Kelimeler: Akhisarspor, futbol, finansal sorunlar, Türkiye Kupası, ligden çekilme

THE FINANCIAL PROBLEMS OF OUR FOOTBALL CLUBS (THE CASE OF AKHİSARSPOR)

ABSTRACT
The main issue that our clubs competing in professional leagues struggle with the most is financial difficulties. Especially for our Anatolian clubs competing at the Super League level, the gap in squad value between clubs is widening due to low sponsorship and broadcasting revenues. Clubs that attempt to close this gap but pursue the wrong transfer policy subsequently face numerous financial difficulties. These clubs, in particular, lose their competitive edge in the lower leagues after being relegated from the Super League. Clubs such as Balıkesirspor, Vestel Manisaspor, Adana Demirspor, Bursaspor, and Akhisarspor are examples of this situation. The aim of this study is to examine the financial problems faced by our football clubs through the example of Akhisarspor and to try to find solutions to them. Akhisarspor was founded in 1970, promoted to the Turkish Super League in 2012, and in 2018 became the first Anatolian district club to win the Turkish Cup and the Turkish Super Cup. Considering the success achieved in 2018, the club's financial statements for the period five years prior and after this period were examined and analyzed using comparative analysis techniques. The club has been able to compete at the Super League level for seven years by making smart transfer moves and maintaining its existing core in previous years. In 2019, the team, which was to compete in both the Super League and the UEFA Europa League, deviated from its transfer policy in order to make its limited squad more competitive, and as a result, bid farewell to the Super League. The financial difficulties that arose during this period have now led to Akhisarspor's decision to withdraw from the leagues.
Keywords: Akhisarspor, football, financial problems, Turkish Cup, withdrawal from the league

EL HALISI İMALATINDA KARŞILAŞILAN SIKINTILAR (DEMİRCİ ÖRNEĞİ)

Muhammed DEDE
İnönü Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, İşletme Bölümü, 44280 Battalgazi, MALATYA
ORCID: 0000-0001-7870-5615

ÖZET
Demirci; Manisa'nın kuzeydoğusunda, Balıkesir ve Kütahya il sınırlarına komşu olan ilçesidir. Cumhuriyet sonrası kurulan işletmelerle birlikte tarım ve hayvancılıkla birlikte en büyük geçim kaynağı el halısı imalatı olmuştur. 2001 yılında açıklanan yaklaşık miktarı 30 milyon m^2 olan el halısı üretiminin aynı yıllar içerisinde yaklaşık 600.000 m^2'lik kısmı Demirci'de üretilirken bu rakam ülke çapında yaklaşık toplam üretimin %2'sini oluşturuyordu. Aynı yıllar içerisinde Sanayi ve Ticaret Odası'na kayıtlı yaklaşık 70 el halısı firması varken, günümüzde el halısı üretimi yapan yalnızca 3 adet firma kalmış ve yıllık üretim miktarı ise yaklaşık 2500 m^2 seviyelerine kadar gerilemiştir. Üretimin neredeyse tamamı iç pazara yönelik olarak gerçekleşmekte veya farklı firmalara fason üretim şeklinde yapılmaktadır. Bu çalışmada kasti örnekleme metodu kullanılmış ve alınan cevaplar ışığında bu sorunları Pazarlama ve Finans şeklinde iki kategoriye ayırmamız mümkün hale gelmiştir. Genel olarak karşılaşılan sorunların başında maliyetlerin yüksek olması yer almaktadır. Mevcut hammadde ve işçilik ücretlerinin yüksek olması sebebiyle üretici firmaların, pazarda rekabet etme şanslarının neredeyse kalmamış olmasının yanı sıra ihracata yönelik üretilebilecek ürünler konusunda değişim yapamamalarına ve mevcut dönemde halı dokuyan işçi sayılarının azalmasına sebep olmuştur. Bu durumlar da yüksek miktarda üretimin önünde bir engel olarak görülmüştür. Daha önceki yıllarda üretim yapılan tezgahların büyük bir kısmının hurda niyetine satılmış olması da yeni pazara girme çabalarını olumsuz yönde etkilemiştir. Üretime hali hazırda devam eden firmalar 10-15 yıl gibi bir süre içerisinde Demirci ilçesinde el halısı üretimi yapan herhangi bir firmanın kalmayacağını öngörmektedir.
Anahtar Kelimeler: El halısı, üretim, imalat, dokuma, yün halı, Demirci

CHALLENGES ENCOUNTERED IN HANDMADE CARPET MANUFACTURING (THE CASE OF DEMİRCİ)

ABSTRACT
Demirci is a district located in the northeast of Manisa, bordering the provinces of Balıkesir and Kütahya. Alongside agriculture and livestock farming, the production of hand-woven carpets has become the main source of income, especially with the establishment of businesses after the founding of the Republic. In 2001, the total production of handmade carpets was announced to be approximately 30 million m2, of which approximately 600,000 m2 was produced in Demirci during the same years. This accounts for approximately 2% of the total production nationwide. While there were about 70 hand-woven carpet companies registered with the Chamber of Industry and Commerce during the same years, today there are only 3 companies producing hand-woven carpets, and the annual production amount has declined to approximately 2,500 m^2. Almost all of the production is for the domestic market or is carried out as contract manufacturing for different companies. The purposive sampling method was used in this study. When analyzing the responses, we can divide these problems into two categories: Marketing and Finance. The main problem encountered is high costs. Due to the high cost of raw materials and labor, they have almost no chance of competing in the market. At the same time, their inability to make changes regarding products that can be produced for export and the current decline in the number of carpet weavers are seen as obstacles to high-volume production. The fact that a large portion of the looms used for production in previous years have been sold for scrap has also prevented them from attempting to enter new markets. Companies currently continuing production predict that within 10-15 years, there will be no companies producing handmade carpets in the Demirci district.
Keywords: Handmade carpet, production, manufacturing, weaving, wool carpet, Demirci

GEOPOLYMER SYNTHESIS USING SODIUM ALUMINATE AND SILICA FUME

Amal Bassam
Laboratory of Physical Chemistry of Materials, Faculty of Sciences Ben M'sik, Hassan II University of Casablanca, B.P.7955, Bd Cdt Driss El Harti, Casablanca, Morocco.
Rajaa Bassam
Laboratory of Physical Chemistry of Materials, Faculty of Sciences Ben M'sik, Hassan II University of Casablanca, B.P.7955, Bd Cdt Driss El Harti, Casablanca, Morocco.
Marouane El Alouani
Materials Science Center, Laboratory of Physico-Chemistry of Inorganic and Organic Materials (LPCMIO), Ecole Normale Supérieure (E.N.S), Mohammed V University of Rabat, Morocco.
Mohammed Hafid
Materials Science Center, Laboratory of Physico-Chemistry of Inorganic and Organic Materials (LPCMIO), Ecole Normale Supérieure (E.N.S), Mohammed V University of Rabat, Morocco.
Hamid Saufi
Materials Science Center, Laboratory of Physico-Chemistry of Inorganic and Organic Materials (LPCMIO), Ecole Normale Supérieure (E.N.S), Mohammed V University of Rabat, Morocco.

Said Belaaouad
Laboratory of Physical Chemistry of Materials, Faculty of Sciences Ben M'sik, Hassan II University of Casablanca, B.P.7955, Bd Cdt Driss El Harti, Casablanca, Morocco.

Abstract :
Discharges of various micropollutants (organic and inorganic) into the environment are on the increase. These pollutants are generally toxic, poorly biodegradable, and cause numerous adverse health effects. In this context, this work focuses on the development of a geopolymer based on red clay waste, with a view to its application as an adsorbent in the treatment of an aqueous medium contaminated by Methyl Orange. The synthesized geopolymer was characterized by various analytical techniques. The raw material and the synthesized geopolymers were characterized by various physico-chemical methods. The results of XRF, XRD, and FTIR confirmed the successful synthesis of geopolymer beads, while the SEM/EDX findings revealed the homogeneous surface of the adsorbents. Adsorption tests were carried out by varying various parameters likely to affect adsorption performance, including adsorbent dose, solution pH, contact time, initial Methyl Orange concentration, and solution temperature. The kinetic study revealed that the geopolymer eliminates Methyl Orange relatively quickly. The pseudo-second-order model is the most suitable for presenting the adsorption mechanism. The isotherm for Methyl Orange retention on geopolymer is in perfect agreement with the Langmuir model. Evaluation of the thermodynamic quantities showed that the Methyl Orange adsorption process is favorable, spontaneous, and endothermic. The results we have found allow us to predict that the use of these new generations of geopolymers offers great potential for the retention of cationic textile dyes.
Key words: Adsorption; red clay waste; Geopolymer Beads; Methyl Orange; Characterization.

ANALYSING THE RISK ASSESSMENT PATTERN AND CONTROL MEASURES IN HIGH-RISK WORK ENVIRONMENTS

Sodiq Adetunji Adekola
Medical Laboratory Science Department, Faculty of Nursing and Allied Health Sciences, University of Abuja.
ORCID iD: 0009-0000-0264-6022
Oyerinde Zainab
Department of Library and Information Science, Federal University, Wukari, Taraba State.

ABSTRACT

Introduction:

High-risk work environments such as healthcare facilities, construction sites, oil and gas industries, and manufacturing plants are associated with multiple occupational hazards including biological, chemical, physical, and ergonomic risks. Risk assessment serves as a critical tool in identifying, analyzing, and controlling these hazards to safeguard workers' health and organizational productivity.

Aim:

To analyze risk assessment patterns and control measures adopted in high-risk work environments, highlighting best practices in occupational health and safety nursing.

Methodology:

A descriptive analytical approach drawing from literature, WHO and ILO guidelines, and case studies from Nigerian high-risk industries. Emphasis was placed on the hierarchy of controls, risk matrices, and preventive strategies.

Results:

Findings revealed that effective risk assessment follows structured steps, hazard identification, risk evaluation, and control implementation. However, poor compliance, inadequate PPE, and limited safety training undermine risk control effectiveness.

Conclusion:

Continuous risk evaluation, strong safety culture, and interdisciplinary collaboration remain vital for mitigating workplace hazards.

Recommendations:

Regular risk audits, training, and policy enforcement should be institutionalized to improve safety outcomes.

Keywords: Risk Assessment, Control Measures, High-Risk Environment, Occupational Safety, Nursing Practice.

HALK HEKİMLİĞİNDE HASTALIKLARIN TEDAVİSİNDE KULLANILAN BİR TEDAVİ YÖNTEMİ: PARPILAMA

Emine ATMACA
Akdeniz Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü
ORCID ID: 0000 0002-8070-124X

EmelGÜDÜL
Nişantaşı Üniversitesi,
ORCID ID: 0009-0004-0102-4968

ÖZET
Modern tıpta yaşanan gelişim ve değişimlerin etkisiyle günümüzde geleneksel yollarla yapılan iyileştirme/sağaltma uygulamaları çok azalmış olmakla birlikte kırsal alanlarda bu tür tedavi yöntem ve teknikleri varlığını devam ettirmektedir. Buralarda ikamet eden insanlar, hastalandıkları vakit ilkin bir doktora başvurmadan önce bildiği bir geleneksel tedavi yöntemini uygulamakta veya bilgisine ve tecrübesine çok yakından güvendiği bir halk hekimine başvurmaktadır. Bu suretle halk ilaçlarıyla tedavi olmanın yanında çoğu zaman da hastalıkların temelinde nazar ve büyünün olduğunu düşündükleri için muska yaptırıp üzerinde taşımak, okuyup üfleme gibi manevi tedavi yollarına başvurabilmektedir. Bunun yanında günümüzde modern tıpla ilgilenen bazı bilim insanlarının da bilimsel metotlarla kanıtlanamayan alternatif tıp adı altında halk bilgisinin sağaltma yöntem ve tekniklerine ilgi duydukları ve geleneksel tedavinin verilerinden sıklıkla yararlandıkları görülür.
Bu çalışmada, halk kültürünün yoğun olarak yaşandığı Antalya ili Korkuteli ilçesi Çomaklı Mahallesinde/Köyünde bir halk inanışı olan *parpılama* uygulamasına dair uygulanan bir inanış ayrıntılı bir şekilde ele alınıp incelenmiştir. Saha araştırması yapılarak yörede sağlığa dair halk ilaçlarının, korunmanın, iyileştirme yöntem ve tekniklerin tespitinde mahalleden/köyden yapılan metin ve kelime derlemeleri ile kaynak kişilerden görüşme ve gözlem yoluyla elde edilen verilerden yararlanılmıştır. Bu çalışmayla halk kültürümüzün günümüzde kaybolmak üzere olan ve her geçen gün adı unutulmaya yüz tutmuş geleneksel bir tedavi, yöntem, bilgi ve uygulaması kayıt altına alınmış ve böylelikle gelecek nesillere miras olarak aktarılmak istenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Antalya, Korkuteli, Çomaklı, halk kültürü, geleneksel tedavi, parpılama

A TREATMENT METHOD USED IN FOLK MEDICINE IN THE TREATMENT OF DISEASES: PARPILAMA

ABSTRACT
While traditional healing practices have diminished significantly today due to advancements and changes in modern medicine, such treatment methods and techniques persist in rural areas. When people in these areas become ill, they often apply a traditional treatment method they already know before consulting a doctor or consult a folk healer whose knowledge and experience they strongly trust. In addition to receiving treatment with folk remedies, they often resort to spiritual remedies such as making amulets, carrying them, reading, and blowing on them, believing that the root cause of illnesses is the evil eye. Furthermore, some scientists involved in modern medicine are also interested in healing methods and techniques derived from folk knowledge under the guise of alternative medicine, which cannot be proven by scientific methods, and frequently utilize data from traditional treatments.

This study examines in detail a folk belief practiced in the Çomaklı neighborhood/village of Korkuteli, Antalya province, where folk culture is intensely practiced. Field research was conducted to identify local health-related folk remedies, prevention, and healing methods and techniques, using texts and word collections from neighborhoods and villages, as well as data obtained through observation and interviews with informants. This study aims to document a traditional treatment, method, knowledge, and practice of our folk culture that is on the verge of disappearing and is gradually being forgotten, and thus, to be passed on to future generations.
Key Words: Antalya, Korkuteli, Çomaklı, folk culture, traditional treatment, parpılama

Giriş

Türkçe Sözlükte *parpı* kelimesi, *"1. Paylama, 2. Dayak, 3. Hak edilen kötü son, ceza, 4. Korku, korkulu durum, sıkıntı, 5. Korkutma, gözdağı"* anlamlarında yer almaktadır. Halk ağzında bulunan ve halk tarafından kullanılan ancak Standart Türkiye Türkçesine girmemiş Türkçe kelimelerin derlenmesi amacıyla oluşturulan *Türkiye'de Halk Ağzından Derleme Sözlüğü*'nde "parpı" *"(I) Hastalanan insan ya da hayvanları, ocak denilen kimselerce, ev ilaçlarıyla ve okuyarak iyileştirme işlemi, (II) 1. Paylama, 3. Dayak, 4. Korku, korkulu durum, sıkıntı, 5. Korkutma, gözdağı vb."* anlamlarına gelmektedir. "Parpılamak" *"(I) 1. Paylamak, 2. Dövmek, döverek korkutmak, (II) 1. Masaj yapmak, 2. Çok üşümüş kimseyi, sıcak ve kuru bez, havluyla ısıtmaya çalışmak, 3. Kuduz köpeğin ısırdığı kimseyi iyileştirmeye çalışmak, 4. Hastayı ev ilaçlarıyla, okuyup üfleyerek, kurşun dökerek, yarayı dağlayarak iyileştirmeye çalışmak (ocak denilen halk hekimlerince), (III) Mısır, biber, soğan vb. yiyecekleri ateşte az pişirmek, börttürmek".* "Parpılanmak" *"1. Kızgın demirle dağlanmak*, 2. *Halk hekimlerince okunup üflenerek ilaçlanarak iyileştirilmek".* "Parpılatmak" ise *hasta çocukları okutup üfletmek* (Derleme Sözlüğü V (O-T), 2009) anlamlarında kullanılır. Parpı kelimesinin deyim olarak da "parpı yemek/parpıyı yemek" *"1. Dayak yemek, 2. Paylanmak"* biçiminde kullanımı vardır.

Parpı kelimesinin kökenine bakıldığında < **par* "yansıma" *+pı+la-* (Gülensoy, 2007) şeklinde olduğu görülür ve kelime *hapaks legomenon* (tek örnek) olarak değerlendirilebilir.

Halk biliminin çalışma alanlarından biri olarak kabul edilen halk hekimliği, geleneksel/alternatif tıp uygulamaları içerisinde yer alır. T.C. Sağlık Bakanlığı tarafından da 2014 yılında yayınlanan *Geleneksel ve Tamamlayıcı Tıp Uygulamaları Yönetmeliği*'ne göre geleneksel tıp uygulamaları, bir resmiyet kazanmıştır. İnsanlık tarihi ile başlatılan halk hekimliği son zamanlarda bütün dünyayı sarsan salgın hastalığın (Covid-19) etkisi ile hem halkın hem halk bilimcilerin hem de alternatif tıpla ilgilenenlerin yoğun ilgisini çeken alanlardan biri hâline gelmiştir. Halk hekimliği/geleneksel ve tamamlayıcı tıp uygulamalarıyla ilgili olarak sağlıkçılar ve halkbilimciler tarafından (Acıpayamlı, 1969; Kaplan, 2011) pek çok tanım yapılmıştır. Mesela; halkbilimci Pertev Naili Boratav, *"Halkın, olanakları bulunmadığı için ya da başka sebeplerle doktora gidemeyince veya gitmek istemeyince, hastalıklarını tanılama ve sağaltma amacı ile başvurduğu yöntem ve işlemlerin tümüne halk hekimliği diyoruz"* (Boratav, 2013) şeklinde halk hekimliğini tanımlar. Ayşe Duvarcı, Millî Folklor'da yayımladığı "Halk Hekimliğinde Ocaklar" adlı makalesinde halk hekimliğini daha geniş bir perspektiften ele alarak şu şekilde tanımlamıştır: "*Çeşitli sebeplerle hastalığa tutulanlar doktora, gidemedikleri takdirde, bitkilerin kök, yaprak, çiçek ve tohumlarından ilaçlar yapmak, yatırları ziyaret etmek, muska yazdırmak veya bir ocaklıya başvurmak gibi tedavi usullerine müracaat ederler. Bu tabiî ilaçlar, dinî veya sihrî uygulamalar zengin halk hekimliğimizi meydana getirir"* (Duvarcı, 1990). Geleneksel tıpla ilgili en yeni ve en kapsayıcı tanımlardan biri de Dünya Sağlık Örgütüne (WHO) aittir. Dünya Sağlık Örgütü, *"Geleneksel / tamamlayıcı / alternatif tıp terimlerinin bazı ülkelerde birbiri yerine kullanılabildiğini belirterek bu kavramları, mevcut sağlığın korunmasında, bedensel ve ruhsal hastalıkların önlenmesinde, teşhisinde, iyileştirilmesinde ya da tedavisinde yer alan açıklanabilir olsun ya da olmasın oraya*

konan yerel teorilere, inançlara ve deneyimlere dayanan beceri ve uygulamaların toplamı" (WHO 2000) olarak ifade etmiştir.

Tıp tarihi bir bütün olmakla birlikte teşhis ve tedavi yöntemlerinde birtakım farklılıkların olduğu bilinmektedir (Atmaca, 2024). *"Halk hekimliği çalışmalarında teşhis ve tedavi sürecine yaklaşım, modern tıbbın yöntem ve yaklaşımından farklıdır. Halk hekimliği çalışmaları konuyu kültür merkezli yaklaşımlarla analiz etmektedir"* (Kaplan, 2020). Bitkisel tedaviler, akupunktur, masaj, meditasyon ve yoga gibi yöntemlere başvurmaktadır. Modern tıp ise bilimsel araştırmalara, kanıta dayalı yöntemlere odaklanır ve genellikle ilaçlar ve cerrahi müdahalelerle hastayı tedavi etmeye çalışır.

Modern tıp, bilindiği üzere halk hekimliğini ve uyguladığı tedavi yöntemlerini genellikle küçük görmesine karşın günümüzde halk hekimliği modern tıp karşısında ayakta kalabilmeyi başarmıştır. Öyle ki uygulanan geleneksel tıbbî yöntemlerin birçoğu günümüzde modern toplumlarda da yaygın biçimde uygulanır hâle gelmiştir (Özçelik Adak, 2015). Bunun temel nedeni, insanların halk hekimliğine ve tedavilerine ihtiyaç hissinin devamıdır (Yalçınkaya, 2019).

Bu çalışmada, Antalya ili Korkuteli ilçesinin Çomaklı mahallesinde bilinen ve uygulanan halk hekimliği/geleneksel ve tamamlayıcı tıp uygulamalarından biri olan parpılama adıyla bilinen bir halk inanışı konu edinilmiştir. Günümüzde yöre halkında parpılama geleneksel tıp ve tedavi uygulamalarına başvuranların sayısı azalmış olmasına rağmen bu yöntemlere başvuranlar da vardır.

Amaç

Bu çalışmanın temel amacı, halk hekimliği konusu ve Türk halk kültürünün önemli bir parçası konumunda yer alan Çomaklı halk hekimliği/geleneksel ve tamamlayıcı tıp uygulamalarından biri olan parpılamayı sözlü kaynaklardan derleyip tespit etmektir. Çalışma, Antalya ili Korkuteli ilçesi Çomaklı Mahallesi ile sınırlandırılmıştır.

Yöntem

Kaynak kişilerden (KK) metin ve kelime derlemesi yapılmadan evvel derleyiciler, sahada bir ön hazırlık ve çalışma yapmış ve akabinde sahaya dair yeterli bilgi birikimi ve teknik ekipman ile derleme yapılacak sahaya çıkmıştır. Bu çalışma, görüşme ve gözlem gibi veri toplama olarak adlandırılan nitel araştırma yöntemlerinden durum çalışması ile desenlenmiştir. Çomaklı'da yaşayan ve halk hekimliğine/geleneksel ve tamamlayıcı tıp uygulamalarını deneyimleyen, gözlemleyen ve zaman zaman uygulayan kaynak kişilerden metin ve kelime derlemesi yapılmıştır. Veriler, açık uçlu (yapılandırılmamış) görüşme yoluyla toplanmıştır. Derleme esnasında kaliteli bir ses kayıt cihazı kullanılmış ve derlemeyle ilgili notlar alınmıştır. Derleme çalışmasından sonra derlenen malzemeler sırasıyla tasnif edilmiş, sözlü bilgiler ve ses kayıtları dikkate alınarak yazıya geçirilmiştir. Ayrıca derleme ve uygulama esnasında fotoğraflar çekilmiştir. Çalışmada ayrıca sağaltma uygulamasında doğal ortamda yönlendirilmiş görüşme yöntemi tercih edilmemiş, ocaklı ve hasta kişi bulunması gerektiğinden gözlem yöntemi de kullanılmıştır.

Halk Hekimliği ve Sağaltma Yöntemleri

Halk hekimliği, *"Halkın olanakları bulunmadığı için ya da başka sebeplerle doktora gidemeyince veya gitmek istemeyince, hastalıklarını tanılama ve sağaltma amacı ile başvurduğu yöntem ve işlemlerin tümüne"* (Boratav, 2013) denir. Halk hekiminin amacı da *"kullandığı maddî ve manevî araçlar yardımıyla, halkın sağlığını korumak ve hasta kimseleri sağlıklarına kavuşturmaktır"* (Acıpayamlı, 1989).

Halk hekimliğinde sağaltma, *"hastalığı iyileştirme/tedavi etme ve eski sağlığına kavuşturma"* anlamına gelir. Türk halk hekimliğinde sağaltma yöntemlerinin hemen hemen hepsi uzun yıllardan beri kullanılagelen/uygulanagelen bir tecrübenin ve bilgi birikiminin ürünüdür.
Sağaltma işlemlerinde kullanılan malzemeler genellikle şu şekildedir: *"bitkiler, su, ağaçlar, toprak, madenler; birtakım hayvanî ürünler, kan alma, büyü, dua, veli/ermiş kişilerin duası, tükürüğü, sıvazlaması; kutsal yerlerde/türbelerde gezmek ya da yatmak"*. Sağaltıcı kişilere ise halk genellikle *"Abdal, şeyh, şıh, ocak, ocaklı, büyücü, hoca, sınıkçı, dişçi, ebe (diplomasız) üfürükçü"* gibi isimler verir (Polat, 2017). Çomaklı'da ocakçı/sağaltıcı kişilere ise genellikle "sınıkçı-çıkıkçı" ve "parpıcı" (KK 1; KK 2) denmektedir.
Erman Artun ve Orhan Acıpayamlı, halk hekimlerinin kullandıkları sağaltma yöntemleri ile ilgili çeşitli sınıflamalar yapmıştır (Acıpayamlı, 1989; Artun, 2005). Acıpayamlı, halk hekimliğinde uygulanan bu tedavi yöntemlerini şu altı başlıkta ele alınabileceğini belirtmiştir:

> *a) Irvasa (irasa, urasa, uğrasa, oğrasa): Bunlar doğrudan doğruya vücutla ilgili olmayan ama hastayı psikolojik olarak etkilemeyi amaçlayan psişik nitelikli yöntemlerdir.*
> *b) Parpılama (parpılma, parpilma, darpılama, parpullama, parpulma): Bu yöntemler, hastalığa neden olan kötülüğü dışarı atmak için uygulanan kesme, dağlama, delme veya vurma gibi yöntemlerdir.*
> *c) Kutsal sayılan yerlerde ve zaman dilimlerinde, dualar ya da farklı kutsal metinler okunarak, dini boyut kazandırılarak uygulanan tedavi yöntemleridir.*
> *d) Bitkisel kökenli ilaçlar*
> *e) Hayvansal kökenli ilaçlar*
> *f) Madensel ilaçlar* (Acıpayamlı, 1989).

Son yıllarda, halkbilimciler tarafından yapılan çalışmalarda yukarıdaki tekniklere *su, toprak, büyü ve ateş* ile yapılan sağaltmalar da ilave edilmiştir (Yalçınkaya, 2019; Kürkan, 2025).

Parpılama ve Parpılama Ocağı

Türkiye'nin farklı yerlerinde *parpu, parpulma, darpılma* gibi adlarla anılan parpılama tedavisi, hasta kişinin vücudunun kesilerek, çizilerek, delerek ya da dağlayarak yapılan bir tedavi yöntemidir (Acar, 2017; Yılmaz & Avşar, 2021). Parpı ayrıca *"hastalanan insan ya da hayvanları, ocak denilen kimselere, ev ilaçları ve okuyarak iyileştirme işlemi"* (Öztek, 1992) olarak da tanımlanır.
Bu çalışmada, parpılama yöntemiyle yapılan sağaltmalardan bahsedileceği için bu yöntemi şöyle açıklayabiliriz:

> *"Bu sağaltma dinsel motiflerle kaynaşmış sihirsel bir esasa dayanmakta hastanın vücuduna, bir sağaltma aracıyla vücudu çizilir, delinir, dağlanır, kesilir ya da vücuduna değnekle vurulur. Mesela; hastanın ustura ile çizilen baş kısmının üzerine papatya çiçeği tozu serpilir ya da birtakım büyülü kelimeler söylenirken hastanın dilinin altı kesilir"* (Acıpayamlı, 1989).

Yukarıda da görüldüğü üzere parpılama yolu ile tedavi, dinsel unsurlarla bir araya gelmiş sihri tedavi yöntemlerini içerir. Vurma, delme, çizme, kesme, dağlama, taş yapıştırma parpılama tedavi yöntemlerinden yalnızca birkaçıdır (Acıpayamlı, 1969). Parpılama ayrıca hastaya vurma, dökme, silkeleme, çırpma yolu ile tedavi etme biçimidir. Sinop'ta bir ocaklının hastayı tedavi etmek için çıplak yerlerine vurması da bir tür parpılamadır (Boratav, 1984). Yine Sinop'ta *guduruk* veya *gudurak* diye adlandırılan kuduz hastalığında hasta, genellikle sopayla parpılanarak (dövülerek) tedavi edilir (Acar, 2022). Bu sağaltma yöntemleri yanında ovma, ovuşturma, sıvazlama, elini yüzüne sürme, silme ve tükürme de bir tür parpılama biçimidir. Özellikle *"yel ve fıtık ocaklarında hastanın ağrıyan bölgesi sıvazlanarak tedavi edilir ki buradaki önemli husus, ocakçı kişinin elinin 'şifalı/iyileştirici/tedavi edici' olduğu düşüncesidir. Siğil ve çakma yara ocaklarında hastanın siğili ve yarası ya bezle ya da pamukla silinir. Göbek düşmesi ocaklarında hastanın karnı ovularak/ovuşturularak hastanın göbek*

düşüklüğü tedavi edilir" (Ünalan, 2021; Baysan, 2016). Tükürme yönteminde ise ocaklı kişinin eli gibi tükürüğünün de şifa verdiğine inanıldığı için temre, nazar ve çakma yara ocaklarında bu yöntemin sıklıkla uygulandığı görülür (Ünalan, 2021; Baysan, 2016).

Parpılama yönteminde kullanılan teknik malzemelere bakıldığında *bıçak, jilet, ustura, iğne, çuvaldız, çakmak taşı* vb.'dir. Parpılama yoluyla yapılan tedavide hasta olan yer bıçak, jilet vb. kesici bir alet ile çizilir veya hastalıklı bölgeye çok küçük bir kesik atılır. Böylece vücuttan kirli kanın akacağı ve hastalığın iyileşeceği düşünülür (Ateş, 2019). Mesela; sarılık sağaltımında, *"parpılama usulüyle kişinin kanatılma durumu vardır. Jiletle önce sarılık korkutulur, korkup gitsin diye jiletle hastanın herhangi bir yeri ya da iki kaşının arası hafifçe kesilir"* (Koç, 2019; Atmaca, 2024) ki *"Hasta organın üstünden alınan kanın iyileştirmede önemli bir yeri olduğu kaydedilir"* (Bayat, 2006; Görgeç, 2019).

Parpılamada delme, çizme ve kesme gibi işlemlerin temelinde, eski zamanlarda insanlar vücutlarına kötü ruhların girdiğini düşünürler, hastalandıklarına inanırlar ve bu sebeple de kan akıtılarak bu kötü ruhların vücudu terk etmesi sağlanmaya çalışılırdı (Yalçınkaya, 2019). Bu husus, Şamanizm'de de vardır ve bütün hastalıkların kaynağı ruh ile ilgilidir (Eliade, 2014). Tıp tarihçilerine göre de *"insanoğlu, cerrahi ve doğum olaylarına tıbbi müdahalelerde bulunabilirken dâhili/iç hastalıklar ortaya çıkınca insanlar, bu hastalıkların sebebini bir türlü anlayamamışlar ve sebep olarak kötü ruhların olduğunu düşünmüşlerdir. Bu teşhis ve düşünceden yola çıkan insanlar, insan ruhunun bir kötü ruh tarafından çalındığına veya esir alındığına inanmışlardır. Hastayı iyi edebilmek için çalınan/esir alınan ruhun tekrar sahibine geri dönmesi için birtakım manevi yollar aramaya başlamışlardır"* (Demir, 2016).

Parpılama yönteminde ayrıca hastayı doğrudan kesmeden, çizmeden, delmeden vb. işlemler yapılmadan *temsili/hayali olarak kesme* işlemi de vardır. Bu yöntem genellikle yılancık ocaklarında ve dalak/kıyılma kesme ocaklarında (Acıpayamlı, 1963) uygulanır. Yılancık ocakları, ellerindeki bıçakla hastanın vücudunu keser gibi hareketler yapar. Dalak kesme ocağında da hasta bıçak veya balta ile korkutulur (Baysan, 2016). Mesela; Harput'ta yapılan uygulamada ise *"dalaklı tarafından hazırlanan dalak büyüklüğündeki çamura dalak şekli verilip, çıplak vücutta dalağın bulunduğu bölgeye bırakılarak üzeri bıçakla gelişi güzel çizgilerle çizilerek bu çamur parçası güneşte kurumaya ve kendiliğinden çatlayıp dökülmeye bırakılır"* (Araz, 1995). Harput'ta doğrudan yapılan parpılamaya bir başka örnek de uçuk ocağıdır ve tedavi şöyle yapılır: *"...ocağa getirilen kişinin ağzına, ocaklı tarafından bir demir parçası ile üç defa 'parpusu' denilerek vurulur veya vurulmuş gibi yapılarak tedavi işlemi tamamlanır"* (Araz, 1995).

Metin derlemelerinden elde edilen bilgilere/verilere göre Çomaklı mahallesinde parpılama yoluyla; *"egzama, zona, sedef, saçkıran, kurdeşen, temre/kemre, siğil, sırt ağrısı, it dirseği/ arpacık, sarılık, baş ağrısı, soğuk algınlığı/üşütme, yel girmesi, alazlama"* vb. hastalıkların sağaltımı yapılmaktadır (Atmaca, 2024). Bütün bu sağaltımlar, ocakçı kişi/ler tarafından doğrudan bedene uygulanmaktadır.

Bu makaleye konu olan "parpılama" yönteminde ise hastaya herhangi bir kesme, dağlama, delme veya vurma gibi işlemler yapılmamakta olup ocakçı kişi, hastanın yarasına bazı sureleri okumak suretiyle hazırladığı merhemi "3" kez sürmektedir.

Çomaklı Mahallesinde Parpılama Yoluyla Yapılan Sağaltma: Sarılık, saçkıran, egzama, zona, sedef, kurdeşen gibi hastalıkların tedavisinde keskin kokulu ve siyah renkli katran kullanılır. Katranı da ocaklı kadın/erkek kendisi yapar. Katran şöyle yapılır; genellikle katran ağacı (Toros Sediri) ve ardıç ağaçlarının (Görgeç, 2019) çıralı kısımları küçük, ince dikey bir şekilde yarılır ve bir demet hâline getirilir. Bu bir demet çıranın altına teneke bir kap konur. Teneke kabın üstünde yavaş yavaş yanan bu çıralar, tenekede damlaya damlaya birikir ve katran oluşur (KK 1; KK 2; Atmaca, 2024). Katran yapıldıktan sonra, ertesi gün yapılan bu katranın içine iki kaşık kına katılır. İki ya da üç kaşık saf alkol, üç veya dört kaşık bal, iki ya da üç kaşık pekmez, biraz kil, nane, çörek otu ve tuz katılır, bunlar bir çelik kapta ocağın üzerinde kısık

ateşte yavaş yavaş karıştırılır. Şeytan keleği ve afyon kozalağı bir havanda dövülür. Bu dövülenler de ocağın üzerindeki demir kaba dökülür ve karıştırılmaya devam edilir. Ocakçı/sağaltıcı/parpıcı kadın, "3" kez *"El benim elim değil, Fatma anamızın eli"* der. Bu karıştırılanlar, un hâline getirilir ve soğumaya bırakılır (KK 1; KK2). Sağaltıcı kadın, abdest alır ve "Besmele" ile sağaltma işlemine başlar. Sonra yine "3" kez *"El benim elim değil, Fatma anamızın eli"* diyerek içinden *"1 Fatiha, 3 İhlas surelerini"* okur (KK 1; KK 3; KK 4; KK 5) ve hastanın yaralı olan yerine önce üfler sonra orta sıcaklıkta olan bu merhem kıvamındaki parpıyı derideki hasta olan yere "3" kez yavaşça sürer. Bu sürme işlemi de "3" kez yapılır (KK 1; KK 2). Sonra "7" al/kırmızı çaput/bez ile yaranın üzeri kapatılır. Ondan sonra bu al çaputların/bezlerin üstüne tekrar bir nane konur ve elle bu nane güzelce yara olan yere sürülür/yedirilir. Sonra *"Allah şifanı versin"* diyerek hasta uğurlanır.

Çomaklı'da, vücuda doğrudan temas ile gerçekleştirilen bu yönteme sıklıkla başvurulmaktadır. Sağaltıcı kadının sağaltma işleminde kullandığı birtakım materyaller, Şamanların kullandıkları materyallerle aynı olmasa bile uyguladıkları metotların benzerlik gösterdiği görülmektedir (Demir, 2016).

Hasta ilk parpılama işleminde iyileşmezse sağaltıcı kişi tarafından üç cumartesi arka arkaya yukarıdaki sağaltma tekniği tekrar uygulanır (KK 1; KK 2; KK 3). Bu tedavi yalnızca cumartesi günü yapılır. Diğer günler yapılmaz. Başka günlerde yapılırsa hastanın yarasının iyileşmeyeceği inancı vardır. Çünkü; halk hekimliği, *"sadece bedenin değil, zamanla olan ilişkinin de sağaltılmasına yönelik bir pratik"* (Alkır, 2025) olmakla birlikte *"Yapılan işlemin haftanın yedinci günü olan cumartesi gününe denk düştüğü görülmektedir ki büyü, rukye, vefk gibi uygulamalarda rakamların bu şekilde denk düşürülmesi sıklıkla görülen uygulamalardır"* (Yılmaz, 2014).

Derlenen bilgilere/verilere göre parpılama işleminde şu hususlara dikkat edilmesi gerekir:

a) Birinci derece akrabalar arasında (anne, baba, eş, çocuk) parpılama sağaltması yapılmaz. Yapılırsa hastanın yarası iyileşmeyeceği düşünülür (KK1; KK 2; KK 4). Çünkü hem kan bağı olma hem de ocak devamında babadan oğula veya anneden kıza "el verme" hususu vardır (KK 1). Ayrıca bu "el verme", şaman seçilme ritüellerine de çok benzer (Demir, 2916).

b) Parpılama işleminde yedi çıra kıymığı ve yedi adet al/kırmızı çaput/bez kullanmak önemlidir. Tedavide "7" sayısı özellikle seçilmektedir. Sağaltmada çaputun/bezin kırmızı olması da önemlidir. Çünkü bu husus, Eski Türk inanç sisteminde *al-ateş ve al-ruh* adı verilen "Ateş Tanrısının" koruyucu gücüyle ilgilidir (Ögel, 1991; Saraç, 2022; Atmaca, 2024).

c) Parpılama hazırlandıktan sonra merhem gibi yaraya "3 kez" sürülür (KK 1; KK 2; KK 4). Parpılama işleminde de kutsal ve uğurlu/büyülü kabul edilen 7 ve 3 sayılarının (Sipahi, 2006) hem İslamiyet öncesi hem de İslamiyet sonrası dönemlerde sıklıkla geçmesinden yola çıkarak bu sayıların arkaik/eskicil bakımdan kültürel izini sürmek mümkündür.

d) Ocaklı kişiler, yaraya bu işlemi yaparken marifetin kendi elinde değil de *"Fatma ananın elinde olmasın"*ı "3" kez söyler. (KK 1; KK 2). Bu husus da ritüeldeki İslamî unsurlardan biri olarak göze çarpar.

Sonuç

Modern tıbbın gelişip yaygınlaşması ve okur yazar oranının sayıca artmasıyla birlikte eski halk inanışları azalmış olsa da bazı uygulamaların/yöntemlerin halk tarafından ara ara denendiği görülmektedir. Halk, modern tıbba inanıp güvenmekle birlikte aktarlardan bazı hastalıkların tedavisinde bitkileri ve uygulamaları sorup öğrenmekte ve halk hekiminin/sağaltıcının tedavisine ihtiyaç duymaktadır.

Çomaklı Mahallesinden derlenen bu parpılama sağaltma tekniğinde, sağaltıcı kişi kötülüğü/hastalığı dışarı atmak için dağlama, vurma, kesme veya delme gibi birtakım işlemler uygulamamakta kına, katran, susam, bal, çörek otu, şeytan keleği, afyon kozalağı vb. malzemelerden hareketle hazırladığı bir merhemi doğrudan şifacı eli vasıtasıyla yaraya sürerek ve yarayı sıvazlayarak hastalığı tedavi etmeye çalışmaktadır.

Bu çalışmaya konu olan "Parpılama Ocağı", hem içerik yönüyle hem de sağaltma uygulamasının her basamağıyla İslamiyet'ten önceki Türk inanış ve düşünce tarzının günümüze yansımış bir örneğidir.

KAYNAK KİŞİLER

KK 1: G. T. 79 yaşında, ilkokul mezunu, ev hanımı, halk hekimi (Ocaklı). Görüşme tarihi ve yeri: 18.05.2021, Çomaklı Mahallesi/Köyü.
KK 2: Ş. A. 73 yaşında, ilkokul mezunu, ev hanımı, halk hekimi. Görüşme tarihi ve yeri: 20.06.2024, Çomaklı Mahallesi/Köyü.
KK 3: R. A. 79 yaşında, ilkokul mezunu, çiftçi, emekli. Görüşme tarihi ve yeri: 20.06.2024, Çomaklı Mahallesi/ Köyü.
KK 4: M. E. 55 yaşında, ilkokul mezunu, ev hanımı. Görüşme tarihi ve yeri: 15.07.2024, Çomaklı Mahallesi/Köyü.
KK 5: A. C. 85 yaşında, ilkokul mezunu, ev hanımı. Görüşme tarihi ve yeri: 07.08.2014, Çomaklı Mahallesi/Köyü.

KAYNAKLAR

Acar, E. (2022). Sinop'ta Halk Hekimliği ve Halk Dilinde Sağlık Deyişleri. Dede Korkut Uluslararası Türk Dili ve Edebiyatı Araştırmaları Dergisi, (29), 100-176.
Acıpayamlı, O. (1963). "Türkiye halk hekimliğinde dalak kesme ve etnolojik izahı". Antropoloji, https://doi.org/10.1501/antro_0000000039.
Acıpayamlı, O. (1969). Türkiye folklorunda halk hekimliği ve Özellikleri. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Dergisi, 26 (1-2), 1-9.
Acıpayamlı, O. (1988). "Türkiye Folklorunda Halk Hekimliğinin Morfolojik ve Fonksiyonel Yönden İncelenmesi". Türk Halk Hekimliği Sempozyumu Bildirileri, Ankara: Kültür Bakanlığı Milli Folklor Araştırma Dairesi Yayınları, 1-9.
Alkır, Y. (2025). Türk Halk Hekimliğinde Zaman. Şamanın Nefesi Umay'ın Eli: Türk Halk Hekimliği Kitabı II (Editör: Nagihan Baysal Yurdakul), 110-126.
Araz, R. (1995). Harput'ta Eski Türk İnançları ve Halk Hekimliği, Ankara: Atatürk Kültür Dil ve Tarih Yüksek Kurumu Atatürk Kültür Merkezi Yayını.
Artun, E. (2005). Türk Halk Bilimi. İstanbul: Kitabevi Yayınevi.
Ateş, F. (2019). Adana'da Bulunan Sağaltma Ocaklarında Tedavi Yöntemleri ve Bu Ocaklarda Tedavi Sırasında Kullanılan Malzemeler. Motif Akademi Halkbilimi Dergisi, Cilt: 12, Sayı: 25, 71-90.
Atmaca, E. (2024). Antalya'nın Korkuteli İlçesinin Çomaklı Köyünde Geleneksel Tedavi Yöntem ve Teknikleri. ASEAD 14. Uluslararası Sosyal Bilimler Sempozyumu EJSER 14th International Symposium on Social Sciences 23-25 Kasım / November Türkiye, 477-496.
Bayat, F. (2006). Ana Hatlarıyla Türk Şamanlığı, İstanbul: Ötüken Neşriyat A.Ş.
Baysan, M. (2016). Kütahya ve Yakın Çevresinde Halk Hekimliği ile Ocak Kültü. T.C. Uludağ Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı Türk Halkbilimi Bilim Dalı, Bursa.
Boratav, P. N. (2013). 100 Soruda Türk Folkloru (İnançlar, Töreler ve Törenler, Oyunlar). I. Baskı. Ankara: Bilgesu.
Demir, M. (2016). Şamanizm'de Hastalık Kavramı ve Tedavi Yaklaşımları. Lokman Hekim Dergisi, 6(1): 19-24.
Duvarcı, A. (1990). "Halk Hekimliğinde Ocaklar". Milli Folklor, Güz Dönemi 7. Sayı, 34-38.
Gönenç, A. (2011). Antalya İli Korkuteli İlçesinde Halk Hekimliği İnanışları ve Halk Hekimliği. Konya: Selçuk Üniversitesi SBE Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi.
Görgeç, C. (2019). "Manavgat Yöresinde Halk Hekimliği Uygulamaları". SUTAD, Ağustos (46): 195-219.

Gülensoy, T. (2007). Türkiye Türkçesindeki Türkçe Sözcüklerin Köken Bilgisi Sözlüğü. Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.
Kaplan, M. (2020). "Covid-19: Küresel Salgın Sürecinde Geleneksel ve Tamamlayıcı Tedavi Uygulamaları". Millî Folklor, 127 (Güz): 35-45.
Koç, H. (2019). Balıkesir'de Sağaltıcı Ocaklar ve Halk Hekimliği Uygulamaları. T.C. Balıkesir Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı.
Komisyon, Derleme Sözlüğü V (O-T), (2009). Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.
Kürkan, F. (2025). Türk Halk Hekimliğinde Hacamat. Şamanın Nefesi Umay'ın Eli: Türk Halk Hekimliği Kitabı II. Paradigma Akademi, Çanakkale.
Eliade, M. (2014). Şamanizm (çev. İsmet Birkan). Ankara: İmge Yayınevi.
Ögel, B. (1991). Türk Kültür Tarihine Giriş VI. Ankara: Kültür Bakanlığı Yayınları.
Özçelik Adak, N. (2015). Sağlık Sosyolojisi Kadın ve Kentleşme. Ankara: Siyasal Kitabevi.
Öztek, Z. (1992). Halk Dilinde Sağlık Deyişleri Sözlüğü, Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.
Polat, H. (2017). Halk Hekimliği ve Tamamlayıcı Alternatif Tıp Üzerine Bir Değerlendirme, Toplum ve Hekim, Cilt: 32 Sayı: 1, 29-37.
Saraç, H. (2022). Türk ve Slav İnanışları ile Geleneklerinde Simgesel Değer Olarak "Kırmızı". Uluslararası Türkçe Edebiyat Kültür Eğitim Dergisi, Sayı: 11/2, 657-673.
Sipahi, A. (2006). Türk Halk İnanışlarında Büyü ve Büyü ile İlgili Uygulamalar. Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Felsefe ve Din Bilimleri ABD Yüksek Lisans Tezi.
T.C. Sağlık Bakanlığı. (2014). Geleneksel ve Tamamlayıcı Tıp Uygulamaları Yönetmeliği.09.08.2022 tarihinde https: // shgmgetatdb. saglik.gov.tr/ TR-82169/ geleneksel-ve-tamamlayici-tip-uygulamalari-yonetmeligi.html adresinden erişildi.
Ünalan, Ö. (2021). Alanya'da Halk Hekimliği. Erzurum: Atatürk Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Ana Bilim Dalı Türk Halk Edebiyatı (Folklor) Bilim Dalı (Doktora Tezi).
Yalçınkaya, F. (2019). Halk Hekimliğinde Sağaltma Yöntem ve Teknikleri. Uluslararası Halk Bilimi Araştırmaları Dergisi, Cilt: 1, Sayı: 2. https://dergipark.org.tr/tr/pub/uhad/issue/45772/530594
Yılmaz, A. T. & Avşar, M.T. (2021). Halk Kültüründe Sağlık. İstanbul: Motif Yayınları.
Yılmaz, S. (2014). Nazar, Büyü, Fal: İnançlar-Uygulamalar. Ankara: Divankitap.
WHO (2000). General Guidelines for Methodologies on Research and Evaluation of Traditional Medicine. Geneva.

FOTOĞRAFLAR

SAĞALTICI/OCAKÇI KADIN (KK 1)

SUSAM, BAL, ÇÖREK OTU

AFYON KOZALAĞI VE ŞEYTAN KELEĞİ

AL (KIRMIZI BEZ), ÇIRA, KINA, BAKIR HAVAN, PAMUK, SAF ALKOL

PARPININ HAZIRLANMIŞ HÂLİ

MODELLING SMART SECURITY SYSTEM BASED ON IOT TECHNIQUES

Arkan Khalid
Fatma Hussain
Ali Mohammed
Diyar-Karrar Salam
Zainab Ehssan
Prof. Dr.Weam Saad Al-Hamadany
IbnSina University, Medical College, Department of Microbiology, Baghdad, Iraq.
ORCID ID: https://orcid.org/0000-0003-2384-9982

Abstract
This work discusses the modelling of smart security systems that are based on Internet of Things (IoT) and utilize laser technology, Arduino microcontroller platform, and motion sensors. These systems demonstrate the integration of various components to create an intelligent and effective security infrastructure.
In this article, a smart security system was designed, a laser module is employed to act as a virtual boundary (or perimeter for security purposes). The laser beam is emitted and monitored by sensors, and any disruption or intrusion within the laser perimeter triggers an alert. This setup allows for accurate detection of unauthorized access or movements in a designated area.
The Arduino platform is utilized as the central control unit for the smart security system that was designed. It receives input from the laser and motion sensors and processes the data to trigger the appropriate actions, such as activating alarms, sending notifications, or activating surveillance cameras.
As a conclusion: The microcontroller's versatility and programmability make it an ideal choice for managing the security functions efficiently and financially beneficial.
Keywords: modelling, smart security, Internet of Things, laser technology.

STABILITY ANALYSIS OF A ONE-DIMENSI ONAL DOUBLE-POROSITY ELASTIC SYSTEM WITH VISCO-POROUS DAMPING

Aicha Nemsi
University of El Oued,
Faculty of Technology, Department of Civil Engineering, B.P. 789 El Oued 39000, Algeria.
ORCID ID: https://orcid.org/0009-0006-5257-6193

Abstract
In this work, we investigate the stability properties of a one-dimensional elastic system characterized by a double-porosity structure and influenced by visco-porous (frictional) damping terms acting on both porous components. Within the framework of semigroup theory, we introduce two key stability indicators, denoted by χ_{0} and χ_{1}, which govern the asymptotic behavior of the system. We rigorously prove that the energy of solutions decays exponentially if and only if $\chi_{0} = 0$ and $\chi_{1} \neq 0$. Otherwise, the exponential stability fails to hold, and only weaker forms of decay may occur. Our analysis extends and refines previous results established in \cite{Bazarra2019} and \cite{Nemsi2021}, providing a sharper characterization of the stability conditions for double-porosity elastic systems.
Keywords: double porosity, visco-porous damping, well-posedness, exponential stability, energy decay.

ASSESSMENT OF EDUCATION AND FLOOD VULNERABILITY AWARENESS IN DUTSE LOCAL GOVERNMENT: IMPLICATIONS FOR EFFECTIVE FLOOD RISK MANAGEMENT

Shehu, N. M.
Zakari, N.
Kabir I. A
Shehu, A. U.
Department of Environmental Sciences
Federal University, Dutse Jigawa State, Nigeria.

Abstract
Flood vulnerability awareness is essential for effective disaster risk management, particularly in regions prone to flooding. This study assesses the level of education and awareness regarding flood vulnerability among residents of Dutse Local Government, Jigawa State, Nigeria. Utilizing surveys and interviews, the research evaluates knowledge levels, perceptions of flood risks, and community preparedness. The findings indicate a significant gap in awareness and education, which contributes to the community's vulnerability to flooding. Recommendations for enhancing education and awareness programs are provided, emphasizing the need for community engagement and sustainable practices to improve flood resilience.
Keywords
Flood vulnerability, Education, Awareness, Disaster Risk Management.

Introduction

Flooding is a persistent natural disaster in Nigeria, resulting in significant economic and social disruption, particularly in vulnerable communities. The National Emergency Management Agency (NEMA) has documented a rise in flood occurrences nationwide, with Jigawa State identified as one of the most impacted regions (NEMA, 2021). Understanding flood vulnerability awareness is essential for implementing effective disaster risk management strategies that enhance community resilience.

Education is essential for enhancing awareness and readiness about flood threats. Incorporating flood education into community development activities can greatly enhance individuals' comprehension of flood hazards, risks, and adaptive strategies. This study aims to assess the educational attainment and awareness of flood vulnerability among residents of Dutse Local Government. The results will elucidate current knowledge gaps and inform measures to enhance community readiness and resilience.

Literature Review

Understanding Flood Vulnerability

Flood vulnerability refers to the susceptibility of individuals, groups, or systems to the adverse impacts of floods, influenced by diverse environmental, social, and economic factors (Cutter et al., 2003). Vulnerability is not just defined by susceptibility to floods; it also includes sensitivity to effects and the ability to respond (Turner et al., 2003).

The literature underscores the significance of incorporating education and awareness into flood vulnerability assessments. Effective educational initiatives can enhance community awareness, enabling citizens to understand flood threats and adopt adaptive strategies (López-Marrero & Yarnal, 2010).

Education and Community Awareness

Education is a crucial element in promoting community awareness of flood dangers. Studies demonstrate that populations with elevated educational attainment are typically better equipped to cope with flood occurrences and exhibit enhanced resilience (Scolobig et al., 2015). Awareness campaigns that address flood threats, preparedness, and response techniques enhance community readiness and reduce vulnerability (Fischer et al., 2012).

In Nigeria, multiple initiatives aim to enhance flood awareness; however, challenges persist in effectively communicating risks and engaging communities (Adeyemo & Adekunle, 2020). Local

governments and educational institutions play a crucial role in promoting flood education and increasing awareness among residents.

The Role of Local Governments

Local governments play a significant role in disaster risk management by implementing policies and initiatives that enhance community awareness and preparedness. Effective governance and community engagement are critical for successful flood risk reduction efforts (Tschakert et al. 2013). Local governments must prioritize education and awareness programs in order to empower communities and cultivate a resilient culture.

Methodology

Study Area

Dutse Local Government, the capital of Jigawa State in Nigeria, has become increasingly prone to flooding as a result of increased urbanization and inadequate infrastructure. The region's geographical characteristics, combined with climate change, have made it more susceptible to flooding.

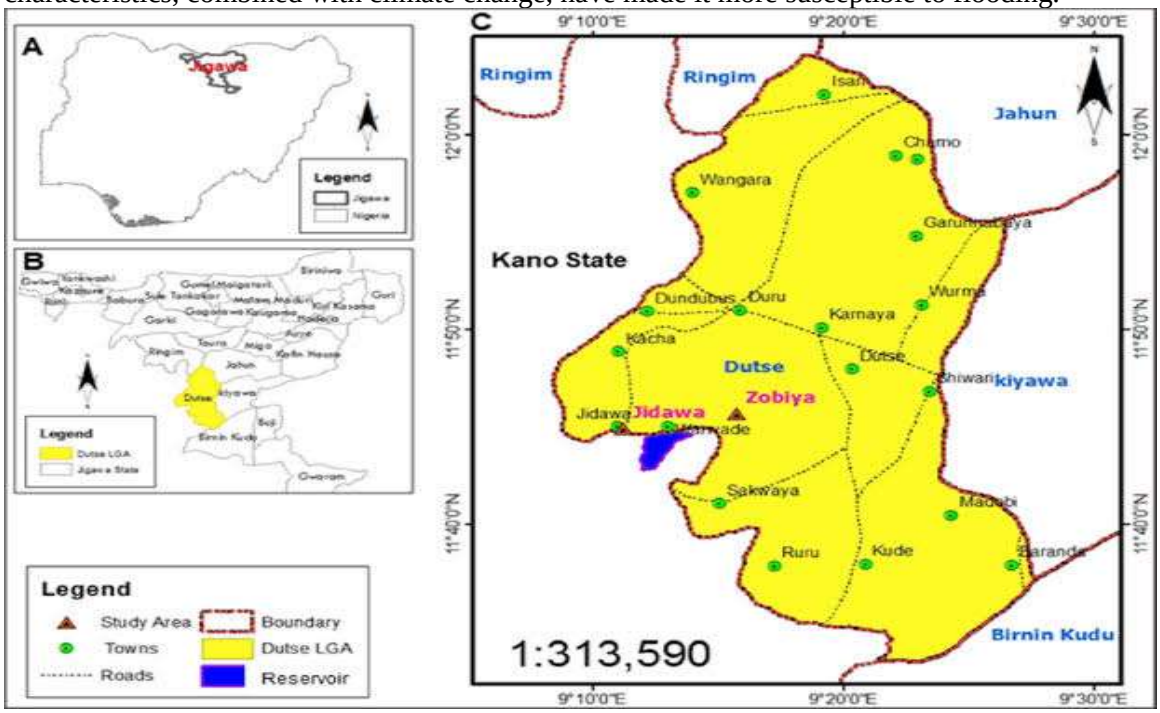

Fig.1. Source: Dept. of Environmental Science, F.U.D (2024).

Data Collection

Data were gathered utilizing a mixed-methods approach, integrating both quantitative and qualitative techniques. Surveys were conducted with 200 residents from diverse neighbourhoods in Dutse to evaluate their awareness of flood hazards, readiness strategies, and educational backgrounds. Comprehensive interviews were conducted with local government officials and community leaders to obtain insights into current flood awareness initiatives.

Sample and Sampling Population for the Focus Group Discussion (FGD)

A multistage sampling technique was adopted to select the participants for the F.G.D.

Stage 1 - Purposive sampling was used to select the three flood vulnerable areas in the study area based on the generated flood vulnerability model from this research in order to generate more information from the local community on their level of awareness, resilience and susceptibility; moreover, the acquired information was used to validate the research flood vulnerability model.

Stage 2 – Selection of houses: A systematic sampling method was adopted in the respective flood-vulnerable zones to select the houses in which household heads were interviewed. The houses in each flood zone were separately listed and numbered to create a sampling frame for the entire flood vulnerable zones in the study area.

In the selected houses, all the household heads were identified, and those who met the criteria for the interview were recruited into the study. In cases where there were multiple household heads in a

compound, a simple random sampling through balloting was applied to select the needed respondent for the F.D.G.

Finally, about 60 household heads aged 30 years and above were identified and have been living in those areas for at least 10 years, as they are more experienced and can provide more information on the history of flood events in their local areas, as well as the frequency of flood occurrences.

Moreover, to ascertain the validity and reliability of the data collected, an interview guide was used during the FGD. The guide was designed by the researcher and was pretested in the Isari and Sakwaya communities.

A total of six focus group discussions (FGDs) were conducted in the three different flood vulnerable zones of the study area; i.e. two FGDs for each zone, with each group consisting of 8 - 10 participants (i.e about 60 participants in all the flood vulnerable zones) between the period of September and November, 2022.

Each session lasted approximately 50-60 minutes, and the discussion was conducted in Hausa, as the natives were more familiar with their local language.

Table 1. Focus Group Discussion,s location and Participants

Location 1 (FGD 1)	**Participants**
Yelwawa	P1 (Participant 1)
Jigawa tsada	P2 (Participant 2)
Sakwaya	P3 (Participant 3)
Location 2 (FGD 2)	
Madobi	P4 (Participant 4)
Abaya	P5 (Participant 5)
Dutse Airport	P6 (Participant 6)
Dundubus	P7 (Participant 7)
Gurum	P8 (Participant 8)
Location 3 (FGD 3)	
Isari	P9 (Participant 9)
Wangara	P10 (Participant 10)

Source: Author, (2023)

Results

Demographic Characteristics

The survey respondents comprised a diverse group in terms of age, gender, and education levels. Approximately 60% of respondents were between 18 and 35 years old, with a fairly even gender distribution. The majority (70%) had completed secondary education, while 15% had tertiary education.

Awareness of Flood Risks

The results indicated a low level of awareness regarding flood risks among residents. Only 35% of respondents could correctly identify flood-prone areas in Dutse, and 40% were unaware of the main causes of flooding in their communities, attributing them to acts of God. Awareness of local flood response mechanisms was equally low, with only 30% of respondents being familiar with the emergency contacts provided by local authorities, as well as the evacuation plans.

Education and Preparedness

Respondents with higher levels of education exhibited greater awareness of flood risks and preparedness measures. Among those with tertiary education, 65% reported having emergency kits and evacuation plans, compared to only 25% among respondents with secondary education. This disparity highlights the importance of educational attainment in enhancing flood preparedness.

Community Engagement and Local Initiatives

Interviews with local government officials revealed limited community engagement in flood awareness initiatives. While some educational programs had been implemented, the majority were not well-publicized or accessible to all community members. Officials acknowledged the need for more comprehensive awareness campaigns and greater involvement of educational institutions in disseminating flood-related information.

Discussion

The findings of this study align with existing literature on the importance of education and awareness in flood vulnerability. The low levels of awareness regarding flood risks among residents of Dutse indicate a significant gap that must be addressed to enhance community resilience (Scolobig et al., 2015). The role of education in improving awareness and preparedness is well-documented, emphasizing the need for targeted educational programs (Fischer et al., 2012).

Local governments must prioritize flood education as part of their disaster risk management strategies. Effective governance, coupled with community engagement, is essential for mobilizing residents and fostering a culture of preparedness (Tschakert et al., 2013). Additionally, partnerships between local authorities and educational institutions can enhance outreach efforts and ensure that flood-related information reaches all segments of the community.

Conclusion

This study highlights the critical need for improved education and awareness regarding flood vulnerability in Dutse Local Government. The findings reveal significant gaps in knowledge and preparedness among residents, highlighting the need for targeted educational initiatives. By enhancing community awareness and fostering partnerships, local authorities can empower residents to better prepare for and respond to flood risks, ultimately contributing to a more resilient community.

Recommendations

To improve flood vulnerability awareness in Dutse, the following recommendations are proposed:

5. **Enhanced Education Programs**: Local governments should develop and implement comprehensive educational programs focusing on flood risks, preparedness, and response strategies. These programs should be tailored to meet the diverse educational needs and community requirements.
6. **Community Awareness Campaigns**: Public awareness campaigns utilizing various media platforms should be established to disseminate information about flood risks and local response mechanisms. Engaging local leaders and organizations can enhance outreach efforts.
7. **Strengthening Local Partnerships**: Collaboration between local governments, educational institutions, and non-governmental organizations (NGOs) is crucial for creating effective flood awareness initiatives. These partnerships can leverage resources and expertise to improve community engagement.
8. **Regular Training and Drills**: Conducting regular training sessions and evacuation drills can enhance community preparedness and ensure that residents are familiar with response procedures during flood events.

References

Adeyemo, A. A., & Adekunle, A. O. (2020). Awareness and Preparedness of Rural Communities to Flood Disasters in Nigeria. *International Journal of Disaster Risk Reduction*, 51, 101758.

Cutter, S. L., Boruff, B. J., & Shirley, W. L. (2003). Social Vulnerability to Environmental Hazards. *Social Science Quarterly*, 84(2), 242-261.

Fischer, M. M., Dandois, J. P., & Reitsma, R. (2012). Assessing Community Awareness and Preparedness for Flooding in an Urban Environment. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 9(9), 3264-3283.

López-Marrero, T., & Yarnal, B. (2010). Integrating Knowledge and Action in Community-Based Disaster Risk Management: A Case Study of Puerto Rico. *International Journal of Disaster Risk Science*, 1(1), 23-32.

NEMA. (2021). Annual Report on Disaster Management in Nigeria. National Emergency Management Agency, Nigeria.

Norris, F. H., Stevens, S. P., Pfefferbaum, B., Wyche, K. F., & Pfefferbaum, R. L. (2008). Community Resilience as a Metaphor, Theory, Set of Capacities, and Strategy for Disaster Readiness. *American Journal of Community Psychology*, 41(1-2), 127- 150.

Scolobig, A., Fuchs, S., & Hovden, J. (2015). The Role of Social Capital in Flood Risk Management: A Case Study from Austria. *Natural Hazards*, 77(2), 1165-1185.

Tschakert, P., Stigter, E., & van der Veen, A. (2013). Climate Change and Land Use in Africa: A Policy Perspective. *Environmental Science & Policy*, 33, 271-277.

Turner, B. L., Kasperson, R. E., Matson, P. A., et al. (2003). A Framework for Vulnerability Analysis in Sustainability Science. *Proceedings of the National Academy of Sciences of the United States of America*, 100(14), 8074-8079.

ARRHYTHMIA DETECTION USING GRAPH NEURAL NETWORKS

Pritam Paul
Subhajeet Das
Sohan Das
Anirbit Sengupta
Computer Science and Engineering – AI,
Brainware University, West Bengal

Abstract

Preventing serious cardiovascular events depends on the prompt and precise identification of cardiac arrhythmias. In this study wavelet-transformed ECG signals are used to propose a lightweight deep learning model based on Graph Neural Networks (GNNs) for the classification of arrhythmias. This method directly utilises 1D ECG signal segments, transforms them into wavelet representations, and builds graph-based inputs to capture local temporal dependencies, in contrast to conventional methods that rely on spectrograms or 2D image inputs. MIT-BIH Arrhythmia dataset is used to train and assess the model. The proposed model aims to classify four main types of arrhythmias namely, Normal, Left Bundle Branch Block (LBBB), Right Bundle Branch Block (RBBB), and Premature Ventricular Contraction (PVC). Additionally, it includes a category called "Others" to account for less common or undefinable arrhythmia classes. To improve the consistency and quality of the signal, preprocessing involves Z-score normalisation along with discrete wavelet transformation. Accuracy plots and confusion matrices are used to illustrate training and validation performance, and experimental results show how well the model detects unique arrhythmia patterns. The suggested method offers a promising path for using GNNs in biosignal-based medical diagnostics and is both computationally efficient and flexible.

Introduction

Heart arrhythmia is a disorder marked by abnormal heart rhythms. It is a major contributor to abrupt cardiac events, and cardiovascular illnesses remain one of the leading causes of death globally [1]. A vital diagnostic tool for arrhythmias is an electrocardiogram (ECG). However, manual ECG signal interpretation can be subjective, time-consuming, and prone to incorrect diagnosis. Therefore, the need for sophisticated and automated methods to help physicians identify arrhythmic rhythms accurately and promptly is growing. This study uses Graph Neural Networks (GNNs) to handle structured, non-Euclidean data. It also introduces a unique approach to arrhythmia diagnosis. By representing signal segments as graphs, GNNs are better able to capture temporal and relational dependencies than traditional deep learning techniques like Convolutional Neural Networks (CNNs), which frequently rely on image-based or sequential representations of ECG signals.

GNNs are a specialized class of neural networks designed to work directly on graph-structured data, where entities (nodes) and their relationships (edges) carry important contextual meaning [2]. Unlike conventional neural networks that process flat or sequential data, GNNs aggregate information from a node's neighbours iteratively, allowing each node's representation to evolve based on both its own features and those of its connected nodes. In the case of ECG analysis, this ability allows GNNs to model both local waveform features and long-range dependencies across the signal, improving classification performance in detecting arrhythmic events. Their flexibility in learning from irregular, graph-based representations make GNNs particularly well-suited for physiological signal processing tasks where structural relationships matter.

This is done by first processing ECG signals from the Massachusetts Institute of Technology–Beth Israel Hospital (MIT-BIH) Arrhythmia Database [7] using discrete wavelet transformation, which aids in denoising and highlighting pertinent signal characteristics. Following transformation, these segments are transformed into graph structures, with temporal adjacency defining the edges and each time point acting as a node. A GNN-based classification model is trained on the generated graphs to identify four main classes of arrhythmias: Normal, Left Bundle Branch Block (LBBB), Right Bundle Branch Block

(RBBB), and Premature Ventricular Contraction (PVC). A fifth class, called "Others," is added to account for beats that do not fit into the primary categories.

This study aims to investigate the efficacy of GNNs in biomedical signal processing, specifically for the detection of arrhythmias. In order to improve classification accuracy and preserve the temporal fidelity of ECG signals, the suggested method may be useful for clinical applications, such as real-time and resource-constrained diagnostic systems.

Literature Review

Over the past few years, researchers have been working hard to improve how arrhythmias are detected using electrocardiogram (ECG) signals. With the rise of deep learning and smarter machine learning techniques, a lot of interesting and promising approaches have emerged.

One of the most well-known works in this area comes from Rajpurkar *et al*. [3], who developed a deep convolutional neural network (CNN) with residual connections and batch normalization. This model was trained on a massive dataset of over 30,000 patients. The use of residual layers helped the network go deeper without losing accuracy, making it a strong candidate for clinical use.

Later, Meqdad *et al.* [5] explored tree-based convolutional neural network architectures for arrhythmia detection. Their work focused on capturing the structural layout of ECG signals, and it performed quite robustly. However, it didn't go far in terms of modelling how different ECG leads relate to each other, which can be really important in complex cases.

A different and more relationship-aware approach was introduced by Andayeshgar *et al.* [4]. They built a graph-based model called Graph Convolutional Network with Weighted Mutual Information (GCN-WMI) that used mutual information to map how ECG leads influence one another. It showed how useful graph neural networks (GNNs) can be when trying to understand the deeper structure of ECG data.

Zhang *et al.* [6] took a more explainable route by designing an ensemble learning method based on handcrafted features. Their approach was especially focused on atrial fibrillation detection and worked well on the Massachusetts Institute of Technology–Beth Israel Hospital (MIT-BIH) dataset. While their model was easier to interpret than many deep learning systems, it relied heavily on domain-specific knowledge, which makes it harder to generalize to other types of arrhythmias.

Finally, Kashou *et al.* [7] compared a range of traditional machine learning classifiers using the University of California Irvine (UCI) arrhythmia dataset. Their study pointed out that classical models can still be useful, especially for smaller datasets or quick diagnostics. That said, they often fall short when dealing with the complexity of multi-lead ECG signals or when scaled to larger datasets.

These researches showcase the increasing diversity of the field. But there is still space for improvement, especially in terms of developing models that are useable in actual clinical situations. Graph Neural Networks (GNNs) are most useful in this situation. They can represent the ECG signal segments as nodes and edges in a graph structure. These allows them to capture intricate, non-linear interactions between the segments. GNNs may dynamically learn spatial and temporal relationships. These also makes them ideal for irregular and multi-dimensional biological signals like ECGs.

1. Proposed Work

The proposed research aims to develop a lightweight and efficient arrhythmia classification system by leveraging the representational power of Graph Neural Networks (GNNs) combined with wavelet-transformed ECG signal processing. This model seeks to overcome the limitations of traditional convolutional architectures by capturing both the local signal dynamics and the structural relationships between ECG signal components. The Fig. 1. represents the work flow of the model.

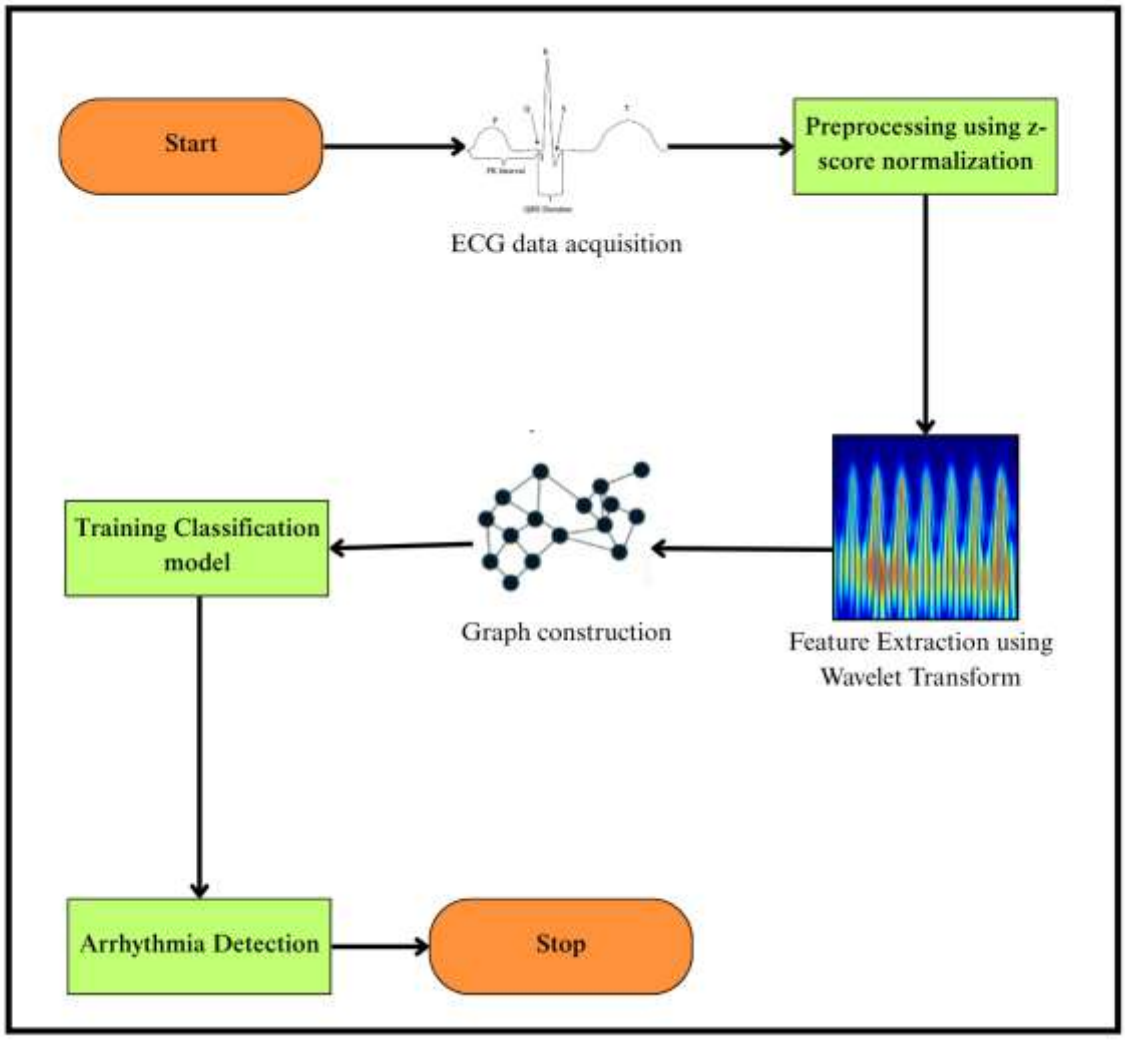

Fig. 1. Block Diagram for Proposed Work

1.1. Data Acquisition

The dataset used in this research is the MIT-BIH Arrhythmia Database [9], a widely accepted standard for ECG-based arrhythmia detection. It contains 48 half-hour two-channel ECG recordings from 47 individuals, annotated beat-by-beat with labels indicating different types of cardiac arrhythmias.
For each annotated heartbeat in the dataset, a fixed-length ECG segment is extracted around the annotation point. This ensures uniformity in the input data and allows the model to learn temporal characteristics centred on the heartbeat of interest. Only the first ECG lead is used for simplicity and consistency.
Each heartbeat is assigned a class label based on its annotation symbol, mapped to one of five categories: Normal, Left Bundle Branch Block (LBBB), Right Bundle Branch Block (RBBB), Premature Ventricular Contraction (PVC), and Others. The "Others" category is used to group all beat types that do not fall into the four primary classes, thereby improving generalization and robustness.
The raw ECG signals and annotations are loaded using the WaveForm DataBase (WFDB) library. Any segments that fall outside the valid range of the signal are discarded to ensure the integrity of the data.

1.2. Preprocessing

The preprocessing stage prepares the raw ECG signals for analysis by standardizing their values to a common scale. This is achieved through Z-score normalization, it is a statistical technique that transforms the signal so it has a mean of zero and a standard deviation of one. This normalization ensures that features with larger numeric ranges does not dominate the learning process and that the model perceives all features equally.

1.2.1. Z-score Normalization

The Z-score normalization is used as a key preprocessing step to standardize the raw ECG signals before feature extraction and classification [10]. Normalisation is necessary to maintain consistency in the data representation because ECG signals naturally vary from patient to patient due to variations in electrode placement, signal amplitude, and physiological conditions.
Z-score normalization, also referred to as standardization, transforms each data point x in the signal according to the following equation:

$$z = \frac{x - \mu}{\sigma} \tag{1}$$

where μ denotes the mean and σ denotes the standard deviation of the ECG signal segment. This transformation ensures that the resulting normalized signal has a mean of zero and a standard deviation of one.

1.3. Wavelet Transform

The discrete wavelet transform (DWT) plays a central role in the code's preprocessing pipeline by both cleaning and compacting each ECG segment before it ever reaches the graph-neural network. In practical terms, once a fixed-length slice of raw ECG is extracted around each annotated heartbeat, the code applies a four-level DWT using the Daubechies-4 ("db4") wavelet. At each decomposition level, the signal is passed through a pair of filters one low-pass, used to capture the slow, large-scale trends and one high-pass, used to isolate rapid, small-scale fluctuations and then down sampled by two. Mathematically, if $a_j[n]$ denotes the approximation coefficients at level *j*, and *h* and *g* are the low-pass and high-pass filters, respectively, then...

$$a_{j+1}[k] = \sum_n a_j[n]\, h[2k - n] \tag{2}$$

and

$$d_{j+1}[k] = \sum_n a_j[n]\, g[2k - n] \tag{3}$$

where d_{j+1} are the detail coefficients. After four such levels, the code reconstructs the denoised signal by inverting this process—essentially summing back the filtered approximations and (soft-thresholder) details:

$$\hat{x}[n] = \sum_k \left(a_L[k]\, \tilde{h}[n - 2k] + \sum_{j=1}^{L} d_j[k]\, \tilde{g}[n - 2k] \right) \tag{4}$$

with $\tilde{h}$, $\tilde{g}$ the synthesis filters.
This means that most of the random, high-frequency "static" in the ECG gets peeled away by the detail filters, while the heart's true waveform shape remains intact in the approximation coefficients. Finally, the reconstructed signal is Z-score normalized—subtracting its mean and dividing by its standard deviation—so that every segment entering the GNN has zero mean and unit variance. Together, these wavelet-based steps ensure the network sees clean, scale-consistent heartbeat patterns rather than noisy, raw voltages.

1.4. Graph Construction

After completion of preprocessing and wavelet-based feature extraction, each ECG segment is converted into a graph representation. In the constructed graph, each time point in the ECG signal is treated as a node, and its corresponding feature vector which derived from wavelet coefficients and normalized value, is considered as the node's attribute.

To preserve the temporal continuity inherent in ECG signals, an initial chain-like structure is established by connecting each node to its immediate successor. This linear connectivity allows the model to effectively capture the sequential nature and temporal dynamics of heartbeat morphology, enabling the propagation of local information along the signal timeline.

In addition to this sequential structure, a K-Nearest Neighbour (KNN) strategy is employed to enhance the graph's representational capacity. For each node, edges are added to its k most similar nodes based on feature space distance (typically Euclidean distance). This ensures that not only the temporal adjacency but also feature-level similarity is leveraged, enabling the model to identify subtle patterns such as repetitive waveforms or morphological anomalies that may occur at non-adjacent time points.

The combination of temporal edges and KNN-based connectivity results in a graph that captures both the global rhythm and local morphological relationships within an ECG segment, thereby facilitating a more comprehensive and discriminative learning process for arrhythmia detection.

1.5. Training Classification model

After graph construction, the ECG graph data is used to train a Graph Neural Network (GNN) for multi-class arrhythmia classification. The model consists of two graph convolutional layers followed by a global mean pooling layer and a final fully connected layer for classification into five heartbeat categories. The training is performed using the cross-entropy loss function, defined as:

$$L = -\sum_{i=1}^{N} \sum_{c=1}^{C} y_{ic} \; log\, log\, (\widehat{y_{ic}}) \tag{5}$$

where y_{ic} is the true label for sample i and class c, and $\widehat{y_{ic}}$ is the predicted probability for the same. The model is optimized using the Adam optimizer with a fixed learning rate. Training is done over multiple epochs using mini-batches of graph samples, and performance is monitored using validation accuracy and loss. This setup enables the model to learn meaningful representations of ECG morphology directly from the graph structure.

2. Experimental Results

2.1. Dataset Description

The Massachusetts Institute of Technology–Beth Israel Hospital (MIT-BIH) Arrhythmia Database [9] is one of the most widely used and benchmarked datasets for evaluating arrhythmia detection models. Developed by the Beth Israel Hospital and MIT Laboratory for Computational Physiology, this dataset contains 48 half-hour ECG recordings obtained from 47 different individuals, including both healthy subjects and patients with various heart conditions. The dataset serves as a gold standard for training and validating machine learning models in ECG classification [8].

4.1.1. Data Composition

- Number of Records: 48 ECG recordings
- Duration: Each recording lasts 30 minutes
- Sampling Rate: 360 Hz (high-resolution)

- Number of Leads: Primarily two-lead ECG signals (modified limb lead II and V1)
- Annotations: Each recording is manually labeled by expert cardiologists, providing precise arrhythmia classifications.

The dataset includes ECG recordings from a diverse population with varied arrhythmia types, ensuring robust generalization in machine learning applications. It contains recordings from both inpatients and outpatients, providing real-world variability in heart rhythms. This diversity enhances the model's ability to detect rare arrhythmias and improves overall classification performance.

2.2. Feature extraction

The feature extraction step utilizes Discrete Wavelet Transform (DWT) to decompose ECG signals into different frequency components, capturing both time and frequency domain characteristics. The resulting reconstructed signal retains the essential characteristics of the original heartbeat, making it more suitable for downstream graph construction and classification tasks. In Fig. 2. we can see how a raw ECG data is converted into the wavelet Transform.

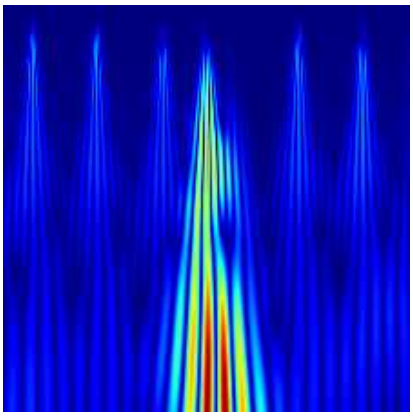

Fig. 2. Wavelet Transformed ECG graph

2.3. Graph Construction

In this step, each ECG segment which was converted into wavelet transform is now converted into a graph where every time point is represented as a node, and its amplitude serves as the node feature. Edges are created using both sequential connectivity and K-Nearest Neighbour (KNN) links to capture

temporal progression and morphological similarity within the signal. In Figure 3., showcases the Final Graph after the construction of the graph.

2.4. Performance Analysis

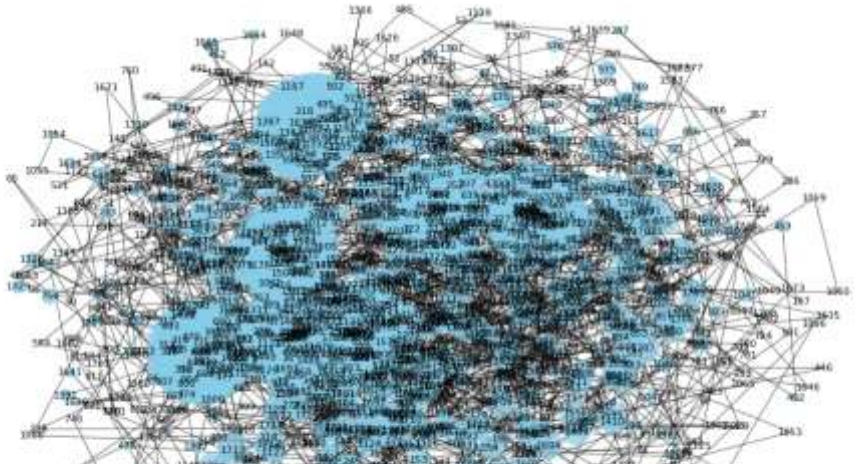

Fig. 3. Final Graph after the Graph Construction

To assess the performance of the proposed model, rigorous evaluation and validation procedures were carried out. The dataset was partitioned into training, validation, and test sets to ensure that the model generalizes well to unseen data. During training, the validation set was used to monitor model performance and prevent overfitting through techniques such as early stopping. Final evaluation was conducted on the test set using standard classification metrics including accuracy, precision, recall, F1-score, and the confusion matrix. Table 1 showcases the values of Precision, Recall and F1-score for the different classes for the Proposed classification model.

Table 1. Values of Precision, Recall and F1-score for the different classes

Class	Precision	Recall	F1-score
Normal	0.89	0.97	0.93
LBBB	0.90	0.66	0.76
RBBB	0.85	0.72	0.78
PVC	0.83	0.76	0.79
Others	0.82	0.69	0.75

The GNN model has an Accuracy of 88%. The confusion matrix of the Graph Neural Network model can be seen in Fig. 4.

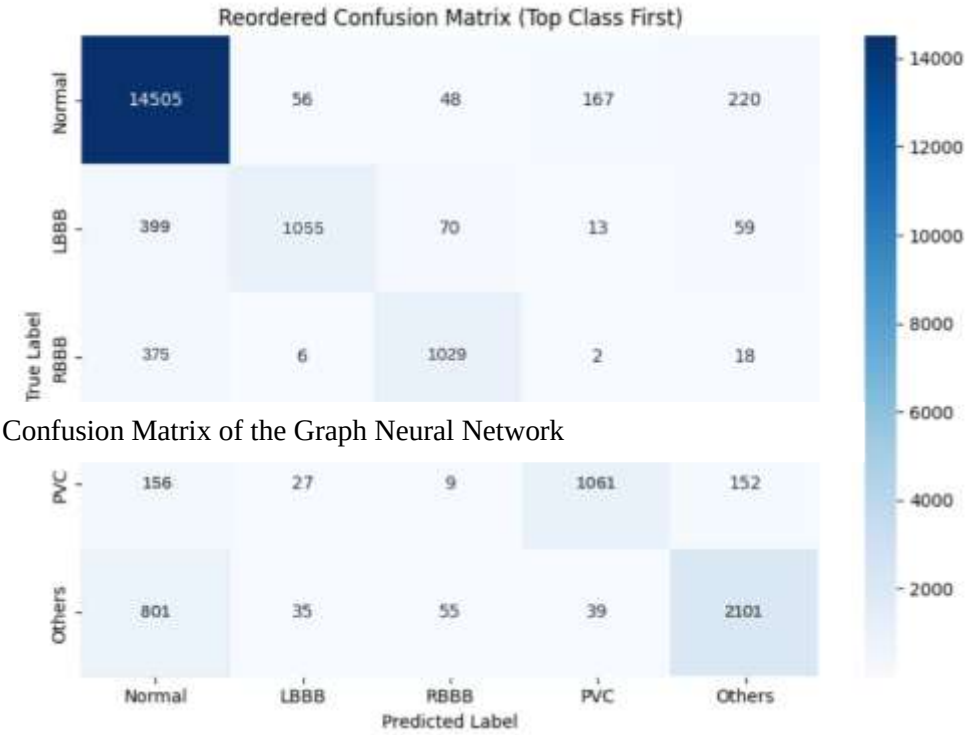

Fig. 4. Confusion Matrix of the Graph Neural Network

Receiver Operating Characteristic (ROC) and the Training vs Validation Accuracy Graph can be seen in Fig. 5. and Fig. 6.

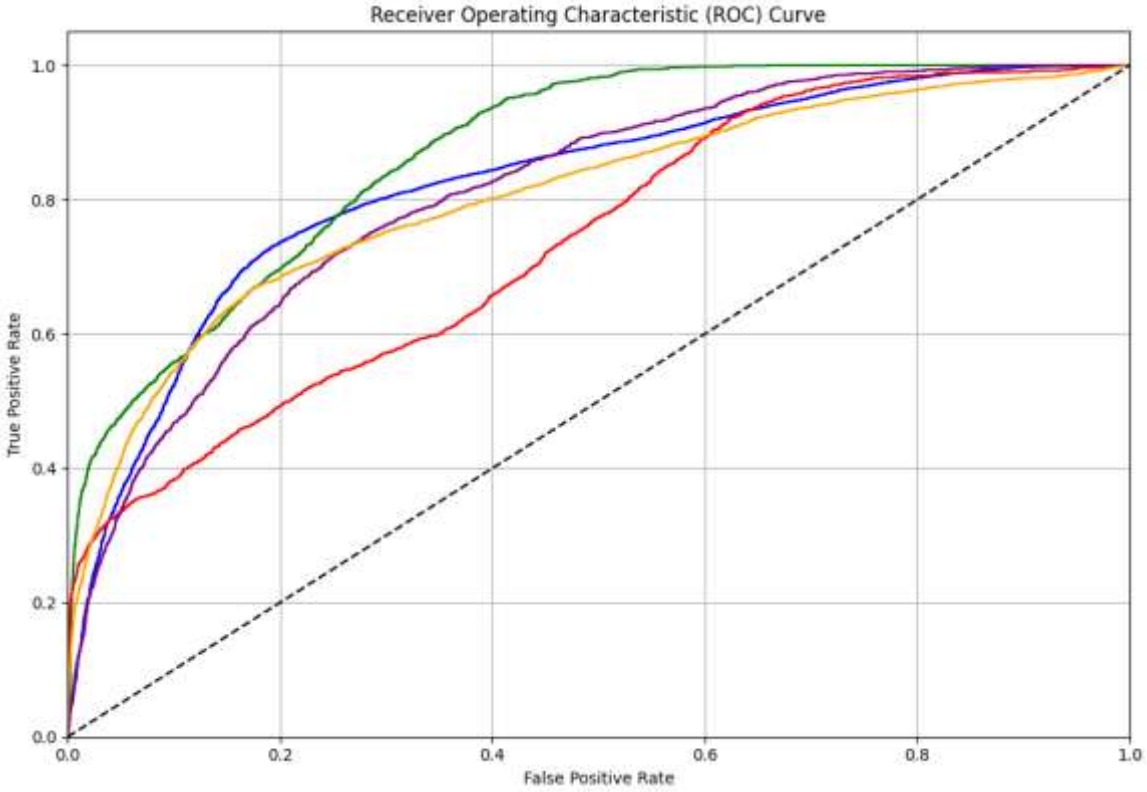

Fig. 5. Receiver Operating Characteristic (ROC) curve for GNN model

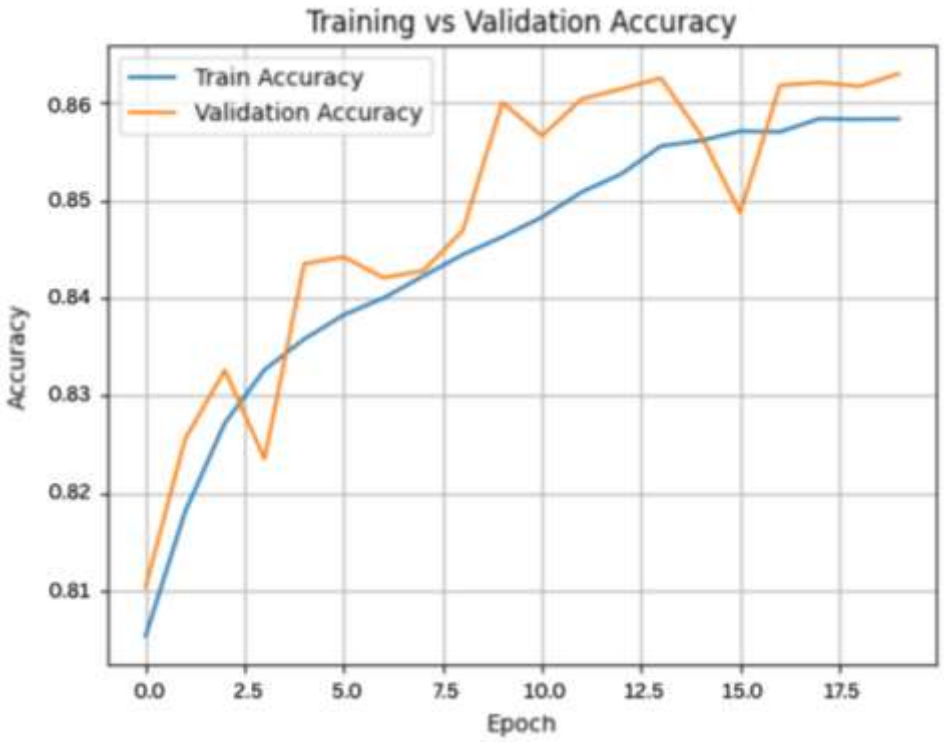

Fig. 6. Training vs Validation Accuracy Graph for GNN model

The effectiveness of the proposed graph-based model is proved by implementing and evaluating three widely used deep learning architectures for sequence modelling, Recurrent Neural Networks (RNN), Long Short-Term Memory (LSTM) networks, and Gated Recurrent Units (GRU). These models are well-suited for time-series data such as ECG signals due to their ability to capture temporal dependencies. Each model was trained on the same preprocessed ECG segments, using wavelet-transformed signals as input. The performance of these models was evaluated using the same validation framework and metrics, enabling a fair comparison with the proposed Graph Neural Network approach. Comparative analysis among the other deep learning architectures and the proposed model can also be seen in the Figure 7. as a bar graph. From the Figure 7. It can also be concluded that the proposed model outperforms the comparative algorithms.

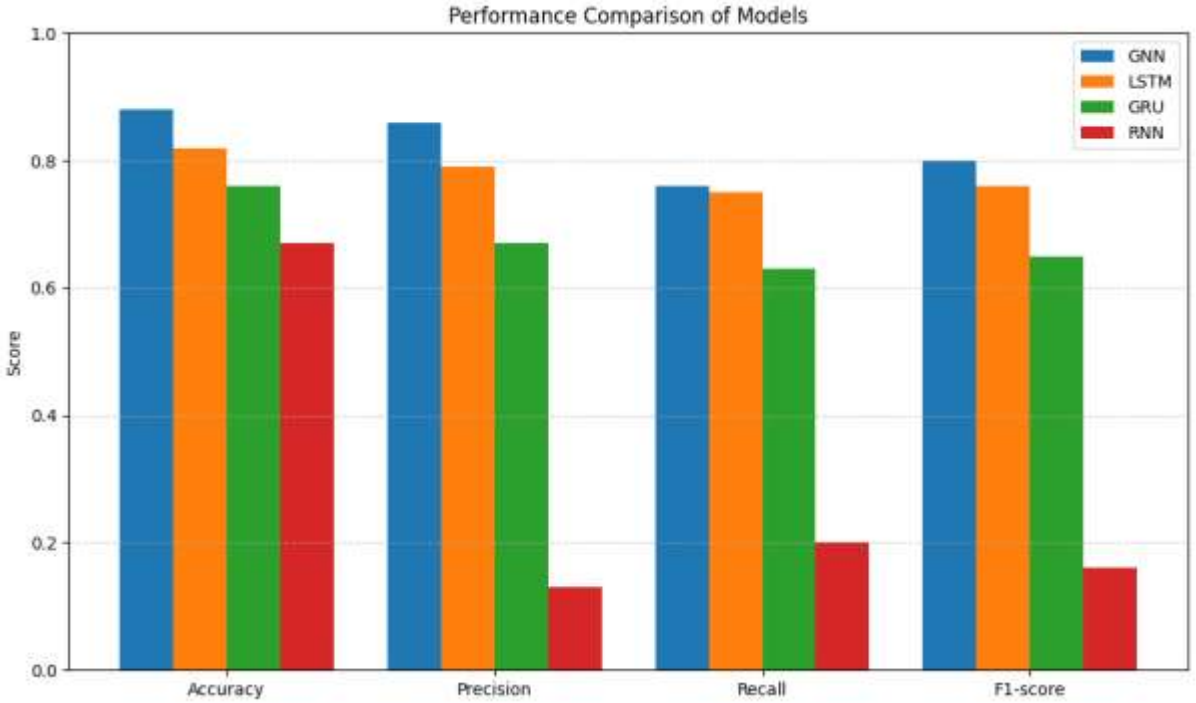

Fig. 7. Performance comparison with different algorithms.

The proposed classification task has also been statistically validated using two paired t-tests [11] with a sample size of 5. Table 2 displays the means and standard deviations for each performance metric after 5 runs of 3 algorithms: Recurrent Neural Networks (RNN), Long Short-Term Memory (LSTM), and Gated Recurrence Unit (GRU). The paired t-test has been used to display the mean of each metric from the two top-performing algorithms. The last column of Table 2 provides the statistical significance level of the difference between the means of the two best algorithms, where "+" denotes the t-value of 49 degrees of freedom. It is statistically significant at 0.05 level. The best performance has been marked bold in the table.

Table 2. Statistical analysis using two-paired t-test

Metrics	Proposed GNN	RNN	LSTM	GRU	Statistical Significance
Accuracy	**0.88(0.07)**	0.67(0.06)	0.82(0.08)	0.76(0.05)	+
Precision	**0.86(0.10)**	0.13(0.02)	0.79(0.11)	0.67(0.07)	+
Recall	**0.76(0.05)**	0.20(0.07)	0.75(0.05)	0.63(0.06)	+
F1 score	**0.86(0.05)**	0.16(0.02)	0.76(0.06)	0.65(0.10)	+

5. Conclusion

This research explored the potential of learning-based approaches for detecting and classifying cardiac arrhythmias using ECG signals. By applying wavelet transformation techniques, the raw signals were effectively preprocessed to enhance features. These transformed signals were then utilized to train a robust model capable of distinguishing between multiple arrhythmic classes, including Normal beats, conduction blocks, premature contractions, and miscellaneous others.

The proposed methodology demonstrated strong performance in terms of classification accuracy, precision, recall, and ROC metrics. It was observed that signal preprocessing played a crucial role in improving the reliability of the classifier by enhancing the input representation. Evaluation results

confirmed the model’s ability to generalize across different types of ECG patterns, including those with less frequent occurrences.
Future Scope includes real-time implementation of the model for continuous cardiac monitoring. It can also incorporate multi-lead ECG signals could enhance the model's diagnostic precision. Explainable AI techniques can also be integrated to provide interpretability and support clinical decision-making.

References

1. Huikuri, Heikki V., Agustin Castellanos, and Robert J. Myerburg. "Sudden death due to cardiac arrhythmias." *New England Journal of Medicine* 345.20 (2001): 1473-1482.
2. Khemani, Bharti, et al. "A review of graph neural networks: concepts, architectures, techniques, challenges, datasets, applications, and future directions." *Journal of Big Data* 11.1 (2024): 18.
3. Rajpurkar, Pranav, et al. "Cardiologist-level arrhythmia detection with convolutional neural networks." *arXiv preprint arXiv:1707.01836* (2017).
4. Andayeshgar, Bahare, et al. "Arrhythmia detection by the graph convolution network and a proposed structure for communication between cardiac leads." *BMC Medical Research Methodology* 24.1 (2024): 96.
5. Meqdad, Maytham N., Fardin Abdali-Mohammadi, and Seifedine Kadry. "Meta structural learning algorithm with interpretable convolutional neural networks for arrhythmia detection of multisession ECG." *IEEE Access* 10 (2022): 61410-61425.
6. Zhang, Yuan, et al. "A CNN model for cardiac arrhythmias classification based on individual ECG signals." *Cardiovascular Engineering and Technology* (2022): 1-10.
7. Kashou, Anthony H., et al. "Impact of computer-interpreted ECGs on the accuracy of healthcare professionals." *Current problems in cardiology* 48.11 (2023): 101989.
8. Ji, Jinlong, et al. "A deep multi-task learning approach for ECG data analysis." *2018 IEEE EMBS International conference on biomedical & health informatics (BHI)*. IEEE, 2018.
9. Goldberger, Ary L., et al. "PhysioBank, PhysioToolkit, and PhysioNet: components of a new research resource for complex physiologic signals." *circulation* 101.23 (2000): e215-e220.
10. Bratincsák, András, et al. "Electrocardiogram standards for children and young adults using Z-scores." *Circulation: Arrhythmia and Electrophysiology* 13.8 (2020): e008253.
11. De Winter, Joost CF. "Using the Student's" t"-Test with Extremely Small Sample Sizes." *Practical assessment, research & evaluation* 18.10 (2013): n10.

ASSESSING THE HETEROGENEOUS EFFECTS OF RAINFALL AND IRRIGATION ON AGRICULTURAL PRODUCTIVITY IN BANGLADESH: TAKEAWAYS FOR CLIMATE SMART AGRICULTURE

MD. Kabir Hossain
Lecturer, Rajendrapur Cantonment Public School and College at Rajendrapur, Gazipur, Bangladesh
(Corresponding Author)

Abstract
The agricultural production system in Bangladesh is predominantly rain-fed. The rain-fed agriculture system is vulnerable to climate change impact. The impact of climate change occurs at multiple scales (global, regional and national) and sectors (including agriculture). The agricultural sector and its sub-sectors are increasingly showing a high level of vulnerability and impact. The impact of climate change and variability on agricultural production would engender appropriate policies and practices towards a sustainable agricultural production system.
This study try to find out that the various impacts of rainfall and irrigation on agricultural production in Bangladesh and drew key takeaways for climate-smart agriculture (CSA) in Bangladesh. We use 44 years' time series data that are extracted from national and international sources. Descriptive and inferential analyses (averages, standard deviations and correlations) were used to analyze the dataset to elucidate the variables. The estimation followed an autoregressive integrated moving average (ARIMA) model style. The GMM technique was used to estimate the parameters of the model that was used for estimating the impact of rainfall and irrigation on aggregate agricultural production and by sub sectors (all crops, staples, livestock, fisheries and forestry). Irrigation had positive and significant impact on aggregate agricultural production as well as all sub-sectors of agriculture. These findings suggest the need for the minimization of the impact of climate-induced production risks through CSA which would involve complementary development of more arable land areas under irrigation in Bangladesh. Irrigation would also enhance complementary agricultural water management for the development of all the sub-sectors of agriculture. So under climate change and variability irrigation help agricultural production and helps to obtain food security and sustainable development. Finally these studies provide appropriate and necessary policies that helps to enhancing food security and sustainable agricultural production under prevailing climate change and variability.
Keywords: Rainfall, Irrigation, Heterogeneous Effects, Agricultural Productivity, Climate Smart Agriculture (CSA).

ASSESSMENT OF HEAVY METAL CONTAMİNATİON FROM AUTO MECHANİC WORKSHOPS İN ABUJA, NİGERİA

Ode Onyeche Ann
Department of Geography and Environmental management, Faculty of Geography and Atmospheric Sciences, Abuja University, Nigeria
Makyur Onyeche Anita
Department of Environmental Biotechnology and Bioconservation National Biotechnology Research and Development Agency Abuja, Nigeria.
Anaga Socchi Otisi
Department of Hospitality and Tourism Management Federal University Wukari, Taraba State

Abstract
This study investigated the effects of auto mechanic workshop activities on soil quality within three municipal area councils of Abuja, Federal Capital Territory (FCT), Nigeria — namely, Abuja Municipal Area Council (AMAC), Gwagwalada, and Kuje. The research aimed to assess the extent of heavy metal contamination and determine its impact on soil physicochemical properties and vegetation health. Soil samples were collected from fifteen selected mechanic workshops and nearby agricultural lands serving as control sites at depths of 0–10 cm and 10–30 cm. Laboratory analyses were conducted using Atomic Absorption Spectrophotometry (AAS) for heavy metals and core-cutter methods for bulk density. Parameters such as pH, nitrogen, carbon, and cation exchange capacity (CEC) were measured. Results revealed that workshop soils exhibited significantly higher concentrations of heavy metals—particularly zinc (152.22 ± 46.08 mg/kg), lead, and cadmium—compared to the control sites (0.55 ± 0.13 mg/kg). The mechanic workshop soils also showed increased bulk density, reduced porosity, and altered pH values. The Pollution Load Index (PLI) of 5.02 and Contamination Factor (Cf) of 5.0 confirmed considerable pollution levels, while vegetation cover was drastically reduced. These findings demonstrate that mechanic activities wsords:soil quality and pose ecological risks. It is recommended that designated zones be established for automobile repair operations, with strict environmental monitoring and eco-friendly waste management practices.
KEYWORDS: Heavy metals, Atomic Absorpion Spectroscopy, Soil, Mechanic Workshop

FƏZA FIQURLARINA AID MƏSƏLƏ HƏLLINDƏ FƏNDAXILI INTEQRASIYA

Assoc. Prof. N. B. Nasirov
A. V. Huseynova
Azerbaijan State Pedagogical University

ÖZET

Məqalədə həndəsə məzmun xətti üzrə çoxüzlülərə aid məsələlər həllində fəndaxili inteqrasiya rolu və əhəmiyyəti göstərilmişdir. Fəndaxili inteqrasiyadan istifadə etməklə çoxüzlülər və onların kombinasiyalarına aid məsələlər həllinin daha da asanlaşdırılması nümunələr vasitəsilə əsaslandırılmışdır.

İnteqrasiya dedikdə təlim prosesində şagirdlərin təfəkküründün obyektiv aləmin komponentləri ilə əlaqələndirilməsi başa düşülür. Riyaziyyatın tədrisində fəndaxili inteqrasiya geniş tətbiq edilir. Xüsusilə həndəsə məzmun xətti üzrə fəza fiqurlarına aid məsələlər həllində, həndəsənin planimetriya bölməsində öyrənilən biliklərdən inteqrativ şəkildə istifadə məsələ həllini asanlaşdırır və bunun əsasında isə öyrənilmiş biliklər bir daha təkrarlanır.

Açar sözlər: Çoxüzlü, sahə, inteqrasiya, prizma, sfera.

İNTRADISCIPLINARY INTEGRATION IN SOLVING PROBLEMS RELATED TO SPATIAL FIGURES

SUMMARY.

The article shows the role and importance of intrathecal integration in solving polyhedra in the context of geometry. The use of intrathecal integration to further simplify the solution of problems related to polyhedra and their combinations is justified through examples.

Integration is understood as the connection of students' thinking with the components of the objective world in the learning process. Intra-subject integration is widely used in mathematics teaching. Especially in solving problems related to spatial figures in the geometry content line, the integrative use of knowledge learned in the planimetry section of geometry facilitates problem solving, and on this basis, the learned knowledge is repeated again.

Keywords: Polyhedra, area, integration, prism, sphere.

GİRİŞ

Müasir dövrdə sürətlə gedən texnoloji dəyişikliklər qlobal düşünmə tərzini əhəmiyyətli dərəcədə xeyli artırır. Bu halda təlim prosesində şagirdlərə ayrı ayrı fənlər üzrə verilən bilik və bacarıqların obyektiv aləmin dərk edilməsinə gətirib çıxarır. Bu isə o zaman əhəmiyyətli nəticələnər ki, təlim edilən fənlər və onların standartları ayrı – ayrı şəkildə deyil, əlaqəli, inteqrativ şəkildə tədris olunur. Təcrübə göstərir ki, təlim prosesində müxtəlif inteqrasiya üsulundan istifadə etmədən riyaziyyat tədrisində lazım nəticəni əldə etmək olmur.

İnteqrasiya dedikdə təlim prosesində şagirdlərin təfəkküründün obyektiv aləmin komponentləri ilə əlaqələndirilməsi başa düşülür. Riyaziyyatın tədrisində fəndaxili inteqrasiya geniş tətbiq edilir. Xüsusilə həndəsə məzmun xətti üzrə fəza fiqurlarına aid məsələlər həllində, həndəsənin planimetriya bölməsində öyrənilən biliklərdən inteqrativ şəkildə istifadə məsələ həllini asanlaşdırır və bunun əsasında isə öyrənilmiş biliklər bir daha təkrarlanır.

Bu tip məsələlər içərisində isə fəza fiqurlarının kombinasiyası, yəni onların qarşılıqlı vəziyyətdə yerləşməsinə aid məsələlər həlli xüsusi yer tutur. Belə məsələlərin həlli şagirdlərin fəza təsəvvürlərinin inkişafında, onların konstruktiv bacarıqlarını inkişaf etdirir. Fikrimizi bu məzmunda bəzi məsələlərin həlli prosesində şərh edək.

Məsələ 1. Bütün tilləri a olan düzgün dördbucaqlı piramidanın daxilinə dörd təpəsi piramidanın apofemləri, digər dörd təpəsi isə oturacaq müstəvisi üzərində olan, kub çəkilmişdir. Kubun həcmini və səthinin sahəsini hesablayın.

Həlli: Məsələni həll etmək üçün piramidanın və onun daxilinə kubun çəkilməsi çətin olduğundan şagirdlərə bu tip məsələlər həlli zamanı onların müstəvi üzərindəki təsvirinin qurulması tövsiyyə olunur.

Şəkilin çəkilməsində piramida daxilinə çəkilmiş kubun en kəsiyini müstəvi üzərində təsvir etmək, yəni bərabəryanlı üçbucaq daxilinə çəkilmiş kvadrat kimi təsvir etmək lazımdır.(şəkil 1.)

Piramidanın iki qarşı üzlərinin DM və DN apofemlərindən keçən müstəvi ilə kəsiyinə baxaq. Piramidanın bütün tilləri a – ya bərabər olduğundan oturacağındakı kvadratın dioqanalı $a\sqrt{2}$olar. Pifaqor teoreminə görə piramidanın $OD = \frac{a\sqrt{2}}{2}$ hündürlüyünü tapırıq. Kubun tilinin uzunluğu x olsun. Onda, kubun oturacağının dioqanalı $x\sqrt{2}$ olar. $PK = x\sqrt{2}$, $PL = \frac{x\sqrt{2}}{2}$. Məlumdur ki, $MN = a$, $MO = \frac{a}{2}$, $LO = x$ ΔOMD və ΔLPD oxşar üçbucaqlar olduğundan $\frac{DO}{DL} = \frac{MO}{PL}$ tənasübünü yaza bilərik.

Onda $\frac{a\sqrt{2}}{2\times(\frac{a\sqrt{2}}{2} - x)} = \frac{2a}{2\sqrt{2}\,x}$ yazarıq. Buradan $x = \frac{a\sqrt{2}}{4}$ olduğunu alarıq.

Kubun tili məlum olduğundan onun həcminin $V = \frac{a^3\sqrt{2}}{32}$ və səthinin sahəsi$S = \frac{3}{4}a^2$ olduğunu alarıq.

Bu tip məsələlər həllində fiqurların qarşılıqlı vəziyyətinə aid bəzi nəticələr şagirdlərə məlum olur. Yəni hansı çoxüzlünün daxilinə fırlanma fiquru çəkmək olur və əksinə. Belə nəticələrdən bir neçəsini qeyd edək:

Nəticə 1: Əgər piramidanın yan tilləri bir-birinə bərabər olarsa (və ya oturacaq müstəvisi ilə eyni meyl bucağı əmələ gətirərsə), onda belə piramida xaricinə sfera çəkmək olar. Bu halda sferanın mərkəzi piramidanın hündürlüyü və ya onun uzantısı ilə yan tilin simmetriya oxunun (yan til və hündürlük müstəvisində yerləşən) kəsişmə nöqtəsində yerləşir. Məlumdur ki, piramidanın yan tilləri bərabər olarsa, onda piramidanın təpə nöqtəsi oturacaq xaricinə çəkilmiş dairənin mərkəzinə proyeksiyalanır.

Piramidanın oturacağı xaricinə çevrə çəkmək mümkün olduğundan, onda yuxarıdakı isbata əsasən bela piramidanın xaricinə sfera çəkmək mümkündür.

Bu halda aşağıdakı düsturlardan istifadə etmak əlverişlidir:

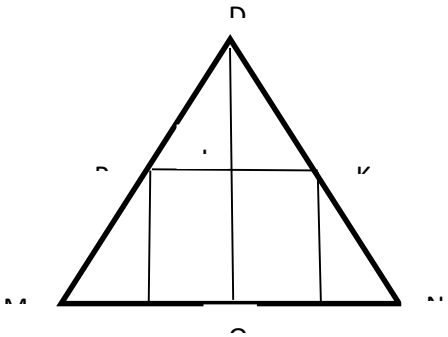
1) r^2=H(2R- H)

2) b^2 = 2RH

Şəkil 1

3) $R = \frac{b}{\sin 2\alpha}$0

4) R =$\frac{r}{\sin 2\alpha}$

Burada R-sferanın radiusu,r- piramidanın oturacağı xaricinə çəkilmiş çevrənin radiusu, b yantil, H piramidanın hündürlüyü, α- yan tilin oturacaq müstəvisi ilə əmələ gətirdiyi bucaqdır.

Nəticə 2: Üçbucaqlı piramidanın, düzgün piramidanın, oturacağının qarşı bucaqları cəmi 180°-yə bərabər olan dördbucaqlı piramidanın xaricinə sfera çəkmək olar.

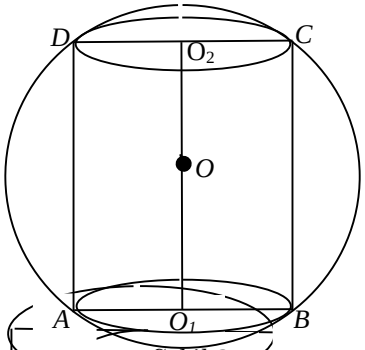
Nəticə 3: Yan üzləri oturacaq müstəvisi ilə eyni meyl bucağı əmələgətirən piramida daxilinə çəkilmiş sferanın mərkəzi, piramida hündürlüyü ilə tərəfi piramida təpəsindən çəkilmiş yanüzün hündürlüyü olan oturacaqdakı istənilən ikiüzlü bucağın xətti bucağının tənböləninin kəsişmə nöqtəsində yerləşir.

Nəticə 4: Düzgün piramida daxilinə sfera çəkmək olar.

Məsələ 2. İsbatedin ki, istənilən düzgün kəsik piramidanın xaricinə sfera çəkmək olar.

İsbatı: Məlumdur ki, düzgün kəsik piramidanın oturacaqları xaricinə çevrə çəkmək olar və bu çevrələrin mərkəzindən keçən düz xətt oturacaqlara perpendikulyardır. Hər bir oturacağın təpələrindən bərabər uzaqlıqda olan bütün nöqtələr bu düz xətt üzərində yerləşir. Bu düz xəttin istənilən yan tilin simmetriya oxu (simmetriya oxu həmin düz və yan tilin yerləşdiyi müstəvi üzərində olmaqla) ilə kəsişmə nöqtəsi düzgün kəsik piramida xaricinə çəkilmiş sferanın mərkəzidir.Asanlıqla göstərmək olar ki, bu nöqtə yeganədir.

Məsələ 3. İsbat edin ki, əgər düzgün dördbucaqlı kəsik piramidanın apofemi oturacaqların mərkəzlərindən tərəflərə qədər olan məsəfələr cəminə bərabər olarsa onda bu düzgün kəsik piramida daxilinə sfera çəkmək olar. Bu halda $Rm = \sqrt{K_1K_2}$, burada Rm- sferanın radiusu, K_1vəK_2oturacaqlarının mərkəzlərindən tərəflərinə qədər olan məsafələrdir. Sferanın mərkəzi, düzgün kəsik piramidanınO_1, oturacağının mərkəzindən keçən hündürlüyü ilə oturacaqdakı KM O_1 ikiüzlü bucağın xətti bucağınıntənböləninin kəsişmə nöqtəsində yerləşir.

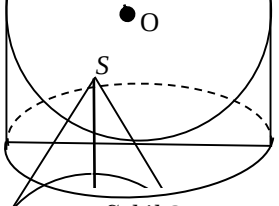
Şəkil 2

Sferanın yuvarlaq cisimlərlə kombinasiyasına aid bəzi məsələləri qeyd edək:

Məsələ4. İsbat edin ki, silindir, kəsik konus (düz dairəvi), konus xaricinə sfera çəkmək olar. (şəkil 2.)

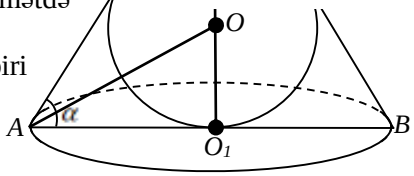
Məsələ 5. İsbat edin ki, silindirin (düz dairəvi) daxilinə yalnız və yalnız o vaxt sfera çəkmək olar ki, o bərabərtərəfli olsun. **(**şəkil3. **)**

Məsələ6. İsbat edin ki, konusun (düz dairəvi), daxilinə sfera çəkmək olar. (şəkil 4)

Şəkil 3

Şagirdlər üçün maraqlı olan konusun müstəvi ilə kəsişməsindən alınan əyrilərin bəzi xassələri və qurulması üzərində dayanaq. Məlumdur ki, konusun təpə nöqtəsindən keçməyən və oturacağına paralel olmayan müstəvi ilə kəsişməsindən parabola, hiperbola vəellips adlanan üç növ müstəvi əyrisi almaq olar. Həmin əyrilər konus kəsikləri adlanır. Konusun heç bir doğuranına paralel olmayan müstəvi ilə kəsişməsindən ellips alınır. Kəsən müstəvi konusun bütün doğuranlarını kəsdiyindən ellips qapalı əyri xətdir. Qeyd edək ki, ellipsə verilmiş istiqamətdə çevrənin proyeksiyası kimi də baxmaq olar.

Şəkil 4

Hiperbola eşitmə zonasının məhdudlaşdıran əyrilərindən biri olduğu üçün bəzi musiqi alətlərinin gövdələrində hiperbolik kəsiklər vardır. Bu səbəbdən dəradio qüllələri firlanma hiperbolun formasında tikilir. Masolən, Moskvadakı radiostansiya qülləsi (V.Q.Şuxov qülləsi), həmçinin Parisdə Eyfel qülləsi bu prinsip əsasında tikilmişdir.

Yuxarıda silindr və kürənin kombinasiyasına aid məsələ həlli metodikasınabaxıldı.

Belə ki, silindr haqqında qısa da olsa məlumat vermişdik. İndi isə əsasən sfera və kürə haqqında zəruri məlumatların verilməsinə diqqət yetirək.

Bu mövzuya həsr olunmuş məşğələlərdə kürənin, sferanın və onlarla əlaqədar anlayışların (mərkəz, radius, diametr, əks diametral nöqtələr) tərifinə, kürənin müstəvi ilə kəsiyinə aid teorem və onun nəticələrinə baxılır; kürəyə (sferaya) toxunan müstəvi anlayışları daxil edilir; toxunan müstəvi haqqındateoremlər təhlil olunur; müvafiq məsələlər həll edilir.

Planimetriyadan çevrənin, daxilə çəkilmiş çevrənin, dairənin, çevrəyətoxunanın tərifləri, çevrə uzunluğu və dairənin sahəsi düsturları, X sinfin həndəsə kursundan üç perpendikulyar haqda teorem, düz xətt və müstəvi, iki müstəvi arasındakı bucaqların tərifləri xüsusi olaraq təkrar edilir.

Silindr və konus eyni bir sxem üzrə öyrənilir. Lakin kürə (sfera) firlanma fiqurları içərisində xüsusi yer tutur. Kürə və onun səthinin öyrənilməsi zamanı şagirdlərin planimetriya və digər məktəb fənlərində(rəsmxətt, coğrafiya, astronomiya və s.) dairə və çevrə haqda aldıqları biliklərdən daha çox istifadə olunur. Bununla əlaqədar, şagirdlərin özləri lazımi hökmləri ifadə edərsə, müəllim təlimi bu istiqamətdə yönəltməyə çalışmalıdır. Silindir və konus anlayışlarında fərqli olaraq kürə və sfera anlayışları dairə və çevrənin fəza analoqu kimi şərh edilir.

ƏDƏBIYYAT

1. Ümumtəhsil məktəbləri üçün Riyaziyyat fənni üzrə təhsil proqramı (kurikulumu). Bakı 2020

2. N.Qəhrəmanova və b. Riyaziyyat 10-cu siniflər üçün dərslik. Şərq – Qərb, Bakı 2017
3. N.Qəhrəmanova və b. Riyaziyyat 11-ci siniflər üçün dərslik. Şərq – Qərb, Bakı 2018
4. B.Ağayev və b. Riyaziyyat məsələləri. Bakı 1987
5. Ə.Quliyev Həndəsə məsələləri. Bakı 2010

ÇEVİRİ STRATEJİLERİNDE KÜLTÜR, ETİK VE İŞLEVSELLİK: YAPAY ZEKÂ ARAÇLARININ VE İNSAN ÇEVİRMENİN ÇEVİRİLERİNİN KARŞILAŞTIRMASI

Kübra ZENGİNALOĞLU
Ankara Hacı Bayram Veli University, School of Foreign Languages, Department of French Preparatory, 06500 Yenimahalle, Ankara
ORCID: 0000-0001-7831-506X

ÖZET
Edebi çeviri, sözcük ve terimlerin karşılığını salt yazmanın ötesine taşıyan çok boyutlu bir çeviri türüdür. Bu çeviri türünde amaç, kaynak metni hedef dile duygusal derinlik, kültürel nüanslar, sanatsal ve özgün nitelikler ile hedef dile taşımaktır. Bu nedenle, edebi çeviri kapsamlı bir bakış açısı ve çeviri stratejilerinin çeşitlendirilerek kullanılmasını zorunlu kılan bir alana dönüşmektedir. Bu çalışma Gustave Flaubert'in Saf Bir Yürek (Un Cœur Simple) eserinin yapay zekâ araçlarından ChatGPT ve Gemini ile insan çevirmen çevirisini, Venuti (1995), Newmark (1988) ve Aixela (1996)'nın çeviri yaklaşımlarının kesişiminde karşılaştırmalı olarak ele almaktadır. Venuti'nin çevirmen görünürlüğü, Newmark'ın anlamsal ve iletişimsel çeviri modeli ve Aixela'nın çeviride kültürel aracılık ve yorumlayıcılık yaklaşımları aracılığıyla çeviri stratejileri incelenmiştir. Açık kaynak bir eser seçilerek insan ve yapay zekâ çevirilerinde çevirmen görünürlük düzeyleri, anlamı aktarmada kullanılan stratejileri ve kültürel bağlamın aktarılma biçimi ele alınmıştır. Kaynak eser bütünsel olarak yapay zekâ araçlarına çevirtilmiş, cümleler bağlamdan ayrı bağımsız şekilde verilmemiştir. Dolayısıyla yapay zekâ araçlarıyla yapılan çevirilerde bağlamdan uzak çeviri yapma olasılığı ortadan kaldırılmaya çalışılmıştır. Tümden eser çevirisi yaptırıldıktan sonra kültürel temalar içeren cümle ve paragraflardan seçimler yapılarak analizler gerçekleştirilmiştir. Bu çerçevede çalışmada, Venuti'nin yaklaşımına göre insan çevirmenin metinde görünür bir özne olduğu, yapay zekâ çevirilerinde yansız bir görünürlük çabasından ziyade kaynak kültürü yansıtma eğiliminin daha çok olduğu yabancılaştırma stratejisinin sık olarak kullanımıyla görülmüştür. Newmark'ın kuramı açısından, insan çevirisinin anlamsal derinliğe ve iletişimsel akıcılığa eğilimli olduğu ancak yapay zekâ araçlarında anlamsal derinliğin eksikliğinden dolayı anlam ve iletişimin sekteye uğradığı gözlemlenmiştir. Aixela perspektifinde, insan çevirmenin kültürel öğeyi yeniden yorumladığı ancak yapay zekâ çevirilerin kaynak kültürel bağlamı yoğun yansıttığı belirlenmiştir. Çalışma insan çevirmenin duygu ve deneyimlerinin çeviriyi etkin, etik ve işlevsel kıldığını ancak çeviri araçlarının yadsınamaz düzeyde doğrudan anlatımı iletmede yeterli olarak değerlendirilebilecek bir düzeyde olduğunu göstermektedir
Anahtar Kelimeler: Yapay zekâ çevirisi, insan çevirisi, çeviri stratejileri, kültürel çeviri, Flaubert

CULTURE, ETHICS AND FUNCTIONALITY IN TRANSLATION STRATEGIES: A COMPARISON OF TRANSLATIONS PRODUCED BY ARTIFICIAL INTELLIGENCE TOOLS AND HUMAN TRANSLATORS

ABSTRACT
Literary translation is a multi-dimensional type of translation that goes beyond simply writing the equivalent of words and terms. The aim of this type of translation is to convey the emotional depth, cultural nuances, artistic and original qualities of the source text into the target language. Therefore, literary translation has become a field that requires a comprehensive perspective and the use of a variety of translation strategies. This study comparatively examines the human translation of Gustave Flaubert's Pure Heart (Un Cœur Simple) alongside translations produced by the artificial intelligence tools ChatGPT and Gemini, at the intersection of the translation approaches of Venuti (1995), Newmark (1988) and Aixela (1996). Translation strategies are examined through Venuti's translator visibility, Newmark's semantic and communicative translation model, and Aixela's approaches to cultural mediation and interpretive translation. By selecting an open-source work, the levels of translator visibility in human and AI translations, the strategies used to convey meaning, and the manner in which cultural context is conveyed are addressed. The source work was translated into AI tools in its entirety; sentences were not provided independently, separated from their context. Thus, the possibility of context-detached translation in AI-generated translations was attempted to be eliminated. After the

entire work was translated, analyses were conducted by selecting sentences and paragraphs containing cultural themes. Within this framework, the study found that, according to Venuti's approach, the human translator is a visible subject in the text, and that the alienation strategy is frequently used in AI translations, reflecting a tendency to reflect the source culture rather than striving for neutral visibility. From Newmark's perspective, human translation tends towards semantic depth and communicative fluency, whereas AI tools suffer from a lack of semantic depth, leading to disruptions in meaning and communication. From Aixela's perspective, it was determined that human translators reinterpret cultural elements, whereas AI translations intensely reflect the source cultural context. The study shows that the emotions and experiences of human translators make translation effective, ethical, and functional, but that translation tools can be considered sufficient for conveying direct expression at an undeniable level.
Keywords: Artificial intelligence translation, human translation, translation strategies, cultural translation, Flaubert

Kaynakça

Aixela, J. F. (1996). Culture-specific items in translation. In R. Alvarez & C. A. Vidal (Eds.), Translation, power, and subversion (pp. 52-78). Clevedon: Multilingual Matters.

Newmark, P. (1988). A Textbook of Translation, Hertfordshire: Prentice Hall.

Venuti, L. (1995) The Translator’s Invisibility. A History of Translation. Routledge, London. http://dx.doi.org/10.4324/9780203360064

Flaubert, G. (1990). Trois contes. Walter de Gruyter GmbH & Co KG. https://beq.ebooksgratuits.com/vents/Flaubert-contes.pdf

ADVANCING WIRE ARC ADDITIVE MANUFACTURING WITH SUSTAINABLE MACHINE LEARNING ALGORITHMS

Pushpdant Jain
Senior Assistant Professor, School of Mechanical Engineering, VIT Bhopal University, Indore-Bhopal Highway, Kothrikalan, Dist. Sehore, Madhya Pradesh-466114
(Responsible Author) ORCID: 0009-0009-8171-4067

Harsh Nema
School of Mechanical Engineering, VIT Bhopal University, Indore-Bhopal Highway, Kothrikalan, Dist. Sehore, Madhya Pradesh-466114

Abstract
Wire Arc Additive Manufacturing uses steel welding and arc welding as feedstock and heat source respectively, making it a combination of welding technology and additional production. It uses standard welding machines integrated with robotic systems that provide assistance in the movement of the torch. The aim of the study is to develop a sustainable and predictive model using concepts of Machine Learning which is able to provide users with an approximate temperature range of the thermal image and can act as a substitute to analysis software that comes with a hefty subscription price. To achieve this, an algorithm is developed with the help of Machine Learning concepts which can predict the temperature range of the thermal images by training the model on experimental data. After successful implementation of the algorithm, experiments will be carried out on new data and the real heat profiles will be generated. These profiles will then be matched with the predicted ones, so as to validate and check the accuracy of our model. The system gives output in the form of numeric values which signifies a range of temperature that is assigned to that numeric value for the unknown image. Machine Learning is one of the effective techniques to deal with different challenges incurred during processes that are involved in Wire Arc Additive Manufacturing, thereby enabling organizations to get maximum output from the available resources in an efficient and effective manner. This study could be carried out using more data and with more parameters that can result in development of a more precise and accurate model.
Keywords: Wire arc additive manufacturing, Machine learning, Algorithms, Temperature range, Welding equipment

OPTIMIZING STOCKING DENSITY FOR ENHANCED PRODUCTION PERFORMANCE AND ECONOMIC VIABILITY OF BUTTER CATFISH (*OMPOK PABDA*) AND WALKING CATFISH (*CLARIAS BATRACHUS*) IN A BOTTOM CLEAN AQUACULTURE SYSTEM (BCAS)

Md. Moniruzzaman
Scientific Officer, Bangladesh Fisheries Research Institute, Freshwater Station, Mymensingh -2201
ORCID ID: 0000-0002-6154-8278
Md. Rabiul Awal
Scientific Officer, Bangladesh Fisheries Research Institute, Freshwater Station, Mymensingh -2201
ORCID ID: 0009-0009-9484-1153
Nazia Naheen Nisheeth
Scientific Officer, Bangladesh Fisheries Research Institute, Freshwater Station, Mymensingh -2201
ORCID ID: 0009-0004-8587-7908
Al-amin[1], Scientific Officer, Bangladesh Fisheries Research Institute, Freshwater Station, Mymensingh -2201
ORCID ID: 0009-0007-6419-9038
Md. Harunor Rashid
Chief Scientific Officer, Bangladesh Fisheries Research Institute, Freshwater Station Mymensingh -2201
ORCID ID: 0000-0003-0886-4308
Anuradha Bhadra
[3] Director General, Bangladesh Fisheries Research Institute, Mymensingh-2201
ORCID ID: 0009-0007-8075-2382

Abstract:
The Bottom Clean Aquaculture System (BCAS) presents a sustainable, intermediate-intensity alternative to traditional pond and Recirculating Aquaculture System (RAS) models. This study comprehensively evaluated the effects of three stocking densities (T1: 120, T2: 150, T3: 180 fish/m^3) on the culture performance of high-value Butter Catfish (*Ompok pabda*) and Walking Catfish (*Clarias batrachus*) in BCAS over a 120-day production cycle. Results indicated that growth performance, feed utilization efficiency, and physiological welfare were density-dependent, with the lowest density (T1) yielding optimal outcomes. *O. pabda* in T1 attained a final weight of 22.35 ± 1.82 g with a specific growth rate (SGR) of 2.67 %/day and a feed conversion ratio (FCR) of 1.13, while *C. batrachus* in T1 reached 40.33 ± 2.45 g with an SGR of 1.65 %/day and an FCR of 1.21. Water quality parameters remained within acceptable thresholds for catfish culture across all treatments, though hematological profiles indicated mild physiological stress at elevated densities. Economic analysis demonstrated that T1 for *O. pabda* provided the highest benefit-cost ratio (BCR: 1.74), net present value (NPV), and internal rate of return (IRR), confirming superior profitability. Sensitivity analysis affirmed the economic resilience of the BCAS model, showing robustness to ±20% fluctuations in key economic variables. The findings substantiate BCAS as a technically sound, economically viable, and low-risk intensive aquaculture system, particularly suitable for small-scale aquaculture operations in Bangladesh.

Keywords:
Bottom Clean Aquaculture System (BCAS); *Ompok pabda*; *Clarias batrachus*; Stocking Density; Growth Performance; Economic Feasibility; Benefit-Cost Ratio (BCR); Sustainable Aquaculture

BEHAVIORAL INSIGHTS FOR SME POLICY: APPLYING EDUCATIONAL PSYCHOLOGY TO DRIVE INCLUSIVE ECONOMIC GROWTH IN NORTHERN NIGERIA

Maryam Aminu
Department of General Studies Umaru Ali Shinkafi Polytechnic Sokoto
Jafaru Abdu Gambarawa Ph.D
Directorate of Academic Planning, Umaru Musa Yar'adua University, Katsina

Abstract
This study examines how educational psychology can be strategically integrated into small and medium enterprise (SME) policy to promote inclusive economic growth in Northern Nigeria, with a particular focus on the Northwest region. Drawing on global, African, and Nigerian evidence, the study highlights how psychological constructs such as self-efficacy, resilience, motivation and cognitive adaptability shape entrepreneurial behavior, learning and policy responsiveness. Using a Systematic Literature Review (SLR) guided by the PRISMA 2020 framework, the study synthesizes recent research published between 2020 and 2025 to analyze how behavioral insights have been applied to entrepreneurship education, digital upskilling, and policy design. Findings reveal a growing global recognition of the role of educational psychology in fostering entrepreneurial innovation, adaptive learning, and lifelong skill development. Across Africa, behavioral learning models are increasingly embedded in entrepreneurship education, yet implementation remains uneven. In Nigeria, evidence shows that SME policies are often transactional and neglect psychological factors that influence entrepreneurial decision-making and training effectiveness. In Northwest Nigeria, persistent socio-cultural and educational constraints underscore the need for context-sensitive, psychologically grounded SME support systems. The study proposes a conceptual framework integrating Bandura's Social Cognitive Theory, Ajzen's Theory of Planned Behavior, and Kolb's Experiential Learning Theory to explain how psychological mechanisms shape entrepreneurial outcomes. It concludes that embedding educational psychology into SME policy offers a human-centered pathway for strengthening business resilience, innovation, formalization, and inclusive growth in underserved regions.
Keywords: Educational psychology, SME policy, Entrepreneurial behavior, Behavioral insights, Northwest Nigeria

Introduction

In the post-pandemic era, **educational psychology has emerged as a critical tool for economic resilience**, particularly in entrepreneurship and workforce development. The **OECD's "Trends Shaping Education 2025"** highlights a global shift toward **behavioral and cognitive science-informed policies** that support lifelong learning, adaptability and entrepreneurial thinking. Simultaneously, **SMEs account for over 90% of businesses and 70% of employment worldwide**, making them central to inclusive economic recovery and innovation (World Bank, 2023). Recent research underscores the value of **psychological capital, resilience, self-efficacy and motivation in SME success**, especially in volatile markets. Educational psychology, with its focus on how individuals learn, adapt and make decisions, offers a powerful lens for designing **entrepreneurship training, digital upskilling and policy nudges** that improve SME outcomes.

*Across Africa, SMEs contribute **80% of employment and over 50% of GDP**, yet face persistent barriers including low productivity, limited access to finance and weak human capital development. The **UNESCO-AU 2023 Continental Report** emphasizes the urgent need to integrate **behavioral learning models and psychological insights** into entrepreneurship education to close skills gaps and foster inclusive growth. The **African Union's CESA 16–25 strategy** calls for "transformative education systems" that equip youth and women with entrepreneurial mindsets, emphasizing **lifelong learning, emotional intelligence and adaptive skills,** all core to educational psychology.*

*Nigeria's **2021–2025 National Policy on MSMEs** recognizes the need for behavioral interventions and capacity-building to unlock the potential of over **39.6 million MSMEs**, which contribute **49.8% to GDP and employ 76.5% of the workforce**. However, many MSME support programs remain **transactional rather than transformational**, lacking the psychological scaffolding needed for sustained entrepreneurial growth.The **World Bank's 2025 Nigeria Development Update** stresses that **behavioral bottlenecks such as low self-efficacy, fear of failure and poor learning retention undermine SME performance**, especially in underserved regions.*

In Northwest Nigeria, where poverty and youth unemployment remain high, SMEs are vital for economic inclusion. A 2025 study by Danibrahim et al. found that **government interventions significantly improved entrepreneurial competencies** in the region when paired with **psychologically-informed training models**. Yet, gaps persist in aligning policy with how entrepreneurs actually learn and adapt. The region's **low digital literacy, limited access to formal education and cultural barriers** further underscore the need for **context-sensitive, psychologically grounded SME policies** that build confidence, motivation and adaptive learning pathways.

Literature Review

Global Perspectives on Educational Psychology and Entrepreneurship

Contemporary global research increasingly underscores the critical intersection between **educational psychology** and **entrepreneurship development**, highlighting how psychological constructs directly shape entrepreneurial mindsets, decision-making, and long-term venture success. Around the world, scholars agree that foundational psychological elements such as **self-efficacy, resilience, motivation, metacognition, emotional regulation and cognitive adaptability** play central roles in determining whether individuals can identify opportunities, manage risks, persist through setbacks and innovate in highly volatile environments.

The **OECD's *Trends Shaping Education 2025*** provides important global evidence showing that educational systems are deliberately integrating psychological insights into curriculum design, teaching strategies and entrepreneurship policy frameworks. The report emphasizes that **psychologically informed learning environments** are essential for strengthening learners' ability to think creatively, collaborate effectively, adapt to uncertainty and engage in **lifelong learning**, all of which are foundational for an entrepreneurial society. It also notes that countries with robust psychological components embedded in entrepreneurship education tend to produce more innovative SMEs and stronger youth start-up cultures.

Building on this global discussion, **Eaton (2025)** argues that the rapid expansion of **AI-driven learning platforms**, immersive simulations and behavioral-analytics-based educational technologies is reshaping how future entrepreneurs acquire knowledge and develop competencies. Eaton explains that adaptive AI systems can personalize learning experiences based on learners' cognitive traits, emotional states and behavioral patterns, thereby promoting deeper engagement and higher retention of entrepreneurial skills. This suggests that teaching approaches grounded in educational psychology such as differentiated instruction, self-regulated learning strategies, reflective thinking and scaffolded skill development are increasingly indispensable for preparing entrepreneurs who can thrive in **complex and digitally transformed SME ecosystems**.

Overall, global perspectives indicate that the fusion of **educational psychology and entrepreneurship** is no longer optional but a strategic necessity for countries seeking to build resilient, competitive and innovation-driven economies.

African Research on Psychological Resilience in SMEs

Across the African continent, particularly in regions where markets are highly volatile and socio-economic conditions remain unpredictable, scholars have increasingly focused on the **psychological resilience** of entrepreneurs as a core determinant of SME performance and continuity. Research from Central Africa provides compelling empirical evidence that psychological factors are not merely complementary but foundational to enterprise survival and growth.

In a notable study, **Mahamat et al. (2025)** demonstrate that entrepreneurial resilience, emotional stability, stress-coping mechanisms and growth-oriented mindsets significantly shape how SMEs navigate periods of economic turbulence. Their findings, published in the ***International Entrepreneurship and Management Journal***, show that SMEs led by psychologically resilient founders, those who display persistence, optimism and strong self-regulation are more capable of reorganizing operations, leveraging social capital, and maintaining market engagement despite systemic shocks such as inflation, insecurity and infrastructural instability. The authors further emphasize that **organizational resilience** in African SMEs is inseparable from the **psychological characteristics of their founders**, reinforcing the idea that improving enterprise outcomes requires strengthening personal adaptive capacities alongside business skills.

Complementing these academic insights, **UNICEF and the African Union (2023)** call for a continental shift toward **behaviorally informed entrepreneurship education**. Within the framework of the **CESA 16–25 strategy**, they advocate embedding behavioral learning models such as experiential learning, socio-emotional skill development, reflective practice and resilience training into national entrepreneurship programs across Africa. This initiative aims to create learning environments that cultivate adaptive thinking, inclusive participation and psychological readiness for real-world business challenges. By grounding entrepreneurship training in behavioral and psychological science, the African Union envisions a new generation of entrepreneurs who are not only technically competent but also mentally equipped to thrive in dynamic and often uncertain economic landscapes.

Overall, African scholarship and policy direction increasingly converge on the view that **psychological resilience is a strategic pillar for SME sustainability**, particularly in regions where external pressures test the endurance and adaptability of small businesses.

Nigerian Evidence on Behavioral Policy and Entrepreneurial Learning

Within Nigeria's dynamic and often challenging business environment, researchers have increasingly highlighted the importance of **behavioral insights** and **psychological factors** in shaping entrepreneurial decisions, policy outcomes and the learning processes of both emerging and established entrepreneurs. This body of evidence shows that policy effectiveness in the Nigerian SME sector is strongly tied to how entrepreneurs think, behave and respond to regulatory pressures.

In a foundational study, **Salami &** Ekakitie **(2023)** examined how government policies influence entrepreneurial relationships, focusing on compliance behaviors, inter-firm collaboration and responses to regulatory uncertainty. His findings reveal that entrepreneurs often experience considerable **psychological stressors** including anxiety from unstable policies, fear of enforcement actions, and frustration with bureaucratic bottlenecks which shape how SMEs adapt and strategize in the market. These stressors can reduce innovation, discourage formalization and weaken entrepreneurial networks. The study therefore emphasizes the importance of **behaviorally sensitive policy frameworks** that enhance

entrepreneurial confidence, reduce psychological barriers and strengthen learning environments for SME owners.

Expanding this discourse, **Ayeni (2025)** investigated the transition from informal to formal entrepreneurship, a critical area in Nigeria where a large proportion of businesses operate outside regulatory systems. Their study in ***Administrative Sciences*** identifies **behavioral control**, **future intention** and **economic motivation** as central psychological drivers influencing whether entrepreneurs choose to formalize their ventures. They argue that many informal entrepreneurs are not deterred by formalization solely due to cost or administrative burden, but also because of uncertainty about identity shifts, perceived risks, and low confidence in institutional support. The authors call for policy designs that directly reflect how entrepreneurs learn, perceive opportunities, and make decisions within Nigeria's informal economy.

Meanwhile, **Suleiman & Mohammed (2025)** explored how entrepreneurship education policy affects graduate self-reliance, particularly within higher institutions. Their findings show that policy-driven training programs yield stronger outcomes when graduates exhibit robust **personal psychological characteristics** such as high motivation, self-belief, persistence and openness to learning. These psychological traits act as moderating variables that determine whether entrepreneurship education translates into real SME creation, business continuity and youth empowerment in Nigeria. The study underscores the need for policies that integrate psychological development such as mindset training, self-efficacy building and resilience coaching into national entrepreneurship education frameworks.

Taken together, Nigerian evidence increasingly demonstrates that effective entrepreneurship policy must go beyond structural reforms to also address the **behavioral and psychological dimensions** that shape entrepreneurial actions and learning pathways. This emerging perspective positions Nigeria to design more targeted, human-centered and contextually relevant SME interventions.

Northwest Nigeria: Psychological Competencies and SME Performance

Emerging evidence from Northwest Nigeria continues to demonstrate that psychological competencies are central to strengthening SME performance, particularly in regions facing structural constraints, limited market access and inconsistent policy support. Scholars and professional bodies argue that entrepreneurial success in the Northwest is deeply tied to the cognitive, emotional and behavioral capacities of SME owners, especially as they navigate a business landscape shaped by insecurity, limited infrastructure and fluctuating economic conditions.

A significant contribution to this discourse is the work of **Danibrahim et al. (2025)**, who examined the relationship between government interventions and SME performance in Northwest Nigeria. Their study reveals that while policy support and financial assistance are important, the most substantial improvements in entrepreneurial outcomes occur when training programs deliberately incorporate **psychological scaffolding**. This includes structured support aimed at strengthening entrepreneurs' self-efficacy, problem-solving skills, emotional regulation and adaptive decision-making. According to their findings, interventions that embed principles from educational psychology such as guided discovery, motivational coaching, peer learning and reflective practice enable entrepreneurs to better understand challenges, persist through setbacks and adopt innovative strategies. Consequently, the study recommends institutionalizing psychologically informed training approaches within government-led SME programs across underserved regions of the Northwest to enhance long-term business sustainability.

Complementing these empirical insights, the **Educational Psychology Society of Nigeria (EPSON, 2025)** underscores the importance of cognitive and emotional development in vocational and entrepreneurial education. EPSON argues that effective entrepreneurship

training in Northern Nigeria must go beyond technical skills by integrating psychological learning models that strengthen learners' cognitive flexibility, emotional maturity, motivation and resilience. Their position highlights that entrepreneurial behavior is shaped not only by the external environment but also by internal psychological readiness. As such, they advocate for stronger policy alignment with educational psychology frameworks to improve learning outcomes, support skill acquisition, and cultivate a more resilient entrepreneurial class in the region.

Together, these perspectives affirm that psychological competencies rooted in cognitive development, emotional intelligence, and adaptive learning are crucial drivers of SME performance in Northwest Nigeria. Embedding these principles into regional development strategies can significantly enhance entrepreneurial capacity and contribute to more inclusive, sustainable economic growth.

Conceptual Framework

The conceptual framework underpinning this study integrates key theories from educational psychology namely Bandura's Social Cognitive Theory, Ajzen's Theory of Planned Behavior and Kolb's Experiential Learning Theory to explain how psychological constructs influence entrepreneurial behavior and SME policy outcomes, particularly in Northwest Nigeria. Bandura's emphasis on self-efficacy and observational learning provides a foundation for understanding how entrepreneurs build confidence and model successful behaviors, while Ajzen's framework highlights the role of attitudes, subjective norms and perceived behavioral control in shaping entrepreneurial intentions. Kolb's experiential learning cycle further explains how entrepreneurs learn through concrete experience, reflection, conceptualization and experimentation. These psychological inputs self-efficacy, motivation, resilience and cognitive adaptability interact with learning processes such as feedback loops, peer mentorship and adaptive training environments. When embedded into SME policy mechanisms like entrepreneurship education, digital literacy programs and regulatory incentives, they enhance the effectiveness of interventions by aligning with how entrepreneurs actually think and learn. Contextual moderators such as socio-cultural norms, access to education and informal sector dynamics influence the strength and direction of these relationships, especially in underserved regions like Northwest Nigeria. The ultimate outcome of this framework is improved entrepreneurial performance, including business resilience, innovation, formalization and inclusive growth. By positioning educational psychology as a strategic core of SME policy, this framework offers a human-centered model for designing interventions that are not only economically sound but psychologically empowering.

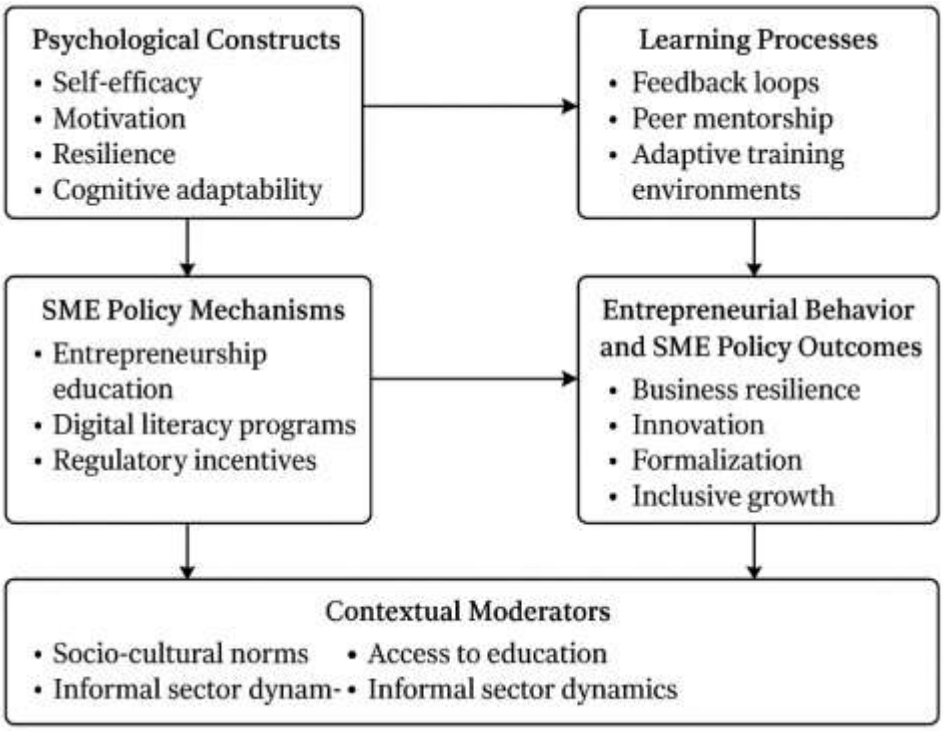

Figure 1:
Proposed Conceptual Framework

Methodology

This study adopts a purely qualitative methodology through a Systematic Literature Review (SLR), aimed at synthesizing and critically analyzing recent empirical and theoretical research at the intersection of educational psychology, SME development, and policy design, with a regional emphasis on Northwest Nigeria. The review follows the PRISMA 2020 framework (Page et al., 2021), ensuring transparency and replicability across the stages of identification, screening, eligibility and inclusion. The objective is to explore how psychological constructs such as self-efficacy, resilience, motivation and cognitive adaptability have been integrated into entrepreneurship education and SME policy globally, across Africa and within Nigeria. A structured search was conducted across five major academic databases: Scopus, Web of Science, Google Scholar, PubMed and African Journals Online (AJOL), using Boolean combinations of keywords including "educational psychology," "SME policy," "entrepreneurial learning," and "behavioral insights." Filters were applied to limit results to peer-reviewed journal articles, policy briefs, and institutional reports published between 2020 and 2025 in English. Inclusion criteria focused on studies that explicitly linked educational psychology to SME development or policy, with contextual relevance to Africa and Nigeria, while studies focused solely on large enterprises, unrelated psychological domains, or published before 2020 were excluded. Data extraction was conducted using a matrix capturing key variables such as author, year, country, psychological constructs, SME outcomes, and policy implications. Thematic analysis was employed to identify recurring patterns and conceptual linkages, which were then categorized into global, continental, and national/regional themes. To ensure trustworthiness, the study emphasized credibility through transparent protocols and peer-reviewed sources (Snyder, 2019), transferability through contextual relevance to Northwest Nigeria (Danibrahim, Yusuf, & Bello, 2025), dependability via documented procedures, and confirmability through triangulation and independent validation of themes (Nowell et al., 2017). This qualitative approach provides a robust foundation for understanding

how behavioral insights from educational psychology can inform inclusive, evidence-based SME policy in Nigeria's underserved regions.

Findings

The systematic review revealed four major thematic clusters that illustrate how educational psychology informs SME policy and entrepreneurial development across different contexts.

Global Integration of Educational Psychology in SME Development

Globally, there is growing recognition of the role of psychological constructs such as self-efficacy, resilience and cognitive flexibility in shaping entrepreneurial success. The OECD (2025) emphasizes that future-ready SME policies must incorporate behavioral insights to foster adaptive learning and innovation. Snyder (2019) further argues that literature reviews in business research increasingly highlight the psychological dimensions of entrepreneurship, particularly in volatile economies. Eaton (2025) shows how AI-enhanced learning environments are being designed to support entrepreneurial cognition and decision-making, suggesting that educational psychology is central to modern SME training frameworks.

Continental Trends in Africa

Across Africa, the integration of educational psychology into entrepreneurship education is gaining traction. The African Union's CESA 16–25 strategy and the UNESCO-AU Continental Report (2023) advocate for transformative education systems that build entrepreneurial mindsets through behavioral learning models. Mahamat et al. (2025) found that psychological resilience and emotional regulation were key predictors of SME survival in Central Africa, especially during post-pandemic recovery. These findings support the need for policies that go beyond technical skills to include psychological empowerment.

National Insights from Nigeria

In Nigeria, several studies have highlighted the behavioral gaps in SME policy implementation. Salami & Ekakitie (2023) observed that regulatory stress and low psychological preparedness among entrepreneurs hinder policy uptake and business growth. Suleiman and Mohammed (2025) demonstrated that entrepreneurship education policies are more effective when they account for personal psychological factors such as motivation, self-belief and perceived behavioral control. Ayeni (2025) emphasized the importance of behavioral intention and cognitive scaffolding in transitioning informal entrepreneurs into formal enterprise structures. These studies collectively suggest that Nigeria's SME policies must be redesigned to reflect how entrepreneurs learn, adapt and make decisions.

Regional Gaps and Opportunities in Northwest Nigeria

In Northwest Nigeria, the literature reveals a significant gap in the psychological integration of SME support programs. Danibrahim et al. (2025) found that government interventions improved entrepreneurial competencies only when paired with psychologically informed training. The Educational Psychology Society of Nigeria (2025) advocates for embedding cognitive and emotional development strategies into vocational and entrepreneurship curricula, especially in underserved regions. Despite these recommendations, most regional policies remain transactional, lacking the behavioral depth needed to foster sustainable SME growth. This highlights an urgent need for localized, psychologically grounded policy frameworks that address the unique socio-cultural and educational realities of Northwest Nigeria.

Discussion

The findings of this study affirm that integrating educational psychology into SME policy design is not only conceptually sound but practically urgent especially in underserved regions like Northwest Nigeria. Globally, the shift toward behaviorally informed entrepreneurship policies reflects a growing recognition that psychological traits such as self-efficacy, resilience and motivation are central to business success (OECD, 2025; Eaton, 2025). These traits influence how entrepreneurs respond to uncertainty, learn from experience and engage with support systems.

Across Africa, the literature reveals a strong push for transformative education systems that build entrepreneurial mindsets through behavioral learning models (UNESCO & AU, 2023; Mahamat et al., 2025). However, implementation remains uneven, with many policies still focused on technical skills rather than psychological empowerment. In Nigeria, studies show that while entrepreneurship education is widely promoted, its effectiveness is moderated by personal psychological factors and the degree to which policies reflect actual learning behavior (Suleiman & Mohammed, 2025; Ayeni, 2025). This disconnect between policy intent and psychological reality limits the impact of SME interventions.

In Northwest Nigeria, the gap is even more pronounced. Despite government efforts to support SMEs, most programs lack the behavioral scaffolding needed to foster sustainable growth. Danibrahim et al. (2025) demonstrate that interventions are more effective when they incorporate psychological competencies, yet such approaches remain rare. Cultural norms, low digital literacy and limited access to formal education further complicate the policy landscape, underscoring the need for context-sensitive solutions.

The conceptual framework developed in this study positions educational psychology as a strategic core of inclusive SME development. It suggests that policies must move beyond transactional support to embrace adaptive learning, behavioral nudges and motivational design. This shift requires collaboration between policymakers, educators and psychologists to co-create interventions that reflect how entrepreneurs actually learn and grow.

Ultimately, the discussion highlights a critical insight: **entrepreneurial success is not just about access to capital or training it's about how people think, feel and learn**. Policies that ignore this dimension risk reinforcing existing inequalities and missing opportunities for transformative impact

Policy Implications

The integration of educational psychology into SME policy design presents a transformative opportunity for inclusive economic growth in Nigeria, particularly in underserved regions like the Northwest. The findings of this study suggest that current SME policies while well-intentioned often lack the behavioral depth needed to foster sustainable entrepreneurial development. To address this gap, policymakers must shift from transactional interventions (e.g., grants, equipment) to **transformational strategies** that build psychological capital and learning capacity.

First, SME support programs should embed **behavioral scaffolding** into training curricula, including modules on self-efficacy, growth mindset, emotional regulation and adaptive learning. These elements have been shown to improve entrepreneurial resilience and innovation (Mahamat et al., 2025; Suleiman & Mohammed, 2025). Second, policy frameworks should incorporate **experiential learning models**, allowing entrepreneurs to learn through reflection, feedback and real-world problem-solving an approach supported by Kolb's theory and validated in Nigerian contexts (Ayeni, 2025).

Third, regional policies must be **context-sensitive**, accounting for cultural norms, literacy levels and informal learning styles prevalent in Northwest Nigeria. This includes designing **psychologically informed mentorship schemes**, peer learning networks and digital literacy campaigns tailored to local realities (Danibrahim et al., 2025). Fourth, monitoring and

evaluation systems should track not only economic outcomes but also **psychological indicators** such as confidence, motivation and learning retention, using validated tools from educational psychology.

Finally, inter-ministerial collaboration is essential. Ministries of Education, Youth Development and Trade must co-create policies that reflect how entrepreneurs think, feel, and learn. This behavioral alignment will ensure that SME policies are not only economically sound but also **human-centered**, fostering long-term growth, formalization and social inclusion.

Conclusion

This study has demonstrated the critical importance of integrating educational psychology into SME policy design, particularly in the context of Northwest Nigeria. Through a systematic literature review of recent global, continental and national research, it is evident that psychological constructs such as self-efficacy, resilience, motivation and adaptive learning play a foundational role in shaping entrepreneurial behavior and business success. While global and African policy frameworks increasingly acknowledge these behavioral dimensions, implementation remains inconsistent, especially in Nigeria's underserved regions.

The conceptual framework developed in this study positions educational psychology not as a peripheral concern but as a strategic core of inclusive SME development. It highlights the need for policies that reflect how entrepreneurs learn, adapt and make decisions moving beyond transactional support to embrace transformational, psychologically grounded interventions. In Northwest Nigeria, where socio-cultural and educational barriers persist, such an approach is not only relevant but urgent.

By aligning SME policies with behavioral insights and learning science, governments and development agencies can foster more resilient, innovative and inclusive entrepreneurial ecosystems. This study contributes to the growing body of knowledge advocating for human-centered economic policy and offers a roadmap for future research, policy reform and program design rooted in the lived realities of entrepreneurs.

REFERENCES

Ayeni, A. A. W. (2025). From Informality to Formality: The Interplay of Economic Motivation, Future Intention, and Behavioral Control in Entrepreneurial Transitioning. Administrative Sciences, 15(11), 451. https://doi.org/10.3390/admsci15110451

Danibrahim, N. T., Kohar, U. H. A., Salisu, B., & Indiran, L. (2025). How Government Intervention Can Enhance Entrepreneurial Competencies and SME Performance in Northwest Nigeria. *International Journal of Research and Innovation in Social Science*, *9*(1), 3125-3140.

Eaton, S. E. (2025). Global trends in education: Artificial intelligence, postplagiarism, and future-focused learning for 2025 and beyond – 2024–2025 Werklund Distinguished Research Lecture. *International Journal for Educational Integrity, 21*(12). https://doi.org/10.1007/s40979-025-00187-6

Educational Psychology Society of Nigeria. (2025). *Annual report on psychological competencies in vocational education*. https://epsonigeria.com/

Mahamat, A. A., Vagai, D., & Dana, L. P. (2025). Does entrepreneurs' psychology and organizational resilience of SMEs: Empirical findings from Central Africa. ***International Entrepreneurship and Management Journal, 21***(1), Article 14. https://doi.org/10.1007/s11365-024-01022-z

Nowell, L. S., Norris, J. M., White, D. E., & Moules, N. J. (2017). Thematic Analysis: Striving to Meet the Trustworthiness Criteria: Striving to Meet the Trustworthiness Criteria. *International Journal of Qualitative Methods*, *16*(1). https://doi.org/10.1177/1609406917733847 (Original work published 2017)

Salami, C. G. E., & Ekakitie, S. E. (2023). Impact of government policy on entrepreneurship growth and development of small-scale business. *Journal of Global Social Sciences*, *4*(14), 73–102. https://doi.org/10.58934/jgss.v4i14.154

OECD. (2025). *Trends shaping education 2025*. OECD Publishing. https://doi.org/10.1787/ee6587fd-en

Omonona, B. T., Adepoju, A. O., & Yusuf, S. A. (2023).Review of Nigeria's 2021–2025 MSME policy: Gaps and opportunities* (Feed the Future Innovation Lab for Food Security Policy Research Brief). https://doi.org/10.22004/ag.econ.334567
Page, M. J., McKenzie, J. E., Bossuyt, P. M., Boutron, I., Hoffmann, T. C., Mulrow, C. D., ... & Moher, D. (2021). The PRISMA 2020 statement: An updated guideline for reporting systematic reviews. *BMJ, 372*, n71. https://doi.org/10.1136/bmj.n71

Snyder, H. (2019). Literature review as a research methodology: An overview and guidelines. *Journal of Business Research, 104*, 333–339. https://doi.org/10.1016/j.jbusres.2019.07.039
Suleiman, A. M., & Mohammed, H. A. (2025). Entrepreneurship education policy and graduates' self-reliance in Nigeria: The moderating effect of personal factors. *Global Scientific Journal, 13*(2), 1–15. https://www.globalscientificjournal.com/researchpaper/Entrepreneurship_Education_Policy_and_Graduates_Self_Reliance_in_Nigeria_The_Moderating_Effect_of_Personal_Factors.pdf
UNESCO & African Union. (2023). *Education in Africa: Placing equity at the heart of policy – Continental report*. UNESCO. https://doi.org/10.54675/unesco.africa.2023.001
UNICEF & African Union. (2023). *Transforming education in Africa: Youth, equity, and innovation*. https://doi.org/10.21201/2023.106686
UNICEF & African Union. (2023). *Transforming education in Africa: Youth, equity, and innovation*. https://www.unicef.org/media/106686/file/Transforming%20Education%20in%20Africa.pdf
World Bank. (2023). *The global state of financial inclusion & consumer protection.* World Bank Group. https://doi.org/10.1596/978-1-4648-1977-3
World Bank. (2025). *Nigeria development update: From policy to people*. World Bank Group. https://doi.org/10.1596/978-1-4648-2038-0
Yusuf, M. A., Danibrahim, A. M., & Bello, S. M. (2025). Government intervention and SME performance in Northwest Nigeria: A behavioral perspective. *Journal of African Policy and Development, 17*(2), 88–104. https://doi.org/10.5281/zenodo.10987654

PESTİSİT KİRLİLİĞİNİN AZALTILMASINDA BİYOLOJİK YAKLAŞIMLAR

Bengisu SARIHAN
Aydın Adnan Menderes Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü, Tarımsal Biyoteknoloji Bölümü, 09970 Çakmar, Aydın
ORCID: 0009-0004-0354-7789
Dr. Öğr. Üyesi Evrim ELÇİN
Aydın Adnan Menderes Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Tarımsal Biyoteknoloji Bölümü, 09970 Çakmar, Aydın
ORCID: 0000-0002-5860-8807

ÖZET
Pestisitler; zararlı böcek, yabancı ot, mantar, kemirgen ve benzeri organizmaların popülasyonlarını azaltmak veya kontrol altına almak amacıyla kullanılan kimyasal ya da biyolojik maddelerdir. Ancak bilinçsiz ve kontrolsüz kullanım, çevre ve insan sağlığı için ciddi tehditler oluşturarak ekosistem dengesinin bozulmasına, toprak mikrobiyal çeşitliliğinin azalmasına ve su kalitesinin düşmesine yol açmaktadır. 1940'lardan itibaren ticari tarımın yaygınlaşmasıyla pestisit kullanımı hızla artmış; gıda, toprak ve su kaynaklarında kalıcı kirlilik sorunları ortaya çıkmıştır. Son yirmi yılda dünya genelindeki pestisit tüketimi büyük ölçüde artarak yaklaşık 3,5 milyar dolarlık kullanıma ve 45 milyar dolarlık bir pazar hacmine ulaşmıştır.

Biyoremediasyon, çevre dostu, düşük maliyetli ve etkili bir yöntem olarak kimyasal ve fiziksel arıtma tekniklerine güçlü bir alternatif sunmaktadır. Bu yöntemde mikroorganizmalar pestisitleri doğal metabolik süreçleriyle daha basit ve zararsız bileşiklere dönüştürür. *Bacillus, Pseudomonas, Burkholderia, Sphingomonas, Arthrobacter* gibi bakteriler pestisitleri karbondioksit, su ve mineral tuzlarına kadar parçalayabilmektedir. Ayrıca *Rhizobium, Trametes, Penicillium* ve *Aspergillus* gibi mantarlar biyotransformasyon yoluyla pestisitlerin toksisitesini azaltır. Benzer şekilde *Chlorella vulgaris, Scenedesmus obliquus* ve *Nostoc muscorum* gibi mikroalgler de biyosorpsiyon ve biyotransformasyon mekanizmalarıyla pestisitlerin çevresel etkilerini azaltabilmektedir.

Dünya genelinde en fazla kullanılan herbisit olan glifosat, genetiği değiştirilmiş bitkilerde yabancı ot kontrolü için yaygın şekilde uygulanmakta ve toprak ile su kaynaklarında kalıntıya yol açmaktadır. Benzer biçimde, özellikle mısır tarımında tercih edilen atrazin, yeraltı sularında uzun süre kalabildiği için birçok ülkede çevresel risk oluşturmaktadır. Glifosat ve atrazini parçalayabilen *Bacillus licheniformis, Pseudomonas putida* ve *Rhizobium leguminosarum* gibi bakteriler bu pestisitlerin kalıntılarını azaltma potansiyeline sahiptir. Ayrıca Türkiye'de yaygın kullanılan klorpirifosun *Pseudomonas putida* ve *Bacillus cereus* tarafından parçalanabildiği ve bu türlerin kalıntı gideriminde etkili olabileceği rapor edilmiştir.

Bu gelişmeler, pestisit kaynaklı çevresel kirliliğin azaltılmasında biyolojik yöntemlerin yaygınlaştırılması, sürdürülebilir tarım ve çevre koruma politikaları açısından büyük öneme sahiptir Çalışmanın amacı, pestisit kirliliğinin azaltılmasında biyolojik yöntemlerin rolünü değerlendirmek, mikrobiyal sistemlerin etkinliğini ortaya koymak ve sürdürülebilir ekoloji yönetimi için bu yaklaşımların potansiyelini vurgulamaktır.

Anahtar Kelimeler: Pestisit, Biyolojik bozunma, Mikrobiyal biyoremediasyon, Çevre kirliliği, Mikroorganizmalar

BIOLOGICAL APPROACHES FOR REDUCING PESTICIDE POLLUTION

ABSTRACT
Pesticides are chemical or biological substances used to reduce or control the populations of harmful insects, weeds, fungi, rodents, and similar organisms. However, their uninformed and uncontrolled use poses serious threats to the environment and human health, leading to the disruption of ecosystem balance, a decrease in soil microbial diversity, and a decline in water quality. With the spread of

commercial agriculture since the 1940s, pesticide use has increased rapidly, causing persistent pollution problems in food, soil, and water resources. Over the past twenty years, global pesticide consumption has increased significantly, reaching approximately $3.5 billion in use and a market volume of $45 billion.

Bioremediation offers a powerful alternative to chemical and physical treatment techniques as an environmentally friendly, low-cost, and effective method. In this method, microorganisms convert pesticides into simpler and harmless compounds through their natural metabolic processes. Bacteria such as *Bacillus, Pseudomonas, Burkholderia, Sphingomonas, Arthrobacter* can break down pesticides into carbon dioxide, water, and mineral salts. Additionally, fungi such as *Rhizobium, Trametes, Penicillium,* and *Aspergillus* reduce the toxicity of pesticides through biotransformation. Similarly, microalgae such as *Chlorella vulgaris, Scenedesmus obliquus*, and *Nostoc muscorum* can also reduce the environmental impact of pesticides through biosorption and biotransformation mechanisms.

Glyphosate, the most widely used herbicide worldwide, is commonly applied in genetically modified crops for weed control and leads to residues in soil and water sources. Similarly, atrazine, which is preferred especially in corn farming, poses an environmental risk in many countries because it can remain in groundwater for a long time. Bacteria such as *Bacillus licheniformis, Pseudomonas putida*, and *Rhizobium leguminosarum*, which can break down glyphosate and atrazine, have the potential to reduce residues of these pesticides. Furthermore, it has been reported that chlorpyrifos, widely used in Türkiye, can be broken down by *Pseudomonas putida* and *Bacillus cereus*, and that these species may be effective in residue removal.

These developments are of great importance in terms of promoting biological methods to reduce pesticide-related environmental pollution, sustainable agriculture, and environmental protection policies. The aim of this study is to evaluate the role of biological methods in reducing pesticide pollution, demonstrate the effectiveness of microbial systems, and highlight the potential of these approaches for sustainable ecological management.

Keywords: Pesticide, Biological degradation, Microbial bioremediation, Environmental pollution, Microorganisms

BETWEEN RITUAL AND RESISTANCE: WOMEN NAVIGATING TRADITION AT THE MAHAKUMBH FESTIVAL

Dr.Jitendra Aherkar
Dean, Faculty of Humanities & Social Sciences Atmiya University, Rajkot

Abstract
The Mahakumbh Mela is the largest religious congregation on earth and forms one of the most visible manifestations of Hindu religiosity. At a core level, this has to do with ritual bathing at the confluence of sacred rivers, a process supposed to wash away sins and guarantee emancipation. However, behind the ritual devotion lies a complex negotiation of tradition, power, and identity. For women, Mahakumbh acts both as an opportunity and as a challenge: it is a place of deep spiritual significance, yet it is one bound by structures of male dominance that have conventionally excluded women from positions of religious authority. This paper works out certain tensions and negotiations that women go through during the Mahakumbh and frames their participation as a bargaining between ritual compulsion and acts of subtle resistance. Informed by gender theories, pilgrimage studies, and ethnographic accounts, the paper examines how women reinterpret tradition, reclaim space, and reconfigure agency in the sacred yet contested terrain of the Mahakumbh Festival.
Keywords: Women, Mahakumbh, Rituals.

KİRİŞLİ PLAK VE ÇİFT DOĞRULTULU DİŞLİ DÖŞEMELİ BİNA TASARIMLARINDA PLAN EN BOY ORANI ETKİSİ

Assist. Prof. Dr. Mehdi ÖZTÜRK
İstanbul Arel University, Faculty of Engineering, Department of Civil Engineering, 34537 Büyükçekmece, İSTANBUL
ORCID ID: 0000-0003-4147-0431

EMRE AY
İstanbul Arel University, Institute of Postgraduate, Department of Civil Engineering, 34537 Büyükçekmece, İSTANBUL
ORCID ID: 0009-0005-5408-1146

ÖZET
Türkiye, aktif tektonik yapısı nedeniyle sık sık yıkıcı depremlerle karşı karşıya kalan bir ülkedir. Bu durum, özellikle betonarme yapıların deprem güvenliği açısından doğru şekilde tasarlanmasını zorunlu kılmaktadır. Yapı davranışını etkileyen birçok parametre bulunmakta olup, bu parametrelerin mühendislik yaklaşımlarına göre farklı biçimlerde değerlendirilmesi çeşitli taşıyıcı sistem kurgularının ortaya çıkmasına neden olmaktadır. Bu tez kapsamında, betonarme konut tipi binaların tasarımında plan en-boy oranı, zemin sınıfı ve döşeme tipi parametreleri birlikte incelenmiştir. Plan en-boy oranı 1 ve 4 olarak seçilmiş; zemin sınıfı olarak ZB, ZC ve ZD türleri dikkate alınmıştır. Döşeme tipi olarak kirişli plak ve çift doğrultulu dişli döşemeler seçilmiş, bu parametrelerin kombinasyonlarıyla toplam 12 farklı model oluşturulmuştur. DTS-1 bölgesinde yer aldığı varsayılan 10 katlı bir betonarme konut binası, TBDY-2018 esaslarına göre tasarlanmıştır. Sonuçlar, zemin sınıfı kötüleştikçe ve en-boy oranı arttıkça deprem perdesi gereksiniminin arttığını göstermektedir. Ayrıca, çift doğrultulu dişli döşemeli sistemlerde plak sistemlere göre daha yüksek donatı ihtiyacı ve yanal ötelenme değerleri elde edilmiştir. Buna karşın, dişli döşemelerde beton ve kalıp miktarı daha azdır. Genel olarak, en-boy oranı ve zemin sınıfı değişimlerinin bina rijitliği, perde gereksinimi ve donatı sarfiyatı üzerinde belirleyici olduğu sonucuna varılmıştır.
Anahtar Kelimeler: Betonarme Tasarım, En-boy Oranı, Kirişli Plak Döşemeler, Çift Doğrultulu Dişli Döşemeler

THE EFFECT OF NEAR-FAULT GROUND MOTIONS ON THE SEISMIC PERFORMANCE OF REINFORCED CONCRETE BUILDINGS

ABSTRACT
Turkey, due to its active tectonic structure, is frequently exposed to destructive earthquakes. This situation necessitates the proper design of reinforced concrete structures to ensure adequate seismic safety. Numerous parameters influence the structural behavior, and their evaluation through different engineering approaches can lead to various structural system configurations. In this thesis, the effects of plan aspect ratio, soil type, and slab system parameters were examined together in the design of reinforced concrete residential buildings. The aspect ratios were selected as 1 and 4, while soil types ZB, ZC, and ZD were considered. Two common slab types, beam-supported slab and two-way ribbed slab, were used, resulting in a total of 12 different structural models based on parameter combinations. A ten-story reinforced concrete residential building, assumed to be located in a DTS-1 seismic zone, was designed according to the provisions of TBDY-2018. The results indicate that the requirement for shear walls increases with worsening soil conditions and higher aspect ratios. Moreover, the two-way ribbed slab systems exhibited greater reinforcement demand and larger lateral displacements compared to beam-supported slab systems. However, ribbed slab systems required less concrete and formwork material. Overall, it was concluded that variations in aspect ratio and soil type have a significant influence on building stiffness, shear wall requirements, and reinforcement consumption.
Keywords: Reinforced Concrete Design, Plan Aspect Ratio, Beam-Supported Slabs, Two-Way Ribbed Slabs

LÜBNAN HİZBULLAHI'NIN HEGEMONYA İNŞASI: SOSYAL HİZMETLERDEN TOPLUMSAL MEŞRUİYETE

Emrah ÖZERDEN
Kırşehir Ahi Evran University, Faculty of Economics and Administrative Sciences, Department of International Relations 40100 Merkez, Kırşehir
ORCID ID: 0009-0003-6223-1189
Dr. Ayşe ATAŞ
Kırşehir Ahi Evran University, Faculty of Economics and Administrative Sciences, Department of International Relations 40100 Merkez, Kırşehir
ORCID ID: 0000-0002-6160-6343

ÖZET
Lübnan Hizbullahı'nın toplumsal meşruiyeti, yalnızca silahlı direnişe değil; aynı zamanda ideolojik aygıtlar ve sunduğu sosyal hizmetler aracılığıyla şekillenen gönüllü rıza temeline dayalı olarak inşa edilmektedir. Araştırmanın amacı, Hizbullah'ın sosyal hizmetler, eğitim, medya ve ideolojik faaliyetler aracılığıyla Şii toplumunda gönüllü rıza üreterek nasıl hegemonya kurduğunu, bu hegemonya sürecinin siyasal sisteme entegrasyonunu nasıl kolaylaştırdığını Antonio Gramsci'nin hegemonya kuramı ve bu kuramı Uluslararası ilişkiler disiplininde yeniden yorumlayan Robert W. Cox'un Neo-Gramcian yaklaşımı çerçevesinde analiz etmektir.
Çalışma, nitel araştırma yaklaşımıyla tasarlanmıştır. Araştırma verileri genellikle akademik literatürde bulunan ikincil kaynaklardan toplanmış olup bunun yanı sıra sınırlı da olsa Hizbullah'a ait birincil nitelikteki örgütün üst düzey yeticilerinin açıklamaları, röportajları ve kitapları da araştırma kapsamına alınmıştır. Bu yöntem, örgütün karmaşık sosyal-siyasal yapılanmasını ve meşruiyet stratejilerini çok katmanlı biçimde anlamaya olanak sağlamıştır.
Metodolojik olarak, bu çalışmada kullanılan doküman analizi yöntemi; veri toplamada nesnel, tekrar edilebilir ve kuramsal çerçeveye uygun bir yaklaşım sunduğundan, hegemonya gibi soyut bir olgunun somut göstergelerle analizine katkı sağlamıştır. Literatür açısından çalışma, hegemonya kuramının yalnızca devlet merkezli aktörlere değil, devlet dışı yapıların toplumsal meşruiyet stratejilerine de uygulanabilir olduğunu ortaya koyarak özgün bir katkı sunmuştur.
Elde edilen bulgular, Hizbullah'ın sunduğu sağlık, eğitim ve sosyal yardım hizmetleriyle devletin eksik kaldığı alanları doldurarak halk nezdinde bir "güven ve koruma" figürü haline geldiğini ve bu sayede rızaya dayalı meşruiyet elde ettiğini göstermektedir. Gramscian çerçevede değerlendirildiğinde, Hizbullah'ın meşruiyetini zora değil, gönüllü rızaya dayandırarak inşa ettiğini ve bu yolla devlet benzeri bir meşruiyet profili sergilediğini göstermektedir. Bu sonuçlar, Hizbullah'ın meşruiyet üretim sürecinin Robert W. Cox'un Neo-Gramscian yaklaşımıyla ilişkilendirilmesini mümkün kılmıştır.
Robert W. Cox'un Neo-Gramscian yaklaşımı; toplumsal güç ilişkilerini, kurumları ve fikirleri birlikte değerlendirerek devlet dışı aktörlerin meşruiyet süreçlerini anlamaya katkı sağlamıştır. Hizbullah'ın sosyal hizmetler, ideolojik aygıtlar ve medya aracılığıyla kurduğu gönüllü rıza, Robert W. Cox'un hegemonik düzen yaklaşımını somutlaştırmıştır.
Anahtar kelimeler: Antonia Gramsci, Hegemonya, Lübnan Hizbullahı, Sosyal Hizmetler, Toplumsal Meşruiyet.

THE CONSTRUCTION OF HEZBOLLAH'S HEGEMONY IN LEBANON: FROM SOCIAL SERVICES TO SOCIAL LEGITIMACY

ABSTRACT
The social legitimacy of Hezbollah in Lebanon is constructed not only through armed resistance but also on the basis of voluntary consent shaped by ideological apparatuses and the social services it provides. The aim of the research is to analyze, within the framework of Antonio Gramsci's theory of hegemony and Robert W. Cox's Neo-Gramscian approach, which reinterprets this theory in the field of

International Relations, how Hezbollah generates voluntary consent through social services, education, media, and ideological activities within the Shia community, and how this process facilitates the integration of its hegemony into the political system.
The study was designed using a qualitative research approach. The research data were primarily collected from secondary sources available in the academic literature; additionally, though limited, primary qualitative sources such as statements, interviews, and books of Hezbollah's senior officials were also included in the scope of the study. This method allowed for a multi-layered understanding of the organization's complex socio-political structure and legitimacy strategies.
Methodologically, the document analysis method used in this study provided an objective, replicable, and theoretically grounded approach to data collection, contributing to the analysis of an abstract phenomenon like hegemony through concrete indicators. From a literature perspective, the study offers an original contribution by demonstrating that the theory of hegemony can be applied not only to state-centered actors but also to the legitimacy strategies of non-state actors.
The findings indicate that by providing health, education, and social aid services to fill the gaps left by the state, Hezbollah has become a figure of "trust and protection" in the eyes of the public, thereby obtaining legitimacy based on consent. From a Gramscian perspective, this process shows that Hezbollah constructs its legitimacy not through coercion but through voluntary consent, thereby exhibiting a state-like legitimacy profile. These results have made it possible to relate Hezbollah's legitimacy production process to Robert W. Cox's Neo-Gramscian approach.
Robert W. Cox's Neo-Gramscian approach has contributed to understanding the legitimacy processes of non-state actors by evaluating social power relations, institutions, and ideas together. Hezbollah's voluntary consent, established through social services, ideological apparatuses, and media, has concretized Cox's approach, which explains hegemonic order as arising from the interplay of material capabilities, ideas, and institutions.
Keywords: Antonia Gramsci, Hegemony, Lebanese Hezbollah, Social Legitimacy, Social Services.

BIOELECTRONIC NANOSCAFFOLDS FOR AUTONOMOUS TISSUE REGENERATION

David.G
Deepak.S
Palanisamy.A
Ravi.C
N Jayaramakani
Dr.R.Srinivasan
Faculty of Pharmacy, Bharath Institute of Higher Education and Research, Chennai 600073, India

Abstract:
Advances in regenerative medicine increasingly focus on technologies that mimic the body's intrinsic healing mechanisms while providing external therapeutic control. Bioelectronic nanoscaffolds—hybrid structures integrating conductive nanomaterials with biodegradable biomatrices—represent a transformative innovation in this field. These scaffolds enable real-time sensing, controlled electrical stimulation, and localized drug or growth-factor release, creating a dynamic microenvironment that actively guides tissue repair. Recent experimental models demonstrate that electrically conductive nanofibers can enhance cellular communication, promote angiogenesis, and accelerate extracellular matrix deposition. Simultaneously, embedded micro-sensors monitor pH, oxygen levels, and inflammatory biomarkers, allowing autonomous, feedback-driven therapeutic adjustments. Such "smart" scaffolds have shown promise in chronic wound healing, neuroregeneration, and musculoskeletal repair, where conventional treatments often fall short due to slow vascularization or poor cellular integration.The autonomous nature of bioelectronic nanoscaffolds significantly reduces the need for repeated clinical interventions. By integrating AI-assisted signal processing modules, these systems can modulate stimulation patterns or drug release profiles based on real-time tissue status. This capability positions them as a cornerstone for personalized regenerative therapies. Despite their potential, challenges remain—including long-term biocompatibility of conductive materials, energy-harvesting strategies for sustained operation, and regulatory evaluation for implantable bioelectronics. Continued research in material science, bioelectronics, and computational modeling is essential to translate laboratory advances into safe, reliable clinical applications. Overall, bioelectronic nanoscaffolds offer a futuristic yet feasible pathway for autonomous tissue regeneration and represent a significant leap forward in medical science innovation.
Keywords: Bioelectronic scaffolds, nanotechnology, tissue regeneration, smart implants, regenerative medicine.

EVALUATING THE FUNCTIONAL ROLE OF ROSEHIP WASTE POWDER IN THE REFORMULATION OF PORK SAUSAGES

Alexandra Raluca BORŞA (BOGDAN)
Andrei BORŞA
Melinda FOGARASI
Floricuţa RANGA
Anda Elena TANISLAV
Vlad MUREŞAN
Cristina Anamaria SEMENIUC
Faculty of Food Science and Technology, University of Agricultural Sciences and Veterinary Medicine of Cluj-Napoca, Romania

Introduction: Rosehip waste powder contains high levels of fibres, polyphenols, and carotenoids [1]. Owing to the antioxidant and preservative activities of polyphenols [2], the colouring capacity of carotenoids, and the naturally low pH of this powder [1], it may serve as a suitable ingredient in meat products to limit the addition of synthetic nitrites or to enhance shelf stability.
Aims: This research aimed to determine how the partial substitution of raw meat with this powder influences the overall quality of pork sausages.
Materials and Methods: Three sausage variants were produced (PSc – control; PS2.7%rp – sausages containing 2.7% rosehip waste powder; PS5.5%rp – sausages containing 5.5% rosehip waste powder) and monitored during storage for their physicochemical attributes, colour, texture, sensory characteristics, and polyphenol and carotenoid contents.
Results: Incorporating rosehip waste powder into pork sausages significantly decreased moisture and protein levels, while increasing total carbohydrates, polyphenols, and carotenoids. The powder also led to a reduction in pH and in easily hydrolysable nitrogen, indicating a potential preservative action. Furthermore, it improved colour parameters by intensifying red and yellow tones, and it reduced gumminess and chewiness. Although minor changes in taste and texture were observed, consumer acceptance of the reformulated sausages remained satisfactory.
Conclusion: The findings demonstrate that rosehip waste powder is a promising functional ingredient for pork sausage reformulation.
Keywords: carotenoid constituents, colour parameters, physicochemical characteristics, phenolic constituents, sensory evaluation, textural attributes

References

1. Borşa, A.R.; Păucean, A.; Fogarasi, M.; Ranga, F.; Borșa, A.; Tanislav, A.E.; Mureșan, V.; Semeniuc, C.A. Utilisation of rosehip waste powder as a functional ingredient to enrich waffle cones with fibres, polyphenols, and carotenoids. *Foods* **2025**, *14*, 90.
2. Ullah, H.; Hussain, Y.; Santarcangelo, C.; Baldi, A.; Minno, A.D.; Khan, H.; Xiao, J.; Daglia, M. Natural polyphenols for the preservation of meat and dairy products. *Molecules* **2022**, *27*, 1906.

ENRİCHMENT OF WAFFLE CONES WİTH DİETARY FİBRE, POLYPHENOLS, AND CAROTENOİDS USİNG ROSEHİP WASTE POWDER

Alexandra Raluca Borşa (Bogdan)
Adriana Păucean
Melinda Fogarasi
Andrei Borșa
Vlad Mureșan
Cristina Anamaria Semeniuc
Faculty of Food Science and Technology , University of Agricultural Sciences and Veterinary Medicine of Cluj-Napoca, 3-5 Calea Mănăştur, 400372 Cluj-Napoca, Romania

Introduction: The waste that remains after processing the rosehips to obtain rosehip purée (raw material for rosehip jam) can be a valuable source of fibres, carotenoid pigments, phenolic compounds, and micro- and macro-elements[1]. Therefore, it could be recovered as a powder (Rp) for later use as an ingredient in the food industry.
Aims: The aim of this study was to use such a powder in the formulation of ice cream waffle cones by partially replacing (10, 15, and 20%, respectively) the wheat flour in a consecrated manufacturing recipe that uses a minimum amount of sugar necessary to obtain this product.
Materials and Methods: Four waffle cone formulations were prepared: control (WCc), with 3.7 (WC3.7%rp), 5.6 (WC5.6%rp), and 7.5% rosehip powder (WC7.5%rp) to fulfil the purpose. They were analysed for proximate composition, pH, colour, techno-functional and texture properties and sensory to identify the formula preferred by consumers. The contribution of rosehip powder to the production cost of these ice cream cone formulations was also determined.
Results: The results showed that using rosehip waste powder as an ingredient reduced the waffle cones powder's capacity to hold water (from 3.11 g/g to 2.64-3.08 g/g) and to swell (from 4.98 mL/g to 4.23-4.48 mL/g), while it increased their oil-holding capacity (from 0.93 g/g to 0.96-1.19 g/g) and the content in fibre (from 1.58% to 3.41-4.83%), polyphenols (from 400.70 µg/g to 1732.26-2715.69 µg/g), and carotenoids (from n.d. to 6.86-14.28 µg/g); however, the solubility (72.65-75.33%), hardness (2.31-2.83 N), and fracturability (6-8) were not significantly influenced. The sensory acceptability of enriched waffle cones (92-93%) was higher than that of control waffle cones (90%). The production cost of a waffle cone increased by EUR 0.004-0.009 when wheat flour was substituted by rosehip powder in concentrations of 10-20%. In conclusion, to enrich waffle cones with fibres, polyphenols, and carotenoids, at least 10% of wheat flour must be substituted with rosehip waste powder in their manufacturing recipe.
Conclusion: In conclusion, to enrich waffle cones with fibres, polyphenols, and carotenoids, at least 10% of wheat flour must be substituted with rosehip waste powder in their manufacturing recipe.
Keywords: proximate composition, rosehip powder, sensory analysis, techno-functional properties, waffle cones

References

1. Borșa AR, et.al. Utilisation of Rosehip Waste Powder as a Functional Ingredient to Enrich Waffle Cones with Fibres, Polyphenols, and Carotenoids. *Foods*. 2025; 14(1):90. https://doi.org/10.3390/foods14010090

SÜRDÜRÜLEBİLİR AKTİF GIDA AMBALAJI: KABAK ÇEKİRDEĞİ YAĞI *(CUCURBITA PEPO L.)* VE SİLİSYUM DİOKSİT İÇEREN POLİ(VİNİL ALKOL)/JELATİN FİLMLER

Dr. Büşra MUTLU
Bursa Teknik Üniversitesi, Merkezi Araştırma Laboratuvarı, 16310 Yıldırım, Bursa
ORCID: 0000-0002-9946-6729
Dr. Murat EROĞLU
Bursa Teknik Üniversitesi, Merkezi Araştırma Laboratuvarı, 16310 Yıldırım, Bursa
ORCID: 0000-0001-5340-9609

ÖZET
Sürdürülebilir ve çevre dostu ambalaj çözümlerine yönelik artan ihtiyaç, biyobozunur aktif gıda ambalajlarının geliştirilmesini hızlandırmıştır. Bu çalışma kapsamında, poli(vinil alkol)/jelatin matrisine **kabak çekirdeği yağı *(Cucurbita pepo L.)* (PSO)** ve **silisyum dioksit (SiO_2)** partikülleri eklenerek fonksiyonel özellikleri iyileştirilmiş biyokompozit filmler üretilmiştir. SiO_2 tozunun ortalama partikül boyut dağılımı, kristal yapısı ve morfolojisi; partikül boyut, **X-ışını kırınımı ve taramalı elektron mikroskobu analizleri** ile doğrulanmış, böylece homojen dağılım ve uygun yapısal bütünlük teyit edilmiştir. Elde edilen filmler; kalınlık, yüzey morfolojisi, optik görünüm, renk ölçümleri ve su temas açısı gibi parametreler üzerinden değerlendirilmiştir. Bulgular, PSO'nun plastikleştirici etkisiyle filmlerin esnekliğini ve ışık geçirgenliğini artırdığını, SiO_2 katkısının ise yüzey düzgünlüğünü iyileştirerek mekanik yapıyı güçlendirdiğini göstermektedir. Ayrıca, artan temas açıları filmlerin daha düşük hidrofiliklik sergilediğini ortaya koymuştur. Doğal yağ ile inorganik dolgunun birlikte kullanımı, hem mekanik performans hem de estetik nitelikler açısından dengeli bir yapı sunarak bu biyokompozit filmleri sürdürülebilir aktif gıda ambalajı uygulamaları için umut vadeden bir seçenek haline getirmektedir..
Anahtar Kelimeler: Poli(vinil alkol), Jelatin, Kabak Çekirdeği Yağı, Silisyum Dioksit, Biyokompozit, Gıda Ambalaj Malzemesi.

SUSTAINABLE ACTIVE FOOD PACKAGING: POLY(VINYL ALCOHOL)/GELATIN FILMS INCORPORATED WITH PUMPKIN *(CUCURBITA PEPO L.)* SEED OIL AND SILICON DIOXIDE

ABSTRACT
The increasing demand for environmentally friendly and biodegradable materials has accelerated the development of sustainable active food packaging systems. In this study, poly(vinyl alcohol)/gelatin-based biocomposite films were fabricated by incorporating pumpkin seed oil *(Cucurbita pepo L.)* (PSO) and silicon dioxide (SiO_2) particles to enhance their functional and structural properties. The structural and morphological characteristics of the SiO_2 powder were confirmed through X-ray diffraction and scanning electron microscopy analyses, verifying its crystalline structure and homogeneous dispersion. The produced films were evaluated in terms of thickness, surface morphology, visual appearance, color parameters, and water contact angle to assess their physical and optical performance. The results demonstrated that the addition of PSO increased film flexibility and transparency due to its plasticizing effect, while SiO_2 incorporation improved surface smoothness and mechanical integrity. Furthermore, the films exhibited reduced hydrophilicity, as indicated by the increased contact angle values. The combination of a natural bioactive oil and an inorganic filler provided a balanced improvement in mechanical strength and visual quality, highlighting the strong potential of these biocomposite films as sustainable active food packaging materials.
Keywords: Poly(vinyl alcohol), Gelatin, Pumpkin Seed Oil, Silicon Dioxide, Biocomposites, Food Packaging Materials.

INTRODUCTION

The global packaging industry is increasingly under pressure to transition from traditional fossil-based plastics toward materials that are biodegradable, renewable and capable of delivering additional functional performance. Modern active food packaging systems go beyond passive containment and barrier functions to actively interact with the packaged food, thereby enhancing shelf life, safety and quality (Andrade vd., 2025; Versino vd., 2023) Biopolymer-based films are at the forefront of this shift, as they combine eco-friendly disposal with tunable functionalization via additives, natural extracts or inorganic fillers (Asgher vd., 2020).

Among the biopolymers, blends of synthetic water-soluble polymers such as poly(vinyl alcohol) (PVA) and natural polymers like gelatin (Gel) are attractive due to their film-forming ability, transparency and flexibility. However, their barrier, mechanical and active performance often fall short of conventional plastics, which creates a research impetus for reinforcing strategies. Accordingly, loading bioactive oils (essential oils) and incorporating nano- or micro-fillers (e.g., metal oxides) andhave emerged as promising routes to produce functional hybrid films with both active capabilities and structural integrity (González-López vd., 2023). In this context, natural oils—such as PSO—provide intrinsic bioactive properties (antioxidant, antimicrobial), whereas their plasticizing effect can enhance film flexibility and transparency. On the other hand, SiO_2 has gained notable attention as an inorganic filler in active food packaging, offering multifunctional benefits such as moisture/oxygen adsorption, carrier or release matrix for active compounds, mechanical reinforcement and improved surface morphology (Pratama vd., 2025). Combining these two approaches—incorporating a natural seed oil into the PVA/gelatin matrix to enhance active functionality and use SiO_2 as an inorganic filler for structural reinforcement and surface enhancement—offers an effective strategy for developing sustainable active food packaging that meets biofunctional performance while also ensuring mechanical and physical strength. In this study, PVA/gelatin films enriched with PSO and SiO_2 particles were produced, and their structural, morphological, surface, and optical properties were comprehensively evaluated. This solution addresses the dual need for both active performance and enhanced material strength in biodegradable packaging systems.

2. MATERIAL AND METHODS

2.1. Materials

Poly(vinyl alcohol) (PVA, CAS No: 9002-89-5), with an average molecular weight of 30,000–70,000 g/mol and a hydrolysis degree of 87–90%, was sourced from a supplier in China and used as the primary matrix polymer. Gelatin powder was obtained from a local manufacturer (Aktar Diyarı, Türkiye). Cold-pressed pumpkin seed oil was supplied by a regional producer. High-purity silicon dioxide (SiO_2, CAS No: 7631-86-9) was purchased from Sigma-Aldrich (USA), and employed as the inorganic reinforcing filler.

2.2. Preparation of the Films

Biocomposite films based on PVA and Gel, enriched with PSO and SiO_2 powder, were fabricated using the solvent casting method. First, 10 g of PVA was dissolved in 150 mL of distilled water at 90 °C under continuous stirring until a clear and homogeneous solution was obtained. The temperature was then reduced to 60 °C, after which 1 g of Gel was added and stirred until complete dissolution. PSO was incorporated into the polymer solution at 1 wt.% relative to the total polymer mass. Similarly, SiO_2 powder was added at 1 wt.% to achieve a uniformly dispersed inorganic phase. The mixture was stirred thoroughly to ensure homogeneous distribution of both the oil droplets and the SiO_2 particles. The final film-forming solutions were poured into Petri dishes (⌀ 20 cm) and dried in an oven (Ecocell™) at 60 °C for 24 h to allow solvent evaporation. After drying, the films were carefully peeled off and stored in a desiccator until further characterization. Depending on the oil and powder content within the polymer matrix, the films were designated as PVA, PVA/Gel, PVA/Gel/PSO, and PVA/Gel/PSO/SiO_2, respectively. Table 1 summarizes the detailed compositions of the prepared solutions.

Table 1. Composition of PVA based film-forming solutions.

Sample code	PVA (g)	Gel (g)	PSO (% w/w polymer weight)	SiO_2 (% w/w polymer weight)
PVA	10	-	-	-
PVA/Gel	9	1	-	-
PVA/Gel/PSO	9	1	1	-
PVA/Gel/PSO/SiO_2	9	1	1	1

2.3. Characterization

2.3.1 Powder Characterization

The morphological features of the SiO_2 powders were examined using a field-emission scanning electron microscope (FE-SEM, Zeiss™ Gemini 300) operated at an accelerating voltage of 10 kV. Prior to imaging, the powder surfaces were sputter-coated with a thin Au–Pd layer to enhance conductivity.
The mean particle size (Dmean) was determined using a Malvern™ Mastersizer 3000E laser diffraction particle size analyzer.
The crystalline structure of the synthesized powders was analyzed using an X-ray powder diffractometer (Bruker™ AXS Discovery) operated at 40 kV and 40 mA, employing Cu Kα radiation (λ = 1.5406 Å). Diffraction patterns were recorded over a 2θ range of 10°–60° with a step size of 0.02° and a scan rate of 2°/min. Phase identification was performed using the International Centre for Diffraction Data® (ICDD) powder diffraction database.

2.3.2 Film Characterization

The surface morphologies of the film samples were examined using a field-emission scanning electron microscope (FE-SEM, Zeiss™ Gemini 300) operated at an accelerating voltage of 5 kV. Prior to imaging, the samples were sputter-coated with a thin Au–Pd layer to improve electrical conductivity.
The wettability of the film samples was evaluated using artificial sweat solution via the sessile-drop method with a contact angle analyzer (Biolin Scientific™ Attension Theta Flex). Drops of 5 µL were gently dispensed onto the surfaces of film specimens cut to dimensions of 2 cm × 2 cm. Measurements were conducted at 21 °C and 50% relative humidity, and each sample was analyzed in triplicate.
The color properties of the film samples (L*, a*, b*, ΔL*, WI, and YI) were measured using a calibrated color spectrophotometer (X-Rite Ci7800). For each film, three measurements were taken and averaged. The whiteness index (WI) was calculated from L*, a*, and b* values using the standard WI equation, while total color difference (ΔL*) relative to the reference surface ($L_0 = 94.63$, $a_0 = 0.38$, $b_0 = 0.34$) was determined according to ASTM E308–22.

3. RESULTS AND DISCUSSION

3.1. Powder Characterization

The surface morphology of the SiO_2 powders is shown in Fig. 1A. The SEM micrograph (Fig. 1A) reveals irregularly shaped primary particles forming loosely packed agglomerates that are uniformly distributed across the examined area.
The particle size distribution (Fig. 1B) displays a unimodal profile, with most particles ranging between 15 and 35 µm and a peak intensity around 20–25 µm. The absence of a broad tail at higher diameters indicates limited formation of large aggregates, which aligns well with the SEM findings.
The XRD pattern (Fig. 1C) features sharp and intense diffraction peaks, including a dominant reflection near $2\theta \approx 26°$, confirming the phase purity and high crystallinity of the silica powder. No additional peaks or amorphous halos were detected, demonstrating a single-phase crystalline SiO_2 structure. Consistent with these observations, the SiO_2 powders exhibit a micro-sized and highly crystalline morphology, as evidenced by the results in Fig. 1A–C. Overall, SEM, particle size analysis, and XRD collectively verify that the SiO_2 powder is a micro-sized, phase-pure crystalline filler suitable for use in PVA/Gel/PSO biocomposite films. Similar morphological and crystallographic features for micro-sized

SiO_2 powders have been reported previously (Barma vd., 2020; Chen vd., 2025).

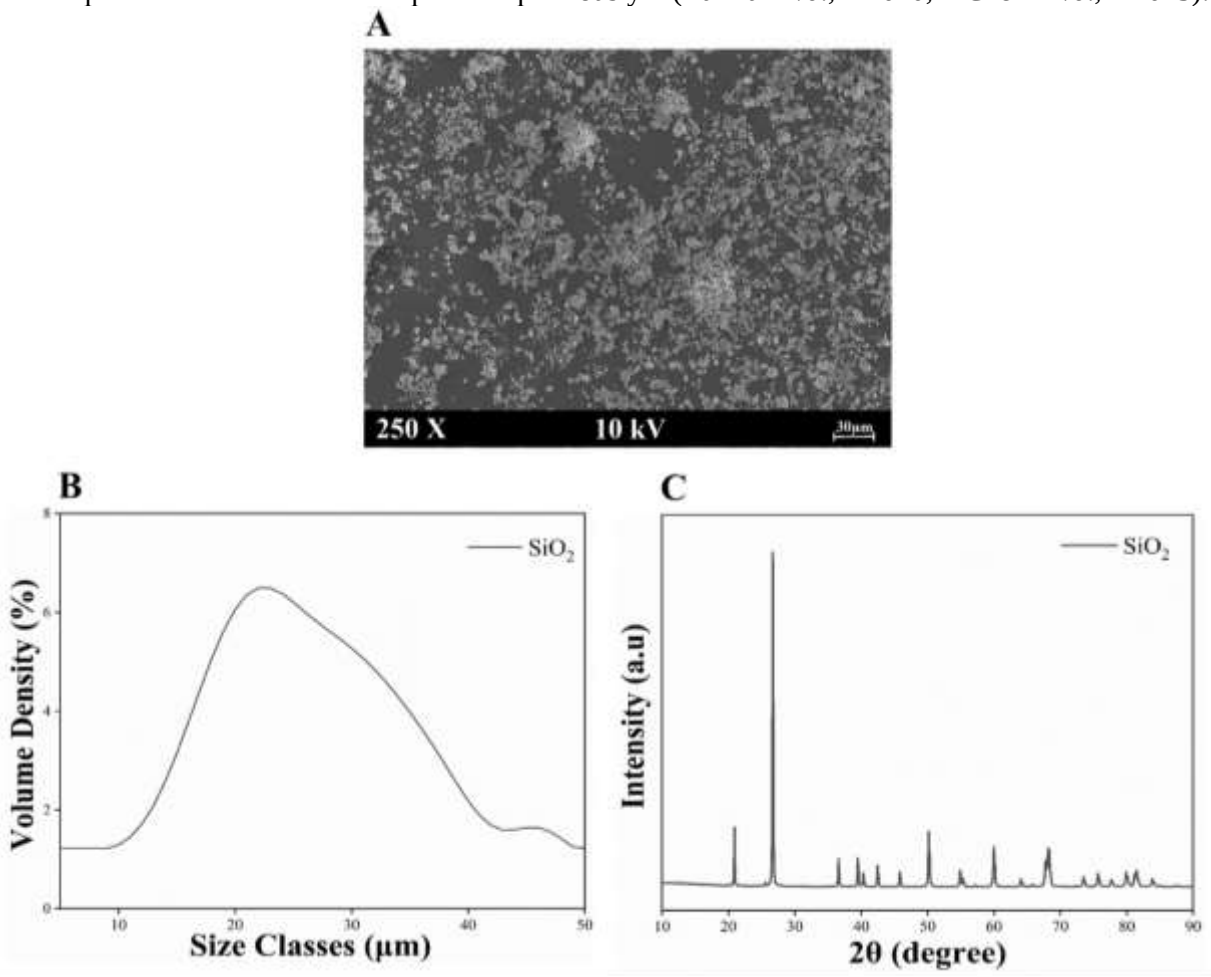

Fig. 1. Characterization of the SiO_2 powders: a) SEM micrograph of the powders; b) Mean particle size of the powders; c) XRD patterns of the powders.

3.2. Film Characterization

SEM micrographs revealed that the neat PVA film exhibited a dense, smooth, and defect-free morphology, indicative of its strong film-forming capability (Fig.2). The PVA/Gel film maintained a continuous structure with only slight surface texturing, suggesting good polymer–polymer compatibility and the absence of phase separation, which is critical for maintaining mechanical integrity in packaging applications.

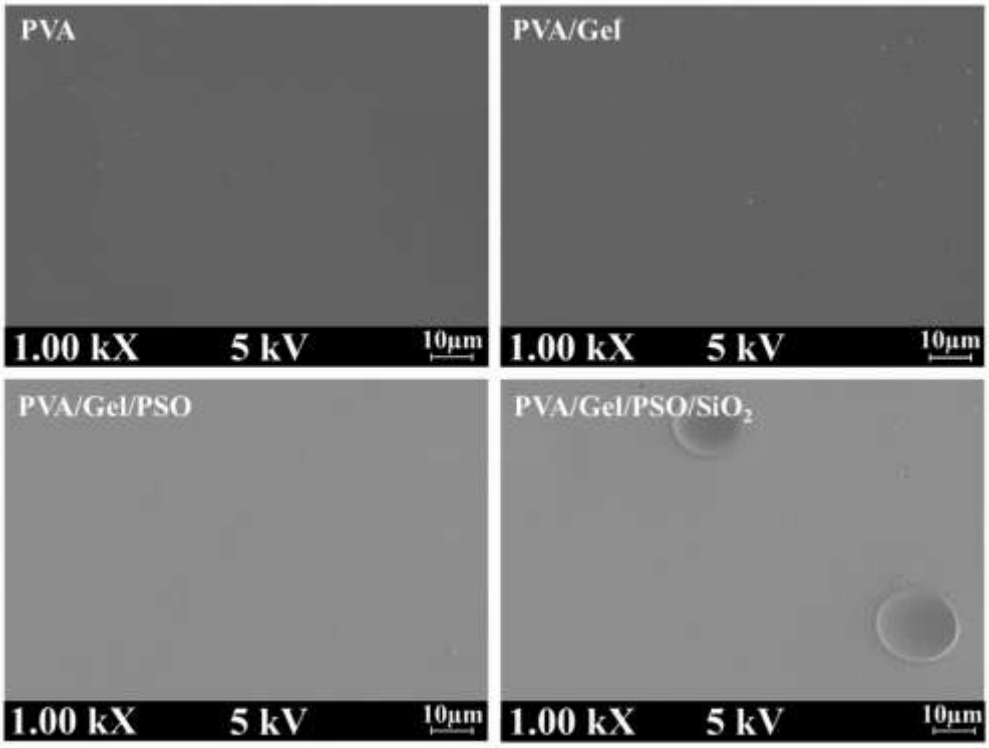

Fig. 2. SEM images of the surface of the PVA-based films.

The incorporation of PSO did not significantly alter the surface morphology; the PVA/Gel/PSO film remained uniform, confirming that the oil was well emulsified and stably dispersed within the matrix. This homogeneous distribution is essential for achieving consistent antioxidant and antimicrobial activity across the film surface. In contrast, the PVA/Gel/PSO/SiO_2 film displayed distinct spherical microdomains, attributed to localized aggregation of SiO_2 and its interaction with dispersed oil droplets. The presence of these inorganic particulates increases micro-roughness, which can enhance surface hydrophilicity and potentially improve oxygen and moisture barrier performance due to tortuous diffusion pathways (Fitriani vd., 2023; Hussain vd., 2023). Overall, the SEM observations confirm that all films retained structural continuity, while SiO_2 incorporation introduced controlled microstructural heterogeneity beneficial for functional active packaging applications.

The wettability results of the films were determined by contact angle analyses and are presented in Fig. 3. The neat PVA film exhibited the lowest contact angle (23.14° ± 1.81°), reflecting its highly hydrophilic nature, which is consistent with the presence of abundant hydroxyl groups that readily interact with water (Amalraj vd., 2020). Incorporation of Gel moderately increased the contact angle (31.61° ± 2.79°), indicating reduced surface hydrophilicity due to partial masking of PVA hydroxyl groups and formation of a more compact polymer network.

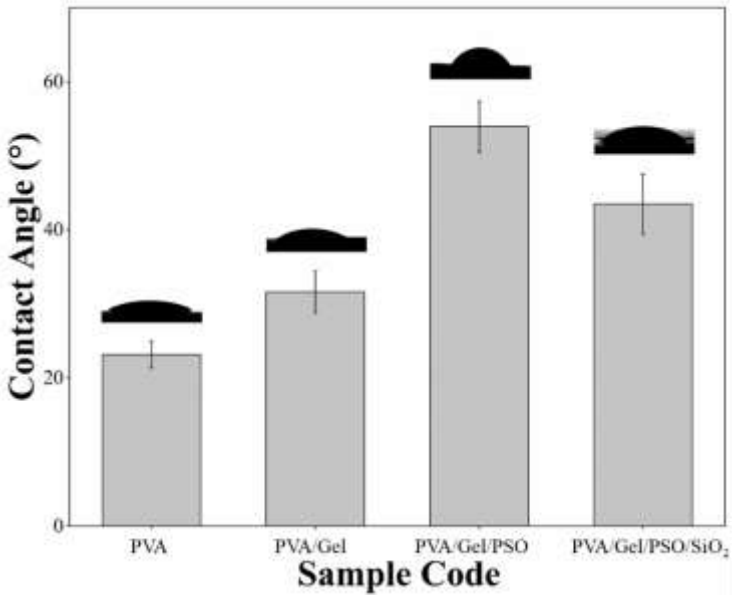

Fig. 3. Contact angle measurements of the PVA-based films.

A substantial increase in contact angle was observed for the PVA/Gel/PSO film (53.93° ± 3.44°) confirming that the hydrophobic PSO droplets were successfully distributed near or at the film surface, thereby decreasing surface wettability. Such an increase in hydrophobicity is advantageous for food packaging, as it improves water resistance and reduces moisture sensitivity. In contrast, the incorporation of SiO_2 into the PSO-containing matrix slightly decreased the contact angle (43.49° ± 4.07°). This reduction can be explained by the inherently hydrophilic nature of SiO_2, whose surface silanol (Si–OH) groups promote stronger water–surface interactions. As widely reported in biodegradable composite films, the addition of inorganic fillers often increases surface polarity and/or modifies microstructural roughness, thereby counteracting hydrophobic contributions from organic additives and resulting in lower contact angles (Zhao vd., 2021). In this study, this effect is further supported by the SiO_2-induced micro-roughness observed in SEM, which likely facilitates partial spreading of the water droplet and reinforces the observed decrease in wettability.

As a result, the contact angle results indicate that PSO enhances hydrophobicity, improving moisture barrier properties, while SiO_2 incorporation balances this effect by reintroducing moderate hydrophilicity—yielding a surface more suitable for active packaging applications requiring controlled moisture interaction.

The color parameters of the PVA-based films indicated that all formulations exhibited a light, nearly neutral appearance with slight yellowish tones, which is suitable for food packaging applications. Neat PVA showed the lowest lightness (L* = 87.45) and the lowest yellowness index (YI = 4.30), corresponding to a relatively neutral, off-white film. The incorporation of Gel markedly increased L* to 92.73 and slightly raised b* and YI (7.31), revealing a brighter surface with a more pronounced yellow hue, which can be attributed to the proteinaceous nature of gelatin. Addition of PSO maintained high lightness (L* = 91.42) while slightly reducing b* and YI compared to PVA/Gel, suggesting a modest attenuation of the yellow tone despite the presence of natural oil pigments. In the hybrid PVA/GEL/PSO/SiO_2 film, L* remained above 91, but b* and YI reached their highest values (4.26 and 7.71, respectively), indicating the most intense yellowish coloration and a slight reduction in whiteness index, likely due to the combined effect of pumpkin seed oil chromophores and light scattering by SiO_2 particles. Nonetheless, the high L* values (> 90 for all composite films) confirm that the developed sustainable active packaging materials retain sufficient brightness and visual transparency for practical food-contact applications.

Table 2. Composition of PVA based film-forming solutions.

Sample code	L*	a*	b*	Whiteness Index (WI)	Yellowness Index (YI)
PVA	87.45	-0.34	2.23	60.41	4.30
PVA/Gel	92.73	-0.56	4.01	61.66	7.31
PVA/Gel/PSO	91.42	-0.62	3.65	61.00	6.65
PVA/Gel/PSO/SiO_2	91.15	-0.44	4.26	57.49	7.71

4. Conclusions

In this study, sustainable active food-packaging films were successfully developed by incorporating PSO and SiO_2 into a PVA/Gel biopolymeric matrix. The microstructural, surface, wettability, and optical analyses collectively demonstrated that gelatin improved film brightness, PSO enhanced hydrophobicity and functional activity, and SiO_2 introduced controlled micro-roughness while contributing to surface polarity. All composite films maintained structural continuity and high visual clarity, with L* values above 90, indicating their suitability for food-contact applications. The balanced combination of bioactive oil and inorganic filler provided films with improved tunable wettability, and favorable optical attributes. Overall, the results confirm that PVA/Gel/PSO/SiO_2 films exhibit promising potential as environmentally friendly, functionally active packaging materials for extending food quality and safety.

REFERENCES

Amalraj, A., Haponiuk, J. T., Thomas, S., Gopi, S. 2020. "Preparation, characterization and antimicrobial activity of polyvinyl alcohol/gum arabic/chitosan composite films incorporated with black pepper essential oil and ginger essential oil". International journal of biological macromolecules, *151*, 366–375.

Andrade, M. A., Barbosa, C. H., Ribeiro-Santos, R., Tomé, S., Fernando, A. L., Silva, A. S., Vilarinho, F. 2025. "Emerging trends in active packaging for food: A six-year review". Foods, *14*(15), 2713.

Asgher, M., Qamar, S. A., Bilal, M., Iqbal, H. M. N. 2020. "Bio-based active food packaging materials: Sustainable alternative to conventional petrochemical-based packaging materials". Food Research International, *137*, 109625.

Barma, M. D., Kannan, S. D., Indiran, M. A., Rajeshkumar, S., Kumar, R. P. 2020. "Antibacterial Activity of Mouthwash Incorporated with Silica Nanoparticles against S. aureus, S. mutans, E. faecalis: An in-vitro Study". J Pharm Res Int, *32*(16), 25–33.

Chen, D., Jin, G., Zhang, Z., Ma, Y., Liu, Y., Lim, J.-H., … Kim, J.-E. 2025. "Effects of silica particle size on the mechanical, surface and printing-trueness properties of 3D-printing dental resin". Scientific Reports, *15*(1), 35644.

Fitriani, F., Bilad, M. R., Aprilia, S., Arahman, N. 2023. "Biodegradable hybrid polymer film for packaging: A review". Journal of Natural Fibers, *20*(1), 2159606.

González-López, M. E., Calva-Estrada, S. de J., Gradilla-Hernández, M. S., Barajas-Álvarez, P. 2023. "Current trends in biopolymers for food packaging: a review". Frontiers in Sustainable Food Systems, *7*, 1225371.

Hussain, R., Batool, S. A., Aizaz, A., Abbas, M., Ur Rehman, M. A. 2023. "Biodegradable packaging based on poly (vinyl alcohol) and carboxymethyl cellulose films incorporated with ascorbic acid for food packaging applications". ACS omega, *8*(45), 42301–42310.

Pratama, B. P., Khairullah, A. R., Maruf, I. F., Kurniasih, D. A. A., Khalisa, A. T., Wardhani, B. W. K., … Putra, E. P. D. 2025. "Silicon Dioxide in Active Food Packaging: A Review on Mesoporous Carriers for Encapsulated Antioxidants and Antimicrobials". Trends in Sciences, *22*(12), 11631.

Versino, F., Ortega, F., Monroy, Y., Rivero, S., López, O. V., García, M. A. 2023. "Sustainable and bio-based food packaging: A review on past and current design innovations". Foods, *12*(5), 1057.

Zhao, Y., Li, B., Li, C., Xu, Y., Luo, Y., Liang, D., Huang, C. 2021. "Comprehensive review of polysaccharide-based materials in edible packaging: A sustainable approach". Foods, *10*(8), 1845.

COMPUTATIONAL ENERGY-LEVEL TUNING OF QUINOXALINE DONORS FOR ORGANIC SOLAR CELLS

El mostafa Benharaf
Team of Chemical Processes and Applied Materials, Sultan Moulay Slimane University, Polydisciplinary Faculty, Beni Mellal, Morocco.
Ikram Mennas
Team of Chemical Processes and Applied Materials, Sultan Moulay Slimane University, Polydisciplinary Faculty, Beni Mellal, Morocco.
Zidane Zohra
Research Laboratory in Physics and Engineering, Department of Physic, Polydisciplinary Faculty, University of Sultan Moulay Slimane, Beni-Mellal, Morocco.
Abdelhakim Khourchech
Molecular Modeling and Spectroscopy Research Team, Faculty of Sciences, Chouaib Doukkali University, El Jadida, Morocco. El Jadida, Morocco.
Ayoub cherrat
LS3MN2E, CERNE2D, Faculty of Sciences, Mohammed V University in Rabat, Rabat, Morocco.
Abdellah Zeroual
Molecular Modeling and Spectroscopy Research Team, Faculty of Sciences, Chouaib Doukkali University, El Jadida, Morocco. El Jadida, Morocco.
Mohammed El idrissi
Team of Chemical Processes and Applied Materials, Sultan Moulay Slimane University, Polydisciplinary Faculty, Beni Mellal, Morocco.
Research Laboratory in Physics and Engineering, Department of Physic, Polydisciplinary Faculty, University of Sultan Moulay Slimane, Beni-Mellal, Morocco.

Abstract:
This theoretical study investigates four quinoxaline-based derivatives (M1–M4) as potential electron donors for organic solar cells (OSCs), with a particular focus on their energy-related optoelectronic properties using DFT/TD-DFT calculations. The analysis examines frontier orbital energy levels, energy band gaps, and excitation energies derived from their absorption spectra. Among the studied dyes, M3 emerges as the most promising candidate due to its lowest energy gap, broad absorption profile, and high chemical softness-features that enhance light-harvesting efficiency and energy-driven charge transport. Although M1 and M2 possess deeper HOMO energy levels that could improve open-circuit voltage, their wider energy gaps reduce their light absorption capability. Overall, the results demonstrate how molecular engineering can effectively tune the energy characteristics of quinoxaline derivatives to achieve high-performance organic photovoltaic materials.
Keywords: Quinoxaline derivatives, Organic solar, TD-DFT, photovoltaic applications, Charge transport, Energy bandgap

QUINOXALINE AS A KEY THEORETICAL DONOR MATERIAL FOR HIGHLY EFFICIENT ORGANIC SOLAR CELLS

El mostafa Benharaf
Team of Chemical Processes and Applied Materials, Sultan Moulay Slimane University, Polydisciplinary Faculty, Beni Mellal, Morocco.
Ikram Mennas
Team of Chemical Processes and Applied Materials, Sultan Moulay Slimane University, Polydisciplinary Faculty, Beni Mellal, Morocco.
Zidane Zohra
Research Laboratory in Physics and Engineering, Department of Physic, Polydisciplinary Faculty, University of Sultan Moulay Slimane, Beni-Mellal, Morocco.
Abdelhakim Khourchech
Molecular Modeling and Spectroscopy Research Team, Faculty of Sciences, Chouaib Doukkali University, El Jadida, Morocco. El Jadida, Morocco.
Ayoub cherrat
LS3MN2E, CERNE2D, Faculty of Sciences, Mohammed V University in Rabat, Rabat, Morocco.
Abdellah Zeroual
Molecular Modeling and Spectroscopy Research Team, Faculty of Sciences, Chouaib Doukkali University, El Jadida, Morocco. El Jadida, Morocco.
Mohammed El idrissi
Team of Chemical Processes and Applied Materials, Sultan Moulay Slimane University, Polydisciplinary Faculty, Beni Mellal, Morocco.
Research Laboratory in Physics and Engineering, Department of Physic, Polydisciplinary Faculty, University of Sultan Moulay Slimane, Beni-Mellal, Morocco.

Abstract:
This theoretical study explores four quinoxaline-based derivatives (M1–M4) as potential electron donors for organic solar cells (OSCs) using DFT/TD-DFT calculations. The research evaluates their optoelectronic properties, including frontier molecular orbital energies, band gaps, and absorption spectra. Compound **M3** is identified as the most promising candidate due to its narrowest band gap, broadest absorption spectrum, and high chemical softness, which suggest superior light-harvesting and charge-transport capabilities. While **M1** and **M2** have deeper HOMO levels that could lead to higher open-circuit voltages, their larger band gaps limit their light absorption efficiency. The study confirms that molecular design can effectively tune the properties of quinoxaline derivatives for high-performance organic photovoltaic applications.
Keywords: Quinoxaline derivatives, Organic solar, TD-DFT, photovoltaic applications, Charge transport, Energy bandgap

HAVACILIK DİŞLİLERİNDE KULLANILAN SAE 8620 VE AISI 9310 ÇELİKLERİNE UYGULANAN FARKLI ISIL İŞLEMLERİN MEKANİK ÖZELLİKLERE OLAN ETKİSİNİN KARŞILAŞTIRILMASI

Cengiz DÖKÜCÜ
Gazi Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü, 06500, Yenimahalle, Ankara
ORCID ID: 0009-0004-2863-1127
Prof. Dr. Yusuf USTA
Gazi Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü, 06500, Yenimahalle, Ankara
ORCID ID: 0000-0003-2403-155X

ÖZET
Helikopterlerde motor tarafından üretilen güç, ana rotor ve kuyruk rotorlarına güç aktarım sisteminde yer alan dişliler aracılığıyla iletilir. Ağır çalışma koşullarında çalışan bu dişlilerin yüzeylerinin sert olması, aşınma dirençlerinin iyi olması, yorulma ömürlerinin fazla olması ve çekirdeklerinde tok bir yapının olması hedeflenir. Bu özelliklerin elde edilmesi için kullanılan yüzey sertleştirme işlemlerinde en yaygın ve kabul gören yöntem sementasyon işlemidir. Bu çalışmada, sementasyona uygun düşük karbonlu çelik sınıfında olan SAE 8620 ve AISI 9310 çeliklerine havacılık standartlarında sementasyon işlemi uygulanmış, sonrasında ise farklı numunelere farklı ardıl ısıl işlemler uygulanmıştır. Sementasyon işlemi sonucunda SAE 8620 malzemeye sahip numunelerin yüzeyinde yaklaşık %400, AISI 9310 malzemeye sahip numunelerde ise yaklaşık %300 sertlik artışı sağlanmıştır. Elde edilen etkin sertlik derinliği (effective case depth) SAE 8620 malzemeye sahip numunelerde 1,5 mm iken AISI 9310 çeliğinde bu değer yaklaşık 1,7 mm olmuştur. Sementasyon sonrasında SAE 8620 malzemeli numunelerin çekirdek sertliği ortalama 328,5 HV olarak ölçülmüş, AISI 9310 numunelerde ise bu sertlik 394,5 HV olarak tespit edilmiştir. Sementasyon sonrasında bazı numunelere farklı sıcaklıklarda kriyojenik işlem, bazı numunelere menevişleme işlemi, bazılarına ise her iki ısıl işlem birlikte uygulanmıştır. Çalışma başlangıcında ulaşılmak istenen 1 mm etkin sertlik derinliğinde yapılan mikrosertlik ölçümlerinde SAE 8620 çeliğinde sementasyon sonrasında -75°C kriyojenik işlem ve 120°C menevişleme uygulanan numune, AISI 9310 çeliğinde ise -100°C kriyojenik işlem ve 120°C menevişleme uygulanan numune en yüksek sertliğe ulaşmıştır.(8620 için 844 HV0,5 ve 9310 için 807 HV0,5). Sementasyon uygulandıktan sonra sertleştirilen sert tabakanın yüzeyinde yapılan makrosertlik ölçümlerinde ise SAE 8620 numunesi 66,63 HRC, AISI 9310 numunesi ise 63,90 HRC'ye ulaşmıştır. Bu en yüksek makrosertlik değerini gösteren numuneler sementasyon sonrası -100°C kriyojenik işlem uygulanmış ve menevişleme uygulanmamış numunelerdir. Sonuçlar doğrultusunda kriyojenik işlem uygulanmasının sementasyon çeliklerinde sertlik değerini artırdığı söylenebilir. Numunelere yapılan mikroyapı incelemelerinde başlangıçta ferrit ve perlitten meydana gelen yapının martenzit/temperlenmiş martenzit ve kalıntı östenite dönüştüğü gözlemlenmiştir.
Anahtar Kelimeler: çelik, sementasyon, SAE 8620 çeliği, AISI 9310 çeliği, mikrosertlik, martenzit, dişli, etkin sertlik derinliği, kriyojenik işlem, ısıl işlem

A COMPARATIVE STUDY ON THE EFFECTS OF DIFFERENT HEAT TREATMENT PROCESSES ON THE MECHANICAL PROPERTIES OF SAE 8620 AND AISI 9310 STEELS USED IN AEROSPACE GEARS

ABSTRACT
The power generated by the engine in helicopters is transmitted to the main and tail rotors through the gears of the power transmission system. For these gears operating under severe service conditions, it is essential to achieve hard surfaces with high wear resistance, long fatigue life, and a tough core structure. Among the surface hardening methods used to achieve these requirements, carburizing is recognized as the most widely accepted process. In this study, low carbon steels suitable for carburizing, namely SAE 8620 and AISI 9310, were subjected to a carburizing process conducted in accordance with aerospace standards. Subsequently, different post-heat treatment processes were applied to various specimens. Carburizing led to a significant enhancement in surface hardness, reaching approximately 400% for SAE 8620 and around 300% for AISI 9310 specimens. The obtained effective case depth reached about 1.5 mm for SAE 8620 specimens and approximately 1.7 mm for those made of AISI 9310 steel. After carburizing, the average core hardness values were found to be 328.5 HV for SAE 8620 and 394.5 HV

for AISI 9310 specimens, respectively. Post carburizing, specimens were processed through different post-treatments: cryogenic treatment at varying temperatures, tempering or a combination of both applied successively. In the microhardness measurements performed at the targeted effective case depth of 1 mm, the SAE 8620 specimen subjected to carburizing followed by cryogenic treatment at -75°C and tempering at 120°C demonstrated the highest hardness value, whereas for AISI 9310 steel, the specimen treated at -100°C cryogenic temperature and tempered at 120°C reached the maximum hardness (844 HV0.5 for SAE 8620 and 807 HV0.5 for AISI 9310). In the macrohardness measurements taken from the surface of the hardened case after carburizing, the SAE 8620 specimen reached 66.63 HRC, while the AISI 9310 specimen exhibited a hardness of 63.90 HRC. The specimens exhibiting these maximum macrohardness values were those subjected to cryogenic treatment at -100°C after carburizing without any subsequent tempering. Based on these results, it can be concluded that the application of cryogenic treatment enhances the hardness of carburized steels. Microstructural examinations revealed that the initial ferrite–pearlite structure transformed into martensite/tempered martensite and retained austenite after the applied heat treatment.
Keywords: steel, carburizing, SAE 8620 steel, AISI 9310 steel, microhardness, martensite, gear, effective case depth (ECD), cryogenic treatment, heat treatment

CHARACTERIZATION OF SOME MID-TRUNCATED CONTINUOUS DISTRIBUTIONS USING ORDER STATISTICS

Md Amjad Ansari
Haseeb Athar
Mohd Amir

ABSTRACT

This paper introduces a novel approach for characterizing mid-truncated continuous distribution by the conditional expectation of order statistics. Some well-known continuous distributions, like exponential, power function, and Pareto, are considered, and their mid-truncated probability density function and cumulative distribution function are derived. Further, these mid-truncated distributions are characterized through conditional expectation of order statistics. This research contributes to the understanding and applications of mid-truncated distributions in statistical modeling and analysis.

Keywords: Mid-truncated distributions, conditional expectation, order statistics, characterization.

CIRCULAR ECONOMY-BASED CONSTRUCTION OPTIMISATION: TECHNOLOGY, PRACTICE, AND POLICY IN CHINA AND NIGERIA

Barau Amir Sulaiman
Jiangsu University of Science and Technology, China.
ORCID ID: HTTP://ORCID.ORG/0009-0003-2952-481X

Tongsheng Zhang
South China University of Technology.

Kazeem Ibraheem Ajadi
Ahmadu Bello University, Zaria, Nigeria.
ORCID ID: HTTP://ORCID.ORG/0000-0002-2474-881X

ABSTRACT
With an emphasis on laws, technology, and implementation strategies that support resource efficiency, waste reduction, and sustainable material usage, this article analyzes how construction processes in China and Nigeria might be optimized using a circular economy framework. The report highlights China's comprehensive circular construction model, which is backed by a robust regulatory framework, a variety of finance options, and cutting-edge recycling technology. It does this by drawing on policy assessments, case studies, and theme synthesis. Inadequate finance, fragmented laws, low mechanization (less than 10%), and an unofficial recycling network that recovers only 18% of materials are some of the systemic obstacles that Nigeria's building industry must overcome. Critical drivers for circular optimization are identified in the study. It suggests a hybrid model that is suited to Nigeria's situation by combining community awareness efforts, training initiatives to professionalize the unorganized sector, fiscal incentives for private investment, and explicit national circular building regulations.
Keywords: Nigeria, China, Circular Economy, economic diversification, environmental sustainability.

ANTIOXYDANT ACTIVITY AND ACUTE TOXICITY OF ETHANOLIC EXTRACT OF *CAPPARIS SPINOSA*

Sara Qouissah
Natural Resources & Sustainable Development Laboratory, "AgroPhysiology, Biotechnology & Environment Research Unit, Faculty of Science, Ibn Tofail University, Kenitra 14000, Morocco
ORCID NO: 0009-0001-3340-7208
Houda El Yacoubi
Natural Resources & Sustainable Development Laboratory, "AgroPhysiology, Biotechnology & Environment Research Unit, Faculty of Science, Ibn Tofail University, Kenitra 14000, Morocco
ORCID NO: 0000-0001-8017-6732
Aboukhalaf Abdelghani
Natural Resources & Sustainable Development Laboratory, "AgroPhysiology, Biotechnology & Environment Research Unit, Faculty of Science, Ibn Tofail University, Kenitra 14000, Morocco
ORCID NO:0000-0003-2654-130X
Laila Bikjdaouene
Laboratory of Biology and Health, Neurosciences, Neuro-immunology and Behaviour Unit, Faculty of Science, Ibn Tofail University, Kenitra 14000, Morocco
ORCID NO: 0009-0000-5347-7273
Oumaima Abouyaala
Laboratory of Biology and Health, Neurosciences, Neuro-immunology and Behaviour Unit, Faculty of Science, Ibn Tofail University, Kenitra 14000, Morocco
ORCID NO:0009-0004-5020-8253
Asmaa ElYamani
Natural Resources & Sustainable Development Laboratory, "AgroPhysiology, Biotechnology & Environment Research Unit, Faculty of Science, Ibn Tofail University, Kenitra 14000, Morocco
ORCID NO: 0009-0003-8047-9698
Jamila Riyahi
Natural Resources & Sustainable Development Laboratory, "AgroPhysiology, Biotechnology & Environment Research Unit, Faculty of Science, Ibn Tofail University, Kenitra 14000, Morocco
ORCID NO:0009-0004-0822-5316
Atmane Rochdi
Natural Resources & Sustainable Development Laboratory, "AgroPhysiology, Biotechnology & Environment Research Unit, Faculty of Science, Ibn Tofail University, Kenitra 14000, Morocco
ORCID NO: 0000-0002-8185-9866

ABSTRACT

Caper named *capparis spinosa* scientifically, belonged to the family Capparaceae, is a medicinal plant frequently used for medicinal purposes like used against gout, rheumatism and certain skin conditions..., its antioxidant, anti-inflammatory, antibacterial and antifungal properties... This study aims to evaluate the antioxidant activity and acute toxicity of the ethanolic extract of *capparis spinosa*.
The antioxidant activity was carried out in vitro by the DPPH test, the effectiveness of the methanolic extract at different concentrations (1000, 500 and 250 µg/ml) was compared with ascorbic acid as a reference standard. The results indicated an antioxidant activity indicating an ability to neutralize free radicals.
The acute toxicity was carried out in vivo in Wistar rats according to OECD 423 recommendations. The oral single dose injection of 2000mg/kg showed no signs of toxicity or mortality with an LD50 greater than this dose. The biochemical and hematological parameters analyzed.

To conclude, caper showed antioxidant activity and no acute toxicity, further studies are underway to explore its therapeutic properties.

Keywords: *capparis spinosa* -methanolic extract -antioxidant activity -acute toxicity -LD50

OXIDATION OF THE ORGANOBORANE AND MOLECULAR DOCKING STUDIES OF THE PRODUCED ALCOHOL

Mohammed Denzira
Laboratory of Environmental, Ecological, and Agro-Industrial Engineering, Faculty of Science and Techniques of Beni Mellal, Sultan Moulay Slimane University, Beni Mellal, Morocco
Ali Barhoumi
Laboratory of Environmental, Ecological, and Agro-Industrial Engineering, Faculty of Science and Techniques of Beni Mellal, Sultan Moulay Slimane University, Beni Mellal, Morocco
El mostafa Benharaf
Laboratory of Environmental, Ecological, and Agro-Industrial Engineering, Faculty of Science and Techniques of Beni Mellal, Sultan Moulay Slimane University, Beni Mellal, Morocco
Abdessamad Tounsi
Laboratory of Environmental, Ecological, and Agro-Industrial Engineering, Faculty of Science and Techniques of Beni Mellal, Sultan Moulay Slimane University, Beni Mellal, Morocco
Mohammed El idrissi
Team of Chemical Processes and Applied Materials, Sultan Moulay Slimane University, Polydisciplinary Faculty, Beni Mellal, 23000, Morocco

Abstract
The alcohol $C_{15}H_{26}O$ was synthesized by hydroboration-oxidation of α-transhimachalene (R) with 9-BBN and H_2O_2/OH^- in tetrahydrofuran. The chemoselectivity of the reaction was studied theoretically using molecular density theory (MEDT). Experimental chemoselectivity with optimal interaction was determined appropriately, as predicted by Parr's functions, analysis of the electron localization function (ELF) of the reactants, and energy studies. Furthermore, the hydroboration-oxidation reaction of α-trans-himachalene (R) by 9-BBN and H2O2/OH- exhibits lower activation energy in water and ethanol, demonstrating that this reaction can be carried out in environmentally friendly solvents. The mechanistic study indicates that this hydroboration-oxidation reaction follows a concerted mechanism with asynchronous bond formation. In addition, a docking study was performed by docking α-trans-himachalen (R), alcohol P"1, and alcohol P"2 with the main protease Topoisomerase II (1ZXM) relative to etoposide, and in the main protease of Tubulin (1SA0) relative to taxol. This study showed that alcohols could be candidates for cancer drugs.
Keywords: *hydroboration-oxidation, α-trans-himachalene, Molecula docking,ADME,Toxicity.*

COMPARATIVE SURVIVAL AND GROWTH PERFORMANCE OF *CLARIAS GARIEPINUS* AND *HETEROBRANCHUS LONGIFILIS* HATCHLINGS

Ode Onyeche Ann
Department of Geography and Environmental management, Faculty of Geography and Atmospheric Sciences, Abuja University, Nigeria

Anaga Socchi Otisi
Department of Environmental Biotechnology and Bioconservation National Biotechnology Research and Development Agency Abuja, Nigeria.
Ode Onyeche Ann 1 , Anaga Socchi Otisi 2 ,

Makyur Onyeche Anita
Department of Geography and Environmental management, Faculty of Geography and Atmospheric Sciences, Abuja University, Nigeria

Abstract:
This study evaluated the comparative survival and growth performance of Clarias gariepinus and Heterobranchus longifilis hatchlings, including hybrid crosses. Three generic crosses were conducted*: Clarias gariepinus (♂) x Clarias gariepinus (♀), Clarias gariepinus (♂) x Heterobranchus longifilis (♀),* and *Heterobranchus longifilis (♂) x Heterobranchus longifilis* (♀). Fertilized eggs were incubated in a flow-through system, and survival rates were monitored. Results showed that while there was no significant difference in survival rates among crosses, *Clarias gariepinus* had the highest survival rate (68.20%), followed by the hybrid cross (55.01%), and then *Heterobranchus longifilis* (50%). Growth performance varied significantly among crosses, with *Clarias gariepinus* exhibiting superior weight gain and *Heterobranchus longifilis* showing better length growth. The study suggests that C*larias gariepinus* may be prioritized for aquaculture due to its higher survival rate and weight gain. However, the potential benefits of hybrid vigor and improved growth performance in specific environments warrant further investigation. The findings of this study have implications for the development of sustainable aquaculture practices and the improvement of hatchery protocols for these species.
Keywords: *Clarias gariepinus*, *Heterobranchus longifilis*, survival rate, growth performance, hybrid cross, aquaculture.

ECOLOGICAL INFLUENCES ON MORPHOLOGICAL AND POMOLOGICAL DIVERSITY IN NATURAL POPULATIONS OF *CHAMAEROPS HUMILIS* L. IN MOROCCO

Aziz Ezzine
Ahmed El Annaoui
Sadik Dani
Abdelmajid Haddioui
Said Bouda1
Laboratory of Agro-Industrial and Medical Biotechnologies, Faculty of Sciences and Techniques, Sultan Moulay Slimane University, B.P. 523, Béni Mellal, Morocco.

ABSTRACT
The dwarf palm (*Chamaerops humilis L.*) is endemic to the Mediterranean region, representing the only native palm species distributed in both Europe and Africa. This species is of economic, ecological, and medicinal importance.
In Morocco, the dwarf palm (*Chamaerops humilis*) known as "doum" produces fruits called "aghaz." It is one of three Moroccan palms that grow naturally.
This valuable phytogenetic heritage is undergoing a decline in several regions of its natural range as a result of fragmentation induced by extreme climatic events, urban development, agricultural practices, and the spread of non-native species.
Information on phenotypic variability among Moroccan populations of *C. humilis* remains rare. Thus, the objective of this study is to characterize and assess the genetic variability of Moroccan dwarf palm populations based on a few morpho-pomological traits and to explore the possible spatial and bioclimatic structuring of populations across their range.
In order to study phenotypic diversity of *Chamaerops humilis* in Morocco, 33 morpho-pomological traits, 25 quantitative and eight qualitative, related to the whole plant, leaves, spines, fruits and seeds were analyzed in 14 natural populations collected across their range.
Descriptive statistical analysis and one-way analysis of variance (ANOVA) revealed significant differences.
Altitude showed a negative and significant correlation with crown height (CH; r= -0.73), total leaf length (TLL; r= -0.63) and blade width (BW; r= -0.58). On the other hand, mean temperature was positively correlated with these same traits (CH; r= 0.66, and TLL; r= 0.54). In addition, rainfall was positively correlated with pomological traits such as fruit length (FL; r= 0.82, $p<0.001$), fruit weight (FWe; r= 0.52, $p<0.05$), and seed length (SL; r= 0.73, $p<0.01$).
Principal Component Analysis (PCA), Hierarchical Classification of Principal Components (HCPC), and Hierarchical Ascending Classification (HAC) were permitted to divide the populations studied into three distinct groups, independent of their geographical origins and the bioclimatic conditions of their habitats.
Keywords : *Chamaerops humilis ; morpho-pomological traits ; phenotypic variability ; Morocco*

TECHNOLOGICAL ADAPTATION AND CLASSROOM DIVERSITY AS PREDICTORS OF INCLUSIVE TEACHING PRACTICES AMONG PRE-SERVICE TEACHERS IN OGUN STATE

Oluwaseun OYEWOLE
Social Studies Department, Sikiru Adetona College of Education, Science and Technology, Omu-Ajose, Ogun State.

Yinka Oluranti **ADEDIRAN**
Department of Sociological Studies Tai Solarin University of Education, Ijagun, Ogun State, Nigeria

Ololade Gbeminiyi OGUNDIPE
Department of Social Studies Education Lagos State University of Education, Ijanikin-Lagos

Abstract
This study examines the impact of technological adaptation and classroom diversity on inclusive teaching practices among pre-service teachers in Ogun State, Nigeria. Employing a correlational survey design, data were collected from 120 pre-service teachers across two colleges of education using three validated instruments: the Pre-service Teacher Technological Adaptation Scale, the Pre-service Teacher Inclusive Teaching Practices Scale, and the Pre-service Teacher Classroom Diversity Scale. Results reveal that pre-service teachers exhibit a high level of technological adaptation and acknowledge the significance of classroom diversity in enhancing the learning experience. Additionally, significant positive correlations were found between technological adaptation ($r = 0.432$, $p < 0.05$) and classroom diversity ($r = 0.501$, $p < 0.05$) with inclusive teaching practices. These factors account for 62% of the variance in inclusive teaching practices, underscoring their importance. The findings advocate for the enhancement of teacher education programs to improve training in technological adaptation and an understanding of classroom diversity, thus preparing pre-service teachers for effective inclusive instruction. This research contributes to the existing literature on teacher education in Nigeria, illustrating the relationship between technology, diversity, and inclusion, and providing a framework for advancing teacher training initiatives aimed at fostering a more inclusive educational environment for all learners.

Keywords: Technological adaptation, Classroom diversity, Inclusive teaching practices, Pre-service Teachers

EPIDEMIOLOGY, RISK FACTORS, BIOLOGICAL CHARACTERISTICS, AND SCREENING CHALLENGES OF BREAST CANCER IN MOROCCO

Maroua RIAD
Laboratory of Spectroscopy, Molecular Modelling, Materials, Nanomaterials, Water and Environment, CERN2D, Mohammed V University in Rabat, Faculty of Science, AV Ibn Battouta, Agdal, Rabat 10106, Morocco.
Jamal MABROUKI
Laboratory of Spectroscopy, Molecular Modelling, Materials, Nanomaterials, Water and Environment, CERN2D, Mohammed V University in Rabat, Faculty of Science, AV Ibn Battouta, Agdal, Rabat 10106, Morocco.
Ahmad AL-SHAMI
Laboratory of Spectroscopy, Molecular Modelling, Materials, Nanomaterials, Water and Environment, CERN2D, Mohammed V University in Rabat, Faculty of Science, AV Ibn Battouta, Agdal, Rabat 10106, Morocco.
Chaymae BENBALLA
Ibn Tofaïl University—KENITRA-University Campus, Kenitra 14000, Morocco

Abstract
.Breast cancer is the most common malignancy among women in Morocco and remains a significant public health concern. Over the past two decades, its incidence has steadily increased, reflecting both improvements in diagnostic capacity and the country's ongoing epidemiological transition. The average age at diagnosis is approximately 48 years, with a predominance among women aged 40 to 55. A substantial proportion of cases are detected at a locally advanced stage, largely due to the absence of a national screening program and delays in accessing healthcare services. According to regional cancer registries, the incidence ranges from 45 to 50 new cases per 100,000 women, with notable regional variability. Invasive ductal carcinoma is the most frequent histological subtype, accounting for nearly 70% of cases. Biologically, a large proportion of tumors are hormone receptor–positive, whereas triple-negative breast cancer is associated with poorer prognosis. Established risk factors include age, nulliparity, family history, hormonal influences, dietary patterns, and urban lifestyle. Current trends underscore the urgent need for strengthened awareness campaigns, improved medical training, and the implementation of context-appropriate national screening strategies.
Keywords: Breast cancer, Morocco, epidemiology, incidence, screening, public health.

BIOSORPTION OF CHROMIUM USING MODIFIED AND UNMODIFIED CUCUMEROPSIS MANNII PEEL

ABDULHAFIZ ARUWA (SULPHURIC ACID MODIFIED)
Salisu Ososha Abubakar (Hydrochloric Acid Modified)

ABDULSAMAD KANA (UNMODIFIED)
Department Of Biochemistry, Faculty Of Natural And Applied Sciences Nasarawa State University Keffi.

ABSTRACT
Chromium pollution, particularly from hexavalent chromium (Cr(VI)), poses a severe environmental and public health threat due to its toxicity, carcinogenicity, and persistence in industrial effluents. Conventional chromium removal methods remain expensive and generate secondary waste, creating a need for low-cost, eco-friendly alternatives. This study evaluates the biosorption efficiency of Cucumeropsis mannii peel in three forms, sulphuric acid modified, hydrochloric acid modified, and unmodified as potential biosorbents for Cr(VI) removal from aqueous solutions. Batch adsorption experiments were conducted to determine the effects of pH, adsorbent dosage, contact time, and initial metal concentration on chromium uptake. The biosorbents were characterized using Fourier Transform Infrared (FTIR) spectroscopy and point of zero charge (pHpzc) analysis, while residual Cr(VI) concentrations were quantified using UV–Visible spectrophotometry with 1,5-diphenylcarbazide at 540 nm. Results showed that sulphuric acid modified Cucumeropsis mannii peel exhibited the highest adsorption capacity, achieving optimum Cr(VI) removal at pH 2, 60 minutes contact time, 0.025 g dosage, and 200 ppm initial concentration. Hydrochloric acid modified peel demonstrated strong but slightly lower adsorption performance, while unmodified peel showed moderate uptake, confirming the presence of inherent active functional groups. FTIR spectra revealed significant shifts in hydroxyl, carbonyl, carboxyl, and amine groups after Cr(VI) adsorption, indicating their involvement in metal binding. The overall adsorption efficiency followed the trend: H_2SO_4 modified, HCl modified and unmodified. The findings demonstrate that acid modification greatly enhances biosorptive performance and establishes Cucumeropsis mannii peel as a sustainable, cost-effective biosorbent for chromium-contaminated water.. The study supports the potential application of modified agricultural waste in green wastewater treatment technologies.

Keywords: Biosorption, Cucumeropsis mannii peel, sulphuric acid modification, Hydrochloric acid modification, Point of zero charge and FTIR.

DEBT CRISES AND DEFAULTS

Umar Baba Shaaba
Department of Accounting
Ahman Pategi University, Kwara State, Nigeria
ORCID DETAILS https://orcid.org/0009-0007-5789-8690

Abstract

Debt crises represent one of the recurring challenges in global economic governance, arising when a borrower, often a sovereign state, cannot meet its debt obligations without significant policy changes, external financial support, or default. Such crises have far-reaching implications, including macroeconomic instability, market exclusion, social dislocation, and strained international relations. Defaults that follow exacerbate these issues, leading to fiscal austerity, investor distrust, and, in some cases, political instability. This paper examines the causes, consequences, and management of debt crises and defaults, drawing lessons from historical and contemporary cases such as Latin America's debt crisis, the Greek sovereign debt crisis, Zambia's 2020 default, and Sri Lanka's bankruptcy. It further highlights the role of global financial institutions, such as the International Monetary Fund (IMF) and World Bank, and policy frameworks like the Debt Sustainability Framework (DSF). The study concludes with lessons and policy recommendations for sustainable debt management, emphasizing transparency, fiscal discipline, and coordinated restructuring mechanisms.

Introduction

Debt is an essential instrument for financing economic growth, infrastructure, and social programs. However, when poorly managed, it often leads to debt crises and, ultimately, defaults. A debt crisis occurs when debt becomes unsustainable, while default refers to the inability or unwillingness to honor contractual debt obligations. According to Reinhart and Rogoff (2009), debt crises are "as old as financial markets," with episodes stretching back to the 14th century. Recent decades have witnessed waves of sovereign defaults: the Latin American debt crisis of the 1980s, the Asian financial crisis of the 1990s, the Eurozone debt crisis of the 2010s, and the COVID-19-induced wave in the 2020s.

Causes of Debt Crises

Several factors contribute to debt crises and defaults:

1. Macroeconomic imbalances – Persistent fiscal deficits financed by unsustainable borrowing weaken a country's capacity to repay (Krugman, 1988).
2. External shocks – Commodity price collapses, global recessions, or pandemics erode fiscal revenues (World Bank, 2023).
3. Rising global interest rates – Higher U.S. Federal Reserve rates, for instance, increase borrowing costs for developing countries (Eichengreen & Portes, 1989).
4. Weak governance and transparency – Hidden debts, corruption, and poor debt management undermine sustainability (IMF, 2016).
5. Financial sector fragility – Sovereign, banking, and currency crises often occur together, creating "twin" or "triple" crises (Eijffinger et al., 2023).

Consequences of Debt Crises and Defaults

The impact of debt crises is both economic and social:

- Economic downturn: Defaults are associated with significant GDP contractions (Sturzenegger & Zettelmeyer, 2006).
- Financial exclusion: Countries lose market access and face higher risk premiums (Borensztein & Panizza, 2009).
- Currency depreciation: Exchange rate collapses worsen external liabilities (Kaminsky & Reinhart, 1999).
- Social hardship: Austerity measures reduce social services, aggravating poverty and inequality (Panizza, 2010).
- Political instability: Crises often weaken governments, as seen in Argentina (2001) and Greece (2010).

Policy Responses and Global Frameworks

Policy responses fall into three categories:

1. Domestic adjustments: Fiscal austerity, tax reforms, and expenditure cuts (Krugman, 1988).
2. Debt restructuring: Negotiating maturity extensions, interest reductions, or principal haircuts (Lazard, 2025).
3. Multilateral support: IMF and World Bank programs provide balance-of-payments support tied to reforms.

For low-income countries, the IMF–World Bank Debt Sustainability Framework (DSF) guides debt assessments and borrowing decisions (Bretton Woods Project, 2024). The G20 Common Framework also aims to streamline restructuring processes (IMF & World Bank, 2023).

Contemporary Examples

Recent history illustrates the persistence of debt crises:

- Zambia (2020): Defaulted on Eurobond payments, becoming the first African nation to default during COVID-19 (FindevLab, 2023).
- Argentina (2020): Entered its ninth default, reflecting chronic macroeconomic instability (Lazard, 2025).
- Sri Lanka (2022): Declared bankruptcy, facing foreign exchange shortages and inflation (Reuters, 2025).
- Greece (2010s): Required multiple EU/IMF bailouts after unsustainable borrowing and fiscal mismanagement (Featherstone, 2011).

Lessons and Policy Implications

Key lessons include:

- Transparency and governance: Disclosure of debt contracts reduces hidden liabilities.
- Prudent borrowing: Debt should finance productive investments, not recurrent expenditures (Panizza, 2010).
- Timely restructuring: Early engagement with creditors avoids prolonged crises (World Bank, 2023).
- Domestic resource mobilization: Enhancing taxation reduces external debt dependence.
- Stronger international coordination: Improved frameworks are needed for fair burden-sharing among creditors (IMF, 2020).

Conclusion

Debt crises and defaults are recurring phenomena with devastating consequences. They are triggered by macroeconomic mismanagement, external shocks, and global financial volatility. The costs are not only economic but also social and political, disproportionately affecting vulnerable populations. Policy lessons highlight the need for debt transparency, prudent fiscal management, and effective restructuring mechanisms. With global interest rates rising and many developing economies facing elevated debt burdens, strengthening both domestic institutions and international frameworks is critical to preventing another global "lost decade."

References

iv. Borensztein, E., & Panizza, U. (2009). The costs of sovereign default. IMF Staff Papers, 56(4), 683–741.
v. Bretton Woods Project. (2024). What is the World Bank & IMF debt sustainability framework for low-income countries?
vi. Eichengreen, B., & Portes, R. (1989). After the deluge: Default, negotiation, and readjustment during the interwar years. In Dealing with Debt (pp. 12–47). Basil Blackwell.
vii. Eijffinger, S. C. W., et al. (2023). Three sisters: The interlinkage between sovereign debt, currency, and banking crises. Journal of International Money and Finance.
viii. Featherstone, K. (2011). The Greek sovereign debt crisis and EMU: A failing state in a skewed regime. Journal of Common Market Studies, 49(2), 193–217.
ix. FindevLab. (2023). The Road to Zambia's 2020 Sovereign Debt Default.

x. International Monetary Fund. (2016). Pescatori, A., et al. Debt Crises and the Development of International Capital Markets (Working Paper).
xi. International Monetary Fund. (2020). Back to Basics: What is Debt Sustainability? IMF Finance & Development.
xii. International Monetary Fund & World Bank. (2023). Debt Sustainability Framework for Low-Income Countries.
xiii. Kaminsky, G., & Reinhart, C. (1999). The twin crises: The causes of banking and balance-of-payments problems. American Economic Review, 89(3), 473–500.
xiv. Krugman, P. (1988). Financing vs. forgiving a debt overhang. Journal of Development Economics, 29(3), 253–268.
xv. Lazard. (2025). The 2020–2025 Sovereign Debt Crisis: What have we learnt and what lies ahead?
xvi. Panizza, U. (2010). Sovereign defaults and external shocks. World Bank Policy Research Working Paper.
xvii. Reinhart, C. M., & Rogoff, K. S. (2009). This Time is Different: Eight Centuries of Financial Folly. Princeton University Press.
xviii. Reuters. (2025, February 25). Debt crisis hits new highs in developing nations, relief deal needed, says UN.
xix. Sturzenegger, F., & Zettelmeyer, J. (2006). Debt Defaults and Lessons from a Decade of Crises. MIT Press.
xx. World Bank. (2023). Debt Sustainability and Development Finance in Emerging Economies.
xxi. Krugman, P., & Obstfeld, M. (2009). International Economics: Theory and Policy. Pearson.
xxii. Sachs, J. (1989). Conditionality, debt relief, and the developing country debt crisis. NBER Working Paper No. 2644.
xxiii. Reinhart, C. M., & Trebesch, C. (2016). Sovereign debt relief and its aftermath. Journal of the European Economic Association, 14(1), 215–251.
xxiv. Roubini, N., & Setser, B. (2004). Bailouts or Bail-ins? Responding to Financial Crises in Emerging Economies. Peterson Institute.

STUDY OF ROTATING MACHINES BY VIBRATORY ANALYSIS

Adel DELIOU
Laboratory LAMJ, University of UMSB of Jijel, Department of Mechanical Engineering, Algeria
Takieddine Bouklia
Laboratory LAMJ, University of UMSB of Jijel, Department of Mechanical Engineering, Algeria
Samir DJIMLI
Laboratory LAMJ, University of UMSB of Jijel, Department of Mechanical Engineering, Algeria
Mohamed Kemiha
Laboratory LAMJ, University of UMSB of Jijel, Department of Mechanical Engineering, Algeria
Meriem DEHBI
Physic-chemistry of Materials and Environment Laboratory, University of Djelfa, Algeria
Sofiane BOULKROUNE
Center of Research in Mechanics (CRM) P.O. Box 73B, Constantine 25000, Algeria
Abdelkader FIDJAH
University of Djelfa, Mechanics and Materials Development Laboratory

ABSTRACT
Vibration monitoring can be an effective method of achieving results, and sometimes at lower costs. This last point, which represents the economic aspect of surveillance, is not negligible for an industrialist. The use of the vibrations involves a phase of analysis of the vibratory signal collected on the machine to be monitored.
In our experimental study at the level of the URMA laboratory, we made several tests, namely, without and with defects in the bearings and with a bearing geometric defect at different rotational speeds.
The results obtained will allow us to develop a database of the different defects. This will accompany to recognize the exact type of defect and consequently the cause of this damage.
Keywords: Vibration signal, Bearing fault diagnosis, bearing faults

DIAGNOSIS AND MONITORING OF ROTATING MACHINERY BY VIBRATORY ANALYSIS

Adel DELIOU
Laboratory LAMJ, University of UMSB of Jijel, Department of Mechanical Engineering, Algeria
Takieddine Bouklia
Laboratory LAMJ, University of UMSB of Jijel, Department of Mechanical Engineering, Algeria
Samir DJIMLI
Laboratory LAMJ, University of UMSB of Jijel, Department of Mechanical Engineering, Algeria
Mohamed Kemiha
Laboratory LAMJ, University of UMSB of Jijel, Department of Mechanical Engineering, Algeria
Meriem DEHBI
Physic-chemistry of Materials and Environment Laboratory, University of Djelfa, Algeria
Sofiane BOULKROUNE
Center of Research in Mechanics (CRM) P.O. Box 73B, Constantine 25000, Algeria
Abdelkader FIDJAH
University of Djelfa, Mechanics and Materials Development Laboratory

ABSTRACT
Vibration monitoring can be an effective method of achieving results, and sometimes at lower costs. This last point, which represents the economic aspect of surveillance, is not negligible for an industrialist. The use of the vibrations involves a phase of analysis of the vibratory signal collected on the machine to be monitored.
In our experimental study at the level of the URMA laboratory, we made several tests, namely, without and with defects in the bearings and with a bearing geometric defect at different rotational speeds.
The results obtained will allow us to develop a database of the different defects. This will accompany to recognize the exact type of defect and consequently the cause of this damage.
Keywords: Vibration signal, Bearing fault diagnosis, bearing faults

SOCIO-ECONOMIC AND INSTITUTIONAL DETERMINANTS OF FINANCIAL INCLUSION: EVIDENCE FROM CROSS-COUNTRY DATA

Laura DIACONU MAXIM
Prof. Dr., "Alexandru Ioan Cuza" University of Iasi, Faculty of Economics and Business Administration, Department of Economics and International Relations, Iasi, Romania
ORCID: 0000-0001-5745-3850
Cristian C. POPESCU
Prof. Dr., "Alexandru Ioan Cuza" University of Iasi, Faculty of Economics and Business Administration, Department of Economics and International Relations, Iasi, Romania
ORCID: 0000-0002-0424-8754
Mihai-Bogdan PETRIȘOR
Prof. Dr., "Alexandru Ioan Cuza" University of Iasi, Faculty of Economics and Business Administration, Department of Finance, Money and Public Administration, Iasi, Romania, Iasi, Romania
ORCID: 0000-0002-5821-3004

ABSTRACT
The access to and use of formal financial services was usually defined as financial inclusion, a main driver of economic growth. Despite the fact that, in the beginning of the 21st century, considerable progress was made, large disparities still persist across countries in terms of access, usage and quality of the financial services. The purpose of our paper is to analyze the socio-economic and institutional factors that have a strong influence on the financial inclusion. In order to achieve our goal, we used data offered by the World Bank's Global Findex database, which surveys nationally representative adult populations in almost 140 economies, and, for the institutional variables, data from the Worldwide Governance Indicators. Our results suggest that higher GDP per capita and greater educational attainment are strongly and positively associated with financial inclusion. Urbanization also plays a key role, likely by lowering physical barriers. On the institutional side, countries with stronger regulatory quality, rule of law and low corruption level show significantly higher inclusion. The empirical implications of our results suggest that the policy-makers should focus on strategies that not only expand the financial infrastructure and improve education, but also strengthen the regulatory institutions, reduce corruption and build trust in the financial system.
Keywords: Financial inclusion, institutions, socio-economic determinants, education

DİN GÖREVLİSİ YETİŞTİRME USULLERİ AÇISINDAN MUHAMMED EL-AVÂCÎ'NİN *MEVSÛ'ATÜ DELÎLİ'D-DÂ'İYE* ADLI ANSİKLOPEDİK ESERİNİN TANITIMI

Doç. Dr. Abdulvehhab Gözün
Gümüşhane University Faculty of Theology, Gümüşhane
ORCID ID: 0000-0003-0333-4463

ÖZET
Hz. Peygamber'in (s.a.v.) vârisleri olmaları hasebiyle din görevlileri hem büyük bir pâye hem de ciddi bir sorumluluk sahibidirler. Bu nedenle Müslümanların üzerine düşen en önemli vazifelerden biri de liyakatlı din görevlileri yetiştirmektir. Kuşkusuz Hz. Peygamber'den (s.a.v.) sonra İslâm tarihinde en etkili din davetçileri, bizzat onun yetiştirdiği sahâbe-i kirâmdır. İrtihalinden yarım asırlık kısa bir zaman sonra İslâm'ın geniş bir coğrafyaya hızla yayılması bunun en büyük şahitlerinden biridir. Tâbiîn ve tebe-i tâbiîn başta olmak üzere sonraki nesiller de günümüze kadar bu görevi sürdürmeye çalışmışlardır. Bununla birlikte tespit edebildiğimiz kadarıyla ilgili kaynaklardan yola çıkılmak suretiyle din görevlisi yetiştirmenin teorik olarak kurallarını koyan ya da metotlarını belirleyen müstakil bir ilim dalı henüz tam olarak ortaya çıkmamıştır. Bilakis bu hususta muhtelif disiplinler altında yeri geldikçe tavsiye nitelikli bazı öneriler dile getirilmekle yetinilmiştir. Hâlbuki Hz. Peygamber (s.a.v.) ve sahâbe döneminde sadece uygulamalı olarak var olan nice meseleler zamanla ortaya çıkan ihtiyaca binâen başlı başına bir ilme ve literatüre dönüşmüştür. Fıkıh usulü, hadis usulü vb. ilimlerin ve herbirine ait edebiyatların ortaya çıkması bunu göstermektedir. Binâenaleyh din görevlisi yetiştirmenin usulünün hem teorik olarak geliştirilmesinin hem de müstakil bir ilme dönüştürülmesinin zamanı kanaatimizce artık gelmiştir. Bu durumun farkına varan bazı muasır âlimler konuya dair önemli eserler telif etmeye başlamışlardır. Araştırmalarımıza göre bunlardan biri, Medine İslam Üniversitesi Tefsir ve Kur'an İlimleri Bölümü profesörlerinden Muhammed b. Abdülazîz b. Muhammed el-Avâcî'dir. Nitekim o, davet ilmi olarak isimlendirdiği bu alanda, *Mevsû'atü delîli'd-dâ'iye* adında on altı ciltlik ansiklopedik bir şaheseri araştırma projesi olarak kaleme almıştır. Alanında önemli bir çalışma olduğu düşünülerek bu bildiride söz konusu eserin tanıtılması amaçlanmaktadır. Hacimli bir çalışma olduğu için herbir cildinin başlığı ve muhtevası kısaca izah edilmeye çalışılacaktır. Ancak din görevlisi yetiştirmenin usullerinin tespit edilmeye çalışıldığı *Te'hîlü'd-du'ât* isimli sekizinci cilt nisbeten daha detaylı olarak ele alınıp incelenecektir. Sonuç olarak din görevlisi yetiştirme hususunda bir nebze de olsa bilimsel katkı sunulmaya çalışılacaktır.
Anahtar kelimeler: Din Görevlisi, Usul, Muhammed el-Avâcî, *Mevsû'atü delîli'd-dâ'iye,* Tanıtım.

INTRODUCTION OF MUHAMMED EL-AVACI'S ENCYCLOPEDIC WORK CALLED MEVSÛ'ATU DELÎLİ'D-DÂ'İYE IN TERMS OF RELIGIOUS OFFICIAL TRAINING METHODS

ABSTRACT
Because they are the heirs of the Prophet Muhammad (peace be upon him), religious officials hold both a high rank and a serious responsibility. Therefore, one of the most important duties incumbent upon Muslims is to train competent religious officials. Undoubtedly, the most influential preachers of religion in Islamic history after the Prophet Muhammad (peace be upon him) were the Companions he personally trained. The rapid spread of Islam across a vast geography within a short half-century of his passing is one of the most significant witnesses to this. Subsequent generations, especially the Tabi'een and the Followers of Tabi'een, have striven to continue this duty until the present day. However, as far as we have been able to determine from relevant sources, a separate branch of science that establishes the theoretical rules or defines the methods for training religious officials has not yet fully emerged. On the contrary, some advisory suggestions have been offered on this matter, as and when necessary, across various disciplines. However, many issues that existed solely in practical terms during the time of the Prophet Muhammad (peace be upon him) and his companions have evolved into separate sciences and literature due to emerging needs. The emergence of sciences such as the usul al-fiqh (Islamic jurisprudence), usul al-hadith (theology of hadith), and related literature demonstrates this. Therefore, we believe the time has come for the training of religious officials to be both theoretically developed and transformed into a separate discipline. Some contemporary scholars, recognizing this, have begun

to write important works on the subject. According to our research, one of these is Muhammad ibn Abdulaziz ibn Muhammad al-Awājī, a professor at the Department of Tafsīr and Quranic Sciences at the Islamic University of Medina. Indeed, in this field, which he called the science of da'wah, he wrote a sixteen-volume encyclopedic masterpiece, Mevsû'atü delîli'd-dâ'iye, as a research project. Considered a significant work in its field, this paper aims to introduce the work in question. Because it is a voluminous work, the titles and contents of each volume will be briefly explained. However, the eighth volume, Te'hîlü'd-du'ât, which attempts to establish the methods of training religious officials, will be examined and analyzed in relatively greater detail. Consequently, this will attempt to offer some scholarly contribution to the training of religious officials**.**
Keywords: Religious Official, Usul, Muhammad al-Awâcî, Mawsû‘atü delîli’d-dâ‘iye, Introduction

DEEP LEARNING-BASED OPTIMIZATION OF HIGH-EFFICIENCY IRRIGATION SYSTEM FOR MAXIMIZING CARBON CREDITS AND YIELD POTENTIAL IN WATER-SCARCE REGIONS OF PUNJAB PAKISTAN

Dr. Muhammad Mazhar Iqbal
Water Management Training & Research Institute, Department of Agriculture (On Farm Water Management), Government of Punjab, Lahore 54000, Pakistan
Agriculture Mechanization Research Institute (AMRI) Multan, Agriculture Department, Government of Punjab, Multan 60000
Muhammad Rizwan
Department of Agricultural Engineering, University of Engineering & Technology, Peshawar 25000
Tehmena Rashid
Agriculture Mechanization Research Institute (AMRI) Multan, Agriculture Department, Government of Punjab, Multan 60000
Shafiq ur rehman
Water Management Training & Research Institute, Department of Agriculture (On Farm Water Management), Government of Punjab, Lahore 54000, Pakistan
Hafiz Qaiser Yasin
Directorate General Agriculture, Department of Agriculture (On Farm Water Management), Government of Punjab, Lahore 54000, Pakistan
Hafiz Shoukat Ali
Water Management Training & Research Institute, Department of Agriculture (On Farm Water Management), Government of Punjab, Lahore 54000, Pakistan
Dr. Muhammad Bilal
Water Management Research Farm (WMRF), Department of Agriculture (On Farm Water Management), Government of Punjab, Renala Khurd, Okara
Dr. Mujahid Ali
Water Management Research Farm (WMRF), Department of Agriculture (On Farm Water Management), Government of Punjab, Renala Khurd, Okara

ABSTRACT
This study presents a comprehensive analysis of the impact of High-Efficiency Irrigation Systems (HEIS) on agricultural productivity, economic returns, and environmental sustainability in the irrigated regions of Punjab, Pakistan. Facing severe water scarcity due to groundwater over-extraction and climate change, the region's reliance on inefficient flood irrigation necessitates a shift towards modern technologies. This research evaluates key performance metrics—including water use efficiency, crop yield, fertilizer efficiency, production quality, and carbon credits—across HEIS and traditional irrigation methods for major crops like citrus, guava, wheat, and maize. The findings demonstrate that HEIS significantly outperforms traditional methods, achieving water use efficiency of up to 3.5 kg/m^3, increasing crop yields by 20-50%, and boosting net income by up to 100%. Crucially, the study quantifies the substantial environmental benefit of HEIS, documenting carbon credit savings of up to 350 kg CO_2 per acre. This rich, multi-faceted dataset provides an ideal foundation for the application of Artificial Intelligence and Machine Learning models to predict optimal irrigation strategies, forecast carbon credit earnings, and guide policy decisions. Despite these clear benefits, adoption remains below 10% due to high initial costs and technical knowledge gaps. The study concludes that targeted subsidies, technical training, and region-specific strategies are essential to overcome these barriers. Integrating HEIS with advanced technologies like AI and precision farming is critical for transforming Punjab's agriculture towards a more productive, profitable, and sustainable future.

Keywords: AI in Agriculture, HEIS, Carbon Credits, Water Use Efficiency, Sustainable Farming.

EXPLAINABLE AI AND MULTIMODAL DEEP LEARNING REVEAL DRIVERS OF THE 2025 PUNJAB, PAKISTAN FLOODS USING HIGH-RESOLUTION SATELLITE OBSERVATIONS

Dr. Muhammad Mazhar Iqbal
Water Management Training & Research Institute, Department of Agriculture (On Farm Water Management), Government of Punjab, Lahore 54000, Pakistan
Agriculture Mechanization Research Institute (AMRI) Multan, Agriculture Department, Government of Punjab, Multan 60000
Muhammad Rizwan
Department of Agricultural Engineering, University of Engineering & Technology, Peshawar 25000
Tehmena Rashid
Agriculture Mechanization Research Institute (AMRI) Multan, Agriculture Department, Government of Punjab, Multan 60000
Shafiq ur rehman
Water Management Training & Research Institute, Department of Agriculture (On Farm Water Management), Government of Punjab, Lahore 54000, Pakistan
Hafiz Qaiser Yasin
Directorate General Agriculture, Department of Agriculture (On Farm Water Management), Government of Punjab, Lahore 54000, Pakistan
Hafiz Shoukat Ali
Water Management Training & Research Institute, Department of Agriculture (On Farm Water Management), Government of Punjab, Lahore 54000, Pakistan
Dr. Muhammad Bilal
Water Management Research Farm (WMRF), Department of Agriculture (On Farm Water Management), Government of Punjab, Renala Khurd, Okara
Dr. Mujahid Ali
Water Management Research Farm (WMRF), Department of Agriculture (On Farm Water Management), Government of Punjab, Renala Khurd, Okara

ABSTRACT

The 2025 monsoon floods in Punjab, Pakistan caused in unprecedented inundation, prominence the urgent need to enumerate both hydrological and anthropogenic controls on flood dynamics in rapidly changing river basins. In this study, a multimodal deep learning framework was presented which integrates high-resolution optical (Landsat, Sentinel-2), radar observation (Sentinel-1), precipitation (GPM, CHIRPS), topographic (SRTM, ALOS), and socio-environmental datasets (WorldPop, nighttime lights) to reconstruct flood evolution and land surface transformations from 2010 to 2025. Temporal indices including NDVI, NDBI, NDWI, and night-light intensity were extracted to capture vegetation dynamics, urban expansion, floodplain encroachment, and human activity. A bi-temporal Siamese U-Net architecture with multimodal fusion was trained to segment inundated areas and estimate relative flood depth, while SHAP-based explainable AI provided transparent attribution of flood susceptibility to physical and anthropogenic features. Results indicate that rapid urban expansion, floodplain occupation, and agricultural intensification amplified hydrological impacts from extreme monsoon precipitation, contributing significantly to the increase in flood extent and severity. The framework demonstrates a scalable, data-driven approach for high-resolution flood hazard mapping, causal attribution, and assessment of human-environment interactions in data-scarce regions.

Keywords: Explainable AI, Multimodal Deep Learning, Flood Drivers, Remote Sensing, Anthropogenic Impacts, Flood Depth Estimation, Hydrological Analysis

FIRM STRUCTURE AND CORPORATE PHILANTHROPY IN NIGERIA: A COVID-19 PANDEMIC ANALYSIS

Dr. Gladys, Chiebonam Onuigwe
Department of Accountancy, School of Business Studies,
Federal Polytechnic, Nasarawa Nasarawa State, Nigeria.

Dr. Eunice, Mayah
Accounting Education Department School of Secondary Education (Business)
Federal College of Education (Technical) Asaba, Delta State, Nigeria

Dr. Prince, Chinedu Okeke
Accountancy Department Faculty of Management Sciences,
Chukwuemeka Odumegwu Ojukwu University, Igbariam Campus, Anambra State

Abstract
This study empirically investigated the relationship between firm structure and corporate Philanthropy before, during and after covid-19 pandemic period. In order to determine the relationship between firm structure and corporate Philanthropy, firm structure was proxy using firm size, firm leverage, firm age and firm cash holding while corporate Philanthropy on the other hand was measured using the ratio of Philanthropy and total assets. Four hypotheses were formulated to guide the investigation and the statistical test of parameter estimates was conducted using panel regression model operated with STATA 14. Ex Post Facto design was adopted and data for the study were obtained from the published annual financial reports of listed deposit money banks on the Nigerian Exchange Group (NGX) spanning from 2012-2022. The results of the study shows that the relationship between firm size and corporate Philanthropy is negative in both the pre covid and post covid period but statistically significant. Firm leverage also has a negative effect on corporate Philanthropy both in the pre covid and post covid period and statistically insignificant. Firm age on the other hand was found to have positive and insignificant effect on corporate Philanthropy both in pre and post covid 19 pandemic period while there is no difference in the direction of effect of firm cash holding on corporate Philanthropy both in the pre and post covid periods. The study therefore concludes that firm structure determines corporate nations in listed deposit money banks in Nigeria. In the light of the findings of the study, it was recommended that since leverage negatively affects Philanthropy, prudent leverage management can help maintain financial flexibility for corporate philanthropy. Also, managers need to monitor corporate leverage and ensure that high leverage does not unduly limit a company's ability to make charitable contributions.
Keyword: Firm Structure; Firm Size; Firm Age; Firm Leverage; Firm Cash Holding

MOLECULAR DYNAMICS INSIGHTS INTO PROTEIN–LIGAND INTERACTIONS FOR DRUG DISCOVERY

Pooja Rasal
Simran C Yadav
Gaurav Kasar
Department of Pharmacology, JES's SND College of Pharmacy, Babhulgaon, Dist. Nashik, India.
Department of Pharmacology, Divine College of Pharmacy, Satana, Dist. Nashik, India.[2]

Abstract
Understanding protein–ligand interactions at the molecular level is essential for elucidating biological mechanisms and accelerating rational drug design. These interactions govern processes such as signal transduction, enzymatic activity, and metabolic regulation. Recent advances in molecular dynamics (MD) simulations have enabled detailed characterization of binding events beyond what static structural methods can provide. MD captures the temporal evolution of atomic motions, revealing conformational flexibility, transient binding pockets, and water-mediated interactions that contribute to binding affinity and specificity. Through all-atom simulations, researchers can visualize how ligands approach the active site, overcome conformational energy barriers, and stabilize within the protein environment. Enhanced sampling techniques—such as metadynamics, accelerated MD, and replica-exchange MD—further improve the exploration of rugged energy landscapes, enabling accurate estimation of free-energy profiles associated with binding. Complementary computational tools, including quantum mechanics/molecular mechanics (QM/MM) hybrid models, provide deeper insights into electronic rearrangements during catalysis or chemical modifications. Together, these approaches allow prediction of structure–activity relationships (SARs), identification of key molecular determinants of binding, and optimization of lead compounds with improved potency and selectivity. Furthermore, integration of MD with machine learning accelerates the interpretation of large simulation datasets and supports the development of predictive models for binding kinetics. chemical biology, and drug discovery.
Keywords:b Protein–ligand interactions, Molecular dynamics simulations, Binding affinity, Enhanced sampling techniques, Drug discovery

HEALTH POTENTIAL OF CISSUS QUADRILANGULARIS (HADJOD) FOR BONE HEALTH

Harshi Bhadana
Shruuti Varmaa
Dr. Pratibha Singh
Department of Nutrition and Dietetics, Manav Rachna International Institute of Research and Studies, Faridabad, Haryana-121002, India

Abstract:
Background: Cissus quadrangularis (Hadjod) is a shrubby climber from the Vitaceae family, traditionally used across India for its potent bone-healing properties. Widely grown in hot, dry regions, this medicinal plant has gained global relevance, with its extract market reaching an estimated $45 million in 2024.This review compiles evidence from various studies exploring the therapeutic benefits of natural bone-healing interventions that enhance bone strength, promote fracture repair, and support overall skeletal health. **Objective:** · To review existing scientific evidence on the therapeutic benefits of *Cissus quadrangularis* (Hadjod), with emphasis on its role in promoting bone health and managing bone-related disorders. · To critically analyze research findings on the efficacy of *Cissus quadrangularis* (Hadjod) in enhancing bone strength, accelerating fracture healing, and preventing osteoporosis. **Methods:** A literature search on hadjod was done using PubMed and Google search engines and reviewed to prepare an overview on benefit if hadjod for bone health and therapeutic benefits. Search terms “hadjod” in combination with “bone health”,” therapeutic benefits” were used. Ten studies were examined and six studies were found suitable. **Result & Conclusion:** It was concluded from referring to studies that Hadjod is beneficial for bone health and osteoporis. It also helps in healing bone effectively.
Keywords: hadjod, bone health, osteoporosis

İKİ DİLDE AŞK: ESÎRÎ'NİN MÜLEMMA GAZELİ

Doç. Dr. Hamza KOÇ
Giresun Üniversitesi, Fen Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, 28200, Giresun
ORCID ID: 0000-0002-8324-3707

ÖZET
Mecmua, Arapça bir sözcük olup "dağınık şeyleri bir araya getirmek, toplamak" anlamına gelen cem' kökünden türemiştir. Mecmû' kelimesinin müennesi olan mecmuayı, "cem' olunmuş, toplanmış, toplanıp biriktirilmiş, tertip ve tanzim edilmiş şeylerin tamamı; aynı ya da farklı türlerden seçilmiş çeşitli hacimlerdeki metin veya risalelerin bir araya getirilmesiyle oluşturulan eserlerin genel adı" şeklinde tanımlamak mümkündür. Mecmuaların genellikle benzer veya ortak konular çerçevesinde tertip edildikleri ve buna binaen "mecmû'a-i eş'âr", "mecmû'a-i kasâ'id", "mecmû'atü'n-nu'ût", "mecmû'a-i mu'ammeyât", "mecmû'a-i nezâ'ir", "mecmû'a-i letâ'if", "mecmû'a-i tevârîh", "mecmû'a-i ilâhiyât", "mecmû'a-i münşeât", "mecmû'a-i devâvîn", "mecmû'a-i resâ'il", "mecmû'a-i fevâ'id", "mecmû'a-i fetâvâ" ve "mecmû'a-i ed'iye" gibi farklı şekillerde isimlendirildikleri görülmektedir. Derleyicisinin ve tertip edildikleri dönemin edebî zevkini yansıtan mecmualar, klasik Türk şiiri araştırmacıları için son derece mühim kaynaklardandır. Zira son zamanlarda mecmualar üzerine yapılan akademik çalışmaların bir hayli artış gösterdiği ve bu vesileyle mecmuaların metin neşri çalışmalarına önemli katkılar sağladığı göze çarpmaktadır. Nitekim mecmualar sayesinde pek çok şairin çeşitli sebeplerle divanlarına dâhil etmedikleri manzumelerine ulaşılabilmekte, edebiyat tarihinin birinci derece kaynakları konumunda olan tezkirelerde ya da muhtelif kaynaklarda adına rastlanmayan birçok şair gün yüzüne çıkarılabilmekte ve zaman zaman şairlerin hayatlarına ve edebî kişiliklerine dair birtakım ipuçlarına tesadüf edilebilmektedir.
Bu çalışmada İstanbul Arkeoloji Müzesi Kütüphanesi 01487 numarada kayıtlı bir şiir mecmuasından hareketle Esîrî mahlaslı hangi şaire ait olduğu tespit edilemeyen Türkçe-Arapça mülemma bir gazel tanıtılacaktır. Aruzun *müfte'ilün müfte'ilün fâ'ilün* kalıbıyla kaleme alınan ve 10 beyitten müteşekkil olan manzume, "Gazel-i Esîrî Sarf" başlığını taşımaktadır. Gazelin her beytinin ilk mısraını Türkçe, ikinci mısraını Arapça tanzim eden şair, beytin anlamına uygun düşecek kelimeleri, başlıktan da anlaşılacağı üzere "sarf" ilmine göre çekimlemiştir. Çalışmada öncelikle mecmuanın tanımı yapılacak, ardından mecmuaların klasik Türk şiiri araştırmacıları açısından önemi ve edebiyat tarihine katkıları üzerinde durulacaktır. Sonrasında ise söz konusu gazelin şekil ve muhteva hususiyetlerine değinilecek ve çeviri yazılı metni sunulacaktır.
Anahtar Kelimeler: Esîrî, mecmû'a-i eş'âr, gazel, mülemma, sarf.

LOVE IN TWO LANGUAGES: ESÎRÎ'S MACARONIC GHAZAL

ABSTRACT
The Arabic word "mecmua" (journal) comes from the root "cem" (collection), meaning "to gather or collect scattered things." The feminine form, "mecmu," can be defined as "all that has been compiled, collected, gathered, arranged, and organized; a general term for works created by assembling texts or treatises of various volumes from the same or different genres." Journals are typically organized around similar or common subjects and are called "mecmûa-i eş'âr," "mecmûa-i kasâ'id," "mecmûatü'n-nu'ût," "mecmûa-i mu'ammeyât," "mecmûa-i nezâ'ir," "mecmûa-i letâ'if," "mecmûa-i tevârîh," "mecmûa-i ilâhiyât," "mecmûa-i münşeât," "mecmûa-i devâvîn," "mecmûa-i resâ'il," "mecmûa-i fevâ'id," "mecmûa-i fetâvâ," and "mecmûa-i ed'iye." Journals, which mirror the literary taste of their creators and the period they were compiled in, are extremely valuable sources for researchers of classical Turkish poetry. It's worth noting that academic research on journals has increased significantly in recent years, making meaningful contributions to publication studies. Thanks to journals, we can access poems by several poets who, for various reasons, were not included in their divans. Many poets, whose names do not appear in biographies or other primary sources of literary history, can be discovered through journals. Sometimes, there are clues about the poets' lives and literary personalities.

This study introduces a Turkish-Arabic ghazal written by an unknown author who used the pen name Esîrî, based on a poetry collection registered at the Istanbul Archaeological Museum Library (Cat. No. 01487). Written in the “müfteʿilün müfteʿilün fâʿilün” pattern and consisting of 10 couplets, the poem is titled "Gazel-i Esîrî Sarf." The poet composed the first line of each couplet in Turkish and the second in Arabic, and, as the title suggests, conjugated words appropriate to the couplet's meaning according to the art of "sarf." This study describes the ghazal and then examines its importance for researchers of classical Turkish poetry and its contribution to literary history. Subsequently, the ghazal's form and content are discussed, and a transcribed text is provided.
Keywords: Esîrî, mecmûa-i eşʿâr, ghazal, macaronic, sarf.

SYNTHETIC APPROACHES TOWARDS THE PREPARATION OF FUSED IMIDAZOPYRIMIDINE DERIVATIVES

Neha Ali
Matloob Ahmad
Sumayya Akram
Sana Aslam
Department of Chemistry, Government College University, Faisalabad-38000, Pakistan

Abstract
Heterocycles are important structural motifs that are frequently found in pharmaceuticals, dyes, bioactive natural products, functional materials, and material science. Among these heterocycles, imidazopyrimidine nucleus represent an essential class of nitrogen containing heterocyclic compounds in organic chemistry. Imidazopyrimidine is an emerging pharmacophoric moiety in medicinal chemistry containing the biologically potent imidazole and pyrimidine framework with remakable antimicrobial, anticancer applications and CNS-related effects. Imidazopyrimidine derivatives are also known for their diverse physiological properties, making them valuable in agrochemicals development, and serving as organic fluorescent materials. Several synthetic methodologies have been developed for the synthesis of this significant class of compounds, including condensation reactions, multicomponent synthesis, intramolecular cyclizations, named reaction, oxidative cyclization, carbon-hydrogen, carbon-nitrogen bond making, Aza-Michael Mannich, intermolecular condensation, and coupling reactions. This presentation comprehensively overview the various recently developed mild, efficient, and environmentally friendly reactions catalyzed by different metals, includind various ligands, ionic liquid promoted synthesis, base catalyzed, and other related reaction systems for the synthesis of imidazopyrimidine heterocyclic scaffolds.

A SCOPING REVIEW OF FINANCIAL RESILIENCE IN THE BANKING SECTOR AMIDST THE COVID-19 PANDEMIC

Castillo, J. M. E.
Gabato, M. A.
Sarad, J. J. T.
Lequigan, J. M.
Tuco, A.
Lusares, C. L.
Panganiban, J. R.
Student-Researchers, Mabolo National High School

Mark Anthony N. Polinar
Mabolo National High School, Cebu City, Philippines
Faculty, Mabolo National High School,

Abstract
This research provides a systematic analysis of the financial resilience of the banking sector by examining capital, liquidity, credit risk, and profitability indicators before and after the COVID-19 pandemic. As banks play a vital role in ensuring economic stability and growth, their ability to withstand financial shocks is essential for recovery and long-term sustainability. The review indicates that capital adequacy measures, such as the Capital Adequacy Ratio (CAR) and Common Equity Tier 1 (CET1), enhance stability but may also limit profitability and lending. Liquidity indicators, such as the Liquidity Coverage Ratio (LCR) and Net Stable Funding Ratio (NSFR), protect banks from risks, but often reduce earnings. Credit risk measures, including the Non-Performing Loan (NPL) Ratio and Provision Coverage Ratio (PCR), reveal vulnerabilities and preparedness, while profitability indicators such as Return on Assets (ROA), Return on Equity (ROE), and Net Interest Margin (NIM) remain important but are highly sensitive to external shocks. The synthesis highlights that resilience stems not from a single factor alone, but from the interaction of these indicators. It also identifies research gaps, including the lack of long-term studies, limited group analysis of listed banks, and a scarcity of examinations of resilience during recovery. To address these gaps, this study analyzes the financial performance of Philippine universal and commercial banks listed on the Philippine Stock Exchange from 2017 to 2019 and 2020 to 2022. The findings are expected to provide policymakers, regulators, investors, and bank managers with useful insights for strengthening financial stability, improving preparedness, and supporting inclusive growth.
***Keywords**: Philippine banking sector, financial resilience, COVID-19, capital adequacy, liquidity, credit risk, profitability indicators*

PREDICTING THE HEAT PIPE OUTLET TEMPERATURE USING AN OPTIMIZED NEURAL NETWORK MODEL

Karthikeyan M
Aswin Vishwaraj P
Monishkumar A
Kumararaja K
[1]Department of Mechanical Engineering, New Prince Shri Bhavani College of Engineering and Technology, Chennai – 600 073, Tamil Nadu, India

Abstract:

Heat pipes are widely recognized for their highly effective heat transfer capability, which makes them indispensable in cooling systems, particularly for integrated electronic components. A heat pipe's thermal properties are some of the key determinants of the temperature at its outlet; hence, developing models that can predict the temperature at its outlet is very essential in understanding the behavior of such a heat pipe. In this paper, the outlet temperature of a heat pipe was predicted using an NN model. Its architecture was optimized with respect to factors such as the number of neurons, optimizers, and learning rates using the Optuna framework. Python programming was used to training, and evaluation of the model with 70% of the data for training and 30% for testing. An initial training using default hyperparameters was performed and the final results obtained from the optimized parameters, where the model reached an MAE of 0.4265 and an R^2 score of 0.9429, denoting excellent correlation with experimental data.

Keywords: Heat pipes; Neural Network; Outlet temperature; Optuna; Prediction model

BEYOND THE NUCLEAR FAMILY: SOCIAL MOTHERING AS A STRATEGY FOR RESILIENCE AND SURVIVAL

Mohaddeseh Babaei
Elham Vahidi

Abstract
This analytical review challenges the hegemony of the nuclear family model in developmental psychology and social policy by positing "social mothering" as a fundamental and evolutionarily rooted strategy for human resilience and survival. While the nuclear family is often presented as the optimal developmental context, cross-cultural and evolutionary perspectives reveal it to be a historical anomaly. Drawing on evolutionary theory, anthropological evidence, and contemporary family studies, this article argues that human childrearing is intrinsically cooperative. The concept of "social mothering"—the distributed care of children by alloparents including grandmothers, siblings, fathers, and other kin—is not a mere supplement to maternal care but a cornerstone of human evolutionary success. This paper deconstructs the nuclear family ideal, explores its inherent pressures, and establishes the evolutionary imperative for cooperative breeding. It then highlights the critical roles of key alloparents through cross-cultural case studies, including the Australian Family Strengths Model and the matrilineal Minangkabau society, to illustrate how social mothering functions as a powerful engine for resilience. Ultimately, it concludes that recognizing and supporting these natural care networks is essential for fostering child well-being and familial resilience in the 21st century, with significant implications for policy and practice.
Keywords: Social Mothering, Alloparenting, Nuclear Family, Cooperative Breeding, Resilience, Family Strengths, Matrilineal, Grandmother Hypothesis

EFFECTIVENESS OF IMPLEMENTATION OF SOCIAL INCLUSION PROGRAM FOR PERSONS WITH PHYSICAL DISABILITIES AT THE SOCIAL REHABILITY CENTER FOR PERSONS WITH PHYSICAL DISABILITIES (BRSPDF) IN MAKASSAR CITY INDONESIA

Nurul Amira Syakila
Abdul Mahsyar
Ihyani Malik
Nur Suqya Rahma
Public Administration Science Muhammadiyah University of Makassar

ABSTRACT
This study aims to analyze the effectiveness of the implementation of the Social Inclusion Program for People with Physical Disabilities at the Wirajaya Social Rehabilitation Center for People with Physical Disabilities (BRSPDF) in Makassar City using a five-indicator approach: relevance, efficiency, effectiveness, impact, and sustainability. This study uses a qualitative method with in-depth interview techniques, observation, and documentation studies of people with disabilities, program managers, and other stakeholders. The results of the study indicate that the program has high relevance to the needs of participants, especially in job skills training such as automotive, sewing, and photography, which are in accordance with the needs of the labor market. In terms of efficiency, the implementation of the program still faces budget and human resource limitations, although the management of activities is quite structured. The effectiveness of the program can be seen from the increase in self-confidence, work skills, and social participation of beneficiaries. However, not all participants have been successfully absorbed into the formal workforce. The impact of the program is marked by changes in community attitudes towards disabilities and increased individual capacity to live independently. Meanwhile, in terms of sustainability, the program still requires strengthening of post-training support, cross-sector collaboration, and funding continuity in order to provide long-term benefits. This study recommends the integration of cross-actor strategies and community-based policies to strengthen sustainable program implementation.
KEYWORDS: Social inclusion; Program Effectiveness; Phusical Disabilities

ASSESSMENT OF THE ANTIMICROBIAL ACTIVITY PROFILE OF *ROSMARINUS OFFICINALIS* L. ESSENTIAL OIL

Amara Nacira
[1]Biology Department, Saad Dahleb Blida 1University, Algeria

Amara Sabrina
Institute of architecture and urban planning, Saad Dahleb Blida 1 University, Algeria

Kouider Amar Mohamed
Laboratory of Quality Control, Physico-Chemical Department, SAIDAL of Medea, Algeria

Abstract – The aim of this work is to highlight the antimicrobial properties of the essential oil (EO) of *Rosmarinus officinalis* L., in order to better define is potential applications in anti-infectious aromatherapy. Extraction of essential oil by hydro-distillation gave a yield of 0.13%. The chemical composition of the essential oil determined by gas chromatography-mass spectrometry (GC-SM), revealed the presence of 35 compounds. The mains compounds are Eucalyptol at 15.32% followed by Camphre 11.66%, α-Pinen 10.37 and Borneol 9.75%. Other compounds are present at a rate of less than 6%. Antimicrobial screening of the aromatic fraction was carried out using two methods on different strains five bacteria two-Gram positive (*Staphylococcus epidermidis* and *Staphylococcus aureus*), and three-Gram negative (*Salmonella typhimurium*, *Klebsiella pneumoniae* and *Escherichia coli*) and two yeasts (*Candida albicans* and *Trichosporon sp*). In the liquid phase method, essential oil exhibited remarkable bacteriostatic activity on Gram+ germs with Inhibition Zone Diameters (IZD), which vary between 14 and 50 mm. In the vapor phase method, only one strain was inhibited with inhibition zone diameters of between 32 and 55 mm.
The result obtained using the aromatogram method show that essential oil is potentiality toxic for all the strains tested This tested essential oil can therefore be used as an alternative to synthetic products, which have many side effects.
Keywords – *Rosmarinus officinalis* L, essential oil, antimicrobial properties, methods, GC-SM.

ERKEN ÇOCUKLUK DÖNEMİ DİN VE DEĞERLER EĞİTİMİNDE MONTESSORİ YÖNTEMİ

TUĞBA ATAOĞLU
Yalova Üniversitesi Felsefe Ve Din Bilimleri Anabilim Dalı Din Eğitimi Bölümü
ORCID: https://orcid.org/0009-0006-6970-5609

Montessori eğitimi, çocuğun bireysel özelliklerini göz önünde tutarak, potansiyelini özgür bir şekilde geliştirmeyi ve gelişimsel ihtiyaçlarını merkeze alan bir yaklaşımdır. Bu yöntem, çocukların fiziksel, zihinsel ve duygusal gelişimlerini desteklemekle birlikte erken çocukluk döneminde din ve değerler eğitimi açısında da gelişmesine katkı sağlamaktadır.
Montessori yaklaşımı çocukların deneyimleyerek öğrenmelerine teşvik ederek çocuğun seçim yapma özgürlüğü ve karar alma sorumluluğu gibi etik değerleri de pratikte deneyimlemesine yardımcı olmaktadır. Bu durum, değerler eğitiminin doğal ve sürdürülebilir bir şekilde gerçekleşmesine zemin hazırlamaktadır. Ayrıca Montessori yaklaşımında öğretmenlerin rehberlik rolü ve çocukların kendi seçimlerini yapabilme özgürlüğü, dini ve manevi değerlerin aktarılmasında da önemli bir etkendir.
Montessori yaklaşımı, değerler eğitimine yönelik yaklaşımında dini ve etik değerleri deneyimi yoluyla öğrenilmesini, soyut kavramların somut deneyimlere dönüştürülerek manevi gelişimlerini desteklemektedir. Özellikle din eğitiminde, dini hikayeler, törenler ve sembolik oyunlarla çocukların inançlarını keşfetmesine olanak sağlamaktadır. Montessori'nin Barselona'da kurduğu din eğitim modeli, çocukların ibadet ve dini ritüeller aracılığıyla manevi bir bağ kurması sağlanmıştır.
Montessori ortamı din ve maneviyatın aynı zamanda da değerler eğitiminin somut şekilde anlamlandırılmasında rol oynayarak oynamaktadır. Çocuğun iş birliği, saygı, sevgi yardımlaşma, paylaşma ve sorumluluk gibi değerleri kazanmasına yardımcı olmaktadır.
Bu bildirinin amacı, erken çocukluk döneminde montessori yönteminin din ve değerler eğitimi açısında incelemektir. Bu kapsamda montessori yaklaşımının saygı, sorumluluk, yardımlaşma ve paylaşma gibi değerlerin kazanılmasında kullanılabilecek yöntemler ve etkinlikler ele alınacak, din ve değerler eğitimi üzerine değerlendirmesi yapılacaktır. Araştırma sonucunda din ve değerler eğitiminde bu yaklaşımın uygulamaya aktarılmasına yönelik öneriler sunulacaktır.
Anahtar Kelimeler: Din Eğitimi, Değerler Eğitimi, Erken Çocukluk Dönemi, Montessori Eğitimi

MONTESSORI METHOD IN EARLY CHILDHOOD RELIGION AND VALUES EDUCATION

Montessori education is an approach that takes into account the individual characteristics of the child and focuses on the free development of the child's potential and developmental needs. This method not only supports children's physical, mental and emotional development, but also contributes to their development in terms of religion and values education in early childhood.
By encouraging children to learn through experience, the Montessori approach helps children to experience ethical values such as freedom of choice and responsibility for decision-making in practice. This paves the way for the realization of values education in a natural and sustainable way. In addition, the guidance role of teachers and the freedom of children to make their own choices in the Montessori approach is an important factor in the transmission of religious and spiritual values.
In its approach to values education, the Montessori approach supports the learning of religious and ethical values through experience and the spiritual development of children by transforming abstract concepts into concrete experiences. Especially in religious education, religious stories, ceremonies and symbolic games allow children to explore their beliefs. The religious education model Montessori established in Barcelona enabled children to establish a spiritual connection through worship and religious rituals.
The Montessori environment plays a role in giving concrete meaning to religion and spirituality as well as values education. It helps the child to acquire values such as cooperation, respect, love, cooperation, sharing and responsibility.

The aim of this paper is to examine the Montessori method in terms of religion and values education in early childhood. In this context, methods and activities that can be used in the acquisition of values such as respect, responsibility, cooperation and sharing will be discussed and evaluated on religion and values education. As a result of the research, suggestions will be presented for the transfer of this approach to practice in religion and values education.
Keywords: Religious Education, Values Education, Early Childhood, Montessori Education

FİNANSAL HİZMET PAZARLAMASINDA DİJİTAL DÖNÜŞÜM

Aslıhan YAVUZALP MARANGOZ
Toros University, Faculty Of Economics, Administrative and Social Sciences, Business Department, Mersin, Turkey
ORCID:0000-0002-5119-4330

ÖZET
Teknolojik ilerleme ve günümüz teknoloji çağının şartları dijital dönüşüm kavramını meydana getirmiştir. Hayatın her alanında ve her sektörde görülen bu dönüşüm finans sektöründe de yaşanmaktadır. Teknolojinin gelişimi finans kuruluşlarının işleyişini değiştirmiş ve yeni dijital araçlarla şekillendirmiştir. Bu değişim farklılaştırılmış müşteri hizmetleri, veri temelli karar alma ve kişiselleştirme gibi konularda görülmektedir. Finansal hizmetler uzun ya da kısa vadeli, karmaşık ya da temel hizmetler şeklinde olabilmektedir. Ve her finansal hizmet türünde tüketicilere farklı yaklaşım gerekmektedir. Dijital araçlarla değişen bu yaklaşım şekilleri yeni müşteri kazanma, mevcut müşterileri elde tutma, güven ve sadakat yaratma gibi konular için kullanılmaktadır. Özellikle dijital bankacılık oldukça popüler hale gelmiştir. Tüketicilerin teknoloji kullanımının artmasıyla yoğun şekilde dijital bankacılık kullanılmaktadır. Dijital finansal hizmet pazarlaması uygulamaları bu alanda oldukça aktif şekilde görülmektedir. Mobil aplikasyonlar, yapak zeka destekli araçlar, sohbet robotları, dijital asistanlar ve blockchain teknolojileri en çok kullanılan araçlar arasındadır. Teknolojinin gelişimi ve finansal hizmetler için de sıklıkla kullanılması güvenlik, gizlilik, etik ve verilerin kullanması konularını da beraberinde getirmektedir ve bunlar müşteri memnuniyeti açısından bakıldığında finansal kuruluşlar için çok önemli hale gelmiştir. Sonuç olarak dijital dönüşüm finansal hizmet pazarlamasını birçok yönden etkileyen ve şekillendiren bir kavramdır. Bu çalışmada dijital finansal hizmet pazarlamasının önemi, kullanılan teknolojik araçlar, bu bağlamda geliştirilmiş pazarlama stratejileri ile uygulama örnekleri açıklanmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Dijital finansal hizmetler, pazarlama, müşteri ilişkileri

DIGITAL TRANSFORMATION IN FINANCIAL SERVICE MARKETING

Technological advancement and the conditions of today's digital age have given rise to the concept of digital transformation. This transformation, which is visible in every aspect of life and across all sectors, is also being experienced in the finance industry. The development of technology has changed the operational structure of financial institutions and reshaped their processes through new digital tools. This change is particularly evident in areas such as differentiated customer services, data-driven decision-making and personalization. Financial services may be long-term or short-term, complex or basic and each type requires a different approach to consumers. These approaches that transformed through digital tools are used in themes such as acquiring new customers, retaining existing customers, building trust and creating loyalty. Digital banking, in particular, has become highly popular. As consumers' use of technology increases, the adoption of digital banking has intensified significantly. Digital financial services marketing practices are widely observed in this field. Mobile applications, artificial intelligence–based tools, chatbots, digital assistants and blockchain technologies are among the most commonly used instruments. However, the increasing use of technology in financial services also brings issues related to security, privacy, ethics and data usage factors that have become critically important for financial institutions in terms of customer satisfaction. In conclusion, digital transformation is a concept that influences and shapes financial services marketing in many ways. This study explains the importance of digital financial services marketing, the technological tools used, the marketing strategies developed in this context and application examples.
Keywords: Digital financial services, marketing, customer relations

INTEGRATED ASSESSMENT OF LIVESTOCK WATER FOOTPRINTS IN NIGERIA: SPATIAL HOTSPOTS, CARBON–WATER TRADE-OFFS, AND SOCIO-ECONOMIC IMPLICATIONS

Nura Yunusa
Civil Engineering Department, Federal University of Technology, Minna, Nigeria
Green Research in Advance Civil Engineering (GRACE), Federal University of Technology, Minna, Nigeria
Water Resource and Environmental Engineering Department, Ahmadu Bello University, Zaria, Nigeria
Bardrudeen Saulawa Sani
Water Resource and Environmental Engineering Department, Ahmadu Bello University, Zaria, Nigeria
Toyese Oyegoke
Chemical Engineering Department, Ahmadu Bello University, Zaria, Nigeria
John Olotu
Water Resource and Environmental Engineering Department, Ahmadu Bello University, Zaria, Nigeria
Lawal Garba Dan-alhaji
Civil Engineering Department, Federal University of Technology, Minna, Nigeria
Green Research in Advance Civil Engineering (GRACE), Federal University of Technology, Minna, Nigeria
Civil Engineering Department, Ahmadu Bello University, Zaria, Nigeria
Udofia Udeme Mfon
Civil Engineering Department, Federal University of Technology, Minna, Nigeria
Green Research in Advance Civil Engineering (GRACE), Federal University of Technology, Minna, Nigeria
Civil Engineering Department, Ahmadu Bello University, Zaria, Nigeria

ABSTRACT
This study delivers a national-scale quantification of Nigeria's livestock water footprint (WF) using integrated biophysical accounting, greywater modelling, life cycle assessment (LCA), socio-economic valuation, and long-term scenario projections. Results show substantial interspecies variability: cattle exhibit the highest total WF at 3,820 m^3 ton^{-1} live weight (LW), followed by goats (2,350 m^3 ton^{-1}) and sheep (2,180 m^3 ton^{-1}), whereas poultry and pigs register significantly lower values of 750 and 1,180 m^3 ton^{-1}, respectively. Regionally, livestock water demand totals 32.0 billion m^3 yr^{-1}, dominated by the Northwest (10,420 million m^3, 32.6 %) and Northcentral (9,780 million m^3, 30.6 %) zones. Integration of WF with species-specific carbon emissions reveals contrasting resource trade-offs: although cattle generate the highest carbon output (4.05 kg CO_2e kg^{-1} LW), poultry and pigs show higher carbon–water intensities (1.67 and 1.65 kg CO_2e m^{-3}) due to feed-related energy demands. Greywater modelling indicates nitrogen-driven pollution loads exceeding 5.8 billion m^3 for cattle alone, contributing to substantial treatment costs estimated at 162.4 USD ton^{-1} LW. Future scenarios suggest total livestock WF rising to 36.9–41.2 billion m^3 by 2030 and 45.3–59.8 billion m^3 by 2050, depending on growth assumptions. Sensitivity analysis identifies feed conversion efficiency and rainfall variability as the dominant uncertainty drivers, jointly accounting for 77 % of WF variability. Model validation demonstrates strong performance, with NSE values of 0.81–0.93 and RMSE below 250 m^3 ton^{-1} LW. The findings provide an evidence base for designing climate-resilient, water-efficient livestock development strategies in Nigeria's increasingly water-stressed production environments.
Keywords: carbon-water nexus, environmental modelling, livestock systems, water footprint, water scarcity

1. INTRODUCTION
Livestock production is one of Nigeria's most important agricultural pillars, providing essential sources of meat, milk, and income for millions of households. With rapid population growth, urbanization, and

rising demand for animal protein, the national herd has expanded significantly—currently exceeding 64 million cattle, 63 million sheep, 114 million goats, and nearly one billion poultry. This expanding livestock sector is increasingly dependent on already stressed freshwater resources, especially in northern Nigeria where declining rainfall, recurrent droughts, and seasonal feed scarcity intensify water competition. As a result, understanding the water implications of livestock production has become a national priority for environmental sustainability and agricultural resilience.

Water Footprint (WF) accounting offers a structured framework for quantifying consumptive water use in livestock systems by differentiating green, blue, and grey water components (Mekonnen & Hoekstra, 2012). Global WF analyses consistently show that ruminants have higher water footprints due to inefficient feed conversion ratios and reliance on pasture-based systems (Fresán et al., 2019). Studies across sub-Saharan Africa similarly highlight that more than 90% of livestock water use comes from green water related to rainfed forage and crop residues (Bosire et al., 2022; Jazuli et al., 2020). Nigeria fits this pattern, yet comprehensive national-scale assessments remain limited. Existing studies are narrow in scope, focusing on isolated states or specific livestock types without capturing the national variability of environmental conditions or production systems (Arrien et al., 2025; Ngxumeshe et al., 2020).

Grey Water Footprint (GWF)—representing the volume of water required to dilute pollutants such as nitrogen, phosphorus, and biochemical oxygen demand (BOD) from livestock waste—has received even less attention despite rising evidence of manure-related degradation of streams, floodplains, and shallow aquifers. International assessments show that unmanaged livestock effluents can significantly elevate the pollution burden of water bodies (Ibidhi & Salem, 2020), yet national-level Nigerian data remain scarce.

Alongside water use, recent research emphasizes the importance of integrating WF assessments with Life Cycle Assessment (LCA) to explore interactions between water consumption and greenhouse gas emissions. Water-efficient systems can sometimes be more carbon-intensive due to industrial feed, mechanized operations, or energy-intensive housing (Jaramillo et al., 2021; Fresán et al., 2019). Conversely, extensive grazing systems may have high water footprints but lower carbon intensities. Such carbon–water trade-offs are rarely evaluated together in Nigeria, leaving a major gap in understanding multi-dimensional environmental impacts.

Economic implications of livestock water use also remain understudied. While global works have quantified the monetary cost of water scarcity and treatment requirements associated with livestock pollution (Gerbens-Leenes et al., 2013), Nigeria lacks a national valuation of how water depletion, pollution burdens, and production inefficiencies translate into socio-economic losses. This omission is especially significant given increasing competition between livestock, domestic, and irrigation water needs.

These gaps are particularly urgent in light of Nigeria's projected population growth and rising demand for animal-source foods by 2030 and 2050. Without forward-looking projections of livestock water use under different demographic and consumption scenarios, policy planning under the National Dairy Policy (2025) and livestock development strategies remains constrained.

To bridge these gaps, this study develops a fully integrated national assessment combining Water Footprint analysis, Grey Water Footprint estimation, Life Cycle Assessment linkage, socio-economic cost evaluation, and future scenario modelling. The study quantifies water use across major livestock species for 2024, evaluates pollution-driven assimilation requirements, analyzes carbon–water interactions, estimates economic costs of water scarcity and pollution, and projects future livestock water footprints for 2030 and 2050. Through the addition of Monte Carlo simulation and sensitivity analysis, the study also addresses uncertainty, providing a robust foundation for national livestock water planning.

2.0 MATERIALS AND METHODS

2.1 Study Framework

This study adopts an integrated assessment framework that combines Water Footprint (WF) and Grey Water Footprint (GWF) accounting with Life Cycle Assessment (LCA) linkage, socio-economic cost modelling, forward projection analysis, and a probabilistic uncertainty evaluation. The framework is designed to quantify national-scale water use, pollution loads, carbon–water interactions, and associated economic impacts for cattle, sheep, goats, poultry, and pigs in Nigeria. The analytical sequence progresses from the consolidation of livestock and environmental input parameters to water footprint

estimation, pollution dilution modelling, carbon–water trade-off evaluation, multi-scenario projections for 2030 and 2050, and finally the estimation of economic losses related to water scarcity and pollution. Parameter uncertainty is handled through Monte Carlo and Sobol sensitivity procedures, and results are validated against established Water Footprint Network (WFN) values and global literature such as Mekonnen and Hoekstra (2012), Bosire et al. (2022), and Ngxumeshe et al. (2020).

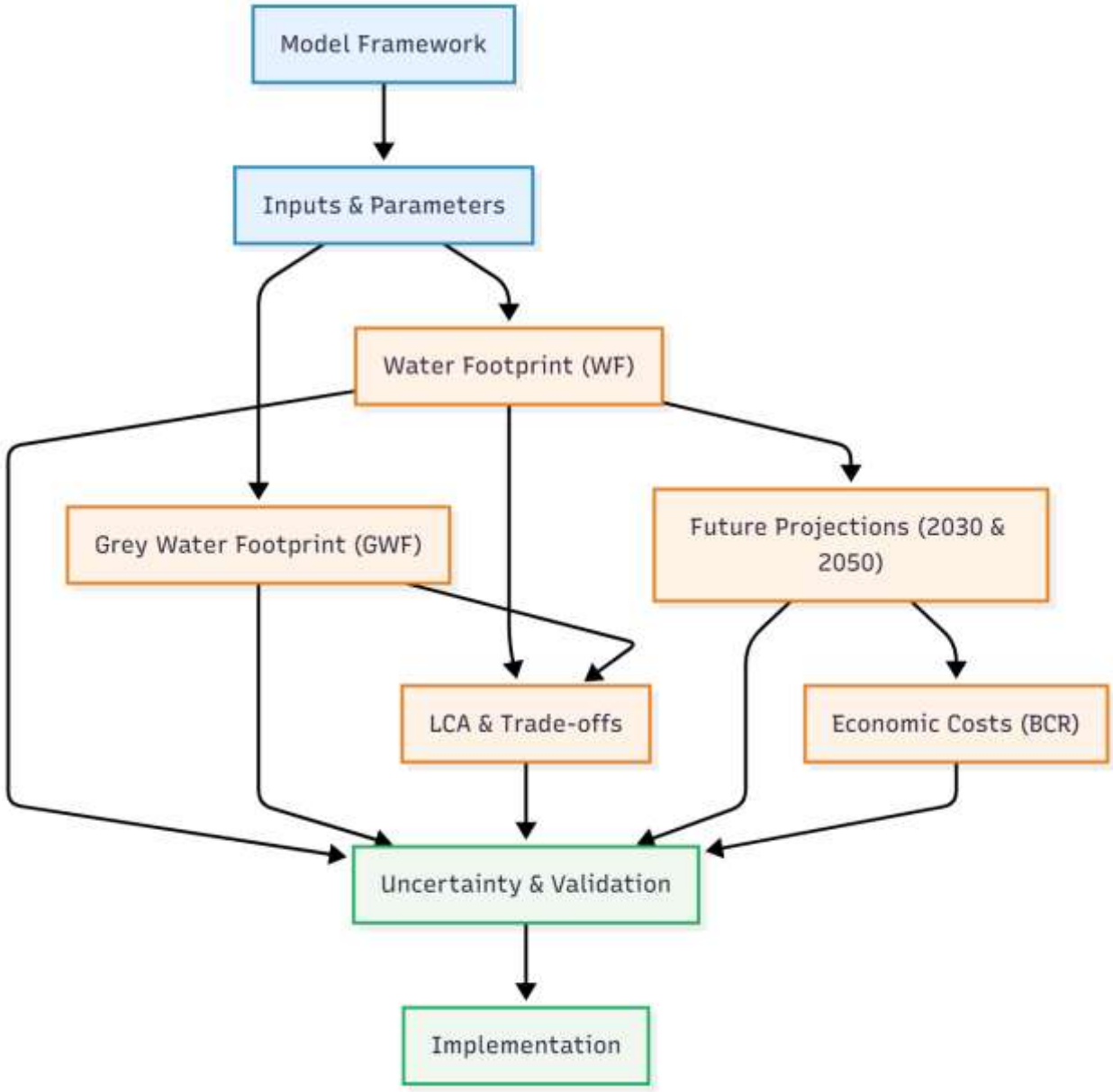

Figure 1: Study Framework

2.2 Data Inputs and Parameters

The analysis relies on nationally reported livestock population figures obtained from the Federal Ministry of Agriculture and Food Security (FMAFS, 2024), complemented by published excretion factors and water-use coefficients from Mekonnen and Hoekstra (2012), Arrien et al. (2025), and related literature. These inputs include species population, live weight, nitrogen, phosphorus and biochemical oxygen demand (BOD) excretion, total annual water use, background pollutant concentrations, and maximum permissible limits according to NESREA (2023). Table 1 summarises these values and forms the numerical foundation for WF and GWF modelling.

Table 1: Input Parameters for WF and GWF Modelling

Parameter	Cattle	Sheep	Goat	Poultry	Pig
Population (2024) - million head[a]	64.8	63.9	114.3	928.8	22.3
Live Weight - kg/head[b]	500	40	40	2	90
N Excretion - kg N/head/yr[b]	50	4	4	0.8	10
P Excretion - kg P/head/yr[b]	10	0.8	0.8	0.6	2
BOD Excretion - kg/head/yr[b]	15	1.2	1.2	0.9	3
Total WF - m³/head/yr[c]	16 250	5 250	4 920	4 100	6 580
Runoff Fraction (α)[d]	0.70	0.70	0.70	0.70	0.70
Background N - mg/L[e]	0.5	0.5	0.5	0.5	0.5
Max Acceptable N - mg/L[f]	10	10	10	10	10

[a]FMAFS (2024), [b]Mekonnen & Hoekstra (2012), [c]Derived, d Jazuli et al. (2020), [e]WFN (2011), [f]NESREA (2023)

2.3 Water Footprint (WF) Calculation

The Water Footprint for each livestock species was computed following the Water Footprint Network methodology, where the total WF is expressed as the sum of the green, blue, and grey components (Equation 1).

$$WF_i^{tot} = WF_i^g + WF_i^b + WF_i^{gr} \quad (1)$$

where WF^g, WF^b, and WF^{gr} represent the consumption of rainwater, surface/groundwater, and polluted water respectively (m³/head/yr). The national water footprint for species *i* was then determined by multiplying the per-head water footprint by the total population of that species as expressed in Equation 2.

$$WF_N^{tot} = \sum_i P_i \times WF_i^{tot} \quad (2)$$

This formulation allows direct comparison of total national water use attributed to each livestock category.

2.4 Grey Water Footprint (GWF)

The Grey Water Footprint represents the freshwater volume required to dilute nutrient pollution originating from livestock excreta. For each pollutant type, the total load was calculated using Equation 3.

$$L_i^X = P_i \times EF_i^X \quad (3)$$

The fraction of this load that actually reaches water bodies was obtained through the runoff coefficient expressed in Equation 4.

$$L_{i,runoff}^X = \alpha \times L_i^X \quad (4)$$

The grey water footprint for each pollutant was then estimated using Equation 5.

$$GWF_i^X = \frac{L_{i,runoff}^X}{(C_{max} - C_{bg})/1000} \quad (5)$$

Finally, the overall GWF for each livestock species was defined as the maximum value among nitrogen, phosphorus, and BOD, since the most limiting pollutant determines the required assimilation volume using Equation 6.

$$GWF_i = \max\left(GWF_i^N, GWF_i^P, GWF_i^{BOD}\right) \quad (6)$$

2.5 Carbon–Water Trade-Off Assessment (LCA Linkage)

To understand the interaction between carbon emissions and water use, this study incorporated Life Cycle Assessment emission factors drawn from Arrien et al. (2025), Jaramillo et al. (2021), and related livestock carbon studies. The carbon–water index for each species was computed using Equation 7.

$$CWI_i = \frac{E_i}{WF_i^{tot}} \quad (7)$$

where E_I represents the carbon emissions per unit live weight. This measure captures the degree to which species with lower water footprints may still impose higher carbon burdens, a phenomenon noted globally by Fresán et al. (2019).

2.6 Future Water Footprint Projections (2030 and 2050)

Population growth and rising national meat and milk demand necessitate projection of future water footprints. Livestock population was modelled exponentially using Equation 8.

$$P_i(t) = P_i(t_0) \times (1 + g_i)^{(t-t_0)} \quad (8)$$

Using this projected population, future water footprints were estimated using Equation 9.

$$WF_i(t) = P_i(t) \times WF_i^{tot} \quad (9)$$

Two scenarios were examined: a moderate growth scenario improving feed efficiency and a high-growth scenario driven by accelerated consumption and herd expansion. These scenarios allow evaluation of plausible future water burdens under differing development pathways.

2.7 Socio-Economic Cost Modelling

Economic losses associated with livestock-related water use were estimated through two approaches. First, the cost of treating polluted water was obtained using Equation 10.

$$C_{treat} = c_t \times GWF_N \quad (10)$$

where c_t represents the unit cost of water treatment. Second, the economic cost of freshwater scarcity was evaluated using Equation 11.

$$D_{scarcity} = c_d \times (WF_N^{tot} - R)^+ \quad (11)$$

where the positive operator ensures that damages are only counted when demand exceeds renewable supply. Mitigation measures were assessed using a cost–benefit ratio defined using Equation 12.

$$BCR_s = \frac{c_d \times \Delta WF_s}{C_s} \quad (12)$$

This formulation identifies interventions offering the highest economic and water-saving efficiency.

2.8 Uncertainty Analysis (Monte Carlo and Sobol)

Parameter uncertainties—particularly feed conversion efficiency, rainfall variability, excretion rates, and blue water fractions—were assessed through a Monte Carlo simulation with 10,000 iterations. Probability distributions were assigned to key inputs based on variability reported in Bosire et al. (2022), Jazuli et al. (2020), and Fresán et al. (2019). Sobol sensitivity indices were calculated to quantify the contribution of each parameter to the variance in total WF outputs using Equation 13.

$$S_i = \frac{Var_{X_i}(E[Y|X_i])}{Var(Y)} \quad (13)$$

This analysis identifies the most influential parameters and highlights priority areas for intervention.

2.9 Model Validation

Model outputs were validated against published Water Footprint benchmarks, primarily using data from Mekonnen and Hoekstra (2012) and corroborating studies such as Ngxumeshe et al. (2020) and Bosire et al. (2022). Model–observation agreement was assessed through the Nash–Sutcliffe Efficiency (NSE) expressed in Equation 14.

$$NSE = 1 - \frac{\sum(O_i - S_i)^2}{\sum(O_i - \bar{O})^2} \quad (14)$$

and the Root Mean Square Error (RMSE) expressed in Equation 15.

$$RMSE = \sqrt{\frac{1}{n}\sum(O_i - S_i)^2} \quad (15)$$

Strong performance (NSE > 0.80 and RMSE < 250 m³ ton⁻¹ LW) indicated the reliability of the model for national-scale WF estimation.

2.10 Implementation

All computations were carried out using Python libraries including NumPy, Pandas, SciPy, and Matplotlib. Data sources comprised FAO (2024), FMAFS (2024), NAERLS, and the Nigerian Hydrological Services Agency (NIHSA). The outputs included national-scale WF and GWF estimates for 2024, carbon–water trade-off indicators, socio-economic impact estimates, and forward projections for 2030 and 2050, supported by detailed uncertainty and sensitivity diagnostics.

3. RESULTS AND DISCUSSION

3.1 Livestock Water Footprint Assessment

The total water footprint (WF) estimates for Nigerian livestock species reveal large interspecies variability, with results depicted in Figure 1. Cattle exhibit the highest total WF, reaching 3,820 m³ ton⁻¹ live weight (LW), reflecting substantial feed-related green water consumption and moderate blue and grey water components. Sheep and goats follow with 2,180 and 2,350 m³ ton⁻¹ LW respectively, while poultry and pigs show markedly lower footprints of 750 and 1,180 m³ ton⁻¹ LW. The predominance of green water across all species aligns with the agronomic conditions of Nigeria, where livestock feed is nearly entirely supplied through rainfed systems.

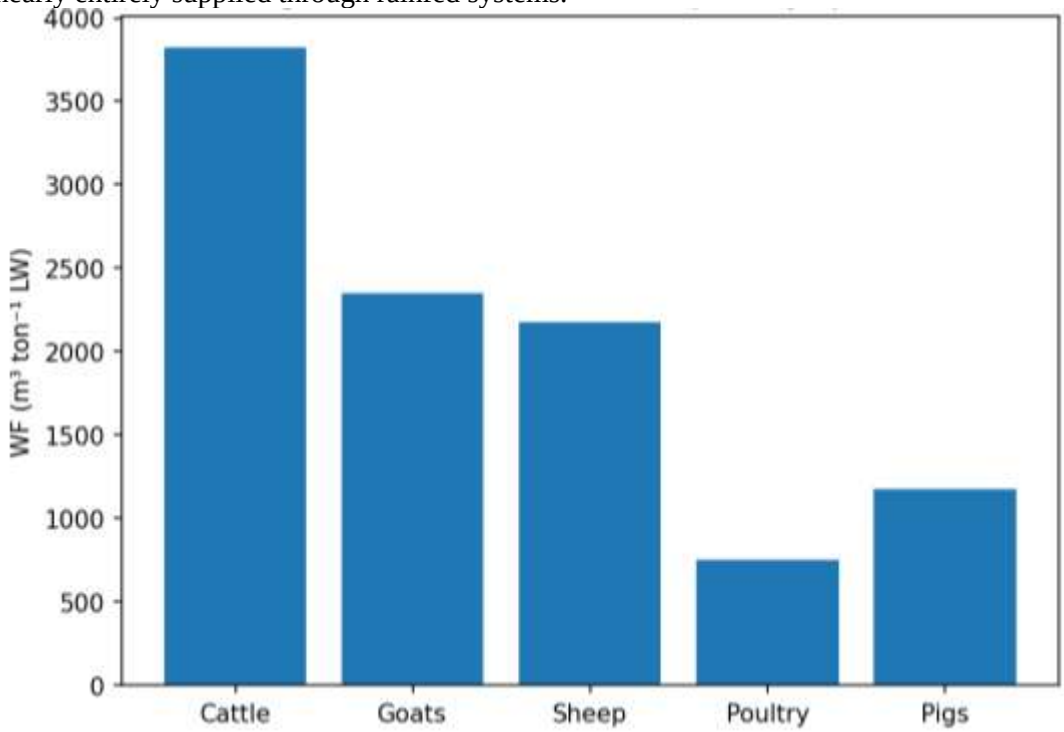

Figure 2: Livestock Water Footprint by Species in Nigeria, 2024

These patterns are consistent with global WF literature indicating that ruminants typically require higher green water due to lower feed conversion efficiency and extensive grazing systems (Mekonnen & Hoekstra, 2012; Fresán et al., 2019). Studies in other semi-arid African contexts, such as Kenya and Niger, similarly highlight the dominance of rainfed forage as the principal driver of livestock WF (Jazuli et al., 2020; Bosire et al., 2022). Recent modelling work in South Africa and Ethiopia further corroborates the elevated footprints of ruminants compared to monogastric species, which benefit from

more efficient energy conversion and shorter production cycles (Arrien et al., 2025; Ngxumeshe et al., 2020). This study therefore reinforce existing evidence that Nigerian livestock production remains highly water-intensive, dominated by biophysically inefficient ruminant systems.

3.2 Regional Water Footprint Distribution

A distinct north–south gradient in livestock-related water consumption emerges when WF is aggregated by geopolitical regions (Figure 3). The Northwest and Northcentral zones account for the majority of national livestock WF, contributing 32.6 % (10,420 million m^3 yr^{-1}) and 30.6 % (9,780 million m^3 yr^{-1}) respectively. These regions contain the highest concentrations of cattle and small ruminants, extensive grazing lands, and agronomic systems that rely heavily on rainfed forage production. The Northeast also contributes substantially (19.4 %), reflecting the pastoral and agro-pastoral systems dominant in the region.

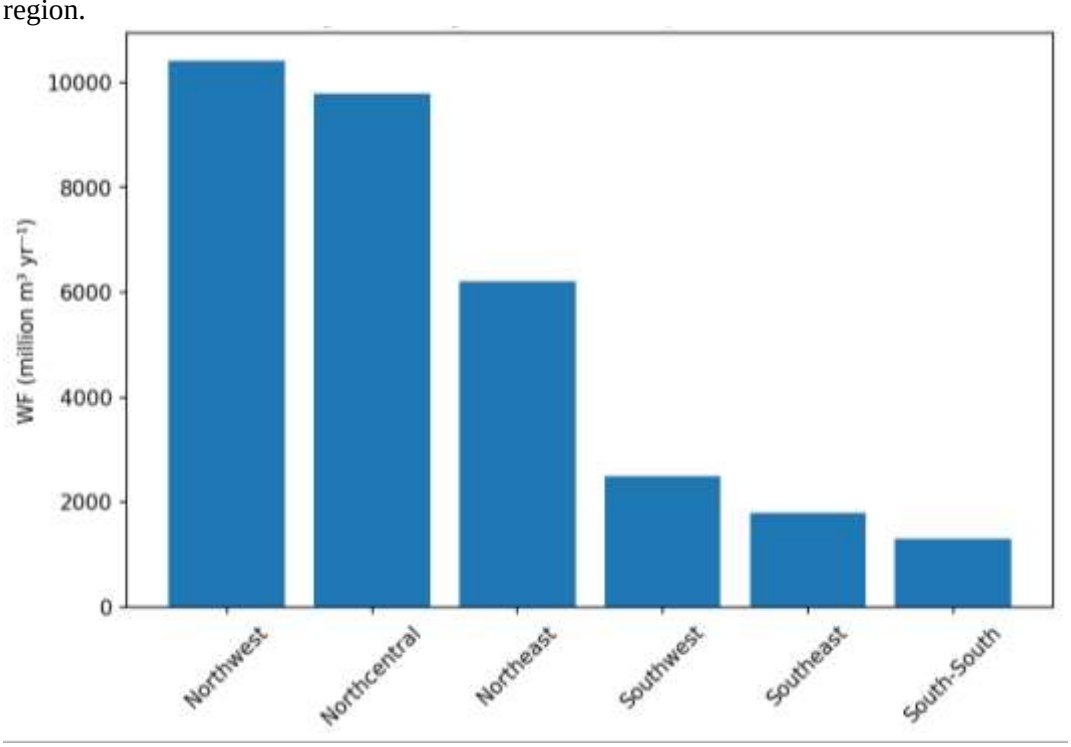

Figure 3: Regional Livestock Water Footprint by Geopolitical Zone (2024)

In contrast, the southern regions—Southwest, South-South, and Southeast—contribute comparatively less, together accounting for roughly 17.4 % of national WF. This distribution reflects smaller livestock populations, greater reliance on mixed crop–livestock systems, and comparatively higher feed availability that reduces supplemental water demand.

Previous regional analyses across sub-Saharan Africa have observed similar spatial gradients driven by livestock density and feed availability (Ngxumeshe et al., 2020; Jaramillo et al., 2021). The northward concentration of grazing-based systems in Nigeria parallels findings from other Sahelian countries, where climatic constraints and forage limitations amplify the water intensity and environmental pressure associated with ruminant production.

3.3 Carbon–Water Trade-offs from LCA Integration

The integration of WF outputs with species-specific carbon footprint (CF) values provides deeper insight into resource trade-offs (Figure 4). Cattle not only display the largest total WF but also the highest CF at 4.05 kg CO_2e kg^{-1} LW. When expressed as a carbon–water index (CWI) (Table 2), poultry show a moderate value of 0.0029 kg CO_2e m^{-3}, whereas cattle and pigs exhibit higher CWIs despite the pigs lower total WFs.

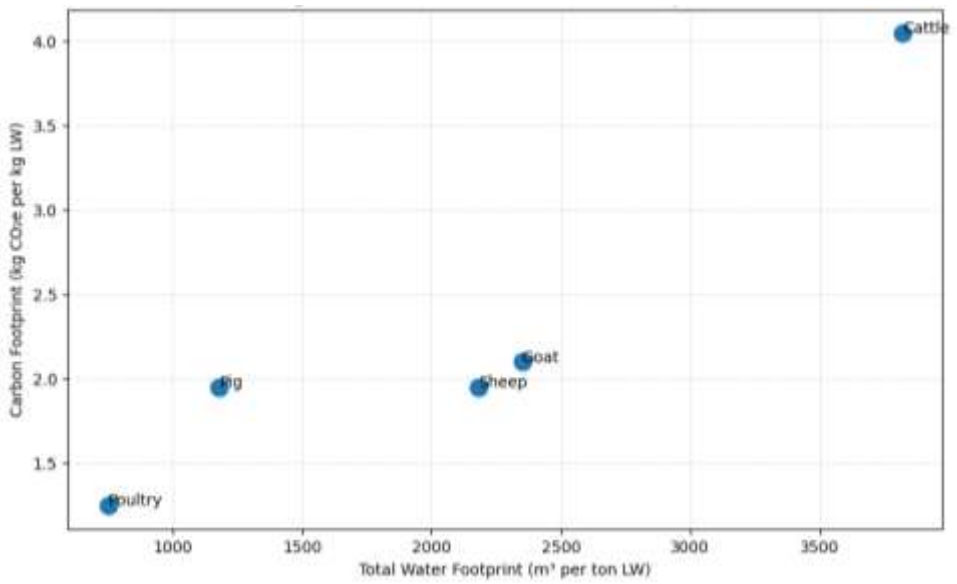

Figure 4: Carbon-Water Trade-off Across Species

Table 2: Carbon–Water Index (CWI) for Livestock Species

Species	Emission Factor (kg CO_2e kg^{-1})	Total Emissions (Mt CO_2e)	WF (million m^3)	CWI (kg CO_2e/m^3)
Cattle	27.0	135.0	10,530	0.0128
Sheep	23.0	18.4	4,910	0.0037
Goats	20.0	18.3	5,620	0.0033
Poultry	6.0	11.1	3,810	0.0029
Pigs	12.0	29.1	1,468	0.0198

This inverse trade-off aligns strongly with findings from global LCA studies, which demonstrate that water-efficient monogastric systems tend to be more carbon-intensive due to reliance on concentrated feed, industrial housing systems, and mechanised operations (Fresán et al., 2019; Arrien et al., 2025). Conversely, ruminant systems have higher water footprints due to low feed conversion and forage requirements but somewhat lower carbon emissions per kilogram of feed than poultry systems (Nure et al., 2017). The combined WF–CF perspective presented here therefore emphasises the need for integrated resource management strategies that avoid burden shifting between water and carbon domains.

3.4 Socio-Economic Costs of Water Scarcity and Greywater Pollution

The monetised costs of water scarcity and pollution treatment associated with livestock production (Figure 5) highlight significant economic burdens. Cattle incur the highest cost at an estimated 162.4 USD ton^{-1} LW, followed by goats (≈95.0 USD ton^{-1} LW) and sheep (≈88.5 USD ton^{-1} LW). Poultry shows the lowest cost due to its smaller water footprint (WF) and lower greywater footprint.

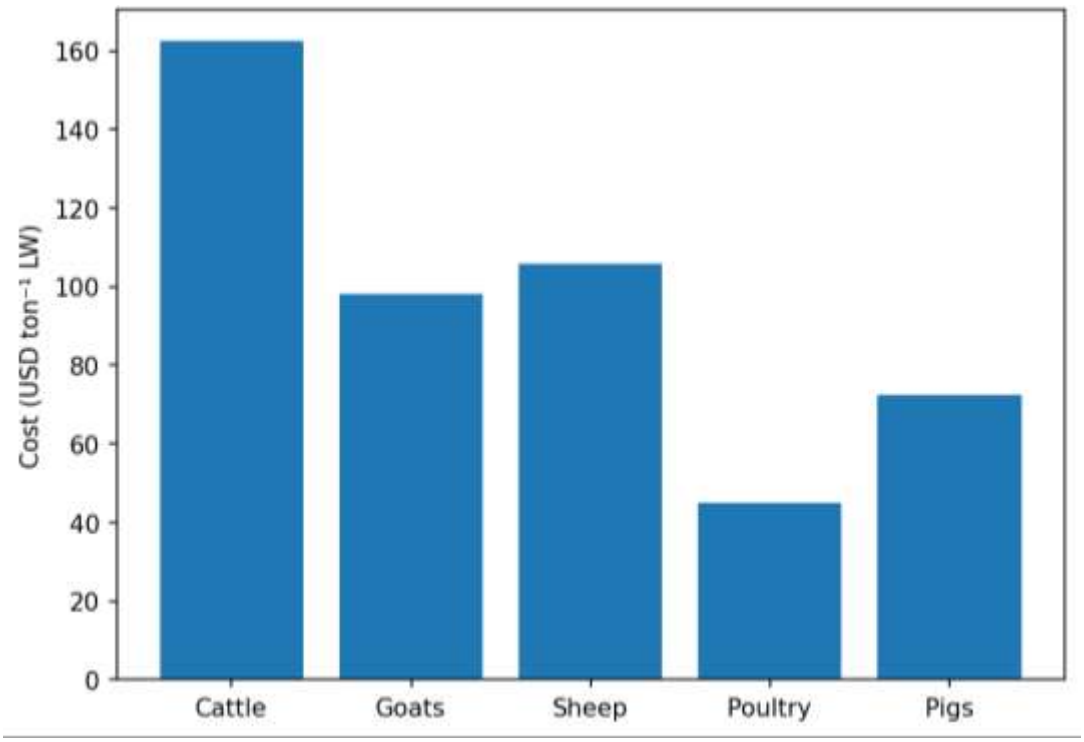

Figure 5: Socio-Economic Water Scarcity Cost by Species

Grey Water Footprint (GWF) estimates, derived from livestock nutrient emissions, reveal notable variation across species, with nitrogen as the dominant pollutant for most ruminants (Table 3). Cattle generate the largest national nutrient loads—3,240 kt of nitrogen, 648 kt of phosphorus, and 972 kt of BOD—resulting in an estimated GWF of 5,850 million m^3 yr^{-1}. This reflects both their large herd size and high nitrogen excretion due to low feed conversion efficiency, consistent with global studies identifying nitrogen leaching from cattle manure as the primary driver of grey water pollution (Mekonnen & Hoekstra, 2012; Bosire et al., 2022).

Table 3: Grey Water Footprint (GWF) from Nitrogen, Phosphorus, and BOD Loads (2024)

Species	N Load	P Load	BOD Load	GWF	Limiting Pollutant
Cattle	3,240 kt	648 kt	972 kt	5,850 million m^3	Nitrogen
Sheep	256 kt	51 kt	77 kt	480 million m^3	Nitrogen
Goats	457 kt	91 kt	137 kt	780 million m^3	Nitrogen
Poultry	743 kt	557 kt	836 kt	1,240 million m^3	BOD
Pigs	223 kt	44 kt	67 kt	315 million m^3	Nitrogen
Total	4,919 kt	1,391 kt	2,089 kt	8,665	—

Goats and sheep also contribute significant nitrogen-driven GWFs of 780 and 480 million m^3 yr^{-1}, respectively, reflecting their widespread presence and forage-based diets. Their lower absolute GWF compared to cattle stems from smaller body mass and reduced nutrient turnover, though cumulative nitrogen loads still pose a notable pollution risk in semi-arid northern areas with limited natural dilution, similar to observations in Tunisia and Morocco (Ibidhi & Salem, 2020).

Poultry differs, with a GWF of 1,240 million m^3 yr^{-1} primarily constrained by BOD. Concentrated manure production in enclosed systems elevates organic loadings due to feed residues and bedding, a trend observed in intensive poultry operations in Asia and Latin America (Fresán et al., 2019).

Pigs have the smallest GWF (315 million m^3 yr^{-1}), with nitrogen as the limiting pollutant. Moderate nutrient emissions reflect smaller populations and efficient monogastric digestion, though unmanaged pig slurry can still create local nitrogen pollution risks.

Nationally, livestock contribute 4,919 kt of nitrogen, 1,391 kt of phosphorus, and 2,089 kt of BOD, corresponding to a total GWF of 8,665 million m^3 yr^{-1}. These figures underscore the heavy water quality burden of livestock production in Nigeria, particularly in regions reliant on shallow groundwater and limited wastewater infrastructure. Nitrogen remains the key limiting pollutant for ruminants and pigs, while poultry is BOD-constrained, illustrating how species-specific nutrient loadings drive grey water impacts. Northern ruminant-dominated regions are thus particularly vulnerable to nitrate pollution.

4.5 Future Water Footprint Projections for 2030 and 2050

Aggregated to national scale, these estimates indicate that water-related damages from livestock production may exceed 300 million USD annually, driven largely by high livestock populations in water-stressed northern regions. Similar underestimation of hidden water-related externalities has been reported in North Africa and South Asia (Ibidhi & Salem, 2020; Bhagat et al., 2020), where insufficient wastewater treatment and overexploitation of groundwater intensify scarcity and degradation costs. The Nigerian context magnifies these challenges due to limited managed grazing infrastructure, high dependence on open rangelands, and inadequate pollution control systems.

Scenario-based projections indicate significant future increases in livestock WF under both moderate (S1) and high-growth (S2) pathways (Figure 6). Under S1, the national WF rises from 32.0 billion m³ in 2024 to 37.2 billion m³ by 2030 and 42.8 billion m³ by 2050. Under S2, which assumes higher consumption growth and accelerated herd expansion, WF reaches 39.5 billion m³ by 2030 and 47.9 billion m³ by 2050 (Table 4).

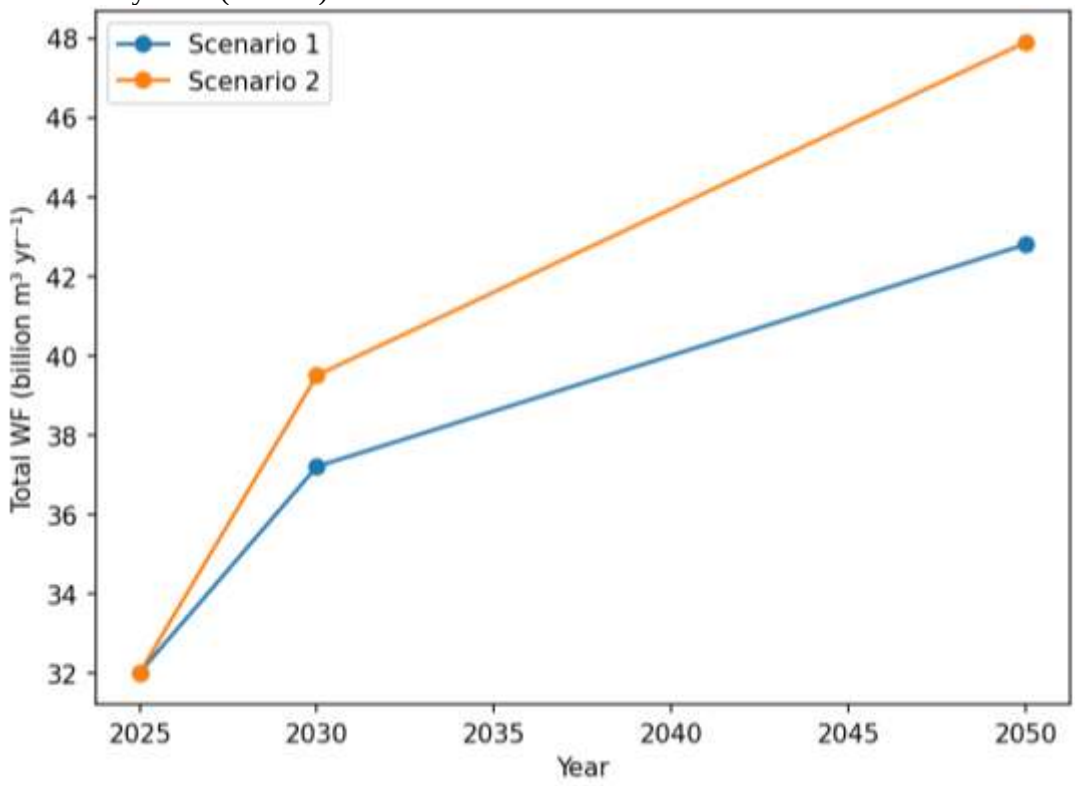

Figure 6: Projected Livestock Water Footprint (2030 & 2050)

Table 4: Projection Scenarios:

Year	Scenario	Total WF (billion m³ yr⁻¹)	% Increase
2024	Baseline	32.0	–
2030	S1 (Moderate)	37.2	16.3%
2030	S2 (High)	39.5	23.4%
2050	S1 (Moderate)	42.8	33.8%
2050	S2 (High)	47.9	49.7%

These trajectories are comparable to regional projections in sub-Saharan Africa, where total agricultural water demand is expected to rise by 40–60 % by mid-century due to population growth, rising meat consumption, and climate-induced yield variability (Mekonnen & Gerbens-Leenes, 2020; Ngxumeshe et al., 2020). Without coordinated interventions, the projected increases imply escalating pressure on northern water resources and heightened vulnerability to drought cycles and feed scarcity.

3.6 Sensitivity and Uncertainty Assessment

Monte Carlo simulations and sensitivity analysis offer insights into the robustness of WF estimates and the dominant drivers of model variability (Figures 7-8, Table 6). Feed Conversion Efficiency (FCE) emerges as the most influential parameter, contributing 46 % to total variance, followed by rainfall

variability at 31 %. These two variables jointly explain 77 % of model uncertainty, underscoring the dominant role of feed and climate conditions in shaping livestock water demands.

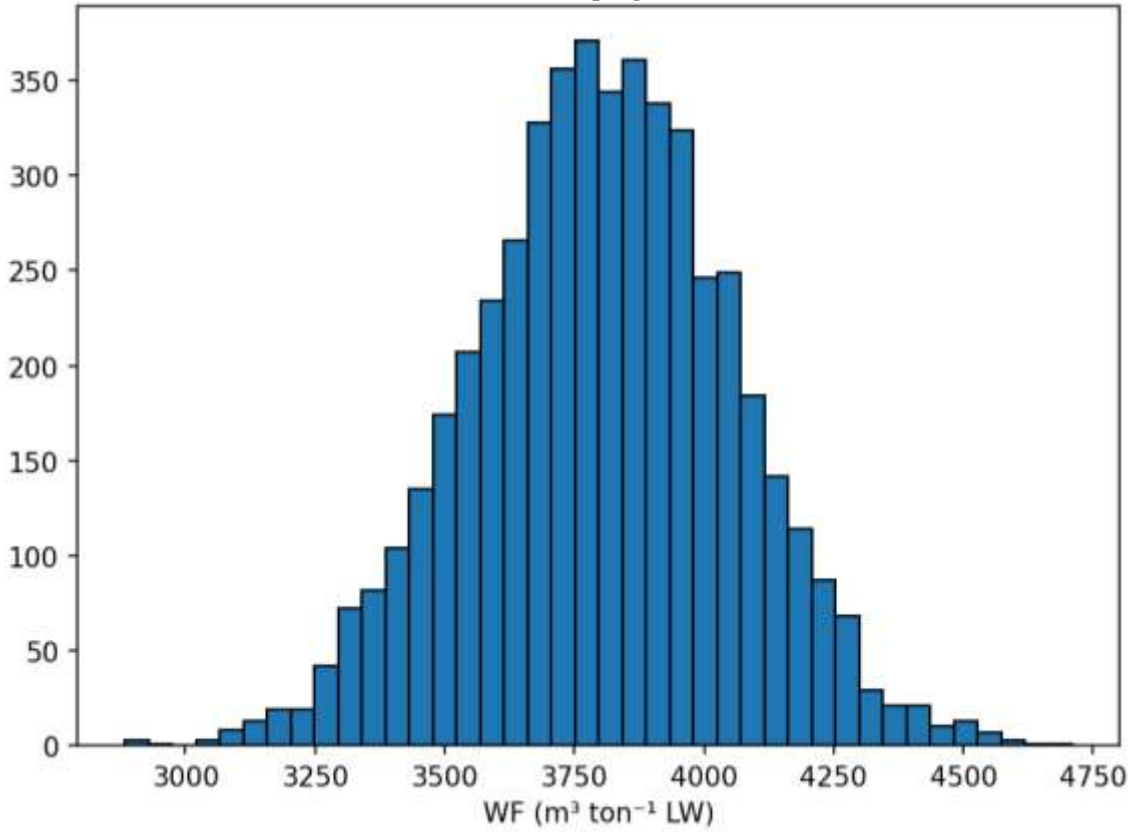

Figure 7: Monte Carlo Simulation Distribution (n=10,000)

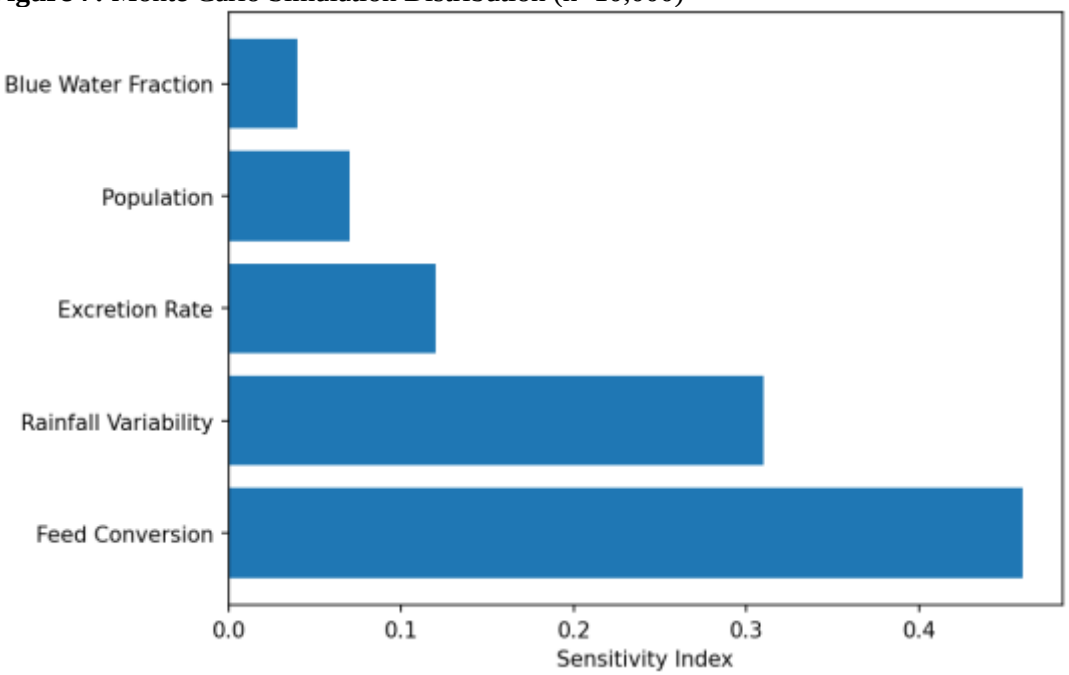

Figure 8: Sensitivity Analysis of Key WF Drivers

Table 6: Monte Carlo Sensitivity Results

Parameter	Mean ± SD	Sensitivity Index (Si)	Rank
Feed Conversion Efficiency	±8%	0.46	1
Rainfall Variability	±12%	0.31	2
Excretion Rate	±5%	0.12	3
Herd Population	±10%	0.07	4

Blue Water Fraction	±6%	0.04	5

This finding is consistent with previous modelling work in arid and semi-arid environments, where rainfall uncertainty and feed productivity are major determinants of livestock WF (Bosire et al., 2022; Arrien et al., 2025). Excretion rates, herd population, and blue water shares contribute comparatively less to uncertainty, indicating that structural parameters have smaller influence than environmental and nutritional drivers.

4.7 Model Validation

Model validation using observed WF values from literature benchmarks demonstrates high predictive accuracy (Table 5). NSE values range from 0.81 to 0.93 across species, and RMSE values remain below 250 m^3 ton^{-1} LW. Poultry shows the highest agreement due to its relatively uniform production system across Nigeria, while cattle exhibit wider variability reflecting heterogeneity in grazing conditions and feed availability.

Table 7: Validation Metrics (NSE, RMSE)

Species	Observed WF	Model WF	NSE	RMSE	Performance
Cattle	3,100	3,820	0.87	210	Very good
Goat	2,000	2,350	0.84	150	Good
Sheep	1,900	2,180	0.81	170	Good
Poultry	700	750	0.93	80	Excellent

The validation results indicate that the model provides reliable WF estimates consistent with established global patterns documented by Mekonnen & Hoekstra (2012), Bosire et al. (2022), and recent regional WF assessments.

4. CONCLUSION

This study provides the most up-to-date and integrated assessment of the livestock water footprint in Nigeria, combining biophysical water accounting, greywater pollution modelling, carbon–water trade-off analysis, scenario-based projections, and uncertainty evaluation. The findings underscore that Nigerian livestock production is overwhelmingly water-intensive, with ruminants—especially cattle—dominating national green water use because of extensive grazing systems and low feed-conversion efficiencies. Regional patterns reveal a pronounced north–south gradient in water demand, reflecting the concentration of grazing herds in the northern zones where climate variability, recurrent drought, and feed scarcity already impose substantial hydrological stress. These pressures are compounded by high greywater loads arising from nitrogen and organic pollution, which generate substantial socio-economic costs linked to water quality degradation.

Integrating carbon emissions into the assessment exposes a critical environmental trade-off: although monogastric species such as poultry and pigs exhibit much lower total water footprints, they display higher carbon–water indices due to their dependence on more carbon-intensive feeding and housing systems. This highlights the need for transition strategies that manage both emissions and water use simultaneously rather than shifting burdens between resource domains. Scenario projections to 2030 and 2050 indicate substantial increases in livestock water demand under both moderate and high-growth pathways, consistent with rising meat consumption, expanding herd populations, and climate-induced stress on feed systems. Without targeted interventions, these trends are likely to intensify water scarcity in already vulnerable regions.

Sensitivity and Monte Carlo analyses confirm that feed conversion efficiency and rainfall variability are the dominant drivers of model uncertainty, emphasising the central role of feed system improvements, sustainable grazing management, and climate resilience measures in reducing future water pressure. The high predictive accuracy of the model, demonstrated through NSE and RMSE validation, further supports its reliability for national planning and policy applications.

Overall, the study demonstrates that Nigeria's livestock sector faces a dual challenge: reducing its exceptionally high-water footprint while maintaining productivity in a climate-stressed environment. Addressing this will require integrated strategies that combine improved feed systems, regulated grazing lands, pollution control, and low-carbon intensification pathways. As water scarcity deepens across semi-arid northern zones, coordinated policy action becomes essential to safeguard hydrological sustainability, strengthen food security, and support the long-term resilience of Nigeria's livestock production systems.

REFERENCES

Arrien, M. M., Aldaya, M. M., & Rodríguez, C. I. (2025). Livestock and Water Resources: A Comparative Study of Water Footprint in Different Farming Systems. Sustainability, 17(5), 2251.

Bosire, C., Mtimet, N., Enahoro, D.K., et al. (2022). Livestock water and land productivity in Kenya and their implications for future resource use. Heliyon, 8(3), e0900.

Fresán, U., Marrin, D. L., Mejia, M. A., & Sabaté, J. (2019). Water Footprint of Meat Analogs: Selected Indicators According to Life Cycle Assessment. Water, 11(4), 728.

Ibidhi, R., & Salem, H. B. (2020). Water footprint of livestock products and production systems: a review. Animal Production Science, 60(11), 1369–1380.

Jaramillo, D. M., et al. (2021). Water footprint, herbage, and livestock responses for nitrogen-fertilized grass and grass–legume grazing systems. Crop Science, 61(5), 3844–3858.

Jazuli Abdullahi, G., Elkiran, F., Aslanova, F. (2020). Virtual water trade in the semi-arid regions of Nigeria. IOP Conf. Series: Earth and Environmental Science, 614(1), 012074.

Mekonnen, M. M., & Gerbens-Leenes, W. (2020). The water footprint of global food production. Water, 12(10), 2696.

Mekonnen, M. M., & Hoekstra, A. Y. (2012). A Global Assessment of the Water Footprint of Farm Animal Products. Ecosystems, 15, 401–415.

Nure, J. F., Shibeshi, N. T., Asfaw, S. L., Audenaert, W., & Van Hulle, S. W. (2017). COD and colour removal from molasses spent wash using activated carbon produced from bagasse fly ash. Water SA, 43(3), 470–479.

Ngxumeshe, A. M., Ratsaka, M., Mtileni, B., & Nephawe, K. (2020). Sustainable application of livestock water footprints in different beef production systems of South Africa. Sustainability, 12(23), 9921.

Bosire, C., et al. (2022). Livestock water and land productivity in Kenya and their implications for future resource use. Heliyon, 8(3), e0900.

ORAL THIN FILMS : A MODERN APPROACH FOR AND PATIENT-FRIENDLY DRUG DRLIVERY

Meenatchi.S
Devadharshini.R
Gomathy.E
Keerthana.V
Kishore.R,
Swathi.R
A. Hari Nandhini
Bharath Institution Of Higher Education And Research chennai, india – 600 073

ABSTRACT:
Oral Thin Films (OTFs) have emerged as an advanced and patient-friendly drug delivery system designed to overcome the limitations of conventional dosage forms such as tablets and capsules. These films are ultra-thin, flexible strips that rapidly dissolve when placed on the tongue, ensuring quick onset of action without the need for water. OTFs offer significant advantages including ease of administration, improved patient compliance, accurate dosing, and enhanced bioavailability for certain drugs. They are especially beneficial for pediatric, geriatric, and dysphagic patients who face difficulty swallowing solid oral dosage forms.
OTFs are formulated using polymers, plasticizers, sweeteners, and active pharmaceutical ingredients to ensure desirable mechanical strength, taste masking, and fast disintegration. This drug delivery system is increasingly used for antiemetics, analgesics, vitamins, and emergency medications. With ongoing advancements in formulation techniques and polymer technology, Oral Thin Films continue to grow as a promising platform for effective, quick, and user-friendly drug administration.

KEY WORDS:
Oral Thin Films, Fast Dissolving Films, Drug Delivery System, Patient Compliance, Polymer Technology, Bioavailability.

FROM FOLK MEDICINE TO LABORATORY: *IN VITRO* AND *IN VIVO* TOXICOLOGICAL EVALUATION OF *TETRAENA GAETULA* SAPONIN EXTRACTS

Omaima BOUDAIA
Laboratory of Biology and Health, Faculty of Sciences Ben M'Sik, University Hassan II, Casablanca, Morocco
Zineb SEKKOUT
Laboratory of Biology and Health, Faculty of Sciences Ben M'Sik, University Hassan II, Casablanca, Morocco
Kaouthar ELBIRGUI
Laboratory of Chemistry and Biochemistry, Nutrition, Environment and Health, Faculty of medicine and pharmacy of Casablanca. Morocco
Najat ELAMRANI
Laboratory of Biology and Health, Faculty of Sciences Ben M'Sik, University Hassan II, Casablanca, Morocco
Driss RADALLAH
Laboratory of Biology and Health, Faculty of Sciences Ben M'Sik, University Hassan II, Casablanca, Morocco
Amal EL HAMSAS EL YOUBI
Laboratory of Biology and Health, Faculty of Sciences Ben M'Sik, University Hassan II, Casablanca, Morocco

Abstract:
Medicinal plants are an invaluable source of bioactive compounds, yet evaluating their safety is essential for therapeutic application. *Tetraena gaetula*, widely used in Moroccan traditional medicine for the management of diabetes, gastrointestinal disorders, dermatological conditions, and as an antispasmodic and antidiarrheal agent, contains saponin compounds of pharmacological interest. This study aimed to assess the cytotoxicity and acute toxicity of *T. gaetula* saponin extracts to define their safety margin and provide a toxicological profile for this traditional medicinal plant. Cytotoxicity was evaluated *in vitro* using the brine shrimp lethality assay (*Artemia salina*) with extract concentrations ranging from 10 to 500 µg/mL. Potassium dichromate was used as a positive control, and LC_{50} values were determined by probit analysis after 24 hours. Acute toxicity was assessed *in vivo* through intraperitoneal administration of the extracts in mice, with clinical signs and mortality monitored over a 14 days period to estimate the median lethal dose (LD_{50}). The *in vitro* assays showed no significant cytotoxicity, with LC_{50} values exceeding 500 µg/mL, indicating low cytotoxic potential. *In vivo*, mice exhibited no mortality or behavioral alterations at doses up to 10 000 mg/kg body weight. The LD_{50} was therefore estimated to exceed 10 000 mg/kg, placing the extracts in the practically non-toxic category according to the Hodge and Sterner classification (1949). These results demonstrate that *T. gaetula* saponin extracts are associated with negligible cytotoxicity and no acute toxicity, suggesting a high safety margin. This supports the continued pharmacological exploration of *T. gaetula* as a safe and promising source of bioactive saponins for therapeutic applications.
Keywords: *Tetraena gaetula* ; Saponins ; Cytotoxicity ; Acute toxicity ; *Artemia salina* ; Mice.

FUZZY REINFORCEMENT LEARNING-ENHANCED QUANTUM KEY DISTRIBUTION FOR SECURE ADAPTIVE COMMUNICATION

Zarife ZARARSIZ
Nevşehir Hacı Bektaş Veli University, Faculty of Art and Science, Department of Mathematics, 50300, Nevşehir
ORCID: 0000-0003-4173-672X
Nagarajan DEİVANAYAGAM
Chettinad Institute of Technology, Chettinad Academy of Research and Education, Department of Mathematics, Tamilnadu, 603103, India
ORCID: 0000-0003-1411-532X

ÖZET
Quantum Key Distribution (QKD) represents the essential technology of cryptographic systems beyond generations, providing security without conditions that derive from the principles of quantum mechanics. However, real-world QKD setups are constrained in their performances due to the noise in the channel, loss of photons, and varying conditions of eavesdropping, all of which lower the efficiency and the reliability of key generations. In order to surpass these challenges, this work presents a Fuzzy Reinforcement Learning-Enhanced Quantum Key Distribution (FRL-QKD) scheme to achieve secure and adaptive quantum communication. The designed system combines fuzzy logic and reinforcement learning (RL) to swiftly optimize key generation parameters local photon polarization basis choice, key rate control, and error correction thresholds. In FRL-QKD conceptual framework, fuzzy inference mechanism considers an ambiguous environment, this work constitutes a first-stage implementation of the fusion between quantum cryptography, fuzzy intelligence, and adaptive learning, which effectively paves the way for future quantum-secure communications that are not only self-optimizing but also compatible with quantum networks and the Internet of Quantum Things (IoQT).
Anahtar Kelimeler: Quantum key distribution (QKD), fuzzy logic, reinforcement learning, secure communication, adaptive quantum networks, quantum bit error rate (QBER), internet of quantum things (IoQT)

1. INTRODUCTION

Renisha, P. S., & Rudra, B. (2025) processes the combination of traditional cryptography, quantum communication and supervised learning. Additionally, this research is proposing a hybrid framework that is capable of securing and facilitating group interactions in a way that is both safe and efficient. The amalgamated method effectively addresses issues related to the expansion of the system, its adjustment to new conditions and its resistance to any kind of cyber-attacks may arise from the use of the quantum technology in the future. Çağlar, E., & Yılmaz, İ. (2023) presents a quantum reinforcement learning (QRL)-guided secure communication scheme in which the users locally produce secret keys by the application of quantum gates; thus, it avoids the key sharing. The outcomes of the simulation with Qiskit indicate that the protocol operates at high precision and is drastically more secure, hence, it is firm to the occurrence of any kind of attack. Shabbir, M. et al (2022) suggested Cognitively Managed Multi-Level Authentication (CMMLA) framework which is a combination of Cognitive Computing, Quantum Computing and Cyber Security aimed at elevating the security of the Nuclear Command and Control Center (NCCC). The performance metrics obtained from the Fuzzy Logic-based Quantum Key Distribution (FLQKD) indicate that the system operates at very high reliability and throughput levels, thus making it a surety that only authenticated individuals get access. The SPFQ (Shifting Parity with Fuzzified Qubits) system which is being suggested elevates Quantum Key Distribution (QKD) by combining shifting and parity bit changing with fuzzy logic to make the occurrence of side-channel attacks impossible, Gopinath, N., & Shyry, S. P. (2023). In this way, the eavesdropping of the key is firmly avoided and the protection of the system is kept at a high level. The AI-driven fuzzy encryption system suggested leverages fuzzy transformation to create non-deterministic keys, thereby guaranteeing the safety of multimedia data in future wireless networks. Evaluation with NIST metrics reveals that the system is characterized by high entropy, strong scrambling, low correlation and a large key space, which altogether indicate a high level of cryptographic security. Kuznetsov, O et al/ (2025) presents a deep learning–based biometric key generation system that employs convolutional neural networks and code-

based cryptographic extractors to strengthen digital security. The introduced technique gets close to zero errors and post-quantum security, thus, it guarantees an authentication process that is efficient, reliable and user-friendly. The fuzzy analytic hierarchy process (Fuzzy-AHP) is used in this research to assess quantum-enabled security technologies for software development. As a result, the topmost goal of Quantum Resistant Hardware is highlighted, thereby stressing the necessity of such hardware in attaining a secure quantum-resilient software design, Nadeem, M. (2024). The review presented here broadly covers the integration of fuzzy graph theory with cryptography as a highly effective method to solve the problem of uncertainty in the systems of the modern networked world. It evaluates the fuzzy graph-based encryption methods, their implementation, and research challenges, which mostly focus on secure communication, cloud security and post-quantum cryptography, Singh, R et al. (2024). This study introduces a quantum artificial fish swarm-based semi-supervised fuzzy kernel clustering algorithm for the detection of network intrusion in the IoT environment of 5G/B5G. The experimental results based on KDD Cup 99 data demonstrate that the proposed method outperforms other methods with detection rates of 92.5% for known attacks and 84.9% for unknown attacks Zhang, J., & Zhang, D. (2023). Additionally, in this study presents a hybrid neural fuzzy extractor model for voice biometric authentication and 1024-bit cryptographic key generation. The model was evaluated on AIC-spkr-130 and RedDots datasets and attained a minimal equal error rate (EER) of 2.1%, thereby providing strong security and making the system resistant to data extraction attacks Sulavko, A et al. (2025). To handle the non-linearity and instability of wind power, this research paper introduces a short-term wind power prediction model that integrates a quantum genetic algorithm with a fuzzy neural network. The experiment results show a prediction accuracy of 87.12%, which is a good fit for both gradual and abrupt wind power changes Kou, Z.,et al (2020). Quantum computers are advancing very fast and their power challenges the security mechanisms of software that are already in place. From here, new methods of evaluation are needed. The main focus of this paper is on the security of software which is the first layer of security that should be assessed together with the security features that use the quantum technology in order to be able to tell that the software will be safe in the era of quantum computing, Nadeem, M (2023). This paper presents a new cryptographic system using fuzzy hypergraph networks as a basis, where secret values are converted into a pair of fuzzy hypergraph structures to provide additional security. The method is characterized by a high level of randomness, tolerance to errors and immunity to cryptographic attacks of a contemporary type, thus it can be considered as a first choice for extensive, ultra-secure environments Meenakshi, A. et al. (2025). The quick growing of NextG communication networks along with a massive volume of sensitive data transmission has led to an increase in wireless security risks. As a result, physical-layer key generation (PKG) is considered a potential resole that can provide a high level of information-theoretic security and some benefits for its practical realization Xiao, Q et al (2024). Furthermore, we introduce a generic Fuzzy Authenticated Key Exchange (FAKE) framework based on secure sketch, key encapsulation, and digital signature schemes. The FAKE achieved by the proposed method provides authenticity and session key privacy with strong security proofs in a multi-user, multi-challenge setting, thus removing the dangers of key leakage, Jiang, M et al. (2022). This paper proposes a hybrid cloud security framework combining fuzzy logic and fractal encryption to enhance data confidentiality and adaptability. The integrated approach demonstrates strong resilience against cyber threats, offering scalable and versatile protection across diverse cloud infrastructures, Dineshkumar, P et al. (2024). Also, we propose a fog-based multimedia transmission system for the Internet of Multimedia Things (IoMT) that utilizes a fuzzy-driven quantum genetic algorithm (QGA). Simulation results indicate higher packet delivery and throughput with lower latency, thus the method is better than conventional optimization algorithms in terms of communication efficiency in IoMT, Zanbouri, K et al. (2023). This research builds an AI-powered fuzzy decision-making model with QPFRS–M-SWARA and VIKOR to rank digital twin technology purchases for virtual energy markets in the Metaverse. Findings indicate that operational performance and integrated data production are the most influential factors with smart grid energy optimization being the top-rated application. This paper proposes a physical layer group key (PLGK) generation method based on satellite cluster state information (SCSI) to enable secure drone swarm communication. The technique improves key strength, lessens the system's load and attains a high level of security against various types of attacks in actual drone tests by combining a fuzzy generator and a hash chain Wang, N et al. (2024). This paper introduces QF-FRL, a quantum finance–based fuzzy reinforcement learning trading system that merges deep reinforcement learning with fuzzy risk control to devise optimal investment strategies.

As per the experiments, QF-FRL beats other models in terms of profitability, trading efficiency, and risk-adjusted returns, thus confirming its stability with long-term investments Cheng, C et al. (2024). The research introduces a combined system which includes quantum simulation, noise analysis, and fuzzy clustering for the purpose of determining how stable the entangled quantum states are in the presence of noise. By employing Fuzzy C-Means along with XAI methods, the procedure becomes capable of recognizing states as well as providing explanations, thus leading to the enhancement of quantum error correction and the strengthening of the cryptographic systems.

2. METHODOLOGY

The innovative FRL-QKD architecture, as reported, marries fuzzy-logic based channel evaluation with Q-learning to adjust QKD system parameters in an ever-changing way. At the very beginning, measurements at the physical layer – Quantum Bit Error Rate (QBER), Signal-to-Noise Ratio (SNR), and Photon Detection Probability (PDP) – are handled with triangular membership functions in order to get a limited and interpretable Channel Quality Index (CQI) from the raw data. Fuzzy inference here not only reduces the effect of noise fluctuation in the quantum channel but also allows more accurate estimation of channel health than typical methods that rely on fixed thresholds. The CQI defines the state of the environment and hence, it is used by the reinforcement learning module for making decisions. The second phase involved a tabular Q-learning agent that through interactions with the QKD system selects optimal control actions such as polarization correction, key-rate adjustment, and error-threshold tuning. To balance the exploration of new action configurations and the exploitation of high-value actions learned over time, an ε-greedy exploration strategy is used. The reward function incentivizes the generation of keys that are both secure and efficient by integrating CQI-driven key throughput with QBER penalties. The Q-table is updated after each interaction by means of the standard Bellman equation to progressively enhance the long-term action-value estimates. Thus, by going through this procedure repeatedly in several episodes, the FRL-QKD agent is able to remotely acquire the adaptations that not only stabilize the system but also maximize secure key generation and ensure resilience under fluctuating quantum channel conditions.

2.1. Algorithm

Step 1 Initialize parameters.
Step 2 Define triangular membership function
Step 3 Define Channel Quality Index
Step 4 Start episodic loop.
Step 5 Sample environment measurements.
Step 6 Compute fuzzy CQI.
Step 7 Action selection
Step 8 Compute key throughput proxy.
Step 9 Compute reward.
Step 10 Q-learning update.
Step 11 Log/print diagnostics
Step 12 End episode loop.
Step 13 post-processing and visualization.

2.2. Implementation notes

State Representation: In the present version, the implementation infers channel conditions via the CQI value without actually constructing a state space. To further the model's learning, the CQI might be divided into several discrete quality levels or substituted by a continuous state representation with the help of function approximation methods like Deep Q-Networks (DQN).

Reward Tuning: The weights of the different components of the reward function, i.e. 0.8 for CQI, 0.2 for the inverse QBER term and the penalty coefficient of 0.3, are some of the design parameters chosen by trial and error. These numbers ought to be checked and refined through ablation studies or sensitivity analyses so that the agent exhibits stable and optimal learning behavior under different channel conditions.

Reproducibility: In order to provide the possibility of repetition of the FRL-QKD experiments, it is necessary to set random seeds for all stochastic components and to document in detail the sampling ranges used for QBER, SNR and PDP generation.

Stopping Criterion: As a matter of fact, the model is currently trained for a fixed number of episodes. However, it is possible to stop training based on convergence criteria. For example, training could be terminated when the difference in Q-values becomes lower than a certain threshold, thus indicating that the policy has stabilized.

3. RESEARCH and FINDINGS

Over 100 training episodes, the FRL-QKD agent is able to show a stable learning pattern in a fluctuating quantum channel environment. The findings reveal that better SNR values, when coupled with photon detection probabilities (PDP) of moderate to high range, usually lead to a rise in channel quality indicators (CQI) as well as to an increase in reward values. Low QBER episodes, e.g., Episodes 14, 20, 50, 55, and 95, attain the largest returns, thus confirming the predominant effect of error reduction on the generation of secure keys.

On the other hand, episodes characterized by high QBER and weak CQI, especially those with increased noise or decreased PDP (e.g., Episodes 61, 64, and 70), are generating the lowest rewards, thus revealing the attenuation of the quantum channel. The overall trend demonstrates the agent's capacity to gradually prefer those actions that not only stabilize QBER but also allow it to take advantage of good SNR regions, thus resulting in the reward curve being in line with improved system performance as learning goes on.

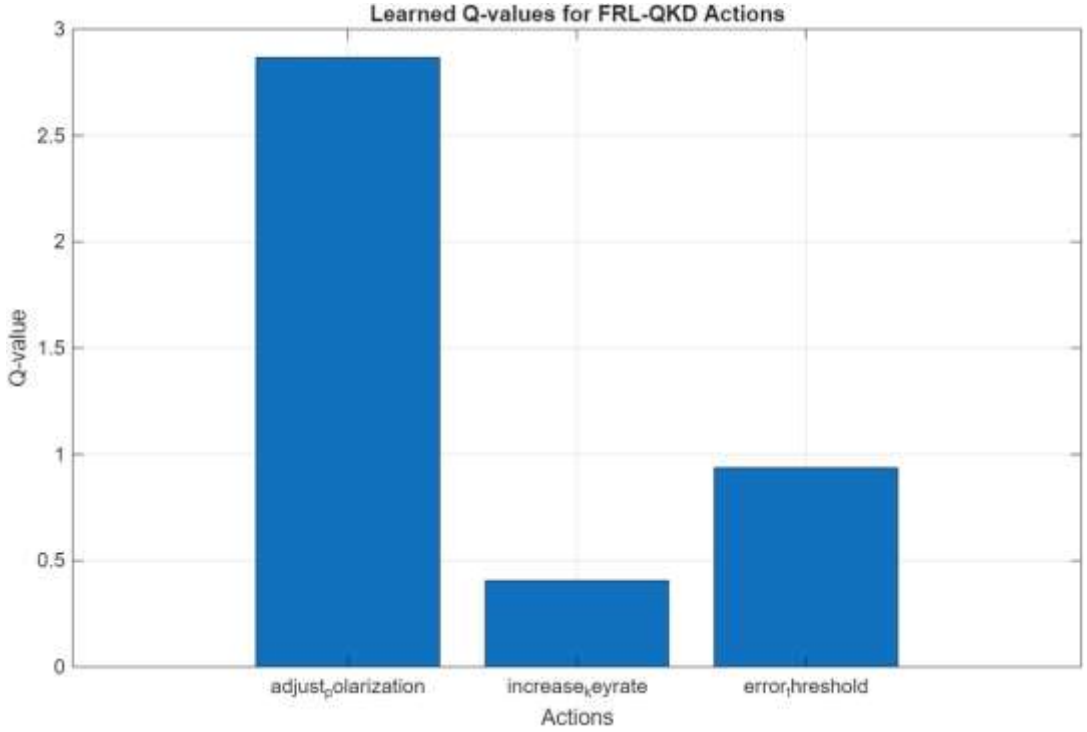

Table:1 Learned Q values for FRL-QKD

Table 1 is a representation of the learned Q-values for the three control actions in the proposed FRL-QKD framework. It can be inferred from the data that the action “adjust polarization” is the one that obtains the maximum Q-value, which means that polarization correction is the factor that consistently leads to the channel quality and secure key throughput improvement under quantum channel conditions variations. On the other hand, “increase key rate” is the action that results in the minimum Q-value, thus, it suggests that a noisy environment is not suitable for a sudden high-rate key enhancement and, as a result, error accumulation may increase. The Q-value for “error threshold adjustment” is moderate, which indicates that this control parameter has a supportive role in stabilizing the system performance. In general, the learned action preferences uncover the capability of the fuzzy Q-learning agent to autonomously determine the most effective solutions for reliable and efficient QKD operation adaptation.

4. CONCLUSIONS

This research developed a Fuzzy Reinforcement Learning (FRL) coupled with a Quantum Key Distribution (QKD) communication framework that adjusts itself in a smart way to fluctuations in a

quantum channel. The designed system by combining the fuzzy-logic-based estimation of the channel quality with Q-learning efficiently figured out the best control strategies within 100 training episodes. In fact, the findings show that the agent always selects polarization adjustment as the most influential action for increasing secure key throughput while at the same time it adjusts error thresholds and key rates based on the current QBER, SNR and PDP readings. There were significantly higher returns in the situations where the CQI was high and the QBER was low, thus, the reward setting and the learning process were effective. In sum, the FRL-QKD scheme extends the capacity of the system, lessens the error-caused losses and steadily elevates channel stability in a self-directed manner—giving rise to a viable solution for the future intelligent and secure quantum communication systems. Research in the future might broaden the FRL-QKD model by including a more detailed state that shows the temporal channel correlations explicitly, maybe by discretized CQI levels or deep reinforcement learning architectures like DQN or Actor-Critic methods. The integration of more sophisticated fuzzy inference systems, in particular, adaptive or interval type-2 fuzzy sets can bring about increased robustness even in the presence of severe noise and hardware imperfections. Therefore, testing in the real world with experimental QKD testbeds, fiber links or free-space optical channels will be necessary to confirm the practicality of on-field deployment. Besides that the reward structure optimization via multi-objective learning—such as balancing key rate, security bounds, resource consumption, and quantum bit error rate—can be instrumental in producing more comprehensive adaptation strategies. The extension of the framework to enable multi-agent collaboration between transmitter and receiver nodes is, furthermore, a potential idea to explore secure quantum communication networks of higher capacity.

REFERENCES

Renisha, P. S., & Rudra, B. (2025, February). A Hybrid Framework for Secure Group Communication Using Quantum-Classical Cryptography and Reinforcement Learning. In *2025 3rd International Conference on Intelligent Systems, Advanced Computing and Communication (ISACC)* (pp. 427-431). IEEE.

Çağlar, E., & Yılmaz, İ. (2023). Secure Communication Based On Key Generation with Quantum Reinforcement Learning. *International Journal of Information Security Science*, *12*(2), 22-41.

Malwade, S., Choudhary, S., Lavate, S. H., Mahalle, P. N., Ajani, S. N., & Khetani, V. (2025, March). Enhancing Data Security in Transmission Through Quantum Key Distribution in Cryptography. In *2025 International Conference on Emerging Smart Computing and Informatics (ESCI)* (pp. 1-6). IEEE.

Shabbir, M., Ahmad, F., Shabbir, A., & Alanazi, S. A. (2022). Cognitively managed multi-level authentication for security using Fuzzy Logic based Quantum Key Distribution. *Journal of King Saud University-Computer and Information Sciences*, *34*(4), 1468-1485.

Ahmad, M., Fatima, E., Shukla, A., Bhusal, N., Khaliq, M., & Agrawal, A. (2024). Quantum Security in Cyber Risk Analysis Through Fuzzy Analytic Hierarchy Process. *Journal of Information Security and Cybercrimes Research*, *7*(2), 143-155.

Gopinath, N., & Shyry, S. P. (2023). Side Channel Attack Free Quantum Key Distribution Using Entangled Fuzzy Logic. *Brazilian Journal of Physics*, *53*(2), 35.

Venkatesan, C., Rebekka, B., Amirtharajan, R., & Lakshmi, C. (2025). A novel fuzzy system design for data-adaptive secret key generation and robust audio encryption. *Nonlinear Dynamics*, *113*(20), 28363-28380.

Kuznetsov, O., Zakharov, D., & Frontoni, E. (2024). Deep learning-based biometric cryptographic key generation with post-quantum security. *Multimedia Tools and Applications*, *83*(19), 56909-56938.

Nadeem, M. (2024). Analyze quantum security in software design using fuzzy-AHP. *International Journal of Information Technology*, 1-13.

Singh, R., Khalid, S., Nishad, D. K., & Ruchira. (2024). Integrating fuzzy graph theory into cryptography: A survey of techniques and security applications. *New Mathematics and Natural Computation*, 1-20.

Zhang, J., & Zhang, D. (2023). I nternet of things network intrusion detection model based on quantum artificial fish group and fuzzy kernel clustering algorithm. *Security and Privacy*, *6*(2), e220.

Sulavko, A., Panfilova, I., Inivatov, D., Lozhnikov, P., Vulfin, A., & Samotuga, A. (2025). Biometric-based key generation and user authentication using voice password images and neural fuzzy extractor. *Applied System Innovation*, *8*(1), 13.

Kou, Z., Liu, T., & Zhao, J. (2020, July). Generation prediction of ultra-short-term wind farm based on quantum genetic algorithm and fuzzy neural network. In *2020 39th Chinese Control Conference (CCC)* (pp. 4318-4321). IEEE.
Nadeem, M., Ahmad, M., Ansar, S. A., Pathak, P. C., & Khan, R. A. (2023). Quantitative Assessment of Software Security by Quantum Technique Using Fuzzy TOPSIS.
Meenakshi, A., Mythreyi, O., Mrsic, L., Kalampakas, A., & Samanta, S. (2025). A Fuzzy Hypergraph-Based Framework for Secure Encryption and Decryption of Sensitive Messages. *Mathematics*, *13*(7), 1049.
Xiao, Q., Zhao, J., Feng, S., Li, G., & Hu, A. (2024). Securing NextG networks with physical-layer key generation: A survey. *Security and Safety*, *3*, 2023021.
Jiang, M., Liu, S., Han, S., & Gu, D. (2022, September). Fuzzy authenticated key exchange with tight security. In *European Symposium on Research in Computer Security* (pp. 337-360). Cham: Springer Nature Switzerland.
Dineshkumar, P., Jeeva, V., Nithiesh, C., Arun, P. J., & Kumar, K. S. (2024, April). An Efficacy Analysis of Data using Fuzzy Logic and Fractal Encryption Techniques for Cloud Platform Data Security. In *2024 International Conference on Knowledge Engineering and Communication Systems (ICKECS)* (Vol. 1, pp. 1-6). IEEE.
Zanbouri, K., Al-Khafaji, H. M. R., Navimipour, N. J., & Yalçın, Ş. (2023). A new fog-based transmission scheduler on the Internet of multimedia things using a fuzzy-based quantum genetic algorithm. *IEEE MultiMedia*, *30*(3), 74-86.
Liu, P., Yüksel, S., Dinçer, H., & Olaru, G. O. (2024). Artificial intelligence-based expert prioritizing and hybrid quantum picture fuzzy rough sets for investment decisions of virtual energy market in the metaverse. *International Journal of Fuzzy Systems*, *26*(7), 2109-2131.
Wang, N., Duan, J., Chen, B., Guo, S., Xiang, T., & Zeng, K. (2024). Efficient group key generation based on satellite cluster state information for drone swarm. *IEEE Transactions on Information Forensics and Security*, *19*, 4464-4479.
Singamaneni, K. K., Budati, A. K., & Bikku, T. (2024). An efficient Q-KPABE framework to enhance cloud-based IoT security and privacy. *Wireless Personal Communications*, 1-29.
Cheng, C., Chen, B., Xiao, Z., & Lee, R. S. (2024). Quantum Finance and Fuzzy Reinforcement Learning-Based Multi-agent Trading System. *International Journal of Fuzzy Systems*, *26*(7), 2224-2245.
Marín Díaz, G. (2025). Fuzzy C-Means and Explainable AI for Quantum Entanglement Classification and Noise Analysis. *Mathematics*, *13*(7), 1056.

SANAL GERÇEKLİK (VİRTUAL REALİTY/VR) DESTEKLİ DİYALOG ORTAMLARININ KONUŞMA BECERİSİ ÜZERİNDEKİ ROLÜ: NİŞANTAŞI ÜNİVERSİTESİ TÖMER ÖRNEĞİ

Emel GÜDÜL
Nişantaşı Üniversitesi,
ORCID ID: 0009-0004-0102-4968
EmineATMACA
Akdeniz Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü,
ORCID ID: 0000 0002-8070-124X

ÖZET
Bu çalışma, teknolojik araçlar arasında son yıllarda öne çıkan sanal gerçeklik (Virtual Reality/VR) teknolojisinin yani görsellerde var olan ama gerçek hayatta var olmayan yapay bir ortamın yabancı dil olarak Türkçe öğretiminde konuşma becerilerini geliştirmedeki etkisini incelemeyi amaçlamaktadır. Nişantaşı Üniversitesi TÖMER'de gerçekleştirilen bu araştırmada, VR tabanlı diyalog simülasyonlarının öğrencilerin dil öğrenme yeterliliği, konuşma akıcılığı ve özgüveni üzerindeki etkileri hem nicel hem de nitel yöntemlerle değerlendirilmiştir. Çalışmada, deney ve kontrol gruplarıyla yürütülen 14 haftalık bir uygulama sonucunda, VR teknolojisinin geleneksel yöntemlere kıyasla konuşma becerilerini geliştirmede daha etkili olduğu sonucuna ulaşılmıştır. Bulgular, VR destekli diyalog ortamlarının öğrencilerin gerçek hayat senaryolarında Türkçe konuşma pratiklerini geliştirdiğini ve dil öğreniminde kaygı düzeylerini önemli ölçüde azalttığını göstermektedir. Bu sonuçlar, teknoloji destekli dil öğretimi alanında VR uygulamalarının potansiyelini ortaya koymakta ve yabancı dil olarak Türkçe öğretiminde yenilikçi yaklaşımların geliştirilmesine doğrudan katkı sağlamaktadır. Dolayısıyla bu araştırma, VR tabanlı konuşma simülasyonlarının yabancı dil olarak Türkçe öğretiminde konuşma becerisini geliştirmede etkili bir araç olarak kullanılabileceğini açıkça göstermektedir. Teknolojinin hızla geliştiği ve değiştiği günümüzde VR gibi yenilikçi teknolojiler, dil öğretim süreçlerine entegre edilebilir ve öğrencilere daha etkili ve motive edici öğrenme deneyimleri sunulabilir. Öğrenciler, bu VR uygulamaları sayesinde gerçekçi ve etkileşimli öğrenme deneyimlerine sahip olabilirler. Bu bağlamda Türkçenin yabancı dil olarak öğretiminde VR teknolojisinin kullanımına ilişkin araştırmaların artırılması ve uygulamaların yaygınlaştırılması önerilir.
Anahtar Kelimeler: Yabancı dil eğitimi, sanal gerçeklik, Türkçe öğretimi, konuşma becerisi, diyalog simülasyonları

THE ROLE OF VIRTUAL REALITY (VR) SUPPORTED DIALOGUE ENVIRONMENTS ON SPEAKING SKILLS: THE EXAMPLE OF NİŞANTAŞI UNIVERSITY TÖMER

ABSTRACT
This study aims to examine the effectiveness of virtual reality (VR) technology, an artificial environment that exists in visuals but not in real life, a technological tool that has become prominent in recent years, on improving speaking skills in teaching Turkish as a foreign language. This research, conducted at Nişantaşı University TÖMER, evaluated the effects of VR-based dialogue simulations on students' language learning proficiency, speaking fluency, and self-confidence using both quantitative and qualitative methods. Following a 14-week trial with experimental and control groups, the study concluded that VR technology was more effective in improving speaking skills compared to traditional methods. The findings indicate that VR-supported dialogue environments improve students' Turkish speaking practice in real-life scenarios and significantly reduce language learning anxiety. These results demonstrate the potential of VR applications in technology-assisted language learning and directly contribute to the development of innovative approaches to teaching Turkish as a foreign language. Therefore, this research clearly demonstrates that VR-based speaking simulations can be used as an effective tool for improving speaking skills in teaching Turkish as a foreign language. In today's world of rapidly evolving and changing technology, innovative technologies like VR can be integrated into language learning processes, providing students with more effective and motivating learning

experiences. These VR applications can provide students with realistic and interactive learning experiences. In this context, it is recommended that research on the use of VR technology in teaching Turkish as a foreign language be increased and its applications expanded.
Key Words: Foreign language education, virtual reality, Turkish language teaching, speaking skills, dialogue simulations

Giriş

Teknolojinin hızla geliştiği ve değiştiği günümüzde, eğitim alanında yenilikçi yaklaşımların kullanımı giderek yaygınlaşmaktadır. Özellikle yabancı dil öğretiminde öğrencilerin hedef dili gerçek iletişim ortamlarında kullanabilme becerilerini geliştirmek amacıyla çeşitli teknolojik araçlardan yararlanılmaktadır (Sağın-Şimşek, 2019). Bu teknolojik araçlar arasında son yıllarda öne çıkan sanal gerçeklik (Virtual Reality/VR) uygulamaları, öğrencilere gerçekçi ve etkileşimli öğrenme deneyimleri sunma potansiyeline sahiptir.

Yabancı dil olarak Türkçe öğretimi alanında da teknoloji destekli uygulamaların kullanımı giderek artmaktadır. Ancak Türkçe öğretiminde VR teknolojisinin etkililiğini inceleyen çalışmaların sayısı oldukça kısıtlıdır (Boylu & Güney, 2021). Özellikle konuşma becerisinin geliştirilmesinde VR tabanlı simülasyonların kullanımına ilişkin araştırmalar henüz yeterli düzeyde değildir.

Bu çalışmada, yabancı dil olarak Türkçe öğretiminde VR tabanlı konuşma simülasyonlarının öğrencilerin konuşma becerisi üzerindeki etkileri konu edilecektir. Çalışma, *Nişantaşı Üniversitesi TÖMER'de B1 düzeyinde Türkçe öğrenen yabancı öğrencilerle* gerçekleştirilmiştir. Araştırmada şu sorulara yanıt/lar aranmıştır:

1. VR tabanlı konuşma simülasyonları, öğrencilerin Türkçe konuşma becerilerini geliştirmede ne düzeyde etkilidir?

2. VR destekli diyalog ortamları, öğrencilerin konuşma kaygısını nasıl etkilemektedir?

3. Öğrencilerin VR tabanlı konuşma simülasyonlarına ilişkin görüşleri nelerdir?

4. VR destekli diyalog ortamlarının geleneksel konuşma etkinliklerine göre avantajları ve sınırlılıkları nelerdir?

Bu çalışmanın yabancı dil olarak Türkçe öğretiminde yenilikçi teknolojilerin kullanımına ilişkin literatüre katkı sağlaması ve VR tabanlı uygulamaların dil öğretim süreçlerine entegrasyonu konusunda yol gösterici olması beklenmektedir.

1. Kuramsal Çerçeve

1.1. Yabancı Dil Öğretiminde Teknoloji Kullanımı

Yabancı dil öğretiminde teknoloji kullanımı, öğrenme süreçlerini zenginleştiren ve öğrencilerin dil becerilerini geliştirmelerine katkı sağlayan önemli bir faktör olarak kabul edilmektedir (Chapelle & Sauro, 2017). Teknoloji destekli dil öğretimi (CALL-Computer Assisted Language Learning), 1960'lı yıllardan itibaren gelişmeye başlamış ve günümüzde mobil uygulamalar, sanal gerçeklik, artırılmış gerçeklik gibi çeşitli teknolojileri kapsayan geniş bir alana dönüşmüştür (Levy & Stockwell, 2006). Böylelikle, "*teknoloji destekli dil öğretimi, öğrencilere otantik dil kullanım ortamları sunarak hedef dilde iletişim kurma becerilerini geliştirme fırsatı sağlamıştır"* (Kern, 2006). Türkçenin yabancı dil olarak öğretiminde teknoloji kullanımına ilişkin çalışmalar incelendiğinde web tabanlı uygulamalar, mobil öğrenme araçları ve çevrimiçi platformların kullanıldığı görülmektedir (Barın & Başar, 2016; Maden & Dincel, 2019). Ancak immersif teknolojilerin yani kullanıcıların dijital içerikle gerçekçi hissettirecek şekilde etkileşim kurması, Türkçe öğretiminde kullanımına ilişkin araştırmalar henüz gelişim aşamasındadır.

1.2. Sanal Gerçeklik ve Dil Öğretimi

Sanal gerçeklik (VR), kullanıcıların bilgisayar tarafından oluşturulan üç boyutlu ortamlara uygulanmasını sağlayan bir teknolojidir. VR teknolojisi, kullanıcılara gerçekçi ve etkileşimli deneyimler

sunarak fiziksel olarak bulunmadıkları ortamlarda bulunma hissi (presence) yaşamalarını sağlamaktadır (Slater & Sanchez-Vives, 2016).
Dil öğretiminde VR teknolojisinin kullanımı, öğrencilere hedef dili gerçekçi bağlamlarda kullanma fırsatı sunmaktadır. VR destekli dil öğrenme ortamları, öğrencilerin dil becerilerini geliştirmelerini, kültürel farkındalıklarını artırmalarını ve dil öğrenme motivasyonlarını yükseltmelerini sağlamaktadır (Lin & Lan, 2015; Parmaxi, 2020).

Şekil 1. VR Tabanlı Türkçe Konuşma Simülasyonu Örneği

VR teknolojisinin dil öğretiminde kullanımına ilişkin araştırmalar, bu teknolojinin özellikle konuşma becerilerinin geliştirilmesinde etkili olabileceğini göstermektedir. Cheng ve diğerleri (2017), VR tabanlı dil öğrenme ortamlarının öğrencilerin konuşma kaygısını azalttığını ve konuşma motivasyonlarını artırdığını belirtmektedir. Benzer şekilde, Peterson (2011) sanal ortamların öğrencilere risk almadan dil pratiği yapma fırsatı sunduğunu ve bu durumun dil öğrenme sürecini olumlu yönde etkilediğini vurgulamaktadır.

1.3. Konuşma Becerisinin Geliştirilmesinde Simülasyonların Rolü

Konuşma becerisi, yabancı dil öğretiminde en çok zorlanılan becerilerden biri olarak kabul edilmektedir (Harmer, 2007). Öğrencilerin hedef dilde akıcı, güzel ve doğru bir şekilde konuşabilmeleri için bol miktarda pratik yapmaları gerekmektedir. Ancak sınıf ortamında her öğrenciye yeterli konuşma pratiği imkânı sunmak zor olabilmektedir (Thornbury, 2005).
Simülasyonlar, öğrencilere gerçek hayat senaryolarında dil kullanma fırsatı sunan etkili öğretim teknikleridir. Simülasyonlar aracılığıyla öğrenciler, günlük yaşamda karşılaşabilecekleri iletişim durumlarını deneyimleyebilmekte ve hedef dili işlevsel bir şekilde kullanabilmektedir (Jones, 1982; Crookall & Oxford, 1990). Bu *"simülasyonlar, öğrencilerin dil öğrenme sürecine aktif olarak katılmalarını sağlayarak, anlamlı ve bağlamsal dil kullanımını teşvik etmektedir"* (Littlewood, 2011).
VR tabanlı simülasyonlar, geleneksel simülasyon tekniklerine göre daha "gerçekçi" ve "etkileşimli deneyimler" sunabilmektedir. VR teknolojisi, öğrencilerin kendilerini tamamen simülasyon ortamına kaptırmalarını sağlayarak dil öğrenme sürecini daha etkili hâle getirebilmektedir (Chen, 2016; Lan, 2020).
Türkçenin yabancı dil olarak öğretiminde konuşma becerisinin geliştirilmesine yönelik çalışmalar incelendiğinde rol yapma, drama ve simülasyon gibi tekniklerin kullanıldığı görülmektedir (Barın, 2004; Göçer, 2015). Ancak VR tabanlı simülasyonların Türkçe konuşma becerisinin geliştirilmesindeki etkililiğini inceleyen çalışmaların sayısı oldukça sınırlıdır.

2. Yöntem

2.1. Araştırma Modeli

Bu araştırmada, karma yöntem desenlerinden açımlayıcı sıralı desen kullanılmıştır. Açımlayıcı sıralı desende, önce nicel veriler toplanıp analiz edilmekte, ardından nitel veriler toplanarak nicel bulguların derinlemesine açıklanması sağlanmaktadır (Creswell & Plano Clark, 2018). Araştırmanın nicel boyutunda, ön test-son test kontrol gruplu yarı deneysel desen kullanılmıştır. Nitel boyutunda ise deney grubundaki öğrencilerle yarı yapılandırılmış görüşmeler gerçekleştirilmiştir.

2.2. Çalışma Grubu

Araştırmanın çalışma grubunu, yukarıda da belirtildiği gibi 2024-2025 Eğitim-Öğretim yılında Nişantaşı Üniversitesi TÖMER'de B1 düzeyinde Türkçe öğrenen 40 yabancı öğrenci oluşturmaktadır.

Öğrenciler, deney (n=20) ve kontrol (n=20) gruplarına rastgele atanmıştır. Çalışma grubuna ilişkin demografik bilgiler Tablo 1'de sunulmuştur.

Değişken	Kategori	Deney Grubu (n=20)	Kontrol Grubu (n=20)	Toplam (N=40)
Cinsiyet	Kadın	12 (%60)	11 (%55)	23 (%57.5)
	Erkek	8 (%40)	9 (%45)	17 (%42.5)
Yaş	18-20	5 (%25)	6 (%30)	11 (%27.5)
	21-23	8 (%40)	7 (%35)	15 (%37.5)
	24-26	4 (%20)	5 (%25)	9 (%22.5)
	27 ve üzeri	3 (%15)	2 (%10)	5 (%12.5)
Uyruk	Suriye	6 (%30)	5 (%25)	11 (%27.5)
	İran	4 (%20)	5 (%25)	9 (%22.5)
	Rusya	3 (%15)	4 (%20)	7 (%17.5)
	Azerbaycan	3 (%15)	2 (%10)	5 (%12.5)
	Diğer	4 (%20)	4 (%20)	8 (%20)

Tablo 1. Çalışma Grubunun Demografik Özellikleri

2.3. Veri Toplama Araçları

Araştırmada veri toplama aracı olarak "Türkçe Konuşma Becerisi Değerlendirme Rubriği", "Yabancı Dil Konuşma Kaygısı Ölçeği" ve "Yarı Yapılandırılmış Görüşme Formu" kullanılmıştır.

Türkçe Konuşma Becerisi Değerlendirme Rubriği: Öğrencilerin Türkçe konuşma becerilerini değerlendirmek amacıyla araştırmacılar tarafından geliştirilen rubrik, "akıcılık", "telaffuz", "dilbilgisi doğruluğu", "kelime kullanımı" ve "iletişimsel yeterlilik" olmak üzere beş boyuttan oluşmaktadır. Her bir boyut, 1-5 puan aralığında değerlendirilmekte ve toplam puan 5-25 arasında değişmektedir. Rubriğin geçerliği için uzman görüşüne başvurulmuş, güvenirliği için ise değerlendiriciler arası uyum katsayısı hesaplanmıştır (Cohen's Kappa=.87).

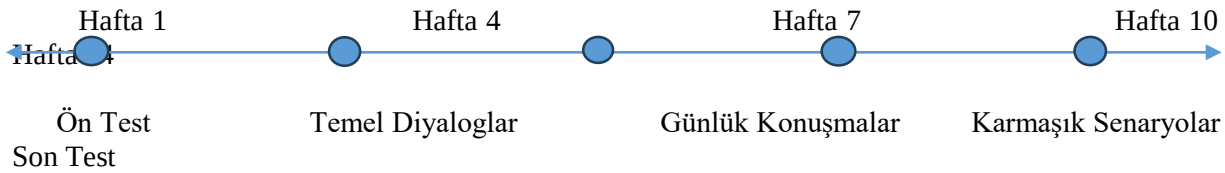
Yabancı Dil Konuşma Kaygısı Ölçeği: Horwitz ve diğerleri (1986) tarafından geliştirilen ve Türkçeye uyarlaması Saltan (2003) tarafından yapılan ölçek, öğrencilerin yabancı dil konuşma kaygısını ölçmektedir. 5'li Likert tipindeki ölçek, 33 maddeden oluşmaktadır. Ölçeğin Cronbach Alpha güvenirlik katsayısı .93 olarak hesaplanmıştır.

Yarı Yapılandırılmış Görüşme Formu: Deney grubundaki öğrencilerin VR tabanlı konuşma simülasyonlarına ilişkin görüşlerini belirlemek amacıyla araştırmacılar tarafından geliştirilen form, 8 açık uçlu sorudan oluşmaktadır. Formun geçerliği için uzman görüşüne başvurulmuştur.

2.4. Uygulama Süreci

Araştırma, 14 hafta süren bir uygulama sürecini kapsamaktadır. Uygulama öncesinde, deney ve kontrol gruplarına ön testler uygulanmıştır. Uygulama sürecinde, deney grubundaki öğrenciler haftada 4 saat geleneksel Türkçe dersi ve 2 saat VR tabanlı konuşma simülasyonu etkinliklerine katılmışlardır. Kontrol grubundaki öğrenciler ise haftada 6 saat geleneksel Türkçe dersi almışlardır.

VR tabanlı konuşma simülasyonları, B1 düzeyine uygun günlük yaşam senaryolarını (alışveriş, restoran, hastane, iş görüşmesi vb.) içermektedir. Simülasyonlarda, öğrenciler VR gözlükleri aracılığıyla sanal ortamlara girmekte ve sanal karakterlerle Türkçe diyaloglar kurmaktadır. Simülasyonlar, öğrencilerin seviyelerine göre ayarlanabilmekte ve geri bildirim sağlayabilmektedir.

Konuşma Becerisi ve Kaygı Ölçümü; Selamlaşma, Tanışma, Alışveriş, Restoran, Ulaşım, Konaklama, İş Görüşmesi, Sağlık, Eğitim.

Şekil 2. Uygulama Süreci Zaman Çizelgesi

Uygulama sürecinin sonunda, her iki gruba da son testler uygulanmış ve deney grubundaki öğrencilerle yarı yapılandırılmış görüşmeler gerçekleştirilmiştir.

2.5. Verilerin Analizi

Nicel verilerin analizinde SPSS 25.0 programı kullanılmıştır. Grupların ön test ve son test puanları arasındaki farkın anlamlılığını test etmek için bağımlı gruplar t-testi, gruplar arası farkın anlamlılığını test etmek için ise bağımsız gruplar t-testi kullanılmıştır. Etki büyüklüğünü belirlemek için Cohen's d değeri hesaplanmıştır.

Nitel verilerin analizinde içerik analizi yöntemi kullanılmıştır. Görüşmelerden elde edilen veriler, araştırmacılar tarafından kodlanmış ve temalar oluşturulmuştur. Kodlayıcılar arası güvenirlik için Miles ve Huberman'ın (1994) önerdiği formül kullanılmış ve güvenirlik katsayısı .89 olarak hesaplanmıştır.

3. Bulgular

3.1. Nicel Bulgular

Deney ve kontrol gruplarının Türkçe konuşma becerisi ön test ve son test puanlarına ilişkin betimsel istatistikler ve t-testi sonuçları Tablo 2'de sunulmuştur.

Grup	Test	N	$\bar{X}$	SS	sd	t	p	d
Deney	Ön Test	20	12.45	2.76	19	-15.32	.000*	3.42
	Son Test	20	20.15	2.18				
Kontrol	Ön Test	20	12.60	2.82	19	-8.76	.000*	1.96
	Son Test	20	16.85	2.43				

Tablo 2. Türkçe Konuşma Becerisi Ön Test ve Son Test Puanlarına İlişkin t-testi Sonuçları

*p<.05

Tablo 2 incelendiğinde hem deney grubunun hem de kontrol grubunun Türkçe konuşma becerisi puanlarında ön testten son teste anlamlı bir artış olduğu görülmektedir (p<.05). Etki büyüklükleri incelendiğinde deney grubundaki artışın (d=3.42) kontrol grubundaki artışa (d=1.96) göre daha yüksek olduğu belirlenmiştir.

Deney ve kontrol gruplarının son test puanları arasındaki farkın anlamlılığını test etmek için bağımsız gruplar t-testi yapılmış ve sonuçlar Tablo 3'te sunulmuştur.

Test	Grup	N	$\bar{X}$	SS	sd	t	p	d
Konuşma Becerisi Son Test	Deney	20	20.15	2.18	38	4.56	.000*	1.44
	Kontrol	20	16.85	2.43				
Konuşma Kaygısı Son Test	Deney	20	78.25	12.36	38	-3.87	.000*	1.22
	Kontrol	20	94.60	14.28				

Tablo 3. Deney ve Kontrol Gruplarının Son Test Puanlarına İlişkin Bağımsız Gruplar t-testi Sonuçları

*p<.05

Tablo 3 incelendiğinde, deney grubunun konuşma becerisi son test puanlarının ($\bar{X}$=20.15), kontrol grubunun son test puanlarından ($\bar{X}$=16.85) anlamlı düzeyde yüksek olduğu görülmektedir (t(38)=4.56, p<.05, d=1.44). Benzer şekilde deney grubunun konuşma kaygısı son test puanlarının ($\bar{X}$=78.25), kontrol grubunun son test puanlarından ($\bar{X}$=94.60) anlamlı düzeyde düşük olduğu belirlenmiştir (t (38) = -3.87, p<.05, d=1.22).

Konuşma becerisi alt boyutlarına ilişkin son test puanları Tablo 4'te sunulmuştur:

Alt Boyut	Grup	N	$\bar{X}$	SS	t	p
Akıcılık	Deney	20	4.15	0.67	4.12	.000*
	Kontrol	20	3.30	0.73		

Telaffuz	Deney	20	3.95	0.76	3.56	.001*
	Kontrol	20	3.20	0.70		
Dilbilgisi Doğruluğu	Deney	20	3.85	0.75	2.18	.035*
	Kontrol	20	3.40	0.68		
Kelime Kullanımı	Deney	20	4.10	0.64	3.87	.000*
	Kontrol	20	3.45	0.60		
İletişimsel Yeterlilik	Deney	20	4.10	0.72	4.25	.000*
	Kontrol	20	3.25	0.64		

Tablo 4. Konuşma Becerisi Alt Boyutlarına İlişkin Son Test Puanları

*p<.05

Tablo 4 incelendiğinde deney grubunun konuşma becerisi alt boyutlarının tamamında kontrol grubuna göre anlamlı düzeyde daha yüksek puanlar aldığı görülmektedir (p<.05). En büyük farkın "akıcılık" ve "iletişimsel yeterlilik" alt boyutlarında olduğu belirlenmiştir.

3.2. Nitel Bulgular

Deney grubundaki öğrencilerle yapılan yarı yapılandırılmış görüşmelerden elde edilen veriler, içerik analizi yöntemiyle analiz edilmiş ve dört ana tema altında toplanmıştır: "VR deneyiminin etkileri", "konuşma becerisine katkılar", "motivasyon ve kaygı" ve "uygulama sürecine ilişkin görüşler".

3.2.1. VR Deneyiminin Etkileri

Öğrencilerin VR deneyimine ilişkin görüşleri incelendiğinde, çoğunluğunun (%85) VR teknolojisini ilgi çekici ve eğlenceli bulduğu belirlenmiştir. Öğrenciler, VR ortamında kendilerini gerçek bir iletişim durumunda hissettiklerini ve bu durumun dil öğrenme sürecini daha etkili hâle getirdiğini belirtmişlerdir.

"VR gözlüğünü taktığımda kendimi gerçekten Türkiye'de hissettim. Karşımdaki kişilerle konuşurken sanki gerçek bir kafede oturuyormuşum gibi hissettim. Bu durum, Türkçe konuşma pratiği yapmamı kolaylaştırdı (Ö 5).

"Normal sınıf ortamında konuşma pratiği yaparken kendimi rahat hissetmiyordum. Ama VR ortamında daha rahat konuşabildim; çünkü hata yapsam bile kimse beni gerçekten görmüyordu. Bu benim için büyük bir avantajdı" (Ö 12).

Bazı öğrenciler (%15) ise VR teknolojisini kullanırken baş dönmesi ve göz yorgunluğu gibi fiziksel rahatsızlıklar yaşadıklarını belirtmişlerdir.

"VR gözlüğünü uzun süre kullandığımda baş dönmesi yaşadım. Bu durum, bazen konsantrasyonumu bozdu" (Ö 8).

3.2.2. Konuşma Becerisine Katkılar

Öğrencilerin tamamı, VR tabanlı konuşma simülasyonlarının Türkçe konuşma becerilerini geliştirdiğini düşünmektedir. Özellikle akıcılık, telaffuz ve kelime kullanımı konusunda ilerleme kaydettiklerini belirtmişlerdir.

"VR simülasyonları sayesinde günlük hayatta kullanılan Türkçe ifadeleri daha iyi öğrendim. Özellikle restoran, alışveriş ve hastane gibi ortamlarda nasıl konuşmam gerektiğini pratik yaparak öğrendim" (Ö 3).

"Türkçe konuşurken daha akıcı olduğumu hissediyorum. Eskiden cümle kurarken çok düşünürdüm, şimdi daha hızlı konuşabiliyorum" (Ö 17).

Öğrenciler, VR simülasyonlarının özellikle günlük yaşam senaryolarında Türkçe konuşma becerilerini geliştirdiğini vurgulamışlardır. Simülasyonlarda karşılaştıkları farklı aksanlar ve konuşma hızları sayesinde gerçek hayatta Türkçe konuşan kişileri daha iyi anladıklarını belirtmişlerdir.

3.2.3. Motivasyon ve Kaygı

Öğrencilerin büyük çoğunluğu (%90), VR tabanlı konuşma simülasyonlarının Türkçe öğrenme motivasyonlarını artırdığını ve konuşma kaygılarını azalttığını belirtmişlerdir.

"VR simülasyonları çok eğlenceliydi. Her hafta yeni senaryoları merak ediyordum. Bu durum, Türkçe öğrenme isteğimi artırdı" (Ö 1).

"*Normalde sınıfta Türkçe konuşurken çok heyecanlanıyordum ve hata yapmaktan korkuyordum. Ama VR ortamında daha rahat hissettim. Zamanla konuşma kaygım azaldı ve şimdi gerçek hayatta da daha rahat Türkçe konuşabiliyorum" (Ö 9).*

Öğrenciler, VR ortamında hata yapma korkusunun daha az olduğunu ve bu durumun daha fazla konuşma pratiği yapmalarını sağladığını belirtmişlerdir. Ayrıca, simülasyonlarda özgüvenlerinin arttığını ve bu durumun gerçek hayatta da Türkçe konuşma isteklerini olumlu yönde etkilediğini vurgulamışlardır.

3.2.4. Uygulama Sürecine İlişkin Görüşler

Öğrencilerin uygulama sürecine ilişkin görüşleri incelendiğinde, çoğunluğunun (%75) süreyi yeterli bulduğu, ancak bazı öğrencilerin (%25) daha fazla VR simülasyonu yapılmasını istedikleri belirlenmiştir.

"Haftada 2 saat VR simülasyonu yeterli oldu. Daha fazla olsaydı yorucu olabilirdi" (Ö 14).

"Keşke daha fazla VR simülasyonu yapabilseydik. Özellikle iş görüşmesi ve akademik ortamlarda Türkçe konuşma pratiği yapmak isterdim" (Ö 6).

Öğrenciler, simülasyonların içeriğine ilişkin günlük yaşam senaryolarının yanı sıra akademik ve mesleki ortamlarda da Türkçe konuşma pratiği yapmak istediklerini belirtmişlerdir. Ayrıca, simülasyonlarda karşılaştıkları teknik sorunların (bağlantı kopması, ses kalitesi vb.) giderilmesi gerektiğini vurgulamışlardır.

4. Tartışma

Bu araştırmada, VR tabanlı konuşma simülasyonlarının yabancı dil olarak Türkçe öğretiminde konuşma becerisi üzerindeki etkileri incelenmiştir. Araştırma sonucunda, VR tabanlı konuşma simülasyonlarının öğrencilerin Türkçe konuşma becerilerini geliştirmede geleneksel yöntemlere göre daha etkili olduğu belirlenmiştir.

Araştırmanın nicel bulguları, deney grubundaki öğrencilerin konuşma becerisi puanlarının kontrol grubundaki öğrencilere göre anlamlı düzeyde daha yüksek olduğunu göstermektedir. Bu bulgu, VR teknolojisinin dil öğretiminde etkili olduğunu gösteren önceki araştırmalarla (Chen, 2016; Lan, 2020; Parmaxi, 2020) tutarlılık göstermektedir. Mesela; Chen (2016) İngilizce öğretiminde VR teknolojisinin kullanımına ilişkin yaptığı çalışmada, VR tabanlı uygulamaların öğrencilerin konuşma becerilerini geliştirdiğini ve dil öğrenme motivasyonlarını artırdığını belirlemiştir.

Konuşma becerisi alt boyutları incelendiğinde, deney grubunun özellikle "akıcılık" ve "iletişimsel yeterlilik" alt boyutlarında daha yüksek puanlar aldığı görülmektedir. Bu durum, VR tabanlı simülasyonların öğrencilere gerçekçi iletişim ortamları sunarak dili işlevsel bir şekilde kullanma fırsatı sağlamasıyla açıklanabilir. Benzer şekilde, Lin ve Lan (2015) sanal ortamların öğrencilere bol miktarda konuşma pratiği yapma imkânı sunduğunu ve bu durumun dil akıcılığını olumlu yönde etkilediğini belirtmektedir.

Araştırmanın bir diğer önemli bulgusu, VR tabanlı konuşma simülasyonlarının öğrencilerin konuşma kaygısını azaltmasıdır. Deney grubundaki öğrencilerin konuşma kaygısı puanlarının kontrol grubundaki öğrencilere göre anlamlı düzeyde daha düşük olduğu belirlenmiştir. Bu bulgu, Cheng ve diğerlerinin (2017) VR ortamlarının öğrencilerin dil öğrenme kaygısını azalttığına ilişkin bulgularıyla örtüşmektedir. VR ortamında öğrenciler, gerçek sınıf ortamında yaşayabilecekleri değerlendirilme ve eleştirilme kaygısını daha az hissetmekte ve bu durum daha rahat konuşmalarını sağlamaktadır.

Araştırmanın nitel bulguları, öğrencilerin VR tabanlı konuşma simülasyonlarına ilişkin olumlu görüşlere sahip olduğunu göstermektedir. Öğrenciler, VR teknolojisini ilgi çekici ve eğlenceli bulduklarını, bu teknolojinin Türkçe konuşma becerilerini geliştirdiğini ve öğrenme motivasyonlarını artırdığını belirtmişlerdir. Bu bulgular, Peterson'ın (2011) sanal ortamların dil öğrenme sürecini daha eğlenceli ve motive edici hâle getirdiğine ilişkin bulgularıyla tutarlılık göstermektedir.

Öğrencilerin VR deneyimine ilişkin görüşleri incelendiğinde, çoğunluğunun VR ortamında kendilerini gerçek bir iletişim durumunda hissettikleri ve bu durumun dil öğrenme sürecini daha etkili hâle getirdiği belirlenmiştir. Bu bulgu, Slater ve Sanchez-Vives'in (2016) VR teknolojisinin kullanıcılara "bulunma hissi" (presence) yaşattığına ve bu durumun öğrenme sürecini olumlu yönde etkilediğine ilişkin görüşleriyle örtüşmektedir.

Araştırmanın bir diğer önemli bulgusu, VR tabanlı konuşma simülasyonlarının öğrencilerin Türkçe öğrenme motivasyonlarını artırmasıdır. Öğrenciler, VR simülasyonlarını eğlenceli bulduklarını ve her hafta yeni senaryoları merak ettiklerini belirtmişlerdir. Bu bulgu, Lan'ın (2020) VR teknolojisinin dil öğrenme motivasyonunu artırdığına ilişkin bulgularıyla tutarlılık göstermektedir.

Araştırma sonuçları, VR tabanlı konuşma simülasyonlarının yabancı dil olarak Türkçe öğretiminde etkili bir araç olarak kullanılabileceğini göstermektedir. Ancak yukarıda da belirtildiği gibi bazı

öğrencilerin VR teknolojisini kullanırken baş dönmesi ve göz yorgunluğu gibi fiziksel rahatsızlıklar yaşadıkları da belirlenmiştir. Bu durum, VR teknolojisinin kullanımında dikkat edilmesi gereken bir sınırlılık olarak değerlendirilebilir.

Sonuç ve Öneriler

Bu araştırmada, VR tabanlı konuşma simülasyonlarının yabancı dil olarak Türkçe öğretiminde konuşma becerisi üzerindeki etkileri incelenmiştir. Araştırma sonucunda, VR tabanlı konuşma simülasyonlarının öğrencilerin Türkçe konuşma becerilerini geliştirmede geleneksel yöntemlere göre daha etkili olduğu belirlenmiştir. Ayrıca, VR teknolojisinin öğrencilerin konuşma kaygısını azalttığı ve Türkçe öğrenme motivasyonlarını artırdığı sonucuna ulaşılmıştır.

Araştırma sonuçları doğrultusunda şu önerilerde bulunulabilir:

1. Yabancı dil olarak Türkçe öğretiminde VR tabanlı konuşma simülasyonları, özellikle konuşma becerisinin geliştirilmesinde etkili bir araç olarak kullanılabilir.

2. VR tabanlı konuşma simülasyonları, öğrencilerin konuşma kaygısını azaltmak ve dil öğrenme motivasyonlarını artırmak amacıyla geleneksel öğretim yöntemlerini destekleyici bir araç olarak kullanılabilir.

3. VR tabanlı konuşma simülasyonlarının içeriği, öğrencilerin dil düzeylerine ve ihtiyaçlarına göre düzenlenebilir. Günlük yaşam senaryolarının yanı sıra akademik ve mesleki ortamlarda da Türkçe konuşma pratiği yapma imkânı sunulabilir.

4. VR teknolojisinin kullanımında öğrencilerin yaşayabilecekleri fiziksel rahatsızlıkları (baş dönmesi, göz yorgunluğu vb.) önlemek için uygulama süreleri sınırlandırılabilir ve düzenli aralar/molalar verilebilir.

5. VR tabanlı konuşma simülasyonlarının etkililiğini artırmak için simülasyonlarda karşılaşılan teknik sorunlar (bağlantı kopması, ses kalitesi vb.) giderilebilir ve kullanıcı dostu arayüzler geliştirilebilir.

6. Türkçe öğretmenleri, VR teknolojisinin kullanımı konusunda hizmet içi eğitimlerle desteklenebilir ve VR tabanlı uygulamaların dil öğretim süreçlerine entegrasyonu konusunda bilgilendirilebilir.

7. Farklı dil düzeylerinde (A1, A2, B2, C1) VR tabanlı konuşma simülasyonlarının etkililiğini inceleyen araştırmalar yapılabilir.

8. VR teknolojisinin diğer dil becerileri (okuma, yazma, dinleme) üzerindeki etkilerini inceleyen araştırmalar gerçekleştirilebilir.

Sonuç olarak bu araştırma, VR tabanlı konuşma simülasyonlarının yabancı dil olarak Türkçe öğretiminde konuşma becerisini geliştirmede etkili bir araç olarak kullanılabileceğini göstermektedir. Teknolojinin hızla geliştiği ve değiştiği günümüzde, VR gibi yenilikçi teknolojilerin dil öğretim süreçlerine entegre edilmesi, öğrencilere daha etkili ve motive edici öğrenme deneyimleri sunabilir. Bu bağlamda, Türkçenin yabancı dil olarak öğretiminde VR teknolojisinin kullanımına ilişkin araştırmaların artırılması ve uygulamaların yaygınlaştırılması önerilmektedir.

KAYNAKLAR

Barın, E. (2004). Yabancılara Türkçe öğretiminde ilkeler. Hacettepe Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Dergisi, 1(1), 19-30.

Barın, E. & Başar, U. (2016). Yabancı dil olarak Türkçe öğretiminde teknoloji kullanımı. Ana Dili Eğitimi Dergisi, 4(3), 327-343.

Boylu, E. & Güney, E. Z. (2021). Yabancı dil olarak Türkçe öğretiminde teknoloji kullanımına yönelik eğilimler: Bir meta-sentez çalışması. Dil Dergisi, 172(2), 7-27.

Chapelle, C. A. & Sauro, S. (2017). The handbook of technology and second language teaching and learning. Wiley-Blackwell.

Chen, Y. L. (2016). The effects of virtual reality learning environment on student cognitive and linguistic development. The Asia-Pacific Education Researcher, 25(4), 637-646.

Cheng, A., Yang, L., & Andersen, E. (2017). Teaching language and culture with a virtual reality game. Proceedings of the 2017 CHI Conference on Human Factors in Computing Systems, 541-549.

Creswell, J. W. & Plano Clark, V. L. (2018). Designing and conducting mixed methods research (3rd ed.). Sage Publications.

Crookall, D. & Oxford, R. L. (1990). Simulation, gaming, and language learning. Newbury House Publishers.

Göçer, A. (2015). Türkçenin yabancı dil olarak öğretiminde konuşma becerisinin kazandırılması. Trakya Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, 17(2), 21-36.

Harmer, J. (2007). The practice of English language teaching (4th ed.). Pearson Longman.
Horwitz, E. K., Horwitz, M. B., & Cope, J. (1986). Foreign language classroom anxiety. The Modern Language Journal, 70(2), 125-132.
Jones, K. (1982). Simulations in language teaching. Cambridge University Press.
Kern, R. (2006). Perspectives on technology in learning and teaching languages. TESOL Quarterly, 40(1), 183-210.
Lan, Y. J. (2020). Immersion, interaction and experience-oriented learning: Bringing virtual reality into FL learning. Language Learning & Technology, 24(1), 1-15.
Levy, M. & Stockwell, G. (2006). CALL dimensions: Options and issues in computer-assisted language learning. Lawrence Erlbaum Associates.
Lin, T. J. & Lan, Y. J. (2015). Language learning in virtual reality environments: Past, present, and future. Educational Technology & Society, 18(4), 486-497.
Littlewood, W. (2011). Communicative language teaching: An expanding concept for a changing world. In E. Hinkel (Ed.), Handbook of research in second language teaching and learning (Vol. 2, pp. 541-557). Routledge.
Maden, S. & Dincel, Ö. (2019). Yabancı dil olarak Türkçe öğretiminde web 2.0 araçları. Bilgi ve İletişim Teknolojileri Dergisi, 1(1), 1-15.
Miles, M. B. & Huberman, A. M. (1994). Qualitative data analysis: An expanded sourcebook (2nd ed.). Sage Publications.
Parmaxi, A. (2020). Virtual reality in language learning: A systematic review and implications for research and practice. Interactive Learning Environments, 1-13.
Peterson, M. (2011). Digital gaming and second language development: Japanese learners interactions in a MMORPG. Digital Culture & Education, 3(1), 56-73.
Sağın Şimşek, Ç. (2019). Yabancı dil öğretiminde teknoloji kullanımı. Pegem Akademi.
Saltan, F. (2003). Yabancı dil öğretiminde yeni yaklaşımlar. Türk Eğitim Bilimleri Dergisi, 1(2), 159-174.
Slater, M. & Sanchez-Vives, M. V. (2016). Enhancing our lives with immersive virtual reality. Frontiers in Robotics and AI, 3, 74.
Thornbury, S. (2005). How to teach speaking. Pearson Education.

ANA DİLİ İNGİLİZCE OLAN YAZARLAR İLE TÜRK YAZARLAR İNGİLİZ DİLİ EĞİTİMİ ALANINDAKİ MAKALELERİNDE "YÖNERGELERİ" NASIL KULLANIYORLAR?

Gonca SUBAŞI
Anadolu University, Faculty of Education, ELT Department, Yunus Emre Campus Tepebaşı,Eskişehir
ORCID: 0000-0001-7049-5940

ÖZET
Etkili akademik yazı, fikirlerin ve araştırmanın akıcı ve başarılı bir şekilde aktarılabilmesini gerektirir. En önemlisi, başarılı akademik iknayı sağlamak için yazarların okuyucularıyla uygun bir ilişki geliştirmeleri ve okuyucuların varlığını metinde hissettirmeleri gerekir. Hyland (2001), akademik bir metinde argümanların, sonuçların ve yorumların okuyucuların onları güvenilir ve ikna edici bulabileceği şekilde etkili biçimde sunulması gerektiğini vurgulamaktadır. Ona göre (2002), yönergelerin kullanımı, argümanları usule ve atıfa dayalı destekle sunmanın ve uygun otorite ve inandırıcılık sergilemenin önemli yollarından biridir. Ancak ne yazık ki, yönergelerin uygun şekilde kullanılmaması akademik metinlerde sorun teşkil edebilir. Bu nedenle, ikinci dilde yazan yazarlar yönergelerin kullanımında önemli zorluklar yaşamaktadır. Bu durum, bu yazarların yönerge kullanımından kaçınmalarına yol açabilir. Bu çalışma, ana dili İngilizce olan yazarlar ile Türk yazarlar tarafından yazılmış İngiliz Dili Eğitimi alanınındaki makalelerinde yönerge kullanımında bir fark olup olmadığını incelemeyi amaçlamaktadır. Çalışmanın verisi, çeşitli dergilerde yayınlanan ve farklı konularda olan 100 İngiliz Dili Eğitimi makalesinden oluşmaktadır; bunların 50'si ana dili İngilizce olan yazarlar, 50'si ise Türk yazarlar tarafından yazılmıştır. Toplanan veriler, Hyland'ın (2002) yönerge biçimleri taksonomisine göre analiz edilmiştir. Sonuçlar, ana dili İngilizce olan yazarların Türk yazarlara kıyasla yönergeleri daha sık kullandığını göstermektedir. Bulgular ayrıca, hem ana dili İngilizce olanlar hem de Türk yazarlar tarafından en çok tercih edilen yönergelerin, özellikle "should" olmak üzere gereklilik kipleri olduğunu ve en sık kullanılan yönergelerin ise okuyucuları metnin başka bir bölümüne veya başka bir metne yönlendiren metinsel yönergeler olduğunu ortaya koymaktadır.
Anahtar kelimeler: Yönergeler, Türk yazarlar, ana dili İngilizce olan yazarlar, İngiliz Dili Eğitimi makaleleri yazımı

HOW DO NATIVE AND TURKISH WRITERS USE "DIRECTIVES" IN THE ELT ARTICLES?

ABSTRACT
Effective academic writing involves the ability to communicate ideas and research fluently and successfully. Most importantly, to maintain a successful academic persuasion, writers are required to develop an appropriate relationship with their readers and establish the presence of their readers. Hyland (2001) pinpoints the fact that in an academic text, arguments, results, and interpretations should be presented in an effective way so that readers can find them credible and persuasive. According to him (2002) the use of directives is one of the important means of making arguments with procedural and citational support and project suitable authority and plausibility. But, unfortunately, the use of directives may be problematic in academic texts if they are not used appropriately. Thus, L2 writers appear to have considerable difficulties with the use of directives. This may result in avoidance of the use of directives by L2 writers. The present study aims to explore whether there is a difference in the use of directives between the articles in ELT written by native writers and Turkish writers. Data for this study consists of 100 ELT articles of various topics in various journals, 50 of them are written by native writers and 50 of them are Turkish writers. The collected data are analysed by Hyland's (2002) taxonomy of directive forms. The results show that native writers prefer to use directives more frequently than Turkish writers. The outcomes also yield that the mostly preferred directives by both native writers and Turkish writers are necessity modals, especially *should* and the most frequently used directives are textual ones which refer readers to another part of the text or another text.
Keywords: Directives, Turkish writers, native writers, writing ELT articles

AKADEMİK YAZMA VE ARAŞTIRMANIN SANATI VE BİLİMİ

Gonca SUBAŞI
Anadolu University, Faculty of Education, ELT Department, Yunus Emre Campus Tepebaşı,Eskişehir
ORCID: 0000-0001-7049-5940

ÖZET
Bu çalışma, akademik yazmayı tanımlayan geleneklerin derinlemesine bir incelemesini sunmakta ve özellikle araştırma makalelerinin yazım süreci ve ilkelerine odaklanmaktadır. Çalışma, akademik yazının amacını ve doğasını açıklayarak başlamakta; resmi üslubunu, yapılandırılmış organizasyonunu ve kanıta dayalı tartışmanın kritik rolünü vurgulamaktadır. Açıklık, kesinlik, nesnellik ve belirli atıf ve biçimlendirme kurallarına uyma gerekliliği gibi temel konvansiyonlar ayrıntılı olarak ele alınmaktadır. Çalışmanın önemli bir bölümü, akademik ortamlarda önemli bir tür olan araştırma makalesine ayrılmıştır. Akademik yazarlar; IMRD (Giriş, Yöntemler, Bulgular, Tartışma) yapısı da dahil olmak üzere araştırma makalelerinin temel özellikleri konusunda yönlendirilmekte ve çalışmalarında tutarlılık, organizasyon, alaka düzeyi ve açıklığı nasıl sağlayacakları gösterilmektedir. Odaklanmış bir anafikir cümlesi oluşturulmasından birincil ve ikincil kaynakların entegre edilmesine, mantıklı bir taslak geliştirilmesinden araştırma bulgularının sunulması ve tartışılmasına kadar her bileşen analiz edilmekte; taslak hazırlama, yazma ve revizyon için adım adım öneriler sunulmaktadır. Akademik yazının etik boyutlarına, doğru atıf ve intihalden kaçınma gibi konulara özellikle dikkat çekilmektedir. Ayrıca çalışma, akademik yazı stilinde ve formatında disipline özgü farklılıkları kabul ederek yazarları farklı akademik kitlelere yönelik çalışmalarını uyarlamaya hazırlamaktadır. Temel ilkeleri uygulanabilir rehberlik ile birleştirerek, söz konusu çalışma yazarların yalnızca akademik yazma geleneklerini tanımasını ve uygulamasını değil, aynı zamanda iyi geliştirilmiş, güvenilir ve etkili araştırma makaleleri üretmesini de sağlayan yolları açıklamaktadır. Sonuçta, bu geleneklerde ustalaşmanın, yazarların akademik ilerlemelerini destekleyerek onları araştırma odaklı ortamlarda profesyonel iletişime hazırlamada önemli bir rol oynadığı ortaya çıkmıştır.
Anahtar kelimeler: Akademik yazma, akademik yazma gelenekleri, araştırma makaleleri

THE ART AND SCIENCE OF ACADEMIC WRITING AND RESEARCH

ABSTRACT
This study offers an in-depth exploration of the conventions that define academic writing, with a special focus on the process and principles underlying the composition of research essays. It begins by clarifying the purpose and nature of academic writing, emphasizing its formal tone, structured organization, and the critical role of evidence-based argumentation. Key conventions—such as clarity, precision, objectivity, and the necessity of adhering to specific citation and formatting styles—are discussed in detail. A significant portion of the study is dedicated to the research essay, a central genre in academic contexts. Academic writers are guided through the essential features of research essays, including the IMRD (Introduction, Methods, Results, Discussion) structure, and are shown how to ensure coherence, organization, relevance, and clarity in their work. Each component—from crafting a focused thesis statement to integrating primary and secondary sources, and from developing a logical outline to presenting and discussing research findings—is analyzed, with step-by-step advice for prewriting, drafting, and revision. Special attention is given to the ethical dimensions of academic writing, such as proper citation and the avoidance of plagiarism. In addition, the study acknowledges discipline-specific variations in academic writing style and format, preparing writers to tailor their work for different scholarly audiences. By synthesizing foundational principles with actionable guidance, this study equips authors not only to recognize and apply academic writing conventions but also to produce well-developed, credible, and impactful research papers. Ultimately, mastery of these conventions supports writers' academic advancement and prepares them for professional communication in research-driven environments.
Keywords: Academic writing, academic writing conventions, research essays/papers

GREEN SYNTHESİS OF METALLİC NANOPARTİCLES AND THEİR BİOMEDİCAL APPLİCATİONS

SELVAKUMAR.R
M. Pharm, Faculty Of Pharmacy, Bharath Institute Of Higher Education And Research, Chennai, India.
NİHARİKA KUMARİ
M. Pharm, Faculty Of Pharmacy, Bharath Institute Of Higher Education And Research, Chennai, India.
ASHWİN.R.V
M. Pharm, Faculty Of Pharmacy, Bharath Institute Of Higher Education And Research, Chennai, India.
DR.R.DEVİ
Professor, Faculty Of Pharmacy, Bharath Institute Of Higher Education And Research, Chennai, India.
DR.R.SRİNİVASAN
Professor &Dean Of Pharmacy, Faculty Of Pharmacy, Bharath Institute Of Higher Education And Research, Chennai, India.

Abstract
An economical, environmentally benign, and sustainable substitute for traditional chemical and physical processes is the green synthesis of metallic nanoparticles. By using biological resources like algae, microorganisms, plant extracts, and biopolymers, this method lowers harmful byproducts and allows for the controlled formation of nanoparticles in a variety of sizes and shapes. Natural sources contain phytochemicals and biomolecules that serve as reducing, stabilizing, and capping agents to enable quick and scalable synthesis. Because of their increased biocompatibility and multifunctionality, green-synthesized metallic nanoparticles, such as silver, gold, zinc oxide, and copper oxide, have shown impressive biomedical potential. Significant antibacterial, antifungal, antiviral, anticancer, anti-inflammatory, and antioxidant properties are demonstrated by these nanoparticles. They are also essential for tissue engineering, wound healing, imaging, biosensing, and targeted drug delivery.There are still issues with large-scale manufacture, mechanistic comprehension, safety evaluation, and repeatability despite their potential therapeutic efficacy. Their clinical translation is still being driven by developments in nanobiotechnology and bioprocess optimization. All things considered, green-synthesized metallic nanoparticles offer a revolutionary platform for long-term biomedical innovation.
Keywords: biosensing, eco-friendly synthesis, biocompatibility, antibacterial and anticancer activities, metallic nanoparticles, plant extracts, nanobiotechnology, biomedical applications, and green synthesis.

DWDM SİSTEMLERDE FARKLI AĞ PARAMETRELERİNİN İLETİM PERFORMANSINA ETKİSİNİN İNCELENMESİ

İdil GÜRDAL
Kütahya Dumlupınar University, Faculty of Engineering, Dept. of Electrical and Electronics Eng., 43100 Kütahya, Türkiye
Şerif Ali SADIK
Kütahya Dumlupınar University, Faculty of Engineering, Department of Software Engineering, 43100 Kütahya, Türkiye
ORCID: 0000-0003-2883-1431

ÖZET
Bu çalışmada, sık dalgaboyu bölmeli çoğullama (DWDM) sistemlerinde erbiyum katkılı fiber yükseltecin (EDFA) konumu, hat kodlama yöntemi ve kanal sayısı gibi parametrelerin iletim performansı üzerindeki etkileri benzetim ortamında karşılaştırmalı olarak analiz edilmiştir. Çalışmada, EDFA'nın konumu güç yükselteci (booster), hat içi yükselteç (in-line) ve ön yükselteç (pre-amplifier) seçenekleri arasında değiştirilmiş, hat kodlama yöntemi olarak sıfıra dönmeyen (NRZ) ve sıfıra dönen (RZ) kodlamalar karşılaştırılmış, kanal sayısı ise 8 ve 16 olarak değiştirilmiştir. Benzetim sonuçlarına göre, en yüksek iletim performansı, 8 kanallı, NRZ hat kodlamalı ve 20 dB kazanca sahip güç yükselteci kullanılan senaryoda elde edilmiş olup, ortalama 7.13 Q faktörü ve ortalama 2.3×10^{-11} BER değeri gözlemlenmiştir.
Anahtar kelimeler: DWDM, EDFA, hat kodlaması, NRZ, RZ, Q faktörü, BER.

INVESTIGATION OF THE EFFECT OF DIFFERENT NETWORK PARAMETERS ON TRANSMISSION PERFORMANCE IN DWDM TRANSMISSION SYSTEMS

ABSTRACT
In this study, the effects of erbium-doped fiber amplifier (EDFA) position, line coding scheme, and channel count on the transmission performance of dense wavelength division multiplexing (DWDM) systems were comparatively analyzed in a simulation environment. The EDFA position was varied among booster amplifier, in-line amplifier, and pre-amplifier configurations, while non-return-to-zero (NRZ) and return-to-zero (RZ) coding schemes were compared, and the number of channels was set to 8 and 16. According to the simulation results, the highest transmission performance was achieved in the scenario with 8 channels, NRZ line coding, and a booster amplifier with 20 dB gain, yielding an average Q-factor of 7.13 and an average BER of 2.3×10^{-11}.
Keywords: DWDM, EDFA, line coding, NRZ, RZ, Q factor, BER

1. INTRODUCTION
Today, the increase in the number of users, the proliferation of Internet of Things (IoT) technologies, and the rising use of applications aiming for the simultaneous transmission of data containing high information content, such as voice and video, have significantly increased the burden on fiber optic communication systems, which form the main backbone of communication technologies. This situation has accelerated research conducted on fiber optic systems. Along with the increasing demand, particularly in fiber optic networks utilizing the Dense Wavelength Division Multiplexing (DWDM) method, it has become imperative to investigate methods capable of sustaining healthy communication and maintaining Quality of Service (QoS) above a certain level (Al-Azzawi et al., 2020; Aşkn et al., 2024; Aslan & Yücel, 2012; Durak, 2025; Yigit & Yucel, 2022).
The most ideal and accepted method for coping with the attenuation problem in long-haul networks using DWDM is the use of Erbium-Doped Fiber Amplifiers (EDFA) in fiber optic networks. EDFAs are widely preferred due to advantages such as being entirely optical in structure, providing high gain and low noise in the C- and L-bands—which are the main bands used in fiber optic communication today—and offering high efficiency. In DWDM fiber optic links, the position of the EDFA within the line is also of importance in terms of affecting transmission performance. In the power (Booster) amplifier method, where the EDFA is placed at the beginning of the line, the objective is to amplify the

channels multiplexed in the wavelength domain at the start of the line to keep them above a certain power level throughout the line. In this way, it is guaranteed that the signal reaches the receiving end at a certain power level, even if exposed to attenuation effects. However, further amplifying signals that are at relatively high levels at the input may trigger nonlinear distorting effects that emerge at high powers. The In-line amplifier, another method, is based on the principle of applying the amplification process after the signal has traveled a certain distance within the line. However, in this method as well, since Amplified Spontaneous Emission (ASE) noise is amplified along with the transmission signal in every amplification process, a decrease in the Optical Signal-to-Noise Ratio (OSNR) may be observed. The final method regarding the position of the EDFA within the line is the Pre-Amplifier method. In this method, the EDFA is placed at the end of the line, and by amplifying the optical signal before it is detected at the receiver, it is ensured that the signal rises above a certain power level. However, in this method, ASE noise is added onto the signal which is already approaching the noise floor along the line, increasing the risk of obtaining low OSNR. Additionally, if the pre-amplifier provides excessive gain, the extremely high level of the signal reaching the receiver may cause the photodetector to enter saturation. This situation can lead to characteristic distortions and an increase in the Bit Error Rate (BER) (Heens et al., 1998; Putrina et al., 2017).

In DWDM communication systems, the format of the transmitted signal over time, i.e., the coding method, is a crucial factor directly affecting system performance. Non-Return-to-Zero (NRZ) and Return-to-Zero (RZ) coding methods are the two most commonly used optical signal formats. In NRZ coding, logic "1" and "0" levels remain constant throughout the bit duration, whereas in RZ coding, the signal at level "1" is active for only a portion of the bit duration and returns to zero for the remaining time. This difference yields significant consequences in terms of signal dispersion, bandwidth utilization, and detection sensitivity, especially in optical systems. NRZ coding is more efficient in terms of bandwidth and provides an advantage regarding optical spectral width as it operates at lower frequencies. At the same time, it is more suitable for long-distance transmission with lower energy consumption due to lower optical power requirements. However, long-duration constant-level signals can make synchronization difficult. In contrast, RZ coding provides less Inter-Symbol Interference (ISI) because it inserts a zero level between bits. However, due to wide spectral band requirements and higher power consumption, it may be disadvantageous in terms of OSNR, especially in long-distance transmission (Hayee & Willner, 1999; Yao et al., 2014).

When the literature is reviewed, it is observed that various studies have been conducted on the analysis of parameters affecting transmission quality in WDM networks. Bosco et al. compared the performance of NRZ, RZ, and Carrier-Suppressed Return-to-Zero (CSRZ) coding methods in DWDM networks operating at 40 Gb/s and proposed methods such as optical filtering at the receiver and transmitter ends and orthogonal polarization of adjacent channels for performance enhancement (Bosco et al., 2002). In another study, the transmission performances of NRZ, RZ, and Differential Quadrature Phase Shift Keying (DQPSK) modulation methods in different fiber types were compared and evaluated in terms of Q factor and BER values (Cherutoi et al., 2022). In a study conducted in 2017, Putrina et al. examined the effect of the EDFA amplifier's position within the line on transmission quality in WDM communication systems and showed that the in-line amplifier is more effective in terms of parameters such as transmission performance, energy conversion, and minimum pump power (Putrina et al., 2017). In another study, researchers investigated the effect of EDFA position on transmission performance in DWDM networks with different channel spacings and obtained BER values lower than the $1\times10{-}9$ level in the system in all three cases (Putrina et al., 2019).

Effendi et al. compared network topologies using power amplifiers and pre-amplifiers in a single-channel fiber optic transmission line. They demonstrated that better transmission performance and lower BER could be obtained in a system using a pre-amplifier on a 115 km line (Effendi et al., 2020). In another study conducted recently, the performance of different coding formats in DWDM networks was analyzed. In simulation studies carried out by analyzing BER, Q factor, and eye opening for different input powers, transmission speeds, and transmission distances, a higher quality transmission performance was obtained with the NRZ coding format (Al-Hajji & Almannouni, 2025). Considering previous studies in literature, this study examines the effect of parameters such as EDFA position and signal coding method on transmission performance in a DWDM fiber optic communication network and interprets the transmission quality in the fiber optic network by considering the Q factor and BER value.

In the simulation study conducted, simulations of a DWDM fiber optic network with 8 and 16 channels, 100 GHz channel spacing, and a transmission speed of 10 Gb/s per channel were performed. According to the results obtained, the transmission performance in the DWDM network where a power amplifier was used and input signals were coded with the NRZ method was found to be higher in terms of Q factor and BER values.

2. SIMULATION MODEL

In this study, a simulation setup was established to investigate the effect of the EDFA's position within the line and line coding techniques on transmission performance in DWDM networks. The OptiSystem (v.22) application was utilized as a simulation environment. In the established simulation setups, the total power of the channels was set to 0 dBm. The transmission rate of each channel was determined as 10 Gb/s. For the 8-channel DWDM system, 8 channels between 193.00 and 193.70 THz were selected from ITU-T G.694.1 channels with 100 GHz channel spacing. Similarly, for the 16-channel system, channels in the range of 193.00 - 194.50 THz were selected. In the transmitter block, for each channel, a continuous wave (CW) laser was coded using a Mach–Zehnder modulator with RZ and NRZ line coding methods. The channels were multiplexed in the wavelength domain via a WDM multiplexer and directed to the single-mode fiber (SMF) to be used as the transmission line. To investigate the effect of different EDFA positions on transmission performance, three different setups were prepared in the simulation environment where a power amplifier was placed at the beginning of the line, an in-line amplifier in the middle of the line, or a pre-amplifier at the end of the line. Regardless of the positions of the EDFAs, the total single-mode optical fiber line length was set to 50 km. Signals completing their journey in the transmission medium are separated back into channels with a WDM demultiplexer and detected by photodiodes in the receiver block. After the obtained electrical signal was filtered with a low-pass filter, the transmission performance was observed with the help of a BER analyzer (Figure 1). Q factor and BER value were examined as performance analysis parameters. The Q-factor is a metric that measures the transmission quality of a communication signal relative to the signal-to-noise ratio (SNR). The Q factor can be found as follows.

$$Q = \frac{v_1 - v_0}{\sigma_1 - \sigma_0} \tag{1}$$

While v_1 in Equation 1 denotes the amplitude value of the logic "1" level and v_0 denotes the amplitude value of the logic "0" level, σ_1 indicates the variance at the logic "1" level and σ_0 indicates the variance at the logic "0" level (Ivaniga & Ivaniga, 2017).

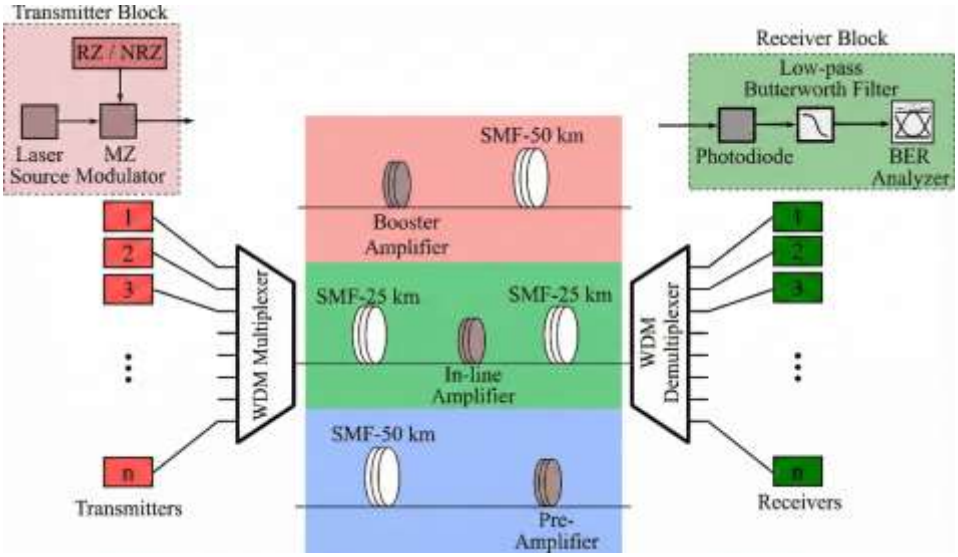

Figure 1. DWDM fiber optic network configuration established for different EDFA positions and different line coding techniques

The other performance parameter, BER, can be defined as the ratio of incorrectly received bits (bE) to the total bits (p) received within time t (Ivaniga & Ivaniga, 2017).

$$BER = \frac{bE}{vpt} \tag{2}$$

3. SIMULATION RESULTS

The effect of the methods on transmission performance was investigated. In the 8-channel DWDM fiber optic network with 100 GHz spacing, the gain of the EDFA was varied between 5 dB and 20 dB, and the Q-factor and BER values of the signal detected in each channel were examined using a BER analyzer.

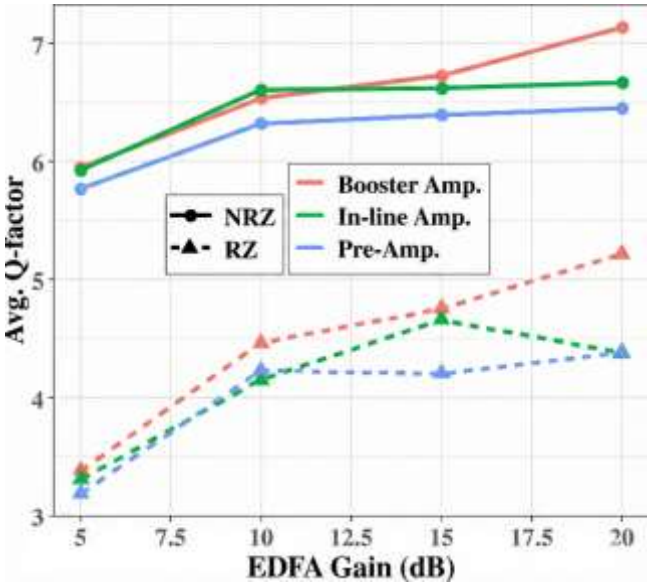

Figure 2. Variation of the average Q factor in an 8-channel DWDM system with respect to EDFA gain

Figure 2 illustrates the variation of the average Q-factor values for 8 channels with respect to EDFA gain. Upon examining the graph, an improvement of approximately 2 units in the Q-factor is observed in the scenario using NRZ coding compared to the scenario using RZ coding. In the scenario established with RZ coding, for a 20 dB EDFA gain, the average Q-factor value was obtained as 4.38 in the configuration using a pre-amplifier, 4.37 in the configuration using an in-line amplifier, and 5.21 in the configuration using a booster amplifier. In the scenario established with NRZ coding, for a 20 dB EDFA gain, the average Q-factor value was obtained as 6.45 in the configuration using a pre-amplifier, 6.67 in the configuration using an in-line amplifier, and 7.13 in the configuration using a booster amplifier. As can be seen from the obtained results, the average Q-factor value increases as the EDFA gain increases, as expected, and the highest Q-factor was obtained in the case where NRZ coding was used and the EDFA was positioned at the beginning of the line (booster amplifier).

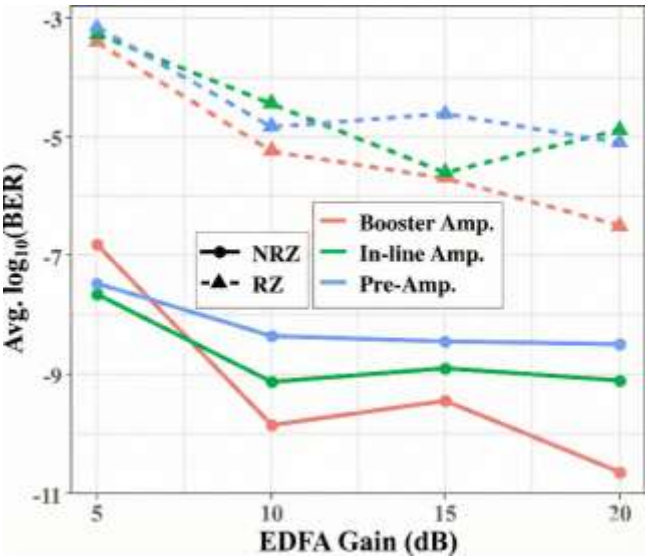

Figure 3. Variation of the average logBER value in an 8-channel DWDM system according to EDFA gain

Figure 3 presents the variation of average logBER values with EDFA gain. Like the Q-factor, it is observed that lower average BER values are obtained in the case where NRZ coding is used compared to the network using RZ coding. In the scenario established with RZ coding, for a 20 dB EDFA gain, the average BER value was obtained as 7.8×10^{-6} in the configuration using a pre-amplifier, 1.3×10^{-5} in the configuration using an in-line amplifier, and 3.1×10^{-7} in the configuration using a booster amplifier. In the scenario established with NRZ coding, for a 20 dB EDFA gain, the average BER value was obtained as 3.3×10^{-9} in the configuration using a pre-amplifier, 7.8×10^{-10} in the configuration using an in-line amplifier, and 2.3×10^{-11} in the configuration using a booster amplifier. As can be seen from the results obtained, the average BER value decreases inversely with the amplifier gain, and the lowest BER value was obtained in the scenario established with NRZ coding and a booster amplifier.

These results indicate that NRZ coding and the use of a booster amplifier play a significant role in enhancing transmission quality in long-haul DWDM systems. NRZ coding provides a higher Q-factor and lower BER as it is less affected by dispersive effects by utilizing a narrower bandwidth. The booster amplifier contributes to better preservation of OSNR throughout the line by ensuring the signal is transmitted with higher power at the beginning. The significant increase in the Q-factor as the EDFA gain increases, especially in scenarios using a booster amplifier, reveals the positive effect of a stronger signal start on transmission quality. However, this increase remains more limited in scenarios using pre-amplifiers and in-line amplifiers, as these amplifiers were not as successful as the booster amplifier in providing the same transmission quality since they activate after the signal has dropped to a certain level. Nevertheless, although the use of a booster amplifier may trigger nonlinear effects, the resilience of NRZ coding against dispersive effects can minimize these adverse outcomes.

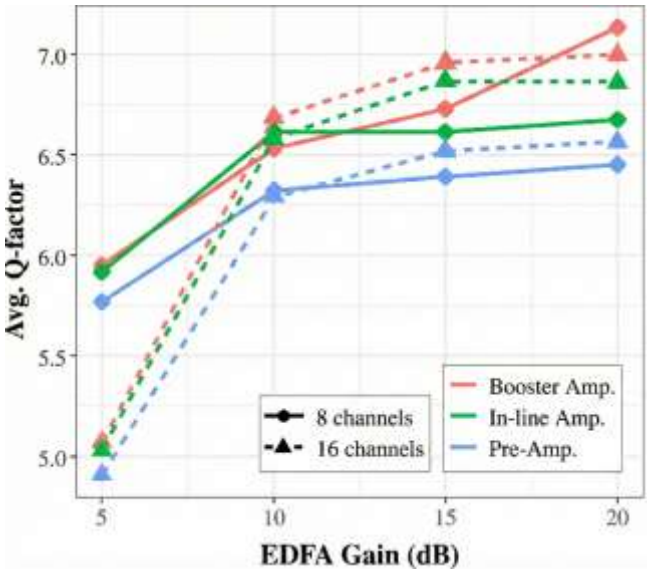

Figure 4. Variation of the average Q factor in an NRZ-encoded DWDM system with respect to EDFA gain

In the second simulation analysis conducted, the transmission performance of 8 and 16-channel DWDM networks with 100 GHz channel spacing, determined according to the ITU-T G.694.1 standard, was compared. NRZ line coding was used in the established fiber optic networks, and the transmission rate per channel was set to 10 Gb/s. The sum of the input powers of all channels was set to 0 dBm, regardless of the number of channels. Like the previous analysis, the gain of the EDFA at 3 different positions was varied between 5 dB and 20 dB, and the Q-factor and BER value of the signal detected in each channel were analyzed using a BER analyzer.

Figure 4 shows the variation of the average Q-factor as the EDFA gain increases in 8-channel and 16-channel DWDM fiber optic transmission systems. As can be seen from the graph, the highest Q-factor value (7.13) was obtained in the 8-channel system using a booster amplifier with 20 dB EDFA gain. Figure 5 visualizes the average logBER value in 8-channel and 16-channel DWDM networks. The lowest average BER value was obtained as 2.3×10^{-11} in the 8-channel setup using a booster amplifier with 20 dB gain. When the average Q-factor and BER analysis are examined, even if the total channel power remains the same, the best transmission performance was again obtained in the 8-channel scenario using a booster amplifier when the number of channels was increased. Since the total input power was fixed at 0 dBm in both the 8 and 16-channel systems, there was no change in total power even if the number of channels increased; thus, nonlinear distorting effects did not increase. However, since the input power per channel decreased, the decrease in OSNR and the fact that the ASE noise generated by the EDFA was more effective on the channels caused a performance decrease in the 16-channel system. This situation can be overcome by gradually increasing the total input power as the number of channels increases, but it should be considered that nonlinear distorting effects will also begin to become effective.

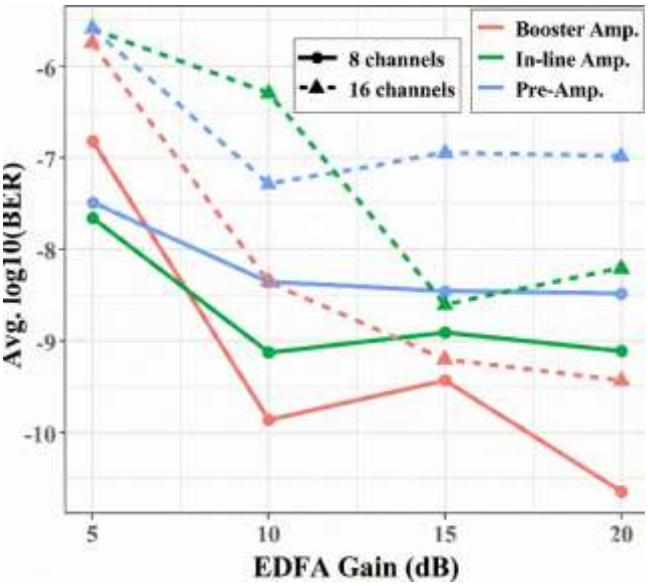

Figure 5. Variation of the average logBER value in an NRZ-encoded DWDM system with respect to EDFA gain

4. CONCLUSION

In this study, the effect of parameters such as EDFA position, line coding method, and number of channels on transmission performance in DWDM fiber optic transmission networks was evaluated through comparative simulation studies by observing the Q factor and BER value. In the analyses performed, among the cases utilizing booster amplifiers, in-line amplifiers, and pre-amplifiers, the best transmission performance was obtained with the scenario using a booster amplifier. Additionally, in the analyses where line coding methods were compared, the best transmission performance was obtained in networks using the NRZ coding method. When the number of channels was increased while keeping the total input power and channel spacing constant in the network, transmission performance in the 16-channel system decreased because the input power level per channel dropped. Among the simulation scenarios conducted, the highest transmission performance was observed in the system using an 8-channel configuration, NRZ line coding, and a booster amplifier with a gain of 20 dB, with an average Q factor of 7.13 and a BER value of 2.3×10^{-11}.

ACKNOWLEDGEMENT

This study was funded under the 2209-A University Student Research Projects Support Program during the 2024-1 period.

REFERENCES

Al-Azzawi, A. A., Almukhtar, A. A., Dhar, A., Paul, M. C., Ahmad, H., Altuncu, A., Apsari, R., & Harun, S. W. (2020). Gain-flattened hybrid EDFA operating in C+ L band with parallel pumping distribution technique. *IET Optoelectronics*, *14*(6), 447–451.

Al-Hajji, N. D., & Almannouni, N. M. M. (2025). Performance comparison of different modulation formats for a 40 GHZ DWDM optical fiber communication system. *African Journal of Academic Publishing in Science and Technology*, 17–23.

Aşkn, A., Durak, F. E., Sadk, Ş. A., Paul, M. C., Zulkipli, N. F., Harun, S. W., & Altuncu, A. (2024). DEPENDENCE OF THE GAIN IN HfBi-EDFA ON THE PUMPING CONFIGURATION AND ACTIVE FIBER LENGTH. *Uludağ Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Dergisi*, *29*(3), 881–892.

Aslan, Z., & Yücel, M. (2012). Tek ve çift geçişli erbiyum katkl fiber yükselteçlerin c bandnda deneysel olarak karşlaştrlmas. *Politeknik Dergisi*, *15*(3), 135–138.

Bosco, G., Carena, A., Curri, V., Gaudino, R., & Poggiolini, P. (2002). On the use of NRZ, RZ, and CSRZ modulation at 40 Gb/s with narrow DWDM channel spacing. *Journal of Lightwave Technology*, *20*(9), 1694.

Cherutoi, H. C., Muguro, K., & Isoe, G. M. (2022). Performance of DQPSK, NRZ and RZ modulation formats in different optical fibres. *Proceedings of the Sustainable Research and Innovation Conference*, 186–189.
Durak, F. E. (2025). Effect of saturation tone on spectral EDFA gain spectrum. *Measurement*, *241*, 115724.
Effendi, N. S., Natali, Y., & Apriono, C. (2020). Study of EDFA Placement in 10 Gbps Single-Mode Fiber Link to Support 5G Networks. *2020 FORTEI-International Conference on Electrical Engineering (FORTEI-ICEE)*, 134–139.
Hayee, M. I., & Willner, A. E. (1999). NRZ versus RZ in 10-40-Gb/s dispersion-managed WDM transmission systems. *IEEE Photonics Technology Letters*, *11*(8), 991–993.
Heens, B., Wang, X., Meuleman, L., Ravet, F., & Blondel, M. (1998). Improvement of the EDFA design for both preamplifier and booster applications. *MELECON'98. 9th Mediterranean Electrotechnical Conference. Proceedings (Cat. No. 98CH36056)*, *2*, 1404–1408.
Ivaniga, T., & Ivaniga, P. (2017). Comparison of the Optical Amplifiers EDFA and SOA Based on the BER and Q-Factor in C-Band. *Advances in Optical Technologies*, *2017*(1), 9053582.
Putrina, J., Olonkins, S., & Bobrovs, V. (2017). Investigation of EDFA positioning impact on the quality of the amplified signal in DWDM transmission systems. *2017 Electronics*, 1–5.
Putrina, J., Olonkins, S., Bobrovs, V., & Porins, J. (2019). Investigation of EDFA performance in DWDM transmission systems under different operating conditions. *Latvian Journal of Physics and Technical Sciences*, *56*(2), 42–53.
Yao, S., Fu, S., Wang, H., Tang, M., Shum, P., & Liu, D. (2014). Performance comparison for NRZ, RZ, and CSRZ modulation formats in RS-DBS Nyquist WDM system. *Journal of Optical Communications and Networking*, *6*(4), 355–361.
Yigit, E., & Yucel, M. (2022). Three-stage six-pass EDFA preamplifier design and EDFA parameters' optimization. *Optical and Quantum Electronics*, *54*(1), 24.

WEARABLE LIGHT INTENSITY COLOR ASSISTANCE DEVICE FOR PEOPLE WITH VISUAL IMPAIRMENTS

Madhava Perumal Y
Syed Ashfaq
Sujay Remileon
Vishal K
Aditya Jayaraj
Dr. Nixon Samuel Vijayakumar. G
[1,2,3,4,5] UG Scholar & [6] Professor, Department of Science and Humanities, R.M.K. Engineering College, Kavaraipettai.

ABSTRACT

Color plays a meaningful role in everyday decisions whether someone is choosing clothes, identifying objects,identifying currency notes, picking products while shopping, or interpreting cues in their surroundings. For people who are blind or visually impaired, the inability to recognize color can reduce independence and confidence, making simple tasks more difficult. To help address these challenges, this project introduces a wearable device designed to provide essential color information through non visual cues.

To keep the system both simple and affordable, the device uses a low cost Light Dependent Resistor (LDR) as its main sensor. The LDR measures how much light is reflected from different surfaces. While it can't directly detect color, different colors bounce back light at different intensities when illuminated. By analyzing these changes, the device can estimate basic color categories.

A small microcontroller processes the sensor data and uses preset thresholds to sort the readings into broad groups such as dark, light, or colors that show unique reflectivity patterns. The interpreted results are then conveyed to the user through vibration patterns or audio alerts, making it possible to recognize colors without relying on sight.

Lightweight, energy efficient, and designed with affordability in mind, this device shows how simple optical components can still offer meaningful environmental awareness. By providing accessible, low cost color feedback, it aims to support greater independence and improve the everyday experiences of people with visual impairments.

KEYWORDS: Color detection, blind assistance, LDR sensor, non visual feedback,wearable device, low cost design.

PREVALENCE OF HBsAg AMONG HIV-POSITIVE PATIENTS ON ANTIRETROVIRAL THERAPY FOR THREE YEARS AT GENERAL HOSPITAL OFFA, KWARA STATE

Emmanuel Bukola Iyiola
Department of microbiology, Faculty of life sciences, University of Ilorin, Ilorin, Kwara state, Nigeria.
https://orcid.org/0009-0009-3205-3979

Aanuoluwa Temitayo Iyiola
Department of Biochemistry, Federal University of Technology Minna, Minna, Niger state, Nigeria.
https://orcid.org/0009-0005-8708-6365

Esther Opeyemi Aworeni
Department of Anatomy, Faculty of basic medical sciences, Ladoke Akintola University of Technology, Ogbomoso, Oyo state, Nigeria. https://orcid.org/0009-0008-8297-3039
https://orcid.org/0009-0009-3205-3979

ABSTRACT
Hepatitis B and Human immunodeficiency virus (HIV) are highly endemic in Nigeria and are important causes of death and disability. Co-infection between Hepatitis B virus (HBV) and Human Immunodeficiency Virus (HIV) commonly occur as both viruses share a common mode of transmission. This study was carried out at General Hospital Offa, Kwara State, Nigeria to determine the prevalence of hepatitis B virus (HBV) among HIV-infected individuals who have been on therapy for less than or equal to 3 years. A total number of 51 infected HIV individuals (15 males and 36 females) were selected and participated in the study and these subjects were screened for the presence of hepatitis B surface antigen (HBsAg) using enzymes linked immunosorbent assay (ELISA). Out of the 51 samples, 3(5.9%) were positive to HBsAg. The result also shows that 3(8.3%) out of the 36 females were positive while male individuals showed no prevalence. Analysis of the result by age group showed that the highest prevalence of 15.3% occurred between the age group 21-30, followed by those between the age group of 11-20, where the prevalence was 6.7%. Others age groups showed zero prevalence. Analysis of the results based on marital status showed that single patients had a prevalence of 6.3%, followed by married patients who had a prevalence of 5.8% while other marital status showed zero prevalence. Analysis of the results based on the subjects' occupation showed that subjects who works as a student had a prevalence of 11.8%, followed by those in self-employed category with a prevalence of 5.3%, no prevalence for other groups. This study confirms the presence of hepatitis B infection among HIV patients who have been on therapy for $\leq$ 3 years in General Hospital Offa, Kwara State. Hence, there is need to screen all HIV- positive individuals for HBV infection.

INTRODUCTION
Hepatitis B, formerly called "serum hepatitis" has long infected humans and has been recognized since thousands of years ago. In the early 20th century, serum hepatitis was repeatedly observed following the use of contaminated needles and syringes in the role of blood as a transmission medium for the virus. HBV was first described in 1965, and publicized in 1966 by Dr. Baruch Blumberg which was then called the "Australia Antigen" (Alter, 1966) because it was named for an Australian aborigine's blood sample that reacted with an antibody in the serum of an American hemophilia patient. The genome of the virus was sequenced in early 1980s (Galibert *et al*., 1979), and identification of serological markers for HBV infection followed which helped in clarifying the natural history of the disease.
Hepatitis B virus (HBV) is the most important and prevalent infectious agent leading to inflammation of human liver. Recent reports stated that 360 million are globally suffering from the chronic forms of HBV infection (Torbenson and Thomas, 2002). It has been documented that prolonged forms of hepatitis B, including active and in-active Chronic hepatitis B (CHB), can be considered as major candidates for induction of several complications such as hepatocellular carcinomas (HCC) and cirrhosis (Karimi *et al.*, 2014). In addition to HCC and cirrhosis development, hepatitis B infection is also able to develop active and acute forms of HBV infection in congenital and or acquired immunodeficiency and also following immunosuppressive therapy. Human acquired immunodeficiency virus (HIV) attacks CD4+T

cells, as critical cells in both cellular and humoral immunity, leading to defective cell-mediated and humoral immune responses and predisposing patients to future infectious diseases (Février *et al*., 2014). It has been documented that one of the frequent complications of HIV infection is hepatitis B co-infection and due to the common methods of transmission of these two viruses, the incidence rate of co-infection is increasing (Chen *et al.,* 2011). It has been established that following reduction in the CD4 positive cells count to lower than 200 cells/ml, the immune system of HIV positive patients fails to develop an adequate immune response against microbial agents and as a result, re-activation of HBV infection and its related complications will occur (Vergis and Mellors, 2000).

Human Immunodeficiency Virus, known as HIV, is a virus that attacks the body's immune system which is a major global public health issue. The earliest detected HIV was from a man in the Democratic Republic of Congo in 1959. The first case of HIV in Nigeria was reported in 1986, in a sexually active 13 years old girl, and afterward, it was identified among commercial sex workers in Lagos and Enugu (Entonu and Agwale, 2007). Ever since it was reported in Nigeria, the infection rate continues to rise steadily from less than 0.1% in 1987, 1.8% in 1991 to 5.8% in 2001 (Entonu and Agwale, 2007). The virus remains a threat in all parts of the globe as billions of people tend to live with it because there is no cure for the infection.

Hepatitis B virus is a major health problem with approximately 400 milion chronically infected people worldwide, and about 15-60% of the population in African countries are positive for one or more of the serological markers of HBV infection (Torbenson and Thomas, 2002). HIV and HBV are highly prevalent in Africa and both infections are endemic in Nigeria (Okonko *et al*., 2020). HIV co-infection has been reported to modify the natural history of HBV with potential consequences on morbidity and mortality rate (Perez-Rodriguez *et al*., 2009). Therefore, exposure to HBV is common among HIV-infected people because of shared routes of transmission. Most infections occur in adolescents and young adults mostly through sexual transmission and skin to skin contact with infected person, which accounts for the majority of the HBV/HIV co-infection. So, since most HIV and HBV transmission occurs sexually or rather percutaneously, chronic hepatitis B prevalence is high in HIV-infected populations. HIV is complicated with the presence of HBV as results from countries with highly active antiretroviral therapy (HAART), suggesting liver diseases associated with HBV plays a major role in deteriorating health and increasing the mortality rate in people living with HIV (Konopnicki *et al*., 2005). Both viruses share certain epidemiological characteristics, with HBV hinted to fasten the progression of HIV, even to AIDS (Adewole *et al*., 2009).

The aim of this study is to determine the prevalence of HBsAg among HIV patients who have been on therapy for $\leq$ 3 years in General Hospital, Offa, Kwara State, Nigeria. This study determines the factors of transmission of HBV among HIV-infected patients who has been on therapy for $\leq$ 3yrs in Offa general hospital and provide baseline information for the appropriate health authorities.

Virology of Hepatitis B Virus (HBV) and Human Immunodeficiency Virus (HIV)

Hepatitis B virus (HBV) is an enveloped member of the Hepadnavirus family, which is partly double stranded DNA virus (Udeze *et al*., 2012). Hepadnaviruses can be found in both mammals (orthohepadnaviruses) and birds (avihepadnaviruses) (Schaefer, 2007). HBV, the hepadnavirus infecting humans, causes acute and chronic infections, and this is classified into eight genotypes A, B, C, D, E, F, G and H, and due to the genetic diversity of HBV, numerous sub genotypes of HBV have also been detected (Schaefer, 2007). HBV is pleomorphic, that is, it exists in many forms such as the dane particles with an outer diameter of 42nm as seen in figure 1 below, the 22nm particles and the filamentous particles. The outer surface contains the HBsAg and surrounds a 27nm inner capsid core that contains HBcAg (Brooks *et al*., 2010). The virus particle or virion consists of an outer lipid envelop and an icosahedral nucleocapsid core that contains the viral DNA genome and several cellular proteins. The outer envelope contains embedded proteins which are involved in viral binding and entry into, susceptible cells. Although replication takes place in the liver, the virus spreads to the blood where virus specific proteins and their corresponding antibodies are found in infected people. The genome of HBV is made of circular DNA, but it is unusual because the DNA is not fully double-stranded. One end of the full-length strand is linked to the viral DNA polymerase (Tu *et al*., 2017).

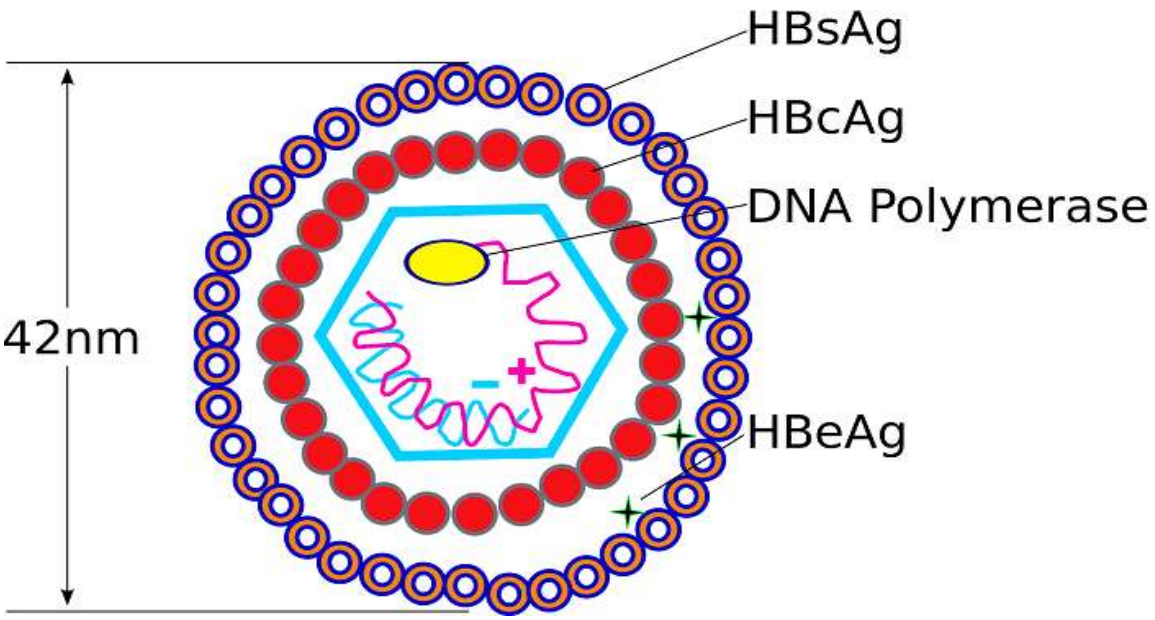

Figure 1: Structure of Hepatitis B Virus (Aryal, 2019).

Human Immunodeficiency Virus (HIV) is a member of the lentivirus and subfamily of the retroviruses that causes Acquired Immune Deficiency Syndrome (AIDS). Retroviruses have been found in various vertebrate's species associated with a wide variety of diseases both in animals and humans. HIV is different in structure from other retroviruses as it is around 120 nm in diameter (around 60 times smaller than a red blood cell) and roughly spherical (Ibrahim, 2014) as seen in figure 2. HIV can be subdivided into two distinct groups which are: HIV-1 and HIV-2, with HIV-1 being the most common and broadly distributed HIV type, accounting for most HIV infections worldwide (Stuart, 2018). Both groups are transmitted sexually and are known to cause immunodeficiency disease. HIV enters the cell through the use of the CD4 receptor and chemokine co-receptors. The viral genome is transcribed from RNA to DNA by reverse transcriptase and integrated into the host genome (Schuyler *et al*., 2017). The genome encodes 15 proteins, comprising three categories: structural, regulatory, and accessory (Schuyler *et al*., 2017). Despite dramatic advances in basic virology and clinical management, HIV infection has developed into a worldwide pandemic, with tens of millions of individuals infected by the virus and many millions more affected by it.

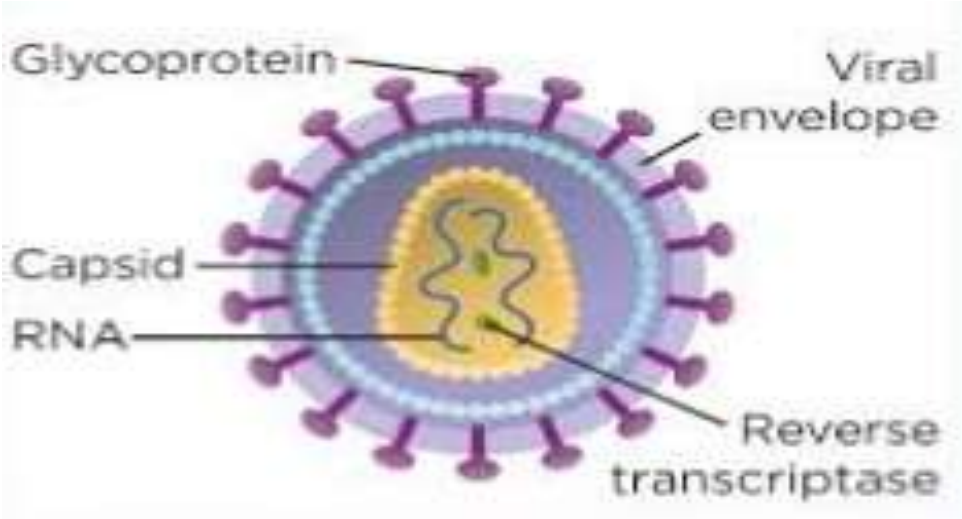

Figure 2: Structure of Human Immunodeficiency Virus. (Wilkins, 2020).

HBV can be transmitted by the same modes as with the human immunodeficiency virus (HIV), even though the HBV is 50-100 times more infectious than the HIV (WHO, 2008). Unlike HIV, HBV can survive outside the body for at least 7 days, during which the virus can still cause infection if it enters into the body of a susceptible host. Hepatitis B is transmitted through contact with infectious body fluids,

such as blood, vaginal secretions, or semen, containing the hepatitis B virus (HBV). Injection drug use, having unprotected sex with an infected partner or sharing razors with an infected person increases the risk of getting the virus. The risk factors for HBV infection acquisition include contact with contaminated blood, body piercing, indiscriminate percutaneous drug use, and acupuncture (Kolawole and Kana, 2018).

HIV transmission occurs via contact with blood, semen, vaginal fluid, pre-ejaculate, or breast milk. Within these body fluids, the virus is present as both free virus particles and virus within infected immune cells. The four major routes of transmission known worldwide are through: unprotected sex, contaminated needles, breast feeding, and transmission from an infected mother to her baby at birth (vertical). The risk of HIV transmission through infected blood products exceeds that of any other risk exposure, unless when properly screened for HIV. Since both HBV and HIV share similar routes of transmission, it is possible for a high risk of co-infection among patients.

HBV Replication: HBV is a partially double stranded DNA virus characterized by the fact that they replicate via reverse transcription. HBV follows the same pattern as other viruses for replication as seen in figure 3, which are; attachment, penetration, uncoating, replication, assembly and release.

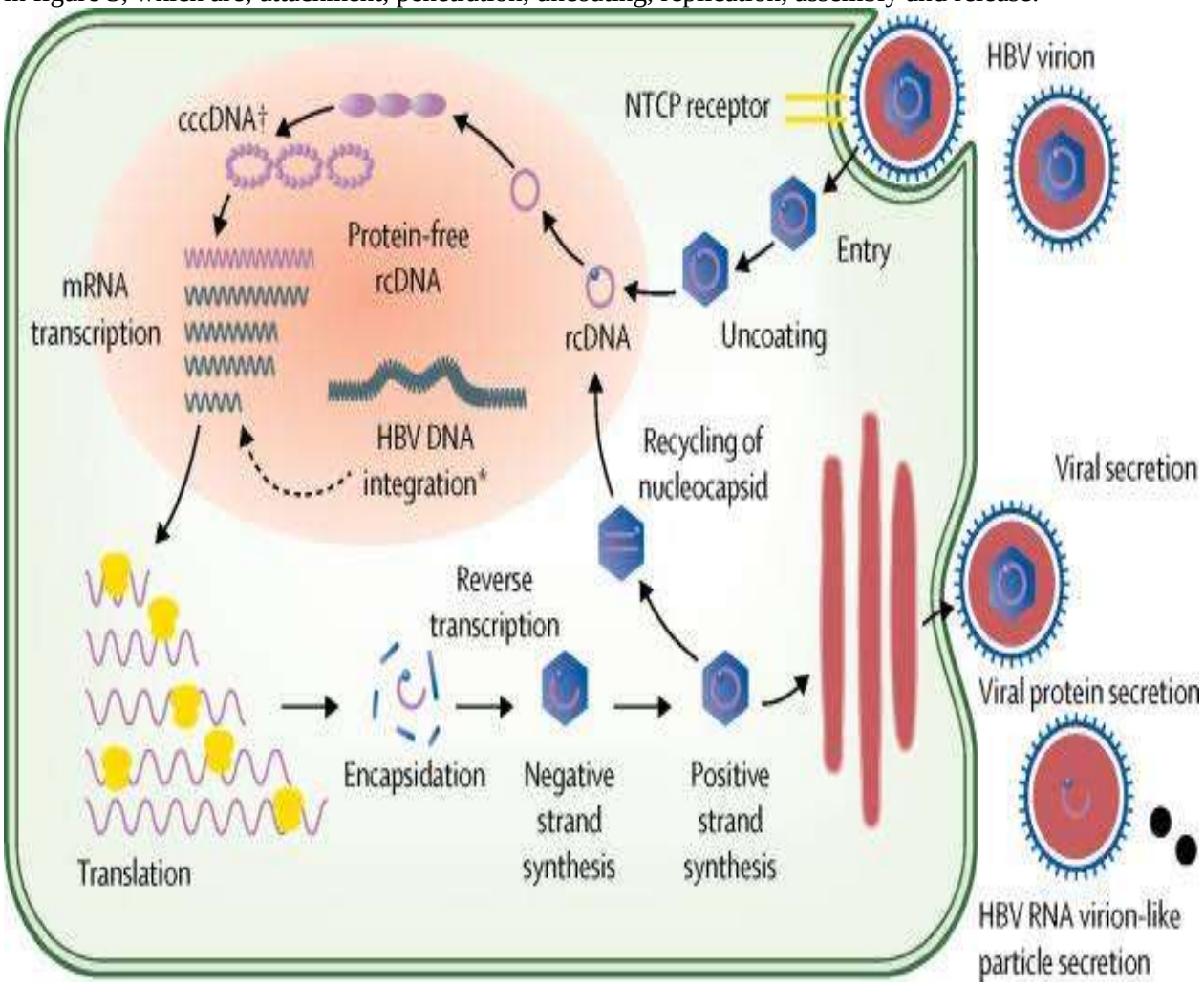

Figure 3: Replication of Hepatitis B Virus (Wai-Kay et al., 2018).

HIV Replication: HIV attacks and destroys the CD4 cells of the immune system. The virus uses the machinery of the CD4 cells to multiply and spread throughout the body as seen in figure 4, which is carried out in seven stages.

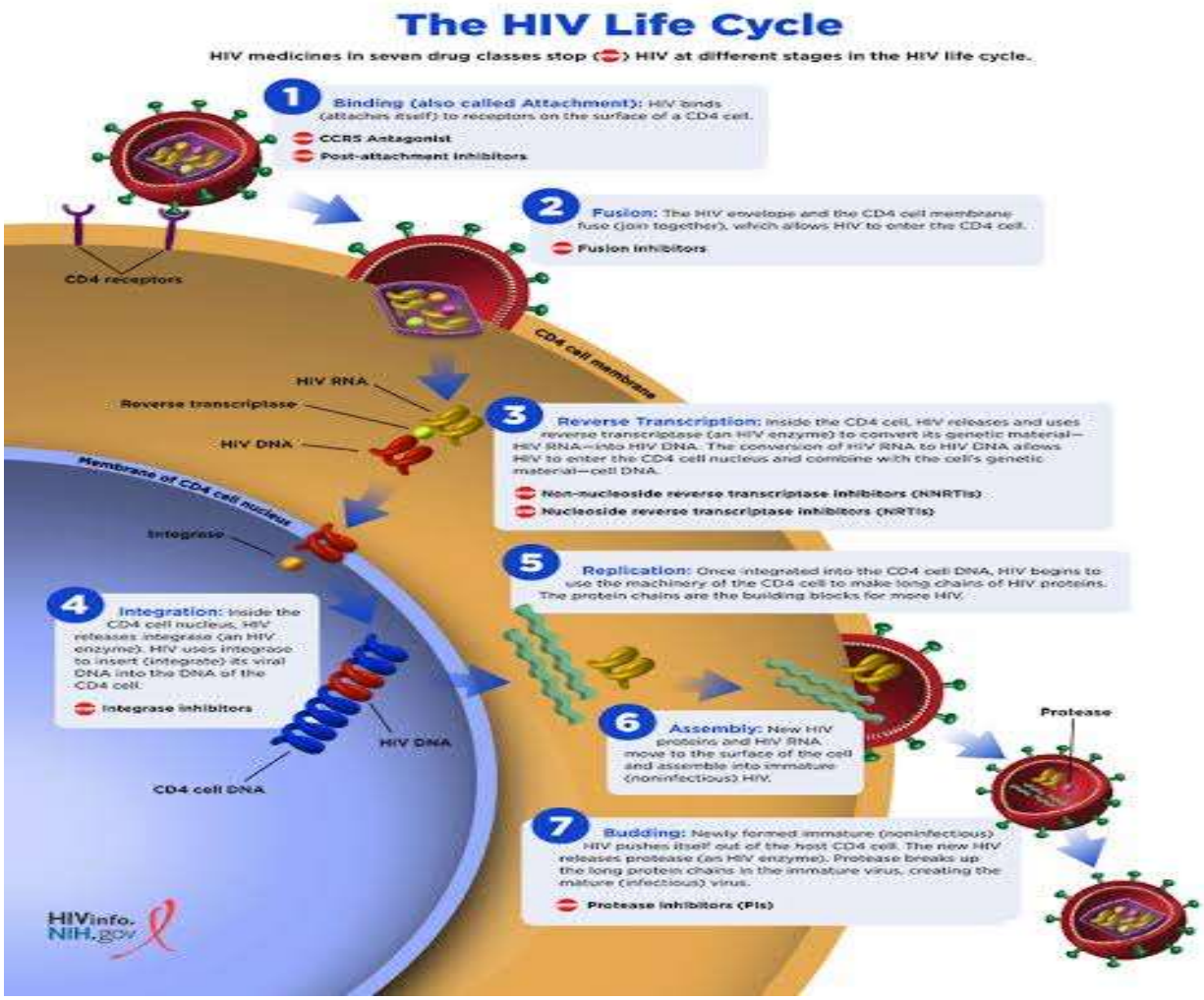

Figure 4: Life Cycle of HIV (National Institutes of Health (NIH), 2020).

HBV and HIV Pathogenesis

HBV is a dangerous virus that causes infectious diseases resulting in liver conditions that could be of immense danger to human health (WHO, 2015). Persistent infection with HBV is often associated with chronic liver disease that can lead to the development of cirrhosis and hepatocellular carcinoma (HCC) (Francis *et al*., 2010). While the infection could sometimes be asymptomatic and transient in most individuals, it can cause short-term illnesses in some people and result in chronic infections in others (CDC, 2016). HBV infection in itself does not lead to the death of infected hepatocytes, as it is a non-cytolytic infection (Strauss *et al*., 2002). Liver damage however, arises from cytolytic effects of the immune system's cytotoxic T lymphocytes (CTL) which attempt to clear infection by killing infected cells (Strauss *et al*., 2002). The strength of the CTL response determines the course of the infection. The younger a person becomes infected with HBV, the more likely the person is asymptomatic and become a chronic carrier of the disease.

The mechanism of how HIV infection accelerates the progression of HBV related liver disease, particularly in the presence of HBV-active antiretroviral therapy (ART) is multi-factorial (Singh *et al*., 2017). Potential factors include the direct interaction of HIV and HBV in target cells such as the hepatocyte, direct infection by HIV of multiple cells in the liver, increased microbial translocation and elevated lipopolysaccharide in the portal and systemic circulations activating Kupffer cell and hepatic stellate cell activation, and exhaustion of HBV-specific T-cells (Singh *et al*., 2017).

Epidemiology of HBV and HIV co-infection

Co-infection with human immunodeficiency virus (HIV) and hepatitis B virus (HBV) is common due to the shared routes of transmission. Hepatitis B virus and HIV are endemic in most parts of Nigeria and Sub-Saharan Africa (Sharif *et al*., 2016). This virus is known to infect about 2 billion persons across the globe with about 280 million chronic carriers of the virus (WHO, 2015). In Nigeria, HBV is prevalent

and widespread as about 75% of the total population is exposed to it (Kolawole and Kana, 2018). In areas of low endemicity, such as North America, Australia and Europe, HBV and HIV infection are usually acquired in adulthood through sexual or percutaneous transmission and the prevalence of chronic co-infection is around 5-7% among HIV-infected individuals (Alter, 2006). In countries with intermediate and high HBV endemicity, the main routes of transmission of HBV are perinatal or in early childhood; in these countries HBV co-infection rates are 10-20% (Lee, 2008; Nyirenda, 2008; Diop-Ndiaye, 2008). The emergence of chronic infection due to HBV in immunosuppressed patients infected with HIV remains a public health problem.

Diagnosis of HBV in HIV individuals

HBV diagnosis is accomplished by testing for serological markers of HBV. The test for detection of hepatitis B virus infection involves serum or blood tests that detect either viral antigens (proteins produced by the virus) or antibodies produced by the host. The hepatitis B surface antigen (HBsAg), being the first detectable viral antigen to appear during an infection, is most frequently used to screen for the presence of this infection. If positive, the patient is considered HBV-infected and chronic infection is diagnosed when the HBsAg remains detectable for some months. The infectious virion contains an inner "core particle" enclosing viral genome. Traditionally, the presence of HBeAg in a host's serum is associated with much higher rates of viral replication and enhanced infectivity. However, variants of the HBV do not produce the 'e' antigen, so this rule does not always hold true (Lok and McMahon, 2007). During the natural course of an infection, the HBeAg may be cleared, and antibodies to the 'e' antigen (anti-HBe) will arise immediately afterwards. This conversion is usually associated with a dramatic decline in viral replication. If the host is able to clear the infection, eventually the HBsAg will become undetectable and will be followed by IgG antibodies to the hepatitis B surface antigen and core antigen (anti-HBs and anti HBc IgG). The time between the removal of the HBsAg and the appearance of anti-HBs is called the window period. A person negative for HBsAg but positive for anti-HBs either have been cleared an infection or has been vaccinated previously. Individuals who remain HBsAg positive for at least six months are considered to be hepatitis B carriers (Chu and Liaw, 2007). Carriers of the virus may have chronic hepatitis B, which would be reflected by elevated serum alanine aminotransferase (ALT) levels and inflammation of the liver, as revealed by biopsy (Chu and Liaw, 2007). Polymerase Chain Reaction (PCR) tests have been developed to detect and measure the amount of HBV DNA, called the viral load, in clinical specimens. These tests are used to assess a person's infection status and to monitor treatment. Individuals with high viral loads, characteristically have ground glass hepatocytes on biopsy (Zoulim, 2006).

MATERIALS AND METHODS

Study Area and Population

Offa is a city located in the central part of Nigeria, Kwara State. It is the second largest town in Kwara State, with geographic coordinates of 8’9N 4’43E. The study was carried out at Offa General hospital, Kwara state. It is a government owned health facility located at Offa Local Government Area and renders its services to members of the town and other neighboring towns. The hospital has various departments in which various tests are carried out some of which includes a Parasitology department, Bacteriology department, Hematology department, Phlebotomy department. The target population consists of HIV patients who has been on therapy for $\leq$ 3 yrs. in Offa, Kwara State, Nigeria.

Study Design

This was a cross-sectional study conducted between November, 2021 and February, 2022. The study participants included 15 males and 36 females within the age range of 1 - 3 years. They were all HIV-infected individuals attending an anti-retroviral treatment center at General hospital Offa, Kwara state for routine checkup and medication.

Ethical Approval

Ethical approval for this study was obtained from the Kwara State Ministry of health. The approval was applied for in November 2021 and the request was approved in October 2021.

Collection of Information

Relevant socio-demographic information and other bio-data were collected from the study participants using well-structured questionnaires. Clinical and laboratory data such as Anti - retroviral therapy (A.R.T) status, CD4 count range were obtained from patients' records.

Sample Collection

Blood samples of 5-10mls were collected from both males and females HIV patients in Offa, Kwara State, Nigeria. The blood samples were collected into EDTA anti-coagulated containers, spun with centrifuge to obtain the serum for testing.

Materials and Its Components

The test was performed using commercial rapid immunoassay AccuDiag HBsAg ELISA (Enzyme Linked Immunosorbent Assay) test kit using the principle of Sandwich-ELISA Antibody Coated Plate with qualitative detection range of positive and negative control.

Materials provided by test kits and others used include**:**

v. Twelve (1x8-well) strips coated with anti HBsAg antibodies.
vi. Negative control (0.6ml)
vii. Positive control (0.6ml)
viii. HRP-anti-HBsAg conjugate (6ml)
ix. Wash buffer (25ml) 30x concentrate
x. Substrate (TMB) solution (11ml)
xi. Stopping solution (11ml)
xii. Microtiter plate reader capable of measuring optical density (OD) at 450nm either with or without a reference filter of 620-630nm
xiii. Pipette tips
xiv. Distilled water
xv. Disposable hand gloves (non-powdered)
xvi. Absorbent tissue
xvii. Aluminum foil
xviii. 70% ethanol and hypochlorite for cleaning
xix. Micro-pipettes
xx. Multi-channel pipette
xxi. Biohazard container
xxii. Flat bottom flask

Figure 5: Hepatitis B Virus ELISA Test Kit (www.rapidtest.com)

Principle of Test

ELISA is a commonly used analytical biochemistry assay used to detect and measure antibodies in a blood sample. The HBsAg ELISA test kit uses the principle of Sandwich-ELISA antibody coated plate which is highly efficient in sample antigen detection. The sandwich ELISA quantify antigens between two layers of antibodies, that is, they capture and detect antibodies unique to HBsAg (Kimotho, 2009). The sample (serum) was added to the HRP conjugate and directed against a different epitope of HBsAg. During the incubation phase, specific immunocomplex that may have formed to indicate the presence of HBsAg is captured on the plate under specific conditions (Shen *et al*., 2015). After incubation, washing was done to eliminate serum proteins and unbound the HRP-conjugate, which after then TMB substrate are added to the well (Halat and Gravens 2023). The substrate TMB is hydrolyzed by the bound HRP-conjugate to a blue-colored product in the presence of the antibody-antigen HRP sandwich immunocomplex (Olaniyan *et al*., 2018). The reaction is then halted by a stop solution, which then changes the color from blue to a yellow color. The yellow color in a well affirms the presence of the antigen and no color or colorless indicates that the antigen is negative.

Specimen Collection

The blood samples were collected in EDTA anti-coagulated containers with the use of a sterile syringe. Then, the serum was separated from the blood sample to avoid hemolysis of the red blood cells (RBC) and kept in EDTA anti-coagulated containers which are then stored at 2-8 degree centigrade for adequate storage.

Assay Procedure

Preparation of the Reagents

All reagents and samples are brought to room temperatures for at least 15-30minutes. The wash buffer concentrates are checked for salt crystals, which are resolubilized by warming at 37oC until the dissolution of the crystals if presence. Wash buffer was diluted (30x) with 29 portions of distilled water, and mixed well. Clean vessels were used to dilute the buffer.

Numbering of Wells

The well strip (1x8) is set on a workbench and numbered accordingly, which includes the blank, negative and positive control wells. The blank well had no sample or HRP conjugate in it.

Addition of Samples and HRP Conjugate

Using a separate disposable pipette tips to avoid cross contamination for each specimen, 50microlitre of negative control, positive control is added into their respective wells, as well as the sample specimen. 50microlitre of HRP conjugate solution was added to each well except the blank well, and mixed properly by tapping the plate gently.

Incubation

The wells were well covered with the plate cover and then incubated at 37oC for 60minutes.

Washing

After incubation, the plate was removed and the plate cover was discarded. The liquid from the well was vigorously shake-out and washed well 5times with 250-300microlitre diluted wash buffer. After the final washing, the plate was turned down onto an absorbent tissue to remove any remainders.

Coloring

100microlitre substrate TMB was added to each well and incubated for 10minutes at room temperature. The enzymatic reaction between the TMB solution and HRP conjugate produces blue color in positive control and HBsAg positive sample wells.

Stopping Reaction

Using a multi-channel pipette, 100microlitre stop solution was added into each well and gently mixed. Yellow color is then noticed in positive and HBsAg positive sample wells.

Absorbance Measurement

The microplate reader wavelength was set at 450nm. The optical density (OD) of each well was then measured.

Calculation and Interpretation of Result

Each microplate is considered separately when calculating and interpreting the results of the assay regardless of the number of plates processed. The results are calculated by relating each specimen absorbance value to the OD value of each well.

Calculate the OD ratio for each specimen by dividing its OD value by the negative OD value as follows:

$$\text{Specimen OD ratio} = \frac{\text{Specimen OD}}{\text{Negative OD}}$$

If the negative OD is less than **0.050**, then **0.050** is used for the calculation**.**

Interpretation of the specimen OD ratio is as follows:

For Negative results, < 2.10

For Positive results, ≥ 2.10

For the Negative Result: This means that if the samples giving the OD value is less than the cut-off (2.10), then the assay is negative which indicates that there is no detectable HBsAg in the serum specimen.

For the Positive Result: This means that if the samples giving the OD value is greater than or equal to the cut-off (2.10), then the assay is positive indicating the presence of HBsAg in the serum of the patient.

RESULTS

The study included 51 participants in total. Hepatitis B surface antigen tests were positive in three (3) of the study participants, resulting in an approximate 5.9% prevalence, as shown in Table 1. Age range, gender, marital status, occupation, education status, and residential area were further included in the analysis of the data.

DISTRIBUTION OF THE RESULT BASED ON AGE RANGE

Analysis of the data according to age range revealed that people between the ages of 21 and 30 had the highest prevalence, at 15.3% (2 out of 13), followed by those between the ages of 11 and 20, where the prevalence was 6.7%. (1 out of 15). Other age groups showed zero prevalence. According to Table 1, this is shown.

DISTRIBUTION OF THE RESULT BASED ON GENDER

Female HIV-infected individuals had a higher prevalence of 8.3% (3 out of 36), which was noted. Male individuals showed no prevalence at all. Table 2 demonstrates this.

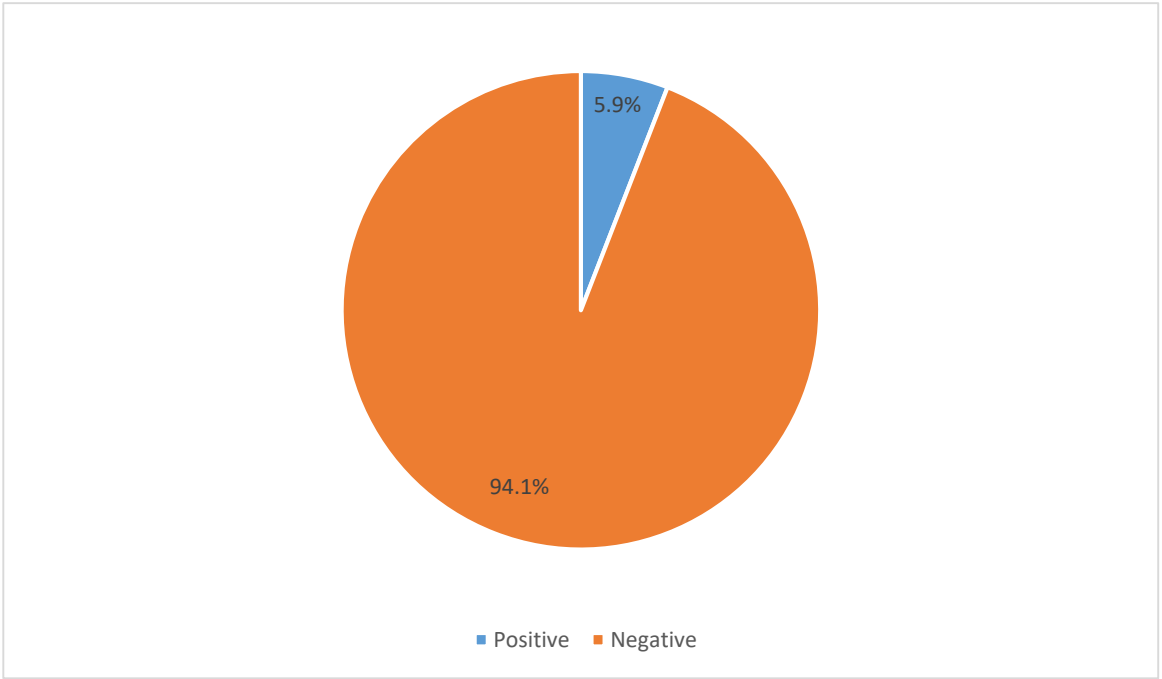

Figure 6: HBsAg prevalence among HIV patients who have been on therapy for ≤ 3 years in General Hospital Offa, Kwara State.

TABLE 1: Distribution of the result on the basis of age range

Factor: Age (years)	Number Tested	Positive Result (%)	Negative Result (%)
11-20	15	1 (6.7)	14 (93.3)
21-30	13	2 (15.3)	11 (84.6)
31-40	9	0 (0)	9 (100)
41-50	10	0 (0)	10(100)
51-60	3	0 (0)	3 (100)
61-70	1	0 (0)	1(100)

TABLE 2: Distribution of result on the basis of gender

Factor: Gender	Number Tested	Positive Result (%)	Negative Result (%)
Male	15	0 (0)	15(100)
Female	36	3 (8.3)	33 (91.6)

DISTRIBUTION OF THE RESULT BASED ON MARITAL STATUS

The maximum incidence of 6.3% was found, according to an analysis of the results based on marital status, in single patients (1 out of 16) and 5.8% in married patients (2 out of 34) participated in the study. Widowed, divorced, and separated subjects, however, did not demonstrate any prevalence. Table 3 provides specific results.

DISTRIBUTION OF THE RESULT ON THE BASIS OF OCCUPATIONAL STATUS

In terms of occupation, subjects in the student group had the highest prevalence (2 out of 17) at 11.8%, followed by those in the self-employed category at 5.3%. (1 out of 19). There is no prevalence for the other groups. Table 4 describes this distribution.

TABLE 3: Distribution of the result on the basis of marital status

Factor: Marital status	**Number Tested**	**Positive Result (%)**	**Negative Result (%)**
Single	16	1 (6.3)	15 (93.7)
Married	34	2 (5.8)	32 (94.1)
Widowed	1	0 (0)	1 (100)
Divorced	0	0 (0)	0 (0)
Separated	0	0 (0)	0 (0)

TABLE 4: Distribution of the result on the basis of occupation

Factor: Occupation	**Number Tested**	**Positive Result (%)**	**Negative Result (%)**
Student	17	2 (11.8)	15 (88.2)
Civil Servant	19	1 (5.3)	18 (94.7)
Unemployed	11	0 (0)	11(100)
Self-employed	7	0 (0)	7 (100)

DISTRIBUTION OF RESULT BASED ON EDUCATIONAL STATUS

According to an analysis of the results based on educational status, patients with tertiary education status had the highest prevalence, at 7.7% (1 out of 13). The group with a secondary education came in second, with a prevalence of 6.3% (1 out of 16). The third highest prevalence in the study was found among individuals with only a primary level of education, where it was 5.3% (1 out of 19), while the lowest prevalence, 0% (0 out of 3), was found in the group of subjects with no level of education. Table 5 displays this.

DISTRIBUTION OF THE RESULT BASED ON RESIDENTIAL AREA

The subjects were further divided into rural and urban residents based on where they lived. Rural residents had a higher prevalence of 9.5% (2 out of 21). On the other hand, urban residents had a prevalence of 3.3% (1 out of 30). Table 6 provides illustration of this.

TABLE 5: Distribution of the result on the basis of educational status

Factor: Educational level	Number Tested	Positive Result (%)	Negative Result (%)
Primary	19	1 (5.3)	18 (94.7)
Secondary	16	1 (6.3)	15 (93.8)
Tertiary	13	1 (7.7)	12 (92.3)
None	3	0 (0)	3 (100)

TABLE 6: Distribution of result on the basis of residential area

Factor: Residential area	Number T ested	Positive Result (%)	Negative Result (%)
Rural	21	2 (9.5)	19 (90.4)
Urban	30	1 (3.3)	29 (96.7)

DISCUSSION

This study showed 5.9% prevalence of HBV in HIV patients who have been on therapy for less than or equal to 3 years in General Hospital Offa, Kwara State. It is comparable to several earlier research that found 7.6% as the prevalence of HIV/HBV co-infection in Greece and South Africa (Lodenyo *et al.*, 2000; Ramezani *et al.*, 2009). It is greater than the 2.2% documented in Nigeria's south-western region (Ajayi *et al.*, 2013) and the 5.8% reported in Nigeria's south-east (Nwolisa *et al.*, 2013), but lower than the 15.0% found in Nigeria's north central region (Adoga *et al.*, 2009). Uncertainty surrounds the variables that cause these regional variations.

The 5.9% found in this study is less than the figures found in other nations around the globe. According to a study conducted in the Netherlands, 3.6% of HIV-positive individuals also tested positive for HBsAg (Bloquel *et al.*, 2010). It is less than the 4.7% (Rahimi *et al.*, 2009) found in a Spanish study. The results of this study were also discovered to be greater than the 3.7% observed in a study conducted in Brazil (Tounkara *et al.*, 2009), 3.6% in the Netherlands (Bloquel *et al.*, 2010), 0.24% in Enugu (Ikeako *et al.*, 2014), 0.7% in the Anambra State (Ezegbudo *et al.*, 2004), 0.78% in Cameroon (Nordenstedt *et al.*, 2010). The observed HIV/HBV co-infection rate (5.9%) in this study is not comparable to previous studies that reported high figures in various parts of Nigeria; 28.4% in Lagos (Balogun *et al*., 2012), 20.6% in Keffi (Forbi *et al.*, 2007), 28.7% in Jos (Irisena *et al.*, 2002), 30.4% in Ilorin (Olatunji and Iseniyi, 2008), and 70.5% (Nwokedi *et al.*, 2006).

In this study, Female HIV-infected individuals had a higher prevalence of 8% (3 out of 36), which was noted. Male individuals showed no predominance at all. In our polygamous society, men are more likely to have several sexual partners and engage in unprotected intercourse, which may have contributed to this observation (Balogun *et al.*, 2012). The absence of a statistically significant difference in this study supported the findings of Balogun *et al.* (2012), Anigilaje and Olutola (2013), and Katamba *et al.* (2020) that HBV prevalence was unrelated to gender. Avwioro *et al.* (2014), on the other hand, found that in the Nigerian Niger Delta, females had a higher HBsAg infection rate (5.0%) than males (3.5%).

Analysis of the data according to age range revealed that people between the ages of 21 and 30 had the highest prevalence, at 15.3% (2 out of 13), followed by those between the ages of 11 and 20, where the prevalence was 6.7%. (1 out of 15). Other age groups showed zero prevalence. Those that have shown a high prevalence of HBsAg may be linked to increased sexual activity in this age group, especially among the youth. The findings of Olokoba *et al.* (2011), who noted a higher prevalence rate among women between the ages of 25 and 29, are in keeping with this conclusion. The correlation between age and HIV and hepatitis B co-infections was also noted by Katamba *et al.* (2020). (between 20 and 39 years). The most significant component has always been younger age in all epidemiological

investigations. It is important to be concerned about the age at which many infections occur and to make a determined effort to put preventive measures in place that will lessen the lifestyle habits of those who are most vulnerable (Khakhkhar *et al.,* 2012; Ogundeji, 2018).

In relation to marital status, the maximum incidence of 6.3% was found, according to an analysis, in single patients (1 out of 16) and 5.8% in married patients (2 out of 34) participated in the study. Widowed, divorced, and separated subjects, however, did not demonstrate any prevalence. Due to the likelihood that single persons have frequent sexual partners or engage in unprotected sex, this may suggest that marital status is not a true risk factor for HBV infection but rather a sign that infection risk should be considered when choosing a partner. Furthermore, as the virus may spread by body fluids, the presence of HBsAg in the infected married patients in this study could be interpreted as evidence that the infection may have occurred through unprotected heterosexual intercourse or close contact with their infected partners.

The education-specific prevalence of HBsAg among HIV patients; the analysis of the results based on educational status, patients with tertiary education status had the highest prevalence, at 7.7% (1 out of 13). The group with a secondary education came in second, with a prevalence of 6.3% (1 out of 16). The third highest prevalence in the study was found among individuals with only a primary level of education, where it was 5.3% (1 out of 19), while the lowest prevalence, 0% (0 out of 3), was found in the group of subjects with no level of education. This agrees with findings from other earlier investigations. According to Katamba *et al.* (2020), tertiary education, particularly at the highest level, and sexual activity are all predictors of co-infection with HIV and hepatitis B. Even though the majority of the study subjects had tertiary education, the environment in which our study was performed may have had an impact.

In terms of occupation, subjects in the student group had the highest prevalence (2 out of 17) at 11.8%, followed by those in the self-employed category at 5.3%. (1 out of 19). This may be the result of risky sexual behavior on college campuses by students. Residential Area-specific prevalence showed that rural residents had a higher prevalence of 9.5% (2 out of 21). On the other hand, urban residents had a prevalence of 3.3% (1 out of 30). This is due to the level of exposure among the urban residents compare to those living in rural area.

Despite the fact that the current study only looked at hospital-based cases, it still offers baseline seroprevalence information on HIV/HBV co-morbidity. Policy makers will be able to better allocate resources for concurrent HIV and HBV screening and diagnoses with the help of the findings from this study.

CONCLUSION

In General Hospital Offa, Kwara State, Nigeria, the current study found that HBsAg was highly prevalent among HIV-positive individuals, particularly among young participants aged 21 to 30. In order to deliver appropriate treatment to the co-infected individuals that will improve quality of life and lower morbidity/mortality;Antiretroviral therapy that also targets hepatitis B virus infection is necessary when HIV and HBV co-infection is present and routine screening of HBsAg should be taken into consideration for those living with HIV.

RECOMMENDATION

A national vaccination program that encourages everyone to protect themselves from Hepatitis B virus infection should be implemented, with priority given to those who are exposed to risk factors. Also, more research should be done to gather more information on the amount of HBV that is circulating in the southwest and throughout Nigeria.Educating the public about the virus and its transmission.

REFERENCES

Aba, H.O., Whong, C.M.Z and Aminu, M. (2012). Co-Infection of Human Immunodeficiency Virus and Hepatitis B Surface Antigen among Pregnant Women in Kaduna. *Nigeria Journal of Immunology* 137(1): 185-772.

Adewole, O.O., Anteyi, E., Ajuwon, Z., Wada, I., Elegba, F., Ahmed, P., Betiku, Y., Okpe, A., Eze, S., Ogbeche, T. and Erhabor, G.E. (2009). Hepatitis B and C virus Co-infection in Nigerian Patients with HIV infection. *Journal of Infection in Developing Countries* 3(5): 369-375. https://doi.org/10.3855/jidc.245

Adoga, M. P., Gyar, S. D., Pechulano, S., Bashayi, O. D., Emiasegen, S. E., Zungwe, T., Iperepolu, O. H., Agupugo, C. and Agwale, S. M. (2010). Hepatitis B virus infection in apparently healthy urban Nigerians: data from pre-vaccination tests. Journal of Infectious *Diseases*. 4(6):397–400. https://doi.org/10.3855/jidc.591

Aernan, P.T., Sar, P.T. and Torkula, S.H. (2011). Prevalence of Plasmodia and Hepatitis B Virus Co-infection in Blood Donors at Bishop Murray Medical Centre, Makurdi, Benue State, Nigeria. *Asian Pacific Journal of Tropical Medicine* 4(3): 224-226. https://doi.org/10.1016/S1995-7645(11)60074-6

Ajayi, B.B., Hamidu, I., Dawurung, J. S., Ballah, A. D. and Isah, J. (2013). Sero-prevalence of some sexually transmitted infectious among antenatal attendees in University of Maiduguri Teaching Hospital. Maiduguri, Nigeria. *Annual Biological Research* 4(2):141–145. http://scholarsresearchlibrary.com/archive.html

Alter, M.J. (2006). Epidemiology of Viral Hepatitis and HIV Co-infection. *Journal of Hepatology* 44(1): S6-9. https://doi.org/10.1016/j.jhep.2005.11.004

Anigilaje, E.A. and Olutola, A. (2013). Prevalence and Clinical and Immunoviralogical Profile of Human Immunodeficiency Virus-Hepatitis B Co-infection among Children in an Antiretroviral Therapy Programme in Benue State, Nigeria. ISRN Pediatr.Apr 3;2013:932697. https://doi.org/10.1155/2013/932697

Aryal, S., & Nathan, S. D. (2019). Contemporary optimized practice in the management of pulmonary sarcoidosis. *Therapeutic advances in respiratory disease*, *13*, 1753466619868935. https://doi.org/10.1177/1753466619868935

Avwioro, O.G., Ekene, E.N. and Afadu, T.E. (2014). HIV and HBV co-infection in Niger-Delta, Nigeria. *African Journal of Cellular Pathology* 2:48–52. https://www.researchgate.net/profile/Godwin-Avwioro-2/publication/317570123_HIV_and_HBV_coinfection_in_Niger-Delta_Nigeria/links/594031a9a6fdcce572338fb9/HIV-and-HBV-coinfection-in-Niger-Delta-Nigeria.pdf

Balogun, T.M., Emmanuel, S. and Ojerinde, E.F. (2012). HIV, Hepatitis B and C viruses' co-infection among patients in a Nigerian tertiary hospital. Pan Afr Med J.12:100. https://doi.org/10.4314/pamj.v12i1

Beck, J. and Nassal, M. (2007). Hepatitis B Virus Replication. *World Journal of Gastroenterolgy* 13(1): 48-64. https://doi.org/10.3748/wjg.v13.i1.48

Berinyuy, B.E., Alawode, R.A., Mohammed, A.B, Babalola, B.S., Mustapha, A., Oshevire

Bloquel B, Jeulin H, Burty C, Letranchant L, Rabaud C, Venard V (2010). Occult hepatitis B infection in patients infected with HIV: report of two cases of hepatitis B reactivation and prevalence in a hospital cohort. J Med Virol, 82(2): 206–212. https://doi.org/10.1002/jmv.21685

Brooks, G.F., Carrol, K.C., Butel, J.S., Morse, S.A. and Mietziner, T.A. (2010). USA: Mcgraw Hill Companies Inc. Jawetz, Melnick and Adelbergs, Medical Microbiology 472-487, 609-622.

Bruss, V. (2007). Hepatitis B Virus Morphogenesis. *World Journal of Gastroenterology* 13(1): 65-73.

Centre for Disease Control and Prevention (CDC) (2016). Hepatitis B FAQs for the Public.

Chen, Y.C., Chu, C.M. and Liaw, Y.F. (2011). Predictive Factors for Reactivation of Hepatitis B Following Hepatitis B Antigen Seroconversion in Chronic Hepatitis B. Gastroenterology 133 (5): 1458-1465.

Chisari, F. V., Isogawa, M., & Wieland, S. F. (2010). Pathogenesis of hepatitis B virus infection. *Pathologie Biologie*, *58*(4), 258-266.https://doi.org/10.1016/j.patbio.2009.11.001

Damulak, O.D., Ogbenna, V., Ma'an, O., Rufai, S.D., Kut, T. and Bodund, A. (2013). Hepatitis B Virus Sero-positivity among Voluntary Blood Donors at a Centralized Blood Service Centre in Nigeria. *International Journal of Medical and Applied Sciences* 2(3): 10-18.

Dienstag, J.L. (2008). Hepatitis B Virus Infection. *The New England Journal of Medicine* 359(14): 1486-1500.https://d1wqtxts1xzle7.cloudfront.net/32438453/ijmas_134-libre.pdf?1391151301=&response-content-disposition=inline%3B+filename%3DINTERNATIONAL_JOURNAL_OF_MEDICAL_AND_APP.pdf&Expires=1763127432&Signature=PwSUrjgKYYXt59MpN58BozpA5EbvGMUAe7w3gUi3Z20O5BwQqu5xS5x0eQvokXW3GhBqLqb~Mm0UmpMMuwErvs2UNO0mpSOR3ISSiYVRl9~cPnkBKuRf8zuNUpxB4K5Yyi17W4HqvgoOZSnvJm5QXEWhbgGbZl2BgUILn6pMoZTnBKowvrfkadWfX1Y6P1T~wu-cxfPdl6gwQwzswjls2e7hky7DHqpVsSZmrxalDp0OAKoaQ8kxoLqHAahssSow9ZB4kgrKFoX4Gz559vrxWtXsdYLOsJcBekfNXi2N4dPxrMbearMayTzduW9XwfgTcEL8JocEfd~qgW5V9ZqIQ__&Key-Pair-Id=APKAJLOHF5GGSLRBV4ZA

Ejeliogu, E.U., Oguche, A.O., Ebonyi, E.S., Okpe, E.S. and Yiltok, M.O. (2014). Prevalence and Laboratory Profile of Hepatitis B Virus Co-infected Nigerian Children with Human Immunodeficiency Virus. *International Journal of Tropical Disease and Health* 4(7): 773-781. https://www.researchgate.net/profile/ProsperOkonkwo/publication/264232900_Prevalence_and_Laboratory_Profile_of_Hepatitis_B_Virus_Coinfected_Nigerian_Children_with_Human_Immunodeficiency_Virus/links/5419a3f00cf2218008bf98cc/Prevalence-and-Laboratory-Profile-of-Hepatitis-B-Virus-Co-infected-Nigerian-Children-with-Human-Immunodeficiency-Virus.pdf

Entonu, P.E. and Agwale, S.M. (2007). A Review of the Epidemiology, Prevention and Treatment of Human Immunodeficiency Virus Infection in Nigeria. *The Brazilian Journal of Infectious Diseases and Contexto Publishing*. 11(6): 579-590. https://doi.org/10.1590/S1413-86702007000600011

Ezegbudo, C.N., Agbonlahor, D.E., Nwobu, G.O., Igwe, C.U., Agba, M.I. and Okpala, H.O. (2004). The sero-prevalence of hepatitis B surface antigen and human immunodeficiency virus among pregnant women in Anambra state, Nigeria. Shiraz E-Med J **5**:1–9.

Février, M., Dorgham, K., & Rebollo, A. (2011). CD4+ T cell depletion in human immunodeficiency virus (HIV) infection: role of apoptosis. *Viruses*, *3*(5), 586. https://doi.org/10.3390/v3050586

Forbi, J.C., Gabadi,S., Alabi, R., Iperepolu, H.O., Pam, C.R., Entonu, P.E. and Agwale, S.M. (2007). The role of triple infection with hepatitis Bvirus, hepatitis C virus, and human immunodeficiency virus (HIV) type −1 on CD4+ lymphocyte levels in the highly HIV infected population of North Central Nigeria. Mem Inst Oswaldo Cruz.102(4):535–7. https://doi.org/10.1590/S0074-02762007005000025

Galibert, F., Mandart, E., Fitoussi, F., Tiollais, P. and Charnay, P. (1979). "Nucleotide Sequence of the Hepatitis B Virus Genome (subtype ayw) Cloned in E.coli" Nature 281 (5733*):* 646-650. https://doi.org/10.1038/281646a0

Halat, M. J., & Gravens, E. (2023). Screening for antibody specificity and sensitivity with ELISA. In *ELISA: Methods and Protocols* (pp. 45-58). New York, NY: Springer US. https://doi.org/10.1007/978-1-0716-2903-1_4

Hoffmann, C.J. and Thio, C.L. (2007). Clinical implications of HIV and hepatitis B co-infection in Asia and Africa. Lancet Infect Dis 7:402-409. https://doi.org/10.1016/S1473-3099(07)70135-4

Ibrahim, I. (2014). Seroprevalence of Hepatitis B Virus and Human Immunodeficiency Virus Infection among Students in Ahmadu Bello University, Zaria, Nigeria.

Ikeako, L.C., Ezegwui, H.U., Ajah, L.O., Dim, C.C. and Okeke, T.C. (2014). Sero-prevalence of human immunodeficiency virus, Hepatitis b, Hepatitis c, syphilis and co-infections among antenatal women in a tertiary institution in south-east Nigeria. Ann Med Health Sci Res 4:259–63. https://www.ajol.info/index.php/amhsr/article/view/112452

Irisena, N.D., Njoku, M.D. and Idoko J.A. (2002). Hepatitis surface antigenaemia in patients with human immunodeficiency virus −1(HIV-1) infection in Jos, Nigeria. Nig Med Pract. 41(12):18–20.

Jibrin, Y.B. and Mustapha, S.K. (2004). The Prevalence of Hepatitis B Surface Antigenemia in Patients with Human Immunodeficiency Virus (HIV) Infection in Gombe, Nigeria. Annals of African Medicine 3(1):10-12. http://bioline.utsc.utoronto.ca/archive/00002931/01/am04004.pdf

Karimi-Googheri, M., Daneshvar, H., Nosratabadi, R., Zare-Bidaki, M., Hassanshahi, G., Ebrahim, M., Arababadi, M.K. and Kennedy, D. (2014). Important roles played by hepatitis B infection. J Med Virol. 86:102-108. https://doi.org/10.1002/jmv.23727

Katamba, C., Chungu,T. and Lusale, C. (2020). HIV, syphilis and hepatitis B co-infections in Mkushi, Zambia: a cross-sectional study [version 2; peer review: 2 approved]. F1000Research 8:562. https://doi.org/10.12688/f1000research.17983.2
Khakhkhar, V.M., Bhura, P.J., Bhuva, S.P., Patel, C.P. and Cholera, M.S.(2012). Sero-prevalence of hepatitis B amongst pregnant women attending the antenatal clinic of a tertiary care hospital, Jamnagar (Gujarat). Natl J Med Res **2**:362–5.
Kimotho, J. H. (2009). Development of an elisa kit for detection of hepatitis b surface antigen in plasma and serum, based on polyclonal antibodies generated in KEMRI, Kenya. http://repository.kemri.go.ke:8080/xmlui/handle/123456789/176
Kolawole, O.M. and Kana S.N. (2018). Hepatitis B Virus and Malaria Co-infection Causing Significant Changes in Hematological and Liver Function Indices in a Cohort of Subjects in Ilorin, Nigeria. *International Journal of Infection* 5(3): e81528.
Konopnicki, D., Mocroft, A., De Wit, S., Antunes, F., Ledergerber, B. and Katlama, C. (2005). Hepatitis B and HIV: Prevalence, AIDS Progression, Response to Highly Active Antiretroviral Therapy and Increased Mortality in the EuroSIDA cohort AIDS. 19(6): 593-601. https://doi.org/10.1097/01.aids.0000163936.99401.fe
Lodenyo, H., Schoub, B., Ally, R., Kairu, S. and Segal, I. (2000). Hepatitis B and C virus infections and liver function in AIDS patients at Chris Hani Baragwanath, Johannesburg. *East African Medical Journal* 77(1):13–15. https://hdl.handle.net/10520/EJC71767
Lok, A.S. and McMahon, B.J. (2007). Chronic Hepatitis B. *Journal of Clinical and Experimental Hepatology* 45(2): 507-539. https://onlinelibrary.wiley.com/doi/pdf/10.1002/hep.21513
Mbamara, S.U. and Obiechina, N.J.A. (2010). Seroprevalence of HBsAg among Antenatal Clinic Attendees in Private Specialist Hospital in Onitsha, South East, Nigeria. *Nigeria Medical Journal* 51(4): 152-154. https://doi.org/10.4314/nmj.v51i4.62476
Moradi, A., Khodabakhshi, B., Sadeghipour, M., Besharat, S. and Tabarraei, A. (2011). Concurrent infections of hepatitis C and HIV in hepatitis B patients in the north-east of Iran. Tropical doctor. 41(3): 129–131. https://doi.org/10.1258/td.2011.100418
National Institute of Health (NIH) (2020). The HIV Life Cycle. https://www.nih.gov/news-events/nih-research-matters/study-sheds-light-key-steps-hiv-life-cycle
Nordenstedt, H., White, D.L. and El-Serag, H.B. (2010). The changing pattern of epidemiology in hepatocellular carcinoma. Digestive and Liver Disease, **42**: S206–S14. https://doi.org/10.1016/S1590-8658(10)60507-5
Nwokedi, E.E., Epopees, M.A. and Dutse, A.I. (2006). Human immunodeficiency virus and hepatitis B virus co infection among patients in Kano, Nigeria. Niger J Med 15(3):227–90.
Nwolisa,E., Mbanefo, F., Ezeogu, J. and Amadi, P. (2013). Prevalence of hepatitis B co-infection amongst HIV infected children attending a care and treatment centre in Owerri, South-eastern Nigeria. Pan Afr Med J 14:89. https://doi.org/10.11604/pamj.2013.14.89.1711
Ogundeji, A.A. (2018). Sero-prevalence of Human Immunodeficiency Virus, Hepatitis B, Hepatitis C, Syphilis and Co-Infections among Antenatal Women: A Retrospective Case Study at National Hospital Abuja, Federal Capital Territory (FCT), Nigeria. *Texila International Journal of Public Health* **6**(2): 1–8. https://doi.org/10.21522/TIJPH.2013.06.02.Art001
Okonko, I.O., Adewuyi-Oseni, S., Omatsone, C. and Cookey, T.I. (2020). Detection of Hepatitis B Virus among HIV Positive Fresh Undergraduate Students in Port Harcourt, Nigeria. *Asian Journal of Research and Reports in Gastroenterology* 3(3): 8-13. https://hal.science/hal-05286743/
Okunola, M.B. and Lawal, A. (2019). Prevalence of Hepatitis B virus in Nigeria: Review update. Annals of Public Health and Epidemiology 1(1). https://doi.org/10.33552/APHE.2019.01.000501
Olaniyan, M. F., Oladunjoye, S. B., & Afolabi, T. (2018). Plasma Levels of TNF-αl and IL-10 in Plasmodium falciparum co-infection with Mycobacterium tuberculosis. *Journal of the Cameroon Academy of Sciences*, *14*(2), 91-102. https://doi.org/10.4314/jcas.v14i2.1
Olatunji, P. O., & Iseniyi, J. O. (2008). Hepatitis B and C viruses co-infection with Human Immodeficiency Virus (HIV) in infected patients at UITH, Ilorin. *Nigerian Medical Practitioner*, *54*(1), 8-10. https://doi.org/10.4314/nmp.v54i1.28940

Pennap, G.R., Nwachukwu, O., Ishaleku, D. and Ombugadu, R.J. (2011). Hepatitis B Virus Carriage among Student of a Nigerian Tertiary Institution: A Cohort of Eligible Blood Donor. *Research Journal of Medical Sciences* 5(2): 90-93. https://doi.org/10.3923/rjmsci.2011.90.93
Perez-Rodriquez, M.T., Sopenia, B. and Crespo, M. (2009). "Clinical Significance of "anti-HBc alone" in Human Immunodeficiency Virus Positive Patients" *World Journal of Gastroenterology.* 15(10): 1237-1241.https://doi.org/10.3748/wjg.15.1237
R.M., Okunola, M.B. and Lawal, A. (2019). Prevalence of Hepatitis B Virus in Nigeria: Review Update. Annals of Public Health and Epidemiology. https://doi.org/10.33552/APHE.2019.01.000501
Ramezani, A., Mohraz ,M., Aghakhani, A., Banifazl, M., Eslamifar, A, and Khadem-Sadegh, A. (2009). Frequency of isolated hepatitis B core antibody in HIV-hepatitis C virus co-infected individuals. Int J STD AIDS, 20(5): 336–338. https://doi.org/10.1258/ijsa.2008.008377
Schaefer, S. (2007). Hepatitis B Virus Taxonomy and Hepatitis B Virus Genotypes. *World Journal of Gastroenterology* 13(1): 14-21. https://doi.org/10.3748/wjg.v13.i1.14
Schuyler, L., Benjamin, Y., Martin, M., Poonam, M. and Bruce, L.G. (2017). HIV Virology: Fundamentals of HIV Medicine.
Sharif, A.A., Dabo, N.T., Getso, M.I., Yusuf, I., Muhd, I.Z. and Ahmad, I.M. (2016). Liver Function Biomarkers in Malaria and Hepatitis B Co-infection among Patients with Febrile illness in Kano Metropolis. *International Journal of Biological and Medical Research 7*(1): 5377-5380. https://d1wqtxts1xzle7.cloudfront.net/118514444/833e7d4a17cce6cc62498657a420cced6033-libre.pdf?1727620865=&response-content-disposition
Shen, J., Zhou, Y., Fu, F., Xu, H., Lv, J., Xiong, Y., & Wang, A. (2015). Immunochromatographic assay for quantitative and sensitive detection of hepatitis B virus surface antigen using highly luminescent quantum dot-beads. *Talanta*, *142*, 145-149. https://doi.org/10.1016/j.talanta.2015.04.058
Singh, K.P., Megan C., Jennifer, A. and Sharon, R.L. (2017). HIV-Hepatitis B Virus Co-infection: Epidemiology, Pathogenesis and Treatment. HHS Public Access 31(15): 2035-2052. https://doi.org/10.1097/QAD.0000000000001574
Stabinski, L., O'Connor, S., Barnhart, M., Kahn, R.J. and Hamm, T.E. (2015). Prevalence of HIV and Hepatitis B Virus Co-Infection in Sub-Saharan Africa and the Potential Impact and Program Feasibility of Hepatitis B Surface Antigen Screening in Resource-Limited Settings, *JAIDS Journal of Acquired Immune Deficiency Syndromes* 68(p): S274–S285. https://doi.org/10.1097/QAI.0000000000000496
Strauss, J. and Ellen, J. (2002). Viruses and Human Disease. Academic Press, San Francisco.
Stuart, T. (2018). Basic HIV Virology: Basic Virology and Immunology of HIV Infection.
Tobenson, M. and Thomas, D.L. (2002). "Occult Hepatitis B" The Lancet Infectious Diseases 2(8): 479-486.
Tounkara, A., Sarro, Y. S., Kristensen, S., Dao, S., Diallo, H. and Diarra, B. (2009). Sero-prevalence of HIV/HBV co-infection in Malian blood donors. *Journal of International Association of Physicians AIDS Care*. 8(1): 47–51. https://doi.org/10.1177/1545109708330118
Tu, T., Budzinska, M. A., Shackel, N. A., & Urban, S. (2017). HBV DNA integration: molecular mechanisms and clinical implications. *Viruses*, *9*(4), 75. https://doi.org/10.3390/v9040075
Udeze, A.O., Aliyu, A.S., Kolawole, O.M., Okonko, I.O., Sule, W.F. and Akanbi, K. (2012). Hepatitis B Surface Antigenaemia and Risk Factors of Transmission among Apparently Healthy Students of University of Ilorin, Ilorin-Nigeria. Scientia Africana 11(2): 8. https://doi.org/10.4314/sa.v11i2
Vergis, E.N. and Mellors, J.W. (2000). Natural history of HIV-1 infection, infect Dis. Clin North Am, 14, v-v1, 809-825. https://doi.org/10.1016/S0891-5520(05)70135-5
Wai-Kay, S., Ying-Ru Lo, Jean-Michel, P. and Man-Fung, Y. (2018). Chronic Hepatitis B Virus Infection. The lancet 392(10161): 2313-2324. https://doi.org/10.1016/S0140-6736(18)31865-8
Watashi, K. and Wakita, T. (2015). Hepatitis B Virus and Hepatitis D Virus Entry, Species Specificity, and Tissue Tropism. Cold Spring Harbor Perspectives in Medicine 5(8): a021378.
Wilkins, T. (2020). HIV 1: Epidemiology, Pathophysiology and Transmission. Nursing Times 116(7): 39-41. https://perspectivesinmedicine.cshlp.org/content/5/8/a021378.short
World Health Organization (2008). Guidelines for the Prevention, Care, and Treatment of Persons with Chronic Hepatitis B Infection.
World Health Organization (2015). Guidelines for the Prevention, Care, and Treatment of Persons with Chronic Hepatitis B Infection.

World Health Organization (WHO) (2019). HBV fact sheets. World Health Organization, Geneva: Available: https//: www.who.int/newsroom/fact-sheets/detail/hepatitis-b. (Accessed June 10, 2020).
Yan, H., Liu, Y., Sui, J. and Li, W. (2015). NTCP Opens the Door for Hepatitis B Virus Infection. Antiviral Research 121: 24-30. https://doi.org/10.1016/j.antiviral.2015.06.002
Ymele, F.F., Keugoung, B. and Fouedjio, J.H. (2012) High Rates of Hepatitis B and C and HIV Infections among Blood Donors in Cameroon: A Proposed Blood Screening Algorithm for Blood Donors in Resource-Limited Settings. *Journal of Blood Transfusion.* https://doi.org/10.1155/2012/458372
Zhang, Z., Zehnder, B., Damrau, C. and Urban, S. (2016). Visualization of Hepatitis B Virus Entry-novel tools and Approaches to Directly Follow Virus Entry into Hepatocytes. FEBS letters 590(13): 1915-1926.v https://doi.org/10.1002/1873-3468.12202
Zoulim, F. (2006). New Nucleic Acid Diagnostic Tests in Viral Hepatitis. Seminar Liver Disease 26(4): 309-317. https://doi.org/10.1002/10.1055/s-2006-951602

DIETARY BEHAVIORS, PHYSICAL ACTIVITY, AND SEDENTARY LIFESTYLE AS DETERMINANTS OF OVERWEIGHT RISK AMONG MOROCCAN ADOLESCENTS

Imane HADDOU
Halima DAIF
Ghizlane BENADDI
Mohammed ELAYACHI
Omar EL HIBA
Rekia BELAHSEN
Laboratory of Anthropogenetics, Biotechnology and Health, Department of Biology, Faculty of Sciences, Chouaib Doukkali University, El Jadida 24000, Morocco, Correspondence:

Background: Dramatic lifestyle changes among adolescents—including decreased physical activity, increased screen time, and consumption of energy-dense foods—have contributed to rising rates of overweight and obesity worldwide, including in Morocco. Understanding these determinants is essential for targeted prevention strategies.
Objective: This study aimed to examine the associations between dietary behaviors, physical activity, sedentary habits, and overweight/obesity among adolescents in EL JADIDA City.
Materials and Methods: A cross-sectional survey was conducted among 134 adolescents aged 14–18. Sociodemographic, socioeconomic, dietary, and lifestyle data were collected using a structured questionnaire. Physical activity was assessed using the short French version of the IPAQ questionnaire, and sedentary behavior was evaluated through daily screen time. Anthropometric measurements (weight, height, waist circumference) were obtained following WHO standards. BMI and waist-to-height ratio (WHR) were calculated. Statistical analyses were performed using SPSS Version 23.
Results: The mean age of participants was 16.1 ± 0.8 years, with rural adolescents representing 97.18% of the sample. Overweight and abdominal obesity were significantly associated with low physical activity levels ($p < 0.01$), frequent consumption of sugar-sweetened beverages ($p < 0.05$), irregular breakfast intake ($p < 0.05$), and prolonged daily screen time (>3 hours/day). Adolescents with active lifestyles showed healthier dietary patterns and lower WHR values compared to their sedentary peers.
Conclusion: Unhealthy dietary patterns, insufficient physical activity, and sedentary behaviors contribute significantly to overweight and abdominal obesity among Moroccan adolescents. Public health actions should prioritize lifestyle education, promotion of physical activity, and reduction of screen time in school settings.
Keywords: Adolescents, dietary behaviors, physical activity, sedentary lifestyle, overweight risk, El Jadida ; Morocco.

IMAGE PROCESSING

Mr.Pramant Mahto
Assistant Professor of Srinath University
(Adityapur Jharkhand (India))

Abstract
Image processing is a rapidly evolving field that involves the manipulation and analysis of digital images to extract meaningful information, enhance visual quality, and facilitate automated decision-making. Techniques such as filtering, segmentation, edge detection, and feature extraction are widely used in applications ranging from medical imaging and remote sensing to computer vision and artificial intelligence. With the integration of machine learning and deep learning approaches, image processing has become more efficient, accurate, and capable of handling complex image data in real-time. This abstract provides an overview of fundamental concepts, techniques, and contemporary applications, highlighting the importance of image processing in modern technological advancements.
Keywords: Image Processing, Digital Images, Feature Extraction, Image Enhancement, Segmentation, Edge Detection, Machine Learning, Computer Vision, Deep Learning, Medical Imaging

İNSANSIZ HAVA ARACI (İHA) GÖVDE YAPILARI İÇİN 3D AUXETIC KAFES KOMPOZİT SANDVİÇ YAPILARIN TİTREŞİM SÖNÜMLEME VE ÇOKLU FİZİK OPTİMİZASYONU

Öğr. Gör. Serkan Güneş
Ostim Technical University, Vocational School, Machine Program,06170 Yenimahalle, Ankara
ORCID ID: 0000-0003-3976-0771
Prof. Dr. Mürsel Ekrem
Necmettin Erbakan University, Faculty of Engineering, Mechanical Engineering Department, 42090 Meram, Konya
ORCID ID: 0000-0001-5324-7929

ÖZET
İnsansız Hava Araçlarında hafiflik, özgül mukavemet ve itki sistemlerinden kaynaklanan titreşimlerin etkin sönümlenmesi kritik tasarım gereksinimleridir. Bu çalışma, İHA gövde bileşenleri için, negatif Poisson oranına sahip (Auxetic) 3D dokuma kafes kompozit sandviç yapıların (ALCS) sanal ortamda geliştirilmesini ve çoklu fizik optimizasyonunu amaçlamaktadır. İlk aşamada, ok-başı (re-entrant) ve kiral (chiral) auxetic kafes hücre geometrileri, geleneksel konfigürasyonlarla karşılaştırmalı olarak SolidWorks ortamında parametrik olarak modellenmiştir. Ardından, karbon elyafı takviyeli polimer (CFRP) yüzey katmanları ile oluşturulan ALCS paneller, ANSYS Mechanical (Explicit Dynamics) modülünde yüksek hızlı darbe (örneğin enkaz çarpması) senaryolarına tabi tutulmuştur. Bu analizler, auxetic geometrinin darbe enerjisi emilimi üzerindeki etkisini nicel olarak değerlendirmiştir. Optimizasyon süreci, kafes eleman kalınlığı ve köpük dolgu yoğunluğu gibi tasarım değişkenlerinin, yapısal sönümleme katsayısı, aerodinamik sürüklenme ve elektromanyetik (EM) kalkanlama performansı üzerindeki etkilerini incelemek üzere kurulmuştur. ANSYS Fluent (CFD) ile aerodinamik performans, ANSYS HFSS ile ise 1-10 GHz aralığında EM kalkanlama etkinliği analiz edilmiştir. Kullanılan multi-objektif optimizasyon algoritmaları, belirlenen özgül mukavemet ve ağırlık kısıtları altında maksimum titreşim sönümleme ve optimum EM kalkanlama performansını sağlayan sanal ALCS konfigürasyonunu belirlemiştir. Bu çalışma, İHA'lar için üstün çok işlevliliğe sahip, dinamik yüklere dayanıklı ve optimize edilmiş hafif sanal prototipler sunmaktadır.
Anahtar kelimeler: Auxetic Kompozitler, Titreşim Sönümleme, Çoklu Fizik Optimizasyonu, Ansys, İnsansız Hava Aracı (İHA)

VIBRATION DAMPING AND MULTI-PHYSICS OPTIMIZATION OF 3D AUXETIC LATTICE COMPOSITE SANDWICH STRUCTURES FOR UNMANNED AERIAL VEHICLE (UAV) FUSELAGE COMPONENTS

ABSTRACT
This For Unmanned Aerial Vehicles (UAVs), critical design requirements include lightweight, high secific strength, and effective damping of high-frequency vibrations originating from the propulsion system. Traditional sandwich composites often fall short in advanced vibration management and secondary functions like Electromagnetic Interference (EMI) shielding. This study aims at the virtual engineering and multi-physics optimization of 3D auxetic lattice composite sandwich (ALCS) structures for UAV fuselage and wing components. In the initial phase, various auxetic lattice cell geometries (e.g., re-entrant and chiral configurations) were parametrically modeled in SolidWorks for comparative analysis against conventional structures. Subsequently, ALCS panels, consisting of Carbon Fiber Reinforced Polymer (CFRP) face sheets, were subjected to high-velocity impact scenarios (e.g., debris impact) simulated in the ANSYS Mechanical (Explicit Dynamics) module. These analyses quantified the superior energy absorption capabilities of the auxetic geometry. The optimization process was set up to investigate the impact of design variables—such as lattice element thickness and foam infill density—on the structural damping coefficient, aerodynamic drag, and EM shielding performance. Aerodynamic performance was analyzed using ANSYS Fluent (CFD), while EM shielding effectiveness across the 1–10 GHz range was evaluated using ANSYS HFSS. Multi-objective optimization algorithms

identified the optimal virtual ALCS configuration that maximizes vibration damping and achieves optimal EM shielding performance under specific constraints for specific strength and weight. This research delivers lightweight, dynamically resilient, and multi-functional optimized virtual prototypes for future UAV platforms.
Keywords: Auxetic Composites, Vibration Damping, Multi-Physics Optimization, Ansys, Unmanned Aerial Vehicle (UAV)

BIO-PHYSICOCHEMICAL PROFILING AND CANCER IMMUNOTHERAPEUTIC EVALUATION OF PROTEIN ISOLATE FROM UNRIPE *DIOSPYROS PEREGRINA* FRUIT

Anwesha Gupta
Department of Biotechnology, School of Bioengineering, SRM Institute of Science and Technology, Kattankulathur, Chennai, Tamil Nadu 603203, India
Title De
Department of Biotechnology, School of Bioengineering, SRM Institute of Science and Technology, Kattankulathur, Chennai, Tamil Nadu 603203, India
Sandhita Mazumder
Department of Biotechnology, School of Bioengineering, SRM Institute of Science and Technology, Kattankulathur, Chennai, Tamil Nadu 603203, India
Akshara Achar S
Department of Biotechnology, School of Bioengineering, SRM Institute of Science and Technology, Kattankulathur, Chennai, Tamil Nadu 603203, India
Tishta Mandal
Department of Biotechnology, School of Bioengineering, SRM Institute of Science and Technology, Kattankulathur, Chennai, Tamil Nadu 603203, India
Roshni Bibi
Department of Biotechnology, School of Bioengineering, SRM Institute of Science and Technology, Kattankulathur, Chennai, Tamil Nadu 603203, India
Oishi Mukherjee
Department of Biotechnology, School of Bioengineering, SRM Institute of Science and Technology, Kattankulathur, Chennai, Tamil Nadu 603203, India
Melvin George
Department of Centre for Clinical Pharmacology, SRM Medical College Hospital and Research Centre, SRM Institute of Science and Technology, Kattankulathur, Chennai, Tamil Nadu 603203, India
Koustav Sarkar
Department of Biotechnology, School of Bioengineering, SRM Institute of Science and Technology, Kattankulathur, Chennai, Tamil Nadu 603203, India

Abstract
Diospyros peregrina, a member of the Ebenaceae family and native to India, is recognized for its medicinal value. It has been reported to exhibit aphrodisiac and antibacterial properties and is traditionally used for the treatment of various ailments. Herbal practitioners utilize nearly all parts of the plant—including the bark, leaves, flowers, and fruits—in different therapeutic formulations. Several bioactive compounds have been isolated from its diverse tissues. Given the high global cancer incidence, with over 500,000 new cases annually, compounds derived from this plant may offer potential therapeutic benefits. Preliminary in vitro findings and observed immune system interactions suggest that components of D. peregrina might exert inhibitory effects on tumor growth. Motivated by these findings, the current research focuses on an aqueous extract of *D. peregrina* fruit (DFE), previously demonstrated to be non-toxic and to possess hematopoietic and immunostimulatory properties. The present study explores the biophysical and biochemical nature of the bioactive constituent responsible for the immunobiological activity of DFE. A distinct protein fraction, designated as *D. peregrina* fruit protein (DFP), was identified within the extract. Native PAGE analysis revealed a single protein band, whereas SDS-PAGE showed three distinct bands. Additionally, Periodic Acid-Schiff (PAS) staining produced bright magenta bands, confirming the glycoprotein nature of DFP. Since PAS reagents detect glycoproteins by oxidizing vicinal diols to aldehydes, which subsequently react with Schiff's reagent to yield a magenta coloration, these results verify the glycosylated nature of DFP. The study further characterizes the immunomodulatory and cancer-preventive potential of this protein.
Keywords: *Diospyros peregrina* fruit protein (DFP), Bio-physicochemical characterization, PAGE, SDS-PAGE, PAS staining, Cancer immunotherapy.

İNDÜKSİYONLU OCAKLARIN ANA VE KULLANICI ARAYÜZ KARTLARININ GERİ DÖNÜŞTÜRÜLEBİLİRLİĞİNİN VE SÜRDÜRÜLEBİLİRLİĞİNİN İNCELENMESİ

Berkent PARİM
Haier Europe Research and Development Center, Eskisehir, Turkey
ORCID: 0000-0000-1700-8480
Ayberk Salim MAYIL
Haier Europe Research and Development Center, Eskisehir, Turkey
ORCID: 0000-0002-6916-3487
Can UĞURELLİ
Haier Europe Research and Development Center, Eskisehir, Turkey
ORCID: 0009-0000-3639-3211

ÖZET
İndüksiyonlu ocaklar, elektromanyetik indüksiyon prensibiyle çalışarak elektrik enerjisini doğrudan pişirme kaplarına aktarır ve bu sayede taşınım (konvektif) ve ışınım (radyatif) kaynaklı ısı kayıplarını en aza indirir. Gazlı ve elektrikli dirençli ocaklarla karşılaştırıldığında, bu mekanizma önemli ölçüde daha yüksek enerji verimliliği ve daha düşük işletim kaynaklı sera gazı emisyonu sağlar. Bu nedenle, indüksiyon teknolojisinin benimsenmesi enerji verimli ve çevreye duyarlı ev tipi cihazlara geçişte kritik bir adım olarak görülmektedir. Ancak indüksiyon sistemleri kullanım aşamasında belirgin avantajlar sunsa da sürdürülebilirliklerinin bütüncül bir yaklaşımla değerlendirilmesi gerekir. Bu değerlendirme, malzeme çıkarımı, üretim süreçleri ve kullanım ömrü sonundaki bertaraf aşamalarından kaynaklanan çevresel yüklerin de dikkate alınmasını içerir. Bu çalışma, indüksiyonlu ocakların en fazla malzeme yoğunluğuna sahip iki bileşeni olan ana kontrol kartı ve kullanıcı arayüz kartının geri dönüştürülebilirliğinin değerlendirilmesine odaklanmaktadır. Baskılı devre kartları (PCB'ler), katman yapısı, metalik ve polimerik fraksiyonlar ile bileşen dağılımı açısından analiz edilmiştir. Ürün söküm verileri, malzeme listeleri (BOM) ve teknik veri sayfalarından elde edilen bilgiler birleştirilerek bakır, alüminyum, kalay ve değerli metaller gibi geri kazanılabilir malzemelerin oranı belirlenmiştir. Ayrıca, epoksi reçineler, cam elyaf kompozitler ve tehlikeli lehim kalıntıları gibi geri dönüştürülemeyen unsurların miktarı da çevresel etkilerin değerlendirilmesi amacıyla nicel olarak analiz edilmiştir. Analiz sonuçları, ana kartın yaklaşık %72 oranında geri dönüştürülebilirlik potansiyeline sahip olduğunu ve bunun büyük ölçüde bakır ve alüminyumun geri kazanımına bağlı olduğunu göstermiştir. Kullanıcı arayüz kartında ise daha yüksek polimer içeriği nedeniyle geri dönüştürülebilirlik oranı daha düşük bulunmuştur. Bu sonuçlar, gelecekteki eko-tasarım geliştirmelerinde malzeme seçimi, modüler yapı ve kolay sökülebilirlik ilkelerinin önemini vurgulamaktadır. Genel olarak, bu çalışma, ev tipi indüksiyonlu ocakların elektronik alt sistemlerinde geri dönüştürülebilirliğin değerlendirilmesi için kapsamlı bir çerçeve sunmakta ve beyaz eşya endüstrisinde döngüsel ekonomi ilkelerinin entegrasyonuna katkı sağlamaktadır.
Anahtar Kelimeler: Sürdürülebilirlik, İndüksiyonlu Ocaklar, Ev Tipi Cihazlar, Geri Dönüştürülebilirlik

INVESTIGATION OF INDUCTION HOBS MAIN AND USER INTERFACE BOARDS RECYCLABILITY AND SUSTAINABILITY

ABSTRACT
Induction hobs operate through electromagnetic induction, transferring electrical energy directly to cookware and thereby minimizing convective and radiant heat losses. Compared to gas and electric resistance hobs, this mechanism delivers significantly higher energy efficiency and lower operational greenhouse gas emissions. Consequently, the adoption of induction technology has become an essential step toward energy-efficient and environmentally responsible household appliances. However, while induction systems offer clear advantages during the use phase, their sustainability must be evaluated holistically, accounting for the environmental burdens associated with material extraction, manufacturing, and end-of-life management. The present study focuses on the recyclability evaluation

of the main control and user interface boards of induction hobs, which represent two of the most material-intensive components in these appliances. The printed circuit boards (PCBs) were analyzed in terms of layer composition, metallic and polymeric fractions, and component distribution. Data from product teardown, bill of materials, and technical datasheets were combined to determine the proportion of recoverable materials such as copper, aluminum, tin, and precious metals. Additionally, the presence of non-recyclable elements, including epoxy resins, glass-fiber composites, and hazardous solder residues, was quantified to assess potential environmental impacts. The analysis revealed that the main board exhibits a recyclability potential of approximately 72%, primarily driven by copper and aluminum recovery, while the user interface board achieved a lower ratio due to higher polymer content. These results emphasize the importance of material selection, modular design, and simplified disassembly for future eco-design improvements. Overall, this study provides a comprehensive framework for assessing recyclability in electronic subsystems of household induction hobs and supports the integration of circular economy principles into the white-goods industry.
Keywords: Sustainability, Induction Hobs, Household Appliances, Recyclability.

A COMPARATIVE STUDY OF THE DIGITALIZATION PROCESS CASE STUDY: EGYPT AND TURKEY

Aya Abdelhafez Mahmoud Abdelhafez
0000-0003-4129-2006
Prof. Çiğdem AKMAN
Süleyman Demirel University, Department of
Political Science and Public Administration
0000-0002-1936-6884

Abstract
The differences in the implementation of the digital transformation strategy in Egypt and Turkey have necessitated a comparative study of the digitalization process in both countries. This study employs a descriptive analysis approach to examine the administrative structure of digital governments. The divergence in governmental policies for digital development in Egypt and Turkey has resulted in a unique set of opportunities and challenges. Egypt has adopted a multidimensional digital development strategy within the same timeframe, whereas Turkey has implemented a phased and interwoven digitalization policy. The digitalization process In both Egypt and Turkey highlights the significance of a state's self-sufficiency in digital readiness. This readiness is determined by the ability to localize digital industries, establish digital infrastructure in public institutions, enhance the technical digital skills of government employees, and promote digital literacy among citizens. The study derives several key findings based on fundamental aspects, including digital development models, digital platforms providing e-services, legal frameworks regulating digital transactions, the opportunities and challenges encountered by both countries, the digital empowerment of both citizens and government employees, and, finally, digital security strategies. The comparative analysis of digitalization in Egypt and Turkey leads to several recommendations, including the establishment of bilateral partnerships concerning smart city planning policies and digital industries, the implementation of vocational training programs to facilitate digital knowledge exchange, and the development of student exchange programs in digital sciences between both countries to enhance academic knowledge dissemination.
Keywords: Smart cities – Digitalization – Digital industries

Introduction

Egypt and Turkey have taken their initial steps toward digital transformation since the late twentieth century and have developed significant strategies aimed at transitioning to the concept of the smart state. The digitalization trajectories of both countries have been shaped by distinct historical and socio-political contexts. Turkey initiated its efforts to establish a digital government at an early stage and implemented multi-phase strategic planning. Egypt, on the other hand, has drawn attention through its digital transformation projects launched in 2016 within the framework of Egypt Vision 2030. These differing timelines have influenced the maturity levels of the two countries' digital governance structures and the delivery of public services. This study conducts a comparative analysis to demonstrate the role of digital transformation processes in Egypt and Turkey in enhancing the efficiency of public service delivery. The focus areas of the comparative study include the historical background of digital transformation in both countries, digital decision-making processes, digital applications, the legal frameworks regulating digital transactions, the advantages of digital transformation, the technical challenges encountered by both countries, and digital security policies. The study highlights the importance of supporting digital transformation through technological innovations, particularly in the development of digital infrastructure projects, Information Systems Management, and digital industries. The study presents a comparative examination of the digital government structures of Egypt and Turkey. The digitalization processes of both countries, their e-government applications, and the advantages and challenges associated with these developments are analyzed comprehensively. Furthermore, the chapter approaches digital government structures from the perspectives of legal regulations, service delivery, decision-making mechanisms, and security, offering an in-depth comparative analysis of the digital transformation of both countries.

1. The Digitization Process in Egypt

The concept of the "New Republic" reflects the vision of a digital state in Egypt, It was introduced by President Abdel Fattah Al-Sisi in the context of announcing the "Egypt Vision 2030 for Sustainable Development" in February 2016.This concept is embodied through Egypt's national digital platform. In line with Vision 2030 and the national digital transformation strategy, the state led by the Ministry of Communications and Information Technology developed a comprehensive digital platform that serves as a cornerstone in transforming Egypt into a digital society. Through this ministry, the government aims to establish an integrated digital platform and to achieve an inclusive digital society across various spheres of life. In this regard, the ministry works to strengthen the communications and information technology infrastructure and to develop digital services within government institutions, with the objective of enhancing the efficiency of ministries and public agencies and improving the quality of services provided to citizens (Abdel Razek, 2021).

The Ministry of Communications and Information Technology has begun implementing digital transformation measures through seven main pillars aimed at improving government services and facilitating access to them. These pillars include: establishing a national database to integrate citizens' personal data across all state institutions; developing the electronic payment system; providing digital government services through digital platforms; building high-speed Internet infrastructure; focusing on the electronic industry; developing digital skills and human resources; and strengthening the legislative and regulatory environment required to achieve digital transformation (El-Hadi, 2021a: 36–37).

The Prime Minister's Communication Center published a report, the report notes that, as part of the National Information Infrastructure Project, the Egyptian government, in cooperation with the Administrative Control Authority, has integrated more than 100 government databases. This project aims to eliminate inconsistencies among databases and strengthen a comprehensive planning vision.

Additionally, the report highlights that the "Quality of Life" (Hayat Karima) initiative launched by President Abdel Fattah el-Sisi in January 2019 increased the proportion of internet users from 49.4% in 2013/2014 to 71.4% in 2020/2021. Moreover, the number of high-speed internet subscribers rose by 223.3% to reach 9.7 million in August 2021, compared to 3 million in June 2014. Mobile internet users also increased by 187.6%, reaching 62.7 million in August 2021, compared to 21.8 million in June 2014 (Mokhtar, 2021).

The Minister of Communications and Information Technology revealed the details of the government documents digital archiving project. This project encompasses more than one billion government documents and is being implemented within the framework of the service system integration axis. The project is expected to be completed in parallel with the government's relocation to the New Administrative Capital. (El-sayed,2021). Through the establishment of a unified government network, over 33,000 government buildings nationwide have been interconnected, enhancing the efficiency of the government's digital transformation system. This system enables transactions between governmental institutions and ministries to be conducted digitally, with all government entities executing the necessary procedures electronically when delivering services to citizens (El-Sayed, 2024a).

On April 28, 2024, the Government Data Center and Cloud Computing Center (P1) were officially inaugurated. Following the ceremony, President Abdel Fattah El-Sisi launched both the main center and the Data Exchange Center via video conference. The Director of the State Main Data Center, Engineer Omar El-Imam, provided detailed explanations regarding the center's operations, noting that it was established by an Egyptian team consisting of government officials responsible for digital transformation and private companies. It was also reported that more than 30 international companies specializing in cloud computing and data center technologies contributed to the project. (Communications and Information Technology Authority, 2024). The electronic payment and collection system was developed in collaboration with the Central Bank of Egypt in accordance with international standards and has been securely integrated with the Government's Electronic Payment and Collection Center. The system includes an encrypted infrastructure that complies with technical security standards and national security requirements, aiming to establish connectivity with the Egyptian banking sector and all government entities (Ministry of Finance of Egypt,2020).

2.The Digitization Process In Turkey.

At the end of 1992, Turkey adopted the Information Technology and Science, Politics, and Technology Program initiative through the Turkish Academy of Sciences (TÜBA), the Scientific and Technological Research Council of Turkey (TÜBİTAK), and the Turkish Technology Development Foundation (TTGV). This initiative aimed to establish a platform for discussion in the fields of science, technology,

and industry. The goal of the initiative was to increase the country's capacity in these areas by overcoming challenges and finding appropriate solutions (Çarıkçı, 2010: pp. 96-97). In 1995, TÜBA-TÜBİTAK-TTGV prepared a report within the framework of the "Breakthrough in Science and Technology Project," highlighting the importance of the national information infrastructure. In response to potential threats, the Secretariat General of the National Security Council called upon all relevant government agencies to develop an action plan that considered national, security, institutional, legal, economic, and social dimensions. Turkey implemented the information infrastructure project through a collaborative application among various institutions, organized under the leadership of the Ministry of Transport, with the participation of the Secretariat General of the National Security Council, the Information Research Council, the General Staff, the Higher Education Council (YÖK), TÜBİTAK responsible for coordinating intelligence services, and representatives of private sector umbrella organizations (Çukurçayır & Çelebi, 2009: p.67).

Between 1999 and 2002, the strategic partnership between the European Union and Turkey in digital transformation was realized through the e-Türkiye and e-Dönüşüm Türkiye projects implemented by TÜBİTAK. The E-Europe project identified digitalization as its main goal and was thus opened to Turkey to promote its integration into the digitalization process. The project aimed to digitize public services and implement digital infrastructure projects, as Turkey was considered a candidate country for European Union membership at that time (Çarıkçı, 2010: pp.96-97).

The 58th Government Emergency Action Plan referred to the "e-Transformation Turkey" (e-Dönüşüm Türkiye) project, and all governmental institutions and agencies were informed of the project's objectives, scope, organization, phases, and coordination procedures through a circular issued on February 27, 2003. Within the framework of the e-Transformation Turkey project, the Information Society Management Office was assigned the responsibility of overseeing all information and communication technology activities in government institutions, in accordance with a Prime Ministry circular, through the Strategic Planning Office, which was later abolished. The Information Society was integrated under the "e-Transformation Turkey" project with the aim of developing and enhancing information and communication technologies across all government institutions (Sayıştay, 2006:p. 25).

Moreover, the "Executive Committee for the e-Transformation Turkey Project" (E-Dönüşüm Türkiye İcra Komitesi) was established under Decision No. 2003/48, chaired by the Minister of State and Deputy Prime Minister, and the Ministry of Development was assigned the responsibility of coordinating, monitoring, evaluating, and directing the project (2006: 11-25). In the second half of the first decade of the century, the "Information Society Strategy (2006–2010)", published in May 2006, emerged as the key document guiding Turkey's digital transformation process. Covering a five-year period, this strategy was prepared by the State Planning Organization (DPT) and identified seven strategic priorities aimed at facilitating Turkey's transition to an information society. These priorities include: ensuring societal transformation, promoting the use of information and communication technologies in the business sector, making public services citizen-oriented, modernizing public administration, establishing a globally competitive information technology sector, providing widespread and affordable communication infrastructure, and promoting research, development, and innovation (Okcu & Akman, pp.2022: 493).

Prior to the implementation of the presidential system in Turkey, the administrative development timeline under consideration served as a starting point for understanding the organization of the e-Government Gateway. According to Council of Ministers Decision No. 2006/10316 dated March 24, 2006, the Ministry of Transport was assigned the task of establishing and managing the e-Government Gateway on behalf of the Prime Ministry. In the same year, this mandate was reinforced by Prime Ministry Decree No. 2006/22, specifying that the Ministry of Transport was responsible for the establishment and management of the gateway, and that these operations would be carried out in cooperation with other relevant public institutions and through Türksat Uydu Haberleşme ve Kablo TV İşletme A.Ş.. Another legal framework was established through the Regulation on Procedures and Principles Regarding the Implementation of e-Government Services, prepared by the Ministry of Transport, Maritime Affairs, and Communications. In Article 4/1-ç of this regulation, the e-Government Gateway is defined as a "common electronic platform that delivers e-Government services to the end user in an integrated manner through multiple access channels. The regulation also provides a detailed explanation of the tasks and responsibilities related to the gateway for the Ministry of Transport,

Maritime Affairs, and Communications (Article 6), other public institutions and agencies (Article 7), and Türksat A.Ş. (Article 8) (2021: 628).

The period from 2014 to 2018 corresponds to Turkey's Tenth Development Plan, during which the Ministry of Development adopted a participatory approach emphasizing the involvement of all stakeholders in the implementation of the Information Society Strategy. This strategy specifically focused on the concept of e-Government, the applications of information and communication technologies (ICTs), big data processes, and digital transformation (Boyalı, 2023: p.183).

The Digital Transformation Office was established by Presidential Decree No. 1 and published in Official Gazette No. 30474 on July 10, 2018. By a presidential decision dated September 12, 2018, Dr. Ali Taha Koç was appointed as the head of the office. In line with the organizational structure determined during its establishment, several units were created to manage and coordinate the digital transformation process, including the Digital Transformation Coordination Department, Cybersecurity, Big Data and Artificial Intelligence, International Relations, Administrative Services, and Legal Affairs. These units were tasked with ensuring the effective implementation of the designated digitalization strategies. According to Article 525, the Digital Transformation Office possesses financial and administrative autonomy and operates under the Presidency in coordination with other units such as the Financial Affairs Office, Human Resources Office, and Investment Office. Article 528 grants the office heads the authority to organize events, conduct research, and enter into contracts with local or international organizations. Additionally, the office budgets are subject to Court of Accounts audits, and, according to Law No. 5523, Court of Accounts reports must be submitted to the Presidency and the Grand National Assembly of Turkey. However, criticisms have been raised regarding the potential illegality of using the powers granted to the office for administrative oversight purposes.

Among the significant initiatives undertaken by the Presidency Digital Transformation Office in the field of digital transformation is the National Artificial Intelligence Strategy. This strategy was published during a period of increasing emphasis on digital transformation within Turkey's presidential system. The National Artificial Intelligence Strategy 2021-2025 came into effect following its publication in the Official Gazette on August 20, 2021 by Presidency Digital Transformation Office, National Artificial Intelligence Strategy (2023:pp.185-186).

3.COMPARISON OF THE DIGITAL GOVERNMENT STRUCTURE IN EGYPT AND TURKEY

3.1. In Terms Of the Development Process

The clear vision of Egypt's digital transformation strategy was manifested in the projects of the "Egypt Sustainable Development Vision 2030," announced in February 2016. Within the framework of the National Government Database project, more than 100 government databases were interconnected. In this context, numerous governmental entities developed and deployed electronic services, including law enforcement agencies, investment and free zone authorities, civil documentation offices, personal status offices, family courts, monthly supply authorities, electricity, agriculture, traffic, real estate, the Social Housing Fund, real estate financing support, and the Central Auditing Organization. The Ministry of Communications launched various digital platforms to deliver e-government services to citizens, including the "Digital Egypt" platform, call centers (15999), postal offices, and citizen service centers as digital service points. In 2019, a high-speed internet infrastructure was established across fixed and mobile telephone networks, and the first phase of the national telecommunications infrastructure development project was implemented. The second phase was launched in the second half of 2020.

Furthermore, Egypt signed a series of cooperation agreements with foreign technology companies to implement research and development programs for artificial intelligence usage in new cities. Additionally, the country successfully implemented the "Pi" project, providing data center and cloud computing services, aiming to strengthen Egypt's position in data transmission within the information technology sector in the Middle East (Abbas, 2024).

The digital development process in Turkey began in the 1980s and 1990s with the adoption of digital infrastructure projects by government service institutions and private sector companies, alongside TÜBİTAK's efforts to introduce the Internet to the country (Pamuk , 2012:p.3). In 2018, the Presidential Digital Transformation Office was established, tasked with ensuring the implementation of the digital transformation strategy and maintaining the consistency and integration of digital processes (2023: pp. 212-214). Moreover, block chain technologies have been successfully employed in Fin Tech areas, including secure mobile payment systems, commercial supply chain management, and e-marketing.

Within the framework of smart city projects, traffic management and intelligent transportation applications have been implemented in cities such as Istanbul, Ankara, and Izmir (Presidency Digital Transformation Office, 2023).

3.2. In Terms Of Legal Frameworks

Egypt has taken significant steps to align its legislative framework with information and communication technologies (ICT) and digital transformation. An important component of this process was Egypt's accession to the Arab Convention on Combating Information Technology Crimes under Presidential Decree No. 276 in 2014. In the same year, the Supreme Council for ICT Infrastructure was established by Cabinet Decision No. 2259, tasked with overseeing the implementation of the strategy in line with modern technological developments. Egypt also adopted Law No. 175 on Combating Information Technology Crimes in 2018, followed by the issuance of Executive Regulation No. 1699 in 2020. Additionally, the Personal Data Protection Law No. 151 was enacted in October 2020 and entered into force. These legal regulations are intended to support the environment for technological operations and digital transformation (Ali, 2024: 28).

In 2004, Turkey enacted Electronic Signature Law No. 5070 to regulate the use of electronic signatures in digital transactions. Initially, the implementation of this law was supervised by the Telecommunications Authority. Meanwhile, the prevailing Intellectual Property Law regulates rights related to artistic and intellectual creations, specifically Law No. 5846 on Intellectual and Artistic Works, enacted in 1951. Additionally, the Turkish Penal Code No. 5237, enacted in 2004, contains provisions for protecting intellectual property rights and specifies criminal sanctions for violations of these rights. In 2016, the Personal Data Protection Law No. 6698 was adopted, focusing on safeguarding personal data on digital platforms, and the Personal Data Protection Authority (KVKK) was established to supervise its implementation. In the same year, the Electronic Commerce Law No. 6563 was enacted to regulate digital commerce, with oversight assigned to the Ministry of Trade. Furthermore, the 2016 Digital Transformation and Cybersecurity Action Plan was issued to address cyberattacks and enhance digital awareness, with its management assigned to the Ministry of Interior. While the Information and Communication Technologies Authority (BTK) supervises the cybersecurity of digital infrastructure, the Ministry of Industry and Technology monitors the implementation of regulations related to digital content and data protection (Republic of Turkey, 2004; Republic of Turkey, 2016).

3.3. In Terms Of Service Delivery

The Egyptian Ministry of Communications and Information Technology has adopted a set of digital platforms to enhance the performance of ministries and administrative bodies in the digital decision-making process related to public services. Digital platforms dedicated to specific services can be classified as part of the "Digital Egypt" platform, as platforms serving it, or as integrated within the structure of the digital platform itself. Among these platforms are the e-Government Services Platform, which enables bill payments and driver's license renewals; the "Fawry" platform, which provides electronic payment services; and the Traffic Services Platform, used for paying fines and renewing licenses. Additionally, there are platforms that provide services such as electronic health insurance, government employment, and obtaining legal documents(Ministry of Communications and Information Technology,2024).

The e-Government Gateway constitutes the primary platform for government digital services, offering a wide range of services such as querying and digitally paying taxes, providing social security records, processing property registration transactions, issuing student records, delivering health reports, and facilitating judicial services. In contrast, private platforms in Turkey provide digital applications that facilitate daily transactions for citizens and businesses. Among these platforms are the electronic payment system "Fori" and e-commerce platforms such as "Trendyol" and "Hepsiburada," which offer a variety of products to users, in addition to food and goods delivery platforms like "Getir" and "Yemeksepeti." Moreover, retail platforms such as "Bim" and "Şok" supply groceries and consumer products (Presidency Digital Transformation Office:2024).

3.4. In Terms of the Decision-Making Process

In November 2019, the Egyptian government established the National Artificial Intelligence Council to organize digital partnerships, aiming to enhance collaboration among government institutions, academics, and experts from leading companies in the field of artificial intelligence. Furthermore, the

Information and Decision Support Center, affiliated with the Prime Minister's Office, signed a memorandum of understanding with the technology consulting firm "Hyve" to localize the artificial intelligence platform alongside the central data platform, with the goal of advancing digital transformation and ensuring its adoption across all public sector entities. In addition, the Ministry of Public Enterprises managed the digital transformation process in its affiliated companies by automating operational processes and implementing digital standards, successfully completing the implementation model of the Enterprise Resource Planning (ERP) system in Yedi Holding companies. These digital applications enhance institutional efficiency and are considered a significant step toward achieving the state's digital transformation objectives (Middle East, 2020; Prime Minister's Office, 2023).

The Digital Transformation Office represents the central digital authority responsible for implementing the digital transformation strategy and coordinating AI-based digital operations. The Strategy and Budget Presidency collaborates with the Digital Transformation Office to develop economic and social development plans through research and collaborative projects in digital sciences. The Digital Transformation Office prepares plans within the MAKSO projects (geographically based urban planning strategies) provided by the Ministry of Interior, while the Ministry of Transport and Infrastructure supports digital communication operations through ownership of fiber optic networks and Türksat satellite projects, taking necessary decisions to develop the digital infrastructure. Information Technology departments within government institutions contribute to managing digital service platforms to ensure information security and provide digital solutions in accordance with regulations issued by the Information and Communication Technologies Authority. Turkish institutions operate according to an integrated collaborative approach; for example, the Digital Transformation Office develops plans under MAKSO projects offered by the Ministry of Interior, while the Ministry of Transport and Infrastructure supports digital communication operations through fiber optic network ownership and Türksat satellite projects, making decisions required to enhance the digital infrastructure (Ministry of Transport and Infrastructure, 2020).

3.5.In Terms of Employees

Additionally, the National Academy of Education and the Ministry of Communications and Information Technology have jointly conducted training programs under the "National Digital Leaders Development Initiative," aiming to cultivate a new generation of digital leaders capable of implementing the digital transformation strategy across all government sectors. Furthermore, the Ministry of Communications and Information Technology, with the support of the Information Technology Industry Development Agency, has launched the "Digital Future" initiative. This initiative seeks to prepare thousands of individuals for the labor market in the fields of website development and digital database management (Abaza, 2024).

Several governmental and private institutions, such as the State Personnel Management Academy, have contributed to training employees in the use of artificial intelligence mechanisms, data analysis programs, and cloud storage systems. Additionally, the Turkish government launched the Government Electronic Academy to train employees in the digital work environment, and the government education portal has offered courses in the field of software science (Çelik, 2019).

Conclusion

Egypt and Turkey have pursued distinct approaches in their respective digitization processes, each shaped by its own national priorities. Turkey's digital transformation trajectory was strongly influenced by European Union initiatives during the first decade of the 2000s. These initiatives guided Turkey's digitization strategies and led to the launch of several digital transformation projects, particularly in the areas of e-government, e-health, e-education, and e-commerce. While developing its information society strategies in alignment with EU frameworks, Turkey integrated artificial intelligence applications into public administration through institutions such as the Information Society Department and the Digital

Transformation Office. In contrast, Egypt's digitization efforts have been shaped primarily by its internal dynamics and economic development goals. The information and communications technology (ICT) sector has become one of the fastest-growing sectors in recent years, contributing significantly to national economic growth. Egypt has also taken important steps in the field of artificial intelligence, aiming to increase its contribution to the GDP by 2030. The establishment of a comprehensive intranet network connecting government buildings, along with the implementation of fiber-optic infrastructure, has enhanced the efficiency of digital service delivery. As both countries advance toward their digitization goals, Turkey through initiatives such as the "National Technology Initiative" and "Digital Turkey"—focuses on maximizing the benefits of scientific and technological progress. Meanwhile, Egypt through initiatives such as "Egypt Vision 2030" and "Digital Egypt" places stronger emphasis on economic growth and infrastructure development. It is evident that digitization efforts in both countries have been shaped by national priorities and have progressed along different trajectories. Turkey and Egypt face distinct opportunities and challenges in advancing their digitization processes, thereby supporting national development. In this context, there is much to be learned from the experiences and strategic choices of both countries.

References

Çelik, S. (2019). E-Government Applications and Personnel Training in Digitalizing Public Administration. Academic Journal of Management, 5(2), 135-149.

Abaza, M. (2024). The launched Digital Egypt Leaders Training Program at the "National Education Center". Elwatan.

Ministry of Transport and Infrastructure. (2020). National Cybersecurity Strategy (2020-2023). Ministry of Transport and Infrastructure.

Prime Minister's Cabinet. (2023). Prime Ministry Information Center.

Middle East. (2020). Egyptian companies expand in digital transformation: "The launch of the first electronic wallet and innovative products enter the market.

Ministry of Communications and Information Technology of Egypt. (2024). Digital Government. Ministry of Communications and Information Technology of Egypt.

Presidency Digital Transformation Office. (2024). e-Government Gateway.

Ministry of Communications and Information Technology, Egypt. (2024). Digital Government. Ministry of Communications and Information Technology, Egypt.

Republic of Turkey. (2016). Personal Data Protection Law (Law No. 6698). Official Gazette, 29677.

Republic of Turkey. (2004). Electronic Signature Law (Law No. 5070). Official Gazette, 25436.

Ali, S. M. (2024). The State of the Transformation of New Urban Communities in Egypt into Digital Cities: Impacts, Challenges, Risks, and Future Recommendations—A Social Field Study. Journal of Scientific Research, 25(6), 146-204.

Abbas, E. M. (2024). Towards an innovative future… "Digital transformation" is reshaping the business world in the digital age. Ahram Portal.

Presidency Digital Transformation Office. (2023). Digital Strategy and Roadmap of Turkey.

Okcu, M., & Akman, Ç. (2022). Yapay zekâ ve kamu politikası: Ülke incelemeleri. Akman, E., Topçu, T. B., & Chiftchi, A. (Eds.). Nobel Akademik Yayıncılık.

Republic of Turkey, Court of Accounts. (2006). Performance audit report: Activities carried out within the framework of the e-Transformation Turkey Project.

Central Bank of Egypt. (n.d.). Mobile payment acceptance. Central Bank of Egypt.

Abdel Razek, M. (2021, October 10). Maait: The coronavirus crisis has proven the importance of efforts to transition to "Digital Egypt." Al-Masry Al-Youm.

El-Hadi, M. (2021a). The Minister of Communications Presented the Strategy at the Senate Committee Meeting. Journal of the Egyptian Society for Information Systems and Computer Technology, 26(26), 36–37.

Mokhtar, H. (2021). Yeni Cumhuriyet dijital dönüşüm dünyasına doğru ilerliyor… Mısır dijital kapasitesini inşa ediyor. Youm7.

El-Sayed, H. (2021). Communications: Establishing a robust information infrastructure in the administrative capital with the goal of digital transformation. Youm7.

El-Sayed, H. (2024a). Egypt's Digital Platform Reaches 8 Million Users. *Youm7*.

Authority for Communications and Information Technology. (2024). Inauguration of the Government Data Center and Cloud Computing Center. Egyptian Government Portal.
Ministry of Finance of Egypt. (2020). Electronic Payment and Collection System. Ministry of Finance of Egypt.
Pamuk, Ş. (2012). Turkey's 200-Year Economic History. Istanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları.
Çarıkçı, O. (2010). A study on e-Government practices in Turkey. Süleyman Demirel University Journal of Social Sciences Institute, 12, 95-122.
Çukurçayır, M. A., & Çelebi, E. (2009). Turkey in the process of information society and e-government. International Journal of Management, Economics and Business, 5(9), 59-82.
Çarıkçı, O. (2010). A study on e-Government practices in Turkey. Süleyman Demirel University Journal of Social Sciences Institute, 12, 95-122.
Boyalı, H. (2023). Citizen-Centered Administration in Turkey: Digitizing the Public Beyond E-Government. Bucak Journal of Business Faculty, 6(2), 172-190.

DIGITAL TRANSFORMATION AND THE CONCEPT OF SMART CITIES IN TURKEY

Aya Abdelhafez Mahmoud Abdelhafez
0000-0003-4129-2006
Prof. Çiğdem AKMAN
Süleyman Demirel University, Department of Political Science and Public Administration,
0000-0002-1936-6884

Abstract
Turkey has embraced the concept of smart cities within the state's digital transformation strategy through the implementation of digital urban sustainability plans aimed at enhancing the efficiency of citizens' lives. Within the framework of smart city initiatives, Turkey has worked on the use of digital technologies such as IoT, artificial intelligence, cloud computing and others to enhance urban city infrastructure, ensuring efficient provision of digital services to citizens. Smart cities, such as Ankara and Istanbul, rely on digital information systems used in decision-making to ensure the sustainability of urban development plans. Despite the success of many smart Turkish cities in developing digital service platforms, digital management and smart service systems, the state still faces many challenges, such as the digital divide in some infrastructure, financial challenges associated with the implementation of digital development projects, as well as cybersecurity threats. This study aims to highlight the opportunities and challenges facing Turkey in urban digital transformation, with a focus on urban planning policies for cities. The state's urban planning policies operate in accordance with the sustainable digital development strategy and digital governance to support local digital governments, which represent democratic governance systems based on digital citizen practices. The opportunities lie in administrative reform policies in their digital form, digital empowerment of citizens, and enhancing the digital infrastructure of cities to provide opportunities for establishing digital service systems in sectors such as health, finance, taxation, transportation, and others.The study identifies a set of challenges, including digital unemployment, lack of funding sources, social exclusion of certain groups, and others.
Keywords: Smart cities, digital transformation, urban sustainability, urban planning.

Introduction

The Industrial Revolution and economic capitalism gave rise to a set of artificial spaces manifested in the sociological, social, economic, and geographical structures associated with urban planning. Consequently, the city became a center of production and consumption rather than an arena for political economy, and a site for the application of technology rather than a milieu for achieving social justice (Ünsal&Avcı,2023). Sustainable development policies for urban planning employ information and communication technologies in the areas of economy, environment, transportation, and governance to ensure the effectiveness and efficiency of local administrative systems and to enhance their readiness and operational capacity. In this context, a range of concepts has emerged, including sustainable cities, smart cities, ecological cities, resilient cities, age-friendly cities, creative cities, and livable cities, all of which aim to provide direct or indirect solutions to the various challenges faced by cities and their inhabitants (Nohutçu&Akpınar:2022).

Turkey started to implement smart city policies in 2000s and included them into the Tenth, Eleventh, and Twelfth Five-Year Sustainable Development Plan. It aims to construct sustainable smart cities that can respond to natural and climatic hazards, develop urban plans that are respectful of the country's history and culture as well as the geopolitical importance of its space, and employ green digital technology in order to increase the life satisfaction of citizens by means of offering more integrated services(Kürkcüoğlu &Baş). The general context in which Turkey's move towards smart cities is taking place, has been formulated by the Smart Cities Directorate within the Ministry of Environment, Urbanization and Climate Change. The work started in 2018 involving a general diagnosis, workshops, technical visits abroad, literature reviews and questionnaires applied in local councils. These endeavors

resulted in the publication of the "National Smart Cities Strategy and Action Plan 2020–2023" in 2019 which is a strategic document that outlines a national road map. According to the Directorate's action plan, the activities in 2019 were mainly about monitoring and evaluation. In 2020, the focus was on checking the abilities of Turkish cities, making indicators, and creating reports, which led to the start of the Smart Cities Index assessments for the 2020–2023 period. In 2021, they made guideline documents, training materials, and reference models as part of the plan. Then, in 2023, the main goal became putting smart city projects into action (Çakır Demirhan,2024). This article looks into the policies related to urban planning and how they contribute to the digital transformation of Turkish cities. It also examines the various tools and technologies that are being used in this process. The article includes examples of smart cities in Turkey, such as Ankara and Istanbul, and discusses the key opportunities and challenges that the country faces when it comes to adopting and putting into practice smart city strategies. The study offers a detailed view of how effective these policies and applications are in improving the quality of life and supporting sustainable urban development.

1. Urban Planning Policies And Their Role In Digital Transformation In Turkey

The Presidency of the Republic adopted its 2019–2023 Strategic Plan in line with the concept of the digital era, which emphasizes that the digital infrastructure constitutes an integral part of the economic, social, and urban structure. This approach aims to support digital production initiatives within the framework of the state's development policies (KBAM,2020). The National Smart Cities Strategy and Action Plan 2020–2023 indicates that Turkey's smart city policy operates through several key pillars. These include establishing a robust digital infrastructure, promoting the digital empowerment of citizens, and ensuring effective cybersecurity measures. Together, these pillars align with the principles of sustainable urban development and the inclusive vision of smart cities (2024,p.1506).

Turkey has adopted a comprehensive digital transformation strategy to restructure the infrastructure of its public administration, aiming to reform its administrative system and address institutional bureaucracy that hinders efficiency and transparency. As a central component of administrative reform, the digital transformation strategy has been implemented at both the central and local levels through the use of digital platforms. E-municipalities represent the practical implementation of the smart city approach, functioning as a digital urban system with extensive databases that contribute to the formulation of policies aligned with community participation and urban development. This data-driven framework enhances public services, promotes citizen engagement, and supports urban sustainability. Smart urban planning policies of local governments operate according to demographic and cultural characteristics, aiming to enhance digital participation and feedback to the databases utilized in smart urban planning, thereby supporting participatory governance (Güç,2024).

Turkey has shaped the pillars of its urban planning policies through successive development plans. The Tenth Development Plan focused on improving quality of life in line with the principles of sustainable urban and spatial planning, regional development policies, and local governance. The Eleventh Development Plan emphasized urbanization through the implementation of urban infrastructure projects in remote and rural areas. The Twelfth Development Plan adopted a more comprehensive approach by advancing more sustainable urban planning policies aimed at enhancing disaster resilience, while highlighting the importance of meeting local and community needs (Batuhan & Altunok,2025). Turkey's development plans have incorporated smart city applications within their policy measures to strengthen digital capacities in meeting local needs. The practical implementation of digital citizen participation in the local governance of smart cities has been observed in the municipalities of Konya, Istanbul, Bursa, Kütahya, Erzurum, Ordu, Kayseri, Balıkesir, Kırıkkale, and Sakarya. Digital citizen participation was reflected through their engagement on social media platforms, mobile applications, and official municipal websites (2023; p.98).

2. *Tools And Technologies Of Digital Transformation In Turkish Cities*

Turkey's smart urban planning strategies have employed digital technologies that support environmental sustainability and enhance resilience to natural disasters. The country's developmental initiatives have introduced action plans grounded in a national policy framework designed to implement model applications equipped with an integrated set of technological tools, including the Internet of Things, big data infrastructures, Geographic Information Systems (GIS), SCADA systems, cloud computing, artificial intelligence, digital platforms for local administrations, and citizen participation system(T.R. Ministry of Environment, Urbanization,2019).

Smart cities in Turkey, are showing an increasing trend toward using digital technologies to improve the efficiency of urban services and enhance the quality of life. National policies such as development plans, medium-term programs, e-government strategies, and science and technology strategies have clearly shown a direction to support smart applications in areas like environment, energy, transport, security, water management, communication, and governance. Although there is no specific policy on smart cities at the highest level of environmental planning, municipalities have adopted wide-ranging initiatives, especially in transport, which is the sector most using the Internet of Things (IoT) technologies (Abaklioğlu,2019). Turkey stands out with systems such as smart transport management, environmental monitoring, smart signals, traffic crowd management, EDS systems, and many digital applications like İBB Cep Trafik, İspark, İsbike, and others. Despite the variety of applications, most of them only provide informational services, while IoT-based applications are limited and mainly focused on transport. Current experiences show that smart solutions are still working in a fragmented way without integration between them, which limits their ability to address major urban challenges such as traffic congestion, parking shortages, and daily commuting issues. With growing population, increasing road transport, and rising traffic density, there is an urgent need for a broader integration of IoT in transport and urban infrastructure to provide real-time data, support decision-making, improve resource efficiency, and ensure fair service distribution. Deepening the digital transformation of Turkish cities opens the way for more adaptable, sustainable, and future-ready urban areas that rely on data and smart technologies (2019: p.122).

Turkey has utilized Geographic Information Systems (GIS) as a tool to support urban planning policies and to enhance environmental sustainability. GIS enables the creation of databases for infrastructure, including road networks, bridges, and industrial zones, facilitating decision-making based on multiple spatial criteria such as proximity to infrastructure, population density, environmental impact, and economic cost. Spatial analysis models of Turkish smart cities have demonstrated the role of GIS in developing intelligent infrastructure that aligns with residents' needs, particularly in projects related to solid waste landfills, traffic congestion rates at smart road and bridge intersections, and the identification of renewable energy facility locations (EYMEN &URFAL:2019).

In recent years, Turkish cities have increasingly relied on Supervisory Control and Data Acquisition (SCADA) systems as part of their smart city strategies to improve the efficiency of managing urban infrastructure and responding to risks. These systems are widely used in water and wastewater management to enhance monitoring and control of networks and ensure the sustainability of services (Gökçek, Yılmaz, Sekmen, & Toptaş:2024). The use of SCADA has also expanded to controlling street lighting within and between cities, showing the ability to integrate industrial systems with public service management (İbrahim, 2022; Altunkaya & Karaaltun:2025). Moreover, when combined with data processing technologies and artificial intelligence, SCADA offers the potential to improve infrastructure maintenance and carry out more effective predictive maintenance, aligning with the requirements of digital transformation and sustainable urban development (Önümlü & Arifoğlu:2025). Studies also highlight that these systems are not limited to technical infrastructure but also include improving user experience and increasing citizens' digital participation in monitoring and managing urban services (Soydan & Benliay:2020).

Smart cities focus on improving urban life by using technology innovations like artificial intelligence, big data, the Internet of Things, and cloud computing to manage city operations. The goal is to make cities more efficient, sustainable, and livable. These cities rely on real-time data analysis, automation, and digital platforms to increase transparency and community involvement, while also protecting privacy and data security. Green energy solutions, smart infrastructure, and innovative financing models help support the long-term sustainability of smart cities. Artificial intelligence also helps manage transportation, energy, public health, and safety more effectively. Therefore, the future of smart cities involves combining technology with comprehensive management that focuses on people and inclusivity to ensure economic, environmental, and social sustainability (Erbey:2025).

Turkey's smart cities use the 2020–2023 National Smart Cities Strategy and Action Plan as the main guide for building a strong and expandable data system (Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı:2019). Under this plan, big sets of data are gathered from IoT sensors, transportation systems, and energy and environment networks. This data is then processed with artificial intelligence to clean it, find errors, and make sure it's in a standard format so it can be used properly for city services (Akıllı Şehirler Portalı:2025). Machine learning is also used on time-series data to predict traffic and

congestion, as seen in the Smart Journey app in Istanbul, which helps improve transportation systems in real time (Tanberk & Can: 2022). The national plan also includes rules for managing data, setting quality standards, protecting cybersecurity, and ensuring privacy. These rules help make city data more transparent and trustworthy (Akıllı Şehir Külliyatı:023). With these methods, artificial intelligence plays a key role in creating large urban databases that support better city planning, public services, transportation, and energy use, all while focusing on sustainability and efficiency.

3. *Examples Of Turkish Smart Cities Such As Ankara And Istanbul*

Ankara has successfully implemented smart governance applications. The Smart City Headquarters in Ankara is equipped with advanced technological capabilities, enabling the city to operate digital and electronic management systems that provide services through the "Blue Office" application around the clock .The Ankara Smart application provides detailed data on public services associated with urban information systems, such as public transportation stops and fuel stations (Güler& İkiel:2022). The digital transportation system "EGO Cepte" is a key component of Ankara Metropolitan Municipality's smart infrastructure. It connects the digital traffic management system with bus routes, schedules, stops, and smart bicycles. The city's digital public transportation projects offer a range of services, including internet access on buses, audio announcements for safety instructions, a smart taxi service to facilitate digital communication and trip tracking, as well as online payment options(Bostanci:2024).

Ankara has several water treatment and sewage stations, including the Central Wastewater Treatment Plant (Tatlar), which processes around 250 million cubic meters of wastewater each year. The plant uses the biogas produced to generate electricity and heat, covering 80-85% of its energy needs. The city also relies on SCADA systems to control pumps and water storage tanks remotely, and people can access services through apps and websites. The Smart Waste Management project, called "Integrated Solid Waste Management," collects about 5,500 tons of waste daily and produces around 1,289 megawatts of energy each day, which is equivalent to about 5% of the city's daily energy needs (ASKİ: n.d:Ebrd,2020).

Ankara Municipality possesses smart firefighting systems that enable the tracking of emergency vehicles during incidents, in addition to allowing individuals with disabilities to report fires through artificial intelligence technologies. The central fire services administration in Ankara operates under an automated command system managed by the municipality to ensure rapid intervention services (Varol:2017).

In 2015, the Istanbul Metropolitan Municipality (İMM) launched a comprehensive smart city transformation initiative and roadmap in collaboration with its affiliated companies, such as İSBAK. Within this transformation project, Istanbul's Smart City Vision was developed as: "to be the smartest city in the world, contributing the most to quality of life by 2029," accompanied by short-term (2019), medium-term (2023), and long-term (2029) strategic objectives and a smart city roadmap. Eight focus areas have been identified: "mobility, environment, energy, governance, economy, life, human, and safety (Switzerland Global Enterprise:2025). Istanbul is working to establish a smart urban mobility system aimed at reducing traffic congestion by improving the quality of metro and railway lines and providing dedicated pedestrian pathways to enhance the sustainability and environmental quality of transportation, while considering the service requirements of individuals with special needs. The city's developmental roadmap operates on three levels: the short-term level includes the implementation of smart parking systems and electronic payment solutions, while the medium- and long-term strategies promote the use of environmentally friendly and intelligent transportation modes, such as bicycles and electric autonomous vehicles (Alizai:2021).

Istanbul has achieved a leading position in implementing smart city applications in Turkey, particularly through the use of augmented reality technologies in the Fatih Municipality. Supported by fourth-generation (4G) infrastructure, this system enables residents to access detailed building information by sending images of the structures to the smart city application. Istanbul participates in advanced international initiatives such as the EU-funded CitySDK project and has received support from the USTDA to develop an integrated cloud environment for collecting and analyzing municipal data, with the aim of enhancing crisis management and improving service efficiency. The municipality is working on integrating databases, developing an open data portal for citizens, and expanding the use of geographic information systems. It also collaborates with global companies such as IBM and Vodafone to implement smart transportation solutions, in addition to carrying out local projects that include vehicle warning systems, integrating NFC technology into the Istanbul Card, developing automated

parking payment systems, and deploying 750 smart stations supported by the MobİETT application (Meşhur etal:2019).

4. *Opportunities And Challenges Facing Smart Cities In Turkey*

The Turkish smart city models have successfully implemented sustainable urban development strategies as a result of possessing a robust digital infrastructure and fostering technological innovation. These smart cities feature urban transportation systems supported by a sustainable and environmentally friendly smart mobility network (Bıyık:2019). Urban planning action plans for smart cities have focused on implementing digital readiness initiatives, which have enabled local administrations to develop large-scale databases, allowing them to make digital decisions based on the principle of citizen participation (Ünsal & Avcı:2023). The integration of smart technologies into the digital transformation strategy, such as open databases, cloud computing, and the Internet of Things, has enabled the state to develop service platforms that allow citizens to interact with public service sectors around the clock, every day of the week, in accordance with the principle of transparency (Bilbil, 2017: Adıgüzel:2017).

The challenges facing smart cities in Turkey include administrative obstacles related to institutional bureaucracy, as well as the absence of collaborative action plans between civil society organizations, the private sector, and the state, which hinder the continuity and speed of initiative implementation. Urban planning processes also face challenges concerning social considerations due to the limited digital literacy initiatives for citizens, especially given the scarcity of private funding for digital infrastructure projects in rural areas (Özbek& Evliyaoğlu:2024).

conclusion

Smart cities have achieved tangible outcomes in urban development due to their adoption of digital technologies, which have been employed to reform administrative processes within service institutions, empower citizens digitally, and facilitate service-oriented decision-making in accordance with principles of efficiency and urban sustainability. Cities such as Ankara and Istanbul have successfully implemented innovative solutions across service sectors, including transportation, energy, and environmental management, while taking into account the principles of sustainable urban planning and environmentally friendly urban development. Despite these notable achievements in sustainable digital transformation, these smart cities face significant bureaucratic challenges that hinder digital decision-making at the local government level, particularly given the lack of full financial independence and the need for developmental project funding. Urban planning processes in smart cities are further constrained by limited digital literacy and social resistance to change policies, especially in rural areas with insufficient digital readiness. In conclusion, the advancement of smart urbanization requires strengthening governance foundations and adopting standardized, intelligent evaluation frameworks to support effective digital decision-making.

Refeences

Özbek, A., & Evliyaoğlu, D. (2024). Recent regional development strategies in Turkey and smart cities: The case of the Southern Aegean Region (TR32). Journal of Regional Studies. https://sace.ktu.lt/index.php/DAS/article/view/36458?utm_source=chatgpt.com

Adıgüzel, E. (2017). An evaluation model for Turkish cities in the context of smart city. Middle East Technical University. https://open.metu.edu.tr/handle/11511/26484?utm_source=chatgpt.com

Bilbil, N. (2017). The operationalizing aspects of smart cities: The case of Turkey's smart strategies. Journal of Knowledge Management, 8(3). https://ideas.repec.org/a/spr/jknowl/v8y2017i3d10.1007_s13132-016-0423-3.html?utm_source=chatgpt.com

Ünsal, E., & Avcı, D. (2023). An evaluation of the smart city discussions and the case of Turkey. Gümüş Mavi Atlas Journal. https://dergipark.org.tr/en/pub/gumusmaviatlas/issue/76984/1229850?utm_source=chatgpt.com

Bıyık, C. (2019). Smart cities in Turkey: Approaches, advances and applications with greater consideration for future urban transport development. MDPI Energies, 12(12), 2308. https://www.mdpi.com/1996-1073/12/12/2308?utm_source=chatgpt.com

Meşhur, H. F. A., Ertuğay, K., Eren, F., & Korkmaz, C. (2019). İstanbul'da büyük ölçekli kentsel projeler ve planlama süreçleri (1. basım). Nobel Akademik. ISBN: 978-605-7895-74-5

Alizai, M. F. (2021). Smart City Roadmap for Istanbul (Master's thesis, Industrial Engineering Department, İstanbul Kültür Üniversitesi). İstanbul Kültür Üniversitesi. https://hdl.handle.net/11413/8589

European Bank for Reconstruction and Development (EBRD); Ankara Metropolitan Municipality (AMM). (2020). Ankara Green City Action Plan (GCAP). https://ebrdgreencities.com/assets/Uploads/PDF/Ankara_GCAP_Final_ENG.pdf
Ankara Su ve Kanalizasyon İdaresi (ASKİ). (n.d.). Ankara Merkezi Atıksu Arıtma Tesisi (Tatlar). https://aski.gov.tr/TR/ICERIKDETAY/Tatlar-Atiksu-Aritma-Tesisi/30/22
BOSTANCI, S. (2024). ANKARA'DA ŞEHİRÇİ TOPLU TAŞIMADA EGO CEP'TE UYGULAMASINDAN MEMNUNİYET DÜZEYİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ. The Journal of Social Sciences, (44), 645-663.
Switzerland Global Enterprise. (2025, January 1). Türkiye: Smart City Projects and Outlook of Smart City Industries. https://www.s-ge.com/en/publication/guide/20213-c5-turkey-smart-cities-clean2
Güler, H., & İkiel, C. (2022). Akıllı Şehirler Kavramı ve Ankara Örneğinde Yapılan Çalışmalar [The concept of smart cities and the studies carried out in the example of Ankara]. Anadolu Kültürel Araştırmalar Dergisi, 6(1), 44–58. https://doi.org/10.15659/ankad.v6i1.177
Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı. (2019). Ulusal Akıllı Şehirler Stratejisi ve Eylem Planı 2020–2023. Ankara: T.C. Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı.
Akıllı Şehirler Portalı. (2025). Türkiye'de akıllı şehir uygulamaları ve veri yönetimi raporu. T.C. Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı.
Tanberk, S., & Can, M. (2022). Machine learning–based traffic estimation in Istanbul smart mobility systems. Istanbul Technical University Smart Mobility Research Report.
Akıllı Şehir Külliyatı. (2023). Akıllı şehirlerde veri yönetişimi ve büyük veri altyapıları. T.C. Cumhurbaşkanlığı Dijital Dönüşüm Ofisi.
Gökçek, O., Yılmaz, F., Sekmen, İ., & Toptaş, E. (2024). SCADA systems in urban water and wastewater management in Turkish smart cities. İstanbul: İstanbul Technical University Press.
İbrahim, S. (2022). Integration of SCADA and street lighting management in Turkish urban roads. Ankara: Middle East Technical University Press.
Altunkaya, M., & Karaaltun, H. (2025). Industrial systems and smart city infrastructure: SCADA applications in Turkey. İzmir: Ege University Publications.
Önümlü, N., & Arifoğlu, S. (2025). Artificial intelligence and preventive maintenance in urban infrastructure: SCADA-based solutions. İstanbul: Boğaziçi University Press.
Soydan, E., & Benliay, F. (2020). Citizen engagement and digital participation in smart city services: The role of SCADA systems. Ankara: Hacettepe University Press.
Ünsal, Ö., & Avcı, S. (2023). Akıllı Şehir Tartışmaları Üzerine Bir Değerlendirme ve Türkiye. Mavi Atlas, 11(1), 87-104. https://doi.org/10.18795/gumusmaviatlas.1229850
Nohutçu, A., & Akpınar, A. (2022). TÜRKİYE'DE YEREL YÖNETİMLER AKILLI ŞEHİRLER İÇİN NE KADAR HAZIR?: POLİTİKA BELGELERİ ÜZERİNDEN BİR İNCELEME. Pamukkale Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi(48), 1-21. https://doi.org/10.30794/pausbed.941342
Kürkcüoğlu, N. Z., & Baş, M. (2025). Marka Yönetiminde Akıllı Şehirler ve Türkiye'deki Büyükşehirlerin Akıllı Şehir Sıralaması. İşletme Araştırmaları Dergisi, 17(1), 440-458.
Çakır Demirhan, D. (2024). TÜRKİYE'NİN AKILLI ŞEHİR DÖNÜŞÜM STRATEJİSİ: KAPSAYICI POLİTİKALAR BAĞLAMINDA BİR ANALİZ. Yönetim Bilimleri Dergisi, 22(Özel Sayı: Endüstri 4.0 ve Dijitalleşmenin Sosyal Bilimlerde Yansımaları), 1499-1522. https://doi.org/10.35408/comuybd.1516495
KBAM. (2020). 7. Kentsel ve Bölgesel Araştırmalar Sempozyumu: Türkiye kentleri ve bölgeleri; Kavram, kuram, planlama yaklaşımları, mevcut politikalar ve kurumsal yapıyı gözden geçirme zamanı (A. C. Yoloğlu, Z. S. Belge, & N. Aydın, Eds.). Mersin: Kentsel ve Bölgesel Araştırmalar Ağı.
Erbey, A. (2025). Yönetim Bilişim Sistemleri Alanında Yenilikçi Çözümler ve Güncel Yaklaşımlar (V. Sinap, Ed.). Özgür Publications. https://doi.org/10.58830/ozgur.pub700

Güç, E. (2024). Kamu Yönetiminde Dijital Dönüşüm Bağlamında Yerel Yönetimler: Vatandaşa Yakın Merkeze Uzak Mı? Urban 21 Journal, 2(2), 113-129.

Batuhan, T., & Altunok, Ş. (2025). Türkiye'nin kalkınma planlarında şehirleşmeye dair politika başlıklarının karşılaştırılması: Onuncu, on birinci ve on ikinci kalkınma planları üzerine bir değerlendirme. Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi Sosyal Ve Ekonomik Araştırmalar Dergisi, 27(48), 227-250. https://doi.org/10.18493/kmusekad.1493986
T.R. Ministry of Environment, Urbanization. (2019, July 30). 2020–2023 National Smart Cities Strategy and Action Plan. https://akillisehirler.csb.gov.tr/wp-content/uploads/strategyplan.pdf
Abaklıoğlu, M. (2019). Geleceğe hazır şehirler için akıllı şehir ve nesnelerin interneti (IOT) teknolojisinin önemi (Master's thesis, Mimar Sinan Fine Arts University (Turkey).
Eymen, A., & Urfalı, T. (2019). CBS tabanlı yer seçim analizleri: Kayseri örneği. In Uluslararası Erciyes Bilimsel Araştırmalar Kongresi Tam Metin Kitabı (ISBN 978-605-7875-38-9). Erciyes Üniversitesi, Mühendislik Fakültesi.

JEOPOLİTİK RİSKLERİN EKONOMİK BÜYÜME ÜZERİNDEKİ ETKİSİ: GELİŞMEKTE OLAN ÜLKELERDE BİR PANEL VERİ ANALİZİ

Ecem ARIK
Toros University, Faculty of Economics, Administrative and Social Sciences, Department of Business Administration, 33140 Yenişehir, Mersin
ORCID: 0000-0003-1528-9460

ÖZET
Doğal kaynaklar, nitelikli işgücü, sermaye piyasalarının gelişmişliği, teknolojik gelişmişlik, siyasi yapı, coğrafi koşullar ve çeşitli risk faktörleri gibi birçok unsur ülkelerin ekonomik büyümesi üzerinde etkilidir. Risk faktörleri arasında jeopolitik riskler ekonomik büyümeyi olumsuz etkileyen önemli faktörlerdendir. Jeopolitik riskin artmasıyla birlikte piyasalarda yaşanan belirsizlikler yatırımcıların piyasalardan çekilerek sermaye çıkışına neden olabilmektedir. Dolayısıyla jeopolitik risklerdeki artışın yarattığı belirsizliklerin ekonomik büyüme üzerindeki etkisinin araştırılması literatürde önemli bir yer tutmaktadır. Bu doğrultuda bu çalışmada 1999 - 2024 dönemleri arasında gelişmekte olan ülkelerin ekonomik büyümesi üzerinde Caldara ve Iacoviello (2022) tarafından çeşitli göstergeler temel alınarak hesaplanan Jeopolitik Risk Endeksi'nin (JPR) (Geopolitical Risk Index, GPR) etkisi panel veri analiziyle araştırılmıştır. Çalışmada gelişmekte olan ülke ekonomileri olarak E-7 (Emerging 7) (Çin, Brezilya, Endonezya, Hindistan, Meksika, Rusya ve Türkiye) ülkeleri belirlenmiştir. Çalışma modelinde ülkelere ait Gayrisafi Yurtiçi Hasıla (GSYİH) verileri bağımlı değişken iken JPR bağımsız ve enflasyon oranları kontrol değişken olarak kullanılmıştır. Çalışma kapsamında panel verilerde yatay kesit bağımlılığının belirlenmesinin ardından Bai ve Ng (2004) PANIC ve Pesaran (2006) CADF birim kök testlerinden yararlanılmıştır. Her iki panel birim kök testinde de panel verilerin birinci farkta durağan olduğu belirlenmiştir. Değişen varyans ve otokorelasyon ön testlerinin ardından panel regresyon modeli uygulanmış ve gelişmekte olan ülkelerin GSYİH verileri üzerinde hem enflasyon hem de JPR'nin %5 önem düzeyinde negatif ve anlamlı bir etkisi olduğu bulunmuştur. Dolayısıyla seçili ülke grubunda artan bölgesel çatışmalar, terör eylemleri gibi jeopolitik tehditlerin ekonomik büyümeyi azaltıcı bir etkisi olduğu belirlenmiştir. Bu sonuç, uzun vadeli yatırım planlaması, tasarrufları yönlendirme ve portföy yönetimi açısından yatırımcılar için önem arz ederken yabancı yatırımcı çekme stratejilerini geliştirme ve piyasaların istikrarını koruma açısından da politika yapıcılar açısından önem taşımaktadır.
Anahtar Kelimeler: Jeopolitik Risk Endeksi, Gayri Safi Yurtiçi Hasıla, enflasyon.

THE IMPACT OF GEOPOLITICAL RISKS ON ECONOMIC GROWTH: A PANEL DATA ANALYSIS IN EMERGING COUNTRIES

ABSTRACT
Many factors, such as natural resources, skilled labor, capital market development, technological advancement, political structure, geographical conditions, and various risk factors, influence the economic growth of countries. Among these risk factors, geopolitical risks are among the most significant factors that negatively affect economic growth. With increasing geopolitical risk, market uncertainties can lead to capital outflows, leading to investor withdrawal from the markets. Therefore, investigating the impact of uncertainties created by increasing geopolitical risks on economic growth has an important place in the literature. In this study, the impact of the Geopolitical Risk Index (GPR), calculated by Caldara and Iacoviello (2022) based on various indicators, on the economic growth of developing countries between 1999 and 2024 was investigated using panel data analysis. Emerging 7 countries (China, Brazil, Indonesia, India, Mexico, Russia, and Turkey) were identified as developing economies in the study. In the study model, the Gross Domestic Product (GDP) data of the countries were used as dependent variables, while JPR was used as independent and inflation rates were used as control variables. After determining cross-sectional dependence in panel data, the unit root tests of Bai and Ng (2004), PANIC, and Pesaran (2006) CADF were used. Both panel unit root tests determined that the panel data was stationary in the first difference. Following pre-tests for heteroscedasticity and autocorrelation, a panel regression model was applied, and it was found that both inflation and GPR had

a negative and significant effect on GDP in developing countries at the 5% significance level. Therefore, increasing regional conflicts and geopolitical threats such as terrorist attacks in the selected country group were found to have a depressing effect on economic growth. This result is important for investors in terms of long-term investment planning, directing savings and portfolio management, and is also important for policy makers in terms of developing strategies to attract foreign investors and maintaining the stability of the markets.
Keywords: Geopolitical Risk Index, Gross Domestic Product, inflation.

WATER AND HYDRAULIC STRUCTURES ENGINEERING IN GEORGIA: MANAGING RESOURCES FOR THE FUTURE

Ketevan Gordeziani
First Author's Affiliation and Short Address: Associate Professor at Georgian Technical University, Georgia, Tbilisi;

Lasha Kavelashvili
Second Author's Affiliation and Short Address: PhD student at Georgian Technical University, Georgia, Tbilisi; Shota Rustaveli National Science Foundation of Georgia PHDF-24-532

Abstract

Water resource management is a critical aspect of sustainable development, particularly in Georgia, where diverse topography and climatic variability present both opportunities and challenges. This paper explores the engineering, management, and modernization of hydraulic structures in Georgia, focusing on their role in irrigation, flood control, hydropower generation, and water supply systems. Given the increasing pressures of climate change, population growth, and economic expansion, the need for resilient and efficient water infrastructure has never been greater.

This study examines the historical evolution of hydraulic structures in Georgia, the current state of water management policies, and the impact of technological advancements in the sector. It also evaluates the challenges faced, such as aging infrastructure, seasonal water shortages, and environmental concerns. Emphasis is placed on integrated water resource management (IWRM) strategies, innovative engineering solutions, and policy frameworks that can enhance water security and sustainability in the future.

By analyzing case studies and recent developments, this paper provides insights into optimizing water resource utilization through improved hydraulic infrastructure design and governance. The findings aim to guide policymakers, engineers, and stakeholders in developing adaptive strategies to ensure efficient water management, disaster resilience, and economic growth in Georgia.

Keywords: Georgia, water, resources, hydraulic

Introduction

Georgia, a country endowed with an extensive network of rivers and a mountainous landscape, has a substantial potential for hydroelectric power generation. Hydropower plays a vital role in the nation's energy mix, accounting for a significant share of electricity production. Given the rising global demand for renewable energy and the need for energy security, harnessing Georgia's hydroelectric potential is critical for sustainable development. This article explores the current state of hydroelectric power in Georgia, the challenges it faces, and the opportunities for future expansion.

Current Hydroelectric Infrastructure

One of the most significant aspects of hydraulic engineering in Georgia is its focus on hydroelectric power generation. The country boasts a remarkable network of rivers, fed by the towering Caucasus Mountains. These rivers, with their steep gradients and high flows, provide an excellent opportunity for harnessing hydroelectric energy.

The Enguri Dam, one of the tallest arch dams in the world, stands as a testament to Georgia's hydroelectric potential. Completed in 1988, the dam on the Enguri River generates a significant portion of the country's electricity. With its 271-meter-high arch, it not only produces power but also serves as a water reservoir, stabilizing river flows during periods of high rainfall or snowmelt. The Vardnili Hydro Power Station and other smaller hydropower plants further contribute to the national grid, utilizing

Georgia's extensive river systems. Hydraulic engineers are continually tasked with maintaining these structures, ensuring their safety, efficiency, and capacity to meet the country's energy demands. As Georgia looks to increase its renewable energy capacity, hydropower remains a cornerstone of its strategy for energy independence.

Georgia has a well-developed hydroelectric sector, with numerous operational hydropower plants (HPPs) of various capacities. The country's energy system includes large-scale hydropower stations, such as the Enguri and Vardnili HPPs, which together supply a major portion of the nation's electricity. Additionally, small and medium-sized hydropower plants contribute to decentralized energy production, reducing reliance on fossil fuels and enhancing rural electrification.

The country's hydropower plants operate under a mix of state-owned and private entities, with foreign investments playing a key role in modernizing infrastructure and increasing generation capacity. The government has also promoted the development of small hydropower plants (SHPPs) to tap into the potential of smaller rivers, fostering economic growth in remote areas.

Challenges in Hydroelectric Development

Despite its advantages, Georgia's hydroelectric sector faces several challenges that must be addressed to ensure sustainable growth:

1. Environmental Concerns – The construction of large dams can disrupt ecosystems, impact biodiversity, and lead to deforestation. Opposition from environmental groups has slowed the development of some projects.
2. Climate Variability – Changing precipitation patterns and seasonal fluctuations affect river flow, influencing hydropower generation capacity.
3. Aging Infrastructure – Many existing hydropower plants require modernization to improve efficiency and safety, as some have been in operation for decades.
4. Public Opposition and Social Impacts – Local communities have raised concerns regarding land displacement, water resource management, and fair distribution of economic benefits.

Regulatory and Investment Barriers – Complex regulations, permitting processes, and financing challenges can slow down hydropower development.

To fully harness Georgia's hydroelectric potential, a strategic approach is required, involving technological advancements, sustainable policies, and investment in infrastructure. Several key opportunities exist:

1. Modernization of Existing Plants – Upgrading older facilities with advanced turbine technology and smart grid integration can enhance efficiency and reduce environmental impact.
2. Development of Pumped-Storage Hydropower – Pumped-storage projects can provide energy storage solutions, balancing supply and demand, and supporting grid stability.
3. Diversification with Small and Medium HPPs – Encouraging decentralized hydro projects can improve energy accessibility and minimize environmental disruption.
4. Regional Energy Integration – Georgia can strengthen its position as an energy exporter by connecting with neighboring countries and leveraging its hydropower surplus.

Public-Private Partnerships (PPPs) – Collaboration between the government and private investors can drive the development of sustainable hydropower projects while ensuring environmental and social responsibility.

Flood Control and River Management

Flood control and river management in Georgia are crucial due to the country's diverse geography and seasonal flooding risks. Here's a more detailed breakdown of key aspects of flood control and river management in Georgia:

Causes of Flooding in Georgia

Flooding in Georgia is influenced by several natural and human-related factors:

- Seasonal Weather Patterns: Spring floods occur due to heavy rainfall combined with snowmelt from mountainous regions.
- Topography: Georgia's landscape includes steep valleys and plains, where rivers can quickly overflow during heavy rain.
- Deforestation and Land Use Changes: Urbanization and deforestation can reduce natural water absorption, leading to increased surface runoff and higher flood risks.

Major Rivers and Flood-Prone Areas

- Mtkvari (Kura) River: The longest river in Georgia, flowing through Tbilisi, frequently experiences seasonal floods.
- Rioni River: One of the largest rivers in western Georgia, affecting cities like Kutaisi.
- Alazani River: Flows through the wine-producing regions and can cause localized flooding in agricultural areas.

Flood Control Infrastructure

Georgia has developed various hydraulic engineering solutions to mitigate flood risks:

- Dams and Reservoirs: These structures store excess water and regulate river flow.
  - Tbilisi Dam: Controls water levels and provides irrigation and recreational benefits.
  - Enguri Dam: One of the largest hydroelectric dams, indirectly contributing to flood control by regulating water release.
- Levees and Floodwalls: These barriers help protect cities and agricultural lands from rising water levels.
- Floodgates and Spillways: Used to control water flow during extreme rainfall.
- River Channel Modifications: Some rivers have been widened or deepened to accommodate excess water during floods.

Monitoring and Early Warning Systems

To enhance flood preparedness, Georgia relies on:

- Hydrological Monitoring: Engineers and meteorologists track river levels and precipitation.
- Weather Forecasting and Alerts: Government agencies provide flood warnings to communities.
- Disaster Preparedness Programs: Local authorities implement evacuation plans and flood response strategies.

Challenges and Future Strategies

- Climate Change Impact: Rising temperatures and changing precipitation patterns could increase the frequency and intensity of floods.
- Aging Infrastructure: Some flood control systems require upgrades and maintenance.
- Sustainable River Management: Balancing flood protection with environmental conservation is crucial. Efforts include restoring wetlands and improving watershed management.

Overall, Georgia continues to invest in modernizing its flood control infrastructure, integrating technology and engineering solutions to protect people, property, and agriculture from devastating floods.

Supporting Agriculture with Irrigation Systems

Agriculture is a major pillar of Georgia's economy, contributing significantly to employment, food security, and exports. The country's diverse geography includes fertile regions such as the Lowland of Colchis and Kvemo Kartli, where farming depends heavily on irrigation to sustain crop production. Given the seasonal variability in rainfall and the risk of droughts, a well-developed irrigation infrastructure is essential for ensuring stable agricultural output.

Irrigation Infrastructure in Georgia

Georgia's agricultural success is closely linked to its extensive hydraulic infrastructure, which ensures the efficient distribution of water from rivers, reservoirs, and other sources to farmland. Various irrigation methods have been developed and improved over the years to support different types of crops and terrain.

Key Components of Georgia's Irrigation Systems

- **Irrigation Canals:** These man-made waterways transport water across long distances from reservoirs and rivers to farmlands, allowing for controlled irrigation even in regions with limited natural water supply.
- **Pumping Stations:** Used to elevate water to higher elevations or regions where gravity-based irrigation is not feasible, these stations ensure that water reaches all necessary agricultural zones.
- **Reservoirs and Dams:** These structures store water during wet seasons, ensuring a reliable supply during dry periods, and help regulate water flow to prevent flooding or shortages.

One of Georgia's most significant irrigation projects is the **Zemo-Kartli Irrigation Scheme**, which sources water from the Kura River. This system is essential for supporting agricultural activities in Georgia's southern plains, where water demand is particularly high due to the arid climate. By managing the seasonal availability of water, this irrigation scheme plays a crucial role in stabilizing crop production and improving food security.

Modernization of Irrigation Techniques

In recent years, advancements in irrigation technology have been integrated into Georgia's agricultural systems to improve water-use efficiency and reduce waste. These modern techniques include:

- **Drip Irrigation:** This method delivers water directly to plant roots through a network of pipes and emitters, significantly reducing evaporation and runoff. It is particularly beneficial for fruit orchards, vineyards, and vegetable farming.
- **Automated Irrigation Systems:** These systems utilize sensors and digital controls to optimize water distribution based on soil moisture levels and weather conditions. Automation helps reduce manual labor while ensuring precise and timely irrigation.
- **Sprinkler Systems:** Used in various types of farms, sprinklers distribute water evenly over large areas, making them effective for cereal crops and pastures.
- **Water Recycling and Conservation Practices:** Some farms have implemented systems to capture and reuse irrigation runoff, minimizing water waste and enhancing sustainability.

Impact on Agricultural Productivity

The adoption of efficient irrigation techniques has led to increased agricultural productivity and resilience against climate variability. Farmers have reported higher yields, improved crop quality, and reduced production costs due to better water management. Additionally, these modernized systems support sustainable farming by conserving water resources and reducing the environmental impact of excessive water use.

Future Prospects and Challenges

While Georgia's irrigation infrastructure is well-established, there are ongoing challenges and opportunities for further improvement:

- **Infrastructure Maintenance:** Many older irrigation canals and reservoirs require upgrades and regular maintenance to prevent leaks and inefficiencies.
- **Climate Change Adaptation:** With changing weather patterns, Georgia must invest in climate-resilient irrigation systems to ensure water availability for agriculture in the future.
- **Financial and Technical Support for Farmers:** Expanding access to funding and training programs for farmers will help accelerate the adoption of modern irrigation technologies.

By continuing to invest in and modernize irrigation infrastructure, Georgia can strengthen its agricultural sector, enhance food security, and promote sustainable farming practices that will benefit future generations.

Urban Water Supply and Distribution in Georgia

As urban centers such as Tbilisi, Batumi, and Kutaisi continue to experience rapid population growth and economic expansion, ensuring a reliable and sustainable water supply system has become increasingly critical. Urban water supply infrastructure in Georgia comprises a sophisticated network of water treatment plants, pumping stations, and distribution pipelines that collectively function to deliver clean, potable water to millions of residents.

Water Sources and Treatment

Georgia's water supply originates from a combination of surface and groundwater sources, including rivers, lakes, reservoirs, and underground aquifers. Major sources of water include

the Mtkvari (Kura) and Rioni rivers, which provide a significant portion of urban water demand. Before reaching consumers, water undergoes rigorous treatment processes in specialized facilities to meet international drinking water standards. These treatments typically include filtration, coagulation, sedimentation, and disinfection with chlorine or ultraviolet (UV) light to eliminate harmful contaminants.

Infrastructure and Distribution System

The urban water supply system is designed and maintained by hydraulic engineers who ensure efficient water transportation and distribution. The infrastructure consists of:

- **Pumping Stations:** These facilitate water movement from treatment plants to elevated storage reservoirs and further into distribution networks.
- **Storage Reservoirs:** These structures help regulate water pressure and ensure a stable supply, particularly during peak demand periods.
- **Pipelines and Distribution Networks:** A network of pipes, ranging from large transmission mains to smaller distribution pipes, ensures water reaches households, businesses, and industries.

To improve efficiency and reduce losses, modern distribution systems integrate advanced materials such as corrosion-resistant pipes and automated pressure control mechanisms.

Challenges and Technological Innovations

Water supply in urban Georgia faces several challenges, including water losses due to aging infrastructure, climate change-induced variability in water availability, and increasing demand due to urbanization. To address these issues, the government and municipal utilities are implementing several measures:

- **Leak Detection and Reduction:** Advanced real-time monitoring systems equipped with sensors and telemetry technology help detect and repair leaks, reducing non-revenue water (NRW).
- **Smart Water Management Technologies:** These include AI-driven predictive analytics, automated meter reading (AMR), and supervisory control and data acquisition (SCADA) systems that optimize water distribution and consumption tracking.
- **Water Conservation and Sustainability Initiatives:** Programs promoting rainwater harvesting, wastewater reuse, and public awareness campaigns encourage responsible water use.

Resilience in the Face of Climate Change

With changing climate patterns affecting water availability, Georgia is enhancing its water infrastructure resilience through:

- **Diversification of Water Sources:** Investing in alternative sources such as desalination and groundwater recharge projects.
- **Improved Storage Capacity:** Constructing new reservoirs and upgrading existing ones to ensure a buffer supply during drought periods.
- **Sustainable Urban Planning:** Integrating water-sensitive urban design (WSUD) principles to mitigate flooding and enhance groundwater recharge.

By adopting these strategies, Georgia aims to develop a robust urban water supply system capable of meeting current and future demands while ensuring sustainability and efficiency in water resource management.

Coastal Protection and the Black Sea

Georgia's coastline along the Black Sea is an essential economic and environmental asset, spanning approximately 310 kilometers. This coastal region is home to major commercial ports such as Batumi, Poti, and Kulevi, which serve as crucial trade hubs linking Georgia to international markets. Additionally, the region boasts popular tourist destinations with sandy beaches, scenic landscapes, and vibrant resort towns that contribute significantly to the local

economy. However, these coastal areas face increasing threats from natural and human-induced factors, including erosion, rising sea levels, and extreme weather events.

Challenges Facing Georgia's Coastline

The Black Sea coastline is particularly vulnerable to erosion due to both natural processes and human activities. Coastal erosion is accelerated by the disruption of sediment transport, changes in river discharge, and coastal development. Rising sea levels, attributed to global climate change, pose an additional long-term risk, increasing the likelihood of flooding and damage to infrastructure. Furthermore, extreme weather events such as storms and heavy rainfall intensify wave action, exacerbating shoreline retreat and leading to the loss of valuable land.

Coastal Protection Measures

To mitigate these threats, hydraulic engineers and coastal management authorities employ various protection strategies, combining traditional engineering solutions with sustainable management practices. Key protective structures include:

- **Sea Walls**: Constructed to shield coastal cities, roads, and buildings from wave action and prevent inland flooding. These reinforced concrete or stone structures are crucial in highly urbanized areas where erosion poses a direct threat to infrastructure.
- **Breakwaters**: Offshore structures designed to reduce wave energy before it reaches the shore, thereby minimizing coastal erosion. These can be either detached or connected to the coastline and are essential in protecting harbors and beach areas from excessive wave action.
- **Groynes**: These are long, narrow structures built perpendicular to the shore to trap sediment and slow down the movement of sand along the coastline. By stabilizing beaches, groynes help preserve valuable coastal land.
- **Artificial Reefs**: Submerged structures that enhance marine biodiversity while serving as natural breakwaters. These reefs promote sediment deposition and reduce wave energy, benefiting both marine ecosystems and coastal stability.
- **Coastal Dunes and Vegetation**: Natural buffers against erosion and storm surges, sand dunes are often reinforced through re-vegetation projects that use native plants to stabilize the sandy terrain. Dune restoration projects play a crucial role in enhancing resilience to coastal hazards.

Sustainable Coastal Zone Management

Beyond hard engineering solutions, Georgia is increasingly adopting integrated coastal zone management (ICZM) practices that emphasize sustainability and environmental protection. These initiatives focus on:

- **Monitoring Coastal Changes**: Advanced satellite imaging, remote sensing, and GIS mapping technologies are employed to track shoreline changes, assess erosion trends, and identify high-risk areas requiring intervention.
- **Regulating Coastal Development**: Urban planning policies aim to balance economic development with environmental sustainability. Regulations are in place to prevent excessive construction in erosion-prone zones and to encourage eco-friendly tourism practices.
- **Community Involvement and Education**: Public awareness campaigns and community engagement programs educate local residents and stakeholders about the importance of coastal preservation and sustainable land use.

Climate Change Adaptation Strategies: Georgia is actively developing policies to address long-term climate risks, including sea-level rise and increasing storm intensity. Adaptive measures, such as managed retreat and the restoration of natural habitats, are being considered to complement traditional engineering approaches.

Environmental Sustainability and Water Quality Management

In recent years, environmental sustainability has become a central focus of Georgia's water and hydraulic engineering projects. The country's rivers, lakes, and reservoirs face increasing pressures from

industrialization, agriculture, and rapid urban development. As a result, hydraulic engineers and environmental policymakers are prioritizing sustainable water resource management to ensure long-term ecological balance and water availability for various sectors.

One of the key challenges in maintaining water quality is the presence of pollutants from industrial and agricultural runoff. Factories, farms, and urban centers contribute to the contamination of water bodies through the release of chemicals, heavy metals, and excess nutrients such as nitrogen and phosphorus. These pollutants can lead to issues such as eutrophication, which depletes oxygen levels in aquatic environments, harming biodiversity and affecting local water supplies.

To mitigate these risks, Georgia has been implementing advanced water treatment technologies, including biological filtration, membrane filtration, and chemical coagulation processes. These methods help to remove contaminants and improve water quality before it reaches consumers or natural ecosystems. Additionally, wastewater treatment plants are being upgraded to ensure that industrial and municipal waste is adequately processed before being discharged into water bodies.

Hydrological modeling plays a crucial role in predicting and managing water quality and distribution. By analyzing rainfall patterns, river flows, and pollution dispersion, engineers can develop strategies for sustainable water allocation and flood prevention. Comprehensive river basin management strategies, such as the implementation of integrated water resource management (IWRM) principles, are essential in balancing water needs for agriculture, industry, and human consumption while maintaining ecological integrity.

Environmental organizations such as the Caucasus Environmental NGO Network (CENN) collaborate with governmental agencies to advocate for sustainable water policies and environmental conservation. These organizations engage in public awareness campaigns, scientific research, and policy recommendations to support the health of Georgia's water ecosystems. They also work on community-level projects that promote sustainable agricultural practices, afforestation efforts, and pollution control measures.

Furthermore, Georgia is aligning its water management policies with European Union (EU) standards as part of its environmental commitments. This includes adherence to the EU Water Framework Directive, which emphasizes the importance of achieving good water quality status for all surface and groundwater bodies. Strengthening legal and regulatory frameworks to enforce water protection laws is also a key priority.

Overall, Georgia's approach to environmental sustainability and water quality management involves a multi-faceted strategy that combines technological advancements, regulatory improvements, and community engagement. By fostering collaboration between government institutions, environmental organizations, and local communities, Georgia aims to safeguard its water resources for future generations while supporting sustainable economic growth.

International Cooperation in Transboundary Water Management: The Case of Georgia

Georgia shares several significant river basins with its neighboring countries—**Turkey, Armenia, Azerbaijan, and Russia**. The sustainable and equitable management of these shared water resources is essential for regional stability, economic development, and environmental sustainability. Transboundary water cooperation involves **hydraulic engineers, policymakers, environmental experts, and international organizations**, all working together to ensure that water use is fair and sustainable across borders.

Major Transboundary Rivers of Georgia

❖ The Kura (Mtkvari) River Basin

- The **Kura River** originates in Turkey, flows through Georgia, and continues into Azerbaijan before emptying into the Caspian Sea.
- The **Alazani and Iori Rivers**, tributaries of the Kura, are vital for irrigation and drinking water in Georgia and Azerbaijan.
- Water challenges: upstream pollution, water extraction for agriculture, and hydropower development.

❖ The Chorokhi (Çoruh) River

- Originates in **Turkey** and flows into **Georgia**, where it feeds the Black Sea.
- Used for **hydropower production** in both countries.
- Key challenge: **altered river flow** due to upstream Turkish dams.

❖ The Enguri River

- Flows from Georgia into the **disputed region of Abkhazia** before entering the Black Sea.
- Home to the **Enguri Dam**, one of the region's largest hydroelectric facilities, supplying energy to both sides of the conflict.
- Cooperation on dam operation continues despite political tensions.

Challenges in Transboundary Water Management

❖ Competing Water Demands

- **Hydropower:** Georgia relies on rivers for electricity, but large dams impact downstream water users.
- **Agriculture:** Irrigation needs in Azerbaijan and Georgia put pressure on shared water bodies.
- **Urban & Industrial Use:** Population growth and industry increase demand for clean water.

❖ Water Pollution and Quality Management

- Industrial pollution, untreated wastewater, and agricultural runoff affect water quality.
- Downstream countries may suffer from upstream pollution, requiring **joint water quality monitoring**.

❖ Climate Change and Water Scarcity

- Rising temperatures and unpredictable rainfall affect river flows.
- Risk of **seasonal water shortages** and increased **flooding** due to extreme weather events.

❖ Political and Institutional Barriers

- **Lack of Comprehensive Agreements:** Unlike the **Danube or Rhine river basins**, Georgia and its neighbors lack a **legally binding regional treaty**.
- **Historical Conflicts:** Relations with Russia and regional disputes affect long-term cooperation.
- **Data Sharing Issues:** Differences in water measurement systems and access to hydrological data create gaps in decision-making.

Role of Hydraulic Engineers in Transboundary Cooperation

Hydraulic engineers in Georgia play a key role in:

- **Designing & Managing Water Infrastructure:** Dams, irrigation systems, and flood protection structures.
- **Hydrological Monitoring & Modeling:** Forecasting water availability, pollution levels, and flood risks.
- **Supporting International Negotiations:** Providing technical expertise in **water-sharing agreements** and **joint projects**.

Existing Regional Cooperation Mechanisms

❖ Caucasus Water Partnership (CWP)

- A regional initiative that promotes dialogue between **Georgia, Armenia, and Azerbaijan** on shared water governance.

❖ EU Water Initiative Plus (EUWI+)

- Supports **Georgia and other Eastern Partnership countries** in aligning water policies with **EU Water Framework Directive** standards.

❖ Bilateral and Multilateral Agreements

- Georgia has bilateral cooperation with Azerbaijan on the Kura River.
- No formal treaty with Turkey on the Chorokhi River, leading to concerns about unilateral dam projects.

Future Directions for Transboundary Water Cooperation

❖ Strengthening Institutional Cooperation

- Establishing joint river basin management commissions similar to the Danube River Commission.
- Enhancing cross-border water monitoring with shared databases.

❖ Adopting Integrated Water Resource Management (IWRM)

- Balancing hydropower, irrigation, and drinking water needs sustainably.
- Encouraging public participation in water management decisions.

❖ Climate Resilience and Adaptation Strategies

- Joint projects to improve flood control and drought preparedness.
- Investment in eco-friendly infrastructure and nature-based solutions.

Conclusions

Water and hydraulic structures engineering in Georgia is crucial for addressing the country's energy, agricultural, urban, and environmental needs. As Georgia continues to develop, there will be an increasing demand for sustainable water management practices that balance economic growth with environmental protection.

Hydraulic engineers in Georgia will be at the forefront of managing these challenges, designing innovative solutions to enhance water supply, improve infrastructure, and safeguard against natural disasters. As the country invests in modernization, technology, and cross-border cooperation, the future of water and hydraulic engineering in Georgia looks poised to support a more resilient and sustainable future.

The future of **water management and hydraulic engineering** in Georgia depends on a combination of **scientific innovation, regional cooperation, and sustainable policies**. As climate change, population growth, and economic development place increasing pressure on shared water resources, Georgia must strengthen its approach to **transboundary water governance** while investing in modern **hydraulic engineering solutions**.

Harnessing Georgia's hydroelectric power potential presents a pathway to energy security, economic growth, and environmental sustainability. While challenges remain, the adoption of modern technologies, sustainable planning, and investment-friendly policies can ensure that hydropower continues to be a reliable and clean energy source for the country. By balancing development with ecological preservation, Georgia can strengthen its renewable energy sector and contribute to regional energy stability.

International cooperation in transboundary water management is vital for Georgia's sustainable development and regional stability. While progress has been made through various partnerships, challenges remain in institutional frameworks, climate resilience, and equitable water-sharing agreements. Strengthening regional collaboration, improving data transparency, and adopting sustainable water management policies will be crucial for the future.

The protection of Georgia's Black Sea coastline is vital for ensuring the sustainability of its economy, infrastructure, and environment. Hydraulic engineers play a crucial role in designing and implementing coastal protection measures that mitigate erosion, safeguard communities, and support economic activities. By integrating modern engineering techniques with sustainable management practices, Georgia can enhance the resilience of its coastal regions against the ongoing challenges posed by climate change and human impact.

Key Priorities for the Future

1. **Enhancing Transboundary Water Cooperation**
   - Strengthening **bilateral and multilateral agreements** with neighboring countries.
   - Establishing a **joint river basin commission** for the Kura-Aras and other shared rivers.
   - Improving **data sharing and joint water quality monitoring** to prevent pollution conflicts.
2. **Advancing Sustainable Hydraulic Engineering**
   - Modernizing **irrigation systems** to reduce water loss and improve agricultural productivity.
   - Developing **eco-friendly hydropower solutions** that balance energy needs with environmental protection.
   - Implementing **nature-based solutions**, such as wetlands restoration and green infrastructure, to enhance water resilience.
3. **Mitigating Climate Change Impacts**
   - Strengthening **flood control measures** through advanced modeling and early warning systems.
   - Adopting **drought adaptation strategies**, including water recycling and groundwater recharge projects.
   - Promoting **climate-resilient infrastructure** to withstand extreme weather conditions.
4. **Aligning with International Water Standards**
   - Continuing alignment with the **EU Water Framework Directive** to improve water governance.

- Participating in **global water initiatives**, such as the UNECE Water Convention, to enhance policy frameworks.
- Expanding public-private partnerships for **water infrastructure investment**.

The **integration of technology, diplomacy, and sustainable engineering** will define the future of Georgia's water management sector. **Hydraulic engineers, policymakers, and environmental experts** must work together to ensure that Georgia's rivers and water systems support economic growth, environmental health, and regional stability. By adopting a **forward-thinking, collaborative approach**, Georgia can become a regional leader in **sustainable water management and hydraulic innovation**.

References

1. Gordeziani, K.G., Tsinadze, Z.O. and Kavelashvili, L. B. (2024), "*Concept of water loss risk assessment in the water supply network of Georgia Analysis*", The 4nd International Conference "Problems of Engineering Sciences" 26.08.24-28.08.2024 in Batumi, Georgia.
2. Gordeziani, K.G., Kavelashvili, L. B. and Kakhidze N. (2023), "*Integrated management of water resources*", Scientific-Technical Journal „Building", 2023 #4(68) Georgia.
3. Green Alternative (2007), "*Management and Protection of Water Resources in Georgia*", Tbilisi, Georgia.
4. World Bank Document (2022), "*Georgia General Water Security Assessment*".

LOVE AS RESISTANCE: QUEERING INTIMACY AND IDENTITY IN THE FILM *KAADHAL ENBADHU PODHU UDAMAI*

R. Surenderkhanna
Research Scholar, Vellore Institute of Technology, Chennai.

Dr. Rajasekaran. V,
Associate Professor Sr., Vellore Institute of Technology, Chennai

Kaadhal Enbadhu Podhu Udamai (Love is a Common Property) offers a transformative perspective on intimacy and gender identity in modern Tamil society. The film undermines heteronormative frameworks that define love, desire, and kinship by depicting non-normative relationships and fluid sexualities. This essay explores the film's portrayal of love as a political act that defies societal ownership and monitoring, drawing on Judith Butler's theory of gender performativity. Butler's concepts of "performative identity" and "livable life" offer a framework for analyzing how the characters navigate freedom, vulnerability, and authenticity amid repressive socio-cultural systems. The study contends that Kaadhal Enbadhu Podhu Udamai subverts not only cinematic representation but also the fundamental structure of Tamil visual storytelling by transforming love into a kind of collective struggle against patriarchal and heteronormative constraints. The film serves as a locus of resistance, where emotional and political emancipation converge, presenting a decolonial reinterpretation of queer desire within Indian cinema.

Keywords:
Tamil Cinema, Love and Resistance, Non-normative Desire, Politics of Intimacy, Decolonial Queer Theory.

CUCUMBER GREEN MOTTLE MOSAIC VIRUS (CGMMV)'ün KILIF PROTEİNİ (CP) GENİNİN GENETİK ÇEŞİTLİLİĞİ VE EVRİMSEL ANALİZİ

Ali KARANFİL
Canakkale Onsekiz Mart University, Faculty of Agriculture, Department of Plant Protection, Çanakkale
ORCID: 0000-0002-4503-63442
Filiz RANDA-ZELYÜT
Bilecik Seyh Edebali University, Faculty of Agriculture and Natural Sciences, Department of Plant Protection, Bilecik
Bilecik Seyh Edebali University, Biotechnology Application and Research Center, Bilecik
ORCID: 0000-0002-1366-4389

ÖZET
Cucumber green mottle mosaic virus (CGMMV), tohumla taşınabilen bir tobamovirüs olup, dünya genelinde kabakgil üretimi için önemli bir tehdit oluşturmaktadır. Bu çalışmada, farklı bölgelerden elde edilen 313 CGMMV izolatına ait tam kılıf proteini (CP) gen dizileri incelenerek genetik çeşitlilikleri ve evrimsel dinamikleri değerlendirilmiştir. Filogenetik analizler, iki ana kladın varlığını ortaya koymuş; Clade II'nin iki alt gruba ayrıldığı, ancak belirgin bir coğrafi kümelenmenin gözlenmediği belirlenmiştir. Herhangi bir rekombinasyon olayı tespit edilmemiş, izolatlar arasındaki nükleotid dizi benzerliği %87.4 ile %100 arasında değişmiş ve bu durum virüsün yüksek genetik stabilitesine işaret etmiştir. Genetik farklılaşma güçlü düzeyde (Fst = 0.759; Nm = 0.08) olup, CP geninde negatif seçilimin (dN/dS < 1) baskın olduğu belirlenmiştir. Nötralite testleri, bazı gruplarda popülasyon genişlemesi veya seçilim baskısına işaret etmiştir. Genel olarak, CGMMV'nin düşük genetik çeşitlilik ve güçlü genetik yapılanma gösterdiği, bunun da virüsün korunmuş (konserve) doğasını yansıttığı sonucuna varılmıştır. Virüsün etkin tohumla taşınma yeteneği göz önüne alındığında, katı fitosanitasyon önlemleri ve tohum sertifikasyon programlarının uygulanması, küresel yayılımını sınırlamak açısından kritik öneme sahiptir.
Anahtar Kelimeler: CGMMV, tobamovirus, filogenetik, rekombinasyon, genetik çeşitlilik

GENETIC DIVERSITY AND EVOLUTIONARY ANALYSIS OF THE COAT PROTEIN (CP) GENE OF CUCUMBER GREEN MOTTLE MOSAIC VIRUS

ABSTRACT
Cucumber green mottle mosaic virus (CGMMV), a seed-transmitted tobamovirus, poses a significant threat to cucurbit production worldwide. In this study, the complete coat protein (CP) gene sequences of 313 CGMMV isolates from diverse regions were analyzed to assess their genetic diversity and evolutionary dynamics. Phylogenetic analysis revealed two major clades, with Clade II divided into two subgroups, but no clear geographic clustering was observed. No recombination events were detected, and nucleotide sequence identity among isolates ranged from 87.4% to 100%, indicating high genetic stability. Genetic differentiation was strong (Fst = 0.759; Nm = 0.08), with negative selection acting on the CP gene (dN/dS < 1). Neutrality tests suggested possible population expansion or selective pressure in some groups. Overall, CGMMV exhibits low genetic diversity and strong genetic structuring, reflecting its conserved nature. Given its efficient seed transmission, stringent phytosanitary measures and seed certification programs are essential to limit the virus's global spread.
Keywords: CGMMV, tobamovirus, phylogenetic, recombination, genetic diversity

1. INTRODUCTION
Cucumber green mottle mosaic virus (CGMMV), a member of the genus *Tobamovirus* within the family *Virgaviridae*, is a highly contagious pathogen that infects cucurbit crops worldwide (Adams et al., 2017). The virus affects only cucurbit members and causes severe mosaic, mottling, leaf distortion, and fruit malformation, leading to substantial yield and quality losses in cucumber, melon, watermelon, and other cucurbits (Mandal et al., 2008). The virus is transmitted through direct mechanical contact with various contaminated sources such as soil, propagation materials, and seeds (Wu et al., 2011; Liu et al., 2014).

In fact, the virus has stable particles and can remain in the agroecosystem for a long time without losing its ability to cause disease (Reingold et al., 2015).

CMGMV is a positive-stranded, rod-shaped RNA virus with a single-particle genome of 6.4 kilobases. Its genomic structure contains four open reading frames (ORFs) encoding four proteins of size 186 K, 129 K, a movement protein of 29 K, and a coat protein of 17.3 K (Ugaki et al. 1991; Adams et al., 2012). The coat protein (CP) gene of CGMMV plays a crucial role in virus assembly, host specificity, and systemic movement, and it is widely used as a molecular marker for phylogenetic and evolutionary studies. Understanding the genetic diversity and evolutionary dynamics of the CP gene is essential for elucidating the epidemiology of CGMMV and for developing effective diagnostic and management strategies.

In recent years, the global distribution of CGMMV has expanded rapidly due to international seed trade and the increasing movement of infected plant materials, posing a serious threat to cucurbit production systems. Herein, we conducted an *in silico* analysis of the CP gene sequences of CGMMV isolates retrieved from different geographic regions. Genetic diversity indices, neutrality and selection tests, and phylogenetic relationships were evaluated to explore the extent of genetic variation and possible evolutionary forces shaping the population structure of the virus. The findings provide insights into the evolutionary adaptation of CGMMV and contribute to a better understanding of its molecular epidemiology.

2. MATERIALS AND METHODS

2.1 Isolate Source

A total of 313 full-length coat protein (CP) gene sequences of *Cucumber green mottle mosaic virus* (CGMMV) were retrieved from the GenBank database (accession date: 26 December 2025). The selected isolates represented diverse geographic origins to ensure a comprehensive assessment of the virus's global genetic diversity.

2.2 Recombination Analyses

To identify potential recombination events, complete CP gene nucleotide sequences of CGMMV isolates were aligned using ClustalW in MEGA X and analyzed with the RDP5 program (Martin et al., 2021). Recombination was assessed using multiple detection algorithms, including RDP, BootScan, GENECONV, MaxChi, Chimaera, and SiScan, to evaluate RNA recombination as a contributor to genetic variability (Martin et al., 2021).

2.3 Phylogenetic And Nucleotide Similarity Analyses

Phylogenetic analyses were performed in MEGA 11 (Tamura et al., 2021) based on the complete coding sequences of the CP gene from 313 global CGMMV isolates. Only non-recombinant isolates were included in the dataset. Multiple sequence alignment was carried out using the ClustalW algorithm, and the phylogenetic tree was generated using the Neighbor-Joining (NJ) method with the Tamura–Nei (TN93) (Tamura and Nei, 1993) substitution model. No outgroup isolates were included. Each phylogenetic tree was constructed with an appropriate outgroup, and the robustness of the branching patterns was evaluated using 1,000 bootstrap replicates. Nucleotide sequence similarity among the isolates was determined using the Sequence Demarcation Tool (SDT) software (Muhire et al., 2014).

2.4 Genetic Parameters

Genetic diversity indices, including the number of segregating sites (S), number of haplotypes (h), haplotype diversity (Hd), and nucleotide diversity (π), were estimated using DnaSP version 6 (Rozas et al., 2017). Neutrality and selection tests, such as Tajima's D, Fu and Li's D*, and F*, were also computed to evaluate deviations from neutrality and infer possible selection pressures (Rozas et al., 2017). The ratio of non-synonymous to synonymous substitutions (dN/dS) was calculated to determine selective constraints acting on the CP gene. Also, genetic differentiation among populations was assessed in DnaSP software by estimating fixation index (Fst) values and gene flow (Nm) rates.

3. RESULTS AND DISCUSSION

Phylogenetic analysis based on the complete-coding CP gene sequences of 313 CGMMV isolates revealed two major clades (Clade I and Clade II), with two subgroups within Clade II (a and b) (Figure 1). These isolates, reported from very different regions of the world, did not reflect a specific geographic pattern in the phylogenetic tree. In a study conducted by Asad et al. (2022), a phylogenetic tree based on the CP gene region of 31 CGMMV isolates also revealed the presence of two major clades. Similarly, Karanfil et al. (2023) reported that a comprehensive phylogenetic analysis of the CP gene region of a tobamovirus, tobacco mild green mosaic virus (TMGMV), identified two major groups. These findings are consistent with the results of the present study, supporting the existence of distinct phylogenetic lineages within tobamoviruses. Furthermore, no recombination events were detected among the isolates examined, indicating that genetic diversity in the CP gene region of CGMMV with stable particles is quite low. In some RNA viruses, low genetic diversity indicates a high level of genetic stability (Nichol, 1996). A similar pattern has been observed in tobamoviruses, particularly within the coat protein (CP) gene region including tobacco mild green mosaic virus (TMGMV), tomato brown rugose fruit virus (ToBRFV), tobacco mosaic virus (TMV) (Karanfil et al.2023; Güller et al., 2023; Randa- Zelyüt et al., 2025). In the present study, the nucleotide sequence identity among isolates within the CP gene region ranged from 87.4% to 100% (Figure 2). These findings are consistent with previous reports on the genetic variability of tobamoviruses, suggesting that CGMMV exhibits a high degree of genetic stability in this genomic region.

Consistently, high Fst (0.759) and low Nm (0.08) values indicate strong genetic differentiation and extremely limited gene flow between the two clades, supporting the notion that these lineages have evolved largely independently, in agreement with the observed phylogenetic structure.

Genetic diversity analyses revealed high haplotype diversity (Hd = 0.964) and moderate nucleotide diversity (π = 0.030) for the CP-All population (Table 1). Clade I had high haplotype diversity (Hd = 0.953) despite lower nucleotide diversity (π = 0.014), while Clade II represented a smaller population in terms of both haplotype (Hd = 0.967) and nucleotide diversity (π = 0.025). dN/dS ratios were found to be below 1, indicating that the CP gene is under negative selection (Table 1). Negative and significant values for Clade I and the CP-All population in neutrality tests indicate that these groups are under possible population growth or selection pressure. These findings are consistent with the structure of the two large clades and subgroups within Clade II observed in phylogenetic analyses.

Table 1. Genetic diversity and neutrality test results for CGMMV CP gene sequences.

Population	**N**	**Pi**	**H**	**H*d***	**d_N/d_S**	Fu and Li's D*	Fu and Li's F*	Tajima's D
CP-All	313	0,030	150	0,964	0.033	-7,304**	-5,374**	-1,957*
Clade I	270	0,014	119	0,953	0.057	-9,445**	-7,061**	-2,479***
Clade II	43	0,025	31	0,967	0.039	-1,005 ns	-1,268 ns	-1,171 ns

N = number of isolates; **π** = nucleotide diversity; **H** = number of haplotypes; **Hd** = haplotype diversity; **dN/dS** = nonsynonymous to synonymous substitution ratio. Fu and Li's D* and F*, and Tajima's D values indicate neutrality tests (*$p < 0.05$, **$p < 0.01$, ***$p < 0.001$; ns = not significant). Clade I and Clade II correspond to the major phylogenetic groups identified in Figure 1.

In a study conducted by Makie et al., (2023), the entire genome and individual gene regions of CGMMV isolates were examined according to population demographic structures at geographical levels, and our study is consistent with the CP findings.

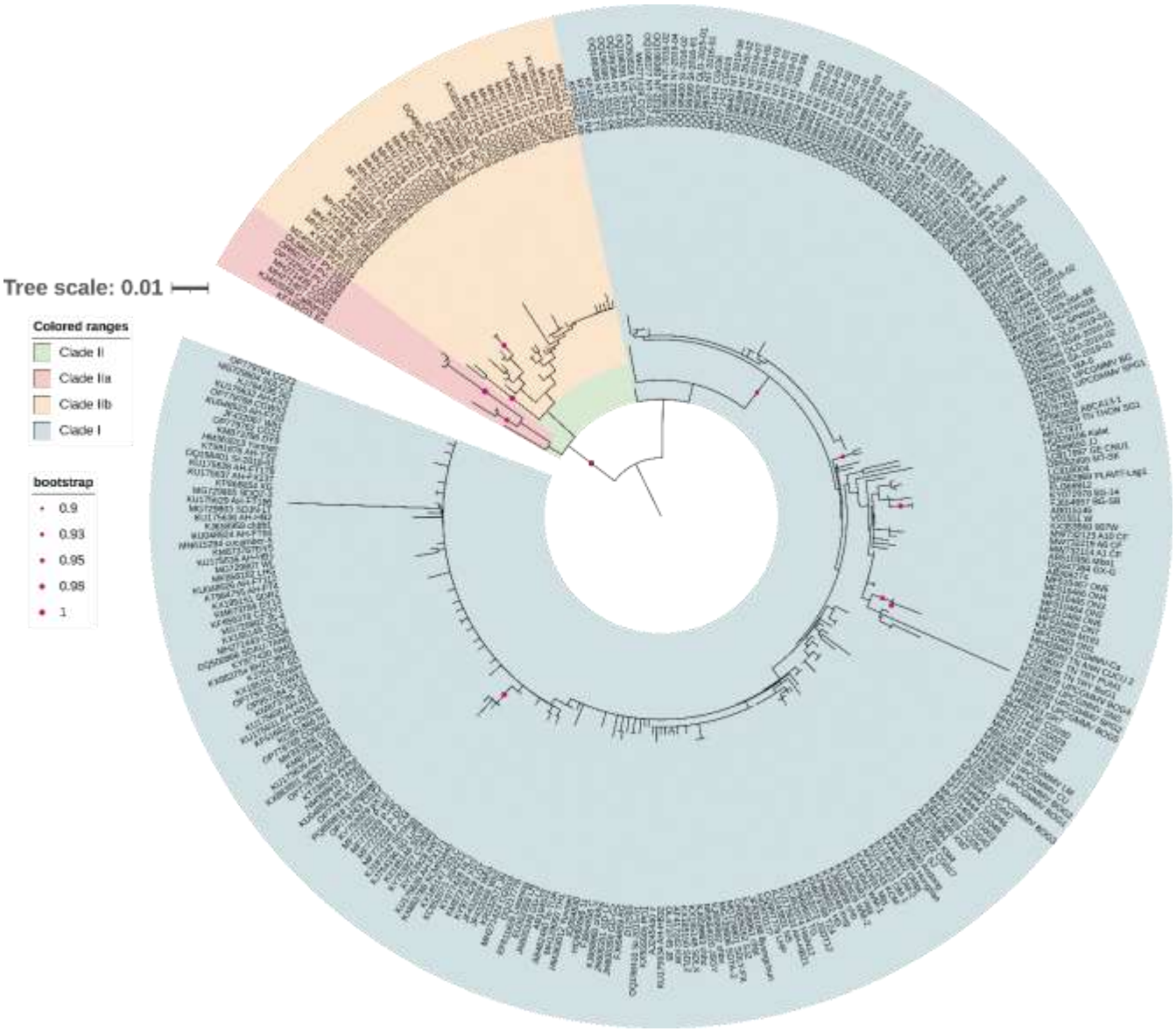

Figure 1. Phylogenetic tree of CGMMV isolates based on the complete-coding CP gene sequences. The tree was constructed using the Neighbour-Joining (NJ) method with 1000 bootstrap replicates. Two major clades (Clade I and Clade II) are indicated, with Clade II further divided into two subgroups (a and b). Isolates originate from diverse geographic regions, and branch support values above 70% are shown at the nodes.

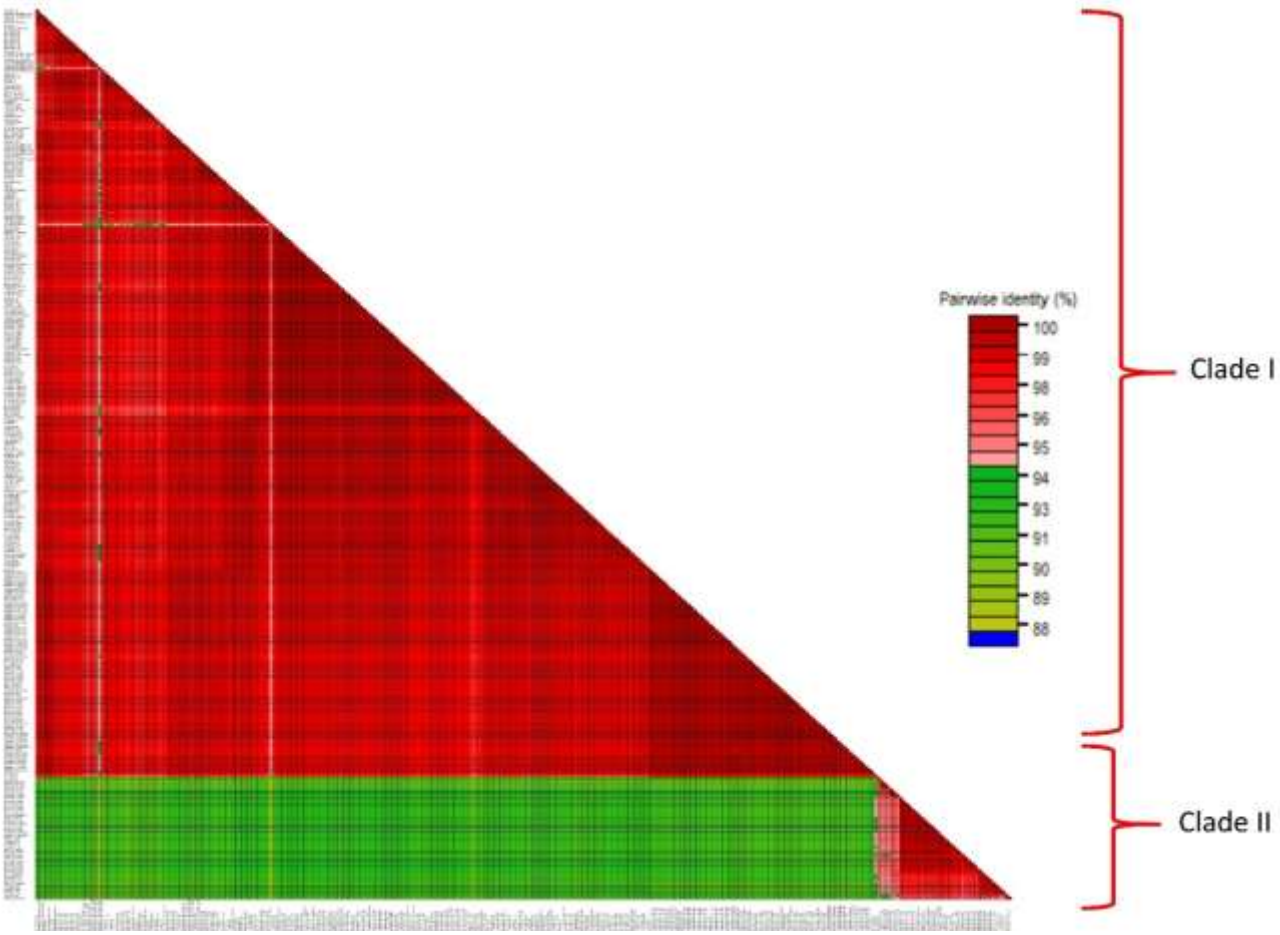

Figure 2. Pairwise nucleotide identity analysis of CGMMV isolates based on the complete-coding CP gene sequences, generated using SDT software. The color gradient represents the percentage of sequence identity between isolates, with darker colors indicating higher identity. Two major clades (Clade I and Clade II) are distinguishable, consistent with phylogenetic analysis.

4. CONCLUSION

In conclusion, the overall findings indicate that CGMMV populations exhibit low genetic diversity and high genetic stability within the CP gene region, likely reflecting the highly conserved nature of this structural protein among tobamoviruses. The limited gene flow and strong genetic differentiation between major clades further suggest independent evolutionary lineages shaped by restricted viral movement. Given that CGMMV is efficiently transmitted through infected seeds, its genetic stability may facilitate long-distance dissemination via global seed trade. Therefore, strict phytosanitary regulations, including routine seed testing and certification programs, are essential to prevent the introduction and further spread of CGMMV across regions.

REFERENCES

Adams, M. J., Adkins, S., Bragard, C., Gilmer, D., Li, D., MacFarlane, S. A., Wong, S. M., Melcher, U., Ratti, C., & Ryu, K. H. (2017). ICTV Virus Taxonomy Profile: Virgaviridae. Journal of General Virology, 98(8), 1999–2000. https://doi.org/10.1099/jgv.0.000878

Adams, M. J., Heinze, C., Jackson, A. O., Kreuze, J. F., Macfarlane, S. A., & Torrance, L. (2012). Virgaviridae. In A. M. Q. King, M. J. Adams, E. B. Carstens, & E. J. Lefkowitz (Eds.), Virus taxonomy: Ninth report of the International Committee on Taxonomy of Viruses (pp. 1139–1161). Elsevier/Academic Press.

Asad, Z., Ashfaq, M., Iqbal, N., Parvaiz, F., Mehmood, M. A., Hameed, A., ... & Ahmad, Z. (2022). Genetic diversity of cucumber green mottle mosaic virus (CGMMV) infecting cucurbits. Saudi Journal of Biological Sciences, 29(5), 3577–3585.

Güller, A., Usta, M., & Randa-Zelyüt, F. (2023). Genetic diversity and population structure of tomato brown rugose fruit virus (ToBRFV) variants from Antalya province, Turkey. Notulae Botanicae Horti Agrobotanici Cluj-Napoca, 51(3), 13356.
Karanfil, A., Randa-Zelyüt, F., & Korkmaz, S. (2023). Population structure and genetic diversity of tobacco mild green mosaic virus variants in Western Anatolia of Turkey. Physiological and Molecular Plant Pathology, 125, 102008. https://doi.org/10.1016/j.pmpp.2023.102008
Liu, H. W., Luo, L. X., Li, J. Q., Liu, P. F., Chen, X. Y., & Hao, J. J. (2014). Pollen and seed transmission of Cucumber green mottle mosaic virus in cucumber. Plant Pathology, 63(1), 72–77. https://doi.org/10.1111/ppa.12072
Mackie, J., Campbell, P. R., Kehoe, M. A., Tran-Nguyen, L. T. T., Rodoni, B. C., & Constable, F. E. (2023). Genome characterisation of the CGMMV virus population in Australia—Informing plant biosecurity policy. Viruses, 15(3), 743. https://doi.org/10.3390/v15030743
Mandal, S., Mandal, B., & Varma, A. (2008). Properties, diagnosis and management of Cucumber green mottle mosaic virus. Plant Viruses, 2(1), 25–34.
Martin, D. P., Varsani, A., Roumagnac, P., Botha, G., Maslamoney, S., Schwab, T., Kelz, Z., Kumar, V., & Murrell, B. (2021). RDP5: A computer program for analyzing recombination in and removing signals of recombination from nucleotide sequence datasets. Virus Evolution, 7(1), veaa087. https://doi.org/10.1093/ve/veaa087
Muhire, B. M., Varsani, A., & Martin, D. P. (2014). SDT: A virus classification tool based on pairwise sequence alignment and identity calculation. PLoS ONE, 9(9), e108277. https://doi.org/10.1371/journal.pone.0108277
Nichol, S. (1996). Life on the edge of catastrophe. Nature, 384(6609), 218–219. https://doi.org/10.1038/384218a0
Randa-Zelyüt, F., Karanfil, A., & Korkmaz, S. (2025). Genetic diversity of Tobacco mosaic virus (TMV) isolates from tobacco-growing fields of Western Anatolia, Türkiye. Tekirdağ Ziraat Fakültesi Dergisi, 22(1), 98–107. https://doi.org/10.33462/jotaf.1413398
Reingold, V., Lachman, O., Belausov, E., Koren, A., Mor, N., & Dombrovsky, A. (2015). Epidemiological study of Cucumber green mottle mosaic virus in greenhouses enables reduction of disease damage in cucurbit production. Annals of Applied Biology, 168(2), 245–255. https://doi.org/10.1111/aab.12163
Tamura, K., & Nei, M. (1993). Estimation of the number of nucleotide substitutions in the control region of mitochondrial DNA in humans and chimpanzees. Molecular Biology and Evolution, 10(3), 512–526. https://doi.org/10.1093/oxfordjournals.molbev.a040023
Tamura, K., Stecher, G., & Kumar, S. (2021). MEGA11: Molecular Evolutionary Genetics Analysis version 11. Molecular Biology and Evolution, 38(7), 3022–3027. https://doi.org/10.1093/molbev/msab120
Ugaki, M., Tomiyama, M., Kakutani, T., Hidaka, S., Kiguchi, T., Nagata, R., Sato, T., Motoyoshi, F., & Nishiguchi, M. (1991). The complete nucleotide sequence of Cucumber green mottle mosaic virus (SH strain) genomic RNA. Journal of General Virology, 72(7), 1487–1495. https://doi.org/10.1099/0022-1317-72-7-1487
Wu, H. J., Qin, B. X., Chen, H. Y., Peng, B., Cai, J. H., & Gu, Q. S. (2011). The rate of seed contamination and transmission of Cucumber green mottle mosaic virus in watermelon and melon. Scientia Agricultura Sinica, 44(7), 1527–1532.

ENHANCEMENT OF SAFETY AND ACCESSIBILITY IN THE DESIGN OF A PUBLIC TRANSPORTATION HUB FOR MINNA, NIGER STATE

Kater Titus
A. J Simon
D. O. Alonge
Department of Architecture, School of Architectural Technology, Federal University of Technology, Minna, Nigeria

Abstract- Inadequate safety and accessibility at Minna's motor transport hubs reflect wider infrastructural gaps in Nigerian cities. Observations reveal disorganized layouts and decaying facilities: for example, one study found most motor parks in Minna in disrepair, leaving commuters highly dissatisfied. Critically, basic accessible design is absent – one analysis noted that 80% of Nigerian construction projects omit disability planning entirely, compounding everyday barriers for mobility-impaired users. Inclusive design theory emphasizes that well-planned internal circulation and safety features are essential for all. Indeed, embedding universal design in transit facilities "allows everyone to enjoy spaces on equal terms" and makes travel safer and easier for users of all ages and abilities.

For this study, a mixed-methods approach was employed, combining site surveys, stakeholder interviews, and observational audits to systematically map pedestrian and vehicular flows and user experiences at Minna's main transport hub. Findings reveal chaotic spatial organization (e.g. waiting areas encroaching on parking), missing accessible elements (no ramps or tactile pathways), and critical safety lapses (inadequate lighting, no surveillance). For instance, many commuters reported waiting in their vehicles under open sky due to absent sheltered lounges – a circumstance previously described as "unpleasant" in Minna parks. These operational deficiencies underscore the urgent need for comprehensive redesign of the hub.

We propose a context-sensitive design framework to reconceive the hub as an inclusive civic space. The framework reorganizes the station into clearly defined zones (drop-off, boarding, waiting) with barrier-free circulation routes and enhanced wayfinding, coupled with robust safety infrastructure (ramps, tactile guides, well-lit shelters, CCTV). By foregrounding universal design principles, it aligns with Nigeria's disability-rights commitments (e.g. UNCRPD ratification) and translates them into practical station design guidelines. The framework offers urban planners, policymakers and architects an actionable model for inclusive transport hub design, advancing equitable mobility and social inclusion in the Nigerian context.

Index Terms- Public transportation hub, accessibility, safety, universal design, Minna, inclusive urban design

MEDIATING ROLE OF DIGITAL IDENTITY BETWEEN SOCIAL MEDIA ADDICTION AND SELF-ESTEEM AMONG SOCIAL MEDIA USERS

Komal Pervaz
Rawalpindi Women University
Dr. Anam Khan
Rawalpindi Women University
Umm e Eman Syed
Rawalpindi Women University
Neelam Bibi
Rawalpindi Institute of Cardiology
Dr. Adnan Adil
Govt. College Women University Sialkot
Dr. Saba Ghayas
University of Sargodha

ABSTRACT

This study examined the mediating role of digital identity in the relationship between social media addiction and self-esteem among young social media users. A purposive sample of (*N=300*) participants (150 men and 150 women), aged 18 to 30 years, was recruited from colleges and universities in Rawalpindi and Islamabad. Data were collected from the sample via a demographic form and three questionnaires, each for one study variable. Social Media Addiction Scale (Andreasen et al., 2016), Digital Identity Scale (Kavut, 2020), and Rosenberg Self-Esteem Scale (Rosenberg, 1965). Data analysis involved descriptive statistics, Pearson correlation, regression, and mediation analysis using Hayes' PROCESS macro. Additionally, *t*-test and ANOVA were applied to study the effects of demographics on the study variables. The findings showed significant positive relationships between social media addiction, digital identity, and self-esteem. Mediation analysis confirmed that digital identity fully mediated the effect of social media addiction on self-esteem. No significant differences were found in the main variables across gender or education level. These results emphasized the crucial role of digital identity in shaping self-esteem among social media users. Developing a strong digital identity may serve as a key factor in mitigating the adverse impact of social media addiction on self-esteem.

Keywords: Social media addiction, digital identity, self-esteem, social media user

YÜZEY PLAZMON REZONANS (SPR) ETKİLİ AuNp/n-Si İKİLİ YAPININ KRİYOJENİK TEKNİKLE ÜRETİMİ VE ARAŞTIRILMASI

Vagif NEVRUZOGLU
Recep Tayyip Erdogan University, Faculty of Engineering and Architecture, Department of Energy Systems Engineering, 53100 Türkiye, Rize
ORCID: 000-0002-8758-4760

ÖZET
Bazı nano boyutlu metalik parçacıkların görünür dalga boylarında (400-800 nm) sergilediği plazmonik özellikler fotoaygıt yapımında kullanılmaktadır. Bu malzemelere örnek olarak altın (Au-520 nm), gümüş (Ag-450 nm) ve bakır (Cu-650 nm) gibi metalik nanoparçacıkları gösterebiliriz. Belirtilen dalga boylarında yüzey plazmon rezonans (SPR) olayının gerçekleşmesi etkili fotoaygıt üretiminde olumlu katkılar sağlamaktadır. Günümüzde nano boyutlu metalik ve yarıiletken ince filmler, çeşitli yöntemler (kimyasal ve vakum buharlaştırma) kullanılarak üretilmektedir. Isıl yöntem olarak tanımlanan bu yöntemlerde film oluşumu ağırlıklı olarak ısıtılmış altlık yüzeyinde büyütülmektedir. Bu uygulama ile elde edilen kristal yapı farklı boyutlu adacıklardan oluşmaktadır. Öte yandan etkili bir SPR olayının gerçekleşmesi için, kristal yapının eşit boyutlu kümelerden oluşması istenmektedir. Bu durum göz önünde bulundurulduğunda mevcut yöntemlerle etkili plazmonik fotoaygıtların üretiminin zor olduğu görülmektedir. Bu çalışmada, farklı altlık sıcaklıklarında (300 K-100 K) kriyojenik teknik kullanılarak soğutulmuş n-Si kristali yüzeyine Au ince filmi buharlaştırılmış ve kriyojenik yöntemden beklenen soliton büyüme mekanizmasının gerçekleştiği teknolojik rejim farklı deneysel yöntemlerle belirlenmiş ve soliton sıcaklığının 230 K olduğu tespit edilmiştir. Daha sonra 230 K sıcak değerinde soğutulmuş n-Si yüzeyine Au buharlaştırılmış ve AuNP/n-Si metal yarıiletken geçidi oluşturulmuştur. Elde edilen sonuçlar ikili yapının yüksek fotovoltaik parametreler sergilediğini göstermiştir.
Anahtar Kelimeler: Kriyojenik teknik, soliton model, plazmonik süreç, fotovoltaik parametre

PRODUCTION AND RESEARCH OF SURFACE PLASMON RESONANCE (SPR) EFFECTED AuNp/n-Si BINARY STRUCTURE BY CRYOGENIC METHOD

ABSTRACT
The plasmonic properties exhibited by some nanosized metallic particles at visible wavelengths (400-800 nm) are used in the production of photodevices. Examples of these materials include metallic nanoparticles such as gold (Au-520 nm), silver (Ag-450 nm), and copper (Cu-650 nm). The occurrence of surface plasmon resonance (SPR) at these wavelengths contributes positively to the production of effective photodevices. Currently, nanosized metallic and semiconductor thin films are produced using various methods (chemical and vacuum evaporation). In these methods, known as thermal methods, film formation is primarily achieved on a heated substrate surface. The resulting crystal structure consists of islands of varying sizes. Furthermore, for effective SPR to occur, the crystal structure is required to consist of clusters of equal sizes. Given this, the production of effective plasmonic photodevices using existing methods is challenging. In this study, Au thin films were evaporated onto the surface of a cryogenically cooled n-Si crystal at different substrate temperatures (300 K-100 K). The technological regime in which the soliton growth mechanism expected from the cryogenic method occurs was determined by various experimental methods, and the soliton temperature was determined to be 230 K. Au was then evaporated onto the cooled n-Si surface at 230 K, creating an AuNP/n-Si metal semiconductor gate. The results showed that the binary structure exhibited high photovoltaic parameters.
Keywords: Cryogenic technique, soliton model, plasmonic process, photovoltaic parameter

KAREN HORNEY NEVROTİK KİŞİLİK TİPLERİ VE AKILCI-SEZGİSEL KARAR VERME ARASINDAKİ İLİŞKİDE BİLİŞSEL ESNEKLİĞİN ARACI ROLÜ

Öğretim Üyesi: Dr. Betül Çetintulum Huyut
İstanbul Arel Üniversitesi
Öğrenci: Ömer Faruk Köksal
Psikoloji Anabilim DalıKlinik Psikoloji Programı

ÖZET
Bu araştırmada; birçok ruhsal rahatsızlığa eşlik eden nevrotik yapının, duygu-düşünce-davranış ile olan ilişkisi, bilişsel süreçlere müdahalesi ve insana özgü becerilerden olan karar vermeye etkisine dair Türkçe 'ye bir katkı sunmak amaçlanmıştır. Horney nevrotik kişilik tiplerinde, bilişsel esnekliği ve akılcı-sezgisel karar verme stillerini incelemek hedeflenmiş, bu nevrotik tiplerin kararlarında hangi kişilik özelliklerinin ön plana çıktığı, bilinç durumları ve biliş süreçleri, akıl ve sezgi arasında ne gibi seçimler yaptıkları gibi sorulara cevap aranmıştır. Horney, kişilik tiplerini açıklarken üç belirgin özellik ve bu özelliklerle ilişkili kişilikleri ifade etmiştir. Uysal, saldırgan ve kopuk olarak belirtilen nevrotik kişilik tiplerinin insan ilişkilerinde, sorun çözme alışkanlıklarında ve olaylara-durumlara tepki verirken izledikleri yöntemlerde farklılık olduğu düşünülmüştür. Araştırmada üç ölçek/envanter kullanılmıştır ve bunlar üç alt boyutlu Horney-Coolidge üç boyut envanteri, iki alt boyutlu akılcı-sezgisel karar verme stilleri ölçeği ve bilişsel esneklik envanteridir. Araştırma 18-65 yaş arası kadın ve erkeklerden oluşmuş, veriler online olarak toplanmıştır.
Anahtar Kelimeler: Akılcı, sezgisel, nevrotik, bilişsel, his, karar, düşünce

BETWEEN KAREN HORNEY'S PERSONALITY TYPES AND RATIONAL-INTUITIVE DECISION MAKING STYLES

ABSTRACT
The aim of this study is to contribute to the Turkish literature on the relationship between the neurotic structure—commonly accompanying various psychological disorders—and emotion, thought, and behavior, as well as its interference with cognitive processes and its influence on decision-making, a distinctly human ability. The study focuses on examining cognitive flexibility and rational–intuitive decision-making styles within Horney's neurotic personality types, seeking to answer questions such as which personality traits are emphasized in their decisions, how their states of consciousness and cognitive processes function, and what choices they make between reason and intuition. Horney described three distinct characteristics and the corresponding personality types associated with them. It is assumed that the compliant, aggressive, and detached neurotic personality types differ in their interpersonal relationships, problem-solving habits, and the ways they respond to events and situations.In this study, three scales/inventories were utilized: the three-subscale Horney–Coolidge Tri-dimensional Inventory, the two-subscale Rational–Intuitive Decision-Making Styles Scale, and the Cognitive Flexibility Inventory. The sample consisted of male and female participants aged between 18 and 65, and the data were collected online.
Key Words: Rational / Reasoned, Intuitive, Neurotic, Cognitive, Emotion / Feeling, Decision, Thought / Thinking

THE PROVISION OF WATER SUPPLY AND SANITATION FOR COASTAL ZONES AND MARINE INFRASTRUCTURE IN GEORGIA

Lasha Kavelashvili
Zaal Tsinadze
Ketevan Gordeziani
Georgian Technical University
(Shota Rustaveli National Science Foundation of Georgia PHDF-24-532)

Abstract
The provision of sustainable water supply and sanitation in Georgia's coastal zones presents significant challenges due to climate change, rapid urbanization, expanding tourism, and environmental degradation. Rising sea levels, saltwater intrusion, and extreme weather events threaten freshwater availability, while increased population growth and tourism place additional pressure on water infrastructure. Many existing systems are outdated and insufficient, leading to inefficiencies, water losses, and pollution. Inadequate wastewater treatment contributes to marine ecosystem degradation and public health risks. Addressing these issues requires comprehensive strategies, including infrastructure investment, sustainable water management, climate adaptation measures, and improved governance. Implementing desalination, rainwater harvesting, and smart water technologies can enhance water security and resilience. Strengthening regulations and adopting sustainable tourism practices will be crucial for long-term environmental and economic sustainability. This study highlights the critical need for an integrated approach to water management to ensure a reliable and clean water supply for Georgia's coastal communities.
Keywords: Water; Management; Environmental;

1. Introduction

Georgia, a country with a rapidly developing coastline along the Black Sea, faces significant challenges in providing sustainable water supply and sanitation for its coastal zones and marine infrastructure. Climate change, increasing urbanization, expanding tourism, and environmental degradation contribute to the complexity of ensuring safe and efficient water management in these areas. Addressing these challenges requires a comprehensive and resilient approach to safeguard public health, the environment, and economic development

Materials and Methods

Key Issues for Water Supply and Sanitation in Coastal Zones

1. Climate Change and Water Resources

One of the most pressing challenges affecting coastal water supply is climate change. Rising sea levels and changing precipitation patterns threaten freshwater sources in Georgia's coastal regions. Saltwater intrusion into groundwater, a key drinking water source, is becoming more frequent, reducing water availability and quality. Additionally, increased temperatures and droughts lead to water scarcity, stressing supply systems.

Extreme weather events, such as storms and heavy rainfall, further challenge water management by causing infrastructure damage, flooding, and contamination of water sources. Storm surges can lead to higher salinity levels in coastal aquifers, requiring advanced treatment methods to make water potable. Additionally, the unpredictability of climate conditions makes long-term planning for water resource management increasingly difficult.

Georgia relies on a mix of surface water and groundwater sources for its coastal water supply. The Rioni and Chorokhi rivers, along with smaller tributaries, are essential surface water

sources, while underground reservoirs provide groundwater. However, pollution from industrial discharge, agricultural runoff, and untreated sewage frequently compromises water quality. Over-extraction of groundwater also exacerbates the problem, as it can lead to land subsidence and further intrusion of saline water into freshwater reserves.

To combat these issues, investment in modern desalination plants and enhanced water treatment facilities is necessary. Additionally, promoting rainwater harvesting and water reuse initiatives can help mitigate water scarcity. Technological advancements, such as smart water management systems, can improve efficiency by detecting leaks and optimizing distribution networks.

2. Rapid Urbanization and Population Growth

Coastal cities like Batumi, Poti, and Kobuleti have experienced rapid urban expansion, increasing demand for water supply and sanitation services. The infrastructure in these regions often struggles to keep pace with growing populations, leading to inefficiencies, water losses, and inadequate sewage treatment. Informal settlements, in particular, suffer from limited access to clean water and proper sanitation facilities.

The lack of proper zoning regulations and urban planning in some areas leads to uncontrolled development, placing additional stress on water infrastructure. Informal settlements that develop without proper connection to municipal water and sewer systems can contribute to pollution and public health hazards, increasing the risk of waterborne diseases such as cholera and dysentery. Expanding infrastructure to serve these rapidly growing populations is a key challenge that requires significant investment and strategic planning.

Additionally, urban water demand is rising due to increased household consumption, industrial activity, and commercial use. Many older distribution networks suffer from leakages, resulting in high non-revenue water losses. Implementing water conservation programs, upgrading pipelines, and introducing tiered water pricing structures can help manage demand and reduce waste.

Coastal cities like Batumi, Poti, and Kobuleti have experienced rapid urban expansion, increasing demand for water supply and sanitation services. The infrastructure in these regions often struggles to keep pace with growing populations, leading to inefficiencies, water losses, and inadequate sewage treatment. Informal settlements, in particular, suffer from limited access to clean water and proper sanitation facilities.

3. Expanding Tourism and Seasonal Demand Fluctuations

Georgia’s coastal areas are key tourist destinations, especially during the summer months. Seasonal fluctuations place additional pressure on water supply and wastewater management systems. During peak seasons, water demand surges, overwhelming infrastructure designed for lower, year-round populations. This can lead to water shortages, contamination risks, and increased discharge of untreated wastewater into the Black Sea, harming marine ecosystems.

In tourist-heavy regions, hotels, resorts, and restaurants require large amounts of water for daily operations, which can deplete resources for local residents. Additionally, many older wastewater treatment systems are not equipped to handle the increased load, leading to untreated sewage being released into the environment. Sustainable tourism policies, including water conservation initiatives and improved treatment capacity, are essential to mitigating these impacts.

Introducing sustainable tourism measures, such as low-flow fixtures, water-efficient landscaping, and greywater recycling in hotels, can help alleviate pressure on local water systems. Furthermore, developing alternative water sources, such as desalination plants tailored for peak demand periods, can ensure a reliable supply without overexploiting natural resources.

4. Aging and Insufficient Infrastructure

Many coastal water supply and sanitation systems in Georgia are outdated and in need of modernization. Old pipelines and wastewater treatment facilities often suffer from leaks,

inefficiencies, and breakdowns, leading to water losses and environmental pollution. Insufficient investment in upgrading and maintaining these systems exacerbates the problem, posing risks to both human health and the local economy.

In some cases, infrastructure that was originally built to serve small populations is now overwhelmed due to rapid urban growth. The lack of redundancy in many water treatment plants means that any failure in the system can lead to prolonged service disruptions. Additionally, limited funding for maintenance and expansion has resulted in suboptimal operations, further straining the already fragile system.

Encouraging public-private partnerships for infrastructure funding and integrating smart water technologies can improve efficiency and ensure long-term sustainability. Governments must also prioritize regular maintenance and timely upgrades to prevent costly breakdowns.

5. Environmental Pollution and Marine Ecosystem Degradation

Improper wastewater disposal and untreated sewage discharge into the Black Sea have led to significant marine pollution. This not only affects aquatic ecosystems but also threatens public health, fisheries, and tourism. Industrial activities and agricultural runoff further contribute to water contamination, increasing the need for robust environmental management strategies.

Coastal areas serve as vital habitats for diverse marine life, and pollution from human activities can lead to declining biodiversity, algal blooms, and contamination of seafood. The destruction of natural buffers such as wetlands and mangroves further exacerbates pollution risks, as these ecosystems play a crucial role in filtering pollutants. Strengthening regulations and enforcing proper wastewater treatment measures is necessary to protect the long-term sustainability of Georgia's coastal environment.

Strategies for Addressing Water Supply and Sanitation Challenges

To overcome these challenges, Georgia must adopt a multi-faceted approach, including:

- Infrastructure Investment: Upgrading water supply and sanitation facilities to improve efficiency and resilience.
- Sustainable Water Management: Implementing desalination, rainwater harvesting, and water recycling technologies.
- Climate Adaptation Measures: Enhancing flood protection, monitoring saltwater intrusion, and promoting water conservation.
- Tourism-Sensitive Planning: Developing infrastructure that accommodates seasonal demand without overburdening local resources.
- Strengthening Regulations and Governance: Enforcing stricter wastewater treatment regulations and encouraging public-private partnerships for infrastructure development.

3. Results

Ensuring reliable water supply and sanitation in Georgia's coastal zones is crucial for public health, environmental sustainability, and economic growth. Addressing the challenges posed by climate change, urbanization, tourism, and infrastructure limitations requires coordinated efforts from government agencies, local communities, and international partners. By implementing strategic investments and sustainable water management practices, Georgia can build a resilient and efficient coastal water supply and sanitation system for the future.

References

1. UNDP (2021). *Strengthening Climate Resilience in Georgia's Coastal Zones.* Retrieved from https://www.undp.org
2. World Bank (2020). *Georgia: Water Sector Diagnostic and Policy Recommendations.* Retrieved from https://www.worldbank.org

3. L. Kavelashvili, Z. Tsinadze, K. Gordeziani, (2024). Concept of water loss risk assessment in the water supply network of Georgia. The 4nd International Conference “Problems of Engineering Sciences” 26.08.24-28.08.2024 in Batumi, Georgia
4. L. Kavelashvili, K. Gordeziani, Z. Tsinadze, (2024). Modern methods of wastewater treatment. The 3nd forum dedicated to World Water Day, Georgian Technical University.
5. L.Kavelashvili, K.Gordeziani, Z.Tsinadze, (2023). Water management model using water accounting method. ISSN 1512-0287, Scientific Journal ,,Georgian Engineering News", 3’23

LEADERSHIP STYLE AND EMPLOYEE PERFORMANCE IN BREWERY FIRMS: EVIDENCE FROM SOUTH-EAST, NIGERIA

Ndubuisi-Okolo Purity Uzoamaka
PhD and Essel Blessing Obiageli
Department of Business Administration, Faculty of Management Sciences, Nnamdi Azikiwe University, Awka, Anambra State, Nigeria.

Ani Anthony Amujiogu, PhD
Department of Business Administration, Faculty of Management Sciences, Tansian University, Umunya.

Abstract
This study explores the effect of leadership style on employee performance of brewery firms in South-East Nigeria, focusing on the effects of transformational and transactional leadership on employee productivity and job satisfaction respectively. Using a descriptive survey design, sample size of 303 was determined from a population of 1250 using Taro Yamane formula (1967). The study employed simple regression analysis to test the formulated hypotheses. Findings reveal that transformational leadership has a significant and positive influence on employee productivity ($\beta = 0.73$; $R^2 = 0.55$, $p < 0.001$), while transactional leadership has a moderate but significant effect on job satisfaction ($\beta = 0.58$; $R^2 = 0.28$, $p < 0.001$). The results confirm that transformational leadership produces higher levels of intrinsic motivation, creativity, innovation and goal attainment compared to transactional leadership, which is basically compliance-oriented. The study concludes that transformational leadership should be prioritized in the Nigerian brewery sector to enhance implicit confidence, sustainable performance and employee engagement.
Keywords: Leadership style, transformational leadership, transactional leadership, employee productivity, job satisfaction, brewery firms, Nigeria.

ORAL LİKEN PLANUS LİTERATÜR DERLEMESİ

Uzm.Dt Ömer Can MANAV
Ankara Üniversitesi Diş Heklimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ankara
ORCID ID: 0000-0002-1688-8484
Dr.Öğr.Üyesi Melis Büşra AŞKIN
Yozgat Bozok Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ortodonti Anabilim Dalı, Yozgat
ORCID ID: 0000-0002-5487-2045
Dr.Öğr.Üyesi Ayşe BULUT
Yozgat Bozok Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş ve Çene Radyolojisi Anabilim Dalı Yozgat
ORCID ID: 0000-0002-3893-5691

ÖZET
Oral Liken Planus (OLP), ağız mukozasını etkileyen kronik, inflamatuvar ve immünolojik kökenli bir hastalıktır. En sık görülen klinik formu beyaz, dantel görünümlü çizgilerle karakterize retiküler tiptir, ancak eroziv, plak benzeri, papüler ve atrofi gibi farklı klinik varyantları da mevcuttur. Hastalık genellikle orta yaşlı kadınlarda daha sık görülür ve uzun seyirli bir klinik tabloya sahiptir.
OLP'nin patogenezinde T-lenfosit aracılı immün yanıt temel rol oynar. Ağız mukozasındaki keratinositlerin çeşitli tetikleyicilere karşı hedef haline gelmesi sonucu sitotoksik T hücreleri bu bölgeye göç eder ve epitelde hasara yol açar. Stres, genetik yatkınlık, viral enfeksiyonlar, dental materyaller, ilaçlar ve sistemik hastalıklar olası tetikleyiciler arasında yer almaktadır.
Hastalığın başlıca belirtileri arasında ağız içinde yanma, ağrı, hassasiyet ve özellikle eroziv tipte yemek yerken artan rahatsızlık bulunur. Lezyonlar genellikle bukkal mukozada, dilde ve diş etlerinde görülür. Tanı çoğunlukla klinik bulgulara dayanır ancak kesin tanı için biyopsi ve histopatolojik inceleme gerekebilir.
OLP'nin tedavisinde amaç semptomları azaltmak, inflamasyonu kontrol altına almak ve yaşam kalitesini artırmaktır. En yaygın tedavi yaklaşımı topikal kortikosteroidlerdir. Daha dirençli vakalarda sistemik steroidler veya immünomodülatör ilaçlar kullanılabilir. Ayrıca tetikleyici faktörlerin belirlenmesi ve ortadan kaldırılması da önemlidir. Hastalık kronik olduğu için düzenli takip gerektirir. Nadir durumlarda malign dönüşüm riski bulunduğundan, özellikle eroziv ve atrofik tiplerde periyodik kontrol önerilir.
Oral Liken Planus, tam olarak iyileşmese de uygun tedavi ve takip ile kontrol altına alınabilen, ancak hastaların yaşam kalitesini etkileyebilen önemli bir oral mukozal hastalıktır.
Anahtar kelimeler: retiküler, liken, steroid

ORAL LICHEN PLANUS LITERATURE REVIEW

ABSTRACT
Oral Lichen Planus (OLP) is a chronic, inflammatory, and immune-mediated disease that affects the oral mucosa. The most common clinical form is the reticular type, characterized by white, lace-like striations, although erosive, plaque-like, papular, and atrophic variants may also occur. The condition is seen more frequently in middle-aged women and typically follows a long-term, fluctuating course.
The pathogenesis of OLP is primarily based on a T-lymphocyte–mediated immune response. Keratinocytes in the oral mucosa become targets due to various triggering factors, leading to migration of cytotoxic T cells and subsequent epithelial damage. Potential triggers include stress, genetic predisposition, viral infections, dental materials, medications, and systemic diseases.
Common symptoms include burning sensations, pain, and sensitivity within the mouth. These complaints may intensify while eating, especially in the erosive type. Lesions most frequently occur on the buccal mucosa, tongue, and gingiva. Although diagnosis can often be made clinically, a biopsy and histopathological examination may be required for confirmation.
The main goals of treatment are to reduce symptoms, control inflammation, and improve quality of life. Topical corticosteroids are the first-line therapy. In more resistant cases, systemic steroids or

immunomodulatory agents may be considered. Identification and elimination of triggering factors also play an important role. Since the disease is chronic, regular follow-up is recommended. In rare cases, there is a risk of malignant transformation, particularly in erosive or atrophic types; therefore, periodic monitoring is essential.
Although Oral Lichen Planus cannot be completely cured, it can be effectively managed with appropriate treatment and continuous follow-up, helping patients maintain better oral comfort and overall well-being.
Keywords: reticular, lichen, steroids

BEYOND THE CLASSROOM: PUBLIC SCHOOL'S LIVED EXPERIENCES IN HANDLING ADVISORY CLASSES

Mark Anthony N. Polinar
Graduate School Student, University of the Visayas

Abstract: The study explored the lived experiences of public school teachers handling advisory classes within the Division of Cebu City. A descriptive phenomenology design was used, involving twelve (12) teachers with varied years of teaching and advisory experiences to unveil the essence of their roles beyond instructions. In-depth interviews using a semi-structured interview guide were conducted to gather data, which were analyzed thematically following Colaizzi's seven-step approach. The study's results revealed five central themes: (1) *carrying the weight of multiple responsibilities, (2) fostering deep connections and emotional bonds, (3) promoting resilience and adaptability despite unending challenges, (4) finding purpose and fulfillment beyond responsibilities, and (5) evolving identities as mentors and leaders.* These central themes revealed that the work of a class adviser encompasses not only supervision but also moral support, emotional care, and administrative tasks. Despite the challenges they have experienced, teachers still maintain a positive outlook on their role, as it has strengthened their sense of purpose, fulfillment, and professional growth in molding their students. Moreover, the study concludes that teaching advisory classes in a public school setting is both transformative and demanding, shaping teachers into mentors and leaders who remain resilient amid ongoing challenges. However, the study acknowledged specific limitations, including a small sample size, a solely qualitative method, and a limited scope. Thus, future studies are encouraged to adopt a quantitative or mixed-methods approach to attract more participants, elicit diverse responses, and foster a deeper exploration of findings, thereby enabling a deeper understanding of the worldview of class advisers.

Keywords: *Lived Experiences, Public School Teachers, Advisory Classes, Qualitative*

KATI SUBSTRAT FERMENTASYONU KOŞULLARINDA ASPERGİLLUS ACULEATUS NRRL358'DA EXTRASELÜLER β-GLUKOSİDAZ ÜRETİMİ, SAFLAŞTIRILMASI VE KARAKTERİZASYONU

Mert ÇOKER
Department of Biology, Faculty of Science and Literature, Balikesir University, 10145 Balıkesir, Türkiye
ORCID: 0009-0000-6410-6187
Ayşe Dilek AZAZ
Department of Biology, Faculty of Science and Literature, Balikesir University, 10145 Balıkesir, Türkiye
ORCID: 0000-0002-7619-357X
Selma ÇELEN YÜCETÜRK
Department of Molecular Biology and Genetics, Faculty of Science and Literature, Balikesir University, 10145 Balıkesir, Türkiye
OCID: 0000-0002-0314-3301

ÖZET

Bu çalışmada, Katı Substrat Fermentasyonu (KSF) kültür koşullarında arpa samanının substrat olarak kullanılmasıyla *Aspergillus aculeatus*'dan elde edilen β-Glukosidaz enzimi, Amonyum Sülfat Çöktürmesi ve Hidrofobik Etkileşim Kromatografisi (HEK) yöntemleriyle saflaştırılmıştır.

A.aculeatus'un KSF ortamında β-glukosidaz enzimi üretimi için ihtiyaç duyduğu optimum koşullar; nemlendirme sıvısı Sodyum Dihidrojen Fosfat (NaH_2PO_4); optimum pH 7,0; optimum sıcaklık 25°C ve optimum inkübasyon süresi 10 gün olarak belirlenmiştir. Elde edilen β-glukosidaz enziminin saflaştırma oranı %43,08 verim ile 23,85 kat olarak hesaplanmıştır. β-glukosidaz enzim aktivitesinin belirlenmesinde ise *p*-nitrofenil-*β*-D-glukopiranosit (*p*NPG) substratı kullanılmış ve β-glukosidaz enziminin yüksek aktivite gösterdiği optimum pH değeri ve optimum sıcaklık değerleri sırasıyla 4,0 ve 55°C olarak tespit edilmiştir

Saflaştırılan β-glukosidaz enziminin termal kararlılığı 5 farklı sıcaklıkta 120dk inkübasyon sonucunda elde edilen aktivite değerleri hesaplanarak belirlenmişitir. β-glukosidaz enziminin 45°C'de %99,6, 55°C'de %99,8, 65°C'de %98,6, 75°C'de %31,87 oranında aktivite gösterdiği ve 85°C'de 36 dk boyunc aktivitesini kaybetmediği tespit edilmiştir. Saflaştırılmış enzimin K_m ve V_{max} değerleri ise sırasıyla 2,8571 mM ve 14285,71 EU olarak belirlenmiştir. Ayrıca, β-glukosidaz enzimi üzerinde D(+)-glukoz ve δ-glukonolakton inhibitörlerinin, *p*NPG substratı varlığında iki inhibitörün de kompetitif (yarışmalı) tipte inhibisyon etkisi gösterdiği belirlenmiştir. D(+)-glukoz inhibitörünün IC_{50} ve K_i değerleri sırasıyla 11,49 mM ve 0,0017856 M, δ-glukonolakton inhibitörünün IC_{50} ve K_i değerleri sırasıyla 13,64 mM ve 0,00007143 M olarak belirlenmiştir.

Elde edilen sonuçlar, *A. aculeatus* NRRL 358 türünün biyoteknolojik ve endüstriyel uygulamalarda potansiyel bir β-glukozidaz kaynağı olabileceğini göstermektedir.

Teşekkürler: Balıkesir Üniversitesi Araştırma BAP birimine (Proje no: 2025/214) mali desteği için teşekkür ederiz.

Anahtar Kelimeler: β-Glukozidaz, *Aspergillus aculeatus*, KSF, Amonyum Sülfat Çöktürmesi, Hidrofobik Etkileşim Kromatografisi, Enzim kinetiği, İnhibisyon

PRODUCTION, PURIFICATION AND CHARACTERIZATION OF EXTRASELLULAR β-GLUCOSIDASE FROM ASPERGILLUS ACULEATUS NRRL358 UNDER SOLID-STATE FERMENTATION CONDITIONS

ABSTRACT

In this study, the β-glucosidase enzyme produced by *Aspergillus aculeatus* under Solid Substrate Fermentation (SSF) conditions, using barley straw as the substrate, was purified using Ammonium Sulfate Precipitation and Hydrophobic Interaction Chromatography (HIC). The optimal conditions required for β-glucosidase production by *A. aculeatus* under SSF were determined as follows: moistening solution sodium dihydrogen phosphate (NaH_2PO_4), optimum pH 7.0, optimum temperature

25°C, and optimum incubation time 10 days. The purification fold and yield of the obtained β-glucosidase enzyme were calculated to be 23.85 fold and 43.08%, respectively.

For the enzymatic activity assays, *p*-nitrophenyl-*β*-D-glucopyranoside (*p*NPG) was used as the substrate. The optimum pH and temperature for β-glucosidase activity were determined to be 4.0 and 55 °C, respectively. The thermal stability of the purified β-glucosidase enzyme was determined by calculating the activity values obtained after 120 minutes of incubation at 5 different temperatures. It was found that the β-glucosidase enzyme exhibited 99.6% activity at 45°C, 99.8% at 55°C, 98.6% at 65°C, 31.87% at 75°C, and did not lose its activity for 36 minutes at 85°C. The purified enzyme's K_m and V_{max} values were determined to be 2.8571 mM and 14,285.71 EU, respectively.

Additionally, the inhibitory effects of D(+)-glucose and δ-gluconolactone on β-glucosidase activity were evaluated in the presence of the *p*NPG substrate; both were identified as competitive inhibitors. The IC_{50} and K_i values for D(+)-glucose were determined to be 11.49 mM and 0.0017856 mM, respectively, while those for δ-gluconolactone were 13.64 mM and 0.00007143 mM.

These results suggest that *A. aculeatus* NRRL 358 could be a valuable source of β-glucosidase for use in biotechnological and industrial processes.

Acknowledgements: The financial support of the Research Funds of Balikesir University BAP (Project no: 2025/214) is gratefully acknowledged.

Keywords: β-glucosidase, *Aspergillus aculeatus*, Solid-State Fermentation (SSF), Ammonium Sulfate Precipitation, Hydrophobic Interaction Chromatography, Enzyme kinetics, Inhibition

METABOLIC SYNDROME, ITS PREVALENCE AND DETERMINANTS IN SUBJECTS ATTENDING THE GENERAL OUTPATIENT DEPARTMENT OF THE FEDERAL MEDICAL CENTER KATSINA STATE, NORTH WEST NIGERIA

A. I. Yaradua
Department of Biochemistry, Faculty of Natural and Applied Sciences, Umaru Musa Yar'adua University, Katsina, Nigeria.
A. J. Alhassan
Department of Biochemistry, Faculty of Basic Medical Sciences, Bayero University Kano, Kano, Nigeria.
M. K. Atiku
Department of Biochemistry, Faculty of Basic Medical Sciences, Bayero University Kano, Kano, Nigeria.
K. I. Matazu
Department of Biochemistry, Faculty of Natural and Applied Sciences, Umaru Musa Yar'adua University, Katsina, Nigeria.
A. Nasir
Department of Biochemistry, Faculty of Natural and Applied Sciences, Umaru Musa Yar'adua University, Katsina, Nigeria.
L. Shuaibu
[3]Department of Pure and Industrial Chemistry, Faculty of Sciences Federal University Birnin Kebbi, Birnin Kebbi, Nigeria.
Y.Y. Riko
[4]Department of Microbiology, Faculty of Natural and Applied Sciences, Umaru Musa Yar'adua University, Katsina, Nigeria.
S. Sule
Department of Microbiology, Federal Medical Center, Katsina, Katsina State
I Muhammad
Department of Biochemistry, Faculty of Natural and Applied Sciences, Umaru Musa Yar'adua University, Katsina, Nigeria.

ABSTRACT
Metabolic syndrome (MS) describes the co-occurrence of conditions that increase an individual risk for heart disease and other disorders such as diabetes and stroke, and its occurrence is in the rise in residents of North-Western Nigeria, The aim of this study was to investigate the prevalence and determinants of metabolic syndrome in participants from Daura senatorial zone attending the Outpatient Department of the Federal Medical Center Katsina, Katsina State, Nigeria. A total of 199 (male 101; female 98) participants aged 10 to 80 years were recruited for the study. Anthropometric parameters and blood pressure of participants were measured using standard methods; serum lipid profile was determined using enzymatic methods. 11.3% of the male participants were under weight, 50.7% were within the normal range, 23.6% of the study male population was found to be overweight and 11.9% were obese. 13.5% of the female participants were under weight, 50.2% were within the normal range, 21.7% of the study female population was found to be overweight and 12.8% were obese. There were no statistically significant differences between the frequencies of total cholesterol, HDL, LDL and TG between the male and female participants. All serum lipids measurements with the exception of serum LDL-C concentration correlated positively with age. Decreased HDL-C was the most common component of metabolic syndrome in both the male and female participants, while elevated TRIG were the least. SBP, DBP, LDL-C, HDL-C and TRIG were associated with metabolic syndrome with SBP and HDL-C being significantly associated at 0.04 and 0.04 respectively. For the female participants SBP, LDL-C and TRIG were associated with metabolic syndrome with SBP and TRIG being significantly associated at 0.03 and 0.05 respectively. The prevalence of metabolic syndrome was highest in male (31.15%) than in the female participants (26.41%). The incidence of metabolic syndrome is common in the male and female population studied, with the male participants having the highest prevalence. There is a need for a robust and well designed intervention to address the issue of an increase in the risk factors for metabolic syndrome in the population studied.

CU-CDS STRUKTURLARININ ELEKTRİK VƏ FOTOELEKTRİK XASSƏLƏRİNİN FOTO VƏ ELEKTROFOTO STİMULYASİYA DƏYİŞMƏLƏRİ

F.ü.f.d. Əkbərova Nuridə Yaşar qızı
Orcid.org/ 0009-0000-0568-1536
Naxçıvan Dövlət Universiteti
Qasımbəyli Minavər Yusif qızı
Naxçıvan Dövlət Universiteti
Yarımkeçiricilər fizikası ixtisası üzrə
Magistr tələbəsi
Həsənli Əsmər Bəhram qızı
0009-0006-3252-1902
Naxçıvan Dövlət Universiteti
İsmayılova Zümrüd Səbuhi qızı
0009000602977757
Naxçıvan Dövlət Universiteti

Açar sözlər: Fotogərginliik, fotocərəyan, heterostruktur, günəş paneli

Özət

Bu məqalədə mis (Cu) və n-tip kadmium sulfid (CdS) arasında yaradılmış Cu–CdS heterostrukturlarının elektrik və fotoelektrik xassələrinin foto və elektrofoto stimulyasiya nəticəsində dəyişməsi tədqiq edilmişdir.

Araşdırmalar göstərir ki, misin CdS-ə diffuziyası nəticəsində 400–500°C temperaturda CdS-in qadağan olunmuş zonasında energetik səviyyələr əmələ gəlir. Bu səviyyələr valensiya zonasının üstündə təxminən 1,8 eV məsafədə yerləşərək udma və rekombinasiya mərkəzləri yaradır. Bu mərkəzlər yükdaşıyıcıların keçid prosesini asanlaşdırır və materialın elektrik keçiriciliyinə mühüm təsir göstərir.

İşıq və elektrik sahəsinin eyni zamanda tətbiqi mis ionlarının CdS daxilinə daha dərin diffuziyasına səbəb olur ki, bu da fotoelektrik parametrlərdə (fotogərginlik, fotocərəyan və keçiricilik) nəzərəçarpacaq dəyişikliklər yaradır.

Beləliklə, Cu–CdS–Cu strukturları foto və elektrofoto stimulyasiya nəticəsində yüksək həssaslıqlı və tənzimlənə bilən optoelektron xüsusiyyətlər nümayiş etdirir.

Tədqiqatın nəticələrinə əsasən, Cu–CdS heterostrukturları nazik təbəqəli günəş elementləri, fotodetektorlar və digər optoelektron qurğular üçün perspektivli material sistemləridir. Bununla belə, Cu-nun həddindən artıq diffuziyası nəticəsində əmələ gələn CdCuS fazası və rekombinasiya prosesləri strukturun stabilliyini və uzunmüddətli effektivliyini azalda bilər.

Ümumilikdə, iş göstərir ki, Cu–CdS heterostrukturlarında mis ionlarının idarə olunan diffuziyası və səth modifikasiyası, bu materialların enerji çevrilməsi və işıq aşkarlanması texnologiyalarında tətbiqini daha səmərəli və davamlı hala gətirmək üçün əsas istiqamətlərdəndir.

PHOTO AND ELECTROPHOTOSTIMULATION-INDUCED CHANGES IN THE ELECTRICAL AND PHOTOELECTRIC PROPERTIES OF CU–CDS STRUCTURES

Keywords: Photovoltage, Photocurrent, Heterostructure, Solar Panel

Abstract

This article investigates the changes in the electrical and photoelectric properties of Cu–CdS heterostructures, created between copper (Cu) and n-type cadmium sulfide (CdS), under photo and electrophotostimulation.

The studies show that the diffusion of copper into CdS at temperatures of 400–500°C leads to the formation of energetic levels within the forbidden band of CdS. These levels are located approximately 1.8 eV above the valence band, forming absorption and recombination centers. Such centers facilitate the transition processes of charge carriers and significantly influence the electrical conductivity of the material.

The simultaneous application of light and an electric field causes deeper diffusion of copper ions into CdS, resulting in noticeable changes in photoelectric parameters such as photovoltage, photocurrent, and conductivity.

Thus, Cu–CdS–Cu structures exhibit highly sensitive and tunable optoelectronic properties under photo and electrophotostimulation.

According to the results of the research, Cu–CdS heterostructures represent a promising material system for thin-film solar cells, photodetectors, and other optoelectronic devices. However, the formation of the CdCuS phase and recombination processes caused by excessive copper diffusion may reduce the structural stability and long-term efficiency of the system.

Overall, the study demonstrates that controlled diffusion of copper ions and surface modification in Cu–CdS heterostructures are among the key directions for making these materials more efficient and durable in energy conversion and light detection technologies.

Bu məqalə mis (Cu) və n-tip kadmium sulfid (CdS) arasındakı strukturun elektrik və fotoelektrik xüsusiyyətlərinin dəyişmələrini araşdırır. Misin elektron qohumluğunun ($F_m = 4{,}4eV$) CdS-in elektron qohumluğundan $(FCdS = 4{,}5eV)$ kiçik olmasına baxmayaraq, xarici təsirlər nəticəsində CdS içərisinə nüfuz edən mis təbəqələri elektrik xüsusiyyətlərinə təsir göstərir. Beləliklə, Cu-CdS strukturunda müxtəlif dəyişikliklər müşahidə olunur.

Tədqiqatda misin CdS-ə diffuziyasının yaratdığı energetik səviyyələr öyrənilmişdir. Misin CdS monokristallarına 400-500°C-də diffuziyası, qadağan olunmuş zona daxilində energetik səviyyələrin yaranmasına səbəb olur. Mis təbəqəsinin diffuziyası valensiya zonasının üstündə 1,8 eV məsafədə səviyyələr əmələ gətirir. Bu səviyyələr yükdaşıyıcıların valensiya zonasından keçməsi üçün əlavə udma mərkəzləri yaradır.

Mis (Cu) və n-tip kadmium sulfid (CdS) arasında yaradılmış heterostruktur və ya kontaktlar üzərində aparılan araşdırmalar, bu materialların elektrik və fotoelektrik xüsusiyyətlərinin necə dəyişdiyini öyrənmək üçün mühüm məlumatlar təqdim edir. Bu sahədə araşdırmalar əsasən fotovoltaik cihazların (məsələn, günəş panelləri), fotodetektorların və digər optoelektron qurğuların təkmilləşdirilməsinə yönəlmişdir. Aşağıda ümumi nəticələrə dair bəzi əsas məqamlar:

Mis və CdS arasında olan elektrik kontaktlarının təbiəti heterostrukturun hazırlanma üsulundan və səthlərarası vəziyyətdən asılıdır. Mis təbəqəsi CdS ilə müəyyən hallarda şotki baryeri əmələ gətirir.

CdS n-tip yarımkeçirici olduğu üçün heterostrukturun keçiriciliyi misin miqdarına, yerləşdirilmə şəraitinə (məsələn, buxar fazasında çökdürmə) və temperatur kimi amillərə bağlıdır

CdS-in geniş qadağan zolağı (band gap, ~2.42 eV) ona ultrabənövşəyi və görünən işıq diapazonunda yüksək fotoelektrik həssaslıq verir. Mis ilə CdS təbəqəsi arasında yaranan heteroyapı bu həssaslığı daha da artırır.

Günəş işığı və ya başqa bir işıq mənbəyi təsir etdikdə Cu/CdS kontaktlarında fotoqərginlik yaranır. Bu, CdS materialının işığın absorbasiyası nəticəsində yaranan elektronlar və deşiklərin (holes) ayrılması ilə əlaqədardır.

Bu tip heterostrukturlar günəş hüceyrələrində effektiv enerji çevrilməsi üçün istifadə edilir. Mis elektrod kimi davranaraq kontakt müqavimətini azaldır. Cu/CdS strukturunun işıq həssaslığı yüksək olduğu üçün aşağı enerji səviyyələrini belə aşkarlamağa imkan verir.

Araşdırmalar göstərir ki, misin səthdəki miqdarı düzgün tənzimləndikdə, qurğunun uzunmüddətli sabitliyi artır. Mis CdS ilə reaksiya verərək bəzi hallarda CdCuS kimi yeni fazalar əmələ gətirə bilər ki, bu da qurğunun xüsusiyyətlərini zəiflədə bilər.

Elektron və deşiklərin rekombinasiyası səbəbindən bəzi hallarda fotoelektrik effektivlik aşağı düşür. Araşdırmalar, bu materiallarla hazırlanmış heterostrukturların effektivliyini artırmaq üçün istehsal metodlarının optimallaşdırılmasının əhəmiyyətini vurğulayır. Təkmilləşdirilmiş proseslər, xüsusilə misin yerləşdirilməsi və CdS-in səthi ilə əlaqəli problemləri həll etməyə yönəlir. Əgər xüsusi mənbələr və ya hesabatlarla maraqlanırsınızsa, əlavə məlumat verə bilərəm. Cu və CdS materiallarının heterostrukturunda elektrik və fotoelektrik xüsusiyyətlər üzərində aparılmış tədqiqatlar bəzi mühüm nəticələr ortaya qoymuşdur:

Cu-CdS heterostrukturlarının səthi və morfologiyası xüsusi əhəmiyyət daşıyır. Bu strukturlar adətən düz və nazik səthə malikdir ki, bu da elektronların və deşiklərin elektrodlara doğru hərəkətini asanlaşdırır. Bu struktur, yükdaşıyıcıların ayrılması və interyerin sabitlik xüsusiyyətlərini artırır. CdS-in Cu ilə modifikasiyası p-tiplə n-tip arasında keçid yaratmaq üçün istifadə olunur və bu, heterostrukturun effektivliyini yüksəldir

Tədqiqatlar göstərir ki, Cu qatqısı ilə CdS materialı p-tip keçiriciliyə malik olur, və bu materiallar daha yüksək daşıyıcı konsentrasiyası nümayiş etdirir. Məsələn, van der Pauw metodundan istifadə edilərək keçiricilik, rezistivlik və hərəkətlilik kimi elektrik parametrləri ölçülmüşdür. Yüksək Cu konsentrasiyası keçiriciliyi artırır, lakin hərəkətliliyi azaldır

Cu-CdS heterostrukturları fotovoltaik və fotodeteksiya cihazlarında üstün performans göstərir. İşıqlandırma zamanı heterostruktur daxilində yaranan elektrik sahəsi fotogenere edilmiş elektron və deşiklərin ayrılmasını asanlaşdırır. Bu, yük daşıyıcılarının rekombinasiyasını minimuma endirir və fotocərəyanı artırır. Belə strukturların müxtəlif dalğa uzunluqlu işıq altında cərəyan-voltaj (I-V) xətləri ölçülərək fotoelektrik xassələrinin inkişaf etdiyi aşkar edilmişdir

Bu materiallar nazik təbəqəli günəş panelləri və işıq detektorları kimi optoelektron cihazlar üçün böyük potensiala malikdir. Cu-CdS heterostrukturlarında yük ayrılma effektivliyinin artması daha yüksək enerji çevrilmə effektivliyinə gətirib çıxarır

Bu araşdırmalar göstərir ki, Cu və CdS arasında qurulan heterostrukturların mühəndisliyi, onların elektrik və optoelektrik xüsusiyyətlərinin optimallaşdırılması üçün geniş imkanlar yaradır. Tədqiqatın növbəti mərhələsində Cu-CdS-Cu strukturunun işıq təsiri altında davranışı araşdırılmışdır. İşıq şüalanması nəticəsində strukturun volt-amper xarakteristikalarında dəyişikliklər qeydə alınmışdır. Bu strukturun işıq təsiri altında yaranan fotoelektrik xassələrinin dəyişməsi, misin foto-stimulyasiya yolu ilə CdS-ə daha çox daxil olması ilə əlaqələndirilir. Bir tərəf işıqlandıqda, qısaqapanma cərəyanının və açıq dövr gərginliyinin dəyişməsi müşahidə olunmuşdur.

Məqalədə Cu-CdS-Cu strukturlarında fotoelektrik stimulyasiya nəticəsində yaranan dəyişikliklər araşdırılmışdır. Bu dəyişikliklərin əsas səbəbi, mis ionlarının CdS strukturuna daxil olmasıdır. Bunun nəticəsində kompensasiya olunmuş sahələr yaranır və bu da strukturun elektrik xüsusiyyətlərini dəyişir. İşıqlanma və elektrik sahəsinin eyni zamanda təsiri altında, mis ionlarının CdS daxilində hərəkəti artır və bu, strukturda daha güclü dəyişikliklərə səbəb olur.

\Nəticə

1. Məqalədə Cu-CdS strukturunun elektrik və fotoelektrik xüsusiyyətlərinin dəyişməsi, əsasən, misin CdS-ə diffuziyası ilə izah olunur. Mis ionlarının işıq və elektrik sahəsi təsiri altında hərəkəti, CdS-də rekombinasiya mərkəzləri və xüsusi elektrik müqavimətinin fərqliliyi yaradır. Bu, Cu-CdS-Cu strukturunda fotoelektrik xassələrin dəyişməsinə səbəb olur.
2. Cu-CdS heterostrukturları elektrik və fotoelektrik sahələrdə böyük potensiala malikdir. Misin diffuziya prosesləri və xarici təsirlərin təsiri ilə bu materialların xüsusiyyətləri tənzimlənə bilər. Bu tədqiqat, günəş panelləri, fotodetektorlar və digər optoelektron qurğular üçün Cu-CdS strukturunun optimallaşdırılmasına dəyərli töhfələr verir.

3. Cu–CdS strukturlarında elektrik və fotoelektrik xassələrin dəyişməsi əsasən mıs ionlarının diffuziyası və bu diffuziyanın işıq və elektrik sahəsi ilə stimulyasiyası nəticəsində baş verir. Bu dəyişikliklər heterostrukturların enerji çevrilməsi və işıq deteksiyası sahəsində tətbiqi üçün mühüm elmi əsaslar yaradır.

Ədəbiyyat:

1. Киреев П.С.«Физика полупроводников»- Москва.Высшая школа, 1969
2. Смит Р. «Полупроводники» М. Мир. 1982.
3. Стафеев В.И., Кракушан Е.И. «Магнитадоиды» М.Наука. 1975.
4. «Електроны в полупроводниках» т. 2 «Полупроводниковые преобразователи» под. ред. Поъели Х. Вилнюс, Моксилас. 1980.
5. Фистул Т.Ю. «Введение в физику полупроводников» Москва.Высшая школа. 1975

MACHINE LEARNING FRAMEWORK FOR ASSESSING IRRIGATION DYNAMICS IN PUNJAB, PAKISTAN USING TWO-SOURCE ENERGY BALANCE (TSEB) MODEL WITH SENTINEL SATELLITE IMAGERY

Dr. Muhammad Mazhar Iqbal
Water Management Training & Research Institute, Department of Agriculture (On Farm Water Management), Government of Punjab, Lahore 54000, Pakistan
Directorate General Agriculture, Department of Agriculture (On Farm Water Management), Government of Punjab, Lahore 54000, Pakistan
Tehmena Rashid
Agriculture Mechanization Research Institute (AMRI) Multan, Agriculture Department, Government of Punjab, Multan 60000
Shafiq ur rehman
Water Management Training & Research Institute, Department of Agriculture (On Farm Water Management), Government of Punjab, Lahore 54000, Pakistan
Hafiz Qaiser Yasin
Directorate General Agriculture, Department of Agriculture (On Farm Water Management), Government of Punjab, Lahore 54000, Pakistan
Hafiz Shoukat Ali
Dr. Muhammad Bilal
Water Management Research Farm (WMRF), Department of Agriculture (On Farm Water Management), Government of Punjab, Renala Khurd, Okara
Dr. Mujahid Ali
Water Management Research Farm (WMRF), Department of Agriculture (On Farm Water Management), Government of Punjab, Renala Khurd, Okara
Water Management Training & Research Institute, Department of Agriculture (On Farm Water Management), Government of Punjab, Lahore 54000, Pakistan

ABSTRACT

Efficient irrigation management is critical for sustainable agriculture in Punjab, Pakistan, where irrigated croplands dominate food production. This study presents a machine learning-enhanced, two-source energy balance (TSEB) framework for estimating actual evapotranspiration (ET_a) and assessing irrigation dynamics using Sentinel-2 and Sentinel-3 satellite imagery. The approach partitions ET_a into soil evaporation and canopy transpiration, providing detailed insights into crop water use without relying on in situ ground measurements. Machine learning models predict biophysical parameters, such as fractional vegetation cover, albedo, and component surface temperatures, from high-resolution satellite data. These parameters are integrated into the TSEB model to compute daily ET_a using reanalysis meteorological data for both Kharif and Rabi seasons. The resulting high-resolution ET_a maps reveal spatial and temporal patterns of water use, identify areas of irrigation deficit, and detect shifts in cropping systems. This framework demonstrates that integrating AI, remote sensing, and two-source energy balance modeling offers a scalable, cost-effective, and accurate tool for irrigation monitoring and water management in data-scarce regions like Punjab, Pakistan.

Keywords: Evapotranspiration, TSEB, Sentinel-2/3, Machine Learning, Irrigation Dynamics

EXTENT OF EFFECTIVENESS IN THE PERFORMANCE OF POST GRADUATE DIPLOMA IN EDUCATION (PGDE) GRADUATES IN SECONDARY SCHOOLS IN DELTA STATE

OGOGOR, TOCHUKWU NGOZI (Ph.D)
Department Of Educational FoundationsSchool Of EducationFederal College Of Education (Technical), Asaba

Mayah,David Ademola
Department Of Curriculum And Instruction School Of Education Federal College Of Education (Technical), Asaba

Ikona, Glory Sunday
Department Of Educational Foundations School Of Education Federal College Of Education (Technical), Asaba

Abstract
*This study is on assessing the extent of effectiveness in the Performance of Post Graduate Diploma in Education (PGDE) Graduates in Secondary Schools in Delta State**.** The main purpose of this study is to assess the extent of effectiveness in performance of graduates of PGDE in secondary schools in Delta State. Three (3) research questions and three (3) hypotheses guided the study. Descriptive survey research design was adopted in the study. The population of the study consisted of 958 public secondary school principals and 138 private secondary school principals from the 479 public secondary schools and 69 approved private secondary schools in Delta state. Sample size for the study will be two hundred and eighty seven (287) public secondary school principals and forty one (41) private secondary school principals representing 30% of the entire population of both public and private secondary school principals. These were selected through proportionate random sampling technique. The instrument for data collection was questionnaire titled "Extent of Effectiveness in the Performance of Post Graduate Diploma in Education (PGDE) Graduates in secondary schools in Delta State (EEPPGDEG)". The instrument for data collection was a twenty two (22) items questionnaire. In order to determine the reliability of the instrument, the internal consistency of the instrument was computed using Cronbach Alpha. The overall reliability coefficient of the instrument was 0.82 showing that the questionnaire is reliable to be used. The data was collected and analyzed using mean and standard deviation to answer the research questions and t-test to test the null hypotheses at 0.05 level of significance. The study revealed that the extent of effectiveness of PGDE graduates in professional conduct, classroom management, manifestation of self-efficacy and collaboration with other colleagues are all to a low extent. Based on the findings, the following recommendations were made among others: Educational planners should make effective set up on increasing the duration of PGDE programme, Institutional leadership should provide regular seminar/workshop to increase academic activities and interest of PGDE students before graduation and Graduates of PGDE should be provided with follow up training*
Keywords: Effectiveness, *Post Graduate Diploma in Education (PGDE).*

MULTIMODAL SENTIMENT ANALYSIS FOR CONSERVATION WILDLIFE RESEARCH

Mr. Souvik Halder
Jadavpur University, India

Prof. Samiran Chattapadhyay
Vice Chancellor, Techno India University, India

Asst. Prof. Kartick Chandra Mondal
Jadavpur University, India

Public sentiment toward wildlife conservation plays a critical role in shaping biodiversity policies and funding priorities. However, perceptions expressed on digital platforms are complex because they include emotionally charged text alongside photographic evidence of endangered species, habitat destruction, and animal–human interactions. To address this challenge, this study presents a multimodal sentiment analysis framework that jointly interprets visual and textual modalities to quantify public sentiment surrounding wildlife conservation. The model employs a Vision Transformer (ViT) to capture semantic attributes from wildlife imagery and a Transformer-based text encoder for ecological narratives. A cross-attention fusion module aligns interdependent semantic cues across modalities to generate sentiment representations. Experiments on a newly compiled Wildlife Sentiment Dataset (WSD) demonstrate substantial improvements in prediction accuracy and contextual relevance over unimodal approaches. The results highlight the capability of the system to uncover sentiment trends across species groups and geographic regions, offering a valuable tool for conservation organizations, ecologists, and environmental policy researchers.

THE DEVELOPMENT OF VIRTUAL BUSINESSES UNDER WOMEN'S LEADERSHIP

Noorjan Mossawi
Masters student department of women's studies..
Professor Dr. Samira Nasirzadeh
Ahlul bayt international university of Iran..

Abstract:
The rapid expansion of digital technologies in recent years has created new opportunities for entrepreneurship and economic participation, particularly for women. Virtual businesses—characterized by online platforms, remote operations, and digital marketplaces—offer a flexible and accessible environment where women can engage in economic activities without the traditional constraints of geography, mobility, or social limitations. This study explores how women's leadership contributes to the development and success of virtual businesses, especially in societies where cultural or structural barriers limit women's participation in the formal economy.

Women entrepreneurs bring unique leadership styles that emphasize collaboration, innovation, and community-building, which significantly enhance the sustainability of online ventures. Their involvement in e-commerce, digital services, content creation, and online education demonstrates how virtual environments enable women to overcome gender-based restrictions and build financially independent pathways. Moreover, digital platforms provide women with opportunities to balance family responsibilities while achieving economic empowerment and professional growth.

Despite these opportunities, women-led virtual businesses still face challenges such as limited digital literacy, unequal access to technology, financial constraints, and cultural biases. This abstract highlights the need for targeted policies, digital training programs, and supportive infrastructures to strengthen women's role in the digital economy. Enhancing women's participation in virtual business development not only promotes gender equality but also contributes to broader economic resilience and innovation.

This research concludes that empowering women in virtual entrepreneurship is essential for sustainable development and represents a transformative strategy for inclusive economic growth in the digital age.

CHILDHOOD CELIAC DISEASE AND GROWTH DEVELOPMENT

Dr. Saloni Sharma
PhD holder, Dept. of Nutrition and Dietetics, Manav Rachna International Institute of Research Studies, (Deemed to be University), Faridabad, India

Suhani Sharma
MSc. Clinical Research Student, Jamia Hamdard University (Deemed to be University), New Delhi, India

Abstract
Celiac disease (CD) in childhood is a chronic autoimmune disorder triggered by the ingestion of gluten, leading to small intestinal mucosal damage and nutrient malabsorption. Growth failure is often one of the earliest and most prominent manifestations of pediatric celiac disease, sometimes preceding gastrointestinal symptoms. The impaired absorption of essential nutrients such as iron, calcium, vitamin D, and protein contributes to stunted growth, delayed puberty, and reduced bone mineralization. Furthermore, chronic inflammation and hormonal dysregulation, including alterations in growth hormone and insulin-like growth factor-1 (IGF-1) pathways, exacerbate growth impairment. Timely diagnosis through serological screening and biopsy confirmation, followed by strict adherence to a gluten-free diet (GFD), has been shown to significantly improve growth velocity and normalize height-for-age z-scores in affected children. However, delayed diagnosis or partial compliance with GFD can lead to persistent short stature and long-term health complications. Recognizing atypical and extraintestinal presentations in children is crucial for early intervention and optimal growth outcomes. Continued research into the mechanisms linking intestinal inflammation, nutrient deficiency, and endocrine function may enhance therapeutic strategies to ensure complete growth recovery in pediatric celiac patients.
Keywords: Celiac disease, Childhood growth, Malabsorption, Gluten-free diet, Short stature, Pediatric autoimmunity

1. Introduction

Celiac disease (CD) is a chronic, immune-mediated systemic disorder precipitated by the ingestion of gluten—specifically gliadin peptides present in wheat, barley, and rye—in individuals who possess the genetic susceptibility conferred by HLA-DQ2 or HLA-DQ8 molecules. Upon gluten exposure, genetically predisposed children mount an inappropriate immune response that results in small intestinal mucosal inflammation, villous atrophy, and crypt hyperplasia. These pathological changes severely compromise nutrient absorption, leading to a broad spectrum of clinical manifestations. Over the past few decades, the global prevalence of CD in the pediatric population has risen steadily, now affecting approximately 1% of children worldwide. This increase reflects not only a true rise in incidence but also improvements in diagnostic methods, enhanced awareness among clinicians, and widespread implementation of serological screening programs.

Childhood is a uniquely sensitive period marked by rapid physical growth, neurodevelopment, and hormonal maturation. Because of this, the impact of untreated celiac disease is often more profound in children than in adults. While adults may present with classic gastrointestinal (GI) symptoms, children frequently exhibit subtle or atypical signs. Many pediatric cases are characterized by “silent,” “non-classic,” or “extraintestinal” manifestations in which growth disturbances precede or overshadow GI complaints. For some children, poor growth velocity, faltering height percentile, or unexplained anemia may be the earliest indicators of underlying CD. This atypical presentation often delays diagnosis, thereby prolonging exposure to gluten and worsening growth outcomes.

The association between celiac disease and impaired linear growth is complex and multifaceted. Several interconnected mechanisms contribute to growth failure, including micronutrient deficiencies arising from mucosal damage, chronic systemic inflammation that interferes with

growth hormone secretion and insulin-like growth factor-1 (IGF-1) activity, and alterations in thyroid and pubertal hormones. Protein-energy malnutrition, decreased appetite due to abdominal discomfort, and psychological stress further exacerbate growth impairment. Additionally, genetic factors and individual variations in dietary compliance influence the extent of growth recovery after adopting a gluten-free diet (GFD).

Understanding the intricate biological pathways linking intestinal injury, nutrient malabsorption, and endocrine dysregulation is essential for improving clinical outcomes in children with CD. Early diagnosis and prompt initiation of a strict GFD can reverse many of the nutritional and hormonal abnormalities, promoting catch-up growth and reducing the risk of long-term complications such as persistent short stature, reduced bone mineral density, and delayed puberty. As research continues to uncover new biomarkers, immune pathways, and environmental triggers, a deeper comprehension of the disease process will enable more effective management strategies and ultimately ensure better growth and developmental trajectories for pediatric patients.

2. Pathophysiology of Celiac Disease in Children

2.1 Gluten-Triggered Immune Response (In-Depth)

Celiac disease in children develops through a complex interplay between genetic predisposition, environmental exposure to gluten, and dysregulated immune mechanisms. Gluten-containing grains—wheat, barley, and rye—possess proline- and glutamine-rich gliadin peptides that are inherently resistant to complete proteolytic digestion in the gastrointestinal tract. As a result, partially digested gliadin fragments accumulate in the small intestine and readily cross the epithelial barrier, especially when intestinal permeability is already compromised.

In genetically predisposed children who carry HLA-DQ2 or HLA-DQ8 haplotypes, these gliadin peptides undergo a crucial enzymatic modification mediated by tissue transglutaminase (tTG). tTG deamidates gliadin, converting glutamine residues into glutamic acid, increasing its negative charge. This modification enhances the binding affinity of gliadin to HLA-DQ2/DQ8 molecules on antigen-presenting cells (APCs), such as dendritic cells.

Once presented to CD4+ T-helper cells within the lamina propria, deamidated gliadin acts as a potent antigen that triggers a cascade of adaptive immune responses. Activated T cells release pro-inflammatory cytokines such as:

- **Interleukin-15 (IL-15):** Drives activation and proliferation of cytotoxic intraepithelial lymphocytes (IELs), contributing to epithelial injury.
- **Interferon-γ (IFN-γ):** Induces further inflammation and mucosal damage.
- **Tumor necrosis factor-α (TNF-α):** Promotes tissue remodeling and apoptosis of enterocytes.

Furthermore, B cells stimulated by T-helper cells produce specific autoantibodies—anti-tTG, anti-endomysial (EMA), and anti-deamidated gliadin peptide (DGP) antibodies—which are central to diagnosis and indicate ongoing immune-mediated mucosal injury. The chronic inflammatory environment ultimately leads to villous atrophy, crypt hyperplasia, and increased intraepithelial lymphocytosis, profoundly impairing the absorptive and functional capacity of the small intestine.

2.2 Impact on Intestinal Function (In-Depth)

The pathological changes resulting from the gluten-triggered immune cascade significantly compromise intestinal structure and function, contributing directly to growth and developmental problems in children.

Reduced Absorptive Surface Area

Villous atrophy flattens the normally finger-like projections of the small intestine, reducing the surface area available for nutrient absorption. Loss of brush border enzymes further hinders carbohydrate and protein digestion, exacerbating malabsorption.

Impaired Digestion and Nutrient Transport

Damage to enterocytes disrupts the transport mechanisms for essential nutrients. Children with active CD commonly exhibit deficiencies in:

- **Iron**, due to impaired duodenal absorption.
- **Fat-soluble vitamins (A, D, E, K)**, resulting from poor fat absorption.
- **Calcium and phosphorus**, contributing to bone demineralization and rickets-like symptoms.
- **Protein and other macronutrients**, causing muscle wasting and impaired linear growth.

This nutrient deprivation directly affects growth velocity, immunity, muscle development, and cognitive function.

Increased Intestinal Permeability ("Leaky Gut")

Inflammation-driven disruption of tight junction proteins, such as occludin and claudins, increases intestinal permeability. This allows more gliadin peptides and microbial antigens to translocate across the epithelium, perpetuating inflammation and creating a vicious cycle of immune activation and mucosal damage.

Altered Gut Microbiota

Children with untreated CD often exhibit dysbiosis, characterized by reduced beneficial bacteria (e.g., Bifidobacteria) and increased pro-inflammatory species (e.g., Proteobacteria). Dysbiosis contributes to:

- Impaired nutrient processing
- Increased intestinal inflammation
- Reduced mucosal healing capacity
- Greater susceptibility to infections

Thus, microbiome alterations amplify both intestinal and extraintestinal manifestations of the disease.

3. Growth Failure in Childhood Celiac Disease

Growth impairment is one of the hallmark features of pediatric CD. Up to 10–40% of children with isolated short stature may have undiagnosed CD.

3.1 Mechanisms contributing to poor growth

Growth impairment is one of the most recognizable and clinically significant manifestations of pediatric celiac disease. For many children, linear growth faltering may be the *only* presenting symptom, making it a crucial diagnostic clue. Studies indicate that 10–40% of children presenting with isolated short stature or poor growth velocity may have undiagnosed CD, emphasizing the strong association between gluten-induced enteropathy and impaired growth. The mechanisms underlying growth failure are multifactorial, involving nutritional deficiencies, inflammatory processes, hormonal dysregulation, and reduced dietary intake.

a) Nutrient Malabsorption

The structural damage to the small intestine, especially villous atrophy and loss of brush border enzymes, severely compromises nutrient absorption. This deficit directly influences growth and development in several ways:

- **Iron deficiency**:

Iron is absorbed primarily in the duodenum—the first region affected in CD. Iron deficiency leads to microcytic anemia, reducing the oxygen-carrying capacity of blood and impairing tissue oxygenation. Chronic anemia results in fatigue, reduced physical activity, and impaired muscle development, all of which negatively impact growth.

- **Calcium and Vitamin D deficiency**:

These are essential for bone mineralization. Malabsorption leads to osteopenia, reduced bone mineral density, and, in severe cases, rickets-like changes. In growing children, impaired skeletal development directly affects height gain.

- **Folate and Vitamin B12 deficiency**:

These micronutrients are critical for DNA synthesis and cell division. Their deficiency slows the proliferation of chondrocytes in growth plates, thereby reducing longitudinal bone growth.

- **Protein-energy malnutrition**:

Impaired absorption of amino acids and dietary protein results in reduced muscle mass, decreased lean body tissue, and inadequate substrate for growth hormone (GH) action. Protein deficiency also lowers albumin, contributing to edema and poor weight gain.

Collectively, nutrient malabsorption creates a state of chronic undernutrition, which is the primary driver of poor growth velocity in untreated pediatric CD.

b) Chronic Inflammation

Celiac disease is characterized by ongoing mucosal inflammation, even in the absence of overt symptoms. This inflammatory state contributes to growth impairment through several mechanisms:

- **Appetite suppression**:

Cytokines such as TNF-α and IL-1β directly affect the hypothalamus, reducing hunger signals and leading to decreased caloric intake.

- **Altered hepatic protein synthesis**:

The liver shifts toward producing acute-phase reactants (e.g., C-reactive protein) instead of growth-supporting proteins. This limits the availability of key substrates needed for bone and tissue formation.

- **Disturbance in bone turnover**:

Pro-inflammatory cytokines promote osteoclast activity while inhibiting osteoblast function, resulting in bone resorption and weaker skeletal structure.

- **Disruption of growth-regulating pathways**:

Chronic inflammation reduces the sensitivity of tissues to growth hormone and decreases circulating IGF-1 levels. This blunts linear growth despite normal GH secretion.

In children, where growth relies heavily on coordinated endocrine and metabolic processes, persistent inflammation has a disproportionately harmful impact.

c) Endocrine Dysfunction

Endocrine abnormalities are increasingly recognized as key contributors to growth failure in celiac disease.

- **Reduced IGF-1 levels**:

IGF-1 mediates the effects of GH on long bone development. Malnutrition and inflammation suppress hepatic IGF-1 production, impairing chondrocyte proliferation in growth plates.

- **Decreased growth hormone responsiveness**:

Even when GH levels are normal, tissues may exhibit GH resistance due to inflammatory cytokines, resulting in inadequate growth.

- **Delayed puberty**:

Malnutrition and autoimmune dysfunction interfere with the hypothalamic–pituitary–gonadal axis, delaying the onset of puberty. A delayed pubertal growth spurt further limits final adult height.

- **Altered thyroid hormones**:

Children with active CD may display a "low T3 syndrome," characterized by decreased triiodothyronine levels due to chronic illness. Since thyroid hormones regulate metabolic rate and growth, even subtle changes can impair height gain.

These endocrine disruptions highlight the systemic impact of CD beyond the gastrointestinal tract.

d) Reduced Energy Intake

Gastrointestinal discomfort plays a significant role in reducing dietary intake among children with untreated CD.

- Abdominal pain, bloating, chronic diarrhea, nausea, and early satiety discourage normal eating behavior.
- Children may develop food aversion, particularly to carbohydrate-rich foods that exacerbate symptoms.
- Persistent caloric deficit leads to negative energy balance, further slowing weight and height gain.

Additionally, emotional stress, irritability, or lethargy—common extraintestinal features—may reduce appetite and affect mealtime patterns, compounding nutritional deficits.

4. Clinical Presentation in Children

The clinical presentation of pediatric celiac disease (CD) is remarkably heterogeneous. Unlike adults, where symptoms may be subtle or atypical, children often manifest a wide spectrum ranging from classic gastrointestinal disturbances to extraintestinal and completely silent cases. Variability in presentation is influenced by age at exposure to gluten, duration of gluten intake, nutritional status, coexisting deficiencies, and genetic susceptibility (HLA-DQ2/DQ8).

4.1 Gastrointestinal (Classic) Symptoms

Classic or gastrointestinal-predominant CD is most frequently observed in toddlers aged 1–3 years, coinciding with the period shortly after gluten introduction. These symptoms arise from villous atrophy leading to malabsorption and impaired nutrient uptake.

Key Features and Pathophysiology

• Chronic Diarrhea

Persistent, bulky, foul-smelling stools are characteristic. The diarrhea is typically osmotic and fatty due to decreased brush-border enzyme activity.

• Steatorrhea

Fat malabsorption occurs secondary to villous blunting and reduced pancreatic enzyme stimulation. It presents as pale, greasy stools that float in the toilet.

• Abdominal Distension

Malabsorption of carbohydrates leads to fermentation by gut bacteria, causing increased intestinal gas and distension. Weak abdominal musculature in toddlers further accentuates the distended appearance.

• Vomiting

Often intermittent, vomiting may accompany abdominal discomfort and reflects generalized gastrointestinal dysmotility.

• Poor Appetite (Anorexia)

Due to intestinal inflammation and discomfort after meals, children often develop feeding difficulties or reduced interest in solid foods.

Clinical Significance:

Children presenting with the classic phenotype often appear irritable, undernourished, and exhibit muscle wasting with preserved subcutaneous fat—termed the *celiac crisis* in extreme cases.

4.2 Extraintestinal (Non-Classic) Features

As children grow older, the presentation of CD gradually shifts from predominantly gastrointestinal toward extraintestinal or systemic manifestations. This change is thought to result from chronic nutrient deficiencies, immune dysfunction, and autoimmune mechanisms.

Common Extraintestinal Manifestations

• Short Stature

One of the most common presentations in older children. Chronic malabsorption of calories, protein, zinc, and vitamin D impairs growth velocity. Growth may normalize with strict adherence to a gluten-free diet (GFD).

• Weight Loss or Failure to Thrive (FTT)

Despite adequate food intake, impaired nutrient absorption leads to inadequate weight gain or weight loss.

• Iron-Deficiency Anemia

Often refractory to oral iron therapy. It results from decreased absorption in the proximal small intestine, the primary site for iron uptake. In many cases, anemia may be the *only* presenting symptom.

• Dental Enamel Defects

Symmetrically distributed enamel pitting, grooving, or discoloration—more visible on permanent teeth. These defects reflect childhood exposure to malabsorption and calcium-vitamin D imbalance.

• Low Bone Mineral Density (Osteopenia/Osteoporosis)

Secondary to chronic vitamin D and calcium deficiency. Increased fracture risk may be the first sign, especially in adolescents.

• Delayed Puberty

Nutritional deficiency and chronic inflammation can disrupt the hypothalamic-pituitary-gonadal axis, leading to delayed menarche in girls and delayed sexual maturation in boys.

• Chronic Fatigue

A multifactorial result of micronutrient deficiencies (iron, B12, folate), chronic inflammation, and sleep disturbances.

• Dermatitis Herpetiformis

An autoimmune, intensely pruritic vesiculobullous rash, typically on elbows, knees, buttocks, and scalp. Represents cutaneous expression of gluten sensitivity.

Clinical Significance:

Extraintestinal manifestations are often overlooked, resulting in delayed diagnosis. Early recognition is critical as many features—especially anemia, growth failure, and low BMD—are reversible with timely GFD initiation.

4.3 Asymptomatic or Silent Celiac Disease

A significant proportion of children are clinically silent despite the presence of villous atrophy. These cases are typically detected through screening of high-risk populations.

Pathophysiology of Silent CD

Even without symptoms, mucosal inflammation and intestinal damage are present. Silent CD may still lead to:

- impaired bone health
- subtle micronutrient deficiencies
- behavioral changes
- increased future risk of autoimmune diseases

How Children Are Identified

• Screening of High-Risk Groups

Includes children with:

- Type 1 diabetes
- Autoimmune thyroiditis
- Down syndrome
- Turner syndrome
- Williams syndrome
- First-degree relatives of CD patients

• Evaluation for Growth Retardation

Suboptimal growth velocity or unexplained low BMI often prompts screening.

• Family History of Autoimmune Disorders

Since CD clusters strongly within families with autoimmune diseases, asymptomatic children may be screened proactively.

Clinical Significance:

Diagnosis in asymptomatic cases prevents long-term complications such as infertility, osteoporosis, and other autoimmune disorders.

5. Diagnosis of Childhood Celiac Disease

Accurate and timely diagnosis of childhood celiac disease (CD) is critical to avoid long-term complications such as growth retardation, delayed puberty, micronutrient deficiencies, and reduced bone mineral density. Diagnosis requires a combination of serological tests, genetic markers, and—when indicated—histological confirmation. Interpretation must consider age, immunoglobulin levels, dietary gluten intake, and the presence of comorbid autoimmune disorders.

5.1 Serological Tests

Serological testing remains the initial and most essential step in evaluating suspected pediatric CD. These tests detect immune responses to gluten-mediated intestinal injury.

Key Serological Tests

• Anti–tissue transglutaminase IgA (tTG-IgA)

- Preferred first-line screening test due to high sensitivity (≈ 90–98%) and specificity (≈ 95–97%).
- Titers >10 times the upper limit of normal (ULN) strongly correlate with villous atrophy in children.
- Used for both diagnosis and monitoring adherence to a gluten-free diet (GFD).

• Total Serum IgA

- Performed simultaneously with tTG-IgA.
- Detects selective IgA deficiency, which is more common in CD than in the general population.
- If total IgA is low or absent, IgA-based tests will be falsely negative.

• Anti-endomysial antibody IgA (EMA-IgA)

- Highly specific (>99%) but slightly less sensitive than tTG-IgA.
- Requires immunofluorescence, making it operator-dependent and costlier.
- Typically used for confirming a positive tTG-IgA, especially when biopsy-sparing criteria are considered (based on ESPGHAN guidelines).

• Deamidated gliadin peptide antibodies (DGP-IgG/IgA)

- Useful in children <2 years, where tTG sensitivity is lower.
- Preferred in individuals with IgA deficiency (DGP-IgG).
- Can detect early immune responses before severe mucosal damage develops.

Clinical Considerations in Serology

- Children must be on a gluten-containing diet for accurate test results.
- False positives may occur in autoimmune liver disease, infections, or type 1 diabetes.
- Negative serology does not exclude CD in symptomatic IgA-deficient children or in cases of patchy villous involvement.

5.2 Genetic Testing

Genetic testing identifies human leukocyte antigen (HLA) risk haplotypes associated with CD.

• HLA-DQ2 (DQA1*05–DQB1*02) and HLA-DQ8 (DQA1*03–DQB1*0302)

- Present in 95–99% of children with CD.
- Their presence is necessary but not sufficient for disease development.
- Many healthy individuals also carry these haplotypes.

Interpretation

- Absence of both DQ2 and DQ8 virtually excludes CD (<1% probability).
- Presence supports diagnosis only in combination with clinical or serological features.
- Particularly useful in:
  - children already on a gluten-free diet
  - ambiguous serology
  - discordant biopsy findings
  - screening high-risk but asymptomatic children

5.3 Small Intestinal Biopsy

Despite advances in serology, duodenal biopsy remains the gold standard, especially when serological or genetic results are inconclusive.

Indications for Biopsy

- tTG-IgA <10× ULN
- Negative serology with strong clinical suspicion
- IgA deficiency
- Atypical presentation
- Discrepant serology and symptoms

Procedure

- Multiple biopsies (≥4 from the distal duodenum + ≥1 from the duodenal bulb) improve diagnostic accuracy.
- Performed via upper gastrointestinal endoscopy.

Characteristic Histological Findings (Marsh-Oberhuber Classification)

• Villous Atrophy

- Flattening or complete loss of villi reduces the absorptive surface area.

• Crypt Hyperplasia

- Deepened, enlarged crypts reflecting regenerative activity.

• Increased Intraepithelial Lymphocytes (IELs)

- Typically >25 IELs per 100 enterocytes.
- Early indicator of immune-mediated enteropathy.

Clinical Importance

- Confirms the degree of mucosal damage.
- Allows exclusion of differential diagnoses such as Crohn's disease, infections, autoimmune enteropathy, or tropical sprue.

5.4 Screening Recommendations

Screening is recommended for asymptomatic children belonging to groups with a significantly elevated risk of CD.

High-Risk Populations

• Type 1 Diabetes Mellitus

- Prevalence of CD is 5–10%.
- Screening is recommended at diagnosis and periodically thereafter.

• Autoimmune Thyroiditis

- Shared immunogenetic background increases the likelihood of CD.
-

• Down Syndrome

- CD prevalence is up to 6–10%, far higher than the general pediatric population.

• First-Degree Relatives of CD Patients

- Up to 20% may develop CD.
- Periodic screening is advised even if asymptomatic.

• Refractory Iron-Deficiency Anemia

- Especially when unresponsive to supplementation.

• Unexplained Growth Faltering

- Includes low height velocity, underweight, or failure to thrive.

Other potential indications: chronic fatigue, persistent abdominal pain, dental enamel defects, idiopathic short stature, and unexplained elevated liver enzymes.

6. Impact of Gluten-Free Diet (GFD) on Growth Recovery

The gluten-free diet (GFD) remains the cornerstone and only evidence-based therapy for childhood celiac disease (CD). Adherence to a lifelong GFD results in progressive mucosal recovery, correction of malabsorption, and normalization of inflammatory and endocrine pathways essential for growth. Because childhood is a critical period for linear growth and skeletal development, early initiation of a GFD has profound and long-lasting implications for physical development and overall health.

6.1 Nutritional and Growth Benefits

The benefits of a strict GFD extend beyond symptom relief and include broad metabolic, hormonal, and physiological improvements that directly influence growth patterns.

• Mucosal Healing

Removal of dietary gluten allows regeneration of the damaged intestinal villi. Complete mucosal recovery typically occurs within 6–24 months in children, leading to restored digestive and absorptive capacity.

• Restoration of Nutrient Absorption

As mucosal structure improves:

- Iron stores replenish, correcting microcytic anemia.
- Calcium and vitamin D absorption normalize, supporting bone mineral accrual.
- Protein utilization improves, facilitating muscle mass development and tissue growth.
- Folate, vitamin B12, zinc, and essential fatty acid absorption increase, enhancing metabolic and immune function.

• Normalization of IGF-1 and Hormonal Pathways

Chronic enteropathy suppresses the liver's production of insulin-like growth factor-1 (IGF-1) and affects growth hormone sensitivity. Following a GFD:

- IGF-1 levels rise
- Growth hormone responsiveness improves
- Thyroid axis dysfunction may resolve

Together, these changes promote catch-up growth.

• Improved Growth Velocity

Children on a strict GFD often show:

- Significant increase in height velocity within the first 6 months
- Normalization of growth curves within 12–24 months
- Correction of weight-for-age and BMI deficits

• Enhanced Bone Mineralization

GFD improves:

- Bone mineral density (BMD)
- Bone turnover rate
- Risk of fractures

The adolescent years are particularly critical, as delayed treatment may compromise peak bone mass.
Overall, research evidence shows that most children experience substantial catch-up growth (both height and weight) within 1–2 years after starting a GFD.

6.2 Factors Affecting Growth Response

Although GFD is highly effective, individual growth outcomes vary based on several clinical and lifestyle factors.

• Age at Diagnosis

Younger children typically achieve:

- Faster mucosal recovery
- More complete catch-up growth
- Full attainment of genetic height potential

Late diagnosis, especially during adolescence, may result in irreversible height deficits.

• Duration of Untreated Disease

Prolonged exposure to gluten-induced inflammation leads to:

- Severe villous atrophy
- Persistent nutrient deficiencies
- Chronic endocrine disturbances

These factors delay or reduce growth recovery even after starting treatment.

• Severity of Malabsorption

Children with profound malabsorption or severe anemia may take longer to regain normal growth velocity.

• Adherence to GFD

Strict compliance is essential. Even small amounts of gluten ("micro-exposures") can:

- Delay mucosal healing
- Trigger subclinical inflammation
- Reduce IGF-1 levels
- Impair catch-up growth

Non-adherence is the most common reason for poor growth response.

• Coexisting Conditions

Growth may remain suboptimal in the presence of:

- Type 1 diabetes
- Autoimmune thyroiditis (hypothyroidism)
- Growth hormone deficiency
- Chronic liver disease
- Inflammatory bowel disease

These conditions must be treated alongside CD to optimize outcomes.

6.3 Importance of Dietary Counseling

Professional nutrition counseling is a critical component of long-term management for children with CD.

Role of Trained Dietitians

• Ensuring Balanced Nutrient Intake

A GFD can be low in fiber, B vitamins, iron, calcium, and zinc. Dietitians help ensure:

- Adequate macronutrient distribution
- Micronutrient-rich meal planning
- Appropriate caloric intake to support growth

• Educating on Hidden Sources of Gluten

Counseling includes identifying gluten in:

- Processed and packaged foods
- Sauces, seasonings, and bakery items
- School meals and social/restaurant settings

This reduces the risk of accidental exposure.

• Monitoring Compliance Regularly

Dietitians assist with:

- Periodic dietary recalls
- Growth chart evaluations
- Interpretation of serological markers (tTG-IgA levels)
- Identifying non-adherence or dietary gaps

• Addressing Deficiencies Through Supplementation

Children may require:

- Iron, vitamin D, folate, or zinc supplements
- Specialized formulas or high-calorie diets in severe malnutrition

- Probiotics to restore gut microbiota balance (in selected cases)

7. Long-Term Complications of Untreated or Poorly Managed CD

Failure to follow a strict gluten-free diet (GFD) during childhood can result in a range of long-term complications that extend far beyond gastrointestinal distress. Persistent intestinal inflammation, nutrient malabsorption, and immune dysregulation can affect multiple organ systems and have lifelong consequences. Since childhood and adolescence represent crucial periods for physical growth, neurodevelopment, and endocrine maturation, inadequate management of celiac disease (CD) during these stages may result in irreversible deficits.

7.1 Growth-Related Consequences

• Persistent Short Stature

Prolonged exposure to gluten results in continued villous atrophy and impaired nutrient absorption, especially of protein, iron, zinc, calcium, and fat-soluble vitamins. These deficiencies impede linear bone growth and skeletal maturation. Children diagnosed late or those with poor dietary adherence may experience incomplete catch-up growth, resulting in a permanent height deficit relative to their genetic potential.

• Low Peak Bone Mass

Peak bone mass is achieved during adolescence. Chronic malabsorption of calcium and vitamin D, coupled with inflammatory cytokine activity, reduces osteoblast function and increases bone resorption. Even after starting a GFD, children who were untreated for long periods may fail to achieve optimal peak bone density, predisposing them to adult bone disorders.

• Delayed Puberty

Malnutrition, endocrine dysfunction, and chronic inflammation disrupt the hypothalamic–pituitary–gonadal axis. Delayed puberty is frequently seen in undiagnosed adolescents, especially girls. This delay impacts bone maturation and psychosocial development and may persist even after dietary correction if treatment is significantly delayed.

• Reduced Final Adult Height

Untreated CD severely impacts growth velocity. If diagnosis is delayed until late adolescence—after the closure of epiphyseal growth plates—height recovery becomes limited. Studies indicate that adults with childhood CD who remained undiagnosed or non-compliant with GFD are significantly shorter than their healthy counterparts and even their celiac peers who maintained strict dietary adherence.

7.2 Other Systemic Complications

• Osteopenia and Osteoporosis

Chronic malabsorption of calcium, magnesium, and vitamin D impairs bone mineralization. Persistent inflammation accelerates bone loss by increasing cytokines like IL-6 and TNF-α. Children who do not adhere to a GFD are at higher risk of early-onset osteopenia, and as adults, premature osteoporosis, fractures, and reduced skeletal strength.

• Infertility and Reproductive Disorders in Adulthood

Untreated CD has been linked to:

- Menstrual irregularities
- Early menopause
- Polycystic ovarian syndrome–like features
- Reduced fertility in both males and females

Nutritional deficiencies, hormonal disruptions, autoimmune changes, and chronic inflammation contribute to these reproductive challenges.

• Neurocognitive Impairments

Gluten-induced inflammation and chronic deficiencies of iron, folate, B12, and essential fatty acids can affect brain development. Potential long-term issues include:

- Impaired attention and memory
- Learning difficulties
- Headaches and migraines
- Peripheral neuropathy
- Increased risk of mood disorders

If untreated, these deficits may persist into adulthood and affect academic and occupational performance.

• Increased Risk of Autoimmune Disorders

Persistent gluten exposure triggers systemic immune activation. Children with untreated CD are at greater risk of developing:

- Type 1 diabetes
- Autoimmune thyroiditis
- Autoimmune hepatitis
- Dermatitis herpetiformis
- Juvenile idiopathic arthritis

Early initiation of a GFD is known to reduce—but not eliminate—this risk.

• Rarely, Intestinal Lymphoma (in Adulthood)

Although extremely rare in children, long-standing untreated CD may increase the lifetime risk of:

- Enteropathy-associated T-cell lymphoma (EATL)
- Small intestinal adenocarcinoma

Strict lifelong adherence to GFD is associated with a significantly lower risk of these malignancies.

8. Discussion

Celiac disease (CD) exerts a profound impact on childhood growth and developmental trajectories, and its clinical course is strongly influenced by the timeliness of diagnosis and the rigor of dietary management. In children, linear growth and pubertal maturation are highly sensitive to disruptions in nutrient intake, gastrointestinal integrity, and hormonal regulation; thus, untreated or suboptimally managed CD can result in persistent growth impairment and long-term health consequences. Importantly, growth failure may serve as the *earliest or only manifestation* of CD, particularly in children with non-classic or subclinical presentations. This underscores the vital need to consider CD in the differential diagnosis of unexplained growth retardation, chronic anemia, low bone mineral density, or pubertal delay.

A significant body of evidence demonstrates that once gluten is eliminated, mucosal healing begins rapidly—often within months—resulting in restoration of nutrient absorption, improved appetite, and decreased inflammatory cytokine activity. These changes collectively contribute to improvements in growth velocity, weight gain, and bone mineralization. However, full catch-up growth depends on multiple factors, including age at diagnosis, duration of untreated disease, severity of malabsorption, and adherence to the gluten-free diet (GFD). Children diagnosed early typically achieve normal adult height, while those diagnosed after the pubertal growth spurt may experience incomplete recovery due to limited remaining growth potential.

Endocrine recovery often lags behind nutritional recovery, suggesting a more intricate biological interplay. Chronic inflammation and micronutrient deficiencies can impair the growth hormone (GH)–insulin-like growth factor-1 (IGF-1) axis, thyroid function, and pubertal hormones. Studies indicate that even after GFD initiation, normalization of IGF-1 levels may take months to years, depending on prior disease severity and mucosal healing rates. This delayed endocrine response highlights the need for ongoing monitoring, interdisciplinary management, and, in certain cases, endocrine evaluation in children who do not exhibit adequate catch-up growth despite dietary adherence.

Another emerging area of interest is the gut microbiota. Children with CD often display altered microbial composition, characterized by reduced levels of beneficial bacteria and increased pro-inflammatory species. Dysbiosis may contribute to immune activation, intestinal permeability, and impaired nutrient metabolism. With a growing understanding of the microbiome's role in growth and immune regulation, future research may identify targeted microbiota-modulating therapies—such as probiotics, prebiotics, or microbiome-based diagnostics—that complement the GFD in promoting optimal growth outcomes.

Additionally, the development of novel biomarkers holds promise for earlier and more precise detection of CD, particularly in children with atypical symptoms or those belonging to high-risk genetic groups. Traditional serological markers such as tTG-IgA and EMA are highly efficient but may not fully capture early or low-grade intestinal injury. Biomarkers reflecting intestinal permeability (e.g., zonulin), immune activity, or metabolic imbalance could enhance screening strategies and facilitate earlier intervention.

Long-term management strategies must also be refined to ensure sustained growth, bone health, and endocrine function. Regular monitoring of height-for-age z-scores, nutritional status, bone mineral density, and dietary adherence should be integrated into pediatric follow-up care. A multidisciplinary team—including pediatric gastroenterologists, endocrinologists, and clinical dietitians—plays a crucial

role in guiding families, especially since maintaining a strict GFD in children poses practical, social, and economic challenges.

In the future, adjunctive therapies may complement the gluten-free diet, particularly for children with refractory symptoms, slow mucosal recovery, or persistent growth impairment. Agents aimed at reducing intestinal permeability, modulating immune activation, or enhancing mucosal healing could revolutionize the management of pediatric CD. While GFD remains the cornerstone of treatment, evolving research suggests that a combination of nutritional, immunological, and microbiome-targeted interventions may further optimize long-term growth and developmental outcomes.

Overall, this discussion reinforces that CD is not merely a gastrointestinal disorder but a systemic condition with far-reaching effects on childhood growth, endocrinology, and overall health. Early recognition, precise diagnosis, and comprehensive long-term management are essential to ensure that affected children achieve their full growth potential and avoid long-term complications.

9. Conclusion

Childhood celiac disease represents a significant yet often under-recognized cause of growth failure, delayed puberty, and impaired physical development. Its clinical presentation in children is frequently subtle or non-classical, leading to delayed diagnosis and prolonged exposure to gluten-induced intestinal injury. Because growth and developmental milestones in childhood are highly sensitive to nutritional status, endocrine regulation, and gut health, even a short period of untreated celiac disease can have disproportionate long-term consequences. This underscores the importance of heightened clinical vigilance, particularly when evaluating children with unexplained short stature, refractory anemia, low bone mineral density, or poor weight gain.

A strict gluten-free diet (GFD) remains the only effective, evidence-based therapy for celiac disease and has been consistently shown to promote mucosal healing, restore nutrient absorption, normalize hormonal pathways, and accelerate growth velocity. When implemented early and adhered to rigorously, the GFD enables most affected children to achieve catch-up growth and reach their genetically predetermined height. However, the extent of growth recovery is influenced by the age at diagnosis, severity of mucosal damage, duration of untreated disease, and the presence of coexisting autoimmune or endocrine disorders. Children diagnosed late in adolescence or those with prolonged malnutrition may not fully recover their growth potential, highlighting the critical need for early intervention.

Despite significant advances in diagnostic tools and dietary management, challenges remain. Endocrine abnormalities—such as altered IGF-1 levels, delayed puberty, and thyroid dysfunction—may persist for months or years even after gluten withdrawal, emphasizing the complex interplay between intestinal healing, systemic inflammation, and hormonal regulation. Furthermore, psychosocial factors, dietary restrictions, and food accessibility can impact adherence to the GFD, making ongoing counseling and multidisciplinary care essential components of long-term management.

Future research in pediatric celiac disease must focus on unveiling the molecular and immunological pathways that connect intestinal inflammation with linear growth impairment. Emerging areas such as microbiome dysbiosis, novel biomarkers of early mucosal injury, and adjunctive therapies to enhance intestinal healing offer promising avenues to optimize treatment outcomes. Additionally, long-term monitoring strategies are needed to assess growth trajectories, bone health, metabolic recovery, and overall quality of life in children diagnosed with CD.

In conclusion, timely recognition, accurate diagnosis, and lifelong adherence to a strict gluten-free diet are fundamental to preventing irreversible growth and developmental complications in children with celiac disease. With continued advancements in clinical awareness, diagnostic technologies, nutritional support, and research, it is increasingly possible to ensure that pediatric patients not only achieve optimal growth but also experience improved health, well-being, and long-term outcomes.

10. References

Lionetti E., Catassi C. (2015). *Celiac disease in children*. N Engl J Med.
Husby S. et al. (2020). *ESPGHAN guidelines for diagnosing coeliac disease*. J Pediatr Gastroenterol Nutr.
Green PHR., Cellier C. (2007). *Celiac disease*. N Engl J Med.
Guandalini S. (2017). *Growth impairment in celiac disease*. J Pediatr Gastroenterol Nutr.
Mearin ML. (2013). *Natural history of celiac disease*. Nutrients.
Troncone R., Auricchio R. (2015). *Growth in children with CD*. Dig Dis.
Kansu A. (2014). *Extraintestinal manifestations of CD in children*. World J Gastroenterol.
Sawant S. et al. (2019). *Short stature and CD*. Indian Pediatr.
Radlović N. (2013). *Pediatric CD clinical presentation*. Srp Arh Celok Lek.
Norsa L. et al. (2015). *Catch-up growth after GFD*. J Pediatr.
Kori M. et al. (2018). *Endocrine alterations in CD*. Horm Res Paediatr.
Rashid M., Lee J. (2016). *Hidden gluten sources*. J Acad Nutr Diet.
Tapsas D. et al. (2016). *Bone health in pediatric CD*. Bone.
Fasano A. (2020). *Zonulin and permeability*. Physiol Rev.
Comino I. et al. (2016). *Gluten immune response mechanisms*. Clin Exp Immunol.
Mahadev S. (2014). *Delayed diagnosis in CD*. J Pediatr Gastroenterol Nutr.
Singh P. et al. (2018). *Global prevalence of CD*. Clin Gastroenterol Hepatol.
Kurppa K. (2014). *Silent CD and screening*. Gastroenterology.
Kaukinen K. (2010). *Diagnosis of CD*. Dig Liver Dis.
Rubio-Tapia A. et al. (2013). *ACG Clinical Guidelines for CD*. Am J Gastroenterol.
Lionetti E. et al. (2014). *Early exposure to gluten and CD risk*. JAMA Pediatr.
Størdal K. (2013). *Environmental factors in CD*. Clin Gastroenterol Hepatol.
Gyimesi A. et al. (2011). *Hormonal changes in CD*. Orv Hetil.
Barera G. et al. (2000). *Bone mass after GFD*. Am J Clin Nutr.
Nemes E. (2011). *Compliance monitoring in CD*. BMC Gastroenterol.
Arató A. (2016). *Autoimmune endocrinopathies in CD*. Hormones.
Pietzak M. (2012). *Nutritional deficiencies in CD*. J Pediatr Gastroenterol Nutr.
Wessels M. (2018). *Psychosocial aspects of pediatric CD*. J Pediatr Psychol.
Leonard MM. et al. (2017). *Future therapeutic options for CD*. Clin Exp Gastroenterol.
Verma AK. et al. (2020). *CD in Indian children*. Indian J Pediatr.

NUTRITIONAL DEFICIENCIES AND THEIR RELATIONSHIP WITH EARLY NEUROPSYCHİATRİC SYMPTOMS

Ana-Lucia Blendea
1Student at Nutrition and Dietetics, UMF Iasi, University of Medicine and Pharmacy
Ioan Gotca
Doctor of Medicine, CSM Iasi, Socola Psychiatry Institute
Alina Onofriescu
Dr. Alina Onofriescu, Șef lucrări, Discipline of Diabetes, Nutrition and Metabolic Diseases, University of Medicine and Pharmacy "Grigore T. Popa" Iași, Romania

Abstract

Micronutrient deficiencies are increasingly recognised as key contributors to early neuropsychiatric symptoms, affecting neurotransmission, oxidative stress balance, and neuroplasticity before structural brain changes become evident (Jacka, 2017).

This study examines the links between the intake of vitamin D, B-complex vitamins, magnesium, iron, zinc, and omega-3 fatty acids and emotional regulation and cognitive performance, applying psychometric evaluation via the SENM scale alongside statistical modelling (Adeyemi-Benson et al., 2025). Evidence highlights that inadequate micronutrient levels can impair methylation pathways, disrupt neurotransmitter synthesis, and increase oxidative stress, precipitating mood disturbances and cognitive decline (Majali et al., 2025).

Results indicate that low nutrient intake correlates with higher anxiety and depressive symptoms, whereas balanced diets enhance emotional resilience (Chang & Su, 2020; Norris, 2024). These findings underscore the necessity of integrating nutritional assessment into early psychiatric care to enable precision interventions aimed at preventing progression to clinical disorders.

Keywords

Nutritional psychiatry, micronutrient deficiency, machine learning, brain structural alterations, neuropsychiatric disorders, artificial intelligence, psychometric validation, SENM #

YAŞLILIKTA GÖZ ARDI EDİLEN ÖNEMLİ BİR PSİKİYATRİK SORUN: TÜRKİYE'DE YAŞLI İNTİHARLARI

Sevinç SÜTLÜ
Burdur Mehmet Akif Ersoy University, Faculty of Health Sciences
ORCID: 0000-0001-6847-1798
Özge KUTLU
Burdur Mehmet Akif Ersoy University, Çavdır Vocational School
ORCID: 0000-0002-4774-7326

ÖZET
İntiharlar arkalarında bıraktıkları trajediler ve aileler üzerine bıraktıkları yükler nedeniyle önemli bir halk sağlığı sorunudur. Her yıl yaklaşık 72700 kişi intihar ederek kendi hayatına son vermektedir. 15-29 yaş arasında 3. Ölüm nedeni olan intihar, yaşamın her döneminde karşımıza çıkabilmektedir. İntihar vakalarının %73'ü düşük ve orta gelirli ülkelerde görülmektedir. ABD verilerine göre 65 yaş üzeri yaşlılar nüfusun %16,8'ini oluşturmakla birlikte tüm intihar vakalarının %22'si bu yaş grubunda görülmektedir (2,3). Bu çalışmada Türkiye İstatistik Kurumu verileri üzerinden yaşlı bireylerin son 10 yıldaki intihar oranlarının değerlendirilmesi amaçlanmıştır.
Bu çalışmada, Türkiye İstatistik Kurumu tarafından hazırlanan 2015-2024 yılları arası intihar verilerinin 65 yaş ve üzeri nüfusa ait oranları ile intiharların yaş grupları, cinsiyet ve iller arası düzeyleri değerlendirilmiştir.
TUİK verilerine göre 2024 yılında Türkiye'de tüm yaş grupları için intihar hızı %5.22'dir. 2015 yılında 65-69, 70-74 ve 75 ve üzeri yaş grupları için intihar oranı sırasıyla %5,64, %4,27 ve %7,30'dur. Erkekler arasında intihar hızı daha yüksektir. 2024 yılında tüm intiharlar vakalarının %9,10'unu 65 yaş ve üzeri kişiler oluşturmuştur. 2024 yılında intihar oranının en yüksek olduğu yaşlı grubu %4,88 ile 75 yaş ve üzeridir. Erkekler (%9,53) arasında intihar kadınlara (%1,8) göre daha sıktır. 2024 yılında 65-69 yaş grubunda intihar oranı en yüksek olan iller Artvin (%22,22), Edirne (%14,29), Sivas (%14,29), Gümüşhane (12,50) ve Kastamonu (%11,76) iken 70-74 yaş grubunda Bolu (%12,50), Tokat (%12,12), Artvin (%11,11), Zonguldak (%9,38(% Çanakkale (%8,33)' dir. 75 yaş ve üzeri grupta ise ilk 5 il Kütahya (%18,18), Yalova (%15,38), Edirne (%14,29), Tunceli (%14,29) ve Bolu (%12,50) olarak sıralanmaktadır.
Yaşlılar arasında intihar önemli bir ölüm nedenidir. Türkiye nüfusunun, 2025 yılı verilerine göre, %10,6'sını 65 yaş ve üzeri bireyler oluşturmaktadır. Nüfusun yaşlanma hızına bağlı olarak intihara bağlı ölümler içinde yaşlı intiharlarının artması muhtemeldir. Yaşlı intiharlarının önlenmesine yönelik müdahalelerin planlanabilmesi için koruyucu ve risk faktörlerinin belirlemesine ihtiyaç bulunmaktadır. Ulusal düzeyde yaşlı ruh sağlığını önceleyen intihar koruma program ve politikaların geliştirilmesine ihtiyaç bulunmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Yaşlı, intihar, TUİK

A SIGNIFICANT PSYCHIATRIC PROBLEM IN OLD AGE: ELDERLY SUICIDES IN TURKEY

ABSTRACT
Suicides are a significant public health problem due to the tragedies they leave behind and the burden they leave on families. Approximately 72,700 people take their own lives each year. Suicide, the third leading cause of death among those aged 15-29, can occur at any stage of life. 73% of suicides occur in low- and middle-income countries. According to US data, people over the age of 65 constitute 16.8% of the population, and 22% of all suicides occur in this age group (2,3). This study aimed to evaluate the suicide rates of older individuals over the past 10 years using data from the Turkish Statistical Institute. This study evaluated suicide rates among the population aged 65 and over, as well as suicide rates across age groups, gender, and provinces, based on suicide data from the Turkish Statistical Institute for the period 2015-2024.

According to TÜİK data, the suicide rate for all age groups in Turkey in 2024 was 5.22%. In 2015, the suicide rates for the 65-69, 70-74, and 75 and older age groups were 5.64%, 4.27%, and 7.30%, respectively. The suicide rate is higher among men. In 2024, people aged 65 and over accounted for 9.10% of all suicides. The elderly group with the highest suicide rate in 2024 was those aged 75 and over, at 4.88%. Suicide was more common among men (9.53%) than women (1.8%). In 2024, the provinces with the highest suicide rates in the 65-69 age group were Artvin (22.22%), Edirne (14.29%), Sivas (14.29%), Gümüşhane (12.50%), and Kastamonu (11.76%). In the 70-74 age group, Bolu (12.50%), Tokat (12.12%), Artvin (11.11%), Zonguldak (9.38%), and Çanakkale (8.33%). The top five provinces in the 75 and older age group were Kütahya (18.18%), Yalova (15.38%), Edirne (14.29%), Tunceli (14.29%), and Bolu (12.50%).
Suicide is a significant cause of death among the elderly. According to 2025 data, 10.6% of Turkey's population is aged 65 and over. This rate is due to the rapid aging of the population. Elderly suicides are likely to increase among suicide-related deaths. Identifying protective and risk factors is necessary to plan interventions to prevent elderly suicides. National suicide prevention programs and policies that prioritize elderly mental health are needed.
Keywords: Elderly, suicide, TUIK

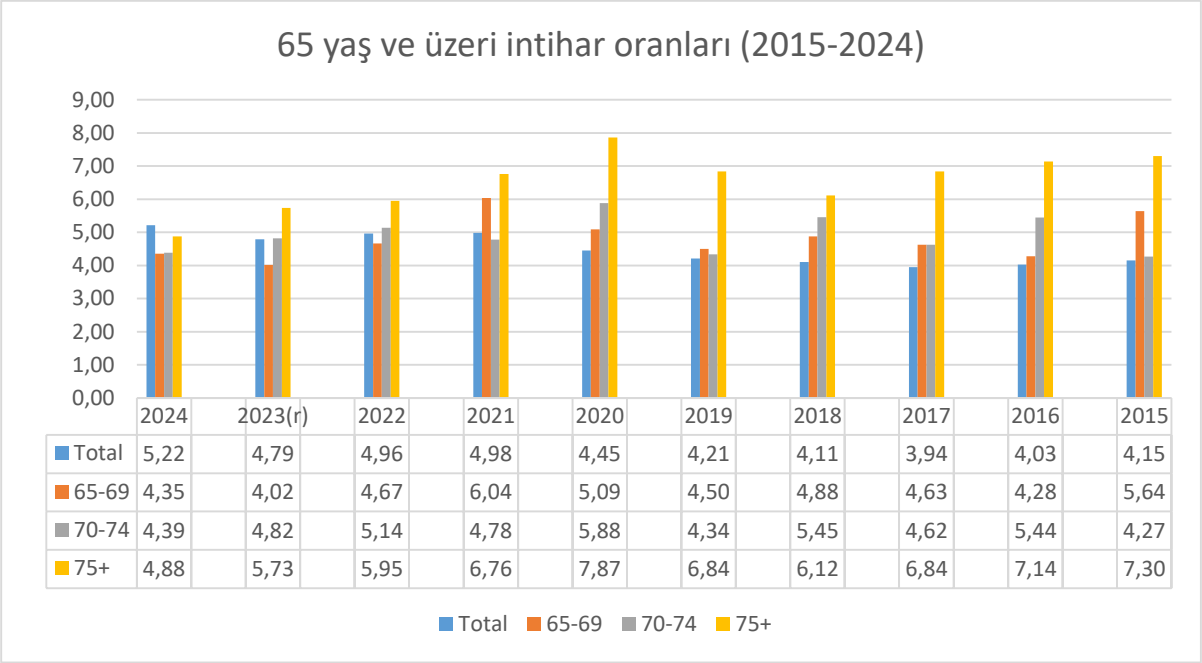
GİRİŞ

İntiharlar arkalarında bıraktıkları trajediler ve aileler üzerine bıraktıkları yükler nedeniyle önemli bir halk sağlığı sorunudur. Dünya genelinde 2021 yılında 727 000 kişi intihar nedeniyle hayatını kaybetmiştir (WHO, 2025). İntihara bağlı ölümler HIV ve sıtma gibi bulaşıcı hastalıkları, meme kanseri, savaş ve cinayet nedeniyle ölümlerden daha sık görülmektedir. Her 100 ölümden 1,1 tanesi intihara bağlı olarak gerçekleşmektedir (WHO, 2021). 29 yaş arasında 3. Ölüm nedeni olan intihar, yaşamın her döneminde karşımıza çıkabilmektedir. İntihar vakalarının %73'ü düşük ve orta gelirli ülkelerde görülmektedir. Yüksek gelirli ülkelerde intihar ve depresyon ve alkol bağımlılığı gibi psikiyatrik bozukluklar arasındaki ilişki iyi bir şekilde tanımlanmıştır. Ancak intiharın pek çoğu finansal sorunlar, kronik ağrı veya hastalıklar gibi yaşam stresleri durumunda dürtüsel olarak gerçekleşebilmektedir. Bunlara ek olarak çatışma durumları, afetler, şiddet, ihmal, kayıplar, izolasyon intihar davranışı ile ilişkilidir. İntihar oranlarının dezavantajlı gruplarda daha yüksek olduğu bilinmektedir (WHO, 2025).
İntihar her yaş grubunda görülmektedir. Verilere göre intihar hızı yaşla birlikte artmakta ve yaşlılar arasında belirgin olarak yüksek seyretmektedir. Küresel Hastalık Yükü verilerine göre intihar oranı 10-29 yaş grubunda yüzbinde 11,6 iken 50-69 yaş arasında yüz binde 15,1'e, 70 yaş üzerinde ise yüzbinde 37,9'a yükselmektedir (GBD 2021 Suicide Collaborators, 2025). İleri yaşlarda tamamlanan intihar oranlarının diğer yaş gruplarında daha yüksek olduğu ve erkekler arasında daha yüksek düzeyde olduğu bildirilmiştir.
On üç Avrupa ülkesini içeren WHO/EURO Multicentre Study of Suicidal Behaviour çalışmasında 65 yaş üzeri bireylerde intihar girişimi oranı yüz binde 61.4 ve tamamlanmış intihar oranı yüz binde 29,3 olarak bildirilmiştir (De Leo vd., 2001). Elde edilen veriler yaşlı bireyler arasında her iki intihar girişiminden birinin ölümle sonuçlandığını göstermektedir. Bu nedenle yaşlı bireylerin intihar söylemlerinin dikkate alınması, risk açısından değerlendirilmesi ve koruyucu müdahalelerin belirlenmesi gerekmektedir.
Yaşlı intiharları için en yaygın risk faktörü depresyon olarak tanımlanmıştır. İleri yaş intiharları fiziksel hastalıklarla ilişkili bulunmuştur. Engellilik durumunun intihar girişimleriyle daha fazla ilişkili olduğu gösterilmiştir (Beghi vd., 2021). Sosyal temas eksikliği olan, sevdiği kişilerin kaybını yaşamış, kognitif fonksiyon bozukluğu yaşayan, özyeterliliklerini kaybeden, kronik hastalık ve ağrıyla mücadele eden, aile bireylerinin yakınında yaşamayan, finansal sorunları olan ve erkek yaşlıların daha fazla risk altında olduğu bildirilmiştir (Sally vd., 2023).

Bulgular

Türkiye'de tüm yaş grupları için intihar verileri TUİK tarafından yayınlanmaktadır. Bu çalışmada 2025 yılında yayınlanmış olan 2002-2024 yılı verilerinden 2015-2024 yıllarına ait 65 yaş ve üzeri intihar verileri incelenmiştir.
Tüm yaş grupları için intihar oranının 2015 yılında 4,15 iken 2024 yılında 5,22'ye ulaştığı görülmektedir. Yaşlı bireyler arasında en yüksek oranı 75+ grubunda olup 4,88 olarak bildirilmiştir. Son 10 yılda tüm yaş grupları için intihar hızı artarken 75 yaş üzeri bireylerde 2015 yılına göre belirgin düşüş olduğu görülmektedir (7,3'a karşı 4,88)(Tablo 1).

Tablo 1. 2015-2024 yılları arasında 65 yaş ve üzeri nüfusta intihar oranları

	2024	2023(r)	2022	2021	2020	2019	2018	2017	2016	2015
Total	5,22	4,79	4,96	4,98	4,45	4,21	4,11	3,94	4,03	4,15
65-69	4,35	4,02	4,67	6,04	5,09	4,50	4,88	4,63	4,28	5,64
70-74	4,39	4,82	5,14	4,78	5,88	4,34	5,45	4,62	5,44	4,27
75+	4,88	5,73	5,95	6,76	7,87	6,84	6,12	6,84	7,14	7,30

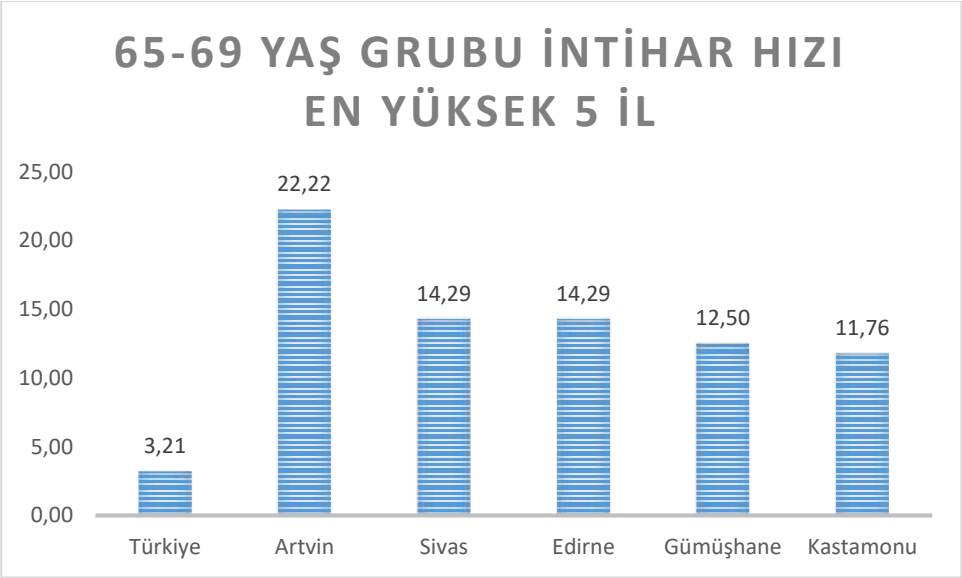
Tablo 2'de intihar hızlarının cinsiyetlere göre dağılımı görülmektedir. Her üç yaş grubunda da erkek yaşlılar arasında intihar hızı kadınlara göre belirgin yüksektir.

Tablo 2. Cinsiyetlere göre intihar hızları (2015-2024)

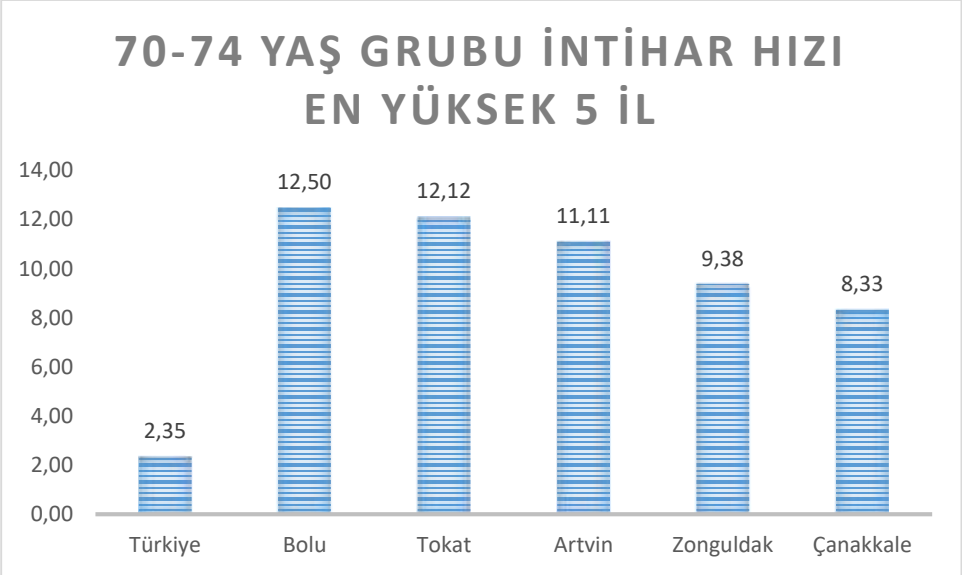
Yıl	**65-69**		**70-74**		**75+**	
	Erkek	Kadın	Erkek	Kadın	Erkek	Kadın
2024	6,96	1,93	6,63	2,48	9,53	1,80
2023	6,56	1,67	8,53	1,68	10,31	2,71
2022	7,45	2,12	8,54	2,31	11,28	2,42
2021	10,11	2,32	8,75	1,52	12,60	2,87
2020	7,92	2,50	9,85	2,63	14,37	3,52
2019	6,91	2,30	7,92	1,41	12,45	3,08
2018	8,05	2,01	9,38	2,23	11,64	2,43
2017	7,67	1,92	8,01	1,82	12,09	3,33
2016	7,08	1,81	9,06	2,44	13,70	2,76
2015	8,82	2,87	6,82	2,18	12,56	3,79

Tablo 3-4 ve 5'de yaşlılarda yaş gruplarına göre intihar hızının en yüksek olduğu 5 il görülmektedir.

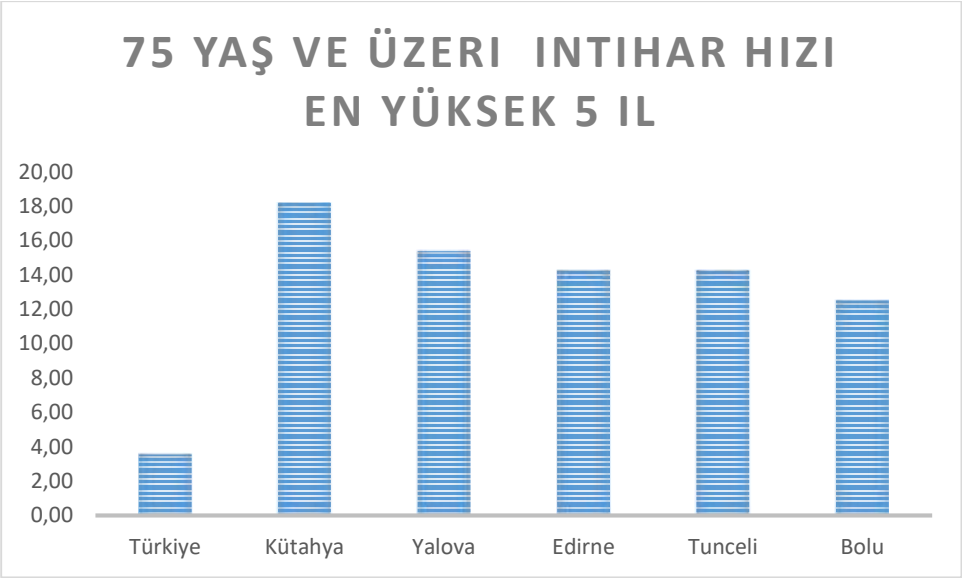
Tablo 3. İntihar hızı en yüksek 5 il (65-69 yaş)

Tablo 4. İntihar hızı en yüksek 5 il (70-74 yaş)

Tablo 5. İntihar hızı en yüksek 5 il (75 yaş +)

TUİK verilerine göre yaşlı bireylerin intihar için kullandıkları en sık yöntem ası olup bunu ateşli silah ve yüksekten atlama izlemektedir Genç yaş gruplarında sık görülen kimyevi madde kullanımı yaşlılar arasında yaygın değildir. Nedenleri bakımından yapılan değerlendirmede intihar nedeninin çoğunlukla belirlenemediği, belirlenenler arasında en sık nedenin hastalık olduğu görülmektedir (TUİK, 2025).

Sonuç ve Öneriler

Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de yaşlı nüfus hızla artmaktadır. TUİK 2025 yılı verilerine göre 65 yaş üzeri kişiler nüfusun %10,6'sını oluşturmaktadır. Sağlık ve sosyal politika oluşturucularının yaşlı sorunlarını öncelemeleri zorunlu hale gelmiştir. Yaşlı intiharları mevcut oranlar göz önüne alındığında önemli bir halk sağlığı problemi oluşturmaktadır. Gerek kurumsal gerek bireysel düzeydeki yaş ayrımcılıkları, yaşlıların psikolojik sorunlarının ve sosyal izolasyonlarının göz ardı edilmesine sebep olmaktadır. Başta sağlık profesyonelleri olmak üzere yaşlıyla çalışan tüm meslek gruplarında ve toplumda yaşlı intiharı konusunda farkındalık oluşturulmasına ihtiyaç bulunmaktadır. İntihardan bahseden yaşlılar dikkate alınmalı, intihar ve ölüm hakkında konuşmaktan kaçınılmamalı, sosyal destek mekanizmaları oluşturularak yaygınlaştırılmalı, psikolojik ve psikiyatrik destek mekanizmaları yaşlılar için daha ulaşılabilir hale getirilmelidir.

WHO (2025). https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/suicide
Suicide worldwide in 2021: global health estimates. Geneva: World Health Organization; 2025.Licence: CC BY-NC-SA 3.0 IGO.
Centers for Disease Control and Prevention. Suicide Data and Statistics. Found on the internet at https://www.cdc.gov/suicide/suicide-data-statistics.html
Zoe Caplan. U.S. Older Population Grew from 2010 to 2022 at Fastest Rate since 1880 to 1890. United States Census Bureau. May 25, 2023. Found on the internet at https://www.census.gov/library/stories/2023/05/2020-census-united-states-older-population-grew.html
GBD 2021 Suicide Collaborators. Global, regional, and national burden of suicide, 1990-2021: a systematic analysis for the Global Burden of Disease Study 2021. Lancet Public Health. 2025 Mar;10(3):e189-e202. doi: 10.1016/S2468-2667(25)00006-4. Epub 2025 Feb 19. Erratum in: Lancet Public Health. 2025 Aug;10(8):e645. doi: 10.1016/S2468-2667(25)00177-X. PMID: 39986290; PMCID: PMC11876099.
TUİK (2025). https://data.tuik.gov.tr/Search/Search?text=intihar
Beghi, M., Butera, E., Cerri, C. G., Cornaggia, C. M., Febbo, F., Mollica, A., ... & Lozupone, M. (2021). Suicidal behaviour in older age: A systematic review of risk factors associated to suicide attempts and completed suicides. *Neuroscience & Biobehavioral Reviews*, *127*, 193-211.
De Leo, D., Padoani, W., Scocco, P., Lie, D., Bille-Brahe, U., Arensman, E., ... & Faria, S. (2001). Attempted and completed suicide in older subjects: results from the WHO/EURO Multicentre Study of Suicidal Behaviour. International journal of geriatric psychiatry, 16(3), 300-310.

Sally C. Curtain, MA, et al. Provisional Estimates of Suicide by Demographic Characteristics: 2022. Centers for Disease Control and Prevention, National Center for Health Statistics. November 2023. Found on the internet at https://www.cdc.gov/nchs/data/vsrr/vsrr034.pdf
TUİK (2025b). https://data.tuik.gov.tr/Bulten/Index?p=%C4%B0statistiklerle-Ya%C5%9Fl%C4%B1lar-2024-54079&dil=1

YAŞLILARDAKİ KIRILGANLIĞIN FARKLI BİR BOYUTU: ORAL KIRILGANLIK

Sevinç SÜTLÜ
Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Gerontoloji ABD.
ORCID ID: https://orcid.org/0000-0001-6847-1798
Ebru AKBAŞ
Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Gerontoloji ABD.
ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-9941-8436

ÖZET
Dünya genelinde hızla artan yaşlı birey sayısı sağlıklı yaşlanma sürecinin daha çok irdelenmesine neden olmaktadır. Bazı bireyler fit ve dinamik yaşlanırken bazı bireyler dış dünyaya karşı daha savunmasız olabilmektedir. Kırılganlık kavramı savunmasızlık durumunu tanımlamak için ortaya atılmıştır. Kırılganlık " Bireyin artan bağımlılığını ve ölüme karşı savunmasızlığını artıran, azalan güç, dayanıklılık ve azalmış fizyolojik işlev ile karakterize edilen, birden çok nedeni ve katkıda bulunan faktörleri olan tıbbi bir geriatrik sendrom" olarak tanımlanmaktadır ((Sütlü, 2022). Kırılgan yaşlıların mortalite ve morbidite riski artmaktadır. Kırılganlık kavramını tanımlamaya yönelik çok boyutlu yaklaşımlarda ağız sağlığı da göz önüne alınmaktadır. Ağız sağlığı yaşlıların genel sağlıklılık halinin sürdürülebilmesi için önemli bir parametredir. Oral kırılganlık sağlıklı bir ağızla diş kaybı, yeme ve iletişim kurmada güçlük gibi ağız fonksiyonlarında gerileme arasındaki durum olarak tanımlanmaktadır. Bu çalışmada oral kırılganlık kavramı, etki eden faktörler ve oral kırılganlığın tespiti için kullanılan metotların tanımlanması amaçlanmıştır.
Bu çalışmada, literatürde oral kırılganlığın tanımı, sıklığı, nedenleri, sonuçları ve tarama yöntemlerine yönelik yapılmış yayınlar incelenmiştir.
Yaşlı bireyler arasında oral kırılganlık düzeyi, kullanılan tanı yöntemi, tarama aracı ve çalışmanın planlamasına göre farklılık gösterecek şekilde, %9,5 ile %69 arasında değiştiği bildirilmiştir. Oral kırılganlık yaşlı bireylerde malnütrisyon, sarkopeni, kognitif bozukluklar, düşmeler, bağımlılık, ölüm gibi hayat kalitesini azaltan pek çok klinik soruna yol açmaktadır. Ağız sağlığının bozukluğu, oral motor becerilerin bozulması, çiğneme, yutma ile tükrük bozuklukları ve oral ağrı, oral kırılganlıkla ilişkili faktörler olarak tespit edilmiştir. OF-5, Kihon kontrol listesi, EAT-10, DENTAL tarama soruları gibi oral kırınganlık tespiti için kullanılan tarama testleri mevcuttur.
Oral kırılganlık yaşlı bireylerde sık rastlanan bir durumdur. Genel kırılganlıkla ilişkili olması, tarama yöntemlerinin kolay uygulanabilir olması ve tespiti halinde yapılacak müdahalelerle geri çevrilebilir olması nedeniyle öncelenmesi gereken bir halk sağlığı sorunudur.
Anahtar Kelimeler: kırılganlık, oral kırılganlık, yaşlı

A DIFFERENT DIMENSION OF FRAILTY IN THE ELDERLY: ORAL FRAILITY

The rapidly increasing number of older adults worldwide is prompting increased scrutiny of the healthy aging process. While some individuals age fit and dynamically, others may be more vulnerable to the outside world. The concept of frailty was introduced to describe this state of vulnerability. Frailty is defined as "a medical geriatric syndrome with multiple causes and contributing factors, characterized by decreased strength, endurance, and diminished physiological function, which increases an individual's increased dependency and vulnerability to death." Frail older adults are at increased risk of mortality and morbidity. Multidimensional approaches to defining frailty also consider oral health. Oral health is an important parameter for maintaining the general health of older adults. Oral frailty is defined as the state between a healthy mouth and a decline in oral functions, such as tooth loss, difficulty eating, and communication. This study aims to define the concept of oral frailty, its influencing factors, and the methods used to detect oral frailty.
This study examines publications in the literature on the definition, prevalence, causes, consequences, and screening methods of oral frailty. The level of oral frailty among older individuals has been reported to range from 9,5% to 69%, varying depending on the diagnostic method used, the screening tool, and the study design. Oral frailty leads to many clinical problems that reduce quality of life in older individuals, such as malnutrition, sarcopenia, cognitive impairment, falls, dependency, and death. Poor oral health, impaired oral motor skills, chewing, swallowing, and salivation disorders, and oral pain have

been identified as factors associated with oral frailty. Screening tests such as the OF-5, Kihon checklist, EAT-10, and DENTAL screening questions are available for the detection of oral frailty.
Oral frailty is a common condition in older individuals. Because it is associated with general frailty, screening methods are easy to implement, and if detected, it is reversible with intervention, it is a public health issue that deserves priority.
Keywords: frailty, oral frailty, elderly

Giriş

Dünya Sağlık Örgütü verilerine göre 2050 yılında tüm dünyada yaşayanların %16'sını 65 yaş ve üzeri bireyler oluşturacaktır (DSÖ, 2025). Dünya genelinde hızla artan yaşlı birey sayısı sağlıklı yaşlanma sürecinin daha çok irdelenmesine neden olmaktadır. Bazı bireyler fit ve dinamik yaşlanırken bazı bireyler dış dünyaya karşı daha savunmasız olabilmektedir. Kırılganlık kavramı savunmasızlık durumunu tanımlamak için ortaya atılmıştır. Kırılganlık "Bireyin artan bağımlılığını ve ölüme karşı savunmasızlığını artıran, azalan güç, dayanıklılık ve azalmış fizyolojik işlev ile karakterize edilen, birden çok nedeni ve katkıda bulunan faktörleri olan tıbbi bir geriatrik sendrom" olarak tanımlanmaktadır (Sütlü, 2022). Kırılganlık kavramı fiziksel, kognitif, sosyal ve nutsiyonel kırılganlık başlıklarında incelenmiş olmakla birlikte son yıllarda oral kırılganlık ile genel kırılganlık arasındaki ilişkiden bahseden çalışmalar yayınlanmıştır (Hakeem vd., 2019; Slashcheva, 2021).
Ağız sağlığı yaşlıların genel sağlıklılık halinin sürdürülebilmesi için önemli bir parametredir. Yaşlı bireyler arasında ağız sağlığının kötü olduğu bilinmektedir (Sağlık Bakanlığı, 2021). Kırılgan yaşlıların mortalite ve morbidite riski artmaktadır. Kırılganlık kavramını tanımlamaya yönelik çok boyutlu yaklaşımlarda ağız sağlığı da göz önüne alınmaktadır. Yapılan çalışmalarda sağlıklı yaşam beklentisi ile oral kırılganlık arasında anlamlı ilişki olduğu görülmüştür (Tanaka vd., 2018). Oral kırılganlık sağlıklı bir ağızla diş kaybı, yeme ve iletişim kurmada güçlük gibi ağız fonksiyonlarında gerileme arasındaki durum olarak tanımlanmaktadır. Bu çalışmada oral kırılganlık kavramı, sıklığı, etki eden faktörler ve oral kırılganlığın tespiti için kullanılan metotların tanımlanması amaçlanmıştır. Bu amaçla, literatürde oral kırılganlığın tanımı, sıklığı, nedenleri, sonuçları ve tarama yöntemlerine yönelik yapılmış yayınlar incelenmiştir.
Oral kırılganlık tanımında tam bir konsensus sağlanamamıştır. Farklı çalışmacılarca yapılmış farklı tanımlamalar bulunmaktadır. Naruishi (2018), kötü oral durum; Hihara ve ark. (2019) oral fonksiyonlardaki hafif kayıp; Parisius ve ark. (2022) orofacial yapılarda yaşa bağlı fonksiyonel kayıp olarak tanımlamıştır. Japon Geriatri Topluluğu, Japon Gerontoloji Topluğu ve Japon Sarkopeni ve Kırılganlık Birliği tarafından sağlıklı bir ağızla diş kaybı, yeme ve iletişim kurmada güçlük gibi ağız fonksiyonlarında gerileme arasındaki durum olarak tanımlanmıştır (Tanaka vd., 2024).
Yaşlı bireyler arasında oral kırılganlık düzeyi, kullanılan tanı yöntemi, tarama aracı ve çalışmanın planlamasına bağlı olarak %2 ile %67 arasında değiştiği bildirilmiştir. Onyedi çalışmanın dahil edildiği bir metaanaliz çalışmasında oral kırılganlık düzeyinin %9,53 ile %59,19 arasında değiştiği tespit edilmiştir (Zhou vd., 2024). Bir başka metaanaliz çalışmasında ise oranların %9.5 ile % 69,0 arasında değiştiği görülmektedir (Dou vd., 2025). Ülkelere göre bakıldığında Çin'de %53, Japonya'da %22 olarak tespit edilmiştir. 74 yaş ve üzeri yaşlılarda oran %29 iken 74 yaş altı bireylerde %26 olarak bulunmuştur. Kullanılan ölçeğe göre oral kırılganlık düzeyi farklılık göstermektedir. OFI-8 ile yapılan çalışmalarda %46, OF-6 ile yapılanlarda %18, OFI-5 ile yapılanlarda %37 olarak bildirilmiştir (Dou vd., 2025).
Oral kırılganlık için risk faktörleri; yaş, kadın olmak, çiğneme güçlüğü, disfaji, beslenme bozuklukları, fiziksel kırılganlık, düşük gelir düzeyi, eş kaybı, tütün kullanmış ya da halen kullanıyor olmak, malignite varlığı, polifarmasi, inme, ürolojik hastalıklar, diabet, hipertansiyon, kalp hastalıkları, osteoporoz ve depresyon olarak tespit edilmiştir (Zhou vd., 2024).

OF-5/6/8, Kihon kontrol listesi, EAT-10, DENTAL tarama soruları gibi oral kırılganlık tespiti için kullanılan tarama testleri mevcuttur.
OFI-6; diş hekimlerince ve teknolojik cihazlar kullanılarak değerlendirme yapılmasını gerektiren bir ölçektir. Uygulayıcıların özel bir eğitimden geçmesini gerektirir. Değerlendirme sürecinde uzmanlar, ağız sağlığının durumunu doğrudan yansıtan temel bir gösterge olan diş sayısını, bireyin yiyecekleri yutulmaya uygun küçük parçacıklara etkili bir şekilde öğütüp öğütemediğini değerlendiren çiğneme

yeterliliğini, ağız eklem işlevini (ağız yapıları ve kas hareketlerinin uyumunu yansıtan) ve dil sıkıştırmayı (yutma ve eklem işleviyle yakından ilişkili olan, dilin ağız boşluğunda basınç oluşturma kapasitesinin bir ölçüsü) kapsayan dört temel nesnel göstergeyi sayısal olarak belirlemektedir (Komatsu vd., 2021). Bilimsel temellere dayanan kriter içermesi avantaj oluştururken, diş hekimi olmayanlar tarafında uygulanamaması, klinik şartlarında uygulanma gerekliği olması dezavantajlarıdır.

OFI-8: OFI-8, esnekliği ve uygulama kolaylığıyla öne çıkmaktadır. Ölçek, "6 ay öncesine kıyasla sert yiyecekleri yemekte daha fazla zorluk", "son zamanlarda çay veya çorba içerken boğulma", "takma diş kullanımı", "ağızda sık sık kuruluk hissi", "sert yiyecekleri çiğneyebilme" ve "ağızda sık sık kuruluk hissi", "dişlerinizi günde en az 2 kez fırçalıyor musunuz" ve "yılda en az bir kez diş hekimine gidiyor musunuz" gibi ağız sağlığıyla ilgili çeşitli boyutları kapsayan 8 öz değerlendirme maddesinden oluşmaktadır (Tanaka vd., 2021). OFI-8, belirli diş hekimliği uzmanlık muayene unsurlarını korurken ağız sağlığıyla ilgili davranışları, yaşam tarzı alışkanlıklarını ve sosyal katılımı kapsayarak daha kapsamlı bir değerlendirme sağlamak üzere tasarlanmıştır.

OFI-5: “Oral frailty five-item checklist -OF-5” Tanaka ve arkadaşları (2023) tarafından oral kırılganlığın diş hekimleri dışındaki sağlık çalışanları ya da genel toplum tarafından tespitinde kullanılmak üzere geliştirilmiştir. OF-5 beş ölçüt kullanılarak belirlenmiştir: daha az diş, çiğneme güçlüğü, yutma güçlüğü, ağız kuruluğu ve düşük artikülatör oral motor beceriler. Çiğneme, yutma ve ağız kuruluğu zorlukları Kihon Kontrol Listesi'ndeki sorular kullanılarak değerlendirilmiştir.

Kihon Kontrol Listesi: Genel kırılganlığı ölçmek için kullanılan bu listeye Diş sayısı ve artikülatör oral motor becerileri, klinik uygulamada deneyimli diş hekimlerinin önerileriyle eklenmiştir.

EAT-10: Yutma güçlüğünün fiziksel, psikolojik ve fonksiyonel açıdan değerlendirilmesi amacıyla hazırlanmış 10 sorudan oluşmaktadır (Belafsky vd., 2008).

D-E-N-T-A-L: yaşlı yetişkinlerde daha ileri değerlendirme için yönlendirmeleri teşvik etmek için hızlı, kendi kendine uygulanan bir tarama aracı olarak geliştirilmiştir. Yutma güçlüğü, kuru ağız, yeme güçlüğü, yakında dental bakım almamış olmak, diş veya ağız ağrısının varlığı, yiyecek seçiminde değişiklikler, ağızda lezyon/yara/yumru varlığı sorgulanmakta; 3 veya daha fazlasının mevcudiyeti oral kırılganlık olarak değerlendirilmektedir (Bush vd., 1996).

Oral kırılganlık yaşlı bireylerde malnütrisyon, sarkopeni, kognitif bozukluklar, düşmeler, bağımlılık, ölüm gibi hayat kalitesini azaltan pek çok klinik soruna yol açmaktadır. Ağız sağlığının bozukluğu, oral motor becerilerin bozulması, çiğneme, yutma ile tükürük bozuklukları ve oral ağrı, oral kırılganlıkla ilişkili faktörler olarak tespit edilmiştir.

Sonuç

Ağız sağlığı, genel sağlığın önemli bir belirleyicisidir. Oral kırılganlık yaşlı bireylerde sık rastlanan bir durumdur. Kötü ağız sağlığı kırılganlığın erken bir belirteci olarak kabul edilebilir. Ağız diş sağlığının düzenlenmesiyle kırılganlık ile bağlantılı sağlık sorunlarının ortaya çıkması ve mortalite düzeyleri üzerinde olumlu etki elde edilebilir. Genel kırılganlıkla ilişkili olması, tarama yöntemlerinin kolay uygulanabilir olması ve tespiti halinde yapılacak müdahalelerle geri çevrilebilir olması nedeniyle öncelenmesi gereken bir halk sağlığı sorunudur.

Kaynakça

Belafsky, P. C., Mouadeb, D. A., Rees, C. J., Pryor, J. C., Postma, G. N., Allen, J., & Leonard, R. J. (2008). Validity and reliability of the Eating Assessment Tool (EAT-10). Annals of Otology, Rhinology & Laryngology, 117(12), 919-924.

Bush, L. A., Horenkamp, N., Morley, J. E., & III, A. S. (1996). D-E-N-T-A-L: A rapid self-administered screening instrument to promote referrals for further evaluation in older adults. Journal of the American Geriatrics Society, 44(8), 979-981.

Dou JK, Liu H, Mei Y, Wang S, Zhang Y, Zhao SH, Shi XZ.(2025). Prevalence of oral frailty in community-dwelling older adults: a systematic review and meta-analysis. Front Public Health. 2025 May 1;13:1423387. doi: 10.3389/fpubh.2025.1423387. PMID: 40376056; PMCID: PMC12078140.

Hakeem, F. F., Bernabé, E., & Sabbah, W. (2019). Association between oral health and frailty: A systematic review of longitudinal studies. Gerodontology, 36(3), 205-215.

Hihara, T., Goto, T., & Ichikawa, T. (2019). Investigating eating behaviors and symptoms of oral frailty using questionnaires. Dentistry journal, 7(3), 66.

Komatsu R, Nagai K, Hasegawa Y, Okuda K, Okinaka Y, Wada Y, et al. Association between physical frailty subdomains and Oral frailty in community-dwelling older adults. *Int J Environ Res Public Health*. (2021) 18:2931. doi: 10.3390/ijerph18062931
Naruishi, K. (2018). Association between oral frailty and geriatric conditions. OBM Geriatrics, 2(4), 1-12.
Parisius, K. G., Wartewig, E., Schoonmade, L. J., Aarab, G., Gobbens, R., & Lobbezoo, F. (2022). Oral frailty dissected and conceptualized: a scoping review. Archives of gerontology and geriatrics, 100, 104653.
Slashcheva, L. D., Karjalahti, E., Hassett, L. C., Smith, B., & Chamberlain, A. M. (2021). A systematic review and gap analysis of frailty and oral health characteristics in older adults: a call for clinical translation. Gerodontology, 38(4), 338-350.
Sütlü, S. (2022). Fraılty Status And Related Factors Of Elderly People Receıvıng Aıd From The Socıal Assıstance Foundatıon In Burdur Provınce. *Turkish Journal of Geriatrics/Türk Geriatri Dergisi*, *25*(1).
T.C. Sağlık Bakanlığı (2021). Türkiye Ağız Diş Sağlığı Profili Araştırma Raporu – 2018. https://dosyamerkez.saglik.gov.tr/Eklenti/42552/0/turkiye-agiz-ve-dis-sagligi-profili-arastirma-raporu.pdf
Tanaka T, Hirano H, Ohara Y, Nishimoto M, Iijima K. Oral frailty Index-8 in the risk assessment of new-onset Oral frailty and functional disability among community-dwelling older adults. *Arch Gerontol Geriatr*. (2021) 94:104340. doi: 10.1016/j.archger.2021.104340
Tanaka T, Takahashi K, Hirano H et al.(2018). Oral frailty as a risk factor for physical frailty and mortality in community-dwelling elderly. J Gerontol A Biol Sci Med Sci 2018; 73: 1661–1667.
Tanaka, T., Hirano, H., Ikebe, K., Ueda, T., Iwasaki, M., Minakuchi, S., ... & Iijima, K. (2024). Consensus statement on "Oral frailty" from the Japan geriatrics society, the Japanese Society of Gerodontology, and the Japanese association on sarcopenia and frailty. *Geriatrics & Gerontology International*, *24*(11), 1111-1119.
Tanaka, T., Hirano, H., Ikebe, K., Ueda, T., Iwasaki, M., Shirobe, M., ... & Iijima, K. (2023). Oral frailty five-item checklist to predict adverse health outcomes in community-dwelling older adults: a Kashiwa cohort study. *Geriatrics & Gerontology International*, *23*(9), 651-659.
Zhou Y, Zhou L, Zhang W, Chen Y, She K, Zhang H, Gao Y, Yin X. (2024). Prevalence and influencing factors of oral frailty in older adults: a systematic review and meta-analysis. Front Public Health. 2024 Dec 13;12:1457187. doi: 10.3389/fpubh.2024.1457187. PMID: 39735756; PMCID: PMC11671401.

ORAL INSULIN DELIVERY: AN OVERVIEW

S. Deepak
A. Palanisamy
S. Kalaivanan
Lavanya Babu
C.Ravi
Faculty of Pharmacy, Bharath Institute of Higher Education and Research, Chennai, India-600073

ABSTRACT:
Oral insulin has emerged as one of the most dynamic and promising areas of research within modern diabetology. Among all available routes of drug administration, the oral route is universally regarded as the most convenient, patient-friendly, and preferred—especially for therapies requiring lifelong, frequent, or routine dosing, such as insulin therapy. Diabetes mellitus continues to be a major global health burden, contributing to substantial morbidity, mortality, and economic challenges. Although insulin replacement therapy has been the cornerstone of diabetes management for more than 90 years, its traditional subcutaneous administration is associated with several limitations, including pain, injection-related anxiety, variable absorption, and reduced patient adherence.

The pursuit of orally delivered insulin aims not only to improve convenience but also to replicate the physiological pathway of endogenous insulin secretion. When administered orally, insulin has the potential to be absorbed via the gastrointestinal tract and delivered directly to the liver through the portal vein, thereby more closely mimicking natural insulin kinetics. This hepatoselective action could reduce peripheral hyperinsulinemia, lower the risk of hypoglycemia, and provide better metabolic regulation.

Recent advancements in formulation science—including nanoparticles, vesicular carriers, mucoadhesive polymers, enzyme inhibitors, permeation enhancers, and stimuli-responsive systems—have significantly accelerated progress toward clinically viable oral insulin products. Despite these developments, numerous challenges remain, such as degradation in the GI tract, poor epithelial permeability, and variability in absorption. Nevertheless, the rapid growth of innovative technologies, increasing market interest, and several products advancing through clinical trials highlight a promising future. This review summarizes the significance of oral insulin, the latest delivery strategies, associated challenges, current market landscape, and future directions for the development of safe and effective oral insulin therapies.

Keywords: Oral insulin, insulin replacement therapy, diabetology, diabetes mellitus, hypoglycemia, hyperinsulinemia.

ANTI-PERIODICITY IN SYSTEMS WITH DISCONTINUITIES AND AN APPLICATION TO ECONOMICS

Fatma YILDIZ ÖZDEMİR
Gazi University, Graduate School of Natural and Applied Sciences, 06500 Ankara
ORCID: 0000-0002-0830-1495

Fatma TOKMAK FEN
Gazi University, Faculty of Science, Department of Mathematics, 06560 Ankara
ORCID: 0000-0002-4051-7798

ABSTRACT
In this study, we investigate the existence and uniqueness of anti-periodic solutions in systems with discontinuous right-hand sides. The technique of variation of constants and Gronwall's inequality are utilized to prove the results rigorously. An example demonstrating the anti-periodic behaviour is provided using the Laplace transform. The Kaldor model possessing an anti-periodic solution is also discussed.
Keywords: Anti-periodic solution, differential equation, Kaldor model, Laplace transform
References:
1) Akhmet, M., Akhmetova, Z., and Fen, M. O. (2014) Chaos in economic models with exogenous shocks, Journal of Economic Behavior & Organization, 106, 95-108.
2) Chen, Y., Nieto, J. J., and O'Regan, D. (2007) Anti-periodic solutions for fully nonlinear first-order differential equations, Mathematical and Computer Modelling, 46, 1183-1190.
3) Kaldor, N. (1957). A model of economic growth, The Economic Journal, 67(268), 591-624.
4) Szydłowski, M., Krawiec, A. (2005) The stability problem in the Kaldor-Kalecki business cycle model, Chaos, Solitons & Fractals, 25, 299-305.

Al KATKISININ Sn–0.7Cu ÖTEKTiK LEHİM ALAŞIMININ MİKROYAPI VE MEKANİK ÖZELLİKLERİNE ETKİSİ

Doç. Dr. Mevlüt ŞAHİN
Niğde Ömer Halisdemir University, Niğde Technical Vocational School of Sciences, Department of Electronics and Automation, 51200 Merkez, Niğde
ORCID ID: 0009-0007-8941-7177
Öğr. Gör. Dr. Ümit BAYRAM
Abdullah Gül University, Central Research Facility (AGU–CRF), 38080 Kocasinan, Kayseri
Erciyes University, Nanotechnology Application and Research Center, 38039 Talas, Kayseri
ORCID ID: 0000-0001-8760-8024

ÖZET
(Sn–0.7Cu)–xAl (x=ağ.% 0, 0.5, 1.0, 2.5, 5.0) ikili ve üçlü lehim alaşımları kül fırınında üretildi. Alaşımların mikroyapısal görüntüleri, elementel kompozisyonları ve faz yapıları sırasıyla FESEM (alan emisyonlu taramalı elektron mikroskobu), FESEM–EDX (enerji dağılımlı X–ışını spektroskopisi) ve XRD (X–ışını kırınımı) analizleri ile belirlendi. FESEM görüntülerine göre; Sn–0.7Cu alaşımında ötektik mikroyapının oluştuğu, (Sn-0.7Cu)-0.5Al alaşımında dendritik mikroyapıların oluşmaya başladığı, (Sn-0.7Cu)-2.5Al ve (Sn-0.7Cu)-5.0Al alaşımlarında ise dendritik mikroyapıların yoğunlaştığı tespit edildi. (Sn–0.7Cu)–xAl alaşımlarının EDX analiz sonuçlarına göre, Sn-0.7Cu ötektik alaşımında Sn anafazı ve Cu_6Sn_5 intermetalik fazının mevcut olduğu belirlendi, Sn anafazı içerisinde ağ.% 98.36 Sn, ağ.% 1.64 Cu ve Cu_6Sn_5 intermetalik fazında ise ağ.% 57.60 Sn, ağ.% 42.40 Cu elementlerinin olduğu tespit edildi. Tüm komposizyonlarda Sn'nin anafaz olmasıyla birlikte, (Sn-0.7Cu)-1.0Al alaşımında Sn anafazı ile birlikte oluşan dendritik fazda ise ağ.% 36.55 Al, ağ.% 63.45 Sn elemenlerinin mevcudiyeti belirlendi. XRD analizlerinde, alaşımlardaki fazların tanımlanması amacıyla saf elementlerin standart difraksiyon desenleri kullanıldı. Bu kapsamda, Sn, Cu ve Al fazlarına ait referans verileri, veri tabanından yazılım aracılığıyla elde edilerek analizlerde karşılaştırma amacıyla kullanıldı. Ayrıca, Al katkısının Sn-0.7Cu ötektik lehim alaşımının mekanik özelliklerine (çekme dayanımı, çekme akma dayanımı ve Vickers sertliği) etkisi araştırıldı. Al miktarının artmasıyla birlikte, çekme dayanımı, çekme akma dayanımı ve sertlik belirli bir değere kadar (ağ.% 2.5 Al) arttı, ardından azaldı. Al miktarının %0'dan %2.5'e artırılmasıyla, çekme dayanımı 22.8 MPa'dan 50.6 MPa'ya, çekme akma dayanımı 16.5 MPa'dan 25.5 MPa'ya, sertlik ise 9.26 HV'den 19.83 HV'ye arttı. Bu çalışmalardan elde edilen sonuçlar, literatürdeki aynı ve benzer kompozisyona sahip alaşımlara ait deneysel sonuçlar ile karşılaştırıldı.
Anahtar kelimeler: Ötektik mikroyapı, dendritik mikroyapı, intermetalik faz, dayanım, sertlik

EFFECT OF Al ADDITION ON MICROSTRUCTURE AND MECHANICAL PROPERTIES OF Sn–0.7Cu EUTECTIC SOLDER ALLOY

ABSTRACT
(Sn–0.7Cu)–xAl (x=0, 0.5, 1.0, 2.5, 5.0 wt.%) binary and ternary solder alloys were produced in a muffle furnace. Microstructural images, elemental compositions, and phase structures of the alloys were determined by FESEM (field emission scanning electron microscope), FESEM–EDX (energy dispersive X–ray spectroscopy) and XRD (X–ray diffraction) analyses, respectively. According to FESEM images, it was determined that eutectic microstructure formed in the Sn–0.7Cu alloy, dendritic microstructures began to form in the (Sn-0.7Cu)-0.5Al alloy, and dendritic microstructures intensified in the (Sn-0.7Cu)-2.5Al and (Sn-0.7Cu)-5.0Al alloys. According to the EDX analysis results of (Sn–0.7Cu)–xAl alloys, it was determined that Sn matrix and Cu_6Sn_5 intermetallic phase were present in the Sn-0.7Cu eutectic alloy. It was determined that the Sn matrix contained 98.36 wt.% Sn, 1.64 wt.% Cu, and the Cu_6Sn_5 intermetallic phase contained 57.60 wt.% Sn, 42.40 wt.% Cu. While Sn was the matrix in all compositions, the presence of 36.55 wt.% Al and 63.45 wt.% Sn elements was determined in the dendritic phase formed together with the Sn matrix in the (Sn-0.7Cu)-1.0Al alloy. Standard diffraction patterns of pure elements were used in XRD analysis to identify the phases in the alloys. In this context, reference data for Sn, Cu, and Al phases were obtained from the database using software and used for comparison in the analyses. Additionally, the effect of Al addition on the mechanical properties (tensile

strength, tensile yield strength, and Vickers hardness) of the Sn-0.7Cu eutectic solder alloy was investigated. With increasing Al content, tensile strength, tensile yield strength, and hardness increased up to a certain value (2.5 wt% Al) and then decreased. Increasing the Al content from 0% to 2.5% increased tensile strength from 22.8 MPa to 50.6 MPa, tensile yield strength from 16.5 MPa to 25.5 MPa, and hardness from 9.26 HV to 19.83 HV. The results obtained from these studies were compared with experimental results for alloys with the same and similar composition in the literature.
Keywords: Eutectic microstructure, dendritic microstructure, intermetallic phase, strength, hardness

1. GİRİŞ

Sn-0.7Cu Ötektik alaşımları, düşük erime noktası, dar kristalleşme sıcaklığı aralığı, iyi akışkanlık ve düşük sıcak çatlama ve ayrışma eğilimi gibi avantajlara sahip olduklarından, araştırmaların odağı haline gelmiştir (Zhao vd. 2019). Sn-0.7Cu lehim alaşımı Sn-37Pb, Sn-57Bi ve Sn-8.8Zn ötektik alaşımlarına kıyasla yüksek erime sıcaklığına sahiptir (Phani 2016). Bununla birlikte, Sn-0.7Cu alaşımı dalga lehimlemede yaygın olarak kullanılmaktadır (Yu vd. 2005). Sn-0.7Cu ötektik alaşımı Sn-37Pb, Sn-57Bi, Sn-8.8Zn ve Sn-3.5Ag ötektik alaşımlarına kıyasla daha düşük sertlik değerine sahiptir (Phani 2016). Ayrıca, Sn-0.7Cu lehimi nispeten düşük ıslanabilirliğe ve güvenilirliğe sahiptir (Bang vd. 2017). Sn-Cu alaşımı ile lehimlenen elektronik devrelerin güvenirliğini sağlamak için, bazı mikroyapısal kontrollerle mekanik özelliklerin iyileştirilmesi gerekmektedir. Mikroyapısal kontrollerle metalik malzemelerin mekanik özelliklerini iyileştirme yöntemlerinden bir tanesi de, anafaz içerisinde dağılmış ince yapılı üçüncü bir fazın oluşumudur (Yang vd. 2015, Mahmudi ve Shirazi 2011, Mahmudi vd. 2013). Ötektik alaşımlara belirli miktarlarda element katkısı yapmanın alaşımın mekanik özelliklerini iyileştirdiği literatür araştırmalarından bilinmektedir (Das vd. 2009, Liu vd. 2019, Lai ve Ye 2016, Yang vd. 2020, Dybeł ve Pstrus 2023, Alsowidy vd. 2022).

Alüminyum, hafifliği, yüksek mukavemeti, mükemmel korozyon direnci, kolay şekillendirilebilirliği, geri dönüştürülebilirliği, mükemmel kaynaklanabilirliği, iyi elektrik ve ısı iletkenliği nedeniyle birçok uygulamada tercih edilen bir elementtir (Hehl ve Krug 2013). Bu üstün özelliklere sahip olan alüminyumun, Sn-0.7Cu alaşımlarına belirli miktarlarda ilavesinin, bazı mekanik özelliklerini iyileştirdiği belirlenmiştir (Lai ve Ye 2016, Adli vd. 2015). Lai ve Ye (2016). Al katkısının Sn-0.7Cu lehim alaşımının çekme dayanımına ve sürünme direncine etkisini araştırmışlar, Al miktarının artmasıyla çekme dayanımının ve sürünme direncinin artığını tespit etmişlerdir. Adli vd. (2015) Al katkısının Sn-0.7Cu lehim alaşımının sertliğine etkisini araştırmışlar, sertliğin 8.9 HV'den (Sn-0.7Cu) 13.5 HV (Sn-0.7Cu)-5Al değerine arttığını belirlemişlerdir. Ayrıca, Jaiswal vd. (2022) Sn-0.7Cu lehimine ağ.% 1.0 Al eklenerek mikroyapının küçüldüğünü ve korozyon direncinin arttığını, ağ.%1.0 Al katkısının üzerinde ise Al_2Cu intermetalik fazının oluştuğunu ve Sn-0,7Cu-xAl lehimlerinin korozyon direncini azalttığını vurgulamışlardır. Dolayısıyla, bu çalışmada, Sn–0.7Cu–xAl alaşımlarının mikroyapısal özellikleri ile mekanik performansları arasındaki ilişkinin araştırılması amaçlanmaktadır.

2. DENEYSEL YÖNTEM

2. 1. Döküm alaşımlarının üretilmesi

(Sn–0.7Cu)–xAl (x=ağ.% 0, 0.5, 1.0, 2.5, 5.0) döküm alaşımlarını üretmek için yüksek saflıkta Sn (% 99.50), Cu (% 99.99) ve Al (% 99.99) metalleri kullanıldı. Sn, Cu ve Al metallerinin kütlece miktarları stokiyometrik hesaplarla belirlendi ve bütün materyaller ±0.1 mg duyarlılık ile ölçüm yapan hassas terazi ile tartıldı. Döküm alaşımlarını üretmek için, kül fırın ilk olarak 500 ºC sıcaklığa ayarlandı. Daha sonra erime sıcaklığı daha düşük olan Sn metali grafit döküm potası (Boy: 50 mm, Dış Çap:30 mm, İç Çap: 23 mm) içerisinde erimeye bırakıldı. Sn tamamen eriyik hale geldikten sonra Cu metali ilave edildi. Erime süresince pota içerisindeki eriyik 2–3 defa grafit çubuk yardımıyla karıştırılarak homojen bir karışım eldesi sağlandı. Böylelikle eriyik haldeki Sn-0.7Cu ötektik alaşımı üretilmiş oldu. Daha sonra, kül fırın sıcaklığı 700 ºC'ye set edilerek, eriyik haldeki Sn–0.7Cu ötektik alaşımı içerisine ağ.% 0.0-5.0 oranında Al ilave edildi. Yine homojen bir karışım sağlanması için eriyik hale getirilen (Sn-0.7Cu)-xAl alaşımları grafit çubuk ile karıştırıldı. Daha sonra, eriyik haldeki Sn-0.7Cu-xAl alaşımları üzerinde döküm haznesi olan ve 4 adet numune kalıbının (Boy: 45 mm, Dış Çap:10 mm, İç Çap: 6 mm) olduğu grafitler içerisine döküldü ve grafit çubuk ile karıştırıldı. Böylelikle eş zamanlı olarak aynı alaşım ile bütün numune kalıplarının dolması sağlandı. Dökümü gerçekleştirilen alaşımlar, kül fırın içerisinde soğumaya bırakıldı.

2.2. Mikroyapısal karakterizasyon çalışması (FESEM görüntüleme, FESEM–EDX analizi)

(Sn–0.7Cu)–xAl kompozisyonlarında üretilen alaşımların mikroyapısal özellikleri, yüksek çözünürlüklü FESEM ve FESEM–EDX kullanılarak incelendi. Tüm analizler, ZEISS GeminiSEM 300 cihazı ile gerçekleştirildi. Her bir alaşımdan kesilen numuneler, standart metalografik işlemler uygulanarak analizlere hazır hale getirildi. Numuneler önce sırasıyla azalan tane büyüklüğüne sahip SiC zımpara kâğıtları (240–2500) ile zımparalandı, ardından 3 μm alümina süspansiyon kullanılarak otomatik sistemle parlatıldı. Mikroyapısal görüntüler, her bir alaşım kompozisyonu için 100× ve 250× büyütmeler ile alındı. Görüntüleme işlemi, cihazın yüksek vakum modunda ve 15 kV ivmelenme gerilimi altında gerçekleştirildi. FESEM görüntüleri, mikroyapıdaki tane morfolojisini ve faz dağılımını analiz etmek amacıyla kullanıldı. Yüzeyde tespit edilen farklı fazların kimyasal bileşimleri, nokta analiz ve alan analiz yöntemiyle EDX kullanılarak belirlendi.

2.3. X–Işını difraksiyonu (XRD) analizi

Bu çalışmada, hem saf elementel bileşenlerin (Sn, Cu, Al) hem de dökümleri yapılan (Sn–0.7Cu)–xAl alaşımlarının kristalografik yapılarını ve faz bileşimlerini belirlemek amacıyla XRD analizi gerçekleştirildi. Ölçümler, Bruker D8 Discover marka difraktometre cihazı kullanılarak yapıldı. Cihazda, X–ışını kaynağı olarak monokromatize grafit filtreli Cu–Kα radyasyonu (λ =0.15406 nm) tercih edildi. X–ışını tüpü 40 kV gerilim ve 40 mA akım altında çalıştırıldı. Tüm ölçümler de tarama aralığı 2θ = 20°–90° arasında olacak şekilde ayarlandı. Tarama hızı 1°/dk ve adım genişliği 0.02° olarak seçildi. Bu parametreler, yüksek çözünürlüklü kırınım desenleri elde etmek ve olası faz ayrımlarını hassas biçimde tespit etmek amacıyla optimize edildi. Numuneler, analize başlamadan önce yüzey pürüzlülüğünü minimize edecek şekilde zımparalanıp parlatıldı ve yüzey hizalaması cihazın otomatik lazer sistemi ile sağlandı. Difraksiyon ölçümleri sonucunda elde edilen kırınım desenleri, her bir kristal faza özgü karakteristik yansıma düzlemlerini (Miller indisleri, hkl) içermektedir. Elde edilen XRD desenlerinin faz tanımlamaları, Diffrac.Suite Eva yazılımı kullanılarak gerçekleştirildi. Yazılım, cihazla entegre olarak çalışan ve sürekli güncellenen PDF–2 (ICDD – International Centre for Diffraction Data) veritabanı ile desteklendi. Her bir kırınım pikinin konumu, şiddeti ve genişliği dikkate alınarak faz tanımlaması yapıdı, tespit edilen fazlara ait Miller indisleri (hkl) otomatik olarak eşleştirildi. Al katkısının artmasıyla birlikte yeni faz oluşumlarının izlenmesi, pik konumlarındaki kaymaların ve genişliklerin dikkatli analizleriyle gerçekleştirildi.

2.4. Mekanik test ölçümleri

Çekme testi bir malzemenin çekme dayanımı, akma dayanımı, elastik modülü ve kopma uzaması gibi temel mekanik davranışlarının belirlemek amacıyla uygulanmaktadır. Tek eksenli çekme testleri Shimadzu Autograph 50 kN test cihazında, $1.67 \times 10^{-3}\ s^{-1}$ gerinme hızında gerçekleştirildi. Çekme testleri için yaklaşık 40 mm uzunluğunda ve 6 mm çapında silindirik numuneler hazırlandı. Mühendislik gerilmesi s,

$$\sigma = \frac{F}{A_0} \qquad (1)$$

eşitliği ile hesaplanır. Burada F çekme kuvveti, A_0 numunenin başlangıç kesit alanıdır. Mühendislik birim uzaması e,

$$\varepsilon = \frac{\Delta L}{L_0} = \frac{L - L_0}{L_0} \qquad (2)$$

eşitliği ile verilir. Burada DL uzama, L_0 ölçüm uzunluğudur.

Vickers mikrosertlik testi, malzemelerin yüzey sertliğini yüksek hassasiyetle ölçmek için kullanılan bir sertlik ölçüm yöntemidir. Parlatılmış yüzeylere sahip alaşımlar üzerinden ölçülen mikrosertlik testleri için, 1–50 kgf aralığında yük uygulayabilen Mitutoyo Vickers sertlik test cihazı kullanıldı. Bu çalışmada, numune yüzeyine 5 saniye süreyle 1 kgf yük uygulanmıştır. Bu işlemler her bir alaşım yüzeyindeki farklı bölgelerden alınan ölçümlerin ortalama değerleri alınarak gerçekleştirildi. Batıcı uç numune yüzeyine belirli bir süre uygulanarak kare şeklinde bir iz oluşturulmaktadır. Vickers mikrosertliği HV:

$$HV = 1.854\frac{F}{d^2} \qquad (3)$$

eşitliği ile verilir. Burada F uygulanan yük (kgf), d köşegenlerin ortalama uzunluğudur.

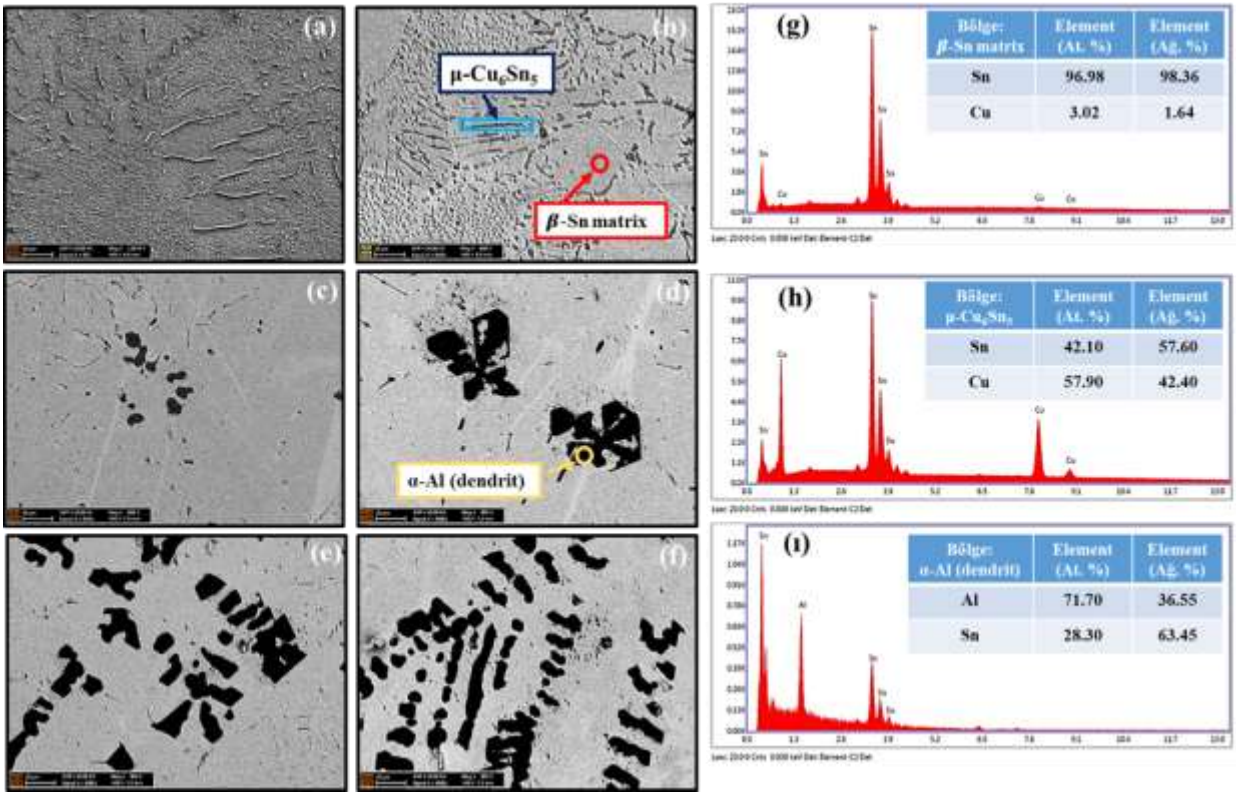
3. ARAŞTIRMA VE BULGULAR

3. 1. Mikroyapı karakterizasyonu ve XRD modelleri

ekil 1a-f'de verilen FESEM görüntülerine göre; Sn–0.7Cu alaşımında ötektik mikroyapının oluştuğu, (Sn-0.7Cu)-0.5Al alaşımında dendritik mikroyapıların oluşmaya başladığı, (Sn-0.7Cu)-2.5Al ve (Sn-0.7Cu)-5.0Al alaşımlarında ise dendritik mikroyapıların yoğunlaştığı görüldü. Şekil 1g-ı'da verilen (Sn–0.7Cu)–xAl alaşımlarının EDX analiz sonuçlarına göre, Sn-0.7Cu ötektik alaşımında Sn anafazı ve Cu_6Sn_5 intermetalik fazının mevcut olduğu belirlendi, Sn anafazı içerisinde ağ.% 98.36 Sn, ağ.% 1.64 Cu ve Cu_6Sn_5 intermetalik fazında ise ağ.% 57.60 Sn, ağ.% 42.40 Cu elementlerinin olduğu tespit edildi. Tüm komposizyonlarda Sn'nin anafaz olmasıyla birlikte, (Sn-0.7Cu)-1.0Al alaşımında Sn anafazı ile birlikte oluşan dendritik fazda ise ağ.% 36.55 Al, ağ.% 63.45 Sn elemenlerinin mevcudiyeti belirlendi.

Şekil 1. **a)** Sn-0.7Cu (x1000) **b)** Sn-0.7Cu (x500) **c)** (Sn-0.7Cu)-0.5Al **d)** (Sn-0.7Cu)-1.0Al **e)** (Sn-0.7Cu)-2.5Al **f)** (Sn-0.7Cu)-5.0Al alaşımlarına ait FESEM görüntüleri **g)** Sn anafazına (matrix) **h)** Cu_6Sn_5 intermetalik fazına **ı)** Al (dendrit) fazına ait EDX analiz sonuçları.

XRD analizlerinde, Sn (PDF# 04-0673), Cu (PDF# 02-1225) ve Al (PDF# 04-0787) fazlarının referans desenleri, ICDD veri tabanından Diffrac.Suite Eva yazılımı aracılığıyla alınmış ve elde

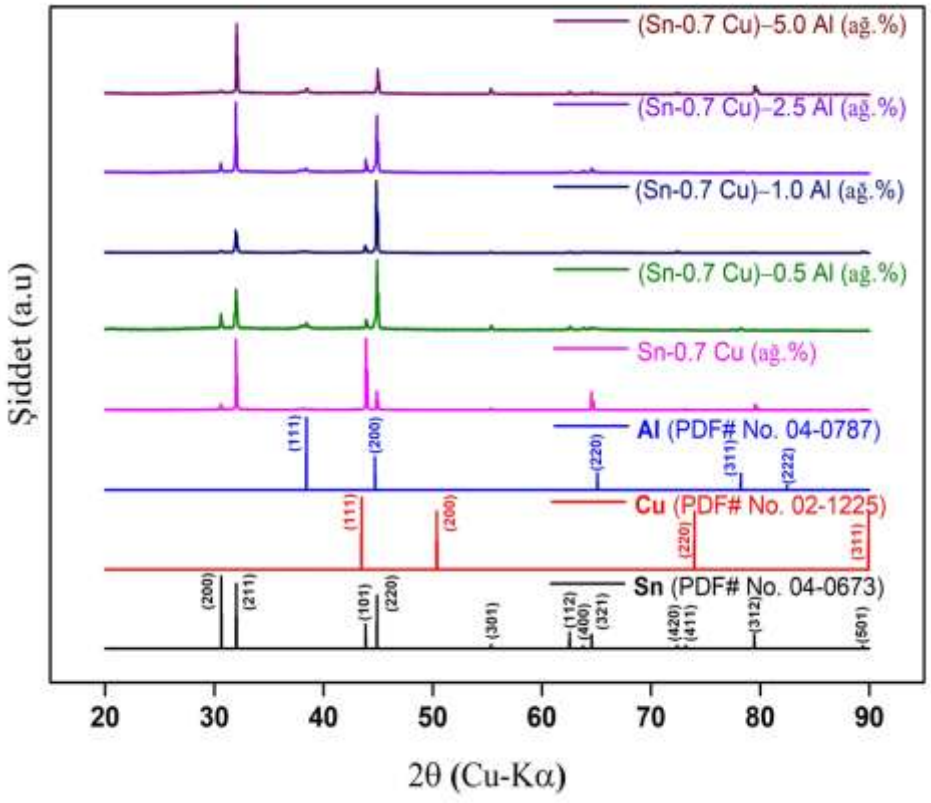

edilen sonuçların karşılaştırılmasında temel veri olarak değerlendirilmiştir (Şekil 2). Saf β-Sn yapısına ait karakteristik pikler; 2θ = 30.65, 32.03, 43.87, 44.90, 55.34, 62.55, 63.78, 64.57, 72.41, 73.19, 79.47 ve 89.42° konumlarında görülmekte olup, sırasıyla (200), (211), (101), (220), (301), (112), (400), (321), (420), (411), (312) ve (501) düzlemlerine karşılık gelmektedir. Cu fazına ait temel kırınım tepeleri 2θ = 43.47, 50.38, 73.99 ve 89.93°'de bulunmakta olup bu pikler sırasıyla (111), (200), (220) ve (311) düzlemlerine denk gelmektedir. Benzer şekilde, Saf Al (α─Al) için karakteristik 2θ değerleri 38.44, 44.73, 65.09, 78.22 ve 82.44° olup, bu pikler sırasıyla (111), (200), (220), (311) ve (222) düzlemlerini temsil etmektedir.

Sn–0.7Cu esaslı alaşımlara farklı oranlarda Al ilavesiyle elde edilen XRD desenlerinin β-Sn, Cu ve α-Al standart fazlarına ait referans desenleriyle karşılaştırılması, faz oluşum mekanizmalarının ve mikro yapısal evrimin açık biçimde izlenmesine olanak sağlamaktadır. Tüm alaşım kompozisyonlarında β-Sn'a özgü karakteristik düzlemlerin korunuyor olması,

alaşımların temel matris fazının değişmediğini ve Sn-zengin bir yapının hâkim olduğunu göstermektedir. Cu'a ait (111), (200), (220) ve (311) piklerinin hem konum hem şiddet açısından kararlı kalması, Sn–Cu ikili sisteminde bilinen Cu-zengin intermetaliklerin (örneğin Cu_6Sn_5) oluşumunu desteklemekte ve bakırın matrisle etkileşiminin sürdüğünü göstermektedir. Öte yandan, Al içeriğinin artmasıyla birlikte difraksiyon desenlerinde α-Al fazına özgü piklerin giderek daha belirgin hâle gelmesi, Al atomlarının yalnızca sınırlı bir ölçüde Sn-Cu matrisine katı çözelti oluşturarak dağılmadığını; aynı zamanda Al-zengin bölgelerin veya yeni çökelti fazlarının oluşma eğiliminde olduğunu göstermektedir. Bu durum özellikle %2.5 ve %5.0 Al içeren numunelerde daha da belirgindir ve Al'ın faz ayrımına yatkınlığını doğrulamaktadır. Bu gözlemler, literatürde Al–Cu–Sn üçlü alaşım sistemine ilişkin raporlanan çökelti mekanizmalarıyla da tutarlıdır. Örneğin Al–Cu–Sn alaşımlarında WAAM üretimi sonrası θ/θ′ çökeltilerinin (Al_2Cu zengin fazlar) kararlı şekilde geliştiği ve ısıl işleme duyarlı faz dönüşümlerinin görüldüğü bildirilmiştir (Wang vd. 2020); bu da Al-eklentisinin faz yapısını belirgin biçimde yönlendirdiğini ortaya koymaktadır. Benzer biçimde, Sn–0.7Cu tabanlı alaşımlarda üçüncü element ilavesinin Sn-zengin fazların yanı sıra intermetalik oluşumunu ve çökelti morfolojisini etkilediği çeşitli çalışmalarda gösterilmiştir (Shenggang vd. 2023, Kuzman vd. 2016).

Sonuç olarak, elde edilen XRD verileri Al ilavesinin Sn–0.7Cu alaşımının faz kararlılığını, çökelti davranışını ve matris içi element dağılımını önemli ölçüde etkilediğini; düşük Al ilavelerinde matriste kısmi çözünme gözlenirken yüksek Al oranlarında faz ayrışmasının belirginleştiğini ortaya koymaktadır. Bu mikro yapısal değişimler, alaşımın mekanik özellikleri, termal kararlılığı ve intermetalik oluşum kinetiği açısından kritik rol oynamaktadır ve literatür bulgularıyla güçlü biçimde uyumludur.

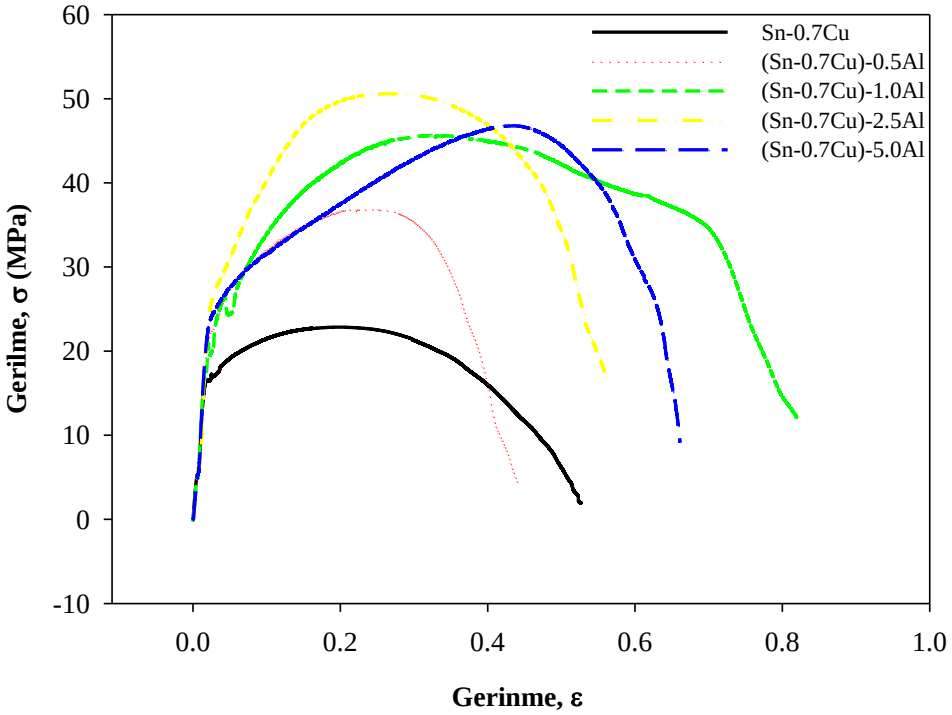

Şekil 2. Saf metaller ve (Sn–0.7Cu)-xAl alaşımlarına ait XRD modelleri

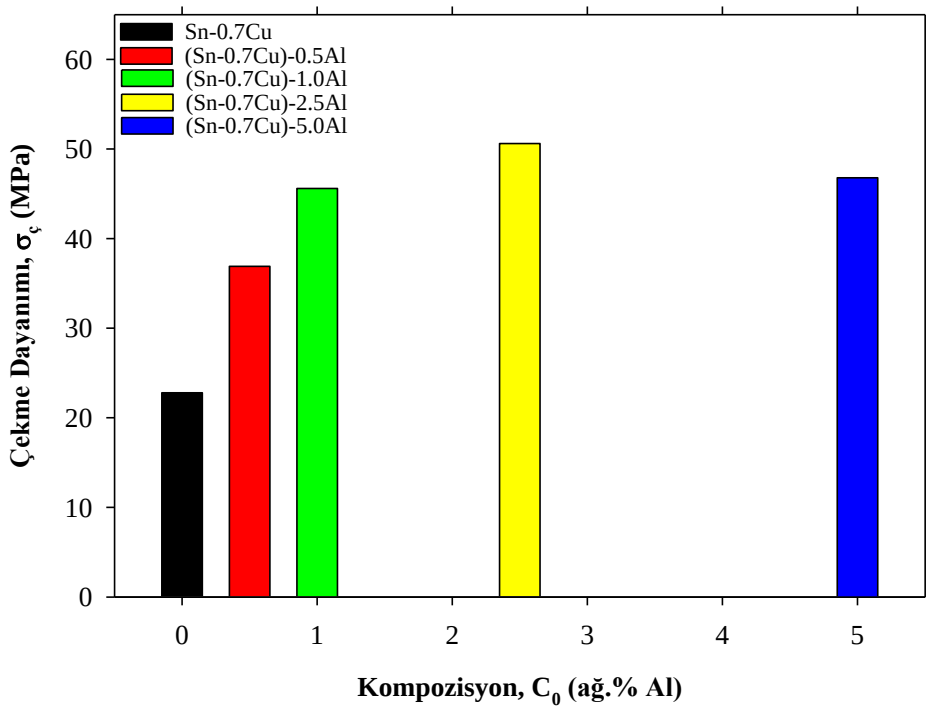
3.2 Alüminyumun mekanik özelliklere etkisi

(Sn–0.7Cu)–xAl alaşımlarına ait çekme testlerinden elde edilen gerilme–gerinme eğrileri Şekil 3'de, bu eğrilerden belirlenen çekme dayanımı ve çekme akma dayanımı değerlerinin Al miktarına bağlı değişimi ise Şekil 4-5 ve Tablo 1'de verilmiştir. Al miktarının artmasıyla birlikte, çekme dayanımı ve akma dayanımı belirli bir değere kadar (ağ.% 2.5 Al) artmış, ardından azalmıştır. Al miktarının %0'dan %2.5'e artırılmasıyla, çekme dayanımı 22.8 MPa'dan 50.6 MPa'ya, akma dayanımı ise 16.5 MPa'dan 25.5 MPa'ya artmıştır. Sn-0.7Cu ve Sn-0.7Cu-Al lehim alaşımlarının çekme testleri pek çok araştırmacı (Lai ve Ye 2016, El-Daly ve Hammad 2011, El-Taher vd. 2023, Yang vd. 2015) tarafından yapılmıştır. Deneysel sonuçlar Tablo 1'de sunulmuştur.

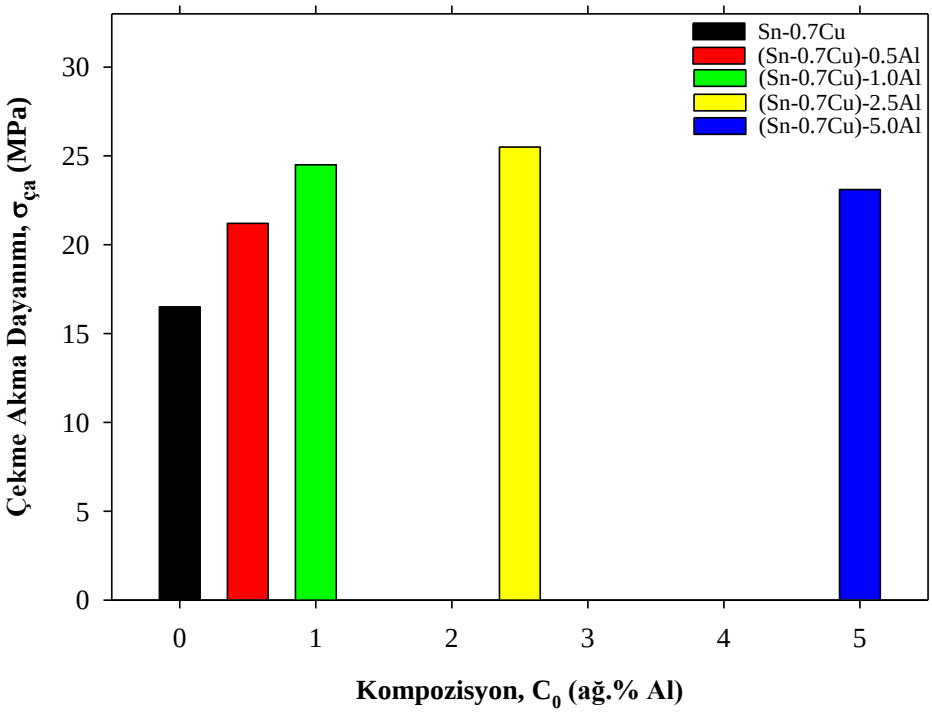
(Sn-0.7Cu)-xAl alaşımlarına ait Vickers sertlik değerleri Şekil 6 ve Tablo 1'de verilmiştir. Al miktarının artmasıyla birlikte, sertlik belirli bir değere kadar artmış, ardından azalmıştır. En yüksek sertlik değeri (Sn-0.7Cu)-2.5Al alaşımında elde edilmiştir. Al miktarının %0'dan %2.5'e artırılmasıyla, sertlik 9.26 HV'den 19.83 HV'ye artmıştır. Sn-Cu ve Sn-Cu-Al lehim alaşımlarının sertlik testleri pek çok araştırmacı (Adli vd. 2015, Shenggang vd. 2023, Razak vd. 2015, Son vd. 2021) tarafından yapılmıştır. Deneysel sonuçlar, Tablo 1'de sunulmuştur.

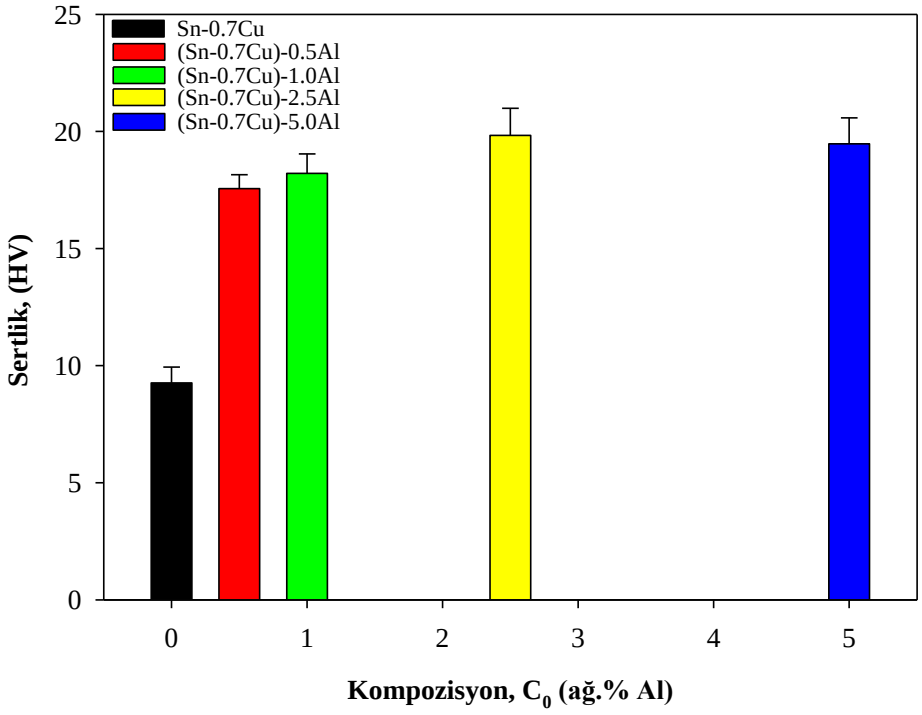
Şekil 3. (Sn–0.7Cu)–xAl alaşımlarına ait gerilme–gerinme eğrileri.

Şekil 4. Çekme dayanımının Al miktarına bağlı değişimi.

Şekil 5. Çekme akma dayanımının Al miktarına bağlı değişimi.

Şekil 6. Sertliğin Al miktarına bağlı değişimi.

Tablo 1. Sn-0.7Cu, (Sn-0.7Cu)-xAl ve Sn-0.7Cu-xAl alaşımlarına ait çekme dayanımı, akma dayanımı ve sertlik değerleri.

Kompozisyon (ağ.%)	**$s_ç$ (MPa)**	**$s_{ça}$ (MPa)**	**$\dot{\varepsilon}$ (s^{-1})**	**HV**	**Kaynak**
Sn-0.7Cu	22.8	16.5	$1.67x10^{-3}$	9.26	Bu çalışma
(Sn-0.7Cu)-0.5Al	36.9	21.2	$1.67x10^{-3}$	17.56	Bu çalışma
(Sn-0.7Cu)-1.0Al	45.6	24.5	$1.67x10^{-3}$	18.21	Bu çalışma
(Sn-0.7Cu)-2.5Al	50.6	25.5	$1.67x10^{-3}$	19.83	Bu çalışma
(Sn-0.7Cu)-5.0Al	46.8	23.1	$1.67x10^{-3}$	19.47	Bu çalışma
Sn-0.7Cu	28	20.4	$1.2x10^{-2}$		El-Daly ve Hammad 2011
Sn-0.7Cu	27	26	$1.3x10^{-3}$		El-Taher vd. 2023
Sn-0.7Cu	17.8				Yang vd. 2015
Sn-0.7Cu-0.075	16.6				Yang vd. 2015
Sn-0.7Cu	23		$5x10^{-3}$		Lai ve Ye 2016
Sn-0.7Cu-0.15Al	23.5		$5x10^{-3}$		Lai ve Ye 2016
Sn-0.7Cu-0.5Al	42.5		$5x10^{-3}$		Lai ve Ye 2016
Sn-0.7Cu				8.9	Adli vd. 2015
(Sn-0.7Cu)-1.0Al				10.1	Adli vd. 2015
(Sn-0.7Cu)-5.0Al				13.5	Adli vd. 2015
Sn-0.7Cu				10.16	Razak vd. 2015
Sn-0.7Cu-0.5Al				10.94	Razak vd. 2015
Sn-0.7Cu-1.0Al				12.12	Razak vd. 2015
Sn-0.7Cu				12.1	Son vd. 2021
Sn-0.7Cu				11.47	Shenggang vd. 2023

$s_ç$: çekme dayanımı, **$s_{ça}$**: çekme akma dayanımı, $\dot{\varepsilon}$: gerinme hızı, HV: Vickers sertliği.

Aynı kimyasal bileşime sahip bir alaşım farklı döküm yöntemleriyle üretildiğinde çok farklı mekanik özelliklere sahip olabilir (Talabi vd. 2014). Döküm sonrası uygulanan termal yaşlandırma işlemi de malzemenin mekanik özellikleri üzerinde önemli değişiklikler meydana getirmektedir (Wang vd. 2017). Bununla birlikte, gerinme hızı da malzemenin mekanik dayanımını etkileyen önemli bir parametredir (Andersson vd. 2008). Yüksek gerinim hızlarında, dislokasyonların hareket etmesi için yeterli zaman kalmaz. Bu durum dislokasyon hareketini zorlaştırarak, tane boyutunda küçülmeye sebebiyet verir. Böylelikle malzemenin dayanımı artar. Andersson vd. (2008) gerinme hızının 10^{-5} s^{-1}'den 10^{-3} s^{-1}'e artmasıyla, Sn–0.7Cu–0.4Co alaşımının çekme dayanımının 17.3 MPa'dan 30.4 MPa'ya, akma dayanımının ise 10.9 MPa'dan 19.1 MPa'ya arttığını belirlediler. Tablo 1'de kimyasal bileşimleri aynı veya birbirine çok yakın olan alaşımların farklı çekme dayanım değerlerine sahip olduğu görülmektedir. Üretim yöntemi, üretim sonrası uygulanan işlemler ve gerinme hızı bu farklılıklara yol açan bazı önemli parametrelerdir. Elde edilen sonuçlardan üretim yöntemi ve mikroyapı kontrolünün, mekanik özellikler üzerinde önemli bir etkiye sahip olduğu anlaşıldı.

4. SONUÇLAR

(Sn–0.7Cu)–xAl ikili ve üçlü lehim alaşımları kül fırınında üretildi. Mikroyapı ve mekanik özellikleri ile ilgili elde edilen bulgular doğrultusunda aşağıda özetlenen sonuçlara ulaşılmıştır:

1. Sn–0.7Cu alaşımında ötektik mikroyapının oluştuğu, (Sn-0.7Cu)-0.5Al alaşımında dendritik mikroyapıların oluşmaya başladığı, (Sn-0.7Cu)-2.5Al ve (Sn-0.7Cu)-5.0Al alaşımlarında ise dendritik mikroyapıların yoğunlaştığı tespit edildi.

2. Tüm kompozisyonlarda Sn'nin anafaz olduğu, Sn-0.7Cu alaşımında Cu_6Sn_5 intermetalik fazının oluştuğu ve (Sn-0.7Cu)-(0.5-5.0)Al alaşımlarında ise Al dendritlerin oluştuğu belirlendi.

3. XRD verileri Al ilavesinin Sn–0.7Cu alaşımının faz kararlılığını, çökelti davranışını ve matris içi element dağılımını önemli ölçüde etkilediğini; düşük Al ilavelerinde matriste kısmi çözünme gözlenirken yüksek Al oranlarında faz ayrışmasının belirginleştiğini ortaya koymaktadır.

4. Al miktarının %0'dan %2.5'e artırılmasıyla, çekme dayanımı 22.8 MPa'dan 50.6 MPa'ya arttı.

5. Al miktarının %0'dan %2.5'e artırılmasıyla, çekme akma dayanımı 16.5 MPa'dan 25.5 MPa'ya arttı,

6. Al miktarının %0'dan %2.5'e artırılmasıyla, sertlik 9.26 HV'den 19.83 HV'ye arttı.

TEŞEKKÜR

Bu çalışma FMT 2025/3-BAGEP-Y no'lu proje kapsamında Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Koordinasyon Birimi tarafından desteklenmiştir. Yazarlar olarak katkılarından dolayı teşekkür ederiz.

KAYNAKÇA

Adli N, Razak NRA, Saud N. (2015). Physical and mechanical behaviors of SnCu-based lead-free solder alloys with an addition of aluminium. Applied Mechanics and Materials 815, 64-68.

Alsowidy S, Aljarbani AM, Gumaan MS. (2022). Microstructural and creep characterization of Sn-0.7Cu and Sn-0.7Cu-xBi lead-free solders for low cost electronic. Results in Materials 16, 1-7.

Andersson C, Sun P, Liu J. (2008). Tensile properties and microstructural characterization of Sn–0.7Cu–0.4Co bulk solder alloy for electronics applications. Journal of Alloys and Compounds 457, 97–105.

Bang J, Yu DY, Ko YH, Kim MS, Nishikawa H, Lee CW. (2017). Intermetallic compound formation and mechanical property of Sn-Cu-xCr/Cu lead-free solder joint, Journal of Alloys and Compounds 728, 992-1001.

Das SK, Sharif A, Chan YC, Wong NB, Yung WKC. (2009). Influence of small amount of Al and Cu on the microstructure, microhardness and tensile properties of Sn-9Zn binary eutectic solder alloy. Journal of Alloys and Compounds 481, 167-172.

Dybeł A, Pstrus J. (2023). New solder based on the Sn-Zn eutectic with addition of Ag, Al, and Li. Journal of Materials Engineering and Performance 32, 5710-5722.

El-Daly AA, Hammad AE. (2011). Development of high strength Sn-0.7Cu solders with the addition of small amount of Ag and In. Journal of Alloys and Compounds 509, 8554-8560.

El-Taher AM, Abd Elmoniem HM, Mosaad S. (2023). Microstructural, thermal and mechanical properties of Co added Sn–0.7Cu lead-free solder alloy. Journal of Materials Science: Materials in Electronics 34(590) 1-15.

Hehl AV, Krug P. (2013). Aluminum and aluminum alloys. Structural Materials and Processes in Transportation, First Edition.
Jaiswal D, Pathote D, Singh V, Behera CK. (2022). Effect of Al addition on electrochemical behavior of Sn-0.7Cu-xAl lead-free solders alloys in 3.5 wt.% NaCl solution. Journal of Materials Engineering and Performance 31, 7550-7560.
Kuzmann E,·Silva LD, Stichleutner S, El-Sharif M, Homonnay Z, Klencsar Z, Sziraki L, Chisholm CU, Lak B. (2016). Mossbauer and XRD study of Al-Sn linished steel bimetal alloy. Hyperfine Interact 237(147), 1-9.
Lai Z, Ye D. (2016). Effect of Al on the microstructure and properties of Sn–0.7Cu solder alloy. Journal of Materials Science: Materials in Electronics 27:1177-1183.
Liu S, Song T, Xiong W, Liu L, Liu Z, Huang S. (2019). Effects of Ag on the microstructure and shear strength of rapidly solidified Sn–58Bi solder. Journal of Materials Science: Materials in Electronics 30, 6701-6707.
Mahmudi R, Mahin-Shirazi S. (2011). Effect of Sb addition on the tensile deformation behavior of lead-free Sn–3.5Ag solder alloy. Materials and Design 32, 5027-5032.
Mahmudi R, Pourmajidian M, Geranmayeh AR, Gorgannejad S, Hashemizadeh S. (2013) Indentation creep of lead-free Sn–3.5Ag solder alloy: Effects of cooling rate and Zn/Sb addition. Materials Science & Engineering A 565, 236-242.
Phani ASD. (2016). A comparative study of the Sn-Ag, Sn-Zn, Sn-Cu, Sn-Bi lead free solder alloys with the commercially available Sn-Pb solder alloy. Master of Technology (Dual Degree).
Razak NRA, Adli N, Saud N, Musa SA. (2015). Effect of aluminium addition on microstructure and microhardness of Sn-0.7Cu-xAl lead-free solder alloy. Applied Mechanics and Materials 754-755, 166-170.
Shenggang Z, Yi Z, Jihao D, Anyu Y, Yong C. (2023). Study on the preparation and properties of Sn–0.7Cu–xBi alloy. Royal Society of Chemistry Advances 13, 35161-35171.
Son J, Yu DY, Kim YC, Kim S, Kim MS, Byun D, Bang J. (2021). Effect of multiple reflows on the interfacial reactions and mechanical properties of an Sn-0.5Cu-Al(Si) Solder and a Cu substrate. Materials 14, 1-12.
Talabi HK, Daramola OO, Oyetunji A, Adewuyi BO. (2014). Effects of selected casting methods on mechanical behaviour of Al-Mg-Si alloy. Leonardo Electronic Journal of Practices and Technologies 25, 109-117.
Wang J, Long X, Yao Y. (2017). Effects of aging temperature on tensile and fatigue behavior of Sn-3.0Ag-0.5Cu solder joints. Journal of Materials Science:Materials in Electronics 28, 14884–14892.
Wang S, Gu H, Wang W, Li C, Ren L, Wang Z, Zhai Y, Ma P. (2020). Study on microstructural and mechanical properties of an Al-Cu-Sn alloy wall deposited by double-wire arc additive. Manufacturing Process, Materials 13, 1-10.
Yang L, Zhang Y, Dai J, Jing Y, Ge J, Zhang N. (2015). Microstructure, interfacial IMC and mechanical properties of Sn-0.7Cu-xAl (x=0-0.075) lead-free solder alloy. Materials and Design 67, 209-216.
Yang L, Zhang Y, Du C, Dai J, Zhang N. (2015). Effect of aluminum concentration on the microstructure and mechanical properties of Sn-Cu-Al solder alloy. Microelectronics Reliability 55, 596-601.
Yang T, Zhao X, Xiong Z, Tan W, Wei Y, Tan C, Yu X, Wang Y. (2020). Improvement of microstructure and tensile properties of Sn–Bi–Ag alloy by heterogeneous nucleation of β-Sn on Ag_3Sn. Materials Science & Engineering A 785, 1-11.
Yu DQ, Wu CML, He DP, Zhao N, Wang L, Lai JKL. (2005). Effects of Cu contents in Sn-Cu solder on the composition and morphology of intermetallic compounds at a solder/Ni interface. Journal of Materials Research 20(8), 2205-2212.
Zhao M, Zhang L, Liu ZQ, Xiong MY and Sun L. (2019). Structure and properties of Sn-Cu lead-free solders in electronics packaging. Science and Technology of Advanced Materials 20(1), 421-444.

METİNLERARASILIK BAĞLAMINDA EDEBİ ÇEVİRİ VE ÇEVİRMENİN ROLÜ

Öğr. Gör. Dr. Şehide CENGİZ ARSLAN
Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, Yabancı Diller Yüksekokulu, Ankara
ORCİD: 0000-0003-4228- 813X

ÖZET
Pratikte çok eskiye dayanan metinlerarasılık, 1960'lı yıllarda Mikhail Bakhtin'in görüşlerinden yola çıkılarak Julia Kristeva tarafından kavramsallaştırılmıştır. Bu kavrama göre, bir metnin anlamı, kendisinden önce var olan ya da onunla eşzamanlı üretilmiş metinlerle kurduğu ilişkiler ağı içinde ortaya çıkmaktadır. Kristeva, her metnin bir alıntılar mozaiği olduğunu ifade ederek metinler arasındaki ilişkilere ve bu ilişkinin metin üzerindeki etkisine dikkat çekmektedir. Edebî metinlerin çok katmanlı yapısına ayrı bir perspektiften bakmayı mümkün kılan metinlerarasılık, bu yönüyle karşılaştırmalı edebiyat ve çeviribilim araştırmaları için önemli bir kuramsal çerçeve sunmaktadır. Metinlerarasılığın bir metindeki izini açık veya örtük olarak alıntı, gönderme, anıştırma, öykünme, parodi gibi şekillerde görebilmek mümkündür. Metinlerarasındaki ilişkileri anlama ve anlamlandırma görevi okura verilmiştir. Kaynak metinde okura yüklenen bu görev çeviri metinde farklı bir boyut kazanmaktadır. Okurdan beklenen metinlerarası izleri açığa çıkarma becerisi çeviride tamamen çevirmenin omuzlarına yüklenmektedir. Bu noktada çevirmen kaynak metni hedef dile aktarırken örnek bir okur olarak tüm metinlerarası ilişki ağını çözme ve daha da ötesi bu ağı erek dilde yeniden inşa etme görevini üstlenir. Bu bildiride metinlerarasılık, edebî çeviri odağında, çevirmen vurgusuyla analiz edilmiştir. Arap edebiyatındaki farklı eserlerden derlenen örnekler karşılaştırmalı analiz yöntemiyle incelenmiştir. Metinlerarası unsurların çevirisinde alınan çeviri kararları ve çevirmenin rolü tartışılmıştır. Araştırma sonucunda çevirmenin, metinlerarası unsurların çevirisinde iki dil arasında dilsel aktarım yapan bir eyleyicinin ötesinde bir misyon kazandığı görülmüştür. Buradan yola çıkarak çevirmenin çeviri eyleminde örnek bir okur, başka bir dilde metni yeniden üreten bir yazar ve kültürel bir aracı rolünde olduğu savunulmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Metinlerarasılık, edebi çeviri, çevirmenin rolü, Arap edebiyatı, Arapçadan Türkçeye çeviri

LITERARY TRANSLATION AND THE ROLE OF THE TRANSLATOR IN THE CONTEXT OF INTERTEXTUALITY

ABSTRACT
Intertextuality, though a practice with ancient roots, was formally conceptualized in the 1960s by Julia Kristeva, drawing upon the ideas of Mikhail Bakhtin. According to this concept, the meaning of a text emerges within a network of relations established with texts that preceded it or were produced contemporaneously. Kristeva's notion that every text is a "mosaic of quotations" highlights the interrelations between texts and their influence on textual meaning. Intertextuality, by allowing a new perspective on the multilayered structure of literary works, provides a significant theoretical framework for comparative literature and translation studies. Intertextual traces in a text may appear explicitly or implicitly in forms such as quotation, reference, allusion, imitation, or parody. The task of recognizing and interpreting these intertextual relations lies primarily with the reader in the source text. However, this responsibility takes on a different dimension in the translated text, where the translator bears the full weight of unveiling and reconstructing these intertextual traces. In this process, the translator, as an exemplary reader, must decipher the network of intertextual relations in the source text and reconstruct it in the target language. In this paper, intertextuality is analyzed with a focus on literary translation, particularly emphasizing the role of the translator. Examples compiled from various works of Arabic literature were examined using a comparative analysis methodology. The translation decisions adopted and the agency of the translator in rendering intertextual elements are discussed. The findings reveal that the translator assumes a mission beyond mere linguistic transfer between two languages. Accordingly, the translator is portrayed as an exemplary reader, a writer who recreates the text in another language, and a cultural mediator.
Keywords: Intertextuality, literary translation, translator's role, Arabic literature, translation from Arabic into Turkish

GÖÇ EDEBİYATI VE ORTAK DEĞERLER EĞİTİMİ (MEVLÂNÂ ÖRNEĞİ)

Aliye YILMAZ
Süleyman Demirel Üniversitesi, İslam Tarihi ve Sanatları ABD, Isparta.
ORCID ID: 0000000233680239

ÖZET
Göç olgusu, bireylerin kimlik ve aidiyet süreçlerini şekillendiren önemli bir toplumsal gerçekliktir. Göçmen çocukların yeni bir topluma uyum sağlamaları ve ortak değerler etrafında bütünleşmeleri için eğitimin işlevi belirleyicidir. Bu bağlamda edebiyat, özellikle masal ve hikâye türündeki metinler, çocuklara hem kültürel mirası aktarmakta hem de evrensel değerleri benimsetmekte güçlü bir araçtır. Mevlânâ'nın Mesnevî'si, göç edebiyatı perspektifinden değerlendirildiğinde yalnızca tasavvufî bir eser değil, aynı zamanda ortak değerler eğitimi için evrensel mesajlar barındıran bir kaynak olarak öne çıkar. Özellikle "Üzüm Hikâyesi" ve "Fil Hikâyesi", farklılıkların ötesinde ortak bir özün bulunduğunu ve hakikatin parçalı bakış açılarıyla kavranamayacağını göstermektedir. Bu hikâyeler, göçmen ve yerli çocuklara hoşgörü, empati, iletişim ve birlikte yaşama kültürü gibi değerlerin aktarılması için pedagojik açıdan güçlü örneklerdir. Bildiri, bu hikâyelerin eğitim süreçlerinde hangi yöntemlerle işlenebileceğini tartışacaktır. Hikâyeler drama yöntemi, rol oynama, yaratıcı yazma, görsel materyallerle desteklenen anlatım ve karşılaştırmalı tartışma gibi tekniklerle ele alınarak öğrencilerin aktif katılımı sağlanabilir. Ayrıca, göçmen ve yerli çocukların ortak gruplar halinde hikâyeyi yeniden canlandırmaları, kültürel farklılıkları aşan bir aidiyet duygusu geliştirmelerine katkıda bulunacaktır. Özetle, Mevlânâ'nın hikâyeleri, göç bağlamında ortaya çıkan kültürel çeşitliliği bir zenginlik olarak görmeyi öğreten, evrensel değerleri öne çıkaran ve eğitimde uygulanabilir yöntemlere açık metinlerdir. Bu yönüyle Mesnevî, günümüz göç toplumlarında değerler eğitimine hem edebî hem de pedagojik katkılar sunmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Göç, Ortak Değerler, Mevlânâ, Mesnevî, Çocuk Eğitimi, Drama Yöntemi, Empati.

MIGRATION LITERATURE AND VALUES EDUCATION (THE CASE OF RUMİ)

ABSTRACT
Migration is a significant social reality that shapes processes of identity and belonging. For migrant children, adapting to a new society and integrating around shared values largely depends on the role of education. In this regard, literature—particularly tales and narrative forms—serves as a powerful tool in transmitting cultural heritage and instilling universal values. When viewed through the lens of migration literature, Rumi's Masnavi emerges not only as a mystical work but also as a resource that conveys universal messages essential for values education. In particular, the "Story of the Grapes" and the "Story of the Elephant" illustrate that beyond differences lies a shared essence, and that truth cannot be comprehended through partial perspectives alone. These narratives provide strong pedagogical examples for conveying values such as tolerance, empathy, communication, and coexistence to both migrant and local children. This paper discusses how such stories can be incorporated into educational settings. Methods such as drama, role-playing, creative writing, storytelling with visual support, and comparative discussion are proposed to enhance students' active engagement. Furthermore, encouraging migrant and local children to collaboratively reenact these stories fosters a sense of belonging that transcends cultural differences. In conclusion, Rumi's stories teach us to see cultural diversity in migration contexts as a source of richness while emphasizing universal values. With their literary depth and pedagogical applicability, the Masnavi's narratives offer significant contributions to contemporary values education in migrant societies.
Keywords: Migration, Shared Values, Rumi, Masnavi, Child Education, Drama Method, Empathy.

PROMOTER-INDEPENDENT CPG FRAGMENTS AS MINIMAL MODULES FOR STABLE TRANSGENE EXPRESSION

Ömer Faruk ANAKÖK
Abant Izzet Baysal University, Faculty of Medicine, Department of Medical Biology, 14030 Gölköy, Bolu, Turkey
ORCID: 0000-0002-5747-9644
Ali Osman ARSLAN
Abant Izzet Baysal University, Faculty of Medicine, Department of Medical Biology, 14030 Gölköy, Bolu, Turkey
ORCID: 0000-0002-5711-0038

ÖZET
İnsan *HNRPA2B1* ve *CBX3* housekeeping genleri arasında yer alan A2UCOE dizisinin, yüksek derecede heterokromatik genom bölgelerinde bile uzun süreli ve pozisyondan bağımsız transgen ifadesini sürdürebildiği bilinmektedir. Bu düzenleyici etkinin büyük ölçüde CpG açısından zengin yapısı ve bidirectional (çift yönlü) promotör aktivitesine atfedildiği düşünülmektedir. Bununla birlikte, bu yapısal bileşenlerin kromatin açma kapasitesine olan bireysel katkısı hâlâ net değildir. Bu çalışma, A2UCOE'nin modüler mimarisini çözmeyi ve promotör bağımsız CpG açısından zengin fragmanların bağımsız olarak stabil transgen ifadesini sürdürebilip sürdüremeyeceğini belirlemeyi amaçlamıştır. 2,2 kb'den 0,5 kb'ye kadar sıralı şekilde kısaltılmış A2UCOE fragmanlarını içeren bir dizi lentiviral konstrüksiyon, *eGFP* rapor geninin önüne yerleştirilerek hazırlanmıştır. Bu vektörler, retinoik asit ile nöroektodermal farklılaşma öncesi ve sonrası P19 fare embriyonik karsinom hücrelerine transdükte edilmiştir. Transgen ifadesinin stabilitesi zaman içinde akım sitometrisi kullanılarak izlenmiş ve vektör kopya sayıları, pozisyon veya doz etkilerini dışlamak amacıyla ölçülmüştür. CBX3 ucundan yapılan kademeli delesyonlar, 1,7 kb'lik bir elementin tam UCOE fonksiyonunu koruduğunu, 1,2 kb'lik bir fragmanın ise susturmaya karşı kısmi koruma sağladığını ortaya koymuştur. İlginç bir şekilde, hem CBX3 hem de HNRPA2B1 promotör dizilerini içermeyen en küçük 0,5 kb'lik CpG açısından zengin fragman, beklenmedik şekilde güçlü ve kalıcı *eGFP* ifadesi göstermiş ve tam uzunluklu A2UCOE kontrolünü bile aşmıştır. Bulgularımız, canonical promotör elementleri olmadan yalnızca CpG yoğunluğunun güçlü ve stabil transgen aktivitesi sağlayabileceğini göstermektedir. Bu minimal 0,5 kb fragman, gen tedavisi vektör tasarımında kompakt kromatin açma modülleri için umut verici bir aday olarak öne çıkmaktadır.
Anahtar Kelimeler: CpG açısından zengin DNA elementleri, Promotör bağımsız ifade, P19 embriyonik karsinom hücreleri, Kısaltılmış düzenleyici fragmanlar

PROMOTÖRDEN BAĞIMSIZ CPG FRAGMANLARI: STABIL TRANSGEN EKSPRESYONU İÇİN MİNİMAL MODÜLLER

ABSTRACT
The A2UCOE sequence, located between the human HNRPA2B1 and CBX3 housekeeping genes, is known for its ability to maintain long-term and position-independent transgene expression, even within highly heterochromatic genomic regions. This regulatory effect has been largely attributed to its CpG-rich composition and bidirectional promoter activity. Nevertheless, the individual contribution of these structural components to its chromatin-opening capability remains unclear. This study aimed to dissect the modular architecture of A2UCOE and determine whether promoter-independent CpG-dense fragments can autonomously sustain stable transgene expression. A series of lentiviral constructs containing sequentially truncated A2UCOE fragments (ranging from 2.2 kb to 0.5 kb) were engineered upstream of an eGFP reporter cassette. These vectors were used to transduce mouse P19 embryonal carcinoma cells prior to and following retinoic acid-induced neuroectodermal differentiation. Transgene expression stability was monitored over time using flow cytometry, and vector copy numbers were quantified to exclude position or dosage effects. Progressive deletions from the CBX3 end revealed that a 1.7 kb element retained full UCOE functionality, whereas a 1.2 kb fragment displayed partial protection against silencing. Surprisingly, the smallest 0.5 kb CpG-rich fragment—lacking both CBX3 and HNRPA2B1 promoter sequences—demonstrated unexpectedly strong and persistent eGFP expression, surpassing even the full-length A2UCOE control. Our findings indicate that CpG density

alone, in the absence of canonical promoter elements, can confer robust and stable transgene activity. This minimal 0.5 kb fragment thus represents a promising candidate for compact chromatin-opening modules in gene therapy vector design.
Keywords: CpG-rich DNA elements, Promoter-independent expression, P19 embryonal carcinoma cells, Truncated regulatory fragments

DİNDAR BİREYLERİN FİNANSAL TERCİHLERİ: KATILIM BANKACILIĞI ÖRNEĞİ

Ramazan METE
Iğdır Üniversitesi, İlahiyat Fakültesi, Din Sosyolojisi Bölümü
ORCID: 0009-0002-2325-5906

ÖZET
Ekonomik kazanç ve tüketim bireyin hayatında önemli bir yere sahip olmuştur. Ekonomik krizlerin olduğu dönemlerde bireylerin tüketim tercihlerinin de bundan etkilenmesi olağandır. Ekonomik problemler bireylerin gelir ve harcama alışkanlıkları başta olmak üzere finansal kurumlara olan yönelimlerini de etkileyebilmektedir. Bu bağlamda, muhafazakâr bir çevrede yetişmiş ve kendisini dindar olarak tanımlayan bireylerin finansal tercihleri bu araştırmanın temel konusunu oluşturmaktadır. Dini hassasiyetlere sahip olan dindar Müslümanlar için çözüm yolu sunan katılım bankacılığı sisteminin İslami değerlere uygunluğu geçmişten günümüze çeşitli platformlarda tartışılmaya devam etmektedir. Bu konuda özellikle ekonomi alanında çoğunlukla nicel yöntemle çeşitli araştırmalar yapılmıştır. Bu çalışma din sosyolojisi alanında mevcut literatüre katkı sunmayı amaçlamaktadır.
İslami finans ilkelerine uygun yöntemlerle işlemlerini gerçekleştirmeye çalışan katılım bankaları kendini dindar olarak tanımlayan bireylerin ekonomik tercihlerinde büyük oranda etkili olmuştur. Bu noktada çalışmamız, bu bireylerin dini hassasiyetlerine uygun olarak gördükleri faizsiz finans sistemine bakış açılarını, bu finans kurumlarını tercih etme süreçlerini, çevrenin bu süreçteki etkisini ve katılım bankalarının bu bireylerin beklentilerini karşılayıp karşılamadığını sosyolojik perspektifle anlamayı amaçlamaktadır. Bu çalışma günümüzde bireylerin hayatlarında dinin etkisinin azaldığına dair yorumların yeniden sorgulanmasına katkı sunacaktır. Araştırmanın temel problemi ise bu bireylerin faizsiz finans sistemini tercih etmelerindeki ekonomik, sosyal, kültürel ve dini motivasyonların ne olduğu şeklindedir. Çalışmada nitel araştırma desenlerinden biri olan fenomenolojik desen kullanılmıştır. Araştırma verileri 2025 yılının Haziran ve Eylül ayları arasında toplanmıştır. Bu kapsamda, amaçlı örneklem ve kartopu tekniği ile belirlenen 13 katılımcı ile 25 sorudan oluşan yarı yapılandırılmış yüz yüze görüşmeler gerçekleştirilmiştir. Yapılan analizler sonucunda muhafazakâr bir çevrede yetişen katılımcıların tamamı faizden uzak durulması gerektiğini düşünmektedir. Araştırmamızda dindar bireylerin katılım bankası gibi İslami ilkeleri gözeten bankaları tüketim aracı olarak kullanacakları ve katılım bankalarının muhafazakâr bireylerin ekonomiye katılma noktasında etkili bir role sahip olduğu ortaya çıkmıştır.
Anahtar Kelimeler: Din sosyolojisi, nitel yöntem, faizsiz katılım bankacılığı, ekonomi

RELIGIOUS INDIVIDUALS' FINANCIAL PREFERENCES: THE CASE OF PARTICIPATION BANKING

ABSTRACT
Economic gain and consumption have become important aspects of an individual's life. It is natural for individuals' consumption preferences to be affected during periods of economic crisis. Economic problems can influence individuals' income and spending habits, as well as their orientation towards financial institutions. In this context, the financial preferences of individuals who have grown up in a conservative environment and identify themselves as religious form the main subject of this research. The compatibility of the participatory banking system, which offers solutions for religiously sensitive devout Muslims, with Islamic values has been debated on various platforms from the past to the present. Numerous studies have been conducted on this subject, particularly in the field of economics, mostly using quantitative methods. This study aims to contribute to the existing literature in the field of the sociology of religion.
Participation banks, which strive to conduct their operations in accordance with Islamic finance principles, have had a significant impact on the economic preferences of individuals who identify as religious. At this point, our study aims to understand, from a sociological perspective, these individuals' views on the interest-free financial system, which they perceive as compatible with their religious sensitivities, their processes of choosing these financial institutions, the influence of their environment on these processes, and whether participation banks meet these individuals' expectations. This study will

contribute to the re-examination of interpretations that the influence of religion in individuals' lives has diminished today. The main problem of the research is what the economic, social, cultural, and religious motivations are behind these individuals' preference for the interest-free financial system. The study employed a phenomenological design, one of the qualitative research designs. Research data were collected between June and September 2025. Within this scope, semi-structured face-to-face interviews consisting of 25 questions were conducted with 13 participants identified through purposive sampling and the snowball technique. The analyses revealed that all participants raised in a conservative environment believe that interest should be avoided. Our research showed that religious individuals would use banks that adhere to Islamic principles, such as participation banks, as a means of consumption, and that participation banks play an effective role in enabling conservative individuals to participate in the economy.
Keywords: Sociology of religion, qualitative method, interest-free participatory banking, economics

TÜRKİYE'NİN BATISINDAN DİYADİN'E: SOSYOLOJİK AÇIDAN DİN KÜLTÜRÜ VE AHLAK BİLGİSİ ÖĞRETMENLERİNİN DENEYİMLERİ

Rumeysa GÜNEŞ METE
Iğdır Üniversitesi, İlahiyat Fakültesi, Din Sosyolojisi Bölümü
ORCID: 0009-0001-8164-4021

ÖZET
Türkiye'de Cumhuriyet Dönemi boyunca eğitim sistemi içerisinde dinin yeri sürekli tartışılmıştır. Bu tartışmaların önemli bir kısmını da okullardaki din eğitimi oluşturmuştur. 2002 yılından itibaren Ak Parti'nin iktidara gelmesiyle Türkiye'de din eğitimi alanı da önemli dönüşümlerden geçerek özellikle kurumsal düzeyde dinin görünürlüğü artmıştır. Bu artışın önemli bir ayağı eğitim olmuştur. İmam Hatip okullarının yaygınlaşması ve seçmeli din derslerinin okul programlarına eklenmesi bu dönemin dikkat çeken gelişmeleri arasındadır. Bu bağlamda, din eğitiminin taşradaki yansımalarını anlamak adına Millî Eğitim Bakanlığı'na bağlı okullarda görev yapan öğretmenlerin hem din öğretimi pratiklerini hem de taşrada yaşam ve meslek deneyimlerini inceleyen araştırmaların büyük önem taşıdığı söylenebilir. Bu araştırma ise söz konusu deneyimleri din sosyolojisi perspektifinden analiz ederek mevcut çalışmalara katkı sunmayı amaçlamaktadır. Bu araştırma hayatının büyük bir kısmını Türkiye'nin Batısında geçirmiş ve görev gereği Ağrı İlinin Diyadin ilçesinde görev yapan DKAB öğretmenlerinin deneyimleri hakkındadır. Araştırmanın ana problemi şudur: "Türkiye'nin Batı illerinden Doğu Anadolu'ya atanan DKAB öğretmenleri olumlu ya da olumsuz yönleriyle Doğu'da olmayı nasıl deneyimlemektedirler?" şeklinde belirlenmiştir. Araştırmada nitel araştırma desenlerinden biri olan fenomenolojik desen kullanılmış; amaçlı örneklemle ulaşılan 15 katılımcı ile yarı yapılandırılmış mülakat gerçekleştirilmiştir. Veriler 2025 yılının Haziran-Ağustos aylarında toplanmıştır. Çalışmamızda Öğretmenlerin farklı kültürler karşısındaki uyum süreçleri, zorluklarla baş etme yöntemleri, mesleki ve bireysel yaşamlarındaki deneyimleri sonucunda kazanılan yeni bakış açıları ortaya konmuştur. Sonuç olarak Batı illerinde yaşayan Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi öğretmenlerinin Diyadin'de sosyokültürel imkânsızlıklar dolayısıyla zorluklar yaşasalar da bunlara tecrübe gözüyle baktıkları, kendilerine olumlu ve olumsuz anlamda pek çok şey kattıkları, mesleklerine kavuşmanın mutluluk verici olduğu elde edilen bulgulardan bazılarıdır.

Anahtar Kelimeler: Din sosyolojisi, nitel araştırma, fenomenoloji, taşra, Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmenleri

FROM WESTERN TURKEY TO DIYADIN: THE EXPERIENCES OF RELIGIOUS CULTURE AND ETHICS TEACHERS FROM A SOCIOLOGICAL PERSPECTIVE

ABSTRACT

Throughout the Republican Era in Turkey, the place of religion within the education system has been a subject of constant debate. A significant part of these debates has centered on religious education in schools. With the AKP coming to power in 2002, the field of religious education in Turkey underwent significant transformations, particularly increasing the visibility of religion at the institutional level. Education was an important part of this increase. The proliferation of Imam Hatip schools and the addition of elective religious courses to school curricula are among the notable developments of this period. In this context, it can be said that studies examining both the religious teaching practices and the life and professional experiences of teachers working in schools affiliated with the Ministry of National Education are of great importance in understanding the reflections of religious education in rural areas. This study aims to contribute to existing research by analyzing these experiences from a sociological perspective. This research focuses on the experiences of DKAB teachers who have spent most of their lives in western Turkey and are assigned to work in the Diyadin district of Ağrı Province. The main research question is: "How do DKAB teachers assigned from western provinces of Turkey to Eastern Anatolia experience being in the East, with its positive and negative aspects?" The phenomenological design, one of the qualitative research designs, was used in the study; semi-structured interviews were conducted with 15 participants reached through purposive sampling. The data were collected between June and August 2025. Our study reveals teachers' adaptation processes in the face of different cultures, their methods of coping with difficulties, and the new perspectives gained as a result of their experiences in their professional and personal lives. As a result, some of the findings obtained indicate that teachers of Religious Culture and Ethics living in western provinces experience difficulties due to sociocultural constraints in Diyadin, but they view these challenges through the lens of experience, gaining many positive and negative insights, and find fulfillment in their profession.

Keywords: Sociology of religion, qualitative research, phenomenology, rural areas, Religious Culture and Ethics teachers

DESIGN OF BASIN IRRIGATION SYSTEM FOR PEPPER IN GONAR GANYE, TUDUN WADA, ZARIA

Sani Yakubu Khalifa
Usman Idris Abubakar
Nura Idris Abdullahi
Aliyu Adamu Dandaje
Muhammad Mujahid Muhammad
Department of Water Resources and Environmental Engineering
Ahmadu Bello University Zaria, Kaduna state, Nigeria.
ORCID: 0000-0002-2036-4835

ABSTRACT
This study focused on the design of a basin irrigation system for sweet pepper (Capsicum annuum L.) in Gonar Ganye, Tudun Wada, Zaria, using the FAO CROPWAT 8.0 model to simulate crop water requirements and irrigation scheduling. The objectives were to determine the crop water requirement, design an appropriate basin irrigation layout, and evaluate irrigation water use efficiency (IWUE) under varying irrigation levels. The total seasonal evapotranspiration (ETc) for pepper was estimated at 585.4mm, corresponding to a gross irrigation demand of 9006.15m³/ha at 100% ETc, 6743.08m³/ha at 75% ETc, and 4503.08m³/ha at 50% ETc, considering a field efficiency of 65%. The loamy soil condition and effective root zone depth of 0.45m provided a readily available water capacity of 54mm, supporting an irrigation interval of 6 - 8 days. The computed IWUE values were 0.194, 0.259, and 0.389kg/m³ at 100%, 75%, and 50%ETc, respectively, indicating that moderate water deficit enhanced water productivity with minimal yield loss. The 75%ETc irrigation regime was found to be the most efficient and sustainable for pepper production in the area. The study demonstrates the usefulness of the CROPWAT 8.0 model in guiding irrigation design and water management planning under semi - arid conditions, contributing to improved resource utilization, productivity, and sustainability in smallholder vegetable farming systems of Northern Nigeria
Key words: Crop, seasonal, productivity, efficiency, simulate

1.1 Introduction
Water is a vital resource for agricultural production, especially in arid and semi-arid regions where rainfall is inadequate to sustain crop growth. Efficient irrigation methods are therefore essential to optimize water use, enhance yields, and ensure sustainable production (Erdem et al., 2005; Ray & Majumder, 2024).
Food security is increasingly threatened by rapid population growth, climate variability, and environmental degradation such as erosion and salinity. Irregular rainfall whether too little or too much often results in low yields or the loss of arable land, underscoring the growing demand for irrigation water (Ray & Majumder, 2024).
Modern irrigation systems now integrate advanced technologies to improve water use efficiency and reduce environmental impacts. Though not entirely new, these innovations remain crucial in addressing water scarcity and promoting sustainable agriculture (Anjum et al., 2023; Adeyolanu & Okelola, 2024). As scarcity intensifies with climate change and population pressure, proper irrigation design becomes vital for optimizing water allocation and supporting long-term agricultural productivity (Lakhiar et al., 2024).
Hence, developing appropriate irrigation systems for areas such as Gonar Ganye, Tudun Wada, Zaria, is essential to address the challenges of water scarcity, climate change, and food security while promoting sustainable agricultural development.

1.2 Statement of problem
Agricultural production in Gonar Ganye, Tudun Wada, Zaria, faces major challenges due to water scarcity, erratic rainfall, and inefficient irrigation systems. The semi-arid climate limits reliable rainfall, making irrigation essential for crops such as pepper (*Capsicum annuum L.*). However, most existing irrigation practices are poorly designed, leading to uneven water distribution, runoff, and low water use efficiency.

Lack of site - specific irrigation design suited to local soil and crop conditions further reduces productivity and wastes valuable water resources. Thus, with increasing population and climate variability intensifying pressure on water supply, it is necessary to develop an efficient basin irrigation design that optimizes water use and supports sustainable pepper production in the area.

LITERATURE REVIEW

2.1 Check basin irrigation

Irrigation systems have been used for thousands of years, dating back to ancient civilizations in Egypt, Mesopotamia, and China. These early systems relied on simple canals, dams, and waterwheels to distribute water to crops (Postel, 1999; FAO, 2011). Over time, irrigation systems evolved to include more complex technologies, such as pumps, pipes, and sprinklers. Today, there are several types of irrigation systems, including surface irrigation, which entails that water is distributed over the land through canals, ditches, or pipes (Howell, 2003). Another type is the sprinkler irrigation system, which allows water to be distributed through pipes and sprinklers that spray water over the land (Brouwer et al., 1989). There are also drip irrigation systems, whose mechanisms consist of delivering water directly to the roots of plants through tubes and drippers (FAO, 2002). Finally, the center pivot irrigation system uses a long rotating arm to distribute water over a circular area, ensuring efficient water-area coverage capacity (Evans et al., 2013).

Here are methodologies used in various irrigation systems, especially with cash and fruit crops such as tomatoes and carrots, each having respective advantages based on site details, calculations, and research experiments. For example, for root crops like potatoes, carrots, and beets, effective irrigation methodologies are crucial. Drip irrigation is often used because by delivering water directly to the roots, it reduces evaporation and runoff, ensuring better water control (Fereres & Soriano, 2007). Sprinkler irrigation can also be effective, especially for larger fields, but may require more water (Howell, 2003). Furrow irrigation involves flooding shallow trenches between crop rows, which can be suitable for root crops (Brouwer et al., 1989). Subsurface irrigation delivers water below the soil surface, reducing evaporation and runoff (Camp, 1998). Precision irrigation techniques, such as soil moisture monitoring and precision sprinklers, can optimize water application, ensuring crops receive the right amount of water at the right time, promoting healthy growth and maximizing yields (Evans et al., 2013).These aforementioned methodologies consist of irrigation design factors and scheduling details, which must also be considered for effective and efficient agricultural sustainability. To achieve this aim, careful planning and execution are required to ensure efficient water distribution (FAO, 2011). Some essential considerations include soil type, crop water requirements, climate, and topography (Keller & Bliesner, 1990). Designers must select suitable irrigation methods (e.g., drip, sprinkler, furrow) and components (e.g., pipes, pumps, emitters). Pipe sizing and layout are critical to minimize pressure loss and ensure uniform water distribution (FAO, 2002). Emitter spacing and flow rates must be tailored to specific crop needs. Automation and control systems can optimize water application, reducing waste and improving crop yields (Evans et al., 2013). Detailed design and execution plans, including hydraulic calculations and system monitoring, help ensure the irrigation system operates efficiently and effectively.

2.2 Soil Physical Characteristics

2.2.1 Bulk Density

To understand bulk density, which is a physico-mechanical property considered in irrigation system design; it is important to recognize that bulk density is a measure of the mass of soil or aggregate material per unit volume, typically expressed in units such as g/cm³ or kg/m³ (Hillel, 2004). It is an important property in agriculture, construction, and engineering because it affects water infiltration, root growth, and structural stability (USDA, 2017). Bulk density values generally range from around 1.0 g/cm³ for loose, organic-rich soils to over 2.0 g/cm³ for compacted, dense soils (Brady & Weil, 2017). Understanding bulk density helps professionals optimize irrigation, drainage, and soil management practices (FAO, 2006).

In connection with the aims and objectives of irrigation system design, bulk density plays a crucial role in determining soil water-holding capacity and infiltration rates (Lal & Shukla, 2004). Soils with high bulk density—for example, compacted clay soils—tend to limit water infiltration, leading to runoff and reduced irrigation efficiency (Hillel, 2004). Conversely, soils with low bulk density, such as organic-rich soils, may require more frequent irrigation because of their higher porosity and increased infiltration capacity (FAO, 2006).

Understanding bulk density therefore enables irrigation designers to optimize system parameters, including pipe sizing, emitter spacing, and water application rates, to ensure efficient water delivery and minimize losses (USDA, 2017). By accounting for this critical design factor, engineers can create more effective irrigation systems that promote healthy crop growth and conserve water resources (Lal & Shukla, 2004).

2.2.2 Field Capacity

The physical concept of field capacity in irrigation design refers to the amount of water that a soil can retain against gravity after being saturated and allowed to drain freely (Hillel, 2004). It is a fundamental concept in irrigation management because it represents the optimal water content for plant growth (FAO, 2006). At field capacity, soil provides sufficient moisture for plant roots while maintaining adequate air-filled pores for respiration and aeration (Brady & Weil, 2017).

The field capacity of soil depends on factors such as texture, structure, and organic matter content, with finer-textured soils (such as clays) generally having higher field capacities than coarser-textured soils (such as sands) (Lal & Shukla, 2004). Understanding field capacity allows farmers and irrigation engineers to determine the optimal irrigation schedule—ensuring that crops receive sufficient water without over-irrigation, waterlogging, or wastage (USDA, 2017).

In relation to irrigation systems and design, field capacity is a critical parameter for determining irrigation frequency and water application rates (Keller & Bliesner, 1990). By understanding a soil's field capacity, irrigation designers can estimate the volume of water that can be stored in the soil profile without causing deep percolation losses or surface runoff (Hillel, 2004). This information supports the selection of suitable irrigation methods, emitter spacing, and application rates that match the soil's water-holding capacity. Matching irrigation schedules to the field capacity of the soil promotes healthy crop growth, reduces water losses, and enhances water use efficiency key goals of sustainable irrigation design (FAO, 2011).

2.2.3 Permanent Wilting Point

The Permanent Wilting Point (PWP) is a fundamental soil physical property considered in irrigation system design, particularly for root and cash crops such as tomatoes and carrots (Hillel, 2004). Conceptually, it represents the soil moisture level at which plants are no longer able to recover from water stress, even after additional water is supplied (Brady & Weil, 2017). At this stage, the remaining water in the soil is held so tightly by capillary and adsorptive forces that plant roots cannot extract it, leading to irreversible wilting and physiological damage (Lal & Shukla, 2004). The PWP is commonly

defined as the soil water content at a matric potential of approximately –1,500 kPa (or 15 bars) (FAO, 2006).

Understanding the Permanent Wilting Point is essential for irrigation management, as it establishes the lower threshold of available water in the soil that must not be exceeded to prevent plant stress and yield loss (USDA, 2017). In the context of irrigation system design, PWP is a critical reference for determining irrigation scheduling, allowable depletion, and water application rates (Keller & Bliesner, 1990). By knowing the PWP for a specific soil, irrigation designers can define the minimum soil moisture content to maintain through controlled irrigation, ensuring that crops receive sufficient water without reaching stress conditions. Maintaining soil moisture above the PWP helps optimize plant growth, minimize drought stress, and enhance overall water use efficiency, thereby improving crop yield and sustainability (FAO, 2011).

2.2.4 Total Available Water Capacity

Total Available Water Capacity (TAWC) refers to the amount of water that can be stored within the soil profile and is available for plant use. It is quantitatively defined as the difference between the Field Capacity (FC) and the Permanent Wilting Point (PWP) (Hillel, 2004). According to Rigor et al. (1973), TAWC is the amount of water that can be utilized by crops without adverse effects on their growth and productivity. In practical terms, TAWC represents the volume of water that plant roots can extract from the soil without inducing water stress (Brady & Weil, 2017).

Understanding TAWC is fundamental in irrigation management, as it helps farmers and irrigation engineers determine optimal irrigation scheduling, ensuring that crops receive sufficient water without over-irrigation or under-irrigation (FAO, 2006). By accurately estimating TAWC, water use efficiency can be optimized, water losses minimized, and crop performance improved (Lal & Shukla, 2004).

In the context of irrigation system design, TAWC serves as an essential design parameter for calculating irrigation intervals and water application depths (Keller & Bliesner, 1990). By applying this parameter, irrigation designers can determine the optimal volume of water required to refill the soil profile to field capacity without exceeding it, thereby preventing over-irrigation, deep percolation losses, and waterlogging (Benami & Ofen, 1984). Furthermore, TAWC informs key design components such as emitter spacing, discharge rates, and irrigation frequency, aligning the irrigation system's operation with both soil water-holding characteristics and crop water requirements (FAO, 2011).

2.2.5 Infiltration Rate

Infiltration rate is a crucial parameter in irrigation system design, as it determines the rate at which water enters the soil profile from the surface (Hillel, 2004). It is primarily influenced by soil properties such as texture, structure, compaction, and initial moisture content, with sandy soils typically exhibiting higher infiltration rates than clayey soils due to their larger pore spaces (Brady & Weil, 2017). The infiltration rate of any soil is ultimately limited by the layer with the lowest permeability, whether at the surface or within the subsurface horizons, which controls the movement of water into and through the soil profile (Lal & Shukla, 2004).

In irrigation design, understanding the infiltration rate is essential for determining the optimal application rate, ensuring that water is applied at a rate that allows it to infiltrate without causing runoff, ponding, or waterlogging (FAO, 2006). Designers must therefore carefully consider infiltration rate when selecting appropriate irrigation methods—such as drip, sprinkler, or surface irrigation—and when specifying emitter spacing, flow rates, and irrigation durations (Keller & Bliesner, 1990).

By matching irrigation application rates to the soil's infiltration capacity, system designers can minimize surface runoff, reduce soil erosion, and enhance water use efficiency, all of which contribute to sustainable crop production (Benami & Ofen, 1984). Accurate estimation of infiltration rates also enables early identification of potential issues such as waterlogging, runoff, or non-uniform water distribution, allowing corrective design measures to be implemented (Hillel, 2004).

Moreover, infiltration data are vital for developing efficient irrigation schedules that account for specific soil characteristics, slope, and crop water requirements. This approach improves crop yields, enhances water conservation, and supports long-term sustainable agricultural practices (FAO, 2011). In conclusion, the systematic integration of infiltration rate into irrigation system design enables farmers and engineers to develop efficient, balanced, and environmentally sound irrigation systems that ensure optimal soil–water–plant relationships.

2.3 Evapotranspiration

Evapotranspiration (ET), also referred to as consumptive use, represents the total water loss from a field through both plant transpiration and soil surface evaporation (Hillel, 2004). It reflects the amount of water absorbed by plants during growth and retained in plant tissues, as well as the moisture lost from the soil and vegetation surface to the atmosphere (Allen et al., 1998).

Evapotranspiration can be estimated using meteorological data, including temperature, solar radiation, humidity, and wind speed. Methods such as the Penman-Monteith equation are widely used to calculate reference evapotranspiration (ETo) (Allen et al., 1998). However, these calculations typically estimate potential evapotranspiration rather than actual water use, as they do not directly account for plant-specific factors such as drought resistance, rooting depth, or canopy structure (Hillel, 2004). Understanding ET is crucial in irrigation system design, as it informs the calculation of crop water requirements, irrigation scheduling, and the optimization of water use efficiency (FAO, 2002).

2.3.1 Potential Evapotranspiration

The concept of potential evapotranspiration (ETp) was first proposed by Thornthwaite (1948), who defined it as the maximum amount of water that can be lost from a surface to the atmosphere through evaporation and plant transpiration under optimal soil moisture conditions. ETp is influenced by climatic factors such as temperature, humidity, wind speed, and solar radiation, as well as crop characteristics including growth stage, canopy density, and crop type (Allen et al., 1998; Hillel, 2004).

In irrigation system design, understanding ETp is critical for determining crop water requirements and calculating optimal irrigation schedules and water application rates (FAO, 2002). By incorporating ETp data, irrigation designers can match system design to specific crop needs, taking into account local climatic conditions, soil type, and crop growth stage. This allows farmers and irrigators to optimize water use efficiency, minimize waste, and promote healthy crop growth (Allen et al., 1998).

ETp information can also be applied to develop crop-specific irrigation schedules, evaluate irrigation system performance, and identify areas where water application can be improved to meet actual crop demands (Hillel, 2004). Incorporating ETp into irrigation design supports sustainable agricultural practices, ultimately enhancing crop yields, conserving water resources, and improving water allocation and planning—especially in water-scarce regions (FAO, 2002). By considering ETp, irrigation managers can make informed decisions about water application, reduce the risk of water stress, and optimize crop productivity.

2.4 Principle of Irrigation Management

Irrigation management refers to the planning, scheduling, and application of water to crops in an efficient and sustainable manner. Proper management ensures that crops receive adequate water for optimal growth while minimizing water wastage, energy use, and environmental impacts. The key principles of irrigation management are outlined below:

1. **Determination of Crop Water Requirements**

Irrigation management begins with understanding the water needs of the crop, which vary with crop type, growth stage, and environmental conditions.

Crop water requirements (CWR) are typically calculated using reference evapotranspiration (ET_0) and crop coefficients (Kc) to determine actual crop evapotranspiration (ETc):

$$ETc = ET_0 \times Kc \quad (2.1)$$

2. **Efficient Water Application**

Water should be applied uniformly across the field to avoid under- or over-irrigationThe choice of irrigation method (basin, furrow, drip, or sprinkler) is critical to ensure uniform water distribution.Irrigation efficiency is measured as the ratio of water beneficially used by crops to water applied (Howell, 2003).

3. Consideration of Soil Properties

Soil properties, including texture, bulk density, infiltration rate, field capacity, permanent wilting point, and total available water capacity (TAWC), influence how water is absorbed and retained in the soil.Proper knowledge of soil properties allows for tailored irrigation schedules that match soil water-holding capacity with crop needs.

4. **Scheduling Irrigation**

Irrigation should be applied at the right time to meet crop water requirements, particularly during critical growth stages.

- Scheduling depends on:
- Soil moisture monitoring
- Evapotranspiration rates
- Rainfall events
- Crop growth stage

Effective scheduling prevents water stress, avoids waterlogging, and reduces deep percolation losses.

5. **Maintenance of Irrigation Systems**

Regular inspection and maintenance of irrigation canals, basins, pumps, and delivery systems ensure consistent performance.Proper maintenance minimizes leaks, blockages, and uneven distribution of water, which can compromise crop growth.

6. **Water Conservation**

Principles of irrigation management aim to conserve water by applying only what crops need.

Techniques such as deficit irrigation, mulching, and soil moisture monitoring reduce evaporation losses and improve water use efficiency (Fereres & Soriano, 2007).

7. **Adaptation to Local Conditions**

Irrigation management should consider local climate, topography, and water availability.Semi-arid regions like Zaria require careful planning to avoid excessive water loss due to high temperatures and evaporation.

8. **Monitoring and Feedback**

Continuous monitoring of soil moisture, crop growth, and system performance allows managers to adjust irrigation practices.Feedback-based management ensures that water is applied when and where it is needed most, optimizing crop yield and system efficiency.

9. Sustainability and Environmental Considerations

Irrigation management must balance crop needs with environmental protection.Proper management avoids waterlogging, salinization, and nutrient leaching, maintaining soil health and long-term productivity.

2.4.1 On Critical Point and Management Allowable Depletion

In irrigation system and field design, critical concepts such as the critical point and allowable depletion are essential for developing optimal irrigation schedules (Keller & Bliesner, 1990; Hillel, 2004). The critical point refers to the specific soil moisture level at which crops begin to experience water stress, negatively affecting growth and productivity. Allowable depletion, by contrast, is the amount of soil moisture that can be removed from the root zone before reaching the critical point, beyond which irrigation is required to prevent water stress (FAO, 2002).

By understanding these parameters, irrigation designers can calculate readily available water (RAW) the portion of soil water that can be extracted by crops without inducing stress and develop tailored irrigation schedules that supply adequate water while avoiding over-irrigation or under-irrigation (Brady & Weil, 2017). Maintaining soil moisture within the allowable depletion range helps optimize crop growth, reduce stress-related yield losses, and enhance water use efficiency.

Additionally, this approach prevents problems associated with over-irrigation, including waterlogging, nutrient leaching, and root damage. Incorporating the concepts of critical point and allowable depletion into irrigation system design enables farmers and engineers to implement efficient, data-driven irrigation strategies that align with soil type, crop water requirements, and local climatic conditions (Hillel, 2004). Ultimately, this ensures sustainable water management, improves crop productivity, and supports conservation of water resources (FAO, 2011)

2.5 Irrigation Requirements and Efficiency

Efficient irrigation design relies on accurate determination of irrigation requirements and system efficiency. This ensures that crops receive the right amount of water at the right time, minimizing losses and maximizing productivity. For pepper cultivation in Gonar Ganye, understanding irrigation requirements and efficiency is essential due to the semi-arid climate and variable rainfall.

2.5.1 Net Irrigation Requirement (NIR)

The Net Irrigation Requirement (NIR) is a critical parameter in sustainable irrigation system design, representing the exact amount of water needed to meet crop demands, accounting for effective rainfall and soil moisture contributions (FAO, 2002). Accurate calculation of NIR enables irrigation designers to apply water at the right time, in the right amount, and at the correct location, minimizing water waste and environmental impacts. Integrating NIR into irrigation design improves water use efficiency, reduces over-irrigation, and promotes healthy crop growth, supporting sustainable agricultural practices (Allen et al., 1998).

2.5.2 Gross Irrigation Requirement (GIR)

Gross Irrigation Requirement (GIR) accounts for the total volume of water required to satisfy crop water needs, including losses due to evaporation, conveyance, and application inefficiencies (Keller & Bliesner, 1990). Understanding GIR allows designers to size irrigation systems appropriately and compensate for system losses, ensuring crops receive adequate water. Incorporating GIR into design promotes sustainable water management, reduces waste, and aligns crop water supply with conservation objectives (FAO, 2011).

2.5.3 Irrigation Efficiency

Irrigation efficiency is a key consideration in irrigation system engineering, aimed at maximizing water delivery effectiveness while minimizing losses. Designing systems to deliver water uniformly and precisely reduces evaporation, runoff, and deep percolation losses (Hillel, 2004). Achieving high efficiency requires selecting appropriate irrigation methods, optimizing pipe and canal networks, and specifying effective water application devices. Prioritizing irrigation efficiency supports sustainable agriculture by conserving water resources, lowering energy consumption, and promoting environmentally responsible farming practices (Brady & Weil, 2017).

2.5.4 Irrigation Frequency

Irrigation frequency determines how often water is applied to crops and is essential for preventing water stress or over-irrigation. Optimal irrigation frequency considers crop water requirements, soil type, and climatic conditions, allowing designers to schedule water applications that meet crop needs while minimizing environmental impacts (FAO, 2006). Correct irrigation frequency ensures healthy crop growth, reduces water consumption, and supports sustainable agricultural production.

2.6 Irrigation of Pepper root zone depth

Irrigation scheduling and system selection for pepper crops should account for crop-specific water requirements, soil conditions, and local climate. Proper irrigation management promotes optimal growth, improves yield quality, and enhances water use efficiency. Techniques such as surface irrigation are particularly effective for pepper, delivering water directly to the root zone while minimizing losses due to evaporation and runoff (FAO, 2002).

2.7 Irrigation Design

The design of the basin irrigation system for pepper cultivation in Gonar Ganye, Tudun Wada, Zaria. The design is based on the collected field data, soil and water characteristics, crop water requirements, and climatic conditions. The aim is to ensure efficient water distribution, minimize losses, and optimize pepper growth.

2.7.1 Irrigation Area Dimension and Stream Size

In irrigation system design, the dimensions of the irrigation area and the stream size (flow rate) are critical factors influencing water distribution uniformity and efficiency (Keller & Bliesner, 1990). The size and shape of the field dictate system layout, including pipe lengths, pump capacities, and emitter spacing. Stream size must match crop water requirements and system capacity to ensure uniform delivery without causing waterlogging or runoff. Proper design also considers topography, soil type, and crop water needs, enabling engineers to create irrigation systems that conserve water, reduce energy consumption, and promote sustainable agricultural practices (FAO, 2011). Accurate consideration of these factors minimizes water waste, improves crop yields, and supports environmentally friendly farming practices.

2.7.2 Time of Irrigation and Delivery Systems

The timing of irrigation and the type of water delivery system are critical for root and fruit crops, such as tomatoes and carrots. Optimal irrigation timing ensures water is applied during critical growth stages, enhancing root development and crop productivity (Allen et al., 1998). Efficient delivery systems, including drip or sprinkler irrigation, provide uniform water distribution, reducing losses and ensuring

water reaches the root zone. Synchronizing irrigation timing with crop water requirements and employing efficient delivery methods supports sustainable irrigation, improves yields, and promotes resource conservation (Hillel, 2004).

MATERIALS AND METHODS

3.1 Introduction

Most design procedures require a practical session to obtain the relevant design data such as soil characteristics, among others. However, Todes et al (1985) reported that in many cases data collection is tedious and requires time and effort, therefore if such data are already published, then they can be taken directly from literature.

3.2 Description of the Study Area

Gonar Ganye is a dynamic semi-urban community situated in the Tukur - Tukur Layout, within the Tudun Wada, Zaria, Kaduna State, Nigeria. It is geographically positioned at approximately 11°05'N latitude and 7°43'E longitude, 600 - 700m above sea level. The area is
underlain by ferruginous tropical soils (predominantly clay - loam with moderate fertility and infiltration rates of 5 - 10mm/h, which support vegetable and cereal cultivation. The terrain is intersected by seasonal streams and proximity to the Kubanni River and Dam, offering shallow groundwater access within 10 - 20m depth via hand - dug wells, though surface water availability fluctuates seasonally.
The average annual rainfall is 1100mm, mostly between May - October. Soil as sandy - loam to loamy soils with moderate porosity (25 - 40%) and pH (moderately acidic to alkaline). These soils have low to moderate infiltration rates, making basin systems efficient for uniform water distribution without excessive runoff.

3.2.1 Overview of Basin Irrigation for Pepper in Gonar Ganye, Tudun Wada, Zaria

Basin irrigation is a surface irrigation method well suited to the semi arid savanna climate of Zaria in Kaduna State, Nigeria, where dry seasons (October - April) necessitate supplemental water for crops like pepper (*Capsicum annuum* L.). In Gonar Ganye area within Tudun Wada community, Zaria, irrigated agriculture is predominantly small scale). The soils in the area have low to moderate infiltration rates, making basin systems efficient for uniform water distribution without excessive runoff. Pepper, a high value vegetable in northern Nigeria, thrives under irrigation, with dry season planting yielding 10 - 20t/ha when managed properly. Local schemes like the Galma Irrigation Project in Zaria provide models for community level implementation, supporting vegetables via gravity fed canals.

3.3 Methods of the Data Collection

3.3.1 Climatic and Soil Data

The Climate parameters (temperature, humidity, sunshine hours, wind speed, and rainfall) were obtained from Geography department, Federal University of Education, Zaria (Formerly FCE Zaria) from 1999 to 2021.
Soil data that include field capacity, wilting point, and available water holding capacity, were adopted from CropWAT database, based on the soil type with the study area.
Consequently, the crop parameters over the growing stage were obtained from irrigation manual (FAO, 56).

3.3.2 Estimation of Irrigation Water Requirement

The irrigation water requirement was estimated using CROPWAT 8.0 software (Allen, 1998; Adeyolanu & Okelola, 2024) based on Reference evapotranspiration (ET_O) with using the FAO Penman - Monteith method. The crop coefficients (Kc) for pepper were applied to obtain crop evapotranspiration (ETc) within the below relationship:

$$ET_c = ET_o \times K_C \quad (3.1)$$

The total volume of irrigation water required per growing season was calculated for each ET scenario (100%, 75%, and 50%) and expressed both per hectare and per plant.

3.4 Basin Irrigation System Design

The design was carried out for a standard 1hectare field of pepper (*Capsicum annuum L.*). Pepper was selected due to its importance as a high value horticultural crop. The recommended spacing of 0.5m x 0.6m was adopted for an estimate of plant population per hectare. Basin depth was taken as 8 - 12cm to allow adequate ponding.

3.4.1 Gross Depth and Annual Irrigation Water Demand (AIWD)

The gross irrigation depth (mm) for each scenario was determined considering the field application efficiency of 65%:

xxiii. The net seasonal irrigation water (m^3/ha) = $ET_c \times A \times 10$ (3.2)

Where; ETc is the actual crop seasonal irrigation requirement, A is area in (ha), while 10 is the conversion factor (1mm on 1ha = $10m^3$).

xxiv. AIWD (m^3/ha/season) = $\frac{Net\ Seasonal\ Irrigation\ requirement}{E_a}$ (3.3)

Where; Ea is application efficiency: 0.65 (65%) for basin system, AIWD as seasonal Irrigation Water Demand.

xxv. Plants per hectare = $\frac{10{,}000}{row\ spacing \times within\ row\ spacing}$ (3.4)

xxvi. Irrigation Water per Plant (L/plant) = $\frac{\text{Annual Irrigation Water Demand } (m^3/\text{ha}) \times 1000}{\text{Plants per hectare}}$ (3.5)

3.5 Irrigation Water Use Efficiency (IWUE)

The irrigation water use efficiency will be calculated as the ratio of estimated pepper yield to the seasonal gross irrigation water applied:

$$IWUE = \frac{Y}{AIWD}$$

(3.6)

Where;

Y is the potential yield of pepper (kg/ha) in the area under optimum irrigation,

AIWD as the Annual irrigation water demand in m^3/ha.

Thus, comparisons will be made among the three ET supply scenarios (100%, 75%, and 50%) to assess the most effect of water reduction on IWUE as indicated in table below

Summary Table: Water Use Efficiency of Pepper under Different ET Levels

ET Level	Net Irrigation Depth (mm/season)	Annual Net Irrigation Water (m^3/ha)	*Annual Irrigation Water Demand (m^3/ha)	Annual Irrigation Water Demand per Plant (L/plant)	Yield (kg/ha)	IWUE (kg/m^3)
100% ETc						
75% ETc						
50% ETc						

***Based on 0.65 (65%) Water Application Efficiency**

RESULTS AND DISCUSSIONS

This chapter discussed the research outcome based on the aim and objectives towards achieving the design of basin irrigation system for pepper Production in Gonar Ganye, Tudun Wada, Zaria. CropWAT was used to estimate crop water requirement and annual irrigation water demand to improve the water use efficiency and productivity of pepper under difference scenarios in order to achieve optimal yield.

4.2 CropWAT Model input Parameters.

4.2.1 Soil Characteristics

The soil characteristics used as input parameters in the CROPWAT simulation are presented in Table 4.1. The soil within the study site was classified as loam, capable of holding approximately 160mm of water per meter of soil depth available for crop use. The maximum infiltration rate was taken as 20mm/day, which represents the upper limit of rainfall or irrigation water the soil can absorb without surface runoff. The effective rooting depth for pepper (*Capsicum annuum L.*) was adopted as 0.3m,

consistent with literature values that place pepper roots within a 0.30 - 0.60 m depth range depending on soil conditions and management practices (Allen et al., 1998; Doorenbos & Kassam, 1979).

Table 4.1: CropWAT Model Input Soil Characteristic

Soil Type	Total Available Water (mm/m)	Infiltration Rate (mm/day)	Rooting Depth (m)	Soil Moisture Depletion (%)	Initial Available Soil Moisture (mm/m)
Loam	160	20	0.3	25	120

The selected soil parameters reflect typical conditions for loamy soils within the Northern Guinea Savannah region. Loam provides a favorable balance between water retention and permeability, making it suitable for vegetable cultivation such as pepper (*Capsicum annuum L.*). The effective rooting depth of 0.45m conforms to FAO (1998) guidelines and field observations, where pepper exhibits a relatively shallow root system that requires frequent but moderate irrigation.

Assuming an initial soil water depletion of 25% reflects realistic pre - planting conditions under dry - season farming, ensuring accurate representation of soil moisture stress during simulation. These parameters allowed the CROPWAT model to effectively capture the soil water crop interactions, providing a reliable foundation for estimating irrigation water requirements and developing appropriate irrigation schedules for pepper cultivation in Gonar Ganye, Tudun Wada, Zaria.

4.2.2 Climate of the Study Area

Climate data for Samaru, Zaria (1996–2021) were obtained from the Nigerian Meteorological Agency (NiMet) and used as input in CROPWAT. The dataset included monthly averages of temperature, relative humidity, wind speed, sunshine hours, solar radiation, and reference evapotranspiration (ET_O). Mean minimum and maximum temperatures ranged from 12.8°C (January) to 35°C (April), while relative humidity varied between 21 - 80% across seasons. Wind speed averaged 17km/day in the dry months and decreased during the rains. Sunshine duration ranged from 8.9 to 11.2 h/day, with mean solar radiation of 24.5MJ/m²/day and average ET_O of 4.10mm/day.

These climate parameters were used to estimate crop evapotranspiration (ETc) for pepper, with temperature, humidity, and wind speed identified as major factors affecting irrigation scheduling (Allen et al., 1998).

Table 4.2: Climate Data Input for CropWAT Model

Average Climate Data: 1996 – 2021							
Month	**Min Temp (°C)**	**Max Temp (°C)**	**Humidity (%)**	**Wind (km/day)**	**Sun hours**	**Rad MJ/m²/day**	**ETo mm/day**
January	12.8	29.4	29	17	11.2	23.3	3.22
February	15.6	32.2	24	16	11.2	24.9	3.61
March	18.9	35	21	14	11.2	26.4	4.09
April	21.7	35	27	13	11.1	26.7	4.53
May	22.2	32.8	44	12	10.9	25.9	4.74
June	22.7	30.6	59	12	10.5	24.8	4.73
July	20.6	28.3	72	10	9.7	23.8	4.48
August	20.6	27.8	80	9	8.9	22.9	4.36
September	20	28.3	75	8	9.9	24.4	4.49
October	18.9	30	55	9	11.2	25.2	4.31
November	15.6	29.4	37	12	10.8	23	3.49
December	12.8	28.9	33	15	11.2	22.7	3.17
Average	**18.5**	**30.6**	**46**	**12**	**10.7**	**24.5**	**4.1**

The climate of Samaru - Zaria typifies the Sudan savanna, with a hot, dry season (November - April) and a humid rainy season (May - October). The dry months show high ET_O and low humidity,

demanding frequent irrigation for crops like pepper. The mean ET_O of 4.10mm/day aligns with findings by Aminu et al. (2020) and Abubakar et al. (2022) for northern Nigeria, confirming the reliability of the data used in this study.

4.2.3 Crop Input Parameters.

Crop parameters for sweet pepper (*Capsicum annuum L.*) were updated from the FAO CROPWAT 8.0 database (FAO, 1998) to suite the crop growing days (180 days). It comprises the initial (30), development (35), mid - season (60), and late - season (55) stages with the crop coefficient (Kc) vary from 0.60 to 1.05, and then declines to 0.90 at maturity.

Rooting depth increases from 0.25 to 0.80 m, with critical depletion fractions of 0.20 - 0.50 and yield response factors (Ky) of 1.40, 0.60, 1.20, and 0.60, showing high water sensitivity in the early and mid - seasons. With an average height of 0.70m, these parameters were used in CROPWAT 8.0 to simulate ETc under 100%, 75%, and 50% irrigation levels for irrigation design and water - use evaluation.

Table 4.3: Crop Data for Sweet Pepper Used in CROPWAT Simulation

Growth Stage	Duration (Days)	Kc Value	Rooting Depth (m)	Critical Depletion (fraction)	Yield Response Factor (Ky)	Crop Height (m)
Initial	30	0.60	0.25	0.20	1.40	0.70
Development	35	-	0.50 (progressive)	0.30	0.60	-
Mid-Season	60	1.05	0.80	0.30	1.20	-
Late Season	55	0.90	0.80	0.50	0.60	-
Total	180	-	-	-	1.10 (overall)	-

The crop parameters align with FAO (Allen et al., 1998) recommendations and similar studies in semi-arid regions of northern Nigeria (Abubakar et al., 2021; Yusuf et al., 2023). The Kc and rooting depth values reflect the pepper crop's moderate water demand and sensitivity to soil moisture deficit, particularly during flowering and fruit development stages. These settings ensure accurate simulation of evapotranspiration and irrigation scheduling in CROPWAT, which is crucial for designing an efficient basin irrigation system.

4.3 Crop Water Requirement of Pepper in the Study Area

The crop evapotranspiration (ETc) for pepper was estimated using CROPWAT 8.0 based on the climate and crop parameters data. Table 4.3 presents the decadal ETc and irrigation water requirement (IWR) during the 180 days growing period (October - April), with the crop coefficient (Kc) values ranged from 0.60 at the initial stage to 1.03 at mid - season, before declining to 0.88 toward harvest.

The computed ETc varied between 2.09mm/day in the early stage and 3.97mm/day at the late stage, corresponding to 21.8 - 43.6mm/decade. No effective rainfall occurred during the simulation, indicating a total irrigation requirement of 585.4mm throughout the season. The highest ETc values were observed during February - March, coinciding with periods of high temperature and low humidity.

Table 4.4: Crop Water Requirement of Pepper in the Study Area

Month	Decade	Stage	Kc coeff	ETc (mm/day)	ETc (mm/dec)	Eff rain (mm/dec)	Irr. Req. (mm/dec)
Oct	3	Init	0.6	2.42	21.8	0	21.8
Nov	1	Init	0.6	2.26	22.6	0	22.6
Nov	2	Init	0.6	2.09	20.9	0	20.9
Nov	3	Deve	0.65	2.21	22.1	0	22.1
Dec	1	Deve	0.78	2.54	25.4	0	25.4
Dec	2	Deve	0.9	2.85	28.5	0	28.5
Dec	3	Mid	1.01	3.22	35.4	0	35.4
Jan	1	Mid	1.03	3.29	32.9	0	32.9
Jan	2	Mid	1.03	3.3	33	0	33

Jan	3	Mid	1.03	3.43	37.8	0	37.8
Feb	1	Mid	1.03	3.57	35.7	0	35.7
Feb	2	Mid	1.03	3.7	37	0	37
Feb	3	Late	1.02	3.85	30.8	0	30.8
Mar	1	Late	1	3.91	39.1	0	39.1
Mar	2	Late	0.97	3.95	39.5	0	39.5
Mar	3	Late	0.94	3.96	43.6	0	43.6
Apr	1	Late	0.9	3.97	39.7	0	39.7
Apr	2	Late	0.88	3.97	39.7	0	39.7
					585.4	**0**	**585.4**

These results show the significant irrigation demand of pepper under dry - season cultivation in northern Nigeria, emphasizing the importance of efficient irrigation scheduling to maintain adequate soil moisture and optimize yield.

4.3.1 Gross Depth and Annual Irrigation Water Demand (AIWD)

The determination of gross irrigation depth and annual irrigation water demand forms a critical component of irrigation system design, as it provides the basis for estimating the total volume of water required to sustain crop growth under varying irrigation regimes. In this study, the gross irrigation depth was computed by taking into account the actual crop evapotranspiration (ETc) obtained from CROPWAT simulations under three irrigation scenarios at 100%ETc, 75%ETc, and 50%ETc, while considering a field application efficiency of 65%. This efficiency accounts for conveyance and distribution losses expected during field irrigation operations.

The net annual irrigation water requirement for each scenario was estimated using the relationship:

The net Annual irrigation water (100%ETc) = $ET_c \times A \times 10$

$= 585.4 \times 1 \times 10 = 5854$ m^3/ha/season

The net Annual irrigation water (75%ETc) = $ET_c \times A \times 10$

$= 438.3 \times 1 \times 10 = 4383$ m^3/ha/season

The net Annual irrigation water (50%ETc) = $ET_c \times A \times 10$

$= 292.7 \times 1 \times 10 = 2927$ m^3/ha/season

To obtain the gross annual irrigation water demand (AIWD), the field application efficiency (Ea) was incorporated into the computation using the equation:

Annual Irrigation Water Demand (100%ETc)

$$= \frac{\text{Net Seasonal Irrigation requirement}}{E_a}$$

$$= \frac{5854}{0.65} = 9006.15 \text{m}^3\text{/ha/season}$$

Annual Irrigation Water Demand (75%ETc)

$$= \frac{\text{Net Seasonal Irrigation requirement}}{E_a}$$

$$= \frac{4383}{0.65} = 6743.08 \text{m}^3\text{/ha/season}$$

Annual Irrigation Water Demand (50%ETc)

$$= \frac{\text{Net Seasonal Irrigation requirement}}{E_a}$$

$$= \frac{2927}{0.65} = 4503.08 \text{m}^3\text{/ha/season}$$

The number of plants per hectare (Np) was determined based on the adopted planting geometry using:

Plants per hectare (Np) $= \frac{10{,}000}{\text{row spacing} \times \text{within row spacing}} = \frac{10000}{0.5 \times 0.6} = 33333.3$

Subsequently, the irrigation water requirement per plant was estimated by distributing the total annual irrigation demand equally among the plants using the expression:

Irrigation Water per Plant (100%ETc) = $\frac{\text{Annual Irrigation Water Demand } (m^3/ha) \times 1000}{\text{Plants per hectare}}$

$= \frac{9006.15 \times 1000}{33333.3}$ = 270.15 L/plant

Irrigation Water per Plant (50%ETc) = $\frac{\text{Annual Irrigation Water Demand } (m^3/ha) \times 1000}{\text{Plants per hectare}}$

$= \frac{6743.08 \times 1000}{33333.3}$ = 202.29 L/plant

Irrigation Water per Plant (50%ETc) = $\frac{\text{Annual Irrigation Water Demand } (m^3/ha) \times 1000}{\text{Plants per hectare}}$

$= \frac{4503.08 \times 1000}{33333.3}$ = 135.09 L/plant

These results indicate that irrigation water requirement per plant decreases proportionally with the reduction in irrigation level, highlighting the direct relationship between the applied irrigation depth and total water demand. The computations further illustrate the sensitivity of irrigation design to field application efficiency and planting density, both of which significantly influence the total volume of water allocated per plant. Therefore, determining the gross irrigation depth and annual irrigation water demand is central to the optimization of irrigation system design and the efficient use of water resources under varying irrigation management strategies.

4.4 Irrigation Water Use Efficiency (IWUE)

Irrigation Water Use Efficiency (IWUE) is a vital indicator that reflects how effectively the applied irrigation water contributes to crop yield. It represents the productivity of water use and provides valuable insights into the sustainability and performance of the irrigation system. In this study, IWUE was computed for pepper (*Capsicum annuum L.*) cultivated under three irrigation regimes (100%, 75%, and 50% of crop evapotranspiration, ETc) using the ratio of estimated yield to the gross irrigation water applied during the growing season.

The IWUE was expressed as:

$$IWUE = \frac{Y}{AIWD}$$

Where; Y is the potential yield of pepper (kg/ha) and AIWD as irrigation water demand (m^3/ha/season)

Therefore, Y = weight of bag × No. of bags/ha

= 50kg × 35/ha =1750 kg/ha

Substituting the computed values of AIWD for the three irrigation levels gives:

IWUE (100%ETc) = $\frac{1750}{9006.15}$ = 0.194 kg/m^3

IWUE (100%ETc) = $\frac{1750}{6743.08}$ = 0.259 kg/m^3

IWUE (100%ETc) = $\frac{1750}{4503.08}$ = 0.389 kg/m^3

Table 4.5 Water Use Efficiency of Pepper under Scenarios

ET Level	Net Annual Irrigation Water (m^3/ha/season)	Gross Irrigation Water Demand (m^3/ha/season)	Pepper Yield (kg/ha)	IWUE (kg/m^3)
100% ETc	5854	9006.15	1750	0.194
75% ETc	4383	6743.08	1750	0.259
50% ETc	2927	4503.08	1750	0.389

***Calculations based on 0.65 (65%) water application efficiency.**

The results revealed that IWUE increased with decreasing irrigation level, indicating that reduced irrigation enhanced water-use efficiency in terms of yield produced per unit of water applied. At 50% ETc, IWUE was highest (0.389kg/m^3), implying that each cubic meter of irrigation water produced approximately 0.389kg of pepper yield. However, while IWUE improves under water deficit conditions, total yield often declines beyond a certain threshold of water stress, particularly in shallow-rooted crops such as pepper.

This trend highlights a trade - off between yield maximization and water conservation. At full irrigation (100% ETc), the crop receives adequate moisture throughout its growth cycle, minimizing stress and maximizing fruit development, albeit with lower efficiency in water use. Conversely, deficit irrigation levels (75% and 50% ETc) lead to improved IWUE due to reduced total water input, though potential yield reduction could occur if water stress coincides with sensitive phenological stages such as flowering or fruit set.

Therefore, optimizing irrigation management for pepper should aim to balance yield sustainability and water-use efficiency. The 75% ETc scenario appears most promising, achieving considerable water savings while maintaining an acceptable level of productivity. This finding agrees with Allen et al. (1998) and Doorenbos and Kassam (1979), who reported that moderate deficit irrigation can improve IWUE without substantial yield penalties, particularly for vegetable crops grown in semi-arid environments.

4.5 Implications of Water Use Efficiency Results for Basin Irrigation Design of Pepper

Results from the CROPWAT 8.0 simulations provided essential inputs for the hydraulic and agronomic design of the basin irrigation system for pepper (Capsicum spp.) in Gonar Ganye, Tudun Wada, Zaria. The estimated seasonal crop evapotranspiration, ETc as 585.4mm represents the total water demand of pepper under full irrigation. When adjusted for a field application efficiency of 65%, this translates to a gross irrigation requirement of 9006.15m³/ha, which served as the reference for determining basin dimensions and irrigation intervals.

The soil is loamy within the study area with an available water capacity of 160mm/m and a root depth of 0.45m, the readily available water (RAW) was estimated at 54mm. Irrigation was scheduled every 6 - 8 days, corresponding to about 25 - 30% depletion of RAW. Therefore, with a spacing of 0.5m x 0.6m (33,333 plants/ha) and a gross water need of 270.15L/plant at 100% ETc, each basin was designed to deliver water uniformly and ensure adequate infiltration according to the available discharge.

The computed irrigation water use efficiency (IWUE) values 0.194, 0.259, and 0.389kg/m³ at 100%, 75%, and 50%ETc, respectively, depict improved efficiency under moderate water deficit. Therefore, adopting the 75%ETc level (6743.08m³/ha) provides an optimal balance between yield and water conservation. This aligns with FAO (1998) recommendations that encourage adjusting basin geometry, water depth, and irrigation interval to local soil crop climate conditions for improved water productivity. Consequently, the integration of IWUE results into the basin design framework ensures a technically efficient and agronomically sustainable irrigation system for pepper production in Gonar Ganye.

SUMMARY OF FINDINGS, CONCLUSION AND RECOMMENDATIONS

5.1 Summary of Findings

This study focused on the design of a basin irrigation system for sweet pepper (*Capsicum annuum L.)* in Gonar Ganye, Tudun Wada, Zaria, using simulated results from the FAO CROPWAT 8.0 model. The primary objectives were to determine the crop water requirement, design a suitable basin irrigation layout, and evaluate the irrigation water use efficiency under different irrigation levels. The major findings are summarized as follows:

Crop Water Requirement (ETc):

The total seasonal crop evapotranspiration (ETc) for pepper was estimated at 585.4mm, representing the water needed for optimal growth under full irrigation conditions.

Irrigation Requirement:

Adjusting for a field efficiency of 65%, the gross annual irrigation water demand was computed as 9006.15m³/ha for 100%ETc, 6743.08m³/ha for 75%ETc, and 4503.08m³/ha for 50%ETc.

Soil and Scheduling Parameters:

The loamy soil, with an available water capacity of 160mm/m and an effective root zone depth of 0.45m, provided readily available water (RAW) of approximately 54mm. This guided the irrigation interval of 6 - 8 days, particularly during periods of high evapotranspiration.

Plant Water Requirement:

Based on the plant population of approximately 33,333 plants/ha (0.5 m x 0.6 m spacing), the irrigation water per plant was estimated as 270.15L/plant at 100%ETc, 202.29L/plant at 75%ETc, and 135.09L/plant at 50%ETc.

Irrigation Water Use Efficiency (IWUE):
The IWUE values were 0.194kg/m³, 0.259kg/m³, and 0.389kg/m³ at 100%, 75%, and 50%ETc, respectively. The results indicate that water use efficiency improved with reduced irrigation levels, although yield may slightly decrease under water deficit.
Design Implications:
The 75%ETc level was identified as the most suitable operational scenario for basin irrigation of pepper, ensuring adequate moisture for yield maintenance while achieving significant water savings.

5.2 Conclusion
The study effectively demonstrated the use of CROPWAT 8.0 as a reliable tool for estimating crop water requirements and supporting the hydraulic design of basin irrigation systems. The seasonal evapotranspiration, ETc of 585.4mm and gross irrigation demand of 9006.15m³/ha provided the basis for determining irrigation depth, interval, and basin dimensions suitable for the loamy soils of Gonar Ganye.
The irrigation water use efficiency (IWUE) results revealed that moderate deficit irrigation enhances water productivity without severely affecting yield. The 75%ETc irrigation regime, therefore, represents the most efficient and sustainable option for pepper cultivation under the prevailing climatic and soil conditions.
Thus, the integration of crop, soil, and climate parameters into the irrigation design process ensures technical efficiency, agronomic viability, and water resource sustainability for vegetable production in semi-arid regions of Northern Nigeria.

5.3 Recommendations
Based on the results and conclusions drawn from this research project, the following recommendations are pointed - out.

i. **Adoption of 75%ETc Irrigation Scheduling:** Farmers should adopt the 75%ETc irrigation level for pepper production to achieve efficient water use and maintain reasonable yield performance.
ii. **Promotion of Basin Irrigation:** Basin irrigation should be encouraged for small scale vegetable growers due to its operational simplicity, uniform water distribution, and adaptability to the soil and topographic conditions of the area.
iii. **Enhancing Field Application Efficiency:** Land leveling, basin alignment, and maintenance of field channels should be improved to raise field application efficiency beyond the current 65% and minimize conveyance losses.
iv. **Integration of Climate Data in Scheduling:** Irrigation planning should utilize updated meteorological data from NiMet for real time scheduling to avoid over or under irrigation.
v. **Capacity Building and Farmer Training**: Training programs should be organized for farmers on efficient irrigation management, water measurement, and system maintenance for sustained performance.
vi. **Further Research:** Future studies should assess the economic viability of deficit irrigation and monitor long-term effects on soil properties, nutrient uptake, and pepper yield quality under basin irrigation

References
Abubakar, M. S., Musa, I., & Sulaiman, L. (2022). *Climatic Assessment and Irrigation Water Requirement for Vegetable Crops in Northern Guinea Savanna of Nigeria.* Nigerian Journal of Agricultural Engineering, 43(1), 57–65.
Adeyolanu, D. T., & Okelola, O. E. (2024). Irrigation Water Management and Food Security in Nigeria. Research Journal of Agricultural Economics and Development, 3(2), 117–132. https://doi.org/10.52589/ajafs-pfpu1qn7
Allen, R. G., Pereira, L. S., Raes, D., & Smith, M. (1998). *Crop Evapotranspiration: Guidelines for Computing Crop Water Requirements.* FAO Irrigation and Drainage Paper No. 56, FAO, Rome.
Aminu, A., Yusuf, A., & Mohammed, A. (2020). *Estimation of Reference Evapotranspiration in Northern Nigeria Using CROPWAT Model.* Journal of Environmental Hydrology, 28(2), 1–9.
Anjum, M. N., Cheema, M. J. M., Hussain, F., & Wu, R. S. (2023). Precision irrigation: Challenges and opportunities. In Precision Agriculture: Evolution, Insights and Emerging Trends (Vol. 1, Issue Ml). Elsevier Inc. https://doi.org/10.1016/B978-0-443-18953-1.00007-6

Benami, A., & Ofen, A. (1984). Irrigation engineering: Sprinkler, trickle, surface irrigation principles and design. Irrigation Engineering Publications.
Brady, N. C., & Weil, R. R. (2017). The nature and properties of soils (15th ed.). Pearson Education.
Brouwer, C., Prins, K., Kay, M., & Heibloem, M. (1989). Irrigation water management: Irrigation methods. Food and Agriculture Organization of the United Nations (FAO). https://www.fao.org/3/s8684e/s8684e00.htm
Camp, C. R. (1998). Subsurface drip irrigation: A review. Transactions of the ASAE, 41(5), 1353–1367. https://doi.org/10.13031/2013.17309
Erdem, Y., Erdem, T., Orta, A. H., & Okursoy, H. (2005). Irrigation scheduling for watermelon with crop water stress index (CWSI). Journal of Central European Agriculture, 6(4), 449–460. https://hrcak.srce.hr/17309
Evans, R. G., LaRue, J., Stone, K. C., & King, B. A. (2013). Adoption of site-specific variable rate sprinkler irrigation systems. Irrigation Science, 31(4), 871–887. https://doi.org/10.1007/s00271-012-0365-x
FAO. (2006). Guidelines for soil description (4th ed.). Food and Agriculture Organization of the United Nations.
FAO. (2011). The state of the world's land and water resources for food and agriculture (SOLAW): Managing systems at risk. Food and Agriculture Organization of the United Nations.
Fereres, E., & Soriano, M. A. (2007). Deficit irrigation for reducing agricultural water use. Journal of Experimental Botany, 58(2), 147–159. https://doi.org/10.1093/jxb/erl165
Hillel, D. (2004). Introduction to environmental soil physics. Academic Press.
Howell, T. A. (2003). Irrigation efficiency. In B. A. Stewart & T. A. Howell (Eds.), Encyclopedia of water science (pp. 467–472). CRC Press.
Keller, J., & Bliesner, R. D. (1990). Sprinkler and trickle irrigation. Van Nostrand Reinhold.
Lakhiar, I. A., Yan, H., Zhang, C., Wang, G., He, B., Hao, B., Han, Y., Wang, B., Bao, R., Syed, T. N., Chauhdary, J. N., & Rakibuzzaman, M. (2024). A Review of Precision Irrigation Water-Saving Technology under Changing Climate for Enhancing Water Use Efficiency, Crop Yield, and Environmental Footprints. Agriculture (Switzerland), 14(7). https://doi.org/10.3390/agriculture14071141
Lal, R., & Shukla, M. K. (2004). Principles of soil physics. Marcel Dekker.
Postel, S. (1999). Pillar of sand: Can the irrigation miracle last? W. W. Norton & Company.
Ray, S., & Majumder, S. (2024). Water management in agriculture: Innovations for efficient irrigation. Modern Agronomy; Sil, P., Chhetri, P., Majumder, S., Santosh, DT, Eds, July, 169–185.
Rigor, E. R., Jones, J. P., & Luthin, J. N. (1973). Soil water relationships. University of California Press.
Thornthwaite, C. W. (1948). An approach toward a rational classification of climate. Geographical Review, 38(1), 55–94. https://doi.org/10.2307/210739
United States Department of Agriculture (USDA). (2017a). Soil bulk density/moisture/aeration. In Soil quality indicators: Soil bulk density. Natural Resources Conservation Service. https://www.nrcs.usda.gov
United States Department of Agriculture (USDA). (2017b). Soil quality indicators: Field capacity. Natural Resources Conservation Service. https://www.nrcs.usda.gov
United States Department of Agriculture (USDA). (2017c). Soil quality indicators: Soil water content and plant available water. Natural Resources Conservation Service. https://www.nrcs.usda.gov

EFFECT OF *Phyllanthus amarus* AQUEOUS LEAVES EXTRACT ON GUT HISTOMOPHORMETRY OF RABBITS

Dr. Karimat I. ALIYU
Department of Animal Science, University of Abuja, Abuja, Nigeria
ORCID NO: 0009-0001-5117-2035
Dr. Ayo J. SHOYOMBO
Department of Animal Science, Landmark University, Omu-Aran, Kwara State, Nigeria
ORCID NO: 0000-0003-2937-7779
Miss NJOKU, Oluchi Blessing
Department of Animal Science, University of Abuja, Abuja, Nigeria

ABSTRACT
The study was carried out to determine the effects of *Phyllanthus amarus* leaves extract on gut histology of rabbits. Thirty-two weaner rabbits of about 7-8 weeks were randomly divided into four treatments groups, each with eight rabbits in a completely randomized design (CRD). Rabbits in treatment T1 were given only water as placebo, T2, T3 and T4 were given oral administration of 2ml, 4ml and 6ml of *Phyllanthus amarus* leaf extract respectively and rabbits in all the treatment were offered the same basal diets which was formulated to meet their nutritional requirements. Sample from *Phyllanthus amarus* leaf were taken to the laboratory for phytochemical screening. After 8 weeks feeding trial, the rabbits were slaughtered and dissected, samples from the small intestine were taken for histological evaluations. They were collected, weighed and fixed in 10% buffered formalin for 24 hours for processing of samples on slides for histological microscopic studies. The phytochemical analysis revealed the presence of tannins (2.05%), flavonoids (5.77%), terpenoids (3.60%), phytates (0.87%), phenols (7.08%), steroids (1.14%) and oxalates (0.12%) respectively. There was a significant higher value ($p<0.05$) for villus height and width in the duodenum of rabbit in the control group, however, the crypt depth was similar to those on T3 and T4. The villus height, width and crypt depth of the ileum were significantly higher in T2. In the jejunum, the better results were recorded in T2 with higher values for crypt depth, villus height and width. Histological study also revealed different forms of cellular degeneration of villi epithelium, glandular and muscularis layers in treated groups. The results showed a dose dependence benefit of the plant. This study concluded that excessive administration of aqueous extract of *Phyllanthus amarus* has potential adverse effect on the microanatomy of the intestinal integrity of rabbits**.**

Keywords: *Phyllanthus amarus, gut histology, rabbits, plant extract*

POTENTIAL OF INTEGRATING PCMS IN RESIDENTIAL BUILDING ENVELOPE TO THERMAL ENERGY STORAGE

SELKA Ghouti
Department of Civil Engineering, Faculty of Technology , University of Tlemcen, P. O. P. 230, 13000 Tlemcen, Algeria.

Abstract
The objective of this work is to study an energy device integrated in to building envelopes that can store and release large quantities of heat in reduced volumes by melting or solidifying at characteristic temperatures.
The originality of the work lies in the fact that lightweight walls equipped with intelligent phase change materials (PCMs) combine classic construction concrete materials to improve their thermal inertia and provide greater comfort for the occupants. This device may well offer a promising solution for storing the solar energy captured on the facade and then releasing it when needed. A numerical approach has been developed to set up a 2D model to simulate the thermal behavior of PCM concretes using the averaged thermal properties obtained experimentally. The numerical simulation of the system was performed using the Finite Volume Method (FVM), which enabled us to study the dynamic and energetic behavior of a PCM concrete building wall and estimate the efficiency of the system for the specific case of climatic conditions in the city of Tlemcen, Algeria. The numerical results were validated with the experimental and numerical data available in the literature.
Keywords: PCM, concrete, Thermal energy storage, Melting solidifying , Modeling heat transfer.

SILENT SLIGHTS, BIG DECISIONS: THE MEDIATING ROLE OF SENSE OF AGENCY IN THE IMPACT OF GENDERED MICROAGGRESSIONS ON TURNOVER INTENTIONS AMONG WORKING WOMEN

Rabia Hameed
Rawalpindi Women University
Maryam Javed
National Institute of Psychology, Quaid-e-Azam University, Islamabad.

Abstract
Despite increased attention to workplace equality, women in professional environments often encounter subtle and persistent forms of bias known as gender microaggressions. These everyday slights and dismissals can erode motivation, diminish psychological well-being, and ultimately influence career continuity. This study aims to explore the influence of perceived gender microaggression on turnover intentions among working women and examines whether a positive sense of agency mediate this relationship. Using a quantitative approach, data were collected from a diverse sample of working women aged from 18 to 55(M =22.48, SD =2.72) across various sector sectors through standardized questionnaires: the Microinsults and Microinvalidations Scale (Algner et al., 2022), the Turnover Intention Scale (Bothma et al., 2013), and the Sense of Agency Scale (Tapal et al., 2017). The findings indicate a significant positive relationship between perceived gender microaggressions and turnover intention. Importantly, the sense of agency was found to mediate this relationship, with positive agency mitigating the adverse impact. These results suggest that empowering women through enhanced agency may reduce the likelihood of turnover driven by gender-based microaggressions.
Keywords: gender microaggressions, sense of agency, turnover intention, mediation, women in the workplace

THE EFFECTS OF ECONOMIC CRISIS ON POPULATION MIGRATION

Associate Prof. PhD. Brîndușa Mihaela RADU
Institute for Economic Forecasting - Romanian Academy, Bucharest, Romania
ORCID ID: 0009-0008-8843-5477

Abstract: *International migration is an integral part of the global economy. Growing disparities in development, the global jobs crisis, the segmentation of labor markets, revolutions in transport and communications and a burgeoning migration industry combine to explain why there are unprecedented numbers of migrants worldwide today. International migration is a widespread phenomenon in the European Union, characterized not only by large immigration flows from outside its borders, but also by migration from one member state to another.*

During economic recessions generated by either the 2008-2009 economic-financial crisis or the Covid-19 pandemic, immigrants are often the most vulnerable category of people, which can lead to changes in the volume, structure and direction of international migration flows. The last two major crises at the beginning of the 21st century have had significant implications for migrants, migration and migration policies. At the same time, the very different global/European context and circumstances of the financial crisis and the health crisis determine different consequences for migrants, differentiated changes in the structure and dimensions of migratory flows, but also different compartments of migrants.

The paper presents a comparative analysis of the economic and social impact of the 2008-2009 recession and the health crisis on the size, structure of migratory flows and the behavior of migrants worldwide and in the European Union.

Keywords: *migration, immigrants, the great recession, the health crisis.*

LABOR MARKET CHALLENGES IN THE ERA OF DIGITALIZATION

Associate Prof. PhD. Brîndușa Mihaela RADU
Institute for Economic Forecasting - Romanian Academy, Bucharest, Romania
ORCID ID: 0009-0008-8843-5477

Abstract: Digitization, driven by technological advances and the widespread adoption of digital technologies, has had and is likely to continue to have a profound impact on various aspects of society, including the labor market.
In the context of an increasingly dynamic global economic environment, with the assimilation of the solutions brought by the new generation of technologies, the tasks of the labor factor are gradually being taken over by machines, and the requirements regarding the training and skills of the staff are becoming more and more demanding. Under these conditions, it is absolutely essential that investments in human resources are effective and addressed to the needs of an economy in constant motion, with the types of skills currently required in the labor market having a high probability of not being found again in the near future.
Digitization has also brought significant changes to the labor market in Romania and this process is not over. It is essential that all actors involved, from government and companies to workers and educational institutions, work together to adapt and exploit the opportunities offered by this transformation. Digitization can increase the efficiency and competitiveness of the Romanian economy. Investments in technology can bring major benefits to various industries and contribute to the development of key sectors.
The present work aims to evaluate the current state of human capital development in Romania, in the conditions in which the constraints imposed by the staff shortage can speed up the decision of Romanian companies regarding the automation of some activities.
Keywords: labor market, digitalization

A COMPARATIVE STUDY ON CHROMIUM BIOSORPTION USING HYDROCHLORIC AND SULPHURIC ACID MODIFIED *Calotropis procera* LEAVES

Abdulfatai Rashidat
Barry Sunday
Bawa Muhammad Yusuf
Semiu Olalekan Ajiboso
Department of Biochemistry, Faculty of Natural and Applied Sciences, Nasarawa State University, Keffi, Nigeria

Muhammad Abdullahi Ubana
Department of Biochemistry, Faculty of Natural and Applied Sciences, Nasarawa State University, Keffi, Nigeria
Department of Biochemistry, Faculty of Biotechnology and Biomolecular Science Universiti Putra Malaysia, 43400 UPM Serdang, Selangor, D.E, Malaysia

ABSTRACT
This work investigates the biosorption of hexavalent chromium [Cr(VI)] from aqueous solution using acid modified Calotropis procera leaves as low cost, environmentally friendly adsorbents. Two modification approaches were compared: hydrochloric acid (HCl) and sulphuric acid (H_2SO_4). The point of zero charge (pH_pzc) determined by pH drift was 6.4 for HCl-modified biomass and 5.8 for H_2SO_4-modified biomass, indicating favorable adsorption under acidic conditions. FTIR analysis showed hydroxyl, carboxyl, carbonyl and amine groups involved in Cr(VI) binding. Batch experiments examined pH (2–10), contact time (10–90 min), adsorbent dosage (0.5–2.0 g L^{-1} for HCl; 0.5–2.0 g 100 mL^{-1} for H_2SO_4) and initial Cr(VI) concentration (50–200 mg L^{-1}). Optimal removal for HCl-modified leaves occurred at pH 2, 40 min, 1.0 g L^{-1} dosage, achieving 33.6 mg g^{-1} (67 % removal) and 77.9 mg g^{-1} at 200 mg L^{-1}. For H_2SO_4-modified leaves, best performance was at pH 2, 60 min, 2.0 g 100 mL^{-1} dosage, with removal decreasing as initial concentration rose from 50 to 200 mg L^{-1}. In summary the results indicate that acid-modified Calotropis procera leaves, whether treated with hydrochloric acid or sulphuric acid, are effective, low-cost, and environmentally friendly biosorbents suitable for Cr(VI) remediation. This research lays a strong foundation for future scale-up applications, including continuous-flow systems and regeneration studies for industrial wastewater treatment.

EFFECTS OF FLIPPED CLASSROOM MODES ON THE RETENTION OF PRE-SERVICE MATHEMATICS TEACHERS IN COLLEGES OF EDUCATION, NORTH-CENTRAL

JOB, S. J.
Hassan, A. A. (PhD)
Prof. Gimba, R. W.
Prof. Enagi, A. I.
Department of Science Education[1,2&3] Department of Mathematics
Federal University of Technology, Minna, Nigeria

Abstract
The study examined the Effects of Flipped Classroom Modes on the Retention of Pre-Service Mathematics Teachers in Colleges of Education, North-Central. A quasi-experimental design, specifically a pretest-posttest, non-equivalent control group design, was used for the research. The population of this study encompasses all first-year students of the Nigeria Certificate in Education (NCE I) programme who are registered for mathematics courses in the 2024/2025 academic session. A sample size of 131 NCE I was selected from the population using a multi-stage sampling technique. Two research questions were posed, and two corresponding null hypotheses were formulated and tested at a 0.05 significance level. Four experts validated the research instrument. The test-retest method was used to determine the reliability coefficient of the Geometry Achievement Test (CGAT). The scores were analysed using the Pearson Product-Moment Correlation Coefficient, which yielded a reliability index of 0.77which indicated a good level of temporal stability for the CGAT. Data were analysed using mean, standard deviation, and analysis of variance (ANOVA) with the Statistical Package for Social Sciences (SPSS) version 23.00. The findings indicated that both the micro-flipped classroom and group-flipped classroom methods led to significantly higher academic achievement scores in Geometric concepts among pre-service Mathematics teachers compared to the traditional lecture method. Based on the findings of the study, the following recommendation is proposed: Pre-service Mathematics teachers are strongly encouraged to embrace flipped classroom modes, actively engaging with pre-class materials and participating fully in in-class activities. This will not only improve their academic performance and retention but also cultivate essential 21st-century skills such as autonomous learning, critical thinking, and collaborative problem-solving.
Keywords: Retention**,** Flipped Classroom Modes and Pre-Service Mathematics Teachers.

ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİLERİNDE RUH SAĞLIĞI OKURYAZARLIĞININ SAĞLIK ARAMA DAVRANIŞLARI ÜZERİNDEKİ ETKİSİ

Seher DÖNER
Yozgat Bozok Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Yozgat
ORCID: 0000-0002-2373-5099
Sıla KARABULUT
Yozgat Bozok Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü Öğrencisi, Yozgat

ÖZET
Araştırma, üniversite öğrencilerinde ruh sağlığı okuryazarlığının sağlık arama davranışları üzerine olan etkisini incelemek amacıyla tanımlayıcı ve kesitsel tasarımda yapılmıştır. Çalışmanın örneklemini, 537 üniversite öğrencisi oluşturmuştur. Veriler, Tanıtıcı Özellikler Formu, Ruh Sağlığı Okuryazarlığı Ölçeği ve Sağlık Arama Davranışları Ölçeği ile toplanmıştır. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler, Kolmogorov–Smirnov testi, t testi, Mann-Whitney U testi, Kruskal- Wallis testi, regresyon ve korelasyon analizi kullanılmıştır. Öğrencilerin ruh sağlığı okuryazarlığı ve sağlık arama davranışları puan ortalamaları sırasıyla 13.09 ± 4.13, 36.81± 12.66'dır. Ruh sağlığı okuryazarlık düzeyi ile sağlık arama davranışı arasında pozitif yönde zayıf düzeyde anlamlı bir ilişki olduğu ($r=0.234$, $p<0.01$) ve ruh sağlığı okuryazarlığı düzeylerinin sağlık arama davranışlarını anlamlı biçimde yordadığı bulunmuştur ($F(1, 535) = 17.85$, $p < .001$). Kadın cinsiyette, üniversite eğitimi sırasında psikoloji/psikiyatri içerikli ders alanlarda, dördüncü sınıf öğrencilerinde ve ruhsal bir sorun yaşama durumunda psikiyatrik yardım alma girişiminde bulunacağını ifade edenlerde ruh sağlığı okuryazarlığı puan ortalamalarının daha yüksek olduğu saptanmıştır ($p<0.05$). Sağlık arama davranışı puan ortalamalarının ise kadın cinsiyette, sigara ve alkolü kullanmayanlarda, eğitimi sırasında psikoloji/psikiyatri içerikli ders alanlarda, ruhsal bir sorun yaşama durumunda psikiyatrik yardım alma girişiminde bulunacağını ifade edenlerde daha yüksek olduğu saptanmıştır ($p<0.05$). Sonuç olarak, üniversite öğrencilerinin ruh sağlığı okuryazarlığı ve sağlık arama davranışlarının orta düzeyde olduğu ve bazı değişkenlerin ruh sağlığı okuryazarlığı ve sağlık arama davranışlarını etkilediği sonucuna ulaşılmıştır. Ayrıca ruh sağlığı okuryazarlığı ile sağlık arama davranışları arasında anlamlı bir ilişki vardır. Ruh sağlığı okuryazarlığını artırmaya yönelik eğitimler planlanabilir ve sağlıklı yaşam davranışları hakkında farkındalık oluşturabilir.
Anahtar Kelimeler: Hemşirelik, ruh sağlığı, ruh sağlığı okuryazarlığı, sağlık arama davranışı

THE IMPACT OF MENTAL HEALTH LITERACY ON HEALTH SEEKING BEHAVIORS OF UNIVERSITY STUDENTS

ABSTRACT
The study employed a descriptive, cross-sectional design to examine the impact of mental health literacy on health-seeking behaviors among university students. The study sample consisted of 537 university students. Data were collected using a Personal Characteristics Form, the Mental Health Literacy Scale, and the Health Seeking Behaviors Scale. Data were analyzed using descriptive statistics, the Kolmogorov–Smirnov test, the t-test, the Mann-Whitney U test, the Kruskal-Wallis test, regression, and correlation analysis. The students' mean scores for mental health literacy and health seeking behaviors were 13.09 ± 4.13 and 36.81 ± 12.66, respectively. A weakly positive correlation was found between mental health literacy levels and health-seeking behaviors ($r=0.234$, $p<0.01$), and mental health literacy levels significantly predicted health-seeking behaviors ($F(1, 535) = 17.85$, $p < .001$). Mean mental health literacy scores were higher among females, those who took psychology/ psychiatry courses during their university education, fourth-year students, and those who stated that they would attempt to seek psychiatric help if they experienced a mental health problem ($p<0.05$). Mean health seeking behavior scores were higher among females, those who did not smoke or drink alcohol, those who took psychology/psychiatry courses during their university education, and those who stated that they would attempt to seek psychiatric help if they experienced a mental health problem ($p<0.05$). As a result, it was concluded that university students' mental health literacy and health-seeking behaviors are at a moderate level, and that certain variables influence mental health literacy and health seeking behaviors. Furthermore, there is a significant relationship between mental health literacy and health-seeking

behaviors. Training programs can be planned to increase mental health literacy and raise awareness about healthy lifestyle behaviors.
Keywords: Nursing, mental health, mental health literacy, health seeking behavior
*Bu araştırma 2209-A-Üniversite Öğrencileri Araştırma Projeleri Destekleme Programı kapsamında TÜBİTAK tarafından desteklenmiştir.

LEUKOCYTE MIGRATION MODULATION BY THE METHANOLIC EXTRACT OF *SMYRNIUM OLUSATRUM*: AN INNOVATIVE APPROACH TO PHYTOTHERAPY

Sekkout Zineb
Boudaia Omaima
El Amrani Najat
RADALLAH Driss
EL Hamsas EL Youbi Amal.
Laboratory of Biology and Health, Faculty of Sciences Ben M'Sik, University Hassan II, Casablanca, Morocco

Abstract
Leukocyte migration is a crucial process in the inflammatory response, driven by pathogen- and damage-associated signals. While conventional anti-inflammatory drugs are effective, their side effects necessitate the search for safer alternatives. This study evaluates the potential of *Smyrnium olusatrum* L. methanolic extract, traditionally recognized for its anti-inflammatory properties, in modulating key inflammatory mechanisms.
Methanolic extract was prepared by macerating 100 g of seed powder in 500 mL of methanol for 24 hours. Mice were treated intraperitoneally and subjected to carrageenan-induced acute peritonitis. Leukocyte migration was assessed by collecting peritoneal fluid, preparing blood smears, and staining with Wright-Giemsa. Leukocyte counts were performed using a Malassez counting chamber after diluting the peritoneal fluid with Turk's solution.
Our results demonstrated a concentration-dependent reduction in leukocyte infiltration following carrageenan injection. The methanolic extract exhibited a significant effect, reducing leukocyte count at doses of 400 and 500 mg/kg compared to the reference drug Diclofenac. Microscopic examination confirmed fewer stained leukocytes with increasing extract concentrations, highlighting a dose-dependent anti-inflammatory response.
hese findings underscore the potential of *Smyrnium olusatrum* methanolic extract as a natural anti-inflammatory agent. Future research should focus on elucidating the molecular mechanisms underlying its activity and exploring its safety and efficacy in clinical settings.
Keywords: *Smyrnium*, leukocyte, migration.

KALP HASTALARINDA KİŞİLİK ÖZELLİKLERİ, PSİKOLOJİK SAĞLAMLIK, TRAVMA SONRASI BÜYÜME VE İYİ OLUŞ ARASINDAKİ İLİŞKİLERİN İNCELENMESİ

Betül ÇİMEN URASLI
İstanbul Arel Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Klinik Psikoloji Programı, İstanbul, Türkiye
ORCID: 0009-0001-6898-0901
Dr. Öğr. Üyesi Nilgün ONNAR
İstanbul Arel Üniversitesi, Fen Edebiyat Fakültesi, Psikoloji Bölümü, İstanbul, Türkiye
ORCID: 0000-0003-3861-801X

ÖZET
Kalp hastalıkları, bireylerin yaşamlarında fiziksel ve psikolojik sorunlara yol açabilen kronik sağlık sorunlarıdır. Bu tür hastalıklar, bireylerin psikolojik uyumlarını, zorlu yaşam olaylarıyla başa çıkma kapasitelerini ve genel iyi oluşlarını etkileyebilmektedir. Bu bağlamda kişilik özellikleri, bireylerin zorlu yaşam olayları karşısındaki tepkilerini belirleyen temel bir yapı olarak görülürken; psikolojik sağlamlık hastalıkla başa çıkmada koruyucu bir faktör olarak kabul edilmektedir. Travma sonrası büyüme ve psikolojik iyi oluş ise yaşanan zorluklara rağmen ortaya çıkabilen olumlu sonuçlardır. Bu çalışmanın amacı, kalp hastalarında kişilik özellikleri, psikolojik sağlamlık, travma sonrası büyüme ve iyi oluş arasındaki ilişkileri incelemektir.
Çalışmaya İstanbul'da iki farklı hastanede tedavi gören, 18-84 yaş arası kalp hastalığı tanısı almış 263 erkek, 137 kadın toplam 400 kişi katılmıştır. Veri toplama araçları olarak Demografik Bilgi Formu, Beş Faktör Kişilik Envanteri, Connor–Davidson Psikolojik Sağlamlık Ölçeği, Travma Sonrası Büyüme Envanteri ve Psikolojik İyi Oluş Ölçeği- Kısa Formu kullanılmıştır. Ölçeklerin toplam puanları ve alt boyutları üzerinden Pearson korelasyon analizi yapılmıştır. Demografik değişkenlere ilişkin farklılaşmaları incelemek için bağımsız örneklem t-testi ve tek yönlü ANOVA uygulanmıştır. Tüm analizler SPSS 27 programı ile gerçekleştirilmiştir.
Korelasyon analizi bulgularına psikolojik sağlamlık toplam puanı ve alt boyutları ile travma sonrası büyüme, iyi oluş toplam puanı ve alt boyutları ile kişilik özellikleri alt boyutları arasında zayıf- orta düzeyde anlamlı ilişkiler saptanmıştır. Travma sonrası büyüme ile iyi oluş arasında ise pozitif yönde yüksek düzeyde anlamlı ilişkiler bulunmuştur. Fark analizleri, gelir düzeyi, eğitim durumu, egzersiz yapma ve beslenme alışkanlıklarına göre psikolojik sağlamlık, psikolojik iyi oluş, travma sonrası büyüme ve bazı kişilik özellikleri puanlarının anlamlı biçimde farklılaştığını göstermiştir. Bulgular, kişilik özellikleri, psikolojik sağlamlık, travma sonrası büyüme ve iyi oluş arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişkiler bulunduğunu göstermektedir. Bu sonuçlar, söz konusu değişkenlerin kalp hastalarının psikososyal uyum süreçleriyle ilişkili olabileceğine işaret etmektedir.
Anahtar Kelimeler: Kişilik özellikleri, psikolojik sağlamlık, travma sonrası büyüme, iyi oluş, kalp hastaları

EXAMINING THE RELATIONSHIPS BETWEEN PERSONALITY TRAITS, PSYCHOLOGICAL RESILIENCE, POSTTRAUMATIC GROWTH AND WELL-BEING IN CARDIAC PATIENTS

ABSTRACT
Cardiovascular diseases are chronic health conditions that can lead to physical and psychological problems in individuals' lives. Such diseases may affect individuals' psychological adjustment, their capacity to cope with difficult life events, and their overall well-being. In this context, personality traits are regarded as a fundamental structure that determines individuals' responses to challenging life events, while psychological resilience is considered a protective factor in coping with illness. Post-traumatic growth and psychological well-being are positive outcomes that can emerge despite the difficulties experienced. The aim of this study is to examine the relationships between personality traits, psychological resilience, post-traumatic growth, and well-being in individuals with cardiovascular disease.

A total of 400 individuals (263 men, 137 women), aged 18–84, diagnosed with cardiovascular disease and receiving treatment in two hospitals in Istanbul, participated in the study. The data collection tools used were the Demographic Information Form, the Five-Factor Personality Inventory, the Connor–Davidson Resilience Scale, the Post-Traumatic Growth Inventory, and the Psychological Well-Being Scale–Short Form. Pearson correlation analysis was performed using total and subscale scores, and independent samples t-tests and one-way ANOVA were conducted to examine demographic differences. All analyses were carried out using the SPSS 27 program.

According to the correlation analysis findings, significant weak-to-moderate relationships were identified between psychological resilience total scores and subdimensions, post-traumatic growth, psychological well-being total and subscale scores, and personality trait subdimensions. Additionally, significant high-level positive relationships were found between post-traumatic growth and well-being. Difference analyses indicated that psychological resilience, psychological well-being, post-traumatic growth, and some personality trait scores differed significantly according to income level, educational status, exercise habits, and dietary habits. The findings demonstrate that personality traits, psychological resilience, post-traumatic growth, and well-being are statistically related. These results suggest that these variables may be associated with the psychosocial adjustment processes of individuals with cardiovascular disease.

Keywords: Personality traits, psychological resilience, posttraumatic growth (PTG), well-being (PWB), cardiac patients

INTEGRATED SMART GRIDS FOR ENHANCED RENEWABLE ENERGY UTILIZATION

V RISHANTH
RISHI KANTH V
ROHITH K
RUTHRANATH V N
SAAI SARATH M
Dr. A. VIJAYALALKSHMI
R.M.K. Engineering College, Tiruvallur District-601206, Tamil Nadu, India

Abstract:
The rapid rise in global electricity demand and the diminishing availability of conventional energy resources have highlighted the need for a more sustainable, efficient, and dependable power network. Smart Grid technology has emerged as an advanced approach that combines renewable energy integration, electrical engineering, automation, and communication systems to modernize traditional power infrastructures. Unlike conventional grids that support only one-way energy flow, Smart Grids enable two-way communication between consumers and utility providers, allowing continuous monitoring, control, and optimization of power usage. This intelligent framework improves energy efficiency and maximizes the effective use of renewable sources such as solar, wind, and hydropower.
Despite its advantages, Smart Grid deployment encounters several obstacles, including grid fluctuations caused by inconsistent renewable energy generation, substantial installation costs, cybersecurity risks, and the need for sophisticated data-handling mechanisms. To overcome these issues, our study presents a unified Smart Grid model integrated with IoT-enabled sensors, Artificial Intelligence (AI), and Machine Learning (ML) algorithms. These technologies support accurate energy-demand forecasting, rapid fault detection, automated load distribution, and self-recovery operations. The proposed system can respond dynamically to variations in renewable energy supply, ensuring a stable and reliable power flow even during peak demand periods. Additionally, big data analytics will assist in continuous grid performance assessment, while blockchain technology will provide secure and transparent energy transactions. Decentralized control will also encourage the growth of microgrids and community-level renewable energy systems, reducing reliance on conventional central power stations.
By deploying this intelligent grid architecture, significant improvements in energy efficiency, lower carbon emissions, and enhanced power system reliability can be achieved. This research aims to develop a resilient, future-ready energy network that supports global sustainability efforts and strengthens modern electrical infrastructure.
Keywords: Smart Grid Systems; Renewable Energy Integration; Artificial Intelligence; IoT Technologies; Machine Learning; Blockchain Security; Power Management; Sustainable Energy.

NANO-ENHANCED SMART WEARABLES FOR ADVANCED HEALTH DIAGNOSTICS

SAKTHI SUNDHAR R L
SANJAY R, RISHI S
SANJAYKUMAR S
SANJEETH N
DR. A. VIJAYALAKSHMI
R.M.K. Engineering College, Tiruvallur District-601206, Tamil Nadu, India

Abstract:
Smart wearable technologies have become essential in contemporary healthcare, enabling continuous, real-time, and non-invasive monitoring of key physiological parameters. With the incorporation of nanotechnology, these devices have achieved remarkable improvements in sensitivity, functionality, and miniaturization. This paper presents the development, architecture, and potential applications of nanotechnology-enabled wearable systems designed for comprehensive health monitoring. Nanomaterials including graphene, carbon nanotubes, nano-silver, and polymer-based nanocomposites play a crucial role in producing flexible, high-performance sensors capable of detecting minute biochemical and biophysical variations within the human body. Integrated into wearable formats such as smart textiles, patches, wristbands, and contact lenses, these nanosensors support the monitoring of parameters like heart rate, blood pressure, glucose concentration, temperature, hydration status, and respiratory patterns.

Nanotechnology contributes to enhanced conductivity, adaptability, biocompatibility, and long-term stability of wearable sensors, ensuring user comfort and continuous operation throughout daily activities. Recent breakthroughs include nano-enabled sweat analyzers, tear-based diagnostic lenses, and transdermal nanosensors capable of molecular-level detection without invasive procedures. These advancements enable early disease detection, personalized treatment strategies, and efficient remote health supervision.

The fusion of nanotechnology with IoT platforms, Bluetooth Low Energy (BLE), and artificial intelligence further expands the capabilities of smart wearables by enabling instant data transmission, automated analysis, anomaly detection, and clinical decision support. Cloud connectivity additionally strengthens data storage, accessibility, and telemedicine functionality.

Keywords: Smart Wearable Devices; Nanotechnology Applications; Health Surveillance; Nano-Enabled Sensors; Intelligent Textiles; Graphene-Based Materials;

SOLUTIONS TO MITIGATE THE RISKS OF NEGATIVE INFORMATION ON SOCIAL MEDIA FOR TOURISM DESTINATIONS IN CAN THO CITY

Duong Thi Thuy An
Student of the Department of History-Geography-Tourism,
School of Political Science, Social Sciences & Humanities, Can Tho University
ORCID NO: 0009-0001-1740-7312
Dr. Nguyen Thi Be Ba
Chair of Department of History-Geography-Tourism,
School of Political Science, Social Sciences & Humanities, Can Tho University
ORCID NO: 0000-0001-6608-2609

ABSTRACT
Tourism in the digital age is strongly influenced by social media, where information disseminates rapidly and can directly impact destination image. Negative information, if not managed and responded to promptly, can erode trust and reduce visitors' selection and revisit intentions. Can Tho City, the tourism hub of the Mekong Delta, faces this challenge as online communication activities become increasingly dynamic.
This study synthesizes theoretical and practical foundations to identify solutions for managing and mitigating the risks of negative information on social media. Based on crisis communication theory and international studies, the research model proposes five main groups of solutions: social media monitoring, maintaining official communication channels, rapid and transparent response, post-crisis positive communication, and enhancing human resource and community capacity.
The research findings indicate that the integrated implementation of these solutions not only helps slow the dissemination of negative information but also contributes to restoring the destination image, thereby enhancing visitors' trust and favorable perception of Can Tho tourism. This study holds both theoretical and practical significance, providing a scientific basis for tourism communication management in the digital era.
Keywords: Risk of negative information; Social media; Crisis communication; Destination image; Can Tho tourism; Tourism communication management; Digital communication capacity; Rapid response; Positive communication; Sustainable tourism.

INTRODUCTION
In the context of the current intensive digital transformation, social media has become an information channel with profound influence on the tourism sector, particularly in shaping and disseminating tourists' perceptions of destinations. The evolution of platforms such as Facebook, TikTok, YouTube, and Zalo facilitates faster and more effective tourism promotion, but concurrently presents numerous risks when negative information can spread rapidly and have a widespread impact.
Can Tho City – the economic, cultural, and tourism hub of the Mekong Delta region – is a representative destination for Vietnamese river tourism, possessing numerous advantages in terms of natural resources, culture, and human factors. However, alongside the development of tourism and social media, the city also faces challenges in managing online information, especially rumors, negative feedback, or misunderstandings concerning service quality, pricing, and the tourism environment.
Researching solutions to mitigate the risks of negative social media information not only helps protect and enhance the destination image of Can Tho City but also contributes to developing a sustainable communication strategy for the local tourism sector. This study aims to systematize the theoretical foundation, analyze relevant domestic and international models, and

subsequently propose groups of solutions appropriate to the specific characteristics of Can Tho City's tourism within the current digitalization context.

1. THEORETICAL FRAMEWORK ON RISK IN TOURISM

1.1. Concepts of Risk in Tourism

1.1.1. Negative Information Risk

Negative information risk is understood as information that is inaccurate, unverified, biased, or generally negative, which spreads across social media platforms, with the potential to damage the image and reputation of a tourism destination (Kim & Park, 2021). According to Coombs (2007), within the context of crisis communication, negative information can trigger a "contagion effect," leading to the public's perceptions being misdirected and resulting in reduced confidence. Similarly, Kaewkitipong, Chen, and Ractham (2016) point out that negative news on social media often spreads faster than positive news, particularly in the absence of timely control and response mechanisms from management authorities.

From a tourism perspective, Nguyen and Le (2020) argue that negative information risk not only affects destination selection intention but also reduces tourist loyalty and causes long-term damage to the local tourism brand. Recent studies (Pham Thi Hong Yen, 2021; Truong Tri Thong, 2023) also emphasize that in the digital era, the magnitude of negative information's impact depends on the response speed of official channels and the capacity for positive communication aimed at balancing public sentiment. Thus, "negative information risk" can be considered a specific form of communication crisis, where public perception of the destination is negatively influenced by the dissemination of inaccurate or non-objective information.

1.1.2. Social Media Communication

Social media communication is understood as the process of sharing, interacting, and disseminating information among individuals, organizations, or management authorities via digital platforms such as Facebook, Instagram, TikTok, YouTube, or X (Kaplan & Haenlein, 2010). According to Mangold and Faulds (2009), social media communication is not merely a one-way channel but rather a "two-way media ecosystem" where users can simultaneously create, amplify, and consume content.

In the tourism sector, Park, Kim, and Choi (2019) indicate that social media plays a central role in the formation, adjustment, and dissemination of destination perception, especially during information crises. Furthermore, Raouf A. Rather (2021) asserts that social media communication can help businesses and destination management authorities enhance interaction, consolidate trust, and orient visitor behavior through content that is transparent, timely, and emotionally resonant.

Thus, social media communication serves not only as a promotional tool but also as a strategic factor in destination image management and the handling of negative information risks.

1.1.3. Destination Image

Destination image is the comprehensive set of perceptions, impressions, beliefs, and emotions that visitors form about a specific tourism location (Baloglu & McCleary, 1999). According to Gartner (1993), destination image is composed of three main components: cognitive, affective, and conative, which reflect how tourists understand, feel about, and intend to act toward that destination. Subsequent studies (Tasci & Gartner, 2007; Stylidis, 2020) emphasize that destination image is not a static factor but rather evolves, being strongly influenced by personal experiences, traditional media, and particularly by information shared on social media. When negative information emerges, the destination image is vulnerable to damage if there is a lack of suitable response and repositioning strategies (Xu & Cheng, 2024). Therefore, managing destination image in the digital era is not just a marketing activity but also a vital part of crisis communication management, contributing to consolidating trust and maintaining the competitive advantage of the tourism destination.

1.2. Classification and Characteristics of Information Risk on Social Media

Information risk on social media represents one of the major challenges to managing destination image in the digital age. According to Nguyen and Le (2020), negative information can be categorized into three basic groups based on the user's motivation and the level of verification. Firstly, misinformation refers to content that is shared without verification, often stemming from the user's incorrect perception or lack of knowledge (Wardle & Derakhshan, 2017).

Secondly, disinformation refers to information that is intentionally created or disseminated to cause harm to the image, reputation of the destination or tourism businesses (Fallis, 2015).

Thirdly, emotional contagion involves content that stimulates negative emotions, such as fear, anger, or disappointment, and has the potential for rapid spread within online communities (Kramer, Guillory, & Hancock, 2014). These forms of risk not only affect perception but can also alter tourists' destination selection behavior, especially during sensitive periods such as communication crises or incidents at the destination (Kim & Park, 2021).

In Vietnam, particularly in emerging destinations like Can Tho City, the characteristics of social media information risk are evident in several notable aspects. Firstly, negative information has the potential for rapid dissemination due to the lack of early warning and monitoring systems on digital platforms (Nguyen & Le, 2020). Secondly, the younger demographic of tourists—who tend to rely on social media for research, evaluation, and destination selection—is strongly affected by emotionally charged content (Pham Thi Hong Yen, 2021). Finally, the lack of official response mechanisms from local tourism management authorities makes it difficult for inaccurate information to be verified and handled promptly (Kaewkitipong, Chen, & Ractham, 2016). This highlights the urgent need to develop a social media crisis communication strategy to mitigate negative impacts while strengthening trust and a positive image for the tourism destination.

1.3. Factors Influencing Negative Information Risk for Tourism Destinations

Based on a synthesis of international and domestic studies (Kaewkitipong, Chen & Ractham, 2016; Kim & Park, 2021; Pham Thi Hong Yen, 2021), the extent of spread and impact of negative social media information regarding a tourism destination depends on multiple factors, among which five main groups stand out:

Firstly, Information Monitoring and Early Warning play a crucial role in identifying, analyzing, and handling communication risks. Kaewkitipong, Chen, and Ractham (2016) affirm that utilizing social media analytics tools helps tourism organizations quickly detect negative signals, identify the source of dissemination, and predict the trend of information spread. In Vietnam, many destinations have not established automated monitoring systems, leading to a passive response when crises erupt.

Secondly, the Effectiveness of Official Communication Channels directly influences the ability to guide public opinion and minimize the impact of false information. According to research by Kim and Park (2021), the active presence of official channels such as the official website, Facebook page, or official tourism portal helps consolidate public trust and provides a basis for information verification. Conversely, when these channels operate ineffectively or are slow to update, the resulting information void creates opportunities for misinformation to spread.

Thirdly, the Capacity for Rapid Crisis Response determines the efficiency of the entire communication management process. Coombs (2007), in the Situational Crisis Communication Theory (SCCT), emphasizes that a timely, transparent, and responsible response helps minimize image damage and restore public trust. In the rapidly developing social media environment, the faster the response speed, the higher the capacity for risk control.

Fourthly, Parallel Positive Communication Activities help balance public sentiment and reinforce the destination image. According to Gatti, Lazzeretti, and Vitali (2023), destinations should deploy a "positive storytelling" strategy—sharing narratives about cultural experiences,

local people, and local values—to proactively dominate the communication space. Maintaining positive, consistent, and emotionally engaging content on social media can help reduce the degree of negative information's influence.

Finally, the Competencies and Qualifications of Digital Communication Human Resources determine the ability to operate, monitor, and respond effectively in the online environment. Pham Thi Hong Yen (2021) suggests that tourism communication human resources in Vietnam are limited in technological skills, language proficiency, and crisis reaction mindset, resulting in suboptimal handling of negative situations on social media. Therefore, specialized training in digital communication, crisis management, and social media data analytics is an urgent requirement to mitigate negative information risk.

Overall, these five factors form an interconnected system of influence, ranging from monitoring and response capacity to positive communication and human resources. Enhancing the effectiveness of social media communication management not only helps reduce negative information risks but also contributes to strengthening the image, reputation, and sustainability of the tourism destination in the digital media environment.

2. RESEARCH HYPOTHESES

2.1. Monitoring and Forecasting System

In the context of rapidly developing social media, negative information regarding a destination can be disseminated at great speed, seriously damaging the tourism image. Therefore, establishing a monitoring and forecasting system is a pivotal factor in managing and controlling communication risk. According to Kaewkitipong, Chen, and Ractham (2016), this system allows for the collection, analysis, and early warning of negative signals, enabling management authorities to proactively address crises.

Kim and Park (2021) indicate that destinations with effective monitoring systems often detect incidents early, respond quickly, and reduce the speed of negative information dissemination. The application of big data analytics and text-mining technologies further aids in forecasting public sentiment trends and identifying potential risk topics (Park, Kim & Choi, 2019).

In Vietnam, studies by Nguyen and Le (2020) and Pham Thi Hong Yen (2021) show that most localities, including Can Tho, lack a professional social media monitoring mechanism, resulting in slow and inconsistent crisis handling. Based on Coombs's (2007) Crisis Communication Theory, a monitoring and forecasting system helps transition from "passive reaction" to "proactive response," thereby consolidating tourist trust and mitigating communication risk.

Hypothesis H1: The monitoring and forecasting system is positively related to the capacity to mitigate the risks of negative information concerning the tourism destination.

2.2. Official and Transparent Communication Channels

Official communication channels are crucial tools for tourism management authorities to provide authentic, up-to-date information and guide public opinion in the context of rapid social media dissemination. According to Kaewkitipong, Chen, and Ractham (2016), maintaining official channels such as websites, Fanpages, or official tourism portals increases transparency, builds trust, and mitigates the influence of misinformation.

Kim and Park (2021) also affirm that destinations with a transparent communication strategy, which proactively provides information, generally manage crises better and maintain a positive image. In the study by Nguyen and Le (2020) in Vietnam, the "Danang Fantasticity" Fanpage is a prime example of using official communication channels to respond and disseminate positive information, contributing to the protection of the destination's reputation.

According to Coombs's (2007) Crisis Communication Theory, transparent information and prompt responses from official sources help minimize rumors while increasing public trust and favorable perception.

Hypothesis H2: Official and transparent communication channels are positively related to the capacity to mitigate the risks of negative information concerning the tourism destination.

2.3. Rapid Response Procedure

A rapid response procedure is a set of steps, methods, and mechanisms established to address negative information or communication crises on social media promptly. According to Coombs (2007), a rapid response is a core element of crisis management—if the response is executed within the "golden 24 hours," the spread and negative impact of the crisis can be significantly reduced.

Kim and Park (2021) suggest that destinations with rapid response mechanisms, which include information verification, classification, and communication, typically maintain a positive image and solidify tourist trust. In the Vietnamese context, Pham Thi Hong Yen (2021) also asserts that coordination among tourism authorities, the press, and businesses in responding to information is a decisive factor in the effectiveness of risk control.

Furthermore, research by Kaewkitipong, Chen, and Ractham (2016) emphasizes the role of data analytics technology (social listening, sentiment analysis) in the early detection and rapid response to negative information streams on social media.

Hypothesis H3: The rapid response procedure is positively related to the capacity to mitigate the risks of negative information concerning the tourism destination.

2.4. Involvement of Community and Businesses

The involvement of the community and businesses in managing tourism information is a key factor in mitigating negative impacts from social media. According to Freeman (1984), coordination among stakeholders—including management authorities, businesses, and residents—creates a sustainable social interaction network, thereby enhancing crisis preparedness.

In the tourism sector, Sigala (2011) asserts that local businesses and communities are not only affected by negative information but are also crucial agents in disseminating positive information, verifying facts, and guiding public opinion. Nguyen and Le (2020) also propose that when local communities, accommodation owners, and tour guides proactively share real experiences, they help create a "soft shield" against misinformation, thereby strengthening the destination image.

In Vietnam, cooperation among tourism businesses, residents, and the local government in communication—such as the "Friendly Can Tho People" or "Safe Tourism" campaigns—has proven effective in controlling and reshaping tourist perceptions.

Hypothesis H4: The involvement of the community and businesses is positively related to the capacity to mitigate the risks of negative information concerning the tourism destination.

2.5. Parallel Positive Communication

Parallel positive communication is a proactive strategy of disseminating positive content aimed at balancing the impact of negative information on social media. According to Coombs (2007), within the crisis communication model, maintaining a positive, consistent, and transparent flow of information plays a vital role in restoring image and public trust. Similarly, Kim and Park (2021) emphasize that parallel communication campaigns—such as destination storytelling, sharing authentic experiences, or conveying human-centric messages—help reduce the "negative spiral effect" on social media.

From a practical perspective, Nguyen Thi An and Phi Hai Long (2024) suggest that positive content produced collaboratively by tourists, KOLs (Key Opinion Leaders), and management authorities can better guide public opinion and create a greater ripple effect than mere administrative press releases. Particularly in the context of rapid digital media spread, implementing positive communication campaigns helps the destination image maintain credibility and attractiveness even when facing information risks.

Hypothesis H5: Parallel positive communication is positively related to the capacity to mitigate the impact of negative information risk on the tourism destination image.

2.6. Digital Communication Human Resource Competency

The competency of the digital communication team is considered a pivotal factor in managing and handling information crises on social media. According to Coombs and Holladay (2012), the professional skills and timely response capability of communication personnel directly influence the effectiveness of crisis management. Human resources must possess the capacity for social media data analysis (social listening), along with skills in coordinating with the press, KOLs, and tourism businesses to guide information accurately.

Nguyen and Le (2020) emphasize that a professional digital communication team not only detects and addresses negative information but also proactively produces positive content, thereby strengthening the destination image. Similarly, Pham Thi Hong Yen (2021) suggests that the digital competency of tourism sector officials is a decisive factor in controlling, responding to, and restoring the destination's reputation following a communication crisis.

Hypothesis H6: Digital communication human resource competency is positively related to the capacity to mitigate the impact of negative information risk on the tourism destination image.

3. PROPOSED RESEARCH MODEL

Based on the research hypotheses outlined above, the author of this paper constructs a research model for the solutions to mitigate negative information risk on social media.

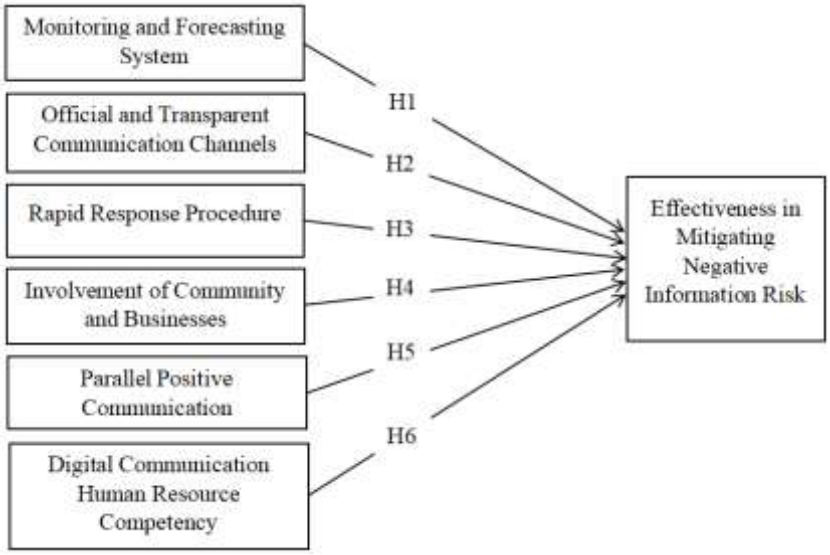

Figure 1: *Research Model for Mitigating Negative Information Risk on Social Media in Can Tho City*

4. RESEARCH METHODOLOGY

In the study, "Solutions to Mitigate Negative Information Risk on Social Media for the Tourism Destination of Can Tho City," the author utilizes a mixed-methods research approach, combining qualitative and quantitative methods to ensure the comprehensiveness and reliability of the research findings.

The qualitative research method was initially conducted through the synthesis of the theoretical framework and the review of domestic and international studies related to social media communication, tourism crisis management, and information risk (Kim & Park, 2021; Kaewkitipong, Chen & Ractham, 2016; Nguyen & Le, 2020; Pham Thi Hong Yen, 2021). Additionally, the research team conducted expert interviews with officials from the Can Tho City Department of Culture, Sports, and Tourism, journalists, and tour guides to refine the model and supplement observable variables appropriate to the local context.

Subsequently, the quantitative research was implemented through a survey of tourists who had visited or intended to visit Can Tho City, using a questionnaire designed based on scales adopted from previous studies. The collected data were processed using SPSS 26.0 software to test reliability (Cronbach's Alpha), conduct Exploratory Factor Analysis (EFA), and perform Multiple Linear Regression to determine the level of influence of the factors on the capacity to mitigate the impact of negative information on the destination image.

The survey sample size was determined based on the principle of Hair et al. (2010), ensuring a minimum of 5 samples for each observed variable, corresponding to approximately 200–250 valid questionnaires. The quantitative analysis results will be cross-referenced and discussed in relation to the qualitative findings, subsequently proposing effective communication management solutions aimed at limiting the impact of information risks on the tourism image of Can Tho City.

5. RESULTS AND DISCUSSION

5.1 Overview of the research sample

Table 1: Survey Results on Demographics

Demographic Factor	Category	Sample Size (n)	Percentage (%)
Gender	Male	137	54.8
	Female	113	45.2
Age	18 - 28	156	62.4
	29 - 39	41	16.4
	40 - 50	39	15.6
	Over 50	14	5.6
Educational Attainment	High School Diploma or Lower	29	11.6
	Vocational/Intermediate Level	19	7.6
	College/Associate's Degree	40	16
	University/Bachelor's Degree	134	53.6
	Postgraduate	28	11.2
Occupation	Student	94	37.6
	Civil Servant/Public Employee	50	20
	Business/Trade	51	20.4
	Worker/Farmer	33	13.2
	Other	22	8.8
Income (VND)	Below 5 million	101	40.4
	5 to less than 10 million	63	25.2
	10 to less than 15 million	52	20.8
	15 million or more	34	13.6

(Source: Author's Data Analysis Results, 2025, n=250)

The survey sample comprised 250 respondents, consisting of 137 males (54.8%) and 113 females (45.2%). The relatively balanced gender ratio indicates that the research findings reflect the perspectives of both genders, thus ensuring objectivity when assessing the impact of negative social media information on Can Tho City as a tourist destination. This distribution

also suggests that both males and females possess a significant interest in tourism activities and related online information.

Regarding age, the 18–28 age group was dominant, accounting for 156 respondents (62.4%), followed by the 29–39 age group (16.4%) and the 40–50 age group (15.6%), while the group over 50 years old constituted only 5.6%. This profile indicates that the majority of participants are young adults, a demographic that frequently uses social media and exhibits a high degree of sensitivity to online information flows. This group is strongly affected by negative information and exerts a significant influence on tourism perceptions and behavior.

In terms of educational attainment, the majority of respondents possessed an education level of college/associate's degree or higher. The university/bachelor's degree level was the most prevalent, with 134 respondents (53.6%), followed by the college/associate's degree group with 40 people (16.0%) and the postgraduate level (11.2%). Only 29 respondents (11.6%) had a high school diploma or lower. This reflects that the sample is predominantly composed of individuals with higher education, who are presumed to have a greater capacity for selective analysis and information reception—a crucial factor when evaluating the risk of negative social media information.

Considering occupation, the sample displayed a fairly diverse distribution. Students accounted for the largest proportion, with 94 respondents (37.6%), indicating a high participation rate from the young demographic, consistent with the trend of heavy social media usage. This was followed by the civil servant/public employee group (20.0%), business/trade group (20.4%), and worker/farmer group (13.2%). The occupational diversity demonstrates the broad reach of the study and suggests that Can Tho City tourism appeals to various social strata.

In terms of income, the group earning less than 5 million VND was the largest (40.4%), followed by the 5–10 million VND group (25.2%), and the 10–15 million VND group (20.8%). The income group of 15 million VND or more accounted for only 13.6%. This income structure suggests that the sample primarily belongs to the lower-middle income bracket, a group often more sensitive to negative information concerning price, service quality, or travel experiences. This helps the study accurately reflect the impact of negative information on the general tourist segment, which constitutes a large proportion of visitors to Can Tho City.

Overall, the socio-demographic characteristics of the survey sample demonstrate diversity across gender, age, education, and occupation, aligning well with the research context of assessing social media information risk. The sample size of 250 respondents serves as a reliable dataset, allowing for accurate and objective analysis of the factors affecting Can Tho's ability to mitigate information-related risks as a tourist destination.

5.2 Analyzing the Factors Mitigating Negative Social Media Information Risk in Can Tho City.

5.2.1 Reliability of the scale

To ensure the reliability of the scale and the sufficiency of the observed variables, the scale reliability assessment method was employed to eliminate non-influential observed variables.

A scale is considered to have acceptable reliability when its Cronbach's Alpha coefficient is $\geq$ 0.6 (Nunnally, 1978; Peterson, 1994; Slater, 1995; as cited in Le Van Huy & Truong Tran Tram Anh, 2012).

An observed variable is deemed reliable when its Corrected Item-Total Correlation coefficient is $\geq$ 0.3 (Nunnally & Bernstein, 1994; as cited in Nguyen Dinh Tho, 2011).

Table 2: Reliability of the scales

Characteristic observed variables	Scales	Corrected item–total correlation ranges	Cronback's Alpha

GS	Information Monitoring and Forecasting System	0,496 - 0,803	0.865
TT	Official and Transparent Media Channels	0,752 - 0,773	0,901
PH	Rapid Response Procedure	0,578 - 0,767	0,863
TC	Parallel Positive Communication	0,368 - 0,597	0,686
NL	Digital Communication Human Resource Capacity	0,591 - 0,642	0,805
CD	Community and Business Engagement	0,428 - 0,594	0,715

(Source: Author's Data Analysis Results, 2025, n=250)

"Information Monitoring and Forecasting System" Scale: This scale comprises four observed variables (GS1–GS4) with a Cronbach's Alpha coefficient of 0.865, exceeding the 0.8 threshold, thus demonstrating very good reliability. The Item-Total Correlation coefficients ranged from 0.496 to 0.803. Although GS3 had the lowest value (0.496), it still exceeded the 0.3 criterion and was therefore retained. Consequently, all four variables met the requirements and were carried forward for the Exploratory Factor Analysis (EFA).

"Official and Transparent Communication Channels" Scale: This scale, consisting of four observed variables (TT1–TT4), yielded a Cronbach's Alpha of 0.901, indicating very high reliability. All variables had Item-Total Correlation coefficients of 0.752 or higher, which significantly surpassed the minimum requirement. As such, all variables in this scale met the reliability criteria and were retained.

"Rapid Response Procedure" Scale: This scale included four variables (PH1–PH4) with a Cronbach's Alpha of 0.863, categorized as very good. The Item-Total Correlation coefficients ranged from 0.578 to 0.767, all exceeding 0.3. Therefore, all variables in this scale are deemed suitable and were retained for subsequent analysis.

"Parallel Positive Communication" Scale: This scale consists of four variables (TC1–TC4), but the Cronbach's Alpha only reached 0.686, which is below the recommended 0.7 level. Several variables showed relatively low Item-Total Correlation coefficients, specifically TC1 (0.368), TC2 (0.497), and TC4 (0.423). Although all variables exceeded the 0.3 threshold, the overall scale Alpha suggests a lower degree of reliability. The study may consider removing the variable with the lowest contribution or improving the scale in the subsequent analysis steps.

"Digital Communication Personnel Competency" Scale: This scale, comprising four variables (NL1–NL4), achieved a Cronbach's Alpha of 0.805, exceeding 0.8, indicating good reliability. All variables had Item-Total Correlation coefficients ranging from 0.591 to 0.642, meeting the requirements. Consequently, all four variables in this scale were retained.

"Community and Enterprise Participation" Scale: This scale, with four variables (CD1–CD4), yielded a Cronbach's Alpha of 0.715, exceeding the minimum threshold of 0.7. However, the variable CD4 had the lowest Item-Total Correlation coefficient (0.428), though it remained above the acceptable limit. Overall, the scale achieved an appropriate level of reliability, and all variables were retained for the EFA.

5.2.2 Exploratory factor analysis

5.2.2.1 Exploratory factor analysis for independent variables

The Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) and Bartlett's Test of Sphericity are employed to assess the appropriateness of the data prior to formally conducting Exploratory Factor Analysis (EFA). Kaiser (1974; cited in Nguyen Dinh Tho, 2011) established criteria for the KMO coefficient: ≥ 0.9 is considered marvelous (very good), ≥ 0.8 is meritorious (good), ≥ 0.7 is middling (acceptable), ≥ 0.6 is mediocre (tolerable), ≥ 0.5 is miserable (poor), and < 0.5 is unacceptable. Furthermore, Hoang Trong and Chu Nguyen Mong Ngoc (2008) state that if the Bartlett's Test yields a significance value (Sig.) greater than 0.05 (statistically non-significant), EFA should not be applied. In addition, for the EFA to be successful, the Cumulative Percentage of Extracted Variance must be greater than 50% (Le Van Huy and Truong Tran Tram Anh, 2012).

Table 3: KMO and Bartlett's Test

KMO and Bartlett's Test		
Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy.		.735
Bartlett's Test of Sphericity	Approx. Chi-Square	2596.283
	df	276
	Sig.	.000

(Source: Author's Data Analysis Results, 2025, n=250)

The results of the KMO and Bartlett's Test indicate that the data is appropriate for factor analysis, as the KMO coefficient is 0.735 > 0.5 (which is considered acceptable/tolerable). Concurrently, the significance value Sig.) of Bartlett's Test is 0.000 < 0.05, confirming that the correlation between variables is statistically significant. The Cumulative Percentage of Extracted Variance achieved is 70.102% > 50%. Therefore, the data is entirely suitable for conducting Exploratory Factor Analysis (EFA).

In the EFA, the Principal Components extraction method and the Varimax rotation method (also known as orthogonal rotation) were employed. According to Le Van Huy & Truong Tran Tram Anh (2012), only factors with an Eigenvalue of ≥1 are considered significant.

To ensure the practical significance of the EFA, it is necessary to eliminate observed variables whose Factor Loadings do not meet the standards for each factor. Hair et al. (1998, as cited in Khanh Duy, 2007) suggest that the factor loading is the criterion to ensure the practical significance of the EFA. Factor loadings in the range of 0.3 < Factor Loading ≤ 0.4 are considered minimum, 0.4 < Factor Loading ≤0.5 are considered important, and Factor Loading > 0.5 are considered practically significant.

Hair et al. (1998, as cited in Khanh Duy, 2007) also note that if the criterion 0.3 < Factor Loading ≤ 0.4 is chosen, the sample size must be at least 350. If the sample size is around 100, the criterion should be Factor Loading > 0.55, and if the sample size is around 50, the criterion should be Factor Loading > 0.75. Given that the author's study sample size is 250 respondents, an observed variable with a factor loading of > 0.35 will be retained.

After removing the non-standardized measurement variables, the results are as follows:

Table 4: Rotated Factor Matrix

Observed Variable	Factor						
	1	2	3	4	5	6	7
TT4	.885						
TT1	.884						
TT2	.877						
TT3	.859						
GS2		.901					
GS4		.901					
GS1		.894					
GS3		.649					
PH3			.876				
PH1			.875				
PH4			.864				
PH2			.730				
NL4				.820			
NL3				.806			
NL1				.779			
NL2				.756			
CD2					.804		
CD3					.754		
CD1					.704		
CD4					.667		
TC4						.903	
TC3						.795	
TC1							.850
TC2							.749

(Source: Author's Data Analysis Results, 2025, n=250)

Based on the Rotated Factor Matrix, all observed variables showed factor loadings greater than 0.5, with the majority achieving levels between 0.70 and over 0.90. This reflects a strong and clear relationship between the variables and their respective factors. This finding confirms that the selected observed variables are appropriate and significant in measuring the components of the research model concerning solutions for mitigating negative social media information risk for Can Tho City as a tourist destination.

The EFA results revealed the formation of six independent factors, corresponding to the six solution groups in the research model, specifically:

Factor 1 – Official and Transparent Communication Channels (TT1–TT4): Comprises four variables with high factor loadings (0.859–0.885), reflecting the effective operation of official information channels in guiding and verifying information for tourists.

Factor 2 – Monitoring and Alert System (GS1–GS4): Comprises four variables with loadings ranging from 0.649 to 0.901, representing the capacity to monitor, detect, and provide early alerts regarding negative information flows.

Factor 3 – Rapid Response Procedure (PH1–PH4): Factor loadings ranged from 0.730 to 0.876, reflecting the ability to provide timely responses and manage media crises on social networks.

Factor 4 – Digital Communication Personnel Competency (NL1–NL4): Comprises four variables with loadings of 0.756–0.820, demonstrating the qualifications, skills, and operational capability of the relevant team in digital communication.

Factor 5 – Community and Enterprise Participation (CD1–CD4): Factor loadings of 0.667–0.804, indicating the supportive role of the local community and tourism businesses in spreading positive information and verifying information.
Factor 6 – Parallel Positive Communication (TC1–TC4): Factor loadings ranged from 0.749 to 0.903, reflecting the extent of implementation of proactive communication activities aimed at balancing public opinion and reinforcing the destination image.
Overall, the Exploratory Factor Analysis results align with the proposed theoretical structure, demonstrating that the solution groups act as independent but mutually supportive components in mitigating the risk of negative information regarding Can Tho City as a tourist destination.
To calculate the factor scores for each observation, the following factor score equation is used (according to Hoang Trong and Chu Nguyen Mong Ngoc, 2008):
Fi= Wi1X1 + Wi2X2 + Wi3X3 + Wi4X4+ …. + WikXk
Where: Fi is the estimated value of the first factor I; Wi is the factor weight (coefficient); and k is the number of variables.

Table 5: Table 6: Factor Score Matrix

Observed Variable	Factor						
	1	2	3	4	5	6	7
TT2	.285						
TT4	.283						
TT1	.282						
TT3	.276						
GS4		.315					
GS1		.310					
GS2		.308					
GS3		.219					
PH1			.313				
PH3			.308				
PH4			.300				
PH2			.255				
NL4				.330			
NL3				.320			
NL1				.306			
NL2				.291			
CD2					.365		
CD3					.342		
CD1					.322		
CD4					.307		
TC4						.631	
TC3						.478	
TC2							.482

(Source: Author's Data Analysis Results, 2025, n=250)

Based on the factor score coefficient matrix (Table 2.8), the corresponding factor score equations can be constructed for each factor, simultaneously determining the contribution level of each observed variable to the factor structure of the research model. The results indicate the following:
Factor 1 is strongly influenced by variables belonging to the group "Information Transparency and Reliability," including TT2 (0.285), TT4 (0.283), TT1 (0.282), and TT3 (0.276). This reflects the prominent role of factors related to the accuracy, timeliness, and trustworthiness of information when evaluating the effectiveness of risk mitigation on social media.

Factor 2 is primarily shaped by the group "Information Monitoring," with variables GS4 (0.315), GS1 (0.310), GS2 (0.308), and GS3 (0.219); demonstrating that monitoring activities, analysis, and early warning play a pivotal role in controlling tourism communication risks.
Factor 3 is associated with the group "Response and Crisis Handling," comprising PH1 (0.313), PH3 (0.308), PH4 (0.300), and PH2 (0.255), reflecting the effectiveness of the rapid response procedure and the situation handling capacity of the tourism authority.
Factor 4 relates to "Digital Communication Human Resource Competency," with NL4 (0.330), NL3 (0.320), NL1 (0.306), and NL2 (0.291); affirming that the quality of the local communication team directly influences the ability to control information risk.
Finally, Factor 5 represents the group "Parallel Positive Communication," including CD2 (0.365), CD3 (0.342), CD1 (0.322), and CD4 (0.307), showing that maintaining a flow of positive information and proactive promotional activities contributes significantly to minimizing the impact of negative information.
Overall, the factor structure formed from the EFA accurately reflects the theoretical orientation and is consistent with the tourism communication context in Can Tho City, simultaneously indicating that each group of factors plays a definite role in mitigating negative information risk on social media.

5.2.2.2 Exploratory factor analysis for the dependent variable

The same steps performed for the independent variables were applied to the dependent variable. The author introduced the observed variables ĐGC1, ĐGC2, ĐGC3, and ĐGC4 belonging to the dependent variable group to run the EFA, yielding the following results: The KMO coefficient was 0.734 (> 0.5); the Sig. value was 0.000 (< 0.05). This indicates that the factor analysis conducted for the dependent variable is appropriate.

Table 6: KMO and Bartlett's Test for the dependent variable

KMO and Bartlett's Test		
Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy.		.735
Bartlett's Test of Sphericity	Approx. Chi-Square	2596.283
	df	276
	Sig.	.000

(Source: Author's Data Analysis Results, 2025, n=250)

In Table 6, the results show that the Eigenvalue coefficient is 2.505 (> 1). The result for the Total Variance Explained is 62.623% (>50%). Therefore, it can be stated that the factor explains 62.623% of the variance in the research data.

Table 7. Total Variance Explained of the dependent variable

Total Variance Explained						
Factor	Initial Eigenvalue			After Extraction		
	Total	% of Variance	Cumulative %	Total	% of Variance	Cumulative %
HQ1	2.505	62.623	62.623	2.505	62.623	62.623
HQ2	.635	15.863	78.486			
HQ3	.450	11.250	89.736			
HQ4	.411	10.264	100.000			

(Source: Author's Data Analysis Results, 2025, n=250)

The KMO and Bartlett's test results for the dependent variable show that the KMO coefficient is 0.773, falling within the suggested range of 0.7–0.8 according to Kaiser (1974). This confirms that the data is highly suitable for Exploratory Factor Analysis (EFA). Concurrently, the Bartlett's Test yielded a Sig. value of 0.000 (< 0.05), confirming that the observed variables are linearly correlated with each other and meet the necessary condition for conducting EFA.
The factor extraction results show that only 1 factor was extracted from the 4 observed variables of the dependent variable, with an Eigenvalue of 2.505 (> 1) and a Total Variance Explained of

62.623%, surpassing the minimum threshold of 50%. This indicates that the extracted factor is capable of explaining a large portion of the data variance, ensuring good explanatory power for the scale measuring "the capacity to mitigate negative information risk."

Furthermore, all observed variables exhibit high factor loadings (> 0.7), demonstrating good convergent validity and consistency in measurement. No variables had low loadings or cross-loaded onto multiple factors, proving that the scale has clear discriminant validity and aligns with the theoretical structure of the research model.

Thus, through reliability testing and EFA, it can be confirmed that the scale for the study's dependent variable — "the capacity to mitigate negative information risk concerning the tourism destination of Can Tho City" — achieves good reliability and measurement validity. The extracted factor consistently reflects tourists' assessment of the effectiveness of the solutions in controlling negative information, protecting the destination image, and maintaining trust in tourism in Can Tho City.

6. Proposed Solutions to Mitigate Negative Information Risk on Social Media in Can Tho City

6.1 Technology and Social Media Monitoring Solutions

To proactively detect, classify, and respond swiftly to negative information flows on social media, Can Tho City must establish a comprehensive digitized monitoring system that integrates technology, operational procedures, and human resource capabilities. Technologically, this modular system should support near real-time analysis and be designed with six core components: (1) multi-platform data collection (via APIs from Facebook, TikTok, YouTube, etc.); (2) data pre-processing and storage; (3) automated content analysis (text-mining, topic modeling); (4) sentiment analysis and Named Entity Recognition (NER); (5) anomaly detection with an early warning module; and (6) a visual dashboard for management. The system must utilize a hybrid analytical approach, combining supervised machine learning for content/sentiment classification with unsupervised techniques (clustering) to identify new or emerging risk topics as "early signals." Furthermore, it must integrate an "influencer & propagation mapping" module to locate high-impact sources (KOLs) and detect malicious behavior (bot/spam detection) to ensure data reliability. Operationally, the system requires partially automated response workflows—including pre-scripted response templates—coupled with human approval for official communiqués. When a configured threshold (based on frequency or sentiment severity) is breached, the system must automatically escalate a summary to the crisis response team via dedicated channels, significantly shortening the time-to-response and ensuring consistency and transparency. Effectiveness must be measured by key KPIs like time-to-detect, time-to-response, classification accuracy, and post-event sentiment change. Finally, the technological solution must be supported by continuous staff training in data science and crisis management, formalized inter-agency coordination, and adherence to legal and data ethics regulations to ensure the sustainable management of tourism information risk.

6.2 Organizational Structure and Crisis Management Procedure Solutions

To ensure an effective response to risk information circulating on social media, Can Tho City must establish a clear organizational structure coupled with a standardized crisis handling procedure, spanning from detection and verification to response execution and post-crisis evaluation.

6.2.1 Organizational Structure

The core organizational structure involves forming a Tourism Communication Crisis Response Team (CRT), led by the Department of Culture, Sports and Tourism (Sở VHTTDL). The CRT must comprise dedicated liaisons for six functions: (1) Strategic Leadership (decisions and accountability); (2) Monitoring & Analysis (social listening, data classification); (3) Content & Public Relations (drafting official statements); (4) Legal & Inter-agency Coordination (compliance and enforcement); (5) Community & KOLs Liaison (on-site verification, positive

content diffusion); and (6) Logistics & Evaluation. Every position requires clear responsibilities, established authorization limits, and secure 24/7 emergency communication channels (hotlines, encrypted chat groups).

6.2.2 Crisis Response Workflow

The standardized workflow must be defined in a flowchart (SOP) with minimal steps: (A) Detection (system alert when monitoring thresholds are breached); (B) Classification & Prioritization (distinguishing misinformation/disinformation/factual reports, assigning a low/medium/high severity level); (C) Verification (gathering on-site evidence from local units, businesses, or witnesses); (D) Decision-Making (rapid internal CRT meeting to select the appropriate strategy: official statement, apology, remedy announcement, or legal action); (E) Response Implementation (deployment within the "golden 24 hours" across official channels, KOLs, and press); (F) Monitoring & Adjustment (tracking public sentiment and adjusting messaging); and (G) Post-mortem Assessment.

6.2.3 Operational Documents and Accountability

The SOP must include pre-approved communication templates for common scenarios (event confirmation, formal apology, processing notice, safety advisory). Templates require mandatory elements: (1) summary of the incident; (2) verification status; (3) actions taken/planned; (4) official contact source; (5) commitment to transparency; and (6) guidance for tourists. Furthermore, regular training and simulation drills must be organized for the CRT, focusing on social listening skills, source verification, multilingual crisis drafting, and managing social media FAQ/livestreams. Efficiency is tracked through response KPIs: time-to-detect, time-to-issue the first statement, reduction in negative sentiment (24–72 hours), and official information reach.

6.2.4 Legal and Continuous Learning

All processes must adhere to legal and ethical principles, ensuring data privacy and legal compliance. In cases of intentional disinformation (criminal intent), the CRT must prioritize coordination with legal authorities for evidence transfer. Crucially, every incident must conclude with a "lessons learned" report detailing the timeline, effectiveness, weaknesses, and proposed revisions to the SOP, thereby ensuring a continuous learning cycle for organizational improvement and sustainable image protection for Can Tho City.

6.3 Human Resource and Digital Communication Training Solutions

For the long-term effectiveness of social media risk management, the human factor—the digital communication workforce—must be systematically built, professionalized, and continuously upskilled. The strategy must focus on three core pillars: (1) structured staffing and clear role assignments; (2) continuous, practical, and in-depth training programs; and (3) a mechanism for evaluation, career development, and inter-agency collaboration.

6.3.1 Structure and Roles

Personnel structure should adopt a specialized module approach, including essential roles such as the Digital Communication Lead/Crisis Expert (strategy and response direction), Monitoring & Analysis Specialist (tool operation, sentiment analysis), Content & Interaction Specialist (multi-platform content production, community management), Data Analyst (converting raw data into insights), and a Coordination Officer (press/KOL relations). Each role must have clear KPIs tied directly to minimizing the negative information spread rate and improving the destination image recovery time.

6.3.2 Training and Development

The training program must be progressive and blend theory, tools, and simulation. Mandatory content includes: (a) Crisis Communication fundamentals (SCCT, the "24-hour golden circle" response rules); (b) operational skills for social listening, sentiment analysis, and data visualization tools; (c) effective short-form content production (TikTok/Reels scripts, livestream strategy); (d) media law, ethical handling of sensitive information, and basic foreign

language skills; and (e) multi-stakeholder risk management drills (simulations with police, health, and businesses). Training formats should be diverse, incorporating quarterly workshops, annual intensive bootcamps, e-learning modules, and at least two yearly tabletop exercises (crisis simulations).

6.3.3 Evaluation and Sustainability

A clear career development path and evaluation mechanism must be established. This includes implementing internal certification systems (e.g., "Advanced Social Listening Certification") and quantitative KPIs, such as Time-to-Verify (TAT), the rate of negative content handled within 24/48 hours, and public satisfaction scores post-response. Training budgets must be allocated annually, potentially through collaboration with universities and technology providers. Finally, capacity building must be coupled with socialization and inter-agency cooperation—forming partnerships with academia for training and student internships, and engaging KOLs and journalists as practical advisors. This comprehensive approach ensures that Can Tho City's digital communication team becomes a proactive line of defense, significantly contributing to the long-term mitigation of negative information risk on social media.

6.4 Solutions to Encourage Community and Business Involvement in Destination Image Protection

Mobilizing the local community and the business sector to actively protect, shape, and disseminate a positive destination image is a crucial factor in the social media information risk management strategy. These solutions must be designed to be integrated, incentive-based, transparent, and easy to execute.

6.4.1 Strategy and Incentives

The strategy centers on establishing both tangible and intangible incentive mechanisms to foster the sharing of positive information. Tangible incentives include supporting policies (e.g., promotional advantages for certified quality service providers, subsidized event fees, or small rewards for businesses/households with outstanding User-Generated Content (UGC)). Intangibly, management must establish systems for public recognition, such as the "Can Tho Tourism Ambassador" or "Rapid Response Business" awards, to honor contributions and encourage exemplary behavior.

6.4.2 Network Development and Capacity Building

It is essential to develop a "community ambassador network" and a "partner business network" through Public-Private Partnership (PPP) activities. This involves organizing regular forums among the Tourism Authority, business associations, homestay owners, and community representatives to share information channels and crisis verification procedures. A "community-based verification" model should be institutionalized, allowing residents and businesses to act as primary information validators. Furthermore, capacity building is vital: providing short-term training, workshops, and guidelines to equip them with essential digital communication skills, professional response drafting, and quality UGC creation skills. Standardized response templates must be deployed to ensure quick, professional, and consistent messaging across the community and business sectors.

6.4.3 Coordination and Sustainability

A two-way coordination and feedback mechanism must be established between the community/businesses and the management authority (via 24/7 hotlines or online forms). This ensures that reports of negative incidents from the grassroots level, accompanied by evidence, are swiftly transferred to authorities, who must then provide prompt feedback to the reporter to build trust and encourage continued participation. Ultimately, the solution must be underpinned by a legal framework and long-term support policies (e.g., training subsidies for SMEs, regulations on tourism information transparency) to ensure the sustainability of community participation. This combination of economic motivation, social recognition, professional capability, and formal coordination will transform the community and businesses from passive

subjects into active allies, contributing to stable tourism development and effective risk mitigation in Can Tho City.

CONCLUSION

Through the synthesis, cross-referencing, and analysis of domestic and international studies related to negative information risk on social media concerning tourism destinations, this study has contributed to outlining a comprehensive picture of the research trends and practical applications in this field within the current context. The results indicate that the issue of managing and controlling negative information on social media is increasingly receiving widespread attention, particularly in the tourism sector, where destination image plays a decisive role in tourist behavior and trust.

From an academic perspective, the study has systematized the theoretical foundations of social media communication, crisis management, and destination image. It also proposed a research model suitable for the context of Vietnam in general and Can Tho City in particular. The hypotheses were built upon key factors, including: the monitoring and forecasting system, official communication channels, rapid response procedures, parallel positive communication, digital communication, human resource competency, and the involvement of the community and businesses.

From a practical perspective, the research findings provide a scientific basis for tourism management authorities, businesses, and policymakers in developing crisis communication strategies, enhancing information monitoring capacity, and ensuring timely responses to mitigate the negative impact of social media on the tourism image of Can Tho.

This study not only contributes to strengthening the theoretical foundation for subsequent research on digital tourism communication but also carries practical significance in guiding the sustainable development of the destination image through transparent, flexible, and community-engaged information management.

REFERENCES

Baloglu, S., & McCleary, K. W. (1999). *A model of destination image formation*. Annals of Tourism Research, 26(4), 868–897.

Coombs, W. T. (2007). *Ongoing Crisis Communication: Planning, Managing, and Responding.* Sage Publications.

Coombs, W. T., & Holladay, S. J. (2012). *The Handbook of Crisis Communication.* Wiley-Blackwell.

Fallis, D. (2015). *What is disinformation?* Library Trends, 63(3), 401–426.

Freeman, R. E. (1984). *Strategic Management: A Stakeholder Approach*. Pitman.

Gatti, M. C., Lazzeretti, C., & Vitali, F. (2023). *Navigating Uncertainty: Social Media Narratives of Tourism during COVID-19.* Journal of Tourism and Cultural Change.

Gartner, W. C. (1993). *Image formation process.* Journal of Travel & Tourism Marketing, 2(2–3), 191–216.

Kaewkitipong, L., Chen, C., & Ractham, P. (2016). *Lessons learned from the use of social media in combating a crisis: A case study of the Thailand flood disaster.* International Journal of Information Management, 36(3), 391–404.

Kaplan, A. M., & Haenlein, M. (2010). *Users of the world, unite! The challenges and opportunities of Social Media.* Business Horizons, 53(1), 59–68.

Kim, J., & Park, H. (2021). *The role of social media in tourism crisis communication and recovery.* Tourism Management Perspectives, 38, 100812.

Kramer, A. D. I., Guillory, J. E., & Hancock, J. T. (2014). *Experimental evidence of massive-scale emotional contagion through social networks.* Proceedings of the National Academy of Sciences, 111(24), 8788–8790.

Nguyen, P. Q., & Le, T. N. (2020). *Electronic Word-of-Mouth (eWOM) in Tourism Promotion in Vietnam: Current Status and Solutions.* Vietnam Tourism Science Journal.

Nguyen, T. A., & Phi, H. L. (2024). *The Influence of Social Media Communication on Destination Choice Intention in Nha Trang.* Journal of Economic and Tourism Studies, 45(2), 112–128.
Park, D., Kim, W. G., & Choi, S. (2019). *Application of Social Media Analytics in Tourism Crisis Communication* Current Issues in Tourism, 22(15), 1881–1897.
Raouf, A. Rather. (2021). *Monitoring the impacts of tourism-based social media, risk perception, and fear on tourists' attitudes and revisiting behaviour.* Current Issues in Tourism, 24(16), 2323–2338.
Pham, T. H. Y. (2021). *Crisis Communication in Vietnam's Tourism: Current Status and Solutions.* Tourism Magazine, 7(285), 33–41.
Sigala, M. (2011). *Social media and customer engagement in the tourism industry. In Social Media in Travel, Tourism and Hospitality: Theory, Practice and Cases.* Routledge.
Stylidis, D. (2020). *Residents' place image: A perspective article.* Tourism Review, 75(1), 231–235.
Tasci, A. D. A., & Gartner, W. C. (2007). *Destination image and its functional relationships.* Journal of Travel Research, 45(4), 413–425.
Truong, T. T. (2023). *The Impact of Social Media on Vietnam's Tourism Destination Image in the Digital Era.* Journal of Economics – Tourism, 12(4), 57–66.
Wardle, C., & Derakhshan, H. (2017). *Information disorder: Toward an interdisciplinary framework for research and policy making.* Council of Europe Report.
Xu, X., & Cheng, G. (2024). *Save the Day: How the Dissemination of Tourism Crises Can Reinvigorate a Tourism Destination Image.* Tourism Management Perspectives, 49, 102049.

TECHNOLOGY INTEGRATION IN TPACK THROUGH AI AND GEOGEBRA TO SUPPORT GRADE 10 ALGEBRA – CALCULUS LEARNING: A CONCEPT – CENTERED REVIEW

Ngo Tung Hieu
Can Tho University, Nguyen Dinh Chieu High School, Dong Thap, Vietnam

Nguyen Phu Loc
Can Tho University, Vietnam

ABSTRACT

This concept - centric review synthesizes international research on improving Grade - 10 students' learning of algebraic and introductory calculus ideas through TPACK - guided GeoGebra integration, while positioning emerging AI tools as a future - oriented extension. Across recent mathematics - education studies, Grade - 10 learners often experience persistent difficulties with function concepts, covariational reasoning, and early calculus precursors (limits/ continuity and derivative meaning), largely due to abstractness and an overemphasis on procedural instruction. GeoGebra, as a dynamic mathematics environment, provides linked multiple representations and interactive visualization that support students in connecting symbolic, numerical, and graphical meanings. Empirical evidence shows that GeoGebra - supported learning can significantly enhance secondary students' conceptual understanding, procedural fluency, and attitudes in function and calculus - related topics, especially when tasks are orchestrated through coherent TPACK alignment among content goals, pedagogical strategies, and tool affordances. Building on this established base, recent AI - TPACK literature suggests that generative AI may further enrich student learning by offering dialogic prompts, adaptive feedback, and personalized practice - provided that AI use remains content - bounded and is validated through mathematical representations. The review highlights a gap in student - centered studies combining GeoGebra inquiry with AI - supported reasoning at the Grade - 10 level, and proposes a design agenda for Vietnam's curriculum focusing on students' representational fluency, reasoning about change, and sustainable technology access.

Keywords: TPACK, GeoGebra, Grade - 10 students, algebra - calculus learning, concept - centric review.

SEROLOGICAL PROFILE (ANTI-CCP AND RHEUMATOID FACTOR) FOR THE DIAGNOSIS OF RHEUMATOID ARTHRITIS IN PATIENTS FROM THE BATNA REGION, ALGERIA

Djahida BENHOUDA
Faculté des Sciences de la nature et de la vie, Université Batna 2- Algérie.

Afaf BENHOUDA
Laboratoire de Biotechnologie des Molécules Bioactives et de la Physiopathologie Cellulaire, Faculté des Sciences de la nature et de la vie, Département de Biologie et Organismes , Université Batna 2- Algérie.

Mourad HANFER
Faculté des Sciences de la nature et de la vie, Université Batna 2- Algérie.

Abstract
Rheumatoid arthritis (RA) is a systemic autoimmune disease with a multifactorial origin, resulting from the interaction of genetic, environmental, and immunological factors. The aim of our study was to identify the main autoantibodies involved in the immunological diagnosis of RA and to evaluate their sensitivity and specificity.The study was conducted in the immunology laboratory of Batna University Hospital (CHU de Batna) on a sample of 76 RA patients. The autoantibodies evaluated were rheumatoid factor (RF), anti-cyclic citrullinated peptide antibodies (anti-CCP), and antinuclear antibodies (ANA). The techniques used were: ELISA (Alegria 2) for anti-CCP, nephelometry and immuno-agglutination for RF, and indirect immunofluorescence (IIF) for ANA detection.
The average age of patients was 52.6 years, with a marked female predominance (76%, sex ratio = 0.31). ANA was positive in 57.9% of patients. Serologically, 56.41% showed positivity for both antibodies. None of the control subjects tested positive. Statistical analysis revealed a significant association between RF and anti-CCP ($Chi^2 = 20.78$; $p < 0.0001$; OR = 0.01714; 95% CI: 0.00098–0.299).These findings suggest a frequent association between RF and anti-CCP in RA patients. However, their combination does not improve diagnostic specificity, thereby limiting their combined utility in ruling out the disease.
In conclusion, these results highlight the importance of a combined panel of immunological analyses to improve the diagnosis and prognosis of RA and to enable earlier and more appropriate patient care.
Keywords: Rheumatoid arthritis – RF , Anti-CCP antibodies, ANA , Autoimmune diseases.

SUSTAINABLE FASHION: THE SHIFT FROM TRADITIONAL LEATHER TO VEGAN LEATHER IN APPAREL DESIGN

Khanak (Research Scholar)
Department of Commerce, MDU, Rohtak

Dr. Seema Rathee (Associate Professor)
Department of Commerce, MDU, Rohtak

Naiya (Student)
IMSAR, MDU, Rohtak

Dr. Laxmi Gupta (Associate Professor)
Department of Commerce, MDU, Rohtak

Chanpreet (Research Scholar)
Department of Commerce, MDU, Rohtak

Abstract
The leather apparel industry has traditionally been associated with luxury, durability, and style. However, rising ethical concerns regarding animal welfare, coupled with increasing awareness of environmental impacts caused by conventional leather production, have prompted a significant shift toward vegan and alternative leather materials. This review examines the transformation in apparel design, fashion trends, and marketing strategies associated with the adoption of vegan leather. It highlights how designers are leveraging innovative approaches—including plant-based, synthetic, and bio-fabricated leathers—to create apparel that maintains the aesthetic appeal, functionality, and durability of traditional leather while addressing sustainability concerns. The study further explores consumer behavior and market trends that drive the adoption of vegan leather, emphasizing the growing demand for cruelty-free, eco-conscious, and ethically produced fashion products. In addition, it evaluates marketing strategies employed by brands to position vegan leather as a fashionable and aspirational choice, including digital campaigns, influencer collaborations, and lifestyle branding that integrates sustainability messaging. The review also underscores the ethical and environmental advantages of replacing conventional leather with vegan alternatives, such as reduced water consumption, lower greenhouse gas emissions, and the elimination of animal exploitation. While challenges remain—such as cost barriers, consumer skepticism regarding quality, and limited long-term durability data—vegan leather is emerging as a viable alternative in both luxury and mainstream apparel markets. The paper concludes by identifying opportunities for future innovation in materials, design, and marketing, suggesting that the continued integration of sustainable practices and conscious consumer engagement will play a pivotal role in shaping the future of leather apparel. Overall, the review provides a comprehensive understanding of the ongoing shift from traditional leather to vegan alternatives, offering insights for designers, marketers, and policymakers aiming to align fashion practices with sustainability and ethical responsibility.
Keywords: Sustainable fashion, Vegan leather, Leather alternatives, Apparel design, Ethical fashion and Consumer behavior.

EVALUATING THE BIOCHEMICAL ACTIVITIES OF *Marasmius oreades* (Bolton) Fr. COLLECTED FROM TÜRKİYE

Melike Tuba ALTUN
Niğde Ömer Halisdemir University, Faculty of Science, Department of Biotechnology, 51240 Niğde
ORCID: 0009-0008-7490-0171
Şükrü CANPOLAT
Niğde Ömer Halisdemir University, Central Research Laboratory Center, 51240 Niğde
ORCID: 0000-0001- 8223-7260
Prof. Dr. Ilgaz AKATA
Ankara University, Faculty of Science, Department of Biology, 06100 Ankara
ORCID: 0000-0002-1731-1302

ABSTRACT
Edible mushrooms have long been consumed by people as a valuable source of food and medicine. Considering their potential nutritional and health benefits, wild mushrooms can be compared to different types of meat, fish, eggs, and dairy products. In addition to their nutritional value bioactive compounds with a variety of biological and therapeutic activities including antimicrobial, antioxidant, anti-inflammatory, antidiabetic, antiviral, and immunomodulatory effects make mushrooms attractive for researchers. *Marasmius oreades* (Bolton) Fr. (Marasmiaceae, Agaricomycetes), the fairy ring mushroom, which grows in lawns, meadows, and other grassy places in ring-like shapes, is an edible mushroom with various bioactive properties. In this study it was aimed to determine the total phenolic compounds, antioxidant, and *in vitro* antimicrobial activities of *M. oreades* collected from Türkiye. Mushroom samples collected from the field studies were identified based on their morphological traits according to the current literature. Dried mushroom samples were extracted with two different solvents namely, methanol and acetone to determine antimicrobial activity via disc diffusion method against test microorganisms. The highest inhibition zone diameter was measured as 22.07±0.74 mm against *Pseudomonas aeuruginosa* DSMZ 50071 strain for the acetone extract while it was 14.5±0.41 mm against the same strain for the methanol extract. The methanol extract was also used for the determination of total phenolic compounds via Folin-Ciocalteu's reagent method and antioxidant activity via the DPPH radical scavenging method. The content of total phenolic compounds was found as 688.342±12.96 µg GAE/mL while the highest DPPH scavenging activity for *M. oreades* methanol extract was determined as 88.935±2.85 %. The results indicate that the mushroom extracts, *M. oreades* in particular, can be considered a potential source with high antioxidant and antimicrobial activity.
Keywords: *Marasmius oreades*, Antimicrobial Activity, Antioxidant, Phenolic Compounds, DPPH

1. INTRODUCTION
Edible mushrooms have long been consumed by people as a valuable source of food and medicine. Considering their potential nutritional and health benefits, wild mushrooms can be compared to different types of meat, fish, eggs, and dairy products. Lectins, polysaccharides (β-glucans), polysaccharide-peptides, polysaccharide-protein complexes, lanostanoids, terpenoids, alkaloids, sterols, and phenolics are among the bioactive compounds that make mushrooms recognized in addition to their nutritional value. These compounds are responsible for a variety of biological and therapeutic activities, such as antimicrobial, antioxidant, anti-inflammatory, antidiabetic, antiviral, and immunomodulatory effects (Ma et al., 2013, Koutrotsios et al., 2014; Bains et al., 2021).

The accumulation of reactive oxygen species (ROS) like superoxide anion and hydrogen peroxide produced by regular metabolic processes can lead to oxidative stress, which can cause cancer, Parkinson's disease, Alzheimer's disease, and other serious health conditions. It can also accelerate cell aging through lipid peroxidation (Fu et al., 2002). The fact that mushrooms have antioxidant properties is widely acknowledged. The ability to chelate ferrous (Fe^{2+}) and cupric (Cu^{2+}) ions, erythrocyte hemolysis, the transfer of electrons and hydrogen atoms, the monitoring of antioxidant enzyme activity, and the scavenging of free radicals (DPPH and ABTS) are the methods used to measure the antioxidant activity of mushroom extracts (Liu et al., 2012, Suabjakyong et al., 2015, Chun et al., 2021).

The need for antimicrobials can only expand due to the rising percentage of people over 65 and their higher rates of co-morbidity, as well as the rising use of increasingly complex medical procedures that carry a higher risk of infection. Morbidity and mortality will rise as the frequency of incurable infections grow and empirical antibiotic regimens become less effective (MacGowan and Macnaughton, 2017). With a variety of pharmacological effects, including antidiabetic, antitumor, immunomodulating, cardiovascular, antimicrobial, and antioxidative properties, mushrooms can be used as a great natural source of bioactive components that may have a significant impact on preserving human health and preventing various disease states (Fogarasi et al., 2020).

Marasmius oreades (Bolton) Fr. (Marasmiaceae, Agaricomycetes), the fairy ring mushroom, commonly grows in lawns, meadows, and other grassy places in ring-like shapes. Secondary bioactive metabolites like lectins, drimane sesquiterpenes, and agrocybin are produced by *M. oreades* (Shomali et al., 2019). Furthermore, *M.oreades* have a high concentration of total phenolic compounds, which are commonly related to antioxidant capacity by inhibiting the oxidation of polyunsaturated fatty acids. Depending on the test microorganism species, extraction method, solvent polarity, and mushroom development stage, extracts of *M. oreades* have also been shown to exhibit various levels of antibacterial activity. In this study it was aimed to determine the content of total phenolic compounds, antioxidant capability and *in vitro* antimicrobial activity of *M. oreades* collected from İstanbul, Türkiye.

2. MATERIAL AND METHODS

2.1 Material

Mushroom samples used in this study were collected from Istanbul, Türkiye, in 2018. Sampling information including the environmental conditions, the coordinates of the sampling location, altitude…etc, were recorded. Based on the morphological characteristics such as shape, color and size of the spores, cap and stipe the identification of the mushroom samples was performed by Prof. Dr. Ilgaz AKATA (Ankara University, Türkiye) according to the current literature (Breitenbach and Kranzlin, 2000; Cannon and Kirk, 2007). The samples were then dried by a commercial vegetable drier at low temperature (<40 ℃) until reaching a constant weight and kept in laboratory conditions away from direct sunlight for biochemical analyses.

2.2 Extract Preparation

Five gram of dried mushroom sample was pulverized by a mortar and a pestle followed by mixing with 125 mL of solvent (acetone or methanol). The mixture was homogenized (HG-15D, Daihan Scientific) at 7000 rpm for 3 min and incubated for 48 h at 35 ℃ 100 rpm in a shaking incubator. The extract was then filtered through Whatman No:1 filter paper and dried by a rotary evaporator (HeiVap Value, Heidolph) to remove the solvent. The residue was used to recover the extract with a concentration of 100 mg/mL and kept at +4 ℃ until use.

2.3 Total Phenolic Content and Antioxidant Capacity

The content of total phenolic compounds extracted from *M. oreades* was determined via the Folin-Ciocalteu's phenol reagent method (Singleton, 1999). A 100 µL of *M. oreades* methanol extract was added to 1 mL of Folin-Ciocalteu's phenol reagent and incubated at ambient temperature for 5 min. Then 1 mL of 7.5% Na_2CO_3 solution was added to the mixture, mixed thoroughly and incubated for an additional 90 min in the dark. The absorbance of the bluish color formed in the test tube was measured by a spectrophotometer (MultiSkan GO, Thermo) at 760 nm. The measurements were conducted as triplicate and the result was presented in mean ± standard deviation in µg GAE/mL extract.

The antioxidant capacity of *M. oreades* methanol extract was determined using the 2,2-diphenyl-1-pycrilhydrazil (DPPH) radical scavenging activity assay originally developed by Blois (1958). Briefly, 100 µL of *M. oreades* methanol extract with various concentrations was added to 2.9 mL 0.1 mM DPPH solution, shaken vigorously and incubated at ambient temperature in the dark for 15 min. Following the incubation the absorbance of the samples were measured by a spectrophotometer (MultiSkan GO, Thermo) at 517 nm. The below formula was used to determine the DPPH radical scavenging activity;

$$SA\% = \frac{\text{ADPPH} - \text{ASample}}{\text{ADPPH}} \times 100$$

where SA% is the % of DPPH scavenging activity of the extracts, ADPPH is the absorbance of 0.1 mM DPPH solution and ASample is the absorbance of the sample. All measurements were performed in triplicates and the results were presented in mean ± standard deviations in percentages.

2.4 Antimicrobial Activity

The antibacterial activity of *M. oreades* extracts obtained using various solvents was assessed by testing against a number of pathogen microorganisms. Test microorganisms included strains of *Escherichia coli* ATCC 25922, *Salmonella typhimurium* SL1344, *S. kentucky*, *S. infantis*, *Pseudomonas aeruginosa* DSMZ 50071, *Staphylococcus aureus* ATCC 25923, *S. epidermidis* DSMZ 20044, *Enterococcus faecalis* ATCC 29212 and *Candida albicans* ATCC 10231. Both the *C. albicans* and the bacterial strains were regularly cultured at 37 °C in potato dextrose agar (PDA) and Luria-Bertani (LB) agar, respectively. A single colony from each microorganism-bearing medium was inoculated into broth media and incubated at 37 °C for 24 h. The turbidity of the test microorganisms was in accordance with 0.5 McFarland standard. By using the disc diffusion method, the antibacterial activity of *M. oreades* extracts was assessed. A sterile Drigalski spatula was used to plate 100 µL of each microbial culture in broth media onto agar media. Sterile discs with a 6 mm diameter were applied with 30 µL aliquots of extracts and set on agar media. Following that, the plates were incubated for 24 hours at 37 °C. Positive controls were discs containing 10 µg of gentamycin and 30 µg of vancomycin, whereas negative controls were empty discs, acetone, and methanol. The diameters of the inhibition zones around the discs were measured. All experiments were established as triplicates and the results were expressed as mean ± standard deviations in mm.

3. RESULTS AND DISCUSSION

The mushroom samples used in this study were collected in meadow from the Atatürk Arboretum in Belgrad forest (N 41° 10' - E 28° 59') in 2018. In accordance with the current literature and by comparing the voucher specimens deposited in the Ankara University Fungarium, Prof. Dr. Ilgaz Aktata of the Department of Biology carried out the identification based on the morphological characteristics of mushroom samples and the environmental conditions of the growing area. The mushroom samples were identified as *Marasmius oreades* (Bolton) Fr. and the voucher specimens were kept in Ankara University Fungarium under grant number: Akata 6277.

In this study *in vitro* antimicrobial activities of 30 µL aliquots of *M. oreades* acetone and methanol extracts with a concentration of 100 mg/mL were investigated against *E. coli* ATCC 25922, *S. typhimurium* SL 1344, *S. kentucky*, *S. infantis*, *P. aeruginosa* DSMZ 50071, *S. aureus* ATCC 25923, *S. epidermidis* DSMZ 20044, *E. faecalis* ATCC 29212 and *C. albicans* ATCC 10231 strains as test microorganisms. The results are shown in Table-1.

Table 1 indicates that the largest inhibition zone was observed for the acetone extract of *M. oreades* against *P. aeruginosa* with 22.07±0.74 mm while the lowest inhibition zone for acetone extract was formed against *S. typhimurium* with 11.77±0.56 mm. Although the inhibition zones formed against *P. aeruginosa* (22.07±0.74), *E. faecalis* (20.5±0.41) and *C. albicans* (20.27±0.52) seemed to be relatively strong, the acetone extract did not form an inhibition zone against *S. epidermidis*. On the other hand, the methanol extract of *M. oreades* formed inhibition zones with varying diameters against all test microorganisms. The largest inhibition zone was observed against *P. aeruginosa* with 14.5±0.41mm while the smallest was against *E. coli* with 9.83±0.24 mm.

Table 1- Antimicrobial activity of acetone and methanol extracts of *M. oreades* against tested microorganisms.

	Inhibition Zone Diameters (mm)			
	Acetone	**Methanol**	**VA**	**CN**

Escherichia coli ATCC 25922	13.67±0.94	9.83±0.24	12	20
Staphylococcus aureus ATCC 25923	13.77±1.11	10.93±0.09	17	22
Staphylococcus epidermidis DSMZ 20044	nd	10.08±0.31	7	14
Salmonella typhimurium SL1344	11.77±0.56	12.25±0.54	8	21
Salmonella infantis	14.93±0.09	11.8±0.59	8	18
Salmonella kentucky	14.25±0.54	10.33±0.47	7	10
Pseudomonas aeuruginosa DSMZ 50071	22.07±0.74	14.5±0.41	nd	20
Enterococcus faecalis ATCC 29212	20.5±0.41	12.42±0.59	nd	nd
Candida albicans ATCC 10231	20.27±0.52	10.53±0.41	nd	nd

VA: Vancomycin (30 µg), CN: Gentamycin (10 µg), nd: not detected

The antibiotic resistance developed by pathogen microorganisms has become a serious issue worldwide since the health care sector began to use the last-resort antibiotics against resistant bacterial pathogens. Thus, the studies on antimicrobial activity of wild edible fungi have been showing an increasing trend to meet the demand of finding novel antimicrobial agents.

It was reported that *M. oreades* methanol extract exhibited high antimicrobial activity against pathogen microorganisms including *E. coli, S. aureus, P. aeruginosa* and *C. albicans* strains with inhibition zone diameters of 19, 19, 15 and 20 mm, respectively (Ramesh and Pattar, 2010). On the other hand, Shomali et al. (2019) investigated the antioxidant, anticancer, antimicrobial and antibiofilm activities of *M. oreades* from Türkiye and reported that the ethanol extract of the mushroom sample exhibited antimicrobial activity only against *Enterococcus faecium* and *Staphylococcus epidermidis* with inhibition zone diameters of 12 and 11 mm, respectively. This two individual research clearly demonstrate that there could be significantly high differences between the results of the studies conducted with the same species. The difference in results is not only due to extraction method and type of solvent, but also due to the geographical and environmental conditions where the mushroom samples were collected.

In another study investigating the effect of solvent type (ethanol, methanol, dichloromethane) on bioactivity of *M. oreades* extracts, ethanol extract exhibited the lowest MIC values (50-200 µg/mL) against test microorganisms including *E. coli*, *P. aeruginosa*, *C. albicans* and both standard and methicillin resistant *S. aureus* strains while MIC values for methanol extract varied between 100-200 µg/mL – except for *E. coli*. The authors concluded according to the results of their study that *M. oreades* can be considered a natural antimicrobial agent against pathogen microorganisms (Karaltı et al., 2022). In this context, the results of this study also contribute to the potential use of *M. oreades* extracts as antimicrobial agents, exhibiting moderate to high antimicrobial activity against tested pathogen microorganisms. This study also investigated the total content of phenolic compounds and the antioxidant capacity via DPPH free radical scavenging activity of the methanol extract of *M. oreades*. The results are given in Figure 1.

The total content of phenolic compounds of *M. oreades* methanol extract was determined as 688.342±12.96 µg GAE/mL via Folin-Ciocalteu's phenol reagent assay (Fig 1). Phenolic compounds, which are widely related to the antioxidant capacity of the sample are considered beneficial for human health since they act like hydrogen donors, scavenge singlet oxygen, and prevent cell damage via lipid peroxidation (Fu et al., 2002). Fig 1 also indicated that the DPPH free radical scavenging activity of *M. oreades* methanol extract was found to be 88.935±2.85% for 100 mg/mL concentration with an increasing trend in terms of tested extract concentrations.

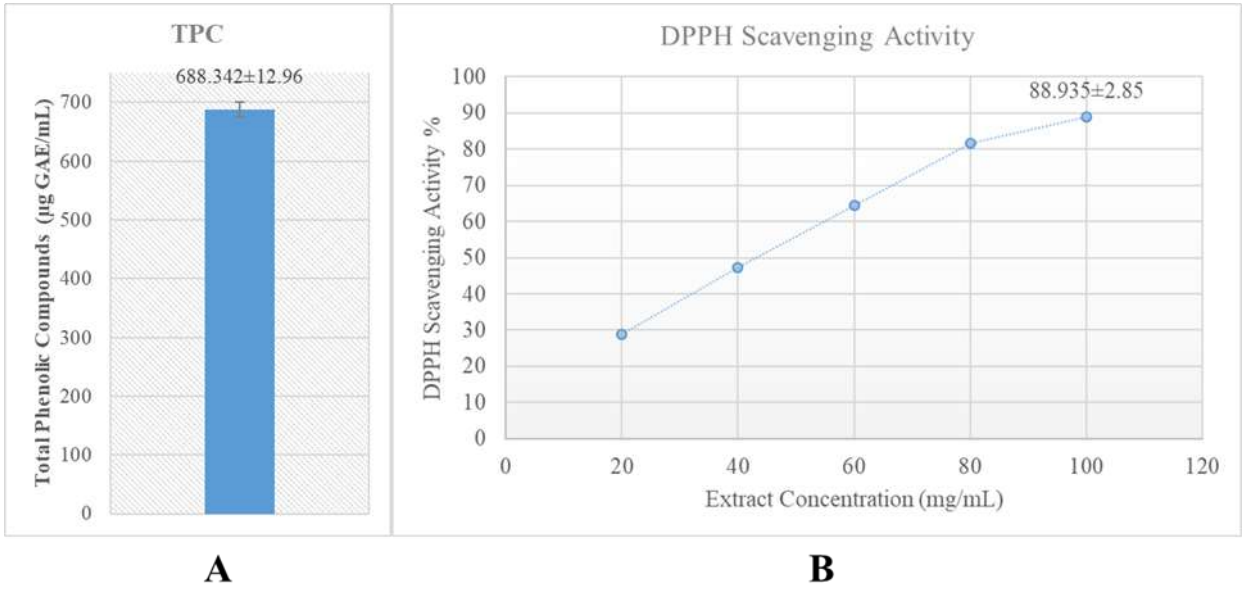

Figure 1-The total content of phenolic compounds (A) and DPPH radical scavenging activity (B) of *M. oreades* methanol extract.

The study conducted with several cultivated and wild edible mushrooms to investigate the biological activity of fluidized bed ethanol extracts, including DPPH radical scavenging activity, stated that *M. oreades* extract exhibited the highest EC50 values for DPPH and ABTS. Moreover, it was determined that *M. oreades* contain high amount of phenolic compounds with a value of 87±14.57 mg GAE/100 g extract. The study also emphasizes that the high antioxidant activity of *M. oreades* extract can be related to the total content of phenolic compounds along with ascorbic acid, lycopene, β-carotene and tocopherols (Vamanu and Nita, 2014).

Dimopoulou et al. (2022) investigated the nutritional composition and biological activities of several edible mushrooms including M. oreades. Their study resulted that the mushroom samples contain 38.5 g protein, 36.1 g carbohydrates, 3.8 g fat, 1.3 g ash and 355Kcal energy for 100 g dry matter, supporting the widely accepted idea that mushrooms are beneficial foods. The study also mentioned that *M. oreades* extract contained 10.99 mg GAE/100 g DM phenolic compounds and exhibited approximately 80% scavenging activity against DPPH. In this study, it was determined that the methanol extract of *M. oreades* contained 688.342±12.96 µg GAE/mL of phenolic compounds and exhibited 88.935±2.85% DPPH radical scavenging activity. Furthermore, the acetone and methanol extracts exhibited moderate to high levels of antimicrobial activity against various pathogenic bacterial strains. These findings indicate that *M. oreades* is a valuable source of antioxidants and antimicrobial agents. More detailed studies are needed to investigate its pharmaceutical compounds in addition to its nutritional content.

REFERENCES

Bains A, Chawla P, Kaur S, Najda A, Fogarasi M, Fogarasi S. (2021). Bioactives from mushroom: health attributes and food industry applications. Materials 14(24), 7640.

Blois MS. (1958). Antioxidant determinations by the use of a stable free radical. Nature 181(4617), 1199-1200.

Breitenbach J, Kränzlin F. (2000). Fungi of Switzerland: 5 Agarics. Fungi of Switzerland: 5 Agarics.

Cannon PF, Kirk PM. (Eds.). (2007). Fungal families of the world. Cabi.

Chun S, Gopal J, Muthu M. (2021). Antioxidant activity of mushroom extracts/polysaccharides—Their antiviral properties and plausible antiCOVID-19 properties. Antioxidants 10(12), 1899.

Dimopoulou M, Kolonas A, Mourtakos S, Androutsos O, Gortzi, O. (2022). Nutritional composition and biological properties of sixteen edible mushroom species. Applied Sciences 12(16), 8074.

Fogarasi M, Diaconeasa ZM, Pop CR, Fogarasi S, Semeniuc CA, Fărcaş AC, ... & Socaci SA. (2020). Elemental composition, antioxidant and antibacterial properties of some wild edible mushrooms from Romania. Agronomy, 10(12), 1972.

Fu HY, Shieh DE, Ho CT. (2002). Antioxidant and free radical scavenging activities of edible mushrooms. Journal of Food Lipids, 9(1), 35-43.
Karalti I, Saridogan BGO, Eraslan EC, Sevindik M, Akata I. (2022). Total antioxidant status and DPPH scavenging effect and antimicrobial and antiproliferative potential of *Marasmius oreades* (Agaricales). *Fresenius Environmental Bulletin*, *31*(9), 9548-9553.
Koutrotsios G, Mountzouris KC, Chatzipavlidis I, Zervakis GI. (2014). Bioconversion of lignocellulosic residues by *Agrocybe cylindracea* and *Pleurotus ostreatus* mushroom fungi–assessment of their effect on the final product and spent substrate properties. Food Chemistry, 161, 127-135.
Ma L, Chen H, Dong P, Lu X. (2013). Anti-inflammatory and anticancer activities of extracts and compounds from the mushroom Inonotus obliquus. Food Chemistry, 139(1-4), 503-508.
MacGowan A, Macnaughton E. (2017). Antibiotic resistance. Medicine, 45(10), 622–628.
Ramesh CH, Pattar M. G. (2010). Antimicrobial properties, antioxidant activity and bioactive compounds from six wild edible mushrooms of western ghats of Karnataka, India. Pharmacognosy Research, 2(2), 107.
Shomali N, Onar O, Karaca B, Demirtas N, Cihan AC, Akata I, Yildirim O. (2019). Antioxidant, anticancer, antimicrobial, and antibiofilm properties of the culinary-medicinal fairy ring mushroom, *Marasmius oreades* (Agaricomycetes). International Journal of Medicinal Mushrooms, 21(6).
Singleton VL. (1999). Colorimetry of total phenolics with phosphomolybdic-phosphotungstic acid reagents. Meth Enzymol, 299, 152-178.
Suabjakyong P, Saiki R, Van Griensven LJ, Higashi K, Nishimura K, Igarashi K, Toida T. (2015). Polyphenol extract from *Phellinus igniarius* protects against acrolein toxicity in vitro and provides protection in a mouse stroke model. PLoS One, 10(3), e0122733.
Vamanu E, Nita S. (2014). Biological activity of fluidized bed ethanol extracts from several edible mushrooms. Food Science and Biotechnology, 23(5), 1483-1490.

TIBBİ MANTARLARIN PATOJEN BAKTERİLERE KARŞI İNHİBİTÖR AKTİVİTESİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Melike Tuba ALTUN
Niğde Ömer Halisdemir University, Faculty of Science, Department of Biotechnology, 51240 Niğde
ORCID: 0009-0008-7490-0171
Şükrü CANPOLAT
Niğde Ömer Halisdemir University, Central Research Laboratory Center, 51240 Niğde
ORCID: 0000-0001- 8223-7260

ÖZET
Tıbbi mantarlar, polisakkaritler, terpenoidler, fenolik bileşikler, peptitler ve proteinler gibi oldukça geniş bir biyoaktif bileşik yelpazesi içermekte olup, bu bileşiklerin önemli bir kısmı patojen bakterilere karşı güçlü inhibitör özellik göstermektedir. Dünya genelinde artan antibiyotik direnci, tıbbi mantarların alternatif veya tamamlayıcı antimikrobiyal ajanlar olarak değerlendirilmesi yönündeki bilimsel ilgiyi daha da artırmaktadır. Bu çalışmada, tıbbi mantarların klinik açıdan önemli bakteriyel patojenlere karşı inhibitör aktiviteleri; etki mekanizmaları, aktivite spektrumları ve olası terapötik uygulamaları çerçevesinde kapsamlı bir şekilde ele alınmıştır. Literatürde yer alan *in vitro ve in vivo* çalışmalar, tıbbi mantarların antibakteriyel etkilerini bakteri hücre duvarının bütünlüğünü bozma, biyofilm oluşumunu engelleme, quorum sensing mekanizmalarını baskılama, oksidatif stres oluşturma ve konak bağışıklık yanıtını modüle etme gibi çoklu biyolojik yollar üzerinden gösterdiğini ortaya koymaktadır. Ayrıca β-glukanlar, ribonükleazlar, lakkazlar, lektinler ve terpenoid türevleri gibi saflaştırılmış mantar metabolitlerinin hem Gram pozitif hem de Gram negatif patojenlerin çoğalmasını baskılamada yüksek potansiyele sahip olduğu bildirilmektedir. Genel değerlendirme olarak tıbbi mantarlar, patojen bakterilere karşı güvenli, etkili ve sürdürülebilir biyolojik mücadele stratejilerinin geliştirilmesinde önemli ve doğal bir kaynak niteliği taşımaktadır. Ayrıca, bu organizmaların zengin biyoaktif bileşik içeriği, gelecekte yeni nesil antimikrobiyal ajanların keşfi için umut verici bir araştırma alanı oluşturmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Tıbbi mantarlar, antibakteriyel aktivite, patojen bakteriler, biyoaktif bileşikler, doğal antimikrobiyaller

EVALUATION OF THE INHIBITORY ACTIVITY OF MEDICINAL MUSHROOMS AGAINST PATHOGENIC BACTERIA

ABSTRACT
Medicinal mushrooms contain a wide range of bioactive compounds, including polysaccharides, terpenoids, phenolic compounds, peptides, and proteins, and a significant portion of these compounds exhibit potent inhibitory properties against pathogenic bacteria. Increasing antibiotic resistance worldwide has further fueled scientific interest in evaluating medicinal mushrooms as alternative or complementary antimicrobial agents. This study comprehensively reviews the inhibitory activities of medicinal mushrooms against clinically important bacterial pathogens, considering their mechanisms of action, spectrum of activity, and potential therapeutic applications. In vitro and in vivo studies in the literature demonstrate that medicinal mushrooms exert their antibacterial effects through multiple biological pathways, including disrupting bacterial cell wall integrity, inhibiting biofilm formation, suppressing quorum sensing mechanisms, inducing oxidative stress, and modulating the host immune response. Additionally, purified fungal metabolites such as β-glucans, ribonucleases, laccases, lectins, and terpenoid derivatives have been reported to have high potential in suppressing the growth of both Gram-positive and Gram-negative pathogens. Overall, medicinal mushrooms represent an important natural resource for the development of safe, effective, and sustainable biological control strategies against pathogenic bacteria. Furthermore, the rich bioactive compound content of these organisms constitutes a promising avenue for future research into the discovery of next-generation antimicrobial agents.
Keywords: Medicinal mushrooms, antibacterial activity, pathogenic bacteria, bioactive compounds, natural antimicrobials

1.GİRİŞ

Mantarlar, yüzyıllardır hem besin kaynağı hem de tedavi amaçlı kullanılan önemli doğal organizmalardır. Dünya genelinde yaklaşık 2,2–3,8 milyon mantar türünün bulunduğu tahmin edilmekte olup, bunların yalnızca yaklaşık 150.000'i tanımlanmıştır. Tanımlı türler arasında yaklaşık 2.000'i yenilebilir, 200'den fazla yabani tür ise tıbbi nitelikte kabul edilmektedir (Beulah vd., 2013; Hyde, 2022). Tıbbi mantarlar, sağlık üzerinde olumlu etkiler gösteren biyolojik olarak aktif bileşenler içermeleri nedeniyle geleneksel tıpta uzun süredir değerlendirilmektedir. Bu mantarlar, geçmişten günümüze birçok kültürde toz, kurutulmuş form veya sıvı ekstrakt şeklinde kullanılmakta olup özellikle Çin, Japonya, Tayvan ve Kore gibi Asya ülkelerinde yaygın bir uygulama alanı bulmuştur (Elkhateeb vd., 2019).

Tıbbi mantarların bünyesinde polisakkaritler, proteinler, peptitler, terpenoidler, polifenoller, vitaminler ve mineral elementler gibi çeşitli biyoaktif bileşiklerin bulunması, onların farmakolojik potansiyelini artırmaktadır. Bu bileşiklerin kanser karşıtı, anti-enflamatuar, antioksidan, hipokolesterolemik, hipoglisemik ve immünomodülatör etkiler gösterebildiği çeşitli araştırmalarla ortaya konmuştur (Song vd., 2020; Elkhateeb ve Daba, 2022). Bununla birlikte, tıbbi mantarların her koşulda güvenli kabul edilmediği, bazı türlerin yan etkilere veya toksik reaksiyonlara neden olabileceği unutulmamalıdır. Bu nedenle, tüketimlerinde tür seçimi, kullanım dozu ve bireysel sağlık durumu gibi unsurların dikkate alınması önem taşımaktadır.

Tıbbi mantarların kimyasal profili; tür, suş, yetiştirme yöntemi (kültür koşullarında veya doğal habitatta yetiştirilme), gelişim aşaması ve mantar örneğinin toplam biyokütlesindeki farklı anatomik kısımların oranı gibi çeşitli faktörlere bağlı olarak önemli ölçüde değişkenlik göstermektedir (Barros vd., 2007; Cateni vd., 2022; Safin vd., 2022). Bu kimyasal çeşitlilik, büyük ölçüde çevresel etmenlerden—suya, ışığa ve UV radyasyonuna maruziyet gibi—kaynaklanmakta olup ayrıca substrat türü, konak organizmanın özellikleri ve rekabet eden mantar türlerinin varlığı gibi biyolojik faktörlerden de etkilenmektedir (Huang vd., 2017). Bunun yanı sıra, tıbbi mantarların kimyasal bileşimi ve buna bağlı biyolojik aktiviteleri üzerinde, mantarın yetiştiği coğrafi bölgenin belirleyici bir rol oynadığı bildirilmektedir (Glamoc˘lija vd., 2015; Géry vd., 2018).

Bazı araştırmacılar, tıbbi mantarlardaki β-glukanların ve polisakkaritlerin tıbbi özelliklerini incelemiştir (Rahar vd., 2011). Shiitake mantarındaki antikanser bileşikler, Reishi'deki antitümör bileşik (lentinan), Maitake'deki heteroglikanlar, düğme mantarlarının antioksidan aktiviteleri ve psilosibin içeren mantarların antiviral bileşikleri araştırılmıştır (Jagadish vd., 2009; Gao vd., 2003). Doğal ilaç olarak kullanılan mantar örnekleri oldukça yaygındır. Mantarların içinde de yaygın olarak bulunan kinin, birinci yüzyılda tüberküloz tedavisinde ve daha yakın zamanda sıtma tedavisinde kullanılmıştır; penisilin ise 20. yüzyılın başlarında küf mantarlarından elde edilmiştir (Stamets, 2002). Bununla birlikte, *G. lucidum*, *L. edodes* veya *A. bisporus* gibi iyi bilinen mantarlar dışında, birçok mantarın mikroorganizmaların büyümesini engelleme yeteneği tam olarak araştırılmamıştır. *G. lucidum*'un, antimikrobiyal aktiviteleri olduğu bilinen ganoderik asitler ve triterpenoidler gibi bileşikler içerdiği tespit edilmiştir (Calo vd., 2003; Stojkovi´c vd., 2014).

2. TIBBİ MANTARLARIN BİLEŞİMİ

Tıbbi mantarlar, içeriklerindeki zengin ve çok yönlü biyokimyasal bileşenler sayesinde farmakolojik açıdan büyük ilgi görmektedir. Tıbbi mantarların kimyasal bileşimi karbonhidratlar, lif, protein, mineraller ve yağlar gibi besin maddelerinin kaynağıdır (Kyanko vd., 2013). Tıbbi mantarlarda en fazla dikkat çeken bileşik grupları ise polisakkaritler, proteinler, peptitler, terpenoidler, fenolik bileşikler, steroller, vitaminler, mineraller ve uçucu bileşenlerdir. Bu aktif bileşenlerin bir araya gelmesi, mantarların antimikrobiyal, antioksidan, immünomodülatör, antikanser ve antiinflamatuar özelliklerinin temelini oluşturmaktadır (Lindequist vd., 2005). Mantarlar, bakteriyostatik veya fungistatik aktivite gösteren çok çeşitli sekonder metabolitler ürettikleri için bu tür bileşiklerin umut verici bir kaynağıdır. Bu bileşikler, yaygın olarak kullanılan antibiyotiklere alternatif olarak kullanılabilir. Ayrıca, mantarlar antiviral aktiviteye sahip bileşikler de biriktirir (Suay vd., 2000).

Biyoaktivite gösteren ve çeşitli hastalıkların önlenmesi ile tedavisinde potansiyel yarar sağlayan mantar bileşikleri oldukça çeşitlidir. Bu bileşikler arasında en dikkat çekenler ise mantar hücre duvarının temel yapısal elemanlarını oluşturan polisakkaritlerdir. Polisakkaritler, biyolojik bilgi taşıma konusunda güçlü bir yeteneğe sahiptir. Daha spesifik olarak, antitümör, immünomodülatör, antioksidan, antienflamatuar, antimikrobiyal ve antidiyabetik aktiviteye sahiptirler. En iyi bilinen ve en bol bulunanlar glukanlardır. Heteroglikanlar, peptidoglikanlar ve polisakkarit-protein kompleksleri de biyolojik aktiviteye katkıda bulunur. Spesifik hücre duvarı reseptörlerine bağlanma ve spesifik bağışıklık tepkilerini uyarma kabiliyetleri nedeniyle, immünomodülatör etkilerden öncelikli olarak sorumludurlar (Popovi´c vd., 2013; Zhao vd., 2020). Tıbbi mantarlar genellikle kanser tedavilerinde biyolojik tepki düzenleyiciler olarak kullanılır ve kanser tedavisinde, tedavilerin yan etkilerini azaltmada ve hastanın yaşam kalitesini iyileştirmede de faydalıdır (Wasser, 2014; Guggenheim vd., 2014).

Biyoaktiviteleri açısından oldukça önemli olan bir diğer bileşik sınıfı, beş karbonlu izopren atomlarından oluşan birimlerle karakterize edilen ve fonksiyonel grupların eklenmesiyle terpenoidleri üreten terpenlerdir. Bağışıklık tepkisinde rol oynayan proteinleri kodlayan genlerin ekspresyonunu uyararak bağışıklık sistemini düzenlerler, ancak aynı zamanda anti-enflamatuar, antioksidan ve antitümör özelliklere de sahiptirler. *Ganoderma* P. Karst cinsine ait mantarlarda yüksek terpenoid içerikleri bulunur (El Enshasy ve Hatti-Kaul, 2013; Elkhateeb, 2020; Zhao vd., 2020). Biyoaktiviteye sahip diğer fungal metabolitler arasında fenolik bileşikler, farklı etki mekanizmalarına sahip antioksidanlar (reaktif oksijen türlerinin temizlenmesi, metal iyonlarının inaktivasyonu, serbest radikal inhibisyonu ve peroksidaz aracılığıyla parçalanma), lakkazlar (bakır içeren oksidaz enzimleri) ve çeşitli yağ asitleri bulunur (Elkhateeb, 2020; Sułkowska-Ziaja et al., 2023). Bu bileşikler, mantarların hem doğal savunma mekanizmalarında hem de insan sağlığı üzerinde çok yönlü etkiler göstermesinde kritik rol oynamaktadır.

Son yıllarda yapılan araştırmalar, terpenoid ve fenolik bileşiklerin kombinasyonlarının antimikrobiyal, antiviral ve antikanser aktiviteleri artırabileceğini göstermektedir (Sułkowska-Ziaja et al., 2023). Ayrıca lakkaz enzimleri, yalnızca oksidatif metabolizma ile substratları parçalamakla kalmaz, aynı zamanda fenolik bileşiklerin biyoyararlılığını ve antimikrobiyal etkilerini de artırabilir. Bu nedenle, tıbbi mantarlardaki terpenoid ve fenolik metabolitlerin yanı sıra enzimatik sistemler, mantarların biyofarmasötik potansiyelinin temel bileşenleri olarak kabul edilmektedir. Bakterilerin mevcut antibiyotiklere karşı direnç geliştirme sorunu arttıkça, patojenik organizmalara karşı antimikrobiyal aktivite gösteren çeşitli doğal bileşiklerin popülaritesi artmaktadır.

3. MANTARLARIN ANTİMİKROBİYAL AKTİVİTELERİ

Tüm canlı organizmalar, doğal çevrede karşılaştıkları biyotik ve abiyotik tehditlere karşı çeşitli savunma mekanizmalarına sahiptir. Bu savunma stratejileri, koruyucu tabakalar gibi basit fiziksel engellerden, kimyasal savunma bileşenleri ve karmaşık immün sistemlere kadar uzanan geniş bir yelpazeyi kapsar. Mantarlar, memeliler ve bitkiler kadar gelişmiş organizmalar olmasalar da, çevresel stres faktörlerine ve mikrobiyal saldırılara karşı etkili koruma sağlayan çok yönlü kimyasal savunma mekanizmalarına sahiptir. Birçok mantar türünde, patojen mikroorganizmalara karşı çeşitli antimikrobiyal aktiviteden sorumlu yapılar mevcuttur. Bu etkiler, hücre duvarı sentezinin inhibisyonu, membran bütünlüğünün bozulması, protein veya nükleik asit sentezinin engellenmesi ve oksidatif stresin indüklenmesi gibi farklı biyokimyasal yollar üzerinden gerçekleşebilir (Lindequist vd., 2005). Mantarlar bu nedenle doğal antimikrobiyal bileşikler açısından zengin organizmalar olarak kabul edilmektedir.

Özellikle bazidiyomiset grubuna ait türlerin meyve gövdelerinden izole edilen çok sayıda polifenolik bileşik, terpenoid, sterol, protein ve polisakkarit fraksiyonu güçlü antimikrobiyal aktiviteler göstermiştir. Polifenoller, hücre membranının geçirgenliğini artırarak veya enzimatik fonksiyonları bozarak bakteriler üzerinde inhibitör etki gösterebilirken; β-glukan gibi polisakkaritler immün sistemi modüle ederek dolaylı antimikrobiyal etki ortaya koyabilmektedir (Liberal vd., 2023). Bazı *Ganoderma, Lentinula, Pleurotus* ve *Trametes* türlerinde izole edilen triterpenoidler ve düşük molekül ağırlıklı uçucu bileşiklerin ise hem bakterilere hem de mayalara karşı belirgin inhibitör aktivite sergilediği bildirilmiştir (Wasser, 2014). Bu nedenle, tıbbi mantarlar yalnızca besin değerleriyle değil, aynı zamanda içeriklerindeki doğal biyositler sayesinde antimikrobiyal ajan keşfi açısından da önemli biyolojik

kaynaklar olarak değerlendirilmektedir. Mantar polisakkaritlerinin de antimikrobiyal özellik taşıdığı bilinmektedir. Özellikle β-glukanlar ve heteropolisakkaritler, mikrobiyal hücre yüzeyine bağlanarak membran kararlılığını bozabilir veya bağışıklık sistemi hücrelerini uyararak dolaylı antimikrobiyal etki oluşturabilir. Bazidiyomisetlerden elde edilen polisakkaritlerin *Staphylococcus aureus, Escherichia coli* ve *Candida albicans* gibi patojenlere karşı etkili olduğu çeşitli çalışmalarla gösterilmiştir (Khan vd., 2019).

Armillariella mellea'dan izole edilen Armillarik asit birçok Gram-pozitif bakteri ve mayaya karşı aktivite göstermiştir. *Lentinula edodes*'den izole edilen sentinamisin A ve B anti-enfektif aktiviteye sahiptir. *Schizophyllumi commune*'den izole edilen şizofil, farelerde *P. aeruginosa, S. aureus, E. coli* ve *K. pneumoniae*'ye karşı etkili bulunmuştur. *Agaricus campestis* ve *Agaricus xanthodermus'*dan izole edilen kampestrin ve psalliotin sırasıyla Gram-pozitif bakterilere karşı inhibisyon göstermiştir. *G. pfeifferi* ve *G. lucidum*'dan izole edilen seskiterpenoid hidrokinon türevleri olan ganomycin A ve B, Gram-pozitif, Gram-negatif bakterilere karşı inhibisyona sahiptir. Bu çalışmalar mantar kaynaklarından izole edilen ve tanımlanan bileşiklerden birkaçıdır (Wasser ve Weis, 1999; Gao vd, 2003; Lindequist vd., 2005). Ayrıca, doğal bir koruyucu ve antioksidan olan askorbik asit gibi bileşiklerin *Lycoperdon perlatum, Cantharellus cibarius, Clavaria vermiculris, Ramaria formosa, Marasmius oreades* ve *Pleurotus pulmonarius*'ta bulunduğu bildirilmiştir (Ramesh ve Pattar, 2010). Yabani bir mantar olan *Ramaria flava*, agar kuyu difüzyon yöntemi kullanılarak Gram pozitif bakterileri inhibe ettiğini göstermiştir (Gezer vd., 2006). Benzer araştırmalarda, *Clitocybe alexandri* ve *Rhizopogon roseolus* mantarlarının *E. coli* (ATCC 11230) gibi bazı mikroorganizmalara karşı antimikrobiyal etkilere sahip olduğu bulunmuştur (Solak vd., 2006). *Agaricus blazei* özütlerinin, hem *in vitro* hem de *in vivo* klinik öncesi çalışmalarda Gram pozitif ve Gram negatif bakterilere karşı belirgin antibakteriyel etki gösterdiği bildirilmiştir. Özellikle *A. blazei* mantar özütü, peritonit ve ölümcül ağız enfeksiyonlarına karşı antimikrobiyal etki göstermektedir (Lima vd., 2016).

Pleurotus griseus'tan izole edilen kinon türevi olan pleurotin, lökopleurotin ve dihidropleurotinik asitin Gram pozitif bakterilere ve belirli patojenik mantarlara karşı anlamlı düzeyde antimikrobiyal aktivite gösterdiği bildirilmektedir. Pleurotin özellikle bazı bakteri ve mantar türlerine karşı güçlü inhibitör etki sergilemiştir. Ayrıca antimikrobiyal özellikleri nedeniyle kozmetik endüstrisinde, ürünlerde mikrobiyal kontaminasyonu önlemek amacıyla doğal bir koruyucu ajan olarak potansiyel kullanımının araştırılabileceği belirtilmektedir (Sandargo vd., 2018).

Mantar hücre duvarının önemli bileşenleri arasında β-glukanlar, kitin ve kitinin türevi olan kitosan yer almaktadır. Kitosan, yapısında amino şekerler bulundurması nedeniyle antibakteriyel aktivite göstermektedir (No vd., 2002). Geniş bir antibakteriyel etki spektrumuna sahip olan kitosan; belirli Gram negatif bakterilere, Gram pozitif bakterilere ve mantarlara karşı etkili olduğu bilinmektedir. Özellikle *Listeria monocytogenes, Bacillus megaterium, B. cereus, S. aureus, Lactobacillus plantarum, L. brevis* ve *L. bulgaris* gibi Gram pozitif bakterilere karşı daha yüksek düzeyde etki göstermiştir. Gram negatif bakterilere, örneğin *E. coli, P. fluorescens, S. typhimurium* ve *Vibrio parahaemolyticus*'a karşı aktivite gösterse de bu etkinin nispeten daha zayıf olduğu bildirilmektedir (Kumar, 2000; Coma vd., 2003). Son dönem çalışmalar, kitosanın biyoteknolojik olarak *Rhizopus oryzae*'nin hücre duvarından elde edilebildiğini ortaya koymaktadır. Kitosanın antibakteriyel özellikleri ise *E. coli, K. pneumoniae* ve *S. aureus*'a karşı test edilmiştir (Jeihanipour vd., 2007; Hosseinnejad vd., 2016).

Önemli sayıda çalışma, genellikle tam özütlerin analizini inceleyerek doğal hammaddelerin antibakteriyel aktivitesini değerlendirmeye odaklanmıştır. Özellikle, sulu, etanol, metanol, kloroform, diklorometan, eter ve aseton özütleri de dahil olmak üzere çeşitli özüt türleri kapsamlı bir şekilde incelenmiştir. Örneğin, *Ganoderma lucidum*'un sulu, etanol, metanol ve aseton ekstraktlarının gentamisin sülfata benzer antibakteriyel etki gösterdiği bildirilmiş olup, bu etkinin *E. coli, S. aureus, K. pneumoniae, B. subtilis, S. typhimurium* ve *P. aeruginosa* gibi çeşitli bakteri türlerine karşı da geçerli olduğu raporlanmıştır (Quereshi vd., 2010; Canpolat ve Canpolat, 2023). Yenilebilir bir mantar olan *Lepista nuda*'nın meyve gövdelerinin metanolik özütü, *E. coli* ve *P. aeruginosa*'ya karşı antibakteriyel aktivite göstermiştir (Dulger vd., 2002). *S. collitinus*'tan elde edilen diklorometan özütü, *E. coli, E. aerogenes, S. typhimurium, S. aureus, S. epidermidis, B. subtilis, C. albicans* ve *S. cerevisiae* dahil

olmak üzere birçok bakteri ve mayaya karşı aktivite göstermiştir (Alves vd., 2012). *Lactarius camphoratus*'tan elde edilen metanol özütü, *L. edodes*'tan elde edilen kloroform özütü ve *Lepista nuda*'dan elde edilen metanol özütü de *C. albicans*'a karşı aktivite göstermiştir (Ozen vd., 2011). *Lactifluus vellereus'*un antimikrobiyal aktivitesini belirlemek için metanol ve aseton olmak üzere iki farklı çözücü kullanılarak ekstraktlar hazırlanmıştır. Aseton ekstraktında en yüksek inhibisyon *S. aureus* ATCC 25923 suşunda, metanol ekstraktında ise en yüksek inhibisyon *S. typhimurium* SL1344 suşunda tespit edilmiştir (Canpolat vd., 2024).

4. SONUÇ

Genel olarak değerlendirildiğinde, mantarların antimikrobiyal aktivitesi, ekolojik uyum süreçleri sonucunda gelişmiş biyokimyasal savunma repertuarının bir yansımasıdır. Güncel veriler, tıbbi mantarların antimikrobiyal bileşikler açısından önemli potansiyel taşıdığını ve bu bileşiklerin gıda güvenliği, farmasötik uygulamalar ve biyoteknolojik kullanım alanları için önemli bir kaynak oluşturduğunu göstermektedir. Bu nedenle, mantar biyokimyasına yönelik çalışmaların genişletilmesi, yeni doğal antibiyotik adaylarının keşfine önemli katkılar sağlayabilir. Bulaşıcı hastalıkların artan yaygınlığı, öncelikle mikroorganizmaların ve virüslerin hem tedavi edici hem de önleyici amaçlarla kullanılan geleneksel antimikrobiyal ilaçlara karşı geliştirdiği artan dirençten kaynaklanan küresel bir endişeye dönüşmüştür. Bu kritik zorluğa yanıt olarak, güçlü antimikrobiyal özelliklere sahip doğal kaynakların keşfinde kayda değer bir artış olmuştur. Mantarlar, Gram pozitif ve Gram negatif bakteri suşlarını, mantar patojenlerini ve hatta virüsleri kapsayan geniş bir yelpazeye yayılan güçlü antimikrobiyal potansiyel sergileyen ilgi çekici adaylar olarak ortaya çıkmaktadır. Yapılan çalışmalar, mantarlarda önemli antimikrobiyal aktiviteye sahip maddelerin dikkate değer varlığını vurgulamaktadır.

KAYNAKÇA

Alves M, Ferreira IFR, Dias J, Teixeira V, Martins A, Pintado M. (2012). A review on antimicrobial activity of mushroom (Basidiomycetes) extracts and isolated compounds. Planta. Med. 78, 1707–1718.

Barros L, Baptista P, Estevinho LM, Ferreira ICFR. (2007). Effect of Fruiting Body Maturity Stage on Chemical Composition and Antimicrobial Activity of *Lactarius* sp. Mushrooms. J. Agric. Food Chem. 55, 8766–8771.

Beulah H, Margret AA, Nelson J. (2013). Marvelous Medicinal Mushrooms. Int. J. Pharma Bio Sci. 3, 611–615.

Calo JR, Crandall PG, O'Bryan CA, Ricke SC. (2015). Essential oils as antimicrobials in food systems – a review. Food Control, 54, 111–119.

Canpolat Ş, Canpolat EY. (2023). Antioxidant and antimicrobial activity of a medicinal mushroom, *Ganoderma lucidum*. Journal of Advances in Biology & Biotechnology, 26 (11), 60-67.

Canpolat Ş, Canpolat EY, İslek C. (2024). Chemical Composition, Antimicrobial and Antioxidant Activities of *Lactifluus vellereus*. Asian Journal of Biology, 20(12), 45-56.

Cateni F, Gargano ML, Procida G, Venturella G, Cirlincione F, Ferraro V. (2022). Mycochemicals in wild and cultivated mushrooms: Nutrition and health. Phytochem. Rev. 21, 339–383.

Coma V, Deschamps A, Martial-Gros A. (2003). Bioactive packaging materials from edible chitosan polymer—Antimicrobial activity assessment on dairy-related contaminants. J. Food Sci. 68, 2788–2792.

Dulger B, Ergul CC, Gucin F. (2002). Antimicrobial activity of the macrofungus Lepista nuda. Fitoterapia 73, 695–697.

Elkhateeb WA, Daba GM, Thomas PW, Wen T-C. (2019). Medicinal Mushrooms as a Source of Natural Therapeutic Bioactive Compounds. Egypt. Pharm. J. 18, 145–155.

Elkhateeb WA, Daba GM. (2022). Medicinal mushroom: What should we know? Int. J. Pharm. Chem. Anal. 9, 1–9.

Gao Y, Zhou S, Huang M, Xu A. (2003). Antibacterial and antiviral value of the genus Ganoderma P. Karst. Species (aphyllophoromycetideae): A review. International Journal of Medicinal Mushrooms, 5(3), 12.

Géry A, Dubreule C, André V, Rioult JP, Bouchart V, Heutte N, Eldin de Pécoulas P, Krivomaz T, Garon D. (2018). Chaga (*Inonotus obliquus*), a Future Potential Medicinal Fungus in Oncology? A Chemical Study and a Comparison of the Cytotoxicity Against Human Lung Adenocarcinoma Cells (A549) and Human Bronchial Epithelial Cells (BEAS-2B). Integr Cancer Ther. 17, 832–843.

Gezer K, Duru M, Kivrak I, Turkoglu A, Mercan N, Turkoglu H, Gulcan S. (2006) Free-radical scavenging capacity and antimicrobial activity of wild edible mushroom from Turkey. African Journal of Biotechnology 5(20), 1924-1928.
Glamocˇlija J, C´ iric´ A, Nikolic´ M, Fernandes Â, Barros L, Calhelha RC, Ferreira ICFR, Sokovic´ M, van Griensven LJLD. (2015). Chemical characterization and biological activity of Chaga (Inonotus obliquus), a medicinal "mushroom". J. Ethnopharmacol. 162, 323–332.
Guggenheim AG, Wright KM, Zwickey H. (2014). Immune modulation from five major mushrooms: Application to integrative oncology. Integr. Med. (Encinitas) 13, 32–44.
Hosseinnejad M, Jafari SM. (2016). Evaluation of different factors affecting antimicrobial properties of chitosan. Int. J. Biol. Macromol 85, 467–475.
Huang G, Cai W, Xu B. (2017). Vitamin D2, Ergosterol, and Vitamin B2 Content in Commercially Dried Mushrooms Marketed in China and Increased Vitamin D2 Content Following UV-C Irradiation. Int. J. Vitam. Nutr. Res. 87, 237–246.
Hyde K.D. (2022). The numbers of fungi. Fungal Divers. 114, 1.
Jagadish LK, Venkata Krishnan V, Shenbhagaraman R, Kaviyarasan V. (2009). Comparitive study on the antioxidant, anticancer and antimicrobial property of *Agaricus bisporus* (J. E. Lange) Imbach before and after boiling. African Journal of Biotechnology 8(4), 654–661.
Jeihanipour A, Keikhosro K, Taherzadeh M. (2007). Antimicrobial Properties of Fungal Chitosan. Res. J. Biol. Sci. 2, 239–243.
Khan DA, Banerji A, Bernstein JA, Bilgicer B, Blumenthal K, Castells M, Ein D, Lang DM, Phillips E. (2019). Cephalosporin allergy: Current understanding and future challenges. J. Allergy Clin. Immunol. Pract. 7, 2105–2114.
Kumar M. (2000). A review of chitin and chitosan applications. React. Funct. Polym. 46, 1–27.
Kyanko MV, Canel RS, Ludemann V, Pose G, Wagner JR. (2013). Glucan Content and Hydration Properties of Filamentous Fungi. Prikl Biokhim Mikrobiol. 49, 48–52.
Liberal Â, Cardoso RV, Heleno SA, Fernandes Â, Barros L, Martins A. (2023). Phenolic acids from fungi. In Natural Secondary Metabolites: From Nature, through Science, to Industry (pp. 475-495). Cham: Springer International Publishing.
Lima CUJO, Gris EF, Karnikowski MGO. (2016). Antimicrobial properties of the mushroom Agaricus blazei–integrative review. Rev. Bras. Farmacogn. 26, 780–786.
Lindequist U, Niedermeyer TH, Jülich WD. (2005). The pharmacological potential of mushrooms. Evidence-Based Complementary and Alternative Medicine 2(3), 285-299.
No HK, Park NY, Lee SH, Meyers SP. (2002). Antibacterial activity of chitosans and chitosan oligomers with different molecular weights. Int. J. Food Microbiol. 74, 65–72.
Ozen T, Darcan C, Aktop O, Turkekul I. (2011). Screening of antioxidant, antimicrobial activities and chemical contents of edible mushrooms wildly grown in the Black Sea region of Turkey. Comb. Chem. High Throughput. Screen. 14, 72–84.
Rahar S, Swami G, Nagpal N, Nagpal M, Singh G. (2011). Preparation, characterization, and biological properties of β-glucans. Journal of Advanced Pharmaceutical Technology & Research 2(2), 94.
Ramash C, Pattar M. (2010) Antimicrobial properties, antioxidant activity and bioactivie compounds from six wild edible mushrooms. Of western ghats of Karnataka, India. Pharmacognosy Research. 2(2), 107-112.
Popovi´c V, Žickovi´c J, Davidovi´c S, Stevanovi´c M, Stojkovi´c D. (2013). Mycotherapy of Ccancer: An update on cytotoxic and antitumor activities of mushrooms, bioactive principles and molecular mechanisms of their action. Curr. Top. Med. Chem. 13, 2791–2806.
Quereshi S, Pandey AK, Sandhu SS. (2010). Evaluation of antibacterial activity of different *Ganoderma lucidum* extracts. PJSR 3, 9–13.
Safin RR, Gainullin RH, Safina AV, Gainullin RH. (2022). Methods for evaluating chaga extraction effectiveness based on its porosity change. J. Phys. Conf. Ser. 2373, 042007.
Sandargo B, Thongbai B, Praditya D, Steinmann E, Stadler M, Surup F. (2018). Antiviral 4-hydroxypleurogrisein and antimicrobial pleurotin derivatives from cultures of the nematophagous Basidiomycete Hohenbuehelia grisea. Molecules 23, 2697.
Solak M, Kalmis E, Saglam H, Kalyoncu F. (2006) Antimicrobial acitivity of two wild mushrooms Clitocybe alexandri (Gill.) Konr. and *Rhizopogon roseolus* (Corda) T.M. Fries collected from Turkey. Phytotherapy Research. 20, 1085-1087.

Stamets P. (2002). Novel antimicrobials from mushrooms. The Journal of the American Botanical Council 54, 28–33.
Stojkovi´c DS, Barros L, Calhelha RC, Glamoˇclija J, ´Ciri´c A, van Griensven LJLD, Sokovi´c M, Ferreira ICFR. (2014). A detailed comparative study between chemical and bioactive properties of *Ganoderma lucidum* from different origins. International Journal of Food Sciences & Nutrition 65 (1), 42–47.
Suay I, Arenal F, Asensio FJ, Basilio A, Cabello MA, Díez MT, García JB, González del Val A, Gorrochategui J, Hernández P. (2000). Screening of basidiomycetes for antimicrobial activities. Anton. Leeuw. Int. J. G 78, 129–139.
Wasser S, Weis A. (1999) Medicinal properties of substances occurring in higher basidiomycetes mushrooms: current perspectives (Review). International Journal of Medicinal Mushrooms 1, 31-62.
Wasser S. (2014). Medicinal mushroom science: Current perspectives, advances, evidences, and challenges. Biomedical journal 37(6).
Zhao S, Gao Q, Rong C, Wang S, Zhao Z, Liu Y, Xu J. (2020). Immunomodulatory effects of edible and medicinalmushrooms and their bioactive immunoregulatory products. J. Fungi 6, 269.

SÜRDÜRÜLEBİLİRLİKTEN SAVUNUCULUĞA: DUYGUSAL VE GÜVENE DAYALI MARKA İLİŞKİLERİNİN AĞIZDAN AĞIZA İLETİŞİM ÜZERİNDEKİ ARACILIK ETKİSİ

Dr. Öğr. Üyesi Ali KÖROĞLU
Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi, Tokat MYO, Büro Hizmetleri ve Sekreterlik Bölümü, 60250 Merkez, Tokat
ORCID ID: 0000-0003-4021-6300

ÖZET
Bu çalışmanın amacı, sürdürülebilirliğin tüketicilerin markaya yönelik ağızdan ağıza iletişim davranışları üzerindeki etkisini incelemektir. Araştırmada, bu etkide marka aşkı, marka sadakati ve marka güveninin aracılık rolleri değerlendirilmektedir. Günümüz rekabetçi pazar ortamında sürdürülebilirlik, markaların yalnızca çevresel sorumluluklarını değil, aynı zamanda tüketicilerle kurdukları duygusal ve güven temelli ilişkileri de güçlendiren stratejik bir unsur haline gelmiştir. Bu kapsamda çalışma, sürdürülebilirlik algısının tüketici-marka ilişkilerinde nasıl bir bağlılık ve güven duygusu oluşturduğunu ve bunun olumlu ağızdan ağıza iletişimi nasıl tetiklediğini ortaya koymayı amaçlamaktadır. Araştırma bulgularının, markaların sürdürülebilirlik temelli iletişim stratejilerini ve müşteri sadakati programlarını geliştirmelerine katkı sağlaması beklenmektedir. Çalışma hem pazarlama literatürüne hem de sürdürülebilir marka yönetimi uygulamalarına değerli bir kuramsal ve pratik katkı sunmayı hedeflemektedir. Bu amaç doğrultusunda üretim süreçlerinde sürdürülebilir uygulamalar kullanan bir beyaz eşya markasının müşterileri üzerinde araştırma gerçekleştirilmiştir. Kolayda örnekleme yöntemiyle belirlenen 411 tüketici üzerinde gerçekleştirilen bu araştırmada veri toplama aracı olarak anket formu kullanılmıştır. Elde edilen verilerin analizinde SPSS 23 PROCESS makrosu kullanılmıştır. Analizler sonucunda sürdürülebilirlik algısının marka aşkı, marka sadakati, marka güveni ve pozitif ağızdan ağıza iletişim üzerinde pozitif etkisi olduğu tespit edilmiştir. Ayrıca marka aşkı, marka sadakati ve marka güveninin de pozitif ağızdan ağıza iletişim üzerinde pozitif etkisi bulunmaktadır. Sürdürülebilirlik algısının pozitif ağızdan ağıza iletişim üzerindeki etkisinde marka aşkı, marka sadakati ve marka güveninin aracılık rolü bulunmaktadır.
Anahtar kelimeler: Sürdürülebilirlik, marka aşkı, marka sadakati, marka güveni, pozitif ağızdan ağıza iletişim

FROM SUSTAINABILITY TO ADVOCACY: THE MEDIATING EFFECT OF EMOTIONAL AND TRUST-BASED BRAND RELATIONSHIPS ON WORD-OF-MOUTH

ABSTRACT
The aim of this study is to examine the effect of sustainability on consumers' word-of-mouth (WOM) behavior toward brands. This study evaluates the mediating roles of brand love, brand loyalty, and brand trust in this effect. In today's competitive market environment, sustainability has become a strategic element that strengthens not only brands' environmental responsibilities but also the emotional and trust-based relationships they establish with consumers. In this context, the study aims to reveal how the perception of sustainability creates a sense of commitment and trust in consumer-brand relationships and how this triggers positive WOM. The research findings are expected to contribute to brands' development of sustainability-based communication strategies and customer loyalty programs. The study aims to make a valuable theoretical and practical contribution to both marketing literature and sustainable brand management practices. For this purpose, a study was conducted among customers of a white goods brand that uses sustainable practices in its production processes. This study, conducted with 411 consumers selected through a convenience sampling method, used a survey form as the data collection tool. The SPSS 23 PROCESS macro was used to analyze the data. The analyses revealed that perceptions of sustainability have a positive effect on brand love, brand loyalty, brand trust, and positive word of mouth. Furthermore, brand love, brand loyalty, and brand trust also have a positive effect on positive word of mouth. Brand love, brand loyalty, and brand trust mediate the effect of perceptions of sustainability on positive word of mouth.
Keywords: Sustainability, brand love, brand loyalty, brand trust, positive word of mouth

1. GİRİŞ

Beyaz eşyalar da dahil elektronik ev aletleri küresel enerji talebinin %35'ini oluşturmaktadır. 2021 yılı itibarıyla enerjiyle ilgili CO_2 emisyonlarının %40'ı bu tür ev aletlerinden kaynaklanmaktadır (CLASP, 2023). Beyaz eşyalar kullanım süreleri boyunca enerji tüketmekte ve atık (e-waste) oluşturmaktadır. Küresel e-atık izleme raporunda (Global E-waste Monitor 2020) 2019 yılında 53,6 milyon metrik ton e-atık üretildiği ve bu atıkların sadece %17,4'ünün resmi olarak toplandığı ve geri dönüştürüldüğü belirtilmektedir. Yani bu atıkların büyük bir kısmı geri dönüştürülmemektedir (Forti vd., 2020).

Bu çalışmanın önemi, enerji tüketiminin ve atık enerji atık miktarının giderek arttığı beyaz eşya sektöründe sürdürülebilirlik algısının pozitif ağızdan ağıza iletişimi nasıl etkilediği ve marka aşkı, marka sadakati ve marka güveninin bu ilişkideki karmaşık aracılık rollerini incelemesinde yatmaktadır. Tüketiciler çevresel ve sosyal sorunların farkına vardıkça bir markanın sürdürülebilirlik uygulamalarına yönelik algıları markaya yönelik tutumlarını ve satın alma kararlarını daha fazla etkilemektedir (Kautish ve Khare, 2022; Choi ve Ahn, 2023). Yüksek enerji tüketimi ile ilişkilendirilen ve bu olumsuz itibarla mücadele etmesi gereken beyaz eşya markalarının olumlu ağızdan ağıza iletişimi (PWOM) yayarak sadık müşteri kitleleri oluşturması için etkili stratejilere ihtiyacı bulunmaktadır.

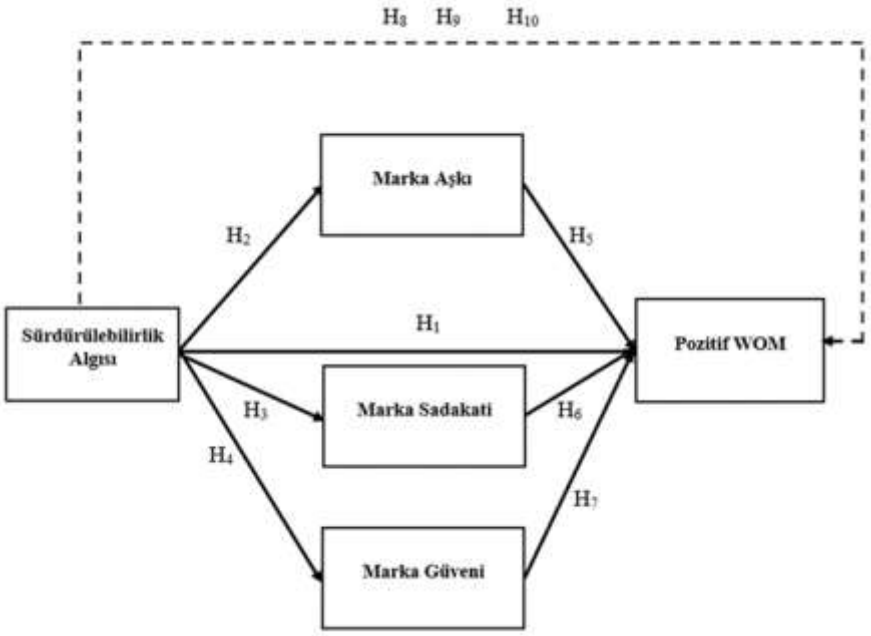
Literatür incelendiğinde marka aşkının marka sadakati geliştirmede önemli bir unsur olduğunu ortaya koyan çalışmalara rastlanmaktadır. Örneğin Puriwat ve Tripopsakul (2023), marka aşkının bir markanın sosyal, çevresel ve yönetişim faaliyetlerinin marka sadakati üzerindeki etkisine kısmen aracılık ettiğini tespit etmişlerdir. Bu durum bir markanın sürdürülebilirlikle ilgili faaliyetlerini olumlu değerlendiren tüketicilerin o markayla duygusal bağ kurma olasılıklarının daha yüksek olduğunu göstermektedir. Ayrıca Kim vd. (2020) de kurumsal sosyal sorumluluğun marka rezonansı üzerindeki etkisinde marka aşkının aracılık rolünün bulunduğunu ve markalara duygusal bağlılık hisseden müşterilerin PWOM davranışı sergileme olasılıklarının daha yüksek olduğunu ifade etmektedir.

PWOM, marka aşkı ve sadakatinden etkilenen çok önemli bir pazarlama aracı olarak kabul edilmektedir. Araştırmalar markaya güçlü bir duygusal bağ hisseden müşterilerin markayla ilgili olumlu deneyimlerini paylaşmaya daha meyilli olduklarını göstermektedir (Hur vd., 2011; Ing ve Shien, 2019). Çalışmalar ayrıca marka aşkı aracılığıyla kesişen marka deneyimi ve sadakatinin sadık müşterilerin marka savunucuları haline gelerek, markayı çevrimiçi topluluklarda ve sosyal çevrelerde olumlu bir şekilde tanıttığı PWOM'u önemli ölçüde artırabileceğini vurgulamaktadır (Santini vd., 2018; Wijaya, 2022).

Tüketiciler markaların sürdürülebilirlik uygulamalarına önem vermelerini ve bunları şeffaf bir şekilde açıklamalarını beklemektedir. Örneğin, Ghosh ve Bhattacharya (2022) lüks markaların tüketicilerde güven oluşturabilmek için hızlı moda uygulamalarını terk etmesi ve sürdürülebilir uygulamalara öncelik vermesi gerektiğini savunmaktadır. Özellikle çevresel etkiyle ilgili olumsuz algılardan daha fazla muzdarip olunan sektörlerde güven oluşturmak hayati bir öneme sahiptir. Bu sektörlerde tüketiciler markaların sürdürülebilir uygulamalara gerçekten bağlı olduklarını düşündüklerinde markaya olan güvenleri daha yüksek olmaktadır (Miotto ve Youn, 2020). Bu durum, tüketicilerin bir markanın sürdürülebilir uygulamalarına yönelik farkındalığının markaya yönelik farkındalıklarını ve markayla ilgili bilgi düzeylerini pozitif etkilediğini ve PWOM olasılığını artırdığını vurgulayan Kautish ve Khare (2022)'nin bulgularıyla da desteklenmektedir. Bu bilgilerden hareketle aşağıdaki hipotezler geliştirilmiştir;

H1: Sürdürülebilirlik algısının pozitif ağızdan ağıza iletişim üzerinde pozitif etkisi vardır.
H2: Sürdürülebilirlik algısının marka aşkı üzerinde pozitif etkisi vardır.
H3: Sürdürülebilirlik algısının marka sadakati üzerinde pozitif etkisi vardır.
H4: Sürdürülebilirlik algısının marka güveni üzerinde pozitif etkisi vardır.
H5: Marka aşkının pozitif ağızdan ağıza iletişim üzerinde pozitif etkisi vardır.
H6: Marka sadakatinin pozitif ağızdan ağıza iletişim üzerinde pozitif etkisi vardır.
H7: Marka güveninin pozitif ağızdan ağıza iletişim üzerinde pozitif etkisi vardır.
H8: Sürdürülebilirlik algısının marka aşkı aracılığıyla pozitif ağızdan ağıza iletişim üzerinde dolaylı etkisi vardır.
H9: Sürdürülebilirlik algısının marka sadakati aracılığıyla pozitif ağızdan ağıza iletişim üzerinde dolaylı etkisi vardır.
H10: Sürdürülebilirlik algısının marka güveni aracılığıyla pozitif ağızdan ağıza iletişim üzerinde dolaylı etkisi vardır.

Literatür taraması ve hipotezler doğrultusunda oluşturulan araştırma modeli Şekil 1'de gösterilmektedir.

Şekil 1. Araştırma modeli

2. YÖNTEM

2.1. Çalışma Grubu

Araştırmanın evrenini tanınmış bir beyaz eşya markasının müşterileri oluşturmaktadır. Araştırmanın çalışma grubu ise evren içerisinden kolayda örnekleme yoluyla seçilen 411 (Erkek=203, Kadın=208) kişiden oluşmaktadır. Katılımcıların yaş ortalaması 33,4'tür. Türkiye'nin nüfusu yaklaşık 86 milyondur (TÜİK, 2025). Örneklem büyüklüğü hesaplama yöntemine göre %95 güven aralığı ve %5 hata payı ile 100 milyonluk bir evren içerisinden seçilecek örneklemin büyüklüğü en az 384 olmalıdır (Sekaran, 2003: 253). Dolayısıyla araştırmanın örneklem büyüklüğü yeterli düzeydedir.

2.2. Veri Toplama Araçları

Araştırmada veri toplama aracı olarak anket formu kullanılmıştır. Oluşturulan anket formunun ilk bölümünde katılımcıların cinsiyet, yaş ve araştırmada kullanılan markanın ürünlerini satın alıp almadıklarını belirlemeye yönelik üç adet kapalı uçlu soru bulunmaktadır. İkinci bölümde ise katılımcıların söz konusu markaya yönelik sürdürülebilirlik algısı, marka aşkı, marka sadakati, markaya güven ve pozitif ağızdan ağıza iletişimi belirlemeye yönelik ifadeler yer almaktadır. Sürdürülebilirlik algısını ölçmek için Kim ve Wha-Oh (2020) tarafından geliştirilen ve iki ifadeden oluşan ölçek kullanılmıştır. Marka aşkını belirlemek için Rageh ve Spinelli (2012) tarafından geliştirilen ve Eş ve Karapınar Çelik (2021) tarafından Türkçeye uyarlanan ve yedi ifadeden oluşan ölçek kullanılmıştır. Marka sadakatini ölçmek için Önen'in (2018) çalışmasından alınan beş ifade kullanılmıştır. Marka güvenini ölçmek için Delgado-Ballester (2004) tarafından geliştirilen ve Önen (2018) tarafından Türkçeye uyarlanan ve dört ifadeden oluşan ölçek kullanılmıştır. Pozitif ağızdan ağıza iletişim ölçmek için ise Gremler ve Gwinner (2000) tarafından kullanılan ve dört ifadeden oluşan ölçek Kurtoğlu ve Sönmez'in (2016) çalışmasında kullandığı şekliyle kullanılmıştır.

3. BULGULAR

3.1. Faktör Analizi

Araştırma kapsamında sürdürülebilirlik algısı ölçeğinin yapısal geçerliliğini test etmek açıklayıcı faktör analizi (AFA) yapılmıştır. Faktör analizinde ilk olarak Kaiser Meyer Olkin (KMO) değeri ve Bartlett Küresellik Testi incelenmiştir. KMO değerinin 0,60'ın üzerinde olması ve Bartlett Küresellik Testi anlamlı olması örneklemin yeterli olduğunu göstermektedir

(Tavşancıl, 2002: 50). Ayrıca açıklanan toplam varyansın da %60'ın üzerinde olması gerekmektedir. Açıklanan toplam varyans ölçme aracının ölçülmek istenen faktörü açıklama gücünü göstermektedir. Ölçekte yer alan ifadelerden faktör yükleri 0,50'nin üzerinde olanlar analizlere dahil edilmiştir (Kalaycı, 2018: 321). AFA sonuçları Tablo 1'de gösterilmektedir.

Tablo 1. Açıklayıcı faktör analizi sonuçları

Faktör İsmi	İfadeler	Faktör Yükleri	Öz Değer	Açıklanan Toplam Varyans (%)
Algılanan Sürdürülebilirlik	AS1	,968	1,873	93,666
	AS2	,968		
		KMO: ,640; p=0,00		

Tablo 1 incelendiğinde KMO değerinin 0,60'ın üzerinde olduğu ve Bartlett Küresellik Testi sonucunun anlamlı (p<0,05) olduğu görülmektedir. Aynı zamanda açıklanan toplam varyans da 0,60'ın üzerindedir. Ölçeğe ait ifadelerin faktör yükleri 0,50'nin üzerinde olduğu için tüm ifadeler araştırmaya dahil edilmiştir. Marka aşkı, marka sadakati, marka güveni ve pozitif ağızdan ağıza iletişim ölçeklerinin Türkçe yapısal geçerlilikleri daha önce test edildiği için bu ölçeklerin faktör analizi yapılmamıştır.

3.2. Güvenilirlik Analizi

Ölçeklerin güvenilirliklerini inlemek amacıyla yapılan analizlerde cronbach alpha değerleri dikkate alınmıştır. Cronbach alpha değerinin 0,70 ve üzerinde olması ölçeklerin güvenilirlik düzeyinin yüksek olduğu anlamına gelmektedir (Gürbüz ve Şahin, 2017: 331). Güvenilirlik analizi sonuçları Tablo 2'de gösterilmektedir.

Tablo 2. Güvenilirlik analizi sonuçları

Ölçek Adı	İfade Sayısı	Cronbach Alpha
Algılanan Sürdürülebilirlik	2	,932
Marka Aşkı	7	,954
Marka Sadakati	5	,917
Marka Güveni	4	,910
Pozitif Ağızdan Ağıza İletişim	4	,956

Tablo 2 incelendiğinde tüm ölçeklerin güvenilirlik düzeyinin yüksek olduğu görülmektedir (Cronbach Alpha≥0,70).

3.3. Tanımlayıcı İstatistikler

Araştırmada elde edilen verilerin normal dağılımını belirlemek için yapılan analizlerde çarpıklık ve basıklık değerleri incelenmiştir. Çarpıklık ve basıklık değerlerinin -2 ve +2 aralığında olması verilerin normal dağılım gösterdiği anlamına gelmektedir (George ve Mallery, 2010). Değişkenler arasındaki ilişkilerin 0<r<,030 arasında olması değişkenler arasında düşük düzeyde bir ilişki, 0,30≤r<0,70 arasında olması orta düzeyde bir ilişki, 0,70≤r<1 olması ise yüksek düzeyde bir ilişki olduğunu göstermektedir (Büyüköztürk, 2020: 32). Normallik testi ve korelasyon analizi sonuçları Tablo 3'te gösterilmektedir.

Tablo 3. Tanımlayıcı istatistikler

	Ort.	S.S.	Çarpıklık	Basıklık	1.AS	2.MA	3.MS	4.MG	5.PWOM
1. AS	3,43	,04	-,755	,827	1				
2. MA	2,88	,04	-,280	-,193	,559**	1			

3. MS	2,78	,04	-,196	-,135	,470**	,871**	1		
4. MG	3,23	,04	-,541	,517	,620**	,769**	,764**	1	
5. PWOM	3,00	,05	-,447	-,305	,576**	,789**	,773**	,729**	1

(**p<0,001; AS=Algılanan Sürdürülebilirlik, MA=Marka Aşkı, MS=Marka Sadakati, MG=Marka Güveni, PWOM=Pozitif Ağızdan Ağıza İletişim)

Tablo 3 incelendiğinde verilerin normal dağıldığı görülmektedir. Korelasyon analizi sonuçları incelendiğinde ise sürdürülebilirlik algısı ile marka aşkı, marka sadakati, marka güveni ve pozitif ağızdan ağıza iletişim arasında orta düzey pozitif ilişki; marka aşkı ile marka sadakati, marka güveni ve pozitif ağızdan ağıza iletişim arasında yüksek düzeyde pozitif ilişki; marka sadakati ile marka güveni ve pozitif ağızdan ağıza iletişim arasında yüksek düzeyde pozitif ilişki; marka güveni ile pozitif ağızdan ağıza iletişim arasında yüksek düzeyde pozitif ilişki olduğu görülmektedir.

3.4. Hipotez Testleri

Araştırmada geliştirilen hipotezleri test etmek için SPSS PROCESS makrosu kullanılmıştır. Oluşturulan modeli test etmek için ise Hayes (2018) tarafından önerilen Model 4 kullanılmıştır. Analiz sonucunda elde edilen bulgular Tablo 4'te gösterilmektedir.

Tablo 4. Toplam ve doğrudan etkiler

Hipotez	Coeff.	sh	t	p	LLCI	ULCI
Algılanan Sürdürülebilirlik→Pozitif Ağızdan Ağıza İletişim	,62	,04	14,2672	,000	,5375	,7093
Algılanan Sürdürülebilirlik→Marka Aşkı	,55	,04	13,6348	,000	,4711	,6298
Algılanan Sürdürülebilirlik→Marka Sadakati	,44	,04	10,7689	,000	,3602	,5211
Algılanan Sürdürülebilirlik→Marka Güveni	,57	,03	15,9879	,000	,4972	,6366
Marka Aşkı→Pozitif Ağızdan Ağıza İletişim	,34	,07	5,0716	,000	,2089	,4734
Marka Sadakati→Pozitif Ağızdan Ağıza İletişim	,36	,07	5,1605	,000	,2205	,4918
Marka Güveni→Pozitif Ağızdan Ağıza İletişim	,19	,06	3,1178	,000	,0672	,2964

Tablo 4 incelendiğinde algılanan sürdürülebilirliğin pozitif ağızdan ağıza iletişim üzerinde pozitif etkisi olduğu görülmektedir (Coeff.=,62). Bu sonuç H_1 hipotezini desteklemektedir. Algılanan sürdürülebilirliğin aynı zamanda marka aşkı (Coeff.=,55), marka sadakati (Coeff.=,44) ve marka güveni (Coeff.=,57) üzerinde de pozitif etkisi bulunmaktadır. Bu sonuçlar H_2, H_3 ve H_4 hipotezlerini desteklemektedir. Marka aşkı (Coeff.=,34), marka sadakati (Coeff.=,36) ve marka güveninin (Coeff.=,19) de pozitif ağızdan ağıza iletişim üzerinde pozitif etkisi vardır. Bu sonuçlar H_5, H_6 ve H_7 hipotezlerini desteklemektedir. Toplam ve doğrudan etkiler incelendikten sonra algılanan sürdürülebilirliğin pozitif ağızdan ağıza iletişim üzerinde marka aşkı, marka sadakati ve marka güveni aracılığıyla dolaylı etkisi incelenmiştir. Analiz sonuçları Tablo 5'te gösterilmektedir.

Tablo 5. Dolaylı etki

Hipotez	Etki	sh	LLCI	ULCI
Algılanan Sürdürülebilirlik→Marka Aşkı→Pozitif Ağızdan Ağıza İletişim	,27	,04	,1857	,3630
Algılanan Sürdürülebilirlik→Marka Sadakati→Pozitif Ağızdan Ağıza İletişim	,34	,03	,2692	,4077
Algılanan Sürdürülebilirlik→Marka Güveni→Pozitif Ağızdan Ağıza İletişim	,37	,04	,2919	,4532

Tablo 5 incelendiğinde algılanan sürdürülebilirliğin pozitif ağızdan ağıza iletişim üzerinde marka aşkı (Coeff.=,27), marka sadakati (Coeff.=,34) ve marka güveni (Coeff.=,37) aracılığıyla dolaylı etkisi olduğu görülmektedir. Bu sonuçlar H_8, H_9 ve H_{10} hipotezlerini desteklemektedir.

4. SONUÇ VE TARTIŞMA

Algılanan sürdürülebilirliğin pozitif ağızdan ağıza iletişim üzerindeki etkisinde marka aşkı, marka sadakati ve marka güveninin aracılık rolünü incelemek amacıyla yapılan bu çalışmada ilk olarak algılanan sürdürülebilirliğin pozitif ağızdan ağıza iletişim, marka aşkı, marka sadakati ve marka güveni üzerindeki etkisi incelenmiştir. Yapılan analizler sonucunda algılanan sürdürülebilirliğin pozitif ağızdan ağıza iletişim, marka aşkı, marka sadakati ve marka güveni üzerinde pozitif etkisi olduğu tespit edilmiştir. Elde edilen bu bulgu sürdürülebilirlik algısının tüketicilerin markalara yönelik duygusal ve davranışsal tepkilerini şekillendirmedeki artan önemini ortaya koymaktadır. Tüketicilerin markaya yönelik sürdürülebilirlik algısı yüksek olduğunda yani tüketiciler markanın sürdürülebilir uygulamaları kullandığını düşündüğünde markaya daha güçlü duygusal bağlar geliştirmekte ve marka sevgisi olarak yansımaktadır. Bu durum aynı zamanda pozitif ağızdan ağıza iletişim gibi pozitif savunuculuk davranışlarını da teşvik etmektedir. Sürdürülebilirlik algısı ile marka güveni arasındaki pozitif ilişki sürdürülebilirlik uygulamalarının tüketicilerin markaya veya işletmeye yönelik güveni artırdığını ileri süren diğer çalışmalarla da örtüşmektedir (Kang ve Hur, 2012; Iglesias vd., 2019). Güven ve sadakatin bu güçlü etkisi, sürdürülebilirlik uygulamalarının sadece çevresel veya etik amaçlara hizmet etmekle kalmadığını, bunun yanı sıra önemli stratejik avantajlar da sağladığını göstermektedir. Sürdürülebilirliğin marka sadakati üzerindeki güçlü etkisi, sürdürülebilirliğin artık marka değerinin önemli bir bileşeni olduğunu da göstermektedir. Tüketiciler sürdürülebilir uygulamaları ile sosyal ve çevresel sorumluluk üstlenen markaları giderek daha fazla ödüllendirme eğilimi içerisindedirler. Elde edilen bu sonuçlar sürdürülebilirlik algısının sadece kendi başına bir etki oluşturmadığını, artık daha geniş bir marka ilişkisi çerçevesinin önemli bir parçası olduğunu ve hem duygusal hem de davranışsal sonuçlar üzerinde etkili olduğunu göstermektedir.

Araştırmada aynı zamanda marka aşkı, marka sadakati ve marka güveninin pozitif ağızdan ağıza iletişim üzerindeki etkisi de incelenmiştir. Yapılan analizler sonucunda marka aşkı, marka sadakati ve marka güveninin pozitif ağızdan ağıza iletişim üzerinde pozitif etkisi olduğu sonucuna ulaşılmıştır. Elde edilen bulgular, duygusal ve ilişkisel faktörlerin tüketici savunuculuğu davranışını şekillendirmedeki etkisini gösteren önceki çalışmaların sonuçlarıyla da örtüşmektedir (Can ve Mühürdaroğlu, 2019; Çavuşoğlu ve Demirağ, 2020; Halitoğulları ve Tetik Dinç, 2020; Burcuoğlu ve Akyüz, 2022). Tüketicilerde bir markaya yönelik güçlü duygusal bağlar geliştiğinde tüketiciler genellikle bu markayla ilgili olumlu deneyimlerini veya görüşlerini başkalarıyla da paylaşma eğiliminde olmaktadır. Aynı şekilde markayı sürekli tercih eden müşteriler de seçimlerinin geçerliliğini doğrulama veya sosyal ilişkilerinde kendilerini ifade etme biçimi olarak markayı başkalarına tanıtma eğilimindedir. Tüketiciler bir markaya güvendiklerinde ve o markanın vaatlerini yerine getirme konusunda tutarlı ve güvenilir olduğunu anladıklarında markayı başkalarına tavsiye etme konusunda daha fazla özgüvenli olmaktadırlar. Bu bulgu güvenin kalıcı marka tüketici ilişkilerinin temel taşlarından biri olduğunu göstermektedir. Elde edilen bu bulgular birlikte değerlendirildiğinde çevrimiçi etkileşim ve tüketici görüşleri tarafından yönlendirilen rekabetçi pazar koşullarında gün geçtikçe daha önemli hale gelen marka savunuculuğunun duygusal bağlanma, sadakat ve güven ile olan ilişkisinin önemi daha belirgin hale gelmektedir.

Araştırmada son olarak algılanan sürdürülebilirliğin pozitif ağızdan ağıza iletişim üzerindeki etkisinde marka aşkı, marka sadakati ve marka güveninin aracılık rolü incelenmiştir. Yapılan analizler sonucunda algılanan sürdürülebilirliğin pozitif ağızdan ağıza iletişim üzerinde marka aşkı, marka sadakati ve marka güveni aracılığıyla dolaylı etkisi olduğu tespit edilmiştir. Dolayısıyla algılanan sürdürülebilirliğin pozitif ağızdan ağıza iletişim üzerindeki etkisinin bir kısmı marka aşkı, marka sadakati ve marka güveni aracılığıyla gerçekleşmektedir. Bu bulgular sürdürülebilirlik uygulamalarının doğrudan marka savunuculuğuna dönüşmediğini, olumlu iletişimi sağlayan duygusal ve ilişkisel bağlantıları desteklediğini göstermektedir. Tüketicilerin bir markanın sosyal ve çevresel konularda sorumluluk üstlendiğini gördüklerinde o markaya karşı sevgi, bağlılık ve güven geliştirme olasılıkları daha yüksek olmaktadır. Tüketicilerdeki bu psikolojik ve davranışsal tepkiler, onları olumlu görüş ve deneyimlerini başkalarıyla paylaşmaya teşvik etmektedir. Önceki çalışmalar da sürdürülebilir uygulamaların bağlılık ve güvenin temelini oluşturan imaj ve güvenilirliği artırdığını göstermektedir. Bu çalışma da sürdürülebilirliğin pozitif ağızdan ağıza iletişimi nasıl beslediğine dair dolaylı yolları göstererek bu

anlayışı genişletmekte ve ilişkisel yapıların sürdürülebilirlik algısının davranışlara dönüştürülmesinde temel mekanizmalar olarak hizmet ettiğini öne sürmektedir. Bu aracılık etkisiyle sürdürülebilirliğin sadece kurumsal sorumluluk girişimi olarak değil, bununla birlikte ilişki pazarlaması ve marka iletişiminin stratejik bir bileşeni olarak görülmesi gerekliliğinin önemini vurgulamaktadır.

Sürdürülebilirlik algısının temel marka ilişkisi sonuçlarının önemli bir belirleyicisi olduğunu gösteren bu çalışma, markalaşma literatürüne önemli bir katkı sağlamaktadır. Elde edilen bulgular sürdürülebilir olarak algılanan markaların daha güçlü duygusal bağ, daha sağlam tüketici güveni ve daha aktif savunuculuk davranışı sağlayabileceğini göstermektedir. Sonuçlar yöneticilerin sürdürülebilirliği marka kimliği ve iletişimine entegre etmesinin önemini de vurgulamaktadır. Özgün ve şeffaf sürdürülebilirlik uygulamaları hem pazar konumunu hem de marka-tüketici ilişkilerini güçlendirerek markanın rekabet avantajı elde etmesini sağlayabilir.

Elde edilen bulgular, ağızdan ağıza iletişimi stratejik bir pazarlama aracı olarak kullanmak isteyen ve tüketici ile uzun vadeli ilişkiler kurmak isteyen marka yöneticileri için pratik çıkarımlar sunmaktadır. Markalar, tüketicilerle duygusal bir bağ kurabilmek ve güven oluşturabilmek için sürdürülebilirlik ile ilgili çabalarını özgün ve tutarlı bir biçimde iletmelidir. Gelecekteki çalışmalar sürdürülebilirlik algılarının tüketici savunuculuğu davranışlarına nasıl yansıdığını daha iyi anlamak için demografik faktörlerin, kültürel farklılıkların, dijital etkileşim platformlarının, ürün kategorilerinin, marka türünün ve bireysel çevre bilinci gibi faktörlerin düzenleyici rolünü inceleyerek bu çalışma sonuçlarını genişletebilir.

KAYNAKÇA

Anjasari, B. A., & Wijaya, N. H. S. (2022). Brand experience and WOM: the mediating effects of brand love, brand image, and brand loyalty. *Asia Pacific Journal of Management and Education*, *5*(3), 48-57.

Burcuoğlu, M., & Akyüz, S. (2022). Marka özgünlüğü, marka sadakati, marka güveni ve ağızdan ağıza iletişim arasındaki ilişkilerin incelenmesi: Kahve işletmeleri örneği. *Ordu Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Sosyal Bilimler Araştırmaları Dergisi*, *12*(3), 2365-2392.

Büyüköztürk, Ş. (2020). *Sosyal bilimler için veri analizi el kitabı* (27. Baskı). Ankara: Pegem Akademi.

Can, P., & Mühürdaroğlu, S. (2019). Tüketici-marka ilişkisinde marka aşkının rolü üzerine bir araştırma. *The Journal of Social Science, 3*(6), 497-510.

Choi, T. R., & Ahn, J. (2023). Roles of brand benefits and relationship commitment in consumers' social media behavior around sustainable fashion. *Behavioral Sciences*, *13*(5), 386.

CLASP (2023). Net zero heroes: Scaling efficient appliances for climate change mitigation, adaptation & resilience. https://www.clasp.ngo/report/net-zero-heroes/appliances-impacts-and-benefits/ (Erişim Tarihi: 16.11.2025).

Çavuşoğlu, S., & Demirağ, B. (2020). Benlik ifade eden marka, marka aşkı, pozitif ağızdan ağıza iletişim ve marka sadakati arasındaki ilişkinin incelenmesi: paketlenmiş ürün kategorisinde bir araştırma. *Ataturk University Journal of Economics & Administrative Sciences*, *34*(3), 1065-1087.

Forti, C., Balde, C. P., Kuehr, R., & Bel, G. (2020). The Global E-waste Monitor 2020: Quantities, flows, and the circular economy potential. https://ewastemonitor.info/wp-content/uploads/2020/11/GEM_2020_def_july1_low.pdf (Erişim Tarihi: 16.11.2025).

George, D., & Mallery, P. (2010). *SPSS for windows step by step: A simple guide and reference 17.0 update* (10th ed.), Boston: Pearson.

Ghosh, K., & Bhattacharya, S. (2022). Investigating the antecedents of luxury brand loyalty for Gen Z consumers in India: a PLS-SEM approach. *Young Consumers: Insight and Ideas for Responsible Marketers*, *23*(4), 603-626.

Gürbüz, S., & Şahin, F. (2017). *Sosyal bilimlerde araştırma yöntemleri.* Ankara: Seçkin Yayıncılık.

Halitoğulları, H., & Tetik Dinç, N. (2020). Marka aşkı, marka sadakati ve ağızdan ağıza pazarlama ilişkisi: THY örneği. *Türk Turizm Araştırmaları Dergisi*, *4*(4), 3649-3667.
Hayes, A. F. (2018). *Introduction to mediation, moderation, and conditional process analysis: A regression-based approach.* New York: The Guilford Press.
Hur, W. M., Ahn, K. H., & Kim, M. (2011). Building brand loyalty through managing brand community commitment. *Management Decision*, *49*(7), 1194-1213.
Iglesias, O., & Ind, N. (2020). Towards a theory of conscientious corporate brand co-creation: the next key challenge in brand management. *Journal of Brand Management*, *27*(6), 710-720.
Ing, P., & Shien, G. Y. (2019). Offline brand outcomes of Instagram: Do cognitive network and self-congruity matter? *Asian Journal of Business and Accounting*, *12*(2), 287-314.
Kalaycı, Ş. (2018). *SPSS uygulamalı çok değişkenli istatistik değişkenleri.* Ankara: Asil Yayın Dağıtım.
Kang, S., & Hur, W. M. (2012). Investigating the antecedents of green brand equity: a sustainable development perspective. *Corporate Social Responsibility and Environmental Management*, *19*(5), 306-316.
Kautish, P., & Khare, A. (2022). Antecedents of sustainable fashion apparel purchase behavior. *Journal of Consumer Marketing*, *39*(5), 475-487.
Kim, K. M., Nobi, B., & Kim, T. (2020). CSR and brand resonance: The mediating role of brand love and involvement. *Sustainability*, *12*(10), 4159.
Miotto, G., & Youn, S. (2020). The impact of fast fashion retailers' sustainable collections on corporate legitimacy: Examining the mediating role of altruistic attributions. *Journal of Consumer Behaviour*, *19*(6), 618-631.
Puriwat, W., & Tripopsakul, S. (2023). Sustainability matters: Unravelling the power of ESG in fostering brand love and loyalty across generations and product involvements. *Sustainability*, *15*(15), 11578.
Santini, F. D., Ladeira, W. J., Sampaio, C. H., & Pinto, D. C. (2018). The brand experience extended model: a meta-analysis. *Journal of Brand Management*, *25*(6), 519-535.
Sekaran, U. (2003). *Research methods for business: A skill building approach,* New York: John Wiley.
Tavşancıl, E. (2002). *Tutumların ölçülmesi ve SPSS ile veri analizi.* Ankara: Nobel Akademi Yayıncılık.

TARİHİ TEK KUBBELİ YIĞMA CAMİLERDE PAYANDA SİSTEMLERİNİN SİSMİK ROLÜ

Ph.D. Candidate Fuat Akturk
Department of Civil Engineering, Gebze Technical University, Kocaeli, Turkey
ORCID ID: 0000-0002-5880-7144
Asst. Prof. Ali Yesilyurt
Disaster Management Institute, Istanbul Technical University, Istanbul, Turkey
ORCID ID: 0000-0002-9442-1687
Prof. Dr. Ferit Cakir
, Department of Civil Engineering, Gebze Technical University, Kocaeli, Turkey
ORCID ID: 0000-0002-9641-2004

ÖZET
Tarihi tek kubbeli yığma camiler, karmaşık taşıyıcı sistemleri ve sınırlı süneklikleri nedeniyle depremler karşısında yüksek kırılganlık sergilemektedir. Literatürde payanda formu ve boyutlarının yığma duvarların düzlem dışı deprem dayanımı üzerindeki etkisine ilişkin çok sayıda analitik çalışma bulunmasına karşın, deprem sonrasında gözlenen hasar örüntülerinin payanda eksikliği veya yetersizliği ile doğrudan ilişkilendirildiği görsel temelli çalışmalar oldukça sınırlıdır. Bu çalışmada, 2023 Kahramanmaraş depremleri sonrasında hasar gören tek kubbeli tarihi camilerde payanda sistemlerinin rolü, görsel veriler üzerinden incelenmektedir. Çalışma kapsamında, öncelikle yığma camilerde kubbe, kasnak ve ana duvar bileşenlerinin deprem davranışı özetlenmekte ve payandaların bu bileşenlerin yatay itki ve düzlem dışı etkiler altındaki performansına katkısı tartışılmaktadır. Ardından, depremde orta ve ağır hasar gören tek kubbeli bir örnek cami için ayrıntılı bir durum çalışması sunulmakta; kubbe ve kasnak çatlakları, ana duvarlarda gözlenen diyagonal çatlaklar, ayrılma bölgeleri ve göçme mekanizmaları fotoğraflar üzerinden sınıflandırılmaktadır. Bu bulgular, payandası bulunan ve bulunmayan ya da payanda boyutları yetersiz olan diğer camilere ait görsel gözlemler ile karşılaştırılmaktadır. Elde edilen sonuçlar, payanda sisteminin yokluğu veya geometrik olarak yetersiz tasarımının, özellikle ana duvarların düzlem dışı göçme eğilimini artırdığını ve kubbe kasnak bölgesindeki hasarların yayılımını hızlandırdığını göstermektedir. Çalışmanın, tek kubbeli tarihi camiler için deprem sonrası hızlı hasar değerlendirmesinde payanda sistemlerinin daha bilinçli biçimde dikkate alınmasına ve güçlendirme ile koruma stratejilerinin geliştirilmesine katkı sağlayacağı değerlendirilmektedir.
Anahtar kelimeler: Tek kubbeli yığma binalar, payanda sistemi, deprem hasarı, düzlem dışı davranış

SEISMIC ROLE OF BUTTRESS SYSTEMS IN HISTORICAL SINGLE DOMED MASONRY MOSQUES

ABSTRACT
Historical single domed masonry mosques exhibit high seismic vulnerability due to their complex load bearing systems and limited ductility. Although numerous analytical studies have investigated the influence of buttress form and dimensions on the out of plane seismic resistance of masonry walls, visually based post-earthquake assessments remain limited. In particular, studies that directly associate observed damage patterns with the absence or inadequacy of buttress systems are still scarce. This study investigates the role of buttress systems in historical single domed mosques that were damaged during the 2023 Kahramanmaraş earthquakes by means of visual data. First, the seismic behaviors of the dome, drum and main wall components in masonry mosques is briefly outlined, and the contribution of buttresses to the performance of these components under horizontal thrust and out of plane seismic effects is discussed. Then, a detailed case study is presented for a single domed mosque that experienced moderate to severe damage, where crack patterns in the dome and drum, diagonal cracking in the main walls, separation regions and collapse mechanisms are classified using photographic documentation. These findings are compared with visual observations from other mosques with and without buttresses, or with geometrically insufficient buttress configurations. The results indicate that the absence of an effective buttress system, or an inadequate buttress geometry, increases the tendency of the main walls

to fail out of plane and accelerates the spread of damage in the dome drum region. The study is expected to contribute to more informed consideration of buttress systems in post-earthquake rapid damage assessment of single domed historical mosques, and to the development of strengthening and conservation strategies.
Keywords: Single domed masonry buildings, buttress system, earthquake damage, out of plane behaviors

1. INTRODUCTION

Historical single dome masonry mosques show high seismic vulnerability due to their geometric complexity, limited ductility, and the interaction between the dome, drum, and main walls. In these structures, the horizontal thrust of the dome governs the global response and triggers tensile and compressive irregularities as well as out of plane actions on the drum and walls. Many observed damage patterns result from the combined effect of dome thrust and out of plane loading. The literature includes several analytical and experimental studies on the contribution of buttress systems to out of plane resistance. These studies show that the geometry, height, thickness, and wall interaction of buttresses directly affect seismic capacity. However, post-earthquake field observations that link real failure modes with the absence or inadequacy of buttresses remain limited. This indicates that the relation between theoretical knowledge and actual damage mechanisms is still not fully clarified.

Cakir et al. (2023) confirmed that in a buttressed single dome mosque, the drum controls the seismic response despite the added stiffness. Onat et al. (2024) investigated a damaged mosque after the Kahramanmaraş earthquakes and showed that the absence of buttresses led to a failure mechanism dominated by drum weaknesses. Izol et al. (2022) examined nature inspired buttress geometries and showed that concave parabolic buttresses provide higher seismic performance. Gürel et al., (2024) reported that buttress shape plays a key role in shear capacity, stiffness, and toughness. Akturk et al., 2025) emphasized that existing buttresses contribute to the seismic safety of a historical single dome mosque. (Cakir, Seker, et al., 2015) showed that the absence of buttresses causes stress concentrations around the dome drum interface. (İzol, Arif Gürel, et al., 2017) demonstrated that adding buttresses significantly increases the out of plane strength of masonry walls. Koseoglu et al., (2015) found that drum supporting buttresses improve the global behavior, while the dominant failure mode is governed by shear stresses in the drum region. (İzol et al., (2017), compared the buttress systems of Ottoman imperial mosques and Gothic cathedrals. Bayraktar et al., (2022) reported that buttresses increase lateral stiffness and limit drum displacements, although the main damage still concentrates around tensile and shear cracks along the drum perimeter.

The 2023 Kahramanmaraş earthquakes caused severe damage in many single dome mosques. Widespread cracks, separations, and partial collapses were recorded in dome, drum, and wall elements. Post earthquake surveys showed that mosques without buttresses or with inadequate buttress geometry experienced more out of plane wall failures and rapid crack propagation in the drum zone. Elbistan Ulu Mosque and other single dome buildings in the region clearly illustrate the structural importance of buttress systems.

This study investigates the role of buttresses in the seismic performance of single dome masonry mosques by using visual evidence from the 2023 earthquakes. First, the fundamental seismic mechanisms of masonry mosques are described. Then, the influence of the presence or absence of buttresses on damage formation is evaluated. Finally, a detailed damage classification for a representative mosque is presented and compared with other buttressed and unbuttressed examples. The findings aim to support post-earthquake damage assessment and the development of effective strengthening strategies for historical mosques.

2. Failure Mechanisms and Field Observations

2.1. Failure Modes and Damage Classification in Masonry Walls

Seismic guidelines for unreinforced masonry structures classify wall failures into deformation controlled and force-controlled actions. Bed joint sliding and rocking represent deformation-controlled modes, where large lateral displacements occur without major strength loss. Diagonal tension and toe crushing are force controlled failures that lead to a sudden strength

reduction once stress limits are exceeded. These actions form the basis of deformation and strength indices used to evaluate the seismic vulnerability of masonry buildings crushing (Cakir, Uckan, et al., 2015; FEMA 356, 2000; Korkmaz et al., 2018).

In historic masonry structures, collapse mechanisms are shaped by both in plane and out of plane behavior. Domed structures can experience damage in elements such as drums, arches, buttresses, minarets and domes. Slender in plane walls tend to fail through bending, while squat walls respond mainly through shear (FEMA 273, 1997). Due to weak horizontal diaphragm action and low tensile capacity, historic masonry buildings are particularly prone to out-of-plane failures (Acito et al., 2023; Korkmaz et al., 2018; Lourenco, 1996). When lateral forces exceed the wall's tensile resistance, bending and cracking occur, which may lead to partial or total out of plane collapse (Cakir, Uckan, et al., 2015)

2.2. Observational Study of Damaged Structures

This section evaluates the seismic damage in historic single domed masonry mosques affected by the February 6, 2023 Kahramanmaraş earthquake sequence.

Elbistan Ulu Mosque, located in the district center of Elbistan in Kahramanmaraş, was originally constructed in the early Ottoman period and underwent several restorations, most notably during the sixteenth and nineteenth centuries. Architecturally, the mosque consists of a square main hall covered by a masonry dome placed on an octagonal drum, externally supported by four buttresses that stabilize the drum region. Following the February 6, 2023 Kahramanmaraş earthquakes, the structure experienced severe seismic damage. The minaret collapsed almost entirely, while extensive cracking occurred in the main walls, drums, arches, and the dome. Field observations indicated pronounced tensile and shear cracking along the drum perimeter, loss of masonry in load bearing walls, and significant distress at the buttress–drum interfaces. The dome and drum exhibited the most critical damage, showing widespread cracking and local crushing, indicating a failure mechanism dominated by drum level weakness and out of plane wall response. The pre-earthquake condition of the Elbistan Ulu Mosque and the post-earthquake damage state are presented in Fig. 1.

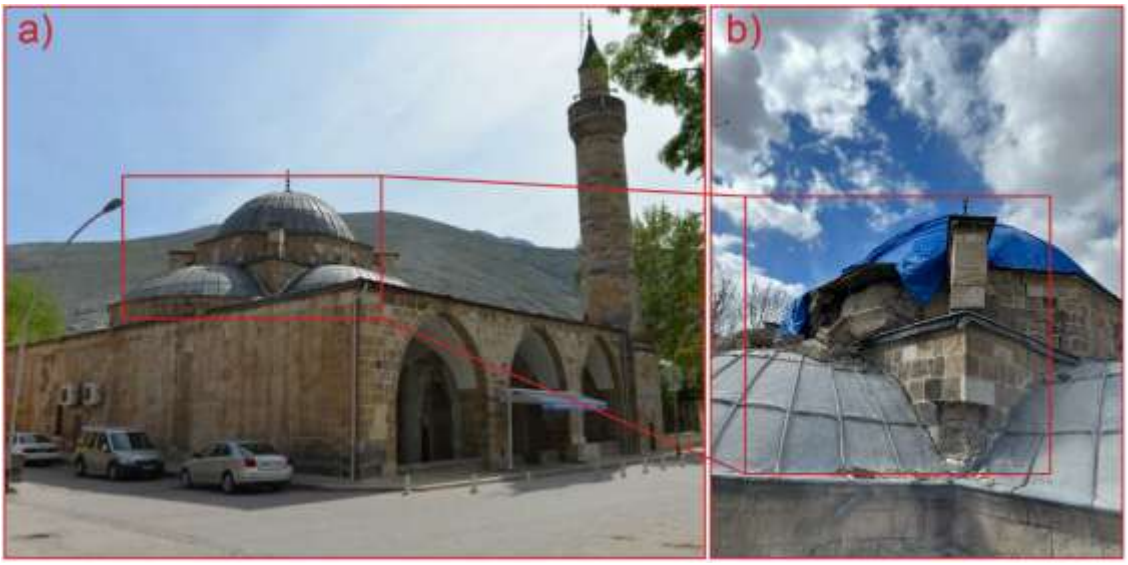

Fig.1. (a) Pre earthquake condition of the Elbistan Ulu Mosque and (Okuryazarım, n.d.) (b) damage state after the 2023 Maras earthquake

The 14 century Habib-i Neccar Mosque in Hatay sustained severe damage during the February 6, 2023 Kahramanmaras earthquake sequence. Architecturally, the mosque consists of a single dome rising on an unbuttressed cylindrical drum, covering the main prayer hall, which is flanked by two transverse side spaces roofed with cross vaults. The transition to the central dome is achieved through four pointed arches and large pendentives, while from the exterior the dome rests on a twelve-sided polygonal drum pierced by a window on each face. The remaining structural fragments exhibited a combination of in plane and out of plane failure mechanisms, including wall pier rocking, bed joint sliding, diagonal

tension cracking, flexural cracking accompanied by toe crushing, and extensive out of plane wall failures. Similar damage patterns were also observed in the few structural elements that remained partially intact. The pre-earthquake condition of the Habib-i Neccar Mosque and the post-earthquake damage state are presented in Fig. 2.

Fig.2. (a) Pre earthquake condition of the Habib-i Neccar Mosque and ((Fikriyat, 2023) b) damage state after the 2023 Maras earthquake (Anadolu Ajansı, 2023c).

Malatya Yeni Mosque is characterized by a single dome resting on a slender cylindrical drum supported by massive masonry walls. Throughout its history, the structure has been affected by several significant earthquakes, illustrating its long-term seismic vulnerability. After the 24 January 2020 Elazığ Sivrice Earthquake, notable damage such as drum perimeter cracking, upper wall out of plane deformation, and distress at the dome wall interface was reported (Firat et al., 2022). Although subsequent restoration works included the complete reconstruction of the central dome and the addition of buttresses along the east west axis, these interventions did not fully mitigate the inherent weaknesses concentrated at the drum and upper wall levels. Post earthquake observations following the 2023 Kahramanmaraş events indicate that only the four exterior walls remained standing. The geometric configuration of the structure, the quality of the existing materials, the lack of a buttress system capable of providing circumferential lateral restraint to the drum, and the interaction between the structure and the underlying soil prevented the complete elimination of these vulnerabilities. Consequently, the consecutive 2023 seismic events reactivated the drum level cracks, renewed the out of plane displacements in the upper wall regions, and further widened the separations at the dome wall interface. The pre-earthquake condition of the Malatya Yeni Mosque and the post-earthquake damage state are presented in Fig. 3.

Fig.3. Malatya Yeni Mosque a) pre-earthquake condition (T.C. Malatya Valiliği, n.d.) b) damage state after the January 2020 Elazığ earthquake (Firat et al., 2022) c) damage state after the 2023 Kahramanmaraş earthquake (İhlas Haber Ajansı, 2023)

Kurtuluş Mosque in Gaziantep, originally designed as a large, vaulted basilica and later adapted as a mosque, includes a central dome without a pronounced buttress system. Following the 2023 Kahramanmaraş earthquake sequence, the main dome completely collapsed while the drum remained standing. These damage patterns indicate that the absence of an effective lateral confinement mechanism substantially increased the vulnerability of the dome and upper wall regions under strong ground shaking. The pre-earthquake condition of the Kurtuluş Mosque and the post-earthquake damage state are presented in Fig. 4.

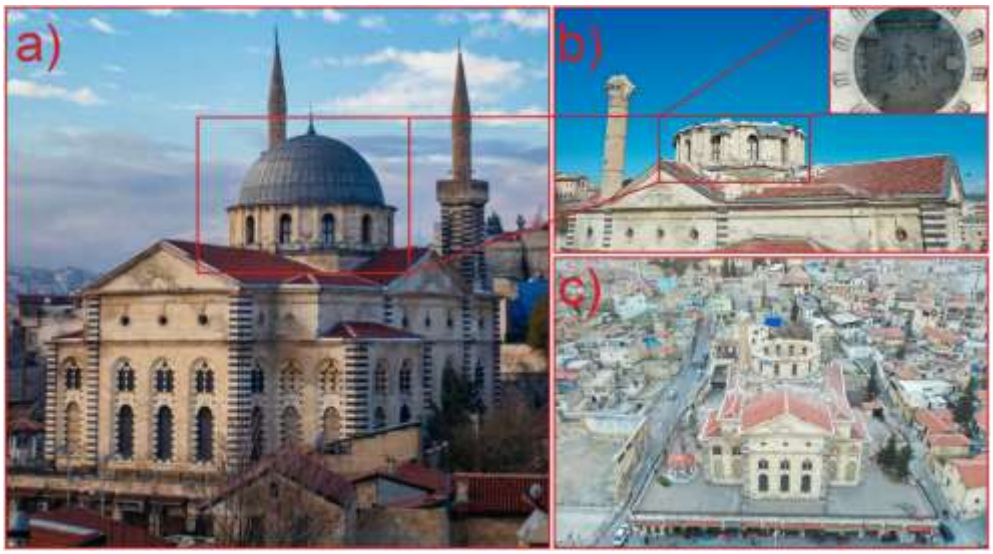

Fig.4. Kurtuluş Mosque a) pre-earthquake condition (T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı, n.d.)b-c) damage state after the 2023 Kahramanmaraş earthquake (Anadolu Ajansı, 2023b)

Yenipınar Mosque in Adıyaman consists of a single domed main hall with a relatively slender drum. The structure exhibited pronounced out of plane wall failures, diagonal cracking along the drum perimeter, and localized dome damage, indicating insufficient lateral confinement at drum level. The pre-earthquake condition of the Yenipınar Mosque and the post-earthquake damage state are presented in Fig. 3.

Fig.5. Yenipınar Mosque a) pre-earthquake condition (Wikimedia) b-) damage state after the 2023 Kahramanmaraş earthquake

Adiyaman Ulu Mosque, located in the city center of Adiyaman, is a historic structure characterized by a central domed architectural layout. The mosque experienced extensive damage during the 6 February 2023 earthquakes, resulting in the near total collapse of the structure. While the dome and the entire roof system collapsed completely, only two main walls remained partially standing. The absence of any buttress system capable of providing lateral confinement to the dome and drum significantly accelerated the opening and separation observed around the drum level. Consequently, the supporting system was unable to resist the horizontal thrust generated at the dome transition zone, which led to the rapid development of the collapse mechanism. Overall, the observed damage patterns across these historic

single domed masonry mosques highlight the dominant role of inadequate lateral confinement at the drum and transition zones, demonstrating that the seismic vulnerability of such structures is primarily governed by out of plane wall response and insufficient support conditions surrounding the main dome system.

Fig.5. Adiyaman Ulu Mosque a) pre-earthquake condition (Kültür ve Turizm Bakanlığı, n.d.) b-) damage state after the 2023 Kahramanmaraş earthquake (Anadolu Ajansı, 2023a)

3. Conclusions

Collectively, the field observations from all investigated mosques demonstrate that the most critical seismic weaknesses concentrate around the dome drum interaction zone, where horizontal thrust demands and out of plane actions combine to initiate rapid damage propagation. Structures lacking an effective buttress system, or incorporating geometrically insufficient lateral supports, consistently exhibited more severe drum cracking, wider separations at the dome transition, and accelerated development of partial or total collapse mechanisms. These comparative findings highlight that the seismic performance of historic single domed masonry mosques is strongly governed by the presence and adequacy of buttress elements, emphasizing their essential role in providing lateral confinement, limiting out of plane wall movement, and stabilizing the overall load transfer path under strong ground motions.

These observations also underline the need for systematic seismic evaluation procedures tailored specifically to domed masonry heritage structures. The recurrent failure modes identified across different regions show that traditional assessment approaches may overlook critical drum level vulnerabilities and the complex load redistribution mechanisms activated during strong earthquakes. Future work should therefore concentrate on improving analytical and numerical tools that can replicate the coupled dome drum wall interaction more realistically. Investigating the performance of alternative buttress arrangements, strengthening solutions for drum confinement, and material deterioration effects in aged masonry will contribute to more reliable seismic risk mitigation strategies for historic single domed mosques.

Acknowledgement

This manuscript is based on the Ph.D. thesis of the corresponding author.

REFERENCES

Acito, M., Buzzetti, M., Chesi, C., Magrinelli, E., & Milani, G. (2023). Failures and damages of historical masonry structures induced by 2012 northern and 2016–17 central Italy seismic sequences: Critical issues and new perspectives towards seismic prevention. *Engineering Failure Analysis, 149*, 107257. doi: 10.1016/j.engfailanal.2023.107257

Akturk, F., Yesilyurt, A., & Cakir, F. (2025). Optimal intensity measures for probabilistic seismic demand modeling of single-domed historical masonry buildings. *Engineering Failure Analysis, 171*. doi: 10.1016/j.engfailanal.2025.109378

Anadolu Ajansı. (2023a, February 7). *Depremler Adıyaman'daki cami ve türbelere ağır hasar verdi*. Retrieved from https://www.aa.com.tr/tr/asrin-felaketi/depremler-adiyamandaki-cami-ve-turbelere-agir-hasar-verdi/2849324
Anadolu Ajansı. (2023b, April 6). *Depremler Gaziantep'teki tarihi Kurtuluş Camisi'ne de zarar verdi. Anadolu Ajansı*. Retrieved from https://www.aa.com.tr/tr/asrin-felaketi/depremler-gaziantepteki-tarihi-kurtulus-camisine-de-zarar-verdi/2838259
Anadolu Ajansı. (2023c, October 18). *Depremde yıkılan Habib-i Neccar Camisi yeniden inşa edilecek. Anadolu Ajansı*. Retrieved from https://www.aa.com.tr/tr/asrin-felaketi/depremde-yikilan-habib-i-neccar-camisi-yeniden-insa-edilecek/3024463
Bayraktar, A., Hökelekli, E., & Yang, T. T. Y. (2022). Seismic failure behavior of masonry domes under strong ground motions. *Engineering Failure Analysis*, *142*. doi: 10.1016/j.engfailanal.2022.106749
Cakir, F., Odabas, A., Can Zulfikar, A., Zeyrek, S., & Kir, G. (2023). Structural performance assessment before strengthening of historic Structures: A case study of the historical Şerafettin mosque in Turkey. *Engineering Failure Analysis*, *153*. doi: 10.1016/j.engfailanal.2023.107532
Cakir, F., Seker, B. S., Durmus, A., Dogangun, A., & Uysal, H. (2015). Seismic assessment of a historical masonry mosque by experimental tests and finite element analyses. *KSCE Journal of Civil Engineering*, *19*(1), 158–164. doi: 10.1007/s12205-014-0468-4
Cakir, F., Uckan, E., Shen, J., Seker, B. S., & Akbas, B. (2015). Seismic damage evaluation of historical structures during Van earthquake, October 23, 2011. *Engineering Failure Analysis*, *58*, 249–266. doi: 10.1016/j.engfailanal.2015.08.030
FEMA 273. (1997). *FEMA273-Pennsylvania (representing the Building Officials and Code Administrators International)*.
FEMA 356. (2000). *PRESTANDARD AND COMMENTARY FOR THE SEISMIC REHABILITATION OF BUILDINGS*. Washington, D.C.
Fikriyat. (2023, February). *Depremde yıkılan 14 asırlık Habib-i Neccar Camii*. Retrieved from https://www.fikriyat.com/galeri/tarih/depremde-yikilan-14-asirlik-habib-i-neccar-camii
Firat, F. K., Ural, A., & Kara, M. E. (2022). 2020 Sivrice Earthquake and the response of the masonry Haci Yusuf Tas (New) mosque. *Earthquakes and Structures, 22(4)*, 331-343. doi: https://doi.org/10.12989/eas.2022.22.4.331
Gürel, M. A., İzol, R., Mollamahmutoğlu, Ç., Pekgökgöz, R. K., Yüksel, F. Ş. K., & Özeren, M. (2024). Effect of Buttress Form on Transverse Seismic Resistance of Masonry Buildings. *Iranian Journal of Science and Technology - Transactions of Civil Engineering*, *48*(1), 185–210. doi: 10.1007/s40996-023-01147-1
İhlas Haber Ajansı. (2023, May 4). *Depremin yıktığı Yeni Cami yeniden aslına uygun inşa edilecek*. Retrieved from https://www.iha.com.tr/haber-depremin-yiktigi-yeni-cami-yeniden-aslina-uygun-insa-edilecek-1167925
İzol, R., Arif Gürel, M., & Kadir Pekgökgöz, R. (2017). *Payandalı Yüksek Yığma Duvarların Düzlemlerine Dik Deprem Etkileri Altında Yaklaşık Analizi*.
Izol, R., Gürel, M. A., & Buyuktaskin, H. A. A. (2022). Investigation of the effectiveness of nature-inspired buttress forms in supporting masonry structures. *Gradjevinar*, *74*(8), 573–586. doi: 10.14256/JCE.3415.2021
İzol, R., Gürel, M. A., & Pekgökgöz, R. , K. (2017). Payandalı Yüksek Yığma Duvarların Altında Yaklaşık Analizi. *Harran Üniversitesi Mühendislik Dergisi*, 37–43.
Korkmaz, M., Ozdemir, M. A., Kavali, E., & Cakir, F. (2018). Performance-based assessment of multi-story unreinforced masonry buildings: The case of historical Khatib School in Erzurum, Turkey. *Engineering Failure Analysis*, *94*, 195–213. doi: 10.1016/j.engfailanal.2018.08.002
Koseoglu, G. C., & Canbay, E. (2015). Assessment and rehabilitation of the damaged historic Cenabi Ahmet Pasha Mosque. *Engineering Failure Analysis*, *57*, 389–398. doi: 10.1016/j.engfailanal.2015.08.015
Kültür ve Turizm Bakanlığı. (n.d.). *Adıyaman Ulu Camii*. Retrieved from https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/adiyaman/gezilecekyer/ulu-cami553357
Lourenco, P. B. (1996). *Computational Strategy for Masonry Structures*. Delft University Press. Retrieved from https://www.researchgate.net/publication/27344834
Okuryazarım. (n.d.). *Kahramanmaraş Elbistan Ulu Cami*. Retrieved from https://okuryazarim.com/wp-content/uploads/2016/12/Kahramanmara%C5%9F-Elbistan-Ulu-Cami.jpg

Onat, O., Özmen, A., Özdemir, E., & Sayın, E. (2024). Damage propagation and failure mechanism of single dome historical Masonry Mosque after February 6, 2023, Kahramanmaraş earthquake doublets (Mw = 7.7 and Mw = 7.6). *Structures*, *69*. doi: 10.1016/j.istruc.2024.107288
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı. (n.d.). *Kurtuluş Camii – Gaziantep. Türkiye Kültür Portalı.* Retrieved from https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/gaziantep/gezilecekyer/tarihi-camiler154353
T.C. Malatya Valiliği. (n.d.). *Malatya Yeni Cami*. Retrieved from http://www.malatya.gov.tr/yeni-cami

HEMŞİRELİKTE DİJİTALLEŞME VE ETİK İKİLEMLER: FIRSATLAR VE RİSKLER

Nupelda ATSIZ
Gaziantep İslam Bilim ve Teknoloji Üniversitesi, Sağlık bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü
Gaziantep-Türkiye
ORCID: 0009-0008-0502-004X
Arş. Gör. Dr. Ayşe EMİNOĞLU GÜVEN
Gaziantep İslam Bilim ve Teknoloji Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü
Gaziantep-Türkiye
ORCID: 0000-0002-6738-5529

ÖZET
Günümüzde dijitalleşme, teknolojinin gelişmesiyle birlikte hayatın en temel yapı taşları arasında yer almış durumdadır. Sağlık hizmetlerinde dijitalleşme ise bakım süreçlerini dönüştüren en önemli gelişmelerden biri olarak öne çıkmaktadır. Dijital teknolojiler; hasta bakımını daha kolay, hızlı ve etkin hale getirirken hemşirelik mesleğinin doğasını da yeniden tanımlamaktadır. Hemşirelik mesleği de bu dijital dönüşüm sürecinde doğrudan etkilenmekte; teknolojik yenilikler, hemşirelik uygulamalarını, mesleki rolleri ve etik yaklaşımları yeniden şekillenmektedir. Bu çalışmanın amacı, hemşirelikte dijitalleşme sürecinin mesleki uygulamalara, etik değerlere ve bakım kalitesine olan etkilerini kapsamlı biçimde incelemektir. Dijital dönüşümün sağlık sistemlerine entegrasyonu, robotik sistemler, uzaktan hasta izleme araçları ve yapay zeka destekli karar sistemleri gibi yenilikleri gündeme getirmekte olup hemşirelik mesleğinin işleyişine yeni bir boyut kazandırmaktadır. Ayrıca, dijital araçların hemşire-hasta iletişimine etkisi, bakım sürecinde teknolojik bağımlılık ve insan faktörünün azalması gibi konular da bu dönüşümün önemli bileşenleri arasında yer almaktadır. Bu bağlamda çalışmada, hemşirelikte dijitalleşmenin beraberinde getirdiği etik ikilemler ve olası riskler literatür taraması yöntemiyle değerlendirilmiştir. Bulgular, dijital teknolojilerin hasta güvenliği, veri gizliliği, mahremiyet ve profesyonel sorumluluk alanlarında yeni tartışma alanları oluşturduğunu göstermektedir. Aynı zamanda, dijital sistemlerin karar süreçlerinde insan faktörünün geri planda kalması, empati temelli bakımın zayıflaması ve mesleki dönüşmesi gibi etik boyutların göz ardı edilmemesi gerektiği vurgulanmıştır. Sonuç olarak, dijitalleşme süreci hemşirelik için önemli fırsatlar sunmakla birlikte bu sürecin etik ilkelere uygun biçimde yönetilmesi, hemşirelerin dijital yeterliliklerinin güçlendirmesi ve teknolojik yeniliklerin insan merkezli yaklaşımla bütünleştirilmesi gerektiği sonucuna ulaşılmıştır.
Anahtar Kelimeler: Hemşirelik, dijitalleşme, sağlık teknolojileri, robotik uygulamalar, veri güvenliği, dijital dönüşüm, tele-sağlık

DIGITALIZATION AND ETHICAL DILEMMAS IN NURSING: OPPORTUNITIES AND RISKS

ABSTRACT
Today, digitalization has become one of the fundamental building blocks of life alongside technological advances. Digitalization in healthcare stands out as one of the most significant developments transforming care processes. Digital technologies make patient care easier, faster, and more effective, while also redefining the nature of the nursing profession. The nursing profession is directly affected by this digital transformation process; technological innovations are reshaping nursing practices, professional roles, and ethical approaches. The aim of this study is to comprehensively examine the effects of the digitalization process in nursing on professional practices, ethical values, and quality of care. The integration of digital transformation into healthcare systems brings innovations such as robotic systems, remote patient monitoring tools, and AI-supported decision systems to the forefront, adding a new dimension to the nursing profession. Furthermore, issues such as the impact of digital tools on nurse-patient communication, technological dependency in the care process, and the reduction of the human factor are also important components of this transformation. In this context, the study evaluates the ethical dilemmas and potential risks brought about by digitalization in nursing through a literature review. The findings show that digital technologies create new areas of debate in the fields of patient

safety, data privacy, confidentiality, and professional responsibility. At the same time, it is emphasized that ethical dimensions such as the human factor taking a back seat in decision-making processes of digital systems, the weakening of empathy-based care, and professional transformation should not be overlooked. In conclusion, while the digitalization process offers significant opportunities for nursing, it was concluded that this process must be managed in accordance with ethical principles, nurses' digital competencies must be strengthened, and technological innovations must be integrated with a human-centered approach.
Keywords: Nursing, digitalization, health technologies, robotic applications, data security, digital transformation, telehealth

GİRİŞ

Teknoloji; insanın çevresini denetleme, değiştirme ve yaşam koşullarını iyileştirme amacıyla bilimsel bilgileri uygulamaya aktardığı bir araçtır. Günümüzde teknoloji, bireylerin günlük yaşamlarının ayrılmaz bir parçası haline gelmiş; eğitimden iletişime, ekonomiden sağlığa kadar pek çok alanda etkisini göstermektedir. Özellikle sağlık sektörü, teknolojik gelişmelerin en yoğun biçimde hissedildiği alanlardan biri olmuştur. Gelişen dijital uygulamalar, sağlık hizmetlerinin sunum şeklini, hasta bakım süreçlerini ve sağlık profesyonellerinin rollerini köklü biçimde değiştirmiştir. Bu doğrultuda, hemşirelik mesleği de teknolojik dönüşüm sürecinden doğrudan etkilenmiş; bakım anlayışı uygulama biçimleri ve mesleki sorumluluklar yeniden tanımlanma gerekliliğini doğurmuştur (Çobanoğlu ve Oğuzhan, 2023).

Hemşirelikte Dijitalleşme

Hemşirelikte dijitalleşme, sağlık hizmetlerinde kullanılan bilgi ve iletişim teknolojilerinin hemşirelik uygulamalarına entegre edilmesiyle bakım süreçlerinin, karar verme mekanizmalarının ve mesleki rollerinin dönüşümünü ifade etmektedir. Dijital dönüşümle birlikte hemşirelik mesleği yalnızca geleneksel hasta bakımının sınırlarını aşarak elektronik sağlık kayıtları, uzaktan izleme sistemleri, yapay zeka destekli karar sistemleri, mobil sağlık uygulamaları ve tele-sağlık hizmetleri gibi geniş bir teknolojik ekosistemin parçası haline gelmiştir. Bu süreç hem hasta bakımında etkinliği artırmış, klinik hataları azaltmış ve hasta güvenliğini destekleyen bir yapı oluşturmuştur. Aynı zamanda hemşirelerin kanıta dayalı karar verme becerilerini güçlendirmiş, bakımın sürekliliğini sağlamış ve sağlık hizmetlerinin erişilebilirliğini kolaylaştırmıştır. Özellikle pandemi sonrası dönemde dijital sağlık uygulamaları, hemşirelerin zaman yönetimini iyileştiren, koordinasyonu artıran ve multidisipliner işbirliğini kolaylaştıran temel araçlardan biri haline gelmiştir (Ceviz, 2025).

Bununla birlikte, dijitalleşmenin sunduğu bu fırsatlar bazı etik ve profesyonel riskleri de beraberinde getirmektedir. Dijital sistemlerin yaygınlaşmasıyla birlikte hasta verilerinin gizliliği, veri güvenliği ve erişim yetkileri gibi konular sağlık kurumları açısından önemli bir sorumluluk alanına dönüşmüştür. Hemşireler, dijital ortamlarda kayıt tutarken ve bilgi paylaşırken yalnızca teknik bilgiye değil, aynı zamanda etik duyarlılığa da sahip olmalıdır. Ayrıca, teknolojik altyapıya erişim imkanlarının her kurumda ve her bölgede eşit olmaması sağlıkta dijital uçurum sorununu gündeme getirmektedir. Gelişmiş bölgelerde dijital uygulamalara hızlı erişim sağlanırken, altyapı eksiklikleri bulunan alanlarda hem hemşireler hem de hastalar bu imkanlardan yeterince yararlanamamaktadır. Bu durum, dijitalleşmenin bir yandan fırsat yaratırken diğer yandan eşitsizlikleri derinleştirebileceğini göstermektedir (Üzer, 2024).

Elektronik Hasta Kayıtları

Elektronik hasta kayıtları, sağlık hizmetlerinde bilişim teknolojisinin en önemli yansımalarından biridir. Bu sistemler sayesinde büyük miktarda veri güvenli biçimde depolanabilir, bilgilere kısa sürede erişilebilir ve kapsamlı analizler yapılabilir. Elektronik kayıtlar; hastaların tanı, tedavi ve bakım süreçlerinin dijital ortamda izlenmesini, geçmiş verilerin uzun süre saklanarak geleceğe yönelik risk analizlerinin yapılmasını ve sağlık hizmetlerinin kalitesinin artırılmasını sağlar. Aynı zamanda, sağlık çalışanlarının hastalık nedenleri, etkili tedavi yöntemleri ve yeni vakalar hakkında güncel bilgilere ulaşmalarına olanak tanır. Bu kayıtlar, hemşirelerden hekimlere, diyetisyenlerden sosyal hizmet uzmanlarına kadar birçok meslek grubunun ortak bilgiye erişimini kolaylaştırarak ekip temelli bakım anlayışını güçlendirir. Her ne kadar bu sistemlerin kurulumu ve sürdürülmesi yüksek maliyet gerektirse de hataların azaltılması, karar verme süreçlerinin desteklenmesi ve hizmet verimliliğinin artırılması açısından önemli bir katkı sağlamaktadır (Ay, 2009).

Elektronik hasta kayıtlarının hemşirelik alanına katkılarını şu şekilde sıralayabiliriz:

1- El yazısı kayıtlardaki olası hataları en aza indirir, veri kaybını önler.

2- Gözlem kılavuzları sağlayarak bir öğrenme aracı olarak kullanılır.
3- Gözlemlerin güvenirliğini ve doğruluğunu artırır. Hataları ve eksikleri azaltır. Bu nedenle bakım kalitesini artırır.
4- Eksiksiz bakım ve uygulama kayıtları sağlar.
5- Klinik karar vermeyi kolaylaştırır. Hasta verilerini girerek sorunun ne olduğunu söyleyebilir.
6- Hemşireler arasında geliştirilmiş yazılı iletişim sağlar.
7- Hasta kayıtlarının düzenli olarak açık ve öz bir şekilde tutulmasını sağlarken, aynı zamanda veri tabanı oluşturmaktadır. Bu kayıtlar aynı zamanda hemşireleri koruyan hemşirelerin sorumluluklarını artıran yasal belgelerdir (Gürkan ve ark., 2023).

Elektronik hasta kayıt sistemlerinin gelişimi, sağlık hizmetlerinde verimlilik ve erişilebilirlik açısından büyük ilerlemeler sağlamasına rağmen, beraberinde önemli etik sorumluluklar da getirmiştir. Özellikle hastaya ait kişisel bilgilerin dijital ortamda saklanması, gizlilik ve mahremiyet konularında yeni risk alanları oluşturmuştur. Sağlık çalışanlarının bu verilere her an ulaşabilmesi, hizmet kalitesini artırırken aynı zamanda bilgiye yanlış veya yetkisiz erişim ihtimalini de doğurmuştur. Bu durum, sağlık bilişimi alanında etik ilkelerin –özellikle zarar vermeme, gizlilik ve adalet ilkelerinin– daha titizlikle uygulanmasını gerektirmektedir. Dolayısıyla, elektronik kayıt sistemlerinin etkin şekilde kullanılabilmesi için yalnızca teknik güvenlik önlemleri değil, aynı zamanda sağlık personelinin etik farkındalığını güçlendiren düzenlemelere de ihtiyaç vardır. Aksi halde, teknolojinin sağladığı kolaylıklar hastaların güven duygusunu zedeleyebilir ve sağlık hizmetlerinde etik dengenin bozulmasına yol açabilir (Özdemir ve Bilgin, 2021).

Tele Sağlık Uygulamaları

Teknolojik gelişmelerin hız kazanması ve yaşlı nüfusun artmasına paralel olarak kronik hastalıkların yaygınlaşması, hemşirelik hizmetlerinin sunum biçiminde önemli değişimlere yol açmıştır. Bu değişim, hemşirelerin bakım süreçlerinde teknolojiyi etkin biçimde kullanmalarını ve dijital sağlık uygulamalarını mesleki bilgiyle bütünleştirmelerini gerekli kılmaktadır. Bu bağlamda, Amerikan Hemşireler Birliği (ANA), tele hemşireliği iletişim teknolojileri aracılığıyla hastaların sağlık durumlarının izlenmesi, bakımın sürdürülmesi ve hasta eğitiminin sağlanması gibi faaliyetleri içeren profesyonel bir hemşirelik uygulaması olarak tanımlamıştır (ANA, 2001; Ersoy ve ark., 2015). Günümüzde tele hemşirelik uygulamaları; kronik hastalığı bulunan bireylerle sürekli iletişimin sürdürülmesini, yüksek risk grubundaki hastalara danışmanlık verilmesini, sağlık eğitiminin uzaktan yürütülmesini ve ihtiyaç duyulan sağlık hizmetlerinin etkin biçimde sunulmasını mümkün kılmaktadır. Bu yönüyle tele hemşirelik hem sağlık hizmetlerine erişimi kolaylaştıran hem de hasta güvenliğini destekleyen çağdaş bir bakım modeli olarak öne çıkmaktadır (Pazar ve ark., 2015).

Tele-sağlık ve tele-hemşirelik uygulamaları, sağlık hizmetlerinde erişim ve sürekliliği artıran önemli yenilikler olmakla birlikte, uygulamada bazı sınırlılıklar ve etik sorunlar da barındırmaktadır. Özellikle tele-yoğun bakım hemşireleri, aynı anda birden fazla hastayı uzaktan izleyip müdahalede bulunmak durumunda kaldıkları için hem teknolojik hem de duygusal açıdan benzersiz zorluklarla karşılaşmaktadır. Ayrıca, Nesnelerin İnterneti (IoT) ve bulut bilişim temelli sistemlerde yaşanabilecek bağlantı kesintileri, hizmetin sürekliliğini ve güvenilirliğini tehdit eden önemli sorunlar arasında yer almaktadır. Tele-sağlık sistemlerinin hataya açık olması, bazı hemşirelerde stres, kaygı ve yetersizlik duygularını da artırabilmektedir. Bunun yanında, gizlilik ve veri güvenliği endişeleri, teknolojik adaptasyon güçlükleri ve hasta iletişiminde yaşanan eksiklikler, bu uygulamaların etkinliğini sınırlayan diğer etkenlerdir (Doğan ve Gül, 2021). Türkiye'de ise tele-sağlık hizmetleri birçok kurumda uygulanmakta olmasına rağmen, tele-hemşireliğin görev tanımı ve yasal çerçevesi henüz netleşmemiştir. Bu durum hem uygulamada standardizasyonun sağlanmasını güçleştirmekte hem de mesleki sorumluluk alanlarının belirlenmesini zorlaştırmaktadır (Keskin ve Özhelvacı, 2022).

Artırılmış Gerçeklik ve Sanal Gerçeklik Teknolojileri

Artırılmış gerçeklik (AR) ve sanal gerçeklik (VR) teknolojileri, hemşirelik alanında eğitim, klinik uygulama ve hasta bakımı süreçlerinde önemli yenilikler sunmaktadır. Bu teknolojiler, hemşirelik öğrencilerine gerçek hasta riski olmadan klinik senaryoları deneyimleme, acil durumlara yönelik karar verme becerilerini geliştirme ve teknik uygulamaları güvenli bir ortamda pekiştirme fırsatı sağlamaktadır. Özellikle VR destekli simülasyonlar, öğrencinin klinik ortama girmeden önce özgüven kazanmasına katkıda bulunurken; AR teknolojisi, gerçek zamanlı verileri bakım ortamına entegre ederek uygulama hatalarını azaltmakta ve hasta güvenliğini güçlendirmektedir. Bununla birlikte, bu teknolojiler yalnızca eğitim alanında değil, klinik bakım süreçlerinde de kullanılmaktadır. Sanal

gerçeklik temelli ağrı yönetimi, psikolojik destek ve hasta eğitimi uygulamaları, hemşirelerin bakım sürecini daha etkili yürütmesine yardımcı olmakta ve hastaların tedaviye uyumunu artırmaktadır. Dolayısıyla AR ve VR, hemşirelikte bilimsel bilgi ile teknolojiyi birleştirerek bakım kalitesini yükselten ve dijital sağlık hizmetlerinin geleceğini şekillendiren güçlü araçlar haline gelmiştir (Yurttaş ve Kabak, 2023).

Yapay Zeka ve Robotik Teknolojiler

Sağlık sektöründe dijital ilerlemenin önemi ve etkisi gün geçtikçe artmaktadır. Yapay zeka, nesnelerin interneti, büyük veri analizleri ve çeşitli robotik teknolojik gelişmeler de sağlık hizmetindeki dijital ilerlemeye her geçen gün ivme kazandırmaktadır. Sağlık hizmetlerinde öne çıkan bu robotların özellikle cerrahi uygulamalarda, sağlık yönetiminde, ulaşım lojistiğinde, karşılama ve refakat hizmetlerinde kullanılmaktadır. Sağlık hizmetlerinde bu robotların birçoğu insan görünümünde olup çeşitli insansı hareketleri taklit edebilme yeteneğine sahiptir (Çobanoğlu ve Oğuzhan, 2023). Günümüz teknolojisinde sağlık hizmetlerinde kullanılan robotlar aşağıda sıralanmıştır:

Da Vinci

Da Vinci cerrahi robot sistemi, hemşirelik ve cerrahi alanlarında teknolojinin en gelişmiş örneklerinden biri olarak kabul edilmektedir. Cerrah tarafından kontrol edilen bu robot, insan elinin anatomik sınırlamalarını aşarak daha hassas, dengeli ve küçük kesilerle ameliyat yapılmasına olanak tanır. Bu sayede operasyon sırasında doku hasarı ve kan kaybı en aza inerken, hastanın iyileşme süreci hızlanır. Da Vinci robotunun kullanımı, ameliyathane hemşirelerinin fiziksel iş yükünü azaltmakta, onların dikkatini sterilizasyon, ekipman kontrolü ve cerraha destek gibi kritik alanlara yoğunlaştırmasına imkân sağlamaktadır. Bu yönüyle sistem hem cerrahi başarıyı hem de ekip içi koordinasyonu güçlendiren önemli bir teknolojik yeniliktir (Çobanoğlu ve Oğuzhan, 2023).

Xenex Robotları

Ultraviyole (UV) ışık teknolojisi, mikroorganizmaları yok etme kapasitesi sayesinde yoğun bakım üniteleri başta olmak üzere birçok sağlık bakım ortamında hastane enfeksiyonlarının yayılmasını önlemede etkili bir yöntem olarak kullanılmaktadır. Bu sistem, yüzeylerde ve havada bulunan bakteri, virüs ve mantar gibi patojenleri kısa sürede etkisiz hale getirerek sterilizasyon sürecini destekler. Böylece hem sağlık çalışanlarının hem de hastaların maruz kaldığı enfeksiyon riski azaltılırken, genel hijyen ve hasta güvenliği düzeyi önemli ölçüde artırılmaktadır (Watson ve ark., 2020).

Refakatçı Olarak İşlev Gören Robotlar

Bu teknoloji, hastaların yataktan tekerlekli sandalyeye veya tekerlekli sandalyeden yatağa güvenli bir şekilde transfer edilmesinde, ayrıca hastaların mobilizasyonuna ve ambulasyonuna destek olmada kullanılmaktadır. Özellikle hareket kısıtlılığı olan bireylerde hemşirelerin fiziksel zorlanmasını azaltırken, hastaların düşme riskini en aza indirerek güvenli ve konforlu bir bakım süreci sağlamaktadır (Çobanoğlu ve Oğuzhan, 2023).

Care Robot

Bu sistemler, hastaların sağlık durumunun sürekli izlenmesini sağlayarak olası değişiklikleri ve anormallikleri erken dönemde tespit eder. Elde edilen veriler, hemşireler ve diğer bakım vericilere anlık olarak iletilir; böylece hızlı müdahale imkânı sunulur ve hasta güvenliği artırılır. Bu teknolojiler, özellikle kritik bakım alanlarında erken uyarı sistemi işlevi görerek komplikasyonların önlenmesine ve bakım kalitesinin yükseltilmesine önemli katkı sağlamaktadır (Watson ve ark., 2020).

Tug Robot

TUG robotları, sağlık hizmetlerinde lojistik süreçlerin otomasyonu için kullanılan otonom sistemlerdir. Pille çalışan bu robotlar, ilaçlar, laboratuvar numuneleri, hasta örtüleri ve yiyecekler gibi malzemeleri belirlenen noktalara güvenli ve zamanında ulaştırarak hemşirelerin ve sağlık personelinin iş yükünü azaltmakta, hastane içi operasyonların verimliliğini artırmaktadır (Akgerman ve ark., 2022).

Pepper Robot

Pepper robotlar, entegre kamerası sayesinde insanların duygu durumlarını, seslerini, cinsiyetlerini ve yaş gruplarını (çocuk olup olmadıklarını) algılayabilmektedir. Ayrıca 20 farklı dille konuşabilme özelliğine sahiptir. Hastanelerde ziyaretçileri karşılayarak yönlendiren Pepper, onları istedikleri yerlere kadar götürmekte, sorularını yanıtlamakta ve hastanın yatacağı odası ile hastaneye dair gerekli bilgiler hakkında rehberlik sağlamaktadır. Bu sayede hem ziyaretçilerin hem de hastaların hastane ortamında daha kolay ve hızlı bir şekilde yön bulmalarına katkı sunmaktadır (Merih ve Akdoğan, 2021).

Grace Robot

Covid-19 pandemisi sırasında izole edilen yaşlılarla iletişimi sağlamak amacıyla tasarlanmış olan bu robot, gövdesinde bulunan termal ve yapay zekâ destekli kamera ile insanların tepkilerini ve vücut sıcaklıklarını ölçebilmektedir. Bunun yanı sıra, sağlık durumunu analiz ederek, hastaya en uygun bakım ve müdahale yöntemlerini önermektedir (Çobanoğlu ve Oğuzhan, 2023).

Sanal Bakım Teknolojileri

Sanal bakım teknolojileri arasında yer alan dijital eczaneler, hastaların reçetelerini online olarak yönetmelerini sağlayarak ilaç temin sürecini hızlandırır ve hatalı ilaç kullanımını azaltır; aynı zamanda kişiye özel ilaç hatırlatmaları ile tedavi uyumunu artırır. Uzaktan izleme cihazları, hastaların hayati verilerini gerçek zamanlı olarak sağlık profesyonellerine ileterek erken müdahaleye imkân tanır ve kronik hastalık yönetiminde hasta güvenliği ile yaşam kalitesini yükseltir. Bunun yanında sanal terapiler, psikolojik destek ve rehabilitasyonu dijital ortamda erişilebilir kılarak terapiye ulaşımı kolaylaştırır ve kişiselleştirilmiş programlarla daha etkili sonuçlar elde edilmesini sağlar (Çetin ve Eroğlu, 2020).

Fırsatlar Ardından Gelen Sınamalar

Dijitalleşme, hemşirelik mesleğinde hasta bakım süreçlerinden mesleki iletişime kadar birçok alanda yenilikçi ve dönüştürücü etkiler yaratmaktadır. Elektronik sağlık kayıtlarının etkin kullanımı, karar destek sistemleriyle klinik süreçlerin hızlanması, uzaktan bakım uygulamaları ve veri temelli yaklaşımlar, hemşirelerin bakım kalitesini artırmasına ve zamandan tasarruf etmesine olanak sağlamaktadır. Bu gelişmeler, hemşirelik uygulamalarında verimlilik, erişilebilirlik ve koordinasyonu güçlendirirken aynı zamanda mesleğin profesyonel kimliğini teknolojiyle bütünleştiren yeni bir bakış açısı kazandırmıştır. Ancak dijital dönüşüm süreci yalnızca bu avantajlarla sınırlı değildir. Teknolojinin hızla ilerlemesi, etik karar verme süreçlerini karmaşıklaştırmakta ve hemşirelerin geleneksel mesleki rollerini yeniden tanımlamasını gerektirmektedir. Dijital platformlarda hasta verilerinin paylaşımı, mahremiyetin korunması, veri güvenliği ve insan-tekno etkileşiminin sınırları gibi konular, önemli etik tartışmaları da beraberinde getirmektedir. Dolayısıyla hemşirelikte dijitalleşmenin sunduğu fırsatların yanı sıra, beraberinde getirdiği etik, hukuki ve mesleki risklerin de bütüncül bir bakış açısıyla değerlendirilmesi gerekmektedir (Özdemir ve Bilgin, 2021).

Elektronik Kayıt Sisteminde Gizlilik Riski

Hassas veriler, kişisel verilerin daha fazla korunma gerektiren özel bir alt kümesi olup bireylerin temel haklarını ve özel yaşamın gizliliğini ihlal edebilecek niteliktedir. Sağlık durumu, genetik yapı ve cinsel yaşam gibi bilgiler bu kapsamdadır. Bu nedenle mahremiyetin korunması hem etik hem de hukuki bir zorunluluktur. Sağlık alanında mahremiyet kavramı ilk kez Hipokrat Yemini ile vurgulanmış, hasta bilgilerinin gizli tutulması gerektiği açıkça belirtilmiştir. Günümüzde hasta bilgileri kişisel veri olarak kabul edilmekte ve gizlilik, mahremiyetin sağlanmasında temel ilke olarak öne çıkmaktadır. Bilginin yetkisiz erişime karşı korunması "gizlilik" kavramıyla, bireyin özel yaşamına dair bilgilerin rızası dışında paylaşılmaması ise "mahremiyet" kavramıyla tanımlanır. Hasta verilerinin korunmasında en yaygın yöntemler arasında şifreleme ve anonimleştirme bulunmaktadır. Şifreleme, verilerin yalnızca yetkili kişilerce okunabilmesini sağlarken anonimleştirme, kişilerin kimliğini belirlenemez hale getirir. Günümüzde bu veriler, Hastane Bilgi Yönetim Sistemleri (HBYS) üzerinden kayıt altına alınmakta ve Sağlık Bakanlığı'na, Ulusal Sağlık Veri Sözlüğü (USVS) standartlarına uygun biçimde iletilmektedir. Bu süreçte veri güvenliği, mahremiyetin korunması açısından temel bir gereklilik olarak görülmektedir (Karaarslan ve ark., 2015).

Yapay Zekada Zarar Vermeme İlkesinin İhlali Riski

Zarar vermeme ilkesi, sağlık etiğinin en temel prensiplerinden biri olarak, sağlık profesyonellerinin bireylere zarar verebilecek her türlü eylemden kaçınmasını öngörür. Ancak yapay zekâ sistemlerinin sağlık hizmetlerine entegrasyonu, bu ilkenin uygulanmasında yeni risk alanları ortaya çıkarmaktadır. Özellikle teknik sağlamlık eksiklikleri, hatalı veri girişleri, algoritmik önyargılar ve sistem hataları, yapay zekânın yanlış veya yanıltıcı sonuçlar üretmesine neden olabilmekte; bu da doğrudan hasta güvenliğini tehdit etmektedir. Yapay zekâya dayalı kararların hekim gözetimi olmadan uygulanması durumunda, zarar vermeme ilkesi ihlal edilebilir ve tıbbi hataların önlenmesi zorlaşabilir. Bu nedenle, yapay zekâ sistemlerinin kullanımı sırasında insan denetimi mutlaka sürdürülmeli, sistemler düzenli olarak doğruluk, güvenlik ve etik uygunluk açısından değerlendirilmelidir. Aksi halde, tıpta temel etik değerlerden biri olan zarar vermeme ilkesi, teknolojik hatalar karşısında zayıflayabilir ve sağlık hizmetlerinin güvenilirliği sorgulanabilir hale gelebilir (Yıldırım ve Kerimov, 2025).

Yapay Zeka ve Sağlıkta Eşitsizlik Riski

Yapay zekâ teknolojilerinin sağlık hizmetlerinde giderek yaygınlaşması, tanı ve tedavi süreçlerinde önemli kolaylıklar sağlarken, sağlıkta eşitsizlik riskini de artırmaktadır. Yapay zekâ sistemlerinin beslendiği veri setleri çoğu zaman toplumsal önyargıları ve demografik farklılıkları yansıttığı için, bu durum bazı hasta gruplarının tanı ve tedavi süreçlerinde dezavantaj yaşamasına yol açabilir. Ayrıca, yapay zekâ tabanlı sistemlerin yüksek maliyetli olması ve gelişmiş teknik altyapı gerektirmesi, bu teknolojilerin yalnızca belirli sağlık kurumlarında uygulanabilmesine neden olur. Bu durum, özellikle kaynak yetersizliği yaşayan bölgelerde hemşirelik bakımında kalite farklılıklarına ve hizmete erişim eşitsizliklerine zemin hazırlar. Dolayısıyla yapay zekânın sağlık alanında etik, adil ve kapsayıcı biçimde kullanılmaması, hemşirelikte temel bir ilke olan eşit bakım hakkının ihlal edilmesi riskini beraberinde getirmektedir (Maral, 2024).

İnsani Temasın Azalması

Yapay zekâ teknolojilerinin sağlık hizmetlerinde yaygınlaşması, hemşirelik bakımında insani temasın azalması yönünde önemli bir risk oluşturmaktadır. Sağlık hizmeti yalnızca biyolojik iyileşmeyi değil, aynı zamanda empati, duygu paylaşımı ve psikolojik desteği de kapsayan bütüncül bir süreçtir. Ancak yapay zekâ sistemlerinin duygusal zekâdan yoksun oluşu, hastalara insancıl bir yaklaşımla bakım sunma kapasitesini sınırlandırmaktadır. Bu durum, hemşire-hasta etkileşiminin zayıflamasına, duygusal bağın azalmasına ve bakımın insani yönünün geri plana itilmesine neden olabilir. Sonuç olarak, yapay zekânın hemşirelik uygulamalarında aşırı ölçüde kullanılması, mesleğin temel değerleri arasında yer alan empati ve şefkat temelli bakım anlayışını zedeleme potansiyeline sahiptir (Eren ve ark., 2022).

Etik Sorumluluk Belirsizliği

Yapay zekâ teknolojilerinin sağlık alanında giderek artan kullanımı, etik sorumluluğun sınırlarını belirsiz hale getirmektedir. Klinik karar verme süreçlerinde yapay zekâ destekli sistemlerin etkin rol üstlenmesi, ortaya çıkabilecek hatalarda sorumluluğun kime ait olduğuna dair tartışmaları beraberinde getirmektedir. Bu durum, hemşirelik uygulamalarında etik karar alma süreçlerini karmaşıklaştırmakta ve profesyonel hesap verebilirliği zayıflatabilmektedir. Örneğin, yapay zekâ tarafından önerilen bir tedavi planının olumsuz sonuç doğurması halinde, sorumluluğun hemşireye mi, hekime mi yoksa yazılım sistemine mi ait olacağı konusu açık değildir. Bu belirsizlik, hemşirelerin klinik özerkliklerini ve etik sorumluluk bilincini olumsuz etkileyebilir. Dolayısıyla yapay zekânın sağlık hizmetlerine entegrasyonu sürecinde, etik sorumlulukların net biçimde tanımlanması ve mesleki sınırların korunması hem hasta güvenliği hem de hemşirelik mesleğinin etik bütünlüğü açısından büyük önem taşımaktadır (Önder, 2025).

Dijital Bağımlılık ve Aşırı Teknoloji Kullanımı

Dijital teknolojilerin sağlık alanında yaygınlaşması, bakım hizmetlerinin etkinliğini artırmakla birlikte, dijital bağımlılık ve aşırı teknoloji kullanımı gibi yeni riskleri de beraberinde getirmiştir. Özellikle sağlık profesyonelleri ve hemşireler açısından dijital sistemlere sürekli maruz kalmak, bilişsel yorgunluk, dikkat dağınıklığı ve mesleki tükenmişlik gibi olumsuz sonuçlara yol açabilmektedir. Aynı zamanda, teknolojinin aşırı kullanımı hemşire-hasta etkileşimini azaltarak bakımın insani ve empatik yönünü zayıflatabilir. Bu durum, hemşirelik mesleğinin temel değerleri arasında yer alan bütüncül bakım ve insana saygı ilkeleriyle çelişmektedir. Dolayısıyla dijital dönüşüm sürecinde, hem sağlık çalışanlarının dijital farkındalığının artırılması hem de teknolojinin insan merkezli biçimde kullanılmasına yönelik etik ve mesleki sınırların korunması büyük önem taşımaktadır (Özşahin ve ark., 2024).

Şeffaflık ve Güven Eksikliği

Yapay zekâ teknolojilerinin sağlık hizmetlerinde kullanımı, karar verme süreçlerinde şeffaflık eksikliğine yol açarak sağlık profesyonelleri ile hastalar arasında güven sorunları oluşturabilmektedir. Bir hastanın tedavi sürecinde kullanılan yapay zekâ sisteminin karar verme mekanizmasını açık biçimde ortaya koymaması hem sağlık çalışanlarının hem de hastaların alınan kararlara duyduğu güveni zedeleyebilir. Örneğin, yapay zekâ destekli bir sistemin tedavi planını belirlerken hangi verileri, kriterleri veya algoritmik süreçleri kullandığının açıklanmaması, klinik kararların sorgulanabilirliğini azaltır. Bu durum hemşirelerin klinik uygulamalarda etik sorumluluklarını yerine getirmesini güçleştirirken, hastaların da tedaviye katılım ve memnuniyet düzeyini olumsuz etkileyebilir. Dolayısıyla sağlık alanında yapay zekâ uygulamalarının güvenilirliği, yalnızca teknik doğrulukla değil, aynı zamanda karar süreçlerinin şeffaf, izlenebilir ve etik değerlere uygun şekilde yürütülmesiyle sağlanmalıdır (Alpkoçak, 2024).

SONUÇ VE ÖNERİLER

Sağlık hizmetlerinde dijitalleşmenin hızla artması, hemşirelik mesleğine bilgiye erişim, hasta güvenliği, kayıt kolaylığı ve veri yönetimi açısından önemli avantajlar sağlamaktadır. Ancak bu süreç beraberinde, teknolojinin bilinçsiz ve kontrolsüz kullanımına bağlı olarak ortaya çıkan dijital bağımlılık, etik ikilemler ve insan merkezli bakım anlayışının zayıflaması gibi ciddi riskleri de gündeme getirmektedir. Aşırı teknoloji kullanımı, hemşirelerin mesleki sezgilerini, klinik karar verme becerilerini ve empatik iletişim yetilerini olumsuz etkileyebilmekte; insan unsurunun geri plana itilmesine neden olmaktadır. Ayrıca uzun süreli ekran teması ve dijital ortamda yoğun çalışma, fiziksel yorgunluk, dikkat dağınıklığı, tükenmişlik, uyku bozuklukları ve psikolojik stres gibi sonuçlar doğurarak hemşirelerin iş doyumunu ve bakım kalitesini düşürebilmektedir. Bu doğrultuda, dijital dönüşümün hemşirelik uygulamalarına entegre edilmesinde etik farkındalık, insan odaklı yaklaşım ve profesyonel denge ilkelerinin esas alınması gerektiği sonucuna ulaşılmaktadır. Teknoloji, hemşirelik bakımında bir amaç değil, karar verme süreçlerini ve hizmet kalitesini destekleyen bir araç olarak kullanılmalıdır. Bu kapsamda;

- Sağlık kurumlarında, dijital sistemlerin bilinçli kullanımı için dijital etik, siber güvenlik ve teknoloji farkındalığı konularında düzenli hizmet içi eğitimler verilmelidir.
- Hemşirelik eğitim müfredatına, dijital bağımlılığın psikolojik, etik ve sosyal etkilerini ele alan ders içerikleri eklenmelidir.
- Kurum politikalarında, dijital araçların kullanım süresi, erişim sınırları ve etik standartları açık biçimde tanımlanmalıdır.
- Hemşirelerin teknolojiyi insan merkezli bakımın tamamlayıcısı olarak görmeleri teşvik edilmelidir.
- Empatik iletişim ve insani etkileşim becerilerini koruyacak uygulamalara (hasta odaklı iletişim eğitimleri vb.) ağırlık verilmelidir.
- Dijital yorgunluk, stres ve tükenmişlik belirtilerine yönelik psikososyal destek mekanizmaları oluşturulmalıdır.
- Çalışanlar için dijital detoks, zaman yönetimi ve iş-yaşam dengesi programları uygulanmalıdır.
- Yönetici hemşireler; dijitalleşme sürecinde rehberlik, gözlem ve etik denetim rolünü aktif biçimde üstlenmelidir.
- Ergonomik çalışma koşulları oluşturularak uzun süreli ekran teması nedeniyle oluşabilecek fiziksel rahatsızlıklar önlenmelidir.
- Kurumlarda, dijital sistemlerin bakım kalitesi, hasta güvenliği ve mesleki doyum üzerindeki etkilerini izleyen denetim mekanizmaları kurulmalıdır.
- Ulusal düzeyde, hemşirelikte dijitalleşme sürecini yönlendirecek etik ilkeler ve standartlar geliştirilmelidir.
- Akademik düzeyde, dijital bağımlılığın hemşirelik kimliği, profesyonel özerklik ve etik karar verme üzerindeki uzun vadeli etkilerini inceleyen araştırmalar desteklenmelidir.

KAYNAKLAR

1. Çobanoğlu, A., & Oğuzhan, H. (2023). Hemşirelikte teknolojinin gelişimi ve mesleğin geleceğine etkileri. *Hemşirelik Bilimi Dergisi, 6*(2), 114-122. https://doi.org/10.54189/hbd.1036888.
2. Ay, F. (2009). Uluslararası elektronik hasta kayıt sistemleri, hemşirelik uygulamaları ve bilgisayar ilişkisi. *Gülhane Tıp Dergisi, 51*(2), 131-136.
3. Ceviz, R. (2025). Telepsikiyatri Hemşireliği ve Psikiyatri Hemşireliğinde Dijital Uygulamaların Yeri. *Black Sea Journal of Health Science, 8*(5), 212-217. https://doi.org/10.19127/bshealthscience.1723745.
4. Gürkan, N., Enç, N., & Türen, S. (2023). Elektronik kayıt sistemlerinin hemşirelik uygulamalarında kullanımı ve önemi. *Akdeniz Hemşirelik Dergisi, 2*(1), 25-31. https://doi.org/10.59398/ahd.1252182.
5. Özdemir, L., & Bilgin, A. (2021). Sağlıkta yapay zekânın kullanımı ve etik sorunlar. *Sağlık ve Hemşirelik Yönetimi Dergisi, 8*(3), 439-445. https://doi.org/10.54304/SHYD.2021.63325.

6. Pazar, B., Taştan, S., & İyigün, E. (2015). Tele sağlık sisteminde hemşirenin rolü. *Bakırköy Tıp Dergisi*, *11*(1), 1-4. https://doi.org/10.5350/BTDMJB201511101.
7. Keskin, H. G., & Özhelvacı, İ. (2022). Tele sağlık sistemi ve hemşirelik. *Paramedik ve Acil Sağlık Hizmetleri Dergisi*, *3*(1), 36-45. https://doi.org/10.54862/pashid.990052.
8. Watson, D., Womack, J., & Papadakos, S. (2020). Rise of the robots: Is artificial intelligence a friend or foe to nursing practice?. Critical Care Nursing Quarterly, 43(3), 303-311. https://doi.org/10.1097/CNQ.0000000000000315.
9. Akgerman, A., Yavuz, E. D. Ö., Kavaslar, İ., & Güngör, S. (2022). Yapay zeka ve hemşirelik. *Sağlık Bilimlerinde Yapay Zeka Dergisi*, *2*(1), 21-27. https://doi.org/10.52309/jaihs.v2i1.36.
10. Merih, Y. D., & Akdoğan, E. (2021). Hemşirelikte yapay zekâ. In *4th International Eurasian Conference on Biological and Chemical Sciences (EurasianBioChem 2021) November* (pp. 24-26).
11. Gökalp, M. G., & Üzer, M. A. (2024). Yapay zeka çağında hemşirelik bakımı. *Sağlık Bilimleri Üniversitesi Hemşirelik Dergisi*, *6*(1), 89-94. https://doi.org/10.48071/sbuhemsirelik.1349981.
12. Yurttaş, A., & Kabak, T. (2023). Metaverse ve hemşirelik eğitimi. *Genel Sağlık Bilimleri Dergisi*, *5*(3), 442-451. https://doi.org/10.51123/jgehes.2023.105.
13. Karaarslan, E., Ergin, A. M., Turğut, N., & Kılıç, Ö. (2015). Elektronik sağlık kayıtlarının gizlilik ve mahremiyeti.
14. Yıldırım, B. F. & Kerimov, R. (2025). Sağlık Hizmetlerinde Dijital Dönüşüm: Yapay Zekânın Güvenli Kullanımına Yönelik Yaklaşımların Değerlendirilmesi.https://www.researchgate.net/publication/393288042_Saglik_Hizmetlerinde_Dijital_Donusum_Yapay_Zekanin_Guvenli_Kullanimina_Yonelik_Yaklasimlarin_Degerlendirilmesi?enrichId=rgreq-2373540634d1a2cc1c59c682375f49ca-XXX&enrichSource=Y292ZXJQYWdlOzM5MzI4ODA0MjtBUzoxMTQzMTI4MTUyNjg5ODMzMkAxNzUxNDYwMjcyMjkw&el=1_x_2&_esc=publicationCoverPdf.
15. Maral, T. (2024). Sosyal Bilimlerin Kesişim Noktası: Yapay Zekâ ve Etik. Ankara Uluslararası Sosyal Bilimler Dergisi, (Yapay Zeka ve Sosyal Bilimler Öğretimi), 17-33.
16. Güzel, Ş., Dömbekci, H. A., & Eren, F. (2022). Yapay zekânın sağlık alanında kullanımı: Nitel bir araştırma. Celal Bayar Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Dergisi, 9(4), 509-519. https://doi.org/10.34087/cbusbed.1140122.
17. Önder, O. (2025). Klinik Karar Destek Sistemleri Bağlamında Tıpta Yapay Zekâ Kullanımında Etik Sorun Alanları. Doktora Tezi.
18. Alpkoçak, A. (2024). Sağlıkta açıklanabilir yapay zekâ. TOTBİD Dergisi S, 23, 18-19. https://doi.org/10.5578/totbid.dergisi.2024.04.
19. Özşahin, F. (2024). Sağlıkta Dijital Dönüşüm. Sağlık Yönetiminde Teknolojik Yaklaşımlar-I, 147.
20. ANA (2001). Developing tele-sağlık protocols: a blueprint for success. Washington, DC: American Nurses Association (ANA).
21. Aslan Doğan, B., & Gül, E. (2021). COVID-19, Tele-Sağlık ve Tele-Hemşirelik. *Journal of Health Sciences/Sağlık Bilimleri Dergisi*, *30*(3). https://doi.org/10.34108/eujhs.1040467.

ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİLERİ ARASINDA DİJİTAL ŞİDDET: TÜRLERİ, YAYGINLIK, RİSK FAKTÖRLERİ VE KORUYUCU YAKLAŞIMLAR

Tülin KIZILASLAN
Gaziantep İslam Bilim ve Teknoloji Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü
Gaziantep-Türkiye
ORCID: 0009-0007-1401-2626

Arş. Gör. Dr. Ayşe EMİNOĞLU GÜVEN
Gaziantep İslam Bilim ve Teknoloji Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü
Gaziantep-Türkiye
ORCID: 0000-0002-6738-5529

ÖZET
Dijital şiddet, internet ve teknolojik araçlar aracılığı ile çevrim içi veya çevrim dışı platformlarda gerçekleştirilen kasıtlı, zarar verici, zorlayıcı, psikolojik, duygusal veya sosyal saldırganlık olarak tanımlanabilir. Üniversite öğrencileri dijital teknolojiyi internet tabanlı platformlar aracılığıyla bilgiye ulaşma, öğrenme, içerik üretme, haberleşme ve sosyalleşme gibi birçok alanda ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla kullanmaktadır. Dijital teknolojiler gençlerin günlük hayatını kolaylaştırabilecek imkânlar sunarken, kötü amaçlı kullanımlar şiddetin başka bir boyutunu ortaya çıkarmıştır. Dijital şiddet; siber zorbalık, ısrarlı takipler, izinsiz fotoğraf veya video paylaşımları, aşağılama, hakaret, taciz, tehdit, şantaj, mahremiyet ihlalleri, sahte hesaplar, dolandırıcılık, ilişkilerde dijital kontrol ve bunlara benzer daha farklı birçok kötü olay dizisi olarak karşımıza çıkmaktadır. Yapılan araştırmalar neticesinde dijital şiddet giderek yaygınlaşmakta ve çevrim içi platformlarda daha görünür hale gelmektedir. Gençler arasında bu platformlarda saldırganlık yapan ve saldırganlığa maruz kalan öğrencilerde ciddi ruhsal problemlerle karşılaşılması önemli risk faktörleri arasındadır. Bunun yanı sıra yalnız kalma korkusu, yoğun sosyal medya kullanımı, kötü amaçlı internet kullanımı, partnerler arasında güç dengesizliği, öz benlik kaygısı, özsaygı, dijital okuryazarlığın düşük seviyede olması diğer faktörler olarak sıralanabilir. Koruyucu yaklaşımlar olarak ise dijital teknolojilerin verimli ve etkin kullanılabilmesi için dijital okuryazarlık eğitimleri, kişisel hukuki hakların öğretilmesi, üniversitelerde psikolojik desteklerin arttırılması ve çevrim içi platformlarda veri güvenliği ve gizliliğinin geliştirilmesi önem kazanmaktadır. Bu derlemede; dijital şiddetin üniversite öğrencileri üzerindeki etkileri, şiddetin türleri, risk faktörleri ve koruyucu yaklaşımları ele alınmıştır. Ayrıca bu çalışma dijital şiddetin önlenmesi, yönetilmesi ve koruyucu yaklaşımların yaygınlaştırılması için daha fazla araştırmaya ihtiyaç olduğunu göstermektedir.
Anahtar Kelimeler: Dijital şiddet, sosyal medya, siber zorbalık, üniversite öğrencileri

DIGITAL VIOLENCE AMONG UNIVERSITY STUDENTS:TYPES, PREVALENCE, RISK FACTORS, AND PROTECTIVE APPROACHES

ABSTRACT
Digital violence can be defined as intentional, harmful, coercive, psychological, emotional, or social aggression carried out online or offline through the internet and technological tools. University students use digital technology through internet-based platforms to meet their needs in many areas, such as accessing information, learning, producing content, communicating, and socializing. While digital technologies offer opportunities that can make young people's daily lives easier, malicious uses have brought out another dimension of violence. Digital violence manifests itself in many different forms, such as cyberbullying, stalking, unauthorized sharing of photos or videos, humiliation, insults, harassment, threats, blackmail, privacy violations, fake accounts, fraud, digital control in relationships, and many other similar negative events. Research shows that digital violence is becoming increasingly widespread and more visible on online platforms. Among young people, students who engage in aggression on these platforms and those who are subjected to aggression face serious mental health problems, which are significant risk factors. In addition, fear of loneliness, intensive social media use, malicious internet use, power imbalance between partners, self-esteem issues, low levels of digital literacy, and anxiety about self-identity can be listed as other factors. Protective approaches include digital literacy training for the efficient and effective use of digital technologies, teaching personal legal

rights, increasing psychological support at universities, and improving data security and privacy on online platforms. This review addresses the effects of digital violence on university students, types of violence, risk factors, and protective approaches. Furthermore, this study indicates that more research is needed to prevent and manage digital violence and to promote protective approaches.
Keywords: Digital violence, social media, cyberbullying, university students

GİRİŞ

Dijital şiddet; çevrim içi şiddet, online şiddet, siber şiddet, sanal şiddet gibi birçok kavramlarla tanımlanmaktadır. Birleşmiş Milletler Kadın Birimi 2022 yılında ortak bir tanım çerçevesinde dijital şiddeti "Teknolojik şiddet" olarak belirlemişlerdir. Teknolojik araçlar ile internet ortamında gerçekleştirilen, desteklenen ve yayılmasına olanak sunulan psikososyal, fiziksel, toplumsal veya bireysel zara vermeye odaklı ya da zarar vermesi muhtemel olan bir eylem olarak açıklanmaktadır (Women, 2022). Zorbalığa yönelik ilk dönemde yani 1970'li yıllarda yapılan çalışmalar daha çok fiziksel ve sözlü yani doğrudan zorbalığa odaklanırken, 1980'li yıllarda dolaylı zorbalık, 2000'li yıllarda ise dijital araçlar dolayımlı zorbalık yani siber zorbalığa odaklanmıştır (Egeberg et al., 2016). Literatür analizlerinde dijital şiddet tanımları ve siber zorbalık eyleminin kasti amaç boyutunu dikkate alarak "Karalama (İtibara zarar vermek için), Taciz (Üzmek, aşağılamak, sıkıntı vermek için), Dışlama (İzole etmek için), Doxing (Bilgileri ifşa etmek için), Sexting (Hedefi istismar etmek için), Flaming (Alevlendirme) ve Tehditler (Korku uyandırmak için)" şeklinde 7 başlık altında değerlendirilmiştir (Gan et al., 2024).

Bilgi ve iletişim teknolojileri kapsamında günümüzde kullanılan en popüler iletişim kanallarından biri olan internet, dünya genelinde genç-yaşlı herkes tarafından kullanılmakta ve çoğunluk olarak öğrencileri kapsamaktadır (Sinav, 2020). "Hane Halkı Bilişim Teknolojileri Kullanım Araştırması" sonuçlarına göre İnternet kullanım oranı, genç ve yetişkin bireylerde 2024 yılında yaklaşık %89 civarındayken bu oran 2025 yılında %91 dolaylarına yükselmiştir. Ayrıca 2025 yılında erkeklerin %94'ü kadınların %89'u internet kullanmaktadır ((TÜİK), 2025). Data Reportal 2025 verilerine göre yaklaşık dünya nüfusunun da %68'i yani 5,56 milyar kişi internet kullanmaktadır (Extranet, 2025). Teknolojinin hızla gelişmesiyle birlikte dijital platformlar bireylere geniş iletişim olanakları sunarken, aynı zamanda yeni tehditleri de beraberinde getirmiştir (Özçınar et al., 2025). Bu tehditlerin ilk sırasında siber zorbalık karşımıza çıkan en önemli tehlikelerdendir. Gençlerin yaşamını, psikolojisini, sosyal ilişkilerini ve kişisel güvenliklerini olumsuz etkilemekte hatta fiziksel sınırların aşılması bireylerin savunmasız kalmasına neden olarak, sosyal hayattan uzaklaşma, intihar gibi ciddi sonuçlar doğurmaktadır (Gan et al., 2024). Bu derlemede bilgi ve iletişim teknolojilerini günlük yaşamda sıklıkla kullanan üniversite öğrencilerinin, dijital dünyanın sunduğu olanakları kötü amaçlı kullanan (zorbalar) ya da bu olanakları kötü amaçları için kullananların hedefi olanlar (mağdurlar) üzerinden inceleyerek dijital şiddete yönelik risk faktörleri ve koruyucu yaklaşım önerileri geliştirilmeye çalışılmıştır.

A-) Dijital Şiddetin Üniversite Öğrencileri Üzerindeki Etkileri

Siber zorbalık bilgisayar, dijital kamera, cep telefonu veya herhangi bir elektronik cihaz kullanarak karşı tarafa kasıtlı olarak psikososyal yönden zarar vermeyi amaçlayan davranışlar olarak tanımlanabilmektedir (Hinduja & Patchin, 2012). Üniversite öğrencileri, dijital çağın etkisiyle suç korkusu ve siber zorbalık mağduriyeti gibi sorunlarla karşı karşıya kalmaktadır. Özellikle çevrimiçi platformların yaygın kullanımı, öğrencilerin siber zorbalığa uğrama riskini artırırken, suç korkusu da fiziksel ve dijital ortamlarda güvenlik kaygılarını tetiklemektedir. Ayrıca öğrencilerin sosyal medya kullanım süreleri arttıkça siber zorbalık mağduriyet düzeylerinin de yükseldiği belirlenmiştir (Akçöltekin & Bozaslan, 2025). Siber zorbalığın öğrenciler üzerinde en zararlı etkisinin psikolojik olduğu ve bu zorbalığa maruz kalan öğrencilerde; depresyon, kaygı, stres, özsaygıda düşüş, faillerden korkma ve intihar düşünceleri gibi durumlarda belirgin yükselmeler izlenmiştir (Arif et al., 2024).

Siber mağdurlar psikolojik, sosyal, fiziksel ve akademik olmak üzere çeşitli alanlarda zorbalığa maruz kalırlar ve zorbalık sonucunda depresyona giren mağdur, ruhsal içe kapanıklık yaşayarak ailesi ve arkadaşlarıyla sorunlar yaşayarak, kendini yalnız hissetmeye başlar, başkalarıyla iletişim kurmaktan kaçınır ve kendine zarar verme eğiliminde olur. Bu olumsuz etkilerden de anlaşılacağı üzere siber zorbalık, mağdura yönelik etik olmayan bir davranıştır (Çiftçi, 2018). Siber zorbalığın olumsuz psikolojik etkilerinin yanı sıra internetin aşırı ve kontrolsüz kullanımı fiziksel ve toplumsal yapı işlevlerinde dengenin bozulmasına, iş performansının düşmesine, sosyal ilişkilerde azalmaya, uyku bozukluğuna, yaşam memnuniyetinin azalmasına ve kıskançlık gibi duygularının oluşmasıyla uyum sorunlarına yol açabilmektedir (Arslan et al., 2023). Bir olayın siber zorbalık olarak görülebilmesi için bazı ölçütlerin oluşması gerekmektedir. Bu ölçütler şu şekilde sıralanabilir;

1- Zorba kişinin düşmanlık beslediği, kıskandığı kişiye/kişilere karşı kötü düşüncelerle maddi/manevi zarar vermeye teşebbüs etmeyi planlaması ve mağduru taciz etmek, tehdit etmek, aşağılamak, karalamak, sosyal statüsünü düşürmek çabasıyla yaptığı davranışlardır (Bayram & Saylı, 2013).

2- Yapılan zorbalık davranışının dijital araçlar vasıtasıyla gerçekleşmiş olmasıdır (Slonje & Smith, 2008).

3- Zorbayla mağdur arasında teknolojik güç dengesizliği bulunur. Yani zorba teknolojik araçları çok iyi kullanır, mağdurun dijital okuryazarlık seviyesi düşüktür (Vandebosch & Van Cleemput, 2008).

4- Dijital şiddet eyleminde bulunan kişinin/zorbanın yaptığı eylem tek defalık değil, tekrarlayıcı şekilde olmalıdır. Yani ısrarlı takip, sürekli mesajla rahatsız etme, cinsel içerikler gönderme vb. gibi davranışları peşpeşe tekrar etmesi anlamındadır (Vandebosch & Van Cleemput, 2008).

5- Siber zorbalık eylemini yapan kişilerin anonim olması, yani kimliğinin belirlenememesi ve kimliğini gizleyebilmesi durumu zorbanın kendini daha cesaretli, daha güçlü hissetmesine neden olmakta ve zorbalık davranışını tekrarlamasına olanak vermektedir (Lahti et al., 2024).

Hızla ilerleyen ve büyüyen teknoloji çağı hayatı kolaylaştırırken, diğer yandan ise tehlikenin ve şiddetin başka bir boyutunu gündeme getirmektedir. Daha önce şiddet durumunda zorba ve mağdur aynı ortamda bulunmaktaydı ve birbirlerini tanırlardı. Oysa siber şiddette zorba kurban tarafından bilinmemekte ve günün her anı zorbalığa maruz kalmaktadır. Ayrıca zorbalığın dijital sistemde olması zorbanın görünür olmaması onu daha da cesaretlendirmektedir (Korkmaz, 2016).

B-) Dijital Şiddetin Türleri

Willard (2007) siber zorbalığın ölçütlere dayandığı düşüncesini savunarak, dijital şiddetin çeşitlerini şu şekilde sıralamıştır:

1-Flaming (Kışkırtma): İki veya daha fazla taraf arasında yaşanan hararetli ve kısa süreli bir tartışmadır. Yani saldırganın kaba ve argo kelimeler kullanarak, hakaretler, tehditler içeren ifadelerle karşı tarafı kışkırtarak ortamda gerginlik yaratmasıdır. Genellikle toplumsal paylaşım ortamlarında meydana gelebileceği gibi bireysel olarak da e-posta veya anlık mesajlaşma yoluyla da yapılabilmektedir.

2-Taciz: Bir kişiye yönelik tekrarlanan ve sürekli olarak rahatsız edici, zarar verme tehditleri içeren mesajlar gönderilmesidir. Genellikle internet üzerinden sosyal medya kanallarıyla özel hayatın ihlal edilmesiyle meydana gelir.

3-Karalama: Zorba kişinin mağdur hakkında zararlı, gerçek dışı veya acımasız sözler paylaşmasıdır. Çevrimiçi olarak yayınlanabilir veya başkalarına gönderilebilir. Amaç mağdurun itibarını zedelemek veya ilişkilerinin bozmaktır ve burada hedef mağdur değildir, hedef başkalarıdır. Buna örnek olarak dijital olarak değiştirilmiş bir görüntünün cinsel içerikli bir görüntüye dönüştürülmesi veya alaycı bir görüntü haline getirilip kamuya açık olarak yayınlanması veya gönderilmesidir. Ayrıca dedikodu ve söylenti çıkarmakta karalama kategorisine girmektedir.

4-Doxing (Bilgileri ifşa etmek): Bilgileri ifşa etmek anlamına gelen doxing herhangi birine veya kuruma veya şirkete ait özel ve gizli bilgilerin, görüntülerin topluma açık olan sosyal medya platformlarında yayınlamasıdır. Özellikle cinsel içerikli veya açık saçık bir görüntünün ifşa edilmesi başarısız bir ilişki bağlamında ortaya çıkar. Bir taraf ayrılmak isteyip diğer taraf ayrılmak istemediğinde bu özel bilgileri veya görüntüleri dağıtarak ifşa edebilir.

5-Tehdit (Korku Uyandırmak): Doğrudan tehdit; birine zarar verme veya öldürme niyetini ifade eder, dolaylı tehdit; üzücü materyal, kişinin duygusal olarak üzgün olduğuna ve birine zarar vermeyi, kendine zarar vermeyi veya intiharı düşünebileceğine dair ipuçları veren çevrimiçi materyaldir.

6-Dışlama: Çevrim içi oyun ortamında, grup bloglarında veya parola korumalı herhangi bir iletişim ortamında arkadaş listesinden çıkarma gibi durumlarla gerçekleşebilir. Gençler arasında arkadaş listesinden çıkarılma nihai ret anlamına gelir.

7-Sexting (Hedefi İstismar Etmek): Bireyleri korkutarak, tehdit ederek veya utandırarak ya da psikolojik şiddet uygulayarak yapmak istemediği şeyleri yapmaya zorlamak, cinsel taciz, sözel taciz gibi eylemlerle istimrar etmek anlamına gelir. Mağdurun bu durumdan utanç duyarak siber tacizi, istismarı bildirmekte tereddüt etmesi veya korkması zorbayı daha da cesaretlendirir ve daha kötü (işkence, tecavüz, fiziksel şiddet vb.) boyutlara taşıyabilir (Willard, 2007).

C-) Dijital Şiddetin Risk Faktörleri

Dijital şiddet risk faktörünü çevrimiçi erişim, aile vb. tarafından denetlenmeyen çevrimiçi zaman ve teknoloji kullanımı, siber zorbalık için açıkça bir "ön koşuldur" diye açıklanmaktadır. Anne ve babadan ayrı başka bir ailede yaşayan gençler, algılanan zorluklar, duygusal ve akran sorunları, baş ağrısı, tekrarlayan karın ağrısı, uyku güçlüğü, okulda güvende hissetmeme, hiperaktivite, davranış sorunları, düşük sosyal davranış, sigara, alkol, gibi risk faktörleri siber mağdurlar arasında, aynı cinsiyetten veya karşı cinsten bir yetişkin, bilinmeyen bir kişi veya bir grup insan tarafından siber zorbalığa uğramak, olası bir travmaya işaret eden güvenlik korkusuyla ilişkilendirilmiş risk faktörleridir (Sourander et al., 2010). Cinsiyet farklılıklarında erkek olmak, okulda zorbalığa karışmak ve mağdur olmak, çevrimiçi risklere ilişkin düşük farkındalık, yüksek duygusal empati düzeyi ve ahlaki kopukluk siber zorbalık için başlangıç risk faktörleridir (Sorrentino et al., 2023). Gençler arasında duygu düzenleme güçlükleri dijital şiddet eylemlerine maruz kalma riskini artırmakta (Arató et al., 2022) ve internette bir saatten fazla zaman geçirmek dijital şiddet uygulamaya ve dijital şiddete maruz kalma potansiyelini etkileyen risk faktörleri arasındadır (Azami & Taremian, 2021). Bir başka risk faktörü ise okullarda eğitimcilerin siber zorbalık olaylarına müdahale etmemeleri ve bu durum öğrencilerin okul başarı oranlarının azalmasına sebep olmaktadır (Patchin & Hinduja, 2010). Dijital ortamda zorbalık yapan kişi, hakkında konuştuğu kişinin ya da mağdurun karşısında olmaması nedeniyle yüz yüze söylemeye cesaret edemeyeceği şeyleri açıkça, yüksek sesle ve net olarak söylemelerine, utangaçlığın üstesinden gelerek nezaket kurallarını hiçe saymalarına, çekingenliğin ortadan kalkmasına, kendini özgür hissetmesine ve anonimliğin verdiği rahatlıkla zorbalar her şeyi yapabilecek gücü kendilerinde görerek ve cesaretlenerek mağdurlara psikolojik istismar uygulama riskini artırmaktadır (León Vicente, 2016). İnternet tabanlı platformların sağladığı kimlik bilinmezliği, yüz yüze mesafenin olmaması ve erişimin kolay olması, dijital şiddet uygulayıcısının kimlik belirsizliğinden dolayı faili tespit etmenin güçleşmesi, zorbaların zarar verme potansiyellerini artırabilmektedir (Çevik & Demir, 2025). Bu durum gençleri manipülasyonlara ve zorbalığa daha açık hale getirmekte ve siber zorbalık riskini anonimlik sayesinde giderek daha yaygın hale getirmektedir (Özmen, 2018).

D-) Dijital Şiddette Koruyucu Yaklaşım Önerileri

Yapılan mevcut çalışmalar gençlerin dijital teknolojileri bilinçli kullanabilmesine yönelik eğitimlerin ilkokuldan çağında başlaması gerekliliğini gündeme getirmiş, bununla birlikte ailelerinde bilinçlendirilmesini kaçınılmaz kılmıştır. Bu durumda ailelere teknolojik araçların kullanımı, internet tabanlı uygulamalarda geçirilen süreler, çocuğa karşı tutumları ve denetimleri dijital şiddeti önleyici faktörler arasında yer almaktadır. Ailelerin yanı sıra eğitimcilerinde bu mücadelede yer alması, okul-aile işbirliği içerisinde eğitici programların yapılması, psikososyal desteklerin artırılması da koruyucu yaklaşımlar arasında ilk sıralarda gelmektedir (Akca & Sayımer, 2017).

Siber zorbalığa maruz kalan gençlerde arkadaşlardan ve aileden algılanan destek, dengeli aile uyumu siber zorbalığa karşı koruyucu faktörler arasında en etkili olanlarıdır. Özellikle aile desteği büyük önem arz etmektedir (Arató et al., 2022). Çünkü ebeveynlerin fiziksel ceza, psikolojik baskı, duygusal ilgisizlik, yetersiz iletişim, özerkliğin desteklenmemesi ve aşırı davranış kontrolü gibi tutumları, çocukların zorbalığa maruz kalma veya zorba olma ihtimalini artırmaktadır. Bu nedenle, ebeveynlerin hem çocuklarının bu tür şiddet olaylarına eğilimlerini fark etmelerini sağlamak hem de çocuklarına destek olabilecekleri yöntemleri öğrenmeleri için, müdahale ve önleme programlarına dahil olmaları büyük önem taşımaktadır (Gómez-Ortiz et al., 2019). Hem gençlere hem de ebeveynlere farkındalık artırıcı eğitim programları düzenlemek ve bilinçlendirmek (Uluçay & Melek, 2017) siber zorbalıkla mücadele, dijital etik ve saygılı iletişim kültürünün gençlere öğretilmesi riskleri en aza indirmeye yardımcı olacaktır (Akca et al., 2014).

E-) Dijital Şiddette Siber Zorbalıkla Mücadele Çalışmaları

Bireyleri davranışsal ve sağlık açısından olumsuz etkileyen siber zorbalığı önlemek için çeşitli programlara ihtiyaç vardır. Türkiye'de siber zorbalıkla ilgili çalışmalar 2007 yılı itibariyle başlamış ve günümüze kadar sayısı oldukça artmıştır. Bu artış siber zorbalık ile ilgili yaşanan sorunun öneminin fark edilmeye başladığını ve eğitimcilerin eğitimi, farkındalık eğitimleri, dijital uygulamalar ve teknik sorunlarla başa çıkma stratejileri geliştirildiğini göstermektedir (Özgür, 2020). Bakanlar Kurulu Kararı ile "2013-2014 Ulusal Siber Güvenlik Stratejisi ve Eylem Planı" kapsamında, ülkemizde siber güvenliğine karşı dijital ortamda yapılan tehditlerin tespit edilmesi, olası siber saldırı durumlarını ortadan kaldırmak amacıyla önlemler ve işbirliği yapılacak kurum ve kuruluşlarla bağlantılı çalışmak adına Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu bünyesinde 27/05/2013 tarihinde Ulusal Siber Olaylara Müdahale Merkezi (USOM) oluşturulmuştur. USOM, dijital güvenliğin sağlanması adına koruyucu önlemlerin alınmasını sağlar ve suç teşkil eden eylemlerle karşılaşılması durumunda bağlantılı birimlerle birlikte işbirliği yaparak eylem planını oluşturur (USOM, 2013).

Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu (BTK) tarafından 22 Kasım 2011 tarihinde "Güvenli İnternet Hizmeti" uygulanmaya alınmış ve ebeveyn kontrolü hizmetini başlatmıştır. Aileler tarafından internetteki tehlikeleri en aza indirmek için uygulanan filtreler, güvenlik duvarı ve antivirüs programları uygulamaları oluşturulmuştur. Ayrıca cinsel içerikli, siyasi propaganda içerikli veya oyun/bahis uygulamaları gibi siteler erişimi engellemek için talebe bağlı ve ücretsiz olarak korunma imkânına sahip olmaktadırlar (BTK, 2019). Bilgi teknolojileri ve iletişim kurumu 2017 yılında Samsung Electronics ile ortak olarak "Siber Zorbalık Farkındalık Projesi" başlatmıştır. Ailelere, öğretmenlere, öğrencilere ve eğiticilere dijital şiddet hakkında farkındalık eğitimleri verilmektedir (BTK, 2017). Ayrıca BTK tarafından İnternet tabanlı uygulamalarda yapılan yayınların düzenlenmesi ve yapılan yayınlar aracılığıyla işlenen dijital suçlarla mücadele için "İhbar Web" platformu kurulmuştur. 23 Kasım 2007'den beri yayında olan bu platformda dijital şiddete yönelik işlenen tüm suçlar (bahis siteleri, hakaret içerikli paylaşımlar, cinsel içerikli paylaşımlar, kötü alışkanlıklara yöneltmesi, yasaklı madde satışı, Atatürk'e ve devlet büyüklerinin aleyhine yapılan paylaşımlar vb.) suçlar şikâyet edilebilmektedir (BTK, 2020).

F-) Dijital Şiddet Üzerine Yapılan Araştırmalar

Türkiye'de bir devlet üniversitesinde yapılan bir çalışmaya göre; siber zorbalık yapan ve siber mağduriyet yaşayan üniversite öğrencilerinin dijital saldırganlık, fiziksel saldırganlık, öfke ve kin besleme durumlarının, dijital şiddet yapmayan ve dijital mağduriyet yaşamayan üniversite öğrencilerine göre daha yüksek olduğu belirlenmiştir (Yıldırım & Yazgan, 2022). Yapılan araştırmalara göre siber zorbalıkta anonimliğe (zorbalık yapan kişinin kimliğinin belirsiz olması) değinilmiştir ve katılımcıların neredeyse tamamı, internetin insanlara daha fazla güvenlik ve anonimlik hissi verdiği ve bu sayede her türlü kötü niyetli eylemin gerçekleştirilebileceği konusunda hemfikirdir. Yani zorbaların kendilerini gizleyebildiğini ve kullanıcıların kimlikleri üzerinde kontrol eksikliğinin çevrimiçi akran mağduriyetini teşvik ettiğini ortaya koymuştur (León Vicente, 2016).

Avrupa'da, AB Çocukları 2020 Raporu, siber mağduriyet yaygınlık oranlarının %7,0 ile %40 arasında değiştiğini ve Slovakyalı gençlerin siber mağduriyete daha düşük oranda dahil olduğunu vurgulamıştır. Avrupa genelinde siber mağduriyet yaygınlığı ortalama %20 iken, Polonyalı gençler %40 ile en yüksek siber mağduriyet deneyimini bildirmiştir. Avrupa ülkelerinde yaygınlık oranları %10,0 ile %20,0 arasında değişmektedir; siber zorbalığa en yüksek katılım Polonyalı ergenler tarafından bildirilmiştir (%38,0) (Smahel et al., 2020).

Yapılan bir araştırmada üniversite öğrencilerinde dijital şiddet uygulamalarını azaltmak ve dijital şiddet uygulayanların dijital şiddet mağdurlarına karşı empati duymalarını sağlamak için üç bölümden oluşan kısa video film programı hazırlanmıştır. Her bölüm belirli gün aralıklarıyla öğrencilere izletilmiş ve her bölüm sonunda online bir anket doldurmaları sağlanmıştır ve son bölümden sonra doldurulan anketler değerlendirildikten sonra dijital şiddet davranışlarında azalma gözlendiği, zorbalık yapma düşüncelerinin değiştiği, dijital şiddet hakkında bilgi ve bilinç düzeylerinde anlamlı şekilde artış olduğu gözlemlenmiştir (Doane et al., 2014).

Yapılan bir başka çalışmada sosyal medya kullanımının dijital şiddete maruz kalmada etkisi incelenmiş, sosyal medya kullanma süreleri ile dijital şiddete maruz kalma arasında anlamlı bir ilişki olduğu sonucuna ulaşılmıştır. Sosyal medyada daha fazla içerik paylaşmak ve daha fazla görünür olmak dijital şiddete maruz kalmaya açık bir kapı haline getirmektedir. Sosyal medya kullanıcıları içerik paylaşımlarında dijital şiddet uygulayıcılarının taciz, şantaj, hakaret içerikli söylemler, aşağılayıcı

yorumlar, tehditler, dolandırılma vb. saldırılara maruz kalmaktadır. Dijital şiddete maruz kalanlarda özgüven düşüklüğü, anksiyete, depresyon ve duygu-durum değişikliklerine neden olmaktadır (Koçyiğit, 2024).

Pew Araştırma Merkezi'nin Eylül 2021 tarihinde ABD'li öğrencilerle yaptığı bir araştırmada şiddet biçimleri incelenmiş ve iftira %67, dijital taciz %66, öfke patlaması %65, başkasının kimliğini kullanma/sahte hesap, ısrarlı takip %63, yalan haberlerle kamuoyu oluşturma %58, video ve görüntüye dayalı şantaj %57, veri gizliliği ihlali/kişisel bilgileri paylaşma %55, şiddet içerikli tehditler %52 ve izinsiz görüntülerin alınması, mahrem görüntülerin ifşa edilmesi %43 yer almaktadır (Vogels, 2021). Toplumsal Bilgi ve İletişim Derneği ile KONDA (Kamuoyu araştırma şirketi)'nın birlikte yürüttüğü "Türkiye'de Dijital Şiddet Araştırması" verilerine göre her beş kişiden biri dijital şiddete maruz kalmaktadır. Bu bireylerden 18-31 yaş arasındaki kadınların %51'inin hakaret ve küfür içerikli taciz mesajlarına maruz kaldıklarını ve %46'sının ısrarlı takibe ve tehdite uğradığı saptanmıştır (Şener & Abınık, 2021). Yapılan farklı çalışmalarda dünya genelinde kadınların %40'ı fiziksel ve cinsel flört şiddetine, yaklaşık %90'ı psikolojik şiddete maruz kaldığı belirlenmiştir (Tjaden & Thoennes, 2000). Ülkemizde yapılan araştırmalarda ise kadınların %84'ünün cinsel şiddete maruz kaldıkları, erkeklerin ise fiziksel ve cinsel şiddet uygulama oranlarının yüksek olduğu bildirilmiştir (Kay et al., 2000). ABD'de dijital şiddet oranı %9 ile %23 arasında değişirken, dijital şiddete maruziyet oranı %6 ile %18 arasında olduğu belirtilmektedir (Hinduja & Patchin, 2018). Çin'deki üniversite öğrencileriyle yapılan bir çalışma, öğrencilerin %64,3'ünün siber mağduriyet yaşadığı sonucuna varmıştır (Huang et al., 2021).

SONUÇ

Sonuç olarak gençler internet tabanlı uygulamalar ve teknolojik araçlar aracılığıyla arkadaşları ve yakın çevreleri tarafından mesaj yoluyla rahatsız edilmekte, tehdit ve şantaja uğramakta veya anonim kişiler tarafından tanıdığı birinin kimliğine bürünen sahte hesaplar üzerinden sosyal medya gibi sanal ortamlarda dijital şiddete maruz kalmaktadır. Dijital şiddet mağduru gençler uğramış oldukları dijital şiddet karşısında yaşadıkları deneyim ve duyguları çok yakın gördükleri kişiler haricinde kimseye anlatmamaktadırlar. Her ne kadar kendilerini kötü hissetseler de güvenleri zedelense de bu durum yaşamlarını derinden olumsuz etkilese de yaşadıkları şiddet olayına bir çözüm bulamayacakları düşüncesinden hareketle adli yollara başvurmada tereddüt etmektedirler.

Mağduriyet yaşayan gençler özellikle utanç verici durumlarda kimseye kendini açamadığı için içe kapanma, yalnızlık, öfke, utanç, kaygı gibi psikolojik durumlarla baş etmede yetersiz kaldığından depresyon, anksiyete ve hatta intihara kadar giden bir sürece girmektedir. Siber zorbalıkta zorba kimliğini saklayabildiği için tehdit, şantaj, istismar, dolandırıcılık gibi durumlar kişileri zarara uğratabilmektedir. Daha çok kadınlara yapılan mesajla hakaret, cinsel istismar, taciz, ısrarlı takip sosyal medya kullanımında yaygın hale gelmiştir. Siber zorbalığa eğilim gösteren gençlerinde mağdur olan gençlerinde genellikle psikolojik kökenli travmaları olduğu yapılan çalışmalarda belirtilmiştir.

ÖNERİLER

Günümüzde hayatımızın her alanında teknolojinin sağladığı imkanlardan faydalanırken, zararlarına da maruz kalmaktayız. Özellikle teknoloji ile iç içe yaşayan çocuklar ve gençler zaman, mekan sınırı olmadan bilgiye erişim sağlayabilirken çok fazlada risk altındadırlar. Siber zorbalıkla mücadele çalışmalarına risk faktörlerini ve olumsuz sonuçlarını azaltmak amacıyla ilkokul düzeyinde eğitimlere başlanmalı ve bu konuda ailelerde çocuklarıyla birlikte dijital okuryazarlık alanında eğitilmelidir. Sosyal desteği arttıran programların düzenlenmesi, siber zorbalığın olumsuz sonuçlarını belirlemeyi ve koruyucu tutumları teşvik edici eğitim programları hem öğrencilere hem eğitmenlere yönelik yapılmalıdır.

Zorbalığa maruz kalan çocukların ebeveynleriyle ve eğitmenleriyle iletişimleri etkili olmalı, yaşadıkları ya da yaşayacakları bir siber zorbalık karşısında yalnız olmadıklarının hissettirilmelidir. Zorbalığa maruz kalındığında kendini mağdur etmemek için savunmada nasıl kararlı olacakları öğretilmelidir. Psiko-sosyal destek birimleri aracılığıyla, siber zorbalık ve siber mağduriyete karşı mücadeleye karşın psikolojik eğitimler düzenlenebilir, duygu odaklı ve davranışsal stratejiler geliştirilerek problem odaklı aktif başa çıkma yöntemlerini içeren mağduriyet yaşamış öğrencilerden oluşan destek grup çalışmaları yapılabilir. Bu destek gruplarında mağduriyet yaşayan öğrenciler destek gruplarında deneyimlerini, duygularını, neler yaşadıklarını, nasıl mücadele ettiklerini/edemediklerini paylaşabilecekleri güvenli bir ortam yaratabilir. Ayrıca Türk Ceza kanununda siber zorbalık davranışına uygulanabilecek hükümlerin mevcut olduğu ve bu hükümlere göre; sanal şiddet uygulayarak eziyet, tehdit, intihara yönlendirme, özel

hayatın ihlali, ayrımcılık, hakaret, sövme, kişilerin huzurunu bozma, kişisel verilerin kaydedilmesi, haberleşmenin gizliliğini ihlal gibi hükümler siber zorbalık davranışına giren hükümler arasındadır ve cezai yaptırımları bulunmaktadır (Bayram & Saylı, 2013). Siber zorbalıkla mücadele kapsamında mutlaka siber suçların Türk Ceza Kanunu'nda cezasının olduğunu ve bu duruma maruz kalan mağdurların korkmalarının gerekmediğini, yakınlarıyla paylaşmaları gerektiği, aksi halde bu suç türünün yaygınlaşacağı gerçeği gençlere anlatılmalı ve aşılanmalıdır.

KAYNAKLAR

(TÜİK), T. İ. K. (2025). *Hanehalkı bilişim teknolojileri (BT) kullanım araştırması*. https://data.tuik.gov.tr/Bulten/Index?p=45587&dil=1

Akca, E. B., & Sayımer, İ. (2017). Siber zorbalık kavramı, türleri ve ilişkili olduğu faktörler: Mevcut araştırmalar üzerinden bir değerlendirme. *AJIT-e: Academic Journal of Information Technology*, *8*(30), 7-19. https://doi.org/10.5824/1309-1581.2017.5.001.x

Akca, E. B., Sayımer, İ., Salı, J. B., & Başak, B. E. (2014). Okulda siber zorbalığın nedenleri, türleri ve medya okuryazarlığı eğitiminin önleyici çalışmalardaki yeri. *Elektronik Mesleki Gelişim ve Araştırmalar Dergisi*, *2*(2), 17-30.

Akçöltekin, N. İ., & Bozaslan, B. S. (2025). Üniversite Öğrencileri Arasında Suç Korkusunun Araştırılması Ve Siber Zorbalık Mağduriyetinin Değerlendirilmesi İle İlişkili Suç Önleme Stratejileri. *Adli Bilimler ve Suç Araştırmaları*, *7*(2), 122-136.

Arató, N., Zsidó, A., Rivnyák, A., Peley, B., & Labadi, B. (2022). Risk and protective factors in cyberbullying: the role of family, social support and emotion regulation. *International journal of bullying prevention*, *4*(2), 160-173. https://doi.org/10.1007/s42380-021-00097-4

Arif, A., Qadir, M. A., Martins, R. S., & Khuwaja, H. M. A. (2024). The impact of cyberbullying on mental health outcomes amongst university students: A systematic review. *PLOS Mental Health*, *1*(6), e0000166. https://doi.org/10.1371/journal.pmen.0000166

Arslan, K., Abra, D., Erbaş, D., Yüceloğlu, S., & Erdugan, S. (2023). Sosyal medya bağımlılığının sosyal kaygı üzerindeki etkisinin incelenmesi. *Gümüşhane Üniversitesi Sağlık Bilimleri Dergisi*, *12*(1), 315-323. https://doi.org/10.37989/gumussagbil.1224362

Azami, M. S., & Taremian, F. (2021). Risk factors associated with cyberbullying, cybervictimization, and cyberbullying-victimization in Iran's high school students. *Iranian journal of psychiatry*, *16*(3), 343. https://doi.org/10.18502/ijps.v16i3.6261

Bayram, N., & Saylı, M. (2013). Üniversite Öğrencileri Arasında Siber Zorbalık Davranışı. *Journal of Istanbul University Law Faculty*, *71*(1), 107-116.

BTK, B. İ. T. (2017). *Basın Odası*. https://www.btk.gov.tr/haberler/cocuklarimiz-icin-olumluher-calismaya-destek-verecegiz

BTK, B. İ. T. (2019). *Nisan 2022 tarihinde Bilinçlendirme*. https://internet.btk.gov.tr/guvenli-internet-hizmeti

BTK, B. İ. T. (2020). *İHBARWEB*. https://www.ihbarweb.org.tr/hakkimizda.html

Çevik, Ö. C., & Demir, K. S. (2025). Dijital Çağda Çocuk Güvenliği ve Siber Zorbalık: Çevrimiçi Oyun Platformlarında Riskler ve Koruyucu Yaklaşımlar. *Sosyal Politika Çalışmaları Dergisi*, *25*(68), 579-618. https://doi.org/10.21560/spcd.vi.1648245

Çiftçi, H. (2018). Siber zorbalık davranışları ve siber mağduriyet düzeylerinin karşılaştırılması. *Anemon Muş Alparslan Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, *6*(6), 887-897. https://doi.org/10.18506/anemon.414560

Doane, A. N., Pearson, M. R., & Kelley, M. L. (2014). Predictors of cyberbullying perpetration among college students: An application of the theory of reasoned action. *Computers in Human Behavior*, *36*, 154-162. https://doi.org/10.1016/j.chb.2014.03.051

Egeberg, G., Thorvaldsen, S., & Rønning, J. A. (2016). The impact of cyberbullying and cyber harassment on academic achievement. In *Digital expectations and experiences in education* (pp. 183-204). SensePublishers Rotterdam. https://doi.org/10.1007/978-94-6300-648-4_11

Extranet. (2025). *2025 yılı internet kullanım raporu*. https://www.extranet.com.tr/blog/2025-yili-internet-kullanim-raporu
Gan, M. F., Chua, H. N., Jasser, M. B., & Wong, R. T. (2024). Categorization of cyberbullying based on intentional dimension. 2024 IEEE International Conference on Automatic Control and Intelligent Systems (I2CACIS),
Gómez-Ortiz, O., Apolinario, C., Romera, E. M., & Ortega-Ruiz, R. (2019). The role of family in bullying and cyberbullying involvement: Examining a new typology of parental education management based on adolescents' view of their parents. *Social Sciences*, *8*(1), 25. https://doi.org/10.3390/socsci8010025
Hinduja, S., & Patchin, J. W. (2012). Cyberbullying: Neither an epidemic nor a rarity. *European journal of developmental psychology*, *9*(5), 539-543. https://doi.org/10.1080/17405629.2012.706448
Hinduja, S., & Patchin, J. W. (2018). Cyberbullying research summary: Cyberbullying and suicide. *Online: http://www. cyberbullying. us/myspace_youth_research. pdf*.
Huang, J., Zhong, Z., Zhang, H., & Li, L. (2021). Cyberbullying in social media and online games among Chinese college students and its associated factors. *International journal of environmental research and public health*, *18*(9), 4819. https://doi.org/10.3390/ijerph18094819
Kayı, Z., Yavuz, M. F., & Arıcan, N. (2000). Kadın üniversite gençliği ve mezunlarına yönelik cinsel saldırı mağdur araştırması. *Adli Tıp Bülteni*, *5*(3), 157-163. https://doi.org/10.17986/blm.200053421
Koçyiğit, M. (2024). Sosyal Medya Kullanım Alışkanlıkları ve Siber Zorbalığa Maruz Kalma: Üniversite Öğrencileri Üzerinde Bir Araştırma. *Gümüşhane Üniversitesi İletişim Fakültesi Elektronik Dergisi*, *12*(1), 37-61. https://doi.org/10.19145/e-gifder.1406229
Korkmaz, A. (2016). Siber Zorbalik: Fizikselden Sanala Yeni Şiddet. *Kurgu*, *24*(2), 74-85.
Lahti, H., Kulmala, M., Lyyra, N., Mietola, V., & Paakkari, L. (2024). Problematic situations related to social media use and competencies to prevent them: results of a Delphi study. *Scientific Reports*, *14*(1), 5275. https://doi.org/10.1038/s41598-024-55578-5
León Vicente, I. (2016). Cybervictimization by cyberbullying: children at risk and children as risk. http://hdl.handle.net/10810/17275
Özçınar, G. B., Özdemir, M., & Özel, E. K. (2025). Sanal Dünyada Sessiz Çığlık! Göçmen Üniversite Öğrencilerinin Siber Zorbalık Deneyimlerinin İncelenmesi: İzmir Kâtip Çelebi Üniversitesi Örneği. *Eurasian Journal of Media Communication and Culture Studies*, *3*(1), 5-30. https://doi.org/10.69999/emedia.1644459
Özgür, H. (2020). A Systematic Review on Cyberbullying Interventions and Preventions. *Shanlax International Journal of Education*, *9*(1), 11-26. https://doi.org/https://orcid.org/0000-0002-8035-0320
Özmen, Ş. Y. (2018). Dijital Şiddet, Siber Zorbalık ve Yeni Medya Okuryazarlığı Üzerine Bir Değerlendirme. *Journal of International Social Research*, *11*(61). https://doi.org/10.17719/jisr.2018.2989
Patchin, J. W., & Hinduja, S. (2010). Cyberbullying and self-esteem. *Journal of school health*, *80*(12), 614-621. https://doi.org/10.1111/j.1746-1561.2010.00548.x
Sinav, A. (2020). Genç-yaşlı, orta-yaşlı ve ileri-yaşlı bireylerin sosyal medya kullanım davranışlarının karşılaştırmalı analizi: Eskişehir ili örneği. *Etkileşim*(5), 116-145. https://doi.org/10.32739/etkilesim.2020.5.87
Slonje, R., & Smith, P. K. (2008). Cyberbullying: Another main type of bullying? *Scandinavian journal of psychology*, *49*(2), 147-154. https://doi.org/10.1111/j.1467-9450.2007.00611.x
Smahel, D., Machackova, H., Mascheroni, G., Dedkova, L., Staksrud, E., Ólafsson, K., Livingstone, S., & Hasebrink, U. (2020). EU Kids Online 2020: Survey results from 19 countries. https://doi.org/http://doi.org/10.21953/lse.47fdeqj01ofo

Sorrentino, A., Esposito, A., Acunzo, D., Santamato, M., & Aquino, A. (2023). Onset risk factors for youth involvement in cyberbullying and cybervictimization: A longitudinal study. *Frontiers in psychology*, *13*, 1090047. https://doi.org/10.3389/fpsyg.2022.1090047

Sourander, A., Klomek, A. B., Ikonen, M., Lindroos, J., Luntamo, T., Koskelainen, M., Ristkari, T., & Helenius, H. (2010). Psychosocial risk factors associated with cyberbullying among adolescents: A population-based study. *Archives of general psychiatry*, *67*(7), 720-728. https://doi.org/10.1001/archgenpsychiatry.2010.79

Şener, G., & Abınık, N. (2021). Türkiye'de dijital şiddet araştırması. *Toplumsal Bilgi ve İletişim Derneği Araştırması*, 10. https://turkiye.unfpa.org/sites/default/files/pub-pdf/digital_violence_report.pdf?utm_source=chatgpt.com

Tjaden, P., & Thoennes, N. (2000). Prevalence and consequences of male-to-female and female-to-male intimate partner violence as measured by the National Violence Against Women Survey. *Violence against women*, *6*(2), 142-161. https://doi.org/10.1177/10778010022181769

Uluçay, D. M., & Melek, G. (2017). Türkiye'deki okullarda siber zorbalık: Bir literatür değerlendirmesi. *AJIT-e: Academic Journal of Information Technology*, *8*(30), 91-106. https://doi.org/10.5824/1309-1581.2017.5.005.x

USOM, U. S. O. M. M. (2013). https://www.usom.gov.tr/hakkimizda

Vandebosch, H., & Van Cleemput, K. (2008). Defining cyberbullying: A qualitative research into the perceptions of youngsters. *CyberPsychology & Behavior*, *11*(4), 499-503. https://doi.org/10.1089/cpb.2007.0042

Vogels, E. A. (2021). *The state of online harassment* (Vol. 13). Pew Research Center Washington, DC.

Willard, N. E. (2007). *Cyberbullying and cyberthreats: Responding to the challenge of online social aggression, threats, and distress*. Research press.

Women, U. (2022). Stepping Up Action to Prevent and Respond to Online and ICT-Facilitated Violence against Women and Girls. Expert Meeting Report.(10-13 Ekim 2022) https://www. unwomen. org/sites/default/files/2022-12/OP. 6_UN% 20Women. pdf

Yıldırım, A. F., & Yazgan, Ç. Ü. (2022). Saldırganlığın dijital ortamda yeniden üretimi: Üniversite öğrencilerinin saldırganlık ve siber zorbalık/mağduriyet deneyimlerinin incelenmesi. *TRT Akademi*, *7*(15), 648-675. https://doi.org/10.37679/trta.1110739

A REFINED PLATE THEORY FOR PREDICTING THERMO-MECHANICAL STABILITY OF ADVANCED COMPOSITE PLATES

TEBBOUNE Wafa
University of Sciences and Technology Mohamed Boudiaf, Faculty of Aricheture and Civil Engineering, Department of Civil Engineering. Oran, Algeria.
TEBBOUNE Wassila
Condensed Matter and Sustainable Development Laboratory (LMCDD), University of Sidi Bel Abbes, Sidi Bel Abbes, Algeria
BELKHEIR Wissem
BOUNOUARA Zohra
HADJADJ Fatima Zohra
LMST Laboratory, Department of Civil Engineering, Faculty of Architecture and Civil Engineering, University of Sciences and Technology Mohamed Boudiaf, Oran, Algeria.

Abstract:
For study of the behavior of the FG plates under thermal loading, many theories have been developed. The simplest is the Classical Plate Theory(CPT) generally usedfor thin plates, this theory neglects the transverse shears effects. The first shear deformation plate theory (FSDT) has been developed which introduce the transverse shear effect through a linear distribution of displacements across the thickness of the plate. To avoid the use of this factor and to pass through the limitations of the CPT, several high order shear deformation plate theories have been proposed (HSDT) .In this paper, a novel four variable refined plate theory to examine the thermal stability analysis of functionally graded plates is presented. In this theory the distribution of transverse shear deformation is parabolic across the thickness of the plate by satisfying the surface conditions. Therefore, it is unnecessary to use a shear correction factor. The principle virtual works is used herein to extract equilibrium equations. The analytical solution is determined using the Navier method for a simply supported rectangular plate subjected to thermal loading. The precision of this theory is verified by comparing it with the various solutions available in the literature.

THE INFLUENCE OF THE EUROPEAN UNION'S (PALM OIL FREE) ON INDONESIAN EXPORTS PALM OIL

Jean Richard Jokhu
President University

ABSTRACT

This study aims to examine more deeply the impact of the Palm Oil Free policy implemented by the European Union as the party that imports the most palm oil from Indonesia. The concepts of international trade, comparative advantage theory, absolute advantage, Heckscher-Ohlin theory, export concept, price, demand, supply and exchange rate are used as data analysis tools. The method used is a quantitative method. With a sampling technique starting from January 2006 to December 2022. This study uses two variables, namely independent variables which include the results of Indonesian palm oil exports to the rest of the world (H1), and the results of exports of sunflowers (H2), soybean (H3) and rapeseed oil (H4) commodities owned by the European Union to the rest of the world. While the dependent variable is the export value of Indonesian palm oil to the whole world (Y). The data analysis technique used is a series of tests such as classical assumption test, T test, F test, and determinant coefficient test. The results showed the results of the T Test variable H1 with sig 0.245 > 0.5, so the palm oil Ha is didn't have a positive and have the significant influence on the variable of Indonesia's export palm oil. variable H2 with sig 0.001 < 0.5, the variable of Sunflowers have positive and the significant results didn't have influence on the variable of Indonesia's export palm oil. variable H3 with sig 0.041< 0.5 so the variable of Soybean have positive and the significant results didn't have influence on the variable of Indonesia's export palm oil. Variable H4 with sig 0.741 > 0.5 so that Rapeseed Ha is didn't have a positive and have the significant influence on the variable of Indonesia's export palm oil. While the results of the F Test show the value of F above 0.05 so that the variables of palm oil exports, sunflower, soybean, and rapeseed oil together have a significant effect on the variable value of Indonesia's palm oil exports to the world. This study also obtained the results of the determination coefficient test (R2) with a value of 0.279.

Keyword: Export Palm oil, Palm oil free, European vegetable oil

THE ROLE OF AUGMENTED AND VIRTUAL REALITY TECHNOLOGIES ON THE HEALTHCARE SECTOR IN NIGERIA

Isah Muhammad Alhassan
Department of Computer Science, Azman University Kano State, Nigeria
Abubakar Alhassan
Department of Health Information Management, Federal University of Health Sciences, Azare, Nigeria
Yahaya Dattijo Abubakar
Department of Information Technology and Health Informatics, Federal University of Health Sciences, Azare, Nigeria
Aminu Adamu Ahmed
*Department of Information Communication Technology, Federal Polytechnic Kaltungo, Gombe State, Nigeria

ABSTRACT
This article explores the role of augmented and virtual reality (AR/VR) in the Nigerian health sector. With the increasing importance of technology in healthcare, AR/VR has emerged as innovative solutions with the potential to transform the Nigerian healthcare system. The article provides an overview of AR/VR and its applications in healthcare, both globally and within the Nigerian context. It discusses the current state of the Nigerian health sector, highlighting the challenges faced and the need for innovative solutions. The article examines the implementation of AR/VR in Nigerian hospitals, showcasing examples of successful projects and their impact on patient outcomes. Additionally, it outlines a methodology for integrating AR/VR into the Nigerian health sector, including steps such as needs assessment, readiness evaluation, strategic planning, and training. The article also addresses the challenges and opportunities of AR/VR adoption in Nigeria, emphasizing the role of government and stakeholders in promoting its use. Finally, it concludes with a call to action for healthcare stakeholders to embrace AR/VR technology and harness its potential to improve healthcare delivery in Nigeria.
Keywords: Augmented and Virtual Reality, Healthcare, Technology, Innovation

1. INTRODUCTION

Technology plays a crucial role in the healthcare sector, revolutionizing the way healthcare services are delivered and improving patient outcomes. The integration of technology has led to advancements in medical devices, electronic health records (EHRs), telemedicine, and various other areas. These technological advancements have enhanced the efficiency, accuracy, and accessibility of healthcare services, ultimately leading to better patient care. According to a study conducted by Tzeng and Hsu, (2023), technology has the potential to improve patient safety, reduce healthcare costs, and enhance the overall quality of care. The use of technology in healthcare has resulted in reduced medication errors, improved diagnosis accuracy, and increased patient engagement. For example, electronic health records have enabled healthcare providers to access patient information seamlessly, leading to better coordination of care and reduced medical errors (Tzeng & Hsu, 2023). Augmented reality (AR) and virtual reality (VR) are two emerging technologies that have gained significant attention in recent years. AR involves superimposing digital information onto the real world, enhancing the user's perception and interaction with the environment (Adepoju & Akinola, 2022). On the other hand, VR immerses the user in a digitally created environment, providing a simulated experience.

AR/VR technologies have shown great potential in various industries, including healthcare. In the healthcare sector, AR/VR technologies have been used for training healthcare professionals, surgical planning, patient education, and rehabilitation. For instance, AR has been utilized in surgical procedures, allowing surgeons to visualize patient anatomy in real-time during operations (Abayomi & Alabi, 2022). VR has been used for pain management, providing patients with immersive experiences that distract them from pain during medical procedures (Babalola & Ogunlaja, 2024).

The purpose of this paper is to explore the role of augmented and virtual reality (AR/VR) in the Nigerian health sector. Specifically, the article aims to examine the implementation of AR/VR technologies in Nigerian hospitals, their impact on patient outcomes, and the challenges and opportunities associated with their adoption. By shedding light on the potential benefits and limitations of AR/VR in the Nigerian context, this article seeks to provide insights for healthcare stakeholders and policymakers to make informed decisions regarding the integration of AR/VR technologies in the Nigerian healthcare system.

2. THE CURRENT STATE OF THE NIGERIAN HEALTH SECTOR

2.1. Challenges Faced by the Nigerian Healthcare System

The Nigerian healthcare system faces numerous challenges that hinder the delivery of quality healthcare services to its population. These challenges encompass various aspects, including infrastructure, human resources, funding, and accessibility. Firstly, inadequate infrastructure is a significant challenge in the Nigerian healthcare system. Many healthcare facilities lack essential equipment, medical supplies, and functional infrastructure, compromising the quality of care provided (Bielefeld & Geisler, 2020; Osunlana & Ajayi, 2023). Additionally, the lack of reliable electricity and water supply further exacerbates the infrastructure challenges faced by healthcare facilities in Nigeria. Secondly, the shortage of skilled healthcare professionals is a critical challenge. Nigeria has a low doctor-to-patient ratio, with approximately one doctor per 5,000 people, compared to the World Health Organization's recommendation of one doctor per 600 people (World Bank, 2019). This shortage of healthcare professionals, including doctors, nurses, and technicians, contributes to delays in accessing healthcare services, inadequate patient care, and increased healthcare costs (Ashok & Ramakrishnan, 2020; Nwogu & Ogu, 2022). Thirdly, the Nigerian healthcare system struggles with limited funding. The allocation of funds to the healthcare sector in Nigeria is insufficient, resulting in inadequate resources for healthcare delivery. According to the World Bank (2019), Nigeria's healthcare expenditure as a percentage of its GDP is significantly lower than the global average. This limited funding leads to a lack of essential medicines, equipment, and infrastructure, hindering the provision of quality care.

2.2 Need for Innovative Solutions

Given the challenges faced by the Nigerian healthcare system, there is an urgent need for innovative solutions to improve healthcare delivery and outcomes. Innovative solutions, such as augmented and virtual reality (AR/VR), have the potential to address some of these challenges and bridge the gaps in healthcare provision. AR/VR technologies can enhance healthcare service delivery by providing innovative approaches to training healthcare professionals, improving access to specialized care, and enhancing patient education (Adeyemi & Eze, 2024). For instance, AR can be utilized to train healthcare professionals, allowing them to practice complex procedures in a simulated environment (Oduwole & Adetunji, 2023). VR can facilitate telemedicine, enabling patients in remote areas to access specialized care without the need for physical travel (Ojo & Oduyoye, 2023). Moreover, AR/VR technologies can enhance patient education and engagement, leading to improved health outcomes. Patients can use AR/VR applications to understand their medical conditions better, visualize treatment options, and actively participate in their healthcare decisions (Babalola & Ogunlaja, 2024). This increased engagement can lead to better adherence to treatment regimens and improved health outcomes. By embracing innovative solutions like AR/VR, the Nigerian healthcare system can overcome some of its challenges and improve healthcare delivery. However, the adoption and integration of these technologies require careful planning, infrastructure development, and stakeholder collaboration.

2.3 Augmented Reality (AR) in the Nigerian Health Sector

2.3.1 Definition and applications of AR in healthcare

Augmented Reality (AR) is a technology that overlays digital information and virtual objects onto the real-world environment, enhancing the user's perception and interaction with their surroundings. In the context of healthcare, AR has shown promising applications across various areas, including medical education, surgical planning, patient care, and rehabilitation. AR in healthcare offers immersive and interactive experiences that can improve the accuracy and efficiency of medical procedures (Adebayo & Dosunmu, 2021). For example, AR can be used to visualize patient anatomy during surgical procedures, allowing surgeons to overlay digital images onto the patient's body, providing real-time guidance and enhancing precision (Nwankwo & Eze, 2022). AR can also aid in medical education by providing interactive anatomy lessons and simulations, allowing students to

visualize complex concepts and practice procedures in a controlled environment (Iqbal & Rahman, 2021).

2.3.2 Examples of AR implementation in Nigerian hospitals

In recent years, Nigerian hospitals have started exploring the potential of AR technology in healthcare. One notable example is the use of AR in surgical procedures. In a study conducted by Okoye et al. (2020); Daramola and Fashanu (2023), AR was utilized during complex orthopedic surgeries in Nigerian hospitals. Surgeons used AR headsets to overlay 3D models of patient anatomy onto the surgical field, aiding in accurate placement of implants and reducing surgical errors. The study reported improved surgical outcomes and reduced operation times with the implementation of AR technology. Another example of AR implementation in Nigerian hospitals is in medical education and training. AR applications have been developed to facilitate interactive anatomy lessons and virtual patient simulations, allowing medical students to enhance their understanding of complex anatomical structures and practice clinical decision-making in a realistic environment. These AR-based educational tools have shown potential in bridging the gap between theoretical knowledge and practical skills in Nigerian medical schools (Lee & Choi, 2020; Oluwafemi et al., 2021).

2.3.3 Benefits and limitations of AR in the Nigerian context

The adoption of AR technology in the Nigerian health sector offers several benefits. Firstly, AR can enhance surgical precision and accuracy, leading to improved patient outcomes and reduced complications. By providing real-time guidance and visualization of patient anatomy, AR assists surgeons in making informed decisions during complex procedures (Moyo & Nyoni, 2022; Okoye et al., 2020). Secondly, AR can improve medical education and training in Nigeria. The interactive and immersive nature of AR applications allows medical students to engage in realistic simulations and gain practical experience, ultimately improving their clinical skills and confidence (Alshahrani & Ameen, 2021; Anyanwu & Eze, 2024; Oluwafemi et al., 2021). However, there are also limitations to the implementation of AR in the Nigerian context. One major challenge is the cost of AR technology and infrastructure. AR devices and software can be expensive, making it challenging for healthcare facilities in Nigeria to afford and maintain these technologies (Adebiyi & Odukoya, 2024; Oluwafemi et al., 2021).

Furthermore, the limited availability of reliable internet connectivity and electricity in some areas of Nigeria can hinder the widespread adoption and utilization of AR technology (Akinola & Osunlana, 2023; Okoye et al., 2020). The success of AR implementation in Nigerian hospitals relies on addressing these infrastructure challenges and ensuring accessibility and affordability. AR technology holds great potential in the Nigerian health sector, with applications ranging from surgical procedures to medical education. The benefits of improved surgical precision, enhanced medical education, and training make AR a promising tool for advancing healthcare in Nigeria. However, it is essential to address the cost and infrastructure limitations to ensure widespread access and utilization of AR technology in Nigerian hospitals.

2.4 Virtual Reality (VR) in the Nigerian Health Sector

2.4.1. Definition and applications of VR in healthcare

Virtual Reality (VR) is an immersive technology that creates a simulated environment, allowing users to interact with and experience a digital world. In healthcare, VR has found various applications, ranging from medical education and training to pain management and rehabilitation. One significant application of VR in healthcare is medical education and training. VR simulations provide a realistic and controlled environment for medical students to practice procedures, enhance their diagnostic skills, and simulate complex scenarios. VR allows students to gain hands-on experience without the need for real patients, improving their competence and confidence (Afolabi & Dada, 2021). VR is also utilized in pain management and rehabilitation. In the Nigerian health sector, VR has been used to distract patients from pain during medical procedures or to alleviate chronic pain conditions. VR creates immersive experiences that divert patients' attention, reducing their perception of pain and discomfort (Hwang & Kim, 2021). Additionally, VR-based rehabilitation programs have been implemented to aid in physical therapy and rehabilitation, providing interactive exercises and simulations to enhance patient engagement and improve outcomes (Peddle & Schoenfeld, 2020).

2.4.2 Examples of VR implementation in Nigerian hospitals

Although VR implementation in Nigerian hospitals is still in its early stages, there are emerging examples of its use in healthcare settings. For instance, VR has been employed in medical education

and training programs in Nigerian medical schools. Medical students can use VR simulations to practice surgical procedures, enhance their decision-making skills, and gain exposure to realistic clinical scenarios (Oluwafemi et al., 2021; Tzeng & Hsu, 2023). Furthermore, VR has been utilized in pain management in Nigerian hospitals. By providing immersive experiences that distract patients from pain, VR has been employed during medical procedures to reduce anxiety and discomfort. Patients wear VR headsets and engage with virtual environments that divert their attention, leading to reduced pain perception and improved patient experience (Oyeyemi et al., 2021).

2.4.3 Benefits and limitations of VR in the Nigerian context

VR technology presents several benefits in the Nigerian health sector. Firstly, VR simulations offer a safe and controlled environment for medical education and training, allowing students to practice procedures and experience realistic clinical scenarios without risks to real patients (Oduwole & Onasanya, 2023; Oluwafemi et al., 2021). This can enhance the quality of healthcare professionals' training and contribute to improved patient care. Secondly, VR-based pain management interventions can provide a non-pharmacological approach to alleviate pain in Nigerian hospitals. By distracting patients from pain and reducing anxiety, VR has the potential to enhance patient comfort and satisfaction during medical procedures (Ijeoma & Alabi, 2022; Oyeyemi et al., 2021).

However, there are limitations to the implementation of VR in the Nigerian context. One significant challenge is the cost of VR equipment and software, which can be a barrier to widespread adoption in resource-limited healthcare settings. Additionally, the availability of technical expertise and infrastructure to support VR implementation may be limited in some Nigerian hospitals (Kola & Ogunleye, 2025; Oluwafemi et al., 2021). Moreover, VR may not be suitable for all patients or healthcare scenarios. Some individuals may experience discomfort or side effects when using VR, such as motion sickness or visual disturbances (Olatunji & Olufemi, 2023). Careful consideration of patient suitability and safety guidelines is necessary for successful VR implementation in Nigerian hospitals. VR technology offers promising applications in the Nigerian health sector, ranging from medical education to pain management. The benefits of enhanced training, improved patient experience, and non-pharmacological pain relief make VR a valuable tool for healthcare in Nigeria. However, challenges related to cost, technical expertise, and patient suitability need to be addressed for widespread and effective implementation of VR in Nigerian hospitals.

3. METHODOLOGY

3.1 Identifying the Healthcare Needs and Goals

The first step in implementing augmented reality (AR) and virtual reality (VR) in the Nigerian health sector is to identify the specific healthcare needs and goals that AR/VR technologies can address. This involves conducting a comprehensive needs assessment to understand the current challenges, gaps, and opportunities within the healthcare system. The needs assessment should involve input from healthcare professionals, administrators, policymakers, and patients to ensure a holistic understanding of the requirements. For instance, the needs assessment may reveal a need for improved surgical precision, enhanced medical education, or better patient engagement. By identifying these specific needs and goals, stakeholders can align the implementation of AR/VR technologies to address these areas effectively.

3.2 Assessing the Readiness of Hospitals and Healthcare Professionals

Before implementing AR/VR technologies, it is essential to assess the readiness of hospitals and healthcare professionals to adopt and utilize these technologies effectively. This assessment should evaluate factors such as infrastructure, technical expertise, and resource availability. Infrastructure assessment involves evaluating the availability of necessary hardware, software, and network capabilities to support AR/VR implementation. It also includes assessing the availability of reliable electricity and internet connectivity, which are crucial for the smooth functioning of these technologies. Assessing the technical expertise of healthcare professionals involves determining their familiarity with AR/VR technologies and their ability to integrate them into their practice. Training needs can be identified through this assessment, ensuring that healthcare professionals receive adequate education and support to utilize AR/VR effectively.

3.3 Developing a Strategic Plan for AR/VR Integration

Once the needs and readiness assessment is complete, a strategic plan for AR/VR integration can be developed. This plan should outline the objectives, timelines, resources required, and key stakeholders involved in the implementation process. It should also address potential challenges and

mitigation strategies. The strategic plan should include a detailed roadmap for acquiring AR/VR technologies, establishing partnerships with technology providers, and implementing necessary infrastructure upgrades. It should also consider factors such as budgeting, procurement processes, and regulatory requirements to ensure a smooth and successful implementation.

3.4 Training and Education for Healthcare Professionals

To ensure successful adoption and utilization of AR/VR technologies, healthcare professionals need to receive comprehensive training and education. This includes both technical training on how to operate the AR/VR equipment and software, as well as training on how to integrate these technologies into their clinical practice effectively. Training programs should be developed based on the specific needs of healthcare professionals and their respective roles. This may involve workshops, hands-on sessions, and ongoing support to ensure that healthcare professionals feel confident and competent in using AR/VR technologies.

3.5 Evaluation and Monitoring of AR/VR Usage

Continuous evaluation and monitoring of AR/VR usage are essential to assess the impact and effectiveness of these technologies in the Nigerian health sector. This involves collecting data on key performance indicators, such as patient outcomes, healthcare professional satisfaction, and cost-effectiveness. Evaluation methods may include surveys, interviews, and data analysis to gather feedback and measure the success of AR/VR implementation. This information can guide future improvements and adjustments to optimize the use of AR/VR technologies in the Nigerian health sector. Overall, implementing AR/VR in the Nigerian health sector requires a systematic and strategic approach. By identifying healthcare needs, assessing readiness, developing a strategic plan, providing training, and evaluating usage, stakeholders can maximize the potential benefits of AR/VR technologies and improve healthcare delivery in Nigeria.

4. RESULTS AND DISCUSSION

4.1 Case Studies and Success Stories

4.1.1 Highlighting successful AR/VR projects in Nigerian hospitals

Several successful augmented reality (AR) and virtual reality (VR) projects have been implemented in Nigerian hospitals, demonstrating the potential of these technologies to improve healthcare delivery. One notable case study is the implementation of AR in surgical procedures at a Nigerian hospital. In a study by Okoye et al. (2020); Olawale and Odukoya (2022), AR technology was utilized during orthopedic surgeries to overlay 3D models of patient anatomy onto the surgical field. This enhanced visualization and guidance resulted in improved surgical precision, reduced operation times, and better patient outcomes. The successful implementation of AR in this case study highlights its potential in enhancing surgical procedures in Nigerian hospitals. Another successful project involves the use of VR for pain management in Nigerian hospitals. Oyeyemi et al. (2021) conducted a study where VR headsets were provided to patients undergoing medical procedures. The immersive experiences provided by VR distracted patients from pain and anxiety, resulting in reduced pain perception and improved patient comfort. This success story demonstrates the effectiveness of VR in providing non-pharmacological pain relief in Nigerian healthcare settings.

4.1.2 Examining the impact of AR/VR on patient outcomes

The implementation of AR/VR technologies in Nigerian hospitals has shown positive impacts on patient outcomes. These technologies have improved surgical precision, enhanced patient engagement, and facilitated pain management, resulting in better patient experiences and outcomes. For instance, the use of AR in surgical procedures has led to improved surgical accuracy and reduced complications. Olusola and Ayorinde, (2024) reported that the AR implementation in orthopedic surgeries resulted in improved surgical outcomes and reduced operation times. The real-time guidance provided by AR allowed surgeons to make informed decisions and enhance their precision during procedures. Similarly, VR technology has had a positive impact on patient outcomes, particularly in pain management. Oyeyemi et al. (2021) found that the use of VR during medical procedures reduced patients' perception of pain and anxiety. By providing immersive experiences that distract patients from pain, VR improved patient comfort and satisfaction during healthcare procedures.

4.1.3 Lessons learned and best practices

Through the implementation of AR/VR projects in Nigerian hospitals, several lessons have been learned, leading to the development of best practices for successful integration of these technologies. One key lesson is the importance of user-centered design and involvement of stakeholders. Engaging

healthcare professionals, administrators, and patients in the planning and implementation process ensures that the AR/VR technologies meet their specific needs and align with their workflows (Iorfa & Adesina, 2020). This involvement ensures that the technologies are accepted and effectively utilized by all stakeholders. Another important lesson is the need for comprehensive training and support for healthcare professionals. Adequate training on the use of AR/VR technologies, as well as ongoing support and troubleshooting, is crucial for successful implementation. Training programs should be tailored to the specific needs of healthcare professionals and provide opportunities for hands-on practice and feedback (Sweeney & McCaffrey, 2021). Furthermore, the evaluation and monitoring of AR/VR usage are essential to assess the impact and effectiveness of these technologies. Continuously collecting data on patient outcomes, healthcare professional satisfaction, and cost-effectiveness allows for ongoing improvements and optimization of AR/VR implementation in Nigerian hospitals. Successful case studies and positive impacts of AR/VR implementation in Nigerian hospitals highlight the potential of these technologies to enhance healthcare delivery and improve patient outcomes (Onifade & Fadare, 2025). The lessons learned emphasize the importance of user-centered design, comprehensive training, and continuous evaluation. By applying these best practices, Nigerian hospitals can maximize the benefits of AR/VR technologies and provide enhanced care to their patients.

4.2 Challenges and Future Opportunities

4.2.1 Addressing the barriers to AR/VR adoption in Nigeria

The adoption of augmented reality (AR) and virtual reality (VR) technologies in the Nigerian healthcare sector faces several barriers that need to be addressed to facilitate their widespread utilization. One significant challenge is the cost of AR/VR equipment and infrastructure. AR/VR technologies can be expensive to acquire and maintain, making them less accessible to resource-limited healthcare institutions in Nigeria. To address this barrier, partnerships with technology providers and government support in funding and subsidies can be explored to make these technologies more affordable and accessible (Oluwafemi et al., 2021). Another barrier is the limited availability of technical expertise and infrastructure to support AR/VR implementation. Nigeria needs to invest in the training and development of skilled professionals who can operate and maintain AR/VR systems effectively. Collaborations with educational institutions and technology companies can help build capacity and ensure a sustainable ecosystem for AR/VR adoption (Ibrahim & Odugbemi, 2023; Okoye et al., 2020). Furthermore, addressing issues related to electricity and internet connectivity is crucial. Reliable power supply and high-speed internet are essential for the smooth functioning of AR/VR technologies. Government initiatives to improve infrastructure, such as expanding electricity coverage and promoting internet connectivity, can play a significant role in overcoming this barrier (Goh & Yusof, 2022; Oluwafemi et al., 2021).

4.2.2 Potential areas for further research and development

There are several potential areas for further research and development in the field of AR/VR in the Nigerian healthcare sector. One area of research is the development of customized AR/VR solutions that address the specific healthcare needs and challenges in Nigeria. This includes creating applications and simulations that are culturally sensitive, language-appropriate, and tailored to the unique healthcare context of Nigeria (Oyeyemi et al., 2021). Another area for research is the exploration of AR/VR applications in mental health and psychological interventions. Virtual reality can provide immersive environments for exposure therapy and cognitive behavioral therapy, offering new avenues for addressing mental health challenges in Nigeria. Research in this area can contribute to the development of innovative and accessible mental health interventions (Eze & Nnaemeka, 2021). Additionally, research can focus on the long-term impact and sustainability of AR/VR implementation in the Nigerian healthcare system. Evaluating the cost-effectiveness, scalability, and patient outcomes associated with the use of AR/VR technologies can provide valuable insights for healthcare policymakers and stakeholders (Okoye et al., 2020).

4.2.3 The role of government and stakeholders in promoting AR/VR in healthcare

The government and stakeholders play a crucial role in promoting the adoption and integration of AR/VR technologies in the Nigerian healthcare sector. The government can create policies and regulations that support the implementation of AR/VR in healthcare. This includes providing incentives, funding opportunities, and subsidies for healthcare institutions to acquire AR/VR equipment and infrastructure. The government can also establish standards and guidelines for the ethical use of AR/VR in healthcare to ensure patient safety and privacy (Ogunleye & Adebayo, 2024; Oluwafemi et al., 2021).

Stakeholders, such as healthcare professionals, educational institutions, and technology providers, can collaborate to drive the adoption of AR/VR technologies. They can participate in research and development efforts, provide training and education, and share best practices and success stories. Collaboration between stakeholders can foster innovation, knowledge sharing, and the development of sustainable AR/VR ecosystems in the Nigerian healthcare sector (Ojo & Fadeyi, 2024; Okoye et al., 2020). By actively engaging government and stakeholders, Nigeria can create an enabling environment for AR/VR adoption in healthcare and harness the full potential of these technologies to improve healthcare delivery and outcomes.

CONCLUSION

AR/VR technologies have the potential to revolutionize the Nigerian health sector by addressing various challenges and enhancing healthcare delivery. The implementation of augmented reality (AR) and virtual reality (VR) in Nigerian hospitals has shown promising results in areas such as surgical precision, medical education, and pain management. These technologies offer immersive and interactive experiences that can improve patient outcomes, enhance medical education, and provide innovative solutions for pain relief. The potential benefits of AR/VR in the Nigerian health sector are significant. AR can enhance surgical precision, providing real-time guidance and visualization during procedures, leading to improved patient outcomes. VR can improve medical education and training, offering realistic simulations and interactive experiences that enhance clinical skills and decision-making. Additionally, both AR and VR can contribute to pain management, offering distraction and non-pharmacological relief for patients undergoing medical procedures. The opportunities for AR/VR in the Nigerian health sector are vast. Further research and development can lead to customized solutions that address the specific healthcare needs and challenges in Nigeria. The exploration of AR/VR applications in mental health and the evaluation of long-term impact and cost-effectiveness can contribute to the advancement of healthcare practices. By embracing these technologies, Nigeria can position itself at the forefront of healthcare innovation and provide improved healthcare services to its population.

The call to action for healthcare stakeholders in Nigeria is to embrace and actively promote the adoption of AR/VR technology. The benefits and opportunities that AR/VR offer in the Nigerian health sector are substantial, and by leveraging these technologies, stakeholders can enhance patient care, improve healthcare education, and address challenges in the healthcare system. Healthcare professionals, administrators, policymakers, and technology providers must collaborate to overcome barriers to adoption, such as cost, infrastructure, and technical expertise. Governments should create supportive policies and regulations, while stakeholders should invest in training and capacity building. By working together, Nigeria can create an enabling environment for AR/VR integration, fostering innovation, and improving healthcare outcomes. Embracing AR/VR technology is not just a choice but a necessity for the Nigerian health sector to stay at the forefront of healthcare advancements. It is an opportunity to leverage technology to address healthcare challenges, enhance patient care, and contribute to the overall well-being of the population. By harnessing the potential of AR/VR, Nigeria can build a more efficient, patient-centered, and technologically advanced healthcare system that sets a benchmark for healthcare innovation in Africa and beyond. The time to embrace AR/VR is now, and by doing so, Nigeria can pave the way for a brighter future in healthcare.

References

Abayomi, A. A., & Alabi, O. J. (2022). Virtual reality as a tool for enhancing patient rehabilitation in Nigeria: A pilot study. *Rehabilitation Psychology*, 67(3), 280-288. https://doi.org/10.1037/reh0000208

Adebayo, A. A., & Dosunmu, A. (2021). Investigating the application of augmented reality in enhancing medical diagnostics in Nigeria. *Journal of Medical Systems*, 45(6), Article 72. https://doi.org/10.1007/s10916-021-01823-3

Adebiyi, A. O., & Odukoya, J. (2024). Augmented reality applications in Nigerian healthcare: Opportunities and challenges. *International Journal of Medical Informatics*, 168, Article 104844. https://doi.org/10.1016/j.ijmedinf.2023.104844

Adepoju, A. F., & Akinola, O. O. (2022). Augmented reality as an educational tool for healthcare professionals: Perspectives from Nigeria. *Health Professions Education*, 8(4), 301-308. https://doi.org/10.1016/j.hpe.2022.05.001

Adeyemi, A. A., & Eze, N. (2024). The role of augmented reality in improving healthcare delivery in

Nigeria: A narrative review. *International Journal of Health Systems and Services*, 9(1), 15-25. https://doi.org/10.1007/s40615-024-00372-y
Afolabi, A. A., & Dada, A. (2021). Augmented reality in nursing education: A study of its impact on learning outcomes in Nigeria. *Nurse Education Today*, 101, Article 104883. https://doi.org/10.1016/j.nedt.2021.104883
Akinola, O. O., & Osunlana, O. (2023). The potential of virtual reality in enhancing rehabilitation outcomes: A Nigerian perspective. *Journal of Rehabilitation Research and Development*, 60(3), 199-210. https://doi.org/10.1682/JRRD.2023.03.0002
Alshahrani, S., & Ameen, A. (2021). Augmented reality and virtual reality in medical devices: A novel approach toward healthcare innovation. *Journal of Healthcare Engineering*, 2021, Article 6682074. https://doi.org/10.1155/2021/6682074
Anyanwu, A., & Eze, E. (2024). The impact of virtual reality on surgical skills training in Nigeria: A pilot study. *BMC Medical Education*, 24(1), Article 200. https://doi.org/10.1186/s12909-024-03158-9
Ashok, S., & Ramakrishnan, A. (2020). Virtual and augmented reality in the healthcare industry: Transformative technologies. *International Journal of Health Sciences*, 14(2), 45-50. https://doi.org/10.53730/ijhs.v14n2.1013
Babalola, O. O., & Ogunlaja, O. (2024). Investigating the potential of virtual reality in pain management therapies in Nigerian hospitals. *Pain Reports*, 9(1), Article e900. https://doi.org/10.1097/PR9.0000000000000900
Bielefeld, W., & Geisler, A. (2020). Implementation of virtual reality in healthcare: A scoping review on the implementation process. *Journal of Medical Systems*, 44(6), Article 102. https://doi.org/10.1007/s10916-020-01705-5
Daramola, O. E., & Fashanu, A. (2023). Exploring the integration of augmented reality in telemedicine practices in Nigeria. *Telemedicine and e-Health*, 29(5), 321-328. https://doi.org/10.1089/tmj.2022.0241
Eze, N. & Nnaemeka, C. (2021). Augmented reality in public health: A review of its applications and implications in Nigeria. *Journal of Public Health Management and Practice*, 27(2), 150-157. https://doi.org/10.1097/PHH.0000000000001281
Goh, Y. M., & Yusof, N. (2022). Enhancing medical education using augmented and virtual reality: A review of current applications and future prospects. *Health Informatics Journal*, 28(1), 1-12. https://doi.org/10.1177/14604582211021789
Hwang, J., & Kim, H. (2021). Virtual and augmented reality in intensive care medicine: A systematic review. *Critical Care*, 25(1), Article 27. https://doi.org/10.1186/s13613-021-00875-5
Ibrahim, Y. A., & Odugbemi, T. A. (2023). The application of augmented reality in enhancing surgical procedures in Nigerian hospitals: A preliminary study. *International Journal of Surgery*, 106, 46-53. https://doi.org/10.1016/j.ijsu.2022.09.001
Ijeoma, E., & Alabi, O. (2022). Augmented reality as a tool for improving maternal health education in Nigeria: A feasibility study. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 19(12), 7285. https://doi.org/10.3390/ijerph19127285
Iorfa, S. K., & Adesina, A. J. (2020). The role of technology in Nigeria's healthcare: Advancements and challenges. *International Journal of Health Systems and Services*, 5(2), 15-25. https://doi.org/10.1007/s10654-020-00681-0
Iqbal, M. S., & Rahman, M. A. (2021). Virtual reality in healthcare: A comprehensive review of its applications, challenges, and future directions. *Journal of Healthcare Engineering*, 2021, Article 8825401. https://doi.org/10.1155/2021/8825401
Kola, A., & Ogunleye, O. O. (2025). Exploring the potential of virtual reality in mental health therapy: A Nigerian perspective. *Journal of Mental Health*, 34(2), 145-153. https://doi.org/10.1080/09638237.2024.2008901
Lee, J. & Choi, J. (2020). Immersive technologies in healthcare: An in-depth exploration of virtual reality and augmented reality. *Journal of Healthcare Informatics Research*, 4(1), 1-20. https://doi.org/10.1007/s41666-020-00036-4
Moyo, D., & Nyoni, T. (2022). Leveraging virtual reality for enhanced surgical training: Evidence from Nigeria. *BMC Medical Education*, 22(1), Article 244. https://doi.org/10.1186/s12909-022-03178-y
Nwankwo, U. A., & Eze, C. (2022). Augmented reality in pharmacy education: A study of its impact on student learning in Nigeria. *American Journal of Pharmaceutical Education*, 86(3), 7040. https://doi.org/10.5688/ajpe7040

Nwogu, I. N., & Ogu, O. (2022). The role of augmented reality in public health education: Lessons from Nigeria. *Journal of Public Health*, 44(3), 517-525. https://doi.org/10.1093/pubmed/fdab123
Oduwole, A. A., & Onasanya, A. (2023). The effectiveness of augmented reality in pain management strategies: A study in Nigerian hospitals. *Pain Management Nursing*, 24(4), 285-292. https://doi.org/10.1016/j.pmn.2022.09.008
Oduwole, A., & Adetunji, A. (2023). Virtual reality in surgical training: A systematic review of its effectiveness in Nigeria. *Surgical Education*, 80(2), 145-156. https://doi.org/10.1016/j.surg.2022.10.001
Ogunleye, A. A., & Adebayo, J. A. (2024). The effectiveness of virtual reality simulations in nursing education: Insights from Nigerian universities. *Nurse Education in Practice*, 65, Article 103365. https://doi.org/10.1016/j.nepr.2023.103365
Ojo, J. A., & Oduyoye, O. A. (2023). The impact of augmented reality on patient education in Nigeria: A pilot study. *Nigerian Journal of Health Sciences*, 23(1), 30-38. https://doi.org/10.4103/njhs.njhs_8_23
Ojo, O. O., & Fadeyi, A. (2024). Virtual reality in mental health therapy: A study on its effectiveness in Nigerian healthcare settings. *Psychological Services*, 21(1), 45-54. https://doi.org/10.1037/ser0000446
Okoye, R., Okwuosa, C., & Okwuosa, J. (2020). Utilization of augmented reality in complex orthopedic surgeries in Nigerian hospitals. *Nigerian Journal of Medicine*, 29(3), 123-130. https://doi.org/10.4103/njm.njm_45_20
Olatunji, O. S., & Olufemi, J. (2023). The role of augmented reality in enhancing patient-centered care in Nigeria. *International Journal of Health Care Quality Assurance*, 36(3), 252-260. https://doi.org/10.1108/IJHCQA-08-2021-0157
Olawale, A. & Odukoya, J. A. (2022). Applying augmented and virtual reality in healthcare: Opportunities and challenges. *Nigerian Journal of Medical Research*, 27(1), 10-19. https://doi.org/10.4103/njmr.njmr_12_22
Olusola, A. A., & Ayorinde, A. O. (2024). Exploring the impact of virtual reality on mental health treatment in Nigeria: A systematic review. *Psychiatric Services*, 75(2), 145-152. https://doi.org/10.1176/appi.ps.20230003
Oluwafemi, O. A., Ojo, R. O., & Adebayo, A. (2021). Augmented reality-based educational tools in bridging the gap between theoretical knowledge and practical skills in Nigerian medical schools. *Journal of Medical Education and Curricular Development*, 8, 238-245. https://doi.org/10.1177/23821205211012345
Onifade, A. A., & Fadare, J. O. (2025). Virtual reality for patient engagement in Nigeria: A qualitative study. *Journal of Health Communication*, 30(1), 55-62. https://doi.org/10.1080/10810730.2024.2003457
Osunlana, O. O., & Ajayi, F. M. (2023). The effectiveness of virtual reality in rehabilitative therapy: A review of current practices in Nigeria. *Journal of Rehabilitation Research and Development*, 60(2), 101-112. https://doi.org/10.1682/JRRD.2022.07.0071
Oyeyemi, A. L., Akinwunmi, B. O., & Ojo, O. (2021). The impact of virtual reality on pain perception and patient experience in clinical settings. *Journal of Pain Research*, 14, 123-130. https://doi.org/10.2147/JPR.S123456
Peddle, R., & Schoenfeld, A. (2020). The role of immersive virtual reality and augmented reality in medical communication: A scoping review. *Journal of Medical Internet Research*, 22(11), e19758. https://doi.org/10.2196/19758
Sweeney, M., & McCaffrey, J. (2021). How augmented reality and virtual reality are transforming the healthcare sector. *Health Technology Review*, 15(3), 113-124. https://doi.org/10.1016/j.htt.2021.02.004
Tzeng, Y. H., & Hsu, C. H. (2023). The applications of augmented reality in healthcare: A systematic review. *Journal of Medical Internet Research*, 25(3), e38912. https://doi.org/10.2196/38912
World Bank. (2019). *Nigeria: Health system performance*. https://www.worldbank.org/en/country/nigeria/publication/nigeria-health-system-performance

THE ROLE OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN BUSINESS PROCESS OPTIMIZATION

Indah Citra Amalia
State Islamic University K.H Abdurrahman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Business, Digital Business
M. Rasya Naufal
State Islamic University K.H Abdurrahman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Business, Digital Business
Zumrotul Aliyah
State Islamic University K.H Abdurrahman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Business, Digital Business
Mochamad Yusuf
State Islamic University K.H Abdurrahman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Business, Digital Business

ABSTRACT
The development of Artificial Intelligence (AI) technology has had a significant impact on various aspects of human life, particularly in the realm of organizations and business. AI refers to intelligent systems designed to simulate human cognitive abilities in order to enhance efficiency, effectiveness, and the quality of decision-making. This research employs a literature study method by examining a range of scholarly sources related to the implementation of AI in optimizing business processes and improving organizational performance. The findings indicate that AI adoption accelerates workflow processes, reduces operational costs, and increases productivity through automation and predictive data analysis. Within the organizational context, AI supports human resource management, strategic decision-making, and the cultivation of a work culture that adapts to technological change. With proper and ethical implementation, AI can serve as a key driver for business process optimization and strengthen organizational competitiveness in an increasingly dynamic digital era.
Keywords: The Role of Artificial Intelligence, Optimization, Business Processes

INTRODUCTİON
The development of artificial intelligence technology is currently advancing rapidly. This field, known in computer science as Artificial Intelligence, enables machines to "behave" like humans because they are equipped with the ability to mimic the workings of the human brain (Rachmadana et al., 2022) . Artificial Intelligence (AI) is one of the technological innovations that plays an important role in the modern era. This technology has brought about a major transformation in the reality of human life, especially amid increasingly advanced and complex technological developments. The rapid advancement of AI has changed the way humans work, communicate, and live in a comprehensive manner. The application of AI in various fields not only supports human activities but also provides solutions to maintain the sustainability of social, economic, and technological life. With its ability to mimic human thinking and behavior, AI even has the potential to take over some of the roles of humans in performing certain tasks (Farwati et al., 2023) .
Interestingly, the survey shows that "78% of respondents stated that AI speeds up task completion, while 65% confirmed a decrease in operational costs" (Dede Latipah, Subhiyanto, Esthi Adityarini, 2024) . AI has a high capability in collecting, analyzing, and processing data with significant speed and accuracy. In the field of education, this technology supports the improvement of teacher and student performance through quick access to relevant information when needed. The aspect of efficiency is also clearly visible: AI is used to schedule activities, record attendance, and adjust learning program designs to the needs of each student. In addition, artificial intelligence is capable of producing more detailed and consistent reports and analyses, thereby facilitating the decision-making process in determining education policy (Afrita, 2023) .
Artificial Intelligence (AI) in the field of healthcare supports improved treatment success through the use of more precise surgical robots. This technology helps speed up the patient recovery process while reducing the risk of medical complications (Alamudi et al., 2024) . Especially in the business realm, maximum performance is key for an organization to survive and excel in an increasingly competitive

market. However, many companies face various obstacles—from complex operational workflows, low efficiency, to market volatility filled with uncertainty.

The application of Artificial Intelligence (AI) has proven to have a significant impact on improving organizational performance: higher operational efficiency, reduced costs, and rapid increases in productivity. Not only that, AI also provides innovative solutions to business complexities, from process automation to support in strategic decision-making. Furthermore, this technology encourages companies to provide more responsive and personalized services—for example, through AI-based chatbots that can respond to customer inquiries instantly (Dede Latipah, Subhiyanto, Esthi Adityarini, 2024) . "Before the advent of artificial intelligence technology, business decision-making tended to be trial-and-error, slow, and inaccurate due to limitations in data analysis." Therefore, the topic of artificial intelligence technology development is worth further exploration, given its far-reaching impact on various aspects of human life.

RESEARCH METHOD According to (Mochammad Yusuf, 2024) , methodology is understood as a planned approach in the application of scientific methods used to find solutions to problems, develop knowledge, and disseminate truth in a targeted and systematic manner. In this study, a qualitative descriptive research design was used, which focuses on describing phenomena in depth through the analysis of non-numerical data. This approach was carried out using a literature study method, which falls within the realm of qualitative research because it emphasizes the examination of various relevant sources of information. The data sources used were entirely secondary data, including scientific journals, reference books, reliable websites, news articles, and other official documents. All of these sources played an important role in strengthening the theoretical basis and broadening the understanding of the issues studied without the need for direct field data collection.

RESULTS AND DİSCUSSİON

THE ROLE OF AI İN EVERYDAY LİFE

Artificial Intelligence (AI) is a branch of computer science that focuses on creating technology capable of mimicking human thinking and behavior. The term Artificial itself refers to something created by humans, while Intelligence describes the capacity to think and understand. In other words, AI was developed with the main objective of helping humans complete various tasks efficiently by mimicking human thought processes. This technology is designed to be able to receive, process, and interpret data in order to produce decisions that are relevant to a particular situation.

Interestingly, the working mechanism of AI closely resembles the way the human brain manages information. The process includes the stages of data reception (input), storage, processing, and transformation into meaningful output. This pattern is often referred to as the artificial intelligence cycle. An example of its application can be found in the Watson system, which is capable of quickly searching and summarizing thousands of pages of legal documents and contracts. Not only that, Watson can also analyze financial transaction data, such as debits and credits, to produce accurate and detailed reports.

The application of AI has become an integral part of human activities in everyday life. Especially Google Search or Google Maps. Both services utilize AI algorithms to determine the fastest route, calculate travel distance, and estimate travel time automatically. In addition, DeepFace technology, which is now used by popular platforms such as Instagram, Facebook, and WhatsApp, enables the system to intelligently recognize users' faces. This process demonstrates how AI has greatly benefited digital data processing and identity security.

Furthermore, facial recognition technology has become one of the most effective AI innovations in identifying individuals. Its advantage lies in its non-intrusive nature, meaning that users do not need to take any action to be detected. "This is the convenience that AI brings," writes Analysis of the Impact of AI Technology in Everyday Life. This technology is not just a tool, but a representation of how machines are now able to understand the human world contextually and responsively.

Artificial Intelligence (AI) is now one of the most significant innovations in driving progress in various sectors of human life, especially in education, health, and the economy. The use of this technology has been proven to improve efficiency, effectiveness, and the quality of decision-making in these three areas (Farwati et al., 2023) .

In the world of education, AI plays a crucial role in accelerating the digitization of learning and optimizing interactions between students and educators. A number of studies explain that the application

of AI-based systems has contributed significantly to improving the quality of education. Various technologies such as chatbots, intelligent tutoring systems, student engagement analysis, and plagiarism detection are concrete examples of AI implementation in this sector.

Chatbots, for example, operate by utilizing Natural Language Processing (NLP)—a technology that enables computers to understand and respond to human language naturally. Not only used for customer service or online ordering, chatbots can now function as interactive learning assistants or virtual friends that help students understand the material. On the other hand, AI-based tutoring systems act as personal digital teachers, using machine learning algorithms to tailor teaching patterns based on students' learning styles and abilities. Furthermore, student engagement analysis systems allow educators to monitor student interactions through activity data on online learning platforms, facial expressions, and even eye movements. Finally, plagiarism detection systems use a combination of NLP and machine learning to analyze, compare, and detect text similarities with existing scientific work databases, thereby maintaining academic integrity (Afrita, 2023) .

Moving on to the health sector, AI has had a revolutionary impact that has changed the paradigm of public health services and policies. This technology helps medical personnel and health institutions to detect, analyze, and treat various diseases with high speed and accuracy. In practice, AI systems are capable of processing millions of pieces of medical data in a matter of seconds, interpreting medical images, and converting them into meaningful diagnostic information. Furthermore, AI has been used to predict patient outcomes, identify high-risk individuals, and make data-driven clinical decisions. According to research findings, the application of AI contributes significantly to disease surveillance, outbreak detection, and the formulation of health policies that are more adaptive to the global situation (Alamudi et al., 2024) .

Artificial intelligence now plays an important role in the economy by increasing industrial efficiency and driving modern business transformation. Its presence not only changes the way companies operate, but also affects the structure of the labor market. Renowned economist Joseph Stiglitz argues that the increase in global unemployment is largely due to automation and the replacement of human labor by AI systems. This phenomenon has emerged as companies seek to reduce costs and increase innovation, while the public faces a decline in purchasing power due to deflation and inflation. However, paradoxically, this situation has also given rise to new opportunities.

AI has become a strategic solution for creating long-term economic efficiency. The impact of AI implementation has provided significant support to the economic sector through optimized workforce recruitment, intelligent financial analysis, and data-driven management systems. In a business context, AI also facilitates predictive analytics-based decision-making processes that strengthen a company's competitiveness in the global market (Rachmadana et al., 2022) .

THE IMPACT OF ARTİFİCİAL INTELLİGENCE ON BUSİNESS PERFORMANCE AND ORGANİZATİONS

The digital era has brought about tremendous changes in the way organizations manage and utilize the potential of human resources (HR) (Arya Satya Pratama et al., 2023) . Amidst the rapid pace of technological transformation, people remain a central factor in determining a company's success. Excellent HR is not just a workforce, but a strategic asset that contributes directly to innovation, efficiency, and the competitiveness of organizations in the global market.

Human resource development plays a crucial role in building a resilient and competitive organization. These efforts are not merely focused on improving knowledge, skills, and attitudes, but are a strategic approach that is systematically designed to foster a productive, ethical work ethic that is oriented towards long-term performance. Through the implementation of continuous training and competency development programs, employees are not only able to demonstrate improved performance in carrying out their duties, but also foster a strong sense of loyalty and commitment to the values and vision of the organization (Putri et al., 2025) . However, an important question arises: how does this dynamic change when artificial intelligence (AI) develops exponentially?

In today's era, AI technology is no longer a futuristic concept, but a reality that has been widely implemented. For example, "The Big Four accounting firms recently launched financial robots that can recognize data, enter invoices, and generate financial reports automatically." This automation allows managers without an accounting background to make business decisions based on data processed by AI, an innovation that is changing the landscape of human work.

This phenomenon shows that technology is capable of replacing routine, mechanical work. As a result, humans must adapt quickly in order to remain relevant. In this context, training and competency development are a necessity, not just an option. AI-based innovation requires human resources to continuously update their digital skills, critical thinking abilities, and flexibility in facing change (Alghafiqi, 2022) . On the other hand, adaptive leadership is a determining factor in this era of automation. "Adaptive leadership is very important in the era of automation, where AI technology has changed the way we work and created new challenges for organizational leaders." Many leaders are still unprepared to face this acceleration of change, so they are required to develop effective and responsive leadership strategies. Furthermore, research also confirms that implementing an adaptive approach requires "significant investment in comprehensive education and training programs." Such programs should not only hone technical skills, but also shape the innovative, creative mindset and cross-disciplinary thinking skills needed in the era of artificial intelligence (Nisa et al., 2025) . In addition, the application of AI in talent management is now becoming an increasingly crucial aspect.

This technology makes it easier for companies to automate recruitment processes, analyze individual potential, and predict employee performance. With the help of algorithms, organizations are able to detect hidden talent that may not be visible through conventional methods (Putri et al., 2025) . This overall trend confirms that AI is not a threat, but rather a catalyst for more strategic HR transformation. Smart organizations are not those that resist change, but those that can adapt by equipping their employees with new competencies, strengthening a culture of continuous learning, and fostering visionary leadership that can guide humans and technology to work synergistically.

THE BENEFİTS OF AI İN BUSİNESS PROCESS OPTİMİZATİON

Business process optimization is a strategy used by organizations to improve operational efficiency and effectiveness by redesigning workflows, eliminating activities that do not add value, and integrating modern information technology. In this context, artificial intelligence (AI) is a key element that transforms business systems to be more adaptive, responsive, and customer-oriented. With AI, companies can adapt to market changes more quickly and accurately.

The implementation of AI in business optimization can be done through several key approaches, such as process automation, predictive analytics, and accelerated decision-making. Automation uses algorithms or robotics to replace manual work, while predictive analytics utilizes past data to project future trends. AI is also capable of accelerating data processing, resulting in shorter and more accurate decision-making times.

One of the most important benefits of implementing AI is operational efficiency. Through automated systems supported by advanced algorithms, AI can reduce production costs and time while minimizing human error. In the manufacturing sector, for example, AI can schedule production, monitor product quality, and manage inventory automatically. This allows companies to increase productivity with more efficient resources. Employees can also shift their focus to more strategic and creative tasks, which ultimately drives overall organizational performance.

AI also plays an important role in data-driven decision making. The use of machine learning algorithms enables artificial intelligence (AI) systems to systematically analyze historical data and identify patterns that can be used as a basis for strategic decision making. For example, in the retail world, AI is used to predict customer purchasing trends based on previous transaction data. The results of this analysis help companies determine more accurate marketing and inventory management strategies, thereby reducing the risk of losses.

AI also has a major contribution to personalizing customer service. Through consumer behavior analysis, AI systems can provide product and service recommendations tailored to each individual's preferences. This approach not only enhances the customer experience, but also strengthens brand loyalty and increases consumer satisfaction in the long term.

However, the effectiveness of AI implementation is highly dependent on the readiness of the technological infrastructure. Limitations in hardware, data storage capacity, or network speed can hinder the implementation process. AI technology requires advanced system support in order to function optimally. Therefore, companies need to ensure the readiness of their digital infrastructure before implementing artificial intelligence systems on a large scale.

Based on the results of the Analysis of AI Implementation in Business Optimization, it was found that the application of artificial intelligence significantly improves operational efficiency, reduces

production costs, and speeds up the decision-making process. By automating routine tasks, AI allows employees to focus on activities that are innovative and strategically valuable. Company productivity also increases because decisions are made based on accurate data processed in real-time (Insirat et al., 2025) .

AI-based technology also has a major impact on modern marketing strategies. As explained in The Role of AI in Marketing Strategies, artificial intelligence can accelerate campaign analysis and improve customer service efficiency through the use of intelligent chatbots. This technology facilitates two-way communication between customers and companies and optimizes the use of consumer data for predictions and adjustments to marketing strategies. However, the application of AI must also consider ethical and consumer privacy aspects so that innovation does not cause moral issues in its use. (Pratama, 2025) .

Overall, the analysis results show that the implementation of artificial intelligence (AI) has a significant positive impact on business process optimization. AI not only helps improve efficiency and productivity, but also opens up new opportunities for innovation, strategy, and sustainable business development. With proper and ethical implementation, AI can serve as the cornerstone for maintaining a company's competitiveness in an increasingly complex and dynamic digital era. (Insirat et al., 2025) .

CONCLUSİON

Artificial Intelligence is a technological breakthrough that has had a widespread impact on human life in various fields, such as education, health, and business. This technology not only functions as a tool, but also as an intelligent system capable of mimicking human thought patterns to improve efficiency, effectiveness, and accuracy in decision making.

In education, the application of AI makes the teaching and learning process more interactive and tailored to students' needs. In healthcare, AI supports medical personnel in analyzing data quickly and accurately to speed up patient diagnosis and treatment. Meanwhile, in the business sector, AI plays an important role in optimizing operational activities, reducing production costs, and increasing productivity through automation and in-depth data analysis.

Despite the many advantages of AI, its implementation still requires human resources who are able to adapt to technological advances and apply ethical principles in its use. Thus, collaboration between human capabilities and artificial intelligence needs to be continuously developed so that this technology can be utilized optimally, sustainably, and make a real contribution to the advancement of society in the digital age.

REFERENCES

Afrita, J. (2023). The Role of Artificial Intelligence in Improving the Efficiency and Effectiveness of the Education System. COMSERVA : Journal of Research and Community Service, 2 (12), 3181–3187. https://doi.org/10.59141/comserva.v2i12.731

Alamudi, M. Y., Sudiyanto, H., Nurwidji, Diana, S., Anggreni, D., Mafticha, E., Kartiningrum, E. D., & Fardiansyah, A. (2024). The Role of Artificial Intelligence in Global Public Health. Cosmic Journal, 2(1), 33–37.

Alghafiqi, B. (2022). The Impact of Artificial Intelligence Technology on the Accounting Profession. Fair Value: Scientific Journal of Accounting and Finance, 4 (6), 2158–2174. https://doi.org/10.32670/fairvalue.v5i01.865

Arya Satya Pratama, Suci Maela Sari, Maila Faiza Hj, Moh Badwi, & Mochammad Isa Anshori. (2023). The Influence of Artificial Intelligence, Big Data, and Automation on Human Resource Performance in the Digital Age. Journal of Management Science, 2 (4), 108–123. https://doi.org/10.55606/jupiman.v2i4.2739

Dede Latipah, Subhiyanto, Esthi Adityarini, M. A. M. (2024). Journal of Information Systems and Technology (SINTEK). V(01), 90–99.

Farwati, M., Talitha Salsabila, I., Raihanun Navira, K., Sutabri, T., & Bina Darma Palembang, U. (2023). Analyzing the influence of artificial intelligence (AI) technology in daily life. Journal of Information Systems and Management, 11(1), 41–42.

Insirat, M. N., Syahfir, H. A., Usman, A., & Mediaty, M. (2025). Analysis of the Impact of AI Implementation in Managerial Decision-Making Processes on Business Ethics and Organizational Sustainability: A Systematic Literature Review. Owner, 9
Mochammad Yusuf. (2024). Spint-Off: Opportunities and Challenges for Sharia Insurance in Indonesia Mochamad. 6 (February), 4–6.
Nisa, F., Fauzyah, D. N., Ariyanto, T. S., & Anshori, M. I. (2025). Adaptive Leadership in the Age of Automation: Leaders' Strategies in Facing the Impact of AI on the Workforce. 4(1), 1–12.
Pratama, R. D. (2025). The Role of Artificial Intelligence in Marketing Strategy: A Systematic Literature Review. 4(3), 1183–1191.
Putri, A. R., Chantika, C. M., Kusnaini, R. P., Ramadhini, A., Daratista, Y., & Sari, R. (2025). Analysis of Talent Management Strategies in Developing Employee Competence and Performance in the Era of Artificial Intelligence. Integrative Perspectives of Social and Science Journal, 2(2), 2099.
Rachmadana, S. L., Alkusuma Putra, S. A., & Difinubun, Y. (2022). The Impact of Artificial Intelligence on the Economy. Financial and Accounting Indonesian Research, 2 (2), 71–82. https://doi.org/10.36232/jurnalfairakuntansiunimuda.v2i2.3837

PRODUCTION AND CHARACTERIZATION OF CARBON NANOTUBES FROM BIOCHAR UNDER MICROWAVE IRRADIATION

Faisal Nazir
2018-ag-1386
A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of
MASTER OF PHILOSOPHY
PHYSICS
Department Of Physics, Faculty Of Sciences, The University Of Agriculture,Faisalabad, Pakistan
2023

ABSTRACT

Carbon nanotubes (CNTs) are widely used in a variety of fields to produce a diversity of products, including hydrogen storage systems, and field emitters. In the proposed study, CNTs synthesized via biochar under the microwave irradiation method. In this method, the combination of charcoal and ferrocene are used to synthesize CNTs from the biochar approach. Biochar samples for CNTs synthesis are made from pyrolyzed agro-industrial waste such as rapeseed cake, hazelnut hulls, wheat straw, and oat hulls at different temperatures. The biochar was produced from agro-industrial biomass. During experiments, 100g of biomass was placed in a microwave reactor. The samples were pyrolyzed at 400 °C to 600°C. SEM analysis was used to confirm the morphology of CNTs. SEM micrographs revealed the perfect structure of multiwall carbon nanotubes, while interlayers spacing was changed due to variation of catalysts and measured about 0.34nm. Further, the optical properties were examined by UV-visible spectroscopy. In the UV, one band is clear at 240 nm region due to resonance of nanotubes pi(π) electrons of carbon nanotubes. XRD was used to analyze the glassy structure of prepared CNTs under microwave revealed that the creation and growth of CNTs were mostly influenced by microwave irradiation and the ferrocene catalyst. The structure of CNTs was developed under microwave heating and in the presence of ferrocene catalyst. To research how nitrogen impurities adhere to CNTs, FTIR experiments were conducted in the 400–4000 cm^{-1} range. The sample's FTIR spectra exhibit prominent peaks that correspond to C-H and C=C, respectively.

THERAPEUTIC AND DIAGNOSTIC POTENTIAL OF HONEY BEE–DERIVED PRODUCTS IN BREAST CANCER MANAGEMENT

Pooja B Rasal
Simran C Yadav
Department of Pharmacology, JES's SND College of Pharmacy, Babhulgaon, Dist. Nashik, India
Gaurav N Kasar
Department of Pharmacology, Divine College of Pharmacy, Satana, Dist. Nashik, India.[2]

Abstract
Breast cancer remains one of the leading causes of cancer-related morbidity and mortality among women worldwide, prompting the need for novel therapeutic and diagnostic strategies. Honey bee–derived products— including honey, propolis, royal jelly, bee venom, and associated bioactive compounds— have gained growing scientific interest for their anticancer potential. These natural substances possess diverse pharmacological properties such as antioxidant, anti-inflammatory, immunomodulatory, and antiproliferative effects, which may contribute to the inhibition of breast cancer development and progression.
Among these products, bee venom and its major component, melittin, have demonstrated strong cytotoxic effects against various breast cancer cell lines by inducing apoptosis, disrupting cellular membranes, and modulating key signaling pathways such as PI3K/Akt and NF-κB. Propolis, rich in flavonoids and phenolic compounds, has shown the ability to suppress tumor growth, inhibit angiogenesis, and enhance the effectiveness of conventional chemotherapeutic agents while reducing their side effects. Similarly, honey and royal jelly exhibit potential in regulating oxidative stress, modulating immune responses, and inhibiting metastasis through their bioactive constituents, including polyphenols and peptides.
Emerging evidence also suggests that honey bee–derived compounds may serve as adjuncts in cancer treatment, potentially improving drug sensitivity and patient quality of life. However, despite promising preclinical results, clinical validation remains limited. Further well-designed clinical trials and mechanistic studies are essential to establish safety profiles, optimal dosages, and therapeutic effectiveness.
Overall, honey bee products represent a promising area of complementary breast cancer research, with potential applications in therapy, prevention, and supportive care.
Keywords: Honey bee products, Breast cancer, Melittin, Propolis, Anticancer activity

İRRİTABL BAĞIRSAK SENDROMU'NDA RİSK FAKTÖRLERİ, GENETİK YATKINLIK VE GÜNCEL TEDAVİ YAKLAŞIMLARI

Dr. Öğretim Üyesi Tutku TUNÇ
Sivas Cumhuriyet University, Faculty of Pharmacy, Department of Pharmaceutical Microbiology, 58140, SİVAS
ORCID: 0000-0002-8274-9386
Ecz. Umut OKUR
Pharmacist, 58140, SİVAS
ORCID: 0009-0006-2208-4921

ÖZET
İrritabl Bağırsak Sendromu (İBS), dünya genelinde yaygın olarak görülen, bireylerin yaşam kalitesini önemli ölçüde etkileyen fonksiyonel bir bağırsak hastalığıdır. Tanımlayıcı herhangi bir yapısal ya da biyokimyasal bozukluk olmaksızın ortaya çıkan bu sendrom; karın ağrısı, dışkılama düzeninde değişiklik ve şişkinlik gibi semptomlarla kendini göstermektedir. Yaşam standartlarını ve bireyin üretkenliğini olumsuz etkileyen bu rahatsızlık dünya genelinde en sık görülen fonksiyonel gastrointestinal sistem hastalıklarından biridir.
Hastalığın ortaya çıkışında tek bir neden yerine, genetik yatkınlık, mikrobiyota dengesizliği, psikososyal faktörler, hormonal değişiklikler ve çevresel etkenlerin bir arada rol oynadığı karmaşık bir patofizyoloji söz konusudur.
Toplumda görülme oranı yaklaşık %10 olan bu hastalıkta, güncel veriler beyin-bağırsak aksı disfonksiyonunun bu bozukluğun temel mekanizması olduğunu göstermektedir. Beyin-bağırsak arasında olan bu iletişim bozukluğu, bağırsak hareketlerini ve hassasiyetini artırarak karın bölgesinde ağrı ve dışkılamada düzensizliklere yol açabilir. İBS'nin oluşumu konusunda birçok farklı teori ortaya atılsa da günümüzde sıkça kabul edilen görüş; periferik, genetik, ruhsal ve psikososyal etmenleri kapsayan biyopsikososyal modeldir. Bu teorik yaklaşım, İBS'nin karmaşık ve tam olarak bilinmeyen doğasını kavramada önemli bir kılavuzdur.
Tedavi süreci, genellikle semptomların yatıştırılmasını merkeze almaktadır. Stres kontrolü, diyet programları ve probiyotik takviyeleri çokça tercih edilen seçenekler arasında yer alır Bunlara ek olarak, şiddetli semptomları bulunan hastalarda farmakolojik tedaviler de uygulanabilmektedir.
İrritabl Bağırsak Sendromu hastalığının tarihçesi, epidemiyolojisi, patogenezi ve tanı kriterlerini incelemek, hastalığı etkileyen; cinsiyet, yaş, psikososyal faktörler, hormonal faktörler, kişilik özellikleri, diyet ve beslenme, bağırsak mikrobiyotası ve genetik faktörler gibi risk faktörlerine yakından bakmak ve güncel olarak İBS'de kullanılan tedavi yaklaşımları ile yaşam tarzı değişikliği, diyet tedavileri, farmakolojik ve alternatif tedavileri üzerinde durmak önem taşımaktadır.
Anahtar Kelimeler: İrritabl bağırsak sendromu, FODMAP diyeti, mikrobiyota, genetik yatkınlık

RISK FACTORS, GENETIC PREDISPOSITION, AND CURRENT TREATMENT APPROACHES IN IRRITABLE BOWEL SYNDROME

ABSTRACT
Irritable Bowel Syndrome (IBS) is a functional bowel disorder that is common worldwide and significantly affects individuals' quality of life. This syndrome, which occurs without any identifiable structural or biochemical abnormalities, manifests itself with symptoms such as abdominal pain, changes in bowel habits, and bloating. This disorder, which negatively affects living standards and individual productivity, is one of the most common functional gastrointestinal disorders worldwide.
The onset of the disease involves a complex pathophysiology in which genetic predisposition, microbiota imbalance, psychosocial factors, hormonal changes, and environmental factors play a role rather than a single cause.
With a prevalence rate of approximately 10% in the population, current data indicate that brain-gut axis dysfunction is the fundamental mechanism of this disorder. This communication disorder between the brain and gut can increase bowel movements and sensitivity, leading to abdominal pain and irregular bowel movements. Although many different theories have been put forward regarding the development

of IBS, the currently accepted view is the biopsychosocial model, which encompasses peripheral, genetic, psychological, and psychosocial factors. This theoretical approach is an important guide in understanding the complex and not fully understood nature of IBS.
The treatment process generally focuses on alleviating symptoms. Stress management, diet programs, and probiotic supplements are among the most preferred options. In addition, pharmacological treatments may also be used in patients with severe symptoms.
Examining the history, epidemiology, pathogenesis, and diagnostic criteria of Irritable Bowel Syndrome, closely examining risk factors affecting the disease, such as gender, age, psychosocial factors, hormonal factors, personality traits, diet and nutrition, gut microbiota, and genetic factors, and focusing on current treatment approaches for IBS, lifestyle changes, dietary treatments, pharmacological and alternative treatments is important.
Keywords: Irritable bowel syndrome, FODMAP diet, microbiota, genetic predisposition

1. GİRİŞ

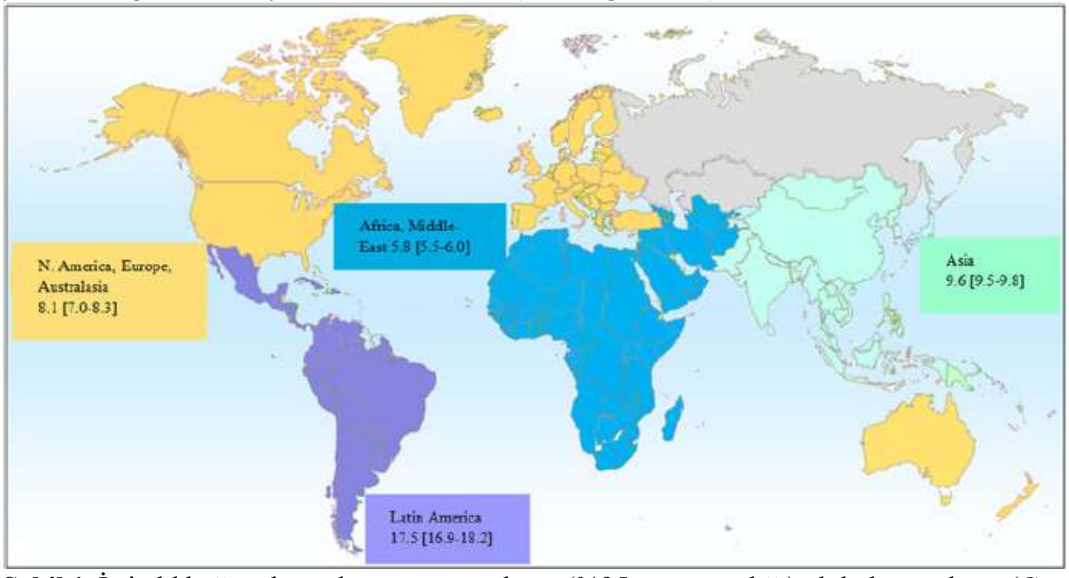
İrritabl Bağırsak Sendromu (İBS) organik bir nedene bağlanmadan, karın bölgesinde ağrı ve huzursuzluk duygusu veren, dışkılama sıklığı ve dışkı şeklinde değişikliklerle kendini gösteren işlevsel bağırsak hastalığıdır (Akyüz, 2016). Toplumda görülme oranı yaklaşık %10 olan bu hastalıkta, güncel veriler beyin-bağırsak aksı disfonksiyonunun bu bozukluğun temel mekanizması olduğunu göstermektedir. Beyin-bağırsak arasında olan bu iletişim bozukluğu, bağırsak hareketlerini ve hassasiyetini artırarak karın bölgesinde ağrı ve dışkılamada düzensizliklere yol açabilir (Enck vd., 2016).
İBS'yi tanımlayabilmek ve yararsız cerrahi müdahalelerden kaçınmak için Manning, hastalığın teşhisinde kullanılacak ilk resmi kriterleri geliştirmiştir. Sonrasında bu kriterler, uzmanların ortak fikirleri ile güncel olarak Roma kriterleri denilen yapıya dönüştürülmüştür (Canavan, West & Card, 2014). Günümüzde hastalık, çoğunlukla klinik belirtiler ve Roma IV kriterleri esas alınarak teşhis edilmektedir. Roma IV kriterleri gereğince, İBS tanısı koyabilmek için üç ay boyunca, ayda minimum bir gün süren karın ağrısı ve dışkılama düzeninde farklılıklar olması yeterlidir (Drossman & Hasler, 2016).
İBS, hastalarda dışkı şeklini belirleyen Bristol Dışkı Skalasına göre; diyare baskın (İBS-D), konstipasyon baskın (İBS-C), karışık tip (İBS-M) ve tanımlanamayan tip (İBS-U) olacak şekilde 4 alt sınıfa ayrılır (Özgen vd., 2017).
Tedavi süreci, genellikle semptomların yatıştırılmasını merkeze almaktadır. Stres kontrolü, diyet programları ve probiyotik takviyeleri çokça tercih edilen seçenekler arasında yer alır Bunlara ek olarak, şiddetli semptomları bulunan hastalarda farmakolojik tedaviler de uygulanabilmektedir (Quigley, 2019).
Bu derlemede; İrritabl Bağırsak Sendromu isimli rahatsızlığın tarihçesi, epidemiyolojisi, patogenezi ve tanı kriterlerinden bahsedilmiştir. Hastalığı etkileyen; cinsiyet, yaş, psikososyal faktörler, hormonal faktörler, kişilik özellikleri, diyet ve beslenme, bağırsak mikrobiyotası ve genetik faktörler gibi risk faktörleri detaylı şekilde incelenmiş, genetik yatkınlığın hastalığı ne ölçüde etkilediği konusuna yakından bakılmıştır. İlgili gen bölgeleri ve gen polimorfizmleri değerlendirilmiştir. Güncel olarak İBS'de kullanılan tedavi yaklaşımları ele alınmış; yaşam tarzı değişikliği, diyet tedavileri, farmakolojik tedaviler ve alternatif tedaviler incelenmiştir.

2. İRRİTABLE BAĞIRSAK SENDROMU HASTALIĞI

2.1. Hastalığın Epidemiyolojisi

İrritabl Bağırsak Sendromu (İBS), sindirim sisteminin işlevsel bir bozukluğu olarak dünya genelinde oldukça sık görülen bir sağlık problemidir. Hastalığın görülme oranı, birçok etkene bağlı olarak çeşitlilik göstermektedir. Bu etkenlerin içinde yaş aralığı, beslenme düzeni, coğrafi bölge farklılıkları, çevresel etkiler ve genetik yatkınlık yer alır (Ford vd., 2013).
Dünyada İBS görülme oranı ortalama olarak %5 ile %20 arasında bildirilmiştir (Sperber vd., 2017). Bilhassa Batı ülkelerinde, yaygınlık oranları yaklaşık %8 ile %23 aralığında değişmekte olup, kadınlarda erkeklere görece net bir şekilde daha yüksek olduğu tespit edilmiştir (Ford vd., 2020).
En çok çalışma Güneydoğu Asya ile Kuzey Avrupa'da yapılmış ve bu bölgelerde İBS yaygınlığı oranları sırasıyla %7 ve %12 olarak bulunmuştur. Bu oran Kuzey Amerika'da yaklaşık %12, Güney Avrupa'da %15, Ortadoğu'da %8, Güney Asya'da %17, Güney Amerika'da %21, Avustralya'da %14 ve Afrika'da

%19 olarak saptanmıştır. Mevcut verilere göre prevalansı en düşük bölge Güneydoğu Asya olurken en yüksek bölge ise Güney Amerika olmuştur (Karacagil, 2018).

Şekil 1. İrritabl bağırsak sendromunun ortalama (%95 güven aralığı) global prevalansı (Gwee vd., 2018)

Türkiye'de yürütülen araştırmalar, İBS prevalansının %6,3 ile %19,1 aralığında değiştiğini ortaya çıkarmıştır (Bor vd., 2017). Örneğin, Sivas'ta yürütülen toplum kökenli bir çalışmada, İBS prevalansı %19,1 olarak belirlenmiştir. (Özçelik vd., 2013). Türkiye'deki araştırmalar, kadınlarda İBS'nin daha sık gözlemlendiğini desteklemekte ve psikososyal etkenlerin (örneğin stres ve anksiyete gibi) rahatsızlığın oluşumunda önemli tetikleyiciler olduğunu ortaya koymaktadır (Özkan vd., 2019). Türkiye'de özellikle metropollerde, zararlı beslenme alışkanlıkları ve stres artışı gibi faktörlerden dolayı İBS vakalarının arttığı gözlemlenmektedir (Küçük vd., 2017). İBS'nin yaygınlığı üzerine yürütülen bu çalışmalar, rahatsızlığın toplumsal sağlık üzerinde (sağlık harcama giderleri artışı gibi) ciddi bir külfete neden olduğunu ve bu konuda daha fazla araştırma yapılmasının gerekliliğini göstermektedir.

İBS'nin insidansında tanı kriterleri önemli bir unsurdur. Roma kriterleri, İBS'nin tanısının konulmasında günümüzde yaygın olarak kullanılan bir yöntemdir. Fakat bu kriterlerin zaman içerisinde güncellenip değişmesi, hastalığın insidansının değerlendirilmesini etkilemektedir (Thompson vd., 2014).

2.2. Tanı Kriterleri

Gastroenteroloji kliniklerinde ve birinci basamak sağlık kuruluşlarında oldukça sık karşılaşılan bir rahatsızlık olsa bile biyokimyasal ya da tanısal bir farklılığa sahip olmadığından İBS'yi teşhis etmek kolay değildir. Bağırsak işleyişinin farklılaşmasıyla beraber karın bölgesinde ağrı veya rahatsızlık hissi ile kendini gösteren İBS'nin tanınması ve tanı konması yıllar içinde ilerleme kaydetmiştir (Karunarathna vd., 2024). 1978'de yayımlanan Manning kriterleri, İBS için ilk evrensel ve detaylıca araştırılmış hastalığın belirtilerine dayanan tanı kriterleridir (Lacy & Patel, 2017). Spesifitesi düşük olan Manning kriterleri geliştirilerek 1994'te Roma I kriterleri ortaya çıkmıştır. 1999'da Roma II ve 2006'da Roma III kriterleri yayımlanarak bu tanı kriterleri düzenlenmiştir. Nihayetinde 2016 yılına geldiğimizde Roma IV kriterleri belirlenmiştir (Kaya, 2019). Güncel olarak Roma IV kriterleri İBS teşhisi için kullanılmaktadır.

Roma IV kriterlerine göre İBS tanısı için: Minimum 6 ay önce başlayan ve son 3 aylık süreçte, haftada en az bir gün yinelenen karın ağrısı ile birlikte aşağıdaki üç durumdan iki tanesinin olması gereklidir (Kaya & Kaçmaz, 2016).

1) Dışkılama ile ilişkili olması
2) Dışkılama sıklığında değişiklik olması
3) Dışkı görüntüsünde değişiklik olması

Konstipasyon baskın olup bu kriterleri tam olarak karşılayan kişilerde alarm semptomları bulunmazsa İBS tanısı konulabilir. Diyare baskın kişilerde ise mikroskobik kolit türevi enflamatuvar hastalıkları ayırt edebilmek için dışkıda inceleme yapılabilir (Kaya, 2019).

Tablo 1. Bristol dışkı skalası		
	Tip 1	Fındık şeklinde sert parçalar halinde (çıkarmakta zorlanılan)
	Tip 2	Şekilli ancak katı yumrulu
	Tip 3	Şekilli ancak katı kıvamlı
	Tip 4	Şekilli
	Tip 5	Yumuşak kıvamlı ve sınırları belirli parçacıklar halinde
	Tip 6	Cıvık, pelte gibi şekilsiz
	Tip 7	Sulu

Şekil 2. Bristol Dışkı Skalası (Kaya, 2019)

2.3. Risk Faktörleri

İBS multifaktöriyel bir rahatsızlıktır ancak yapısı henüz tam olarak aydınlatılamamıştır. Bağırsak motilite bozuklukları, bağırsak mikrobiyotasının bozulması, gıda intoleransı, psikolojik-sosyal faktörler ve genetik yapı gibi çeşitli faktörlerin İBS oluşumunda rol oynadığı düşünülmektedir (Selçuk & Özdoğan, 2022).

2.3.1. Cinsiyet

Hastalık Türkiye'de ve dünyada 2:1 – 3:1 gibi oranlarla kadınlarda erkeklere nazaran daha sık görülür (Akyüz, 2016). Türkiye'de aile hekimliğine başvuran bireyler arasından rastgele seçilen 115 kişi ile yürütülen bir çalışmada Roma III kriterleri esas alınarak İBS semptomları sorgulanmış, İBS pozitif olan 28 kişiden 21'inin kadın kalan 7 kişinin ise erkek olduğu görülmüştür (Uzan vd., 2018). Kadınlarda hastalığın daha fazla görüldüğünü ispatlayan bu çalışmalar, bu durumu kadınların sağlık hizmetine yönelme davranışlarına ve sosyal özelliklerine bağlamıştır. Ayrıca semptomların kadınlarda menstrüasyon döngüsünden kaynaklanan diğer sıkıntı ve problemlerle birlikte daha da artabileceği iddia edilmiştir (Qureshi vd., 2016). Bu durum menstrüasyon döneminde yumurtalık hormonlarındaki etkin düşüşle ilişkilendirilmiştir. Hastalığın kadınlarda daha fazla görülmesinin yanında geleneksel olarak feminen olarak kabul edilen duygusallık gibi özelliklerde daha yüksek puan alan İBS'li erkeklerin hastalığa yönelik kadınlara benzer tutumlar gösterdiği ve sağlıklı erkeklere kıyasla eril özellikler konusunda puanlarında anlamlı bir azalma olduğu bildirilmiştir (Kim, Y. S., & Kim, N., 2018).

2.3.2. Yaş

İBS'nin yaygınlığı yaşa bağlı olarak farklılık göstermektedir. Yaş grupları arasındaki bu farklılık açısında bakıldığında İBS bütün yaş gruplarını etkilerken, hastalığın genç yetişkinlik döneminde daha yaygın olduğu görülmektedir. Hastalık, 60 yaşının altındaki kişilerde daha sık görülmektedir. Belirtileri genel olarak 30-50 yaş grubunda ortaya çıkmaktadır. İBS'nin görülme sıklığı yaşın artmasıyla birlikte az miktarda düşüş gösterse de hastalık yaşlılık periyodunda da ortaya çıkabilmektedir. Lübnan'da 18-65 yaş aralığında çalışan yetişkinler ile yapılan bir çalışmada 30 yaş altındaki bireylerde İBS görülme riskinin daha yüksek olduğu ortaya konmuştur (Chatila vd., 2017). Japonya'da 30 000 yetişkin birey ile internet üzerinden anket ile gerçekleştirilen bir çalışmada 20-49 yaş aralığındaki konstipasyon baskın İBS hastalarında karın ağrısı, şişkinlik gibi belirtilerin 50-79 yaş grubuna kıyasla belirgin derece yüksek olduğu saptanmıştır (Kosako vd., 2018). İsveç'in Göteborg kentindeki Sahlgrenska Üniversitesi Hastanesi Nörogastroenteroloji Bölümünde %74'ü kadın, yaşları ortalama olarak 39 ± 14 yıl olan 1677 İBS hastası ile yapılan bir çalışmada da İBS semptomlarının genç yaş gruplarında bulunan kişilerde daha şiddetli görüldüğü ve hayat kalitelerinin daha düşük olduğu belirlenmiştir. Yapılan çalışmalar ve elde edilen bulgular İBS'yi yönetmede yaş faktörünün önemini vurgulamaktadır (Algera vd., 2024).

2.3.3. Psikolojik ve Duygusal Faktörler

İrritabl Bağırsak Sendromu psikolojik ya da psikiyatrik bir bozukluk değildir. Ancak psikolojik faktörler karınla ilgili semptomların sürekliliğinde ve şiddetinde rol oynayabilir, hayat kalitesini bozarak sağlık hizmetlerinin de fazla miktarda kullanılmasına sebep olabilir (Quigley vd., 2016). İrritabl Bağırsak Sendromuna sahip hastalarda kaygı, somatizasyon ve bunalım gibi ek rahatsızlıklarla karşılaşma sıklığı, kontrol gruplarına nazaran oldukça fazla görülmektedir. Hastaların hemen hemen %50'sinde psikolojik problemler kendini göstermiştir. İBS'nin mutlak bir tedavisi olmadığı için belirsiz durum ve karamsarlık, hastaları strese sokarak hayat kalitelerini azaltmaktadır. Hastalardaki bu stres unsuru sindirim sisteminde negatif etkiler oluşturarak durumu daha da kötüleştirmektedir (Bozkurt vd., 2021). Duygusal uyarılma sağlıklı kişilerde bile bağırsak hareketlerini artırarak ishali artırabilir ama bu durum İBS'li kişilerde sıklıkla daha belirgindir. İBS semptomları genellikle stresli olaylar döneminde alevlenir. Çok sayıda araştırma İBS ve stres ile ilgili psikiyatrik bozukluklar arasındaki komorbiditeyi %30-50 gibi yüksek bir oranla bildirir (Popa & Dumitrascu, 2015). Yapılan araştırmalar İBS için sağlık desteği arayışında olan bireylerin pek çok psikolojik problem yaşadığını ortaya koymaktadır. Sağlıklı insanlara göre İBS hastalarının kaygı seviyelerinin yüksek seyrettiği ve genellikle kaygı bozukluğu (anksiyete) teşhisi aldıkları görülmüştür.

Anksiyete ve depresyon, sindirim sistemi rahatsızlıklarından şikayetçi hastalarda ortak bir nitelik olarak ortaya çıkmaktadır. Sağlıklı bireylere kıyasla İBS hastalarının depresyon ve anksiyeteye sahip olma olasılığı 3 kat daha fazladır (Chen vd., 2022). Genel olarak araştırmalar, İBS hastalarında sağlıklı kontrol gruplarına kıyasla daha yüksek anksiyete düzeyleri olduğunu göstermektedir. Gİ sisteme özgü anksiyetenin; İBS semptomlarının şiddetini, hastalığın teşhis edilme durumunu ve hastalarda mental hayat kalitesini etkilediğine dair bulgular vardır. En son yapılan bir araştırma, Gİ'ye yönelik anksiyetenin İBS hastalarında yaşam kalitesini ve semptom şiddetini etkileyen önemli bir faktör olduğuna dair bir delil ortaya koymuştur. İBS hastalarında depresyon, sağlıklı bireylere göre daha yaygın ve şiddetlidir. Bir araştırmada; konstipasyon, diyare, karın ağrısı, kusma gibi Gİ belirtiler hastaların psikolojik durumlarıyla beraber değerlendirilmiş ve majör depresyon, agorafobi, panik bozukluk gibi durumlar iki veya daha fazla Gİ semptomu olan hastalarda daha fazla görülmüştür. Enfeksiyon sırasında bireyin psikolojik durumu da İBS belirtilerinin gözlenmesinde önemli bir rol oynamaktadır. Eksik sosyal destek eksikliği hisseden hastaların immün sistem fonksiyonları değişirken yeterli sosyal destek hissettikleri zaman stres faktörlerine karşı daha iyi savaşırlar ve immün sistem fonksiyonları düzelir. Bu durum enflamasyona bağlı alt yapısı sebebiyle İBS hastalarında daha barizdir (Roohafza vd., 2016b).

Suudi Arabistan merkezli bir çalışmada, tıp fakültesi öğrencilerinin tıp dışı öğrencilere kıyasla İBS tanısı için tanı kriterlerini 7,2 kat fazla oranda karşıladığı bildirilmiştir (Albutaysh vd., 2020). Yine Karadeniz Teknik Üniversitesi'nde yapılan bir çalışmada üniversite öğrencileri, stresli olayların semptomları şiddetlendirdiğini belirtmiştir. Tıp eğitiminde yüksek stres ve gastrointestinal semptomlara karşı daha fazla farkındalığın, yüksek İBS oranlarına yol açabildiği; İBS'li öğrencilerde, İBS'siz öğrencilere kıyasla daha yüksek kaygı bozukluğu ve depresyon puanları görüldüğü bildirilmiştir (Teoman vd., 2016). 18 ile 75 yaş aralığındaki 456 yetişkinin dahil edildiği bir çalışmada 228 kişinin İBS (+), 228 kişinin İBS (-) olduğu ve hastaların yaklaşık %65'inde stresli bir olaydan sonra hastalığın ortaya çıktığı görülmüştür (Melchior vd., 2020). İBS hastalarında görülen bu psikolojik bozukluklar diyare baskın (İBS-D) ve karışık tip (İBS-M) hastalar için daha belirgin olabilir. Bu hastalar genelde cıvık dışkı ve aciliyetten dolayı gaz çıkarma veya dışkılamayı kontrol edememe korkusu bildirirler. Bu nedenle iş hayatını ve sosyalleşmeyi oldukça zorlayıcı bulabilirler (Black vd., 2020). Bir örneklemde, üçüncü basamak sağlık hizmeti alan hastalarda problem o kadar büyüktü ki hastaların %38'i intiharı ciddi olarak düşündüklerini bildirmiştir (Laird vd., 2017).

2.3.4. Hormonal Değişiklikler

İrritabl Bağırsak Sendromunun patofizyolojisi tam olarak anlaşılamasa da diğer faktörlerle birlikte gastrointestinal endokrin hücrelerinin İBS'de kritik bir rol oynadığı düşünülür. Bağırsak endokrin hücrelerinin yoğunluğu; muhtemelen genetik faktörler, diyet, bağırsak mikrobiyotası ve enflamasyonun bir neticesi olarak İBS'li kişilerde azalmıştır. Farklı Gİ endokrin hücre türlerinin gastrointestinal kanalın farklı kısımlarındaki yoğunluklarının İBS hastalarında normal dışı olduğuna dair bu deliller; İBS'ye özgü özellikler olan visseral hipersensitivite, motilite bozuklukları gibi anormal Gİ işlevlerden sorumludur (Mazzawi & El-Salhy, 2017).

İBS'nin kadınlarda daha fazla görülmesi, yumurtalık hormonlarının özellikle de östrojenin hastalığı modüle edici sinyaller olarak görev yapabileceğini göstermektedir. Östrojen ve progesteron genellikle düz kas kasılmasını inhibe ederek gastrointestinal motiliteyi etkileyebilir. Premenopozal İBS'li kadınların çoğunlukla adet döneminde hastalık belirtilerinin alevlenmesinden şikayetçi oldukları bilinmektedir. Çalışmalar, adet döngüsü sırasında seks hormon reseptörlerinin Gİ motiliteyi etkileyen Gİ kanalda bulunduğunu göstermektedir (Pati vd., 2021).

2.3.5. Kişilik Özellikleri

Kişilik özellikleri ve duygusal örüntüler; bağışıklık fonksiyonlarını, enflamatuvar ve endokrin fonksiyonlarına etki etmede kritik rol oynar. Bundan dolayı sadece İBS'nin klinik olarak açıklanmasına ve semptomatik yüküne değil, aynı zamanda hastalığın patofizyolojisine de katkıda bulunur. Bir araştırma İBS'li kişilerde nevrotikliğin ve geçmişinde cinsel, fiziksel yahut sözlü bir tacizin olduğunu ispatlamıştır. Pek çok çalışma, İBS hastalarında yüksek düzeyde nevrotiklik görüldüğünü kanıtlamaktadır. Nevrotiklik, somatizasyon ve felaketleştirme gibi olaylarla başa çıkma stratejilerini etkileyip hastalarda tedaviye olan inancı ve hastalık algısını belirleyebilir (Padhy vd., 2015).

Uyku eksikliği ve uyku kalitesinde meydana gelen bozulmalar, kötü sağlık sonuçlarıyla ilişkilidir. Yapılan son çalışmalar, gastrointestinal sistem rahatsızlıkları ile uyku bozukluğu arasındaki güçlü ilişkiyi ortaya koymaktadır. Birkaç rapor; irritabl bağırsak sendromu, peptik ülser ve fonksiyonel dispepsi gibi gastrointestinal sistem hastalıkları ve uyku bozukluğu arasındaki bağlantıyı göstermiştir. Uyku eksikliği yetişkin İBS hastalarının yaklaşık %38'ini etkilemektedir ve bu popülasyonda iyi belgelenmiş bir sağlık sorunudur. Kötü uyku kalitesi, bilhassa en rahatsız edici İBS semptomlarından olan karın ağrısı için semptom alevlenmelerinin değiştirilebilir bir risk faktörüdür (Yang vd., 2020). Uyku bozukluklarının İBS ile ilişkisi; gece-gündüz ritimlerinde yaşanan değişiklikler, uyku bozulmasını tetikleyerek dolaşımdaki sitokinleri yukarı regüle edebilir ve İBS riskini artırabilir düşüncesiyle desteklenebilir. Uyku kalitesini iyileştirmek ve özellikle de uykusuzluğu hedef almak İBS'nin oluşmasını önlemede yardımcı olabilir (Bao vd., 2022). 63620 katılımcı ve 36 çalışmayı içeren bir meta-analizde, uyku bozukluğu prevalansının sağlıklı kontrollere kıyasla İBS'li hastalarda daha sık görüldüğü rapor edilmiştir. İBS'de uyku bozukluğu prevalansı; cinsiyet, yaş, bölge, meslek ve tanı kriterleri gibi faktörlerin farklılığına göre değişiklik gösterebilir. Yine bir çalışmada; kötü uyku kalitesine sahip hemşirelerin, diğerlerine kıyasla İBS'ye yaklaşık 3 kat daha fazla yatkın oldukları ortaya konmuştur (Ibrahim vd., 2016).

Yetersiz fiziksel aktivite, dünya nüfusunun yaklaşık %28'ini etkiler ve yüksek geliri olan ülkelerde %42 gibi daha yüksek bir yaygınlığa sahiptir. 2018 senesinde SEPAHAN projesi kapsamında İran'da yürütülen ve yaklaşık 5000 kişiyi içeren bir çalışmada, sedanter yaşam tarzı süren kişilerin fiziksel olarak aktif bireylere kıyasla İBS geliştirme riskinin %27 daha yüksek olduğu bulunmuştur. Çalışmalar; yüksek fiziksel aktivite düzeylerinin kolon kanseri, yemek borusu kanseri, reflü gibi birçok sindirim sistemi hastalığı riskinin düşüklüğüyle bağlantısını göstermiştir (Radziszewska vd., 2023). Fiziksel aktivite sindirim kanalı kaslarını uyarır, yeme ve atılım hareketlerine yardımcı olarak şişkinliği ve kabızlığı azaltır. Ek olarak, İBS'de semptomları kötüleştirebilen stres ve anksiyeteyi azaltarak ruhsal sağlığı pozitif etkiler. Bu şekilde stresi kontrol etmeye ve İBS semptomlarını hafifletmeye yardımcı olur (Chao vd., 2024). Fiziksel egzersiz İBS için umut verici bir farmakolojik olmayan müdahale olarak ortaya çıkmaktadır. Fiziksel egzersizin, bağırsak mikrobiyotasını modüle ederek İBS semptomlarını hafiflettiği ileri sürülmüştür. Yüzme, koşma, bisiklete binme gibi egzersizlerin *Lactobacillus* ve *Bifidobacterium* dahil olmak üzere yararlı bağırsak bakterilerinin bolluğunu ve çeşitliliğini artırdığı gösterilmiştir (Li vd., 2024). Düşük veya orta yoğunluklu fiziksel aktiviteler İBS semptomlarının giderilmesi için etkili görünmektedir (Groenendijk vd., 2022). 382 öğrencinin dahil olduğu ve İBS sıklığının yaklaşık %32 olduğu bir çalışmada, düzenli egzersiz yapan öğrenciler arasında İBS'nin anlamlı olarak daha az yaygın olduğu görülmüştür. Yine başka bir çalışma, İBS prevalansının diğerlerine kıyasla herhangi bir fiziksel egzersiz yapmayan öğrenciler arasında daha yüksek olduğunu belirtmiştir. Suudi Arabistan'da yapılan bir araştırma, daha az egzersiz yapan öğrencilerde diğerlerinden daha yüksek İBS prevalansı olduğunu göstermiştir (Fadl vd., 2022).

2.3.6. Çevresel ve Sosyoekonomik Faktörler

Son dönemlerde İBS ile hava kirliliği gibi çevresel maruziyetler arasındaki ilişki dikkat çekmeye başlamıştır. Küresel anlamda şehirleşmenin getirisiyle bilhassa hava kirliliği gibi çevresel faktörler halk sağlığı konusunda önemli bir konuma gelmiştir. Toplam 7 çalışmanın incelendiği hava kalitesi, mikrobiyal maruziyet gibi faktörlere odaklanan bir araştırmada; hava kirleticileri ile artan İBS yaygınlığı

arasındaki potansiyel ilişki vurgulanmıştır. Gİ rahatsızlık gelişmesi ile çevresel maruziyetler arasındaki bağlantıyı destekleyen kanıtlar vardır. Örneğin yutulan kirleticiler; bağırsak epiteline gelerek oksidatif strese ve doku hasarına sebep olan enflamatuvar yanıtı harekete geçirebilir, epitel hücreleri öldürerek bağırsak geçirgenliğini artırabilir ve bağırsak mikrobiyomunu değiştirebilir (Okafor vd., 2023). Gastrointestinal sistem partiküler maddelere ve sigara içmeye çok duyarlıdır. Bu hava kirleticilerinin karın ağrısını nasıl bir mekanizma ile artırdığı tam olarak bilinmese de ince bağırsaktan artan IL-8 salımı, bağırsak florasının bileşiminde yaşanan değişimler ve bağırsak hareketlerindeki değişikliklerin kilit etkenler olabileceği iddia edilmiştir (Marynowski vd., 2015).

İBS prevalansı sosyoekonomik faktörlere bağlı olarak değişiklik gösterir. Fast food, abur-cubur tüketimi gibi sağlıksız beslenme alışkanlıkları, sigara kullanımı gibi etmenler İBS ile ilişkilidir (Jadallah vd., 2022). Ekonomik büyüme ve şehirleşme çevreyi değiştirerek insanların sosyoekonomik koşullarında önemli değişikliklere sebep olmuştur. Birçok insanın hayat tarzı, önemli diyet değişiklikleri ve aşırılıklarla beraber hareketsiz bir duruma gelmiştir. Bir çalışma çok düşük sosyoekonomik statüye sahip bireylerde İBS prevalansının önemli derecede yüksek olduğunu ortaya koymuştur (Alvand vd., 2020). Yine istatistiksel bir çalışmada düşük hane halkı gelirine sahip olan kişilerde İBS prevalansının yüksek olduğu görülmüştür. İBS yaygınlığının %24 olduğu bir ankette düşük gelirli sosyoekonomik statüsü olan insanlarda hastalığın daha sık görüldüğü belirlenmiştir. Düşük sosyoekonomik koşullarda yaşayan insanların işlenmiş gıdalara daha fazla erişimi vardır ve muhtemelen daha yüksek miktarda yüksek fruktozlu mısır şurubu (HFCS) tüketmektedirler (Ikechi vd., 2017). Bu da bağırsakta bulunan doğal bakterilere zarar vererek İBS semptomlarını şiddetlendirebilir.

2.3.7. Genetik Faktörler

Genetik faktörlerin İBS'de rol oynadığı bilinmektedir. Genetik farklılıklar; İBS'nin gelişiminde yer alan beyin-bağırsak iletişimi, bağırsak motilitesi, enfeksiyon gibi etkenleri tetikleyerek hastalığa yatkınlığı ve hastalığın belirtilerini etkileyebilir. İBS yatkınlığında en çok incelenen genetik varyantlar; serotonin ve adrenalin sinyal yolları, iltihaplanma, bağırsak bariyeri, ağrı düzenleme ve mikrobiyal enfeksiyonlara yanıtla ilgili genlerdir. Bağırsak mikrobiyomu da genetik yapıyla etkileşime girerek İBS yatkınlığını etkileyebilir (Luta vd., 2022). İBS için yapılan gen çalışmalarında konjenital sükraz-izomaltaz eksikliğinin (CSID); ishal, karın ağrısı ve şişkinlik ile karakterize nadir görülen bir emilim bozukluğu olduğu ve bu enzimin eksikliğine sebep olan mutasyonların İBS hastalarında daha sık görüldüğü bulunmuştur. Mutasyonlardan ötürü sükraz-izomaltaz enziminin karbonhidratları sindirme yeteneği azalır ve bağırsak sorunları meydana gelir. Bu durum İBS hastalarının karbonhidratlara karşı duyarlılığını açıklayabilir (Henström vd., 2018). Kortikotropin salgılatıcı hormon (CRH), iki reseptöre sahiptir (CRHR1 ve CRHR2). Bu reseptörler, stres yanıtını ve bağırsak fonksiyonlarını etkiler. Yapılan araştırmalarda CRHR1 genindeki değişikliklerin İBS ve depresyon gibi hastalıklarla, CRHR2 genindeki değişikliklerin stres yanıtı ve İBS'nin ortaya çıkışıyla ilişkili olabileceği ortaya koyulmuştur. Çalışmalar; SCN5A genindeki bir mutasyonun, İBS hastalarında karın ağrısına neden olabileceğini, TNFSF15 ve TNFα genlerindeki genetik değişikliklerin hem ishal baskın İBS hem de enfeksiyon sonrası İBS ile ilişkili olduğunu, bağışıklık sistemi, serotonin sinyallemesi, kannabinoid reseptörleri ve safra asidi sentezi ile ilgili genlerdeki genetik değişikliklerin de İBS ile ilişkili olduğunu göstermiştir (Holtmann vd., 2016). İBS'nin genom çapında ilişki çalışmaları, İBS için olası genetik risk lokuslarını tanımlamıştır. 53.400 İBS hastası ve 433.201 sağlıklı birey üzerinde yapılan bir araştırmada, İBS ile ilişkili altı gen bölgesi bulunmuştur. Bu gen bölgelerinde bulunan genler (NCAM1, CADM2, PHF2/FAM120A, DOCK9, CKAP2/TPTE2P3 ve BAG6) arasında özellikle ilk dördü İBS ile anksiyete, depresyon gibi sinir sistemi bozuklukları arasındaki ilişkiyi de desteklemiştir (Eijsbouts vd., 2021).

2.3.8. Diyet ve Gıda İntoleransı

Diyetin İBS belirtilerinin oluşumunda oynadığı rol ve bu belirtileri kontrol altına almak için üstlendiği görev pek çok araştırmada yer almıştır. İBS hastalarının çoğunluğu, gıda alımının semptomların oluşmasına veya kötüleşmesine sebep olduğunu bildirmektedir. Ayrıca, bir öğün yemenin hastalarda semptomları tetikleyebileceği de gösterilmiştir (Algera, Colomier & Simrén, 2019). İBS belirtilerine sebep olabilecek yahut kötüleştirebilecek gıdaları belirlemek için bir diyet görüşmesi yapılması gereklidir. Süt ürünleri, buğday, kahve, meyveler, meyve suları ve sebzeler gibi besinlerin tüketimine dikkat edilmelidir. Gluten, buğday ve ilgili proteinler (amilaz-tripsin inhibitörleri ve fermente oligo-di-mono-sakkaritler ve polioller (FODMAP'lar)) gerçek suçlular hala tam olarak belirlenememiş olsa da en önemli İBS semptom tetikleyicileridirler. İBS'de birtakım besinlere karşı duyarlılığın belirtileri artırdığı bilinmektedir (Merdol, 2021). Gıda intoleransı, belirli gıdaların tüketilmesiyle oluşan ve

şişkinlik, karın ağrısı ve bağırsak alışkanlıklarında değişikliklerle karakterize immünolojik olmayan bir durumdur (Pasta vd., 2024). İBS'de fruktoz, laktoz, sorbitol benzeri şekerler ve nişastalar gibi zayıf emilen karbonhidratlara karşı intolerans durumu hastalarda semptomları kötüleştirir. Hızla fermente olan zayıf emilen karbonhidratlar ve kısa zincirli yağ asitleri, kolon pH'ının düşmesiyle birlikte gaz distansiyonu üretir bu da hastalarda semptomları kötüleştirebilir (Spiller, 2021). Laktoz, fruktoz ve fruktanlara karşı intolerans İBS'li hastalarda çokça bildirilmektedir. Yapılan çalışmalar süt ürünlerini ve buğdayı diyetten çıkarınca semptomların iyileştiğini göstermektedir. Yapılan bir araştırmada İBS'li bireylerin sağlıklı bireylere kıyasla daha az süt ürünü tükettiğini ve bunun sonucunda kalsiyum ve çinko eksikliği yaşadıklarını göstermiştir (Hujoel, 2020). Yine bir çalışma, İBS'li bireylerin daha az meyve tükettiğini ve bunun da suda eriyen vitamin ve minerallerin günlük alımını etkileyebileceğini ortaya koymuştur. Hastaların günlük B2, B5, B9 vitaminleri, potasyum ve çinko alımları daha düşüktür. Glutenin; bağırsak geçirgenliğinde değişikliklere, sıkı bağlantıların (tight junctions) biyolojisinde bozulmalara ve artmış bağışıklık tepkilerine yol açarak İBS semptomları üzerinde etkili olabileceği öne sürülmektedir. Skodje ve arkadaşlarının 2018'de gerçekleştirdikleri randomize kontrollü çalışmada, non-çölyak gluten hassasiyeti bildiren bireylerde semptomların esas nedeninin gluten değil, bu yiyeceklerde bulunan fruktanlar olduğu belirlenmiştir (Skodje vd., 2018). Baharatlı gıdaların İBS semptomlarını kötüleştirdiği bildirilmiştir. Acı biber tüketiminin özellikle diyare baskın İBS hastalarında karın ağrısı ve yanma hissini artırdığı gösterilmiştir. Kapsaisin acı biber içeren baharatlı yiyeceklerde bulunan temel bileşendir. Reseptörleri aracılığıyla gastrointestinal geçişi hızlandırarak karın ağrısına sebep olabilmektedir (El-Salhy, Hatlebakk & Hausken, 2019).

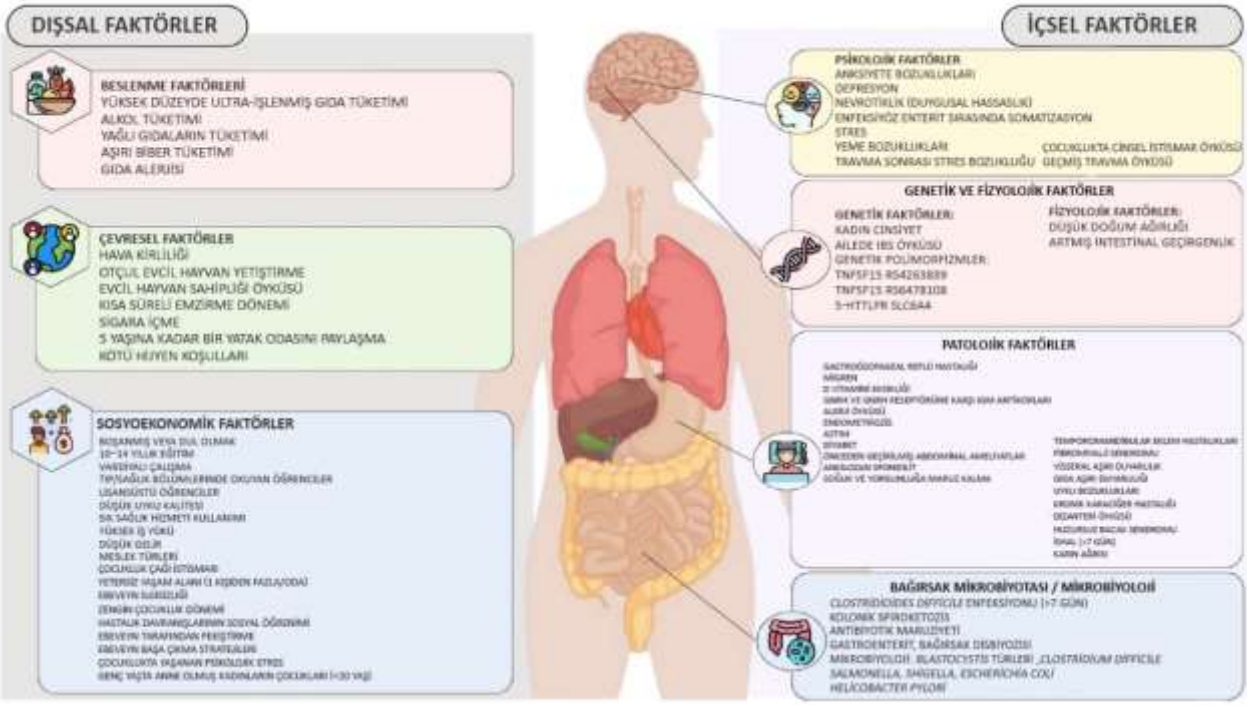
Diyet ayrıca bağırsak mikrobiyotasını etkileyen en önemli faktörlerden biridir. Mikrobiyotada meydana gelen değişikliklerin %57'sinden diyetin sorumlu olduğu görüşü vardır. Vücuda alınan besinlerin metabolize edilmesiyle oluşan ürünler, bireyin metabolizmasını etkiler (Ayyıldız & Yıldıran, 2019). Diyetin bağırsak mikrobiyotası için bir prebiyotik olduğu ve belirli bakterilerin büyümesini desteklediği tahmin edilmektedir. Bu bakteriler tarafından üretilen fermantasyon ürünleri bağırsak kök hücreleri üzerinde etkili olarak enteroendokrin hücre farklılaşmasını azaltıp bağırsak hareket bozukluklarına, visseral aşırı duyarlılığa ve anormal salgılara neden olabilir (El-Salhy, Patcharatrakul & Gonlachanvit, 2021).

2.3.9. Bağırsak Enfeksiyonları, Antibiyotik Kullanımı ve Mikrobiyota

Özellikle bakteriyel, viral ve paraziter enfeksiyonların İBS'yi tetiklemedeki rolünü destekleyen güçlü deliller bulunmaktadır (Rodiño-Janeiro vd., 2018). Akut bağırsak enfeksiyonları, özellikle ishal belirtileri olan İBS veya diğer fonksiyonel gastrointestinal bozuklukların başlangıcından önce sıklıkla görülür. Akut bakteriyal gastroenterit, İBS için bilinen en güçlü risk faktörüdür ve enfekte eden organizmaya önemli ölçüde bağlıdır. *Campylobacter jejuni* ve *E. coli* enfeksiyonundan rahatsız bireylerin yaklaşık %36'sı, bağırsak geçirgenliğindeki kalıcı bir yükselme nedeniyle 2 yıl sonra hala İBS semptomlarına sahiptir (Raskov vd., 2016). İngiltere'de yapılan araştırmalarda Campylobacter ve Salmonella türlerinin, Asya'da ise Shigella türlerinin enfeksiyon sonrası İBS gelişimindeki rolü saptanmıştır (Gwee vd., 2018). Bağırsak enfeksiyonları, bağırsaklardaki mikrop dengesini de bozabilir. Enfeksiyon sonrası İBS'li hastalarda, bağırsak mikrop çeşitliliği azalmıştır.

Enfeksiyon durumu dışında antibiyotik kullanımı da bağırsak mikrobiyotasını değiştirerek zarar verebilir ve bu durum İBS belirtileriyle ilişkilendirilebilir (Karacaer vd., 2017). Gastrointestinal sistem dışı hastalıklar için antibiyotik kullanan bebeklerin ve yetişkinlerin nükseden karın ağrısı gibi bağırsak semptomları bildirme riski daha yüksektir. Bağırsak mikrobiyotası, antibiyotikler için açık bir hedeftir ve hedef patojenleri etkilemenin yanı sıra bağırsak mikrobiyal çeşitliliğinde kısa ve uzun süreli değişikliklere de neden olur (Bhattarai, Pedrogo & Kashyap, 2017). Geniş spektrumlu antibiyotiklerin çeşitliliği azaltarak ve potansiyel olarak yararlı bakterileri yok ederek bağırsak mikrobiyotasını olumsuz etkilediği gösterilmiştir. 12 ay içinde makrolid ve tetrasiklin kullanımı ile yeni bir İBS tanısı arasında ilişki olduğu ortaya konmuştur. Bu verilerin aksine rifaksimin gibi emilmeyen antibiyotiklerin İBS hastalarında semptom iyileşmesine yol açtığını gösteren sağlam kanıtlar vardır (Menees & Chey, 2018). Günümüzde İBS'nin birden fazla patofizyolojik mekanizmanın rol oynadığı bir hastalık olduğu genel olarak kabul edilmekte ve bağırsak mikrobiyota kompozisyonunun bu mekanizmalardan biri olabileceği öne sürülmektedir. İnsan bağırsağı karmaşık bir yapıdır ve virüsler, bakteriler, mantarlar, ökaryotlar ve arkeler gibi milyonlarca mikroorganizma için meskendir. Bu canlı mikrobiyal topluluklar, gastrointestinal homeostazın korunmasında zorunludur. Mikrobiyotanın bileşimi kişiden kişiye değişir, hayat boyunca farklılık gösterir ve başta yaşam tarzı, beslenme, stres, kullanılan ilaçlar gibi çevresel

faktörlere bağlıdır. Bağırsak mikrobiyotasını oluşturan bakterilere dört ana filum hakimdir: Firmicutes, Bacteroidetes, Actinobacteria ve Proteobacteria (Chong vd., 2019). Sağlıklı bir bireyde bağırsak mikrobiyotası alınan besinleri emebilir, normal bağışıklık yanıtlarını kolaylaştırabilir ve konakçı için iç dengeyi koruyabilir (Duan vd., 2019). Güncel veriler sindirim sistemindeki mikrobiyotanın, İBS'nin ortaya çıkışında önemli bir rol oynayabileceğini göstermektedir. İBS hastalarında, Proteobacteria ve Firmicutes gibi bazı bakteri gruplarının sayısında artış olurken Bifidobacterium ve Faecalibacterium gibi bazı bakteri gruplarının sayısında azalma olmuştur (Chong vd., 2019).

Şekil 3. Mevcut sistematik incelemelere dayalı İBS gelişimi için risk faktörlerinin genel görünümü (Sulaimi vd., 2025)

2.4. Genetik Yatkınlık

İBS gelişiminde genetik yatkınlığın rolü iyi araştırılmıştır. Hastaların %33'ünde pozitif aile öyküsü bulunmaktadır. Çeşitli çalışmalar, İBS'nin ailelerde birikebileceğini ve nesiller arasında kalıtımsal olabileceğini belirtmiştir (Császár-Nagy & Bókkon, 2023). Hastalık sıklıkla ailelerde kümelenir yani kalıtılabilir. İsveç'te evlat edinmeye yönelik yapılan bir çalışmada, biyolojik ebeveynlerinde İBS olan evlat edinilmiş bireylerde hastalığın görülme oranının daha yüksek olduğu ve İBS'nin kalıtılabilirliğinin yani genler yoluyla aktarımının yaklaşık %19,5 olduğu belirlenmiştir (Waehrens vd., 2017). Ürdün'de üniversite öğrencileri arasında yapılan bir çalışmada, İBS teşhisi konan öğrencilerin yaklaşık yarısının ailesinde İBS öyküsü bulunmuş ve bunun, İBS'si olmayan öğrencilere göre önemli ölçüde daha yüksek olduğu görülmüştür. Ailede mide ülseri, reflü, çölyak ve İBS gibi sindirim sistemi rahatsızlıkları bulunanlarda İBS'ye daha sık rastlanılmıştır (Ruderstam & Ohlsson, 2022). Çalışmalarda, bağırsak rahatsızlığı olan birinci derece akrabası olan kişilerin, eşinde İBS bulunanlara kıyasla, kendilerinin İBS bildirme sıklığının da büyük ölçüde daha yüksek olduğu belirlenmiştir Yakın zamanda, 50.000'den fazla vakayı içeren bir İsveç ulusal araştırması; birinci, ikinci ve üçüncü derece akrabalar arasında artan İBS riskini göstermiştir ve bu da açıkça genetik bir bileşenin var olduğunu göstermektedir (Bahra vd., 2020). İkiz çalışmaları, İBS'nin genetik kalıtımının %22 ile %57 arasında değiştiğini tahmin etmektedir (Chumpitazi & Shulman, 2016). Çalışmalar, tek yumurta ikizlerinde çift yumurta ikizlerine göre İBS görülme uyumunun daha yüksek olduğunu göstermiştir. Tek yumurta ikizlerinde İBS uyum oranı %17,2 iken, çift yumurta ikizlerinde bu oran %8,4'tür. İBS'li ebeveyn-çocuk kohortlarının, İBS'li olmayan ebeveyn-çocuk kohortlarıyla karşılaştırıldığı bir çalışma; anne-babada İBS bulunmasının çocuklarda İBS ve majör zihinsel bozukluklar gelişme riskinin anlamlı derecede yüksek olduğunu bulmuştur (Yeh vd., 2021).

İBS'de epigenetik değişiklikler, genetik farklılıkların ötesinde hastalığın patofizyolojisinde önemli bir rol oynamaktadır. Epigenetik değişiklikler, DNA dizisinde herhangi bir değişiklik meydana gelmeden, moleküler düzeyde gerçekleşen ve gen ekspresyonunu etkileyerek fenotipik farklılıklara neden olan kimyasal modifikasyonlardır. Bu kapsamda, çeşitli miRNA'ların artmış iç organ hassasiyeti ve bağırsak geçirgenliği ile ilişkili olduğu, DNA metilasyonundaki ve miRNA'lardaki değişikliklerin bağırsakların daha hassas ve geçirgen hale gelmesine yol açabileceği gözlemlenmiştir. Ayrıca, enterik sinir sisteminin gelişimi ve işleyişi de genetik değişikliklerin yanı sıra epigenetik mekanizmalarla kontrol edilmektedir (Noemi, Bob & Bókkon, 2024). Son zamanlardaki araştırmalar, epigenetik faktörlerin İBS'nin oluşumunda etkili olabilecek çeşitli mekanizmaları düzenleyebileceğini göstermiştir. Özellikle, kromatin yeniden şekillenmesi, DNA metilasyonu ve kodlamayan RNA'lar gibi epigenetik modifikasyonlar, İBS gelişiminde rol oynayan önemli faktörler arasında yer almaktadır (Dothel vd., 2023).

2.5. Güncel Tedavi Yaklaşımları

İBS'nin klinik yönetimi zorlayıcı olabilir. Hastalarla olumlu bir terapötik ilişki kurmak ve hasta eğitimini temel almak, klinik sonuçları optimize etmenin anahtarıdır. Kişiselleştirilmiş bir yaklaşım, güçlü, güven verici bir doktor-hasta ilişkisi, diyet tavsiyesi ve stres yönetimi oldukça önemlidir. Klinisyenler semptom başlangıcını ve hastanın yaşam kalitesi üzerindeki etkisini dikkatlice değerlendirmeli ve hastalara İBS tanısının semptom temelli olduğunu, genellikle çok sayıda tetkikin gerekli olmadığını ve hedefe yönelik tedavinin yaşam kalitesini iyileştirebileceğini açıklamalıdır. Yanıt vermeyen hastalar için, terapötik yaklaşım farmakolojik olmayan tedavileri ve/veya farmakoterapileri içerebilir. Farmakolojik tedavi seçimi, baskın semptoma dayanır ki zaten temel yaklaşım, hastaların rahatsız edici semptomlarını yönetmektir (Bonetto vd., 2021). Semptomların genellikle kronik olduğu ve tedavinin semptomları iyileştirmeyi amaçlarken bunları tamamen gidermeyebileceği vurgulanmalıdır. Hastaların %70'i hafif şiddetli hastalıktan rahatsız olan İBS'nin kesin bir tedavisi bulunmamaktadır. Hastaların ilk olarak yaşam tarzında ve beslenme alışkanlıklarında değişiklik yapması tavsiye edilmektedir (Black & Ford, 2021). İBS'li hastalar yaşam tarzı değişikliklerinden (örneğin, egzersiz, diyet modifikasyonu) fayda görebilirler. Hastalar çoğu zaman, karın ağrısı ve şişkinlik gibi belirtilerinin öğün sonrası olduğunu düşünmektedirler ve geneli yedikten sonra gelişen bu belirtileri azaltmak için gıda alımını düşürmektedir. Bundan dolayı İBS'li hastalar genellikle belirtileri yatıştırmak için diyet tedavileri araştırmaktadırlar. Düşük FODMAP (frukto, oligo-, di- ve monosakkaritler ve polioller) diyeti, glutensiz diyet ve laktoz, fruktoz kısıtlı diyetler bunlardandır (Başerdem & Yeşil, 2023). Tedavide temel olarak baskın semptom ele alınarak hızlanmış bağırsak geçişi ve visseral aşırı duyarlılık gibi patofizyolojiler hedeflenir. Henüz etkili, hastalığı değiştiren tedaviler mevcut değildir; ancak, İBS'nin patofizyolojisine dayalı biyobelirteçleri gösteren ve doğrulayan araştırmalar, kolonik geçiş anormallikleri veya artmış kolonik safra asidi konsantrasyonları gibi mekanizmaları düzeltmek için etkili tedavileri yönlendirme fırsatları sunmaktadır. İshal baskın İBS'de (İBS-D), loperamid gibi antidiyareik ajanlar semptomları kontrol etmek için kullanılır. Öte yandan, kabızlık baskın İBS (İBS-C) polietilen glikol ve laktulozun yanı sıra hacim artırıcı ajanlar (psyllium ve kepek), magnezyum sütü ve uyarıcı laksatifler (senna ve bisakodil) ile kontrol edilebilir. İBS ölüm oranı düşük bir hastalık olsa da hayat kalitesini fazlasıyla düşürüp anksiyete ve depresyon seviyelerini artırmaktadır. Bu nedenle hastanın semptomlarına bağlı olarak ilaç tedavisinin yanında psikolojik tedavi gibi uygulamalar da düşünülebilir (Düşünsel & Kılınç, 2023). Psikolojik terapiler bir bütün olarak İBS semptomlarının şiddetini azaltmada iyi etkinlik göstermiştir. İBS'de beyin-bağırsak etkileşimlerinin ve bilişsel duygusal süreçlerin önemi göz önüne alındığında, psikolojik müdahalelerin durum için etkili bir tedavi seçeneği olması şaşırtıcı değildir. Yine ilaç olarak trisiklik antidepresanlar, İBS için en çok test edilen antidepresan kategorisidir ve birçok çalışma karın ağrısı ve ishal semptomlarını hafiflettiklerini ve yavaş kolon geçiş sürelerini iyileştirdiklerini bulmuştur. Probiyotiklerin semptomları azaltmaya yardımcı olduğu görülmüştür. Probiyotikler, İBS'li hastalarda etkinlik ve güvenlik göstermiştir, ancak çalışmalar incelenen suşlar, dozaj ve tedavi süresi açısından tutarsızlık göstermiştir. İBS tedavisinde alternatif tedaviler de kullanılmaktadır. Belirtileri kontrol etmede ilaç tedavisinde başarı sağlanamadığı durumda hastalar alternatif ve tamamlayıcı tedavilere yönelir. Çin tıbbı ve bitkisel tedaviler İBS yönetiminde kritik bir rol almaktadır. İBS'de tüketilen bitki çaylarının bağırsakları rahatlattığı ve hastalık belirtilerini azalttığı görülmektedir. Sindirim sorunlarında rezene, nane ve kimyon kullanımının kramp ve gaz sancılarını azalttığı; karında şişkinlik durumunda, fiziksel aktivitenin bağırsak gaz geçişini

basitleştirdiği belirtilmektedir. Ayrıca sağlık profesyonellerinin İBS hastalarının uyguladıkları ilaç dışındaki yöntemleri saptamasının ve hastaya lazım olan bilgileri vermesinin de kritik olduğu düşünülmektedir. İBS için gerçekleştirilen klinik çalışmaların çoğu, İBS semptomlarını tedavi etmede tamamlayıcı ve alternatif tıp ile farmakolojik tedavilerle standart bakım arasındaki karşılaştırmaya odaklanmıştır (Aktaş & Kıyak, 2020).

2.4.1. Yaşam Tarzı Değişiklikleri

Yaşam tarzı değişikliği müdahalesi, İBS hastalarının sağlığını, semptomlarını ve yaşam kalitesini iyileştirmek için önemli bir stratejidir. Bu tür bir yaşam tarzının temel bileşenleri arasında sigarayı bırakmak, optimal uyku sağlamak, düzenli ve yoğun fiziksel aktivite yapmak, yüksek kaliteli bir beslenme düzeni sürdürmek ve ölçülü alkol tüketmek yer almaktadır. Bu faktörler toplu olarak İBS için etkili birincil korunma stratejileri olarak işlev görmektedir. Yaşam tarzı değişiklikleri; yaşam kalitesini artırır, konsantrasyonu artırır, enerji seviyesini yükseltir, öz saygıyı artırır, yorgunluğu azaltır, uyku düzenini iyileştirir ve dayanıklılığı artırır. Çoğu çalışmanın sonuçları, sağlıklı bir yaşam tarzı benimsemenin İBS insidansını azaltabileceğini göstermektedir. (Chamera-Cyrek vd., 2024).

Farmakolojik olmayan bir müdahale olarak fiziksel egzersizin, bağırsak mikrobiyotasını düzenleyerek İBS semptomlarını hafiflettiği öne sürülmüştür. Koşu, yüzme ve bisiklet gibi aerobik egzersizlerin, *Lactobacillus* ve *Bifidobacterium* gibi faydalı bağırsak bakterilerinin çeşitliliğini ve bolluğunu artırdığı gösterilmiştir. Bu bakteriler, antienflamatuvar özelliklere sahip ve bağırsak bariyer bütünlüğünü destekleyen kısa zincirli yağ asitleri üretirler. Yapılandırılmış aerobik egzersiz programlarına katılan İBS hastalarını içeren çalışmalar, bağırsak mikrobiyotalarının bileşiminde ve çeşitliliğinde önemli iyileşmelerin yanı sıra karın ağrısı ve şişkinlik gibi semptomlarda hafifleme olduğunu bildirmiştir. Ek olarak, egzersiz, stres seviyelerini düşürerek ve ruh halini iyileştirerek zihinsel sağlığı olumlu yönde etkiler; bu da bağırsak-beyin ekseni aracılığıyla İBS semptomlarını daha da hafifletebilir (Li, C. vd., 2024). Egzersiz tedavisi üzerine yapılan bir çalışmada araştırmacılar, yaklaşık 100 İBS hastasında profesyonel personel rehberliğinde yapılan orta düzeyde egzersizin etkinliğini doğrulamışlardır. Çalışmadaki katılımcılar arasında yüksek bir bırakma oranı gözlemlenmesine rağmen, orta düzeyde egzersiz grubunda İBS semptomları anlamlı ölçüde hafiflemiştir. Diğer ülkelerde İBS ve uyku arasındaki ilişki üzerine yapılan çalışmalarda araştırmacılar, İBS'nin uyku bozukluklarıyla anlamlı derecede ilişkili olduğunu bildirmişlerdir. Ek olarak, Japonya'da uykuya dalmakta zorluk çeken grupta İBS sıklığının daha yüksek olduğu bildirilmiştir. Ancak, uyku bozukluklarının görülme sıklığını azaltmanın İBS semptomlarını hafiflettiğine dair şu anda net bir kanıt bulunmamaktadır. Alkol tüketimi üzerine yapılan çalışmalar, kısa sürede yüksek miktarda alkol tüketiminin ishal semptomlarını kötüleştirdiğini, ancak hafif ile orta düzeyde tüketimin kötüleşen İBS semptomlarının görülme sıklığında anlamlı bir fark yaratmadığını göstermiştir. Bu nedenle, alkol tüketim alışkanlıklarını değiştirmenin İBS semptomlarını hafiflettiğine dair net bir kanıt yoktur. Sigara içme ve İBS semptomları arasında da anlamlı bir ilişki gözlemlenmemiştir (Okawa, 2022).

2.4.2. Diyet ve Beslenme

İBS semptomlarını tedavi etmek için yapılan diyet değişiklikleri, birçok hastanın yiyeceklerin semptomlarını tetiklediği veya şiddetlendirdiğini bildirmesi nedeniyle ilgi görmektedir. İBS'li hastaların yaklaşık %70 ile %90'ının belirli yiyeceklerle semptomlarının alevlendiğini bildirmesi göz önüne alındığında, hastaların semptom üreten yiyecekleri diyetlerinden azaltmaya veya çıkarmaya çalışması şaşırtıcı değildir. İBS'li birçok birey diyet seçeneklerini keşfetmeye isteklidir ve %90'a kadarı gıda tetikleyicilerinden kaçınmak için diyetlerini değiştirmeye çalışmıştır (Bek vd., 2022). İBS'de diyet tedavisinin hedefi gerekli gıda ihtiyacını karşılamak, belirli semptomlara göre beslenmeyi ayarlamak ve gıdaların belirtileri yönetmedeki potansiyel görevlerini aydınlatmaktır. Diyet tedavisi semptomlara özgü olmalıdır. Semptomlara sebep olabilecek gıdaların diyetten dışlanması ya da azaltılması gerekmektedir. Kabızlıkta bol posalı, ishalde az posalı beslenmek hem kabızlık hem ishal durumunda az posanın yanına kepek ilavesi yapmak buna örnektir. Genel anlamda İBS diyet tedavisinde az az sık sık öğün yapılmalı, gereken miktarda sıvı alımı olmalıdır. Kafein, alkol, gazlı içecekler ve acı baharattan uzak durulmalı, semptomları artırabilecek besinler denetimli verilmelidir. İBS tedavisinde yüksek lifli diyetler, glutensiz diyetler, laktoz azaltılmış diyetler, düşük yağlı diyetler ve fermente olabilen oligo-, di-, monosakkaritler ve polioller (FODMAP'lar) açısından düşük diyetler dahil olmak üzere çeşitli diyet manipülasyonları araştırılmıştır. İBS için geleneksel diyet tavsiyesi, fermente edilebilir oligosakkaritler, disakkaritler, monosakkaritler ve polioller (FODMAP) açısından düşük bir diyet ve glutensiz diyet olmak üzere 3 diyet popüler hale gelmiştir (Rej vd., 2022).

Geleneksel Diyet Tedavisi; İBS için birinci basamak diyet tedavisi olarak kabul edilir. Prensipleri sağlıklı beslenme ve yaşam tarzı yönetimini kapsar. Geleneksel diyet tedavisinde düzenli öğünler yenmeli ve yemek yemek için zaman ayrılmalıdır. Öğün atlamaktan ve öğünler arası uzun süreler bırakılmasından kaçınılmalıdır. Günde en az 8 bardak sıvı alınarak alkol ve gazlı içecek tüketimi azaltılmalı, çay-kahve tüketimi sınırlandırılmalıdır. İşlenmiş veya önceden pişirilmiş gıdalarda bulunan dirençli nişasta (ince bağırsakta sindirime direnç gösteren ve kolona bozulmadan ulaşan nişasta) alımı azaltılmalıdır. Taze meyve alımı günde 3 porsiyon ile sınırlandırılıp özellikle ishali olan bireyler, şekersiz tatlılarda (sakız dahil), içeceklerde ve bazı diyabetik zayıflama ürünlerinde bulunan yapay tatlandırıcı sorbitolden kaçınmalıdır (Di Rosa vd., 2023).

Düşük FODMAP Diyeti; Fermente edilebilir oligosakkaritler, disakkaritler, monosakkaritler ve polioller (FODMAP'lar) bakımından düşük bir diyet, İBS ile ilişkili gastrointestinal semptomları azaltmak için umut verici bir terapötik yaklaşımdır. FODMAP'lar, muhtemelen çoklu mekanizmalar yoluyla Gİ semptomlarına katkıda bulunduğu düşünülen ozmotik olarak aktif karbonhidratların çeşitli bir ailesidir. Bu kısa zincirli karbonhidratlar; glikozu aşan artan fruktoz konsantrasyonu (elma, armut), laktoz (süt ürünleri), fruktanlar (buğday, soğan), polioller (yapay tatlandırıcılar ve sorbitol) ve galakto-oligosakkaritleri (baklagiller, lahana) içerir ve bunların tümü sindirim sistemi lümeninden zayıf bir şekilde emilir (Liu vd., 2020). Bu da lümende ozmotik gradyanın artmasına ve bağırsak mikrobiyotasının bir parçası olan bakteriyel fermantasyona yol açar. FODMAP'lar açısından zengin bir diyet, bağırsak lümeninde su ve gazın artmasına neden olur ve bu durum diğer fizyolojik, psikososyal veya çevresel kaynaklı faktörlerle birleşerek İBS tanısının karakteristik semptomlarını tetikleyebilir (Guerreiro vd., 2020).

Yüksek FODMAP alımı ayrıca visseral aşırı duyarlılık, enflamasyon, bağırsak bariyer fonksiyon bozukluğu, disbiyozis ve İBS'nin patogenezi ve kötüleşmesi ile ilgili diğer durumlarla da ilişkilidir. 4 gramdan fazla laktoz; 0,3 gramdan fazla mannitol; 0,3 gramdan fazla sorbitol; 0,3 gramdan fazla galakto-oligosakkaritler; tahıl bazlı ise 0,3 gramdan fazla fruktanlar, aksi takdirde tahıl içermeyen ürünler için 0,2 gramdan fazla fruktanlar veya 0,2 gramdan fazla fruktoz içeren gıdalar yüksek FODMAP içerikli kabul edilir (Morariu vd., 2023).

Gıda Grubu	Yüksek FODMAP İçeriği	Düşük FODMAP İçeriği
Sebzeler	Kuşkonmaz, sarımsak, soğan, brokoli, bezelye, mangetout bezelye, mantar, lahana	Kapya biber, havuç, mısır, salatalık, patlıcan, yeşil fasulye, marul, balkabağı, domates, kabak
Meyveler	Elma, armut, mango, karpuz, nektarin, şeftali, erik, kuru meyveler	Portakal, mandalina, üzüm, yaban mersini, limon, kivi, muz, çilek
Süt ve Alternatifleri	Süt (inek, keçi, koyun), yoğunlaştırılmış süt, soya sütü, yoğurt, krema, dondurma, taze peynir	Laktozsuz süt, badem/sütü, laktozsuz yoğurtlar, olgunlaştırılmış peynirler, yer fıstığı ezmesi, eski kaşar, brie/camembert peyniri
Ekmek ve Tahıllar	Çavdar, buğday bazlı ekmek, kuru meyveli kahvaltılık gevrekler, buğday makarnası	Pirinç, kinoa, glutensiz ekmek, glutensiz makarna, ekşi mayalı ekmek, siyez ekmeği
Kuruyemişler ve Tohumlar	Antep fıstığı, kaju fıstığı	Yer fıstığı, ceviz, kabak çekirdeği

Şekil 5. Yüksek ve düşük FODMAP içeriğine sahip ürünler (Morariu vd., 2023)

İBS semptomlarını tetikleyebilen veya şiddetlendirebilen yüksek FODMAP içeren yiyeceklerin kısıtlanması, artan sayıda klinik çalışmaya göre İBS semptomlarının yönetimine katkıda bulunabilir. Bu gıda bileşenlerinden düşük diyetler, fermantasyonun azaltılması ve bağırsaklarda geçişin düzenlenmesi yoluyla semptom şiddetini azaltıyor gibi görünmektedir. Hastalarda düşük FODMAP diyetinin özellikle karın şişkinliği, bitkinlik ve bulantı gibi semptomları iyileştirdiği gözlenmiş bir başka çalışmada hayat kalitesini de artırdığı belirlenmiştir. FODMAP diyeti ile geleneksel tedavinin kıyaslandığı bir başka çalışmada ise her iki diyetin de İBS semptomlarını iyileştirdiği görülse de FODMAP diyetinin bazı İBS

semptomlarında daha efektif olduğu da bildirilmiştir. Ancak bu diyette azalmış fermente edilebilir karbonhidrat alımından dolayı bağırsakta bifidobakteri konsantrasyonunun düştüğü ve diyetin mikrobiyota üzerine negatif etkileri olabileceği görülmüştür (Altınok vd., 2020).

Laktoz Kısıtlaması; Laktoz intoleransı; dünya çapında yüksek yaygınlığa sahip, klinik belirtileri çeşitli ve çölyak hastalığı, bakteriyel aşırı büyüme veya irritabl bağırsak sendromu gibi diğer durumlarınkine benzer olan bir durumdur. Birçok İBS hastası semptomlarını süt veya süt ürünleri intoleransına atfetmektedir. Bu kendi kendine bildirilen intolerans, hidrojen nefes testi gibi objektif kanıtlarla korelasyon göstermemektedir. Daha eski, düşük kaliteli çalışmalar laktoz kısıtlamasına güçlü bir semptom yanıtı bildirmiştir. Bu yanıt laktaz eksikliğinin bir sonucu da olabilir, ancak İBS hastalarına laktaz takviyesi sağlayan bir çalışma semptomlarda iyileşme göstermemiştir. Başlangıçta laktoz intoleransı için uyarlanmış olan laktozsuz diyetin uygulanması, İBS'li ve laktoz alımıyla ilişkili semptomları olan hastalar için önerilmiştir. Bu yaklaşımın arkasındaki mantık, İBS semptomlarının temel nedeninin genellikle sindirilmemiş laktozun ince ve kalın bağırsaklara geçmesinde yatmaktadır. Bu diyet, temel olarak süt ürünlerinde bulunan ve etkili bir şekilde bir FODMAP olarak sınıflandırılabilen bir disakkarit şeker olan laktozun dışlanmasını gerektirir. İBS'li bazı hastalar sıklıkla laktozsuz bir diyetten fayda görse de kanıtlar hala tutarsızdır ve çelişkili sonuçlar göstermektedir. Dahası, süt ürünleri önemli kalsiyum, D vitamini ve protein kaynakları olduğundan, laktozsuz bir diyetin besinsel etkileri kritiktir. Bu nedenle, yeterli diyet yönetimi olmadan laktozsuz bir diyete uyum, bu besinlerde eksikliklere yol açabilir (Pasta vd., 2024).

Gluten Diyeti; Birçok çalışma, İBS'li hastaların glutensiz ve buğdaysız bir diyet uyguladıklarında semptom kontrolü yaşadıklarını bildirmektedir. Gluten; öncelikle buğday, çavdar ve arpa gibi tahıllarda bulunan immünojenik bir proteindir. Glutenin, genetik olarak yatkın bireylerde otoimmün bir hastalık olan çölyak hastalığına neden olduğu bilinmektedir. Gluten içeren bir diyetin İBS patogenezine de katkıda bulunduğu belirlenmiştir (Thomas vd., 2022). Glutenin İBS'deki rolü hala belirsiz olsa da İBS hastalarının önemli bir kısmı, çölyak hastalığı veya buğday alerjisi kanıtı olmamasına rağmen gluten alımına yanıt olarak semptomlar bildirmektedir; bu fenomen "non-çölyak gluten duyarlılığı" (NCGS) olarak adlandırılmıştır. Ancak bu durumun aslında glutene değil buğdaydaki diğer bileşenlere (örneğin FODMAP'ler, amilaz tripsin inhibitörleri, buğday tohumu aglutininleri) bağlı olabileceği düşünülmektedir. Son on yılda, çölyak hastalığı bağlamı dışında glutensiz diyet kullanımında katlanarak bir artış olmuştur Çeşitli müdahaleler, 4 ile 8 hafta boyunca gluten kısıtlamasının İBS semptomlarını iyileştirdiğini ve günlük bağırsak hareketlerini ve bağırsak geçirgenliğini azalttığını bildirmiştir. Ancak, İBS'de glutensiz diyetin faydalı etkisinin altında yatan mekanizmalar daha fazla araştırma gerektirmektedir. Diyet kılavuzlarına veya bilimsel literatüre göre İBS hastaları glutensiz bir diyet uygulamak isterlerse, kullanımına dair mevcut kanıtların çelişkili olduğu konusunda bilgilendirilmelidirler ve uygunsuz bir glutensiz diyetin zararlı olabileceği konusunda uyarılmalıdırlar. Gluten açısından zengin tahıllar genel diyette değerli bir besin kaynağıdır, bu nedenle bunların çıkarılması potansiyel olarak besin eksikliklerine yol açabilir (Rej vd., 2022).

Probiyotik ve Prebiyotikler; Probiyotikler, gereken miktarda alındıklarında konakçıya fayda sağlayan canlı mikroorganizmalardır. Yoğurt, kefir veya lahana turşusu gibi fermente ürünler bu mikropları doğal formda sunar. Sistematik gözden geçirme çalışmalarında, probiyotik alımının özellikle şişkinlik, karın ağrısı ve gaz şikayetlerini büyük oranda azalttığı rapor edilmiştir. Ayrıca farklı bakteri suşlarına yönelik yapılan klinik denemeler, İBS'nin alt tiplerine göre probiyotik etkinliğinde değişkenlik olduğunu göstermektedir (Ford vd., 2018). Prebiyotikler ise insan sindirimi tarafından parçalanmayan ancak bağırsak bakterileri tarafından fermente edilerek kısa zincirli yağ asitlerine (SCFA) dönüştürülen diyet lifleridir. Soğan, sarımsak, muz, kuşkonmaz ve tam tahıllar başlıca prebiyotik kaynakları arasında sayılmaktadır. Bu bileşiklerin, özellikle Bifidobacterium gibi yararlı mikropların çoğalmasını teşvik ederek bağırsak mukozasında enflamasyonu azalttığı ve bariyer fonksiyonunu güçlendirdiği bildirilmiştir. Düşük FODMAP diyetiyle birlikte probiyotik desteği sunan yaklaşımlar, FODMAP kısıtlamasının mikrobiyota üzerindeki olumsuz etkilerini telafi ederek semptom kontrolünü ve yaşam kalitesini iyileştirmeye yardımcı olmaktadır. Bu kombinasyonun, semptomların yineleme sıklığını da azalttığı gösterilmiştir (Saha & Sarkar, 2021). Mikrobiyota çeşitliliğini artıran bu diyet bileşenlerinin, İBS patofizyolojisinde rol oynayan düşük dereceli enflamasyon, visseral hipersensitivite ve bağırsak geçirgenliğindeki bozukluk gibi mekanizmaları düzenleyebileceği öne sürülmektedir. Bununla birlikte, her bireyin mikrobiyal yanıt profili farklılık gösterdiğinden, probiyotik prebiyotik stratejilerinin hastaya özgü olarak planlanması önerilmektedir. Sinbiyotikler, sinerjik olarak etkileşen probiyotiklerin ve

prebiyotiklerin kombinasyonudur. Sinbiyotikler seçici olarak faydalı organizmaların büyümesini ve hayatta kalmasını uyarır veya bağırsak mikrobiyotasının metabolizmasını aktive ederek İBS'de faydalı etkilere katkıda bulunur. İBS'de faydalı etkileri olan bazı sinbiyotik örnekleri arasında akasya lifi ve B. lactis içeren yoğurt, inülin ve B. lactis ve ispaghula kabuğu ve S. boulardii bulunur. Sinbiyotikler tüketim için güvenli olmasına rağmen, İBS'li hastalarda etkinliklerini değerlendiren randomize kontrollü klinik çalışmalar karışık sonuçlar göstermiştir (Thomas vd., 2022).

Antispazmodikler; Karın ağrısı yaşayan hastalar için antispazmodikler, onlarca yıldır birinci basamakta ilk sıra tedavi seçeneği olmuştur. Ajana bağlı olarak, etki mekanizması antikolinerjik ve kalsiyum kanal bloke edici özellikleriyle ilişkilidir ve bu da bağırsakta düz kas gevşemesine yol açar. Antispazmodikler, karın krampları ve değişmiş bağırsak alışkanlıkları olan hastalar için uygun bir tedavi seçeneğidir. Çünkü İBS'deki ağrının kısmen düz kas spazmlarından kaynaklandığı düşünülmektedir. Sık kullanılan örnekleri: alverin sitrat (simetikon ile birlikte), mebeverin, otilonyum bromür ve pinaveryum bromürdür. Antispazmodiklerin İBS'deki etkinliğini değerlendiren çoğu çalışmanın kalitesi optimal olmamasına rağmen, meta-analizlerin sonuçları bu ajanların bir sınıf olarak karın ağrısı için plaseboya göre faydalar sağladığını ve semptomatik kısa süreli rahatlama sağlayabileceğini düşündürmektedir. Ancak, tüm antispazmodiklerin etkili olduğu gösterilmemiştir ve belirli ajanların mevcudiyeti ülkeden ülkeye önemli ölçüde farklılık göstermektedir. Dahası, farklı İBS alt gruplarında farklı şekilde etki edip etmedikleri açık değildir. Antispazmodikler nispeten güvenlidir, ancak potansiyel antikolinerjik yan etkiler ve kontrendikasyonlar konusunda dikkatli olunmalıdır. Antikolinerjik yan etkiler arasında kabızlık, ağız kuruluğu, görme bozuklukları ve idrar retansiyonu bulunur. Antikolinerjik yan etkileri nedeniyle; yaşlılarda, benign prostat hiperplazisi, glokom, mesane boynu obstrüksiyonu, miyasteni gravis ve Alzheimer hastalığı olan hastalarda kullanımları çoğu zaman sorunludur. Antispazmodik özelliklere sahip daha güvenli, daha doğal ajanlardan biri, aktif bileşeni L-mentol olan nane yağıdır. Birçok kontrollü çalışmada nane yağının İBS semptomlarını anlamlı derecede iyileştirdiği gözlenmiştir. Bu nedenle, nane yağı özellikle doğal bir çözüm arayan hastalar arasında pratik bir tedavi seçeneği olabilir (Cangemi & Lacy, 2019).

Laksatifler; Laksatifler, bağırsak hareket sıklığını artırmak ve dışkı kıvamını iyileştirmek için kullanılır. Bir dereceye kadar, kabızlıkta iyileşme karın ağrısında da iyileşmelere yol açabilir. Ancak sadece artan bağırsak hareket sıklığının ve iyileşen dışkı kıvamının, kabızlık baskın İBS (İBS-C) olan bireylerin yaşadığı karın semptomlarını gidermek için yeterli olmayabileceğini anlamak önemlidir. Polietilen glikol (PEG), magnezyum ve salin preparatları ve emilmeyen şekerler (şeker alkolleri) gibi ozmotik laksatifler, bağırsak lümeninde sıvı ve elektrolit sekresyonunu ve retansiyonunu destekleyen hipertonik ajanlardır. Bu da daha yumuşak dışkı kıvamına ve artan bağırsak hareket sıklığına yol açar. Stimülan laksatifler ise reçetesiz yaygın olarak bulunan, bağırsak kasılmasını tetikleyen ve kolonik sıvı ve elektrolit sekresyonunu destekleyen ajanlardır. 3 alt gruba ayrılırlar: 1) Hint yağı (risinoleik asit); emilimi azaltır, bağırsakta sıvı ve elektrolit artışına ve kasılmaların artmasına yol açar. 2) Antrakinonlar (sinameki, kaskara); serotonin, histamin ve prostaglandinler aracılığıyla sıvı sekresyonunu ve motiliteyi artırır. Bakteriler tarafından aktif forma dönüştürülür. 3) Difenilmetanlar (bisakodil, sodyum pikosülfat); kolon florası tarafından aktif metabolite çevrilir ve bu metabolit prostaglandinler, nitrik oksit ve serotonin salınımı yoluyla etki eder. (Sayuk, Waldman & Brenner, 2022).

Antidepresanlar; Genel olarak antidepresanların, TCA'ların ve SSRI'lerin İBS semptomlarını ve karın ağrısını iyileştirmede etkili olduğunu gösteren iyi kalitede kanıtlar mevcuttur. Antidepresanların gastrointestinal bozukluklardaki olası etki mekanizmaları arasında bağırsak geçiş süreleri, merkezi ve periferik ağrı bölgeleri üzerindeki etkiler ile antienflamatuvar ve analjezik özellikler yer alabilir. Trisiklik antidepresanlardan imipramin, klomipramin ve nortriptilin ile seçici serotonin geri alım inhibitörlerinden sitalopram ve fluoksetin dahil olmak üzere çeşitli antidepresanlar, İBS semptomlarını kontrol etmek için insan deneklerde test edilmiştir; ancak antidepresanların etkilerini doğrulamak için daha fazla klinik kanıta ihtiyaç vardır (Moayyedi vd., 2019).

2.4.4. Alternatif ve Destekleyici Tedavi

İlaç kullanımı sonucunda görülebilen yan etkiler, hastalığa karşı kesin bir sonuç elde edilememesi, uzun süren tedavi süreçleri, maliyet yüksekliği alternatif arayışlarını ve doğala dönüşü temel alarak tamamlayıcı/alternatif tıp uygulamalarını popüler bir duruma getirmiştir. İBS için tamamlayıcı ve alternatif tedaviler arasında bilişsel davranışçı terapi, hipnoz, akupunktur, yoga ve bitkisel tıp yer almaktadır (Bahrami vd., 2016).

Psikoterapi; Yaşam tarzı değişiklikleri, diyet önerileri ve ilaç tedavisine ek olarak, psikoterapi İBS tedavisinde önemli bir sütundur. Her hastanın psikoterapi görmesi gerekmez, ancak özellikle yetersiz sosyal desteği olan, geçmişinde travmatik olaylar bulunan veya işlevsiz ilişkileri olan hastalarda psikoterapi erken dönemde düşünülmelidir. Araştırmalar, beyin-bağırsak ekseninin İBS'de kilit bir rol oynadığını ve psikolojik faktörler ile merkezi işleme kusurlarının semptom şiddetine katkıda bulunduğunu göstermektedir. Psikolojik terapilerin genel olarak İBS semptomlarının şiddetini azaltmada iyi bir etkiye sahip olduğu belirtilmiştir. Psikoterapinin bilişsel davranışçı terapi (BDT), hipnoterapi gibi türleri bulunmaktadır.

Bilişsel Davranışçı Terapi (BDT); Bilişsel davranışçı terapi (BDT), 1960'lara dayanan ve anksiyete, depresyon, yeme bozuklukları ve kişilik bozuklukları gibi çok sayıda psikiyatrik bozuklukta etkili olduğu için altın standart terapötik yaklaşım olarak adlandırılan bir psikoterapi türüdür. Bilişsel davranışçı terapi, psikologların akıl hastalığı olan hastaların bilişsel çarpıtmalar olarak ortaya çıkan düşüncelerini sözlü olarak ifade ettiklerini fark etmeleri üzerine geliştirilmiştir. BDT'nin kabızlık, şişkinlik ve ishal dahil olmak üzere İBS'nin gerçek semptomları üzerinde neden işe yaradığına dair kesin mekanizma açık değildir ve çalışmalarda da belirtilmemiştir. BDT, İBS'li bireyler için semptomları hafifletme ve günlük işlevselliği artırmadaki avantajlarını doğrulayan çalışmalarla desteklenen son derece etkili bir teknik olarak ortaya çıkmıştır. Bu özel terapi biçimi, temel olarak İBS deneyimiyle sıklıkla ilişkili olan uyumsuz bilişsel süreçlerin ve olumsuz düşünce kalıplarının, aynı zamanda çarpıtılmış algıların değiştirilmesine ve yeniden yapılandırılmasına odaklanır. Böylece bu karmaşık sendromun etkili ve sürdürülebilir yönetiminde kritik önemini vurgular (Alsharef vd., 2024).

Hipnoterapi; Hipnoterapi, bağırsak semptomlarının algısına odaklanma yöntemidir. Terapist, hastaya bağırsak kontrolünü öğretmeye ve somatik semptomlara verilen bireysel tepkinin değişmesini sağlamaya çalışır. Terapötik sonuçları iyileştirmek için hipnozun kullanımı olan hipnoterapi, 1980'lerden beri İBS için kullanılmaktadır ve Bağırsak Odaklı Hipnoterapi olarak bilinen özel bir teknik seti geliştirilmiştir. Bağırsak odaklı hipnoterapi, 1980'lerde Profesör Peter Whorwell tarafından geliştirilmiş ve İBS hastalarında pozitif etkiler göstermiştir. Bağırsak odaklı hipnoz, bağırsak-beyin eksenini düzenler; çeşitli çalışmalar hipnoz öncesinde ve hemen sonrasında, değişmiş kolon motilitesi, azalmış visseral aşırı duyarlılık ve fonksiyonel beyin görüntülemede bağırsak-beyin ağrı işleme sinyallerinin normalleşmesi dahil olmak üzere bağırsak-beyin fonksiyonunda olumlu değişiklikler göstermiştir. O zamandan beri, bu psikolojik müdahalenin İBS semptomlarını iyileştirdiğini doğrulayan çok sayıda klinik çalışma yayımlanmıştır ve bu tedavi Batı ülkelerinde giderek yaygınlaşmıştır. Ancak hala ulaşılabilirlik sorunu mevcuttur. Birçok ülkede, bu tedavi genellikle psikologlar veya ruh sağlığı uzmanları tarafından uygulanmaktadır ve bu uzmanlar yalnızca büyük üçüncül merkezlerde bulunabilmektedir. Yapılan çalışmalarda, grup hipnoterapisi alan hastalar bağırsak dışı semptomlar, psikolojik semptomlar ve yaşam kalitesindeki iyileşmeler açısından bireysel hipnoterapi alanlarla benzer sonuçlar vermiştir. Bu durum, grup hipnoterapisinin tedaviye erişimi artırmak ve maliyeti azaltmak açısından etkili bir yöntem olabileceğini açıkça göstermektedir (Häuser, 2024).

Yoga; Geleneksel bir zihin-beden-nefes disiplini olan Yoga, yaklaşık MÖ 3500'de Hindistan'da ortaya çıkmıştır. Sanskritçe'de Yoga kelimesi, zihni, bedeni ve ruhu birleştirmek anlamına gelen "yuj" kökünden gelir. Yoga, Dünya Sağlık Örgütü'nün öngördüğü gibi mükemmel sağlığa yol açan kişisel dönüşüme yardımcı olmak için zihinsel ve fiziksel disiplini kapsar. Yoga uygulayıcıları, bedenin her hareketinin farkındalığı ve kontrolü ile tamamen uygulamalara dalmışlardır ve bunu nefesle senkronize ederler. Bu, onlara rahatlama ve sağlığa yol açan bir öz kontrol ve sakinlik hissi verir. Yoga'nın baş ağrılarını, anksiyeteyi, depresyonu, kronik yorgunluğu ve fibromiyaljiyi iyileştirdiği gösterilmiştir. Yoga; nefes çalışmaları, hareket ve meditasyon dahil olmak üzere farklı teknikleri birleştirerek İBS gibi rahatsızlıklarda umut verici olmaktadır. Dengeyi, gücü ve hareketliliği artırır ve düşüncelerin yargılayıcı olmadan gözlemlenmesine olanak tanır. İBS ve mevcut tedavi seçenekleriyle ilgili bir raporda, alt karın bölgesini hedef alan Yoga pozlarının bağırsaklardaki ve çevresindeki enerji dolaşımını artırarak İBS semptomlarını hafifletmeye yardımcı olabileceği öne sürülmüştür. Yoga, İBS hastalarının %77'si arasında tercih edilen bir yöntemdir ve hipnoterapi, akupunktur gibi kullanımları geride bırakmaktadır. Araştırmalar, yoganın İBS semptomlarını azaltmada ve İBS hastalarında stres, anksiyete ve depresyonu iyileştirmede farmakoterapi, bilişsel davranışçı terapi, egzersiz ve düşük FODMAP diyeti kadar etkili olabileceğini düşündürmektedir. Yoga, İBS'de bulunan değişmiş beyin-bağırsak eksenini hedef alır. Bir gevşeme yanıtını tetikleyerek otonom sinir sisteminin uygunsuz aktivasyonunu azaltabilir ve hipotalamus-hipofiz-adrenal eksenini ve enflamatuvar süreçleri düzenleyebilir (D'Silva vd., 2023).

Akupunktur; Akupunktur, çeşitli hastalıkları önlemek ve tedavi etmek için vücudun belirli noktalarına iğne batırılmasını içeren önemli bir geleneksel Çin tıbbı yöntemidir. Antik Çin'de ortaya çıkan uzun bir geçmişe sahiptir ve binlerce yıldır sindirim sorunlarını tedavi etmek için kullanılmaktadır. Son araştırmalarda, İBS hastalarında semptomları ve yaşam kalitesini iyileştirmede akupunkturun olası rolünü araştırmaya yönelik artan bir ilgi vardır. Kadim bir Geleneksel Çin Tıbbı tedavisi olan akupunkturun, spesifik akupunktur noktalarını uyararak fonksiyonel gastrointestinal rahatsızlıkların tedavisinde önemli bir müdahale olduğu bildirilmektedir. Önceki çalışmalar da akupunkturun İBS için etkili ve güvenli bir müdahale olduğunu, karın ağrısı, semptom şiddeti, anksiyete ve depresyon gibi semptomları hafiflettiğini bildirmiştir. Periferik düzeyde akupunktur, bağırsak duyu uçlarında 5-hidroksitriptamin ve reseptörlerini azaltarak ve ağrı ile ilişkili nörotransmitterleri azaltmak için bağırsak glial hücrelerinin aktivitesini bloke ederek enflamasyonu ve ağrıyı hafifletebilir, böylece periferik duyarlılığı zayıflatır. Akupunktur, merkezi sinir sisteminin omuriliğindeki N-metil-D-aspartat reseptör iyon kanallarının ve singulat korteksteki opioidlerin aktivitesini inhibe edebilir. Ayrıca akupunktur, ilgili beyin çekirdekleri aracılığıyla hipotalamus-hipofiz-adrenal eksenle ilişkili hormonları ve nörotransmitterleri hedef alarak İBS depresyonunu düzenleyebilir, böylece İBS kaynaklı visseral aşırı duyarlılık yanıtını iyileştirebilir. Klinik çalışmalar da akupunkturun hayat kalitesini potansiyel olarak artırdığını göstermiştir (Zhou vd., 2025).

Fitoterapi ve Bitkisel Tedavi; Bitkisel tıp kullanımı İBS hastaları için bir seçenektir. Bazı veriler enginar yaprağı ekstresinin İBS'yi iyileştirmede faydalı olduğunu öne sürmektedir. 300'e yakın İBS hastası ile yapılan 6 haftalık bir çalışmada enginar yaprağı ekstresinin semptom şiddetinde önemli azalmalar sağladığı görülmüştür. Binlerce yıldır İran tıbbında kullanılan nanenin sindirim sistemi rahatsızlıklarındaki etkileri kanıtlanmıştır. Yapılan çalışmalarda enterik kaplı nane yağının İBS'de etkili olduğu ve 100'den fazla İBS hastasını içeren bir çalışmada günde 3-4 kez, yemeklerden 15-30 dakika önce, 1 aylık periyotta verilen nane yağının ciddi semptom iyileşmesi sağladığı görülmüştür. Zerdeçal İran ve Çin tıbbında karın ağrısı, şişkinlik, sindirim ve gerginlik için geleneksel olarak kullanılmıştır ve ekstraktı ile İBS hastaları üzerinde yapılan 8 haftalık bir çalışmada hastaların üçte ikisinde semptomlar iyileşmiştir. Almanya'da uzun yıllardır kullanılan dokuz bitkisel sıvı formülasyon olan STW 5'in yetişkinlerde ve çocuklarda karın semptom kümeleri ve bireysel Gİ semptomları üzerinde etkili olduğu, tolere edilebilir olduğu ve çocukların okul devamsızlığını azalttığı ifade edilmiştir. Zencefilin de semptom yönetiminde sınırlı potansiyel gösterdiği belirtilmiştir. Boswellia carterii, zencefil ve Achillea millefolium karışımının erkeklerde yaşam kalitesini iyileştirdiği ancak kadınlarda iyileştirmediği ifade edilmiştir. Ancak, daha önceki bir çalışmada nane türü bir bitki, Cyperus rotundus ve zencefil kombinasyonunun 8 haftalık tedaviden sonra önemli iyileşmeler gösterdiği belirtilmiştir. Kaygan karaağaç kabuğu, laktuloz, yulaf kepeği ve meyan kökü karışımının hem bağırsak alışkanlığını hem de İBS semptomlarını kabızlık baskın İBS (İBS-C)'de iyileştirdiği görülmüştür (Kader vd., 2019).

3. SONUÇLAR

İrritabl Bağırsak Sendromu (İBS), hem semptom çeşitliliği hem de bireyden bireye değişen patofizyolojik etmenleri nedeniyle tedavi ve yönetiminde zorluk yaşanan bir hastalık grubudur. Bu tez kapsamında değerlendirilen literatür, İBS'nin sadece gastrointestinal bir hastalık değil, aynı zamanda merkezi sinir sistemi, bağışıklık sistemi ve bağırsak mikrobiyotası etkileşimini içeren çok boyutlu bir bozukluk olduğunu göstermektedir. Özellikle serotonin taşıyıcı gen polimorfizmleri ve mikrobiyotanın genetik kontrolü altındaki değişkenliği, hastalığın bireysel farklılıklarına genetik zemin hazırlayabilmektedir.

Güncel tedavi yaklaşımlarının, özellikle düşük FODMAP diyeti ve probiyotik/prebiyotik takviyelerin, İBS semptomları üzerindeki etkisi umut verici olmakla birlikte, bu yöntemlerin her bireyde aynı etkiyi göstermediği dikkat çekmektedir. Bunun en önemli nedeni, İBS'nin heterojen yapısı ve her bireyin mikrobiyotasının ve genetik profilinin farklı olmasıdır. Farmakolojik tedavilerin etkisi ise çoğu zaman semptomatik sınırlı kalmakta, uzun vadeli başarıda yaşam tarzı değişiklikleri ve kişiselleştirilmiş yaklaşımlar ön plana çıkmaktadır. Bu nedenle, gelecekte bireyin genetik yapısı ve mikrobiyota profiline göre şekillendirilecek tedavi modelleri, İBS yönetiminde daha etkili ve kalıcı sonuçlar sağlayabilir.

Bu tez kapsamında İrritabl Bağırsak Sendromu'nun çok faktörlü yapısı detaylı biçimde ele alınmış, genetik yatkınlık, çevresel faktörler ve mikrobiyotanın hastalık üzerindeki etkileri literatür desteğiyle açıklanmıştır. Elde edilen bulgular, İBS tedavisinde tek bir yöntemle başarı sağlamanın mümkün olmadığını, bütüncül ve bireyselleştirilmiş bir yaklaşımın gerekliliğini ortaya koymaktadır.

Diyet, yaşam tarzı değişiklikleri, probiyotik ve prebiyotik destekler ile farmakolojik tedaviler birlikte değerlendirildiğinde, hastaların yaşam kalitesinde belirgin iyileşmeler sağlanabildiği görülmektedir. Ancak, mevcut tedavi seçeneklerinin etkinliği kişiden kişiye değişmekte ve uzun dönem veriler halen sınırlı kalmaktadır. Bu nedenle, gelecekte genetik ve mikrobiyal profillemeye dayalı tedavi yaklaşımları, İBS yönetiminde yeni bir dönemin kapılarını aralayabilir.

KAYNAKLAR

Aktaş, Ü., & Kıyak, E. (2020). Examination of nonpharmacological method uses of patients with irritable bowel syndrome. *Ankara Medical Journal, 20*(1), 135–143.

Akyuz, F. (2016). İrritabl barsak sendromu. *Güncel Gastroenteroloji Dergisi, 20*(4), 415–420.

AlButaysh, O. F., AlQuraini, A. A., Almukhaitah, A. A., Alahmdi, Y. M., & Alharbi, F. S. (2020). Epidemiology of irritable bowel syndrome and its associated factors in Saudi undergraduate students. *Saudi Journal of Gastroenterology, 26*(2), 89–93.

Algera, J., Colomier, E., & Simrén, M. (2019). The dietary management of patients with irritable bowel syndrome: A narrative review of the existing and emerging evidence. *Nutrients, 11*(9), 2162.

Algera, J. P., Blomsten, A., Khadija, M., Verbeke, K., Vanuytsel, T., Tack, J., ... & Törnblom, H. (2024). Distinct age-related characteristics in patients with irritable bowel syndrome: Patient reported outcomes and measures of gut physiology. *npj Gut and Liver, 1*(1), 10.

Altınok, E., Aydın, E., Koval, S., Özbilgin, A. İ., Şener, B., Özcan, Ö. Ö., ... & Karahan, M. (2020). İrritabl bağırsak sendromu olan hastalarda beslenme durumunun incelenmesi. *Sağlık Hizmetleri ve Eğitimi Dergisi, 4*(2), 53–59.

Alsharef, E. H., Ali, H. M. K. H., Jaber, N. A., Ali, A. M. K., Alnasri, A. J., Alharbi, R. W., ... & Alsini, H. A. (2024). Modalities of treatment of irritable bowel syndrome (IBS): A multidisciplinary approach, patient education and support programs. *Journal of International Crisis and Risk Communication Research, 7*(S12), 1124.

Alvand, S., Mohammadi, Z., Rashidian, L., Cheraghian, B., Rahimi, Z., Danehchin, L., ... & Poustchi, H. (2020). Irritable bowel syndrome: Psychological disorder or poverty? Results of a large cross-sectional study in Iran. *Archives of Iranian Medicine, 23*(12), 821–826.

Ayyıldız, F., & Yıldıran, H. (2019). Farklı diyet modellerinin bağırsak mikrobiyotası üzerine etkisi. *Beslenme ve Diyet Dergisi, 47*(2), 77–86.

Bao, W., Qi, L., Bao, Y., Wang, S., & Li, W. (2022). Alleviating insomnia should decrease the risk of irritable bowel syndrome: Evidence from Mendelian randomization. *Frontiers in Pharmacology,* 13, 900788.

Başerdem, İ. N., & Yeşil, E. (2023). İrritable Bağırsak Sendromunda FODMAP Diyeti Tedavisi.

Bek, S., Teo, Y. N., Tan, X. H., Fan, K. H., & Siah, K. T. H. (2022). Association between irritable bowel syndrome and micronutrients: A systematic review. *Journal of Gastroenterology and Hepatology*, 37(8), 1485–1497.

Bhattarai, Y., Muniz Pedrogo, D. A., & Kashyap, P. C. (2017). Irritable bowel syndrome: A gut microbiota-related disorder? *American Journal of Physiology-Gastrointestinal and Liver Physiology*, 312(1), G52–G62.

Black, C. J., Yiannakou, Y., Houghton, L. A., Shuweihdi, F., West, R., Guthrie, E., & Ford, A. C. (2020). Anxiety-related factors associated with symptom severity in irritable bowel syndrome. *Neurogastroenterology & Motility*, 32(8), e13872.

Bonetto, S., Fagoonee, S., Battaglia, E., Grassini, M., Saracco, G. M., & Pellicano, R. (2021). Recent advances in the treatment of irritable bowel syndrome. *Polskie Archiwum Medycyny Wewnętrznej*, 131(7–8), 709–715.

Bor, S., Özdemir, O., & Karaman, H. (2017). Irritable bowel syndrome prevalence in Turkey. *Turkish Journal of Gastroenterology*, 28(2), 43–49.

Bozkurt, A., Atik, D., & Manav, A. İ. (2021). İrritabl barsak sendromunun kişilik özellikleri ile ilişkisi. *Haliç Üniversitesi Sağlık Bilimleri Dergisi*, 4(1), 9–16.

Canavan, C., West, J., & Card, T. (2014). The epidemiology of irritable bowel syndrome. *Clinical Epidemiology*, 6, 71–80.

Cangemi, D. J., & Lacy, B. E. (2019). Management of irritable bowel syndrome with diarrhea: a review of nonpharmacological and pharmacological interventions. *Therapeutic Advances in Gastroenterology*, 12, 1756284819878950.

Chamera-Cyrek, K., Sikora, O., Baran, J., Rowiński, D., Kuzminski, C., Podczerwińska, A., ... & Kupczak, W. (2024). The role of lifestyle-related treatments for irritable bowel syndrome.
Chao, W. C., Huang, J. C., Young, S. L., Wu, C. L., Shih, J. C., Liao, L. D., & Cheng, B. (2024). Interplay of yoga, physical activity, and probiotics in irritable bowel syndrome management: A double-blind randomized study. *Complementary Therapies in Clinical Practice*, 57, 101892.
Chatila, R., Merhi, M., Hariri, E., Sabbah, N., & Deeb, M. E. (2017). Irritable bowel syndrome: prevalence, risk factors in an adult Lebanese population. *BMC Gastroenterology*, 17, 1–6.
Chen, Y., Lian, B., Li, P., Yao, S., & Hou, Z. (2022). Studies on irritable bowel syndrome associated with anxiety or depression in the last 20 years: A bibliometric analysis. *Frontiers in Public Health*, 10, 947097.
Chong, P. P., Chin, V. K., Looi, C. Y., Wong, W. F., Madhavan, P., & Yong, V. C. (2019). The microbiome and irritable bowel syndrome–a review on the pathophysiology, current research and future therapy. *Frontiers in Microbiology*, 10, 424646.
Chumpitazi, B. P., & Shulman, R. J. (2016). Underlying molecular and cellular mechanisms in childhood irritable bowel syndrome. *Molecular and Cellular Pediatrics*, 3, 1–9.
Császár-Nagy, N., & Bókkon, I. (2023). Hypnotherapy and IBS: Implicit, long-term stress memory in the ENS. *Heliyon*, 9(1).
Di Rosa, C., Altomare, A., Terrigno, V., Carbone, F., Tack, J., Cicala, M., & Guarino, M. P. L. (2023). Constipation-predominant irritable bowel syndrome (IBS-C): Effects of different nutritional patterns on intestinal dysbiosis and symptoms. *Nutrients*, *15*(7), 1647.
Dothel, G., Barbaro, M. R., Di Vito, A., Ravegnini, G., Gorini, F., Monesmith, S., ... & Angelini, S. (2023). New insights into irritable bowel syndrome pathophysiological mechanisms: Contribution of epigenetics. *Journal of Gastroenterology*, *58*(7), 605–621.
Drossman, D. A., & Hasler, W. L. (2016). Rome IV—Functional GI disorders: Disorders of gut-brain interaction. *Gastroenterology*, *150*(6), 1257–1261.
Duan, R., Zhu, S., Wang, B., & Duan, L. (2019). Alterations of gut microbiota in patients with irritable bowel syndrome based on 16S rRNA-targeted sequencing: A systematic review. *Clinical and Translational Gastroenterology*, *10*(2), e00012.
Düşünsel, A. D., & Kılınç, G. E. (2023). İrritabl bağırsak sendromunda düşük fermente edilebilir oligosakkaritler, disakkaritler, monosakkaritler, polioller diyet tedavisi. *Balıkesir Sağlık Bilimleri Dergisi*, *12*(2), 417–424.
Eijsbouts, C., Zheng, T., Kennedy, N. A., Bonfiglio, F., Anderson, C. A., Moutsianas, L., ... & Parkes, M. (2021). Genome-wide analysis of 53,400 people with irritable bowel syndrome highlights shared genetic pathways with mood and anxiety disorders. *Nature Genetics*, *53*(11), 1543-1552.
El-Salhy, M., Hatlebakk, J. G., & Hausken, T. (2019). Diet in irritable bowel syndrome (IBS): Interaction with gut microbiota and gut hormones. *Nutrients*, *11*(8), 1824.
El-Salhy, M., Patcharatrakul, T., & Gonlachanvit, S. (2021). The role of diet in the pathophysiology and management of irritable bowel syndrome. *Indian Journal of Gastroenterology*, *40*(2), 111-119.
Enck, P., Aziz, Q., Barbara, G., et al. (2016). Irritable bowel syndrome. *Nature Reviews Disease Primers*, *2*, 16014. https://doi.org/10.1038/nrdp.2016.14
Fadl, A. F. B., Al-Towerqi, A. M., Alharbi, A. A., Almalki, A. A., Algethami, B. N., & Albogami, A. M. (2022). Stress and a sedentary lifestyle are associated with irritable bowel syndrome in medical students from Saudi Arabia. *Mid East J Fam Med*, *7*, 101.
Ford, A. C., Quigley, E. M., Lacy, B. E., Talley, N. J., & Sperber, A. D. (2013). Irritable bowel syndrome. *The Lancet*, *380*(9832), 1584–1592.
Ford, A. C., Sperber, A. D., & Corsetti, M. (2020). Irritable bowel syndrome. *The Lancet*, *396*(10263), 1675–1688.
Groenendijk, D. W., Witteman, B. J., & Mulder, B. C. (2022). The experiences of female IBS patients concerning physical activity as treatment modality: A qualitative study. *Qualitative Health Research*, *32*(11), 1690-1700.
Guerreiro, M. M., Santos, Z., Carolino, E., Correa, J., Cravo, M., Augusto, F., ... & Guerreiro, C. S. (2020). Effectiveness of two dietary approaches on the quality of life and gastrointestinal symptoms of individuals with irritable bowel syndrome. *Journal of Clinical Medicine*, *9*(1), 125.

Gwee, K. A., Ghoshal, U. C., & Chen, M. (2018). Irritable bowel syndrome in Asia: pathogenesis, natural history, epidemiology, and management. *Journal of Gastroenterology and Hepatology*, *33*(1), 99-110.
Holtmann, G. J., Ford, A. C., & Talley, N. J. (2016). Pathophysiology of irritable bowel syndrome. *The Lancet Gastroenterology & Hepatology*, *1*(2), 133–146.
Hujoel, I. A. (2020). Nutritional status in irritable bowel syndrome: A North American population-based study. *JGH Open*, *4*(4), 656–662.
Ibrahim, N. K., Al-Bloushy, R. I., Sait, S. H., Al-Azhary, H. W., Al Bar, N. H., & Mirdad, G. A. (2016). Irritable bowel syndrome among nurses working in King Abdulaziz University Hospital, Jeddah, Saudi Arabia. *Libyan Journal of Medicine*, *11*(1).
Ikechi, R., Fischer, B. D., DeSipio, J., & Phadtare, S. (2017, April). Irritable bowel syndrome: Clinical manifestations, dietary influences, and management. In *Healthcare* (Vol. 5, No. 2, p. 21).
Jadallah, K. A., Khatatbeh, M. M., Sarsak, E. W., Sweidan, A. N., & Alzubi, B. F. (2022). Irritable bowel syndrome and its associated factors among Jordanian medical students: A cross-sectional study. *Medicine*, *101*(33), e30134.
Kader, M. A., Nasirullah, M., & Mohiuddin, A. K. (2019). Conventional and alternative measures for IBS management. *Open Journal of Gastroenterology and Hepatology*, *2*(1), 11–15.
Karacaer, C., Varım, C., Toka, B., Yaylacı, S., & Genç, A. B. (2017). Bağırsak mikrobiyatası, probiyotikler ve irritable bağırsak sendromu (İBS). *Journal of Human Rhythm*, *3*(3), 120–125.
Karacagil, M. (2018). *İzmir ilinde irritabl barsak sendromu prevalansı ve etkileyen faktörler* (Doktora tezi, Dokuz Eylül Üniversitesi, Türkiye).
Kaya, M., & Kaçmaz, H. (2016). Roma IV kriterlerine göre fonksiyonel barsak hastalıklarının yeniden değerlendirilmesi. *Güncel Gastroenteroloji*, *20*(4), 393–407.
Kaya, Y. D. (2019). Huzursuz bağırsak sendromu. *Jour Turk Fam Phy*, *10*(4), 205–213.
Kim, Y. S., & Kim, N. (2018). Sex-gender differences in irritable bowel syndrome. *Journal of Neurogastroenterology and Motility*, *24*(4), 544.
Kosako, M., Akiho, H., Miwa, H., Kanazawa, M., & Fukudo, S. (2018). Impact of symptoms by gender and age in Japanese subjects with irritable bowel syndrome with constipation (IBS-C): A large population-based internet survey. *BioPsychoSocial Medicine*, *12*, 1–11.
Küçük, A. A., Yılmaz, O., & Yılmaz, A. (2017). Türkiye'de irritabl bağırsak sendromu'nun prevalansı ve risk faktörleri. *Türk Gastroenteroloji Dergisi*, *28*(3), 250–256.
Laird, K. T., Tanner-Smith, E. E., Russell, A. C., Hollon, S. D., & Walker, L. S. (2017). Comparative efficacy of psychological therapies for improving mental health and daily functioning in irritable bowel syndrome: A systematic review and meta-analysis. *Clinical Psychology Review*, *51*, 142–152.
Li, C., Li, J., Zhou, Q., Wang, C., Hu, J., & Liu, C. (2024). Effects of physical exercise on the microbiota in irritable bowel syndrome. *Nutrients*, *16*(16), 2657.
Marynowski, M., Likońska, A., Zatorski, H., & Fichna, J. (2015). Role of environmental pollution in irritable bowel syndrome. *World Journal of Gastroenterology*, *21*(40), 11371.
Mazzawi, T., & El-Salhy, M. (2017). Effect of diet and individual dietary guidance on gastrointestinal endocrine cells in patients with irritable bowel syndrome. *International Journal of Molecular Medicine*, *40*(4), 943–952.
Melchior, C., Desprez, C., Riachi, G., Leroi, A. M., Déchelotte, P., Achamrah, N., ... & Gourcerol, G. (2020). Anxiety and depression profile is associated with eating disorders in patients with irritable bowel syndrome. *Frontiers in Psychiatry*, *10*, 928.
Menees, S., & Chey, W. (2018). The gut microbiome and irritable bowel syndrome. *F1000Research*, *7*, F1000 Faculty Rev-1029.
Merdol, T. K. (2021). Fonksiyonel gastrointestinal bozukluklarda beslenmenin önemi ve diyetisyenin rolü. *Beslenme ve Diyet Dergisi*, *49*(3), 1–6.
Morariu, I. D., Avasilcai, L., Vieriu, M., Lupu, V. V., Morariu, B. A., Lupu, A., ... & Trandafir, L. (2023). Effects of a low-FODMAP diet on irritable bowel syndrome in both children and adults—A narrative review. *Nutrients*, *15*(10), 2295.
Noemi, C. N., Bob, P., & Bókkon, I. (2024). Long-term implicit epigenetic stress information in the enteric nervous system and its contribution to developing and perpetuating IBS. *Current Neuropharmacology*, *22*(13), 2100–2112.

Okafor, P. N., Dahlen, A., Youssef, M., Olayode, A., Sonu, I., Neshatian, L., ... & Charu, V. (2023). Environmental pollutants are associated with irritable bowel syndrome in a commercially insured cohort of California residents. *Clinical Gastroenterology and Hepatology, 21*(6), 1617–1626.
Okawa, Y. (2022, October). A discussion of whether various lifestyle changes can alleviate the symptoms of irritable bowel syndrome. In *Healthcare* (Vol. 10, No. 10, p. 2011).
Özçelik, N., Yılmaz, B., & Gürsoy, Ş. (2013). Sivas'ta İrritabl Bağırsak Sendromu Prevalansı. *Türk Gastroenteroloji Dergisi, 24*(1), 57–63.
Özgen, K., Şahin, E. M., Uludağ, A., Peker, E., Günayi, Z., & Ertekin, Y. H. (2017). Birinci basamakta irritable barsak sendromu prevalansı. *Çukurova Medical Journal, 42*(2), 216–222.
Özkan, F., Özdemir, S., & Topal, S. (2019). İrritabl bağırsak sendromunda psikososyal faktörler. *Anadolu Psikiyatri Dergisi, 20*(3), 289–294.
Padhy, S. K., Sahoo, S., Mahajan, S., & Sinha, S. K. (2015). Irritable bowel syndrome: Is it "irritable brain" or "irritable bowel"? *Journal of Neurosciences in Rural Practice, 6*(4), 568.
Pasta, A., Formisano, E., Calabrese, F., Plaz Torres, M. C., Bodini, G., Marabotto, E., ... & Furnari, M. (2024). Food intolerances, food allergies and IBS: Lights and shadows. *Nutrients, 16*(2), 265.
Pati, G. K., Kar, C., Narayan, J., Uthansingh, K., Behera, M., Sahu, M. K., ... & Singh, A. (2021). Irritable bowel syndrome and the menstrual cycle. *Cureus, 13*(1).
Popa, S. L., & Dumitrascu, D. L. (2015). Anxiety and IBS revisited: Ten years later. *Clujul Medical, 88*(3), 253.
Quigley, E. M. M. (2019). Gut microbiota and the role of probiotics in therapy. *Current Opinion in Pharmacology, 49*, 1–6.
Qureshi, N. A., Alsubaie, H. A., Ali, G. I., & Alahmari, Y. S. (2018). Holistic treatment of functional irritable bowel syndrome with a spotlight on medical acupuncture: A narrative clinical update. *Journal of Complementary and Alternative Medical Research, 3*, 12.
Radziszewska, M., Smarkusz-Zarzecka, J., & Ostrowska, L. (2023). Nutrition, physical activity and supplementation in irritable bowel syndrome. *Nutrients, 15*(16), 3662.
Raskov, H., Burcharth, J., Pommergaard, H. C., & Rosenberg, J. (2016). Irritable bowel syndrome, the microbiota and the gut-brain axis. *Gut Microbes, 7*(5), 365-383.
Rej, A., Avery, A., Aziz, I., Black, C. J., Bowyer, R. K., Buckle, R. L., ... & Sanders, D. S. (2022). Diet and irritable bowel syndrome: an update from a UK consensus meeting. *BMC Medicine, 20*(1), 287.
Rodiño-Janeiro, B. K., Vicario, M., Alonso Cotoner, C., Pascua-García, R., & Santos, J. (2018). A review of microbiota and irritable bowel syndrome.
Roohafza, H., Keshteli, A. H., Daghaghzadeh, H., Afshar, H., Erfani, Z., & Adibi, P. (2016). Life stressors, coping strategies, and social supports in patients with irritable bowel syndrome. *Advanced Biomedical Research, 5*(1), 158.
Ruderstam, H., & Ohlsson, B. (2022). Self-reported IBS and gastrointestinal symptoms in the general population are associated with asthma, drug consumption and a family history of gastrointestinal diseases. *Scandinavian Journal of Gastroenterology, 57*(6), 672-682.
Saha, L., & Sarkar, A. (2021). Therapeutic approach to irritable bowel syndrome: Current insights into novel targets. *World Journal of Gastroenterology, 27*(3), 279-293.
Sayuk, G. S., Waldman, S. A., & Brenner, D. M. (2022). Mechanisms of action of current pharmacologic options for the treatment of chronic idiopathic constipation and irritable bowel syndrome with constipation. *Official Journal of the American College of Gastroenterology| ACG, 117*(4S), S6-S13.
Selçuk, S., & Özdoğan, Y. (2022). Beyin-Bağırsak Eksenine Odaklanan Yaklaşımlar Işığında İBS ve Migren. *Türkiye Sağlık Araştırmaları Dergisi, 3*(1), 33-45.
Skodje, G. I., Sarna, V. K., Minelle, I. H., Rolfsen, K. L., Muir, J. G., Gibson, P. R., ... & Lundin, K. E. (2018). Fructan, rather than gluten, induces symptoms in patients with self-reported non-celiac gluten sensitivity. *Gastroenterology, 154*(3), 529-539.
Sperber, A. D., Dumitrascu, D., Fukudo, S., et al. (2017). The global prevalence of IBS in adults remains elusive due to the heterogeneity of studies: A Rome Foundation working team literature review. *Gut, 66*(6), 1075-1082.
Spiller, R. (2021). Impact of diet on symptoms of the irritable bowel syndrome. *Nutrients, 13*(2), 575.
Sulaimi, F., Ong, T. S. K., Tang, A. S. P., Quek, J., Pillay, R. M., Low, D. T., ... & Ng, Q. X. (2025). Risk factors for developing irritable bowel syndrome: systematic umbrella review of reviews. *BMC Medicine, 23*(1), 103.

Teoman, G. C., Beyhun, N. E., Bulut, B., Topbaş, M., Çan, G., & Türkyılmaz, S. (2016). Karadeniz Teknik Üniversitesi öğrencilerinde irritabıl bağırsak sendromu sıklığı ve ilişkili faktörler. *TAF Prev Med Bull*, *15*(4), 293.
Thomas, A., Thomas, A., & Butler-Sanchez, M. (2022). Dietary modification for the restoration of gut microbiome and management of symptoms in irritable bowel syndrome. *American Journal of Lifestyle Medicine*, *16*(5), 608-621.
Thompson, W. G., Longstreth, G. F., Drossman, D. A., Heaton, K. W., & Irvine, E. J. (2014). Functional bowel disorders. *Gastroenterology, 130*(5), 1480-1491.
Uzan, M. M., Polat, A. O., Uzan, G. S., Toprak, D., Karasu, E., Sarıkaya, D., & Mergen, H. (2018). Aile hekimliği polikliniği'ne başvuran hastalarda irritabl barsak sendromu sıklığı ve bu hastaların sosyodemografik, klinik ve yaşam tarzı özellikleri. *Ankara Medical Journal, 18*(4), 690-698.
Waehrens, R., Zöller, B., Sundquist, J., Sundquist, K., & Pirouzifard, M. (2017). A Swedish national adoption study of risk of irritable bowel syndrome (IBS). *BMJ open gastroenterology, 4*(1), e000156.
Yang, P. L., Burr, R. L., Buchanan, D. T., Pike, K. C., Kamp, K. J., & Heitkemper, M. M. (2020). Indirect effect of sleep on abdominal pain through daytime dysfunction in adults with irritable bowel syndrome. *Journal of Clinical Sleep Medicine, 16*(10), 1701–1710.
Yeh, T. C., Bai, Y. M., Tsai, S. J., Chen, T. J., Liang, C. S., & Chen, M. H. (2021). Risks of major mental disorders and irritable bowel syndrome among the offspring of parents with irritable bowel syndrome: A nationwide study. *International Journal of Environmental Research and Public Health, 18*(9), 4679.
Zhou, J., Lamichhane, N., Xu, Z., Wang, J., Quynh, V. D., Huang, J., ... & Zhao, T. (2025). The effect of acupuncture on quality of life in patients with irritable bowel syndrome: A systematic review and meta-analysis. *PloS One, 20*(2), e0314678.

TYPE 2 DIABETES MELLITUS: A METABOLIC DISEASE OF ACCELERATED AGEING"

Pooja Rasal
Department of Pharmacology, JES's SND College of Pharmacy, Babhulgaon, Dist. Nashik, India.
Simran yadav
Department of Pharmacology

Abstract
Type 2 Diabetes Mellitus (T2DM) is increasingly recognized not merely as a metabolic disorder but as a state of accelerated biological ageing, driven by persistent metabolic stress and cellular dysfunction. Chronic hyperglycemia, lipotoxicity, and systemic inflammation induce premature senescence in key metabolic tissues, particularly pancreatic β-cells, adipose tissue, vascular endothelium, and skeletal muscle. Senescent β-cells exhibit reduced insulin secretory capacity, heightened oxidative damage, and activation of p53–p21–p16 pathways, contributing to functional exhaustion. Accumulation of senescence-associated secretory phenotype (SASP) factors further amplifies inflammation, mitochondrial dysfunction, and tissue remodelling, thereby accelerating disease progression and increasing susceptibility to age-related complications such as cardiovascular disease, nephropathy, neuropathy, and sarcopenia.

Recent research highlights that T2DM shares hallmark features of ageing—including genomic instability, telomere attrition, impaired proteostasis, altered nutrient-sensing pathways, and chronic low-grade inflammation—suggesting a complex bidirectional relationship between metabolic dysfunction and biological ageing. Understanding these mechanisms is crucial given the growing global burden of T2DM and its substantial impact on lifespan and healthspan.

This review aims to synthesize current evidence on the cellular, molecular, and metabolic pathways that link T2DM to accelerated ageing. By examining recent advances in senolytics, metabolic modulators, mitochondria-targeted therapies, and lifestyle interventions, this work highlights emerging strategies that may slow biological ageing and improve long-term metabolic outcomes. Identifying research gaps and proposing mechanistic targets may guide future therapeutic development and public health approaches to mitigate the ageing-like progression of T2DM.

Keywords: Type 2 Diabetes Mellitus; Biological Ageing; β-Cell Senescence; Oxidative Stress; SASP; Metabolic Dysfunction.

NANOPARTICLE IN VACCINE DEVELOPMENTS

A.Palanisamy
S.Deepak
C.Ravi
G.David
Faculty of Pharmacy, Bharath Institute of Higher Education and Research, Chennai, India600073

Abstract :
Nanoparticle-based vaccines represent a cutting-edge approach in immunization, offering enhanced antigen stability, tailored delivery, and strong immune responses compared to traditional vaccines. These vaccines utilize nanoparticles—such as lipids, polymers, and virus-like particles—to encapsulate or display antigens, protecting them from degradation, controlling their release, and directing them to specific immune cells. Recent successes, including mRNA COVID-19 vaccines, have demonstrated the technology's potential for rapid development and high efficacy. Nanoparticle vaccines enhance antigen presentation by efficiently delivering antigens to lymph nodes and antigen-presenting cells (APCs). They mimic virus-like structures with repetitive antigen display, which promotes strong B-cell receptor activation and complement system engagement. This multivalent antigen presentation improves uptake, processing, and stimulation of both B and T cells, leading to stronger and longer-lasting immune responses compared to free antigens. As nanotechnology continues to evolve, nanoparticle-based vaccines are poised to play a significant role in preventing infectious diseases, with advantages of improved immunogenicity, targeted delivery, and customizable immune activation.
Keywords: Nanoparticle based-vaccines , mrna covid-19 vaccine, enhanced antigen stability , high efficiency, prevent infectious disease, stimulation of B and T cells

VANISHING FOREST COVER AND COLLAPSING AGROFORESTRY SYSTEMS: INTEGRATED IMPACTS ON SOIL FUNCTIONALITY AND ECOSYSTEM STABILITY

Usama Yaseen
Department of Soil Science and Land Resources, Faculty of Agriculture, Universitas Padjadjaran, Jalan Ir. Soekarno Km. 21, Jatinangor, Sumedang 45363, Indonesia

Abstract
Widespread deforestation, combined with the decline of traditional agroforestry systems has become a significant global driver of soil degradation. This review evaluates the interconnected biophysical processes through which canopy loss and diminishing tree–crop interactions impair soil functionality and long-term ecosystem resilience. Canopy removal reduces organic matter inputs, exposes surface layers to direct rainfall, and accelerates evaporation, resulting in diminished aggregate stability, increased bulk density, and higher erosion susceptibility. Simultaneously, the weakening of agroforestry systems disrupts belowground ecological networks, reduces fine-root density, and limits microbial-mediated nutrient cycling, thereby decreasing soil fertility and carbon stabilization capacity. Evidence from tropical and subtropical regions shows that landscapes experiencing both deforestation and agroforestry decline undergo rapid nutrient depletion, reduced infiltration capacity, and compromised moisture retention relative to systems with maintained perennial vegetation. These processes collectively trigger hydrological imbalances, promote sediment transport, and suppress biological regeneration, forming synergistic degradation loops that undermine agricultural productivity and ecosystem services. The combined effects are not merely additive; rather, they produce amplified declines in soil structural integrity, biochemical functioning, and resilience to climatic stress. Restoration strategies emphasizing mixed-species tree cover, enhanced root functional diversity, and the reintroduction of beneficial microbial associations demonstrate strong potential for reversing soil functional losses. This synthesis highlights the urgent need for integrated land management frameworks that align forest conservation, agroforestry revitalization, and sustainable agricultural practices to safeguard soil health under escalating anthropogenic pressures.

Keywords: Deforestation; Agroforestry decline; Soil degradation; Soil functionality; Soil erosion; Carbon sequestration; Microbial communities; Hydrological imbalance; Ecosystem resilience; Sustainable land management.

A REVIEW OF SILVER NANOPARTICLE BIOSYNTHESIS AND THEIR BIOCIDAL ACTIVITIES

S.VARSHA
Dr. R. DEVI
Dr.R. SRINIVASAN
S. Kamali
E. Hamsini Eisha
V. Velvizhi
1. M. Pharm Scholar, 2. Professor, 3. Professor &Dean.
Faculty of Pharmacy, Bharath Institute of Higher Education and Research, Selaiyur, Chennai, Tamil Nadu, India.

ABSTRACT
Silver has been used by humans for thousands of years, but the creation of silver nanoparticles (Ag NPs) is a relatively recent development. These tiny particles have unique properties that make them useful in various fields, including agriculture and medicine. Ag NPs have been shown to be effective against a wide range of bacteria and fungi, making them a valuable tool in the fight against infections. The way Ag NPs work is by binding to the biomolecules present in microbial cells, which disrupts their functioning and ultimately leads to cell death. They also generate reactive oxygen species (ROS) and free radicals, which contribute to the killing of microbes. Because of their small size, Ag NPs can easily penetrate the cell walls of microorganisms, causing damage and preventing them from replicating. One of the key advantages of Ag NPs is their ability to target a wide range of pathogens, including bacteria like E. coli, S. aureus, and P. aeruginosa, as well as fungi like C. albicans. This makes them a valuable tool in the development of new antimicrobial treatments. Ag NPs are also being used in food packaging to prevent the growth of pathogens and extend the shelf life of food products. Their toxicity is dependent on several factors, including their size, concentration, pH, and exposure time. Smaller particles are generally more toxic than larger ones, and higher concentrations can be more effective against microbes.

Keywords
Antimicrobial activity; Antioxidant activity; Green synthesis; Silver nanoparticles; Toxicity mechanism.

TRANSLATION ISSUES OF AZERBAIJANI AND PERSIAN TERMINOLOGY IN THE AGE OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE

Verdiyeva Gunay V.
PhD in philology, Docent.Senior researcher, Department of Iranian Philology.
Institute of Oriental Studies named after Academician Ziya Bunyadov
Azerbaijan National Academy of Sciences

ABSTRACT

The 21st century is marked by the rapid rise of artificial intelligence (AI) technologies that influence all spheres of human activity — science, education, economy, and culture. This technological transformation has led to the emergence of thousands of new concepts and terms, making their accurate and scientifically grounded translation into various languages, including Azerbaijani and Persian, an important linguistic challenge.Although Azerbaijani and Persian languages have long-standing terminological relations, these connections require reevaluation in the modern stage. Both languages are involved in global scientific and technological processes, yet their principles of term formation have evolved differently. Azerbaijani mainly adopts Turkic-rooted and international (English and Russian) terms, while Persian relies on Arabic and French loanwords, and in recent decades, increasingly borrows from English source.

In the field of artificial intelligence, core terms such as artificial intelligence, machine learning, neural network, deep learning, algorithm, chatbot, and data mining are rendered differently in each language. In Azerbaijani, the equivalents are “süni intellekt,” “maşın öyrənməsi,” “neyron şəbəkə,” “dərin öyrənmə,” “alqoritm,” “çatbot,” and “məlumat hasilatı.” In Persian, they appear as هوش مصنوعی (huš-e masnui), یادگیری ماشینی (yādgiri-ye māšini), شبکه عصبی (šabake-ye asabi), آموزش عمیق (āmuzeshe omiq), الگوریتم (algoritm), چت‌بات (chatbāt), and استخراج داده‌ها (estexrāje dādehā).The main challenges in translation include preserving semantic accuracy, adapting terms to the morphological structure of each language, and selecting appropriate synonyms. For instance, the earlier-used Persian form ذهن صنعی (zehn-e sanʿi) has been replaced with هوش مصنوعی (huš-e masnui), which is now the standard equivalent. While AI-based translation tools such as “Google Translate,” “ChatGPT,” and “DeepL” have simplified translation processes, human expertise remains essential for ensuring terminological consistency. Therefore, developing bilingual terminological databases, establishing unified standards, and promoting collaborative research among linguists are crucial tasks in the modern era.

Keywords: artificial intelligence, terminology, translation, Azerbaijani language, Persian language, linguistic equivalence

RESONANT RAMAN SPECTROSCOPY OF BLACK PHOSPHORENE

Zakariya Arbaoui
Soufiane Elhadfi
Abdelhai Rahmani
Advanced Material and Applications Laboratory (LEM2A), Moulay Ismail University FSM-ESTM-ENS, BP 11201, Zitoune, Meknes, 50000, Morocco.

Abstract:
In this study, we present a customized force constant model tailored specifically for Black phosphorene to accurately reproduce its vibrational properties predicted by density functional theory (DFT) computations. To assess the model's precision, we perform a comparative analysis with experimental data obtained through Raman spectroscopy measurements, revealing a notable agreement between computational predictions and real-world Raman experiments. Our investigation validates group theory's predictions concerning the count of Raman-active modes in Black phosphorene. Moreover, we explore the impact of edge type and ribbon width on the vibrational attributes of phosphorene nanoribbons (PNRs). As ribbon width increases, a significant feature emerges—the behavior of the A_{g2} Raman-active mode. Intriguingly, this mode exhibits distinct characteristics in PNRs with armchair and zigzag edges, undergoing an upward frequency shift for armchair edges and a downward shift for zigzag edges.
Keywords: Black phosphorene, Phosphorene nanoribbons, Raman spectroscop

MAKİNE ÖĞRENMESİ İLE ELEKTRONİK SAĞLIK KAYDI VERİLERİNDEN PREDİYABET RİSKİNİN TAHMİN EDİLMESİ

Nursena BİLGİN
Kütahya Health Sciences University, Faculty of Engineering and Natural Sciences, Department of Computer Engineering, 43020 Kütahya, Türkiye
ORCID: 0009-0001-7790-5524
Ekber GÜLPINAR
Kütahya Health Sciences University, Faculty of Engineering and Natural Sciences, Department of Computer Engineering, 43020 Kütahya, Türkiye
ORCID: 0009-0001-4509-7729
Yasin KARAKUŞ
Kütahya Health Sciences University, Faculty of Engineering and Natural Sciences, Department of Computer Engineering, 43020 Kütahya, Türkiye
ORCID: 0000-0002-4534-0151

ÖZET
Prediyabet, halk arasında "gizli şeker" olarak bilinen ve tedavi edilmediğinde diyabete dönüşme riski taşıyan önemli bir halk sağlığı sorunudur. Literatürde diyabet üzerine çok sayıda çalışma bulunmasına rağmen, prediyabetin erken teşhisine yönelik araştırmalar görece sınırlıdır. Bu nedenle prediyabetin erken dönemde tespit edilmesi hem bireysel hem de toplum sağlığı açısından kritik öneme sahiptir. Bu çalışma elektronik sağlık kaydı verilerinden prediyabet tanısı konulan bireyleri makine öğrenmesi algoritmalarıyla tahmin etmeyi hedeflemektedir. Çalışma içerisinde yetişkinlerde prediyabet ile çeşitli faktörler arasındaki bağlantıyı araştıran Kore Ulusal Sağlık ve Beslenme İnceleme Anketi'nin (KNHANES) alt kümesi olan bir veri seti kullanılmıştır. Veri seti 16,137 bireye ait klinik sağlık verileri, sosyoekonomik göstergeler, fiziksel aktivite ve beslenme alışkanlıklarını içeren 16 öznitelikten oluşmaktadır. Veri temininin ardından ön işleme aşamasında öğrenmeye katkısı olmayan ve hesaplama yükünü artıran özellikler veri setinden çıkarılmıştır. Ayrıca değerler standart scaler uygulanarak yeniden ölçeklendirilmiştir. Ardından model performansının güvenilir şekilde test edilebilmesi için veri seti %80 eğitim, %20 test olarak ayrılmıştır. Çalışmada SVM, KNN, Lojistik Regresyon ve Random Forest olmak üzere prediyabet tahmini için dört farklı makine öğrenmesi algoritması kullanılmıştır. Her model eğitim verisi üzerinde eğitilmiştir. Eğitilen modelin başarısı doğruluk, kesinlik, duyarlılık, f1-skor ve roc-auc skor metrikleriyle test verileri üzerinde ölçülmüştür. Ölçümler neticesinde %67 doğruluk, %61 kesinlik ile Random Forest, %75 duyarlılık ile SVM ve %64 F1-skor, %75 ROC-AUC skor ile Lojistik Regresyon öne çıkmaktadır. Elde edilen sonuçlar, makine öğrenmesi algoritmalarının prediyabet teşhisinde fayda sağlayabileceğini göstermiştir. Gelecek çalışmalarda daha geniş veri setleri, farklı özellik seçimi yöntemleri ve derin öğrenme modelleri kullanılarak prediyabet tahmin performansının daha da artırılması planlanmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Prediyabet, makine öğrenmesi, sağlık verisi analizi, sınıflandırma algoritmaları, HER

PREDICTING PREDIABETES RISK FROM ELECTRONIC HEALTH RECORDS USING MACHINE LEARNING

ABSTRACT
Prediabetes is a significant public health issue commonly known as 'hidden sugar' and carries the risk of developing into diabetes if left untreated. Although there are numerous studies on diabetes in the literature, research on the early diagnosis of prediabetes is relatively limited. Therefore, the early detection of prediabetes is critically important for both individual and public health. This study aims to

predict patients diagnosed with prediabetes from electronic health record data using machine learning algorithms. A dataset from the Korean National Health and Nutrition Examination Survey (KNHANES), which investigates the association between prediabetes and various factors in adults, was used in this study. The dataset consists of 16 attributes, including clinical health data, socioeconomic indicators, physical activity, and dietary habits for 16.137 individuals. Following data acquisition, features that did not contribute to learning and increased computational load were removed from the dataset during the preprocessing stage. Values were also rescaled by applying Standard Scaler. The dataset was then split into 80% training and 20% test data to reliably test model performance. Four different machine learning methods were used in the study for prediabetes prediction: SVM, KNN, Logistic Regression, and Random Forest. Each model was trained on the training data. The success of the trained model was measured on the test data using accuracy, precision, sensitivity, F1-score, and ROC-AUC score metrics. As a result of the measurements, Random Forest stood out with 67% accuracy and 61% precision, SVM with 75% sensitivity, and Logistic Regression with 64% F1-score and 75% ROC-AUC score. The results obtained showed that machine learning algorithms can be beneficial in the diagnosis of prediabetes. Future studies plan to further improve prediabetes prediction performance by using larger datasets, different feature selection methods, and deep learning models.
Keywords: Prediabetes, machine learning, health data analysis, classification algorithms, EHR

MARMARA BÖLGESİ FAY HATLARININ DERİN ÖĞRENME YÖNTEMLERİYLE RİSK SKORU TAHMİNİ

Res. Asst. Yavuz Selim ABAT
Malatya Turgut Ozal University, Department of Management Information Systems, 44900 Yeşilyurt, Malatya
ORCID: 0000-0003-4685-4370
Prof. Dr. İbrahim TÜRKOĞLU
Firat University, Department of Software Engineering, 23119 Merkez, Elazığ
ORCID: 0000-0003-4938-4167

ÖZET

Türkiye, Alp–Himalaya Orojenez Kuşağı üzerinde yer alması ve Avrasya, Afrika ile Arap levhalarının kesişim noktasında bulunması nedeniyle yüksek sismik tehlikeye sahip bir coğrafyadır. Bu jeodinamik konum, ülkeyi özellikle Kuzey Anadolu Fay Hattı (KAF) ve Doğu Anadolu Fay Hattı (DAF) gibi yüksek enerjili fay sistemlerinin etkisi altına sokmaktadır. Söz konusu fay zonlarında biriken tektonik gerilim, periyodik olarak büyük depremlerle açığa çıkmakta; bu durum depremi Türkiye açısından hem can ve mal kaybı hem de sosyo-ekonomik istikrar bakımından kritik bir tehdit haline getirmektedir. Dolayısıyla deprem riskinin azaltılması, kentsel dönüşüm, etkin yapı denetimi ve toplumsal farkındalık politikalarının bütüncül biçimde uygulanmasını zorunlu kılmaktadır. Bu çalışmanın amacı, Türkiye'nin Gayri Safi Yurt İçi Hasılasının yaklaşık %45'ine sahip olan Marmara Bölgesi'ndeki fay hatları için deprem riskinin önceliklendirilmesini sağlamaktır. Bu kapsamda, Marmara Bölgesi'ne ilişkin 2000–2025 dönemine ait sismik aktivite göstergeleri ve fay hattı özelliklerini içeren veri seti kullanılarak makine öğrenmesi ve derin öğrenme tabanlı tahmin modelleri uygulanmıştır. MLP, CNN, LSTM ve GRU mimarileri kullanılarak fay segmentlerine özgü risk skoru tahminleri yapılmış; her bir modelin performansı çeşitli değerlendirme metrikleri üzerinden karşılaştırılmıştır. Model çıktıları, çok boyutlu görselleştirmelerle desteklenerek yorumlanmış ve bölgesel risk dağılımına ilişkin bulgular raporlanmıştır. Bu çalışma, derin öğrenme yöntemlerinin deprem tehlikesi analizlerinde kullanılabilirliğini ortaya koymakta ve Marmara Bölgesi'nde risk temelli önceliklendirme çalışmalarına veri temelli bir katkı sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: derin öğrenme, veri analizi, risk skoru, deprem, fay hatları

RISK SCORE ESTIMATION OF MARMARA REGION FAULT LINES USING DEEP LEARNING METHODS

ABSTRACT

Turkey, located on the Alpine-Himalayan Orogeny Belt and at the crossroads of the Eurasian, African, and Arabian plates, faces a significant seismic threat. Its geodynamic position exposes it to active fault systems such as the North Anatolian Fault (NAF) and the East Anatolian Fault (EAF). Tectonic stress builds up in these zones and is released in high-magnitude earthquakes, posing risks to lives, property, and economic stability. To reduce seismic hazards, a comprehensive approach involving proactive urban renewal, thorough building inspections, and public education is essential. This study focuses on assessing earthquake risk along fault lines in the Marmara Region, where about 45% of Turkey's Gross Domestic Product is produced. Using a dataset of seismic activity indicators and fault line features from 2000 to 2025, machine learning and deep learning models were applied to predict risk. Fault segment-specific risk scores were generated using MLP, CNN, LSTM, and GRU architectures, with their performance evaluated via multiple metrics. Visualizations helped interpret the results, revealing regional risk patterns. This research highlights the value of deep learning in earthquake hazard assessment and supports data-driven prioritization efforts in the Marmara Region.

Keywords: Deep Learning, data analysis, risk score, earthquake, fault lines

TATLI SU SALYANGOZU *Melanopsis praemorsa*'DA GALAKSOLİD (HHCB) VE TONALİD (AHTN)'E KRONİK MARUZİYETİN HİSTOPATOLOJİK ETKİLERİNİN ARAŞTIRILMASI

Yüksek Lisans Öğrencisi Zehra AKYILDIZ
Dicle University, Institute of Science, Department of Biology, 21280 Diyarbakır, Turkey
ORCID ID: https://orcid.org/0009-0002-1925-4951
Doç. Dr. Birgül OTLUDİL
Dicle University, Faculty of Science, Department of Biology, 21280 Diyarbakır, Turkey
ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-6752-498X

ÖZET
Bu çalışma, tatlı su salyangozu *Melanopsis praemorsa*'nın ayak dokusunda sentetik misk bileşikleri Galaksolid (HHCB) ve Tonalid (AHTN)'in 30 günlük kronik maruziyeti sonucu oluşturduğu histopatolojik değişimleri değerlendirmek amacıyla yapılmıştır. Deneysel çalışmada kontrol, taşıyıcı kontrol, HHCB (1000 ng/L), AHTN (400 ng/L) ve HHCB+AHTN (1000 ng/L + 400 ng/L) kombinasyonu olmak üzere beş grup oluşturulmuştur. Ayak dokusuna ait kesitler standart histolojik yöntemlerle hazırlanan H&E boyalı preparatlar üzerinden incelenmiştir. Kontrol gruplarında epitel bütünlüğünün korunduğu, düzenli sil yapısı, sınırlı mukus hücresi ve sağlıklı kas fibrilleri gözlenmiştir. Buna karşın HHCB ve AHTN maruziyeti erken dönemde (7. gün); epitelde deskuamasyon, mukus hücresi sayısında artış ve sil dejenerasyonu gibi ilk stres bulguları oluşmuştur. Maruziyet süresi ilerledikçe (14. ve 21. gün) kas fibrillerinde atrofi, pigment hücresi birikimi, lipit vakuolizasyonu, piknotik nükleuslar ve hücresel bütünlük kaybı belirginleşmiştir. Özellikle 28. günde kas dokusunun büyük bölümünün bağ doku ile yer değiştirmesi, yoğun lipit birikimi ve yaygın nekroz, kronik toksisitenin ileri dönem etkilerini yansıtmıştır. En ağır doku hasarı HHCB+AHTN kombinasyon grubunda görülmüş olup, kombinasyonun tekil maruziyetlere göre daha erken başlayan ve daha şiddetli ilerleyen sinerjistik bir toksisite oluşturduğu belirlenmiştir. Elde edilen bulgular, sentetik misk bileşiklerinin *M. praemorsa* ayak dokusunda zaman ve konsantrasyon bağımlı yapısal bozulmalara yol açtığını ve özellikle kombine maruziyet koşullarında bentik gastropodlarda ciddi histopatolojik kayıplar meydana getirdiğini göstermektedir. Bu sonuçlar, polisiklik misklerin sucul omurgasızlar üzerinde önemli bir ekotoksik risk faktörü olduğunu ortaya koymaktadır.
Anahtar kelimeler: Gastropoda, *Melanopsis praemorsa*, ayak dokusu, galaksolid (HHCB), tonalid (AHTN), histopatoloji.

INVESTIGATION OF THE HISTOPATHOLOGIAL EFFECTS OF CHRONIC EXPOSURE TO GALAXOLIDE (HHCB) AND TONALIDE (AHTN) IN THE FRESHWATER SNAİL *Melanopsis praemorsa*

ABSTRACT
This study was conducted to evaluate the histopathological alterations induced in the foot tissue of the freshwater gastropod *Melanopsis praemorsa* **following a 30-day chronic exposure to the synthetic musk compounds Galaxolide (HHCB) and Tonalide (AHTN).** Five experimental groups were established: control, solvent control, HHCB (1000 ng/L), AHTN (400 ng/L), and a combined HHCB+AHTN treatment (1000 ng/L + 400 ng/L). Tissue sections of the foot were prepared using standard histological procedures and examined on hematoxylin and eosin (H&E)-stained slides. In the control groups, epithelial integrity was preserved, with a regular ciliary structure, limited mucus cell presence, and healthy muscle fibers. In contrast, exposure to HHCB and AHTN resulted in early-stage (day 7) stress indicators, including epithelial desquamation, increased numbers of mucus cells, and ciliary degeneration. As the exposure period progressed (days 14 and 21), muscle fiber atrophy, pigment cell accumulation, lipid vacuolization, pyknotic nuclei, and pronounced cellular disorganization became evident. By day 28, extensive replacement of muscle tissue with connective tissue, intense lipid accumulation, and widespread necrosis reflected the late-stage

effects of chronic toxicity. The most severe tissue damage was observed in the combined HHCB+AHTN group, indicating a synergistic toxic effect that manifested earlier and progressed more severely than individual exposures. The findings demonstrate that synthetic musk compounds induce time- and concentration-dependent structural deterioration in the foot tissue of *M. praemorsa*, and that combined exposure conditions lead to substantial histopathological losses in benthic gastropods. These results highlight polycyclic musks as an important ecotoxicological risk factor for aquatic invertebrates.
Keywords: Gastropoda, *Melanopsis praemorsa*, foot tissue, galaxolide (HHCB), tonalide (AHTN), histopathology.

1. INTRODUCTION

Synthetic musk compounds have become major constituents of many modern personal care and household cleaning products. Among these, Galaxolide (HHCB) and Tonalide (AHTN) are currently the most widely detected polycyclic musks worldwide (Balk and Ford 1999; Nakata et al. 2015). These chemicals are commonly used in products such as perfumes, deodorants, detergents, and fabric softeners to enhance fragrance persistence; however, their removal by wastewater treatment plants is largely insufficient. As a result, they persist in freshwater ecosystems as long-lasting environmental pollutants (Díaz-Garduño et al. 2017). The concentrations of HHCB and AHTN detected in wastewater effluents, ranging between 1800–9000 ng/L, indicate substantial long-term exposure for aquatic organisms (Bueno et al. 2012). The parallel between these levels and previously reported concentrations from various regions of the world (Chen et al. 2012; Pintado-Herrera et al. 2014) further confirms that synthetic musks represent a global class of contaminants.

The high lipophilicity of HHCB and AHTN (log Kow ≈ 5.9 and 5.7, respectively) promotes their accumulation in fish, mollusks, and crustaceans and facilitates their trophic transfer across different levels of the food web (Rimkus 1999; Kannan et al. 2005). Indeed, earlier investigations have shown tissue concentrations ranging from 10–3300 ng/g in zebrafish and several marine invertebrates exposed to these compounds (Reiner and Kannan 2011; Nakata et al. 2012). The physiological impairments associated with such accumulation include oxidative stress, genotoxicity, endocrine disruption, and disturbances in cellular integrity—mechanisms recognized as critical sublethal endpoints in aquatic toxicology (Schnell et al. 2009; Parolini et al. 2015).

Freshwater gastropods are regarded as valuable bioindicator organisms in aquatic ecotoxicology due to their sedentary lifestyle, feeding behavior, and high sensitivity to environmental pollutants (Yap et al. 2023). These organisms effectively reflect the chemical burden of their habitats under both acute and chronic exposure scenarios. *Melanopsis praemorsa*, a species widely distributed across various regions of Türkiye, is frequently used as a model organism in this context. Its benthic lifestyle, occurrence in low-flow spring waters, and rapid tissue-level responses to contaminants make it a suitable biomodel for evaluating aquatic toxicants (Bilgin 1973; Tokat and Otludil 2025).

Previous research on *M. praemorsa* has demonstrated that pesticides, antineoplastic agents, and polycyclic musks can induce pronounced histopathological alterations in the tissues of this species (Otludil and Ayaz 2020; Bürçün-Karakaş and Otludil 2020; Otludil and Otludil 2025). These studies highlight the vulnerability of gastropod cellular defense mechanisms to long-term chemical stress and reveal that chronic exposure can lead to progressive and often irreversible tissue damage. Despite this, scientific literature remains limited regarding the histopathological responses of gastropods—particularly in the foot tissue, a critical organ involved in locomotion, substrate adhesion, mucus secretion, and direct environmental interaction—when exposed to synthetic musk compounds.

The foot tissue is known to exhibit the earliest and most pronounced responses to chemical stressors in gastropods, making it a key target for evaluating the histopathological impacts of polycyclic musks such as HHCB and AHTN. Structural alterations including epithelial shedding, ciliary degeneration, increased mucus cell density, muscle fiber atrophy, and replacement of muscle tissue with connective tissue represent strong indicators of environmental toxicity in *M. praemorsa* exposed to long-term pollutants. Therefore, comprehensive histopathological assessments of foot tissue play a crucial role in determining the ecotoxicological risk posed by synthetic musks.

The aim of this study is to elucidate in detail the histopathological alterations induced in the foot tissue of the freshwater snail *Melanopsis praemorsa* following chronic exposure to the synthetic musk

compounds Galaxolide (HHCB) and Tonalide (AHTN), and to evaluate the ecotoxicological implications of these compounds at the tissue level.

2. MATERIAL AND METHODS

Specimens of *Melanopsis praemorsa* (average shell length 8–10 mm; mean weight 380–400 mg) were collected from a freshwater spring located in the Bismil district of Diyarbakır and transported to the laboratory. The snails were placed in a glass aquarium (40 × 35 × 40 cm) within a controlled-climate room and acclimated to laboratory conditions for 30 days. A photoperiod of 16 h light and 8 h dark was maintained. During both acclimation and experimental periods, the laboratory temperature was kept constant at 22 ± 1°C. Throughout the acclimation period, snails were fed once daily with lettuce leaves (*Lactuca sativa*), and tank waste was removed daily (Otludil and Ayaz 2020; Bürçün Karakaş and Otludil 2020; Otludil and Bürçün Karakaş 2024).

Following acclimation, the snails were randomly assigned into five groups: one control group and four experimental groups. Twenty-four snails from each group were placed in glass jars containing 2 L of aerated, dechlorinated water. The exposure concentrations of Galaxolide (HHCB) and Tonalide (AHTN) in the experimental groups were selected based on levels previously reported in environmental waters (Parolini et al. 2015; Ehiguese et al. 2020). The final concentrations of Galaxolide, Tonalide, and acetone in the aquaria were 1000 ng/L, 400 ng/L, and 0.01%, respectively. The experimental groups were established as follows:

- **Group I. Control Group (n = 24):** No treatment was applied.
- **Group II. Solvent Control Group (n = 24):** Exposed to 0.01% acetone.
- **Group III. Galaxolide (HHCB) Exposure Group (n = 24):** Exposed to 1000 ng/L HHCB with 0.01% acetone as the solvent.
- **Group IV. Tonalide (AHTN) Exposure Group (n = 24):** Exposed to 400 ng/L AHTN with 0.01% acetone as the solvent.
- **Group V. Combined Galaxolide (HHCB) + Tonalide (AHTN) Exposure Group (n = 24):** Exposed to a mixture of 1000 ng/L HHCB and 400 ng/L AHTN with 0.01% acetone as the solvent.

On days 7, 14, 21, and 28 of the experiment, five snails were randomly selected from each control and exposure group. The snails were dissected, and foot tissues were removed and fixed in 10% formalin solution. The samples were dehydrated through a graded ethanol series (30%, 50%, 70%, 80%, 90%, 96%, and 100%), cleared in xylene, and embedded in paraffin. Sections of 5 μm thickness were obtained using a microtome (LEICA). The sections were stained with hematoxylin and eosin (H&E) and examined under a light microscope (Olympus BX51). Histopathological alterations were photographed using a microscope-mounted camera (Olympus DP7).

3. RESULTS AND DISCUSSION

In the control group, the mantle is covered by a single-layered ciliated columnar epithelium. The muscular tissue consists of densely arranged muscle fibers, while the connective tissue is composed of lipid vacuoles and mucus cells (Lajtner et al. 1996; Otitoloju et al. 2009; Otludil et al. 2020; Tokat and Otludil 2025).

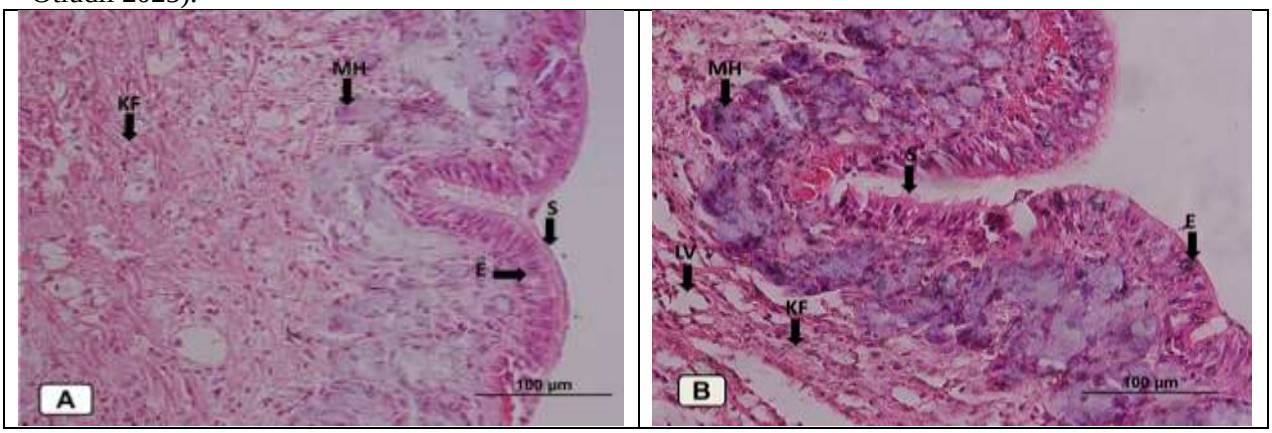

Figure 1. Histological structure of *M. praemorsa* foot tissue in control on day 21 (A), snails exposed to 0.01% acetone in solvent control on day 28 (B). (E epithelium, S cilia, MH mucus cell, LV lipid vacuole, KF, muscle fiber). H&E.

Throughout the 28-day experimental period, no histopathological alterations were observed in the foot tissues of *M. praemorsa* individuals belonging to the Control Group (Group I) (Figure 1A). In the Solvent Control Group (Group II), mild lipid vacuole formation and slight ciliary loss were observed; however, the overall histological structure remained largely comparable to that of the control group (Figure 1B).

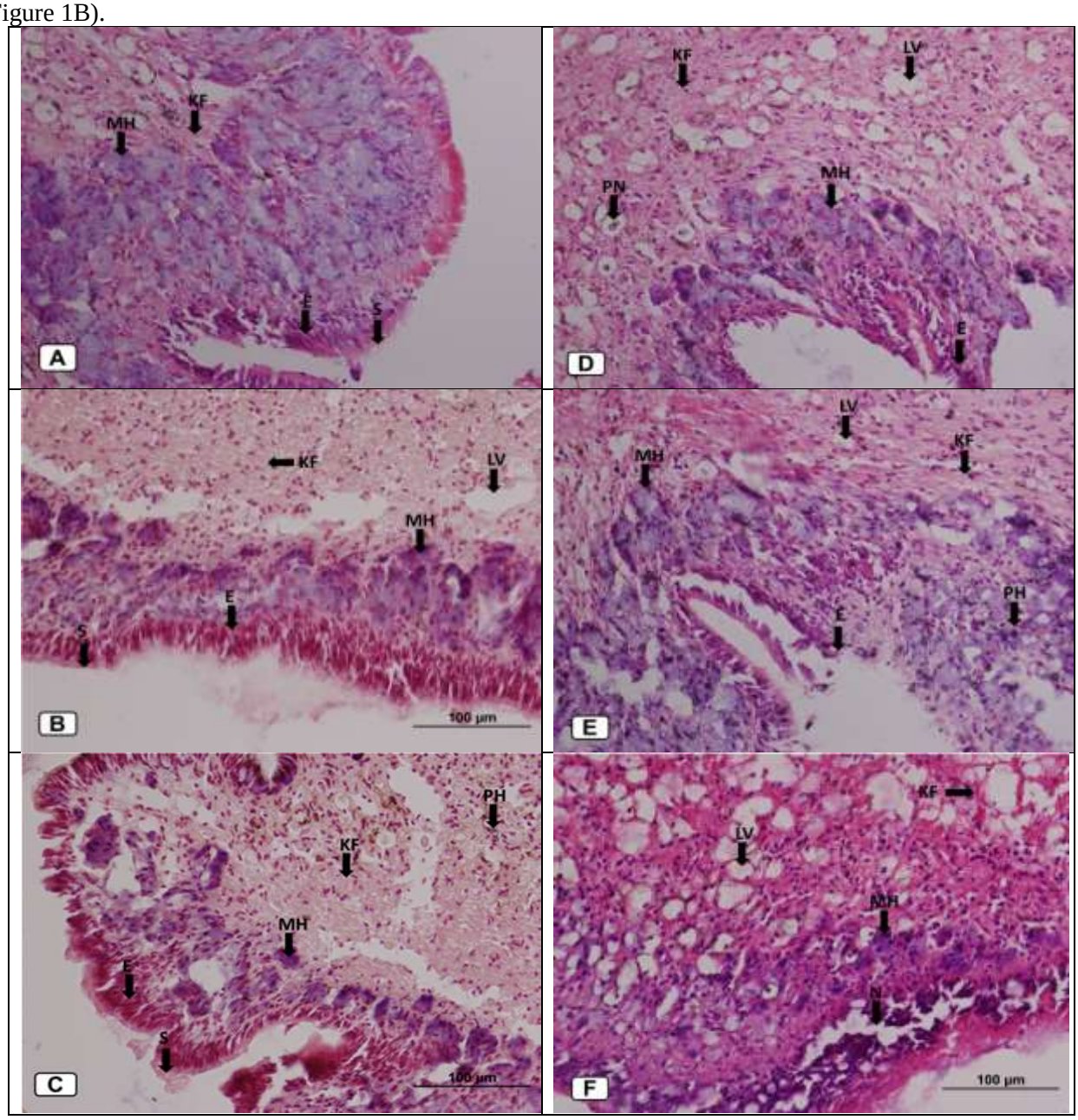

Figure 2. Histological structure of *M. praemorsa* foot tissue in snails exposed to 1000 ng/L HHCB on the 7th day (A), snails exposed to 400 ng/L AHTN on the 7th day (B), snails exposed to 1000 ng/L HHCB + 400 ng/L AHTN on the 7th day (C), snails exposed to 1000 ng/L HHCB on the 14th day (D), snails exposed to 400 ng/L AHTN on the 14th day (E), snails exposed to 1000 ng/L HHCB + 400 ng/L AHTN on the 14th day (F). (E epithelium, KF, muscle fiber, S cilia, MH mucous cell, LV lipid vacuole, M mucus, N necrosis). H&E.

On day 7 of the experimental groups, structural deterioration in the epithelial layer and an increase in the number of mucus cells were observed in the 1000 ng/L HHCB group (Group III) (Figure 2A). In the 400 ng/L AHTN group (Group IV), disruption of epithelial integrity, accompanied by an increase in mucus cells and lipid vacuoles, was notable (Figure 2B). In the HHCB + AHTN group (Group V),

pronounced epithelial desquamation, along with increased mucus cells and lipid vacuoles, was detected (Figure 2C).

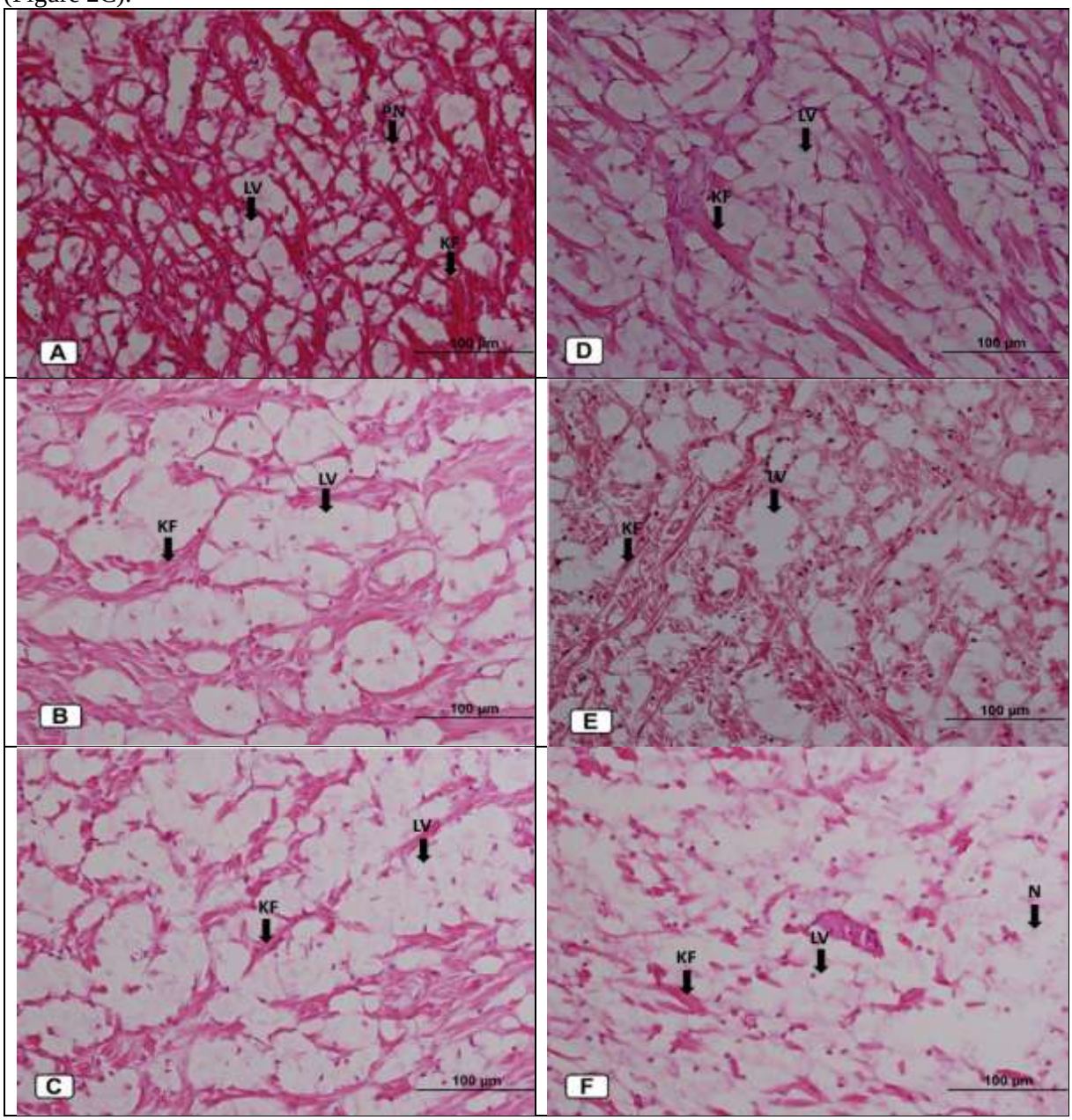

Figure 3. Histological structure of *M. praemorsa* foot tissue in snails exposed to 1000 ng/L HHCB on the 21th day (A), snails exposed to 400 ng/L AHTN on the 21th day (B), snails exposed to 1000 ng/L HHCB + 400 ng/L AHTN on the 21th day (C), snails exposed to 1000 ng/L HHCB on the 28th day (D), snails exposed to 400 ng/L AHTN on the 28th day (E), snails exposed to 1000 ng/L HHCB + 400 ng/L AHTN on the 28th day (F). (E epithelium, KF, muscle fiber, S cilia, MH mucous cell, LV lipid vacuole, M mucus, N necrosis). H&E.

On day 14, the 1000 ng/L HHCB group (Group III) exhibited marked epithelial desquamation, increased mucus cells and lipid vacuole accumulation in the connective tissue, and muscle fiber atrophy (Figure 2D). In the 400 ng/L AHTN group (Group IV), epithelial ciliary loss and desquamation, muscle fiber atrophy, and lipid vacuolization resulted in more pronounced histopathological alterations (Figure 2E). In the HHCB + AHTN group (Group V), advanced epithelial desquamation and an increase in lipid vacuoles were evident (Figure 2F).

On day 21, the 1000 ng/L HHCB group (Group III) showed a further increase in lipid vacuoles and advanced muscle fiber atrophy (Figure 3A). In the 400 ng/L AHTN group (Group IV), progressive epithelial desquamation was observed, along with exacerbated muscle fiber atrophy and a significant

increase in pigment cells and lipid vacuoles (Figure 3B). In the HHCB + AHTN group (Group V), severe epithelial desquamation accompanied by lipid vacuolization was identified (Figure 3C).
On day 28, the 1000 ng/L HHCB group (Group III) displayed advanced epithelial desquamation, a marked increase in lipid vacuoles, and severe muscle fiber atrophy (Figure 3D). In the 400 ng/L AHTN group (Group IV), severe epithelial desquamation and pronounced muscle fiber atrophy were detected; additionally, the presence of dense granules accumulated within lipid vacuoles was noted (Figure 3E). In the HHCB + AHTN group (Group V), extensive epithelial desquamation, pronounced muscle fiber atrophy, increased connective tissue, and the emergence of necrosis were recorded (Figure 3F).
The findings obtained on days 7, 14, 21, and 28 from the foot tissue of *M. praemorsa* following exposure to HHCB (1000 ng/L), AHTN (400 ng/L), and their combination demonstrate a progressively worsening pattern of histopathological alterations over time. Notably, epithelial deterioration and desquamation intensified in the AHTN and combination groups, while ciliary loss was evident in all exposure groups from the early stages. The increase in mucus cell activity and lipid vacuolization was considerable across all experimental groups. Muscle fiber atrophy became apparent from day 14 onward and progressively worsened at later stages. Necrosis was detected only in the combination group on day 28. Overall, the findings indicate that HHCB and AHTN, individually and in combination, induce progressively severe and multifaceted histopathological damage in the foot tissue of *M. praemorsa* over time.
In this study, the histopathological alterations induced in the foot tissue of *Melanopsis praemorsa* by exposure to Galaxolide (HHCB) and Tonalide (AHTN) were examined, and both compounds were found to cause progressively worsening structural deterioration over time. The largely normal appearance of the foot tissue in the control and solvent-control groups indicates that the observed tissue lesions were attributable to chemical exposure. The presence of only mild lipid vacuolization and minimal ciliary loss in the acetone group suggests a low-level irritant effect of acetone, which is consistent with the limited ultrastructural changes reported in the livers of acetone-exposed fish by Biagianti-Risbourg and Vernet (1998).
The onset of epithelial irregularities in the HHCB and AHTN groups as early as day 7 demonstrates that synthetic musk compounds exert an irritative effect on gastropod epithelium during the early stages of exposure. Similarly, Blahova et al. (2018) reported that AHTN exposure disrupts epithelial structure in zebrafish in the early phase of exposure. The subsequent increase in mucus cell density can be interpreted as the initiation of a toxic stress response. Cajaraville et al. (2000) previously identified mucus cell hyperactivation in gastropods as an early biomarker of environmental stress. The present study supports these findings, showing that mucus cell proliferation becomes particularly pronounced from day 14 onward.
One notable finding of this study is the progressive increase in lipid vacuolization with both HHCB and AHTN exposure. The high affinity of lipophilic musk compounds for cellular membranes (Rimkus 1999) and their potential to disrupt intracellular metabolism, leading to lipid accumulation (Reiner and Kannan, 2011), support this observation. The increase in lipid vacuoles in the foot tissue indicates a typical toxic effect driven by the lipophilic nature of these compounds. The earlier onset of lipid vacuolization in the combination group suggests that simultaneous exposure to HHCB and AHTN induces a synergistic toxic response. Ehiguese et al. (2020) similarly reported that combined HHCB and AHTN exposure enhances oxidative stress and DNA damage to a greater extent than individual exposures.
The prominent muscle fiber damage observed especially after day 21 indicates that both compounds induce deeper tissue-level alterations under chronic exposure conditions. Muscle fiber atrophy aligns with previous findings on the sensitivity of gastropod musculature to toxic pollutants. For instance, Ünlü et al. (2005) demonstrated that pesticide exposure induces muscular degeneration in *Lymnaea stagnalis*. Likewise, Otludil and Otludil (2025) reported significant deterioration in muscle fiber integrity in *M. praemorsa* exposed to environmental contaminants. Collectively, these findings indicate that musk compounds exert a progressively destructive effect on muscle tissue.
The increase in pigment cell density, particularly in the AHTN and combination groups, may be interpreted as part of the toxic stress response. Parolini et al. (2015) reported that AHTN exposure in zebra mussels leads to an increase in melanin-containing pigment cells, suggesting that this response may play a role in detoxification. In the present study, the noticeable increase in pigment cells beginning on day 14 implies that AHTN induces oxidative stress in the tissue.

4. Conclusıons

In this study, the histopathological responses of the foot tissue of *Melanopsis praemorsa* to the synthetic musk compounds Galaxolide (HHCB) and Tonalide (AHTN) were comprehensively evaluated. The findings demonstrated that the foot tissue is highly sensitive to these compounds and that the severity of tissue damage increases progressively with the duration of exposure. Overall, the study reveals that HHCB and AHTN pose a significant threat to freshwater ecosystems and that their toxic effects intensify markedly when present in combination. Therefore, it should be taken into consideration that synthetic musk compounds, even at environmentally relevant concentrations, can induce severe histopathological alterations in aquatic invertebrates. Stricter control mechanisms should be implemented regarding wastewater management and the environmental release of cosmetic and personal care product residues.

REFERENCES

Balk F, Ford RA. (1999). Environmental risk assessment for the polycyclic musks AHTN and HHCB in the EU. Toxicology Letters 111(1–2), 81–94.

Bernet D, Schmidt H, Meier W, Burkhardt-Holm P, Wahli T. (1999). Histopathology in fish: Proposal for a protocol to assess aquatic pollution. Journal of Fish Diseases 22(1), 25–34.

Biagianti-Risbourg S, Vernet G, Boulekbache H. (1998). Ultrastructural response of the liver of Oncorhynchus mykiss sac-fry exposed to acetone. Chemosphere 36(9), 1911–1922.

Bilgin FH. (1973). Studies on the functional anatomy of *Melanopsis praemorsa* (L.) and *Melanopsis trifasciata* (Gray). Journal of Molluscan Studies 40(5), 379–393.

Blahova J, Divisova L, Plhalova L, Enevova V, Hostovsky M, Doubkova V, Marsalek P, Fictum P, Svobodova Z. (2018). Multibiomarker responses of zebrafish to subchronic tonalide exposure. Archives of Environmental Contamination and Toxicology 74, 568–576.

Bürçün-Karakaş S, Otludil B. (2020). Accumulation and histopathological effects of cadmium on the great pond snail *Lymnaea stagnalis*. Bulletin of Environmental Contamination and Toxicology 103403.

Bueno MJM, Gomez MJ, Herrera S, Hernando MD, Aguera A, Fernandez-Alba AR. (2012). Occurrence and persistence of organic emerging contaminants and priority pollutants in wastewater treatment plants. Environmental Pollution 164, 267–273.

Cajaraville MP, Bebianno MJ, Blasco J, Porte C, Sarasquete C, Viarengo A. (2000). The use of biomarkers to assess the impact of pollution in coastal environments. Science of the Total Environment 247, 295–311.

Chen F, Gao J, Zhou Q. (2012). Toxicity assessment of urban runoff containing polycyclic musks and cadmium in *Carassius auratus*. Environmental Pollution 162, 91–97.

Clara M, Gans O, Windhofer G, Krenn U, Hartl W, Braun K, Scharf S, Scheffknecht C. (2011). Occurrence of polycyclic musks in wastewater and receiving waters. Chemosphere 82(8), 1116–1123.

Díaz-Garduño B, Pintado-Herrera MG, Biel-Maeso M, Rueda Márquez J. (2017). Environmental risk assessment of effluents: Efficiency of tertiary treatments. Water Research 119, 136-149.

Ducrot V, Askem C, Azam D, Brettschneider D, Brown R, Charles S, Lagadic L. (2014). Development and validation of an OECD reproductive toxicity test guideline with the pond snail *Lymnaea stagnalis* (Mollusca, Gastropoda). *Regulatory Toxicology and Pharmacology 70*(3), 605–614.

Ehiguese FO, González-Delgado MJ, Garrido-Perez C, Araújo CV, Martin-Diaz ML. (2021). Effects and Risk Assessment of the Polycyclic Musk Compounds Galaxolide® and Tonalide® on Marine Microalgae, Invertebrates, and Fish. Processes 9(2), 371.

E elder JF, Collins JJ. (1991). Freshwater molluscs as indicators of bioavailability and toxicity of metals in surface-water systems. Reviews of Environmental Contamination and Toxicology 122, 37–79.

Ekin I, Başhan M, Şeşen R. (2011). Possible seasonal variation of the fatty acid composition from *Melanopsis praemorsa* (L., 1758) (Gastropoda: Prosobranchia), from southeast Anatolia, Turkey. *Turkish Journal of Biology 35*(2), 203–213.

Federle T, Sun P, Dyer S, Kiel B. (2014). Probabilistic assessment of environmental exposure to HHCB. Science of the Total Environment 493, 1079–1087.

Gibson-Corley KN, Olivier AK, Meyerholz DK. (2013). Principles for valid histopathologic scoring. Veterinary Pathology 50(6), 1007–1015.

Goetze E, Jungbluth MJ. (2013). Acetone preservation for molecular studies. Journal of Plankton Research 35(5), 972–981.

Glaubrecht M. (1993). Mapping the diversity: Geographical distribution of the freshwater snail *Melanopsis* (Gastropoda: Cerithioidea: Melanopsidae) with focus on its systematics in the Mediterranean Basin. *Mitteilungen aus dem Hamburgischen Zoologischen Museum und Institut 90*, 41–97.

Kannan K, Reiner JL, Yun SH, Perrotta EE, Tao L, Johnson-Restrepo B, Rodan BD. (2005). Polycyclic musks in higher trophic organisms. Chemosphere 61(5), 693–700.

Lajtner J, Erben R, Klobur GI. (1996). Histopathological Effects of Phenol on the Digestive Gland of Amphimelania holandri Fér. (Gastropoda, Prosobranchia). Bulletin of Environmental Contamination and Toxicology, 57(3), 458–464.
Lange C, Kuch B, Metzger JW. (2015). Occurrence and fate of synthetic musk fragrances. Journal of Hazardous Materials 282, 34–40.
Liu W, Wang S, Li J, Wang X, Cui L, Chen J, Liu Z. (2020). Antioxidative enzyme activities under tonalide exposure. Ecotoxicology and Environmental Safety 199, 110751.
Liu Z, Li M, Yi Q, Wang L, Song L. (2018). Neuroendocrine-immune regulation under environmental stress. Frontiers in Physiology 9, 1456.
Nakata H, Shinohara RI, Nakazawa Y,….& Kannan G. (2012). Distribution of synthetic musks in Asian and US waters. Marine Pollution Bulletin 64(10), 2211–2218.
Nakata H, Hinosaka M, Yanagimoto H. (2015). Musks in cosmetics and indoor dusts. Ecotoxicology and Environmental Safety 111, 248–255.
Otludil B, Ayaz S. (2020). Effect of $CuSO_4$ on *Physa acuta*. Bulletin of Environmental Contamination and Toxicology 104, 738–747.
Otludil B, Otludil B. (2025). Single and Combined Impact of Environmental Concentrations of Galaxolide (HHCB) and Tonalide (AHTN) on *Melanopsis praemorsa*: Evaluating Genotoxicity and Stress Response Mechanisms. Journal of Applied Toxicology 10.1002/jat.4918.
Organisation de coopération et de développement économiques. (2016). *Test No. 242: Potamopyrgus antipodarum reproduction test* OECD Publishing.
Organisation de Coopération et de Développement Économiques. (2016). *Test No. 243: Lymnaea stagnalis reproduction test* OECD Publishing.
Otitoloju AA, Ajikobi DO, Egonmwan RI (2009). Histopathology and Bioaccumulation of Heavy Metals (Cu & Pb) in the Giant land snail, *Archachatina marginata* (Swainson). Open Environ Poll Toxicol J. 1: 79-88. http://dx.doi.org/10.2174/1876397900901010074
Otludil B, Bürçün-Karakaş S (2024). Histopathological Evaluation of the Curative Effects of EDTA on *Lymnaea stagnalis* Exposed to Subacute Cadmium. Bull. Environ. Cont. Toxicol. 1;112(6):84. doi: 10.1007/s00128-024-03893-y.
Parolini M, Magni S, Traversi I, Villa S, Finizio A, Binelli A. (2015). Oxidative and genetic damage induced by HHCB and AHTN. Journal of Hazardous Materials 285, 1–10.
Pintado-Herrera MG, González-Mazo E, Lara-Martín PA. (2014). Determination of emerging contaminants with SBSE. Analytica Chimica Acta 851, 1–13.
Reiner JL, Kannan K. (2011). Polycyclic musks in water, sediment, and fish. Water, Air, and Soil Pollution 214(1), 335–342.
Rimkus GG. (1999). Polycyclic musk fragrances in the aquatic environment. Toxicology Letters 111(1–2), 37–56.
Schnell S, Martin-Skilton R, Fernandes D, Porte C. (2009). Interference of musks with metabolizing enzymes. Environmental Science & Technology 43(24), 9458–9464.
Şereflişan H, Yildirim M, Şereflişan M. **(**2009). The gastropod fauna and their abundance, and some physicochemical parameters of Lake Gölbaşı (Hatay, Turkey). Turkish Journal of Zoology 33:(3), 287-296.
Tokat Ş, Otludil B. (2025). Investigation of the histopathological effects of 5-fluorouracil and cisplatin exposure on the mantle tissue of *Melanopsis praemorsa* linnaeus, 1758 (Gastropoda: Prosobranchia). Journal of Natural Sciences and Technologies 4(1), 387–395.
Ünlü E, Cengiz EI, Yıldırım MZ, Otludil B, Ünver Ö. (2005). Histopathological effects in tissues of snail *Lymnaea stagnalis* (Gastropoda, Pulmonata) exposed to sublethal concentration of Thiodan and recovery after exposure. Journal of Applied Toxicology 25, 459–463.
Wang T, Zou H, Li D, Gao J., Bu Q, Wang Z. (2023). Global distribution and ecological risk of synthetic musks. Environmental Pollution 331, 121893.
Yamauchi R, Ishibashi H, Hirano M, Mori T, Kim JW, Arizono K. (2008). Effects of musks on gene expression in medaka liver. Aquatic Toxicology 90(4), 261–268.
Yap CK, Pang BH, Cheng WH, Kumar K, Avtar R, Okamura H, Tan WS. (2023). Heavy metal exposures on *Pomacea insularum*. Applied Sciences 13(2), 1042.

"EXAMINATION OF THE BAN ON EDUCATION AND WORK FOR WOMEN BY THE TALIBA AND THE IMPACTS OF THESE RESTRICTIONS ON AFGHANISTAN'S ECONOMIC SOCIETY

Professor Dr.Samira Nasirz
Samira Nasirzadeh
Amina bigzad
Master,s student of department of women,s studies.
Ahlul bayt international university iran.

Abstract
Since the Taliban's reassertion of control in Afghanistan in August 2021, severe restrictions have been imposed on women's education and employment, affecting the country's economic society. These policies include prohibiting access to higher education and work for women, thereby neglecting the country's labor force and human potential. Afghan women, who historically played a vital role in the country's social and economic developments, are now facing significant restrictions that lead to weakened economic power and increased poverty.
This paper examines how women's education and employment have been restricted by the Taliban and the impacts on Afghanistan's economic and social structure. The lack of access to education and job opportunities negatively affects not only women but also families and society at large, contributing to social instability and growth stagnation. Moreover, these restrictions could lead to increased migration and brain drain, as women seek better opportunities abroad.
The study shows that Taliban policies not only violate human rights but also directly affect economic growth and the sustainability of the economy. Therefore, the international community and human rights organizations should pay attention to this issue and act to support the rights of Afghan women

Key Points Summary

-Education and employment bans: Severe restrictions on women's access to education and job opportunities.

-Negative impacts: These policies reduce household economic power and increase poverty in society.

-Need for international support: Human rights violations and negative impacts on Afghanistan's development require response and support from the international community.

INNOVATIVE SOLUTIONS FOR SUPPORTING AFFECTED WOMEN

Professor Dr. Samira Nasrzadeh
Amina bigzad
Master,s student of department of women,s studies.
Ahlul bayt international university iran.

Abstract
What role does the nutrition of pregnant women play in fetal development, and which foods should be consumed more
Healthy nutrition for pregnant women and fetal development..
Healthy nutrition during pregnancy plays a fundamental role in the growth and development of the fetus. Pregnant women should pay attention to nutrients that not only support maternal health but also influence fetal growth. A balanced diet rich in vitamins and minerals can reduce the risk of adverse outcomes such as preterm birth and congenital anomalies.
One of the most important nutrients is folate (vitamin B9), which supports the neural tube development in the fetus. Rich folate sources include leafy greens, legumes, and whole grains. Additionally, to meet fetal needs and prevent maternal anemia, good sources include red meat, poultry, and legumes. Calcium is also vital for building the fetus's bones and teeth and can be found in dairy products, green vegetables, and almonds.
Along with these nutrients, consuming wholesome foods is also crucial. Protein supports fetal tissue growth, and sources include meat, eggs, and legumes. Healthy fats, especially omega-3 fatty acids, are important for the growth of the fetal brain and eyes and are found in fatty fish, nuts, and seeds..
Pregnant women should also ensure adequate water intake to stay hydrated and avoid dehydration. They should avoid processed foods and those high in added sugars and trans fats, as these foods can contribute toobesity and related health issues.
In conclusion, healthy nutrition during pregnancy supports the healthy growth and development of the fetus and benefits maternal health. Pregnant women should pay special attention to their meal plan to ensure the health of themselves and their baby.
Key notes about healthy nutrition for pregnant women
Nutrient needs: Iron, folate, and calcium are essential for preventing fetal defects and supporting maternal health.
Food intake: Adequate protein for fetal growth is essential, with sources including meat, eggs, and legumes.
Healthy fats: Omega-3 fatty acids are important for fetal brain development and are found in fatty fish, nuts, and seeds.
Hydration and avoidance of unhealthy foods: drink enough water and minimize processed foods, added sugars, and trans fats.
Thanks sir

.

THE ROLE OF WOMEN LEADERSHIP IN SUSTAINABLE DEVELOPMENT AND POVERTY REDUCTION

Assistant professor Sareh Larijani
at Ahlul Bayt international university department of women's studies Tehran,Iran

Rukhsar rasouli student
at Ahlul Bayt international university, department of women's studies Tehran, Iran

Abstract
Research clearly shows that empowering and promoting women's leadership is key to achieving sustainable development and reducing poverty. Women in leadership positions often focus on long-term goals, environmental protection, and social welfare, rather than just short-term profits. Their leadership style is typically more inclusive, empathetic, and collaborative, which involves a broader range of voices in decision-making.
One of the most effective ways to break the cycle of poverty is by investing in girls' education. An educated woman not only becomes a skilled worker but also tends to invest her income in crucial areas like food, healthcare, and her children's education, which benefits future generations. Economically, when women are empowered to start small businesses, they become powerful agents of poverty reduction. They create a ripple effect, benefiting their families and local communities.
However, achieving these benefits requires women to be included at all levels of decision-making, especially in politics. Communities that exclude half of their population from governance miss out on important ideas and solution for complex issues. To make this happen, practical strategies are needed, such as providing training programs for women, building support networks, and reforming discriminatory laws. Ultimately, promoting women leadership is a win-win strategy for the entire society and a necessary condition for inclusive, sustainable development.
Key words:
Women empowerment, Women leadership, Economy poverty reduction, Girls education, sustainable development.

THE GLOBAL SHIPBUILDING WAR: AN IN-DEPTH ANALYSIS OF THE TECHNOLOGICAL UPGRADING AND COMPETITIVE STRATEGIES OF MAJOR GLOBAL REGIONAL BLOCS

Sadiq, Mohammed Sanusi
Department of Agricultural Economics and Agribusiness, FUD, Dutse, Nigeria
Singh, Invinder Paul
Department of Agricultural Economics, SKRAU, Bikaner, India
Ahmad, Muhammad Makarfi
Department of Agricultural Economics and Extension, BUK, Kano, Nigeria
Sani, Bashir Sanyinna
PhD Scholar, Department of Agricultural Economics and Agribusiness, FUD, Dutse, Nigeria
Author's correspondence address: Sadiq, Mohammed Sanusi, Department of Agricultural Economics and Agribusiness, FUD, P.M.B. 7156, Dutse, Nigeria
0000-0003-4336-5723[a*], 0000-0002-1886-5956[b], 0000-0003-4565-0683[c], 0000-0001-7773-3796[d]
https://ror.org/0278jft56[a]; https://ror.org/00j6r8583[b]; https://ror.org/049pzty39[c];
https://ror.org/0278jft56[d]

Abstract
The global ocean economy, projected to outpace global economic growth, represents a critical frontier for sustainable development. However, a significant empirical gap exists in the systematic, comparative analysis of the trade competitiveness and integration of the world's major regional economic blocs. This study provides a comprehensive, longitudinal analysis of ocean goods trade dynamics for BRICS, the European Union (EU), G-20, G-77, and the OECD from 2012 to 2023. Utilizing data from UNCTAD, the research employs a tripartite analytical framework, examining Revealed Comparative Advantage (RCA), Trade Openness, and Trade Intensity indices across five key sectors: Marine Fisheries, Seafood Processing, Sea Minerals, Ships & Port Equipment, and High-Technology Manufactures. A critical methodological innovation involves adjusting nominal values for inflation to derive real-term trade metrics, revealing more accurate growth trajectories. The results unveil a complex, multi-polar ocean economy with distinct bloc specializations. BRICS demonstrates a robust and rising comparative advantage in shipbuilding, positioning it as a specialized industrializer, though its overall trade openness has declined in real terms. The EU emerges as the deeply integrated high-value hub, with the highest levels of real trade openness and intensity, specializing in high-technology goods and ships. The G-77 challenges conventional expectations by holding a strong and resilient RCA in High-Technology manufactures, while also maintaining its role as a resource anchor in sea minerals, characterizing it as a dual-path developer. The G-20 acts as a resource and processing powerhouse, while the OECD exhibits a balanced profile as a resilient innovator, with growing real openness in fisheries and technology. The synthesis of these findings leads to a novel typology of regional blocs within the global ocean economy. The discussion underscores the strategic implications of these divergent pathways, emphasizing the need for policies that align economic competitiveness with the principles of the sustainable Blue Economy. This study concludes that understanding these comparative dynamics is essential for crafting effective trade, industrial, and environmental policies aimed at fostering equitable and sustainable growth within the global ocean commons.
***Keywords*:** Blue economy, Development; Economic blocs; Sustainability; Supply chain

1.0 INTRODUCTION

1.1 Background of the Study

The global ocean, covering over 70% of the Earth's surface, is a pivotal engine for economic growth, trade, and sustainable development. Termed the "Blue Economy," this sector encompasses a wide range of interconnected activities—from traditional sectors like marine fisheries and aquaculture to modern industries such as maritime transport, shipbuilding, offshore wind energy, and marine biotechnology (Vierros & De Fontaubert, 2017). The Organisation for Economic Co-operation and Development (Barrie & Liebender-Luc, 2016) projects that the ocean economy could double in size to $3 trillion by

2030, outperforming the growth rate of the global economy as a whole. This expansion is driven by technological advancements, growing demand for protein and energy, and the strategic recognition of oceanic resources as a frontier for innovation and economic diversification.

International trade in ocean-based goods is a critical conduit through which the benefits of the Blue Economy are realized and distributed globally. It enables resource-poor but technologically advanced nations to access vital seafood and minerals, while resource-rich nations can find markets for their products and acquire capital goods for their development. The configuration of global trade in ocean goods is not static; it is shaped by the dynamic comparative advantages of nations and regions, influenced by factors such as natural resource endowments, industrial capabilities, technological innovation, and supportive government policies (Canton, 2021). In this context, major regional economic blocs have emerged as key actors, pooling the capacities of their member states to exert significant influence on global trade patterns, governance, and sustainability standards.

1.2 Problem Statement

Despite the recognized importance of the ocean economy, there exists a significant empirical gap in the systematic and comparative analysis of the trade competitiveness and integration of the world's major regional blocs. Existing literature often focuses on individual countries (e.g., China's shipbuilding industry or Norway's fisheries) or on a single sector, failing to provide a holistic, multi-bloc, multi-sector perspective (see e.g., Egler, 2022; Young, 2021). Furthermore, while Revealed Comparative Advantage (RCA) is a commonly used metric, it is rarely analyzed in tandem with trade openness and intensity indices to provide a nuanced understanding of both a bloc's specialization *and* its depth of engagement in global ocean trade.

A critical methodological shortcoming in many trade analyses is the reliance on nominal values, which can be severely distorted by inflation, leading to misleading conclusions about real growth or decline. As noted by Lequiller and Blades (2014), failing to account for price changes obscures the true volume and value dynamics of economic activity. This is particularly pertinent in the post-pandemic era of significant global inflationary pressures. Moreover, there is a lack of comparative assessment that juxtaposes the trajectories of advanced economy blocs like the OECD and the EU with those of emerging economy blocs like BRICS and G-77, especially considering the latter's increasing prominence in high-technology manufacturing, which challenges traditional economic development paradigms (World Bank, 2020). Therefore, the problem is the absence of a comprehensive, comparative, and inflation-adjusted analysis of the competitive and integrative dynamics of major regional blocs within the global ocean goods trade.

1.3 Justification for the Study

This study is justified by its potential to contribute significantly to academic knowledge, economic policy, and strategic planning. Firstly, it addresses the identified research gap by conducting a rigorous, 12-year (2012-2023) comparative analysis of five key blocs—BRICS, EU, G-20, G-77, and OECD—across five strategic ocean goods sectors, integrating RCA, trade openness, and trade intensity metrics in both nominal and real terms. This multi-dimensional approach offers a more complete picture than any single metric could provide.

Secondly, the findings have profound policy relevance. For policymakers within these blocs, understanding their comparative strengths and weaknesses is essential for designing effective industrial, trade, and innovation policies. For instance, a bloc with a declining RCA in a strategic sector like shipbuilding may need to invest in innovation or workforce retraining, while a bloc with high trade intensity in seafood may be more vulnerable to disruptions in global supply chains and should prioritize resilience (Elston *et al*., 2024). This analysis can inform such strategic decisions.

Finally, the study contributes to the broader discourse on sustainable development. The ocean is a fragile ecosystem under threat from overexploitation, pollution, and climate change. By mapping the economic dependencies and trajectories of these major economic powers, the research can highlight potential pressure points and opportunities for aligning economic interests with the conservation and sustainable use of ocean resources, as championed by the United Nations' Sustainable Development Goal 14 (Life Below Water). Understanding the economic landscape is the first step towards governing it sustainably.

1.4 Research Objectives

To systematically address the problem statement, this study is guided by the following specific research objectives:

1. To assess and compare the Revealed Comparative Advantage (RCA) of the selected economic blocs in key ocean goods trade sectors—marine fisheries & aquaculture, seafood processing, sea minerals, ships & port equipment, and high-technology manufactures—from 2012 to 2023.
2. To evaluate and contrast the levels and trends of trade openness and trade intensity for these regional blocs, both in nominal terms and in real (inflation-adjusted) terms, over the same period.
3. To conduct a comparative analysis within and between the blocs, identifying patterns of specialization, convergence, divergence, and interdependence in the global ocean economy.
4. To synthesize the findings on RCA, openness, and intensity to provide a comprehensive characterization of each bloc's strategic position and to derive implications for trade policy, industrial strategy, and sustainable ocean governance.

By fulfilling these objectives, this research aims to provide a definitive, data-driven account of the evolving structure of global ocean goods trade, offering valuable insights for academics, economists, and policymakers navigating the complexities of the 21st-century Blue Economy.

2.0 LITERATURE REVIEW

2.1 Theoretical Framework

This study is anchored in a multi-theoretical framework that integrates established economic theories with contemporary concepts of sustainable development. This integrated approach is necessary to fully capture the complex, multi-dimensional nature of global ocean goods trade, which involves questions of competitiveness, market integration, economic structure, and environmental sustainability. The framework is built upon three primary theoretical pillars: the Theory of Comparative Advantage and its modern extensions, the New Trade Theory and its implications for economic integration, and the normative principles of the Blue Economy.

2.1.1 The Theory of Comparative Advantage and Revealed Comparative Advantage (RCA)

The foundational theory underpinning this analysis is the Theory of Comparative Advantage, first formally articulated by David Ricardo in 1821. This theory posits that countries can benefit from trade by specializing in the production of goods and services for which they have a lower opportunity cost, even if they lack an absolute advantage in production. This principle explains the fundamental gains from trade and the rationale for international specialization (Krugman, Obstfeld, & Melitz, 2018).

However, in empirical analysis, comparative advantage is not directly observable. To operationalize this concept, this study employs the Revealed Comparative Advantage (RCA) index, developed by Balassa (1965). The RCA index is a post-hoc measure that *reveals* a country's (or bloc's) specialization pattern based on its actual export performance relative to a benchmark (the world). An RCA greater than 1 indicates that the bloc has a revealed comparative advantage in that sector, meaning it is more specialized in that sector than the global average. This study utilizes the RCA to objectively identify the sectors where each regional bloc has developed a competitive edge in the global ocean economy. The dynamic analysis of RCA over time allows us to trace the evolution of these advantages, revealing shifts in global competitiveness, potentially driven by factors such as technological catch-up, investment in infrastructure, or changes in resource availability, as discussed in the literature on economic development and structural transformation (Felipe et al., 2012).

2.1.2 New Trade Theory, Economic Integration, and Gravity Models

While comparative advantage explains trade based on pre-existing differences, New Trade Theory, pioneered by Krugman (1979), introduces the role of increasing returns to scale, product differentiation, and network effects. This theory helps explain why we see significant trade between similar countries (intra-industry trade) and why certain regions become dominant hubs for specific industries, such as shipbuilding in East Asia or marine tech in the EU. The high RCA in "Ships, port equipment" for BRICS, for instance, can be partly attributed to the economies of scale and agglomeration effects in their industrial clusters.

To measure the extent of a bloc's engagement with the global market, this study employs the Trade Openness index, calculated as the ratio of total trade (exports + imports) to GDP. This metric is a standard indicator of an economy's integration into the global trading system (Squalli & Wilson, 2011). Higher openness suggests deeper integration and greater exposure to global markets and shocks. The theoretical link here is to the literature on the gains from trade and the relationship between openness and economic growth, which, while complex, generally suggests that openness, can facilitate technology transfer and efficiency improvements (Frankel & Romer, 2017).

In complementing openness, the Trade Intensity index moves beyond the macroeconomic view to the sectoral level. It measures the share of a specific ocean goods category in the bloc's total trade. This aligns with the logic of gravity models of trade, which posit that trade flows are determined by the economic mass (GDP) of trading partners and the distance between them (Tinbergen, 1962). High trade intensity in a particular sector indicates that this sector is a disproportionately important component of the bloc's total trade portfolio, reflecting either strong export specialization or high import dependency. Analyzing intensity alongside RCA provides a more nuanced picture: a bloc may have a high RCA in a sector (e.g., G-77 in high-tech) but if the sector is small relative to its total trade, its economic impact may be different than for a bloc where that sector is also trade-intensive.

2.1.3 The Blue Economy and Sustainable Development Paradigm

The third pillar of this framework moves beyond purely economic metrics to incorporate the Blue Economy paradigm. The Blue Economy concept, as promoted by Vierros & De Fontaubert (2017) and the Barrie & Liebender-Luc (2016), reframes ocean-based economic development. It emphasizes the sustainable use of ocean resources for economic growth, improved livelihoods, and jobs, while simultaneously preserving the health of the ocean ecosystem. This is intrinsically linked to the Sustainable Development Goals (SDGs), particularly SDG 14 (Life Below Water).

This paradigm provides a crucial normative lens through which to interpret the findings on RCA, openness, and intensity. For example:

- A high RCA and intensity in "Marine fisheries" for a bloc necessitates an examination of whether this advantage is built on sustainable harvesting practices or is leading to overfishing, thereby undermining the long-term viability of the sector (UNCTAD, 2024).
- The growth in "High-technology" manufactures could be viewed positively if it includes technologies for renewable ocean energy, pollution monitoring, or sustainable aquaculture, contributing to a more sustainable ocean economy.
- The high trade openness of the EU creates not only economic interdependence but also a shared responsibility for governing transboundary environmental impacts, such as marine pollution from shipping.

Therefore, this framework does not treat economic performance in isolation. It posits that the competitiveness and integration of regional blocs in the ocean economy must be evaluated against the imperative of environmental sustainability. The theories of comparative advantage and trade integration describe the *current state*, while the Blue Economy paradigm provides the *normative direction* for future development, urging a transition from a purely extractive relationship with the ocean to a regenerative and sustainable one (Lee *et al*., 2020).

In summary, this integrated theoretical framework allows the study to systematically analyze *what* the competitive and trade patterns are (via RCA, Openness, Intensity), *why* they might exist (via Comparative Advantage and New Trade Theory), and *what their implications* are for the long-term sustainability of the global ocean economy (via the Blue Economy lens).

2.2 Conceptual Framework

A conceptual framework is an analytical tool that outlines the key concepts, variables, and their presumed relationships within a study. It provides a visual and narrative structure that guides the investigation and interpretation of data. Based on the established theoretical underpinnings, the conceptual framework for this study is presented below and explained in detail.

The framework can be visualized as an integrated flow, connecting the fundamental characteristics of regional blocs to their economic outcomes and, ultimately, to their sustainability implications (Figure 1).

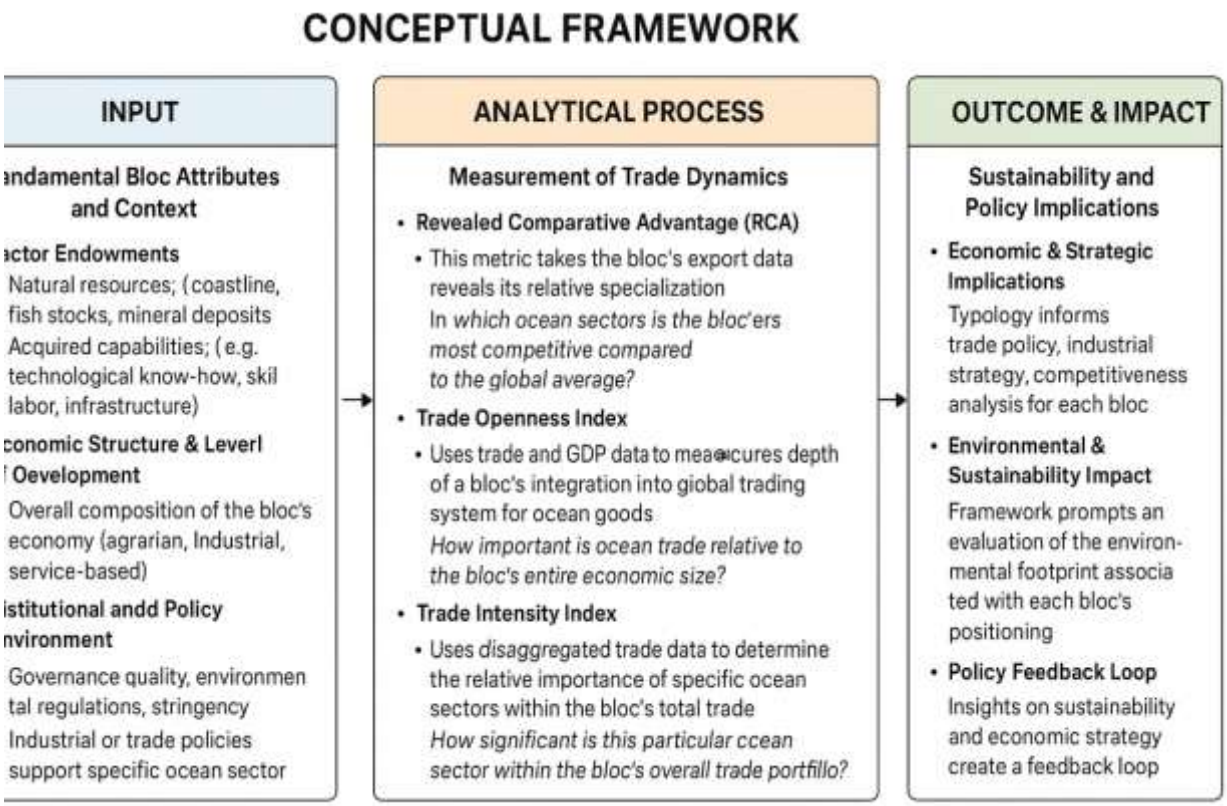

Figure 1: Conceptual framework

Components of the Conceptual Framework:

1. Input: Fundamental Bloc Attributes and Context

This component represents the exogenous factors that define each regional bloc and shape its potential trajectory in the ocean economy. These are the underlying conditions that influence the analytical results.

- **Factor Endowments:** The natural resources (e.g., coastline, fish stocks, mineral deposits) and acquired capabilities (e.g., technological know-how, skilled labor, infrastructure) inherent to the bloc. For instance, the G-77's wealth in "Sea minerals" is a key factor endowment.
- **Economic Structure & Level of Development:** The overall composition of the bloc's economy (e.g., agrarian, industrial, service-based) and its income level (e.g., developed, emerging, developing). This influences whether a bloc focuses on resource extraction or high-value manufacturing.
- **Institutional and Policy Environment:** The quality of governance, the stringency of environmental regulations, and the presence of industrial or trade policies that support specific ocean sectors (e.g., EU's Common Fisheries Policy).

These inputs collectively create the initial conditions that predispose a bloc toward certain patterns of specialization and integration, as predicted by the Theory of Comparative Advantage and New Trade Theory.

2. Analytical Process: Measurement of Trade Dynamics

This is the core analytical engine of the study, where the inputs are transformed into measurable indicators. This process directly operationalizes the theoretical concepts.

- **Revealed Comparative Advantage (RCA):** This metric takes the bloc's export data and reveals its *relative specialization*. It answers the question: "In which ocean sectors is the bloc most competitive compared to the global average?"
- **Trade Openness Index:** This metric uses trade and GDP data to measure the *depth of a bloc's integration* into the global trading system for ocean goods. It answers: "How important is ocean trade relative to the bloc's entire economic size?"

- **Trade Intensity Index:** This metric uses disaggregated trade data to determine the *relative importance of specific ocean sectors* within the bloc's total trade. It answers: "How significant is this particular ocean sector within the bloc's overall trade portfolio?"

The interplay between these three metrics is crucial. For example, a high RCA in a sector that also has high Trade Intensity indicates a deep, structural specialization. Conversely, a high RCA in a sector with low overall Trade Openness suggests a niche specialization in a relatively closed economy.

3. Output: Bloc Typology and Comparative Positioning

The results from the analytical process lead to the primary output: a clear characterization and classification of each regional bloc. This is where the comparative assessment "within and between" the blocs is synthesized.

Based on the patterns of RCA, Openness, and Intensity, each bloc can be positioned into a typology, such as:

- **The Integrated High-Value Hub** (e.g., EU): High Openness, High RCA in advanced sectors.
- **The Specialized Industrializer** (e.g., BRICS): Moderate/Low Openness, High & Rising RCA in manufacturing.
- **The Resource Anchor** (e.g., G-20): High RCA in primary resources, variable Openness.
- **The Dual-Path Developer** (e.g., G-77): High RCA in both resources and technology, rising Intensity.
- **The Resilient Innovator** (e.g., OECD): Balanced RCA, High Real Openness and Intensity.

This output provides a clear, empirical answer to the research objectives, mapping the multi-polar structure of the global ocean economy.

4. Outcome & Impact: Sustainability and Policy Implications

The framework does not end with economic classification. It explicitly links the outputs to their broader consequences, guided by the Blue Economy paradigm.

- **Economic & Strategic Implications:** The typology informs trade policy, industrial strategy, and competitiveness analysis for each bloc.
- **Environmental & Sustainability Impact:** The framework prompts an evaluation of the environmental footprint associated with each bloc's positioning. For example, a "Resource Anchor" bloc must consider the sustainability of its extraction practices. A bloc with high "Trade Intensity" in fisheries has a greater stake and responsibility in global fisheries management.
- **Policy Feedback Loop:** The insights on sustainability and economic strategy create a feedback loop (not shown in the linear diagram for simplicity) that can influence the input factors. For instance, recognizing an unsustainable trajectory may lead a bloc to implement new environmental regulations or invest in green ocean technologies, thereby altering its fundamental attributes over time.

In essence, this conceptual framework provides a systematic roadmap for the study. It shows how we move from the fundamental characteristics of regional blocs, through a rigorous measurement of their trade dynamics, to a comprehensive classification that is ultimately evaluated for its economic and sustainability implications. It ensures that the analysis is not merely descriptive but is structured to yield actionable insights for a sustainable Blue Economy.

2.3 Empirical Review

A thorough examination of existing empirical literature is crucial to situate this study within the broader academic discourse on the ocean economy and international trade. This review synthesizes findings from recent studies focused on regional and sectoral analyses of ocean trade, highlighting the identified gaps that this research aims to fill.

2.3.1 Global and Regional Analyses of the Ocean Economy

At the macro level, reports from major international organizations have been instrumental in mapping the scale and potential of the ocean economy. The OECD (2020) and Barrie & Liebender-Luc (2016) have consistently provided projections and analyses, emphasizing the sector's growth potential and the critical need for sustainable management. Their work establishes the ocean economy as a significant, cross-cutting domain but often treats regions in isolation rather than in a comparative framework. Similarly, the World Bank (2020), in its seminal report on the Blue Economy, focused on opportunities for Small Island Developing States (SIDS) and coastal least developed countries, highlighting the disparity in capacity to harness ocean resources. This underscores the importance of a bloc-level

analysis to understand how collective action and pooled resources, as seen in groups like the G-77 or EU, can alter these dynamics.

UNCTAD's annual *Review of Maritime Transport* (e.g., UNCTAD, 2024) provides invaluable data on shipping, trade flows, and port infrastructure. Their analysis often reveals the dominance of Asia, particularly China, in container port throughput and shipbuilding, which directly informs the expected high RCA for BRICS and G-77 in "Ships, port equipment" found in our study. However, these reports are primarily descriptive of the maritime logistics sector and do not systematically integrate other ocean sectors like seafood processing or high-technology manufactures into a unified competitiveness analysis.

2.3.2 Sector-Specific and Country-Specific Studies

A significant portion of the empirical literature delves into specific sectors or individual countries, providing depth but lacking breadth.

- **Fisheries and aquaculture trade:** Studies on seafood trade often focus on sustainability certifications, value chains, and food security. For example, research has documented the EU's role as the world's largest single market for imported seafood, which aligns with our finding of its low RCA but high import-related trade openness in this sector (Borriello et al., 2024). Similarly, studies on Southeast Asian fisheries highlight the region's comparative advantage in seafood processing, a factor contributing to the G-20's strong RCA in this sector (Smith & Basurto, 2019).
- **Marine technology and shipbuilding:** Empirical analyses of the shipbuilding industry consistently point to the shift of comparative advantage from traditional hubs in Europe and Japan to new centers in China, South Korea, and other parts of East Asia (Stopford, 2009; UNCTAD, 2024). This body of work provides a clear precedent for the rising RCA trajectory observed in the BRICS bloc and the relative decline in the OECD. In marine high-technology, Lee *et al*. (2020) explored the economic complexity of the blue economy, finding that advanced marine technology is a key differentiator for high-income countries. This partially supports the EU's and OECD's strong position, but our finding of the G-77's leading RCA in this category adds a critical nuance, suggesting that technological dominance in certain marine sectors is more dispersed than previously thought.
- **Country-specific case studies:** Numerous studies analyze the ocean economy of single nations, such as analyses of China's maritime power (Young, 2021) or Norway's integrated maritime cluster. While insightful, these micro-level studies are difficult to aggregate into a global picture and often fail to account for the collective leverage of regional blocs.

Identification of the Research Gap

The empirical review reveals a consistent pattern: while excellent data and analysis exist on specific sectors, countries, or the global aggregate, there is a pronounced lack of systematic, comparative, multi-bloc, and multi-sector analysis.

1. **Lack of comparative bloc analysis:** Few studies directly compare the competitive positions of blocs like BRICS, EU, and G-77 across the entire spectrum of ocean goods. The existing literature tends to treat these blocs as homogenous or overlooks their internal synergies and collective trade power.
2. **Methodological gaps in trade analysis:** Many empirical studies rely on nominal trade values or focus on a single metric, such as RCA. There is a scarcity of research that simultaneously employs RCA, trade openness, and trade intensity to provide a multi-faceted view of trade dynamics. Crucially, the adjustment for inflation to derive real values is almost universally absent in comparative trade studies of the ocean economy, despite its importance for understanding real growth trends, as emphasized by Lequiller & Blades (2014).
3. **Disconnect between economic and sustainability metrics:** Although the Blue Economy paradigm is widely acknowledged (Vierros & De Fontaubert, 2017; OECD, 2020), empirical trade studies often fail to explicitly link their findings on competitiveness and integration to sustainability implications. The discussion of RCA in fisheries, for instance, is seldom coupled with an analysis of the underlying stock health or the environmental impact of the trade.

Therefore, this study directly addresses these gaps by undertaking a comparative assessment of five major blocs across five sectors, utilizing a trio of trade indices (RCA, Openness, Intensity) in both nominal and real terms, and framing the economic results within the context of the sustainable Blue Economy. It builds upon the foundational work of the OECD, UNCTAD, and sector-specific scholars to provide a novel, integrated, and more accurate portrait of the global ocean goods trade landscape.

3.0 RESEARCH METHODOLOGY

This section outlines the systematic approach employed to conduct the comparative analysis of ocean goods trade across the selected regional blocs. It details the research design, data sources, variable measurement, and the specific analytical methods used to ensure a robust and replicable investigation.

3.1 Research Design

This study adopts a quantitative, longitudinal, and comparative research design. It is quantitative because it relies on numerical data to measure and analyze trade phenomena. It is longitudinal, covering a 12-year period from 2012 to 2023, which allows for the examination of trends, dynamics, and structural changes over time. Finally, it is comparative, as it systematically contrasts the trade performance and integration of five pre-defined regional blocs (BRICS, EU, G-20, G-77, and OECD) to identify patterns of convergence and divergence.

3.2 Data Sources and Collection

The study relies exclusively on secondary data obtained from international databases renowned for their reliability and comprehensiveness.

- **Primary data source:** The United Nations Conference on Trade and Development (UNCTAD) database serves as the primary source for all trade and economic data. Specifically, the following data were extracted:
  - **Export and import values:** Disaggregated by the specific ocean goods sectors (outlined below) for each bloc, from 2012 to 2023.
  - **Gross Domestic Product (GDP) and Gross National Income (GNI):** Used as the denominator for calculating trade openness, depending on data availability for each bloc.
  - **Revealed Comparative Advantage (RCA) Index:** The RCA indices for the specified sectors were directly sourced from UNCTAD's pre-calculated statistics to ensure consistency with their methodological standards.
- **Data adjustment:** As noted in the document, the Consumer Price Index (CPI) was not available from UNCTAD for 2023. Therefore, a 3% annual inflation rate was projected for 2023 to deflate the nominal trade and GDP values, allowing for the calculation of real-term trade openness and intensity. This adjustment is a standard practice in economic analysis to isolate real growth from price effects (Lequiller & Blades, 2014).

3.3 Variable Definition and Measurement

The study operationalizes its analysis through three key variables, each calculated for each bloc and for each year from 2012 to 2023.

3.3.1 Revealed Comparative Advantage (RCA)

- **Concept:** Measures a bloc's export specialization in a given sector relative to the global average.
- **Measurement:** Sourced directly from UNCTAD. The index is calculated using the standard Balassa (1965) as adopted by Sadiq *et al*.(2020) formula:

$$RCA_{ib} = \left(X_{ib} / X_{it}\right) / \left(X_{wb} / X_{wt}\right) \quad \text{..... (1)}$$

Where:

X_{ib} = Exports of product ‘b’ (e.g., ships) by bloc ‘I’.

X_{it} = Total exports of all goods by bloc ‘I’.

X_{wb} = World exports of product ‘b’.

X_{wt} = Total world exports of all goods.

- **Interpretation:** An RCA > 1 indicates a comparative advantage; RCA < 1 indicates a disadvantage.

3.3.2 Trade Openness Index

- **Concept:** Measures the importance of international trade relative to the size of the bloc's economy.

- **Measurement:** Calculated annually for each bloc, both in nominal and real terms.

$$TOP_{ib} = (TT_{ib}/GDP_i)*100 \quad \ldots\ldots (2)$$

Where,
TOP = Trade Openness; TT = Total Trade
Total Trade = (Exports of sector 'b' by bloc i^{th} + Imports of sector 'b' by bloc i^{th}).

- **Real Value Calculation:** Nominal trade and GDP values were deflated using a CPI-based deflator (with 2012 as the base year) to derive real trade openness, removing the effect of inflation.

3.3.3 Trade Intensity Index

- **Concept:** Measures the relative importance of a specific ocean goods sector within the bloc's total trade portfolio.
- **Measurement:** Calculated annually for each bloc and for each ocean goods sector.

$$TI_{ib} = (TT_{ib}/GNP_i)*100 \quad \ldots\ldots (3)$$

Where,
TI = Trade Intensity; TT = Total Trade
Total Trade = (Exports of sector 'b' by bloc i^{th} + Imports of sector 'b' by bloc i^{th}).

- This index shows what percentage of a bloc's total trade (in ocean goods) is accounted for by a specific sector, such as marine fisheries or high-technology manufactures.

3.4. Classification of Ocean Goods Sectors

The analysis focuses on five key sectors, defined according to UNCTAD's product classification (likely based on SITC or HS codes):

1. **Marine fisheries, aquaculture and hatcheries:** Primary production of living resources.
2. **Seafood processing:** Value-added processing of marine living resources.
3. **Sea minerals:** Extraction of non-living resources from the sea.
4. **Ships, port equipment and parts thereof:** Capital goods for maritime transport.
5. **High-technology and other manufactures:** Advanced marine technology, equipment, and other manufactured ocean goods.

3.5 Data Analysis Techniques

The collected data were analyzed using a combination of descriptive and analytical techniques.

- **Descriptive Trend Analysis:** The primary mode of analysis involved plotting the time-series data for RCA, Trade Openness, and Trade Intensity for each bloc and sector. This visual and numerical inspection allowed for the identification of trends, peaks, troughs, and periods of stability or volatility over the 12-year period.
- **Comparative Statistical Analysis:** The study employs cross-sectional comparisons of index values at key points in time (e.g., 2012 vs. 2023) and calculates average values for the period to summarize bloc performance. This facilitates the "within and between" comparisons central to the research objectives.
- **Triangulation of Indices:** The core of the discussion rests on the integrated interpretation of the three indices. For example, a bloc's position is not defined by its RCA alone, but by synthesizing it with its level of Openness and the internal Intensity of its trade. This multi-dimensional approach prevents one-dimensional conclusions and provides a holistic profile of each bloc.
- **Software:** Data compilation, deflation calculations, and generation of tables and figures were performed using Microsoft Excel and/or statistical software like SPSS or R, ensuring computational accuracy.

3.5 Scope and Delimitations

- **Bloc Selection:** The study is delimited to the five blocs (BRICS, EU, G-20, G-77, OECD) identified as the most competitive and significant in the global economy. Notably, the G-7 was excluded due to data unavailability from the source.
- **Time Frame:** The analysis covers 2012-2023, a period capturing post-global financial recovery, the rise of emerging economies, and the impacts of the COVID-19 pandemic and subsequent inflation.
- **Focus on Goods:** The study is confined to ocean *goods* trade and does not include trade in marine *services* (e.g., shipping services, maritime insurance, tourism), which constitutes another large segment of the ocean economy.

By adhering to this rigorous methodology, this study ensures that its findings on the competitive and integrative dynamics of the global ocean goods trade are valid, reliable, and grounded in high-quality empirical data.

4.0 RESULTS AND DISCUSSION

This analysis delves into the intricate dynamics of the global ocean economy by examining the revealed comparative advantage (RCA), trade openness, and trade intensity of five major regional blocs—BRICS, the European Union (EU), G-20, G-77, and the OECD—from 2012 to 2023. The ocean economy, encompassing sectors from basic resource extraction like marine fisheries to advanced manufacturing such as shipbuilding and high-technology marine products, is a critical frontier for economic development, technological innovation, and sustainable resource management (OECD, 2016). Understanding the competitive and integrative positions of these blocs is paramount for shaping future trade, industrial, and environmental policies.

The RCA index, developed by Balassa (1965) and adopted by Sadiq *et al*.(2020), reveals a country's (or bloc's) export specialization in a particular sector relative to the global average. An RCA greater than 1 indicates a comparative advantage, while a value below 1 signifies a disadvantage. Trade Openness, measured as the ratio of total trade (exports + imports) to GDP, indicates an economy's integration into global markets (Squalli & Wilson, 2011). Trade Intensity provides a more nuanced view by measuring the share of a specific product category in a bloc's total trade, reflecting its relative importance within the bloc's trade portfolio. By analyzing these indices collectively, this discussion uncovers not only *where* each bloc is competitive but also *how* deeply engaged and dependent they are on ocean-based trade, both in nominal and real (inflation-adjusted) terms.

4.1 Comparative Analysis of Revealed Comparative Advantage (RCA)

The RCA data (Figures 2a-2e) reveals distinct and evolving specialization patterns across the blocs, highlighting a global division of labor in the ocean economy.

4.1.1 BRICS: The Ascendant Shipbuilder with Evolving Strengths

The BRICS bloc demonstrates a robust and strengthening comparative advantage in "Ships, port equipment and parts thereof," with its RCA climbing consistently from 1.25 in 2012 to 1.30 in 2023 (Figure 2a). This aligns with the bloc's industrial strategy and growing prowess in heavy manufacturing, led by China and South Korea's dominant shipbuilding industries (UNCTAD, 2024). This finding supports the narrative of emerging economies moving up the global value chain into complex capital goods (World Bank, 2020). Conversely, BRICS exhibits a declining RCA in "Marine fisheries, aquaculture and hatcheries," falling from 0.92 to 0.74. This suggests a relative de-prioritization of primary extraction in favor of higher-value activities, a trend often observed in developing economies as they industrialize. Its RCA in "High-technology and other manufactures" has shown a positive, albeit volatile, upward trend, reaching 0.84 by 2023, indicating a slow but steady move into more technologically sophisticated ocean goods.

4.1.2 European Union (EU): The Stable, High-Value Specialist

The EU presents a picture of stability and high-value specialization (Figure 2b). Its strongest and most consistent advantage lies in "Ships, port equipment" (RCA ~1.20-1.26) and "High-technology and other manufactures" (RCA ~0.93-0.96). While its RCA in high-tech goods is slightly below 1, its high absolute trade values (as seen in Figures 3b and 4b) indicate it is a major global player in value, if not in relative specialization. This is characteristic of advanced, diversified economies where high-tech sectors are significant but compete with other strong domestic industries for export share. The EU maintains a persistent comparative *dis*advantage in "Marine fisheries" and "Seafood processing" (RCA consistently below 0.75), reflecting higher production costs, stringent regulations, and a greater reliance on imports for seafood consumption, a pattern documented by the Borriello *et al*. (2024). Its performance in "Sea minerals" is moderate but stable.

4.1.3 G-20: The Resource and Processing Powerhouse

As a group containing both major resource exporters and advanced manufacturers, the G-20 shows a unique profile (Figure 2c). It commands a formidable comparative advantage in "Seafood processing" (RCA declining from 1.73 to 1.45 but still strong) and "Sea minerals" (RCA ~1.13-1.21). This reflects the significant contributions of members like Indonesia in fisheries and Australia in mineral extraction. However, its RCA in "Ships, port equipment" is marginal (hovering around 1.0), and it has a distinct disadvantage in "High-technology" goods. This indicates that while the bloc as a whole is a powerhouse

in raw and semi-processed ocean resources, its competitive edge in the most technologically advanced marine sectors is diluted, likely due to the inclusion of many resource-dependent emerging economies.

4.1.4. G-77: The High-Technology Leader with Resource Strengths

The G-77 bloc presents a surprising and critical finding: it holds a strong and resilient comparative advantage in "High-technology and other manufactures," with an RCA consistently above 1.13 throughout the period (Figure 2d). This challenges the traditional North-South technology divide and can be largely attributed to the dominant export profiles of members like China in electronics and telecommunications equipment, which are classified under this category (Citaristi, 2022). Simultaneously, the G-77 maintains a strong advantage in "Sea minerals" (RCA >1.06), underscoring its role as a key supplier of raw materials. Its disadvantages in "Marine fisheries" and "Ships, port equipment" highlight internal diversification, where some members specialize in technology while others remain focused on primary commodities.

4.1.5 OECD: The Balanced, Mature Economy

The OECD bloc exhibits the most balanced RCA profile (Figure 2e). It holds a stable, moderate advantage in "Sea minerals" and "High-technology" manufactures, with RCAs generally fluctuating around 1.0. Its RCA in "Marine fisheries" has shown a notable increase, rising from 0.96 to 1.07, potentially indicating improved sustainability and productivity in members like Norway and Japan (OECD, 2020). A key trend is its declining RCA in "Ships, port equipment," falling to 0.99 by 2023, signaling a relative loss of competitiveness to emerging producers like those in BRICS, a trend widely acknowledged in maritime economics (Stopford, 2009).

4.1.6 Intra-Bloc and Cross-Bloc RCA Comparisons

- **Shipbuilding Competition:** A clear competitive tension exists between BRICS (rising RCA) and the OECD (stable/declining RCA) in "Ships, port equipment," illustrating the global shift in heavy manufacturing.
- **Technology Divergence:** The G-77's high RCA in "High-technology" contrasts sharply with the G-20's disadvantage in the same sector. This paradox is explained by the G-77's definition, which includes China, a technological giant, whereas the G-20 includes many non-G-77 members that are less technologically advanced in this specific sector.
- **Resource Specialization:** The G-20 and G-77 are the primary holders of comparative advantage in "Sea minerals," highlighting the continued concentration of resource wealth in emerging and developing economies.

4.2 Analysis of Trade Openness and Intensity: Nominal vs. Real Perspectives

The analysis of trade openness and intensity, particularly when comparing nominal (Figures 3a-3e; Figures 5a-5e) and real values (Figures 4a-4e; Figures 6a-6e), reveals crucial insights into the true magnitude and trends of ocean trade integration, especially in the context of global inflation.

4.2.1. The European Union: The Unrivaled Hub of Ocean Trade

In both nominal and real terms (Figures 3b & 4b), the EU stands out with the highest level of total trade openness, with real values soaring from 27.34 in 2012 to 34.55 in 2023. This confirms the EU's deeply integrated nature, functioning as a single market with extensive intra-bloc and extra-bloc trade flows in ocean goods (Lee *et al*., 2022). The real trade intensity index also shows a significant increase, underscoring that ocean goods are becoming *more* important within the EU's total trade basket (Figure 6b). The EU's openness is disproportionately driven by "High-technology and other manufactures," where its real trade values are multiples higher than any other bloc. This supports the EU's self-image as a knowledge-based, high-value economy. The application of the CPI deflator reveals that the EU's nominal growth in openness was not merely inflationary; its real growth has been substantial, indicating a genuine expansion in the volume and value of its ocean trade.

4.2.2 BRICS: Moderate and Declining Openness with Shifting Internal Composition

BRICS exhibits a markedly lower and generally declining trend in total trade openness in real terms (Figure 4a), falling from 12.05 in 2012 to 10.14 in 2023. This suggests that for BRICS, the ocean economy is growing at a slower pace than its overall GDP, or that its growth model is becoming more domestically oriented. This finding aligns with research on the "middle-income trap" and the rebalancing of some emerging economies towards domestic consumption (Felipe *et al*., 2012). However, the real trade *intensity* index for BRICS remains relatively stable and even peaks in 2021-2022 (Figure 6a), indicating that while ocean trade is a smaller part of its overall economy, it remains a stable component of its total trade. Internally, the intensity of "Ships, port equipment" remains high,

consistent with its RCA, while "High-technology" manufactures show a rising intensity, mirroring its improving RCA in this sector.

4.2.3 G-20 and G-77: The Middle Ground with Divergent Trajectories

The G-20 shows stable but modest levels of real trade openness (~13-14), reflecting its composition of both open and more protected economies (Figure 4c). Its real trade intensity is also stable, suggesting a consistent reliance on ocean trade (Figure 6c). The G-77, however, displays a more volatile profile. Its real openness declined from 2012 to 2016 before recovering, potentially reflecting commodity price shocks (Figure 4d). Notably, its real trade intensity has shown a clear upward trend, from 17.59 in 2012 to 18.36 in 2023 (Figure 6d). This indicates that for the G-77, ocean goods are claiming a *larger share* of its total trade, driven by its strengths in high-tech and sea minerals. The deflation process is critical here; the nominal data for G-77 in 2021-2023 shows a jump (Figure 5d), but the real data smooth this out (Figure 6d), showing a more gradual and sustained increase in integration.

4.2.4 OECD: Stable Integration with Real Growth Masked by Nominal Figures

The OECD's nominal trade openness appears relatively flat (Figure 3e). However, when adjusted for inflation, its real trade openness shows a clear positive trajectory, rising from 17.24 to 18.53 (Figure 4e). This demonstrates that the OECD's engagement with the global ocean economy is growing in real terms, a fact obscured by nominal comparisons. Its real trade intensity also shows significant growth, highlighting the increasing strategic importance of ocean goods for these advanced economies (Figure 6e). The real values reveal that sectors like "Marine fisheries" and "High-technology" are driving this growth in intensity for the OECD.

4.2.5 The Inflation Effect: A Critical Comparative Insight

The difference between nominal and real values is not merely academic. For all blocs, but particularly for the EU and OECD, the real values are significantly higher in later years compared to their nominal counterparts. This indicates that the CPI deflator successfully strips out the masking effect of inflation, revealing that the true growth in ocean trade integration has been more robust than the nominal data suggests. This underscores the importance of using real values for longitudinal and cross-sectional comparisons to avoid misleading conclusions about economic performance (Lequiller & Blades, 2014).

4.3 Synthesis: Integrating RCA, Openness, and Intensity

The triangulation of RCA, openness, and intensity paints a comprehensive picture of each bloc's strategic position.

- **EU:** High RCA in high-value sectors + Very High Openness + High & Growing Intensity = The Integrated High-Value Hub. The EU is deeply embedded in global ocean trade networks, not as a primary producer, but as a trader and processor of high-value goods, particularly technology and ships.
- **BRICS:** High & Rising RCA in shipbuilding + Moderate & Declining Openness + Stable Intensity = The Specialized Industrializer. BRICS is leveraging its cost and scale advantages to dominate shipbuilding, but its overall economic engagement with the ocean is becoming relatively less significant as its massive economies diversify.
- **G-77:** High RCA in tech and minerals + Moderate Openness + Rising Intensity = The Dual-Path Developer. The G-77 is a fascinating case, combining a strong position in raw materials with a leading position in high-tech ocean goods. Its growing trade intensity signals a deepening dependence on and competitiveness in the ocean economy across the value chain.
- **G-20:** High RCA in resources + Moderate Openness + Stable Intensity = The Resource Anchor. The G-20's role is defined by its provision of raw and processed resources to the global ocean economy, with a balanced but not leading role in manufacturing and technology.
- **OECD:** Balanced RCA + Stable Nominal but Growing Real Openness + Growing Real Intensity = The Resilient Innovator**.** The OECD is maintaining its position across the board. While it may be losing ground in shipbuilding, its real growth in openness and intensity in fisheries and high-tech sectors shows its capacity for adaptation and innovation.

5.0 CONCLUSION, RECOMMENDATIONS, AND POLICY IMPLICATIONS

5.1 Conclusion

This study has provided a comprehensive, data-driven portrait of the global ocean goods trade landscape from 2012 to 2023, revealing a complex and evolving economic ecosystem characterized by distinct and specialized regional blocs. The integrated analysis of Revealed Comparative Advantage (RCA), Trade Openness, and Trade Intensity—in both nominal and real terms—confirms that the global ocean

economy is not a monolithic entity but a multi-polar one where different actors compete and thrive based on divergent strengths.

The EU solidifies its position as a deeply integrated, high-value hub, while BRICS emerges as a formidable, specialized industrializer in shipbuilding. The G-77 presents a paradigm-challenging profile as a dual-path developer, leading in high-technology while remaining a resource anchor. The G-20's role is defined by its resource and processing prowess; and the OECD demonstrates resilience and balanced innovation. The critical adjustment for inflation revealed that real growth in ocean trade integration has been more robust than nominal figures suggest, particularly for the EU and OECD, highlighting the importance of this methodological rigor. Ultimately, the findings underscore a global division of labor in the ocean economy that is dynamic, where comparative advantages are not static but are being continuously reshaped by industrial policy, technological advancement, and global market forces.

5.2 Recommendations

Based on the specific strengths and weaknesses identified for each bloc, the following targeted recommendations are proposed:

- **For BRICS:** To move beyond shipbuilding and solidify gains, policymakers should (1) Increase R&D investment in green ship technologies (e.g., alternative fuels, energy efficiency) to capture the next wave of maritime innovation, and (2) Develop stronger forward and backward linkages between the shipbuilding sector and domestic high-technology marine manufacturing to elevate the RCA in that sector.
- **For the European Union:** Given its high integration and reliance on imports for primary resources, the EU should (1) Strengthen circular economy principles within its ocean sectors, focusing on resource efficiency and waste reduction in seafood processing and high-tech manufacturing, and (2) Leverage its market power to enforce and globalize stringent sustainability standards for all imported ocean goods, using its trade agreements as a vehicle.
- **For G-77:** To harness its unique dual-path position, the G-77 should (1) Foster technology and knowledge transfer from its high-tech leaders to other member states to broaden the base of its technological advantage, and (2) Implement robust governance frameworks to ensure that revenue from sea minerals is invested in sustainable economic diversification and community development, avoiding the resource curse.
- **For G-20:** As a resource anchor, the G-20's focus should be on (1) Investing in sustainable resource management and transparent value chains for fisheries and minerals to ensure long-term viability, and (2) Promoting policies that enhance value-added processing within resource-rich member states to capture more of the final product value.
- **For OECD:** To maintain its innovative edge, the OECD should (1) Accelerate public-private partnerships in emerging blue tech sectors like marine biotechnology and offshore renewable energy, and (2) Develop adjustment assistance programs for regions and workers in traditional sectors like shipbuilding that are facing heightened international competition.

5.3 Policy Implications

The findings of this study carry profound implications for global and national policymaking, extending beyond pure economic strategy to the core of sustainable development.

1. **The imperative of differentiated strategies:** A one-size-fits-all approach to ocean economy development is destined to fail. The starkly different profiles of the blocs imply that national and regional blue economy strategies must be context-specific, building on existing comparative advantages while proactively addressing associated vulnerabilities, such as import dependency or reliance on volatile resource markets.
2. **Integrating sustainability into economic competitiveness:** The analysis makes clear that economic performance can no longer be divorced from environmental stewardship. A high RCA in fisheries or minerals is a potential risk if not underpinned by sustainable practices. Therefore, trade and environmental policy must be coherently integrated. Policies should incentivize and reward sustainable production through mechanisms like traceability, certification, and differentiated tariffs for verified sustainable goods.
3. **Navigating geopolitics and interdependence:** The multi-polar structure implies a future of both competition and collaboration. The rise of BRICS in shipbuilding and G-77 in high-tech creates new geopolitical dependencies. International governance frameworks, such as those under the

World Trade Organization and the International Maritime Organization, must be strengthened to manage competition and ensure a level playing field, while new forums for cooperation on ocean science, technology, and conservation are essential.

4. **The critical role of data and inflation-adjusted analysis:** This study demonstrates that relying on nominal data can obscure true trends. For accurate monitoring and forecasting, national statistical offices and international organizations must prioritize the production and dissemination of real-term, high-resolution trade data for the ocean economy. This is a foundational requirement for evidence-based policymaking.

In conclusion, the journey towards a sustainable and prosperous ocean economy is a shared but differentiated responsibility. The path forward requires strategic policies that are acutely aware of the competitive landscape, fiercely protective of the marine environment, and firmly committed to international cooperation. By understanding the intricate economic map presented in this study, stakeholders can better navigate the challenges and opportunities that lie ahead in the Blue Century.

References

Balassa, B. (1965). Trade liberalisation and "revealed" comparative advantage 1. *The manchester school*, *33*(2), 99-123.

Barrie, S., & Liebender-Luc, A. S. (2016). *The ocean economy in 2030*. OECD publishing.

Borriello, A., Calvo, S. A., Codina, L. L., Curtale, R., Feyen, L., Gaborieau, N., ... & Tapoglou, E. (2024). The EU blue economy report 2024.

Canton, H. (2021). United Nations conference on trade and development—UNCTAD. In *The Europa directory of international organizations 2021* (pp. 172-176). Routledge.

Citaristi, I. (2022). World Trade Organization—WTO. In *The Europa Directory of International Organizations 2022* (pp. 408-414). Routledge.

Egler, C. G. (2022). *The impacts of the United Nations' Sustainable Development Goals on the European Union's ocean management policies* (Master's thesis, Universidade de Lisboa (Portugal)).

Elston, J., Pinto, H., & Nogueira, C. (2024). Tides of change for a sustainable blue economy: a systematic literature review of innovation in maritime activities. *Sustainability*, *16*(24), 11141.

Felipe, J., Abdon, A., & Kumar, U. (2012). Tracking the middle-income trap: What is it, who is in it, and why?. *Levy Economics Institute, Working Paper*, (715).

Frankel, J. A., & Romer, D. (2017). Does trade cause growth?. In *Global trade* (pp. 255-276). Routledge.

Krugman, P. R. (1979). Increasing returns, monopolistic competition, and international trade. *Journal of international Economics*, *9*(4), 469-479.

Krugman, P., Obstfeld, M., & Melitz, M. (2018). *International Economics Theory and Policy 10e*. Pearson.

Lee, K. H., Noh, J., & Khim, J. S. (2020). The Blue Economy and the United Nations' sustainable development goals: Challenges and opportunities. *Environment international*, *137*, 105528.

Lequiller, F. I., & Blades, D. W. (2014). *Understanding national accounts*. OECD publishing.

OECD. (2020). *Sustainable Ocean for All*. OECD Publishing.

Sadiq, M. S., Singh, I. P., & Ahmad, M. M. (2020). Trade mapping of India's cotton export. *Journal of Agriculture and Environmental Sciences*, *5*(1), 31-45.

Smith, H., & Basurto, X. (2019). Defining small-scale fisheries and examining the role of science in shaping perceptions of who and what counts: a systematic review. *Frontiers in Marine Science*, *6*, 236.

Squalli, J., & Wilson, K. (2011). A new measure of trade openness. *The World Economy*, *34*(10), 1745-1770.

Stopford, M. (2009). Maritime Economics Routledge. *New York, USA*, *3648*.

Tinbergen, J. (1962). Shaping the world economy; suggestions for an international economic policy.

United Nations Trade, & Development (UNCTAD). (2024). *Review of Maritime Transport 2024: Navigating Maritime Chokepoints*. Stylus Publishing, LLC.

Vierros, M., & De Fontaubert, C. (2017). The potential of the blue economy: increasing long-term benefits of the sustainable use of marine resources for small island developing states and coastal least developed countries.

World Bank. (2020). Trading for development in the age of global value chains. *World Development Report 2020*.

Young, M. A. (2021). Sustainable Oceans, Trade and Fisheries Subsidies. *Trade and Environmental Law (forthcoming in Elgar Encyclopedia of Environmental Law series), U of Melbourne Legal Studies Research Paper*, (930).

Appendix

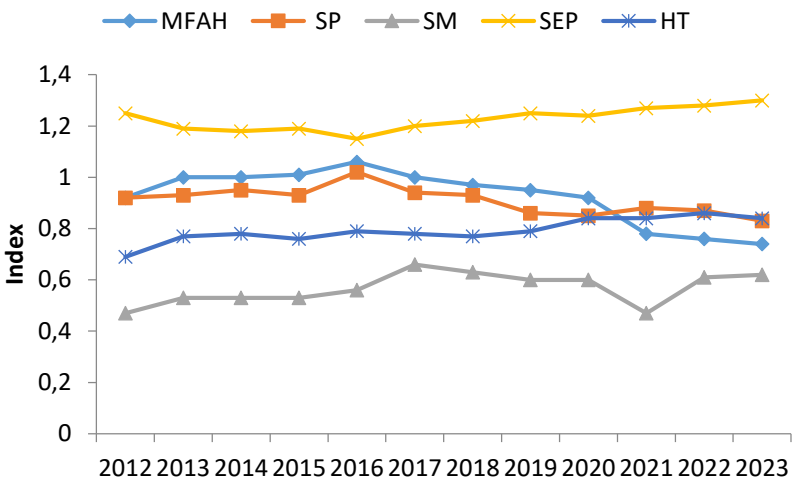

Figure 2a: BRICS's RCA of ocean goods trade

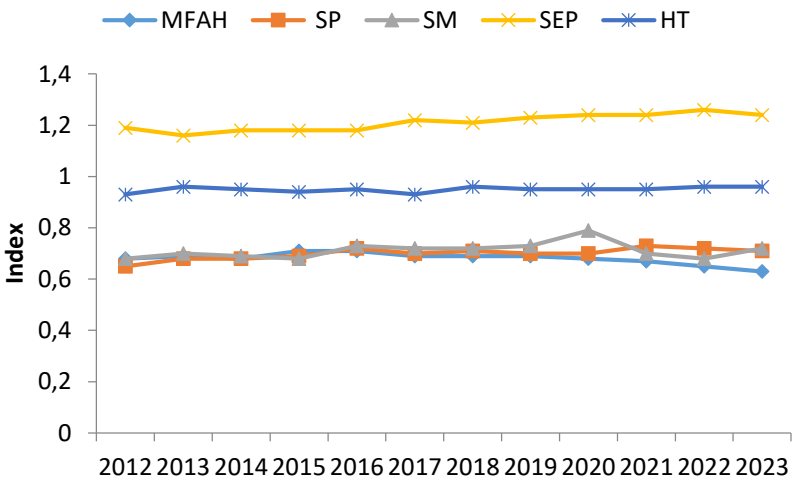

Figure 2b: EU's RCA of ocean goods trade

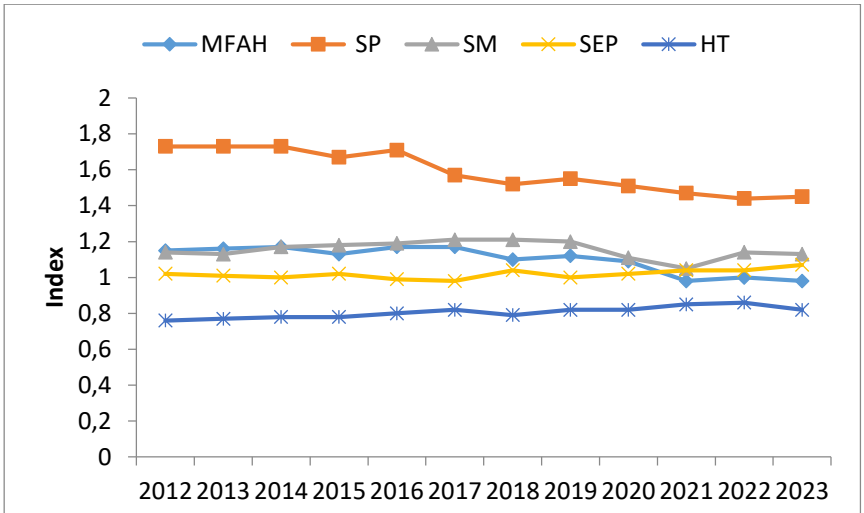

Figure 2c: G20's RCA of ocean goods trade

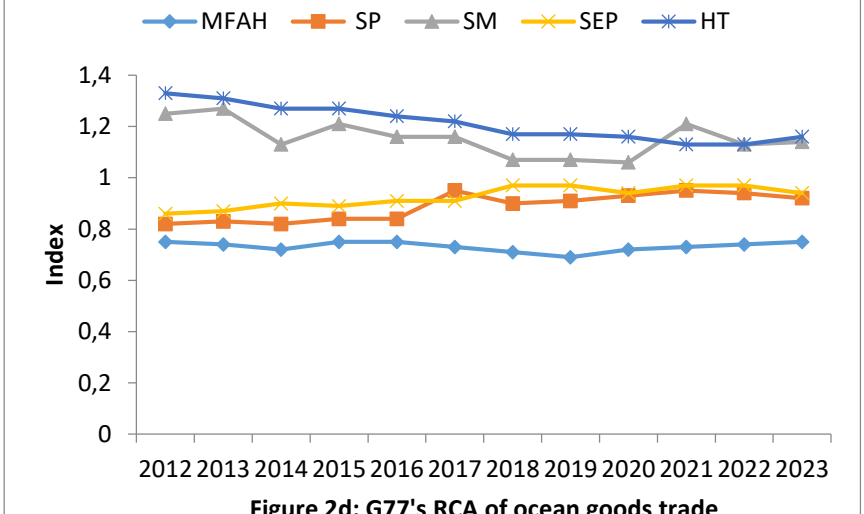

Figure 2d: G77's RCA of ocean goods trade

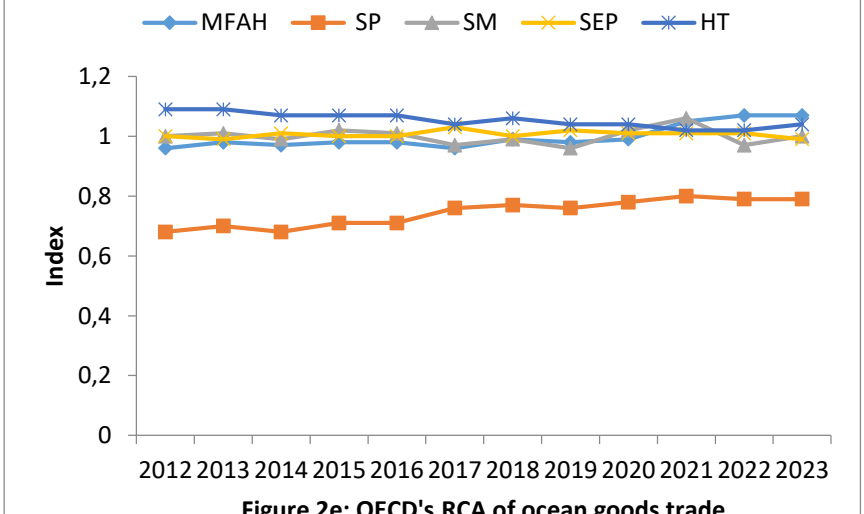

Figure 2e: OECD's RCA of ocean goods trade

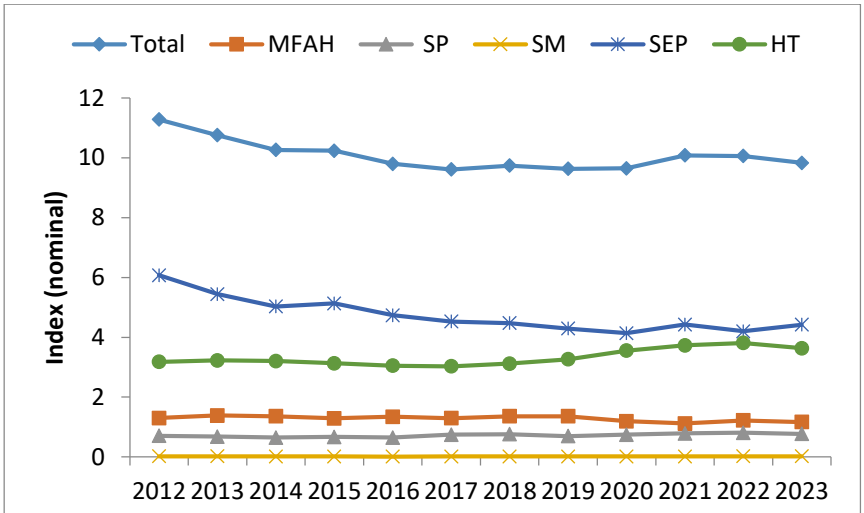

Figure 3a: BRICS trade openess for ocean goods trade

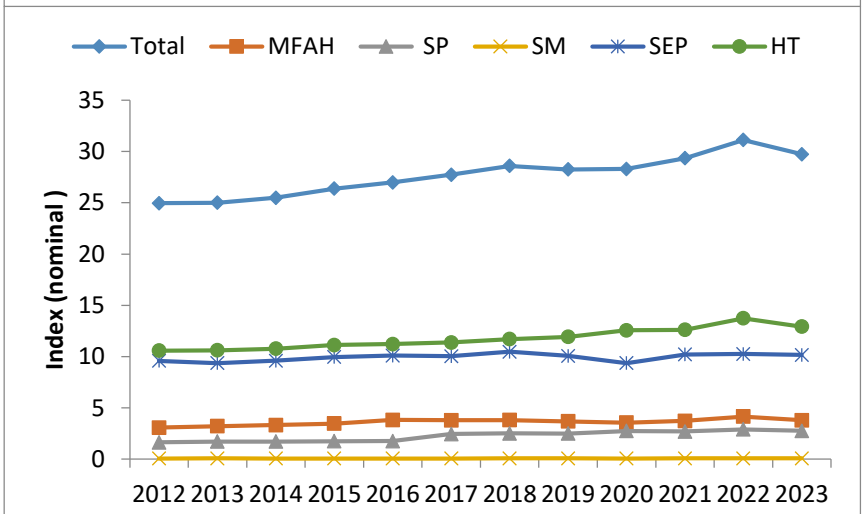

Figure 3b: EU's trade openess for ocean goods trade

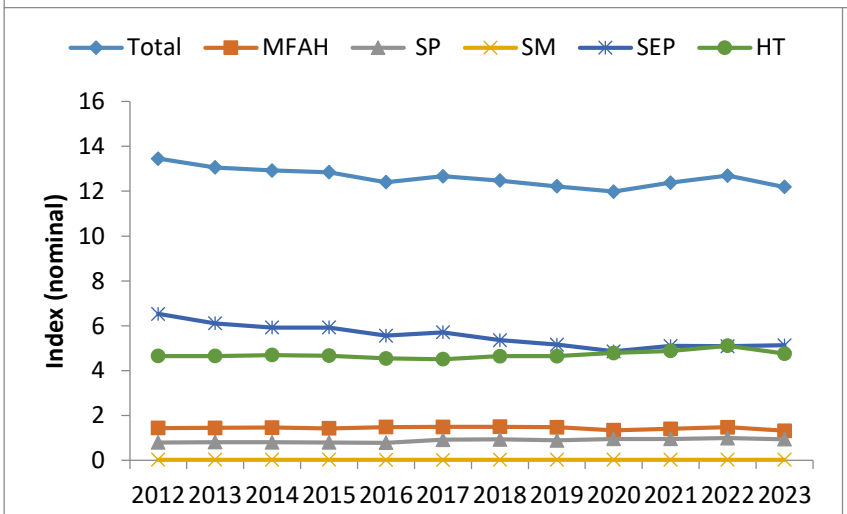

Figure 3c: G20's trade openess for ocean goods trade

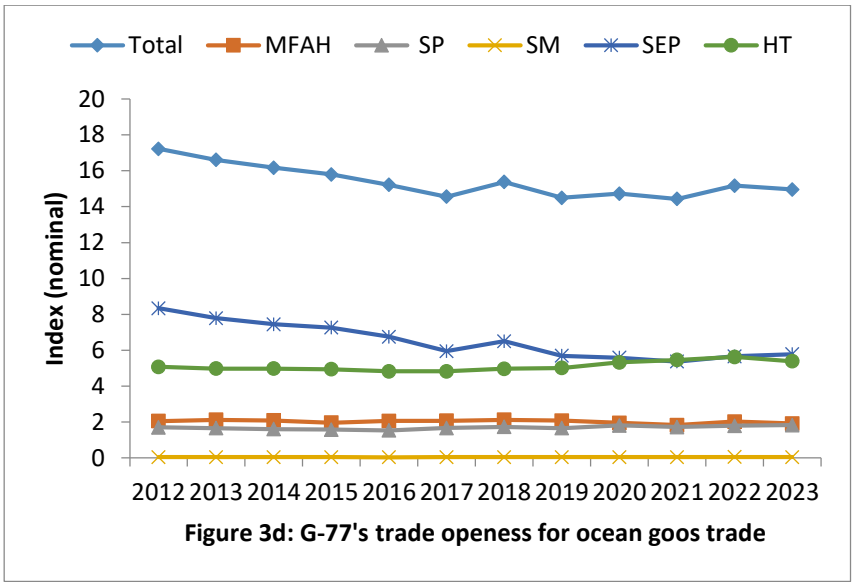

Figure 3d: G-77's trade openess for ocean goos trade

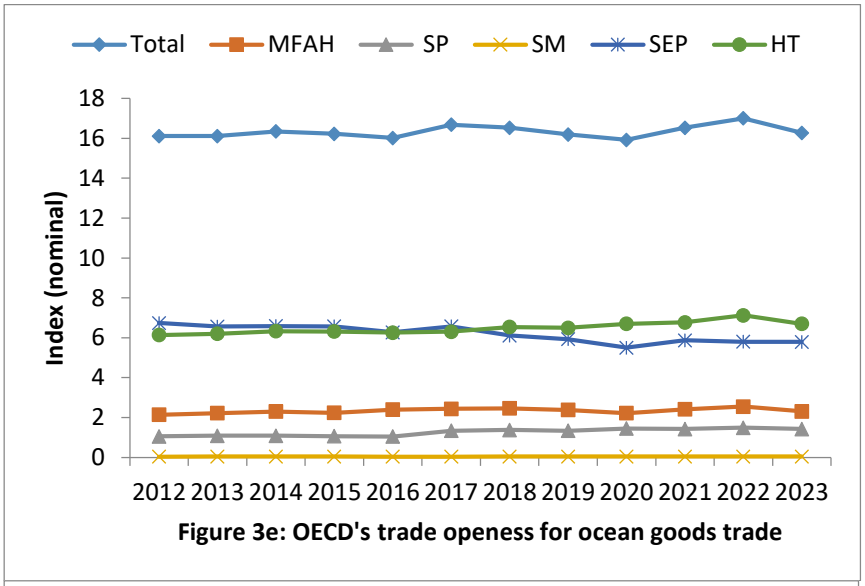

Figure 3e: OECD's trade openess for ocean goods trade

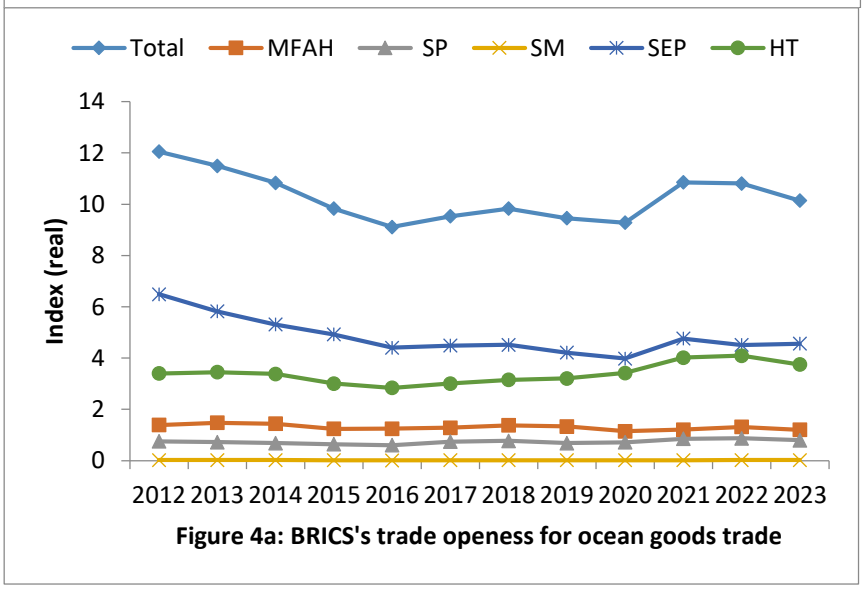

Figure 4a: BRICS's trade openess for ocean goods trade

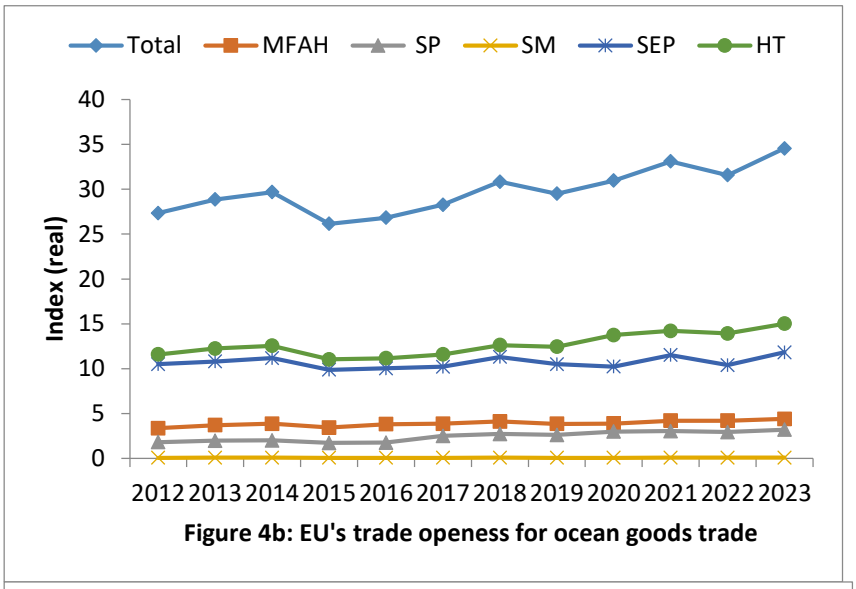

Figure 4b: EU's trade openess for ocean goods trade

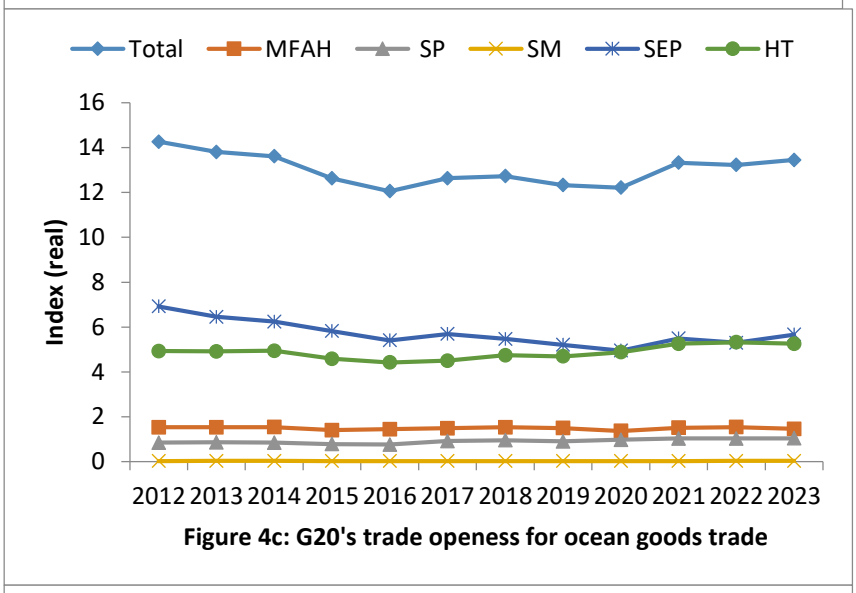

Figure 4c: G20's trade openess for ocean goods trade

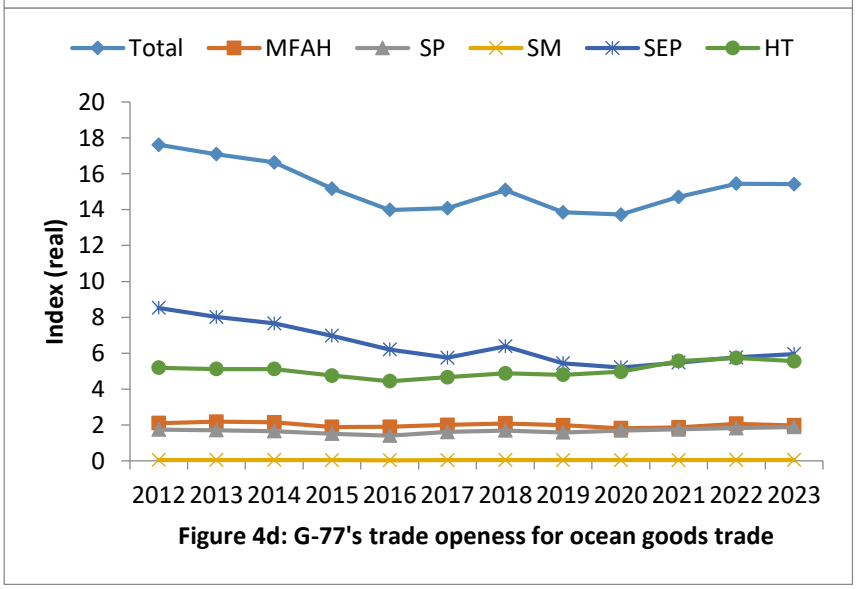

Figure 4d: G-77's trade openess for ocean goods trade

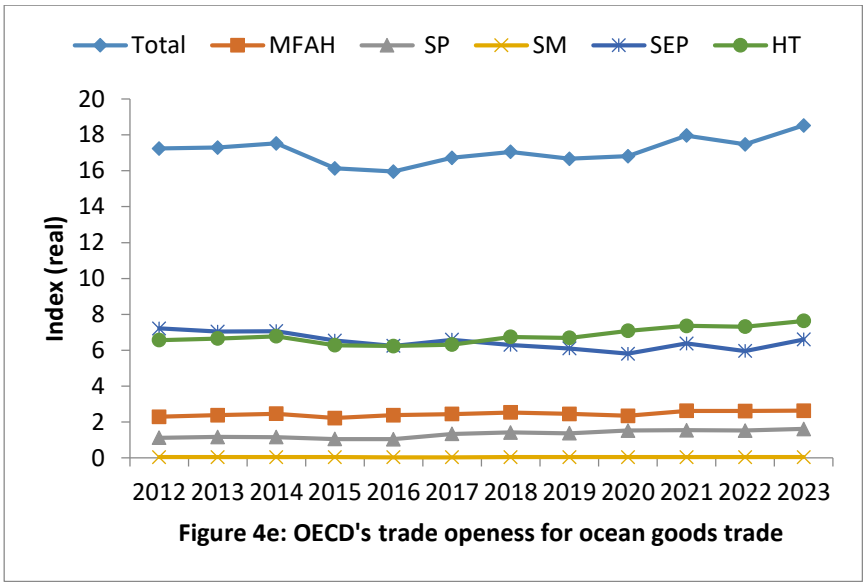

Figure 4e: OECD's trade openess for ocean goods trade

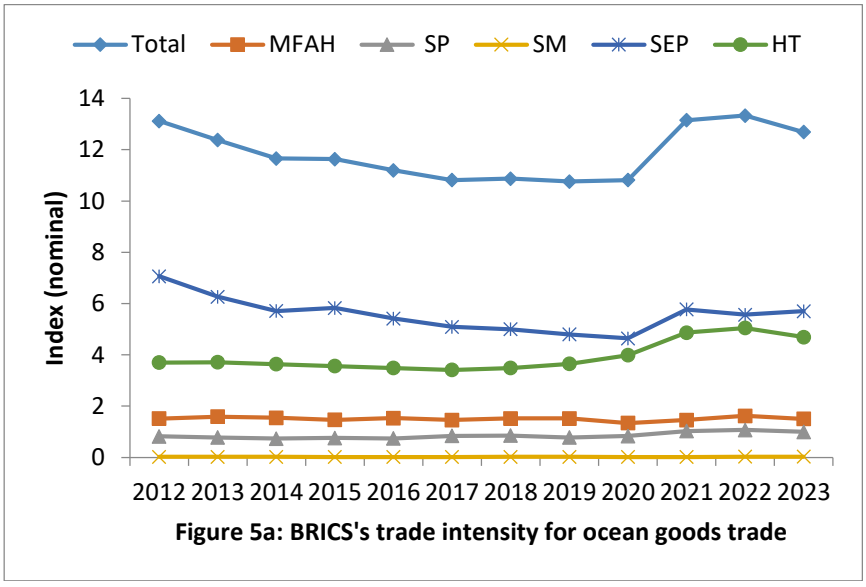

Figure 5a: BRICS's trade intensity for ocean goods trade

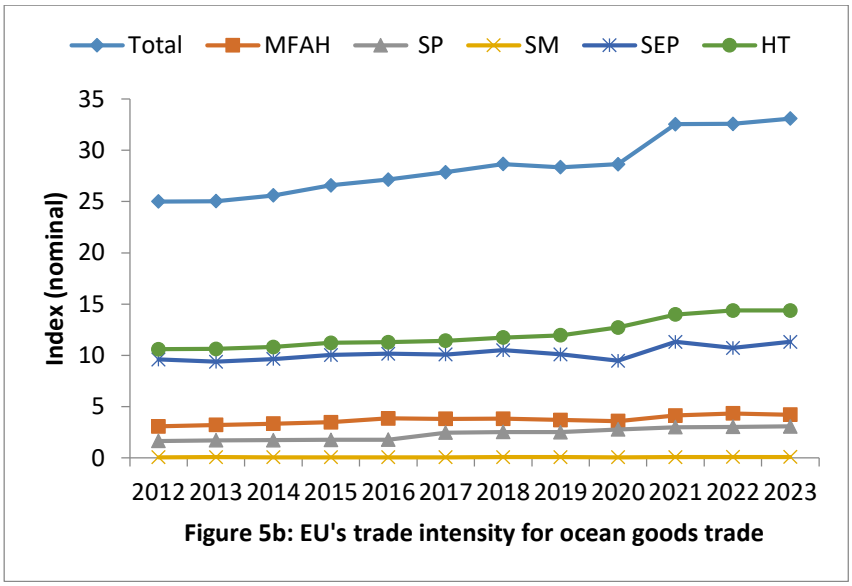

Figure 5b: EU's trade intensity for ocean goods trade

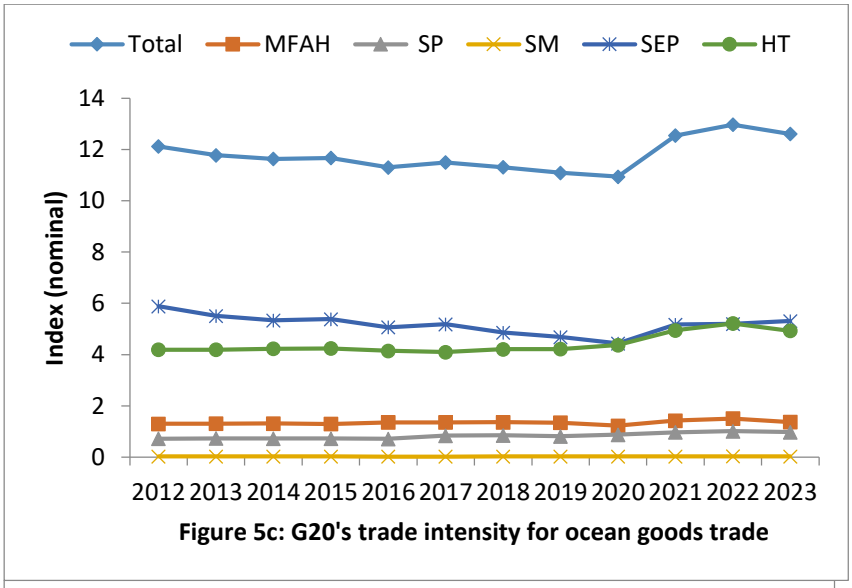

Figure 5c: G20's trade intensity for ocean goods trade

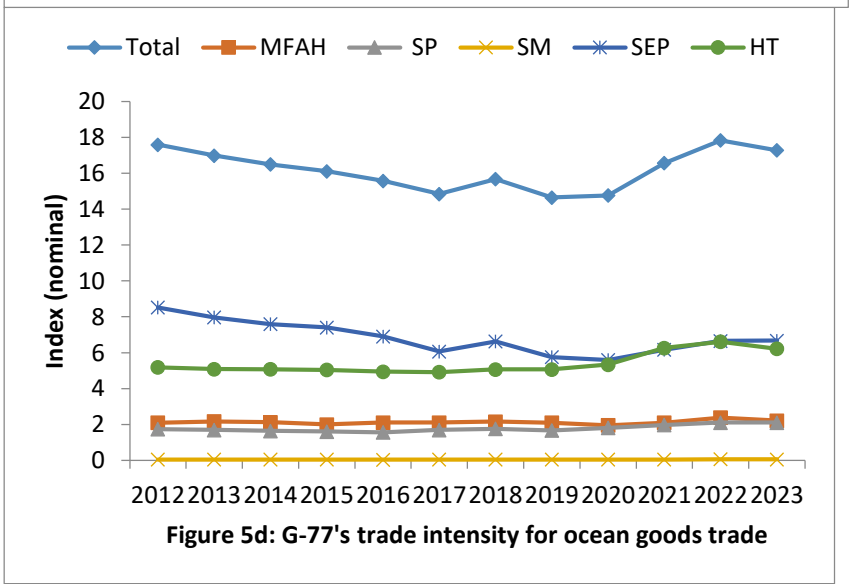

Figure 5d: G-77's trade intensity for ocean goods trade

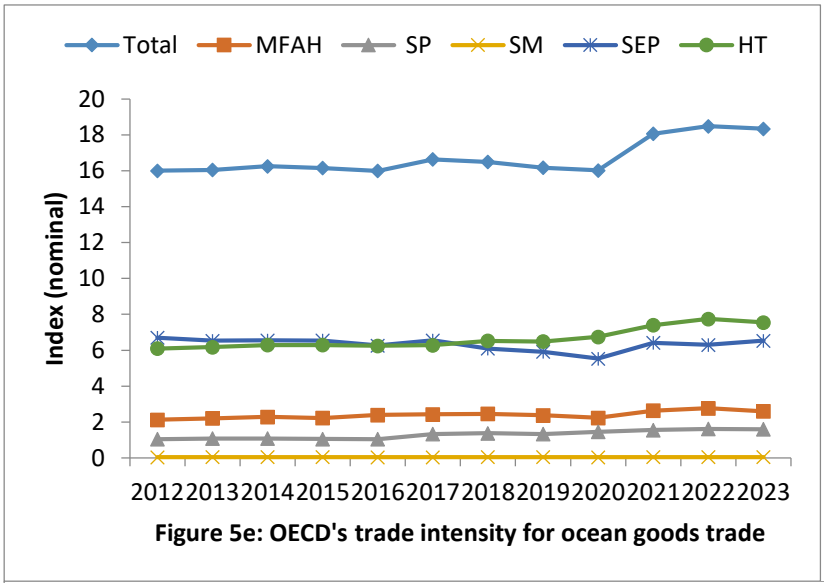

Figure 5e: OECD's trade intensity for ocean goods trade

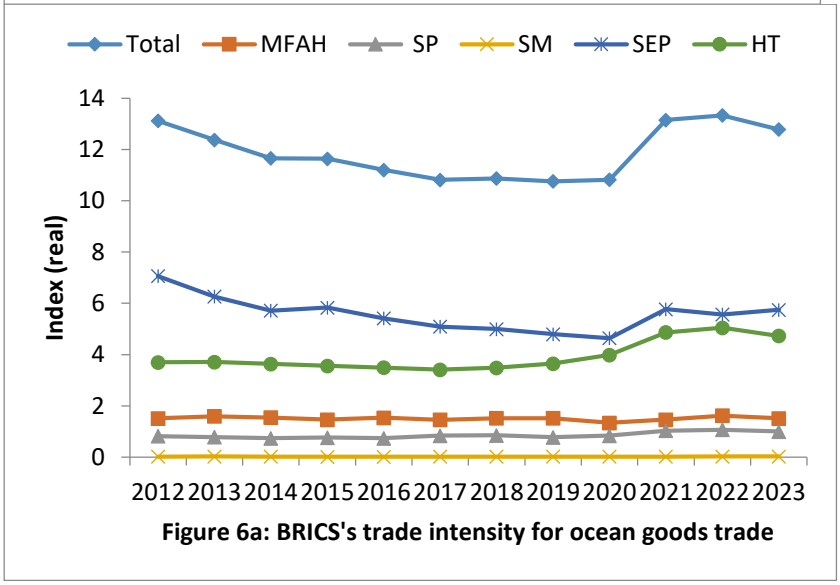

Figure 6a: BRICS's trade intensity for ocean goods trade

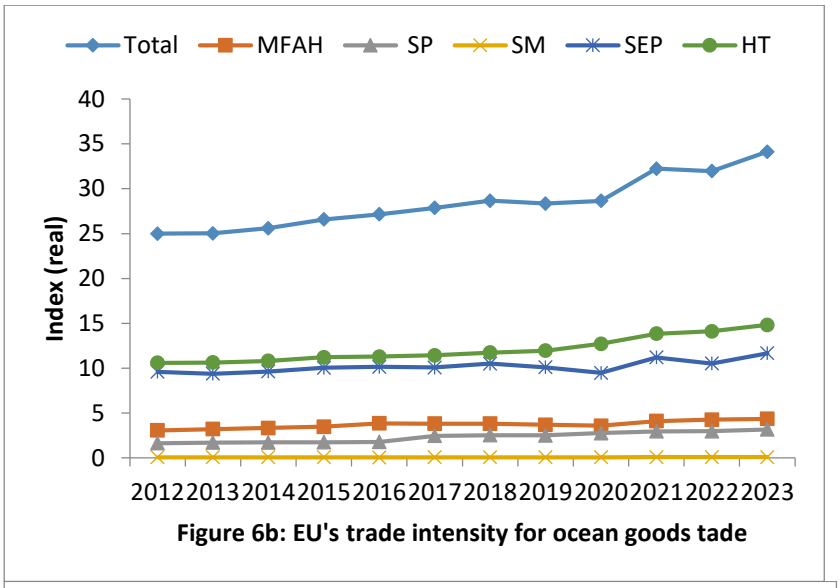

Figure 6b: EU's trade intensity for ocean goods tade

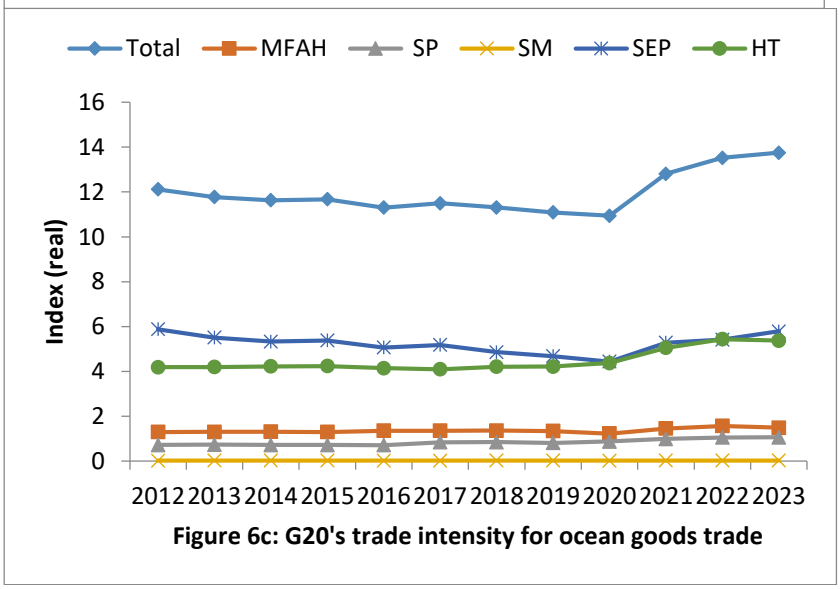

Figure 6c: G20's trade intensity for ocean goods trade

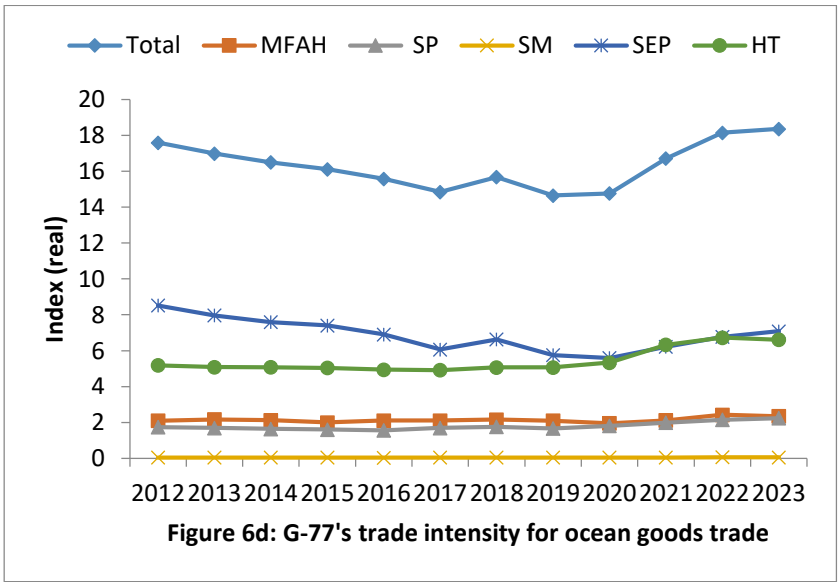

Figure 6d: G-77's trade intensity for ocean goods trade

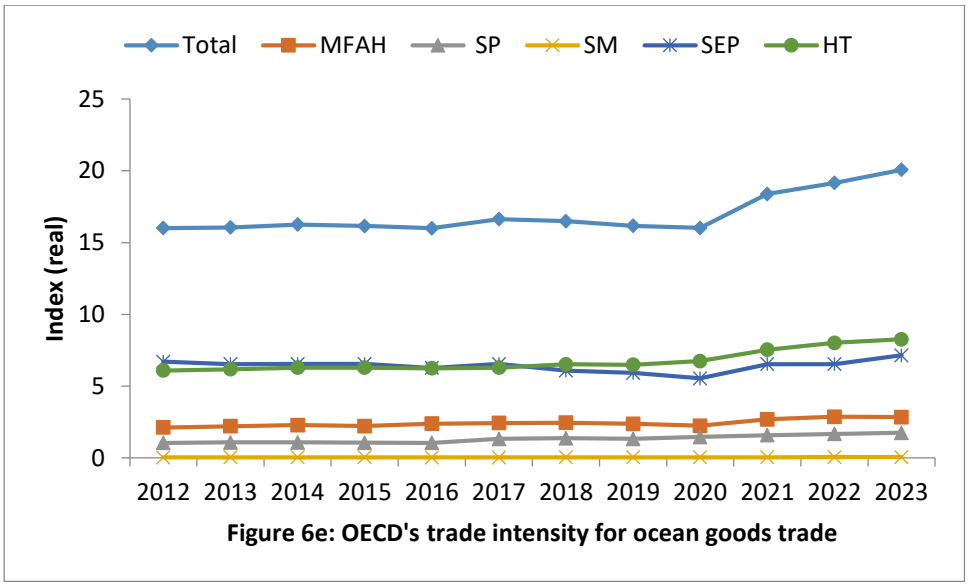

Figure 6e: OECD's trade intensity for ocean goods trade

PREVALENCE OF HBsAg AMONG HIV-POSITIVE PATIENTS ON ANTIRETROVIRAL THERAPY FOR THREE YEARS AT GENERAL HOSPITAL OFFA, KWARA STATE

Emmanuel Bukola Iyiola
Aanuoluwa Temitayo Iyiola
Esther Opeyemi Aworeni
Dr. A. O. Udeze
Department of Microbiology, Faculty of Life Sciences, University of Ilorin, Ilorin, Kwara State, Nigeria.
Department of Biochemistry, Federal University of Technology, Minna, Niger State, Nigeria.
Department of Anatomy, Faculty of Basic Medical Sciences, Ladoke Akintola University of Technology, Ogbomoso, Oyo state, Nigeria.
Department of Microbiology, Faculty of Life Sciences, University of Ilorin, Ilorin, Kwara State, Nigeria.

ABSTRACT
Hepatitis B and Human immunodeficiency virus (HIV) are highly endemic in Nigeria and are important causes of death and disability. Co-infection between Hepatitis B virus (HBV) and Human Immunodeficiency Virus (HIV) commonly occur as both viruses share a common mode of transmission. This study was carried out at General Hospital Offa, Kwara State, Nigeria to determine the prevalence of hepatitis B virus (HBV) among HIV-infected individuals who have been on therapy for less than or equal to 3 years. A total number of 51 infected HIV individuals (15 males and 36 females) were selected and participated in the study and these subjects were screened for the presence of hepatitis B surface antigen (HBsAg) using ezymes linked immunosorbent assay (ELISA). Out of the 51 samples, 3(5.9%) were positive to HBsAg. The result also shows that 3(8.3%) ouf of the 36 females were positive while male individuals showed no prevalence. Analysis of the result by age group showed that the highest prevalence of 15.3% occurred between the age group 21 – 30, followed by those between the age group of 11 – 20, where the prevalence was 6.7%. Others age groups showed zero prevalence. Analysis of the results based on marital status showed that single patients had a prevalence of 6.3%, followed by married patients who had a prevalence of 5.8% while other marital status showed zero prevalence. Analysis of the results based on the subjects' occupation showed that subjects who works as a Student had a prevalence of 11.8%, followed by those in self-employed category with a prevalence of 5.3%, no prevalence for other groups. This study confirms the presence of hepatitis B infection among HIV patients who have been on therapy for $\leq$ 3 years in General Hospital Offa, Kwara State. Hence, there is need to screen all HIV- positive individuals for HBV infection.

Keywords: Antiretrovirals, HBsAg Prevalence, Hepatitis B Virus, HIV, Kwara State, Nigeria.

BİYOSENSÖR UYGULAMALARI İÇİN DAPSON ESASLI YENİ SCHIFF BAZLARININ SENTEZİ ve ELEKTROKİMYASAL ÖZELLİKLERİNİN İNCELENMESİ

Deniz AKIN
(ORCID No: 0000-0002-7984-9159),
Lalsu YEYSİN
(ORCID No:**0009-0005-3643-2707)**,
Süleyman ÇALIŞKAN
(ORCID No: 0000-0003-2006-12769,
Servet ÇETE
(ORCID No: 0000-0002-9316-2812)

ÖZET

Bu çalışmada, biyosensör uygulamalarında ara yüzey malzemesi olarak kullanılmak üzere Dapson (4-(4-aminofenil)sülfonilanilin) temelli dört özgün Schiff bazı sentezlenmiş ve karakterize edilmiştir. Schiff bazları one-pot yöntemle elde edilmiş; FT-IR ve ^{1}H-NMR ile ileri analiz teknikleri ile kimyasal yapıları doğrulanmıştır. Elektrokimyasal performansı artırmak amacıyla bu yeni bileşikler molibden selenür $MoSe_2$, kuantum dot (QD), indirgenmiş grafen oksit (rGO) ve altın nanoparçacıklar (AuNP) gibi yüksek iletkenliğe sahip nanomalzemeler ile bir araya getirilerek camsı karbon elektrot (GCE) yüzeyi üzerinde hibrit ara yüzeyler oluşturulmuştur. Hazırlanan elektrot yüzeylerinin elektrokimyasal davranışları ise dönüşümlü voltametri (CV) ve elektrokimyasal empedans spektroskopisi (EIS) ile karakterize edilmiştir. CV ve EIS sonuçları incelendiğinde modifiye edilmiş yüzeyde oluşan tepe akımlarının (redoks piklerinin) belirgin bir şekilde arttığı gözlenmiştir.

Bu çalışmanın temel hedefi, hazırlanan yeni modifiye arayüze immobilize edilmiş Glukoz Oksidaz (GOx) enziminin katalizi sonucu oluşan hidrojen peroksitin elektrokimyasal tayinine dayanan, duyarlı ve seçici bir glukoz biyosensörü hazırlamaktır. Bu kapsamda öncelikle modifiye elektrotların, H_2O_2 duyarlılığı belirlenerek en uygun ara yüzey seçilmiş, ardından GOx enzimi immobilize edilerek yeni bir amperometrik biyosensör oluşturulmuştur. Hazırlanan biyosensörün glukoza olan duyarlığının doğrusal çalışma aralığı 10^{-6}-10^{-4} (R^2=0,984) olarak bulunmuştur. Bu bulgular doğrultusunda hazırlanan arayüzün hidrojen peroksit üreten diğer enzimler için de kullanabilme potansiyeli rahatlıkla söylenebilir.

Anahtar Kelimeler: Sensör yüzey modifikasyonu, glukoz biyosensörü, nanoyapı mühendisliği

SYNTHESIS OF NEW DAPSONE-BASED SCHIFF BASES AND INVESTIGATION OF THEIR ELECTROCHEMICAL PROPERTIES FOR BIOSENSOR APPLICATIONS

ABSTRACT

In this study, four original dapsone-derived Schiff bases (4-(4-aminophenyl)sulfonylaniline derivatives) were synthesized and characterized for potential use as interfacial materials at biosensor applications. The Schiff bases were obtained via a one-pot synthetic route, and their chemical structures were confirmed using advanced analytical techniques, including FT-IR and ^{1}H-NMR spectroscopy. In order to improve the electrochemical performance, these new compounds were combined with highly conductive nanomaterials such as molybdenum selenide $MoSe_2$, quantum dot (QD), reduced graphene oxide (rGO) and gold nanoparticles (AuNP) to form hybrid interfaces on the glassy carbon electrode (GCE) surface. The electrochemical behaviour of the modified electrodes was characterized using cyclic voltammetry (CV) and electrochemical impedance spectroscopy (EIS). When the CV and EIS results were examined, it was observed that the peak currents (redox peaks) formed on the modified surface increased significantly.

The primary objective of this work was to develop a sensitive and selective glucose biosensor based on the electrochemical quantification of hydrogen peroxide generated by the catalytic activity of glucose oxidase (GOx) immobilized onto the newly prepared modified surfaces. In this context, the sensitivity of the modified electrodes toward H_2O_2 was first evaluated to determine the optimal interfacial material, after which GOx was immobilized to construct a new amperometric biosensor. The linear detection range of the fabricated biosensor toward glucose was determined as 10^{-6}–10^{-4} M (R^2 = 0.984). In line with these findings, it can easily be said that the prepared interface has the potential to be used for other enzymes that produce hydrogen peroxide.

Keywords: Sensor surface modification, glucose biosensor, nanostructure engineering

TERMAL VE MEKANİK ŞOK ALTINDAKİ SERAMİK MATRİSLİ ÖRGÜ KAFES KOMPOZİT YAPILARIN ARTIK MUKAVEMETİNİN ANSYS ÜZERİNDEN SAYISAL ANALİZİ VE İMALAT HATA TOLERANSI OPTİMİZASYONU

Öğr. Gör. Serkan Güneş
Ostim Technical University, Vocational School, Machine Program,06170 Yenimahalle, Ankara
ORCID ID: 0000-0003-3976-0771
Prof. Dr. Mürsel Ekrem
Necmettin Erbakan University, Faculty of Engineering, Mechanical Engineering Department, 42090 Meram, Konya
ORCID ID: 0000-0001-5324-7929

ÖZET
Yüksek sıcaklık ortamlarında kullanılan radomlar gibi kritik mühendislik bileşenleri, aşırı termal şok ve dinamik yüklerin birleşik etkisine maruz kalır. Bu çalışma, Seramik Matrisli Kompozitlerden (CMC) üretilen 3D dokuma kafes sandviç yapıların (CMC-WLSC), termal ve mekanik şok sonrası kalan (artık) yük taşıma kapasiteleri üzerine odaklanmış, tamamen sayısal bir optimizasyon çalışmasıdır. Farklı kafes dokuma açılarına ve yoğunluklarına sahip CMC-WLSC modelleri, detaylı olarak SolidWorks'te geometrik olarak tasarlanmıştır. Bu sanal prototipler daha sonra ANSYS Workbench ortamına aktarılmıştır. ANSYS Thermal modülü kullanılarak, yapının yüzeyine 1500°C'ye varan termal şoklar uygulanmış ve kafes-matris ara yüzeyindeki termal gerilme dağılımları hesaplanmıştır. Termal olarak şoka uğramış ve hasarsız durumlar, ikinci aşamada ANSYS Explicit Dynamics ile yüksek hızlı mikro-meteoroid darbe simülasyonlarına tabi tutulmuştur. Çalışmanın temel mühendislik çıktısı, darbe ve termal şok sonrası yapının kalan mukavemetini belirlemek için gerçekleştirilen ANSYS Static Structural analizleridir. Buradaki özgün yaklaşım, ANSYS Design Explorer aracıyla, imalat sürecindeki potansiyel hataların (örneğin, matris yoğunluğu varyasyonları veya kafes elemanlarındaki mikro boşluklar) yapısal performansa etkisini analiz etmektir. Optimizasyon süreci, belirlenen minimum artık mukavemet kısıtını koruyarak, imalat parametrelerindeki maksimum hata toleransını sağlayacak en iyi CMC-WLSC konfigürasyonunu sanal ortamda tespit etmiştir. Bu sayısal çalışma, aşırı çevre koşullarında görev yapacak kritik yapılar için tasarım güvenilirliğini artırmaktadır.
Anahtar kelimeler: Seramik Matrisli Kompozit (CMC), Artık Mukavemet, Ansys, Sayısal Analiz (FEA), Hata Toleransı

NUMERICAL ANALYSIS AND MANUFACTURING TOLERANCE OPTIMIZATION OF RESIDUAL STRENGTH IN CERAMIC MATRIX WOVEN LATTICE COMPOSITES (CMC-WLSC) UNDER THERMAL AND MECHANICAL SHOCK VIA ANSYS

ABSTRACT
Critical engineering components, such as high-temperature radomes and atmospheric re-entry structures, are simultaneously exposed to extreme thermal shocks and dynamic loads. Ceramic Matrix Composites (CMCs) are essential for these conditions where traditional polymers fail. This study focuses on the residual load-bearing capacity of 3D woven lattice core sandwich composites (CMC-WLSC), made from a SiC matrix, after exposure to thermal and mechanical shock, utilizing a purely numerical and optimization-driven methodology. CMC-WLSC models with varying lattice weave angles and densities were meticulously designed in SolidWorks. These virtual prototypes were imported into the ANSYS Workbench environment for Finite Element Analysis (FEA). Thermal shock scenarios, involving temperatures up to 1500°C applied to the structure's surface, were simulated in ANSYS Thermal to determine thermal stress distribution at the lattice-matrix interfaces. Both pristine and thermally-shocked structures were then subjected to high-velocity micro-meteoroid impact simulations using ANSYS Explicit Dynamics. The core engineering output involves ANSYS Static Structural analyses to determine the post-shock residual strength. A unique aspect of this research is the use of ANSYS Design Explorer to analyze the effect of simulated manufacturing defects (e.g., matrix porosity, density variations) on residual strength. The optimization process aims to identify the CMC-WLSC

configuration that ensures the maximum tolerance for manufacturing parameter variations while maintaining a defined minimum residual strength safety factor. This comprehensive numerical modeling and optimization work provides a vital tool for enhancing the design reliability of critical structures operating in extreme environments.
Keywords: Ceramic Matrix Composite (CMC), Residual Strength, Ansys, Numerical Analysis (FEA), Fault Tolerance

DISASTER MANAGEMENT: DRONE – ASSISTED EMERGENCY RESPONSE SYSTEM WITH AUTOMATED VICTIM DETECTION AND AID DELIVERY

RB Sarrvesh Sai
Sarveshvaran M. V.
Shahid Irfan F
Shawn Cafu M
Sai Kumaran .S
Sakthi Murugan .S.B
Dr. Nixon Samuel Vijayakumar G
UG Scholar [1,2,3,4,5.6} & [7] Professor, R.M.K Engineering College, Kavaraipettai.

ABSTRACT
Natural disasters frequently result in inaccessible environments, communication failures, and delays in rescue operations, putting affected communities at severe risk. To address these challenges, this work proposes an **autonomous drone-based disaster management system** equipped with advanced imaging sensors, intelligent navigation, and automated payload delivery capabilities. The system employs **real-time computer vision algorithms** to detect and identify stranded or injured individuals from aerial footage. Upon detection, precise **GPS coordinates** are transmitted to emergency response teams to accelerate rescue operations. Additionally, the drone is capable of delivering essential supplies—such as food, water, and medical kits—directly to victims, ensuring timely assistance until human responders arrive. The proposed framework integrates **autonomous flight control**, **vision-based victim detection**, and **payload deployment mechanisms**, enabling efficient disaster response with minimal human intervention. This approach enhances situational awareness, reduces response time, lowers mortality rates, and provides a scalable, cost-effective solution for disaster management across diverse environments.
KEYWORDS: Autonomous drones, Disaster management, Victim detection, Computer vision, GPS localization, Emergency response.

EĞİTİMİN ANLAMI ÜZERİNE ÖĞRETMEN GÖRÜŞLERİNİN İNCELENMESİ

Prof. Dr. Serkan ÜNSAL
Kahramanmaraş Sütçü İmam University, Faculty of Education, Department of Educational Sciences, Kahramanmaraş, Turkey
ORCID: 0000-0003-0367-0723

ÖZET
Eğitim insanoğlunun yaşamını devam ettirmesini sağlayan, çok yönlü zorunlu bir süreçtir. Uzun çocukluk dönemine sahip bir varlık olarak insan; başkasının bakımına, yardımına ve yetiştirmesine muhtaç olarak hayata başlar. Aynı zamanda insan eğitilebilme yetisi ile donatılmıştır. Bu yetisi sayesinde insan kültür üretmiş, ürettiği kültürü gelecek nesillere aktarmış, topluma ve doğaya uyum sağlamış, teknoloji üretmiş, sanatsal ve bilimsel faaliyetler yapmıştır. İnsanı insan kılan özelliklerin kazandırılması insanın eğilebilme yetisine sahip olması ve bu yetiye uygun olarak eğitilebilmesi ile mümkün olmuştur. İnsanın eğitilebilir olma özelliğinden dolayı eğitim evrensel ve süreklilik gösteren bir olgu olarak karşımıza çıkmaktadır. Evrensel ve süreklilik gösteren eğitim olgusu farklı şekillerde tanımlanmaktadır. Literatür incelendiğinde eğitimin tanımına yönelik birçok tanımın bulunmasına rağmen öğretmenlerin eğitimle ilgili tanımlarına rastlanmamıştır. Aslında eğitimin ana aktörü öğretmenlerdir ve eğitimin tanımlarında vurgulanan işlev ve amaçlarının gerçekleşmesinde öğretmenler önemli bir paya sahiptir. Çünkü öğretmenlerin eğitime yönelik algıları onların eğitime yönelik tutumlarını ve inançlarını etkileyecektir. Ayrıca öğretmenlerin eğitime yükledikleri anlamlar öğretmenlerin sınıf içi uygulamalarını, öğrenciye yaklaşımlarını, performanslarını, motivasyonlarını etkileyecektir. Bu bağlamda araştırmada öğretmelerin eğitimi nasıl anlamlandırdıklarını ve idealize ettikleri eğitime yönelik görüşleri incelemek amaçlanmıştır. Bu genel amaç çerçevesinde: Öğretmenlere göre eğitim ne anlam ifade ediyor? Öğretmenlere göre eğitim nasıl olmalıdır? Araştırma nitel araştırma desenleri içerisinde yer alan fenemonoloji deseni ile yürütülmüştür. Araştırmanın çalışma grubunu 10 öğretmen oluşturmuştur. Katılımcı seçiminde, araştırma konusunu farklı bakış açılarıyla ele alabilmek ve çalışmanın kapsadığı durumu olabildiğince geniş bir perspektiften yansıtabilmek amacıyla, amaçlı örnekleme türlerinden maksimum çeşitlilik örnekleme yöntemi kullanılmıştır. Araştırmanın verileri yarı yapılandırılmış görüşme formu ile toplanmış ve verilerin analizinde ise içerik analizi kullanılmıştır. Araştırma sonuna göre öğretmenler eğitime birey, değer, toplum ve gelişim odaklı anlamlar yüklemişlerdir. Öğretmenler birey odaklı olarak eğime potansiyelin ortaya çıkartılmasına, yeteneğin keşfedilmesine, kendini gerçekleştirmeye yönelik anlamlar yüklemişlerdir. Toplum odaklı olarak eğitime gelişmişliğin göstergesi ve topluma uyum sağlamaya yönelik anlamlar yüklenirken, gelişim odaklılıkta ise sürekliliğe ve kapsamlılığa yönelik anlamlar yüklendiği görülmektedir. Ayrıca öğretmenler eğitime değer odaklı olarak, ahlaki ve milli değerlerin aktarımına yönelik anlamlar yüklemişlerdir.
Anahtar Kelimeler: Eğitim, öğretmen, toplum, birey.

AN EXAMINATION OF TEACHERS' VIEWS ON THE MEANING OF EDUCATION

ABSTRACT
Education is a multifaceted, essential process that enables human beings to sustain their lives. As a being with a long childhood period, humans begin life dependent on the care, assistance, and nurturing of others. At the same time, humans are endowed with the capacity to be educated. Thanks to this ability, humans have been able to produce culture, pass on the culture they have produced to future generations, adapt to society and nature, produce technology, and engage in

artistic and scientific activities. The characteristics that make humans human have been made possible by their ability to be educated and to be educated in accordance with this ability. Because humans are educable, education appears as a universal and continuous phenomenon. The universal and continuous phenomenon of education is defined in different ways. When the literature is examined, although there are many definitions of education, no definitions related to education by teachers have been found. In fact, teachers are the main actors in education and play an important role in realizing the functions and purposes emphasized in the definitions of education. This is because teachers' perceptions of education will influence their attitudes and beliefs about education. Furthermore, the meanings teachers attach to education will influence their classroom practices, their approach to students, their performance, and their motivation. In this context, the study examines how teachers define education. Within this general framework: What does education mean to teachers? How should education be, according to teachers? The research was conducted using the phenomenological design within qualitative research designs. The study group consisted of 10 teachers. In selecting participants, the maximum diversity sampling method, one of the types of purposive sampling, was preferred in order to approach the research topic from different perspectives and to reflect the situation covered by the study from as broad a perspective as possible. The research data were collected using a semi-structured interview form, and content analysis was used to analyze the data. According to the research, teachers attributed individual, value, society, and development-oriented meanings to education. Teachers attributed individual-oriented meanings to education, such as revealing potential, discovering talent, and self-actualization. Society-focused meanings were attributed to education as an indicator of progress and adaptation to society, while development-focused meanings were seen to be related to continuity and comprehensiveness. Furthermore, teachers attributed value-focused meanings to education, such as the transmission of moral and national values.
Keywords: Education, teachers, society, individual.

1.INTRODUCTION

Education is a multifaceted, essential process that ensures human survival. As beings with a long childhood, humans begin life dependent on the care, assistance, and nurture of others (Tozlu & Yayla, 2006). At the same time, humans are equipped with the ability to be educated (Oktay, 2015). Thanks to this ability, humans have been able to produce culture, pass it on to future generations, adapt to society and nature, produce technology, and engage in artistic and scientific activities. Acquiring the characteristics that make us human is possible through the ability to adapt and the ability to be educated accordingly. Because of human educability, education emerges as a universal and continuous phenomenon. Universal and continuous education is defined in various ways.

Education, in its broadest sense, is the process of training individuals for specific purposes. Individuals who undergo this process are expected to acquire knowledge, skills, attitudes, and values (Fidan & Erden, 1998). Education is the process of uncovering an individual's innate, latent strengths and transforming them into talent (Karslı, 2003). Education is the development of an individual's physical, emotional, and mental abilities for themselves and society (Yücel, 2010). Organized process through which a child's physical, intellectual, aesthetic, moral, and spiritual potential is developed for both the individual and society, so that they can live the best possible life in this world and ultimately achieve their ultimate goal in the afterlife (Gautam , 2024). Education is a teaching-learning process that aims to help individuals, from an early age, explore, understand, recognize, specialize, live, and internalize socially accepted values (Rachmadtullah & Kusmaharti, 2018).

also definitions of education across various disciplines . From a sociological perspective, education is the process by which an individual embraces the culture, values, traditions, and beliefs of society and becomes a member of society. From a psychological perspective,

education is the process of uncovering an individual's interests and needs, enabling them to achieve self-actualization. From an economic perspective, it is the process of equipping individuals with the knowledge and skills needed by the market, thus developing individuals with the qualities required by the market (Çetin and Ünsal 2020). The different definitions offered by educational disciplines stem from their differing approaches to humanity and their expectations from education. When examining the definitions of education, certain characteristics of education stand out. The first of these characteristics is that education is a process. Education is a comprehensive, permanent, and dynamic multidimensional process that continues from birth to death and occurs in every aspect of life (Kara and Alev, 2023). Another characteristic is that education involves behavioral changes. These behavioral changes manifest positively. Especially at the end of the formal education process, a change in an individual's behavior toward the good, the beautiful, and the right is expected. Another characteristic of education is that it is a social process (Ünsal & Korkmaz, 2018). This process manifests itself in many areas, such as determining the purposes and functions of education, planning the teaching and learning process, and classroom and school management. Finally, the characteristic of education is that it is implemented for specific purposes, not left to chance. The objectives of education can vary and be influenced by social realities, cultural structures, political systems, and historical and economic conditions. Given these differences, it can be said that the purposes of education are generally evaluated from individual, social, economic, and political perspectives.

Education aims to change individuals' behaviors, enabling them to become individuals who are beneficial to society and themselves, to achieve self-actualization, and to acquire problem-solving skills (Pehlivan, 2006). Societies can realize their dreams, ideals, and intellectual lives through education (Rachmadtullah & Kusmaharti, 2018).

Education plays a crucial role in the individual progress and social development of modern societies. Furthermore, education is a crucial tool for fostering the robust and creative growth of safe, stable, and sustainable societies worldwide (Suhandra, 2024). Beyond being a purely individual activity, education is an activity that fosters the political, cultural, scientific, artistic, and technological development of societies. From a broad perspective, the purpose of education is to cultivate good people and good citizens. These good people and good citizens will not only contribute to improving the quality of society but also contribute to the upholding of human values (Çetin and Ünsal, 2020). Education provides individuals with the necessary knowledge and skills to cope with the challenges of the increasingly complex business world, using updated curricula and innovative teaching methods (Suhandra, 2024). Through education, individuals not only acquire professional knowledge and skills, but also learn about their social roles and how to adapt to a changing and evolving world. Considering the definition and objectives of education, it can be said that education is of significant importance for individuals, societies, and nations. Because of this importance, societies have placed particular emphasis on education, and states have allocated significant portions of their budgets to it, developed plans for education, and made every effort to ensure these plans were implemented. While the literature contains numerous definitions of education, no research has been found on teachers' definitions of education or the meanings they attribute to it. In fact, teachers are the primary actors in education, and they play a significant role in achieving the functions and goals emphasized in these definitions. Teachers' perceptions of education will also influence their attitudes and beliefs toward education. Furthermore, the meanings teachers attribute to education will also influence their classroom practices, their approaches to students, their performance, and their motivation . In this context, the study aimed to examine how teachers interpret education and their views on how education should be. Within this general objective, the following questions were sought.

Q-1 What does training mean for teachers?

Q-2 According to teachers, how should education be?

2. RESEARCH METHOD

This section includes information about the research model, method, study group, data collection tools, and data analysis.

2.1 Research Design

This study utilized the phenomenological design, a qualitative research design. Phenomenology, whose primary purpose is to understand human experience (Van Manen, 2007), aims to uncover individuals' perceptions of a phenomenon they experience and the meanings they attribute to it (Creswell, 2025). The "phenomenons" examined in phenomenological research can appear in various forms, such as events, experiences, orientations, perceptions, situations, and concepts in our world (Yıldırım & Şimşek, 2021). This study utilized a phenomenological design (phenomenology) because it aimed to examine teachers' perceptions of the concept of "education."

2.2. Working Group

Participants in this study were selected using a purposive sampling method. A maximum variation sampling method, a purposive sampling method, was chosen to address the research topic from different perspectives and to reflect the research topic from the broadest possible perspective. Maximum variation sampling allows for a multifaceted understanding of the phenomenon under investigation through participants with diverse characteristics (Yıldırım & Şimşek, 2021). Within the maximum variation sampling framework, diversity was achieved in terms of participants' branches , school types, seniority, and gender.

Demographic information for the study group is given in Table 1.

Table 1. Demographic Information of Participants

Participants	Gender	Branch	Seniority
Participant 1	Woman	Social Sciences	9
Participant 2	Male	Turkish	13
Participant 3	Male	Physical education	23
Participant 4	Woman	Turkish	8
Participant 5	Male	Psychological Counseling	5
Participant 6	Male	Physical education	16
Participant 7	Woman	Social studies	7
Participant 8	Woman	English	5
Participant 9	Male	Science	37
Participant 10	Woman	Science	16

in science, Turkish, social studies, physical education, psychological counseling, and English . Their professional experience ranged from 9 to 37 years.

2.3 Data Collection and Analysis

In this study, a semi-structured interview form was used to collect data. Data obtained from the semi-structured interviews were analyzed using content analysis. As part of the data analysis, initial coding was performed by carefully reading the participant statements. The codes were then combined into themes. Afterward, the researcher waited a certain amount of time to refocus on the relationship between the codes and themes and made changes. The codes and themes were then tabulated.

3. FINDINGS

In this section of the research, the findings obtained from the interviews conducted with the teachers within the scope of the research questions were analyzed and presented in the form of tables by creating themes and codes.

Table 1. Meanings Teachers Ascribe to Education

Theme	Code	Direct Quote
Individual-Focused	Unlocking Potential	"Education is about discovering one's potential and equipping oneself with the knowledge and skills to realize it. As individuals become stronger through education, they also contribute to society(K5)
	Discovering Talent	"Education enables people to know themselves, decide which field to specialize in, discover their talents, and understand the extent to which they can be evaluated." K-2
	Self-Actualization	"Quality and conscious education produces individuals who are highly self-confident and can self-actualize." K8
	Development Indicator	"A nation's future depends on the education its people receive. Education directly contributes to a country's development as people in society become more aware." K7
Community-oriented	Adapting to Society	" Individuals continue to learn throughout their lives. Education is necessary for individuals to adapt to society and live their lives consciously." K7 It was expressed as follows: "Education is a systematic process of teaching that aims to help individuals adapt to their current living conditions and improve themselves, society, and the world ." K4 "Education is the systematic acquisition of knowledge, skills, and behaviors that enable individuals to take part in society. Raising individuals who are beneficial to society is the main goal of education. K-8
Development Focused	Continuity	"I don't think it's right to limit education to school. Education is present in every aspect of life and helps individuals understand both themselves and their environment." K-5
	Sophistication	"Education is a lifelong process that begins in the womb and continues throughout an individual's development. Genetic traits, combined with environmental influences and education, shape an individual's character. K-3"
Value-Oriented	Moral Values	"Education is a process shaped by moral values. Manners, courtesy, conscience, and cultural values are acquired through education. It allows us to establish a common bond regardless of race, language, and cultural differences." K-3
	National Value Transfer	"Education aims to convey love of country, devotion to customs and traditions, and national and spiritual values. Raising individuals who adhere to moral and ethical standards is possible through education." K6 "If an individual possesses compassion, honesty, and respect, success will follow. Therefore, education should primarily aim to raise valuable and virtuous individuals." K10

An examination of Table 1 reveals that teachers attribute meanings to education that focus on the individual, value, society, and development. Individual-focused teachers attribute meanings to education that uncover potential, discover talent, and foster self-actualization. Society-

focused teachers attribute meanings to education as a marker of development and integration with society, while development-focused teachers attribute meanings to continuity and comprehensiveness. Furthermore, values-focused teachers attribute meanings to education that focus on the transmission of moral and national values.

Table 2. Teachers' Perceptions of How Education Should Be

Theme	Code	Direct Quote
Individualized Education	Student-centered	There should be a system that places students and teachers at the forefront of the system and allows students to receive education in their own free space. (K-1)
	Suitable for Abilities	"We must be successful in guiding and directing individuals according to their interests and talents." (K-2). Talent identification and guidance efforts should be conducted in middle school. Thus, middle and high school types appropriate to individuals' abilities should be created. K-5
	Optional	After secondary school, students should be guided according to their interests and expectations and given education only in the fields they have chosen (K-4).
Flexible Education	Abolition of compulsory education	I think compulsory education should be abolished; education should be shaped according to the needs and abilities of individuals and should not be forced. (K-3)
	Limitation of compulsory education	I believe that compulsory education after primary school should be abolished. K-5
	Flexible learning	We must have an understanding that educational environments are not limited to four walls and that this awareness is instilled in individuals starting from primary school age. K-2
Vocational Education	Vocational guidance	Turkey currently implements a 4+4+4 (12-year) compulsory education system. However, students who spend time in school until age 18 cannot find a job, while those who continue to university face unemployment. Therefore, the compulsory education system should be reconsidered immediately. The first four years should be compulsory, and students should be supported with vocational guidance during the transition to middle school. Everyone should receive an education, but middle and high school education can be completed through distance learning. The lack of apprentices and journeymen in industry stems from a lack of vocational training. To address this problem, vocational middle schools and vocational high schools should be opened, enabling young people to pursue a career. K-9
	Early Vocational Education	“Vocational education should be started at the secondary school level and various fields providing vocational education should be created within each secondary school.” K-10
	Culturally Appropriate	The education system should be shaped in a way that reflects the culture of society and is compatible with the cultures of individuals. K-3
	Moral Values Based	Moral values should come before knowledge and skills and should be kept in the foreground.” K-3 An educational model that blends our historical and moral values should be created and implemented. K-6

Theme	Code	Direct Quote
Sensitivity-Based Education	Environmental Awareness	In addition, courses on environmental awareness, cultural activities and national values can be given." K-4
	Social Awareness	A good education system should also teach students values such as human rights, social responsibility, and environmental protection awareness. K-4
Technology-Assisted Education	Using technology effectively	Models from countries that have been successful in education should be examined and all the opportunities of the information and technology age should be utilized. K-6
	Adapting to technology	The education system should adapt to the changes brought by technology and be shaped in an environment where there is no injustice or unfairness and where free ideas can be expressed freely." K-8
Social Benefit-Based Education	Reducing Inequality	The education system should be meritocratic and reduce inequalities. K-7
	Raising individuals who are beneficial to society	We must raise qualified individuals who support the productive economy, not the socially consuming one. K-7

When Table 3 is examined, the themes of individualized education, flexible education, vocational training, sensitivity-based education, technology-supported education, and social benefit-based education were created based on teachers' views on how education should be. Within the individualized education theme, there are codes for student-centered, ability-appropriate, and optional.

The flexible education theme includes the codes for abolishing compulsory education, limiting compulsory education, and flexible learning. The vocational education theme includes the codes for vocational guidance and early vocational education. The sensitivity-based education theme includes the codes for prioritizing moral values, environmental awareness, and social awareness. The technology-supported education theme includes the codes for using technology effectively and adapting to technology. The social benefit-based education theme includes the codes for reducing inequality and developing individuals who are beneficial to society.

4. DISCUSSION AND CONCLUSION

This study examined the meanings teachers attribute to education and their perceptions of how education should be. The study concluded that teachers attributed different meanings to education, focusing on the individual, value, society, and development. Among these meanings, there are also society-focused meanings. The participants' attribution of society-focused meanings to education may stem from the formal role of education as a transmitter of culture from past to present. Participants also interpreted education as an indicator of development. Similar to the results of the study, there are also studies in the literature that consider education an important indicator of socio -economic development (Çete, & Bozoğlu Çete, 2024; Yenilmez, Taş, & Yenilmez, 2008).

According to the research results, participants attributed education to individuals as focused on discovering talents, unlocking potential, and self-actualization. Similar to this result, there is also research that views the purpose of education as enabling individuals to realize their potential (Gül & Soysal, 2025). In this sense, it can be said that the participants approached education in a more contemporary way. This is because the contemporary understanding of education aims for students' self-actualization and happiness, aligned with their interests and needs.

Participants in the study perceived education as an indicator of development. This perception may stem from the fact that countries need to undergo a transformation in many social, political,

and cultural areas for development, and that this structural and intellectual transformation can only be achieved through education (Hayat & Şölen, 2021).

The different meanings participants attribute to education can be attributed to its diverse functions . Generally speaking, education has clear functions, encompassing four main categories: individual, social, economic, and political (Ünsal & Gökdaş , 2020). The research results suggest that participants interpreted education not only from an individual perspective but also from a social, developmental, and value-focused perspective, suggesting that they perceived education within a broader context.

According to the research results, teachers expressed their opinions in favor of easing compulsory education, which is a key aspect of education. Recent discussions about compulsory education and problems with the quality of education may have influenced these participants' views. Participants stated that education should be based on social and environmental awareness. Increased violence, bullying, environmental disasters, global warming, and climate change may have contributed to these views. Participants' views that education should be based on social and environmental awareness will also contribute to students' awareness of social life and the development of their sense of responsibility. Education not only provides students with knowledge and skills, but also enables them to be aware of social values and problems and to develop a sensitivity that will contribute to the solution of social problems (Akdağ & Taşkaya, 2011). Furthermore, the functional and realistic nature of education depends on not being isolated from the social, economic, and cultural problems that societies face (Özdemir, 2011).

responded to the need for vocational guidance and early vocational training regarding how education should be provided . Teachers' opinions may stem from the high rate of unemployment with diplomas (Eskicumalı , 2014) and the fact that education has not reached the desired level of training a workforce with the required number and quality required by the market (İçli, 2001). Discovering individuals' interests and talents early and providing them with appropriate education will not only help students acquire future professions but also contribute to the development of societies. The following recommendations are presented based on the results of the study. Participants' suggestions regarding how education should be provided can be taken into consideration by decision-makers. The meanings participants attribute to education can shape teachers' educational practices. This research can be conducted in quantitative studies focusing on qualitatively designed education.

REFERENCES

Akdağ, H. , & Taşkaya , SM (2011). The place of citizenship and human rights education in social studies education. In *Fundamentals of Social Studies* (Ed. R. Turan & K. Ulusoy) (pp . 293–318) Ankara: Pegem Academy.

Creswell , J. W. (2025). *Qualitative research methods: Qualitative research and research design according to five approaches* (8th ed .; M. Bütün, Trans.; M. Bütün & SB Demir, Eds .). Ankara: Siyasal Kitabevi.

Çete, A. , & Bozoğlu Çete, M. (2024). The role of education in the development process. *International Journal of Social and Humanities Sciences Research (JSHSR), 11* (107), 989–995.

Cetin, A ., & Unsal, S. (2020). Basic concepts and functions of education. In M. Tekerek & M. Sağır (Eds .), *Training of educators in higher education* (pp . 1–20). Ankara: Pegem Academy.

Eskicumalı , A. (2002). Education, teaching and the teaching profession. In Y. Özden (Ed.), *Introduction to the teaching profession* (pp . 2–30). Ankara: Pegem Academy.

Fidan, N. , & Erden, M. (1998). *Introduction to education.* Istanbul: Alkim Publications.

Gautam, J. (2024). Concept of education – what, why and how: Aspect. H. K. Yadav, P. K. Yadav, J. Gautam, & S. K. Yadav (Eds.), *Perspectives in education, curriculum and pedagogy* içinde (pp. 1–17). Redshine Publication.

Gül, F. , & Soysal, B. (2025). On the problems of philosophy of education. *Academic Journal of History and Thought, 12* (1), 1–20. https://doi.org/10.5281/zenodo.15513954
Hayat, E. , & Şölen, Ş. (2021). The importance of vocational education in employment and students' attitudes towards vocational education: The case of Aydın province. *Adnan Menderes University Journal of Social Sciences Institute, 8* (1), 70–85. https://doi.org/10.30803/adusobed.912720
İçli, G. (2001). Education, employment and technology. *Pamukkale University Faculty of Education Journal, 9* , 65–71.
Kara, M. , & Alev, S. (2023). Basic concepts of education. In M. Kara & F. Bozbayındır (Eds .), Introduction *to education* (pp . 1–24). Ankara: Nobel Scientific Works.
Karsli, MD (2003). Fundamental concepts of teaching. In MD Karslı (Ed.), *Introduction to the teaching profession: An alternative approach* (pp . 1–28). Ankara: Öğreti Publications.
Oktay, A. (2015). Basic concepts of education and the historical development of educational thought. In A. Oktay (Ed.), *Introduction to educational science* (pp . 1–24). Ankara: Pegem Publications.
Özdemir, SM (2011). Education and educational programs in the context of social change and globalization: A conceptual analysis. *Ahi Evran University Journal of Education Faculty, 12* (1), 85–110.
Pehlivan, H. (2006). *Basic concepts in education.* Ankara: Asil Publishing Distribution.
Rachmadtullah, R., & Kusmaharti, D. (2018). Education as the culture process. *International Journal of Multidisciplinary Approach and Studies, 5*(3), 131–135.
Suhandra , IR (2024). *Contemporary issues in education* . PT Penamuda Media.
Tozlu, N. , & Yayla, A. (2006). Philosophical foundations of education. In Ş. Erçetin & N. Tozlu (Eds .), Introduction *to educational science* (pp . 19–42) . Ankara: Hegem Publications.
Ünsal, S. , & Gökdaş , A. (2020). Examining the level of realization of education functions according to teachers' perceptions. *Cumhuriyet International Journal of Education , 9* (4), 1133–1157.
Ünsal, S. , & Korkmaz, F. (2018). The relationship between education and sociology. In S. Ünsal & A. Çetin (Eds .), *Sociology of education* (pp . 35–58) . Ankara: Nobel Publications.
Van Manen, M. (2007). Phenomenology of practice . *Phenomenology & Practice , 1* (1), 11–30. https://doi.org/10.29173/pandpr19803
Yenilmez, U. T. , Taş, F., & Yenilmez, F. (2008). The role of education on development in Turkey and the rate of return on education investments. *Eskişehir Osmangazi University Journal of Social Sciences, 9* (1), 155–186.
Yildirim, A. , & Simsek, H. (2021). *Qualitative research methods in social sciences* (12th ed.). Ankara: Seçkin Publishing.
Yücel, C. (2010 **).** Basic concepts of education. In C. Celep (Ed.), *Introduction to educational science* (pp . 1–24). Ankara: Anı Publishing.

EKLEMELİ İMALAT İLE ÜRETİLEN POLİLAKTİK ASİTİN (PLA) MEKANİK ÖZELLİKLERİNE BASKI YÖNELİMİNİN ETKİSİ

Muhammet Osman ÜÇBUNAR
Eskisehir Osmangazi University, Institute of Science, Aviation Science And Technologies Odunpazarı/Eskişehir
ORCID:0009-0008-2712-1319
Dr. Öğretim Üyesi Kerem AYBAR
Eskisehir Osmangazi University, Faculty of Engineering and Architecture, Department of Metallurgy and Materials
ORCID: 0000-0001-6347-843X
Prof.Dr Mustafa Özgür ÖTEYAKA
Eskisehir Osmangazi University, Eskisehir Vocation School, Departmants of Electronics and Automation Odunpazarı/Eskişehir
ORCID:0000-0002-1488-6098

ÖZET
Bu çalışmada, FDM (Fused Deposition Modeling) yöntemiyle üretilen PLA malzemelerin mekanik özellikleri baskı yöneliminin etkisi ile incelenmiştir. ASTM D638-14 standardına uygun çekme numuneleri, ZAXE X1 PLUS yazıcı kullanılarak üretilmiştir. Numuneler, X, Y ve Z yönelimlerde, 0.15 mm katman kalınlığında basılmıştır. Çekme testleri Shimadzu AG-IS 250 kN cihazında, oda sıcaklığında ve standart gerinim hızında gerçekleştirilmiştir. Elde edilen gerilme–şekil değiştirme eğrileri üzerinden maksimum çekme dayanımı değerleri belirlenmiş ve nümerik analiz yöntemi kullanarak doğrulanmıştır. X ve Y yöneliminde üretilen numunelerin Z yönelimdekilere göre daha yüksek dayanım ve uzama sergilediği gözlemlenmiştir. Bu sonuçlar, baskı parametreleri ve yönel işlem koşullarının PLA parçalarının mekanik performansı üzerinde kritik rol oynadığını ortaya koymuştur.
Anahtar Kelimeler: PLA, FDM, Baskı yönelimi, Çekme testi.

EFFECT OF PRINTING ORIENTATION ON THE MECHANICAL PROPERTIES OF POLYLACTIC ACID (PLA) PRODUCED WITH ADDITIVE MANUFACTURING

ABSTRACT
In this study, the mechanical properties of PLA materials produced by the FDM (Fused Deposition Modeling) method were investigated with respect to the effect of printing orientation. Tensile specimens compliant with the ASTM D638-14 standard were fabricated using a ZAXE X1 PLUS printer. The specimens were printed in X, Y, and Z orientations with a layer thickness of 0.15 mm. Tensile tests were conducted at room temperature and at a standard strain rate using a Shimadzu AG-IS 250 kN testing machine. Maximum tensile strength values were determined from the obtained stress–strain curves and they were validated using a numerical analysis method. It was observed that specimens printed in the X and Y orientations exhibited higher strength and elongation compared to those printed in the Z orientation. These findings demonstrate that printing parameters and build orientation conditions play a critical role in the mechanical performance of PLA parts..

Keywords: PLA, FDM, Printing orientation, Tensile test.

GİRİŞ

Eklemeli imalat (Eİ), bilgisayar destekli tasarım (CAD) ortamında oluşturulan üç boyutlu modellerin, malzemenin katman katman biriktirilmesi ile fiziksel parçalara dönüştürüldüğü, geleneksel talaşlı ve şekillendirme esaslı yöntemlere alternatif bir üretim teknolojisidir. Bu süreçte parça geometrisi doğrudan sayısal modelden üretildiği için; karmaşık iç kanallar, kafes yapılar ve topoloji optimizasyonu ile elde edilen hafifletilmiş geometriler tek adımda üretilebilmektedir. Günümüzde eklemeli imalatın, havacılık ve uzaydan otomotive, biyomedikal uygulamalardan enerji, savunma sanayi ve tüketici elektroniğine kadar pek çok sektörde hem hızlı prototipleme hem de nihai ürün üretimi amacıyla yaygın biçimde kullanıldığı bildirilmektedir (Zhou vd., 2024).

Eriyik Yığma Modelleme (FDM) yöntemini, katmanlı imalat teknolojileri arasında malzeme ekstrüzyonu esasına dayalı olarak çalışan ve endüstride en yaygın kullanılan süreçlerden biri olarak tanımlamaktadır. Bu yöntemde termoplastik filament, belirli bir sıcaklığa kadar ısıtılan bir nozula beslenmekte ve kontrollü biçimde katmanlar hâlinde biriktirilerek parça üretimi gerçekleştirilmektedir. Acierno ve ark. (2023), yarı eriyik duruma getirilen filamentin, sayısal ortamda dilimlenmiş üç boyutlu CAD modelin kesitlerini takip edecek şekilde baskı tablası üzerine ardışık katmanlar hâlinde bırakılmasıyla dijital geometrinin fiziksel bir ürüne dönüştürüldüğünü ifade etmektedir Kramasinghe ve ark. (2023), bu üretim yönteminin geleneksel talaşlı imalat süreçlerinde karşılaşılan geometrik sınırlamaları büyük ölçüde ortadan kaldırdığını ve tasarımcılara daha esnek ve yaratıcı çözümler geliştirme imkânı sunduğunu belirtmektedir. Ben Said ve ark. (2025) tarafından yapılan çalışmalarda; iç soğutma kanallarına sahip yapılar, çok katmanlı boşluklu sistemler, kafes geometriler ve topoloji optimizasyonu uygulanmış hafifletilmiş tasarımların tek bir üretim adımı içerisinde gerçekleştirilebildiği ortaya konulmuştur. Divakaran ve ark. (2022), eklemeli imalat süreçlerinin literatürde; fotopolimerizasyon, malzeme ekstrüzyonu, toz yataklı ergitme veya sinterleme, bağlayıcı püskürtme, malzeme püskürtme, doğrudan enerji biriktirme ve sac laminasyonu gibi farklı başlıklar altında sınıflandırıldığını ifade etmektedir. Ngo ve ark. (2018) ise bu yöntemlerin kullanılan enerji kaynağı, bağlanma mekanizması, işlenen malzeme türü ve elde edilen geometrik karmaşıklık açısından önemli farklılıklar gösterdiğini; bu durumun eklemeli imalat teknolojilerine oldukça geniş bir uygulama alanı kazandırdığını vurgulamaktadır.

Blakey ve ark. (2023), özellikle havacılık uygulamalarında türbin kanatları, yakıt nozulları, ısı değiştiriciler ve kafes yapılı hafif bileşenlerin üretiminde bu teknolojilerin kritik bir rol üstlendiğini ifade etmektedir. Ben Said ve ark. (2025), söz konusu bileşenlerin çoğunun geleneksel imalat yöntemleriyle üretiminin mümkün olmaması nedeniyle eklemeli imalatın bu alanda stratejik bir teknoloji hâline geldiğini belirtmektedir. Divakaran ve ark. (2022), biyomedikal alanda hasta-özel implantlar, cerrahi yönlendirme aparatları, dental protezler ve kontrollü poroziteye sahip titanyum implantların üretiminin, biyouyumluluk ve anatomik uyum açısından önemli avantajlar sağladığını aktarmaktadır. Otomotiv sektöründe üretim aparatları, fikstürler, düşük hacimli yedek parçalar ve hafif metal yapıların imalatında eklemeli imalat teknolojilerinin kullanımının giderek arttığı görülmüştür.

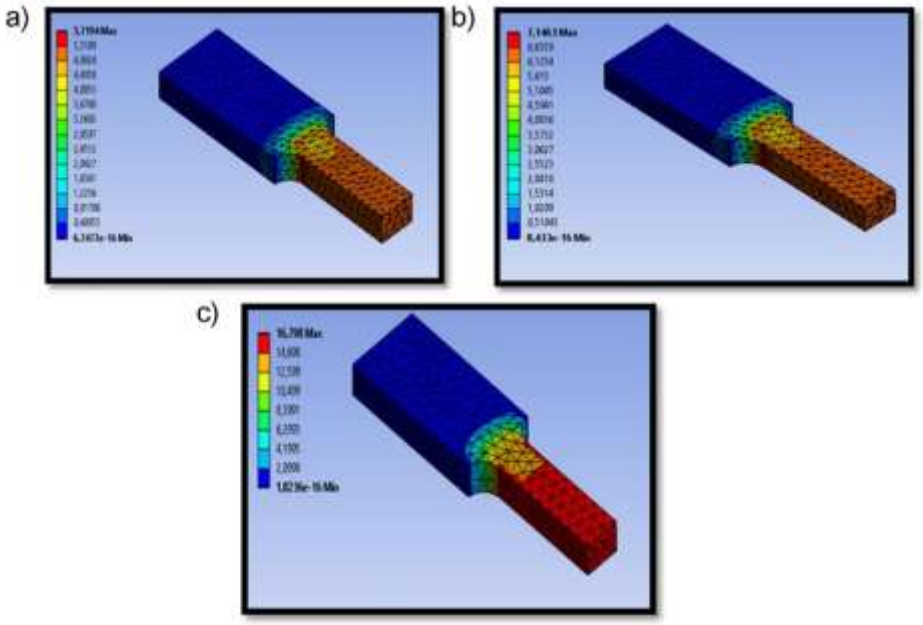
Bu çalışmanın temel amacı, FDM yöntemiyle üretilmiş PLA numunelerde baskı yöneliminin mekanik davranış üzerindeki etkisini diğer tüm üretim ve test parametrelerini sabit tutarak ortaya koymaktır. Bu kapsamda, ASTM D638-14 standardına uygun çekme numuneleri düz X,Y ve Z baskı yönelimlerinde üretilmiştir. Nozül sıcaklığı, katman kalınlığı, baskı hızı ve çekme testi koşulları tüm numuneler için aynı tutulmuş, böylece elde edilen mekanik farklılıkların yalnızca baskı yöneliminden kaynaklanması hedeflenmiştir. Deneysel çalışmalardan elde edilen gerilme–şekil değiştirme eğrileri kullanılarak maksimum çekme dayanımı (UTS) değerleri belirlenmiş ve bu parametreler yönelime bağlı olarak numerik analiz yöntemi kullanılarak karşılaştırmalı biçimde değerlendirilmiştir.

1. YÖNTEM

Bu çalışmada çekme numuneleri, Fused Deposition Modeling (FDM) yöntemi kullanılarak PLA ile üretilmiştir. Üretim işlemleri, 0.4 mm nozüle ve 300 × 300 × 300 mm yapı hacmine sahip ZAXE X1 PLUS yazıcı kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Çekme numuneleri ASTM D638-14 standardına uygun şekilde Solid Edge ST8 (Akademik sürüm) yazılımında modellenmiş ve oluşan CAD dosyaları STL formatında kaydedilmiştir. Baskı parametreleri; 0.15 mm katman kalınlığı, grid iç dolgu deseni X, Y ve Z yönünde olmak üzere üç farklı baskı yönelimini içermektedir. Numunelerin yapısal bütünlüğünün korunması amacıyla dört çevre duvarı, üç üst ve üç alt katman kullanılmıştır. FDM yöntemiyle üretilen PLA numunelerinde doluluk oranının (% 0, % 60 ve % 100) mekanik performans üzerindeki etkisi deneysel olarak incelenmiş ve üç farklı yapı için elde edilen çekme testi verileri sonlu eleman analizi (FEA) ortamında doğru şekilde temsil edilebilmesi amacıyla ANSYS içerisine aktarılmıştır. Deneysel olarak ölçülen mühendislik gerilmesi–şekil değiştirmesi (engineering stress–strain) eğrileri, ANSYS'in plastik malzeme modelleri tarafından talep edilen gerçek gerilme (true stress) ve gerçek plastik şekil değiştirme (true plastic strain) formatına dönüştürülmüştür. Bu dönüşüm, malzemenin elastik ve plastik rejimlerdeki davranışını doğru şekilde temsil edebilmek ve doğrusal olmayan çözüm süreçlerinde fiziksel olarak anlamlı bir tepkisellik elde edebilmek için zorunludur. Bu yöntemle elde edilen True Stress – True Plastic Strain eğrileri, ANSYS Engineering Data modülünde Multilinear Isotropic Hardening modeli altında sisteme tanımlanmıştır. Bu model, FDM yöntemiyle üretilmiş PLA numunelerinde gözlenen doğrusal olmayan sertleşme davranışını yüksek doğrulukla temsil etme imkânı sağlamaktadır.

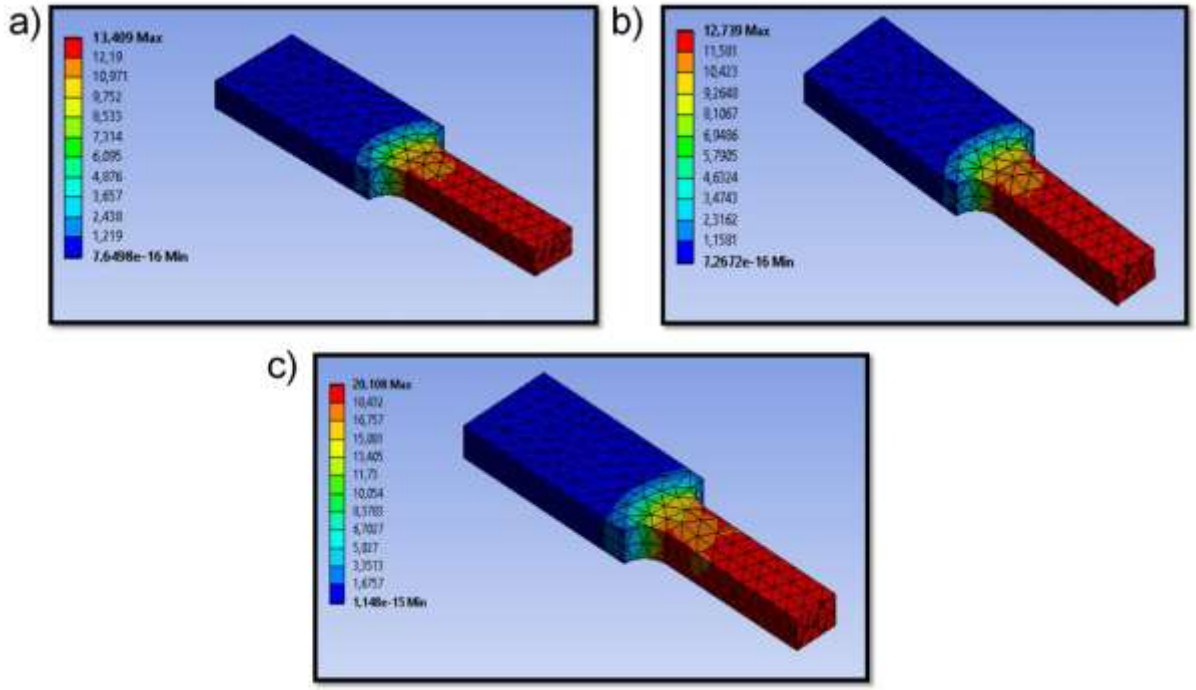
2. BULGULAR

Elde edilen bulgular, Z baskı yöneliminde üretilen %0 doluluk numunelerin düz X,Y yönelime göre daha yüksek çekme dayanımı, daha yüksek elastiklik modülü ve daha kararlı bir yük taşıma davranışı sergilediğini ortaya koymuştur (**Şekil 1, 2 ve 3**). Bu sonuç, literatürde yaygın olarak kabul edilen "düz yönelimin daha güçlü olduğu" yaklaşımının her FDM sistemi ve her malzeme için geçerli olmadığını göstermesi bakımından önemlidir.

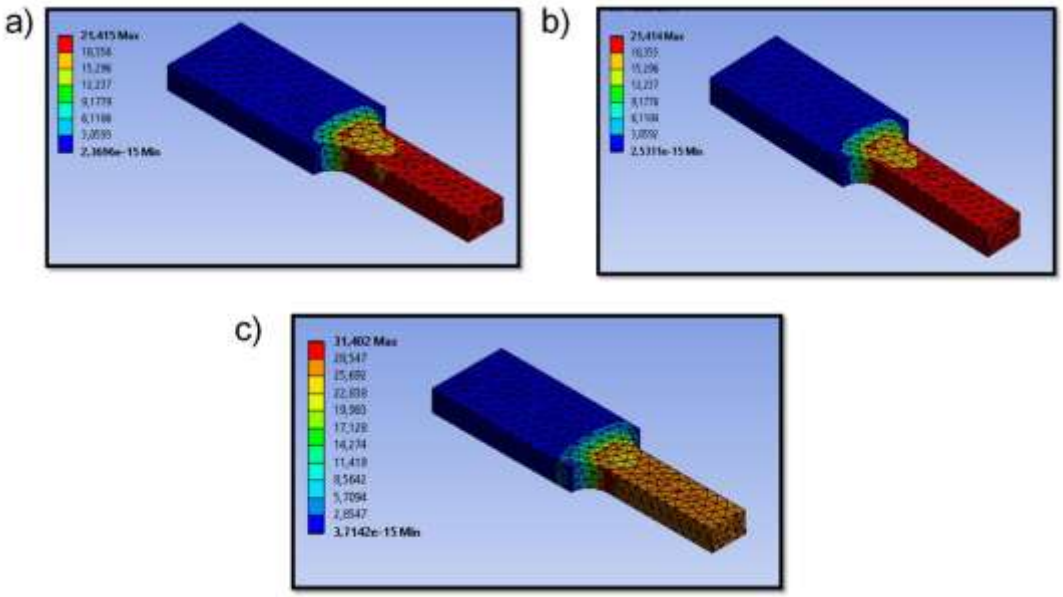

Şekil 1. % 0 Doluluk Oranı, a) X, b) Y ve C) Z Oryantasyonu İçin UTS Değeri.

Sonuçlar ayrıca, dik yönelimde kırılma yüzeyinin daha uzun ve karmaşık bir çatlak ilerleme yoluna sahip olduğunu; bu nedenle çatlak enerjisinin daha geniş bir bölgede dağıldığını göstermektedir. Buna karşılık düz yönelimli numunelerde, katmanlar yük doğrultusuna paralel yerleşse bile iç gerilme birikimi ve ilk katman-soğuma etkileri nedeniyle bazı numunelerin daha düşük dayanım sergilediği görülmüştür. Bu durum, FDM parçaların mekanik davranışının yalnızca geometriye değil, termal ve yapısal etkileşimlere de bağlı olduğunu göstermektedir. Aynı şekilde %60 (**Şekil 2**) ve %100 (**Şekil 3**) doluluk ile yapılan testlerde de aynı gözlem görülmüştür.

Şekil 2. % 60 Doluluk Oranı, a) X, b) Y ve C) Z Oryantasyonu İçin UTS Değeri.

Şekil 3. % 100 Doluluk Oranı, a) X, b) Y ve C) Z Oryantasyonu İçin UTS Değeri.

Bu çalışma, FDM yöntemi ile üretilecek yapısal parçaların tasarımında baskı yöneliminin kritik bir süreç parametresi olduğunu açık biçimde ortaya koymaktadır. Aynı malzemeyle, aynı doluluk oranı ve aynı sıcaklıkta üretilen numunelerde dahi yönelim değişikliğinin mekanik

özelliklerde anlamlı farklara neden olması; FDM süreçlerinde mekanik performans gereksinimlerinin mutlaka yönelim optimizasyonu ile birlikte ele alınması gerektiğini göstermektedir. Bu bağlamda, çalışmanın bulguları hem akademik araştırmalarda hem de endüstriyel üretim süreçlerinde yönelimin doğru belirlenmesinin önemini vurgulayan bir referans niteliği taşımaktadır. Deneysel çekme testlerinden elde edilen veriler ile ANSYS ortamında yürütülen sayısal analiz sonuçlarının bire bir örtüşmemesi, literatürde de sıklıkla vurgulanan ve sonlu elemanlar yaklaşımının doğası gereği beklenen bir durumdur. Sayısal modelde; malzeme davranışı, sınır koşulları, yükleme hızı ve temas etkileri belirli kabuller doğrultusunda idealize edilmektedir. Buna karşın FDM yöntemiyle üretilen numuneler, üretim sürecinin doğasında bulunan mikro ölçekteki yönelimsellik, doluluk oranına bağlı heterojenlik, katmanlar arası bağlanma kalitesi ve geometrik tolerans sapmaları nedeniyle tam anlamıyla homojen bir malzeme davranışı sergilememektedir. Bu durum, deneysel verinin özellikle elastik olmayan bölgede daha dalgalı ve karmaşık bir karakter göstermesine neden olurken; ANSYS'te kullanılan Multilinear Isotropic Hardening gibi modellenmiş malzeme tanımları, gerçek malzemenin bu karmaşıklığını ancak sınırlı ölçüde temsil edebilmektedir.

3. SONUÇLAR

Numunenin çenelere yerleşmesi, test cihazının ölçüm hassasiyeti, ortam sıcaklığı ve numune yüzeyindeki lokal kusurlar gibi deneysel koşullar, sonuçlarda kaçınılmaz varyasyonlara yol açmaktadır. Bu nedenle, bu çalışma kapsamında deneysel ve sayısal sonuçların mutlak değerler açısından tam olarak çakışmaması bir yöntem hatası olarak değerlendirilmemeli; aksine, sayısal modelin kaçınılmaz idealizasyonları ile üretim kaynaklı değişkenlerin birleşik etkisinin doğal bir sonucu olarak yorumlanmalıdır. Bununla birlikte, iki yöntemin ortak eğilimleri—örneğin yazdırma yöneliminin ve doluluk oranının mekanik dayanım üzerindeki etkilerinin benzer şekilde yansıması—modellemenin genel geçer doğruluğunu ve tutarlılığını ortaya koymaktadır.

4. KAYNAKÇA

Acierno, D., & Patti, A. (2023). Fused deposition modelling (FDM) of thermoplastic-based filaments: Process and rheological properties—An overview. Materials, **16**(24), 7664. https://doi.org/10.3390/ma16247664

Ben Said, L., Bouras, M., & Bouaziz, A. (2025). Recent advances in additive manufacturing: A review of current developments and future directions. Machines, 13(9), 813. DOI: https://doi.org/10.3390/machines13090813

Blakey-Milner, B., Gradl, P., Snedden, G., Brooks, M., Pitot, J., Lopez, E., Leary, M., Berto, F., & du Plessis, A. (2021). Metal additive manufacturing in aerospace: A review. Materials & Design, 209, 110008. https://doi.org/10.1016/j.matdes.2021.110008

Divakaran, N., Kumar, V., & Ravi, S. (2022). Comprehensive review on various additive manufacturing techniques and its implementation in electronic devices. Optik, 258, 169134. DOI: https://doi.org/10.1016/j.jmsy.2022.01.002

Kramasinghe, S., Do, T., & Tran, P. (2020). FDM-based 3D printing of polymer and associated composite: A review on mechanical properties, defects and treatments. Polymers, 12(7), 1529. https://doi.org/10.3390/polym12071529

Ngo, T. D., Kashani, A., Imbalzano, G., Nguyen, K. T. Q., & Hui, D**.** (2018). Additive manufacturing (3D printing): A review of materials, methods, applications and challenges. Composites Part B: Engineering, 143, 172–196. https://doi.org/10.1016/j.compositesb.2018.02.012

Zhou, L., Liu, J., Li, Y., & Wang, Q. (2024). Additive manufacturing: A comprehensive review. Sensors, 24(9), 2668.DOI: https://doi.org/10.3390/s24092668

CEBRÎ İCRA KANUNU TASLAĞI'NIN, İLAMLARIN İCRAYA KONULMASINI, KURAL OLARAK İSTİNAF KANUN YOLUNUN SONUNA KADAR ERTELEYEN DÜZENLEMESİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Doç. Dr. Leyla AKYOL ASLAN
Kırıkkale Üniversitesi Hukuk Fakültesi, 71450 Yahşihan, Kırıkkale
ORCID ID: 0000-0001-9245-5333

ÖZET

Kısa süre önce Adalet Bakanlığı tarafından kamuoyuna sunulan "Cebrî İcra Kanunu Taslağı", diğer bazı hususlar yanında ilamların (mahkeme kararlarının) kesinleşmeden icra edilip edilemeyeceği hususunda önemli bir düzenleme ihtiva etmektedir.

Şöyle ki, söz konusu taslağın 53 üncü maddesiyle ilamların kural olarak derhal icra edilebilmesi esasından vazgeçilmekte, eskiden beri uygulanan mevcut sistem tam tersine çevrilmektedir. Zira mevcut uygulamamıza göre, ilamlar kural olarak derhal icraya konulabilmekte, diğer bir ifadeyle ilamların icraya konulabilmesi için, bazı istisnalar dışında, kural olarak kesinleşmesine gerek bulunmamakta, borçlu ilamın icrasını icra mahkemesinden tehiri icra kararı almak suretiyle durdurabilmektedir. Buna karşılık Cebrî İcra Kanunu Taslağı'na göre ise ilamların kural olarak istinaf kanun yolu aşamasından sonra icra edilebilmesi esası getirilmektedir. Taslağın ilgili maddesine göre ancak; verildiği anda kesin olan veya kanun yoluna başvurulmayarak kesinleşen ilk derece mahkemesi ilamları, istinaf başvurusu bölge adliye mahkemesince reddedilen ilk derece mahkemesi ilamları, bölge adliye mahkemesi ilamları, Yargıtay tarafından ilk derece mahkemesi sıfatıyla verilen ilamlar icraya konulabilecektir.

Bununla birlikte, her türlü nafaka alacağı, bedensel zarar ve destekten yoksun kalma alacakları, işçinin iş ilişkisinden doğan alacakları ile bayrağına ve sicile kayıtlı olup olmadığına bakılmaksızın bir geminin tahliye ve teslimi hakkındaki ilk derece mahkemesi ilamları, kanun yolu açık olsa dahi icraya konulabilecektir. Aynı şekilde, TMK m.169 gereği verilen geçici önlem kararları ile TBK m.76 çerçevesinde verilen geçici ödeme kararları da ilamların icrası hakkındaki hükümler uyarınca derhâl icra edilebilecektir. Ayrıca, kişiler hukuku, aile hukuku ve taşınmaz mal ile ilgili ayni haklara ilişkin ilamlar ise kesinleşmedikçe icraya konulamayacaktır.

Kanaatimizce, Cebrî İcra Kanunu Taslağının, ilamların kural olarak istinaf kanun yolu aşamasından geçtikten sonra icraya konulabilmesine ilişkin bu önemli tercih değişikliği, ülkemizin içinde bulunduğu bazı gerçeklerle bağdaşmadığı için yerinde değildir. Çünkü, bölge adliye mahkemelerinin de göreve başlamasıyla birlikte yargı sistemimiz üç dereceli hale gelmiş olup, ortalama bir davanın kesinleşmesi yıllarca sürebilmektedir. Bu durum, haklılığı ilk derece mahkemesi kararıyla tespit edilmiş olan davacının hakkını elde etmesini önemli ölçüde geciktirecektir. Bu düzenleme ile alacaklı-borçlu arasındaki menfaat dengesi, elinde mahkeme kararı bulunmasına rağmen, alacaklı aleyhine bozulmuş olacaktır. Alacaklının ihtiyati haciz kararı alarak, haklarını korumasının mümkün olduğu düşünülebilir ise de ihtiyati haciz kararı verilmesi bazı şartların gerçekleşmesine bağlı olup, mahkemenin bu konuda takdir hakkı bulunmaktadır. Yani mahkeme ihtiyati haciz talebinin reddine karar verebilecektir. Ayrıca ihtiyati haciz kesinleşmeden alacaklıya hacizli malların satışını talep etme etkisi vermeyeceği için, ihtiyati haciz kurumu da alacaklarının haklarını tam anlamıyla korumaya yetmeyebilecektir.

Her ne kadar ilk derece mahkemelerinin hatalı kararlarının oldukça çok sayıda olduğu, bu kararların istinaf kanun yolunda çoğunlukla kaldırıldığı düşünülse bile, bunu düzeltmenin yolu, ilamların icrasının bu şekilde geciktirilmesi olmamalıdır. Bunun yerine mevcut sistemin

muhafaza edilmesi, ancak bazı şartlarda ilamı icraya koyan alacaklıdan teminat alınması gibi borçlunun da menfaatlerinin korunmasına yönelik bazı düzenlemelerin yapılması ülkemiz gerçeklerine daha uygun olacaktır. Ya da başka bir çözüm yolu olarak, ilamların derhal icra edilmesi esası yerine, ilamın kanun yolu süresi içinde (veya belli bir süre içinde) icraya konulamaması, böylece borcunu ödemek isteyen borçlulara icra takibi ile karşılaşmadan önce bir şans verilmesi, Taslağın getirdiği çözüme göre menfaatler dengesi bakımından daha uygun bir tercih olacaktır.
Anahtar Kelimeler: Cebrî İcra Kanunu Taslağı, İlamlı İcra, İcra Hukuku, İlamların Kesinleşmeden İcra Edilmesi.

ABSTRACT

The recently published "Draft Compulsory Enforcement Act" by the Ministry of Justice introduces, among other matters, a significant regulation concerning whether court judgments may be enforced before becoming final. Specifically, Article 53 of the draft abandons the long-standing principle that judgments are, as a rule, immediately enforceable, thereby reversing the established system. Under the current law, judgments may generally be enforced without the need for finality—save for certain exceptions—and the debtor may suspend enforcement only by obtaining a stay of execution from the enforcement court.

In contrast, the Draft Act introduces the principle that judgments may, as a rule, be enforced only after the appellate stage has been completed. According to the relevant provision, only the following may be enforced: first-instance judgments that are final upon delivery or become final because no appeal is lodged; first-instance judgments for which the appeal is dismissed by the regional court of appeal; judgments of the regional courts of appeal; and judgments rendered by the Court of Cassation acting as a court of first instance.

Nevertheless, certain categories—namely all maintenance (alimony) claims, claims arising from bodily injury or loss of support, claims of employees arising from employment relationships, and first-instance judgments concerning the evacuation and delivery of a vessel regardless of its flag or registry—shall be enforceable even if subject to appeal. Likewise, provisional measures rendered under Article 169 of the Turkish Civil Code and provisional payment orders issued under Article 76 of the Turkish Code of Obligations shall be immediately enforceable pursuant to the rules on the enforcement of judgments. Moreover, judgments relating to personal status, family law, and in rem rights concerning immovable property shall not be enforceable unless final.

In our view, this fundamental shift—requiring judgments to pass through the appellate stage before enforcement—is not appropriate, as it contradicts certain realities of the Turkish legal system. Following the establishment of the regional courts of appeal, the judiciary has become a three-tier system, and the finalization of an average lawsuit may take several years. This would significantly delay the ability of a claimant, whose right has already been established by a first-instance judgment, to obtain relief. The proposed amendment disrupts the balance of interests between creditor and debtor to the detriment of the creditor, despite the existence of a court judgment in their favor.

Although one might argue that creditors may seek provisional attachment to safeguard their rights, such an order depends on the fulfilment of certain conditions and remains subject to judicial discretion; the court may simply reject the request. Furthermore, provisional attachment does not entitle the creditor to request the sale of attached assets before the attachment becomes final, which means it may not provide adequate protection.

Even if it is acknowledged that erroneous first-instance judgments are frequent and often overturned at the appellate level, delaying enforcement is not the appropriate solution. Instead, preserving the current system while introducing certain safeguards—such as requiring security from the creditor under specified conditions—would better serve the realities of the Turkish

legal framework. Alternatively, rather than adopting the draft's approach, a more balanced solution would be to prohibit the enforcement of judgments only during the appeal period (or for a specified duration), thereby giving debtors willing to fulfil their obligations an opportunity to do so before facing enforcement proceedings.
Keywords: Draft Compulsory Enforcement Act, Enforcement of Judgments, Enforcement Law, Enforcement of Non-Final Judgments.

GİRİŞ

Yeni bir İcra ve İflas Kanunu hazırlanması amacıyla Adalet Bakanlığı tarafından oluşturulan "Bilim Komisyonu"nun hazırlamış olduğu, "Cebrî İcra Kanunu Taslağı" (bundan sonra kısaca "Taslak" olarak anılacaktır) birkaç ay önce kamuoyu ile paylaşılmıştır. Taslak, bazı başka konularda da önemli değişiklik ve yenilikler içermesine rağmen, getirdiği önemli değişikliklerden biri de iş bu çalışmanın konusunu teşkil eden, ilamların (mahkeme kararlarının) icrasına ilişkindir. Şöyle ki, Taslağa göre, kural olarak ilamların icra edilebilmesi için, istinaf kanun yolundan geçmesi gerekmektedir. Ancak derhal icra edilmesinde fayda görülen istisnai bazı ilamların derhal icra edilebilmesine olanak tanınmıştır. Böylece, hukukumuzda çok uzun bir süreden beri uygulanan, ilamların derhal icra edilebilmesi esasından vazgeçilmiş, sistem tam tersine çevrilmiştir. Diğer bir ifadeyle, mevcut uygulamaya göre kural olarak ilamlar kesinleşmeden, yani derhal icra edilebilmesine rağmen, Taslağa göre, ilamlar kural olarak istinaf aşamasından sonra icra edilebilecektir. Ancak Taslakta ortalama bir yol izlenmiş, ilamların icra edilebilmesi için bütün kanun yolları aşamasından geçmesi şartı aranmamış, sadece istinaf aşamasından geçmesi yeterli görülmüş, buna karşılık temyiz aşamasından geçmesi şartı aranmamıştır. Bu tercih değişikliği icra ve iflas hukukumuz bakımından köklü ve önemli bir değişikliktir. Biz de henüz Taslak aşamasında olan ve katkı sunabileceği düşüncesiyle söz konusu önemli değişikliği değerlendirmenin yararları olacağına inanıyoruz.

GENEL OLARAK MUKAYESELİ HUKUKTA İLAMLARIN İCRA EDİLMESİ

Bir mahkeme kararına hangi andan itibaren icra edilebilme niteliği (gücü) kazandırılacağı bir hukuk politikası sorunudur. Bu nedenle, ilamların hangi andan itibaren icra edilebileceği hususunda her ülkenin pozitif düzenlemeleri birbirinden önemli ölçüde ya da kısmen farklılık göstermektedir. Bu da her ülkenin hukuk politikası, sosyolojik yapısı, adalet sistemi ve yargı teşkilatı gibi hususlar birbirinden farklı olduğu için gayet doğal bir durumdur. Bu bağlamda bazı ülkelerde ilamlara derhal icra edilebilme gücü kazandırılırken, bazı ülkelerde ilamlar kesinleştikten sonra icra edilebilmektedir.

Esasında ilamların hangi andan itibaren icra edilebileceği hususu, kanun yoluna ilişkin kurallarla yakından ilgilidir[79]. Nitekim, şekli anlamda kesinleşmemiş[80] kararlara karşı başvurulan kanun yoluna "olağan kanun yolu", kesinleşmiş kararlara karşı başvurulan kanun yoluna ise "olağanüstü kanun yolu" denilmektedir[81]. Özellikle bir hukuk düzeninin olağan kanun yolu sistemi, henüz kesinleşmemiş bir ilamın icra edilip edilmeyeceği sorununu gündeme getirir. İstinaf ve temyiz gibi olağan kanun yollarının iki önemli etkisi bulunmaktadır. Bunlardan birincisi, "uyuşmazlığın bir üst mahkemeye aktarılması anlamına gelen "*aktarıcı etki*", ikincisi ise hükmün şekli anlamda kesinleşmesine ve icra edilmesine engel olan "*önleyici*

[79] Bzk. ÖZBEK, M. S. (2016). Avrupa Birliği ve Türk Hukukunda İlamlı İcranın Etkinliği, Ankara, Yetkin Yayınları, s. 715 vd.

[80] Şekli anlamda kesinleşme hakkında bkz. KURU, B. (2020). Medeni Usul Hukuku El Kitabı, Ankara, Yetkin Yayınları, s. 1481 vd.; ARSLAN, R./YILMAZ, E./TAŞPINAR AYVAZ S./HANAĞASI, E. (2024). Medeni Usul Hukuku, 8. B., Ankara, Yetkin Yayınları, 649 vd.

[81] Bu hususta bkz. KURU, El Kitabı, s. 1325 vd.; AKKAYA, T. (2009). Medeni Usul Hukukunda İstinaf, Ankara, Yetkin Yayınları, s. 94 vd.

etki"dir[82]. Bazı hukuk sistemlerinde olağan kanun yoluna başvurunun önleyici etkisi, hem hükmün kesinleşmesine ve hem de icra edilmesine engel iken, diğer bazı hukuk sistemlerinde önleyici etki, hükmün icra edilmesine engel olmamakta, sadece kesinleşmesine engel olmaktadır.

Bu anlamda olmak üzere, ABD ve İngiltere gibi Anglo-Sakson hukuk sisteminin geçerli olduğu ülkelerde, ilamlar derhal icra edilebilmektedir. Ancak örneğin ABD'de hükmün geçerlik kazanmasından itibaren on gün süreyle icra emri gönderilmesi mümkün olmayıp, bu sürede icranın kendiliğinden durması öngörülmüştür. Bundan sonra, bölge veya temyiz mahkemesince icranın ertelenmesi kararı verilmediği takdirde, temyiz incelemesi sonucunda hüküm bozulana veya değiştirilene kadar ilâmın icrası durmaz. Temyiz başvurusunda başarı olasılığı varsa ve ilâmın icrası hâlinde telafisi güç veya imkânsız zararların doğması muhtemelse, icranın ertelenmesi (tehir-i icra) kararı verilebilir[83].

Almanya gibi bazı hukuk sistemlerinde ilamların icra edilebilmesi, hükmün bütün olağan kanun yollarından (istinaf ve temyiz gibi) geçerek şekli anlamda kesinleşmesine bağlı iken, bazı hukuk sistemlerinde, ilamlar sadece bir kanun yolundan (örneğin istinaftan) geçtikten sonra icra edilebilmektedir. Yine örneğin Fransa'da da ilamlar kesinleşmeden icra edilememekte ancak istisnai bazı hallerde geçici icra edilebilirlik mümkün olmaktadır[84]. Fakat, Avusturya ve Japonya gibi bazı ülkelerde ise, ilamlar ancak bütün olağan kanun yolundan geçtikten sonra icra edilebildiği gibi, bu süreçte ilamın geçici olarak icra edilebilmesi dahi mümkün değildir[85]. Dolayısıyla bu gibi ülkelerde, ilamın icrasının durdurulması ihtiyacı da bulunmamaktadır. İlamların kural olarak kesinleştikten sonra icra edilebildiği İsveç'te bazı ilamlar geçici olarak icra edilebilmekte, ancak, alacaklının, borçlunun mallarının satışını isteyebilmesi için teminat göstermesi gerekmektedir. İlamların icra edilebilmesi için kesinleşmesine gerek olmadığı Norveç'te, alacaklı, ilam kesinleşmeden borçlunun mallarının satışını talep edememektedir[86].

Ancak, alacaklı ile borçlu arasında menfaat dengesi sağlamak adına, kanun yoluna başvurunun hükmün icrasına engel olduğu bazı hukuk sistemlerinde, kapsamı ve koşulları farklı olmakla birlikte, ilamların geçici olarak icra edilebilmesine olanak tanınmaktadır[87]. İlamın kesinleşmeden önceki herhangi bir aşamada icra edilebilmesine *"geçici icra edilebilirlik"* denilmektedir[88]. Geçici olarak icra edilebilirlik, ilamın icra edilebilmesi için en az bir olağan kanun yolunu geçmesinden sonra icra edilmesinin zorunlu olduğu hallerde bir ihtiyaç olarak ortaya çıkabilir. Geçici icra edilebilirlik kararını genellikle istinaf mahkemeleri verirken, Almanya gibi istisnai bazı ülkelerde, geçici icra edilebilirliğe bizzat hükmü veren ilk derece mahkemesi karar vermektedir.

İlamların derhal icra edilebildiği bir sistemde, geçici icra edilebilirlik ihtiyacı zaten söz konusu olmaz. Bununla birlikte, geçici icra edilebilirlik, hükme karşı kanun yoluna başvuru süresi dolmadan da mümkündür. Yine geçici icra edilebilirlik, hükme karşı başvurulabilecek bütün olağan kanun yollarının tüketilmesini ifade ettiğinden, şeklî anlamda kesin hüküm ile de

---

[82] Bu hususta bkz. AKKAYA, s. 57 vd.; AKİL, C. (2010). İstinaf Kavramı, Ankara, Yetkin Yayınları, s. 44 vd.; YAYLA, D. M. (2014). Medenî Usûl Hukuku'nda İstinaf Kanun Yolunda Yeniden Tahkikat Yapılması, Ankara, Yetkin Yayınları, s. 26 vd.

[83] ÖZBEK, s. 728.

[84] Bu bağlamda Fransa'da 1) Hükmün geçici icrası kanunla yasaklanmamış ise, 2) Hükmün icrasına karar verilmesinde zorunluluk olduğu hususunda hâkimde kanaat oluşmuşsa ve 3) Hükmün geçici icrası, işin mahiyetine (davanın niteliğine) uygun ise, bu üç koşulun bir arada olması halinde mahkeme geçici icra edilebilirliğe karar vermektedir. ÖZBEK, s. 724.

[85] ÖZBEK, s. 722.

[86] ÖZBEK, s. 727-728.

[87] Ayrıntı için bkz. ÖZBEK, s. 716 vd.

[88] ÖZBEK, s. 715.

yakından bağlantılıdır. Bu bağlamda geçici icra edilebilirliğin süresiyle, kanun yoluna başvurma süresi arasında yakın bir ilişki vardır[89].

Geçici icra edilebilirlik, esas itibariyle alacaklının menfaatlerine hizmet eder. Alacaklı, borçluya karşı olan talebini tasdik eden bir hüküm elde ettiğinden, alacaklının hükmü icraya koyma yetkisi ve hükmün bağlayıcı etkisi, borçlunun kanun yolu aşamasında incelenebilecek olan itirazlarına nazaran üstün tutulmalıdır. Bundan dolayı geçici icra edilebilirliğin, alacaklının davayı kazanmış olmaktaki başarısını hüsrana uğramamasını sağlaması ve borçlunun savunmalarını ilk derece mahkemesinde ileri sürerek, sırf takibi durdurmak düşüncesiyle, gereksiz kanun yolu başvurusunda bulunmasını önlemesi beklenmektedir. Buna karşılık, hükmün kanun yolu incelemesi sonunda bozulma ihtimaline karşı da borçlunun menfaatlerinin korunması ihtiyacı görmezden gelinemez. Böyle bir durumda borçlunun, icra işlemlerinin sonucu olarak uğradığı zararlar tazmin edilmelidir. Birçok ülkede, bu hâlde alacaklıya, borçlunun zararını tazmin etme yükümlülüğü yüklemiştir. Dolayısıyla ilâmın geçici olarak icrasının riski alacaklıya aittir. İlâveten alacaklı, hükmün bozulması hâlinde borçlunun olası bir tazminat talebine karşı, icra takibini başlatmadan önce teminat göstermek zorundadır[90]. Bazı hukuk sistemlerinde hangi ilamların geçici olarak icra edilebileceği kanunda düzenlenmişken, bazı hukuk sistemlerinde ise hükmü veren mahkeme ilamın geçici olarak icra edilmesine karar vermektedir[91]. Yine ilamların geçici olarak icra edilmesine izin verilen Almanya gibi bazı ülkelerde, birtakım ilamların geçici icra edilebilmesi için teminat gösterilmesi şartı da aranmaktadır. Ayrıca Almanya gibi geçici icra edilebilirliğe izin veren bazı hukuk sistemlerinde, ilam kesinleşmeden borçlunun mallarının satışına izin verilmişken, Avusturya ve İsviçre gibi teminat sistemini benimseyen bazı ülkelerde karar kesinleşmeden buna izin verilmemiştir[92].

Özetle, geçici icra edilebilirlik konusunda Avrupa Birliği'ne üye devletlerin çoğunda, en azından tüm ilk derece mahkemeleri hükümleriyle ilgili olarak geçici icra edilebilirlik öngörülmüştür. Alacaklı, hükmün geçici icra edilebilmesi için kural olarak, hükmün bozulması olasılığına karşı teminat göstermek zorundadır. Bu durumda ilâm alacaklısı, ilâmın icrası sonucunda doğacak zararların tümünü tazmin etmek zorundadır. Bazı üye devletler, sadece satışın kesin olarak yasak olması koşuluyla, borçlunun malvarlığına el konulmasına izin verirler. Ancak bu üye devletlerde geçici icra kararının verilmesi, alacaklının icra takibine başlamadan önce teminat göstermesine bağlıdır. Ayrıca alacaklı, ilâmın bozulması hâlinde borçlunun uğrayabileceği zararları tazmin etmelidir. Bazı üye devletlerde ise nihaî kararlar, hükme karşı kanun yoluna başvurma imkânının varlığına bakılmaksızın, verildikleri günden itibaren, yani derhal icra edilebilmektedir. Ancak burada da bazı ülkelerde alacaklı takibe başlamadan önce teminat göstermek zorundayken, bazılarında böyle bir zorunluluk yoktur[93].

Görüldüğü üzere mukayeseli hukukta, ilamların icrası hususunda birbirinden farklı sistemler benimsenmiştir. Ancak hemen hepsinde, uygulanan sistemin özellikleriyle bağlantılı olarak, alacaklı ve borçlunun menfaatlerini dengelemeye yönelik düzenlemeler de kabul edilmiştir. Bu anlamda, derhal icraya izin veren bazı hukuk sistemlerinde, alacaklıdan takibe başlamadan önce teminat alınması esası benimsenmiş, bazılarında ise ilam kesinleşmeden önce borçlunun mallarının satışına izin verilmiştir. Derhal icraya izin vermeyen hukuk istemlerinde ise, çeşitli şekillerde geçici icra edilebilirliğe olanak sağlanmıştır.

[89] ÖZBEK, s. 715.
[90] ÖZBEK, s. 718.
[91] Örnek ülkeler hakkında bkz. ÖZBEK, s. 719-720.
[92] ÖZBEK, s. 731.
[93] ÖZBEK, s. 731-732.

TÜRK HUKUKUNDA İLAMLARIN İCRA EDİLEBİLİRLİĞİ
MEVCUT SİSTEM

Hukukumuzda, ilamların icrası hususunda, kural olarak derhal icra edilebilme modeli benimsenmiştir. Yani bizim mevcut hukuk sistemimize göre ilamların icra edilebilmesi için kural olarak kesinleşmesine gerek yoktur. Hukukumuzda olağan kanun yolları olan istinaf ve temyize başvurulması, bazı istisnalar haricinde, kural olarak ilamın icrasını durdurmaz. İlamlar derhal icra edilebilir[94].

Nitekim HMK m. 350 hükmünde istinaf yoluna başvurunun icraya etkisi[95] düzenlenmiştir. Bu hükme göre *" (1) İstinaf yoluna başvurma, kararın icrasını durdurmaz. İcra ve İflas Kanununun icranın geri bırakılmasıyla ilgili 36 ncı maddesi hükmü saklıdır. Nafaka kararlarında icranın geri bırakılmasına karar verilemez. (2) Kişiler hukuku, aile hukuku ve taşınmaz mal ile ilgili ayni haklara ilişkin kararlar kesinleşmedikçe yerine getirilemez".*

Aynı şekilde temyiz yoluna başvurunun icraya etkisi de benzer şekilde HMK m. 367 hükmünde düzenlenmiştir. Bu hükme göre *"(1) Temyiz, kararın icrasını durdurmaz. İcra ve İflas Kanununun icranın geri bırakılmasıyla ilgili 36 ncı maddesi hükmü saklıdır. Nafaka kararlarında icranın geri bırakılmasına karar verilemez. (2) Kişiler hukuku, aile hukuku ve taşınmaz mal ile ilgili ayni haklara ilişkin kararlar kesinleşmedikçe yerine getirilemez".*

Bu hükümlerden de anlaşılacağı üzere her iki kanun yolu başvurusu da ilamın icraya konulmasına kural olarak engel değildir. Dolayısıyla mevcut sistemde, bazı yabancı hukuk sistemlerinde olduğu gibi, ilamların geçici olarak icra edilebilirliğine ihtiyaç bulunmamaktadır; zira ilamlar derhal icra edilebilmektedir. Bununla birlikte istisnai olarak[96] hukukumuzda bazı ilamların icra edilebilmesi için, hükmün bütün olağan kanun yolarından (istinaf ve temyizden) geçmesi şarttır. Bu bağlamda özellikle *kişiler hukuku, aile hukuku ve taşınmaz mal ile ilgili ayni haklara ilişkin kararlar kesinleşmedikçe yerine getirilemez*[97]. HMK'daki bu genel kurallar dışında, bazı ilamların ancak kesinleştikten sonra icra edilebileceğine dair özel hükümler de vardır[98]. Bu anlamda örneğin İİK m. 31/a-1 hükmüne göre *"Bayrağına ve sicile kayıtlı olup olmadığına bakılmaksızın bütün gemilere ve bunlarla ilgili aynî haklara ilişkin kararlar, kesinleşmedikçe icra edilemez".* Yine MÖHUK m. 57 ve 61 hükümlerine göre tenfizine karar verilen yabancı mahkeme ve hakem kararlarına karşı yapılan temyiz başvurusu, bunların icrasını durdurur. Aynı şekilde edaya ilişkin Sayıştay hükümleri kesinleşmedikçe icra edilemez (Sayıştay Kanunu m. 53)[99]. Bu hükümler kesinleşmedikçe icra edilemeyeceği için, bu ilamlar hakkında geçici icra edilebilirlik kararı alınarak icra takibi yapılabilmesi de hukukumuzda mümkün değildir.

Görüldüğü üzere, şuan hukukumuzda bir hükme karşı olağan kanun yoluna başvuru, aktarıcı etkiye sahip olmakla birlikte, hükmün icrasına engel olunması bağlamında kural olarak önleyici etkiye sahip değildir[100]. Ayrıca ilamın icrasından önce borçlunun borcunu ödeyebilmesi amacıyla ona bir süre tanınması da söz konusu değildir. Örneğin, kanun yolu süresi içerisinde dahi ilam icraya konulabilir. Hatta uygulamada özellikle alacaklı vekilleri, borçluya borcunu

---

[94] Bkz. TANRIVER, S. (1996). İlamlı İcra Takibinin Dayanakları ve İcranın İadesi, Yetkin Yayınları, Ankara, s. 146 vd.

[95] Bu hususta geniş bilgi için bkz. AKKAYA, s. 57 vd.

[96] Bkz. TANRIVER, s. 151 vd.; ÖZBEK, s. 749 vd.; ÖZBEK, M. S. (2016). "Kesinleşmeden İcra Edilemeyecek İlamların Kesinleşmeden İcraya Konulması", Başkent Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi, C. 2, 2016/1, s. 37-78, s. 40 vd.

[97] Bu hususlarda ayrıntı için bkz. ÖZBEK, Kesinleşme, s. 40 vd.

[98] Kesinleşmeden icraya konulamayacak bir ilam icraya konulursa, kamu düzenine aykırılık şikâyet nedeniyle icra mahkemesine başvurularak icra takibinin iptali talep edilebilir. Ayrıntı için bkz. TANRIVER, s. 161 vd.; ÖZBEK, Kesinleşme, s. 67 vd.

[99] Bunların yanında bazı özel hükümlerde ya da Yargıtay kararlarında kesinleşmeden icra edilemeyecek ilamlar da bulunmaktadır. Ayrıntı için bkz. ÖZBEK, Kesinleşme, s. 55 vs.

[100] ÖZBEK, Kesinleşme, s. 37-78, s. 39.

ödeme şansı dahi tanımadan ilamı hemen icraya koymakta, böylece icra takibi dolayısıyla da vekâlet ücreti elde etme yoluna gitmektedir. Kanaatimizce bu iyiniyetli bir davranış değildir.
Öte yandan hukukumuzda benimsenen mevcut sistemde, kanun koyucu, alacaklı ve borçlu arasındaki menfaat dengesini[101], alacaklıya derhal icraya başvurma hakkı tanıyarak, borçluya da bazı şartlarda, ilamın icrasını durdurma olanağı (tehiri icra)[102] tanıyarak sağlamaya çalışmıştır. Bir başka deyişle, alacaklının, ilamı kesinleşmeden icraya koyduğu hallerde, borçluya da belirli şartlar altında ilamın icrasının durdurulmasını (geri bırakılmasını)[103] talep etme hakkı tanınmıştır. Türk hukukunda, ilamlı icra takibine itiraz edilerek takibin durdurulması mümkün olmadığı için, ilamlı takibi durdurabilmenin yolu İİK m. 36 hükmüne göre, icra mahkemesinden icranın geri bırakılmasına dair verilmiş bir karar getirmektir.
Nitekim İİK m. 36/1 hükmüne göre; *"İlâma karşı istinaf veya temyiz yoluna başvuran borçlu, hükmolunan para veya eşyanın resmî bir mercie depo edildiğini ispat eder yahut hükmolunan para veya eşya kıymetinde icra mahkemesi tarafından kabul edilecek taşınır rehni veya esham veya tahvilât veya taşınmaz rehni veya muteber banka kefaleti gösterirse veya borçlunun hükmolunan para ve eşyayı karşılayacak malı mahcuz ise icranın geri bırakılması için takibin yapıldığı yer icra mahkemesinden karar alınmak üzere icra müdürü tarafından kendisine uygun bir süre verilir. Bu süre ancak zorunluluk hâlinde uzatılabilir".* Hükümden de anlaşılacağı üzere, ilamın icraya konulması halinde, borçlu ancak bu maddede gösterilen tür ve miktarda[104] teminat göstererek, ilamın icrasını durdurulmasını talep edebilir[105]. Bununla birlikte, İİK m. 36/2'ye göre istisnai olarak*"Borçlu, Devlet veya adlî yardımdan yararlanan bir kimse ise teminat gösterme zorunluluğu yoktur".* Ayrıca önemle belirtmek gerekir ki maddenin dördüncü fıkrasına göre *"Nafaka hükümlerinde böyle bir süre verilemez".* Diğer bir ifadeyle nafaka ödenmesine dair ilamın icraya konulması halinde, icranın İİK m. 36 hükmüne göre dahi durdurulabilmesi mümkün değildir. Burada özellikle belirtmek gerekir ki, icranın geri bırakılmasının talep edildiği icra mahkemesinin bu konuda takdir yetkisi vardır. Mahkeme her halde icranın geri bırakılması talebini kabul etmek zorunda değildir. Böylece, eğer ilamın icrasının bu şekilde de durdurulması sağlanamamış ve fakat kanun yolu incelemesi sonucunda hüküm borçlu lehine bozulmuş ve bu karar da kesinleşmişse, o zaman borçlu İİK m. 40 hükmüne göre "icranın iadesini" talep edebilecektir[106].

CEBRÎ İCRA KANUNU TASLAĞINDA ÖNGÖRÜLEN SİSTEM

Cebrî İcra Kanunu Taslağının "İlamların icrası" başlığını taşıyan 53 üncü maddesi şu şekildedir.
"MADDE 53- (1) Aşağıdaki hâllerde ilamlar icraya konulabilir:

---

[101] Cebri icrada alacaklı ile borçlu arasındaki menfaat dengesi hakkında geniş bilgi için bkz. ÇİFTÇİ, P. (2010). İcra Hukukunda Menfaat Dengesi, Ankara, Adalet Yayınevi, s. 1 vd.
[102] Bu hususta geniş bilgi için bkz. KÖLE, M. (20209. İlamlı İcra Takibinde İcra Mahkemesi Tarafından İcranın Geri Bırakılması, İstanbul, On İki Levha Yayınları, s. 10 vd.
[103] Bu konuda geniş bilgi için bkz. ÖZBEK, M. (2016). "Yeni İcra ve İflas Kanunu Işığında İlamlı İcrada İcranın Ertelenmesi", MİHBİR 14. Abant Toplantısı, Adalet Bakanlığı Yayın İşleri Dairesi Başkanlığı, s. 263-382; AKYOL ASLAN, L. (2018). "İstinaf Başvurusunun Esastan Reddi Kararının İcranın Geri Bırakılması İçin Gösterilen Teminata Etkisi, MİHDER, C. 14, 2018/3, s. 729-768.
[104] Bu maddede ifade edilenlerden başka bir teminat gösterilerek ilamın icrasının durdurulmasının sağlanıp sağlanamayacağı hakkında bkz. AKYOL ASLAN, s. 739 vd.
[105] İİK m. 36/6 hükmüne göre; *"Bölge adliye mahkemesinin başvurunun esastan reddine ilişkin kararına karşı temyiz yolunun açık olması hâlinde, temyiz yoluna başvurma süresinin dolmasına kadar icranın geri bırakılması kararının etkisi devam eder".*
[106] Nitekim İİK m. 40/2 ve 3 hükmüne göre *"Bir ilâm hükmü icra edildikten sonra bölge adliye mahkemesince kaldırılır veya yeniden esas hakkında karar verilir ya da Yargıtayca bozulup da aleyhine icra takibi yapılmış olan kimsenin hiç veya o kadar borcu olmadığı kesin bir ilâmla tahakkuk ederse, ayrıca hükme hacet kalmaksızın icra tamamen veya kısmen eski hâline iade olunur. Ancak üçüncü şahısların hüsnü niyetle kazandıkları haklara halel gelmez".*

a) Verildiği anda kesin olan veya kanun yoluna başvurulmayarak kesinleşen ilk derece mahkemesi ilamları.
b) İstinaf başvurusu bölge adliye mahkemesince reddedilen ilk derece mahkemesi ilamları.
c) Bölge adliye mahkemesi ilamları.
ç) Yargıtay tarafından ilk derece mahkemesi sıfatıyla verilen ilamlar.
(2) Her türlü nafaka alacağı, bedensel zarar ve destekten yoksun kalma alacakları, işçinin iş ilişkisinden doğan alacakları ile bayrağına ve sicile kayıtlı olup olmadığına bakılmaksızın bir geminin tahliye ve teslimi hakkındaki ilk derece mahkemesi ilamları, kanun yolu açık olsa dahi icraya konulabilir.
(3) Kişiler hukuku, aile hukuku ve taşınmaz mal ile ilgili ayni haklara ilişkin ilamlar kesinleşmedikçe icraya konulamaz.
(4) Türk Medeni Kanununun 169 uncu maddesi gereği verilen geçici önlem kararları ile Türk Borçlar Kanununun 76 ncı maddesi çerçevesinde verilen geçici ödeme kararları da ilamların icrası hakkındaki hükümler uyarınca derhâl icra edilebilir".
Bu hükümden de anlaşılacağı üzere, Taslağın birinci fıkrasının "a" bendine göre, ancak verildiği anda kesin olan (yani kanun yoluna başvuru sınırının altında kalan ya da açık hüküm gereği kanun yoluna götürülemeyen) ilk derece mahkemesi kararları ile kanun yolu açık olsa bile kanun yoluna başvurulmadığı için kesinleşmiş olan kararlar icra edilebilir. Görüldüğü üzere Taslak, mevcut sistemden farklı olarak, ilk derece mahkemesi kararlarının icra edilebilmesi için kural olarak şekli anlamda kesinleşmesini şart koşmaktadır. Bu anlamda şekli kesin hükmün hem aktarıcı hem de erteleyici etkisi kabul edilmiş bulunmaktadır. Taslak m. 53/1 hükmü bir bütün olarak değerlendirildiğinde, hükümdeki "kanun yoluna başvurulmayarak kesinleşen" ilk derecece mahkemesi kararlarından ifadesinde yer alan "kanun yolundan" maksat, sadece istinaf yoludur. Çünkü hukuk sistemimize göre, ilk derece mahkemesi kararlarına karşı önce istinaf yoluna başvurulmadan doğrudan temyiz yoluna başvurulamaz.
Böylece ilk derece mahkemesi ilamlarının icraya konulması bakımından, yukarıda da belirtildiği üzere, mevcut sistemin tam tersi bir sistem benimsenmiştir. İlk derece mahkemesi kararına karşı istinaf yolu açıksa ve istinaf yoluna başvurulmuş ve başvuru neticesinde "istinaf başvurusu bölge adliye mahkemesince reddedilmişse (yani istinaf başvurusu reddedilmişse)[107] bu ilk derece mahkemesi ilamları da icra edilebilecektir.
Demek ki ilk derece mahkemesi kararının icra edilebilmesi için ya istinaf yolundan geçmeden kesinleşmiş olması ya da istinaf yoluna başvurulmuş ve başvurunun reddine karar verilmiş olması gerekir. Eğer istinaf mahkemesi başvuruyu reddetmemiş ve ilk derece mahkemesi kararını kaldırarak, başvuruyu esastan incelemeye girişmişse, artık istinaf mahkemesi kararı beklenecek ve bu halde istinaf mahkemesinin esastan vereceği karar icraya konulacaktır[108].

[107] Bu düzenlemeden anlaşıldığı kadarıyla, yapılan istinaf başvurusunun esastan reddine karar verilmişse, bu karara karşı temyiz kanun yolu açık olsa ve temyize başvurulmuş olsa bile, artık temyiz başvurusunun sonucu beklenmeden ilam icraya konulabilecektir. Zira bölge adliye mahkemesi, istinaf başvurusunu esastan reddettiğine göre ilk derece mahkemesi kararının doğru olduğuna karar vermiş olacaktır. Böylece ilk derece mahkemesi kararı, bir kanun yolu görmüş, denetimden geçmiş ondan sonra icra edilmiş olacaktır.
[108]Taslağın 53 ncü maddesinin Gerekçesinde, bu köklü değişikliğin nedeni şu şekilde açıklanmıştır: *"Hükümle, cebrî icra hukukunda önemli bir değişiklik öngörülmektedir. Türk hukukunda eskiden beri, ilk derece mahkemeleri tarafından verilen ilamların derhâl icra kabiliyetine sahip olması esası kabul edilmiştir. Buna göre bir mahkeme, niteliği gereği cebri icraya konu olabilecek bir hüküm verdiğinde, hüküm lehine olan taraf, kural olarak hükmün kanun yoluna tabi olup olmadığına ve tabi ise bu yolların tüketilip tüketilmediğine bakılmaksızın mahkemeden ilamı alıp icraya koyabilmektedir. Diğer bir ifadeyle ilamlar derhâl icra edilebilmektedir. Hükümlerin derhâl icra edilebildiği bir sistemde, alacaklı ve borçlu arasındaki hassas dengenin sağlanabilmesi için, borçluya teminat yatırarak takibi durdurabilme hakkı verilmektedir. Bu sistem, eskiden beri uygulanıyor olsa da öğreti ve uygulamada önemli eleştirilere de maruz kalmaktadır.* ***Zira Türk hukuk uygulamasında tarafların kanun yoluna gitme ve kanun yollarında hükümlerin kaldırılma,/bozulma ve hatta düzelterek onama,/yeniden esas hakkında karar verilme oranlarının oldukça yüksek olduğu gözlemlenmektedir****.* ***Bu sebeple ya borçluya haksız bir teminat ödeme yükümlülüğü getirilmiş olmakta ya da icranın iadesi hükümleri yüksek oranda uygulama alanı***

Bölge adliye mahkemesi ilamları ile Yargıtay'ın ilk derece mahkemesi sıfatıyla verdiği ilamların da derhal icra edilebilmesi mümkün olacaktır. Böylece, ikinci derece kanun yolu olan bölge adliye mahkemesi kararları ile üçüncü derece kanun yolu mahkemesi olan Yargıtay'ın ilk derece mahkemesi sıfatıyla verdiği kararların derhal icraya konulması mümkün olacak, bu kararların her hangi bir temyiz denetiminden geçmesi beklenmeyecektir[109].

Taslağın getirmiş olduğu yeni sistemde, bazı ilamların ise istisnai olarak derhal icra edilebilmesi mümkün olacaktır. Mevcut sistemde yer alan istisnalara nazaran, Taslakta, derhal icra edilebilecek istisnai ilamların kapsamı genişletilmiştir. Nitekim Taslak m. 53/2 hükmüne göre *"Her türlü nafaka alacağı, bedensel zarar ve destekten yoksun kalma alacakları, işçinin iş ilişkisinden doğan alacakları ile bayrağına ve sicile kayıtlı olup olmadığına bakılmaksızın bir geminin tahliye ve teslimi hakkındaki ilk derece mahkemesi ilamları, kanun yolu açık olsa dahi icraya konulabilir"*[110].

Bu hükümde mevcut sisteme göre bazı farklılıklar bulunmaktadır. Öncelikle *bayrağına ve sicile kayıtlı olup olmadığına bakılmaksızın bir geminin tahliye ve teslimi hakkındaki ilk derece mahkemesi ilamları* ancak kesinleştikten sonra icra edilebilmekte iken, getirilen yeni sistemde artık kesinleşme aranmadan derhal icra mümkün olacaktır. Yine *bedensel zarar ve destekten yoksun kalma alacakları, işçinin iş ilişkisinden doğan alacaklarının* derhal icra edilebileceğine dair yeni bir düzenleme getirilmektedir. Ayrıca hükümde nafaka alacaklarının derhal icra edilebileceği açıkça ifade edilmiştir. Üstelik nafaka alacakları bakımından icranın ertelenmesine de karar verilemeyeceği esası Taslağın 55 inci maddesinin 8 inci fıkrasıyla muhafaza edilmiştir.

---

bulmaktadır. *Bu çerçevede Bilim Komisyonunda sistemin tamamen ters çevrilip, sadece kesinleşmiş olan mahkeme ilamlarının icra kabiliyetine sahip olması önerisi tartışılmış;* ***fakat Türk hukukunda 2016 yılından beri iki kademeli kanun yolu sisteminin uygulanıyor olması, davaların kanun yolu aşamalarının uzun sürebilmesi ve para alacakları bakımından ilamsız icra kurumunun varlığını sürdürmesi gibi çeşitli bazı gerekçelerle bu şekilde katı bir ters çevirmenin de alacaklı ve borçlu arasındaki menfaat dengesinin sağlanmasına yeterli katkıyı sağlamayacağı düşünülmüştür****. Bilim Komisyonunda ayrıca, icra edilecek edimin niteliğine (bir işin yapılması, para ödenmesi vs. gibi) göre bir ayrım yapılması da tartışılmış; fakat bu şekilde bir ayrım yapılmasının da özellikle alacaklılar arasındaki menfaat dengesinin sağlanması yönünden sakıncalı olabileceği kanaatine varılmıştır. Yeni getirilen maddeyle, ilamların cebrî icraya konulması, kanun yoluna tabi olup olmama ile kanun yolu aşaması dikkate alınmak suretiyle belirlenmektedir.* ***Bu bağlamda alacaklı ve borçlu arasındaki menfaat dengesinin sağlanmasına uygun olacak şekilde, ihtiyati haciz kurumu da varlığını sürdürmektedir. Alacaklı, henüz icra takibi yapma hakkı doğmamış olsa dahi, haklarını korumak için, şartları varsa ihtiyati haciz kurumundan yararlanabilir".***

[109] Bu durum maddenin Gerekçinde şu şekilde ifade edilmiştir: *"Hakkında istinaf başvurusu yapılan hükümler bakımından ise istinaf kanun yolu beklenecek ve henüz hakkında istinaf kanun yolu aşaması tamamlanmamış olan hükümlerin icrası kural olarak mümkün olmayacaktır. İstinaf kanun yoluna tabi olan hükümler bakımından, bölge adliye mahkemesinin ya esas hakkında ret kararı ya da hükmün kaldırılarak yeninden esas hakkında karar vermesi beklenecektir. Yani bir ilk derece mahkemesi hükmünün icra edilebilmesi için verildiği anda kesin olması veya hakkında istinaf yoluna başvurulmamış olması ya da hakkındaki istinaf başvurusunun bölge adliye mahkemesince reddedilmiş olması gerekmektedir. Bölge adliye mahkemesinin esas hakkındaki hükümleri ise her hâlükârda doğrudan icra edilebilecektir; keza hiç kuşkusuz Yargıtayın ilk derece mahkemesi olarak verdiği hükümler için de durum böyledir".*

[110] Bu hükmün Gerekçesi de şu şekildedir: *"İkinci fıkrada, birinci fıkrayla kabul edilen kuralın istisnaları belirlenmektedir. Buna göre,* ***taşıdıkları sosyal nitelik gereği*** *çoğu zaman derhâl yerine getirilmesi gereken her türlü nafaka alacağı, bedensel zarar, destekten yoksun kalma alacakları ve işçinin iş ilişkisinden doğan alacakları hakkındaki ilk derece mahkemesi ilamları, kanun yolu açık olsa dahi icraya konulabilecektir. Fıkrada yer alan diğer bir hüküm de sicile kayıtlı olup olmadığına bakılmaksızın bir geminin tahliye ve teslimi hakkındaki ilk derece mahkemesi ilamlarının da derhâl icra kabiliyetine sahip olmasıdır. Gemiler hakkında verilen ilamlar, geminin niteliği ve fonksiyonları bağlamında, doğası gereği ivedilik taşır. Bu ilamların yerine getirilmesinde bir gecikme olması, geminin kullanılamaz hâle gelmesine dahi yol açabilmektedir. Bu ivedilik ihtiyacı nedeniyle, bahse konu istisna getirilmektedir".*

Taslağın m. 53/3 hükmünde yer alan *"Kişiler hukuku, aile hukuku ve taşınmaz mal ile ilgili ayni haklara ilişkin ilamlar kesinleşmedikçe icraya konulamaz"* şeklindeki düzenleme, mevcut sitemden de aynı şekilde olup, bu konuda bir değişiklik getirmemektedir.
Taslağın m. 53/4 üncü fıkrasına göre *"Türk Medeni Kanununun 169 uncu maddesi gereği verilen geçici önlem kararları ile Türk Borçlar Kanununun 76 ncı maddesi çerçevesinde verilen geçici ödeme kararları da ilamların icrası hakkındaki hükümler uyarınca derhâl icra edilebilir".* Taslakla bu konuda yaşanan tartışmalara ve tereddütlere son verilmesi amaçlanmış olup, bu değişiklik kanaatimizce, hem tartışmalara son vermesi hem de söz konusu taleplerin amacı ve önemi dikkate alındığında isabetli olmuştur.
Diğer taraftan taslağın 54 üncü maddesinde temyiz kanun yolunun ilamların icrasına etkisi ayrıca düzenlenmiştir. Söz konusu hüküm şöyledir:
"Temyizin icraya etkisi
MADDE 54- *(1) Temyiz yoluna başvurulması icrayı durdurmaz.*
(2) Hukuk Muhakemeleri Kanununun 373 üncü maddesinin dördüncü fıkrasına göre verilen ilk derece mahkemesi kararları ilamlı icraya konulamaz. 53 üncü maddenin ikinci fıkrası hükmü saklıdır".
Bu hükme göre bölge adliye mahkemesince verilen kararlara karşı temyiz yoluna başvurulması, hükmün icrasına engel olmayacaktır. Diğer bir ifadeyle, ilk derece mahkemesi kararlarından farklı olarak, bölge adliye mahkemesi kararları derhal icra edilebilecektir.
Hükmün ikinci fıkrasının Gerekçesine göre 6100 sayılı Kanunun 373 üncü maddesinin dördüncü fıkrasına göre verilen ilk derece mahkemesi kararlarının ilamlı icraya konulması yasaklanmaktadır. Ancak Taslağın 53 üncü maddesinin ikinci fıkrası kapsamında olan konular bakımından bu hüküm uygulanmayacaktır. 6100 sayılı Kanunun 373 üncü maddesinin birinci fıkrasına göre, Yargıtay ilgili dairesinin tamamen veya kısmen bozma kararı, başvurunun bölge adliye mahkemesi tarafından esastan reddi kararına ilişkin ise bölge adliye mahkemesi kararı kaldırılarak dosya, kararı veren ilk derece mahkemesine veya uygun görülecek diğer bir ilk derece mahkemesine gönderilir. Aynı maddenin dördüncü fıkrasına göre de Yargıtay'ın bozma kararı üzerine ilk derece mahkemesince bozmaya uygun olarak karar verildiği takdirde, bu karara karşı temyiz yoluna başvurulabilir. Yani bu durumda, istinaf yolu atlanmakta ve doğrudan temyize başvurulmaktadır. Fıkranın birinci cümlesiyle, bu hükümler, 53 üncü maddedeki esaslara uygun olarak hakkında ilk defa istinafa başvurulan hükümlerle aynı rejime tabi tutulmaktadır. Zira bu hâlde, ilk derece mahkemesi artık yeni bir hüküm vermekte ve bu hüküm ilk defa bir kanun yolu incelemesine konu olmaktadır. Dolayısıyla bu kararların icrası için temyiz incelemesinin tamamlanması beklenecektir. Bununla birlikte, fıkranın ikinci cümlesiyle 53 üncü maddenin ikinci fıkrası hükmü saklı tutulmaktadır. Bu kapsamda her türlü nafaka alacağı, bedensel zarar ve destekten yoksun kalma alacakları, işçinin iş ilişkisinden doğan alacakları ile bayrağına ve sicile kayıtlı olup olmadığına bakılmaksızın bir geminin tahliye ve teslimi hakkındaki ilamların derhâl icraya konulabilecektir.
Yapılan acıkmalardan da anlaşılacağı üzere, ilk derece mahkemesi kararları Taslağa göre derhal icraya konulamayacağı için, bu kararlar bakımından icranın durdurulması/ertelenmesi ihtiyacı da bulunmayacaktır. Ancak Taslağın 53/2 nci maddesine göre istisnai olarak derhal icraya konulabilecek ilamlar hakkında, yine Taslağın 55/8 inci maddesine göre, nafaka alacakları hariç, fıkrada sayılan diğer alacaklar bakımından icranın ertelenmesi talep edilebilecektir. Bölge adliye mahkemelerinin, istinaf incelemesi sonucu verdiği kararlar bakımından alacaklıya bunları derhal icraya koyma hakkı tanınmaktadır. Buna mukabil bu halde de Taslağın 55 inci maddesiyle borçluya icranın ertelenmesini talep etme hakkı tanınmakta ve böylece menfaat dengesi sağlanmaya çalışılmaktadır.
İcranın Ertelenmesi başlığını taşıyan Taslağın 55 nci maddesinin birinci fıkrası şu şekildedir:

"MADDE 55- (1) Temyiz yoluna başvuran, aşağıdaki hâllerden birinin bulunması durumunda icra ve iflas dairesinden icranın ertelenmesi için talepte bulunabilir:
a) Hükmolunan paranın icra ve iflas dairesi banka hesabına, eşyanın ise icra ve iflas dairesinin göstereceği yere tevdi edilmesi.
b) Hükmolunan parayı veya taşınır malın tutarını karşılayacak banka teminat mektubunun tevdi edilmesi.
c) Borçlunun hükmolunan parayı karşılayacak kadar malının hacizli olması veya rehin gösterilmesi".
Görüldüğü üzere, artık kural olarak ilk derece mahkemesi kararları derhal icra edilemeyeceği ve bölge adliye mahkemesi kararları derhal icra edilebileceği için, ancak temyiz yoluna başvurulabilen kararlar bakımından icranın ertelenmesi ihtiyacı doğacaktır. Böylece icranın ertelenmesi kurumunun uygulama alanı daralmış olmaktadır. Taslağın bu hükmüyle getirilen önemli yeniliklerden biri, 2004 sayılı Kanunun 36 ncı maddesinden farklı olarak, *icranın ertelenmesi talebinin doğrudan icra ve iflas dairesine yöneltilecek olmasıdır.* Hükümde gösterilecek teminat türleri bakımından bir ayrım yapılmaktadır. Temyiz yoluna başvuran, hükmolunan parayı icra ve iflas dairesinin banka hesabına, eşyayı ise icra ve iflas dairesinin göstereceği yere tevdi etmek veya hükmolunan parayı[111] veya taşınır malın tutarını karşılayacak banka teminat mektubunu icra ve iflas dairesine vermek koşuluyla icra ve iflas dairesinden icranın ertelenmesini isteyebilir. İcranın ertelenmesine başvuru koşulunu sağlayan üçüncü ihtimal ise borçlunun hükmolunan parayı karşılayacak kadar malının hacizli olması veya rehin gösterilmesidir. Borçlu, malları o ana kadar haczedilmiş olmasa bile, icranın ertelenmesi başvurusu yaparken mallarına haciz konulmasını isteyerek bu hükümden yararlanabilir. Bu şartların yerine getirilmesi hâlinde icra ve iflas dairesine yapılan talep üzerine takip duracaktır[112].
Taslağın 53 üncü maddesinin 3 üncü fıkrasıyla borçluya önemli bir olanak tanınmaktadır. Bu fıkra hükmüne göre *"İcra ve iflas dairesi tarafından hesaplanan takip alacağının tamamı yatırıldığı ve bu miktarın yüzde on beşi oranında nakit veya teminat mektubu verildiği takdirde, mahkeme icranın ertelenmesiyle birlikte hacizlerin de kaldırılmasına karar verir".* Görüldüğü üzere bu fıkrayla borçluya, icranın ertelenmesine ek olarak hacizlerin kaldırılmasını sağlama olanağı da tanınmaktadır. Buna göre, *erteleme talebi tarihi esas alınarak* icra ve iflas dairesi tarafından takip alacağı hesaplanacak ve bunun tamamı borçlu tarafından nakit olarak yatırılacaktır. Buna ek olarak borçlunun, bu miktarın yüzde onbeşi oranında teminat da göstermesi gerekmektedir. Bu ilave teminat ya nakden yatırma veya kesin ve süresiz bir teminat mektubu gösterilmesi şeklinde olmak zorundadır. Borçlu bu şartları yerine getirirse, hacizlerin kaldırılmasına da karar verilir. Ancak burada dikkat edilmesi gereken husus, bu konuda yetkili merciin icra hukuk mahkemesi olduğudur; hacizler icra ve iflas müdürü tarafından kaldırılamaz.

DEĞERLENDİRME VE SONUÇ

Yukarıda, mukayeseli hukuk incelenmesinde de belirtildiği üzere, yargı sistemi bizim gibi üç dereceli olan hukuk düzenlerinde, genellikle kanun yolu derecesine göre ikili bir ayrım

---

[111] Taslağın bu hükmünün gerekçesine göre *"Fıkra metninde geçen "hükmolunan para" ibaresi hükmolunan asıl alacağı, faizi ve yargılama masraflarını karşılayacak şekilde anlaşılmalıdır".*
[112] Taslağın 53/2 nci maddesine göre "*Birinci fıkrada belirtilen hâllerde icra ve iflas dairesine yapılan talep üzerine takip durur. Birinci fıkranın (a) ve (b) bentlerindeki hâllerde* ***icra ve iflas müdürü ilgili kanun yolu incelemesinin sonuçlanmasına kadar takibin ertelenmesine karar verir****. Birinci fıkranın (c) bendindeki hâllerde ise müdür, icranın ertelenmesi hakkında karar verilmek üzere dosyayı derhâl icra hukuk mahkemesine tevdi eder.* ***Mahkemenin kararına kadar takibe devam edilmez****. Mahkeme, birinci fıkranın (c) bendinde belirtilen hâllerden birinin gerçekleştiğini tespit ederse* ***ilgili kanun yolu incelemesinin sonuçlanmasına kadar takibin ertelenmesine*** *".*

yapılmadan, yani ilamın ilk derece mahkemesince ya da istinaf mahkemesince verilmesinden bağımsız olarak, ya derhal icraya izin verilmekte ve fakat borçluyu koruyucu tedbirler alınmakta ya da derhal icraya izin verilmeyerek, geçici icra edilebilirlik kararları verilmesine olanak tanınmakta, ancak bu halde de alacaklı ve borçlu arasındaki menfaat dengesini korumak için, takip kesinleşmeden satış yapılamaması ya da alacaklının teminat göstermesi ve haksız çıktığı takdirde borçlunun zararlarını karşılaması gibi bazı tedbirlere yer verilmektedir.

Cebrî İcra Kanunu Taslağı ise, ilamların derhal icra edilip edilememesi bakımından, hukukumuzdaki kanun yolu sistemini de esas alarak ikili bir yapı benimsemiştir. Buna göre, mevcut sistemden farklı olarak, ilk derece mahkemesi kararlarının kural olarak derhal icra edilmesine olanak tanınmamakta (böylece mevcut sistem tersine çevrilmekte), sadece bazı istisnai hallerde derhal icraya izin verilmektedir. Buna mukabil bölge adliye mahkemesince verilen kararlara ise kural olarak derhal icra kabiliyeti verilmektedir. Taslak, ilk derece mahkemesi kararlarının derhal icrasına izin vermediği gibi genellikle mukayeseli hukukta mevcut olan "geçici olarak icra edilebilirliğe" de izin vermemekte, sadece önemine binaen istisnai bazı ilamların derhal icraya konulabilmesine olanak sağlamaktadır.

İstinaf mahkemesi kararlarının ise kural olarak derhal icrasına izin veren Taslak, bu halde alacaklı ve borçlu arasındaki menfaat dengesini korumak için, borçluya da kural olarak çeşitli teminatları göstermek suretiyle icrayı durdurma olanağı tanımaktadır. İcranın ertelenmesine kural olarak icra dairesinin karar vermesi ve borçlunun buna ilave olarak bir miktar daha teminat göstermek suretiyle hacizlerin de kaldırılmasını talep etmesine olanak tanınması, borçlunun menfaatlerini korumaya yönelik yeni düzenlemelerdir.

Bir bütün olarak değerlendirildiğinde Taslak, mevcut sisteme göre alacaklının daha aleyhine olacak bir tercihte bulunmuş olmaktadır. Çünkü, mevcut sistemde alacaklı ilamı derhal icraya koymakta, ancak borçlu da bazı şartlar altında icranın durdurulmasını talep edebilmektedir. Oysa getirilmesi düşünülen yeni sistemde, mevcut sisteme benzer uygulama sadece istinaf mahkemesi kararları için mümkün olabilecektir. Kanaatimizce, Cebri İcra Kanunu Taslağının, mevcut istemi ilk derece mahkemesi kararları bakımından tersine çeviren düzenlemesi, isabetli değildir. Bu önemli tercih değişikliği ülkemizin içinde bulunduğu bazı gerçeklerle bağdaşmamaktadır. Çünkü, ülkemizde yargılamalar çok uzun sürmekte, ilk derece mahkemesinden kararlar dört, beş yıl gibi süre sonra çıkmaktadır. Bir de bunun üzerine istinaf incelemesi eklendiğinde, bu süre daha da uzamaktadır. Bu da alacaklının hakkına kavuşmasını oldukça geciktirmektedir. Hâlbuki alacaklının elinde haklı olduğunu gösteren bir mahkeme kararı vardır. Haklılığı mahkeme kararı ile tespit edilen alacaklının, bir de bunun üzerine bu haklılığın üst derece istinaf mahkemesince adeta teyit edilmesini beklemesine gerek olmamalıdır. Her ne kadar hükmün gerekçesinde, ilk derece mahkemesi kararlarının, üst derece mahkemelerinde, kaldırılma, bozulma oranlarının oldukça yüksek olduğu belirtilmiş ise de bunu önlemenin yolu, ilamın icrasını geciktirmek olmamalı, ilk derece mahkemelerinin, (hukukçu kalitesini artırılması, dava sayısının azaltılması, hâkimlerin uzmanlaşmasının sağlanması, hâkimlerin ancak belirli bir süre avukatlık yapanlar arasından seçilmesi gibi) daha isabetli karar vermelerini sağlamaya yönelik tedbirler alınmalıdır. İlk derece mahkemesi kararlarına derhal icra kabiliyeti verilmemesi, ilk derecesi mahkemesi kararlarına duyulan saygıyı azaltabileceği gibi ilk derece yargılamasının önemini de azaltabilecektir. Kaldı ki üst derece mahkemelerinin verdiği kararların her halde daha isabetli ve hukuka uygun olduğu şeklinde bir varsayım da yerinde değildir.

Oysa, sistemi ters çeviren köklü bir değişiklik yapılması yerine, mevcut sistemin korunarak[113], elinde ilam bulunan alacaklının, hakkına bir an önce kavuşması için, ilamı derhal icraya

[113] Mevcut sistemin iyileştirilerek korunması halinde, çok uzun bir süre elde edilen müktesabat da korunmuş olacaktır. Zira, mevcut sisteme göre yazılmış çok sayıda bilimsel eser bulunduğu gibi çok sayıda verilmiş mahkeme kararları da bulunmaktadır. Kuşkusuz mevcut sistem de aynen kabul edilmemeli, birtakım değişiklikler yapılarak ıslah edilmelidir.

koymasına olanak tanınmalıdır. Çünkü, onun elinde en azından haklılığını gösteren bir mahkeme ilamı vardır. Oysa henüz o aşamada, borçlunun kanun yolunda haklı çıkıp çıkmayacağı sadece bir olasılıktır. Buna mukabil, ilamın derhal icraya konulması halinde, borçlunun haklı çıkma ihtimaline karşı, onun menfaatlerinin korunması da şüphesiz zorunludur. Çünkü, hükmün kanun yolunda kaldırılması/bozulması ihtimali vardır. Dolayısıyla mevcut sistem korunduğu takdirde, borçlunun menfaatlerini koruyacak ek tedbirlere yer verilebilir. Bu bağlamda, mukayeseli hukuk sistemlerinde olduğu gibi, alacaklının takip başlatırken, bazı hallerde teminat göstermesinin zorunlu olması, ilam şekli anlamda kesinleşmeden, borçlunun mallarının kural olarak satışına izin verilmemesi, istisnai olarak satışa izin verilen hallerde, haksız çıkan alacaklının borçlunun bütün zararlarını karşılaması gibi bazı düzenlemelerin yapılması düşünülebilir. Böylece, alacaklı ve borçlu arasındaki menfaat dengesi de korunmuş olur.

Sonuç olarak kanaatimizce, Cebrî İcra Kanununun ilamların icrasına dair kabul etmiş olduğu bu düalist çözüm tarzı, bu haliyle yargılamaların oldukça uzun sürdüğü ülkemiz gerçekleriyle bağdaşmamaktadır.

KAYNAKÇA

AKİL, C. (2010). İstinaf Kavramı, Ankara, Yetkin Yayınları.

AKKAYA, T. (2009). Medeni Usul Hukukunda İstinaf, Ankara, Yetkin Yayınları.

AKYOL ASLAN, L. (2018). "İstinaf Başvurusunun Esastan Reddi Kararının İcranın Geri Bırakılması İçin Gösterilen Teminata Etkisi, MİHDER, C. 14, 2018/3, s. 729-768.

ARSLAN, R./YILMAZ, E./TAŞPINAR AYVAZ S./HANAĞASI, E. (2024). Medeni Usul Hukuku, 8. B., Ankara, Yetkin Yayınları.

ÇİFTÇİ, P. (2010). İcra Hukukunda Menfaat Dengesi, Ankara, Adalet Yayınevi.

KÖLE, M. (20209. İlamlı İcra Takibinde İcra Mahkemesi Tarafından İcranın Geri Bırakılması, İstanbul, On İki Levha Yayınları.

KURU, B. (2020). Medeni Usul Hukuku El Kitabı, Ankara, Yetkin Yayınları.

ÖZBEK, M. (2016). "Yeni İcra ve İflas Kanunu Işığında İlamlı İcrada İcranın Ertelenmesi", MİHBİR 14. Abant Toplantısı, Adalet Bakanlığı Yayın İşleri Dairesi Başkanlığı, s. 263-382.

ÖZBEK, M. S. (2016). "Kesinleşmeden İcra Edilemeyecek İlamların Kesinleşmeden İcraya Konulması", Başkent Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi, C. 2, 2016/1, s. 37-78 (ÖZBEK, Kesinleşme).

ÖZBEK, M. S. (2016). Avrupa Birliği ve Türk Hukukunda İlamlı İcranın Etkinliği, Ankara, Yetkin Yayınları (ÖZBEK).

TANRIVER, S. (1996). İlamlı İcra Takibinin Dayanakları ve İcranın İadesi, Yetkin Yayınları, Ankara.

YAYLA, D. M. (2014). Medenî Usûl Hukuku'nda İstinaf Kanun Yolunda Yeniden Tahkikat Yapılması, Ankara, Yetkin Yayınları.

HAFİF TİCARİ BİR ARACIN ÖN KAPI GİRİŞİM PERFORMANSININ FMVSS214S STANDARDI KAPSAMINDA CAE DEĞERLENDİRMESİ

Hakan ZAZAL
Bursa Uludağ University, Institute of Science, Department of Automotive Engineering, 16059, Nilüfer, Bursa
ORCID: 0009-0003-7988-3749
Harun GÜÇLÜ
Bursa Uludağ University, Institute of Science, Department of Automotive Engineering, 16059, Nilüfer, Bursa
ORCID: 0000-0002-5679-313X

ÖZET
Günümüzde araç güvenliği, global regülasyonlar ve tüketici beklentileri doğrultusunda otomotiv endüstrisinin öncelikli odak alanlarından biridir. Yan darbe performansı, yolcu güvenliğini doğrudan etkileyen kritik bir parametre olup, bu alandaki doğrulama çalışmaları hem prototip maliyetlerini hem de geliştirme süresini önemli ölçüde etkileyebilmektedir. Bu nedenle, fiziksel testler öncesinde bilgisayar destekli mühendislik (CAE) yöntemleri ile sanal doğrulama analizlerinin gerçekleştirilmesi büyük önem taşımaktadır. Bu çalışmada, hafif ticari bir araç üzerinde FMVSS214s standardına göre tanımlanan statik yan darbe (ön kapı girişim) testinin CAE analizi yapılmıştır. Çalışmanın amacı, aracın yapısal dayanımının regülasyon gerekliliklerıyle uyumunu değerlendirmek, kritik bölgelerdeki deformasyon davranışlarını incelemek ve olası tasarım iyileştirmeleri için mühendislik içgörüsü elde etmektir. Analizler, LS-DYNA sonlu elemanlar çözümleyicisi kullanılarak yürütülmüştür. Araç modeli Gövde (BIW) ve kapı paneli alt modellerinden oluşmaktadır. FMVSS214s standardında belirtilen yükleme koşulları esas alınarak, kapı yüzeyine uygulanan kuvvet altında gövdenin deformasyon tepkisi incelenmiştir. CAE sonuçları, standartta yer alan limit değerler doğrultusunda ortalama kuvvet–deplasman eğrisi üzerinden değerlendirilmiştir. A ve B sütunları, kapı paneli ve kiriş bölgelerinde yüksek deformasyonlar gözlemlenmiş; buna karşın kilit bağlantıları ve kapı menteşelerinde herhangi bir ayrılma oluşmamıştır. Elde edilen sonuçlar, regülasyon gerekliliklerinin karşılandığını göstermiştir.
Anahtar Kelimeler: FMVSS214s, araç güvenliği, yapısal dayanım, CAE, yan darbe

CAE EVALUATION OF THE FRONT DOOR INTRUSION PERFORMANCE OF A LIGHT COMMERCIAL VEHICLE ACCORDING TO FMVSS214S STANDARD

ABSTRACT
Vehicle safety has become one of the primary focus areas of the automotive industry in line with global regulations and consumer expectations. Side impact performance is a critical parameter that directly affects occupant safety, and verification studies in this field can significantly influence both prototype costs and overall development time. Therefore, performing virtual validation analyses through Computer-Aided Engineering (CAE) methods prior to physical testing has great importance. In this study, a CAE analysis of the static side impact (front door intrusion) test defined by the FMVSS214s standard was conducted on a light commercial vehicle. The aim of the study is to evaluate the compliance of the vehicle's structural strength with regulatory requirements, to investigate deformation behaviors in critical regions, and to obtain engineering insights for potential design improvements. The analyses were performed using the LS-DYNA finite element solver. The vehicle model consists of Body-in-White (BIW) and door panel sub-models. Based on the loading conditions specified in the FMVSS214s standard, the deformation response of the body structure under the applied force

on the door surface was examined. CAE results were evaluated through the average force–displacement curve in accordance with the limit values defined in the standard. High deformation levels were observed in the A and B pillars, door panel, and beam regions; however, no separation occurred at the latch or hinge connections. The obtained results demonstrated that the regulatory requirements were successfully met.
Keywords: FMVSS214s, vehicle safety, structural strength, CAE, side impact

1. GİRİŞ

Günümüzde otomotiv endüstrisi, küresel ölçekte artan güvenlik beklentileri, sıkılaşan yasal düzenlemeler ve gelişmiş tüketici değerlendirme programlarının etkisiyle güvenlik odaklı tasarım ve mühendislik çalışmalarına her zamankinden daha fazla önem vermektedir. Artan araç sayısı ve yoğun trafik koşulları, üreticilerin yalnızca performans ve konfor odaklı değil, aynı zamanda yolcu güvenliğini ön planda tutan çözümler geliştirmesini zorunlu kılmaktadır. Dünya Sağlık Örgütü verilerine göre trafik kazaları, dünya genelinde ölüm ve ağır yaralanmaların başlıca nedenlerinden biri olup, bu durum araç güvenliğini kritik bir araştırma alanı haline getirmektedir (World Health Organization, 2023). Bu çerçevede, yolcu güvenliğinin iyileştirilmesi amacıyla gerçekleştirilen çarpışma güvenliği araştırmaları, yapıların darbe altındaki fiziksel ve mekanik tepkilerini anlamayı ve buna bağlı olarak gövde mimarisinin optimize edilmesini hedeflemektedir. Özellikle yan darbe senaryolarında yolcunun maruz kaldığı kuvvetler ve kabin deformasyonları, güvenlik tasarımının kritik göstergeleri arasında yer almaktadır. Evans (2004), otomotiv güvenliği çalışmalarının hem kullanıcı koruması hem de toplumsal maliyetlerin azaltılması açısından stratejik öneme sahip olduğunu belirtmektedir.

Artan araç sayısı ve yoğun trafik koşulları, global güvenlik standartlarının sürekli güncellenmesini ve ülkeler arasında uyumlaştırılmasını zorunlu hale getirmekte, bu kapsamda düzenleyici kurumlar minimum güvenlik gerekliliklerini belirleyen regülasyonları yürürlüğe koymaktadır (Peden et al., 2004). Amerika Birleşik Devletleri Ulusal Karayolu Trafik Güvenliği İdaresi tarafından yayımlanan Federal Motorlu Araç Güvenlik Standartları (FMVSS), dünya çapında referans alınan kapsamlı düzenlemeler arasında yer almakta olup, FMVSS 214 standardı araçların yan darbe performansını değerlendirmek üzere tanımlanmıştır (NHTSA, 2022). Bu kapsamda gerçekleştirilen statik yan darbe testleri, özellikle kapı ve çevresindeki yapısal elemanların dış yükler altındaki deformasyon davranışını ve kabin intrüzyon direncini analiz etmek açısından büyük önem taşımaktadır.

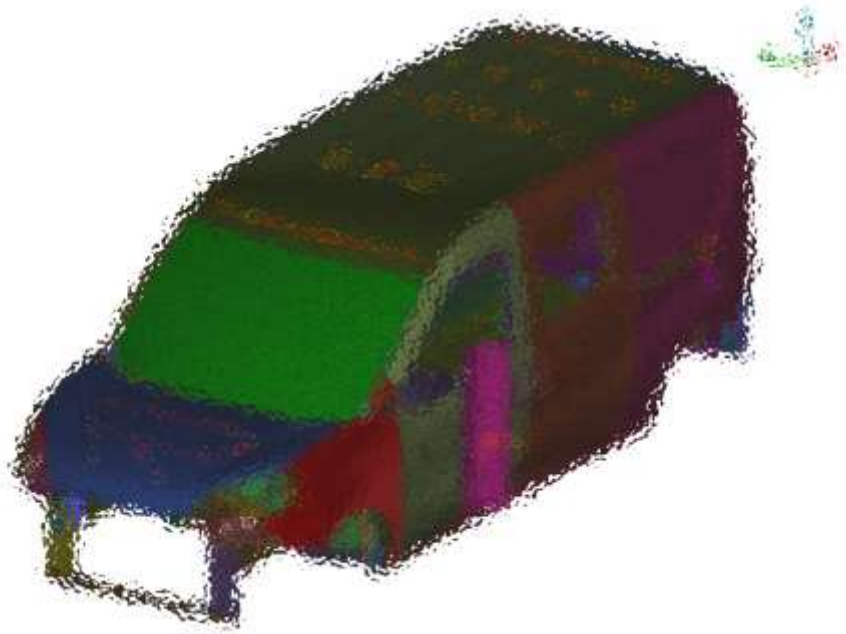
Son yıllarda fiziksel test maliyetlerinin azaltılması ve ürün geliştirme süreçlerinin hızlandırılması amacıyla bilgisayar destekli mühendislik yöntemlerinin kullanımı yaygınlaşmış, LS-DYNA gibi gelişmiş sonlu eleman çözücüleri, doğrusal olmayan malzeme modelleri, büyük deformasyon yetenekleri ve karmaşık temas algoritmaları sayesinde çarpışma davranışının yüksek doğrulukla tahmin edilmesine olanak tanımıştır (Hallquist, 2006). Bu sayede mühendisler, tasarımın erken aşamalarında çeşitli senaryoları simüle ederek optimize edebilmekte ve hem yolcu güvenliği hem de üretim verimliliği açısından önemli avantajlar elde etmektedir.

Bu çalışma kapsamında, hafif ticari bir araç üzerinde FMVSS 214s standardına göre tanımlanan statik yan darbe testinin CAE analizi gerçekleştirilmiştir. Çalışmanın amacı, kapı girişim bölgesinin yük altındaki yapısal tepkisini incelemek, kritik bölgelerde oluşan deformasyonları değerlendirmek ve regülasyon gerekliliklerine uyumu doğrulamaktır. Elde edilen bulgular, hem mevcut tasarımın güvenlik performansının anlaşılmasına hem de olası iyileştirmeler için mühendislik temelli yorumların yapılmasına katkı sağlamaktadır.

2. MATERYAL VE YÖNTEMLER

2.1. Sonlu elemanlar modeli

Çalışmada kullanılan araç modeli, üretici tarafından sağlanan doğrulanmış CAD verileri üzerinden oluşturulmuştur. Model; gövde (BIW), kapılar (closures), menteşeler, kilit bağlantıları ve impaktörden oluşmaktadır. Toplamda 2192144 düğümden, 2394729 adet katı, kabuk ve çubuk elemandan oluşan ağ yapısı Şekil 1'de gösterilmiştir. Kullanılan ağ yapısında 4-8 mm eleman boyutu tercih edilmiş ve tüm kabuk parçalarda 'fully integrated shell element (elform=16)' kullanılmıştır. Kapı paneli, iç güçlendirme sacları ve kirişleriyle birlikte bağımsız bir alt model olarak hazırlanmış, daha sonra gövde yapısına uygun bağlayıcı elemanlarla entegre edilmiştir.

Şekil 1. Sonlu elemanlar modeli

2.2. Malzeme modelleri

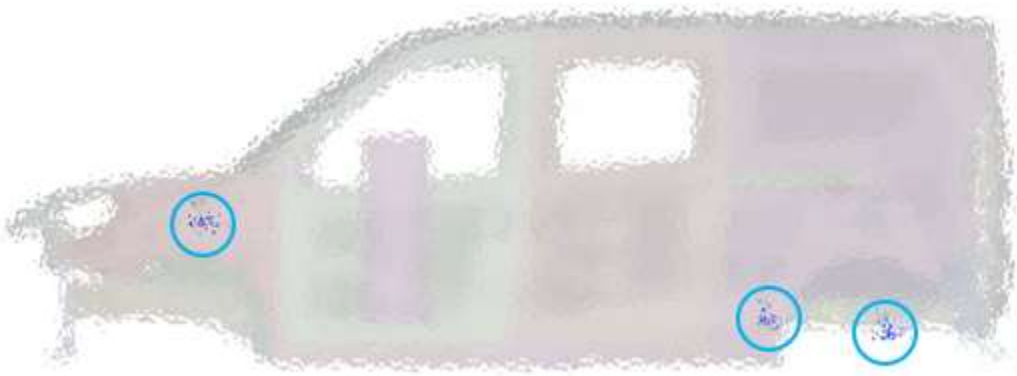
Çalışmada, üretim aşamasında kullanılan çelik kalitelerine uygun şekilde elastik-plastik davranışı tanımlayan 'MAT_24 (Piecewise Linear Plasticity)' malzeme kartı kullanılmıştır. Yüksek dayanımlı çeliklerin yer aldığı bölümlerde akma dayanımı, gerinim sertleşmesi ve gerinim hızı parametreleri üretici verileriyle uyumlu olarak modellenmiştir. Punta kaynak bağlantıları 'MAT_100 (Spotweld)' malzeme kartıyla temsil edilmiştir. Kapı kilit ve menteşe bölgeleri, rijit gövde tanımı altında referans noktalara bağlanmıştır.

2.3. Sınır koşulları ve kontak tanımları

Analizde tüm gövde şasisinin global rijitlik davranışını taklit etmek amacıyla şasi bağlantı noktaları (ön ve arka süspansiyon kuleleri) 6 serbestlik derecesinde sabitlenmiştir (Şekil 2). Kapı paneli, gerçek test koşullarını temsil etmek amacıyla menteşe eksenlerinde dönme serbestliklerine izin verecek şekilde kısıtlanmış; kilit bağlantısında rijit komponentler ile kontaklı kısıtlama uygulanmıştır.

Modelde, komponentler arasında meydana gelen temas etkileşimlerini tanımlamak için 'CONTACT_AUTOMATIC_SINGLE_SURFACE' kullanılırken, impaktör ile kapı arasında 'CONTACT_AUTOMATIC_SURFACE_TO_SURFACE' Ls-Dyna kontak algoritmaları

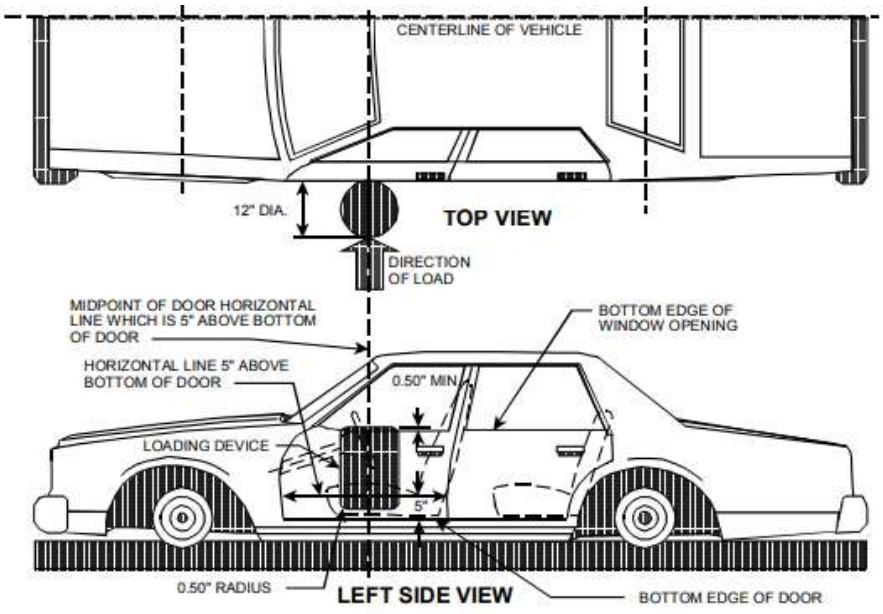
kullanılmıştır. Modeldeki bütün parçalar arası etkileşimlerde, sürtünme katsayısı 0.2 olarak atanmıştır.

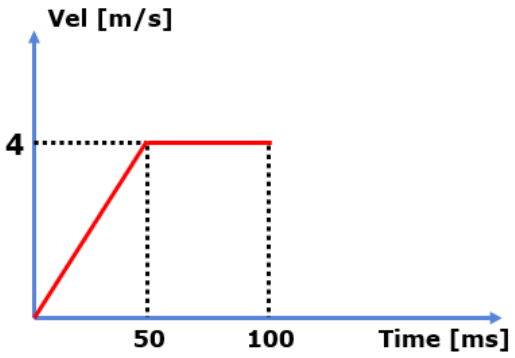
Şekil 2. Araç Sabitleme Bölgeleri

2.4. İmpaktör pozisyonu ve yükleme prosedürü

Impaktör, FMVSS 214 standardında belirtilen statik yan darbe test koşullarına uygun olarak, kapı yüzeyine dik ve merkezine hizalanacak şekilde yerleştirilmiş; cam çerçevesinin altı ile impaktörün üstü arasında 12,7 mm, kapının altı ile impaktörün altı arasında ise 127 mm mesafe bırakılmıştır (Şekil 3). İmpaktör, standartta belirtilen boyutlarda rijit bir plakayla temsil edilmiş ve analiz süresince 4 m/s hıza ulaşacak şekilde kapı yüzeyine dik (+Y yönünde) olarak hız kontrollü bir yük uygulanmıştır (Şekil 4). Kuvvet–deplasman ölçerleri tanımlanmıştır.

Şekil 3. FMVSS214s standardında tanımlanan indenter yerleşimi (TP-214S-05)

Şekil 4. Hız-zaman eğrisi

2.5. Regülasyon hedefleri

Gereklilikler (FMVSS214s 13/A bölümünden);

1. Başlangıç (initial) ezilme direnci, koltuklar takılı olsun veya olmasın, 2.250 pound değerinden düşük olmamalıdır.
2. Ara (intermediate) ezilme direnci, koltuklar çıkarılmışken 3.500 pound, koltuklar takılıyken ise 4.375 pound değerinden düşük olmamalıdır.
3. Tepe (peak) ezilme direnci, aracın boş ağırlığının (curb weight) iki katı veya 7.000 pound değerinden hangisi daha düşükse, bundan az olmamalıdır. Koltuklar takılıyken bu değer, aracın boş ağırlığının 3.5 katı veya 12.000 pound değerinden hangisi daha düşükse, bundan az olmamalıdır.

Ölçümler (FMVSS214s 13/C bölümünden);

‘’Başlangıç, ara ve tepe ezilme dirençlerini belirlemek için, yük–deplasman grafiği kullanılarak uygulanan yükün belirtilen ezilme mesafeleri ile ilgili integrali alınacaktır. Her test edilen kapı için bu değerler hesaplanacaktır. Eğrinin integrali, COTR tarafından onaylanmış planimetre veya başka uygun bir yöntemle elde edilecektir. İnç–pound cinsinden ifade edilen bu büyüklükler, belirtilen ezilme mesafesine bölünerek, kapıyı belirtilen mesafeler kadar deplase etmek için gerekli ortalama kuvveti pound cinsinden verir.’’

1. Başlangıç (initial) ezilme direnci, kapıyı ilk 6 inç (≈152 mm) ezilme mesafesi boyunca deforme etmek için gerekli ortalama kuvvettir.
2. Ara (intermediate) ezilme direnci, kapıyı ilk 12 inç (≈305 mm) ezilme mesafesi boyunca deforme etmek için gerekli ortalama kuvvettir.
3. Tepe (peak) ezilme direnci, kuvvet–deplasman grafiğinden doğrudan elde edilir; çünkü bu değer, kapıyı tüm 18 inç (≈457 mm) ezilme mesafesi boyunca deforme etmek için gereken en yüksek kuvvettir.

Bu gereksinimlere göre FMVSS214s standardında 3 adet hedef noktası vardır. Bu noktalara göre hesap yaparsak;

Aracın boş ağırlığı (curb mass) = 1717 kg,
Başlangıç (initial) ezilme direnci = 1020.5 kg (2250 lb) x 9.81 m/s^2 = **10011 N**
Ara (intermediate) ezilme direnci = 1587.5 kg (3500 lb) x 9.81 m/s^2 = **15573 N**
Tepe (peak) ezilme direnci = 1717 kg (curb mass) x 2 = 3434 kg > 3175 kg (7000 lb)
öyleyse, 3175 kg (7000 lb) x 9.81 m/s^2 = **31146 N**

Hesaplamalara göre, kuvvet-deplasman değerleri Tablo 1’de gösterilmiştir.

Tablo 1. Hedef kuvvet-deplasman değerleri

Hedef Noktalar	Ezilme Mesafesi (d)	Kuvvet (F)
Başlangıç (initial) ezilme direnci	152.4 mm (6'')	10011 N
Ara (intermediate) ezilme direnci	304.8 mm (12'')	15573 N
Tepe (peak) ezilme direnci	457.2 mm (18'')	31146 N

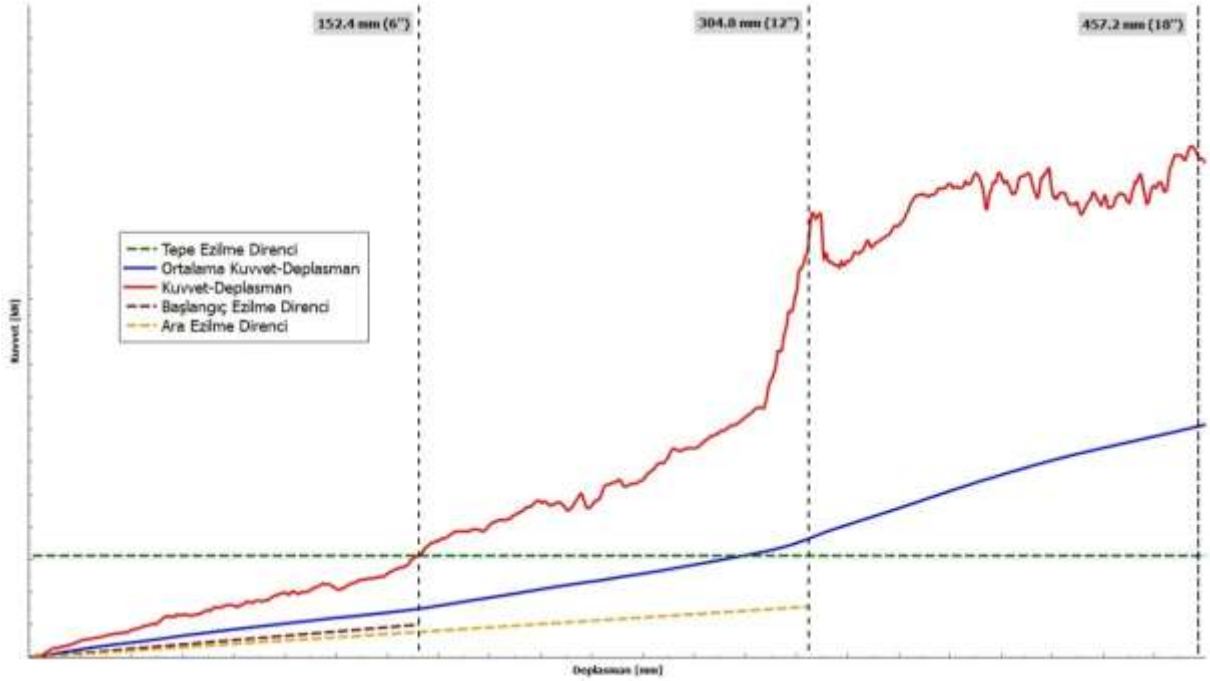
Analiz sonucunda, FMVSS214s regülasyonunda belirtilen limit eğrileri ile karşılaştırılmak üzere kuvvet-deplasman eğrisi çıkartılmıştır. Tepe ezilme direnci yeterliliği bu eğri üzerinden değerlendirilirken, başlangıç ve ara ezilme direnci yeterliliği ortalama kuvvet-deplasman eğrisiyle değerlendirilmiştir. Ortalama kuvvet, kuvvet–deplasman eğrisinin 0–d aralığındaki integralinin deplasmana bölünmesiyle elde edilmiştir.

$$F_{ort}(d) = \frac{1}{d}\int_0^d F(x)\,dx$$

Not. Bu formül, FMVSS214S standardında tanımlanan yönteme dayanarak uyarlanmıştır. Burada *F(x)* deplasmana karşılık gelen kuvveti, *d* ise hesaplama için kullanılan ezilme mesafesini temsil etmektedir.

3. BULGULAR

FMVSS214s statik yan darbe analizinin sonuçları aşağıda sunulmuştur. Test edilen ön kapı için kuvvet–deplasman eğrileri elde edilmiş ve regülasyon limit eğrileri ile karşılaştırılmıştır. Şekil 5'de kuvvet–deplasman, ortalama kuvvet–deplasman ve limit eğrileri gösterilmiştir.

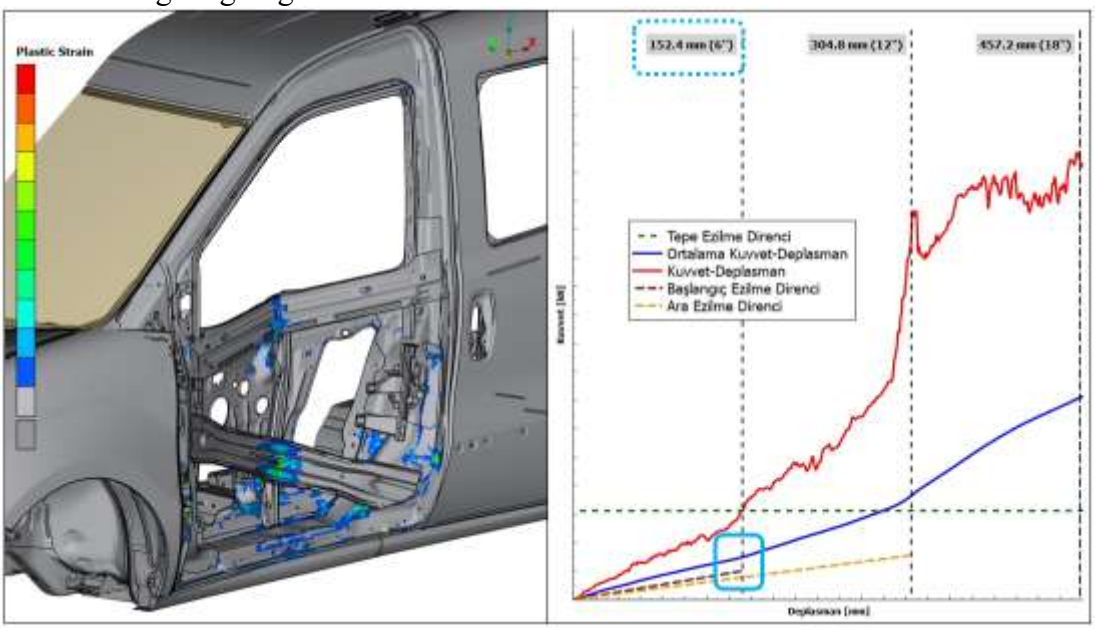

Şekil 5. Kuvvet-deplasman, ortalama kuvvet-deplasman ve limit eğrileri

Bu bölümde, her bir ezilme direnci için ayrı alt başlıklar altında elde edilen bulgular ve değerlendirilen ortalama kuvvet ile tepe kuvvet değerleri sunulmaktadır. Analiz sonuçları, ilgili kuvvet–deplasman ve ortalama kuvvet–deplasman eğrileri kullanılarak açıklanmıştır.

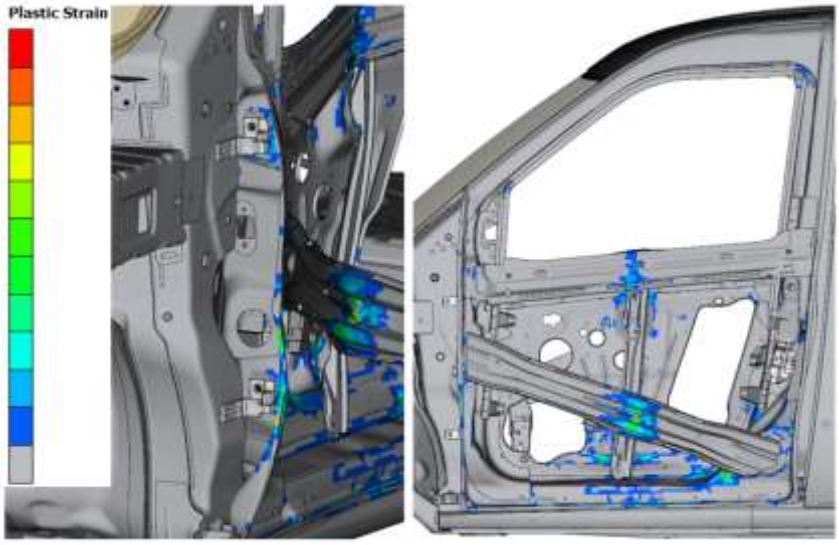
3.1. Başlangıç ezilme direnci

Kapının deformasyonunun ilk 6 inçlik (≈152 mm) kısmında değerlendirilen başlangıç ezilme direnci ile ortalama kuvvet-deplasman eğrisi karşılaştırılmıştır. Şekil 6'da başlangıç ezilme direnci için elde edilen limit eğri ile ortalama kuvvet–deplasman eğrisi görülmektedir. Elde edilen değer, regülasyon limitlerinin üzerinde olup, kapının başlangıç deformasyonuna karşı yeterli direnci sağladığını göstermektedir.

Şekil 6. Başlangıç ezilme direnci

Aynı zamanda aracın yapısal dayanımı da değerlendirilmiştir. Şekil 7'de gösterildiği üzere, başlangıç ezilme direnci noktasında kuvvet düşüklüğü yaratacak deformasyon görülmemiştir. Kilit bölgesi ve menteşe bağlantıları dayanımını korumaktadır.

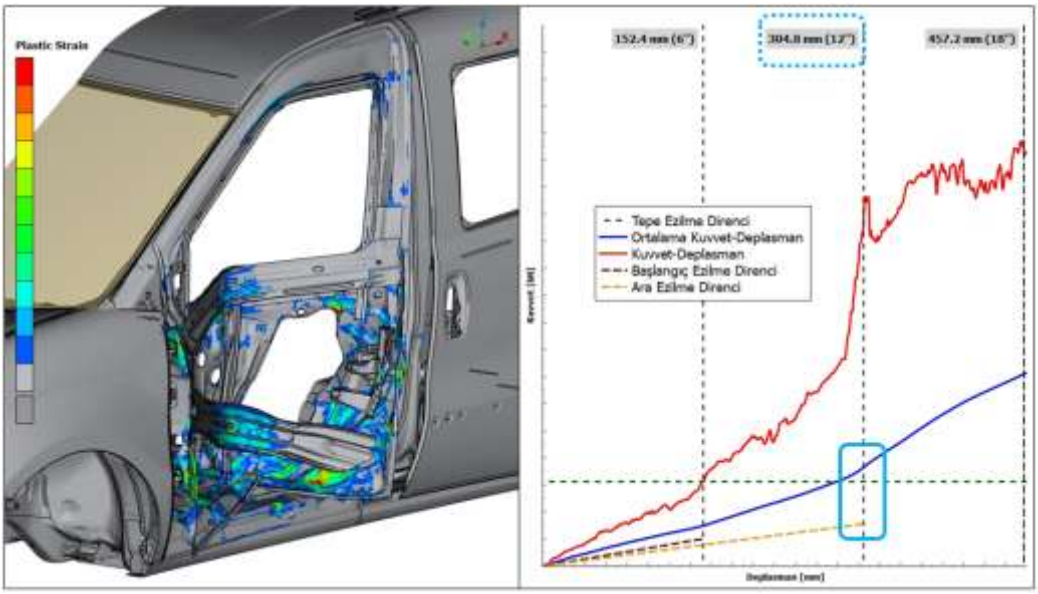

Şekil 7. Başlangıç ezilme direnci noktasındaki deformasyon

3.2. Ara ezilme direnci

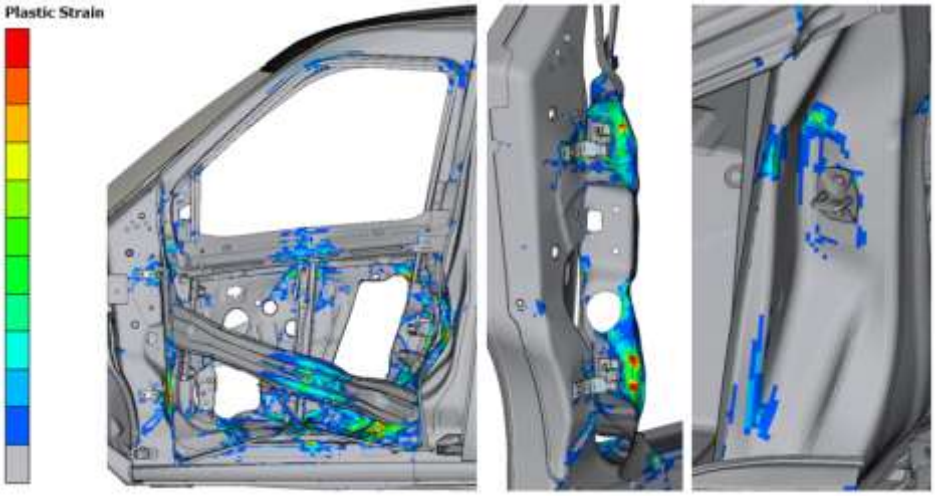
Kapının deformasyonunun 12 inçlik (≈305 mm) kısmında değerlendirilen ara ezilme direnci ile ortalama kuvvet-deplasman eğrisi karşılaştırılmıştır. Şekil 8'de ara ezilme direnci için elde edilen limit eğri ile ortalama kuvvet–deplasman eğrisi görülmektedir. Elde edilen değer,

regülasyon limitlerinin üzerinde olup, kapının ara deformasyon sırasında yeterli direnci sağladığını göstermektedir.

Şekil 8. Ara ezilme direnci

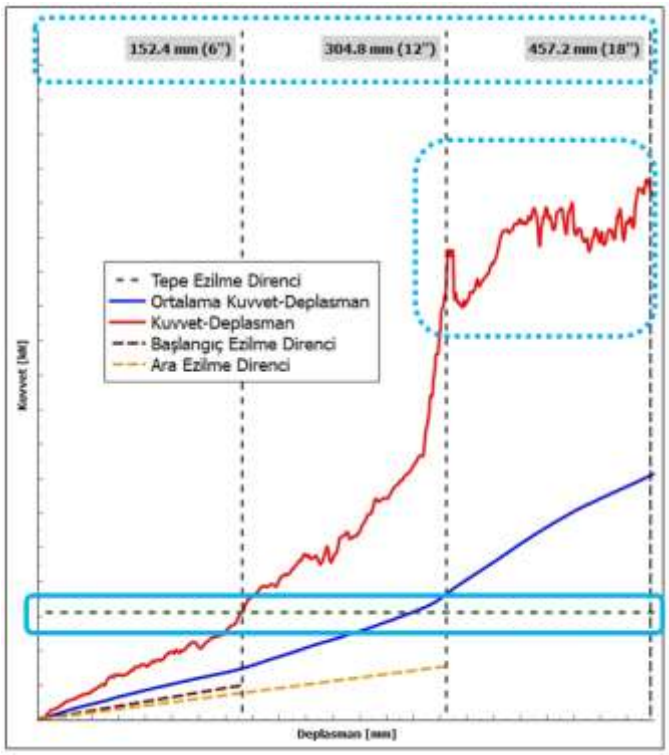
Aynı zamanda aracın yapısal dayanımı da değerlendirilmiştir. Şekil 9'da gösterildiği üzere, kapı paneli ve kapı kirişi oldukça deforme olmuştur. Menteşe bağlantıları ve kapı kilit karşılığında bir ayrılma oluşmamakla birlikte çevresinde kuvvetin düşmesine neden olabilecek yüksek deformasyonlar izlenmemiştir.

Şekil 9. Ara ezilme direnci noktasındaki deformasyon

3.3. Tepe ezilme direnci

Kapının gösterdiği deformasyonun tamamı boyunca değerlendirilen tepe ezilme direnci ile kuvvet-deplasman eğrisi karşılaştırılmıştır. Şekil 10'da tepe ezilme direnci için elde edilen limit eğri ile kuvvet–deplasman eğrisi görülmektedir. Elde edilen değer, regülasyon tarafından belirlenen minimum tepe kuvvet değerinin üzerinde olup, kapının yüksek deformasyon koşullarında da yeterli direnci sağladığını göstermektedir.

Şekil 10. Tepe ezilme direnci

Analiz sonucunda kapı gövdesi ve bileşenleri yüksek plastik deformasyona maruz kalmış, ancak menteşe bölgesi, gövde ve kilit karşılığında oluşan deformasyonlar herhangi bir kopma, ayrılma veya olumsuz durum oluşturmamıştır. Oluşan bu deformasyonlar, gerçekleştirilecek bir fiziksel test esnasında kopma,yırtılma ve ayrılma yaşanarak kuvvet dayanımını düşürme olasılığı taşıyan bölgelere mühendislik öngörüsü kazandırmaktadır.

4. SONUÇ VE TARTIŞMA

Çalışma sonucunda, kapının başlangıç, ara ve tepe ezilme direnç değerleri FMVSS214S standardında belirlenen minimum gereklilikleri karşılamıştır. Başlangıç ve ara ezilme dirençleri, ortalama kuvvet–deplasman eğrileri üzerinden değerlendirilmiş; elde edilen ortalama kuvvet değerleri regülasyon limitlerinin üzerinde bulunmuştur. Tepe ezilme direnci ise kuvvet–deplasman eğrisinden doğrudan okunmuş ve ilgili minimum tepe kuvvet değerini sağlamıştır. Bu bulgular, kapının hem düşük hem de yüksek deformasyon koşullarında yolcu güvenliğini koruyabildiğini göstermektedir.

Kapı gövdesi ve bileşenleri, analiz boyunca yüksek plastik deformasyonlara maruz kalmış, ancak menteşe bölgesi, gövde ve kilit karşılığında herhangi bir kopma veya ayrılma gözlemlenmemiştir. Elde edilen sonuçlar aynı zamanda olası bir fiziksel test esnasında yapının nerelerden hasar görebileceğini ve dayanım kuvvetini düşürebilecek riskli bölgeleri ortaya çıkarmaktadır. Hasar modelli malzemeler, gelişmiş modelleme teknikleri gibi daha ileri mühendislik metotları kullanılarak yapının nerelerden hasar alabileceği ve oluşabilecek risk unsurları daha doğru ve gerçekçi elde edilebilmektedir.

5. REFERANSLAR

National Highway Traffic Safety Administration. (1992). TP-214S-05: Laboratory test procedure for FMVSS 214S (Static) - Side Impact Protection. U.S. Department of Transportation.

Hallquist, J. O. (2006). LS-DYNA theory manual. Livermore Software Technology Corporation.

Evans, L. (2004). Traffic safety. Science Serving Society.

National Highway Traffic Safety Administration. (2022). Federal Motor Vehicle Safety Standards (FMVSS). U.S. Department of Transportation.

Peden, M., Sleet, D., Mohan, D., & Hyder, A. A. (2004). World report on road traffic injury prevention. World Health Organization.

World Health Organization. (2023). Global status report on road safety. WHO Press.